

復
古
風

復
古
風

復
古
風

復
古
風

Mục lục

[Chương 1: Nam Phản Nữ Trang](#)

[Chương 2: Vân Khuynh Đại Giá](#)

[Chương 3: Một Cái Điều Kiện](#)

[Chương 4: Tân Nhị Công Tử](#)

[Chương 5: Nói Rõ Tình Huống](#)

[Chương 6: Nam Nhân Như Vậy](#)

[Chương 7: Vấn Đè Nguyên Tắc](#)

[Chương 8: Gọi Người Khuynh Nhi](#)

[Chương 9: Tâm Tư Mỗi Người](#)

[Chương 10: Thân Thể Đặc Thủ](#)

[Chương 11: Tương Cứu Trong Lúc Hoạn Nạn](#)

[Chương 12: Tân Gia Tình Cǎn](#)

[Chương 13: Vô Song Trần Ái](#)

[Chương 14: Vô Song Thoái Nhượng](#)

[Chương 15: Sau Khi Tình Lại](#)

[Chương 16: Làm Người Tân Gia](#)

[Chương 17: Trên Đường Gặp Thần Thủ](#)

[Chương 18: Trà Ngọc Cho Ta](#)

[Chương 19: Không Phải Ngọc Này](#)

[Chương 20: Lấy Hôn Đôi Đáp](#)

[Chương 21: Thiên Hạ Lưỡng Phân](#)

[Chương 22: Dây Dưa Không Ngót](#)

[Chương 23: Tính Cách Khác](#)

[Chương 24: Vân Khuynh Thất Tung](#)

[Chương 25: Tiểu Óc Trong Rừng Đào](#)

[Chương 26: Huynh Muội Kỳ Lạ](#)

[Chương 27: Tân Gia Ánh Vẽ](#)

[Chương 28: Tiệm Khởi Sát Khí](#)

[Chương 29: Vấn Đè Xưng Hộ](#)

[Chương 30: Tam Đại Thần Bộ](#)

[Chương 31: Cảm Tình Khó Khăn](#)

[Chương 32: Cuối Cùng Được Gặp](#)

[Chương 33: Dung Tâm Lương Khố](#)

[Chương 34: Trước Khi Ra Tay](#)

[Chương 35: Vân Khuynh Xuất Chiêu](#)

[Chương 36: Bắt Đầu Đánh Cuộc](#)

[Chương 37: Thắng bại Đã Định](#)

[Chương 38: Thừa Nhận Đánh Cuộc](#)

[Chương 39: Bách Hiếu Lâu Chú](#)

[Chương 40: Điệp Luyện Mùi Hoa](#)

[Chương 41: Đồng Hành Vẽ Nhà](#)

[Chương 42: Thương Cảm Huynh Muội](#)

[Chương 43: Vô Song Xin Lỗi](#)

[Chương 44: Ý Hợp Tâm Đầu](#)

[Chương 45: Càng Tiến Thêm Một Bước](#)

[Chương 46: Tâm Tư Đôi Phương](#)

[Chương 47: Mở Ra Khúc Môn](#)

[Chương 48: Bóng Đêm Thâm Trầm](#)

[Chương 49: Bạch Liên Thánh Nữ](#)

[Chương 50: Mưa Gió Sập Tới](#)

[Chương 51: Trở Lại Tân Gia](#)

[Chương 52: Ăn Tượng Thay Đổi](#)

[Chương 53: Khách Đến Tân Gia](#)

[Chương 54: Ánh Vẽ Long Ánh](#)

[Chương 55: Xem Ai Cười Ai](#)

[Chương 56: Rác Rối Phức Tạp](#)

[Chương 57: Vứt Bỏ Qua Lai](#)

[Chương 58: Huynh Đệ Hai Người](#)

[Chương 59: Thiên Cơ Đảo Chủ](#)

[Chương 60: Tòa Tình Thảo](#)

[Chương 61: Tình Cảnh Liên Phù](#)

[Chương 62: Đáp Án Tình Yêu](#)

[Chương 63: Sáng Sớm Cháy Đầu](#)

[Chương 64: Bái Phóng Đại Ca](#)

[Chương 65: Toàn Tâm Tiếp Thu](#)

[Chương 66: Rốt Cuộc Là Ai](#)

[Chương 67: Loại Bỏ Vân Khuynh](#)

[Chương 68: Xưng Hô Phong Ba](#)

[Chương 69: Tin Tức Vô Hà](#)

[Chương 70: Liên Cử Xem Tướng](#)

[Chương 71: Vô Song Dung Tâm](#)

[Chương 72: Tiểu Tặc Ban Đêm](#)

[Chương 73: Tam Đệ Tân Gia](#)

[Chương 74: Triệt Đế Vạch Trần](#)

[Chương 75: Bất Công Rõ Ràng](#)

[Chương 76: Xưng Hô Riêng Biệt](#)

[Chương 77: Vân Đê Phụ Trách](#)

[Chương 78: Ban Đêm Mờ Tối](#)

[Chương 79: Vô Song Ghen](#)

[Chương 80: Có Tình Là Thương Tôn?](#)

[Chương 81: Vân Khuynh Phản Ứng](#)

[Chương 82: Bày Ra Mà Nói](#)

[Chương 83: Liên Phù Đến](#)

[Chương 84: Bỗng Nhiên Cầu Thủ](#)

[Chương 85: Kết Quả Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 86: Tâm Tư Liên Cử](#)

[Chương 87: Xích Huyết Kiếm Xuất Hiện](#)

[Chương 88: Hai Người Đôi Lập](#)

[Chương 89: Lần Đầu Rời Phủ](#)

[Chương 90: Vô Gian Luyện Ngục](#)

[Chương 91: Xóm Nghèo](#)

[Chương 92: Ý Tưởng Nay Mầm](#)

[Chương 93: Như Đã Từng Quen](#)

[Chương 94: Ba Ngày Đánh Cuộc](#)

[Chương 95: Vật Phi Nhân Phi](#)

[Chương 96: Hắc Bảo Tế Tư](#)

[Chương 97: Sinh Tử Hai Đường](#)

[Chương 98: Xấu Hổ Và Giận Dữ Muốn Chết](#)

[Chương 99: Tình Cảnh Nguy Hiểm](#)

[Chương 100: Tra Rõ Thân Phận](#)

[Chương 101: Lần Thứ Hai Thương Tồn](#)

[Chương 102: Phản Ứng Mỗi Người](#)

[Chương 103: Vô Song Thăm Dò](#)

[Chương 104: Trần Ai Tạm Định](#)

[Chương 105: Bối Rối Khác Thường](#)

[Chương 106: Chủ Động Hiểm Thấy](#)

[Chương 107: Bao Phù Vết Tích](#)

[Chương 108: Ôn Nhu Che Chở](#)

[Chương 109: Dự Định Của Vô Song](#)

[Chương 110: Đau Đớn Khó Hiểu](#)

[Chương 111: Liên Cử Bát Mạch](#)

[Chương 112: Cố Trùng Tàn Nhẫn](#)

[Chương 113: Thành Hoa Lam Ngân](#)

[Chương 114: Quyết Định Của Vô Song](#)

[Chương 115: Vô Song Rời Xa](#)

[Chương 116: Tình Huống Tân Phú](#)

[Chương 117: Tình Của Vô Phong](#)

[Chương 118: Liên Cử Từ Biệt](#)

[Chương 119: Khuynh Văn Đồng Hành](#)

[Chương 120: Thực Hiện Ý Nghĩ](#)

[Chương 121: Vấn Đề Chọn Địa Điểm](#)

[Chương 122: Người Bị Thương Trên Tuyết](#)

[Chương 123: Tựa Như Cố Nhân](#)

[Chương 124: Hồi Xuân Được Đường](#)

[Chương 125: Độc Tình Ti](#)

[Chương 126: Vân Khuynh Sinh Bệnh](#)

[Chương 127: Đi Đến Khôn Thành](#)

[Chương 128: Hiên Viên Bất Kinh](#)

[Chương 129: Nói Rõ Mục Đích](#)

[Chương 130: Hoàng Tử Huỳnh Quang](#)

[Chương 131: Có Được Tin Tức](#)

[Chương 132: Vô Phong Cười](#)

[Chương 133: Thanh Âm Án Tượng](#)

[Chương 134: Biện Pháp Giải Quyết](#)

[Chương 135: Giữa Các Thần Bộ](#)

[Chương 136: Ai Đùa Giỡn Ai](#)

[Chương 137: Tân Gia Khó Cả Đôi Đường](#)

[Chương 138: Mùa Đông Âm Ấp](#)

[Chương 139: Tự Minh Tìm Kiếm](#)

[Chương 140: Đón Về Thái Tử](#)

[Chương 141: Thay Đổi Kế Hoạch](#)

[Chương 142: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 143: Người Xấu Tác Quái](#)

[Chương 144: Thái Tử Tình Lại](#)

[Chương 145: Hai Cái Tát](#)

[Chương 146: Phía Dưới Yên Bình](#)

[Chương 147: Nỗi Niềm Khó Nói](#)

[Chương 148: Bệnh Cũ Năm Xưa](#)

[Chương 149: Trái Vối Luân Lý](#)

[Chương 150: Đúng Lúc Tình Lại](#)

[Chương 151: Giang Hồ Ma Quân](#)

[Chương 152: Tâm Tư Vân Khuynh](#)

[Chương 153: Vô Phong Quyết Định](#)

[Chương 154: Cầm Tình Nghỉ Hoặc](#)

[Chương 155: Tò Rò Tâm Ý](#)

[Chương 156: Hai Người Tâm Chung](#)

[Chương 157: Tân Gia Nhị Lão](#)

[Chương 158: Nhị Lão Phản Ứng](#)

[Chương 159: Tâm Tính Liên Duyệt](#)

[Chương 160: Thân Phận Của Liên Duyệt](#)

[Chương 161: Tý Đè Trò Chuyện](#)

[Chương 162: Liên Duyệt Quyết Định](#)

[Chương 163: Tà Vu Cốc Chủ](#)

[Chương 164: Cốc Chủ Thinh Cầu](#)

[Chương 165: Nguy Cơ Của Vô Song](#)

[Chương 166: Bất Đắc Dĩ Dừng Lại](#)

[Chương 167: Liên Duyệt Giáo Đức](#)

[Chương 168: Ngù Cùng Giường](#)

[Chương 169: Bị Người Quản Chế](#)

[Chương 170: Tình Huống Có Biến](#)

[Chương 171: Trần Ai Lạc Định](#)

[Chương 172: Chôn Xuống Mối Họa](#)

[Chương 173: Dừng Lại Trên Đường](#)

[Chương 174: Vô Song Trở Về](#)

[Chương 175: Ôn Nhu Gặp Lại](#)

[Chương 176: Vô Song Bất An](#)

[Chương 177: Nói Rõ](#)

[Chương 178: Vô Song Thông Khổ](#)

[Chương 179: Không Đánh Trả](#)

[Chương 180: Suy Nghĩ Của Liên Duyệt](#)

[Chương 181: Tạm Thời Trì Hoãn](#)

[Chương 182: Liên Cử Khuyên Bảo](#)

[Chương 183: Trước Khi Giải Cố](#)

[Chương 184: Bắt Lực](#)

[Chương 185: Hữu Kinh Vô Hiểm](#)

[Chương 186: Vân Khuynh Thinh Cầu](#)

[Chương 187: Giả Tính Đau Bụng Sinh](#)

[Chương 188: Sắp Lâm Bồn](#)

[Chương 189: Khó Sinh Và Nước Mắt](#)

[Chương 190: Huynh Đê Song Sinh](#)

[Chương 191: Dự Định Của Ám Đa](#)

[Chương 192: Ngày Rời Đi](#)

[Chương 193: Huỳnh Quang Hoàng Đế](#)

[Chương 194: Vân Khuynh Rời Đi](#)

[Chương 195: Đi Không Từ Biệt](#)

[Chương 196: Nhị Lão Khuyên Bảo](#)

[Chương 197: Thân Thể Của Tiểu Bảo](#)

[Chương 198: Đi Tới Phía Nam](#)

[Chương 199: Gặp Lại Cố Nhân](#)

[Chương 200: Như Đã Từng Quen](#)

[Chương 201: Ôn Lại Tình Cũ](#)

[Chương 202: Trên Đường Đi Gặp Giáo Đông\(*\)](#)

[Chương 203: Tình Cờ Gặp Lại](#)

[Chương 204: Đoán Ra Hay Không](#)

[Chương 205: Mèo Vờn Chuột](#)

[Chương 206: Tâm Tư Vô Hẹ](#)

[Chương 207: Âm Kém Dương Sai](#)

[Chương 208: Giải Thích Rõ Ràng](#)

[Chương 209: Ý Loan Tình Mê](#)

[Chương 210: Đều Là Bất Đắc Dĩ](#)

[Chương 211: Mê Say Trầm Luân](#)

[Chương 212: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ](#)

[Chương 213: Triền Miên Không Ngớt](#)

[Chương 214: Huynh Muội Nhận Nhau](#)

[Chương 215: Giải Thích Một Nửa](#)

[Chương 216: Trạng Huống Trên Núi](#)

[Chương 217: Thái Độ Của Lạc Diếm](#)

[Chương 218: Buông Tay Được Không?](#)

[Chương 219: Nguyên Nhân Xuyên Qua](#)

[Chương 220: Một Hồi Trò Cười](#)

[Chương 221: Dạy Người Đánh Cá](#)

[Chương 222: Đến Kinh Thành](#)

[Chương 223: Chuyện Giữa Phu Tử](#)

[Chương 224: Tình Cảnh Của Thái Tử](#)

[Chương 225: Nguy Cơ Tàng Tàng](#)

[Chương 226: Tâm Linh Cảm Ứng](#)

[Chương 227: Ba Người Gặp Lại](#)

[Chương 228: Lời Nói Dối Thiện Ý](#)

[Chương 229: Chuyện Cũ Năm Xưa](#)

[Chương 230: Có Nên Thừa Nhận Hay Không](#)

[Chương 231: Hạnh Phúc Của Ba Người](#)

[Chương 232: Tâm Ý Hùng Đông](#)

[Chương 233: Tiên Cung Bái Phóng](#)

[Chương 234: Hoàng Đế Thất Nghi](#)

[Chương 235: Tạm Thời Ở Lại Hoàng Cung](#)

[Chương 236: Thanh Âm Duyên Phận](#)

[Chương 237: Hạnh Hay Bất Hạnh](#)

[Chương 238: Tức Đến Hộc Máu](#)

[Chương 239: Hiếu Lãm Nực Cười](#)

[Chương 240: Hoàng Đế Thoái Vị](#)

[Chương 241: Hoàng Vị Thuộc Về Ai](#)

[Chương 242: Sóng Lớn Chợt Tới](#)

[Chương 243: Tình Vợ Hoàng Vị](#)

[Chương 244: Lại Thêm Biến Cố](#)

[Chương 245: Cáo Nhất Đoạn Lạc](#)

[Chương 246: Hành Trình Sau Nay](#)

[Chương 247: Lên Đường Rời Đì](#)

[Chương 248: Chay Trốn Thất Bai](#)

[Chương 249: Điểm Báo Thân Thể](#)

[Chương 250: Quà Nhiên Có](#)

[Chương 251: Tư Tâm Của Vân Hoán](#)

[Chương 252: Ba Người Nói Chuyện Với Nhau](#)

[Chương 253: Tâm Tư Vân Khuynh](#)

[Chương 254: Hai Người Thương Yêu](#)

[Chương 255: Nhiệt Tình Như Lửa](#)

[Chương 256: Bắt Đầu Chạy Trốn](#)

[Chương 257: Bất Kinh Quyết Định](#)

[Chương 258: Phản Ứng Của Võ Phong](#)

[Chương 259: Quyết Định Của Võ Phong](#)

[Chương 260: Tim Về Vân Khuynh](#)

[Chương 261: Phản Ứng Của Võ Song](#)

[Chương 262: Ý Kiến Nhất Trí](#)

[Chương 263: Vân Khuynh Tình Lai](#)

[Chương 264: Lại Thêm Sóng Gió](#)

[Chương 265: Tình Cảnh Của Đại Bảo](#)

[Chương 266: Tung Tích Của Vân Phàm](#)

[Chương 267: Toàn Bộ Chân Tướng](#)

[Chương 268: Lợ Lứng Xuất Hiện](#)

[Chương 269: Ám Dạ Muốn Chết](#)

[Chương 270: Hai Lựa Chọn Khó Khắn](#)

[Chương 271: Đòi Lại Đại Bảo](#)

[Chương 272: Hắn Rất Đáng Thương](#)

[Chương 273: Không Bao Giờ Gặp Lại](#)

[Chương 274: Bi Kịch Đời Người](#)

[Chương 275: Nhân Duyên Từ Đầu Đến Cuối](#)

[Chương 276: Trầm Sông Đổ Về Một Biển](#)

[Chương 277: Nơi Về Của Đại Bảo](#)

[Chương 278: Tình Tú Lão Nhân](#)

[Chương 279: Mộng Nhập Thần Cơ](#)

[Chương 280: Lựa Chọn Hạnh Phúc](#)

[Chương 281: Trở Lại Tần Gia](#)

[Chương 282: Một Nhà Đoàn Tụ](#)

[Chương 283: Tâm Tình Của Vân Khuynh](#)

[Chương 284: Thái Độ](#)

[Chương 285: Kẻ Đến Bất Thiện](#)

[Chương 286: Liên Duyệt Tim Cách](#)

[Chương 287: Chuẩn Bị Hôn Lễ](#)

[Chương 288: Khúc Nhạc Đạo Bắt Đầu](#)

[Chương 289: Lời Thề Vĩnh Hằng](#)

[Chương 290: Ngoại Truyện 1.1 Bao Tử Thiên Chi Tụ Thành Bàn Mạt Chượt](#)

[Chương 291: Ngoại Truyện 1.2 Bao Tử Thiên Chi Tiên Hành Tạo Người](#)

[Chương 292: Ngoại Truyện 1.3 Bao Tử Thiên Chi Có Tiêu Bao Tử](#)

[Chương 293: Ngoại Truyện 1.4 Bao Tử Thiên Chi Đại Ca Làm Bảo Phu \(Bảo Phu = Bảo Mẫu\)](#)

[Chương 294: Ngoại Truyện 1.5 Bao Tử Thiên Tình Huống Không Ôn](#)

[Chương 295: Ngoại Truyện 1.6 Bao Tử Thiên Chi Kẻ Tới Ti Tiện Vô Địch](#)

[Chương 296: Ngoại Truyện 1.7 Bao Tử Thiên Chi Long Phượng Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 297: Ngoại Truyện 1.8 Bao Tử Thiên Chi Phượng Pháp Vẹn Toàn Đôi Bên](#)

[Chương 298: Ngoại Truyện 1.9 Bao Tử Thiên Chi Dự Định Của Vân Khuynh](#)

[Chương 299: Ngoại Truyện 2.1 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Dự Báo Nào Đó](#)

[Chương 300: Ngoại Truyện 2.2 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Lân Đầu Gặp Mặt Trong Thần Miếu](#)

[Chương 301: Ngoại Truyện 2.3 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Thân Tự Do](#)

[Chương 302: Ngoại Truyện 2.4 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Ngoài Dự Liệu](#)

[Chương 303: Ngoại Truyện 2.5 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Đại Bảo Kỳ Nhân](#)

[Chương 304: Ngoại Truyện 2.6 Đại Tiêu Bảo Chi Quân Quýt Thân Phận](#)

[Chương 305: Ngoại Truyện 2.7 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Thân Phận Sáng Tỏ](#)

[Chương 306: Ngoại Truyện 2.8 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Dây Dưa Trọn Đời](#)

[Chương 307: Ngoại Truyện 2.9 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Ở Chung Sau Đó](#)

[Chương 308: Ngoại Truyện 2.10 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Rơi Vào Cảnh Đẹp](#)

[Chương 309: Ngoại Truyện 2.11 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Trở Lại Tần Gia.](#)

[Chương 310: Ngoại Truyện 2.12 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Thổ Lộ Tiếng Lòng](#)

[Chương 311: Ngoại Truyện 2.13 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Huynh Đê Khó Xử](#)

[Chương 312: Ngoại Truyện 2.14 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Thay đổi Thật Khó](#)

[Chương 313: Ngoại Truyện 2.15 Đại Tiêu Bảo Thiên Chi Tiểu Bảo Có Thai](#)

[Chương 314: Ngoại Truyện 3.1 Tương Thân Tương Ái \(Nhất\)](#)

[Chương 315: Ngoại Truyện 3.2 Tương Thân Tương Ái \(Nhì\)](#)

[Chương 316: Ngoại Truyện 3.3 Tương Thân Tương Ái \(Tam\)](#)

[Chương 317: Ngoại Truyện 3.4 Tương Thân Tương Ái \(Tứ\)](#)

Chương 318: Ngoại Truyện 3.5 Tương Thân Tương Ái (Kết)

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiêu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nam Phản Nữ Trang

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Vân Khuynh hơi nhíu mày, Hồng Châu nha đầu này, luôn luôn không đổi được tính tình tra tra hô hô, cách xa như vậy cũng có thể nghe được tiếng kêu của nàng.

Bất quá, Vân Khuynh cũng không thích nàng xưng hô như vậy, y, cũng không phải là một ‘Tiểu thư’, mà là một ‘Công tử’ hàng thật giá thật.

Nghĩ y đường đường là nam nhi thân, giả nữ mặc nữ trang hơn mười tám năm, luôn luôn nghe nha đầu nhà mình kêu tiểu thư nghe đến cái lỗ tai sinh kén, khiến y phiền muộn không ngớt.

Nếu như không phải không muốn mẫu thân nhát gan của y lo lắng, y đã sớm...

Bất quá, may là thân phận của y trong phủ tương đối ‘Thấp’, người thừa nhận thân phận ‘Tiểu thư’ của y đã ít lại càng ít, bằng không y đã sớm phiền muộn mà chết, sớm đã nhịn không nổi nữa.

Thế nhưng, không biết cuộc sống như vậy, y phải qua bao lâu nữa...

Nghĩ nghĩ, Vân Khuynh thở dài một tiếng, buông quyển sách trên tay, nâng đầu nhìn về phía bóng dáng từ xa chạy đến gần kia.

“Tiểu thư, ngươi không biết a, quả thực là quá hả giận ~~~ ha ha ha!!!”

Hồng Châu chạy đến trước người y, hai gò má thanh tú xinh đẹp phiếm hồng, con ngươi mặc sắc lưu quang lóe sáng quang huy, tinh tinh điểm

điểm có vẻ phi thường hưng phấn.

Vân Khuynh đưa lên khăn tay, ý bảo nàng lau đi mồ hôi hột, liền mở miệng nói:

“Chuyện gì, khiến một tiểu nha đầu ngươi vui như vậy.”

“Quá thông khoái, quả thực là quá thông khoái!!! Tam tiểu thư bị dọa đến hôn mê!!!

Thực sự là hết giận a hết giận, ha ha ha, tiểu thư ngươi không thấy được a, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm kia của nàng, ngạnh sinh sinh bị dọa đến trắng bệch, hai mắt vừa đảo liền ngất đi ~~~

Lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tam tiểu thư có cái dạng này, quả thực là vừa cực kỳ hết giận vừa thú vị.”

“Nga???”

Vân Khuynh nhíu mày, cũng cảm thấy hứng thú.

Tam tỷ Vân Thù kia của y, bởi vì lớn lên xinh đẹp chói sáng, từ nhỏ đã được Vân lão gia tử phủng trong lòng bàn tay nuông chiều, tuy rằng nghe tiếng xa gần là mỹ nữ gia tài nữ, nhưng song song, nàng điêu ngoa tùy hứng, ngang ngược cũng là có tiếng.

Ngày hôm nay, lại bị dọa ngất, thực sự là có chút thiên phuơng dạ đàm mà.

“Vì sao vậy???”

Hồng Châu nhìn bốn phía, tiến đến bên tai Vân Khuynh, thầm bí hẽ hẽ mở miệng:

“Tiểu thư, ngươi có nhớ tướng quốc phu nhân năm xưa, cùng đại phu nhân nhà ta là bạn thân trong khuê phòng?”

Vân Khuynh gật đầu:

“Nhớ kỹ, năm ấy đại phu nhân hoài thai tam tỷ, vừa lúc tướng quốc phu nhân cũng mang thai...

Hai người hình như còn từng ước định qua, nếu một phuơng là nữ tử một phuơng khác là nam tử, liền kết làm thông gia!!!

Lẽ nào, có liên quan đến việc này???”

Từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua đến đây, Vân Khuynh thế nào quên dạng hình có thai cảm mà chỉ phúc vi hôn như vậy, nhớ kỹ lúc đó y còn sinh sinh bị dọa vừa nhảy, cảm thán nhiều ngày.

May đó là tam tỷ Vân Thù của y, không phải y...

Bất quá, nghĩ đến cũng sẽ không là y, mẫu thân Vân Thù, chính là đại phu nhân được Tương Nam vương phủ Vân gia cưới hỏi đàng hoàng, mà bản thân đại phu nhân, cũng là thân muội muội của trấn quốc đại tướng quân hiện nay, mà mẫu thân y, chỉ là một người kỹ nữ thiện lương mà thôi.

Thân phận khác biệt như vậy, khiến Vân Khuynh thế nào cũng vô pháp cùng gia tộc cao quý, có cơ hội chỉ phúc vi hôn.

Hơn nữa, mẫu thân Vân Khuynh, vừa lúc mất đi phụ thân sủng ái, có Vân Khuynh.

Bởi vậy nàng vô tài vô thề, chỉ cầu suốt đời an bình, vì tính mệnh và sinh hoạt yên ổn của Vân Khuynh, từ nhỏ đã đem Vân Khuynh coi như nữ hài mà dưỡng.

Thậm chí ngay cả Hồng Châu cũng không biết, tiểu thư nàng vẫn hẫu hạ, kỳ thực là một nam tử.

“Đúng vậy, tiểu thư thật thông minh, vừa đoán là trúng, đúng là có liên quan đến việc này, hôm nay có người tới cửa cầu hôn, người đến chính là công tử tướng quốc phủ năm xưa.”

Thanh âm Hồng Châu phảng phất từ phía chân trời xa xôi truyền đến, khiến Vân Khuynh đang thất thần hoảng hốt, lại càng thêm mơ hồ.

“Vậy tam tỷ, rốt cuộc là thế nào bị dọa ngắt???”

“Gặp phải Tân nhị công tử kia a!”

Hồng Châu cười cong mày nhăn, không nói thêm gì nữa, hiển nhiên là tạo nên nút thắt.

Vân Khuynh nhẹ nhàng xoa trán, có chút chút đau đầu, nha đầu kia, đều bị y nuông chiều hỏng rồi.

Bất quá thoảng trầm tư một trận, Vân Khuynh bỗng nhiên cả kinh.

Tân gia kia, tướng quốc phủ, không phải vài chục năm trước đã bị tịch thu nhà cửa, tru tộc sao???

Nghĩ đến đó, Vân Khuynh có chút không thể tin tưởng nhìn về phía Hồng Châu:

“Tân gia kia, không phải đã sớm vì thông đồng với địch bán nước mà đã... Hiện tại ở đâu ra Tân nhị công tử???”

Hồng Châu chỉ cười không nói.

Vân Khuynh hơi nhíu mày, lại cầm sách lên xem.

Quả nhiên, lập tức, Hồng Châu nhịn không nổi nữa, lôi kéo cánh tay y:

“Thật là, tiểu thư cũng không cầu nhân gia một chút.”

Vân Khuynh dùng đôi mắt sáng che giấu dưới lông mi dài dày liếc mắt nhìn nàng, thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng cong đến cao, không khỏi phì cười, lắc đầu:

“Hảo hảo hảo, như vậy, thỉnh Hồng Châu cô nương khả ái của chúng ta nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì???”

“Ha hả...”

Hồng Châu lúc này lại lần nữa cười rộ lên, cười xong mới nghiêm mặt nói:

“Nghe Tần nhị công tử nói, bọn họ năm xưa tránh được một kiếp, trốn lên được phương bắc, hôm nay a, ở phương bắc chiếm núi vi vương.”

Chiếm núi vi vương???

Vân Khuynh ngón giữa nhẹ nhàng gõ mặt bàn trầm tư.

Là cường đạo, hay là thổ phỉ???

Hồng Châu nói tiếp:

“Tam tiểu thư nghe nói Tần nhị công tử đến cầu hôn, ngay lập tức chạy đến phía sau màn nhìn lén Tần nhị công tử, vừa nhìn một cái a liền hồn mê bất tỉnh.”

Nghe đến đó, Vân Khuynh chớp chớp mắt, tâm tình rất tốt.

Cũng không thể trách y không phúc hậu, thật sự là Vân Thủ kia bình thường quá đáng ghét, luôn luôn ức hiếp y, lúc này, cuối cùng cũng là ác

nhân tự có ác nhân trị.

Chỉ là không biết vị Tân nhị công tử kia rốt cuộc là đáng dấp ra sao, có thể đem Vân Thủ sinh sinh dọa đến ngất xỉu???

Ai nha, đáng tiếc không có duyên phận cùng hắn gặp gỡ một mặt. Vân Khuynh trong lòng tiếc nuối nghĩ.

Bất quá, Tương Nam vương Vân phủ hôm nay. Là vương phủ ngoại tộc duy nhất trong triều, chỉ bằng Tân gia kia “Chiếm núi vi vương”, muôn kết hôn với cô nương Vân gia, thật sự là khó a!

Kỳ thực nói đến cũng lạ, Vân gia gần nhất nữ tử không biết vì sao đều là mỹ mạo phi thường, thanh danh truyền xa, các đại thần trong triều đều lấy việc thú nữ nhi Vân gia làm quang vinh, trong hậu cung cũng có hai vị quý phi họ Vân —

Nữ tử Vân gia, từ nhỏ đã là thương phẩm, là công cụ lung lạc quyền thế.

Vân Thủ càng là thiên tư quốc sắc như vậy, cha Vân Khuynh ở trên người nàng hạ vô số công phu, vậy nên Vân Thủ tuy rằng điêu ngoa tùy hứng, nhưng cũng là cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

Mà Tân gia nhị công tử hôm nay, thân là trọng phạm triều đình, còn có vẻ như thổ phỉ, muốn vững vàng đi thú Vân Thủ, quả thực chính là thiên phuơng dạ đàm.

Phỏng chừng muôn Vân Thủ tự nói, đó chính là con cộc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Đừng nói cha Vân Khuynh trọng danh trọng lợi không đồng ý, Vân Thủ sợ là cũng sẽ nhất khóc nhị nháo tam thắt cổ phản kháng.

“Bất quá Tần nhị công tử thực sự dọa người như vậy, cũng khó trách tam tiểu thư bị dọa.”

Thấy Vân Khuynh lăng lăng xuất thần, Hồng Châu liền đẩy đẩy y, mở miệng nói.

Hồng Châu hiển nhiên là đối với việc này có vẻ phi thường nhiệt tình.

Mà Vân Khuynh cơ bản đã biết chuyện gì xảy ra sau đó, lại trở nên thiếu đi hăng hái.

Chỉ là không muốn phá hư Hồng Châu hào hứng, không thể làm gì khác hơn là cường đả tinh thần, thuận miệng hỏi:

“Thật không, vậy Tần nhị công tử kia, rốt cuộc lớn lên đáng dấp thế nào???”

“Ân... Lưng hùm vai gấu, khuôn mặt đầy râu quai hàm, thanh âm thô ách, nhìn qua thô lỗ lại dã man, tam tiểu thư từ trước đến nay đều là gặp tài tử phong lưu hào hoa phong nhã, lúc nào gặp qua loại nhân vật này, liếc mắt coi trộm liền bị dọa đến hôn mê.”

Theo Hồng Châu miêu tả, trong đầu Vân Khuynh, dĩ nhiên không tự chủ được nghĩ đến hình dạng một đầu con gấu.

Nghĩ nghĩ, không khỏi mỉm cười.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vân Khuynh Đại Giá

Đích xác như Vân Khuynh đoán, Vân Thủ là bảo bối của Vân gia, là nơi Vân gia thời gian tới trông cậy vào, sao có thể đơn giản gả cho một người không thân phận không địa vị.

Người của Vân gia, phải là người thân phận tôn quý, phú giáp trong thiên hạ mới có thể dùng...

Đương nhiên, ngoại trừ Vân Khuynh.

Mẫu thân Vân Khuynh, nữ tử xuất thân thanh lâu kia, bởi vì thân phận hèn mọn, lại dịu dàng thiện lương đến gần như nhát gan, tính tình nhu nhược khiến người ta khó có thể chịu được.

Vậy nên cho dù nàng sinh hạ nhi tử Vân Khuynh, cũng chẳng bao giờ nghĩ tới đi tranh thủ cái gì, mà tuyển trạch đem Vân Khuynh coi như nữ nhi nuôi nấng.

Nàng như vậy, quá mức yếu đuối, sau một hai năm sinh hạ Vân Khuynh liền uất ức mà chết.

Mà Vân Khuynh, khi còn bé tang mẫu, tuy răng lớn lên thông tuệ động lòng người, nhưng tại năm sáu tuổi, bị đại tỷ của y ác ý đầy ngã, thái dương đập phải hòn đá, từ nay về sau lưu lại vết sẹo.

Dung nhan thanh lệ vô song của Vân Khuynh bị hủy, y tự nhiên lại càng không được đai kiến, trong phủ cũng không ai nguyện ý thân cận y, chỉ có tiểu nha đầu Hồng Châu nhặt được trước lúc mất chở dựa, vẫn luôn chiếu cố y —

Ngạch, kỳ thực Vân Khuynh tâm lý niêm linh so với Hồng Châu lớn hơn rất nhiều, Vân Khuynh thủy chung tin tưởng vững chắc, y chiểu cỗ Hồng Châu, so với Hồng Châu chiểu cỗ y, nhiều hơn nhiều.

Cho tới bây giờ, toàn bộ Vân phủ, coi Vân Khuynh là ‘Tiểu thư’, cũng chỉ có Hồng Châu, và nhị ca Vân Hoán của Vân Khuynh.

Ngoại nhân chỉ biết Vân Thù là Tương Nam vương Vân phủ tam tiểu thư, căn bản không biết còn có một Vân Khuynh y như thế.

Ngay lúc Vân Khuynh cho rằng y sẽ bị quên ở trong tiểu viện cũ nát của Vân phủ, Vân lão gia Vân vương gia, dĩ nhiên muốn gặp y???

Lúc đi, Vân Khuynh cũng không nghĩ tới, rốt cuộc là chuyện gì.

Tới rồi, mới có loại cảm giác vô lực không nơi để trốn.

Phòng khách Vân phủ, Vân vương gia ngồi ngay ngắn trên chủ vị, đại phu nhân của hắn ngồi ở một bên, tiểu nữ nhi Vân Thù bọn họ tối sủng ái, đứng ở phía sau mẫu thân nàng, không có hảo ý nhìn Vân Khuynh.

Lưng Vân Khuynh không hiểu bỗng nhiên lạnh toát, y biết, ăn tiệc mà không có lễ tốt.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy y, đại phu nhân liền dáng tươi cười đầy mặt:

“Yêu, Khuynh nhi, đến đến đến, cho đại nương nhìn, coi bàn tay nhỏ bé này xem. Khuynh nhi năm nay cũng đã mười tám đúng không???”

Vân Khuynh gục đầu xuống, châm chọc câu câu khéo mồi, thực sự là làm khó nàng còn nhớ rõ tên của y mà!

Vân Khuynh không mở miệng trả lời, tràng diện liền có vẻ có chút xấu hổ, Vân vương gia ho khan một tiếng nói:

“Ta và đại nương ngươi luôn luôn bận rộn, nhưng thật ra quên Khuynh nhi đã là đại cô nương, có thể lập gia đình rồi.”

Vân Khuynh lông mày càng chau càng chặt.

Ý thế nào cũng nghĩ không ra, mấy người này vì sao lại đột nhiên nghĩ đến hôn sự của y.

Bất quá, ngay cả kiếp trước y là GAY, kiếp này lại càng có thêm thân thể song tính đặc thù, nhưng, người Vân Khuynh y muốn, y kiên trì tự tuyển.

Kỳ thực thân thể kỳ dị của Vân Khuynh, cũng là một trong những nguyên nhân mẫu thân đem y làm nữ nhi dưỡng.

Khi Vân Khuynh biết thân thể của chính mình, có chút buồn cười, lẽ nào bởi vì y kiếp trước là một tên GAY người gặp người mắng, kiếp này liền cho y một thân thể như vậy sao???

Nhưng mà không đợi y suy nghĩ nhiều, đại phu nhân đã tiếp lời Vân vương gia nói:

“Đúng đúng đúng, hôm nay lại có một hảo nhân gia ___ Chính là tướng quốc phủ nhị công tử năm xưa đến đây cầu hôn... Đại nương và đa đã thay ngươi đáp ứng cửa hôn sự này.”

Chờ một chút ___

Tướng quốc phủ, Tân gia nhị công tử???

Đó không phải là vị hôn phu của Vân Thủ sao???

Vân Khuynh suy tư một chút, liền minh bạch nguyên nhân hậu quả.

Nguyên lai Vân vương gia này luyến tiếc đem tam nữ nhi gả cho một người như vậy, lại không muốn đem sự tình nháo lớn, liền đẩy dời cho y

không may làm thay thế phẩm này đến hi sinh???

Hảo cho một Vân gia, hảo cho một Vân vương gia.

Bạc tình quả nghĩa, vô tình vô nghĩa cho y chiếm đi toàn bộ.

Tức giận thoáng cái từ đáy lòng Vân Khuynh vọt lên, sắc mặt y trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Vị hôn phu của tam tỷ, ta há có thể trèo cao???”

Y nói, khiến hai lão tại chỗ cùng nhau biến sắc.

Nhin nhau sau, Vân vương gia lại mở miệng:

“Khuynh nhi ngươi cũng biết, hiện nay thái tử vạn phần để bụng với Thủ nhi nhà ta, hơn nữa có cô cô và tỷ tỷ trong cung của ngươi, Vân gia chúng ta không chừng thời gian tới sẽ xuất ra một vị hoàng hậu, chúng ta lại thế nào có thể đem Thủ nhi giá cho người khác???”

Vân vương gia vừa mới nói xong, Vân phu nhân liền mở miệng:

“Thủ nhi không thể giá, ngươi làm muội muội vừa lúc đến niêm linh lập gia đình, ngươi thay tỷ tỷ ngươi giá đến Tân gia, là không thể tốt hơn.”

Đúng vậy, đối với các ngươi mà nói, không thể tốt hơn.

“Hanh, Tân gia hôm nay là trọng phạm triều đình, tham sống sợ chết, các ngươi luyến tiếc bảo bối Thủ nhi bị khổ, liền muốn ta làm sơn dương thế tội??? Hanh, quả nhiên là không thể tốt hơn!!!”

Người của Vân gia thực sự vô si, khiến Vân Khuynh là một người hào tính tình như vậy, cũng nhịn không được đem tiểu vũ trụ rốt cục bạo phát, âm thanh liều lĩnh châm chọc bọn họ.

“Ngươi...”

Vân vương gia tức giận sắc mặt phát thanh, run tay chỉ vào Vân Khuynh nói không ra lời.

Sắc mặt Vân Thù cũng thay đổi:

“Người quái dị như ngươi, ngươi quái dị cả đời chưa từng có người muốn, đa nương là thương cảm ngươi mới cho ngươi giá đến Tân gia, ngươi còn dám chọn ba nhặt bốn???”

Vân Khuynh nhíu mày, khinh thường nhìn thiếu nữ đẹp kiều oa oa Vân Thù kia:

“Hanh, không biết là ai bị dọa đến hôn mê không dám giá, mới mất mặt ngạnh tìm người giá thay.” Hơn nữa, một nam tử như y, giá không được cũng không có gì hảo mất mặt.

Thường ngày không muốn theo chân bọn họ chấp nhận, bọn họ thật đúng là khi Vân Khuynh y là quả hồng nhuyễn, muốn niết thế nào thì niết.

“Ngươi...”

Vân Thù cũng bị Vân Khuynh khí đến sắc mặt trắng bệch.

“Đủ rồi!”

Đại phu nhân vỗ bàn, âm ngoan trừng mắt Vân Khuynh:

“Ngươi đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng... Dù sao, chúng ta là có biện pháp cho ngươi lên kiệu hoa, hiện tại chỉ là nói cho ngươi một tiếng để ngươi làm chuẩn bị, ngươi cũng đừng đạp mũi lên mặt không biết phân biệt.”

Vân Khuynh trong lòng mỉm cười, bọn họ đúng là muôn cường.

Nhân thần lạnh lẽo, Vân Khuynh nhìn quét bọn họ:

“Các ngươi không sợ Tần gia biết sau lại tìm phiền toái???”

“Độc ách ngươi, ai tới nói cho bọn họ???”

Vân Khuynh giật mình, sắc mặt có chút trắng bệch, cũng không phải bị dọa, mà là phát tức:

“Ngươi... Các ngươi... Vô sỉ!!!”

“Nghịt nữ!!! Ngươi dám nhục mạ trưởng bối như thế!!!”

Vân vương gia khí cực đại rống.

Vân Khuynh cúi đầu, che giấu đi chút thương cảm trên mặt, mà thôi mà thôi, y thế nào lại trông cậy vào bọn họ còn có một chút thân tình???

Y trong mắt bọn họ, bất quá là một người ti tiện thấp kém như nha hoàn tỳ nữ mà thôi.

Nhắm mắt lại, Vân Khuynh thở dài một tiếng.

Dù sao, y không có khả năng suốt đời vây ở chỗ này, mượn cơ hội này, đi ra ngoài cũng tốt.

Nói không chừng vị Tần nhị công tử kia, chính là một người tốt, nếu không được y vẫn có thể ly khai, tìm kiếm người mình muốn.

Lại mở mắt ra, trong mắt Vân Khuynh, đã khôi phục thành một mảnh vắng lặng, nâng đầu, khẽ mở môi đón mọng, một chữ một chữ nói:

“Hảo, ta, đáp, ứng, với, các, ngươi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Một Cái Điều Kiện

Vân vương gia một nhà thấy Vân Khuynh thỏa hiệp lại càng hoảng sợ.

Đại phu nhân lấy lại tinh thần trước hết, tiểu ý tràn đầy nói:

“Đúng nha, sớm như vậy không phải là tốt rồi...”

“Bất quá...”

Vân Khuynh lại mở miệng nói, khuôn mặt đại phu nhân, lập tức lại âm trầm xuống.

Vân Khuynh phiết phiết môi:

“Ta có một cái điều kiện.”

Lông mày Vân vương gia co rút một chút, cưỡng chế giận dữ nói:

“Điều kiện gì???”

Nghĩ hắn là vương gia khác họ duy nhất đế quốc, có tỷ tỷ và nữ nhi làm quý phi, bao nhiêu năm chưa từng chịu qua tức giận, hôm nay một tiểu nha đầu, lại dùng loại giọng điệu này nói với hắn, nếu không phải vì Thù nhi...

Hanh...

Vân vương gia trong mắt hiện lên một tia sát khí, trừng mắt “Nữ nhi” phiền lòng kia.

“Điều kiện của ta là, sau khi ta giá đến Tân gia, cùng Vân gia, không còn liên quan. Từ nay về sau, cả đời không qua lại với nhau!!!”

“Hảo, hảo, hảo!!!”

Vân vương gia nói liên tiếp ba chữ hảo, sắc mặt xanh đen không bình thường.

Hắn vốn nê vui vẻ, nhưng nha đầu này coi Vân gia dường như là thứ bẩn thỉu gì đó, hình dạng một điểm cũng không muốn dính đến khiến hắn tức giận.

“Không liên quan đến Vân gia... Hảo! Ba ngày sau ngươi giá đến Tân gia, không bao giờ phải về nữa... Mặt khác, ngươi cũng không thể mang đi bất luận cái gì của Vân gia.”

Vân Khuynh hanh hanh:

“Không mang thì không mang, cho là ta thèm chắc??? Hanh!”

Vân gia này, đối xử với y, ngay cả hạ nhân của khách nhân cũng không bằng, sớm ly khai cũng tốt.

Về phần Tân gia, y sẽ thực chất nói cho bọn họ tình huống chân thực, về phần có tìm Vân gia gây phiền phức hay không, đó là chuyện của Tân gia.

Dù sao, y chỉ đáp ứng đại thể Vân Thù đi giá, lại không đáp ứng giúp Vân gia giấu điểm chân tướng.

Về phần chính y, y coi như là một mình đi du sơn ngoạn thủy, gặp phải người hữu duyên liền cùng nhau sinh hoạt, gặp không được, y nghĩ y một người cũng không chết được.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Vân Khuynh hòa hoãn lại, lại liếc mắt trừng ba người kia, suất tay áo xoay người rời đi.

“Ngươi... Dã nha đầu không có nửa điểm giáo dưỡng!!!”

Vân Thủ nhìn bóng lưng ngạo nghẽ đứng thăng kia, bắt đầu tức giận.

“Nha đầu kia, không giống một dạng... Chúng ta Vân gia, thế nào sẽ có hài tử như vậy...”

Vân vương gia thấy ‘Nữ nhi’ kia phẩy tay áo bỏ đi không hiểu một điểm lẽ giáo, không khỏi có chút đau lòng nhức óc.

Nhưng thật ra đại phu nhân, sắc mặt vui mừng:

“Được rồi được rồi, lão gia ngươi cũng đừng tức giận, Thủ nhi không cần giá đến Tân gia, ngươi hẵn là vui vẻ mới đúng. Huống hồ, nha đầu kia, chủ động vứt bỏ quan hệ với Vân gia, Tân gia sau đó nếu lật lại bản án cũ cũng không dính dáng đến chúng ta, ngươi hẵn là vui vẻ mới đúng a.”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Tiêu thư, ngươi sao vậy, vương gia tìm ngươi rõt cuộc có chuyện gì???”

Thấy Vân Khuynh trở về vẻ mặt cơn giận còn sót lại chưa tiêu, Hồng Châu lo lắng hỏi y.

Vân Khuynh nhìn nàng, toàn bộ Vân phủ, cũng chỉ có nàng là thật tâm đối tốt với y...

Vân Khuynh đôi mắt chợt lóe, đột nhiên thân thủ ôm Hồng Châu vào lòng.

Nếu như y có thể thích nữ nhân, có thể cưới vợ, y nhất định sẽ tuyển trạch nàng, nhưng y hết lần này tới lần khác...

Hết lần này tới lần khác, thích nam nhân...

“Hồng Châu...”

Hồng Châu thấy Vân Khuynh tâm tình không thích hợp, vội vàng luống cuống tay chân ôm lại y, còn vỗ vỗ lưng y:

“Rốt cuộc làm sao vậy, tiểu thư cứ nói ra, nói ra để Hồng Châu giúp ngươi nghĩ biện pháp a.”

Vân Khuynh dĩ nhiên nghĩ cái mũi của mình chua xót, y lẻ loi một mình ở dị thế, từ lúc vừa tới thì khủng hoảng và bất an, đến sau cùng là tiếp thu và đam mê, đều là chính y một người đau khổ cường ngạnh chống đỡ.

Ai có thể biết, tâm của y, kỳ thực là một mảnh đất tuyet hoang vắng.

Nhắm mắt lại, lời của người nọ vang lên bên tai Vân Khuynh:

“Ngươi thật ghê tởm...”

“Ta mắt mù mới đổi tốt với người ghê tởm như ngươi như vậy.”

“Thế nào lại khiến một người ghê tởm gì đó như ngươi thích thượng ta.”

...

Ở một đời xã hội chung đề xướng người người bình đẳng, đào tạo oạt phế của y lại bị người khác nhục nhã như vậy, tại đây cổ đại bảo thủ, y có thể nào tìm được trong tâm mắt y, cái gọi là hạnh phúc!!!

Hơi thở dài một tiếng, Vân Khuynh biết chuyện đại giá không thể gạt được Hồng Châu, liền thực sự mở miệng nói cho nàng:

“Bạn họ, muốn ta đại thế Vân Thù, giá đến Tân gia.”

“Cái gì???”

Hồng Châu kinh hãi kêu một tiếng:

“Bạn họ thế nào có thể đổi đai với tiểu thư ngươi như vậy??? Vậy tiểu thư thì sao, nói như thế nào, ngươi nguyện ý sao???”

Vân Khuynh khổ sáp cười cười:

“Ta tự nhiên là đáp ứng... Ta lấy cái gì theo chân bọn họ phản kháng...”

Hồng Châu trầm mặc một trận:

“Tiểu thư ở Vân phủ luôn luôn không được đổi xử tử tế, nói không chừng tới Tần gia, cô gia sẽ hảo hảo đổi đai tiểu thư... Ly khai cũng tốt, như vậy tiểu thư có thể tìm được người chân chính thương yêu ngươi.”

Ai...

Vân Khuynh không tiếng động đích thở dài một tiếng.

Hồng Châu ngốc, thân thể y như vậy, sao có thể được người đổi xử tử tế...

Bất quá, vô luận như thế nào, y có tín ngưỡng của mình, đều sẽ bảo trì một phần kiêu ngạo của mình.

Bởi vì y thủy chung tin tưởng, mình có tư cách được hạnh phúc, trên thế giới bất luận kẻ nào đều có tư cách hạnh phúc.

Cho dù, y thân là nam tử thích nam nhân đồng tính.

Hồng Châu đại khái là thấy Vân Khuynh tâm tình sa sút, miễn cưỡng cười cười:

“Tiểu thư, chúng ta làm giá y cho ngươi đi... Đến lúc đó Hồng Châu muốn tận mắt thấy tiểu thư trở thành tân nương đẹp nhất.”

Xinh đẹp nhất sao???

Vân Khuynh xoa xoa dấu vết trên trán y, dán nhiều năm như vậy, cũng nên cởi ra...

Nếu hiện tại y là nữ nhi thân, như vậy y liền dùng khuôn mặt hảo hảo khí Vân vương gia một trận...

Chỉ là, không biết Vân vương gia thấy y so với Vân Thù càng mỹ lệ, y càng có giá trị... Liệu có hối hận không???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tân Nhị Công Tử

Kế hoạch của Vân Khuynh thất bại.

Tới ngày thứ ba, Tân gia đến đón người, bọn họ liền đem khăn voan che mặt Vân Khuynh, nhét vào kiệu hoa nâng đi.

Vân vương gia căn bản không có cơ hội thấy mặt Vân Khuynh.

Chỉ có Hồng Châu một người thấy, tuy rằng nàng sơ hãi than Vân Khuynh mỹ lệ, nhưng nàng dĩ nhiên cũng không có chú ý tới, vết sẹo trên trán Vân Khuynh đã không có...

Biểu hiện của Hồng Châu khiến Vân Khuynh rất phiền muộn.

Y thăng thắn hối hận, sớm biết rằng vẫn dán làm vết sẹo giả.

Dù sao dung mạo y như vậy, bất luận sinh trên người nam nhân hay là nữ nhân, vô luận ở nơi nào cũng không dễ sinh tồn.

Đảm đương khuôn mặt như vậy, Vân Khuynh hiện tại, căn bản không bảo hộ được mình.

Bất quá, Vân gia không thèm để ý đến y tới cực điểm thì thôi, Tân gia lại cũng chỉ là đem kiệu hoa nâng đến một khách sạn, tại một gian khách phòng phổ thông qua loa bái đường.

Vân Khuynh xem ra, không phải Tân gia không muốn thú, mà là Tân gia thực sự nghèo đến đên rồi.

May là không phải Vân Thù giá đi, nếu là Vân Thù, sợ là đã sớm nháo lên.

Cũng không biết ‘Phu quân’ của y đang bận cái gì, vẫn không thấy được bóng người, cũng không ai đến nháo hỉ phòng, Vân Khuynh buồn chán ngồi ở trên hỉ sàng đung đưa hai chân chờ ra.

Trong đầu suy nghĩ rất nhiều loạn thất bát tao, qua thật lâu, Vân Khuynh mới ý thức được y đang làm gì...

Y dĩ nhiên đang đợi ‘Phu quân’ y đến vén khăn voan???

Y đây là làm sao vậy, dĩ nhiên đang chờ mong gặp phải một người có thể cho y hạnh phúc???

Dĩ nhiên giống như một nữ nhân, ở chỗ này ngây ngô chờ một người nam nhân khác đến vén khăn voan???

...

Kỳ thực, nếu cho Vân Khuynh tuyển trạch, Vân Khuynh tình nguyện làm một nữ tử.

Như vậy, y cũng sẽ không bởi vì ái thương một người nam tử, mà bị người mắng là ghê tởm...

Ai, Vân Khuynh thở dài một tiếng

Y không nên xa vời cầu trên thế giới này, có người ngoại tộc bao dung.

Đang nghĩ ngợi, cửa hỉ phòng ‘Chi nha’ một tiếng mở.

Vân Khuynh ngay tức khắc dừng lay động chân, từ dưới mép hỉ khăn nỗ lực nhìn ra phía ngoài, y thấy một đôi giày bó hắc sắc ổn trọng hướng về phía y.

Vân Khuynh phiết phiết mõi, chân người này thật lớn...

Sau đó Vân Khuynh tự nhiên nghĩ đến, nam nhân trước mắt này, đã từng đem Vân Thủ dọa hôn mê bất tỉnh...

Còn có Hồng Châu hình dung, từng khiến y tưởng tượng ra một đầu gấu...

Mõ hôi lạnh.

Y y y, y hắn là sẽ không bị dọa ngất chứ???

Lúc Vân Khuynh còn đang quấn quýt vẩn đề này, đối phương đã đem hỉ khăn vén lên.

Bởi vì đối phương vén quá mức đột nhiên, vậy nên có chút kinh hách đến Vân Khuynh đang thất thần.

Vân Khuynh bỗng nhiên nâng đầu —

Nam nhân này thật có vị đạo.

Đây là đệ nhất cảm giác của Vân Khuynh.

Nam nhân trước mắt thân thể đích xác cao to hơn thường nhân, nhưng càng hiện ra hắn cao lớn và tiêu sái.

Cũng không có vẻ mặt đầy râu quai nón như Hồng Châu nói, mà là hé ra khuôn mặt sạch gọn anh tuấn, đường cong trên mặt phân minh, giống như đá cẩm thạch được gọt giữa hoàn mỹ vậy.

Con mắt sâu thẳm của hắn đen đậm, lúc này bên trong lóe ra kinh diễm và dục hỏa.

Ngạch, chờ một chút, dục hỏa???

Sẽ không thật khi y là tân nương của khi hắn, hoặc là vật sở hữu chứ???

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh hung hăng trừng mắt nam nhân.

“Nhìn cái gì vậy, không thấy qua mỹ nam a.”

Con bà nó, y rốt cục có thể không cần tự xưng nữ, làm “Tiểu thư” nhiều năm như vậy, quả thực sắp muôn mạng của y.

Nam nhân tựa hồ không có nghe đến y tự xưng, bất quá nam nhân cũng quay về thần, hướng Vân Khuynh mỉm cười, cười rất ôn nhu:

“Nương tử, đích xác mỹ lệ như trong lời đồn.”

Nam nhân ca ngợi xong, vô cùng thân thiết nâng cǎm Vân Khuynh:

“May là ta tới, bỏ lỡ mỹ nhân ngươi như vậy, ta sau đó sẽ hối hận cỡ nào đây!”

Nói xong trong lúc ánh mắt Vân Khuynh ngạc nhiên, hướng đến môi anh đào non mềm kia của y hôn xuống.

“Chờ một chút — ”

Bỗng nhiên phản ứng lại hắn muốn làm gì, Vân Khuynh lập tức bắt đầu giãy dụa, đáng tiếc, đã chậm.

Môi của nam nhân đã không cho cự tuyệt rơi xuống phía trên của y.

Đồng thời tại lúc y phân tâm giãy dụa, cũng đã nhanh nhẹn cạy mở môi của y, đầu lưỡi dài thẳng chạy vào hấp thu nước bọt điểm mỹ trong miệng y, bức bách lưỡi y cùng múa.

Nga, thiên, nam nhân bá đạo này, cũng không nghe y nói rõ ràng.

Vân Khuynh có chút mơ hồ nghĩ.

Y không chỉ không phải là tân nương của y, còn là một người nam nhân hàng thật giá thật.

Nam nhân đích xác bá đạo, căn bản không cho phép Vân Khuynh giãy dụa, sửa lại một chút, bàn tay rộng lớn, đem hai cổ tay Vân Khuynh cẩm tham trong tay hắn, bừa bãi hôn.

Vân Khuynh chỉ có thể bị hắn bán ôm vào trong ngực, bất lực thừa thu hắn hôn.

“Ô...”

Vân Khuynh rên rỉ một tiếng, dưới đáy lòng oán hận nam nhân hôn kĩ cao siêu, không được một hồi, lý trí của y liền tràn ngập nguy cơ, tinh thần mĩ lệ mê ly thành một mảnh.

Rất lâu, rất lâu, thăng đến lúc miệng Vân Khuynh đau nhức, đầu lưỡi cứng ngắc, chất lỏng ngân sắc trượt xuống từ nơi thần biến bọn họ tương thiếp, uốn lượn thành độ cung ái muội không gì sánh được, nam nhân mới buông Vân Khuynh ra.

Lúc đó, Vân Khuynh đã toàn thân vô lực, chỉ có thể yếu đuối ở trong lòng hắn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nói Rõ Tình Huống

Vân Khuynh yếu đuối trong lòng nam nhân giường matt, không nghĩ qua là thấy trong con ngươi ngăm đen thâm thúy của nam nhân, tràn đầy dục vọng nóng cháy.

Vân Khuynh kinh hãi, thở hốc vì kinh ngạc, lập tức cường dùng khí lực đẩy ngực nam nhân ra:

“Chờ một chút, Tân nhị công tử.”

Nam nhân tựa hồ không hài lòng với xưng hô này, nhíu nhíu đầu mà y nói:

“Gọi tướng công, hoặc là Vô Song.”

Nói, hắn nâng tay quyền rũ ra ngân sắc chất lỏng lan tràn trên cằm Vân Khuynh, tình sắc không gì sánh được liếm đầu ngón tay mình.

Tình dục cuồng này!!!

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng, lại nuốt nuốt nước bọt, mạnh mẽ tự trấn định nói:

“Tân nhị công tử, ngươi hãy nghe ta nói...”

“Tướng công, hoặc là Vô Song!”

Con ngươi đen của Nam nhân tối sầm, giọng điệu cũng trầm xuống.

Gặp quỷ, Vân Khuynh chửi bới một tiếng.

Ý dĩ nhiên có chút sợ, nghĩ cái cổ phát lạnh.

“Được rồi, Vô Song.”

“Ân.”

Nam nhân thoả mãn gật đầu, trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện nhất mạt mỉm cười:

“Nương tử muốn nói gì?”

Nương tử...

Mặt Vân Khuynh đen lại, trên trán xuất hiện hai đường hắc tuyến.

“Ta không phải nương tử của ngươi.”

Vừa mới dứt lời, Vân Khuynh liền nghĩ ôn độ bên trong hỉ phòng, trong nháy mắt giảm xuống không chỉ mươi độ.

Ngay lúc Vân Khuynh cho rằng nam nhân sẽ tức giận, nam nhân lại nhíu mày nói:

“Nga??? Nói như thế nào???”

Vân Khuynh lặng lẽ rời khỏi nam nhân ôm ấp một ít, đây có thể là bởi vì y nói rõ y không phải nương tử của nam nhân, nam nhân cũng không ngăn cản.

“Ta là Vân gia tứ thiếu thư... Phi phi, là tứ thiếu gia!!!

Có hôn ước với ngươi, là tam tỷ Vân Thủ của ta, bọn họ không muốn gả bảo bối nữ nhi cho ngươi. Mượn ta là nữ... Nhi tử không được sủng đến vàng thau lẫn lộn.”

“Ngươi là một nam nhân???”

Tần Vô Song lẩy tay vuốt cằm, trên dưới đánh giá Vân Khuynh, trong giọng nói tràn đầy hoài nghi.

“Đương nhiên, không thể giả được.”

Vân Khuynh tức giận đến nghiến răng.

Y không phải là lùn hơn hắn một chút, nhìn qua tinh tế hơn hắn một chút, da cũng tựa hồ trắng hơn hắn một chút, cũng tựa hồ giả trang nữ nhân nhiều hơn hắn vài năm...

Nhưng, không thể bởi vậy mà nói y không phải nam nhân a.

Nói y không phải nam nhân, đó là vũ nhục y!!!

Không đúng, người này, có hay không nghe y nói trúng trọng điểm a.

“Ngươi có hiểu ta nói cái gì không???”

Nén lại tính tình, Vân Khuynh hỏi Tần Vô Song.

Tần Vô Song gật đầu.

“Ta hiểu được, ngươi không phải là đối tượng chỉ phúc vi hôn với ta.”

Vân Khuynh lập tức tươi cười rạng rỡ:

“Đúng, cho nên ta cũng không phải nương tử của ngươi, nương tử của ngươi là Vân phủ tam tiểu thư, ngươi hiện tại đi thú nàng còn kịp, qua vài ngày phỏng chừng nàng sẽ thành thái tử phi.”

Vân Khuynh đang nói, Tần Vô Song lại nhàn lúc y không chuẩn bị, kéo y vào trong lòng, vén lên một lọn tóc đặt ở chóp mũi ngửi ngửi:

“Ta thú nàng làm gì, có thành thái tử phi hay không là chuyện của nàng.”

Vân Khuynh có chút lờ mờ...

Ý nâng nâng, hơi nhíu mày, chớp chớp mắt to xinh đẹp thủy nhuận nhìn về phía Tân Vô Song:

“Ngươi có ý gì...”

Còn chưa nói xong, Vân Khuynh lại bị Tân Vô Song nóng bỗng hôn trụ.

Trước khi bị hôn, Vân Khuynh còn mơ hồ nghe thấy Tân Vô Song nói thầm:

“Chết tiệt, là ngươi dụ hoặc ta...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nam Nhân Như Vật

Ý dụ hoặc hắn???

Chuyện khi nào???

Thế nào có thế???

Vân Khuynh đại não có chút thiếu dưỡng khí, trong lòng buồn bực không ngớt.

Nam nhân chết tiệt lại tùy tiện Tần Vô Song kia, hắn có nghe rõ hay không, nghe rõ y là nam nhân!!!

Là nam nhân hắn còn hôn???

Cỗ nhân không phải đều là rất hàm súc sao, vì sao y lại gấp phải một người hào phóng như thế???

Vừa rồi Tần Vô Song không biết y không phải nương tử của hắn, không biết y là nam tử loạn hôn y còn chưa tính.

Nhưng hiện tại, hắn rõ ràng đã biết, dĩ nhiên còn hôn???

Bất quá, Tần Vô Song thích hôn là chuyện của Tần Vô Song, Vân Khuynh y cũng không cần thỏa hiệp.

Vân Khuynh kịch liệt giãy dụa, dùng hết tất cả lực lượng.

Tần Vô Song nhíu nhíu mày, hơi buông ra một ít lực đạo, đầu lưỡi cũng từ trong miệng Vân Khuynh lui ra, vừa ở trên môi Vân Khuynh, liếm cắn

chu vi, miêu tả hình mô duyên dáng của y, vừa hỏi:

“Lại làm sao vậy???”

Vân Khuynh giãy dụa toàn thân là mồ hôi, sắc mặt phiếm hồng, có chút mệt:

“Ta không phải nương tử của ngươi, ngươi không thể như thế đỗi ta, ngươi hắn là đi tìm Vân Thù.”

Lúc nói những lời này, Vân Khuynh nghiêng mặt, lấy tay che miệng lại, rất sợ Tân Vô Song nhân lúc y không chú ý lại cắn lên.

Bạc thần của Tân Vô Song nguyên bản đặt trên môi Vân Khuynh, bởi vì Vân Khuynh giãy dụa mà sượt qua gò má Vân Khuynh, gò má Vân Khuynh truyền qua một trận ướt át tê dại, khiến y một trận mặt đỏ tới mang tai.

“Bái đường với ta chính là ngươi đúng không???”

Tân Vô Song buông tay cầm tham thắt lưng và cổ tay Vân Khuynh, thân thể ngửa ra nằm trên giường.

Hai tay giao nhau đặt ở sau đầu, nhìn như mạn bất kinh tâm, dùng cặp mắt ngăm đen thâm thúy lại sâu trầm nóng cháy không gì sánh được kia, chăm chú tập trung vào Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị Tân Vô Song nhìn rất không tự nhiên, bởi vì ánh mắt Tân Vô Song lửa nóng mà ái muội, thật giống như Vân Khuynh cởi hết y phục đứng ở trước mặt hắn...

Gặp quý, Vân Khuynh dưới đáy lòng khinh bỉ chính mình liên tưởng phong phú.

Y phục hiện tại của y, rõ ràng là chỉnh tề vạn phần.

“Là ta và ngươi bái đường, nhưng ta, không phải vị hôn thê chỉ phúc vi hôn của ngươi.”

Tân Vô Song quyến rũ bạc thần, cười đến không hiểu tà tú:

“Ta không biết vị hôn thê của ta là ai, ta chỉ biết là ta cưới ngươi...”

Bảo bối, ngươi sẽ không là muôn đem tướng công của ngươi đấy cho người khác chứ???”

Bảo bảo... Bảo bối???

“Ai là bảo bối của ngươi!”

Vân Khuynh tức giận phi thường.

Tân Vô Song này thật ngang ngược, động một chút liền chiếm y tiện nghi, nếu không vừa ôm vừa hôn y, thì chính là kêu loạn nương tử bảo bối.

“Ha ha ha...”

Thấy Vân Khuynh hình dạng bị hắn khí có chút tặc mao, Tân Vô Song rất không nể tình cất tiếng cười to.

Vân Khuynh lại sát răng, cũng có chút vô lực.

Tân Vô Song người này quá vô lại, quả thực chính là khắc tinh của y.

“Mặc kệ thế nào, Tân Vô Song, ngươi nói rõ ràng ngươi rốt cuộc là có ý gì.”

Vân Khuynh thu hồi tình tự, trịnh trọng hỏi hắn.

“Ân, ý của ta là, ta cưới ngươi, ngươi liền là thê tử của ta, về phần nguyên lai cái gì vị hôn thê kia, cùng ta không có bất luận cái gì quan hệ.

Bảo bối, ngươi có hay không nghĩ tới, chính là ta và nàng vốn sẽ không có duyên phận, mà ngươi mới là người đã định trước trong mệnh của ta???”

Vân Khuynh giật mình, đối với một cô nhân có ý nghĩ như vậy vô cùng kinh ngạc.

“Nhưng, ta là một người nam nhân, không thể làm thê tử của ngươi a.”

Vân Khuynh còn đang thuyết phục Tân Vô Song buông tha y, theo đuổi Vân Thù.

Dù sao Vân Thù ngoại trừ điêu ngoa tùy hứng một chút ra, người lớn lên đẹp, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thú nàng rất có lời, chí ít so với thú một nam nhân có lời hơn.

Tân Vô Song thu hồi dáng tươi cười, mâu quang hắc sắc nóng cháy ôn nhu như trước, chỉ là có chút bất đắc dĩ.

“Mặc kệ ngươi là nam hay nữ, chỉ cần ngươi cùng ta bái đường thành thân, ngươi liền là người của ta, liền là thê tử của ta.”

Nói như vậy, nói như vậy...

Ánh mắt Vân Khuynh mơ hồ có chút ảm đạm.

Nếu như, năm xưa người nọ có thể nói ra như vậy, y sẽ có bao nhiêu hạnh phúc???

Không thể phủ nhận, Tân Vô Song lúc này nói đã đả động đến y.

Khiến y sản sinh một loại xung động muốn cùng Tân Vô Song cùng nhau thử xem hạnh phúc.

Tân Vô Song không quan tâm y là một người nam nhân, Tân Vô Song nguyện ý không hề cố kỵ thừa nhận y là người của hắn...

Biết đâu, Tân Vô Song như vậy, người như vậy, rất khó gặp lại.

Đè nén xuống tình tự cuộn trào mãnh liệt trong lòng, Vân Khuynh nhắm mắt, lại mở.

Y chăm chú tỉ mỉ nhìn Tân Vô Song, nhìn khuôn mặt anh tuấn dị thường lại tiêu sai phi thường kia, chậm rãi vung lên nhất mạt tiểu ý:

“Tốt, Tân Vô Song, ngươi đã nhận định ta, ta liền muốn nói rõ ràng cho ngươi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vấn Đề Nguyên Tắc

“Tốt, Tân Vô Song, ngươi đã nhận định ta, ta liền muốn nói rõ ràng cho ngươi.”

Tân Vô Song nга một tiếng liẽn từ trên giường ngồi dậy, hình dạng rất cảm thấy hứng thú nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh hướng hắn vươn một ngón tay trắng noãn, lắc lư trước mắt hắn:

“Đệ nhất, ta đã cùng Vân gia thoát ly quan hệ, ngươi không nên trông cậy đi qua ta, từ Vân gia thu được bất luận cái gì chỗ tốt.”

Tân Vô Song trên mặt lướt qua một tia xem thường, trực tiếp hỏi:

“Đệ nhị đi.”

Tốt, không ham phú quý, không dự định lợi dụng y.

Vân Khuynh thoả mãn gật đầu, lại duỗi ra một ngón tay:

“Đệ nhị, ta là một người dễ đem toàn bộ chuyện tình đều coi là thật, nếu như ngươi không phải là nghiêm túc hoặc đem ta trở thành một hồi trò chơi, ngươi nhanh chóng bỏ đi ý niệm trêu chọc ta trong đầu...

Tân Vô Song không vui, nhăn lại lông mày anh tuấn:

“Ta đã nói, ngươi là thê tử của ta, Tân gia binh sĩ chúng ta, suốt đời chỉ có thể có một thê tử, tuyệt không nhị tâm.”

Tần Vô Song biểu tình, giống như là Vân Khuynh nói, làm bẩn nhân phẩm của hắn.

Vân Khuynh lại giật mình.

Nói thật ra, Tần Vô Song nói, thực sự khiến Vân Khuynh vô cùng kinh ngạc, cũng rất là cảm động.

Bởi vì Tần Vô Song là đang gián tiếp nói cho y, cho dù y là một người nam tử, chỉ cần là người Tần Vô Song hắn nhận định, Tần Vô Song sẽ suốt một đời, nhận thức chuẩn y.

Vả lại, sẽ không rời không vứt bỏ???

Nhân thần Vân Khuynh phúc tạp nhìn Tần Vô Song, trong lòng nghĩ.

Tần gia binh sĩ???

Ha hả, tốt.

Tần Vô Song, ta đối với ngươi, đối với lời ngươi nói, đã có chút tâm động.

Mong muỗn, ngươi đừng khiến ta thất vọng.

“Còn có không???”

Thấy Vân Khuynh có chút xuất thần, Tần Vô Song mở miệng nhắc nhở.

Tần Vô Song hình dạng rất nhẹ nhàng, giống đối với cái gì cũng không thèm để ý, bất luận Vân Khuynh đưa ra điều kiện gì, hắn đều đáp ứng, hoặc là giải quyết.

Vân Khuynh nhìn hắn một cái.

Nếu như hai cái trước không thành vấn đề, vậy điều kiện thứ ba, vấn đề cũng nhất định không lớn:

“Đệ tam, sau đó, ta không muốn giả nữ tử, ta muốn quay về mặc nam trang.”

“Nga... Như vậy a.”

Ngoài dự liệu của Vân Khuynh, lần này Tân Vô Song không có lập tức đáp ứng, mà là dùng cặp con ngươi tối tăm mà thâm thúy lửa nóng kia đánh giá y, trên khuôn mặt anh tuấn phi phàm, từ từ hiện ra nụ cười mang theo vài phần tà ác:

“Mặc nam trang, có thể a, ngươi vốn là nam nhi thân, ta sao lại phản đối...”

Bất quá, ngươi xác định, ngươi có dũng khí ăn mặc nam trang, cùng ta trước mặt công chúng dùng phu thê tương xứng, thậm chí là, làm một ít cử động thân mật.”

Cái này, khuôn mặt Vân Khuynh vừa khôi phục trắng nõn, lập tức lại đỏ, thuận tiện đầu đầy hắc tuyến.

Nam nhân này, trong đầu óc đều là cái gì???

Bất quá, cũng là Tân Vô Song đáp ứng những yêu cầu này của y, cho dù hắn từng bị tru di cửu tộc, Vân Khuynh cũng nguyện ý cùng hắn nếm thử một chút tư vị cùng nhau hạnh phúc.

Xấu nhất chẳng qua là xuống địa ngục, cảm tình nam tử cùng nam tử, vốn chính là khỏe mạnh sinh trưởng tại địa phương âm u, kiên cường mà xinh đẹp nở ra đóa hoa cẩm ky.

Địa ngục???

Biết đâu, sẽ chỉ làm nụ hoa lan tràn trong âm u kia, nở càng thêm xán
lạn.

“Còn có đệ tứ không.”

Tần Vô Song hỏi Vân Khuynh, biểu tình còn tương đối nghiêm túc.

Vân Khuynh bình tĩnh đánh giá hắn.

Có những người, ở lại trong trí nhớ đối với mình là một loại dã vật, nên
quên thì quên, dù sao cũng nên nhìn về phía trước.

Vân Khuynh chậm rãi vung lên thần, sung sướng nghĩ.

Tần Vô Song, tuy rằng ta hiện tại không thể đem trái tim cho người.

Thế nhưng, ta nhất định sẽ nỗ lực lớn nhất, quên đi người trước kia.

Cũng, nỗ lực khiến người ái thương ta, ta ái thương người.

Vân Khuynh trong lòng tuyên thệ như vậy.

Nét mặt, lại cười càng phát ra ôn nhu, ít đi sắc bén vừa rồi, ôn hòa nói
với Tần Vô Song:

“Tạm thời còn chưa nghĩ tới đệ tứ, chờ ta nghĩ tới, lại nói cho người.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gọi Người Khuynh Nhi

“Hảo”

Thấy Vân Khuynh không có yêu cầu, Tân Vô Song trong nháy mắt từ trên giường trở mình lên.

Đứng nghiêm trước mặt Vân Khuynh, vẻ mặt cười xấu xa:

“Nếu nương tử không có điều kiện nữa, như vậy —

Xuân tiêu nhất khắc thiên kim, ngày hôm nay là ngày đại hỉ của chúng ta, chúng ta cũng không nên lãng phí thêm đêm xuân của chúng ta nữa.”

Vân Khuynh não đại một trận co quắp, nam nhân này...

Bất quá:

“Không nên gọi nương tử.”

Nương tử, nương tử, Vân Khuynh nghe, chung quy nghĩ hảo lạnh.

Y đường đường nhất giới dâng trào nam nhi thân, lại bị người gọi là nương tử, còn có thể thống gì nữa???

Chưa nói đến Vân Khuynh đến từ thế kỷ hai mươi mốt, cho dù là nam tử sinh trưởng ở địa phương cổ đại, chỉ sợ cũng chịu không nổi xưng hô buồn nôn như thế.

Tân Vô Song quản không được nhiều như vậy.

Hắn lại duỗi thân thủ ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, đem Vân Khuynh kéo vào trong lòng hắn...

Vân Khuynh phải thừa nhận một chuyện thực, đó chính là, rất không có thiên lý, y nhở bé hơn Tân Vô Song không chỉ một nửa...

Bất quá, Tân Vô Song tựa hồ rất thích thắt lưng y, luôn luôn thích từ thắt lưng y bắt đầu kéo về phía hắn, hoặc là cẩm tham mình trong lòng hắn.

“Đương nhiên, thắt lưng của bảo bối, tinh tế mềm mại, vừa đủ ôm chặt, so với nữ tử càng có phong tình, càng động nhân vài phần, vi phu tự nhiên là yêu thích không buông tay.”

Nguyên lai trong bất tri bất giác, Vân Khuynh dĩ nhiên đem suy nghĩ của y nói ra.

Mà Tân Vô Song trả lời, càng làm cho y có chút xấu hổ vô cùng.

Y nỗi nóng chi dư không khỏi đoán rằng, Tân Vô Song người này, phỏng chừng chính là một tay già đời bụi hoa, há mồm ngậm miệng đều là dỗ ngon dỗ ngọt.

Trong lúc Vân Khuynh sững sờ, tay kia của Tân Vô Song, không thành thật từ cổ áo Vân Khuynh linh hoạt chui vào trong quần áo, cũng vùi đầu vào trong cổ Vân Khuynh hôn môi liếm cắn.

Mà hai gò má Vân Khuynh trắng noả như ngọc, đã sớm hồng đến rối tinh rối mù.

Thân thủ cầm lấy bàn tay Tân Vô Song làm việc xấu bên trong quần áo của y, đẩy đẩy hắn:

“Chờ một chút.”

“Lại làm sao vậy???”

Tần Vô Song ngữ điệu có chút cao, có vẻ phi thường bất mãn.

Trong cặp mắt kia bị dục vọng che phủ thành đỏ đậm, tràn đầy không vui.

Vân Khuynh có điểm chột dạ, cũng khó trách Tần Vô Song như vậy, dù sao bị y cắt đứt rất nhiều lần...

Hãm.

“Nói mau.”

Tuy rằng tâm tình bị Vân Khuynh lăn qua lăn lại có chút phiền muộn, nhưng Tần Vô Song vẫn như cũ có kiên cường ý chí và cứng cỏi kiên trì, tới nghe Vân Khuynh nói lời vô ích trong mắt hắn.

Bởi vì hắn không muốn Vân Khuynh chán ghét hắn.

“Có một số việc, ngươi phải biết...”

Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói sau, trên khuôn mặt anh tuấn do dục vọng mà thiêu hồng, hiện lên một tia nghi vấn:

“Chẳng lẽ, bảo bối còn có cái gì không nói cho ta biết??? Phải biết đến...
Tỷ như???”

Vân Khuynh hắc tuyến:

“Tên của ta là Vân Khuynh, ngươi có thể gọi tên của ta, không nên kêu nương tử hoặc là bảo bối.”

Tần Vô Song nỉ non nói:

“Vân Khuynh? Khuynh nhi, Khuynh nhi, vậy gọi ngươi Khuynh nhi thế nào???”

Vân Khuynh gật đầu, thân thủ sờ lên vạt áo của mình.

Ôn hòa nhìn chăm chú vào Tân Vô Song, Vân Khuynh hơi dùng lực liền đem vạt áo rút đi.

Giá y đại hồng sắc trên người y mất đi ràng buộc, liền chậm rãi trượt xuống phía dưới, lộ ra mảng lớn mỹ cảnh.

Tân Vô Song hô hấp cứng lại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tâm Tư Mỗi Người

Tần Vô Song hô hấp cứng lại.

Mỹ cảnh khó có thể tưởng tượng trước mắt kia, mê hoặc con mắt hắn.

Phải biết rằng, Tần Vô Song tại nhất khắc đấy ra khẩn voan của Vân Khuynh, khi hắn thấy Vân Khuynh không giống tân nương tử bình thường ngượng ngùng, trong nháy mắt dũng cảm ngẩng đầu nhìn hắn, Tần Vô Song liền bị chấn động thật sâu.

Nhiều năm như vậy, mỹ nhân thế nào Tần Vô Song chưa thấy qua???

Thế nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt dưới giá y hỏa hồng sắc làm nổi bật, có vẻ càng thêm trắng nõn, tiếp tục thật sâu đậm mạnh đến linh hồn của Tần Vô Song. Khiến tâm hắn trong nháy mắt rơi vào tay giặc, không nơi để chạy.

Mày tinh tế vi loan sắc trạch thanh đạm, mũi khéo léo lả lướt thăng cao khả ái, môi cong ưu mỹ sáng bóng non mềm, hai gò má trong bạch lộ hồng nhẹ nhiễm son sắc...

Thấy thế nào cũng là một mỹ nhân trong sáng như ngọc, thấy thế nào cũng khiến người ta luyến tiếc dời đi ánh mắt.

Thế nhưng, tối hấp dẫn nhân, lại là ánh mắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia.

Ánh mắt kia, to mà sáng sủa, con ngươi đen kịt như mực của trẻ con, có vẻ thâm thúy không gì sánh được, giống như có thể đem linh hồn người ta hút vào.

Nhưng mà, cái loại thâm thúy này, không những không khiến người ta cảm thấy thâm trầm, trái lại nghĩ rất thuần túy, càng lộ vẻ ánh mắt hắc bạch phân minh, càng có thể rõ ràng chiếu ra bất luận cái gì ảnh ngược, sạch sẽ khiến người ta mê luyến... Hoặc là tàn phá???

Đây rốt cuộc là tinh yêu my hoắc nhân, hay là tiên thánh khiết sạch sẽ???

Trong nháy mắt thấy rõ Vân Khuynh, Tân Vô Song mê muội.

Bởi vì dung mạo Vân Khuynh tuy rằng rất đẹp, nhưng Tân Vô Song tuyệt đối gắp qua người tuấn mỹ xinh đẹp như y.

Rõ ràng gắp qua nhiều như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác một Vân Khuynh có thể khiến Tân Vô Song thất sắc đến thế, khó có thể hô hấp, khó có thể dời đi đường nhìn như vậy.

Cảm giác cường liệt như vậy, đã định trước là trong nháy mắt Tân Vô Song thấy rõ Vân Khuynh, đi xuống quyết tâm:

Người trước mắt, nhất định phải thuộc về Tân Vô Song hắn, hơn nữa chỉ mình hắn.

Cho dù Vân Khuynh nói y là nam tử, cho dù Vân Khuynh nói y vốn không phải người hắn muốn kết hôn... Cũng không sao... Tân Vô Song không quan tâm, trên thế gian này, ngoại trừ tổ tông nhà mình ra, vô luận là cái gì luân lý cương thường, hay là cái gì quân quân thần thần, đều là răm chó không kêu.

Bất quá, Tân Vô Song rất may mắn Vân Khuynh cùng hắn bái đường.

Bằng không, gia quy Tân gia chỉ có thể thú một người thê tử kia, nhất định khiến hắn đánh mất Vân Khuynh.

Tần Vô Song vốn là bị dục vọng dǎn vặt khó có thể chịu được, phi thường muốn Vân Khuynh, lúc nhìn theo giá y của Vân Khuynh trượt xuống mà lộ ra bờ vai trắng nõn mượt mà, đôi mắt hắn mạnh mẽ co rụt lại. Bất quá, hắn lập tức nghiêng mặt, đi về phía trước một bước.

Thân thủ đem Vân Khuynh nửa ôm nhập vào trong lòng, lục lợi lấy tay đè lại y bào của Vân Khuynh, ngăn cản giá y trượt xuống.

Ngón tay thô ráp của hắn, không thể tránh khỏi tiếp xúc tới bờ vai Vân Khuynh, ôn độ kia dĩ nhiên nóng rực giống như là muốn làm bỗng Vân Khuynh:

“Ngươi, không phải nói có chuyện ta phải biết muốn nói cho ta sao???”

Tần Vô Song chuyển động yết hầu một chút, thanh âm khàn khàn lợi hại, con mắt đỏ đậm, trên mặt cũng là một mảnh đỏ đậm.

Vân Khuynh bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn, cười khẽ một tiếng.

Nam nhân này, cho dù dưới tình huống lúc này, cũng có thể thanh tịnh cố kỹ y cảm thụ như vậy.

Phản tâm này, rất tốt.

Nói vậy, hắn là thực sự quyết định đem Vân Khuynh để ở trong lòng, cho nên mới lưu ý mỗi một câu nói của Vân Khuynh.

Tần Vô Song như vậy, tuy rằng hiện tại Vân Khuynh còn không có ái thương hắn, nhưng hảo cảm đối với hắn đã không ngừng kéo lên.

Cái gì bị tru di cửu tộc, cái gì chiếm núi vi vương, liên quan đến Vân Khuynh chuyện gì???

Vân Khuynh chỉ biết là, nam nhân trước mắt này, thực sự đáng giá để y thử nghiệm.

Vân Khuynh thân thủ chủ động vòng trụ thắt lưng Tân Vô Song:

“Ngươi phải biết đến, chính là thân thể của ta.”

Vân Khuynh vừa nói xong, Tân Vô Song cho rằng Vân Khuynh là đang cùng hắn ve vãn, đúng là ngây người một chút.

Vân Khuynh thấy Tân Vô Song hình dạng ngốc lăng liền câu câu thần.

Phượng mâu hơi nheo lại, chẳng lẽ, Tân Vô Song cho rằng y là một tiểu cùu xấu hổ???

Đáng tiếc, đến từ thế kỷ hai mươi mốt, y xem qua vô số sách đam mỹ, cùng phim ảnh đam mỹ, bản thân lại là GAY, thế nào lại là tiểu bạch dương chân chính hồn nhiên???

Mặc dù không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng lý luận kinh nghiệm, thế nhưng tương đương phong phú...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thân Thể Đặc Thủ

“Ngươi...” Tân Vô Song mở miệng muốn nói.

Vân Khuynh vươn ra ngón tay trắng nõn điểm trụ mõi hắn:

“Hư — Vô Song, ngươi buông tay, cơ thể của ta, cùng thường nhân, là không đồng dạng như vậy.”

Tân Vô Song ngây thơ buông tay, giá y hỏa hồng trượt xuống mặt đất, Vân Khuynh trong giá y, chỉ mặc một bạch sắc áo đơn bán trong suốt.

Thân thể yếu điệu mảnh khảnh khiến Tân Vô Song không dám nhìn thăng:

Vân Khuynh lại ôn hòa cười cười:

“Vô Song, có từng nghe qua song tính nhân???”

Tân Vô Song ngạc lắc đầu.

Không biết vì sao, Vân Khuynh đột nhiên có chút hơi thấp thỏm và vô thố.

Tân Vô Song có thể hay không cho rằng thân thể y như vậy, là quái vật???

Có thể hay không nghĩ y rất quái dị...

Ngạch...

Vân Khuynh giật mình, có vẻ như quá đẽ ý cái nhìn của Tân Vô Song???

Điếc này sao có thể, dù sao, y vừa mới nhận thức Tân Vô Song, y thế nào có thể lưu ý Tân Vô Song như vậy???

Vừa nghĩ như vậy, sắc mặt Vân Khuynh hơi trầm xuống, tâm cũng lặng xuống. Mở miệng giải thích nói:

“Song tính nhân là người vừa có nam tính đặc thù vừa có nữ tính đặc thù, thân thể... Rất kỳ quái...”

Vân Khuynh càng nói thanh âm càng thấp, trong lúc Tân Vô Song hiểu rõ mục đích khẩn ngắt, cuối cùng tan đi.

Tân Vô Song hình dạng khó có thể tin, khiến Vân Khuynh hơi cau lại mi đầu, tâm cũng có chút lén men.

Y cho rằng, Tân Vô Song, là bất đồng.

Vân Khuynh thở dài một tiếng, sau đó thần tình lạnh lẽo, liền khom lưng chuẩn bị nhặt lên hỏa hồng giá y kia.

Quả nhiên, thế giới này không có mấy ai, nguyện ý tiếp thu dị loại như y vậy.

Kiếp trước y là một nam nhân, nam nhân không ai có thể tiếp thu, kiếp này không ai có thể tiếp thu một người nam nhân, mà y cũng không là một người nam nhân thuần túy, mà là...

Bất nam bất nữ...

Từ này, khiến tâm Vân Khuynh đau đớn một chút, nhưng y, lại đích xác có thân thể như vậy.

Mà ngay cả chính y cũng đáng ghét, đều không tiếp thu được thân thể này, còn muốn ai quan tâm đến nó nữa???

Tuy rằng dưới đáy lòng Vân Khuynh không ngừng thoái mái chính mình, nhưng tình tự của y vẫn là trầm thấp xuống.

Nhưng mà...

Khi tay Vân Khuynh, vừa chạm đến hỏa hồng sắc giá y mềm mại, đã bị người từ bên hông ôm lấy.

Vân Khuynh bởi vì thất thần, bị cử động đột nhiên như vậy lại càng hoảng sợ.

Kinh hô một tiếng, liền ngẩng đầu nhìn về phía Tân Vô Song.

Tân Vô Song lúc này đâu còn có mê man và khó có thể tin như vừa rồi, bạc thẫn hắn quyến rũ ra nhất mạt góc độ tà ác hoặc nhân, trong ánh mắt không còn che giấu thêm dục vọng cùng say mê, sắc thái khắp nơi tràn đầy ái muội, hoàn toàn là nhất phó hình dạng tà mị khiến kẻ khác tâm động.

“Ngươi...”

Vân Khuynh khiếp sợ đích mở miệng.

“Khuynh nhi, ta đâu có cho ngươi mặc vào y phục ngươi đã cởi???

“Thế nhưng ngươi...” Không phải không thể tiếp thu thân thể như vậy của y sao???

Vân Khuynh còn chưa hỏi xong, Tân Vô Song đã cúi đầu, hôn hồn trán y:

“Khuynh nhi ngốc, đó là ta quá mức kinh hỉ.

Tần gia chúng ta có tổ huấn, toàn bộ tử tôn, chỉ có thể thú một danh thê tử, vả lại cả đời không phụ lẫn nhau, bằng không sẽ bị trục xuất gia môn, hoặc là gia pháp xử trí.

Nguyên bản còn có chút tiếc nuối Khuynh nhi là nam nhi thân, chúng ta vô pháp có hài tử của mình, nhưng Khuynh nhi lại nói cho ta biết, thân thể của người...

Đó thật đúng là một kinh hỉ lớn lao mà!!!”

Vân Khuynh ngăn người, thân thể quái vật của y, trong mắt Tân Vô Song, lại là kinh hỉ???

Sau khi lấy lại tinh thần, Vân Khuynh nhắm mắt, tựa đầu chôn ở đầu trong lòng.

Vì sao, kiếp trước người nọ không đổi đãi với y như vậy???

Vì sao đến bây giờ, y mới gặp gỡ một người Tân Vô Song như vậy???

Tân Vô Song... Tân Vô Song...

Vân Khuynh dưới đáy lòng nỉ non, mặc cho Tân Vô Song đem y đặt lên hỉ sàng.

Toàn bộ giường chiếu đều là sợi tóc mặc sắc rỗi tung của Vân Khuynh, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn xinh xắn có vẻ dị thường trắng nõn suy nhược.

Tân Vô Song nâng thân thể y ở trên không, chỉ là nhìn y như vậy, đáy lòng liền vô pháp ức chế rung động không thôi.

Hắn hảo muốn đem Vân Khuynh như vậy, khóa ở trong ngực, không cho gặp phải một tia mưa gió, cẩn thận tỉ mỉ ôn nhu che chở.

Nhưng hắn thế nào biết nội tâm Vân Khuynh, lại cùng bề ngoài suy nhược nhỏ nhắn xinh xắn của y tuyệt đối trái ngược.

Vân Khuynh, kỳ thực là một người ích kỷ, một người yêu mình càng nhiều, một người kiên cường.

Tần Vô Song chậm rãi cúi xuống hôn Vân Khuynh, mà Vân Khuynh lại chủ động giơ lên cánh tay ôm lấy cổ hắn.

Nam nhân, vĩnh viễn không thể thiếu dục vọng, Tần Vô Song có, Vân Khuynh tự nhiên cũng có.

Nếu Vân Khuynh đã quyết định cùng Tần Vô Song thử nghiệm, như vậy bọn họ từng bước thân mật đó là tất nhiên.

Đã là là tất nhiên, Vân Khuynh cần gì phải giả bộ xấu hổ đẩy ra???

Khi mỗi bọn họ dán cùng một chỗ, Vân Khuynh liền chủ động mở miệng, mặc cho đầu lưỡi Tần Vô Song, đơn giản mà hoạt tiễn vào trong.

Cùng thấm ướt với bọt, nước, nhũ, giao, dung.

Hiện tại duy nhất thiếu, chính là ý hợp tâm đầu.

Vân Khuynh nghĩ: nếu thời gian tới Tần Vô Song vẫn là Tần Vô Song, Vân Khuynh không hề là Vân Khuynh, như vậy ý hợp tâm đầu chính là chuyện sớm muộn.

Đầu lưỡi bọn họ dây dưa lẫn nhau, duyên hấp.

Tay Tần Vô Song, chậm rãi rút đi áo đơn còn sót lại trên người Vân Khuynh.

Không đến một hồi, thân thể Vân Khuynh bởi vì quanh năm thiếu khuyết ánh dương quang mà có vẻ trắng nõn nhẵn nhụi lại gầy gò, hoàn toàn bại lộ

dưới ánh mắt Tân Vô Song.

Vân Khuynh nghĩ, Tân Vô Song lúc này, không chỉ có tay phảng phất mang theo điện lưu, không ngừng khiến thân thể hắn yêt đại, ngay cả con mắt cũng mang theo hỏa diễm, thiêu đốt mỗi một thốn da thịt của y.

Vân Khuynh có chút chùng châm.

Vào lúc này, mặc kệ Vân Khuynh xem qua sách gì, xem qua hình ảnh gì, biết cái gì kinh nghiệm, cũng vô dụng.

Trong óc y có chút thiếu dưỡng khí, mơ mơ màng màng, hỗn loạn, không biết nên nghĩ cái gì.

Y cho tới bây giờ chưa từng kinh lịch qua, một điểm cũng không nghĩ tự nhiên như trong tưởng tượng.

Mà là, chân tay luống cuống.

Trái ngược mà nói, động tác Tân Vô Song nhưng thật ra thành thạo nhẫn nhại hơn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tương Cứu Trong Lúc Hoạn Nạn

Vân Khuynh lúc này, y phục sớm bị trút sạch, ánh mắt Tân Vô Song sợ hãi than lưu luyến trên toàn thân da thịt xích lõa của y.

Làn da Vân Khuynh, vì quanh năm thiếu khuyết ánh sáng mà có vẻ dị thường trắng nõn, và lại trong trắng nõn còn có thể thấy nhẵn nhụi trơn mềm, hơn nữa có thể bởi vì hơi động tình, da thịt trắng nõn của y còn lộ ra phần sắc nhẹ, khả ái cực kỳ dụ nhân.

Tuy rằng Tân Vô Song định lực hơn người, nhưng dưới đáy lòng cũng lung lay lợi hại.

Hắn dùng ánh mắt quá mức nóng cháy nhìn chặt vào Vân Khuynh, mà ôn độ như vậy khiến Vân Khuynh có loại xung động muôn chạy trốn.

Vân Khuynh có chút ngượng ngùng chủ động hôn môi Tân Vô Song, nỉ non:

“Không công bình... Người cũng phải thoát...”

Từ trong cổ họng Tân Vô Song phát sinh vài tiếng cười sung sướng, tiện tay kéo y phục trên người mình, lộ ra thân thể hoàn toàn không đồng dạng với thân thể tràn ngập nhu nhược mỹ cảm của Vân Khuynh như vậy.

Thân thể Tân Vô Song rất rắn chắc, da cũng là màu mật ong, thân thể đường cong lưu loát hoàn mỹ đến bất khả tư nghị.

Cơ thể hắn buộc chặt tràn ngập sức bật, toàn bộ thân thể tràn ngập mỹ cảm lực lượng.

Mặt trên còn có huân chương nam nhân bình thường không có, ở trên kia, dĩ nhiên có lớn lớn nhỏ nhỏ hơn mười đạo vết sẹo, những vết sẹo này niên đại đã lâu, nhan sắc nhàn nhạt uốn lượn trên người Tân Vô Song.

Nhin qua không chỉ không khiến người ta cảm thấy kinh khủng, trái lại có chút yêu dị mỹ lệ.

Vân Khuynh nhìn có chút ngây người, y vẫn biết mình thích nam nhân, nhưng từ trước đến giờ lại không nghĩ tới, thân thể một người nam nhân có thể khiến y nhìn đến đờ ra.

“Ha hả...”

Tân Vô Song vô cùng thân thiết hôn hôn chớp mũi y, ôn nhu triền miên thấp giọng nỉ non:

“Khuynh nhi, ngươi xem có thỏa mãn không???”

Vân Khuynh sắc mặt đỏ bừng, thu lên mi nhẵn, lông mi như hổ điệp lóe lóe.

Tân Vô Song liếc mắt nhìn lại, liền nghĩ tâm mình đều bị y làm cho mềm đi, tan ra.

Sau đó hắn liền động tình không gì sánh được hàm trụ môi anh đào non mềm như cánh hoa của Vân Khuynh, cũng không vội đi vào, mà ôn nhu phác họa thần tuyễn hoàn mỹ của y.

Vân Khuynh hô hấp gấp, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy đỏ ửng, việc này, còn không có làm đến bước cuối cùng, chỉ là nhìn thân thể Tân Vô Song, liền cảm thấy khó xử như vậy, nếu như làm đến bước cuối, vậy phải làm sao đây???

Bàn tay Tân Vô Song, mềm nhẹ thong thả dao động trên người Vân Khuynh, có ôn nhu rõ ràng cùng tình nghị nồng đậm, mang theo mười vạn phần che chở và thương tiếc.

Cảm thụ được những trân trọng này, tâm của Vân Khuynh, thoảng cái liền ấm áp mềm mại lên.

Y học Tân Vô Song, đưa tay đặt ở trên người Tân Vô Song, trong ánh mắt hàm chứa yêu thương chính y cũng không biết, chậm rãi xoa nhẹ những vết sẹo nhìn kỹ còn có chút dữ tợn này.

Chờ khoảng không Tân Vô Song buông ra môi y, y nhẹ giọng hỏi:

“Những vết này... Rất đau phải không?”

Tân Vô Song đưa thần sắc đầy mắt y nhìn đến thanh thanh sở sở, trong lòng mừng thầm, vội vã trả lời:

“Lúc đó là rất đau, hiện tại sao... Khuynh nhi hôn nhẹ sẽ không đau nữa.”

Vân Khuynh vừa nghe, đôi mắt lấp lánh ngập nước mang theo xấu hổ giận dữ trùng mắt hắn, nhưng vẫn như cũ theo lời nửa ngưỡng thân thể, cẩn thận tỉ mỉ hôn lên những vết sẹo này.

“Hảo Khuynh nhi...”

Tân Vô Song thở dài một tiếng, không đành lòng Vân Khuynh khổ cực, ôm thân thể Vân Khuynh xoay người một cái, để Vân Khuynh phủ lên trên ngực hắn, như vậy Vân Khuynh hôn hắn, cũng không cần cố sức ngừa người.

Hiệu quả hắn nghiêng người, trái lại khiến Vân Khuynh vô cùng rõ ràng cảm thụ được, dục vọng cứng rắn của hắn để trên bắp đùi của Vân Khuynh.

Vân Khuynh khắc chẽ khuôn mặt liên tục đỏ bừng, che đậm con ngươi, cẩn thận mềm nhẹ hôn thân thể Tân Vô Song.

Tân Vô Song lúc này tự nhiên sẽ không nhàn rỗi, tay hắn, phảng phất như mang theo ma lực, mang theo điện, một tấc một tấc lướt qua da thịt Vân Khuynh.

Lưu lại tê dại say lòng người tâm cốt, cùng ôn độ kẻ khác khó có thể tưởng tượng.

Vân Khuynh theo thân thể Tân Vô Song, càng hôn càng đi xuống, không được một hồi, Vân Khuynh liền cảm thấy, dục vọng để ở sườn trong bắp đùi của y phát nóng cháy và cực đại...

Ý thật sự là không có dũng khí hôn xuống tiếp...

Tân Vô Song thấy được Vân Khuynh xấu hổ, lại là lần đầu tiếp xúc tình dục, cũng không nhẫn bức y, liền nửa ôm đưa tay đặt ở sau đầu Vân Khuynh đưa y ấn đến trước mắt, hôn xuống.

Tân Vô Song cực yêu cảm giác cùng Vân Khuynh tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Lưỡi hắn càn quét trong miệng Vân Khuynh, mời Vân Khuynh cùng múa.

Vân Khuynh cũng không tránh né, lập tức dây đưa đi lên.

Thẳng đến khi môi Vân Khuynh bị Tân Vô Song hôn đến sưng đỏ không ngớt, Tân Vô Song mới bằng lòng dừng tay.

“Hảo Khuynh nhi, phía dưới ngươi không muốn hôn, vậy dùng tay giúp ta có được hay không???”

Tần Vô Song nhẹ chạm lên vành tai trong suốt phần hồng của Vân Khuynh, nhẹ giọng dụ hoặc nói.

Trên khuôn mặt tuyệt mĩ của Vân Khuynh đỏ tươi ướt át, nghiêng tai đi né ra làn môi phảng phất mang theo ma lực của Tần Vô Song, trong lòng luống cuống lợi hại, chẳng biết làm như thế nào cho phải, cũng không biết nên như thế nào trả lời, liền có chút thẹn quá thành giận quát lên:

“Muốn làm liền làm, nào có nhiều chuyện như vậy???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tân Gia Tình Cǎn

“Muốn làm liền làm, nào có nhiều chuyện như vậy???”

Tân Vô Song nỉ non lặp lại cười to.

“Nguyên lai Khuynh nhi của ta, đúng là sốt ruột như vậy.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song lộ vẻ tà tú mỉm cười, trêu đùa tiểu nhân nhi tuyệt mỹ nằm úp sấp trong ngực hắn.

Vân Khuynh sao lại không nghe ra trêu tức trong lời nói của Tân Vô Song, trong lòng càng tức giận, ôn nhu lúc trước tất cả đều bị ném tới trảo oa quốc, tức sùi bọt mép cảnh cáo nói:

“Tân, Vô, Song.”

Tân Vô Song nhìn lúc y tức giận, con mắt mỹ lệ sóng sánh lấp lánh, trừng lên giống như mắt mèo tròn tròn, hai gò má cũng phình ra, còn nhiễm hồng sắc như son — Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ mang theo lên mặt nụ cười tuyệt không phù hợp với tướng mạo y, tựa như một con mèo nhỏ cao ngạo bị trêu chọc đến tặc mao, muốn có bao nhiêu khả ái thì có bấy nhiêu khả ái.

Trong lòng nghĩ như vậy, hôn hồn trên mặt Vân Khuynh, hảo hảo sửa sang nói:

“Ta đây, Khuynh nhi.”

Vân Khuynh nghiêng mặt, có chút buồn bực:

“Ngươi có thể hay không bình thường một điểm???”

Tần Vô Song thân thủ ôm lấy y:

“Hảo hảo hảo, bình thường một điểm.”

Nói xong, liền xoay người đem Vân Khuynh đặt ở dưới thân:

“Khuynh nhi, hiện tại, ngươi hảo hảo nắm hưởng thụ là tốt rồi, để cho ta tới hầu hạ ngươi.”

Vân Khuynh bị hắn áp chẽ, ngay cả vành tai nhỏ nhăn xinh xắn cũng mơ hồ phiếm hồng.

Ý so với Tần Vô Song, vô luận là phương diện khí thế, thân cao, hay là võ nghệ, đều là kém xa, hai người ai trên ai dưới, hầu như là vấn đề không cần tranh luận.

Bất quá Vân Khuynh cũng không chú ý những điều này, y vốn là thích nam tử, bị nam tử đặt ở dưới thân cũng là có thể tiếp thu, huống hồ y cảm động Tần Vô Song bao dung như vậy, cẩn bản sẽ không động đến ý niệm áp đảo Tần Vô Song trong đầu...

Tần Vô Song đưa y ngượng ngùng khả ái đều thu hết vào đáy mắt, trong ánh mắt tràn đầy sủng ái và yêu thương.

Thân phận của hắn như thế, đã bao giờ nhanh chóng tin tưởng một người như vậy, đồng thời thích thương???

Quả thực là một kỳ tích, nhưng hắn hết lần này tới lần khác vui vẻ chịu đựng, không hề phòng bị, huyết mạch Tần gia, từ xưa đến nay, từng người từng người đều là si tình đến cực điểm.

Một đời ba hài tử này, trưởng tử Tần Vô Phong quanh năm lăn lộn trên thương giới, thủ đoạn cao minh đến cực điểm, nhưng hết lần này tới lần

khác lại là một người mặt lạnh sát thăn, ngoại trừ người trong nhà, người bên ngoài gần như không thể đến gần trong vòng ba thước, có người nói, từ khi sinh ra tới nay, gia hỏa kia chẳng bao giờ cười qua.

Nhị tử, chính là Tân Vô Song, Tân Vô Song cùng ca ca hắn Tân Vô Phong không chỉ một điểm không giống, trái lại kém nghìn vạn dặm, trời sinh tính tình tiêu sai mà phóng đãng không kềm chế được. Thường ngày mặc kệ thấy cô nương nhà ai, đều là nhất phó hình dạng ôn nhu chân thành, Tân gia nhị lão chỉ sợ hài tử này tương lai là một hoa hoa công tử, sẽ chậm đến gia quy, cho nên cùng ca ca hắn liên hợp áp lực hắn, để hắn đi Vân gia cưới vợ.

Không nghĩ tới, vừa mới thú trái lại biến ra một Tân Vô Song thâm sâu chung tình, tuy rằng động tâm vô cùng cấp tốc, nhưng đây chính là đặc thù của người Tân gia —

Không động tâm không động tình thì thôi, một khi đã động, tất là liếc mắt nhận định, cả đời không phụ.

Con thứ ba Tân gia Tân Vô Hạ, không có lạnh lùng của lão đại, không có phóng đãng không kềm chế của lão nhị, thế nhưng cũng là một tên thích gây chuyện, hết lần này tới lần khác lại là võ học kỳ tài, cả ngày đều lăn lộn trên giang hồ, Tân gia nhị lão vui mừng đem sự vật giang hồ dạy cho hắn, phu thê hai người song song dắt tay dạo chơi giang hồ.

Tân Vô Song tin tưởng vững chắc, lấy hắn tài học tướng mạo, thông minh trí tuệ, bắt được Vân Khuynh chỉ là vấn đề sớm muộn, cũng may mà Vân Khuynh có nhiều hảo cảm với hắn, nhất định sẽ để hắn làm ít công to.

“Vô Song.”

Vân Khuynh hơi ngửa đầu, để Tân Vô Song càng thêm thuận lợi hôn lên cái cổ thon dài duyên dáng của y, y nỉ non gọi tên Tân Vô Song.

Tần Vô Song dừng một chút, ngẩng đầu:

“An???”

Trên trán hắn mơ hồ mang theo vết mồ hôi, trong ánh mắt bắt đầu khởi động dục vọng nóng cháy che giấu không được.

Vân Khuynh giơ tay lên, chậm rãi mơn trớn mặt mày hắn:

“Ngươi làm tiếp xuống phía dưới, cả đời này sẽ không có cơ hội cho ngươi hối hận.”

Vân Khuynh nói có chút chần chờ, y thủy chung nghĩ, Tần Vô Song muốn y tương đối có hại, có thể là kiếp trước ái tình của y bị người nọ giãm đạp khiến y mất đi lòng tự tin của mình, một khi liên lụy đến tình ái, liền khắc chế không được tự ti.

Y là người bị mắng là ghê tởm, bẩn thỉu...

“Ha ha.”

Hai tay Tần Vô Song như trước triền miên vỗ về da thịt lộ ra bên ngoài phiếm trú vầng sáng nhu hòa của y, mặc cho Vân Khuynh sờ lên mặt hắn, chờ ngón tay Vân Khuynh trượt đến bên môi hắn thì bỗng nhiên mở miệng hàm trụ, mơ hồ không rõ nói:

“Từ nhỏ đến lớn, ta chưa bao giờ từng hối hận qua... Ta sợ, hối hận chính là Khuynh nhi... Dù sao, Khuynh nhi mỹ lệ như thế...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vô Song Trần Ái

Đầu ngón tay bị Tân Vô Song hàm trụ trong miệng, Vân Khuynh chỉ cảm thấy cái lưỡi trơn truột mềm mại của Tân Vô Song không ngừng liếm ngón tay y, cảm giác tê tê dại dại thoảng cái truyền tới ngực.

Khoang miệng trơn mềm như tờ lụa chấm chú bao vây lấy ngón tay y, duyên hấp, khiêu khích.

Từ trước đến nay chưa từng có, chỉ là khoái cảm trên đầu ngón tay khiến y sợ run.

Hồng nhạt đỏ ửng từ hai gò má y, cấp tốc lan tràn đến vành tai khéo léo, cái cổ trắng nõn thon dài, lồng ngực trơn truột trắng nõn... Khắp toàn thân.

Khiến thân thể tuyệt vời của y càng thêm động nhân vài phần, Tân Vô Song đối với loại tình huống này phi thường thoả mãn.

Hung hăng duyên hấp ngón tay tinh tế nhẫn nhại vài cái, liền đem đầu ngón tay trắng nõn ướt át phun ra, trườn theo đầu ngón tay xuống phía dưới, từ lòng bàn tay tới lưng bàn tay, lại tới cổ tay, rồi tới cánh tay...

Vân Khuynh không hề làm giãy dựa dư thừa, nhưng y thực tại xấu hổ.

Hơi nhắm con mắt, đem khuôn mặt tuyệt mỹ phiếm nghiêng sang một bên, tinh tế thở dốc, thỉnh thoảng phát sinh một tiếng rên rỉ giống như con mèo nhỏ nức nở.

Tân Vô Song ái cực kỳ Vân Khuynh nhìn qua nhu nhược như vậy, vừa rồi Vân Khuynh một phen nói rất có khí thế, khiến hắn cho rằng Vân

Khuynh cũng là một người rất cường thế, ai biết, lên đến trên giường, người vừa khí thế bức người này, dĩ nhiên nhu nhược có thể hóa thành một vũng nước.

Nam nhân, đặc biệt là nam nhân cường thế, đều thích bảo hộ nhỏ yếu, Vân Khuynh dưới giường, đủ để cùng hắn một khối đặt chân đến đỉnh thế giới, Vân Khuynh trên giường, lại mềm mại khiến tâm hắn đều nhuyễn thành một đoàn, ngoại trừ muôn phùng ở trong tay hảo hảo bảo vệ ra, cũng không còn có ý nghĩ khác nữa.

Tân Vô Song cẩn thận lại có lực đạo vừa phải đem thân thể Vân Khuynh trên dưới hôn một lần.

Lúc đó, hai gò má Vân Khuynh trong trắng thấu hồng tích lạc thành chuỗi mồ hôi hột, tinh mâu óng ánh mê ly, thần trí giống như lơ lửng ở đám mây, chỉ cảm thấy cảm giác ướt át tê dại lan khắp toàn thân, tinh tế điện lưu và khoái cảm từ bên ngoài làn da, một tầng một tầng truyền tới đáy lòng.

Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, lúc này đây đều là Vân Khuynh lần đầu tiếp xúc dục vọng.

Không nghĩ tới dĩ nhiên là như vậy, lặng yên không một tiếng động đem cả người bao phủ, hơn nữa, vô luận như thế nào giãy dụa cũng không được.

Tân Vô Song kiên trì và ôn nhu, khiến người ta giật mình.

Cho dù gân xanh trên trán hắn đột hiện, mồ hôi hột to bằng hạt đậu rơi xuống không ngừng ướt nhẹp thân thể Vân Khuynh, hắn vẫn như trước ôn nhu triền miên như vậy.

Vân Khuynh kiếp trước trong sách trông thấy dục vọng của nam nhân là khó có thể chịu được đến cỡ nào, rất nhiều người đều là chỉ lo mình vui, mà bỏ qua đối phương, nhưng Tân Vô Song...

Khóe mắt Vân Khuynh có chút ướt át, không phải do động tình, mà là do cảm động.

Khi Tân Vô Song lại một lần nữa hôn lên môi y, y thân thủ vòng trụ cỗ Tân Vô Song, thật sâu cùng hắn môi lưỡi dây dưa cùng một khối, tựa như trọn đời bọn họ là như vậy.

Cùng lúc đó, Vân Khuynh làm ra động tác tối dũng cảm của đêm nay, y chủ động tách hai chân thon dài rắn chắc, quần lên thắt lưng Tân Vô Song, biểu thị ý tứ mời mọc không cần nói cũng biết.

Lồng ngực Tân Vô Song phình lên, cười đến lợi hại, cũng là hài lòng đến lợi hại.

Thực sự là không uổng công hắn dụng tâm thương yêu Vân Khuynh như vậy.

Vân Khuynh mời hắn như vậy, hắn tự nhiên cũng sẽ không khách khí, bàn tay thon dài, linh hoạt mò lấy phía sau thắt lưng, chậm rãi trượt xuống, dựa vào cảm giác cùng trực giác, xâm nhập vào mật huyệt chặt chẽ.

Vân Khuynh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cứng đờ lập tức trầm tĩnh lại.

Đầu lưỡi Tân Vô Song càng thêm ôn nhu cùng y dây dưa, trấn an y.

Bàn tay nhỏ bé của Vân Khuynh cũng từ cổ Tân Vô Song, di động xuống phía dưới, Tân Vô Song hô hấp càng thêm ồ ồ, có chút mồ hôi hột trực tiếp rơi trên giữa trán Vân Khuynh, tung toé xuất hiện bọt nước, ôn độ nóng bỏng kia có thể khóa chặt tâm Vân Khuynh.

Y đẩy ra một chút, cùng Tân Vô Song rời môi, nước bọt ngân sắc liên tiếp vương vấn không dứt ở trên đôi môi sưng đỏ của hai người.

Vân Khuynh nỗ lực thích ứng không khỏe xâm nhập từ phía sau, Tân Vô Song động tác khai thác cũng rất ôn nhu, chậm rãi thêm vào ngón tay, ôn nhu thong thả ấn áp nội bích, chậm rãi đem nó mở rộng, Vân Khuynh ngoại trừ nghĩ cảm giác quá mức xa lạ ra, cũng không có cảm thấy nửa phần đau đớn.

Mắt nước óng ánh của y, dùng toàn bộ thân tâm ôn nhu nhìn Tân Vô Song chăm chú, hơi mở ra môi đỏ mọng ướt át sưng đỏ, phát biếu mời mọc:

“Có thể rồi... Vào đi...”

Yết hầu Tân Vô Song căng thẳng, cái gì cũng so ra kém người dưới thân dụ hoặc.

Hắn nghĩ đại khái cũng đã mở rộng không sai biệt lắm, Vân Khuynh hắn là có thể thừa thu hắn, liền đem dục vọng của mình đã phát triển từ lâu để tại cửa vào mật huyệt của Vân Khuynh, yêu my lại khí phách mở miệng:

“Khuynh nhi, ngươi là của ta.”

Dục cẩn của hắn theo hắn tuyên ngôn, xâm nhập vào thân thể Vân Khuynh.

Tâm Vân Khuynh, trong nhất khắc kia cũng bị hắn tuyên ngôn xâm nhập.

Bỗng nhiên bị vật lớn như vậy căng ra, mà lại là một đường công thành chiếm đất, không thể tránh khỏi có đau đớn thật lớn thuận tiện từ hậu huyệt của Vân Khuynh truyền khắp toàn thân.

Sắc mặt tuyệt mỹ của y đau có chút trắng bệch, hơi nhíu mày, cố nén đau đớn, không chút nào khí nhược trả lời:

“Tần Vô Song, ngươi cũng là của ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vô Song Thoái Nhượng

“Tần Vô Song, ngươi cũng là của ta.”

Vân Khuynh đồng dạng không chút khách khí hạ tuyên ngôn với Tần Vô Song.

Tần Vô Song trả lời y, là một nụ hôn dài.

Y cho rằng tiếp nhận sẽ luôn luôn rất đau, ai biết Tần Vô Song dĩ nhiên là một người ôn nhu như vậy.

Biết đâu Tần Vô Song thực sự là người từ nhỏ liền ôn nhu triền miên, vô luận bình thường, hoặc là trong tình sự, đều là dị thường ôn nhu quý trọng.

Hắn là đệ nhất nam nhân của Vân Khuynh, Vân Khuynh lại không phải người thứ nhất hắn có???

Tình dục của hắn, ôn nhu khắc chế, hữu lực lâu dài.

Hắn kiên định mà thong thả ra vào hậu huyệt của Vân Khuynh, dục vọng thăng cứng triền miên không gì sánh được từ nội bích ướt át ôn nhuyễn, chậm rãi ma sát qua.

Hắn ra vào thong thả, nhưng phi thường hữu lực, mỗi lần đều đem mình vùi vào thân thể Vân Khuynh nơi sâu nhất.

Để tê dại cắn lấy xương cốt, nương theo khoái cảm cực hạn chảy về tứ chi bách hài của Vân Khuynh, không phải đem Vân Khuynh mệt không biết làm thế nào, mà là khiến Vân Khuynh thống khoái tràn trề không biết nên làm thế nào.

Tần Vô Song rất chú ý cảm giác của Vân Khuynh, cực lực tìm kiếm điểm mẫn cảm trong cơ thể y, mỗi một lần nhất định sẽ chăm sóc cẩn thận.

Vân Khuynh mắt sáng mê ly lấp lánh, môi anh đào nửa mở, giống như cá rời nước thở dốc, rên rỉ. Đau đớn lúc đầu sớm đã tiêu thất, chỉ còn lại khoái cảm.

Vòng eo bị Tần Vô Song dùng lực ôm lấy, sợi tóc đen như mực quấn lên đầy người, cùng dấu hôn xanh tím toàn thân đan vào cùng một chỗ, có ái muội yêu mị nói không nên lời, khiến trong con ngươi sâu thẳm của Tần Vô Song hỏa quang bắn toé, dục vọng dưới thân, dù thế nào trừu sáp, dù thế nào ma sát, cũng không thể dẹp loạn, trái lại càng biến hóa càng không đủ, thăng cứng dưới thân càng ngày càng thô càng lúc càng lớn...

Thực túy biết vị, càng không thể vãn hồi.

Nến bên trong hỉ phòng cháy hết, ánh sáng mờ tối ái muội, nhưng cũng ấm áp dị thường.

Hoa mai trong vườn khách sạn bình dân di động, phòng trong nhẹ buông xuồng mành giường, xuân sắc vô biên.

Đã tới đêm khuya, tinh tế rên rỉ thở dốc nhưng chưa dừng lại, bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

“... Chỗ đó, không nên...”

Y dù sao cũng là nam nhân, lúc ngón tay Tần Vô Song xâm nhập vào phía trước mặt huyệt nam nhân khác không có, cả người y chấn động.

Tần Vô Song yêu thương hôn y, đầu ngón tay rời khỏi, tiếng nói ám ách mang theo vô hạn dụ hoặc:

“Hảo, không bính, Khuynh nhi đừng sợ.”

Hắn nghĩ hắn hiểu Vân Khuynh, huých phía trước, hai người có thể có tử tự của mình.

Hắn kiếp này đã nhận định Vân Khuynh một người, nhưng Vân Khuynh, trong lòng, chưa hoàn toàn tiếp nhận hắn, cho nên, không muốn có tử tự của hắn.

Huống hồ, địa phương kia, đối với nam tử mà nói, dù sao cũng xấu hổ, Vân Khuynh xấu hổ như thế, cùng hắn làm đến nước này, đã là cực hạn, muốn thoảng cái nuốt trọn toàn bộ, thật sự là khó.

Hắn sẽ chờ, chờ một ngày đêm Vân Khuynh chân chính tiếp thu hắn, thể xác và tinh thần đều nguyện ý tiếp nhận hắn.

Một nhạc đêm nho nhỏ qua đi, trong trường, lại là xuân sắc tràn đầy.

Bên ngoài màn đêm hùng vĩ, tinh quang xán lạn, ánh trăng ngân sắc như là một thác nước, ngôi sao, là thuỷ tinh lóe ra trên thác nước.

Linh động, mông lung, mà mộng ảo.

Thế giới là an bình, đêm là sự yên lặng tú lệ.

Mỹ lệ như vậy, tốt đẹp như vậy.

Thế giới này, an tĩnh như thế.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sau Khi Tỉnh Lại

Chờ lúc Vân Khuynh tỉnh lại, đã là giữa ngày mặt trời lên cao.

Thân thể y còn phi thường uế oải, ngay cả động đầu ngón tay một chút sẽ có tê tê liên miên, ở bên trong thân thể di động nhảy lên.

Mà lúc này, bên trong hỉ phòng chỉ còn lại y một người, không có nửa cái bóng của Tân Vô Song.

Vân Khuynh hơi đóng lại mắt, nghĩ đến Tân Vô Song người kia, cùng Tân Vô Song đêm qua biểu diễn ôn nhu triền miên, nét mặt không khỏi hiện lên một chút đỏ ửng.

Khóe môi bất tri bất giác vung lên độ cung duyên dáng.

Kiếp trước ái thương nam nhân kia không những không thương y, trái lại yêu thích giẫm đạp lên cảm tình của y sau, tâm của y chẳng bao giờ hoàn chỉnh nữa, chẳng bao giờ từ trong vực sâu thống khổ đến chết lặng giải thoát ra nữa.

Mà tối hôm qua, nhất khắc Tân Vô Song nhận định y, y đã nghĩ tâm đã chết lặng của mình, đang hơi hơi rung động.

Từ một người độc thân đi tới dì thế sau, y chẳng bao giờ chân chính thả lỏng qua, chân chính vui sướng qua.

Nhưng tối hôm qua, y ở trong lòng Tân Vô Song ngủ sâu như vậy, an ổn như vậy.

Hiển nhiên ở sâu trong nội tâm, y cảm giác được một mảnh yên lặng và thả lỏng...

Tần Vô Song...

Tần Vô Song...

Cảm tạ ông trời, để cho hai người gặp nhau.

Từ nay về sau, y nhất định sẽ quý trọng duyên phận giữa y và Vô Song.

Đang nghĩ ngợi, hô hấp lại bị người cướp đi, hơi thở, thấy Tần Vô Song khuôn mặt tuấn mỹ gần ngay trước mắt, liền mở miệng phóng túng lưỡi mình cùng hắn dây dưa.

Một lúc lâu, Tần Vô Song mới buông ra Vân Khuynh sắc mặt đỏ lên không ngớt, thấy đôi mắt y đẹp mê ly, cùng da thịt loang lổ dấu vết vì chấn hơi trượt xuống mà lộ ra.

Tần Vô Song bụng dưới căng thẳng, dục vọng phô thiên cái địa lần thứ hai hướng hắn đột kích tới.

Tần Vô Song ngay lập tức vận công đè xuống.

Không được, hắn không thể không quan tâm thân thể Vân Khuynh mà lại muốn y.

Đêm qua hắn muốn Vân Khuynh nguyên một đêm, chờ đến lúc Vân Khuynh thực sự mệt ngất xỉu đi, hắn mới ngừng tay.

Thẳng đến lúc thanh lý thân thể cho Vân Khuynh mệt ngất đi, hắn mới phát hiện hậu huyệt của Vân Khuynh sưng đỏ lợi hại.

Hắn có chút yêu thương Vân Khuynh chịu đựng những đau đớn này, liền âm thầm hạ quyết tâm, trong ba ngày tuyệt đối không chế được mình

không đi bính Vân Khuynh.

Mặt khác, Tân Vô Song còn phát hiện trong cơ thể Vân Khuynh cũng không có nửa điểm nội lực, nhất định là chẳng bao giờ tập qua võ công.

Vừa nghĩ Vân Khuynh đã bỏ qua thời gian có điều kiện tốt nhất học võ, hắn phải có kế hoạch đi tìm mấy thứ kỳ dược, đưa cho Vân Khuynh cường thân kiện thể, tăng nội lực, về phần võ công, cho dù hiện tại bắt đầu học, chỉ cần có lão sư ưu tú như hắn, trở thành cao thủ thời gian tới trong giang hồ tuyệt đối dễ dàng.

“Khuynh nhi.”

Đè xuống dục vọng sau, Tân Vô Song hướng Vân Khuynh cười cười mở miệng nói:

“Ta đoán ngươi lúc này tỉnh, đã bảo trù phòng làm cho ngươi chút đồ ăn.”

Tân Vô Song nói, liền đi tới trước bàn gỗ trong phòng, bưng lên một chén chúc đi tới.

Ngồi vào đầu giường sau, Tân Vô Song vừa dùng thia múc chúc, vừa giải thích nói:

“Khuynh nhi thân thể hiện tại không thích hợp ăn nhiều mỡ, ta bảo bọn họ làm chúc, chờ thêm vài ngày, nhất định làm cho Khuynh nhi ăn mãn hán toàn tịch (*) một lần (đừng chú ý mãn hán hai chữ kia...)”

(*) Mãn hán toàn tịch: chính là tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món ăn độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này được tổ chức trong 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm

thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Vân Khuynh bởi vì thân thể uế oái như trước, liền được Tân Vô Song bán ôm vào lòng uy uống chúc.

Tân Vô Song lần đầu tiên uy nhẫn, không hiện chút nào không thạo.

Vân Khuynh không phải lần đầu tiên được uy, nhưng là vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Làm Người Tân Gia

Tân Vô Song tuy rằng biểu hiện bất cần đời, nhưng kỳ thực là một người phi thường có nguyên tắc.

Hắn nếu đã hạ quyết tâm trong vòng 3 ngày không bính Vân Khuynh, thì tuyệt đối sẽ không bính, cho dù nhẫn khó chịu hơn nữa, hắn tình nguyện đi tắm nước lạnh, tình nguyện tĩnh toạ luyện công một đêm, cũng sẽ không hủy đi quyết tâm của mình.

Ba ngày sau, thân thể Vân Khuynh vừa lúc khôi phục không sai biệt lăm.

Tân Vô Song tựa hồ không muốn ở nơi kinh thành quá lâu, thân thể y vừa vặn thuận tiện chuẩn bị trở lại.

Vân Khuynh nghĩ Tân gia từng bị tru di cửu tộc, tuy rằng không biết Tân Vô Song chạy trốn như thế nào, thế nhưng, ở lại ở kinh thành xác thực rất không an toàn, cho nên không có nửa phần dị nghị liền cùng Tân Vô Song một khối rời đi.

Duy nhất tiếc nuối chính là y từng nói cho Vân gia, không mang theo bất luận cái gì của Vân gia, mà bán mình khẽ của Hồng Châu vẫn ở trong tay Vân gia, hại y không thể đưa Hồng Châu đi, nữ tử từ nhỏ vẫn bồi bên người y.

Mẫu thân qua đời sau, Hồng Châu giống như tỷ tỷ chiếu cố y, mà lại lấy lẽ ‘Tiểu thư’ đối đãi y.

Nếu như sau đó có cơ hội, y nhất định sẽ đem nàng đi ra. Nàng là lo lắng duy nhất của y ở chỗ này.

“Khuynh nhi, ngươi luyến tiếc ly khai ở đây sao???”

Nếu như Vân Khuynh luyến tiếc, hẵn nguyện ý ở kinh thành kiến lập phủ đệ, chuyển đến kinh thành, dù sao chuyện hẵn muốn làm, cùng kinh thành có quan hệ thiên ti vạn lũ, Tân Vô Song nghĩ như vậy.

Lúc này hai người cưỡi hai con tuấn mã sớm đã ra khỏi kinh thành, song song thong thả mà đi.

Bởi lúc trước đối với hôn sự không quá mưu cầu danh lợi, lúc đến Tân Vô Song chỉ lè loi đi một mình, toàn bộ sinh lě đều là đến lúc thì đặt mua, duy nhất mang đến chỉ có ái mã của mình.

Hắn vốn là muốn cùng Vân Khuynh cưỡi chung một con ngựa, nhưng Vân Khuynh không muốn, ký ức Vân Khuynh cưỡi ngựa dừng lại trên mã tràng ở Anh quốc kiếp trước, ký ức xa xôi như vậy, y lại không nhớ rõ cảm giác y rất thích cưỡi ngựa, cho nên y mới kiên trì muốn cưỡi.

Huống hồ, hôm nay thật vất vả mới ra được Vân phủ, y sẽ học tự lập, tất cả có thể làm liền tự mình làm.

Y thủy chung là một nam nhân, mà không phải một nữ nhân trốn ở phía sau nam nhân khác, yên tâm thoải mái hưởng thụ đủ loại che chở.

Tân Vô Song cũng không có quá nhiều phản đối, dù sao hắn muốn cùng Vân Khuynh cộng kỵ, nguyên nhân lớn nhất là lo lắng thân thể Vân Khuynh chưa có hoàn toàn khang phục, chịu không nổi xóc nảy, nếu Vân Khuynh muốn cưỡi ngựa, vậy hắn đem tốc độ thả chậm một chút, chú ý y nhiều một chút là được, tội gì hủy đi hăng hái của y.

Vân Khuynh đang nghĩ ngợi chuyện Hồng Châu, bị Tân Vô Song bỗng nhiên hỏi như vậy, lại càng hoảng sợ, lấy lại tinh thần, có chút tự giễu cười:

“Luyến tiếc??? Thể nào lại vậy??? Mẫu thân ta từng là một đời danh kĩ, mốt sớm, bên trong Vân phủ, không có một người coi ta là thân nhân, ta sao lại luyến tiếc bọn họ, chỉ là, có một vị tỷ tỷ, từ lúc mẫu thân tại thế thì vẫn chiếu cố ta, lần này, không thể mang nàng đi ra, có chút tiếc nuối mà thôi.”

Vừa nhắc đến Vân phủ, Tân Vô Song trên mặt tuấn mĩ hiện lên một tia lo lắng.

Người Tân gia, chưa bao giờ mặc người khi dễ, Vân phủ tuy rằng đưa cho hắn một Vân Khuynh làm hăn vạn phần thoả mãn, thế nhưng, coi thường Tân gia, lường gạt Tân gia, cũng trăm triệu không thể nhân nhượng, xem ra trở lại phải cùng đại ca hăn thương lượng một chút, thế nào đòi lại vẫn để mặt mũi.

Muốn thương lượng với đại ca Tân Vô Phong, không phải bởi vì Tân Vô Song tự mình vô pháp đòi lại mặt mũi, chỉ là đại ca mặt lạnh thần kia của hắn, đối với ngoại nhân lạnh lùng như, đối với người trong nhà nhưng hộ cực chặt.

Hắn cùng với tam đệ cũng xác thực tôn kính đại ca bọn họ, bởi từ nhỏ thụ đa nương bọn họ giáo dục, bình thường phải thương lượng với đại ca trước, cho nên sau khi lớn lên, bọn họ có thể một mình đảm đương một phía, nhưng ở rất nhiều chuyện, vẫn nguyện ý báo cho đại ca nhà mình trước.

“Khuynh nhi, ngươi yên tâm, Vân phủ cẩu mắt nhìn người thấp không xem ngươi là thân nhân, bọn họ tất sẽ hối hận, ở Tân gia chúng ta, không khoác ngoài thân phận tôn ti. Người tốt đẹp như thế, tới nhà của ta, ta và đại ca tam đệ đa nương nhất định sẽ xem ngươi như báu vật trong nhà.”

Tân Vô Song không thích Vân Khuynh thương tâm, đặc biệt không thích y thương tâm vì người khác, hơn nữa Vân phủ căn bản không đáng.

Vân Khuynh nghe xong Tân Vô Song nói, tuy rằng biết Tân Vô Song là thoả mái y, nhưng vẫn nhịn không được mỉm cười:

“Đem làm báu vật, sẽ bị người khác mơ ước, không được an bình, ta không muốn làm báu vật nhà ngươi, làm một người Tân gia, giống như Vô Song là tốt rồi.”

Tân Vô Song ánh mắt khác hẳn, tràn ngập ôn nhu cùng Vân Khuynh đưa tình nhìn nhau, Vân Khuynh nói, không thể nghi ngờ là tự mình tán thành thân phận người Tân gia, điều này, khiến Tân Vô Song xác thực kinh hỉ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trên Đường Gặp Thần Thâu

Vân Khuynh chưa từng có vui nhanh như vậy.

Tần Vô Song ở vẫn đề cảm tình tuyệt không buộc y, y không bao giờ giống như kiếp trước vì tình mà khổ như vậy nữa.

Có Tần Vô Song bên người, y cũng không cần giống như kiếp trước sinh hoạt bôn ba.

Không có bất luận cái gì gánh nặng, không có bất luận cái gì khổ não.

Đem thể xác và tinh thần hoàn toàn trầm tĩnh lại, cảm thụ Tần Vô Song tùy thời tùy chỗ, tự nhiên bày ra yêu thương sủng ái, tất cả tốt đẹp đến bất khả tư nghị.

Y thường thường nghĩ, nam tử như Tần Vô Song tuấn mỹ lại ưu tú, Vân Thủ bỏ lỡ, thật đúng là hối hận nửa cuộc đời.

Bởi vì kinh thành ở phía nam, mà bọn họ phải về phương bắc, cho nên đường xá dị thường xa xôi.

Vân Khuynh một đường cùng Tần Vô Song du sơn ngoạn thủy, giống như con chim nhỏ tự tại. Tự do nhưng không cô đơn.

Duy nhất không tốt là khuôn mặt hai người quá mức rêu rao.

Đặc biệt là Vân Khuynh, Tần Vô Song tuy rằng khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng đường cong khuôn mặt cường tráng, vừa nhìn đã biết là một công tử phiên phiên, trêu chọc cô nương trên đường liên tiếp nhìn kỹ.

Nhưng Vân Khuynh, quần áo thủy lam trường bào, phiêu dật vô song, giống như nước động, đem tuyệt mỹ dung nhan nguyên bản lại vô cùng nữ tính của y nổi bật càng thêm mềm mại.

Ý như vậy, không chỉ dẫn đến ngây thơ thiếu nữ, ngay cả không ít nam tử cũng mơ ước không thôi.

Bất quá tuy rằng y không có võ công, bảo hộ không được mình, nhưng Tân Vô Song lại là cao thủ số một số hai trên đồi này, chỉ dựa vào chính hắn một người là có thể cẩn thận bảo hộ y.

Thời gian lâu dài, mấy người mơ ước lá gan cũng càng lúc càng lớn, Vân Khuynh lo lắng rước lấy phiền phức cho Tân Vô Song, muốn đích dung.

Tân Vô Song nhưng không muốn, Tân Vô Song nói, nếu hắn để người của mình, ngay cả dùng chân diện mục cũng không dám, như vậy hắn còn sống làm cái gì???

Đích xác, Tân Vô Song mặc dù không thích phiền phức, không muốn chuốc lấy phiền toái, nhưng phiền phức tìm hắn, hắn tuyệt sẽ không lui bước.

Hắn là tiêu chuẩn người không phạm ta, ta không phạm người.

Huống hồ, hắn có đủ lòng tin, hắn có thể bảo vệ được người của hắn.

Trên đồi này, nếu ngay cả trân bảo người Tân gia bọn họ bảo hộ không được, còn có người nhà bảo hộ???

Hắn tự tin liều lĩnh, tự tin cuồng vọng, cũng không tự đại, trái lại rất cẩn thận.

Tỷ như lúc này, cô nương xinh đẹp không cẩn thận ngã vào trong lòng hắn, tuy rằng chiêu số cũ, nhưng thủ pháp thông minh, tâm tư khôn khéo.

Trong nháy mắt hắn túm lấy túi tiền của hắn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bỏ vào ống tay áo Vân Khuynh, mà đương sự Vân Khuynh lại chẳng biết chút nào.

Tần Vô Song thấy cô nương kia không chỉ mỹ mạo phi thường, một đôi mắt to cuộn tròn đặc biệt sinh động, nghĩ đến cũng chỉ là một hài tử hảo ngoạn, cũng không làm khó, nâng thân thể nàng lên, tự tiếu phi tiếu nói:

“Cô nương, lần sau bước đi cẩn thận một chút.”

Không gây khó dễ không có nghĩa là mặc nàng thâu đồ của hắn, để nghiêm phạt, Tần Vô Song dùng thủ đoạn càng cao minh, sờ lấy ngọc bội treo bên hông cô nương kia.

Tần Vô Song đích xác sức quyến rũ vô song, cô nương kia nhìn có chút ngốc, nhất thời cũng không phát hiện mình đã mất đồ.

Lấy lại tinh thần cúi cúi thân thể, liền dùng tiếng nói mềm mại nói:

“Cảm tạ công tử.”

“Nhắc tay chi lao.”

Tần Vô Song nói xong liền nắm tay Vân Khuynh bước đi, bàn tay hắn nắm, chính là bên ống tay áo có túi tiền cô nương xinh đẹp kia muốn lấy.

Nhin bóng dáng Tần Vô Song và Vân Khuynh đi xa, cô nương kia chà chà chân:

“Ai nha, ta còn chưa kịp lấy túi tiền mà...”

Xem bọn hắn quần áo hoa lệ như vậy nhất định rất có tiền, thật đáng ghét, thế nào thâu không được???

Trên đời này còn có thứ nàng đến từ thần thâu thế gia — Thượng Quan Nhược Vũ thâu không được sao???

Quá bất khả tư nghị, lẽ nào nam nhân đỡ nàng kia phát hiện nàng muốn lấy túi tiền của hắn sao??? Nếu không hắn thế nào vừa lúc nắm lấy bàn tay niêm thiếp đẹp kia, hoặc là... Chỉ là vừa khớp???

Để nghiệm chứng, cũng để tìm về mặt mũi, Thượng Quan Nhược Vũ quyết định len lén đuối kịp Tân Vô Song và Vân Khuynh.

Phát thê nhất định phải trộm được túi tiền của Tân Vô Song!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trả Ngọc Cho Ta

Nói thật, Thượng Quan Nhược Vũ đến từ thần thâu thế gia, vô luận là bản lĩnh khinh công, hay là theo dõi, đều tương đương xuất sắc.

Đáng tiếc ngày hôm nay nàng đụng không phải người khác, mà là Tân Vô Song, là ca ca của Tân Vô Hạ có danh xưng ám hoàng giang hồ, Tân Vô Song.

Về phần vẫn đề xưng hô, thật sự là Tân Vô Hạ quản chuyện giang hồ tương đối nhiều, Tân Vô Song chỉ là thỉnh thoảng quản lý, cho nên tên ám hoàng, với Tân Vô Hạ mà nói, vẫn là tương đối chính thống một điểm.

Sau khi Tân Vô Song nhận thấy Thượng Quan Nhược Vũ theo dõi, liền vỗ về ngọc bội vừa từ bên hông Thượng Quan Nhược Vũ lấy được, bắt đầu nghĩ sách lược ứng đối.

Hắn quan sát bốn phía một chút sau liền nhếch lên khóe miệng, nói với Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, bên kia có một hàng rong ngọc thạch, ta gần nhất vừa vặn có được khối ngọc bội, muốn nhìn một cái xem nó có giá bao nhiêu.”

Vân Khuynh tinh tinh mê mê bị hắn dắt đi:

“Hảo a.”

Kỳ thực Vân Khuynh lúc này, y vẫn đang chú ý một gia tửu lâu bên cạnh, chỗ đó bay ra mùi thơm, không ngừng kích thích vị giác của y.

Hôm nay mặt trời lên cao giữa ngày, thái dương rất lớn, cũng đang là thời gian ăn bữa trưa, cưỡi ngựa một hồi, lại chạy một đoạn đường, Vân Khuynh đã đói đến bụng dán vào lưng, y hiện tại rất muốn rất muốn ăn.

Đáng tiếc y đồng dạng không muốn hủy đi Tân Vô Song hăng hái, không thể làm gì khác hơn là lưu luyến thu hồi đường nhìn liếc về phía tảng lâu, theo Tân Vô Song đi tới sập ngọc thạch kia.

Tân Vô Song thấy Vân Khuynh nhìn tảng lâu kia hình dạng thèm nhở dài vô hạn, biết y đói bụng, cảm giác vừa buồn cười lại có chút yêu thương.

Tuy rằng rất muốn ngay tức khắc mang Vân Khuynh đi ăn, nhưng Tân Vô Song cũng xác thực không muốn cái đuôi phía sau vẫn theo bọn họ, cho nên quyết định giải quyết cái tiểu đuôi kia trước, sau đó mới hảo hảo ăn cơm.

Chờ Tân Vô Song lôi kéo Vân Khuynh đi tới tiểu sập bán ngọc kia sau, hắn liền dùng khéo mắt liếc nhìn Thượng Quan Nhuược Vũ ở đầu góc phố.

Hắn câu câu khéo môi thu hồi ánh mắt, thân thể nửa ngồi xổm xuống, lung lay ngọc bội trong tay với lão nhân bán ngọc:

“Vị sư phụ này, ta gần đây từ trong tay người khác đổi lấy được một khối ngọc, sợ bị người khác lừa, người có thể giúp ta xem một chút tính chất khối ngọc thế nào được không???”

Thanh ngọc trong suốt vô hạ trong sáng lấp lánh, dưới ánh dương quang chiếu xuống lưu quang tràn đầy màu sắc, vừa nhìn liền không phải vật phàm.

Con mắt lão nhân kia bỗng nhiên sáng ngời, tiếp nhận ngọc mà sợ hãi than không ngớt:

“Công tử, ngọc này của ngươi, chính là lục độc sơn ngọc tốt nhất. Loại ngọc này, là một trong tứ đại danh ngọc của quốc ta, bề ngoài từ xanh lục đến thủy lục sắc, bán trong suốt, tính chất nhẵn nhụi, gần giống phỉ thúy, vốn có thủy tinh sáng bóng...”

Lão nhân kia phi thường nhiệt tình, vừa nhìn đến hảo ngọc, liền lên tinh thần, bắt đầu hăng hái giới thiệu.

Tần Vô Song sao không biết đây là ngọc gì, hắn thậm chí còn biết trên khối ngọc, tạo hình chính là long phượng tường vân đồ, tựa hồ là vật đính ước.

Hiện tại hắn bày ra ngọc này, là để cho tiểu đuôi ở chỗ tối xem, là muốn để nàng biết khó mà lui.

Đáng tiếc, hắn đánh giá thấp năng lực gây sự của tiểu đuôi kia.

Thượng Quan Nhược Vũ chỗ tối vừa thấy ngọc trong tay Tân Vô Song, liền trùng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm khối ngọc, tựa hồ còn có chút không tin, nhu nhu mắt lại nhìn.

Nhin nửa ngày mới cúi đầu lục lọi bên hông mình một hồi, thực sự tìm không được ngọc trên người mình, nàng lúc này mới vững tin ngọc trong tay Tân Vô Song là của nàng.

Vừa tỉnh ngộ ra vừa rồi Tân Vô Song thừa dịp đỡ nàng, lấy đi ngọc của nàng, nàng liền tức giận khuôn mặt nhỏ nhăn đỗi lên.

Quả thực là sỉ nhục a!!!

Thân là một trong hai đại truyền nhân của thần thâu thế gia lừng nổi danh trên giang hồ, nàng, Thượng Quan Nhược Vũ, không những không trộm được đồ của người khác, trái lại lại bị người khác thâu đi đồ của mình.

Thật sự là, thật sự là... Thất bại... Cái này mà truyền ra, bảo nàng thế nào
gặp người???

Hơn nữa, ngọc kia, chính là ca ca nàng thân thủ vì nàng tạo hình...

Thượng Quan Nhược Vũ vừa nghĩ đến ngọc mình quý trọng không gì
sánh được bị Tân Vô Song thâu đi, liền lửa giận ngập trời.

Vì vậy, nàng liền hùng hổ hướng tới hai người Tân Vô Song Vân
Khuynh, quát lớn:

“Tiểu tặc, trả ngọc cho ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Không Phải Ngọc Này

“Tiểu tặc, trả ngọc cho ta.”

Thượng Quan Nhược Vũ thanh âm thanh thủy êm tai, bất quá, hình như là lớn một chút, khiến người trên nguyên nửa con đường kinh hãi.

Tân Vô Song nhíu nhíu đầu mày, hắn thật sự không nghĩ tới cô nương này lớn mật như vậy, biết hắn cầm ngọc từ trên người nàng, không chỉ không biết cỗ kỵ, trái lại là tự tìm tới cửa.

“A, Vô Song, có kẻ trộm sao???”

Vân Khuynh lúc này mới đem toàn bộ lực chú ý, từ cái tẩu lêu kia chuyển về, có chút kinh ngạc.

Trên đường đi gặp tiểu thâu, bị đùa giỡn, còn có bán mình táng phụ táng mẫu vân vân, trên cơ bản đều là đoạn cầu tối cầu huyết tối kinh điển.

Có Tân Vô Song, những kẻ vọng tưởng đùa giỡn y, thường thường là còn chưa mở miệng liền bị nghiêm phạt, y còn hơi có chút thất vọng —

Biết đâu thực chất bên trong y cũng không phải loại người an phận gì đó.

Mà hôm nay đụng tới một kinh điển khác, trên đường đi gặp tiểu thâu.

Hay là kế tiếp, nên để Vô Song hỗ trợ giam giữ tiểu thâu, lại nghe tiểu thâu kia nói một phen, trên có lão dưới có tiểu các loại tiêu khiển một chút.

Vân Khuynh đang nghỉ ngơi, Thượng Quan Nhược Vũ liền hùng hổ vọt tới trước mặt bọn họ, hai tay chống mạnh, khí đô đô trùng mắt hai người

bọn họ:

“Thấy các ngươi tướng mạo không tầm thường, tuấn tú lịch sự, dĩ nhiên lại lãng lanh càn khôn, trước mắt bao người trộm đồ của bản cô nương???”

Thượng Quan Nhược Vũ tư thế không đẹp lăm, nhưng khuôn mặt điểm mỹ kia, làm tư thế thô lỗ như vậy không chỉ không hiện xấu xí, trái lại thêm hơn vài phần đẹp đẽ khả ái.

Vân Khuynh cũng bị nàng làm cho kinh sợ:

“Tiểu thâu, chúng ta???”

Y nhìn Tân Vô Song một chút, lại nhìn mình một chút, cuối cùng lần thứ hai đem đường nhìn dời về phía Thượng Quan Nhược Vũ, nghĩ mình có chút luống cuống, ho nhẹ một tiếng nói:

“Vị cô nương này, ta nghĩ trung gian nhất định có cái gì hiểu lầm, ta...”

“Không có hiểu lầm, ngọc hăn vừa cầm, chính là từ trên người ta trộm đi.”

Thượng Quan Nhược Vũ thở phì phì chỉ trích Tân Vô Song, Vân Khuynh lần thứ hai ngây người.

Tân Vô Song... Thâu đồ??? Thật sự là khó có thể tưởng tượng, y dùng nhẫn thần hỏi nhìn về phía Tân Vô Song.

Tân Vô Song đạm nhiên cười, trấn an nắm lấy tay Vân Khuynh, quay hướng Thượng Quan Nhược Vũ nói:

“Xin hỏi cô nương có chứng cứ gì nói khối ngọc kia, là của ngươi???”

Thượng Quan Nhược Vũ nhíu nhíu đầu mày:

“Khối ngọc kia, là lục độc sơn ngọc tốt nhất, bề ngoài từ xanh lục đến thủy lục sắc, bán trong suốt, mặt trên điêu khắc long phượng tường vân đồ án, ta nói có đúng không???”

Tân Vô Song lắc đầu:

“Thật xấu hổ, ngọc của cô nương, đại khái là rơi ở địa phương khác, khối ngọc này của ta, cũng không phải lục độc sơn ngọc tốt nhất theo như lời cô nương nói. Mà là lục sắc tụ ngọc. Không tin cô nương thỉnh xem.”

Tân Vô Song nói, tự mình lấy ngọc ra từ trong tay lão nhân, đưa cho Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ tiếp nhận quan sát nửa ngày, lấy ánh mắt của nàng, tự nhiên nhận thức ra, đây là nhuyễn ngọc trong tụ ngọc, đồng thời cả vật thể bích lục, tính chất kiên cố mà ôn nhuận, nhẵn nhụi mà viên dung, mặt trên cũng điêu khắc long phượng tường vân đồ...

Thực sự không phải ngọc của nàng???

Thế nào có thể, làm người thừa kế thần thâu thế gia, nhãn lực của nàng được rèn đúc tương đương hảo, tuy rằng ngọc trong tay nàng hiện tại cũng là lục sắc, thế nhưng, tuyệt đối không phải ngọc vừa rồi Tân Vô Song đưa cho lão nhân kia, lúc nãy rõ ràng là ngọc của nàng.

“Ngươi lừa đảo, đây không phải khối ngọc vừa rồi.”

Tân Vô Song vô tội trừng to mắt:

“Cô nương, trên người ta chỉ có một khối ngọc như thế, không phải ngọc vừa rồi, còn có thể là ngọc từ đâu tới???”

“Ngươi...”

Thượng Quan Nhược Vũ tức giận, vây quanh Tân Vô Song không ngừng đánh giá hắn, thấy trang sức trên người hắn thực sự không có ngọc tương tự, liền khí hồng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đáng trách nàng không có biện pháp lục soát thân hắn.

Tân Vô Song khéo miệng quyến rũ ra nhất mạt tà cười:

“Cô nương, không nên dùng loại ánh mắt này xem ta, ta là người đã có gia thất.”

Nói xong, nắm lấy thắt lưng Vân Khuynh:

“Nếu cô nương vô sự, chúng ta trước hết cáo từ.”

Vân Khuynh vẫn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, y biết, Tân Vô Song thực sự cầm ngọc của cô nương kia, bởi vì vừa rồi y rõ ràng nghe thấy sư phụ bán ngọc kia nói ngọc Tân Vô Song đưa cho hắn, là lục độc sơn ngọc.

Thế nhưng, Tân Vô Song thế nào có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đem lục độc sơn ngọc đổi thành tụ ngọc???

Nghĩ nghĩ y liền có chút bội phục Tân Vô Song, hai mắt lóe tiếu sao, một điểm cũng không vì Tân Vô Song lầy lội của người khác mà cảm thấy thiện, trái lại là phi thường sùng bái.

Mà Tân Vô Song lại nghĩ, nha đầu kia bị hắn chỉnh, hắn là sẽ biết khó mà lui.

Bất quá, Tân Vô Song cười cười.

A, ánh mắt Khuynh nhi của hắn nhìn hắn, đúng là quá khả ái mà, thật muốn đem y tử hình ngay tại chỗ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lấy Hôn Đổi Đáp

Bỏ lại Thượng Quan Nhược Vũ đứng tại chỗ, buồn bực không ngớt, Tân Vô Song mang theo Vân Khuynh, đi vào tửu lâu lúc trước y thèm nhỏ dãi không ngớt.

Lúc đẽ điểm tiểu nhị dẫn lên trên lầu, Vân Khuynh còn đang suy nghĩ một vấn đề quái dị.

Y và Tân Vô Song một đường đi tới, ăn mặc chi phí đều là tốt nhất, tốn hao không ít, bình thường rõ ràng không thấy Tân Vô Song mang bạc, cũng không thấy Tân Vô Song làm chuyện gì, nhưng đến lúc cần dùng, Tân Vô Song chung quy vẫn có thể biến ra bạc.

Bạc này đến tận cùng là từ đâu tới, chẳng lẽ là giống như ngọc kia, là thau tới???

Nghĩ vậy, Vân Khuynh liền có chút quái dị nhìn Tân Vô Song.

Tân Vô Song vẫn nhìn vẻ mặt của y đổi tới đổi lui, nghĩ hảo ngoạn không gì sánh được, liền thừa dịp y không chú ý, đưa y ôm trọn vào lòng, bạc thần hôn hôn trên mặt y:

“Khuynh nhi đây là đang suy nghĩ cái gì???”

Vân Khuynh chớp chớp con mắt, nghiêng mặt đi, đem mình dựa vào trong lòng Tân Vô Song càng sâu.

Dù sao nơi này là trong phòng, người khác cũng nhìn không thấy, huống hồ trong khoảng thời gian này, y đã hoàn toàn quen Tân Vô Song thường

thường làm cử động thân mật.

“Ta đang suy nghĩ, khối ngọc vừa rồi, Vô Song là làm thế nào có???”

Tân Vô Song vươn tay, thưởng thức sợi tóc rơi lả tả trên vai y, nhíu mày, tự tiếu phi tiếu:

“Ngọc a, tự nhiên là thay đổi.”

Vân Khuynh cau mũi:

“Ta đương nhiên biết là thay đổi a, ta chính là hiếu kỳ Vô Song đổi lúc nào??? Còn có, Vô Song lúc nào trộm ngọc, ta thế nào không biết???”

Tân Vô Song chậm rãi quyền rũ bạc thần, quang thải trung gian con ngươi thâm thúy mặc sắc không ngừng mở rộng:

“Đó là bí mật của ta, Khuynh nhi, cái gì cũng không làm, liền nghĩ dễ dàng biết được sao??? Phải biết rằng, trên đời này, cũng không có cơm trưa ăn không phải trả tiền nga.”

Vân Khuynh bạch bạch nhãnh, Tân Vô Song này, muốn ăn đậu hũ của y thì cứ nói, không nên quanh co lòng vòng.

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, y thật sự là muốn biết nguyên nhân, liền ngẩng đầu, đem môi anh đào ấn lên mặt trên của Tân Vô Song.

Tân Vô Song tự nhiên sẽ không bỏ qua mỹ vị đến miệng, lập tức nhấc tay ấn lấy cái ót Vân Khuynh, thật sâu hôn xuống.

Môi lưỡi giao triền, thấm ướt lẫn nhau, hai bên tinh tế dùng đầu lưỡi đảo qua khắp ngõ ngách trong khoang miệng, nhiệt liệt dây dưa cùng một chỗ, ôn nhu mà không mất bá đạo.

Hai người hết sức triền miên, rồi lại nhất định phải tranh cao thấp, càng hôn càng kịch liệt.

Thiếu chút nữa tàng thương cướp cò, may là Vân Khuynh vẫn nhớ đáp án y muỗn.

“Ngô...”

Vân Khuynh ứng đở mặt, dùng lực đẩy ra Tân Vô Song, dù sao, trong việc hôn môi cốn sàng đan, mỗi lần đầu hàng đều là y, thua thêm một lần cũng không có gì mất mát.

Tân Vô Song nhận thấy y kháng nghị, lại không cam lòng hôn lại hôn mới buông y ra, lúc đó, môi anh đào của Vân Khuynh đã bị hôn đến ẩm ướt sáng bóng mà lại hơi sưng đỏ.

Nước bọt trong suốt từ giữa môi hai người kéo ra, Tân Vô Song liếm liếm khéo môi Vân Khuynh, lười biếng mở miệng:

“Được rồi, Khuynh nhi cõi sức như thế, ta cũng không hảo giấu diếm.”

Vân Khuynh câu thắn cười, kéo tóc hắn:

“Không được tiếp tục thừa nước đục thả câu, nói mau.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thiên Hạ Lưỡng Phân

“Hảo hảo hảo, không thừa nước đục thả câu.”

Tần Vô Song sửa sang lại sắc mặt nói:

“Tần gia trong ấn tượng của Khuynh nhi, là thế nào?”

Vân Khuynh mặc dù có chút nghi hoặc Tần Vô Song vì sao hỏi như vậy, nhưng như trước thành thành thật thật hồi đáp:

“Nhiều năm trước bị tru di cửu tộc, hôm nay tại phương bắc chiếm núi vi vuông...

Vô Song, Tần gia, hiện tại sẽ không là... Là lục lâm hảo hán đi!”

Tần Vô Song tự tiếu phi tiếu nhìn Vân Khuynh, hắn đại khái có thể đoán được Vân Khuynh vốn định nói là cường đạo hoặc thô phỉ, châm chước nửa ngày mới nghĩ ra một từ dễ nghe, lục lâm hảo hán.

Tuy rằng buồn cười, nhưng Tần Vô Song cũng cảm thấy dở khóc dở cười:

“Ai nói cho ngươi những thứ này... Tần gia chúng ta, sao có thể chỉ là bọn chuột nhắt???”

Tần Vô Song kiêu ngạo nói.

Vân Khuynh nghĩ Tần Vô Song khí độ phi phàm, lại dám lấy thân đào phạm đi kinh thành cưới vợ. Hắn là, thân phận đích xác rất không đơn giản!

“Như vậy, Vô Song nói cho ta biết, Tân gia rốt cuộc là một chỗ thế nào.”

Tân Vô Song nâng tóc y lên, thỉnh thoảng khơi mào vài sợi đặt ở chóp mũi nhẹ người, rất đột ngột mở miệng nói:

“Tân gia, là khai quốc công thần.”

Vân Khuynh cũng quyến rũ ra tóc hắn xoắn lại một vòng lại một vòng mới buông ra, đùa đến bất diệc nhạc hồ, nháy mắt mấy cái hồi đáp:

“Ta biết, Tân gia, và Vân gia, khi khai quốc, một là võ tướng quân, một là đại tài phiệt.

Sau này Tân gia vào triều làm quan, mà Vân gia chỉ phong làm một nhàn tản vương gia, ngoại trừ thỉnh thoảng xuất ra một ít phi tử nương nương, vĩnh viễn không tham chính —

Đại khái bởi vì Tân gia danh tiếng càng ngày càng cao, công cao chấn chủ, cho nên bị... Ân, tru di cửu tộc...”

Kỳ thực, những cái này hắn là chuyện thương tâm của Tân Vô Song, y vốn không muốn đề, đáng tiếc Tân Vô Song hỏi y về Tân gia.

Tân Vô Song lại hôn hồn Vân Khuynh:

“Khuynh nhi rất thông minh, cái gì cũng xem rất thông thấu. Bất quá...”

Hắn dừng một chút, cười có chút đắc ý:

“Khuynh nhi vẫn không có đoán đúng ý tứ ta nói, Tân gia năm xưa, cùng Hiên Viên hoàng thất hôm nay, chính là hai thế lực lớn trong triều khổng lồ nhất, tiên vương tiền triều muốn hạ thủ với chúng ta, Hiên Viên gia liền nỗi lên ý mưu phản...

Tần gia chúng ta, không phải là thuộc hạ của Hiên Viên gia, mà là, hợp tác lợi dụng lẫn nhau.

Cho nên, sau khi Hiên Viên gia và Tần gia được thiêu hạ, cũng là thiêu hạ lưỡng phân.”

Vân Khuynh có chút bất khả tư nghị trừng to mắt:

“Tứ đại quốc hôm nay, cũng không có họ Tần, Vô Song ngươi không phải là đang nói đùa chứ???”

Tần Vô Song câu câu thầm:

“Đích thật là thiêu hạ lưỡng phân, là Hiên Viên vương triều lưỡng phân, Tần gia chúng ta luôn luôn hào hiệp, không muốn thanh minh mệt mỏi, liền cùng Hiên Viên gia ký hạ hiệp nghị, Hiên Viên gia là hoàng gia thiên triều, là đế vương ngoài sáng. Mà Tần gia chúng ta, còn lại là ám hoàng.”

“Ám hoàng...”

Vân Khuynh thì thào tự nói, chung quy nghĩ xưng hô này so với hoàng đế êm tai hơn.

Y chớp chớp con mắt, hiếu kỳ truy vấn:

“Sau đó thì sao, sau đó thì sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Dây Dưa Không Ngót

Tần Vô Song gõ một chút đầu cục cưng hiếu kỳ Vân Khuynh:

“Sau đó... Khuynh nhi không đói bụng sao???”

Vân Khuynh nghe hắn nhắc tới như thế mới nghĩ đến cái bụng mình đói đến kêu cô cô, bất quá, y còn không có nghe được đáp án mà:

“Vô Song, ngươi đừng tưởng hồ lộng ta, ngọc là đổi thế nào, ngươi còn không có nói cho ta biết.”

Tần Vô Song thở dài một tiếng:

“Không phải ta không muốn nói cho Khuynh nhi, chỉ là chuyện tình phuơng diện này, có chút phức tạp. Ngọc đích thật là bị người thay đổi, nhưng không phải ta đổi.”

Vân Khuynh ngưng mi suy nghĩ một chút:

“Là lão nhân bán ngọc kia??? Nhưng hắn vì sao phải giúp ngươi...

A, ám hoàng???

Ý tú là, thế lực Tần gia chưởng quản Hiên Viên đế quốc chõ tối —

Lão nhân kia, cũng là người của các ngươi???”

Tần Vô Song mâu quang tuyết lượng tối tăm thâm thúy, bên trong tràn đầy thường thức, tinh quang nhàn nhạt khuếch tán ra, gật đầu:

“Đúng, chính là như Khuynh nhi nói vậy.”

Nói xong, lại nâng cǎm Vân Khuynh lên, hôn hòn lên môi anh đào tinh tế mơ hồ phiếm thũng.

Người này, thuộc về mình, xinh đẹp, thiện lương, thông minh, lại ôn hòa.

May là, thú chính là y.

Đại não Vân Khuynh có chút thiếu dưỡng khí, y là đói bụng, đói chính là cái bụng, phải ăn cái gì thì mới no, cứ như vậy cùng Tân Vô Song trao đổi nước bọt là không được.

Vì vậy, y rất sát phong cảnh cực lực cự tuyệt.

Đang lúc giãy dụa, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, con mắt xinh đẹp của Vân Khuynh sáng lên, cơm nước của y tới rồi.

Tân Vô Song bất đắc dĩ, chỉ phải buông y ra.

Vân Khuynh lập tức từ trên đùi hắn chuyển qua chiếc ghế một bên, Tân Vô Song thuận lợi sửa sang lại y phục, mới khôi phục lưỡi biếng trước sau như một. Dựa lên lưng ghế tựa, mạn bất kinh tâm nói:

“Tiến đến.”

Quả nhiên là cơm đưa tới.

Đáng tiếc người đưa cơm... Tân Vô Song nâng cǎm, đánh giá cẩn thận.

Một thân y phục hôi sắc vải bố khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bẩn hê hê, trên đầu cuộn một cái khăn đội đầu biến thành màu đen.

Chỉ là, tóc của hắn, cũng quá nhu thuận sáng đẹp một điểm, con mắt hắn, cũng quá hữu thần thông minh một điểm...

Ai nha...

Tần Vô Song thở dài lắc đầu, quay hướng điểm tiểu nhị sắp xoay người ly khai nói:

“Chờ một chút, ngươi ở chỗ này hầu hạ đi.”

Điểm tiểu nhị kia thân thể nhất tượng, kinh nghi bất định nhìn Tần Vô Song, nam nhân này, sẽ không thông minh như vậy chứ???

Hắn khom khom lưng nói:

“Hảo, khách quan.”

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn Tần Vô Song, y luôn luôn không thích ăn ở trước mặt người bên ngoài, càng không thích người khác đứng ở bên người, y cự tuyệt cảm giác ngồi ăn có người nhìn.

Bất quá y còn chưa hỏi cái gì, Tần Vô Song liền gấp lên một đạo thái, vừa vào đến miệng liền nhăn mi lại, nhìn điểm tiểu nhị:

“Quá ngọt, bụng xuống phía dưới, làm lại.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, ném một ngụm, mặn ngọt vừa phải, rất không sai.

Đang nghĩ, Tần Vô Song lại gấp một đạo thái khác:

“Chưa chín, bụng xuống phía dưới, làm lại.”

“Canh quá ít, bụng xuống phía dưới, làm lại.”

Ngắn ngủi vài phút, Vân Khuynh nghe đến mấy lời bụng xuống phía dưới, làm lại.

Y hình như có sở ngộ, nhìn về phía điểm tiếu nhị tức giận sắc mặt phát tím, thấy bàn tay hắn trắng nõn mềm mại, ngón tay thon dài mà trắng noãn.

Lại thấy chỗ cổ hắn, cũng là trắng noãn không tương xứng với nét mặt bẩn hế hế.

Cuối cùng dừng lại ở con mắt phun hỏa, sáng trong suốt của hắn, bừng tỉnh đại ngộ.

Nhân thần này y quá quen thuộc, là nàng, thiếu nữ vừa rồi nói bọn họ thâu ngọc.

Lẽ nào, nàng là coi trọng y hoặc là Tân Vô Song???

Nếu không phải thế nào lại theo bọn họ dây dưa không ngớt???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tính Cách Khác

“Được rồi.”

Vân Khuynh cắt đứt Tân Vô Song nói, nói với Thượng Quan Nhược Vũ giả trang điểm tiểu nhí:

“Đem thái vừa điểm đến bụng xuống phía dưới làm lại.”

Nhin bóng dáng Thượng Quan Nhược Vũ khí đô đô bụng bàn thái rời đi, Vân Khuynh tự tiểu phi tiểu nhin Tân Vô Song:

“Nguyên lai Vô Song có ưa thích này, ta cũng nên cẩn thận.”

Tân Vô Song phuợng mâu hơi cong, bạc thần nhất câu nói:

“Đối với Khuynh nhi, ta mới luyến tiếc lăn qua lăn lại như thế, chỉ là nha đầu kia quá có nghị lực, khi dễ cũng hảo ngoạn.”

Vân Khuynh bạch bạch nhãnh, y mới không tin.

“Tiểu cô nương này, là tiểu hài tử tùy hứng bị người nhà làm hư, loại hài tử này, thông thường gia đình là sủng không ra ngoài, hiện tại làm sao bây giờ??? Nàng hình như dính lên chúng ta???”

Tân Vô Song nghiêng thân thể tới gần y:

“Thế nào, không thích nàng???”

Hô hấp của hắn phun lên bên tai Vân Khuynh, tê tê, nhiệt nhiệt, Vân Khuynh không khỏe đầy đầy hắn:

“Ngồi hảo, nói không chừng lúc nào có người vào.”

Tần Vô Song mếu máo, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ ủy khuất nhìn có chút buồn cười:

“Còn không có lão, Khuynh nhi đã ghét bỏ ta.”

Vân Khuynh có chút bất đắc dĩ, bất quá Tần Vô Song như vậy rất ít gặp, cũng là thêm một tia khả ái:

“Vô Song, ngọc kia, ngươi rốt cuộc dự định trả lại cho tiểu cô nương kia không???”

Tần Vô Song dùng ngón trỏ tay phải ma sát cằm, có chút suy nghĩ nói:

“Nàng muốn thâu gì đó của ta vốn là sai, sau lại đại náo trên đường, tới lúc này, càng dây dưa không ngớt, ta tự nhiên sẽ không đơn giản đưa nàng, phải hảo hảo đùa nàng một chút.”

Vân Khuynh cũng nâng cằm, nhìn dung nhan Tần Vô Song tuấn mỹ khiến người ta mê muội kia, đô đô miệng:

“Ta nhưng thật ra sợ, cuối cùng thành vui mừng oan gia... Kiếp trước của ta... Ách, ta ở trong sách tại Vân gia thấy, có rất nhiều cố sự như vậy, một thiếu nữ hoạt bát khả ái, một công tử tuấn mỹ tiêu sái, vì hiểu lầm mà gặp nhau, vừa thấy mặt vừa sảo vừa nháo, đến cuối cùng lại ái đến chết đi sống lại...”

“Ách...”

Bàn tay Tần Vô Song vừa nâng chung trà run run lên, còn trà hãy còn trong miệng, thiếu chút nữa liền phun ra.

Mạnh mẽ cố nép cười, Tần Vô Song buông chung trà trong tay:

“Khuynh nhi thực sự là kiến thức rộng rãi, bất quá, có Khuynh nhi, ta thế nào lại cùng nàng ái đến chết đi sống lại???”

Vân Khuynh chớp chớp mắt:

“Ta đây, cùng nàng ái đến chết đi sống lại làm sao bây giờ???”

Sắc mặt Tân Vô Song lập tức âm trầm xuống, trong đôi mắt hiện lên lanh quang quý dị.

Còn muốn cùng người khác ái đến chết đi sống lại???

Nếu như Vân Khuynh thực sự làm như vậy, hắn đại khái sẽ bẻ gãy chân y, đem y giam vào địa phương chỉ có hắn biết đến, để trong mắt y, thế giới của y, chỉ có hắn một người!!!

Tân Vô Song âm lãnh nghĩ, phượng mâu lại không tự chủ được nhìn thấy Vân Khuynh che miệng cười trộm, lúc này mới biết Vân Khuynh vừa nói chỉ là nói đùa...

Trong lòng buông lỏng, cũng có chút tức giận, hắn dĩ nhiên cho là thật! Còn đem một mặt khác hắn vẫn luôn che giấu phá tan lộ ra ngoài...

Vừa nghĩ như thế, Tân Vô Song lại có thêm chút tức giận, nắm Vân Khuynh qua ôm vào trong lòng hung hăng hôn xuống:

“Sau đó không được khai vui đùa như vậy, ngươi là của ta.”

Vân Khuynh chưa kịp phản kháng, đã bị môi lưỡi Tân Vô Song mạnh mẽ lại bá đạo nhảy vào trong miệng.

Cho tới nay, Tân Vô Song bày ra, đều là bá đạo ôn nhu, nhưng hắn càng cùng Vân Khuynh ở chung, liền càng vô pháp tự kềm chế, hâm vào càng sâu lại càng muốn một mình giữ lấy y, để trong tâm mắt y, đều chỉ có hắn một người.

Nếu là lúc vừa nhận thức Vân Khuynh, hắn còn có tính nhẫn nại chờ Vân Khuynh chậm rãi ái thương hắn, như vậy hiện tại hắn lại có chút luống cuống, có chút khẩn cấp.

Hắn sợ, sợ trước khi Vân Khuynh ái thương hắn, sẽ ái thương người khác, cho nên trong tâm nguyên bản tự tin bình tĩnh, bắt đầu vội vàng xao động lên, bắt đầu nghi ngờ lên.

Hắn là một trong ngầm ám hoàng của Huỳnh Quang Hiên Viên vương triều, thế nào lại cho phép người mình nhận định phải gần nhau suốt đời đi ái thương người khác???

Tân Vô Song chăm chú ôm Vân Khuynh, cả đời này, người này trong lòng hắn, chỉ có thể là hắn sở hữu.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vân Khuynh Thất Tung

Tần Vô Song và Vân Khuynh, cuối cùng dưới sự tận lực tránh né của Tần Vô Song, tránh được Thượng Quan Nhược Vũ lần thứ hai theo dõi.

Tuy rằng nghĩ đến Thượng Quan Nhược Vũ sẽ không bỏ qua, nhưng thực sự không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy...

Vân Khuynh thất tung!!!

Ngay lúc Tần Vô Song tách ra Vân Khuynh, đi gấp thuộc hạ —

Thực ra cũng không phải Tần Vô Song tận lực cấm kỵ Vân Khuynh, hắn chỉ là không muốn, Vân Khuynh hiện tại vô pháp bảo hộ chính mình, bị lôi vào phiền phức mà thôi...

Nhưng Tần Vô Song quên, mặc kệ bất luận kẻ nào, gả cho hắn, cùng hắn cùng một chỗ, liền đã định trước suốt đời đều không thể chạy trốn khỏi phiền phức.

Vừa nhận thấy Vân Khuynh thất tung, Tần Vô Song tim đập mấp tần suất.

Đến nay hắn biểu hiện ra cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là đôi mắt như máu, bên trong phong vân gợn sóng, bạc thần hơi câu, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô đào càng cười càng xán lạn.

Từ trong lòng móc ra khói ngọc nguyên bản thuộc về Thượng Quan Nhược Vũ, mặt sau long phượng tường vân đồ lung linh, khắc hai chữ Thượng Quan, Tần Vô Song chậm rãi vuốt ve chữ trên ngọc:

“Long Kính.”

Theo thanh âm lãnh liệt của Tân Vô Song, một nam tử cao lớn toàn thân bao vây trong bóng đêm lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Họ kép Thượng Quan, thủ pháp theo dõi và thâu đồ cao minh, hơn nữa giỏi về ngụy trang.

Toàn bộ Huỳnh Quang, sơ là chỉ có thần thâu thế gia thoái ẩn nhiều năm kia, Thượng Quan thế gia.

“Đi, lập tức điều tra rõ toàn bộ người trong thần thâu thế gia Thượng Quan gia, mặt khác...”

Tân Vô Song thanh âm từ từ thả nhẹ, con mắt lợi hại nhìn chằm chằm người trước mắt:

“Chậm nhất đến buổi tối, ta phải biết Khuynh nhi đang ở nơi nào.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng mang theo sát khí dày đặc cùng cảnh cáo ý tứ hàm xúc.

Toàn bộ gian phòng hầu như trong nháy mắt, biến gió lạnh đến xương.

Người tên Long Kính, thân thể hơi đánh một cái lạnh run:

“Vâng, nhị công tử.”

Làm ảnh vệ Tân gia vì ba vị công tử cống hiến, Long Kính vẫn cho rằng, chỉ có đại công tử là hàn lanh như băng, nhị công tử này hắn là ấm áp như gió.

Nhưng đến hôm nay mới biết, không phải nhị công tử không có tỳ khí, chỉ là vẫn không có ai chạm vào nghịch lân của hắn mà thôi.

Nhưng ngày hôm nay, Thượng Quan gia, sợ là đã chạm đến nghịch lân và điểm mấu chốt của Tân Vô Song.

Mong muôn, Vân Khuynh công tử đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn, bằng không vị chủ tử này của hắn, không biết rồi sẽ làm ra chuyện gì!

Long Kính lĩnh mệnh, liền lập tức đi chấp hành.

Tân Vô Song nhắm mắt lại, dựa lên lưng ghế tựa, thì thào tự nói:

“Khuynh nhi...”

Cùng nhau như hình với bóng nhiều ngày như vậy, bỗng nhiên xa nhau, thật đúng là không quen.

Không có y ở trong tầm mắt dĩ nhiên lại cảm thấy bất an —

Lo lắng y xảy ra chuyện.

Nhưng hắn là Tân Vô Song a!!!

Tân Vô Song luôn luôn cởi mở, hiện tại đã có nhược điểm, có vướng mắc.

Như vậy, rốt cuộc là tốt, hay là xấu đây???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tiểu Ốc Trong Rừng Đào

“Ngươi là ai? Muốn mang ta đi đâu???”

Bị nam tử xa lạ ôm vào trong ngực, Vân Khuynh nghĩ phi thường không được tự nhiên, thậm chí là đáng ghét.

Y yêu thương Tần Vô Song ôm ấp, vòng tay kia bá đạo lại không mất ôn nhu, bất tri bất giác tập kích tất cả của y, đã thành thói quen, khó có thể từ bỏ.

Nam tử ôm y, cũng rất là anh tuấn, khuôn mặt lạnh ngạnh, nhẫn thẫn lạnh lùng, bạc thần nhếch.

“Này, ngươi mau nói a. Dù sao cũng phải có một nguyên nhân chứ???”

Vân Khuynh không cảm thấy sợ, bởi vì y thủy chung tin tưởng Tần Vô Song sẽ tìm được y, không có nguyên nhân, chỉ là dưới đáy lòng tin tưởng như thế.

Nam tử kia ninh nhì lông mi, trong mắt hiện lên lạnh lùng nghiêm nghị, cúi đầu liếc nhìn Vân Khuynh.

Cái liếc mắt kia, thật là đem tâm Vân Khuynh đều đông lạnh.

Hảo lạnh, Vân Khuynh rụt lui cái cổ, không thèm nhắc lại.

Nam tử khinh công rất cao, cho dù ôm y cũng thân như tơ liễu, thoáng cái xẹt qua vài mét.

Vân Khuynh trong lòng không ngừng suy xét, y, hắn là không có đắc tội người nào.

Như vậy, là địch nhân của Tân Vô Song sao???

Ách... Cũng có thể là người bọn hắn cùng nhau đắc tội...

Bỗng nhiên, Vân Khuynh nghĩ tới thiếu nữ bị Tân Vô Song nhiều lần trêu chọc...

Chẳng lẽ là nàng???

Vân Khuynh một đường loạn tưởng, chờ đến lúc y lấy lại tinh thần, đã bị nam tử đưa đến một chỗ thế ngoại đào nguyên ngoài vùng ngoại ô.

Nói là thế ngoại đào nguyên, thật sự là bởi vì dọc theo đường đi nở đầy hoa đào, toàn núi hoa đào khắp nơi.

Thâm hồng sắc, thiến hồng sắc, bay lả tả, dõi mắt nhìn lại, nơi nơi đều là hoa đào.

Nam tử cũng buông xuống Vân Khuynh.

Lúc này Vân Khuynh bị cánh hoa hồng nhạt trước mắt hấp dẫn, hương thơm đầy mũi làm y say sưa...

“Đẹp quá...”

Đứng ở trong rừng hoa đào bất quá nửa ngày, cánh hoa đều bay xuống lạc đầy người y.

“Đi!”

Nam tử nhìn y vẻ mặt dại ra ngây người dưới tàng cây hoa đào, không khỏi lại nhíu nhíu mày.

Thanh âm của hắn vẫn mang theo lãnh đên xương, Vân Khuynh thoảng cái liền tinh táo lại, bạch bạch nhãnh, lẽ nào người này luyện công bị đóng băng qua sao? Nói không có một chút ôn độ.

Tuy rằng bất mãn, nhưng y biết, người làm dao thớt, ta làm thịt cá, lúc này vẫn là thuận theo mới tốt, cho nên liền thành thành thật đi theo phía sau nam tử.

Đi đến chõ sâu trong, vẫn là hoa đào, nở cực kỳ diễm lệ.

Không biết qua bao lâu, mới ở chõ sâu trong rừng hoa đào, lộ ra một tòa tiểu nhà tranh.

Vừa nhìn thấy tiểu ốc, đôi mắt dường như hàn băng của nam tử, lập tức nhu hòa xuống.

“Tiểu Vũ. Đi ra.”

Theo hắn gọi, cửa nhà tranh ‘Chi nha’ một tiếng mở.

Nữ tử một thân quần dài vàng nhạt tóc dài rối tung, chạy đi ra, thoảng cái nhào vào trong lòng nam tử, ôm cổ hắn:

“Ca ca.”

Vân Khuynh tập trung nhìn vào, thiếu nữ kia, quả nhiên là thiếu nữ bị Tân Vô Song thâu ngọc.

Thấy rõ sau y không khỏi vì thiếu nữ kia một trận thẹn thùng.

Xem ra chính cô ta không có biện pháp với Vô Song, liền để ca ca của mình đi lấy lại mặt mũi???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Huynh Muội Kỳ Lạ

Vừa nhìn đến Thượng Quan Nhược Vũ, khuôn mặt khắc băng của nam tử kia, liền lập tức hòa tan thành một bãi xuân thủy.

Vân Khuynh nhìn lúi lưỡi không ngót.

Đây, đây, đây là khói băng vừa rồi???

Này cũng biến quá nhanh, cho dù có khác biệt đai ngộ, cũng không cần rõ ràng như thế a!!!

Đang nghĩ ngợi, nam tử kia cũng đã thân thủ ôm trụ thắt lưng Thượng Quan Nhược Vũ, hướng Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng hỏi:

“Tiểu Vũ, ngươi xem, có đúng hay không là y khi nhục ngươi???”

Thượng Quan Nhược Vũ lúc này mới biết Vân Khuynh tồn tại, từ trong lòng nam tử ngẩng đầu, nhìn về phía Vân Khuynh, vừa nhìn thấy y liền nhíu mày:

“A nha, ca, ta nói muốn tự mình đi tìm bọn họ tính sổ, ngươi thế nào đi — Thảo nào ta ở rừng đào ngủ tinh lại không thấy ngươi.”

Nam tử gắt gao nhìn chăm chăm Vân Khuynh khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt ngăm đen hiện lên một tia âm mai và sát khí, ngoài miệng nhưng hướng Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng ôn nhu mở miệng:

“Ta phải bảo vệ tiểu Vũ, không cho bất luận kẻ nào khi dễ tiểu Vũ, nhưng y, trêu chọc tiểu Vũ, còn thâu ngọc ca ca thân thủ vì tiểu Vũ khắc —

Không thể tha thứ!!!”

Bốn chữ không thể tha thứ cuối cùng, là một chữ một chữ từ trong miệng
hắn đọc ra.

Vân Khuynh nghe, tổng nghĩ hình như có một con rắn âm lãnh, bò lên trên lưng y, cũng đang liên tục nhúc nhích.

Rùng mình một cái, Vân Khuynh biết hai người kia không phải người thường, cũng có thể là người bình thường không thể trêu vào.

Nhưng càng là như thế, y lai càng nghĩ hảo ngoan.

Vân Khuynh ánh mắt lóe lóe, nét mặt trang thương cảm hẽ hẽ, nhất phó hình dạng tư kỷ lai rất sơ chết nói:

“Cái kia, đợi một chút, trung gian này có đúng hay không có cái gì hiểu lầm???

Ta từ trước đến nay là tiểu lương dân thiện lương, lúc nào trêu chọc qua cô nương, lúc nào thâu ngọc của cô nương, các ngươi...

Các ngươi đừng ỷ vào mình người đồng thể mạnh, lại người mang võ nghệ liền khi dễ người thành thât a!”

Người đồng thể mạnh...

Vân Khuynh những lời này mới nói ra miệng liền cảm thấy thẹn thùng, kỳ thực đối phương cũng chỉ là nhiều người hơn y mà thôi, hắn là không có người đồng thể mạnh nghiêm trọng như vậy...

Nam tử nghe y vừa nói, trong mắt hiện lên khinh thường.

Nguyên bản hắn thấy Vân Khuynh áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt không có người thường đuổi kịp, khí chất cũng là phi phàm, lại nghĩ tiểu Vũ tính tình

ái ngoạn, còn tưởng rằng đối y có điều hiểu lầm.

Nhưng nghe xong Vân Khuynh nói sau, Vân Khuynh ở trong lòng hắn, lập tức rời xuống thành một người ăn chơi trác táng bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thổi rữa.

Lúc này Thượng Quan Nhược Vũ buông tay ôm nam tử, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nam tử từ nhỏ cùng nàng lớn lên, lập tức biết ý tứ của nàng, buông ra cánh tay, đem nàng từ trong lòng thả xuống.

Trên khuôn mặt xinh đẹp khả ái của Thượng Quan Nhược Vũ mang theo tiểu ý, lập tức chuyển hướng Vân Khuynh, đang định đi hướng Vân Khuynh, ca ca của nàng nhưng thân thủ giữ nàng lại:

“Tiểu Vũ, chờ một chút.”

Thượng Quan Nhược Vũ quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía khuôn mặt nam tử anh tuấn mà mang theo chút lạnh lùng, trong ánh mắt thật to tràn đầy nghi hoặc:

“An???”

Cảm giác được Thượng Quan Nhược Vũ hết sức chăm chú nhìn kỹ, nam tử kiều kiều bạc thần, dĩ nhiên bật cười, ôn nhu nói:

“Có người ngoài.”

Lúc Thượng Quan Nhược Vũ và Vân Khuynh còn không có phản ứng tới được, nam tử từ trong lòng lấy ra một chiếc lược mộc chất và một sợi dây cột tóc bạch sắc, tự mình bắt đầu vì Thượng Quan Nhược Vũ chải lên sợi tóc mặc sắc theo gió lay động của nàng.

Nam tử nhẫn thẫn ôn nhu lại chuyên chú, động tác dưới tay cũng rất nhẹ.

Thượng Quan Nhược Vũ buông xuống mí mắt, lông mi dài nhô tiêm bạc run rẩy không ngớt, khuôn mặt mĩ lệ chậm rãi lan tràn một tia đỏ ửng.

Vân Khuynh mục trừng khẩu ngốc nhìn bọn họ.

Dưới đáy lòng nghi hoặc, y vừa rồi không có nghe sai, bọn họ, hắn là huynh muội???

Thế nhưng, nhìn bọn họ khí tức trong lúc đó ấm áp lại ái muội, Vân Khuynh lại bắt đầu tổn thương đầu óc...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tân Gia Ảnh Vệ

“Nhị công tử.”

Long Kính toàn thân bao vây trong bóng đêm, lần thứ hai lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Trang phục của hắn, tựa như chủ nhân của hắn, ám, hắc, không hổ là một trong những ảnh vệ thượng đẳng nhất của ba vị ám hoàng.

Tân Vô Song tựa lưng vào ghế ngồi chợp mắt, nét mặt vẫn là một mảnh mạn bất kinh tâm, lười biếng nói:

“Nói.”

Long Kính thùy hạ mặt mày:

“Thượng Quan gia vẫn đang ở trạng thái ẩn thế, chỉ có Thượng Quan thiếu gia Thượng Quan Tôn và muội muội Thượng Quan Nhược Vũ, bởi vì có chút chuyện bị trực xuất gia môn...

Mặt khác, Vân Khuynh công tử chính là bị Thượng Quan Tôn mang đi, lấy tình huống hiện nay đến xem, tựa hồ là bởi vì nhị công tử trêu chọc Thượng Quan tiểu thư.”

Tân Vô Song kiều kiều bạc thắn đường cong duyên dáng:

“Thượng Quan Tôn... Tốt tốt tốt, giỏi lắm Thượng Quan Tôn, Long Kính.”

Kỳ thực, tâm tình hắn hiện nay vẫn đang tốt, dù sao, hắn biết Vân Khuynh tin tức, không phải sao???

Hắn giơ lên mí mắt, nhìn về phía thủ hạ luôn luôn ẩn trọng này:

“Long Lê tới chưa???”

Long Lê, là một ảnh vệ danh thương đẳng khác.

Thượng đẳng ảnh vệ, toàn bộ Tân gia, cũng chỉ có sáu người mà thôi, sáu người này, tất cả đều là văn võ toàn tài, cầm kỳ thư họa, đao thương côn bảng, kỳ hoàng dược lý, vân vân, hầu như là không gì không biết, không nơi không hiểu.

Là Tân gia từ nhỏ bắt đầu hạ khổ công phu, nỗ lực đại giới rất lớn bồi dưỡng ra.

Sáu gã thượng đẳng ảnh vệ này, ba chủ minh, ba chủ ám.

Căn cứ yêu cầu, thời gian khác nhau cùng ba vị công tử Tân gia xuất môn.

Hiện nay Long Kính bên người Tân Vô Song, đó là một trong ba chủ ám thượng đẳng ảnh vệ, mà Long Lê, lại là thượng đẳng ảnh vệ chủ minh.

Chỉ là, vốn có Long Kính diện vô biểu tình vừa nghe tên Long Lê, khuôn mặt không tự chủ được co quắp một chút, lập tức lại khôi phục.

Gục đầu xuống:

“Long Lê đã ở trên đường, vừa truyền tin nói hai canh giờ sau sẽ đến.”

“Hai canh giờ...”

Tần Vô Song đứng lên, bước đi thong thả đến trước cửa sổ, đẩy ra cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài sáng sủa như trước:

“Như vậy, chờ Long Lê tới rồi đi đón Khuynh nhi trở về.”

Người của hắn, tất nhiên là phải hảo hảo thủ giữ, hảo hảo bảo vệ, thế nhưng y cũng phải có năng lực tự bảo hộ mình — cho dù không có võ công, không phải sao???

Khuynh nhi tương đối thông minh, hắn là, sẽ không làm hắn thất vọng.

Trong rừng đào, Thượng Quan Tôn dùng thời gian rất lâu, rất cẩn thận dùng bạch sắc ti đai đem sợi tóc Thượng Quan Nhược Vũ cột chắc.

Lại giúp nàng sửa sang lại y phục, Thượng Quan Tôn thở dài nói:

“Được rồi.”

Thượng Quan Nhược Vũ ngẩng đầu, vung lên thần biến phấn nộn, cười xán lạn như hoa:

“Cảm tạ ca ca.”

Thượng Quan Tôn lắc đầu:

“Đối với ca ca còn cần nói cảm tạ sao???”

Thượng Quan Nhược Vũ thè lưỡi:

“Là không cần.”

Sau đó mới đi hướng Vân Khuynh một bên ngốc điệu:

“Này, ngươi thật là nam nhân sao??? Thể nào lại so với ta một người nữ hài lớn lên còn đẹp hơn???”

Mặt Thượng Quan Tôn âm trầm, đánh giá tướng mạo Vân Khuynh, càng xem càng chướng mắt, tướng mạo như vậy, quả thực chính là quyến rũ tiểu Vũ của hắn mà!!!

Mà cái trán Vân Khuynh, cũng lập tức nhảy ra ba sợi hắc tuyễn:

“Cô nương, trưởng thành như vậy cũng không phải là ta nguyện ý, ngươi không cần châm chọc ta như vậy.”

Thượng Quan Nhược Vũ thấy y như vậy ‘Xì’ một tiếng nở nụ cười, cười đến xinh đẹp khả ái, một điểm cũng không có phỗ thông nữ tử cười giấu răng câu thúc.

Hơn nữa Thượng Quan Nhược Vũ cười, còn rất có nhất phó cười phai ân cừu ý tứ hàm xúc. Cười xong cũng không cho Vân Khuynh sắc mặt xem, chăm chú nhìn Vân Khuynh nói:

“Ta nói chính là thực sự, lúc ta vừa thấy ngươi, còn tưởng rằng ngươi là phu nhân của bại hoại kia...

Chính là ngươi là một nam nhân lớn lên đẹp, cho nên ta mới có thể nhìn không qua... Bất quá, ngươi so với bại hoại kia tốt hơn. Bại hoại kia thâu ngọc của ta, còn đùa giỡn ta... Hanh hanh...”

Bại hoại kia, hắn là chỉ Tân Vô Song.

Kỳ thực nàng nói đúng, Vân Khuynh đích thật là ‘Phu nhân’ của ‘Bại hoại’ kia.

Bất quá hoàn hảo, nha đầu kia hiện nay không có ý kiến quá lớn với y, chỉ là đối với Tân Vô Song ý kiến có phần lớn.

Vân Khuynh dưới đáy lòng suy xét một phen, mở miệng nói:

“Cô nương. Chẳng hay nhị vị hôm nay muốn dẫn ta tới đây, là mục đích
gì???”

Nếu đối phương không có ác ý, như vậy, y có thể yên tâm làm rõ trọng
tâm câu chuyện.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tiệm Khởi Sát Khí

Lúc này, Thượng Quan Nhược Vũ còn chưa mở miệng, Thượng Quan Tôn nhân tiện nói:

“Đừng nói chuyện khác, đem ngọc bội trả lại cho tiểu Vũ trước.”

Ý nghĩa của ngọc kia không giống bình thường, là hăn tự tay điêu khắc cho Thượng Quan Nhược Vũ, hơn nữa, long phượng tường vân đồ ở mặt trên.

Long phượng có ý nghĩa cao quý cát tường.

Tường vân đại biểu cho dự báo tốt, biểu thị mong ước tốt đẹp đối với thời gian tới.

Kỳ thực hăn càng muôn điêu khắc uyên ương, tịnh đế liên, hoa sen, hoặc là đầu bạc điểu các loại.

Nhưng tiểu Vũ là muội muội hăn, hăn không thể làm rõ ràng như vậy, nhưng trong tư tâm hăn lại đích xác thích tiểu Vũ, nghĩ đến vương thất thân phận cao quý vẫn luôn dùng long phượng để đại biểu nam nữ, đại biểu phu thê.

Cho nên long phượng tường vân đồ án hăn điêu khắc trên ngọc bội, đó là tâm huyết và tâm ý của hăn.

Hăn có thể nào cam tâm ngọc kia bị đơn giản thâu đi???

Cũng chính bởi vì vậy, cho nên lúc hăn vừa nghe Thượng Quan Nhược Vũ nói ngọc bị thâu, nàng bị người trêu chọc, hăn liền lập tức hỏi hai người

đặc thù, thừa dịp Thượng Quan Nhược Vũ ngủ tự mình đi bắt người.

Nghe xong Thượng Quan Tôn khí thế bức người hỏi, Vân Khuynh bất đắc dĩ thả vai:

“Kỳ thực ta rất muốn đem ngọc bội trả lại cho các ngươi.... Đáng tiếc, rất xin lỗi, ta không biết ngọc bội kia, rốt cuộc ở nơi nào!!!”

Vân Khuynh chính là nói thật.

Tần Vô Song lúc nào thâu ngọc bội y không biết, thủ hạ của Tần Vô Song — lão nhân bán ngọc kia lúc nào đổi ngọc, đem ngọc đổi đi đâu, y cũng không biết.

Đáng tiếc Thượng Quan Tôn không tin, Thượng Quan Nhược Vũ cũng không tin:

“Ngươi và bại hoại kia rõ ràng là một khối, ngươi thế nào lại không biết ngọc bội của ta ở nơi nào???”

Thượng Quan Nhược Vũ vừa nghe Vân Khuynh không biết ngọc bội ở đâu cũng hoảng lên, đó là ca ca đưa cho nàng.

Chỉ cần là gì đó ca ca cho nàng, nàng đều bảo vệ hết mực, cho nên mới cầm khối ngọc bội tùy thân mang theo.

Vân Khuynh hơi cau mi, y mơ hồ phát hiện, ngọc bội kia, đối với hai người này mà nói, đều có ý nghĩa rất trọng yếu.

Trầm ngâm một chút, y mở miệng nói:

“Cô nương, ngươi luôn miệng nói Vô Song là người xấu, ngươi cũng không nói cho ta biết, Vô Song xấu ở chỗ nào — còn có, Vô Song vì sao lại lấy ngọc của ngươi???”

Đó là một vấn đề then chốt, bất quá Vân Khuynh ngực vẫn hướng về Vô Song, chỉ nói là Vô Song lấy ngọc của Thượng Quan Nhược Vũ, mà không phải là thâu.

Nhắc tới cái này, Thượng Quan Nhược Vũ tự biết đuối lý, hé ra trên khuôn mặt nhỏ nhăn thanh tú quyến luyến, chậm rãi đỏ ửng. Cong cong môi:

“Đó... Đó tự nhiên là ta không cẩn thận bị hắn thâu đi... Hắn làm trò trước mặt người ở trên đường đùa giỡn ta, lại ở trong tửu lâu không ngừng bảo ta đổi thức ăn...”

Kỳ thực, những việc này đều là việc nhỏ.

Ở đáy lòng Thượng Quan Nhược Vũ, chân chính lưu ý, là nàng thân là thần thâu thế gia, thâu kỹ dĩ nhiên không bằng Tân Vô Song, còn để Tân Vô Song không đem nàng vào mắt đổi ngọc, chạy trốn...

Những việc này, đều khiến nàng cảm thấy thất bại, cảm thấy mất mặt, nàng được Thượng Quan Tôn bao dung có chút nuông chiều, căn bản vô pháp tiếp thu liên tiếp đả kích như vậy —

Nàng dĩ nhiên khắp chỗ không bằng nhân gia.

Kinh qua thời gian Thượng Quan Nhược Vũ xấu hổ nghĩ và Vân Khuynh ‘Đấu pháp’, mặt Thượng Quan Tôn càng ngày càng đen.

Không phải bởi vì đoán được Thượng Quan Nhược Vũ đuối lý, mà là bởi vì trên mặt Thượng Quan Nhược Vũ thần sắc biến ảo phong phú —

Hắn không cho phép, cũng không hy vọng, trừ hắn ở ngoài, có bất luận cái gì một người, có thể ảnh hưởng tâm tình và tình tự của Thượng Quan Nhược Vũ có biên độ lớn như vậy.

“Bớt sàm ngôn đi, mau đưa ngọc giao ra đây, bằng không, ta muốn mạng của ngươi.”

Thượng Quan Tôn cũng không giống Thượng Quan Nhược Vũ như vậy, chỉ làm một ít tiếu nháo chuyện tình.

Hắn có một viên tâm ngoại trừ Thượng Quan Nhược Vũ, đối với tất cả mọi người đều là lãnh khốc.

Nhân thần của hắn thâm độc, thần sắc lãnh liệt, có chút kinh hách đến Vân Khuynh.

Cũng bất quá là bởi vì Vân Khuynh không tập qua võ, bị sát khí bức, đáy lòng cũng nhất định sợ.

Chỉ là ngẩn ra liền lấy lại tinh thần:

“Chỉ sợ giết ta, các ngươi vĩnh viễn cũng tìm không về ngọc của các ngươi.”

Thượng Quan Tôn khinh thường cười nhạt, từ đáy lòng mọc lên chân chính sát khí:

“Ngọc mất, khắc lại là được, mạng của ngươi mất, liền thực sự mất!!!”

Vân Khuynh có chút hoảng hốt, mất mạng, liền thực sự mất sao??? Nếu là như vậy, cô hồn dã quỷ thuộc về hậu thế như y, lại có thể nào đứng ở trước mặt bọn họ???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Vấn Đề Xưng Hô

“Ngọc măt, khắc lại là được, mạng của ngươi măt, liền thực sự măt.”

Trong thanh âm của Thượng Quan Tôn tràn ngập sát khí.

Vân Khuynh không có võ công, ngoại trừ bắt đầu bị sát khí sắc bén chấn một chút, y một điểm cũng không sợ.

Kinh qua tỉ mỉ quan sát của y, nam tử trước mắt, đối với nữ tử dị thường thương yêu, nhưng nàng kia lại tựa hồ không tiếp thu loại tư tưởng ‘Ngọc măt, khắc lại là được.’ này của nam tử.

Đích xác như vậy.

Thượng Quan Tôn vừa mới nói xong, Thượng Quan Nhược Vũ liền kháng nghị:

“Không, ta muốn khôi kia, khôi kia là ca ca lần đầu tiên động thủ khắc, hơn nữa ta đã đeo thời gian dài như vậy, thế nào có thể tùy tiện một khôi khắc lại là có thể thay thế???”

Thượng Quan Nhược Vũ vừa mở miệng, Thượng Quan Tôn sát khí liền lập tức tiêu thất vô tung vô ảnh.

Hắn hơi giật mình, vì Thượng Quan Nhược Vũ đối với hắn tặng cho gì đó quan tâm mà hài lòng, trên người lại bao phủ tầng tầng tình ý ấm áp.

Vân Khuynh ở dưới đáy lòng thăm than, tiểu Vũ trước mặt này, thực sự là một nhân nhi thiên chân khả ái.

Y cũng thừa dịp cơ hội Thượng Quan Nhược Vũ cho thấy quan tâm khôi ngọc kia, lập tức mở miệng:

“Vị cô nương này nói rất đúng, chuyện gì, phàm là lần đầu tiên, đều tương đối trọng yếu, sau đó mỗi một cái đều không thể thay thế được...

Ta nghĩ, Vô Song — chính là bại hoại trong miệng cô nương, nhất định sẽ tới tìm ta, cô nương và công tử không bằng cùng ta chờ hắn đến. Hắn đến, ta nhất định giúp cô nương lấy ngọc về.”

Thượng Quan Nhược Vũ thè lưỡi:

“Được, theo ý ngươi, bất quá, ngươi cũng đừng gọi cô nương cô nương, nghe ra hảo kỳ quái, ta là Thượng Quan Nhược Vũ, ngươi gọi tiểu Vũ như ca ca là tốt rồi.”

Thượng Quan Tôn vừa nghe mặt liền đen, cảnh cáo mở miệng:

“Tiểu Vũ!!!”

Vân Khuynh là hạng thông minh, thấy khí tức hai người vô thì vô khắc ái muội, cùng nam tử quan tâm Thượng Quan Nhược Vũ, y không khó đoán ra lần này Thượng Quan Tôn vì sao trừng y.

Y cũng luôn luôn là một người thức thời, khách khí mở miệng với Thượng Quan Nhược Vũ:

“Tiểu Vũ cô nương. Ta là Vân Khuynh, Vân trong lưu vân, Khuynh trong khuynh quốc khuynh thành.”

Tốt... Thượng Quan Tôn hí hí mắt, vì Vân Khuynh thức thời mà cảm thấy vui mừng, bằng không, hắn lại tránh không được muốn một trận tức giận.

Vừa rồi Thượng Quan Tôn tràn ngập cảnh cáo la lên, cũng khiến Thượng Quan Nhược Vũ lấy lại tinh thần, biết nàng để Vân Khuynh xưng hô vô cùng thân mật.

Đang lúc hối hận, chợt nghe đến Vân Khuynh gọi tiểu Vũ cô nương.

Vừa nghe đến xưng hô này, nàng lập tức vui đến nhếch đuôi lông mày.

Xưng hô không tính xa lạ cũng không tính vô cùng thân thiết, nàng rất thích, hơn nữa, ca ca của nàng tựa hồ cũng rất thoả mãn.

“Khuynh trong khuynh quốc khuynh thành... Vân Khuynh đích xác hay...”

Cảm thán xong, Thượng Quan Nhược Vũ lại hướng Vân Khuynh giới thiệu Thượng Quan Tôn:

“Đây là ca ca ta, Thượng Quan Tôn.”

Vân Khuynh cười cười, cái này, liên hệ tính danh, hơn nữa có Thượng Quan Nhược Vũ, y hẳn là sẽ không có sinh mệnh chi ưu.

Hiện tại, y chỉ cần chờ Vô Song đến là tốt rồi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tam Đại Thần Bộ

‘Khẩu khẩu khẩu’ tiếng đập cửa quy luật vang lên, Tân Vô Song nâng nâng mí mắt:

“Tiến đến.”

Theo cửa bị đẩy ra, một niên thiếu thân lam sam, hé ra khuôn mặt búp bê đi đến:

“Nhị công tử, Long Lê đến đây đưa tin.”

Tân Vô Song tự tiếu phi tiếu mở miệng:

“Đây là hai canh giờ ngươi bảo Long Kính nói??? Ân???”

Tân Vô Song thanh âm rất nhẹ, ẩn chứa một tia không đổi phát hiện tức giận.

Hắn một mực chờ Long Lê tới cùng đi tìm Vân Khuynh, nhưng Long Lê này, thường ngày ái nháo thì thôi, lần này dĩ nhiên thăng thắn muộn một canh giờ rưỡi, làm ảnh vệ thượng đẳng, không có thời gian kỷ luật như vậy, là trí mạng.

Long Lê nghiêm mặt, lập tức quỳ gối xuống đất:

“Thuộc hạ nửa đường nhận được thông tri của tam thiếu gia, đi trợ Long Liễm tách ra Hoa Ly Phi nên đình lại một chút thời gian.”

Long Liễm???

Là nữ tử duy nhất trong thượng đẳng ảnh vệ, nàng cùng Long Kính như nhau chủ ám, bất quá nàng càng am hiểu ám sát.

Là ‘Tuyệt sát’ nổi danh trên giang hồ, nàng làm thuộc về giang hồ.

Mà Hoa Ly Phi, chính là một trong tam đại thần bộ, tam đại bộ khoái này, không phải là tam đại thần bộ của quốc gia nào, mà là tam đại thần bộ của toàn bộ thiên hạ.

Tam đại thần bộ phân biệt là, Hoa Ly Phi, Hiên Viên Bất Kinh, Sở Tiểu Ca.

Bọn họ ba người, không phải là người cùng một quốc gia, thậm chí cũng không nhận thức lẫn nhau, thăng đến một năm trước, Hiên Viên Bất Kinh mới cùng Sở Tiểu Ca quen biết, liền kết làm huynh đệ khác họ.

Hôm nay, đối với huynh đệ khác họ đang ở các quốc gia chạy đi bắt tội phạm quan trọng, đùa bất diệc nhạc hồ, mà Hoa Ly Phi, lại tương đối thông khổ.

Hắn ba năm trước đây từng lập hào ngôn, nhất định phải bắt ‘Tuyệt sát’ ở Huỳnh Quang Hiên Viên để quốc xú danh rõ ràng trên giang hồ.

Từ nay về sau, Hoa Ly Phi vẫn luôn đi theo Long Liêm phía sau đuôi bắt nàng, đáng tiếc, có Tân gia bang trợ và yểm hộ, Long Liêm luôn luôn có thể ở thời điểm mấu chốt thoát khỏi Hoa Ly Phi.

Ba vị công tử Tân gia, đại công tử Tân Vô Phong là ám hoàng Huỳnh Quang thương giới ngầm, nhị công tử Tân Vô Song, lại có quan tâm mật thiết với quan viên triều đình, ám hoàng chưởng quản quan trưởng, mà tam công tử Tân Vô Hạ, còn lại là ám hoàng chưởng quản trật tự giang hồ.

Nghiêm ngặt ý nghĩa mà nói, Long Liêm hắn là người của Tân Vô Hạ, cũng khó trách hắn để Long Lê đi giúp Long Liêm.

Đại khái là nhận thức Vân Khuynh sau, tâm tình Tân Vô Song vẫn rất khoái trá, biết tình có nguyên sau, Tân Vô Song cũng không truy cứu thêm.

“Được rồi, đứng lên đi, cùng ta đi đón phu nhân trở về.”

Tân gia thượng đẳng ảnh vệ, là cùng Tân gia ba vị công tử cùng nhau lớn lên cùng nhau tiếp thu huấn luyện, tuy rằng huấn luyện nghiêm ngặt để cho bọn họ tuyệt đối trung thành, và tuân thủ bản phận, nhưng này cũng không ảnh hưởng đến thân cận và hữu tình thâm hậu dưới đáy lòng bọn họ.

“Phu nhân... Ha hả, là dạng gì nữ tử, dĩ nhiên có thể khiến nhị công tử nhận thức dưới đáy lòng, Long Lê thật là rất chờ mong nhìn thấy phu nhân mà...”

Trong sáu thượng đẳng ảnh vệ, Long Lê là hoạt bát nhất, nhìn xem, vừa nhận sai xong, một điểm cũng không biết thu liêm, lập tức lại sinh động lên.

Bất quá Tân Vô Song cũng không lưu ý, nhớ tới Vân Khuynh hắn lại không tự chủ được giương môi mỉm cười:

“Ý a, là một tuyệt đại giai nhân, khuôn mặt tuyệt mỹ, tính tình cũng tương đối ôn hòa, nhưng cũng không phải loại người nhu nhược không thú vị, là một người rất dễ làm cho tín phục, thích thượng.”

Thấy hắn hình dung như thế, biểu tình như vậy, Long Lê liền tin tưởng người nọ không phải người thường, ngay cả Tân gia nhị công tử đều bị mê thành cái dạng này, còn có thể là người thường sao???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cảm Tình Khó Khăn

Thượng Quan Nhược Vũ tính tình hoạt bát rộng rãi, lập tức cùng Vân Khuynh quen thuộc lên.

Quen thuộc sau nàng lại nhịn không được hiếu kỳ quan hệ giữa Vân Khuynh và Tân Vô Song:

“Vân Khuynh, ta xem ngươi coi như là một người không sai, thế nào lại cùng bại hoại kia đi cùng một khối.”

Lúc Vân Khuynh cùng Thượng Quan Nhược Vũ nói chuyện phiếm, Thượng Quan Tôn một mực ở bên cạnh nhìn chăm chăm trừng mắt Vân Khuynh, thậm nghĩ đem khuôn mặt quá đẹp của Vân Khuynh, từ trong đường nhìn của Thượng Quan Nhược Vũ di di ra ngoài.

Hắn bắt người này tới, thuần túy là muốn giúp Thượng Quan Nhược Vũ nghiêm phạt người khi nhục nàng một chút, không nghĩ tới không chỉ không nghiêm phạt được đối phương, còn khiến cho Thượng Quan Nhược Vũ đối với đối phương sản sinh hứng thú!!!

Giờ khắc này, trong lòng Thượng Quan Tôn, thật sự hối hận a!

Đôi huynh muội này, thật sự là quá thú vị.

Vân Khuynh hoàn toàn không nhìn Thượng Quan Tôn nhìn chăm chăm, tự ngoảnh lại mỉm cười trả lời Thượng Quan Nhược Vũ:

“Ta và Vô Song quan hệ a... Đến lúc lần thứ hai gặp mặt, Vô Song liền nói cho ngươi.”

“Di di di, nói cho ta biết??? Có sao có sao???”

Thượng Quan Nhược Vũ nỗ lực hồi tưởng, rốt cục nhớ tới Vô Song từng ôm thắt lưng Vân Khuynh nói hắn là người có vợ...

Nhưng...

Nhưng nhưng nhưng nhưng... Bọn họ không phải đều là nam tử sao???

Nam tử và nam tử cũng có thể thành thân sao???

“Người, và hắn, thật là, là phu thê???”

Thượng Quan Nhược Vũ cẩn cẩn dực dực hỏi, rất sợ là tự nàng hiểu sai.

Dù sao, trong quan niệm của nàng, thế giới này, âm dương phối hợp tương đối tốt, nam nữ cùng một khối tương đối bình thường.

Vân Khuynh kiếp trước thích nam sinh cũng chẳng bao giờ che giấu giới tính thủ hướng của mình, huống hồ, kiếp này có một Vô Song không chú ý giới tính chi trì y, y tự nhiên sẽ không để ánh mắt dị dạng của Thượng Quan Nhược Vũ lúc này đặt trong lòng. Y gật đầu:

“Đúng, ta cùng với Vô Song, vừa thành thân không bao lâu.”

Thượng Quan Nhược Vũ trầm mặc, không biết nói thêm cái gì cho phải, lập tức xoay người, nắm úp sấp trong lòng Thượng Quan Tôn:

“Ca ca, ta mệt, vừa rồi còn không có nghỉ ngơi tốt, chờ bại hoại kia tới thì gọi ta...”

Nói xong cọ cọ trong lòng Thượng Quan Tôn, nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Nhược Vũ trầm mặc, thực ra không phải là nàng đối với cảm tình của Vân Khuynh và Tân Vô Song có điều kỳ thị, tương phản,

nàng là ước ao.

Bọn họ là cẩm đoạn chi luyến, nhưng có thể kết làm phu thê.

Mà nàng và hắn, là huynh muội, đều minh bạch tâm tư đối phương, nhưng không ai dám bước về phía trước một bước.

Chỉ có thể dừng lại tại vượt lên trước thân nhân, còn chưa đến giai đoạn ái tình ái muội.

Vân Khuynh bị Thượng Quan Tôn bắt đến một đoạn thời gian không ngắn, nhìn trời dần dần tối, Vân Khuynh còn không có đợi được Vô Song liền có chút thấp thỏm Vô Song có thể hay không giống y cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn???

Song, đang lúc y lo lắng, Vô Song lại mang theo Long Lê, nhất phái nhàn nhã đi chơi tiêu sái đi vào rừng hoa đào.

“Sách sách, thực sự là một địa phương phong cảnh duyên dáng a.”

Long Lê gật đầu:

“Đích xác, bất quá, so với Thiên Cơ đảo của biểu thiếu gia, còn hơi kém một ít.”

Tần Vô Song thân thủ tiếp được một mảnh cánh hoa đào bay xuống, cười:

“Nhân vật kiểu thần tiên như hắn, trụ đều là địa phương thần tiên trụ, trong thế tục không sạch sẽ này, làm sao có thể có nơi đẹp như địa phương đó???”

Tần Vô Song nói xong, mạn bất kinh tâm bóp nát cánh hoa trong tay, ném tới một bên, trên khuôn mặt tuấn mỹ nâng lên cũng hiện lên một tia sắc bén:

“Nếu chúng ta tới rồi, cũng nên xem truyền nhân của Thượng Quan gia này, có bao nhiêu lợi hại, người của Tần gia chúng ta, liền đơn giản như vậy bị bắt đi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cuối Cùng Được Gặp

“Khuynh nhi.”

Khi Tân Vô Song thấy bóng dáng quen thuộc kia dĩ nhiên nghĩ tâm của mình, tắc nghẽn cứng lại.

Càng là mơ hồ phiếm đau nhức, loại cảm giác cường liệt này khiến hắn có chút bất an.

Lúc này mới chỉ nửa ngày không thấy a!!!

Nửa ngày không thấy, như cách tam thu.

Lúc thấy hắn, cuối cùng nghĩ mình đã viên mãn.

Khi Vân Khuynh nhìn thấy Tân Vô Song thì đã là như vậy.

Nguyên lai trong thời gian tại đây nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, y đã nhớ Tân Vô Song đến thế, vậy ra Tân Vô Song tại bất tri bất giác đã xâm nhập nội tâm mà y tự cho là pháo đài rất chặt chẽ.

“Vô Song...”

Vân Khuynh nhìn hắn từ trong đám hoa đào thâm hồng thiển hồng đi ra, dĩ nhiên có một loại cảm giác muôn rơi lệ???

Vì sao, là bởi vì ủy khuất? Hay là bởi vì sợ bị áp lực dưới đáy lòng???
Hoặc là bởi vì thấy Tân Vô Song thì cảm động???

Hai người nỉ non tên đỗi phuong, cứ như vậy hai bên tương vong, tất cả
chu vi cách bọn họ càng ngày càng xa.

“Khụ khụ khụ.”

Long Lê nhẹ ho khan vài tiếng, cắt đứt ánh mắt hai người dây dưa.

Thiên a, nhị công tử như vậy, thật là dọa người, tuy rằng bình thường nhị
công tử cũng ái cười, nhưng đều là cười nham hiểm, trong mỉm cười có sát
nhân vô hình.

Nhưng nhị công tử hiện tại, dĩ nhiên là thực sự nở nụ cười, thực sự nở nụ
cười a, phải biết rằng đáng tươi cười như vậy, lúc trước, chỉ có người Tân
gia, cùng với lục đại ảnh vệ cộng thêm các vị thiếu gia cùng nhau lớn lên
mới nhìn thấy a.

Xem ra, nhị công tử nhìn như phong lưu tiêu sái của bọn họ, lúc này đây,
là thật hâm tiễn vào.

Nói cách khác — nhị công tử có nhược điểm...

Hắc hắc hắc hắc...

Long Lê dưới đáy lòng nhìn có chút hả hê cười, trên mặt khả ái búp bê
cũng quái thượng đáng tươi cười thiện ý, quay hướng dưới đáy lòng cười
gắn như nịnh nọt:

“Phu nhân hảo, ta là Long Lê, là nhị công tử... Thư đồng, lần đầu gặp
mặt, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Vân Khuynh bừng tỉnh, quay hướng Long Lê gật đầu cười cười.

Nụ cười kia, ung dung ưu nhã, lại mỹ lệ vô hạ, nhìn qua đúng là mỹ lệ
cùng thuần túy khó có thể tưởng tượng.

Long Lê dĩ nhiên nhìn đến ngây người.

Phải biết rằng, ba vị công tử nhà hắn, cùng với lục đại ảnh vệ bọn họ, thư qua nhiều loại huấn luyện, tâm trí đều là thập phần chặt chẽ kiên định.

Mà hắn, dĩ nhiên bị một người lần đầu gặp mặt mỉm cười đoạt thần.

Quả nhiên không phải bình thường, không hổ là người trong lòng nhị công tử.

Tuy rằng cũng là nhược điểm của nhị công tử, nhưng nhược điểm như vậy, Tân gia bọn họ chắc hẳn đều phi thường hoan nghênh.

Thứ nhất, bọn họ đều muốn hạnh phúc, thứ hai, bọn họ tự tin nhược điểm Vân Khuynh này, bọn họ có thể bảo hộ tốt, sẽ không để cho người khác có cơ hội lợi dụng.

Từ nhất khắc Thượng Quan Tôn thấy Tân Vô Song cùng Long Lê, bắt đầu đề phòng lên.

Hắn yêu thương lay tỉnh Thượng Quan Nhược Vũ đang ngủ trong lòng.

Thượng Quan Nhược Vũ chậm rãi mở con mắt mang theo mê man.

Hé mắt ra liền thấy ca ca của nàng, nàng không chút nào keo kiệt cho ca ca một dáng tươi cười ngọt ngào, dùng tiếng nói hơi lười biếng hỏi:

“Ca ca, làm sao vậy???”

Thượng Quan Tôn chăm chú ôm nàng, sắc mặt ngưng trọng nói:

“Bại hoại trong miệng ngươi tới rồi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Dụng Tâm Lương Khổ

“Bại hoại???”

Tần Vô Song thì thào tự nói, liếc mắt nhìn Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng Thượng Quan Tôn, đôi mắt tối tăm lóe lóe, quay đầu lại, hướng Long Lê tự tiếu phi tiếu nói:

“Lê, nếu là có người bắt cóc phu nhân nhà ngươi, của nhị công tử ta thì phải như thế nào?”

Long Lê không có chút nào cõi phụ hắn kỳ vọng, lập tức hồi đáp:

“Công tử chớ vội, Long Lê lập tức đem hắn bắt tới hỏi minh bạch.”

Nói xong không đợi Thượng Quan Tôn phản ứng liền bay lên trời tấn công qua.

Vân Khuynh cũng không ngăn cản, chỉ là đến gần Tần Vô Song nói:

“Kỳ thực bọn họ cái gì cũng không có làm, cứ bình thường là đủ rồi.”

Tần Vô Song một bả kéo y qua, đem y kéo vào trong lòng, ôm lấy thắt lưng y.

“Vô phuơng, Thượng Quan Tôn là truyền nhân của thần thâu thế gia, chỉ riêng khinh công đã là xuất thần nhập hóa, huống hồ tự thân võ công của hắn, cũng ở trong nhóm cao thủ giang hồ... Lê hắn tự có chứng mực.”

Thượng Quan Tôn đem Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng đẩy ra ngoài, Thượng Quan Nhược Vũ khinh công không kém mượn cơ hội nhảy

xa khỏi vài mét, lo lắng nhìn Thượng Quan Tôn cùng Long Lê dây dưa đến một khói:

“Ca ca, cẩn thận a.”

Sau khi nói xong thở phì phì dùng tuyệt diệu khinh công, nhảy về phía Tân Vô Song và Vân Khuynh:

“Vân Khuynh. Ta xem sai ngươi, tướng công ngươi là xấu đản, ngươi cũng là bại hoại, ngươi không phải nói sẽ khuyên tướng công ngươi trả ngọc cho ta sao, vì sao tướng công ngươi vừa đến ngươi liền để tướng công ngươi khi dễ ca ca ta???”

Vân Khuynh cũng không biện giải, liếc nhìn Thượng Quan Nhược Vũ.

Thiếu nữ này, bị ca ca nàng bảo hộ tương đương hảo, lẽ nào nàng lại không nghĩ tới Vô Song sẽ vì y mà cùng Thượng Quan Tôn động thủ sao???

Ý chỉ bất quá là không có ngăn cản mà thôi, hơn nữa, Thượng Quan Tôn sủng ái mù quáng Thượng Quan Nhược Vũ như vậy cũng nên thụ một chút giáo huấn.

Ý xem ra, Thượng Quan Tôn nếu là thực sự thích Thượng Quan Nhược Vũ, nên dạy nàng độc lập.

Bọn họ bản thân chính là huynh muội mến nhau, sau đó sẽ phải tiếp thu ánh mắt thế tục khảo nghiệm nhiều không kể xiết.

Thượng Quan Tôn bảo hộ Thượng Quan Nhược Vũ như vậy, Thượng Quan Nhược Vũ làm sao lớn lên, làm sao có thể cùng hắn kinh lịch qua bão tố này???

Mong muôn lúc này đây Long Lê có thể cho Thượng Quan Tôn ăn chút mệt, để Thượng Quan Nhược Vũ sau đó sẽ vì Thượng Quan Tôn thu liễm tính cách ái ngoạn của mình một chút.

“Có chút lời là không thể nói lung tung...”

Tần Vô Song đứng ở phía sau Vân Khuynh, ôm eo Vân Khuynh nghe Thượng Quan Nhược Vũ nói, khuôn mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, lập tức biến đen.

“Vô Song.”

Vân Khuynh đưa tay đan lên trên tay Tần Vô Song, ngửa đầu nhìn hắn:

“Quên đi, nàng chỉ là một hài tử bị ca ca quá sủng mà thôi, bọn họ kỳ thực cũng không xấu.”

Tần Vô Song buông xuống con mắt nhìn y:

“Ta biết, ta là điều tra rõ thân phận tính cách bọn họ xong mới đến. Chỉ cần là chuyện ta để bụng, không có năm chặt mười thành, ta nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì ta hiểu, rất nhiều thời gian đều là một bước sai, toàn bộ sai hết.”

Sau khi nói xong Tần Vô Song liền thân thủ cách không điểm huyệt Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ bị điểm huyệt đạo tức giận không ngớt, lại nhìn Thượng Quan Tôn động thủ với Long Lê tuyệt không chiếm thượng phong không khỏi có chút nóng nảy.

“Ngươi một bại hoại... Có bản lĩnh giải huyệt đạo cho ta chúng ta một đấu một, để thủ hạ giúp đỡ khi dễ ca ca ta ngươi không biết xấu hổ sao??? Chúng ta hai người ân oán để làm chi dính dáng đến ca ca ta???”

Lúc nàng nói lời này, tựa hồ đã quên là ca ca nàng đầu tiên tự mình nhảy vào chuyện này bắt đi Vân Khuynh.

Bất quá Vân Khuynh và Tân Vô Song cũng không có tính toán với nàng.

Vân Khuynh nhìn Long Lê thân thủ lưu loát, hướng Tân Vô Song cười ý vị thâm trường:

“Vị thư đong này của ngươi, thật đúng là không đơn giản

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trước Khi Ra Tay

“Vị thư đồng này của ngươi, thật đúng là không đơn giản.”

Nếu như Vân Khuynh nhớ không lầm, vừa rồi Tân Vô Song có nói qua, Thượng Quan Tôn ở trong nhóm cao thủ chốn giang hồ...

Long Lê có thể nhàn nhã đi chơi bất phân thắng bại với Thượng Quan Tôn như vậy, xem ra thân thủ nhất định cũng tốt.

“Đích xác, Lê từ nhỏ đi theo ta và ca ca đệ đệ bên người, học được gì đó, rất nhiều cũng rất cao minh.”

Tân Vô Song khéo miệng cười chứa theo ôn nhu, Vân Khuynh cảm thấy hứng thú với người bên cạnh hắn, có đúng hay không bởi vì muốn lý giải hắn???

Nếu như Vân Khuynh là muốn lý giải hắn, như vậy, Vân Khuynh cũng nhất định có điều động tâm với hắn.

Tân Vô Song hiện tại ở trong lòng Vân Khuynh xác thực tương đối trọng yếu, Vân Khuynh chậm rãi, đã đem trọng tâm sinh hoạt của mình, cùng ánh mắt quan tâm dừng lại trên người Tân Vô Song.

Tân Vô Song vừa mới nói xong, y liền nghĩ đến một vấn đề khác:

“Các ngươi bên cạnh người như vậy rất nhiều sao??? Làm ám hoàng, sẽ mệt chết đi... Có đúng hay không cũng cần mạng lưới rất nhiều người tài???”

Nói, Vân Khuynh con mắt lóe lóe, có chút suy nghĩ.

Vân Khuynh, thật đúng là một chút liền thông a!

Tần Vô Song gật đầu nói:

“Đúng! Đích xác là như vậy, nhân tài chúng ta cần, một điểm cũng không thua triều đình, triều đình còn có thể hướng toàn bộ thiên hạ quang chiêu hiền sĩ, nhưng Tần gia chúng ta, đại thể chỉ có thể tự mình bồi dưỡng... Cho nên Tần gia ngoại trừ người một nhà và người bên thân ra, cấp bậc quan niệm rất nghiêm, hơn nữa, bởi vì Tần gia thuộc về thế lực ngầm, yêu cầu độ trung thành cũng tương đối cao...”

Nói đến đây, Tần Vô Song thở dài một tiếng:

“Từ xưa đến nay, Tần gia chúng ta tuy rằng bồi dưỡng không ít người tài ba hiền sĩ, thế nhưng, như trước là cung không đủ cầu a.”

“Ân.”

Vân Khuynh con mắt chậm rãi chuyển qua trên người Thượng Quan Tôn, khéo miệng quyến rũ ra nhất mạt tiểu ý như có như không. Trong mắt lóe ra quang thải kỳ dị:

“Vô Song, ngươi nghĩ Thượng Quan Tôn thế nào???”

Tần Vô Song cũng đem ánh mắt dời về phía Thượng Quan Tôn:

“Ân... Thượng Quan Tôn sao, tuy rằng tính tình thẳng một chút, lạnh một chút, thế nhưng đối với người mình quan tâm rất quý trọng... Hơn nữa, cũng không phải một người câu nệ và lẽ giáo... Nói tóm lại, rất không sai.”

Tần Vô Song nói xong, suy nghĩ một chút vẫn đề Vân Khuynh hỏi, con mắt cũng là sáng ngời:

“Chẳng lẽ Khuynh nhi là muỗn...”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh dĩ nhiên mang theo nhất mạt tà ác cười, gật đầu:

“Đúng, đem Thượng Quan Tôn thu vào dưới trướng Tân gia.”

Tân Vô Song thân thủ nâng cǎm Vân Khuynh:

“Khuynh nhi đã có biện pháp sao???”

Kỳ thực, Thượng Quan Tôn là nhân tài võ công cao cường hiếm có, hơn nữa tính tình hắn ngay thẳng, nếu là đáp ứng vì bọn họ Tân gia dốc sức, trên cơ bản nhất định tuyệt đối sẽ không phản bội Tân gia.

Thực sự là chủ ý rất không tồi —

Đem Thượng Quan Tôn thu vào dưới trướng Tân gia.

Thế nhưng, một người lãnh ngạo, thà gãy cũng không cong như vậy, làm thế nào để thuyết phục hắn vì Tân gia dốc sức???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vân Khuynh Xuất Chiêu

Vân Khuynh đưa tay khoát lên trên tay Tân Vô Song, đem tay Tân Vô Song từ cắm dời đi.

Nhin phía Thượng Quan Nhược Vũ bị Tân Vô Song điểm huyệt, cười đến ý vị thâm trường:

“Vô Song, ngươi có hay không phát hiện tính tình Thượng Quan Nhược Vũ, rất không chịu thua...”

Tân Vô Song gật đầu:

“Chỉ nhìn ngọc bội của nàng bị chúng ta lấy đi sau, đối với chúng ta tận lực dây dưa liền có thể thấy ra... Khuynh nhi không phải nói thu Thượng Quan Tôn dưới trướng sao, thế nào lại nói đến Thượng Quan Nhược Vũ...”

Tân Vô Song dần dần không nói, hắn thấy cho dù Thượng Quan Tôn cùng Long Lê có chút rồi bời, nhưng còn không quên chú ý Thượng Quan Nhược Vũ, hiểu rõ cười cười:

“Ngươi là dự định lợi dụng Thượng Quan Nhược Vũ kiềm chế Thượng Quan Tôn???”

Cùng người thông minh nói chuyện thật tốt, một điểm liền thông.

Trên mặt tuyệt mĩ của Vân Khuynh mang theo tiểu ý ôn nhu, chậm rãi hướng đi đến Thượng Quan Nhược Vũ bị điểm huyệt. Vừa đi vừa nói với Tân Vô Song:

“Thùa dịp hiện tại Thượng Quan Tôn không thể canh giữ bên người Thượng Quan Nhược Vũ, chúng ta liền đem Thượng Quan Nhược Vũ lừa chạy đi. Lừa được Thượng Quan Nhược Vũ, không sợ Thượng Quan Tôn không đến!”

Tần Vô Song sửa sang lại y bào:

“Được rồi, vi phu liền nhìn Khuynh nhi của ta, làm sao lừa được tiểu nha đầu đối với chúng ta ấn tượng xấu tới cực điểm.”

“Sơn nhân tự có diệu kế.”

Vân Khuynh thầm bí cười, cũng bắt đầu ngoạn đánh đố.

Đang nói, Vân Khuynh chạy tới trước mặt Thượng Quan Nhược Vũ:

“Tiểu Vũ cô nương.”

Vân Khuynh khách khí kêu lên.

“Hanh...”

Thượng Quan Nhược Vũ hừ lạnh một tiếng, không thèm phản ứng y.

Vân Khuynh cũng không thèm để ý chỉ là hỏi tiếp nói:

“Tiểu Vũ cô nương là tức giận bị Vô Song lấy đi ngọc, hay là tức giận mình so ra kém Vô Song???”

“Ai nói ta kém hǎn???”

Quả nhiên, Vân Khuynh vừa nói một câu, lập tức chọc Thượng Quan Nhược Vũ tặc mao.

“Tiểu Vũ cô nương có dám hay không cùng ta đánh cược???”

Kỳ thực Vân Khuynh chờ chính là phản ứng này của Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ nghe Vân Khuynh đề nghị có chút chần chờ, nàng chung quy nghĩ ở đâu là lạ, rồi lại tìm không được.

Nàng vừa chần chờ, Vân Khuynh liền câu câu thầm, trêu tức cười cười:

“Nguyên lai tiểu Vũ cô nương cũng chỉ có chút gan dạ sáng suốt... Là ta xem trọng ngươi...”

“Bản cô nương có cả đống gan dạ sáng suốt, cược cái gì, ngươi nói đi!!!”

Thượng Quan Nhược Vũ bị Vân Khuynh nhất kích, đầu óc liền nóng lên thô thanh rống ra ngoài nói.

Vân Khuynh cười cong mày nhăn, nhìn phía Tân Vô Song, nói với Thượng Quan Nhược Vũ:

“Chúng ta đánh đố ngươi và Vô Song khinh công ai cao hơn...”

“Đương nhiên là ta cao hơn.”

Nàng là truyền nhân thần thâu thế gia, phóng nhãn thiên hạ, ở đâu có khinh công so được với nhà nàng, đây là bản lĩnh giữ nhà của bọn hắn.

“Ta biết tiểu Vũ cô nương cho rằng mình cao, cho nên ta cược Vô Song cao... Ai thua, phải đáp ứng đối phương một cái điều kiện.”

Thượng Quan Nhược Vũ tự tin tràn đầy, tuy rằng Tân Vô Song cầm đi ngọc của nàng, nhưng nàng nghĩ Tân Vô Song không dám so chiêu với ca ca, đi tìm giúp đỡ, võ công tất nhiên không cao, hơn nữa khinh công của nàng đích xác tốt, cho nên hắn nàng rất sảng khoái đáp ứng:

“Hảo. Một lời đã định, không được chơi xấu.”

Vân Khuynh buông mắt mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần ngươi không chơi xấu là tốt rồi.

Tuy rằng y không biết Tân Vô Song võ công cao bao nhiêu, thế nhưng, y chính là tin tưởng Tân Vô Song là mạnh nhất ở đây.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bắt Đầu Đánh Cuộc

Hai người đánh cuộc một chút, Vân Khuynh liền ý bảo Tân Vô Song cởi ra huyệt đạo cho Thượng Quan Nhược Vũ.

Giờ khắc này, y là phi thường ước ao võ công của Tân Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ.

Vân Khuynh dưới đáy lòng âm thầm hạ quyết tâm, chờ đi trở về, nhất định phải bảo Tân Vô Song dạy y hai chiêu.

Y không biết chính là, Tân Vô Song đã sớm cân nhắc chuyện dạy y võ công, chỉ là chuẩn bị về Tân gia ổn định mọi việc xuống mới bắt đầu mà thôi, khi đó, Tân Vô Song muốn dạy, cũng không thể là một hai chiêu. Hơn nữa, lúc đó cho dù y không muốn học, Tân Vô Song đại khái cũng không cho phép.

Thượng Quan Nhược Vũ được giải khai huyệt đạo, hoạt động tứ chi có chút cứng ngắc của mình một chút, có chút lo lắng nhìn Thượng Quan Tôn, thấy hai người vẫn không phân thắng bại, không khỏi kéo khéo miệng, hướng Vân Khuynh và Tân Vô Song đắc ý nói:

“Chờ xem, ca ca ta lợi hại như vậy, một hồi tuyệt đối đem người hầu của ngươi đánh cho tan tác, chờ ta thắng thêm bại hoại, hanh hanh, sẽ cho các ngươi dễ chịu. Ta nhất định cho các ngươi dùng tay đem toàn bộ cỏ của rừng hoa đào nhổ sạch!!!”

Vân Khuynh nhíu mày, nhìn về phía Tân Vô Song, thấy ánh mắt ôn nhu, khéo miệng mỉm cười nhìn chăm chú vào y, trên mặt không có nửa phần khẩn trương, tất cả đều là một mảnh phong khinh vân đậm.

Như vậy, Vân Khuynh liền yên tâm.

Nhin lại Thượng Quan Nhược Vũ, ôn hòa nói:

“Chờ tiểu Vũ cô nương thắng, chúng ta tự nhiên sẽ giúp ngươi nhổ cỏ, hiện tại, các ngươi có thể bắt đầu chưa???”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhược Vũ mang theo kiêu ngạo, hất cằm lên:

“Hảo, các ngươi, chờ nhổ cỏ đi... Ngươi nói, so thế nào???”

Vân Khuynh nhìn bốn phía, có chút bối rối, bốn phía đều là cây anh đào, không thích hợp tỷ thí cự ly gần, nhưng nếu đi xa, y lại vô pháp thấy...

Tần Vô Song liếc mắt nhìn ra y khó xử, sửa sang lại quần áo, hướng Thượng Quan Nhược Vũ cười nói:

“Tiểu Vũ cô nương, không bằng, ngay ở tầng sâu nhất của rừng đào. Dùng khinh công đi một vòng, ai về trước, người đó thắng... Tiểu Vũ cô nương cũng không nên nghĩ nó giản đơn, ta còn có một yêu cầu, chính là, thời gian chúng ta trở về, trên người không thể dính nửa cánh hoa đào, dính lên người, cũng coi như thua, ngươi thấy thế nào???”

Thượng Quan Nhược Vũ lập tức cười khai mặt mày:

“Được!!!”

Đây là địa phương nàng trụ, nàng ở rừng hoa đào chơi đùa vô số lần, từ lâu đã tìm được bí quyết làm thế nào không để cánh hoa đào dính lên người, hơn nữa khinh công thần thấu thế gia các nàng cao minh không gì sánh được, ván này, nàng thắng là không thể nghi ngờ.

Vân Khuynh thấy hai người thảo luận thỏa đáng xong biểu tình nóng lòng muốn tỷ thí, không khỏi lắc đầu, nguyên lai Tần Vô Song, cũng là

người hiếu thắng, hắn không chỉ muốn thắng Thượng Quan Nhược Vũ, còn muốn chiếm hết ưu thế của Thượng Quan Nhược Vũ, thắng đẹp không gì sánh được...

Thực sự là, ác liệt... Mong muốn Thượng Quan Nhược Vũ thua sau, sẽ không lưu lại bóng ma tâm lý mới tốt...

“Không cần nói lời vô ích, chúng ta bắt đầu đi, dùng chân mới thấy công phu thật.”

Vân Khuynh gật đầu:

“Vậy ta làm nhân chứng kiêm tài phán cho các người, hảo, chuẩn bị, bắt đầu.”

Y vừa dứt lời, lưỡng đạo bóng dáng bên người trong nháy mắt nhảy ra xa mấy thước, Vân Khuynh nhìn càng ước ao.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thắng Bại Đã Định

Hai người bóng dáng, một vàng nhạt, một xám bạc, xuyên toa trong mưa hoa màu phấn, nhanh như thiểm điện, như lưu quang, chớp lóe mà qua.

Vân Khuynh nhìn bóng dáng bọn họ song song, bắt đầu có chút nho nhỏ lo lắng trận đánh cuộc này...

Hơn nữa, y có chút sững sờ...

Lưỡng đạo bóng dáng kia, một người mềm mại, một người cao to, bởi vì thân thể nhanh như gió, tay áo hai người tung bay, nhìn qua như là dây dưa cùng một chỗ...

Thật xứng đôi...

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn bọn họ.

Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ, thật xứng đôi! Hoặc là nói, bất luận cái gì một người nữ tử xinh đẹp nào cùng Vô Song đều rất xứng đôi.

Không!!!

Vân Khuynh trong lòng căng thẳng, hai mắt chăm chú nhìn Tân Vô Song.

Tân Vô Song là của y, cũng chỉ có thể là của y, bất luận nam tử hay nữ tử, ai cũng không thể cướp đi!!!

Trong lúc y bừng tỉnh nghĩ đến những điều này, tình huống hai người Tân Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ xảy ra biến hóa.

Thượng Quan Nhược Vũ, dĩ nhiên vượt qua Tân Vô Song một ít.

Vân Khuynh nhăn lại mày mảnh, có chút lo lắng, nhưng Tân Vô Song, lai không có chút nào khẩn trương, không thay đổi tốc độ, thản nhiên xuyên toa rừng hoa.

Thượng Quan Tôn bên kia bởi vì không biết Tân Vô Song cùng Thượng Quan Nhược Vũ đánh cuộc, cho rằng Tân Vô Song sẽ hạ thủ với Thượng Quan Nhược Vũ, hắn càng thêm nôn nóng, công kích Long Lê cũng có chút rối loạn.

Long Lê giống chủ tử của hắn, đồng nhất nhàn nhã đi chơi.

Cho dù thấy quyền của Thượng Quan Tôn có kẽ hở cũng coi như không phát hiện, tiếp tục không nặng không nhẹ dây dưa Thượng Quan Tôn.

Mắt thấy một vòng sê kết thúc, Tân Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ nhưng vẫn một trước một sau bảo trì cự ly vừa đúng.

Vân Khuynh trong lòng thở dài, lẽ nào, phải thua sao???

Đang nghĩ, Tân Vô Song đột nhiên thay đổi thong dong tản mạn lúc trước, đầu ngón chân điểm lên cành hoa đào, thân thể tựa như mây trôi, trong ánh mắt kinh ngạc của Vân Khuynh từ phía trên Thượng Quan Nhược Vũ nhảy về phía y, chậm rãi hạ xuống.

Thượng Quan Nhược Vũ khóe miệng cười đọng lại...

A a a a, nàng vẫn bảo trì vượt lên đầu, nàng hầu như đã thấy được ánh bình minh thắng lợi.

Thế nhưng...

Vì sao...

Tới bước cuối cùng...

Vân Khuynh ôn nhu nhìn Tân Vô Song:

“Mệt không???”

Tân Vô Song con ngươi mặc sắc lưu quang tràn đầy tiếu ý:

“Không mệt, mới một chút thời gian như thế. Hầu như cái gì khí lực cũng chưa dùng tới...”

“Hỗn đản!!! Người dùng cái gì quý kẽ, rõ ràng ở sau ta, thế nào lại đột nhiên đến trước ta???”

“Tiểu Vũ cô nương.”

Tân Vô Song khéo môi nhếch lên nhất mạt tà cười nói:

“Cho dù ngươi một mực ở phía trước ta, ngươi cũng thua.”

Thượng Quan Nhược Vũ trưởng mắt to:

“Ngươi nói cái gì???”

Vân Khuynh cũng mỉm cười với nàng:

“Ngươi xem trên vai trái của ngươi.”

Thượng Quan Nhược Vũ cúi đầu nhìn lại, một cánh hoa đào màu phấn lảng lặng nằm trên vai trái của nàng:

“Thế nào có thể!!!”

Tân Vô Song Song đương nhiên sẽ không nói cho nàng, là hẵn lúc lướt qua trên đầu nàng cố ý bỏ lại.

“Tiểu Vũ cô nương, đánh cuộc thắng bại đã phân, ngươi, sẽ không chơi xấu đi.”

Vân Khuynh mạn bất kinh tâm mở miệng:

Tần Vô Song cũng liếc mắt nhìn Long Lê, Long Lê đổi hắn gật đầu.
Quay đầu nhìn phía Thượng Quan Tôn:

“Vị huynh đài này, công tử nhà ta nói đây là một hồi hiếu lâm, chúng ta có thể tạm thời thu tay, biết rõ chuyện gì xảy ra sau động thủ lần nữa được không???”

Thượng Quan Tôn lo lắng Thượng Quan Nhược Vũ, thấy Thượng Quan Nhược Vũ hiện tại sắc mặt trắng bệch bất an đến cực điểm, có những lời này của Long Lê, hắn lập tức bỏ lại Long Lê, nhảy đến chỗ Thượng Quan Nhược Vũ, thanh âm lo lắng, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc:

“Tiểu Vũ, làm sao vậy, bọn họ khi dễ ngươi sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thừa Nhận Đánh Cuộc

“Ta...”

Thượng Quan Nhược Vũ còn chưa kịp mở miệng, Vân Khuynh liền giành nói:

“Thượng Quan huynh... Đây là Tiểu Vũ cô nương khi dễ chúng ta nha!”

Nghe Vân Khuynh vừa nói như thế, khuôn mặt Thượng Quan Nhược Vũ lập tức bắt đầu hồng bạch đại biến.

Thượng Quan Tôn hồ nghi nhìn Vân Khuynh Tân Vô Song.

Hắn không giống Thượng Quan Nhược Vũ đơn thuần như vậy, hắn võ công cao thâm, lần đầu tiên mắt thấy Tân Vô Song đã biết Tân Vô Song là một cao thủ, hơn nữa là một cao thủ trong cao thủ hắn nhìn không thấu.

Đối mặt với người như vậy, cho dù muội muội hắn tùy hứng, điêu ngoa hơn nữa, làm sao có thể khi dễ bọn họ được???

Thế nhưng, lại nhìn Thượng Quan Nhược Vũ hình dạng vô pháp giải thích, hắn liền tin phân nửa.

Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

“Tiểu Vũ, ngươi...”

“Ai nha, ca, ta ta ta không có khi dễ bọn họ, là bọn hắn khi dễ ta...”

Thượng Quan Nhược Vũ dắt ống tay áo Thượng Quan Tôn lắc qua lắc lại, có chút cắp thiết vì chính mình biện giải.

Nàng mới không cần ở trong lòng ca ca nàng, biến thành một nữ hài bốc đồng loạn khi dễ người.

“Nếu tiểu Vũ cô nương không có khi dễ chúng ta, như vậy, vừa rồi đỗ ướcc, nhất định giữ lời, đúng không???”

“Ngạch...”

Thượng Quan Nhược Vũ nhất thời nghẹn lời:

“Cái gì đỗ ướcc???”

Không biết vì sao, Thượng Quan Tôn đột nhiên có một loại dự cảm không may.

Thượng Quan Nhược Vũ trực giác lắc đầu:

“Các ngươi vừa rồi nhất định là dùng cái gì quỷ kế mới thắng ta, ta mới sẽ không thua!!!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng đỏ lên, không ngừng biện giải.

“Ngươi thật là muốn chơi xấu???

Tiểu Vũ cô nương, trước ta đều nói ngươi không có can đảm, không nghĩ tới, ngươi không chỉ không có can đảm, mà còn dám làm không dám nhận!

Thua chính là thua, có nguy biện cũng là thua...

Cũng được, nếu tiểu Vũ cô nương không thừa nhận, đánh cuộc liền thôi.”

Vân Khuynh thở dài nói.

Thở dài xong hướng Tân Vô Song nói:

“Vô Song, chúng ta quay về đi.”

Tân Vô Song gật đầu, dắt tay y muốn đi.

Thượng Quan Nhược Vũ sải bước về phía trước.

“Chờ một chút... Ngọc đâu??? Ngọc của chúng ta thì sao???”

Tân Vô Song ánh mắt sắc bén nhìn nàng:

“Bản thân không giữ lời, còn trông cậy vào chúng ta thủ tín.”

Thượng Quan Nhược Vũ giẫm chân:

“Ta không có... Không có không tuân thủ lời hứa.. Các ngươi...

Các ngươi, được rồi, ta thừa nhận ta thua, các ngươi mau đưa ngọc trả lại cho ta!”

Cái này gọi là lùi một bước tiến ba bước, cùng với, gậy ông đập lưng ông.

“Chờ một chút, tiểu Vũ, ngươi nói cho ta biết, là đánh cuộc cái gì.”

Thượng Quan Tôn cau mày, nghe không hiểu ra sao.

“Ca ca, vừa rồi ta cùng bại hoại kia so tài khinh công, nói là, ai thua, phải đáp ứng một điều kiện của đối phương... Ta muốn lấy lại ngọc ca ca cho ta, cho nên liền...

Thế nhưng, ta thua..”

Thượng Quan Tôn vốn có chút tức giận Thượng Quan Nhược Vũ lỗ mãng, nếu đối phương là người xấu, tùy tiện đáp ứng điều kiện liền

rất có thể vạn kiếp bất phục.

Nhưng Thương Quan Nhược Vũ cuối cùng nói là vì cầm lại ngọc, tâm hắn liền mềm xuống.

Hắn thực sự không có biện pháp gây khó dễ với muội muội này.

Thở dài một tiếng, hắn nhìn phía Tân Vô Song:

“Nói đi, các ngươi muốn tiểu Vũ đáp ứng các ngươi điều kiện gì, toàn bộ tính trên người ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bách Hiểu Lâu Chủ

<tbody> Vân Khuynh và Tân Vô Song ngay từ đầu muốn chính là những lời này của Thượng Quan Tôn.

Thế nhưng, Vân Khuynh nét mặt không lộ ra nửa phần tâm tình.

Y buông xuống mí mắt, hơi quyến rũ ra khéo môi:

“Không, người cược với chúng ta, là tiểu Vũ cô nương, điều kiện của chúng ta, cũng tự nhiên phải tính đến trên người tiểu Vũ cô nương.”

Thượng Quan Nhược Vũ cũng vịn lấy cánh tay Thượng Quan Tôn:

“Đúng, ca ca, đây là chuyện của ta, ta nhất định sẽ không liên lụy ca ca.”

Mặt Thượng Quan Tôn lập tức đen:

“Tiểu Vũ, trong ngực ca ca, chuyện của tiểu Vũ chính là chuyện của ca ca, không có liên lụy.”

Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng bất an, đều bị những lời này của Thượng Quan Tôn ổn định, nàng kiều kiều khéo miệng, nhìn phía Vân Khuynh:

“Vân Khuynh, ngươi nói, ngươi có điều kiện gì???”

“Cái này...”

Vân Khuynh nhất thời nghẹn lời, y chỉ là nghĩ Thượng Quan Tôn là một nhân tài có thể đến giúp Tân Vô Song, cho nên mới thay Tân Vô Song

động tâm tư ái tài.

Nhưng, thật muỗn lừa bọn họ, y lại không biết an bài bọn họ thế nào.

Đang lúc Vân Khuynh khó xử, Tân Vô Song lại mở miệng, hắn cũng không có đưa ra điều kiện gì, chỉ là hỏi Thượng Quan Nhược Vũ:

“Tiểu Vũ cô nương có thích một ít chuyện hảo ngoạn??? Tân kỳ, chính là sự tình ngạc nhiên cỗ quái người khác không biết???”

Lẽ nào, đây là dụ dỗ???

Vân Khuynh lén nhìn Tân Vô Song, trên mặt Tân Vô Song một mảnh phong khinh vân đậm, nhìn không ra một điểm tâm tư.

Thượng Quan Tôn cau mày, tiểu Vũ không cho hắn nhúng tay, hắn liền canh giữ ở một bên được rồi.

Thượng Quan Nhược Vũ nghe xong Tân Vô Song nói, mắt sáng rực lên:

“Hảo ngoạn??? Tân kỳ??? Ngạc nhiên cỗ quái??? Thích thích!”

Nàng luôn luôn ái ngoạn ái nháo, xuất thân thân thâu thế gia, trên người lại mang chút võ nghệ, bình thường cô nương gia thích làm, nàng không thích, bình thường cô nương gia không dám làm, nàng càng thích!

Tân Vô Song giơ giơ lên môi mỏng, nói:

“Có một chỗ, mỗi ngày đều có tin tức thú vị, sự tình ngạc nhiên cỗ quái, tiểu Vũ cô nương, ngươi liền đi quản lý địa phương kia cho chúng ta năm năm thế nào???”

Năm năm, đủ để dùng nhân cách sức quyến rũ người Tân gia khiến cho bọn họ suốt đời, đều cam tâm thán phục.

Thượng Quan Nhược Vũ nghiêng nghiêng đầu:

“Đây là điều kiện của các ngươi sao???”

Tần Vô Song gật đầu:

“Đúng, bất quá, ta đem địa phương kia giao cho tiểu Vũ cô nương, chỉ có thể tốt lên, không thể suy tàn, nếu là suy tàn...”

“Sao có thể suy tàn!!! Nhân gia tiểu Vũ ta là ai...”

Dưới ánh mắt nghiêm khắc của Thượng Quan Tôn, thanh âm của nàng dần dần thấp xuống:

“Cho dù ta làm suy tàn... Ca ca cũng sẽ giúp ta...”

“Tiểu Vũ cô nương đáp ứng rồi...”

Tần Vô Song nghiêm túc hỏi.

Chỗ đó, là nơi rất trọng yếu của Tần gia, vốn là do Long Khiêm một trong lục đại ảnh vệ để ý, Long Khiêm, nhưng ở trong một lần nhiệm vụ, đến nay không về, vì thế tam đệ hắn tự mình rời nhà đuổi theo tra rõ việc này.

Vị trí kia bởi vậy mà khuyết thiếu người lãnh đạo trực tiếp quản lý, Long Khiêm vốn là ảnh vệ của bọn hắn cũng là người quản lý, huynh đệ ba người bọn họ một mực xem xét chọn người, không nghĩ tới, dĩ nhiên tại trên đường thú Khuynh nhi về nhà, gặp gỡ một người thích hợp như thế — Thượng Quan Tôn.

Thượng Quan Nhược Vũ gật đầu:

“Đúng, ta đáp ứng. Bất quá, ta không muốn cùng ca ca xa nhau, nếu như cùng ca ca xa nhau, ta không muốn đi.”

Tần Vô Song đem ánh mắt dời về phía Thượng Quan Tôn:

“Mong muốn Thượng Quan công tử nhớ kỹ lời muội muội ngươi ngày hôm nay nói, ngươi hắn là biết thắt hứa với ‘Ám hoàng’, là một loại hạ tràng thế nào!”

Khuôn mặt Thượng Quan Tôn luôn luôn lãnh khốc lập tức thay đổi:

“Cái gì... Ám hoàng??? Người là...”

Tần Vô Song gật đầu:

“Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi là nửa người Tần gia, ta cũng không gạt các ngươi, thế nhưng, ngươi nên biết, ta cần nhất chính là trung thành, sau đó trong năm năm, ta mong muốn, các ngươi sẽ không chọc ta tức giận.”

Thượng Quan Tôn một hơi nghẹn ở ngực thế nào cũng không thở ra được.

Tiểu Vũ lần này đá phải ghế cứng rồi...

Làm thủ hạ cho ám hoàng... Đời này, còn có thể thoát ly hắn sao???

Năm năm... Năm năm hảo xa xỉ... Căn bản là cả đời a!!!

Thế nhưng, thế không mạnh bằng người, lại là tiểu Vũ thất lễ trước, ám hoàng không trách tội tiểu Vũ đã xem là tốt, hắn còn có thể xa cầu cái gì đây?

Tiểu Vũ trên người không có sở trường, ám hoàng thủ hạ chưa bao giờ muốn người vô dụng, bọn họ nhìn trúng, hắn là hắn!

Thượng Quan Tôn nghĩ, thở dài:

“Ta sẽ nhớ kỹ theo như lời ám hoàng đại nhân. Thỉnh đại nhân nói cho ta biết, ta và tiểu Vũ phải làm cái gì???”

Tần Vô Song thoả mãn nở nụ cười, Thượng Quan Tôn, tuy rằng lạnh lùng, nhìn như không hiểu thế sự, nhưng đích thật là kẻ thức thời.

“Bách Hiểu Lâu, giang hồ Bách Hiểu Lâu, từ nay về sau, muội muội ngươi là Bách Hiểu Lâu chủ, đương nhiên. Người nguyện ý làm cũng có thể.” </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Địệp Luyến Mùi Hoa

<tbody> Giang hồ Bách Hiểu Lâu là tổ chức tình báo vừa hưng khởi trong chốn giang hồ mấy năm trước, tuy rằng là vừa hưng khởi, thế nhưng, từ khi nó thành lập đến nay, chỉ cần khai giá tiền, hầu như là toàn bộ tin tức đều có, không ra bất luận cái gì một điểm sai lầm.

Vì vậy, tuy rằng Bách Hiểu Lâu thành lập thời gian tương đối ngắn, thế nhưng danh tiếng cũng là nhất đẳng, hơn nữa tương đương thần bí.

Thần bí đến mức, không ai biết căn cứ tổ chức rốt cuộc ở nơi nào, toàn bộ giao dịch đều là Bách Hiểu Lâu tự mình tìm tới cửa.

Làm sao tự mình tìm tới cửa???

Bách Hiểu Lâu quy củ, bất luận là ai cần, có thể đặt trước gia môn năm đóa bạch tàn hoa, tức hoa tường vi.

Sau đó trong vòng một ngày, sẽ có người tìm tới cửa, tự mình cùng người nhà làm giao dịch.

Bách Hiểu Lâu kiến lập đến nay, mỗi một hạng giao dịch đều là như vậy.

Hơn nữa chưa từng làm lỡ một chuyện, toàn bộ viên mãn hoàn thành.

Cho nên, tổ chức tình báo mới này, có danh tiếng cực tốt, mạng che mặt thần bí, vô số người đều muốn nhìn trộm trong đó một chút, nhưng cuối cùng vô công mà phản, lâu dần, Bách Hiểu Lâu truyền bá càng thêm rộng khắp.

Đến nay, không chỉ giang hồ nhân sĩ, cho dù là triều đình, trên thương trường cũng có người tìm Bách Hiếu Lâu giao dịch.

Bách Hiếu Lâu nổi danh như vậy, Thượng Quan Tôn tự nhiên nghe nói qua.

Nghe thấy Tân Vô Song để Thượng Quan Nhược Vũ làm Bách Hiếu Lâu chủ hẵn lại càng hoảng sợ.

Trong lòng thất kinh, Bách Hiếu Lâu kia, dĩ nhiên là thuộc về ‘Ám hoàng’, trách không được thần bí như vậy, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc như thế.

Dù sao, ‘Ám hoàng’ trên giang hồ, là tồn tại tuyệt đối chí tôn, cũng là tồn tại tuyệt đỉnh thần bí.

Thượng Quan Nhược Vũ theo ca ca cùng nhau ở trên giang hồ chơi đùa không ngừng, nghe đến Bách Hiếu Lâu cũng là như sấm bên tai, hơn nữa nàng từ lâu đã rất hiểu kỹ Bách Hiếu Lâu rốt cuộc ở nơi nào, rốt cuộc là làm sao hoạt động, không nghĩ tới, hiện tại chính nàng dĩ nhiên thành Bách Hiếu Lâu chủ.

Hai mắt nàng lòe lòe phát quang, ánh mắt căm thù vừa rồi tiêu thất hẫu như không còn, tràn ngập sùng kính cùng chờ mong nhìn Tân Vô Song:

“Ngươi là chủ nhân Bách Hiếu Lâu sao??? Mau nói cho ta biết các ngươi là làm như thế nào, thế nào có thể dựa vào năm đóa hoa, tìm tới cửa cùng nhân gia làm sinh ý???”

Nàng là tiêu chuẩn vết seo tốt lên liền quên đau, ân oán giữa hai người, trong nháy mắt liền hối yên diệt, hơn nữa, từ từ đem mình về hàng bằng hữu với đối phương.

Như vậy, tuy rằng đơn thuần, thế nhưng, chung quy có thể chân chính sống hạnh phúc.

Vân Khuynh xem như là ở đây, người duy nhất không biết Bách Hiểu Lâu.

Y quyết định trở lại hảo hảo ép hỏi Tân Vô Song, rốt cuộc còn có cái gì không nói cho y.

Tân Vô Song ánh mắt mỉm cười, chỉ là ôn nhu chân thành nhìn Vân Khuynh, cũng không mở miệng.

Long Lê bên người hắn nở nụ cười hai tiếng, thay Tân Vô Song giải thích:

“Biểu thiếu gia nhà ta dường một loại phượng điệp phi thường mỹ lệ, phi thường mãn cảm với mùi hoa, đặc biệt là mùi hương nồng nhất của bạch tàn hoa.

Chúng ta Tân gia ở từng địa phương, đều có nhân viên chuyên môn dường dọc phượng điệp, chỉ cần có hơn bốn đóa bạch tàn hoa trong vòng phượng viên trăm dặm, phượng điệp sẽ tự động bay đi.

Chúng ta chỉ cần theo phượng điệp, liền có thể biết được nhà ai yêu cầu, sau đó phái người đi bàn giao dịch là được.”

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ nghe đến há to miệng.

Tổ chức thần bí như thế, làm việc cũng là giản đơn như vậy.

Dĩ nhiên là lợi dụng điệp luyến hoa.

Bất quá, Thượng Quan Nhược Vũ vẫn là phi thường thoả mãn thân phận Bách Hiểu Lâu chủ, lúc này, nàng trái lại khẩn cấp muốn cùng ca ca nhà mình một khôi đi nhậm chức. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đồng Hành Về Nhà

“Đúng rồi. Ngọc, ngọc của ta. Vân Khuynh, ngọc dù sao cũng nên trả cho chúng ta chứ???”

Thượng Quan Nhược Vũ mở to mắt nhìn Vân Khuynh, hiện tại nàng chịu thua, cũng đáp ứng vì bọn họ bán mạng, ngọc, cũng nên trả đi chứ???

Vân Khuynh đem ánh mắt dời về phía Tân Vô Song:

“Vô Song...”

Tân Vô Song câu câu khéo mồi, từ trong lòng móc ra khối ngọc, đưa cho Thượng Quan Nhược Vũ.

“Nếu như là thứ trọng yếu, tiếp theo liền giữ chắc, hơn nữa, sau đó hạ thủ phải suy nghĩ tỉ mỉ thế lực đối phương một chút rồi mới động thủ.”

Khuôn mặt Thượng Quan Nhược Vũ lập tức đỏ lên.

Bìu mồi, có chút không nhịn được nói:

“Biết rồi biết rồi, lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm như vậy nữa.”

Vân Khuynh thấy nàng như vậy, lại nghĩ hôm nay y cùng Tân Vô Song chiếm một đại tiện nghi, liền không dự định lại để Tân Vô Song khi dỗ Thượng Quan Nhược Vũ nữa, lập tức mở miệng nói:

“Vô Song, nếu hiện tại toàn bộ chuyện tình hiểu lầm đã giải khai, chúng ta liền trở về đi.”

“Chờ một chút.”

Thượng Quan Tôn lập tức mở miệng.

Vân Khuynh nghi hoặc nhìn hắn:

“Thượng Quan huynh đây là, còn có cái gì nghi hoặc sao???”

Thượng Quan Tôn có chút bối rối:

“Ám hoàng đại nhân để tiểu Vũ làm Bách Hiểu Lâu chủ, thế nhưng, Bách Hiểu Lâu ở nơi nào???”

“Ách...”

Vân Khuynh nhất thời nghẹn lời, y ngay cả Bách Hiểu Lâu làm cái gì cũng không biết, thế nào biết nó ở nơi nào.

Lúc này, Long Lê giống như người phát ngôn cho Tân Vô Song mở miệng nói:

“Về cái này, sợ rằng còn phải phiền phức Thượng Quan công tử và tiểu Vũ cô nương theo chúng ta đến Tân gia đi một chuyến, tổ chức quản lý của Tân gia cơ bản đều là lan tràn khắp nơi tại toàn quốc, tương đối phức tạp...

Hôm nay Long Khiêm không ở, vô pháp làm nghi thức giao tiếp công tác, bất quá... Tam công tử đã đi tìm Long Khiêm, chờ đến khi Long Khiêm quay về Tân gia, hắn tự nhiên sẽ nói cho các ngươi Bách Hiểu Lâu ở nơi nào, cũng sẽ nói cho các ngươi cần làm như thế nào.”

Thượng Quan Nhược Vũ lấy ngón tay ngoéo lòng bàn tay Thượng Quan Tôn một cái, Thượng Quan Tôn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đều đã thành người của nhân gia, bọn họ còn có phần phản kháng sao???

“Như vậy, thỉnh Long công tử, ám hoàng đại nhân, và Vân Khuynh công tử sau đó bang trợ nhiều hơn.”

Vân Khuynh khoát tay áo, hai hài tử họ Thượng Quan này thật đáng yêu, rõ ràng có hại là bọn hắn, nhưng nói chuyện lại khách khí như vậy...

“Thượng Quan xưng hô chúng ta, cũng không cần phải quá mức xa lì như vậy, không bằng, sau đó Long Lê gọi Long Lê, Vô Song liền giống Long Lê gọi nhị công tử, ta sao...”

Y còn chưa nghĩ ra, Long Lê liền cơ linh mở miệng:

“Nhị phu nhân.” (Vũ: Há há há...)

“...”

Vân Khuynh không nói gì, Tân Vô Song mỉm cười, tán dương liếc nhìn Long Lê.

Thượng Quan Tôn cùng Thượng Quan Nhược Vũ cũng là mỉm cười:

“Tốt lắm, Long Lê, nhị công tử, nhị phu nhân, sắc trời đã tối, đêm nay không bằng ở trong rừng hoa đào trợ một đêm...”

Thượng Quan Tôn còn chưa nói xong, Thượng Quan Nhược Vũ liền khinh bỉ:

“Ca, tiểu nhà tranh kia của ngươi có thể ở lại mấy người...”

“Ách...: ”

Lần này nghẹn lời chính là Thượng Quan Tôn.

Long Lê bật cười, tiểu cô nương Thượng Quan Nhược Vũ này nói thật đúng là không khách khí, ho nhẹ một tiếng, hắn lập tức hoà giải nói:

“Không cần, nhị công tử trước đó đã ăn nói xuống phía dưới... Thượng Quan cùng tiểu Vũ cô nương cùng chúng ta một khối trở lại, ngày mai cũng dễ xuất phát.”

Thượng Quan Nhược Vũ lưu luyến nhìn một mảnh rừng hoa đào:

“Hảo a, một hồi để ý một chút đồ dùng là được... Đáng tiếc, không biết lúc nào có thể trở về...”

Tần Vô Song ý vị thâm trường mở miệng:

“Chỉ cần không làm chuyện phản bội Tần gia, hành động của các ngươi, là tự do.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thương Cảm Huynh Muội

Lúc trở lại khách sạn bình dân thì đã khuya, mấy người vội vã ăn xong cơm tối liền đều tự trở về phòng.

Làm bọn hắn kinh ngạc chính là, Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn đôi huynh muội này, dĩ nhiên minh mục trương đảm trực tiếp muốn một gian phòng.

Đón lấy ánh mắt mọi người bội phục, Thượng Quan Nhược Vũ mặt đỏ lên, có chút thẹn quá thành giận nói:

“Nhìn cái gì vậy, ta và ca ca từ nhỏ chưa từng xa nhau ngủ, này có cái gì kỳ quái.”

“Nga ~~~ thì ra là thế.”

Vân Khuynh hòa Tân Vô Song mỉm cười không nói, Long Lê ái muội cười cười:

“Minh bạch minh bạch, tiểu Vũ cô nương không cần giải thích.”

Xem ra là càng tô càng đen.

“Long Lê, ngươi...”

Ở chung mấy canh giờ ngắn ngủi, đã đủ để cho hài tử đơn thuần Thượng Quan Nhược Vũ này nhìn ra, Long Lê cùng chủ nhân hắn tính cách ác liệt giống nhau.

Thượng Quan Nhược Vũ chà chà chân, không biết nên giải thích thế nào, nàng và ca ca là thuần khiết.

Tuy rằng nàng và ca ca hai người đều có chút ý tứ như vậy, thế nhưng, cự ly Long Lê bọn họ nghĩ, còn kém rất xa rất xa.

Bất quá, thái độ Vân Khuynh bọn họ, thực sự khiến nàng cảm động.

Nếu là người bình thường thấy nàng huynh muội hai người thân mật như thế, phỏng chừng đã sớm mắng bọn hắn coi thường luân lý đạo đức, bại hoại phong tục gì gì đó...

Có thể nhận thức bọn họ, thật tốt.

Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng cảm thán.

Thượng Quan Tôn lại khôi phục thành khuôn mặt than, ôm chặt eo Thượng Quan Nhược Vũ:

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc (*), tùy bọn hắn nói đi...

Hơn nữa, cho dù thật là như vậy, cũng đâu liên quan đến bọn họ???”

((*) Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: ý nói người ngay thẳng thì dù kẻ khác nói thế nào đi nữa thì bản chất của họ vẫn không thay đổi.)

Thật là như vậy...

Thượng Quan Nhược Vũ tâm khẽ động, ngẩng đầu nhìn ca ca nhà mình, ánh mắt si ngốc không dời đi, nếu như thật là như vậy... Nếu như thật là như vậy, vậy thật tốt a!

Thượng Quan Tôn bị ánh mắt Thượng Quan Nhược Vũ quá mức nóng rực nhìn có chút xấu hổ, hắn hé ra khuôn mặt tuấn tú không tự chủ được hồng thành một mảng.

Sau đó...Mặt hai huynh muội đều trở nên phi thường hồng giỗng như bộ vị nào đó của loại động vật nào đó. (Huyết Vũ: biết khỉ đít đỏ không... hắc hắc.... =))

Vì vậy, Tân gia nhị công tử vô lương cười đến con mắt đều cong, Tân gia ánh vệt càng không nể tình lộ ra răng trắng lóe sáng.

Huynh muội này thực sự là càng ngày càng hảo ngoạn.

Vân Khuynh thăm nghĩ, còn hơn hai người bọn hắn cười coi như hàm súc, chí ít không giỗng Long Lê lộ răng như vậy.

Thế nhưng, cặp mắt đẹp kia của Vân Khuynh, tuy răng không giỗng Tân Vô Song cười loan như vậy, thế nhưng trong mắt trêu tức, biểu tình thấy thế nào cũng giỗng Tân Vô Song.

Lẽ nào, đây là cận chu giả xích, cận mặc giả hắc (**) trong truyền thuyết...

((**)) cận chu giả xích, cận mặc giả hắc: giỗng câu gần mực thì đen, gần đèn thì sáng)

Hoặc là, hai người này biểu tình đã xác minh phu thê tương hổ trong truyền thuyết???

Đem ba người này cười nửa sáng nửa tối ghi tạc trong lòng, Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng không quá thống khoái nghĩ, cười cười cười, để cho bọn họ cười đi, sau đó thời gian cùng bọn họ một khối còn nhiều mà, cũng không tin tìm không được thời gian chê cười bọn họ.

Tục ngữ nói, quân tử báo thù mười năm không muộn, đối với tiểu nữ tử này mà nói hắn cũng là như vậy đi???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vô Song Xin Lỗi

“Vô Song...”

Vân Khuynh bỗng nhiên mở to mắt, vừa đóng cửa phòng, y cái gì cũng chưa kịp nói, đã bị Tân Vô Song mạnh mẽ mà hữu lực đặt ở trên cửa, sau đó liền mạc danh kỳ diệu bị hôn.

Vô Song môi lưỡi bá đạo cấp thiết tập kích y.

Qua lúc đầu vô cùng kinh ngạc, Vân Khuynh liền nhắm mắt lại, đưa tay vòng lấy cổ Tân Vô Song, cùng hắn một khối hôn nồng nhiệt.

Một buổi chiều không gấp, lại giống như hơn nửa thế kỷ không thấy.

Lo lắng một người như vậy, đối với kiếp này của y mà nói, là xa lạ.

Tân Vô Song, Tân Vô Song, thật là một nam tử không đơn giản, trong thời gian ngắn như thế y đã bị hắn thật sâu hấp dẫn, hơn nữa còn vạn phần quái niệm hắn.

Giao phó trái tim ra ngoài, là kết cục tất nhiên, hôm nay cùng Tân Vô Song một khối, giống như là đối với người mình quen thuộc, một cái giơ chân, một cái nhấc tay, một nụ cười, một ánh mắt, đủ để thay thế bất luận cái gì ngôn ngữ.

Tỷ như hiện tại, bọn họ môi lưỡi giao triền, bên trong mang theo linh hồn rung động, mang theo toàn tâm toàn ý thỏa mãn, còn mang theo một chút bất an.

Ý biết đây là vì sao, chỉ cần một nụ hôn, y tinh tế hiểu rõ, liền có thể ném ra toàn bộ cảm tình ở bên trong.

Vân Khuynh thập phần phổi hợp Tân Vô Song, chủ động mở ra môi anh đào, hàm răng trắng noãn như trân châu hơi mở, cái lưỡi đỏ tươi theo Tân Vô Song tiết tấu cùng múa.

Đây là một nụ hôn triền miên, giằng co một lúc lâu, Vân Khuynh môi anh đào có chút tê dại, còn có một loại cảm giác trướng đau, miệng sấp cứng ngắt.

Bởi vì miệng vô pháp khép kín, nước bọt màu bạc từ bên môi hai người kề sát trượt xuống, hai gò má trắng noãn cũng bị trướng thành màu hồng.

Trong ánh mắt mỹ lệ thâm thúy, khó có thể tránh hiện lên hơi nước mê ly.

Ý thức của y chậm rãi bay khỏi thân thể, hoảng hốt không ngớt.

Thân thể y bị Tân Vô Song chăm chú đặt ở trên cửa, ván cửa cứng vững phía sau lưng cũng khiến y rất khó chịu.

“Ngô...”

Hơi nhú mà y rên rỉ một tiếng. Thân thể không khỏe giật giật.

Tân Vô Song đáy mắt lăng đọng mặc sắc lưu quang, đôi mắt chợt lóe, liền ôm thắt lưng y, đem y đưa vào trong lòng, Vân Khuynh thuận thế buông ra cánh tay, đặt ở trước ngực Tân Vô Song, nhẹ nhàng đẩy ra.

Không có biện pháp, hôn nữa y sẽ hít thở không thông, vì mang nhỏ của y suy nghĩ, vẫn là nhanh chóng mau ngăn cản Tân Vô Song càng ngày càng kích động mới tốt.

Chậm rãi buông ra đôi môi đã sưng đỏ của Vân Khuynh, thật dài thở một tiếng, không hề làm cái gì động tác gây rối.

Chỉ là lảng lặng, chăm chú ôm lấy y.

“Xin lỗi...”

Một lúc lâu lâu, Tân Vô Song thầm giọng nói.

Vân Khuynh thân thể chấn động, đáy lòng tuôn ra một dòng ấm áp, hai gò má dán trong ngực Tân Vô Song, nghe tiếng tim đập vững vàng hữu lực của hắn, chậm rãi mở miệng:

“Không sao, Vô Song, chuyện lần này, không phải ngươi sai, huống hồ, ta không có cũng không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, không phải sao???”

Tân Vô Song dùng cẩm ma sát đầu y:

“Thế nhưng ta không thể tha thứ cho mình nếu như ngươi xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn, loại chuyện này sẽ không phát sinh nữa, sau đó tuyệt đối sẽ không xảy ra.”

“Ha hả.”

Vân Khuynh cười cười:

“Vô Song a, ngươi không thể đem ta trở thành một con búp bê thủy tinh dễ vỡ, ngươi làm ám hoàng, ta làm ‘Thê tử’ của ngươi, có thể nào lại không có một chút tác dụng, ta không muốn trở thành nhược điểm của ngươi liên lụy ngươi, cho nên, Vô Song, từ ngày mai trở đi, ngươi dạy ta tập võ đi.”

Tân Vô Song giật mình:

“Thời gian tìm không được ngươi lòng ta rất hoảng, rất loạn... Khuynh nhi, ta sớm đã có dự định dạy ngươi tập võ, chỉ là ngươi đã qua niên linh có

điều kiện tốt nhất tập võ, cho nên, ta dự định đợi về Tân gia, phổi cho ngươi một chút được cải tạo thân thể cho ngươi sau, sẽ dạy ngươi võ công, như vậy, ngươi bắt đầu học võ, cũng sẽ là làm ít công to.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ý Hợp Tâm Đầu

Nghe Tân Vô Song nói, Vân Khuynh hưng phấn hai mắt phát quang:

“Thực sự??? Ta cũng có thể giống như các ngươi bay tới bay lui sao???”

Tưởng tượng đến tình cảnh như vậy, y liền hài lòng muốn chết.

Từ lúc ở rừng hoa đào, y liền phi thường ước ao khinh công của Tân Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ, sau đó y cũng có thể học, thật tốt.

Tân Vô Song nhìn y hai mắt lòe lòe phát quang, chỉ cảm thấy đẹp lộng lẫy đến bất khả tư nghị.

Hắn không tự chủ đưa tay xoa con mắt Vân Khuynh:

“Đẹp quá... Vì sao ngươi luôn luôn dụ hoặc ta vậy, Khuynh nhi???”

Nói xong nhẹ nhàng hôn xuống mí mắt Vân Khuynh, hô hấp ẩm áp phun lên hai gò má Vân Khuynh, môi của hắn chuyển đến bên tai Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, ta hiện tại, rất bất an, rất bất an, làm sao bây giờ???”

Trong lời nói mang theo ý xấu rõ ràng.

Mặt Vân Khuynh vốn đã đỏ lên lại càng đỏ hơn, tên da mặt dày này, hiện tại là buối tối, dùng loại động tác ái muội nói như vậy, tâm tư trong đó, vừa nghĩ liền sáng tỏ.

“Ta ngay bên cạnh ngươi, có cái gì bất an...”

Tần Vô Song cười cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai y:

“Khuynh nhi giảo hoạt, ta muốn ngươi.”

Hắn thật đúng là không biết e lệ, dĩ nhiên nói rõ như vậy.

Tuy rằng trong lòng có chút ngượng ngùng, nhưng Vân Khuynh vẫn như cũ ngang đầu nhìn Tần Vô Song:

“Muốn... Vậy muốn đi.”

Còn có thể thế nào? Hiện tại bọn họ hai người là ‘Phu thê’ đó là chuyện thường tình, huống hồ, bọn họ trong lúc đó thân mật, đều đã thành thói quen.

Nhưng vì sao mới một buổi chiều không gặp, Tần Vô Song liền trở nên lễ phép như thế, y cũng trở nên không được tự nhiên xấu hổ như vậy???

Chẳng lẽ là bởi vì đã hiểu ra tâm ý của mình???

“Khuynh nhi, ta thích loại đáp án này.”

Tần Vô Song một bên đưa vành tai y ngậm trong miệng, dùng đầu lưỡi tinh tế miêu tả đường viền trong ngoài, một bên ôm ngang lấy y, đi hướng giường lớn trong khách sạn cũng không tính quá mềm mại.

Vân Khuynh được cẩn thận thả ở trên giường, y nhìn ngọn nến vẫn cháy trên bàn.

“Đem nó dập tắt.”

Tần Vô Song cũng không phản đối, trong nháy mắt một đạo kiếm khí truyền qua, ngọn nến trong nháy mắt tắt.

Gian nhà rơi vào một mảnh hắc ám, Vân Khuynh thoảng thở phào nhẹ nhõm.

Hắc ám tại có chút thời gian, là màu sắc tự vệ rất tốt.

Đáng tiếc, y không hiểu võ công cũng không biết, lấy võ công của Tân Vô Song, cho dù là trong bóng đêm, cũng có thể thanh thanh sở sở nhìn y một lần.

Mà y, nhìn không thấy Tân Vô Song, trái lại là có hại.

Tân Vô Song thân thủ giúp Vân Khuynh cởi ra y phục, khi thân thể trắng nõn thon dài hoàn toàn mất đi cảm trở, bại lộ trước mắt hắn, hắn vẫn nhịn không được trong lòng rung động.

Rõ ràng đã xem qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy, tâm của hắn lại nhảy lên lợi hại.

Giống như một mao đầu tiểu tử cái gì cũng không hiểu.

Dùng bàn tay vì luyện võ mà hơi thô ráp, chậm rãi lướt qua da thịt non mềm.

Tân Vô Song không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt càng ngày càng nóng cháy liên tục trên người Vân Khuynh châm lửa.

Vân Khuynh run rẩy, tựa hồ là thực sự bị ngọn lửa trong mắt Tân Vô Song châm lên.

“Vô Song, đừng nhìn...”

Trực giác, Vân Khuynh biết Tân Vô Song đang nhìn y.

Đáp lại y chính là tiếng cười càn rỡ của Tân Vô Song.

Tần Vô Song nhanh chóng rút đi y bào của mình cùng xín lõa tương đối.

Cảm giác da thịt tương thiếp, phi thường ấm áp, phi thường mềm mại, còn mang theo một tia nhẫn nhụi, chỉ là ôm lẫn nhau, bọn họ liền cảm thấy hai người đã hòa hợp thành một thể.

Da thịt hai người hòa tan huyết mạch lưu thông tại đồng nhất trong một huyết quản... Thật tốt...

Tần Vô Song thở dài, nụ hôn như mưa rơi vào trên trán Vân Khuynh, trên con mắt, trên chóp mũi, trên hai gò má, cuối cùng, rơi vào trên môi, chậm chạp không chịu di động.

Cái lưỡi đỏ tươi tinh tế miêu tả hình môi của Vân Khuynh, làn môi vừa bị hôn có chút sưng đỏ có chút tê dại đau đớn, Vân Khuynh mở miệng, đem lưỡi Tần Vô Song câu nhập vào trong, không hy vọng hắn tiếp tục dấn vặt môi y.

Bàn tay thon dài của Tần Vô Song, mang theo điện, mang theo lửa nóng, lướt qua bờ vai xinh xắn mượt mà của y, lướt qua bộ ngực đơn bạc, dừng lại nhẹ kéo lưỡng khỏa đậu đỏ đã cứng rắn.

Vân Khuynh thở nhẹ một tiếng, không kịp rên rỉ liền bị Tần Vô Song nuốt vào trong miệng.

Hai người tương tiếp môi, dây đưa, duyên, hấp, truy đuổi lẩn nhau, phát sinh thanh âm sách sách trong đêm đen yên tĩnh âm hưởng có vẻ phi thường lớn.

Vân Khuynh không chịu để Tần Vô Song một người ăn đậu hũ không phải trả tiền, một đôi tay mềm mại, cũng qua lại không chút khách khí ở trên người Tần Vô Song xoa nhẹ.

Tần Vô Song vốn có tăng vọt tình dục, dễ dàng bị y đẩy lên cao nhất.

Buông ra làn môi Vân Khuynh, Tần Vô Song hô hấp ồ ồ lên không ít.

“Khuynh nhi ngươi một tiểu yêu tinh, muốn trực tiếp đến sao???”

Nói, động tác dưới tay của hắn mạnh mẽ hơn, hung hăng nhéo đậu đỏ trước ngực Vân Khuynh một chút.

“Ô a...”

Vân Khuynh bị đau đớn xảy ra bất ngờ kích thích thân thể run lên rên rỉ.

Tần Vô Song trong bóng đêm híp híp mắt, hắn rõ ràng thấy da thịt Vân Khuynh bị nhiễm thương tảng lớn tảng lớn màu phẫn dụ nhân bất khả tư nghị.

Hắn gục đầu xuống, duyên hấp, trên chiếc cổ thon dài duyên dáng như cổ thiên nga của Vân Khuynh để lại từng đạo vết tích ấn ký dày đặc.

“Khuynh nhi... Ta nhẫn thật khổ cực...”

Hắn một tay cầm ngọc hành đã đứng thẳng của Vân Khuynh, cùng dục vọng đã trưởng tím đỏ của mình cùng một chõ ma sát.

Vân Khuynh lại thở nhẹ một tiếng.

Đêm nay Tần Vô Song tựa hồ phi thường cấp thiết, không nói đến đêm tân hôn của bọn họ, chỉ nói đến lúc bình thường, động tác cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hắn thực sự rất bất an sao???

Vân Khuynh vươn tay vòng trụ cổ Tần Vô Song, kéo đầu hắn xuống:

“Tần Vô Song...”

Ngoại trừ lúc mới nhận thức, y đã lâu không gọi cả họ lẫn tên hắn.

Vân Khuynh bắt chước hình dạng thường ngày của Tân Vô Song, vươn đầu lưỡi đẹp đẽ liếm lên trêu đùa vành tai Tân Vô Song, thanh âm vừa nhẹ vừa nhỏ lại không rõ:

“Ta thích ngươi...”

Tân Vô Song thân thể cứng đờ, dục vọng tím đỏ dưới thân một trận run run, dịch thể đậm đặc phun lên giữa hai chân Vân Khuynh. (Vũ: Ahhh...., máu mũi ròng ròng, nước bọt loang lổ!!!)

Trong giọng nói mang theo run rẩy, Tân Vô Song vội vàng hỏi:

“Ngươi nói cái gì???”

Chết tiệt ngươi nói cái gì???”

Vào loại thời gian này nói cho hắn chuyện kính bạo như thế, hại hắn tiết sớm... May là năng lực tâm lý hắn đủ cường, nhất thụ kích thích, từ nay về sau bất cứ làm sao bây giờ??? (Vũ: Ô lá...)

Bị Tân Vô Song phản ứng làm cho hoảng sợ, Vân Khuynh ngừng lại toàn bộ động tác, ngơ ngác trả lời:

“Ta nói... Ta ta ta thích ngươi...”

“Chết tiệt!!!”

Tân Vô Song chửi rủa một tiếng, trực tiếp lật lại thân thể Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị trở mình choáng đầu hoa mắt, còn không biết rõ chuyện gì xảy ra, Tân Vô Song dục vọng thăng cứng như trước đặt ở trên mông y, hết sức căng thẳng.

Bị thiết bỗng nóng cháy đính ở hậu huyệt, Vân Khuynh có ngốc hơn nữa cũng biết Tân Vô Song sau một khắc muốn làm cái gì.

Thế nhưng, Tân Vô Song y nhận thức luôn luôn khắc chẽ trấn định, thế nào thoảng cái lại nôn nóng như thế???

Bất quá, đó không phải trọng điểm lúc này, trọng điểm là...

Vân Khuynh thân thể run rẩy, hô lớn:

“Chờ một chút... Sẽ đau nhức, Vô Song ngươi ngươi chậm một chút...”

Tân Vô Song đỏ ngầu con mắt, trong lòng vui sướng nở hoa, tâm tình kích động không biết như thế nào cho phải, hắn hiện tại rất muốn chạy ào vào trong thân thể Vân Khuynh, cùng y hợp hai làm một.

Lúc này cái gì cũng không làm, thế nhưng lơ đãng nhất cử nhất động, lơ đãng nhất ngôn nhất ngữ đều tác động toàn bộ tâm tư hắn.

Thực sự rất muốn rất muốn đem y khóa ở trong lòng, lúc nào cũng khắc khắc ôm ấp yêu thương.

Tân Vô Song vẫn còn một tia lý trí.

Vân Khuynh nói đánh thức hắn, lần thứ hai chửi bới một tiếng, tay hắn với vào giữa bắp đùi Vân Khuynh, đầu ngón tay dính lên dịch thể hắn vừa phun ra, nhẹ nhàng sờ lên hậu huyệt ngượng ngùng đóng chặt, chậm rãi đưa ngón tay xen vào, mở rộng.

Ngón tay mang theo dịch thể bên trong ướt mềm ấm nóng ấn áp, vuốt ve trên vách, Vân Khuynh con ngươi mê ly nhẹ giọng rên rỉ.

Nguyên bản hậu huyệt ngượng ngùng tuy rằng vẫn như cũ chặt trí, nhưng cũng chậm rãi có thể đi vào ba ngón tay.

Tần Vô Song tâm tình kích động cũng nhịn không nổi nữa, ngón tay rời khỏi, thay bằng dục vọng dâng trào của mình, chậm rãi đè ép đi vào hậu huyệt giữa cặp mông trắng noãn đĩnh kiều, mang theo tình thế bắt buộc kỳ thực, một tấc một tấc chiêm lấy lanh thổ thuộc về hắn.

Vân Khuynh cũng không cảm thấy đau đớn quá lớn, chỉ là hơi đau cộng thêm trưởng nhức, hậu huyệt bị căng cứng có chút khó chịu, y hơi vặn vẹo vòng eo, tay Tần Vô Song lập tức bắt lấy vòng eo của y:

“Chết tiệt!!! Khuynh nhi... Đừng lộn xộn...”

Đã lâu như vậy, Vân Khuynh còn không biết lúc này chỉ một động tác giản đơn cũng có thể châm lửa, là có thể dây lên liêu nguyên đại hỏa (*sao???

(*) Liêu nguyên đại hỏa: Lửa cháy lan ra đồng cỏ, ở đây ý nói đã có lửa rồi lại càng “bung phát” mạnh mẽ... #_#

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Càng Tiến Thêm Một Bước

Vì vậy, dưới động tác vô tâm của Vân Khuynh, Tân Vô Song liêu nguyên chi hỏa, bắt đầu hừng hực bốc cháy lên.

Đỡ lấy vòng eo Vân Khuynh, Tân Vô Song dùng tư thế từ phía sau lưng, hung hăng xỏ xuyên qua Vân Khuynh.

Tân Vô Song chưa từng điên cuồng như thế.

“Ô...”

Vân Khuynh nhẹ giọng rên rỉ, thân thể vô lực lại đơn bạc, theo động tác của Tân Vô Song, bị đính vừa lên vừa xuống.

Sợi tóc màu mực mất trật tự trên lưng tuyêt trắng của y, trên lót giường lớn màu sậm.

Tóc dài đen nhánh như rong biển, đem bờ vai mượt mà nguyên bản trắng nõn giờ đây phấn hồng của Vân Khuynh cùng phần lưng tuyêt trắng đơn bạc phụ trợ càng thêm nhu nhược, chọc người trìu mến.

Chết tiệt!!!

Chỉ là nhìn mái tóc đen, lưng tuyêt trắng, loại trùng kích thị giác cường liệt này, khiến cho hạ thân Tân Vô Song, không tự chủ được lại trưởng thêm một vòng, khó có thể tự kiềm chế.

Vân Khuynh dưới giường, tuy rằng không có võ công, thế nhưng ngoại trừ khuôn mặt mỹ lệ quá phận ở ngoài ra, một điểm cũng nhìn không ra nhu nhược.

Nhưng vì sao, vừa lên trên giường, Vân Khuynh lại luôn luôn có vẻ đặc biệt nhu nhược???

Ý nhu nhược như vậy, luôn luôn khiến người ôm y thả không ra, muốn hung hăng yêu thương y, hoặc là, hung hăng làm nhục y. Thẳng đến khi khuôn mặt xinh đẹp kia, hồn hợp mê muội cùng biểu tình dâm đãng mới thôi.

Thực sự là một ý niệm đáng sợ trong đầu.

Hạ thân không chút nào qua loa giữ lấy Vân Khuynh, Tân Vô Song kéo lên tóc dài phía sau Vân Khuynh, chậm rãi kéo về phía sau. Khiến cho Vân Khuynh nâng đầu lên, ngay tức khắc, lộ ra khuôn mặt hồng đến rối tinh rối mù của y, con ngươi mê ly ngập nước, cùng với môi đỏ mọng hồng nộn.

Khi Vân Khuynh như vậy hoảng hốt bại lộ dưới ánh mắt Tân Vô Song, Tân Vô Song lập tức cúi người, tinh tế điểm điểm nụ hôn rơi trên trán, mí mắt, chớp mũi, và đôi môi của Vân Khuynh.

Cuối cùng, dùng môi mềm nhẹ cọ lên trên mặt Vân Khuynh.

Một tay đem tóc Vân Khuynh càng thêm cố sức kéo xuống, một tay ôm lấy eo Vân Khuynh nhẹ nhàng triền miên, ma sát nội bích mềm mại nóng ướt, nếp uốn nội bích bị hắn kéo căng, sau đó nội bích co rút đè ép, hắn rời khỏi, lại thật sâu xông vào, chôn ở trong cơ thể y.

Tân Vô Song đem môi lưỡi chuyển dời đến khói môi Vân Khuynh, thanh âm khàn đặc lợi hại, không tự chủ mang theo một tia mệnh lệnh:

“Khuynh nhi... Gọi tên của ta... Sau đó nói ngươi thích ta...”

Thả ra làn môi nhiễm hỏa, từ khói môi Vân Khuynh, đến chiếc cổ thon dài duyên dáng ấn đầy vết tích, tiếp đến xương quai xanh tinh xảo.

Bộ ngực đơn bạc trơn mềm phía trước lại khó hít đến, Tân Vô Song chậm rãi buông lỏng lực đao trên tay, khiến khuôn mặt Vân Khuynh thở hổn hển, một lần nữa chôn vào bên trong gối đầu mềm mại.

Môi Tân Vô Song chuyển qua phía sau lưng Vân Khuynh, trên làn da tuyết trắng, ấn lên vết tích thuộc về hắn.

Thắt lưng bị Tân Vô Song ôm lấy, thời gian quá dài, Vân Khuynh cảm thấy có chút không khỏe.

Huống hồ, tư thế như vậy, tuy rằng Tân Vô Song tiến nhập tương đối phương tiện, hai người đều dễ dàng không ít, thế nhưng, Vân Khuynh không thích loại tư thế này.

Vì vậy Vân Khuynh liền nhu nhược dùng khuỷu tay trắng nõn, đem nửa người trên hơi chống lên, sợi tóc màu mực trườn lên cánh tay trắng nõn.

Cô đong.

Yết hầu Tân Vô Song gian nan nuốt xuống nước bọt, dục vọng tím đỏ dưới thân như trước kịch liệt ra vào, thế nhưng, cảm giác miệng rất khát, hắn như trước không thỏa mãn.

Khuynh nhi là một yêu tinh, luôn luôn dụ hoặc hắn.

“Vô Song...”

Thanh âm Vân Khuynh, không rõ từ phía trước truyền đến, mang theo khàn khàn và khắc chế giống Tân Vô Song.

Tân Vô Song nhẹ nhàng gặm cắn tấm lưng tuyết trắng của y.

“An???”

Thân thể Vân Khuynh hơi lui một chút, nói:

“Đừng... Đừng như vậy... Ô... Ta... A, ta muốn nhìn ngươi...”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song, chậm rãi hiện ra dáng tươi cười tà ác:

“Thật không... Khuynh nhi muốn nhìn sao...”

Vân Khuynh yêu cầu, Tân Vô Song luôn luôn sẽ không cự tuyệt, lúc này cũng vậy.

Thở dài, Tân Vô Song một bên hôn lên chiếc cổ thon dài của Vân Khuynh, một bên đem thân thể Vân Khuynh lật lại.

Động tác lớn hơn, kịch liệt tác động dục vọng của Tân Vô Song chôn sâu trong thân thể Vân Khuynh.

“Ô a... A a a.....”

Đỉnh điểm lửa nóng, lơ đãng ma sát đến một điểm trong nội bích trơn mềm nóng chặt, khoái cảm xảy ra bất ngờ khiến Vân Khuynh cuộn lại thân thể mỹ lệ, ngay cả ngón chân trắng noả cũng hơi rụt lên.

Chính diện hướng Vân Khuynh, Tân Vô Song nâng chân trắng nõn thon dài của y lên nửa gập dán ở trước ngực hắn.

Cứ như vậy, cặp mông đĩnh kiều hơi phiếm hồng nhạt kia, cùng hậu huyệt mị sắc chăm chú hấp thụ dục vọng tím đỏ của hắn, liền không hề ngăn cản bại lộ trong tầm mắt Tân Vô Song.

Hậu huyệt màu đỏ sậm bị dục vọng tím đỏ thô to gắt gao kéo căng mà phiếm ra màu hồng nhạt ẩm ướt dụ nhân, Tân Vô Song chậm rãi câu câu khóc môi:

“... Khuynh nhi, muốn nhìn, vậy hảo hảo nhìn... Nhìn ta làm sao giữ lấy ngươi... Người phải nhớ kỹ, lúc nào cũng khắc khắc nhớ kỹ, ngươi là của

ta!!!” (Vũ: Quá bá đạo...!!!)

Nói xong hắn liền nâng lên thắt lưng Vân Khuynh, khiến cho Vân Khuynh mặt đối mặt rõ ràng thấy dục vọng của hắn chậm rãi rút lui khỏi hậu huyệt chặt trí kia, dục vọng tím đỏ đem mị thịt mị sắc trong hậu huyệt kéo ra, phiếm ra sáng bóng mị hoặc nhân, nói không nên lời dâm loạn.

Vân Khuynh vốn hai gò má đỏ tươi ướt át càng như nhiễm hỏa, Vô Song, thật xấu thật xấu nga.

“Ô a... Không... Ân... Không muỗn...”

Ngay lúc dục vọng dâng trào sắp ly khai hậu huyệt ấm áp khiến kẻ khác mê muội kia, Tân Vô Song liền không chút khách khí hung hăng đẩy vào.

“Không muỗn cái gì... Ân??? Khuynh nhi là không muỗn ta dừng sao???”

Làn môi để sát vào bên tai Vân Khuynh, hô hấp ấm áp phun lên bên tai Vân Khuynh phiếm hồng, Tân Vô Song cố ý xuyên tạc ý tứ của y.

Vân Khuynh tư tự hoảng hốt, cả người giống như dẫm lên một đoàn bông vải, nhẹ nhàng như bay đến bầu trời, nhưng dục vọng không ngừng ra vào hậu huyệt lại nhắc nhở y rằng y đang ở nhân gian.

Ngọc hành đứng thằng run run, tiết ra một giọt nước mắt trắng đục, y muỗn giải phóng, lại bị Tân Vô Song lấy tay nắm:

“Không được... Khuynh nhi, phải cùng ta một khối... Chúng ta cùng nhau...”

Khoái cảm thực cốt mang theo điện lưu tê dại, hết thảy tuôn đến hạ thân của y, Vân Khuynh hơi lắc lắc đầu:

“Buông ra... Ô ô ô buông ra...”

Thương cảm hề hề rên rỉ như mèo con mới sinh kêu lên, nghe vào trong lòng Tân Vô Song căng thẳng, động tác dưới thân càng lúc càng nhanh...

Trong một trận khoái cảm gần như co giật, Tân Vô Song buông lỏng tay ra, song song dục vọng hăng chôn ở hậu huyệt Vân Khuynh cũng giải phóng.

Dịch thể trắng đục nóng rực bắn vào trong cơ thể Vân Khuynh, Vân Khuynh cũng bất chấp kháng nghị, ngọc hành trước người sớm đã kêu gào muốn giải phóng cũng run run bạo phát...

“Ô...”

Tân Vô Song buông ra chân y, chậm rãi kéo ra dục vọng của mình, mang theo lượng lớn dịch thể dính đặc, Vân Khuynh miễn cưỡng kêu lên một tiếng, cho rằng trận tình sự này, đến đây liền kết thúc.

Hơi nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi, mặt huyệt trước người cho tới bây giờ chưa từng bị người khác đụng chạm qua lại truyền đến trận trận đau đớn, đang bị người chậm rãi kéo căng.

Trên khuôn mặt tình dục uể oải mang theo kinh hoảng, Vân Khuynh bỗng nhiên mở to con ngươi ngập nước mê ly.

Sau đó không hề dự triệu đối diện với nhãn thần thâm tình ôn nhu ngưng mắt nhìn y của Tân Vô Song.

Vân Khuynh thoảng cái bị bao phủ trong ánh mắt khát vọng cùng thương tiếc kia.

Đầu ngón tay Tân Vô Song, mang theo dịch thể trắng mịn, chậm rãi mở rộng mặt huyệt đối với nam nhân khác mà nói, là rất xa lạ.

Lông mày Vân Khuynh hơi cau lại, chõ đó cực kỳ nhỏ bé, hơi tiến nhập một chút dị vật sẽ rất đau rất đau.

Hơn nữa, đối với thân thể quái dị của mình, ở sâu trong nội tâm y, vẫn có một tia tâm lý bóng ma.

Cự tuyệt còn chưa nói ra miệng, Tân Vô Song liền hôn lên mí mắt y, cẩn cẩn dực dực hỏi:

“Khuynh nhi, có thể sao???”

Vân Khuynh giật mình, đã từng cự tuyệt một lần... Hơn nữa, y thích Vô Song.

Đây là một bức thân thể mà thôi, vô luận ở đâu, đều là thuộc về y và Vô Song cùng sở hữu.

Vươn tay ôm lấy vai Vô Song, Vân Khuynh làm nũng cọ cọ:

“An... Bất quá, hình như đau hơn phía sau... Người người... Người phải điểm nhẹ...”

Tân Vô Song trong lòng tràn ngập vui sướng cùng cảm kích, không chỉ là bởi vì có được toàn bộ người hắn yêu, còn là bởi vì, người dưới thân hắn này, từ giờ khắc này trở đi, vô luận thân thể hay là nội tâm, đều đã chân chính tiếp nhận hắn.

Hai người quen biết không lâu sau, cảm tình, cũng tiến bộ rất nhanh, hơn nữa là càng ngày càng sâu đậm, cảm tình giữa bọn họ từ đó lại tiến thêm một bước.

Tân Vô Song cẩn thận xoa nhẹ hoa hành mềm mại dị thường, cẩn cẩn dực dực đem toàn bộ đầu ngón tay tiến vào bên trong:

“Ta sẽ rất ôn nhu...”

Vân Khuynh theo ngón tay Tân Vô Song đặt ở trên người, chậm rãi buộc chặt.

Tuy rằng Tân Vô Song chỉ có tiễn nhập một ngón tay, thế nhưng, so với phía sau, chỗ đó vẫn rất đau, hình như so với lần đầu tiên của hai người đau hơn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tâm Tư Đối Phương

<tbody> Thấy Vân Khuynh cau lại lông mày, Tân Vô Song thương tiếc hôn hôn trán y, đưa khói lông mi cau lại của y hôn mở:

“Thực sự rất đau sao???”

Nói, hắn phóng nhẹ lực đao trên tay, Vân Khuynh con ngươi ngập nước liễm diễm liếc ngang Tân Vô Song, nếu không phải thân thể Tân Vô Song không có bộ vị kia, y nhất định sẽ để Tân Vô Song hảo hảo ném thử loại tư vị này. Xem hắn còn có thể hỏi có đau hay không loại vấn đề ngu xuẩn này.

Địa phương kia nhỏ như vậy, bị hắn cường ngạnh kéo căng, không đau, mới kêu quái!!!

Đáng tiếc khí lực trong thân thể y, sớm bị một phen tình ái lúc trước rút hết, y vốn tưởng rằng mình trùng rất lợi hại, tới trong mắt Tân Vô Song, lại thành làm nũng quyến rũ.

Mỗi Tân Vô Song theo trán y, đến trên mí mắt, hắn thực sự không muốn thô bạo, cho nên, vẫn là đem nơi câu nhân nhất của tiểu yêu tinh dưới thân che khuất đi thì hơn.

Nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu rơi lên mí mắt, lông mi Vân Khuynh như cánh điệp đen hơi run rẩy một chút.

Cảm thụ được xúc cảm ẩm ướt trên mí mắt, y hơi quyến rũ ra khóe môi, Vô Song, thực sự thương yêu y.

Ngón tay đặt ở mặt huyệt hơi chuyển động, thấy nét mặt Vân Khuynh không có gì không khỏe, hắn liền thử tiến nhập ngón tay thứ hai.

Sau đó, người dưới thân lại hơi nhíu mi.

Tần Vô Song hôn không ngừng, lướt qua Vân Khuynh chớp mũi, môi, cổ, cuối dừng lại ở thù du trước ngực.

Thù du nho nhỏ bởi vì không khí lạnh, hoặc là do kích tình lúc trước, như cũ cứng rắn đứng thẳng.

Mặt trên nhiễm nhiễm nước bọt ẩm ướt, nhìn qua tựa như một viên hồng ngọc lấp lánh phát quang.

Tần Vô Song yết hầu cuộn một chút, lập tức đem viên hồng ngọc ngậm vào trong miệng.

Ở chỗ sâu trong đầu lưỡi liếm thi chu vi hồng ngọc thẳn sắc anh hồng, cảm giác Vân Khuynh dưới thân thân thể run rẩy, hắn liền càng thêm ra sức.

Dùng hàm răng chỉnh tề trắng noãn cắn lấy hồng ngọc, chậm rãi ma sát, mang theo tê dại hơi đau đớn thoảng cái từ trước ngực chảy về tứ chi bách hài.

“Ô a...”

Vân Khuynh thân thể bật lên, bộ ngực cao cao giơ lên, khó có thể tự kiềm chế rên rỉ một tiếng, sau đó thân thể phiếm hồng nhạt chậm rãi rơi xuống giường đệm, bắt đầu cuộn mình lên, cánh tay thon dài trắng nõn rồi lại bị ấn lên dấu hôn loang lổ, đẩy đầu Tần Vô Song:

“Ô... Đừng như vậy... Vô... Vô Song...”

Từng đợt điện lưu từ trước ngực y truyền qua, khiến toàn bộ tinh lực của y hấp dẫn tại trước ngực.

Mật huyệt giữa hai chân hạ thân, so sánh với khoái cảm kịch liệt như vậy, trái lại đau đớn rất nhỏ liền dễ dàng bỏ quên.

Tần Vô Song muốn, chính là hiệu quả như vậy.

Vì vậy, lúc hắn gặm cắn hai khóa hồng ngọc, ngón tay lặng yên không một tiếng động tăng lên ba ngón.

Kỳ thực không phải là lặng yên không một tiếng động, khi ngón tay thứ ba tiến nhập, đau đớn thật sự là quá lợi hại, mạnh mẽ đem khoái cảm từ trong kích thích quá độ kéo ra.

Chỉ là y không muốn Tần Vô Song phát hiện y không khỏe, cố gắng chịu đựng đau đớn, bức bách chính mình rơi vào trong khoái cảm.

Đây là sớm muộn gì cũng phải vượt qua, nếu như lúc này đây y không khắc phục được đau đớn không thể làm quen, như vậy tiếp theo sẽ càng khó.

Y tin tưởng Tần Vô Song, tin tưởng Tần Vô Song sẽ rất quý trọng y, sẽ rất ôn nhu, sẽ tận lực không để y đau nhức.

Y muốn quen với việc này, tựa như lần đầu tiên của y và Tần Vô Song trong đêm tân hôn, khi đau đớn qua đi, sẽ được nếm tới tư vị vui sướng, cũng sẽ không giống như bây giờ trắc trở. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Mở Ra Khúc Mắc

Tần Vô Song trên tay thấm ướt thể dịch hai người, chậm rãi trượt trong mật huyết chật hẹp, ấn áp.

Vân Khuynh hai chân run, vì sao lại đau như vậy, rốt cuộc là do tâm lý, hay là đau đớn thực sự trên thân thể???

Sắc mặt y đã mơ hồ trở nên trắng, Tần Vô Song vùi đầu an ủi thân thể y.

Vân Khuynh chậm rãi nhắm mắt lại, lông mày mảnh khảnh nhăn cùng một chớp, lông mi dài đậm vẫn run.

Tần Vô Song ba ngón tay ghép cùng một chẽ, hơi uốn cong, y liền chịu đựng không nổi đau đớn như vậy, đầu ngón tay thon dài thật sâu găm vào trong da thịt Tần Vô Song, kéo ra một đạo vết máu.

“Khuynh nhi???”

Tần Vô Song cảm thụ được đau đớn trên vai, bỗng nhiên nâng đầu nhìn y, trông thấy khuôn mặt y trắng bệch, dục vọng trong mắt dập tắt phân nửa.

Dục vọng dưới thân còn đang kêu gào muốn muốn, thế nhưng Tần Vô Song mạnh mẽ đè ép xuống.

Mồ hôi to băng hạt đậu nhỏ lênh người Vân Khuynh, ôn độ nóng rực thật sâu nóng bỏng trong lòng.

“Vô Song...”

Vân Khuynh tiếng nói khàn khàn kêu lên.

Tần Vô Song rút ra ngón tay, đem y kéo vào trong ngực.

“Ta đây, Khuynh nhi ta đây, nếu như Khuynh nhi thực sự rất đau, ta sẽ chờ, vẫn đợi ngày nào đó Khuynh nhi có thể thùa thu.”

Vân Khuynh đưa tay chặt chẽ ôm thắt lưng Tần Vô Song, cọ cọ trong ngực hắn:

“Thật là đau quá nha.”

Tần Vô Song trái tim căng thẳng, ngoại trừ trong tình sự Vân Khuynh rên rỉ như vậy, Vân Khuynh chẳng bao giờ trong lúc thanh tịnh chân chính dùng giọng điệu như là làm nũng nói với hắn như thế.

Hắn muốn sủng Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh dưới giường, ngoại trừ đối với thế giới này có chút không quen thuộc ra, tuyệt không cần hắn ở lúc bình thường tận lực đi sủng.

Nhẹ nhàng vỗ lưng Vân Khuynh, thanh âm Tần Vô Song khàn khàn còn trầm thấp hơn lúc trước:

“Ngoan, không có việc gì, ta không bính chõ đó, sẽ không đau nhức.”

Vân Khuynh giật mình, có chút nghi hoặc:

“Các ngươi cũng không có... Nơi nào kỳ quái như vậy... Vì sao Vô Song, lại muốn bính chõ đó???”

Thân thể kỳ quái như vậy, trong lòng bọn họ hắn là quái dị, hơn nữa, lấp tính cẩn không tốt của nhân loại, thường thích tùy ý chà đạp đùa bỡn mới lạ gì đó...

Thân thể y như vậy...

Vô Song có thể sẽ không là loại người này, thế nhưng, thế nhưng, Vô Song lại muốn đi vào cái kia, địa phương chỉ có y có, nam tử khác cũng không có, y sẽ có một loại... Cảm giác bị đùa bỡn... Chung quy nghĩ địa phương tối không trọn vẹn của mình bại lộ trước mặt Vô Song.

“Khuynh nhi.”

Tần Vô Song nghiêm mặt, hắn nghĩ hắn biết vì sao Vân Khuynh lại cảm giác đau đớn vậy, khẳng định là y đối với thân thể của chính mình có khúc mắc, tâm lý nghĩ địa phương kia không phải là nơi thừa thu người khác.

Vân Khuynh nghe ra Tần Vô Song nghiêm túc, ở trong lòng Tần Vô Song ngẩng đầu, dùng con ngươi thủy nhuận mê ly thăng tấp nhìn Vô Song:

“Cái gì???”

Vô Song nghiêm túc nói:

“Ta nhớ kỹ, khi vừa mới biết thân thể Khuynh nhi như vậy, ta đã nói qua với Khuynh nhi, ta rất hãi lòng Khuynh nhi có thân thể như vậy.

Thân thể Khuynh nhi bù đắp vấn đề con nối dòng tiếc nuối.

Ở trong mắt ta, thân thể Khuynh nhi không những không kỳ quái, mà còn là tuyệt vời không gì sánh được, bởi vì nó có thể cho chúng ta hài tử thuộc về chúng ta hai người.”

Vân Khuynh có chút ngây dại.

Hài tử của hai người bọn họ...

Hài tử thuộc về y và Tần Vô Song...

Đúng vậy, dứt bỏ chuyện thực cái nơi kia không nên tồn tại mà nói, y và Tân Vô Song có hài tử, cũng là một chuyện vô cùng tốt đẹp...

Vân Khuynh lần thứ hai tựa đầu chôn trước ngực Tân Vô Song, yên lặng không nói gì.

Tân Vô Song thở dài một tiếng, dục vọng cứng rắn còn đính bên chân Vân Khuynh, Vân Khuynh có thể cảm giác được rõ ràng khí tức ẩn nhẫn trên người Tân Vô Song toả ra.

Y ở trong lòng Tân Vô Song, mím môi cười cười.

Sau đó đem thân thể của mình, hơi lui ra một chút, vươn ngón tay, vẽ vòng vòng lên ngực Tân Vô Song.

Cảm giác mềm nhẹ ngừa ngừa từ trước ngực Tân Vô Song, truyền đi toàn thân.

Thân thể Tân Vô Song vốn bị dục vọng dǎn vặt không chịu nổi một kích banh càng thêm chặt.

“Khuynh nhi...”

Tiếng nói của hắn khàn đặc trầm thấp, trong thanh âm tràn ngập ý cảnh cáo.

Đáng tiếc Vân Khuynh giống như không nghe thấy cái gì, bắt đầu nhúc nhích toàn bộ thân thể.

Da thịt hai người dán vào nhau, gắt gao ôm cùng một chỗ, bắt cứ người nào có động tác gì, người kia đều có thể rõ ràng cảm thụ được.

Vân Khuynh làm như vậy, quả thực là dụ hoặc.

Xích lỏa lỏa dụ hoặc!!!

“Khuynh nhi. Ngươi còn nghịch ngợm, ta sẽ mặc kệ ngươi phản đối. Không để ý đến ngươi đau đớn cưỡng bức ngươi.”

Vân Khuynh ngực cả kinh, tròn mắt nhìn, trong ánh mắt màu mực mang theo mỉm cười:

“Tốt, ngươi tới a, ta liền nhìn ngươi thế nào cưỡng bức ta.”

Khiêu khích, tuyệt đối là khiêu khích.

Tần Vô Song nheo lại con mắt, nhìn thấu ý đồ của Vân Khuynh:

“Ngươi đáp ứng rồi??? Không sợ đau???”

Vân Khuynh mếu máo:

“Ta muốn tiểu bảo bảo, tiểu bảo bảo của ta và Vô Song.”

Tần Vô Song nở nụ cười, nắm tay y thật chặt:

“Tốt, tiểu bảo bảo. Ta sẽ cho ngươi tiểu bảo bảo.”

“Ân.”

Vân Khuynh cùng hắn cùng nhìn nhau cười, chủ động ly khai vòng tay của Tần Vô Song, thăng tắp nắm ở trên giường.

Tần Vô Song xoay người đè trên người y, một đường hôn xuống, đi tới giữa hai chân y, lấy tay đùa bỡn ngọc hành của y, thăng tắp đem môi bao phủ mặt huyệt của y.

“Ô...”

Vân Khuynh cả kinh, hô hấp ấm áp của Tần Vô Song phun trong gốc đùi, khiến hai chân y dường như nhũn ra.

Mà nơi mật huyệt cảm giác được đầu lưỡi ấm áp mềm mại rõ ràng quấy nhiễu, thân thể y hơi cong lên, có chút kinh hoảng, có chút sợ hãi:

“Đừng... đừng như vậy... Vô Song... Ta sợ...”

“Đừng sợ...”

Tân Vô Song hai má nóng lên ngẩng đầu, khóe miệng vẫn còn mang theo tân dịch từ mật huyệt chảy ra:

“Chỗ đó rất đẹp, rất ngọt...”

Vân Khuynh mặt đỏ giống như sấp nổ tung, thận thùng nghiêng mặt đi:

“Ta rất thích... Khuynh nhi.”

Bởi vì vừa rồi Vân Khuynh động tình và do hăn mở rộng, trong mật huyệt chảy ra lượng lớn dịch thể, cũng trở nên xốp không ít, chí ít không còn chật hẹp như lúc đầu.

Đỡ lấy dục vọng của mình, con mắt Tân Vô Song gắt gao khóa lại khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh:

“Khuynh nhi... Ta yêu ngươi...”

Sau đó phân thân nóng cháy, từng chút từng chút, một tấc một tấc ngập vào trong mật huyệt.

Huyệt khẩu nhỏ hẹp bị kéo căng quá lớn, đau đớn khó có thể chịu được.

Thần kỳ nhất chính là, ở chỗ sâu trong dũng đạo, dĩ nhiên còn có lá mỏng giống như xử nữ.

Vân Khuynh đau nhức thân thể run run, trên trán toát ra mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt.

Tần Vô Song biết tâm ý của Vân Khuynh, cũng không dừng lại, trái lại cố sức xuyên qua tầng lá mỏng, thẳng tắp chạy ào vào nơi sâu nhất trong thân thể Vân Khuynh.

“A....”

Vân Khuynh thở hốc vì kinh ngạc, đau quá thực sự đau quá.

Khoảnh khắc Tần Vô Song hoàn toàn tiến nhập, y đường như nghe thấy thanh âm tơ lụa xé tan.

Thân thể y cũng tựa hồ bị chém thành hai nửa.

Dịch thể ấm áp, theo nơi hai người giao hợp, uốn lượn chảy xuôi xuông.

Tần Vô Song lảng lặng dừng lại trong cơ thể Vân Khuynh, không ngừng thoái mái hôn lên điểm mẫn cảm trên người của Vân Khuynh, cùng đợi Vân Khuynh thích ứng hắn tồn tại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Bóng Đêm Thâm Trầm

Thân thể Vân Khuynh run run, hạ thân đau nhức, chiếm lấy toàn bộ ý thức của y.

Nơi đó, quả nhiên là tồn tại không hợp với lẽ thường.

Chịu đựng, so với phía sau đau hơn nhiều.

Tần Vô Song trấn an hôn y, ngón tay thon dài, đi tới nơi hai người giao hợp, mềm nhẹ mơ trớn, muốn hoà hoãn đau đớn của Vân Khuynh.

Vân Khuynh mở miệng, hung hăng cắn lên vai Tần Vô Song.

Không có đạo lý chỉ có y đau nhức, hăn hưởng thụ.

Bất quá... Kỳ thực Tần Vô Song cũng không hưởng thụ so với y được bao nhiêu.

Dục vọng dâng trào đứng thăng bị kẹt nửa vời ở bên trong, lại thêm phải cố nén dụ hoặc từ mặt huyệt của Vân Khuynh bởi vì đau đớn mà tạo nên.

Hăn cũng là khó chịu cực kỳ.

Bất quá, nghĩ Vân Khuynh đau nhức hơn so với hăn, nghĩ hăn và Vân Khuynh cùng một chỗ, hăn liền cảm thấy cái gì cũng có thể chịu được.

Quả thực là tâm tư giống như Vân Khuynh.

Mỗi hôi hai người, cùng nhau theo trán, theo thân thể rơi xuống dưới.

Nóng bỏng khiến da thịt đối phương phát run.

Vân Khuynh cấp tốc ý thức cứ tiếp tục như vậy cũng không được, bọn họ phải làm cái gì đó để phân tán đau đớn như vậy, hoặc là đem đau đớn chuyển hóa trở thành cảm giác khác.

Hàm răng của y cắn rách da Tân Vô Song, miệng đầy mùi máu tươi khiến y có chút yêu thương.

Chậm rãi mở miệng, dùng đầu lưỡi liếm liếm vết thương y cắn:

“Hô... Vô Song.. Chúng ta huề nhau... Người cũng chảy máu... Ân.. Ô, không cần nhịn nữa...”

Y nhẹ nhàng nhíu lại mi dường như vô lực rên rỉ:

“Như vậy... Ta cảm giác... Càng ngày càng đau nhức...”

“Ân... Khuynh nhi, nhẫn thêm một chút...”

Tân Vô Song hổ thẹn thương tiếc hôn lên chóp mũi y, chậm rãi nâng thắt lưng lên, từ từ rút ra dục vọng của bản thân.

Ngón tay Vân Khuynh lần thứ hai siết chặt, dễ dàng đâm vào trong da thịt Tân Vô Song.

Tân Vô Song không để ý đến đau đớn, hết sức mềm nhẹ chậm rãi rút ra, sau đó chậm rãi tiến nhập.

Cảm giác đau đớn như kim châm muối xát từ từ rút đi. Còn lại chỉ là một loại cảm giác dằn vặt người khác.

Vì vậy hai người cũng không tiếp tục kiềm chế, từ từ chìm đắm trong vui sướng gây cho đối phương hai bên.

Ngoài phòng, trăng lênh đênh.

Trên bầu trời mờ tối lác đác có vài ngôi sao.

Với Vân Khuynh và Vô Song mà nói, đây là một đêm không ngủ, ở Tân gia tại phương bắc, ánh đèn vẫn sáng như cũ.

Cùng lúc Long Lê đến bên người Tân Vô Song, Long Kính cũng đã lên đường về tới Tân gia.

“Không phải đã bảo Long Lê nói cho các ngươi cùng nhau trở về sao, nhị công tử đâu???”

Ngọn đèn vàng sáng chiếu vào nam tử, trên dung nhan cứng rắn như đá cảm thạch điêu khắc mang theo một tia không vui.

Mày kiếm, búi tóc, nhẫn thẫn lanh liệt, sắc như sao lạnh, bạc thẫn nhếch.

Hắn là Tân gia đại công tử, Tân Vô Phong, hắn thành công và cường đại không ngừng phát triển. (Vũ: Ồ la, xuất hiện rồi xuất hiện rồi, siêu lạnh lùng siêu ôn nhu công... Ka ka ka...)

Hắn là một ca ca xuất sắc nhất, một người thừa kế gia tộc xuất sắc nhất, một thương nhân xuất sắc nhất, một nhi tử xuất sắc nhất.

Nhưng duy độc, không phải một người xuất sắc nhất.

Trong nhân sinh của hắn, tồn tại khuyết điểm khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi, đó là, từ khi ra đời tới nay, vô luận là có hiểu chuyện hay không, Tân Vô Phong, chưa từng cười qua, thực sự là một lần cũng không có.

Đối đãi ngoại nhân, hắn chính là một khối băng.

Duy độc đối đãi thân thích nhà mình, hoặc là lục đại ảnh vê cùng nhau lớn lên sẽ thoảng hiển lộ ra một ít nhân tình vị.

Băng không, hắn liền thực sự thành một khối băng có thể đi lại có thể suy nghĩ.

Biểu muội tiểu công chúa suy nhược thiện lương của Tân gia được người kia ở trên Thiên Cơ đảo phùng trong lòng bàn tay, dĩ nhiên xảy ra ngoài ý muốn, mà chuyện ngoài ý muốn này, chết tiệt cùng triều đình Huỳnh Quang hiện nay có liên quan.

Tân Vô Phong tuy là lão đại Tân gia, thế nhưng, chuyện triều đình Huỳnh Quang Tân Vô Song tương đối quen thuộc, cho nên hắn bắt tay vào làm chuyện này song song cũng để Long Lê đi thúc dục Tân Vô Song trở về.

Ai biết Tân Vô Song không biết có chỗ nào không đúng, dĩ nhiên chỉ phái Long Kính trở về.

Kỳ thực nếu có thể chọn lựa, Long Kính không muốn đổi mặt nhất, chính là Tân gia đại công tử, cực kỳ lãnh khốc thì thôi, lại còn đặc biệt nghiêm khắc, cho tới bây giờ đều là nói một không nói hai.

Gục đầu xuống, chỉnh lý tâm tư một chút, Long Kính mở miệng nói:

“Nhị phu nhân bên kia xảy ra chút chuyện, cho nên nhị công tử nán lại đọc đường, bất quá nhị công tử đã nói, sau khi tìm được nhị phu nhân sẽ lập tức tăng tốc hành trình trở về.”

“Nhị phu nhân???”

Tân Vô Phong nhăn lại mày kiếm, hắn quả thật là có chút quên nhị đệ chuyện này đi cưới vợ.

Không có biện pháp, hắn đối với cảm tình luôn luôn đậm bạc, bất quá, nhìn Vô Song chơi đùa bụi hoa, dĩ nhiên vì một nữ nhân mà làm lỡ chuyện quan trọng???

Nghĩ nghĩ, ngay cả Tân Vô Phong là người có rất ít tình tự, ở dưới đáy lòng cũng hơi kinh ngạc một chút.

Đáng tiếc hắn không nghĩ tới, nhị đệ nhà hắn thú không phải là một nữ nhân, mà là một nam nhân.

Hắn càng nghĩ không ra chính là, trong cuộc sống ngày sau, không chỉ nhị đệ của hắn sẽ vì người nọ làm lỡ chuyện quan trọng, mà ngay cả chính hắn, cũng sẽ không nhíu mi chút nào đem tất cả của người nọ, coi là chuyện quan trọng nhất...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bạch Liên Thánh Nữ

Tần Vô Song thực sự tăng nhanh lộ trình.

Bất quá, bởi vì một đêm trước khi bọn họ ly khai khách sạn bình dân, hắn và Vân Khuynh làm vận động quá nhiều, cho nên lúc ngày thứ hai xuất phát, Vân Khuynh liền hoa hoa lệ lệ mê man trong lòng hắn không thể tỉnh lại.

Vô Song đáy lòng thương yêu Vân Khuynh, liền vứt bỏ ái mă, thuê một chiếc xe ngựa, cùng Vân Khuynh ngồi mă xa...

Sợ Vân Khuynh trên đường lắc lư khó chịu, Tần Vô Song lại bảo Long Lê độn nhiễu nhuyễn điểm bên trong các góc xe ngựa, còn có áo ngủ bằng gấm tơ lụa tốt nhất, thời gian lên đường, Tần Vô Song ôm Vân Khuynh vào mă xa, rồi trực tiếp nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Lúc đầu Vân Khuynh luôn luôn buồn ngủ, vẫn cuộn mình nghỉ ngơi trong lòng Tần Vô Song, trên cơ bản là thăng đến lúc ăn, mới bị Tần Vô Song đánh thức ăn một vài thứ.

Bất quá, ăn xong, Vân Khuynh lại tiếp tục ngủ.

Tần Vô Song nhìn mà lắc đầu, thể lực của Vân Khuynh cũng quá kém rồi... (Vũ: là người quá kinh người có được k??)

Vì vậy, Tần Vô Song lại càng cảm thấy việc dạy Vân Khuynh luyện võ, thực sự là vô cùng cấp bách a!!!

Lộ trình thực sự không ngắn, đối với người đi đường mà nói đám người bọn họ dùng mã xa bình thường, những ngày trên đường tương đối dài dòng.

Huân hương u ám ở trên xe ngựa nhẹ bay, từ trong lòng Tân Vô Song chậm rãi mở mắt, Vân Khuynh thấy một tay Tân Vô Song đặt trên lưng y bán ôm y, một tay cầm một phong thư, nhìn rất chăm chú.

Trong đôi mắt mặc sắc xinh đẹp của Vân Khuynh đầy vẻ sâu thẳm, nhìn không ra nửa phần buồn ngủ.

Y lặng lẽ giương mắt nhìn khuôn mặt Tân Vô Song, Tân Vô Song lớn lên phi thường tuấn mĩ, đường cong khuôn mặt cực kỳ lưu sướng, chóp mũi rất thẳng, màu môi vừa phải, nhưng cánh môi lại hơi mỏng.

Tất cả mọi người đều nói người môi mỏng, thường thường đều tương đối bạc tình. Thế nhưng Vô Song...

Vân Khuynh câu môi, hơi mỉm cười.

“Thế nào, đối với tướng mạo của vi phu rất thỏa mãn sao?”

Dáng tươi cười khéo miệng Vân Khuynh đọng lại, hơi cau lại lông mày:

“Xưng hô vi phu này... Nghe thấy thực sự không được tự nhiên.”

Tân Vô Song hôn hôn chóp mũi Vân Khuynh nói:

“Không sao, ta có chừng mực.”

Chóp mũi bị Tân Vô Song hôn hơi ngứa, Vân Khuynh đầy đầy Tân Vô Song:

“Vừa rồi ngươi đang nhìn cái gì???”

Tần Vô Song trầm ngâm một chút:

“Thư ảnh vê đưa tới.”

Vân Khuynh gật đầu, không có mở miệng, đợi hắn nói xong.

Tần Vô Song buông tay cầm thư, mềm nhẹ thưởng thức sợi tóc của Vân Khuynh:

“Mẫu thân ta họ Liên, họ Liên này là người chưởng quản Thủy Văn Cử – một môn phái phi thường thần bí có lịch sử đã lâu trên giang hồ trước đây, sau này Thủy Văn Cử chậm rãi rời khỏi giang hồ, thoái ẩn, hiện tại rất nhiều người đã quên Thủy Văn Cử.

Thế nhưng, một đời này Liên gia trưởng tử, Liên Cử và muội muội Liên Phù, lại là nhân vật có tiếng ở Huỳnh Quang chúng ta.

Liên Cử, am hiểu y thuật cùng với tinh tượng, Huỳnh Quang từng vài lần muốn hắn làm quốc sư, đều bị hắn từ chối.

Nơi hắn trụ, có thể nói là nhân gian tiên cảnh, gọi là Thiên Cơ đảo, bởi vì hắn rất ít lộ diện, cả người cũng phi thường thần bí...

Bất quá, Khuynh nhi, thu hồi biểu tình thèm nhỏ dãi của ngươi lại, trên thư viết, cũng không phải chuyện của vị biểu ca này của ta, mà là biểu muội, Liên Phù, muội muội Liên Cử, người ôn nhu thiện lương tốt đẹp nhất trên thế giới này.”

Nghe đến đó, Vân Khuynh nhíu nhíu mày, lại bĩu môi, xem ra Tần Vô Song đánh giá và ấn tượng với vị biểu muội kia của hắn tương đương cao a...

“Ha hả.”

Thấy động tác nhỏ của Vân Khuynh, Tần Vô Song cười khẽ hai tiếng:

“Hình như, thời gian Khuynh nhi ghen, vẫn thích ăn muộn thõ.”

Khuôn mặt Vân Khuynh lập tức đỏ:

“Ai ai ghen tị...”

Ngô, Vô Song đáng ghét, một điểm mặt mũi cũng không cho y.

Tần Vô Song ho nhẹ một tiếng:

“Không có việc gì không có việc gì, ta xem mắt là viễn thị.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong mắt hắn rõ ràng toát ra vài phần tiểu ý, ngoài miệng cũng giải thích nói:

“Biểu muội này của ta có danh tiếng là ôn nhu thiện lương tốt đẹp nhất, không phải là ta tự cho là vậy, là mọi người công nhận.

Ở phương Bắc chúng ta có một Bạch Liên thánh nữ phi thường nổi danh, chính là biểu muội của ta, nàng từ nhỏ thân thể suy nhược, đại khái là bởi vì nhiều bệnh nên nàng nhận hết sủng ái của mọi người, cũng vì vô số lần từ quỷ môn quan trở về, nàng dùng tâm so với người bình thường càng thêm thành kính, nhìn về thế giới này.

Tâm của nàng phi thường thiện lương, khi thân thể tốt, luôn luôn mang theo nha hoàn của nàng nơi nơi làm việc thiện tích đức. Hoặc là chữa bệnh từ thiện cho người không có tiền xem bệnh, hoặc là phân phát lương thực cho người đói khát, trọng yếu hơn là, đều là ở từng thành thị xóm nghè, nơi tụ tập tối đa tuyệt vọng và hắc ám nhân gian.

Tất cả mọi người khinh bỉ những người thấp kém này, vị biểu muội này của ta, lại cố ý bang trợ bọn họ, ở nơi nàng nhìn thấy, nàng sẽ miễn phí giảng giải tri thức cho bọn hắn, mời tiên sinh quản lý học đường cho bọn hắn, bang trợ bọn họ thoát ly địa phương tràn ngập tuyệt vọng kia...

Người phương Bắc, đều xưng biếu muội là nữ tử thuần khiết thiện lương tốt đẹp nhất trên đời, bạch liên hoa (hoa sen trắng) là một loại thực vật phi thường thánh khiết, để biểu đạt nhiệt ái với biếu muội, bọn họ đều gọi biếu muội là Bạch Liên thánh nữ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mưa Gió Sắp Tới

“Thực sự là một vị kỳ nữ, tuy rằng thân thể suy nhược bất kham, thế nhưng linh hồn của nàng, tinh thần của nàng, lại kiên cường như vậy.”

Nghe xong Tân Vô Song tự thuật, Vân Khuynh cảm thán nói.

Tân Vô Song gật đầu:

“Đúng vậy, chúng ta đã từng bởi vì thân thể biểu muội khuyên nàng không cần lo lắng nhiều chuyện như vậy, nói cho nàng, trên đời này có rất nhiều người khốn cùng, rất nhiều xóm nghèo, vô luận nàng nỗ lực thế nào, cũng không thể tạo nên hạnh phúc cho tất cả... Cho nên muôn nàng buông tha...”

Ánh mắt Tân Vô Song có chút xa xăm, tựa hồ là nhớ lại tràng cảnh khi đó:

“Biểu muội khi đó quật cường nói, chỉ cần nàng cứu người nàng thấy, bang trợ chuyện nàng có thể làm, như vậy nàng cũng thấy hạnh phúc...”

Bất quá lời của chúng ta cũng nhắc nhở nàng, chậm rãi, nàng bắt đầu ly khai phương Bắc, hướng địa phương xa hơn đi đến...”

Vân Khuynh từ trong khẩu khí của Tân Vô Song nghe ra vài phần tán thưởng, mỉm cười:

“Các ngươi Tân gia, không phải là ngầm hoàng giả toàn bộ Huỳnh Quang sao, vô luận biểu muội ngươi đi tới đâu, các ngươi đều có thể chiếu

cố nàng, cho nên, ta nghĩ, cho dù nàng đi hướng địa phương xa hơn cũng không sao.”

Tần Vô Song đem sợi tóc Vân Khuynh đưa đến bên môi hôn lên:

“Đúng vậy, chúng ta cũng là nghĩ như vậy... Thế nhưng, biểu muội nàng, hôm nay lại vô tung tích, sinh tử bất minh... Ngay cả biểu ca cũng đã rời khỏi Thiên Cơ đảo đi tìm muội muội của hắn.”

Tâm Vân Khuynh căng thẳng:

“Nàng... Lẽ nào xảy ra ngoài ý muốn???”

Tần Vô Song đưa tay nâng cằm Vân Khuynh, trái phải quan sát một hồi:

“Ta vẫn quên nói cho ngươi, tướng mạo biểu muội biểu ca của ta, giống ngươi cùng thuộc một loại hình.”

Vân Khuynh có chút không rõ, nháy nháy mắt nhìn:

“Loại hình gì???”

Tần Vô Song chậm rãi đến gần y, ở trên môi y trộm hôn một cái xong, mới không có hảo ý nói:

“Dẫn người phạm tội...”

“Ngươi...”

Khuôn mặt Vân Khuynh bá một cái đỏ lên, đang muốn tranh luận với Tần Vô Song, đã thấy sắc mặt Tần Vô Song lại nghiêm túc lên:

“Biểu muội bản thân là thiếu nữ, tướng mạo quá mức vượt trội, thân thể lại suy nhược, hôm nay đột nhiên như vậy, mọi người sao có thể không lo lắng???”

Vân Khuynh đè xuống các loại tâm tình trong lòng, đưa tay nắm tay Tân Vô Song:

“Không có việc gì Vô Song, biểu muội ngươi làm nhiều chuyện tốt như vậy, nàng là người tốt, người tốt nhất định sẽ gặp điều tốt.

Ân... Trong thư ảnh vệ đưa, nói chính là chuyện này sao???”

Tân Vô Song gật đầu.

Đại ca nhà hắn trong thư còn cảnh cáo hắn, không nên trầm mê mỹ sắc...

Ân, xem ra lần này trở lại chậm chạp, thực sự chọc giận đại ca...

Cũng khó trách, biểu muội nhu thuận như vậy, không chỉ là người Tân Liên hai nhà yêu quý nhất, cũng là Tân Liên hai nhà, đời này duy nhất tiểu công chúa, việc này, cho dù đại ca hắn không vội, mặt trên bốn vị Tân Sơn (lão cha 3 a e nhà Tân, điển hình của “thê nô”, sau này sẽ gặp, hắc hắc...) cũng khó đối phó...

Huống hổ, đại ca hắn hoả tốc chiêu hắn trở lại như vậy, bên trong thư còn ẩn ẩn đề xuất chuyện này có liên quan đến triều đình Huỳnh Quang...

Triều đình a... Vừa lúc về hắn quản hạt...

Vân gia chỗ Khuynh nhi, cũng là thế lực của bên kia, đại ca hắn còn bảo hắn đề phòng Khuynh nhi...

Đáng tiếc, đại ca hắn không biết Khuynh nhi đã cắt đứt quan hệ cùng bọn chúng, như thế rất tốt, chuyện Khuynh nhi, cộng thêm chuyện biểu muội, hắn lúc này nhất định phải đem Huỳnh Quang triều đình, không thể không thiết lập lại...

“Vô Song, ngươi đang suy nghĩ cái gì??? Biểu tình của ngươi hảo tà ác nga.”

Vân Khuynh ở trong lòng ác hàn một chút, lúc trước Tân Vô Song trộm ngọc của Thượng Quan Nhược Vũ, ở trên đường cái dùng ngọc giả trêu đùa Thượng Quan Nhược Vũ cũng là biểu tình này mà...

Tân Vô Song cũng không giấu điểm tâm tư, cười cười nói:

“Ta đang suy nghĩ a... Hiện tại mọi chuyện đều không yên ổn, trừ bỏ Khuynh nhi ngươi ngoài ý muốn bị Thượng Quan Tôn bắt đi ra, một trong lục đại ảnh vệ của chúng ta Long Khiêm, cùng biểu muội ta thất tung, hình như, cũng không đơn giản như vậy...

Xem ra, có một vài người có tâm, cõi ý...”

Vân Khuynh thấy hắn một điểm cũng không lo lắng, khinh khinh bỉ:

“Sau đó, Vô Song nghĩ sẽ có rất nhiều sự tình hảo ngoạn xảy ra, đúng không???”

Tân Vô Song ôm Vân Khuynh cười ha ha:

“Quả nhiên là Khuynh nhi của ta hiểu ta, ta chính là nghĩ như vậy.”

Cười xong, sắc mặt hắn lại trầm xuống:

“Vô luận đối phương là ai, là vì mục đích gì nhắm vào chúng ta, ta và đại ca cũng sẽ không bỏ qua...

Tên ‘ám hoàng’, sau khi chúng ta thời kì niên thiếu thành danh, chuyện cần quyết đoán, tựa hồ là càng ngày càng ít, cũng khó trách mọi người dám đến khiêu khích...”

Tân Vô Song nói, độ cung khóe miệng lại quỷ dị lên. Vân Khuynh càng nhìn càng thêm ác hàn, lại có chút may mắn, may là, y không phải đối thủ của Tân Vô Song!

Bất quá, y phát hiện, từ khi ly khai Vân gia, cùng Tân Vô Song cùng một chỗ, sinh hoạt của y trở nên càng ngày càng đặc sắc.

Ân, giống như bây giờ, gió thổi mưa giông trước cơn bão, xem ra, cũng đích thật có điểm hảo ngoạn...

Ai, y thế nào có thể nghĩ như vậy... Xem ra, thật là bị Tân Vô Song dạy hứ rồi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trở Lại Tân Gia

“Thân thể Khuynh nhi khôi phục thế nào?”

Tân Vô Song tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, chậm rãi, bắt đầu không thành thật trượt về phía trước, linh hoạt tiến vào y bào Vân Khuynh.

Vân Khuynh đưa tay bắt lấy tay Tân Vô Song:

“Vô Song, không nên hồ đồ.”

Tân Vô Song lật tay nắm lấy ngón tay Vân Khuynh, đầu ngón tay vẽ vòng trong lòng bàn tay y.

“Ta không có hồ đồ, đường dài đằng đẵng, chỉ nắm như vậy, sẽ có bao nhiêu buồn chán!”

(Vũ: thấy chưa, là ngươi quá kinh khủng!!!)

Vân Khuynh híp híp con ngươi màu mực:

“Cho nên?”

Tân Vô Song xoay người đem y đặt ở dưới thân, cẩn thận lấy cánh tay chống đỡ thân thể không đè nặng lên Vân Khuynh:

“Cho nên, Khuynh nhi sẽ cùng ta làm một ít chuyện tình có ý nghĩa để giết thời gian.”

Nói đến đây môi hắn liền chôn lên cổ Vân Khuynh nhẹ nhàng liếm thi, Vân Khuynh có chút khóc không ra nước mắt:

“Vô Song, ta vừa nghỉ ngơi tốt...”

Y nhớ tới mấy ngày trước loại cảm giác xương sống thắt lưng đau toàn thân bùn rún vô lực, ngoại trừ ngủ cái gì cũng không muốn làm, nghĩ lại trong lòng còn sợ hãi.

Khiến cho y bất bình chính là...

Vì sao mỗi lần sau khi kết thúc y đều mệt như là sắp treo, Tân Vô Song lại nhất phó hình dạng tinh thần chấn hưng???

Trong lúc y miên man suy nghĩ, Tân Vô Song đã tay chân lưu loát cởi mở y phục trước ngực y, lộ ra bộ ngực vẫn còn hơi mang theo vết tích màu nhạt.

Ngón tay Tân Vô Song, bị vết tích ái muội mị hoặc này làm nổi bật dị thường trên ngực Vân Khuynh, chậm rãi trượt đi:

“Đừng vội cự tuyệt... Khuynh nhi, ngươi nghĩ, đại ca thúc dục ta nhanh chóng trở lại như thế, sau khi trở về khăng định muốn bắt ta đi làm này làm nọ, như vậy ta phải bận một đoạn thời gian mới có thể bồi Khuynh nhi...

Chúng ta là tân hôn yến ngươi, ta luyến tiếc cùng Khuynh nhi xa nhau, chúng ta thừa dịp còn chưa về đến nhà, thuận tiện bồi dưỡng bồi dưỡng tình cảm của chúng ta...”

Tân hôn yến ngươi???

Vân Khuynh chán nản. Vì sao y luôn luôn nghĩ từ ngữ dùng trên người bình thường rất đứng đắn, đến trên người y và Vô Song, lại trở nên chẳng ra cái gì cả???

“Ý của Vô Song là muốn ta một đường cùng ngươi phong lưu khoái hoạt???”

Tần Vô Song con mắt lòe lòe phát quang:

“Đúng, chính là ý tứ này.”

Vân Khuynh tức giận kéo tóc Tần Vô Song:

“Đúng đúng đúng, đúng cái đầu ngươi, trong đầu của ngươi mỗi ngày đều chứa mấy thứ này, thật không biết ngươi làm ám hoàng rốt cuộc là thế nào...”

Tần Vô Song đáy lòng cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có đối với Vân Khuynh hắn mới có ý nghĩ này, đối với người khác, hắn thực sự là rất đứng đắn rất thuần khiết a!

Vân Khuynh khiến hắn biến thành không đứng đắn không thuần khiết, cho nên hắn phải lôi kéo Vân Khuynh xuống nước, trở nên giống hắn không thuần khiết, hanh hanh hanh ~

(Vũ: ta đã k còn gì để nói!!!)

Ôm lấy ý nghĩ như vậy, Tần Vô Song vừa dụ hoặc vừa trêu chọc.

Vì vậy, mặc kệ Vân Khuynh ban đầu phản đối ra sao, đến cuối cùng vẫn ở trong lòng Tần Vô Song hóa thành một bã xuân thủy.

Vì vậy, Vân Khuynh quả thật là cùng Tần Vô Song phong lưu tiêu sái một đường.

Thế cho nên, mỗi lần Vân Khuynh và Tần Vô Song xuống xe ngựa, Thượng Quan Nhược Vũ đều sẽ đỏ mặt dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ, Long Lê cũng ở trong lòng cảm thán nhị thiếu gia nhà hắn thật là hâm tiến vào, đoàn người, chỉ có Thượng Quan Tôn không có bất luận cái gì phản ứng, tương đối bình thường...

Ngạch, đây là đối với người khác, hắn bình thường mới là cực kỳ không bình thường...

Nói chung, tại bọn họ trong tốc độ không nhanh không chậm, mấy ngày sau, bọn họ rốt cục chạy tới Tần phủ phương Bắc.

Sau khi đến Tần phủ Long Lê trực tiếp mang theo Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn xuống phía dưới nghỉ ngơi — dù sao chạy đường nhiều ngày như vậy.

Mà Vân Khuynh đáng thương còn lại là bị Tần Vô Song làm mệt nǎm úp sấp.

Ngay cả lúc đến Tần phủ, cũng là hình dạng buồn ngủ, trực tiếp bị Tần Vô Song ôm xuống xe ngựa, bế vào Tần gia.

Việc này, khiến cho Tần phủ oanh động không nhỏ, trên mặt tràn đầy nếp nhăn của Tần gia lão tổng quản, cất dấu cặp mắt nhìn như đục ngầu kì thực rất lợi hại kia, thăng tắp đảo quanh trên người Vân Khuynh đang bị Tần Vô Song ôm.

Sau đó giũa trán chậm rãi tụ nỗi lên núi nhỏ.

Vị phu nhân này, tuy rằng nhìn không thấy tướng mạo, thế nhưng, tựa hồ là quá mảnh mai, không thích hợp làm chủ mẫu Tần gia.

Hơn nữa, ‘Nàng’ cũng quá chẳng phân biệt được trưởng hợp, dĩ nhiên để nhị công tử tự mình ôm nàng nhập phủ???

Phải biết rằng, ‘nàng’ đây chính là lần đầu tiên tiến vào cửa Tần gia, đã càn rõ như thế, sau đó còn có thể rất cao ngạo???

Vì vậy, lần đầu tiên gặp mặt, Tần gia đại tổng quản liền sâu sắc hiểu lầm Vân Khuynh.

Về phần người hầu, ngoài ước ao ra cũng rất ngạc nhiên.

Bọn họ đều biết, ba huynh đệ Tân gia, tuy rằng nhị công tử nhìn qua ôn nhu đa tình nhất, thế nhưng, tất cả đều là hình tượng, kỳ thực nội tâm cùng mọi người bên ngoài nhà mình rất xa cách.

Vị tân phu nhân này vừa mới vào cửa đã được sủng ái như vậy, xem ra, nhị công tử là tùng được lương phổi.

Thương cảm cho không ít hạ nhân thủy tinh tâm còn ôm chút huyễn tưởng, hi lý hoa lạp vỡ nát đầy đất.

Tân đại tổng quản sớm đã được Tân Vô Phong cẩn dặn, sau khi Tân Vô Song ôm Vân Khuynh vào cửa liền ngăn Tân Vô Song:

“Nhị công tử, đại công tử nói muốn ngươi một hồi liền lập tức đi gặp hắn, về phần phu nhân, trước hết giao cho ta, ta sẽ an bài tất cả cho ‘nàng’.”

Đem Vân Khuynh cho hắn???

Không có cửa đâu, nghĩ cũng đừng nghĩ. Trên mặt Tân Vô Song hiện lên dáng cười:

“Hồng thúc, dàn xếp một chút, ta đem Khuynh nhi an bài thỏa đáng xong rồi sẽ đi gặp đại ca được chứ???”

Tân đại tổng quản luôn luôn cứng mềm không ăn, càng không hề châm chước, không để ý tới hắn, nói tiếp:

“Đại công tử nói ở trong thư hắn đã viết rất rõ ràng, mong nhị công tử không nên trầm mê mỹ sắc.”

Trầm mê mỹ sắc???

Tần Vô Song dở khóc dở cười, bất quá là muốn tự mình mang Khuynh nhi đi nghỉ ngơi, không cần phải khoa trương như vậy, đem tội danh lớn như thế đặt tại trên người hắn chứ???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ấn Tượng Thay Đổi

Ngay lúc Tân Vô Song đang cùng Tân đại tổng quản giăng co, Tân Vô Phong nhận được tin tức Tân Vô Song trở về, liền đi ra tìm đệ đệ.

Kỳ thực ngày thường hắn không cần phải làm như vậy.

Chỉ là, nghe hạ nhân nói, Tân Vô Song tự mình ôm phu nhân xuống xe ngựa, tiến vào cửa Tân gia, hắn liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hiếu kỳ trong lòng đối với phu nhân của Tân Vô Song, thoáng cái thăng lên đỉnh điểm.

Nữ nhân kia, chỉ nghe kỳ danh, chưa thấy kỳ nhân.

Thế nhưng, Vô Song vì nàng, phá lệ rất nhiều, khiến hắn phải chú ý tới ‘Nàng’, phải cẩn thận cảnh giác ‘Nàng’, dù sao Tân Vô Song là đệ đệ hắn, hắn không thể để bất luận kẻ nào có cơ hội thương tổn người nhà của hắn.

Tuy rằng Tân Vô Phong biểu hiện ra không có bất luận cái gì cử động, thế nhưng đáy lòng hắn có chút lo lắng —

Cho dù Tân Sơn Tân gia, là bộ tộc sủng thê sợ thê, thế nhưng, Tân Vô Phong vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, nhị đệ lang thang vô tâm kia cũng sẽ vậy.

Hắn thậm chí đoán rằng... Vô Song là bị người của Vân gia dùng yêu thuật gì đó mê hoặc... Hoặc là, Vô Song đang ngầm thực hiện kế hoạch nào đó???

Vì vậy, mang theo tâm tình khó hiểu, Tân Vô Phong liền tự mình tìm đến vị đệ đệ này của hắn.

Trong Tân phủ, đại tổng quản cứng mềm không ăn, đối với ai cũng hé ra khuôn mặt cứng nhắc, duy độc chỉ theo mệnh lệnh của đại công tử Tân Vô Phong.

Bởi vì hắn nghĩ, Tân gia, chỉ có Tân Vô Phong là người có quyết đoán nhất, cũng là một người nghiêm chỉnh nhất.

Tân gia mẫu thân (Nv này cũng rất thú vị nha), là một nữ tử khả ái đơn thuần, Tân gia cha một đời anh danh, đều hủy ở trong tay tiểu nữ nhân kia, trở nên càng ngày càng già mà không kính.

Tân nhị công tử thường ngày lang thang không kềm chế được, Tân tam công tử tùy hứng làm bậy, nhìn một cái một người hai người, cũng chỉ có Tân Vô Phong này nghiêm khắc, lãnh ngạnh là có thể trông cậy vào dựa vào một chút.

Cho nên, Tân đại tổng quản, cũng chỉ nghe lời Tân gia đại công tử nói.

Tân đại tổng quản vừa nhìn thấy Tân Vô Phong, nét mặt già nua giống như sô cúc lập tức cười nở hoa.

Nhìn xem nhìn xem, đây mới là hình dạng đương gia chủ.

Quần áo thâm tử sắc trường bào, ngưng trọng, thần bí, đẹp đẽ quý giá.

Búi tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt anh tuấn, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, mắt như sao lạnh, liếc mắt nhìn lại, là không người bình thường có thể so sánh.

Tùy tiện ngăn lại, đều là thành công thượng vị nhân sĩ.

“Đại công tử!”

Tần đại tổng quản tâm tình rất tốt, khách khách khí khí hành lẽ với Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong khoát tay áo:

“Hồng thúc, khổ cực ngươi, xuống phía dưới trước đi, ở đây giao cho ta.”

Tần Vô Song vừa thấy đại ca nhà mình, liền ở trong lòng âm thầm kêu hổn bét, xem ra hắn là thực sự chọc tới đại ca, dĩ nhiên tự mình tới đón hắn.

“Ha hả. Đại ca, ta đã trở về.”

Chờ Tần đại tổng quản sau khi rời khỏi, Tần Vô Song nỗ lực tương đương ẩn hình bất đắc dĩ nói.

Tần Vô Phong nhìn hắn ôm Vân Khuynh, một đôi mày kiêm, chậm rãi nhíu lại:

“Quả nhiên là bị mỹ sắc hồn rồi??? Một đường phong lưu khoái hoạt còn chưa đủ, về tới nhà còn muốn vô thì vô khắc nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực???”

Tần Vô Song cảm giác được ánh mắt lợi hại của đại ca nhà mình quét về phía Vân Khuynh, cánh tay ôm Vân Khuynh không tự chủ nắm thật chặt.

Tần Vô Phong tự nhiên là đem động tác của hắn nhìn tại trong mắt, nhíu mày:

“Bảo bối như thế? Thực sự yêu rồi???”

Tần Vô Song chấn chỉnh thần sắc:

“Đúng, giống như đa đối với nương vậy.”

Khuôn mặt lãnh ngạnh anh tuấn của Tân Vô Phong toát ra một tia vô cùng kinh ngạc:

“Đã vậy còn thăng thắn thừa nhận — từ khi ‘Nàng’ xuất hiện, ngươi luôn luôn khiến ta kinh ngạc, Vô Song.”

Nói xong, không đợi Tân Vô Song phản ứng, xuất thủ như điện, trong nháy mắt điểm trụ huyệt đạo của Tân Vô Song, tiện thể đoạt lấy Vân Khuynh trong tay hắn.

Phải biết rằng, Tân gia tam huynh đệ, đều có sở trường, võ công cân sức ngang tài, thế nhưng, Tân Vô Song là bởi vì đối mặt với đại ca của mình, một điểm đề phòng cũng không có, mà Tân Vô Phong còn lại là cố tình muốn xem Vân Khuynh, có ý định làm, cho nên kết quả cũng rõ ràng.

Tân Vô Song bị định tại chỗ, Tân Vô Phong dễ dàng cướp đi Vân Khuynh trong tay hắn.

Lúc này Vân Khuynh còn đang ngủ say, sắc mặt còn hơi hơi đỏ ửng, môi anh đào hồng nộn hơi đỏ khởi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy uể oải và suy nhược, bởi vì tình sự liên tiếp mấy ngày, nét mặt còn mang theo vẻ xinh đẹp rõ ràng.

Tân Vô Phong liếc mắt nhìn lại, mê hoặc, người này, là thuần khiết, hay là quyến rũ???

Mặt khác, ‘Nàng’ hảo nhẹ, hảo nhỏ, nhìn qua hảo nhu nhược, tựa hồ, so với biểu muội nhiều bệnh kia của bọn hắn còn nhu nhược hơn.

Đừng nói đến Vô Song là loại người luôn luôn thương hương tiếc ngọc sẽ che chở người này như vậy, cho dù là hắn là loại người không giải thích được phong tình, cũng muốn đem ‘Nàng’ hảo hảo bảo vệ...

Ách...

Hắn thế nào sẽ có ý niệm kỳ quái như vậy trong đầu???

Từ nhỏ đến lớn, hắn còn chưa từng muốn đem một người, nhét vào dưới cánh chim của hắn như vậy...

Tần Vô Phong đáy lòng mát lạnh, nét mặt cả kinh, hắn hắn hắn thế nào có thể nghĩ như vậy???

Đây là đệ muội của hắn a!!!

Vừa lúc hắn phân thân, Vân Khuynh liền mở mắt, mâu quang bắn toé, lạnh lùng như tuyết, sắc bén như điện, thăng tấp chiếu vào đáy lòng Tần Vô Phong rất ít khi thất thần.

Tần Vô Phong bị nhän thần của y làm giật mình tỉnh giấc, sững sốt.

Lập tức, phủ định kết luận lúc trước, không, y một điểm cũng không nhu nhược, ánh mắt của y nói cho hắn, linh hồn y, tính cách của y, cường đại giống như tiểu lão hổ.

Đáy lòng nghĩ, Tần Vô Phong cũng quên dời đi ánh mắt.

Vân Khuynh cau mày, y đang ở trong lòng Vô Song ngủ thoái mái, lại đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức xa lạ vây quanh...

Không quen, cho nên khó chịu, vậy nên, y giật mình tỉnh giấc.

Tần Vô Song một bên, chỉ cho rằng đại ca muốn thương tổn Vân Khuynh, toàn tâm toàn ý phá tan huyết đạo bị Tần Vô Phong điểm trụ, phá tan huyết đạo xong, hắn trái lại vô cùng kinh ngạc.

Hai người vốn trong tưởng tượng của hắn hắn là đối chọi gay gắt, trên thực tế, thế nào sẽ là nhất phó hình dạng ái muội lại thâm tình chân thành nhìn nhau???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Khách Đến Tân Gia

“Đại ca???”

Tiếng đại ca này là Vân Khuynh kêu, tuy rằng ánh mắt đối phương không giống những người bên ngoài mang theo mơ ước thèm nhỏ dãi, thế nhưng, ôn độ quá mức nóng rực, như cũ khiến y cảm thấy đáy lòng có một tia kinh hoảng.

Người này, mặt mày anh tuấn, khuôn mặt lạnh, khí chất bất phàm, nói vậy chính là đại ca của Vô Song.

Y là ‘Thê tử’ của Vô Song, như vậy Tân Vô Phong tự nhiên cũng là đại ca của y.

“Xin hãy thả ta xuống.”

Tuy rằng Tân Vô Phong là đại ca Tân Vô Song, nhưng dù sao cũng không phải thân đại ca của y, cho nên, y không quen kiểu thân mật này.

Tân Vô Phong giật mình, vì sao thanh âm người trong lòng, nghe vào trong tai hắn, so với thanh âm của người khác đều phải tuyệt vời hơn vài phần???

Mang theo nghi hoặc, Tân Vô Phong buông tay, chậm rãi để Vân Khuynh đứng thẳng.

Vân Khuynh lúc trước bị Tân Vô Song thương yêu quá độ, hai chân như cũ nhũn ra, địa phương bí ẩn trong cơ thể cũng mơ hồ đau, hai chân vừa chạm đất liền không khỏe nhíu lại vùng xung quanh lông mày.

Ánh mắt Tân Vô Phong, một mực ở trên mặt y, vừa thấy y nhăn lại lông mi mảnh khảnh, trong lòng vừa động, liền lại nghĩ y rất nhu nhược.

Vân Khuynh nghĩ đại ca của Tân Vô Song quá kỳ quái, nhìn chăm chắm vào y, nhìn đến mức khiến y chân tay luống cuống không nói, sau khi y đứng lên, lại không muốn đem tay đặt ở trên thắt lưng y rời đi...

Nếu như không phải y nhớ kỹ Tân Vô Song giới thiệu ca ca hắn, không chừng y sẽ nghĩ Tân Vô Phong là sặc lang...

“Đại ca, phiền phức buông tay ra một chút được không???”

Vân Khuynh thực sự không muốn nói như vậy, nói như vậy sẽ tổn hại mặt mũi Tân Vô Phong, thế nhưng Tân Vô Phong cùng hình tượng Vô Song nói cho y kém quá xa.

Y nghĩ Tân Vô Phong kỳ quái gần như quỷ dị.

Tân Vô Phong một lần nữa khôi phục một mảnh lạnh lùng nghiêm nghị, buông tay ra, lui về phía sau vài bước:

“Đệ muội, vừa rồi thất lễ, ta thật sự là hiểu kỹ người Vô Song yêu...”

“Khuynh nhi...”

Tân Vô Phong còn chưa nói xong liền bị Tân Vô Song cắt đứt, hoá ra là Vân Khuynh ngủ quá lâu, hơn nữa thân thể vốn vô lực, cho nên Tân Vô Phong buông lỏng tay, y liền mềm nhũn ngã xuống.

May là Tân Vô Song mắt nhanh tay lệ, tiếp được y.

“Ca, Khuynh nhi thân thể không khỏe, ta đưa y xuống phía dưới nghỉ ngơi trước.”

Tần Vô Song bất chấp ca ca nghĩ như thế nào, lại đem Vân Khuynh ôm ngang lên.

Lần này Tần Vô Phong không làm khó hắn:

“Được rồi, ngươi đi đi!”

Vì vậy, Tần Vô Song liền nhắc chân chuẩn bị ly khai.

“Vô Song.”

Tần Vô Phong gọi lại hắn:

” ‘Nàng’... Ân, thân thể đệ muội, rất yếu sao???”

Tần Vô Song có chút ngạc nhiên ca ca nhà mình hỏi như vậy, bất quá, hắn thành thật trả lời:

“Không, kỳ thực thân thể Khuynh nhi coi như khỏe mạnh, chỉ là không biết võ công... Hiện tại là... Là bị ta làm mệt.”

“Vô Song!!!”

Tần Vô Phong nghe thấy người trong lòng Tần Vô Song, buồn bức kêu tên đệ đệ hắn.

Tâm tình của hắn kỳ dị chìm xuống:

“Tốt lắm, ngươi mang ‘Nàng’ xuống phía dưới nghỉ ngơi đi.”

Sau đó hắn nhìn theo bóng dáng Tần Vô Song ôm Vân Khuynh ly khai, trong không khí mơ hồ bay tới lời đệ đệ hắn vô lại nói:

“Thế nào... Ta có nói sai sao? Lẽ nào Khuynh nhi không phải bị ta làm mệt???”

“Ngươi còn nói!!!”

Như là sợ bị hắn nghe được, Vân Khuynh ôm cổ Tân Vô Song, ghé vào đầu vai Tân Vô Song nhìn Tân Vô Phong, thấy Tân Vô Phong đang bình tĩnh nhìn y và Tân Vô Song, liền biết đối thoại của y và Tân Vô Song bị Tân Vô Phong nghe được.

Y rên một tiếng, lùi về, trời ạ, Tân Vô Song này, đem hình tượng thuần khiết của y hủy hết.

Tân Vô Phong lần đầu tiên nghĩ một người ‘Nữ tử’ có thể khả ái như thế, tâm tình vừa chìm xuống của hắn, không hiểu lại tốt lên.

“Khuynh nhi... Ngươi rốt cuộc là một người thế nào... Dĩ nhiên khiến Vô Song thương yêu ngươi như vậy, lại càng có thể khiến ta luống cuống???”

Bà mẹ đơn thân kiếm \$87/giờ chỉ với một chiếc laptop. Tìm hiểu ngay

Bà mẹ đơn thân kiếm \$87/giờ chỉ với một chiếc laptop. Tìm hiểu ngay

Cách làm giàu ở Việt Nam? Bạn sẽ rất bất ngờ!

Cách làm giàu ở Việt Nam? Bạn sẽ rất bất ngờ!

Đây là cách một cô gái 22 tuổi trở thành triệu phú chỉ trong 30 ngày

Đây là cách một cô gái 22 tuổi trở thành triệu phú chỉ trong 30 ngày

Làm thế nào để trở nên giàu có? Cách để bạn có thể kiếm được 2300\$ mỗi ngày!

Làm thế nào để trở nên giàu có? Cách để bạn có thể kiếm được 2300\$ mỗi ngày!

Người này kiếm được 850\$ mỗi ngày ngay tại nhà một cách hợp pháp!
Tìm hiểu ngay>

Người này kiếm được 850\$ mỗi ngày ngay tại nhà một cách hợp pháp!
Tìm hiểu ngay>

Tôi sẽ chia sẻ cho bạn cách để kiếm số tiền này trong 1 giờ! Tìm hiểu ngay!

Tôi sẽ chia sẻ cho bạn cách để kiếm số tiền này trong 1 giờ! Tìm hiểu ngay!

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Lần đầu tiên gặp mặt Vân Khuynh, Tân Vô Phong bại đến rối tinh rối mù.

Thu thập tốt tâm tình, Tân Vô Phong đi vào thư phòng:

“Long Kính.”

Ảnh vệ chủ ám trong lục đại ảnh vệ Long Kính lập tức hiện thân:

“Đại công tử có gì phân phó???”

Ánh mắt sâu thẳm của Tân Vô Phong thăng tấp nhìn hắn:

“Khuynh nhi... Ta là nói, thê tử của Vô Song, là một nữ nhân thế nào???”

“Ách...”

Long Kính có chút vô cùng kinh ngạc, lẽ nào nhị công tử, không có nói cho đại công tử, nhị phu nhân, kỳ thực là một gã nam tử???

“Thế nào???”

Hồi lâu không nghe được đáp án, Tân Vô Phong không vui nhíu mà.

“Đại công tử, ta cùng với nhị phu nhân tiếp xúc không nhiều lăm, không phải quá hiểu biết, Long Lê, có lẽ rõ ràng hơn so với ta.”

Ô ô, hắn thực sự không thích đối mặt với thẩm vấn của đại công tử nhà hắn, nếu như nhị công tử bởi lý do nào đó giấu diếm thân thể của nhị phu nhân, hắn lại đi nói cho đại công tử, sau đó nhị công tử tìm hắn tính sổ, hắn phải làm sao bây giờ a...

Ai, làm ảnh vệ đích thực mệnh khổ.

Long Lê mặt cười như hồ ly kia, luôn thích chiêm tiễn nghi của hắn, thời khắc mấu chốt, kéo hắn đến làm tấm mộc cũng hắn là...

Tân Vô Phong lạnh lùng liếc nhìn hắn:

“Long Dạ!”

Theo tiếng kêu, lại một vị ảnh vệ chủ ám Long Dạ lập tức xuất hiện, ảnh vệ chủ ám bình thường, rất ít tiếp xúc với ai, đều luôn lạnh lùng, mà trong tam đại ảnh vệ chủ ám, còn hơn Long Liêm và Long Kính, Long Dạ lại càng lạnh lùng, cùng Tân Vô Phong cũng giống nhau nhất.

Long Dạ lặng yên không một tiếng động xuất hiện, Tân Vô Phong quay hắn nói:

“Đi gọi Long Lê tới.”

Chờ Long Dạ rời đi, Tân Vô Phong lại lần nữa nói với Long Kính:

“Ngươi trước tiên nói một chút về cái gì ngươi biết.”

“Ách...”

Long Kính nghĩ không ra hắn đem Long Lê ra dụ dỗ Tân Vô Phong còn không buông tha cho hắn.

Ngay lúc hắn quần quýt có nên nói thật hay không, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Trán Tân Vô Phong đều sấp nhăn thành một tòa núi nhỏ.

“Tiến đến.”

Long Dạ vừa đi, hắn là sẽ không nhanh tìm đến Long Lê như thế, như vậy rõ cuộc là ai???

Một niên thiếu đẹp dị thường đầy cửa ra, hắn mặc trườn sam vàng nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp, thoát nhìn giống như nữ tử, thế nhưng hắn cũng là nam nhi thân hàng thật giá thật.

Hơn nữa, hắn rất kỳ lạ, không lạnh mạc, nhưng thích giả khốc.

Hắn, là ảnh vệ kỳ quái nhất trong ba ảnh vệ chủ minh của Tân gia — Long Ánh.

“Đại công tử.”

Long Ánh hơi nheo lại phượng mâu, nhìn Long Kính đối Tần Vô Phong nói:

“Bạch thiếu gia ở kinh thành nghe nói nhị công tử thành thân, đến tặng lễ cho chúng ta.”

Tần Vô Phong vùng xung quanh lông mày nhăn càng chặt.

Bạch thiếu gia, tên đầy đủ Bạch Khuynh Vận, là một trong tam đại gia của Huỳnh Quang, là đại gia chủ của hoàng thương chi gia được ngự phong, cũng là người hợp tác một chút sự nghiệp của Tân gia tam huynh đệ, càng là tổn hữu gia chí hữu (*) của bọn hắn.

((*) Tổn hữu gia chí hữu: K chắc lăm, có thể là bạn làm ăn??? Ai bí nhắc ta với...)

Mọi việc ở kinh thành gần như là dựa vào hắn, hắn biết Tân nhị công tử thú đi Vân gia tiểu thư, một điểm cũng không ngạc nhiên.

“Hắn tặng vật gì???”

Tên kia luôn luôn e sợ thiên hạ bất loạn, thứ Bạch Khuynh Vận đưa tới, nhất định sẽ không khiến hắn cảm thấy vui mừng, mà sẽ chỉ làm hắn nghĩ đau đầu.

Biểu tình Long Ánh càng thêm ngưng trọng, gian nan phun ra hai chữ:

“Long Liễm.”

Len lén nhìn một chút biểu tình Long Kính không thể tin nổi, lại nhìn khuôn mặt đại công tử nhà mình đen như đáy nồi, Long Ánh tưởng là vì bọn họ không có nghe rõ, liền lập lại một lần:

“Bạch thiếu gia đưa tới lễ vật là Long Liễm tỳ tỳ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ảnh Vệ Long Ảnh

Bạch Khuynh Vận đưa tới lẽ vật là Long Liêm???

Thực sự là hoang đường, Long Liêm vốn là người Tân gia bọn họ, từ lúc nào, Bạch Khuynh Vận có thể quyết định người Tân gia bọn họ đi hay ở???

Ngày hôm nay Tân Vô Phong tâm tình biến hóa hết sức kịch liệt, giống như là tìm thấy nơi để phát tiết, đem toàn bộ bất mãn đều đổ lên trên người Bạch Khuynh Vận.

Hắn nâng mi lạnh lùng liếc mắt nhìn Long Kính:

“Ngươi xuống phía dưới trước, thuận tiện tra cho ta chuyện của nhị phu nhân trước khi đến Tân gia.”

Trên trán Long Kính lặng lẽ nhỏ một giọt mồ hôi.

Hô... Rốt cục buông tha hắn...

Thế nhưng... Đại công tử muốn tra nhị phu nhân, có nên đi nói cho nhị công tử hay không a???

Hảo quẩn quýt, xem ra có nhiều chủ tử thật không tốt a. Không cẩn thận lấy lòng cái kia, chọc cái này... Lấy lòng cái này lại chọc cái kia...

“Này.”

Lúc Long Kính đỡ ra, Tân Vô Phong đã ném hắn và Long Ảnh đi ra ngoài — có lẽ là đến xem Bạch Khuynh Vận.

Nhìn Long Kính hé ra vẻ mặt khổ qua mướp đắng, Long Ánh từ trong lòng móc ra cây quạt, rất có dáng dấp phẩy phẩy, làm bộ mạn bất kinh tâm hỏi:

“Ngươi sẽ không là nhìn đại công tử đến ngây người đấy chứ???”

Long Ánh hỏi, trên tay phe phẩy càng hăng say, sợi tóc màu mực bị hăn phẩy phẩy theo gió loạn múa, nhìn qua, quả thật có dáng dấp phiên phiên giai công tử.

Long Kính lạnh lùng liếc nhìn hắn:

“Thu hồi cây quạt rách nát của ngươi lại, ảnh vệ họ Long danh Dạ không ở chỗ này, ngươi giả cái gì ôn nhu mỹ nam?”

Nghe xong Long Kính nói, Long Ánh lập tức thu hồi cây quạt, phượng mâu hẹp dài liếc mắt Long Kính:

“Không nói sớm...”

Sau khi nói xong sửa sang lại y phục, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài đi đến:

“Đi nhìn một cái tỷ tỳ Long Liêm lần này, lại thế nào té ngã...”

Long Ánh thường ngày rất ít cảm thấy hứng thú với người khác, duy độc thích ở trước mặt Long Dạ biểu hiện, thích khiêu khích Long Liêm.

Khiến Long Kính tuyệt đối khó tin chính là, Long Ánh thản nhiên thừa nhận, hắn là thích Long Dạ cho nên mới muốn khiến cho Long Dạ chú ý.

Điểm này, Long Kính vô cùng bội phục Long Ánh, dĩ nhiên trực tiếp thừa nhận ái tình kinh hãi thế tục như vậy.

Bất quá, nếu như Long Kính biết Long Ánh đời trước là một hủ nữ, hắn sẽ không bội phục Long Ánh.

Về phần đối với Long Liêm sao, có lẽ là bởi vì trước đó Long Ánh là nữ nhân, tỉnh lại sau thấy bản thân biến thành một nam nhân, bên người đều là nam nhân, chỉ có Long Liêm một người là nữ nhân, cho nên trong lòng không yên ổn dẫn đến hắn tìm mọi cách khiêu khích Long Liêm.

Long Liêm, vốn có chính là một nữ tử lạnh lùng thăng thắn lưu loát, trời sinh không thích gây sự, thế nhưng từ nhỏ đến lớn Long Ánh liên tiếp không ngừng khiêu khích, khiến nàng thế nào cũng không thể bỏ qua, hơn nữa mỗi lần Long Ánh còn có thể khiến nàng tức giận.

Thậm chí, nếu như, Long Ánh và Long Liêm, không phải cùng là lục đại ảnh vệ Tân gia, Long Liêm đã sớm thiêu phòng Long Ánh ám sát Long Ánh, sao có thể để Long Ánh kiêu ngạo đến bây giờ???

“Bạch Khuynh Vận!!!”

Vừa mới vào đại đường, Tân Vô Phong liền lạnh lùng nhìn thăng... Nam tử khả ái ngồi ở ghế gỗ lim nhàn nhã đi chơi uống trà trong đại sảnh???

Khụ khụ, Bạch gia gia chủ Bạch Khuynh Vận, trời sinh hé ra khuôn mặt lừa dối thế nhân, nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thịt đõ đô, nước giọng liêm diễm, nhỏ giọt đảo quanh mắt mèo, lại thêm môi anh đào hồng nộn khéo léo, thấy thế nào cũng là một hài tử khả ái vô tội.

Nhưng kỳ thực, người kia tâm địa gian trá, đầu óc giáo hoạt, hiện tại đang cười với ngươi, không chừng trong đầu đang suy nghĩ phải đổi biện pháp gì ngoan ngoãn ngươi.

Người bị hắn tính kế, nhiều không kể xiết.

Ngay cả mọi người trong Tần phủ, đối với vị Bạch Khuynh Vận thiếu gia này đều có chút sợ sệt, vừa gặp là phải xốc lại mười hai vạn phần tinh thần.

“Tần đại ca!”

Bạch Khuynh Vận trực tiếp bỏ qua Tần Vô Phong tức giận, trên khuôn mặt khả ái lộ ra dáng tươi cười ngọt ngào.

“Tần nhị ca đâu, ta nghe nói hắn cưới một nhị tẩu, liền lập tức mang theo lễ vật đến đây...

Ai nha nha, ở kinh thành bận quá, cũng chưa kịp bái phỏng Vân gia tam tiểu thư, bất quá có người nói nhị tẩu này chính là quốc sắc thiên hương, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông...”

Bạch Khuynh Vận cho rằng Tần Vô Song thú chính là Vân Thủ, nhìn có chút hả hê không ngớt bỏ thêm một câu:

“Hình như... Chính là tính tình không tốt một chút...”

Con mắt Tần Vô Phong hàn băng vẫn nhìn hắn, tuy là Bạch Khuynh Vận người như vậy, cũng không tự chủ được thấp tiếng nói, cuối cùng mất tiếng.

“Nói đủ chưa???”

Tần Vô Phong lạnh lùng nói.

Bạch Khuynh Vận cau chóp mũi:

“Tần đại ca đây là làm sao vậy, vì sao hỏa khí lớn như vậy??? Chẳng lẽ là do khí trời??? Phương Bắc khí hậu khô ráo thiếu nước lại nóng bức, Tần đại ca không bằng dọn nhà đi kinh thành...”

“Bạch, Khuynh, Vận.”

Tần Vô Phong một chữ một chữ đọc ra.

“Đến. Tần đại ca, ta đây, có chuyện gì sao???”

Tần Vô Phong lạnh lùng nhìn hắn không mở miệng.

Bạch Khuynh Vận rụt lui cái cổ.

Được rồi được rồi, hắn đâu hàng, đại khối băng này, không tin là tìm không được biện pháp khiến hắn khuất phục, hanh hanh.

“Rồi rồi, Tần đại ca muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

Sắc mặt cứng ngắc của Tần Vô Phong lúc này mới lúc này mới hoà hoãn một chút, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Long Liêm hiện ở nơi nào???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Xem Ai Cười Ai

“Khụ khụ khụ.”

Bạch Khuynh Vận ho nhẹ vài tiếng:

“Tiểu Thư. Mau đưa ‘Giang hồ tuyệt sát’ Long Liêm cô nương mời lên đây.”

“Đến đây, thiếu gia.”

Vừa dứt lời, một người niên thiếu tướng mạo phổ thông, thế nhưng nhìn qua cực kỳ cơ linh kêu lên vài tên đại hán nâng một cái lồng sắt tiến đến, mặt trên lồng sắt phủ một tầng tơ lụa.

Thấy tràng cảnh này, cái miệng nhỏ của Long Ánh mở tròn tròn, Long Kính trên xà nhà thở hốc vì kinh ngạc, đừng đừng đừng nói cho hắn, lão đại Long Liêm của bọn hắn ở bên trong lồng sắt kia...

Trời ơi! Trái tim của hắn rất yếu đuối, chịu không nổi áp lực kiếp này.

Bạch Khuynh Vận đắc ý nhìn khuôn mặt Tân Vô Phong đen đến cái gì cũng nhìn không ra.

Làm chí hữu gia tổn hữu của Tân Vô Phong, nhìn khuôn mặt người chết của Tân Vô Phong biến sắc là một trong những lạc thú lớn nhất của hắn.

Tân Vô Phong cứng ngắc quay đầu nhìn Bạch Khuynh Vận, đừng nói là Long Ánh Long Kính không tin Long Liêm sẽ bị nhốt ở trong lồng sắt, cho dù là hắn, cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Bạch Khuynh Vận hướng tiểu Thư nâng nâng cǎm.

Tiểu Thư vung tay lên, kéo xuống tấm vải bao trùm lồng sắt.

Sau đó, là một phòng vǎng vẻ.

Thiếu nữ bên trong lồng sắt, đích thật là Long Liẽm.

Tần gia một trong lục đại ảnh vệ Long Liẽm.

Thế nhưng, Tần gia lục đại ảnh vệ đều là cao thủ trong cao thủ, càng đừng nói đến lão đại Long Liẽm được bọn hắn công nhận...

Tại sao lại bị người tù khốn như vậy???

Cho dù là Hoa Ly Phi một trong tam đại thần bộ, truy tung Long Liẽm một năm cũng chưa bắt được nàng, đến tận cùng là ai, có thể thần thông quảng đại đem nàng nhốt vào trong lồng sắt như thế???

Long Liẽm bên trong lồng sắt, một thân đồ bó sát người màu đỏ, khuôn mặt mỹ lệ không tỳ vết, lại lạnh lùng như băng, chỉ có ở sâu trong mâu quang đen kịt của nàng thoáng chợt lóe ra kinh hoảng, mới có thể từ trên người nàng nhìn ra một tia yếu đuối.

Tần Vô Phong chỉ nhìn lướt qua, không hề nhìn Long Liẽm, quay đầu hỏi Bạch Khuynh Vận:

“Ngoại trừ tặng lễ, người còn có chuyện gì???”

Đầu ngón tay Bạch Khuynh Vận ma sát chiếc cǎm nhọn, vẻ mặt hưng phấn rút đi, có chút thắt vọng nói:

“Không thú vị... Dĩ nhiên liếc mắt đã bị người nhìn thấu.”

Vốn có Long Ánh và Long Kính vì Long Liêm bị tù khốn như vậy mà khiếp sợ, nghe được đối thoại của đại công tử nhà mình và Bạch Khuynh Vận xong thì ngẩn ngơ, phát hiện một tia không đúng, tỉ mỉ nhìn lại Long Liêm trong lồng, trên mặt toát ra vài phần tức giận và hiểu rõ.

Hoá ra, ‘Long Liêm’ trong lồng kia không phải là Long Liêm chân chính.

Bạch Khuynh Vận phất phất tay:

“Tiểu Thư, dẫn đi, xử lý.”

“Chờ một chút.”

Tần Vô Phong mở miệng nói:

“Nếu lẽ vật đã đưa cho chúng ta, tự nhiên là do chúng ta xử lý, Long Ánh, mang nàng xuống phía dưới hỏi rõ ràng là chuyện gì xảy ra.”

Long Ánh lĩnh mệnh liền đi xuống.

Tần Vô Phong nhìn Bạch Khuynh Vận:

“Ngươi đã biết cái gì???”

Bạch Khuynh Vận bưng lên chén sứ trên bàn gỗ lim, đặt ở trong tay thưởng thức:

“Tần đại ca, ta chạy đi thời gian dài như vậy, một đường mệt nhọc, ngươi không cho ta nghỉ ngơi một chút, cứ như vậy ép hỏi ta hình như được không tốt lắm???”

Tần Vô Phong buông xuống mí mắt:

“Khuynh Vận hắn là biết tính tình Long Liêm, nếu như nàng biết ngươi đem ‘Long Liêm’ nhốt ở trong lồng như súc sinh, ngươi nói nàng sẽ như thế nào??? — cho dù đó không phải chân chính là nàng???”

Bạch Khuynh Vận thản nhiên tự đắc:

“Không sao, Long Liêm Long đại mỹ nữ đang bị Hoa Ly Phi đại hiệp đuổi chạy khắp nơi, chờ nàng biết đến chuyện này, ta đã sớm trở lại kinh thành.”

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Thật không. Nếu Khuynh Vận mệt mỏi, vậy đi nghỉ ngơi đi, để biểu thị hoan nghênh đối với ngươi, ta sẽ bảo Long Liêm trong lúc ngươi ở Tần gia, tự mình chiếu cố ngươi thế nào???”

Bạch Khuynh Vận ngẩn ngơ:

“Cái gì??? Long Liêm ở Tần gia???”

“Nếu không, Bạch thiếu gia cho rằng thuộc hạ ở đâu???”

Thanh âm thanh linh trong sáng mang theo một chút lửa giận, nữ tử từ trên trời giáng xuống, trên dung nhan như băng vì tức giận mà hơi phiếm hồng, con ngươi như sao lạnh bùng cháy đại hỏa hùng hực.

Chén trà trong tay Bạch Khuynh Vận run một chút, nữ bạo quân nữ băng nhân lãnh huyết khó chơi này sao lại ở đây, sao lại ở đây??? (Vũ: Há há, chí rùi nha...)

“Khụ khụ, Long đại mỹ nhân, cái kia... Vừa rồi bởi vì người kia giả mạo ngươi, ta nhất thời tức giận mới lấy loại hình thức này đem nàng nâng đến Tần gia... Tuyệt đối không phải bởi vì nàng có khuôn mặt giống ngươi, nhìn nàng bị nhốt rất có cảm giác thành tựu rất hết giận...”

Long Liêm nheo mắt lại:

“Nga, vậy ra Bạch thiếu gia nghĩ Long Liêm bị đối đãi như vậy, trong lòng sẽ nghĩ rất hối tiếc a...”

Nói, nữ tử hồng y như máu rút ra nhuyễn kiết bên hông:

“Bạch thiếu gia, đại công tử nhà ta nói ngươi khi ở Tân gia sẽ do ta chiếu cố ngươi, mà ngươi cũng biết, quy củ của Long Liêm là, muốn Long Liêm cam tâm tình nguyện vì ai làm việc, người đó nhất định phải tự mình đánh bại Long Liêm.

Như vậy, Bạch thiếu gia, mời!”

Bạch Khuynh Vận khóc không ra nước mắt, tuy rằng võ công của hắn đã ở trong hàng cao thủ giang hồ, thế nhưng, vẫn không thể so với mấy tên ánh vệ biến thái của Tân gia.

Huống hồ, Long Liêm chính là lão đại của đám biến thái kia...

“Long đại mỹ nhân... Ta không cần ngươi chiếu cố, không cần ngươi chiếu cố còn không được sao???”

Bạch Khuynh Vận nói, dùng nhãn thần hướng Tân Vô Phong cầu cứu.

Vốn có mang theo Long Liêm giả tới cửa là muốn nhìn Tân Vô Phong mấy người biến sắc mặt, nhân cơ hội cười nhạo bọn họ một chút.

Ai biết, cuối cùng, chính hắn trái lại thành kẻ thảm nhất, biến thành bị người khác chế giễu!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp

Thu được nhãn thần Bạch Khuynh Vận cầu cứu, Tân Vô Phong nhìn về phía Long Liêm ý bảo nàng chờ trong chốc lát:

“Như vậy, Khuynh Vận bây giờ còn mệt không, còn muốn nghỉ ngơi không???”

Bạch Khuynh Vận lắc đầu, trên khuôn mặt trắng noanh khả ái lộ ra dáng cười vui tươi động lòng người:

“Không mệt không mệt, Tân đại ca, vừa rồi đều là đùa giỡn, ta là một đường du sơn ngoạn thủy tới đây, trên đường đã sớm nghỉ ngơi tốt.”

Tân Vô Phong phất phất tay, vừa ra hiệu Long Liêm đi xuống, vừa hướng Bạch Khuynh Vận hỏi:

“Nếu Khuynh Vận không mệt, như vậy thì nói cho ta biết, sự tình ngươi biết đến!”

Bạch Khuynh Vận gật đầu, chỉnh đốn lại không đứng đắn vừa rồi, buông chén trà, ngồi nghiêm chỉnh.

Hắn luôn luôn như vậy, bề ngoài quá mức đơn thuần khả ái, kỳ thực rất đáng giá tín nhiệm, thường ngày không đứng đắn thích chỉnh người, vừa nói đến chính sự, tuyệt không phụ cái tên hoàng thương kinh thành, Bạch gia chủ.

“Hoàng thương bệnh tình nguy kịch, hôm nay, toàn bộ kinh thành Huỳnh Quang loạn thành một đoàn.”

Bạch Khuynh Vận khẽ nhíu mày.

Thân là hoàng thương chi gia được ngự phong, quyền lợi giao tiếp với hoàng gia, cùng với lợi ích của bọn hắn có tác dụng rất trọng yếu.

Tần Vô Phong thần sắc chưa động:

“Bọn họ chủ minh, chúng ta chủ ám, chúng ta chỉ để ý bọn họ quản lý Huỳnh Quang như thế nào, về phần ai ngồi trên vị trí kia, cùng chúng ta không quan hệ.”

Đáy mắt Bạch Khuynh Vận hiện lên một tia hứng thú:

“Như vậy, Tần đại ca xem trọng vị hoàng tử nào???”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Ta không vọng ngôn định ngữ, sự tình kêt cục, thường thường đều là ngoài ý liệu không ngờ tới, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được...

Khuynh Vận, ghênh nước kia quá sâu, không cẩn thận một chút là sẽ bị lún sâu trong bùn, khó có thể tự thoát, cho dù ngươi không thể không đếm xỉa đến, ta cũng mong muốn ngươi đừng hăm quá sâu.”

Bạch Khuynh Vận hơi quyến rũ ra môi anh đào hồng nhuận, nhìn qua lại có một tia tà ác, nét mặt cũng mang theo tràn đầy tự tin:

“Cái này ta tự nhiên rõ ràng, nếu Tần đại ca vô ý với việc này, vậy thì thôi...

Bất quá, Tần đại ca, ‘Long Liêm’ ta vừa đưa tới, là nghiệp chính vương giao cho ta, nhờ ta mang đến.”

Nghiệp chính vương, bào đệ nhỏ nhất của đương kim hoàng thượng, hoàng đế đã già đến một chân sắp tiễn quan tài, vị nghiệp chính này đúng là

phong nhã hào hoa.

Trừ cái đó ra, trong tay nhiếp chính vương có hơn phân nửa binh quyền Huỳnh Quang, quyền khuynh vua dân, tuy rằng tính tình hắn bá đạo cuồng tú, nhưng hắn lại ngoài ý muốn không thích bị vật ngoài ràng buộc, bằng không ngôi vị hoàng đế của Huỳnh Quang sớm đã là vật trong bàn tay của hắn.

Kẻ giả trang Long Liêm là ai???

Có mục đích gì???

Vì sao lại có quan hệ với nhiếp chính vương???

Tần gia luôn luôn thái bình, thái bình nhiều năm như vậy, đột nhiên trong lúc đó, lại xuất hiện nhiều chuyện như thế, rõ cuộc là vì sao???

Lẽ nào, tại chỗ tối không ai phát hiện, Tần gia đang từng bước đi vào bẫy rập nào đó???

Tần Vô Phong mâu quang bắn toé, mang theo lạnh lùng nghiêm nghị như hàn băng:

“Vì sao, Long Liêm giả ở trong tay hắn???”

Trong con ngươi của Bạch Khuynh Vận hiện lên tình tự kỷ dị, môi vốn là quyền rũ ra, càng kéo càng lớn:

“Cụ thể, ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói là một đoạn thời gian trước nhiếp chính vương cứu một vị mỹ nhân, vị ‘Long Liêm’ cô nương này, tự xưng là nữ tỳ của mỹ nhân, sau đó tự mình đến nhiếp chính vương phủ đón mỹ nhân...

Sau đó, không biết vì sao đã bị đóng gói đưa cho ta, muốn ta mang đến.”

Tần Vô Phong hoài nghi nhìn Bạch Khuynh Vận:

“Ngươi thực sự không biết???”

Bạch Khuynh Vận vô tội lắc đầu.

Nhiếp chính vương cứu ai??? Dĩ nhiên sẽ có Long Liêm giả đi đón người???

Lẽ nào...

Là... Liên Phù???

Tần Vô Phong càng nghĩ tâm càng trầm xuống, nếu như thật là như vậy, xem ra, Tần gia gặp phải một đối thủ rất mạnh!!!

Long Liêm làm giang hồ tuyệt sát, thần bí vô cùng, người biết nàng là Tần gia ảnh vệ, càng là rất ít không có mấy.

Nhưng đối phuơng dĩ nhiên có thể giả trang nàng giống đến vậy...

Hơn nữa... Đối phuơng còn biết Liên Phù thất tung...

Xem ra, đối phuơng là đem nhất cử nhất động của bọn họ, đều biết đến thanh thanh sở sở a...

Tần Vô Phong lòng đang chìm xuống song song, máu trong cơ thể cũng bắt đầu rục rịch.

Tuy rằng không thích cảm giác mình sáng, địch tối, cái gì cũng không biết.

Thế nhưng...

Đã thật nhiều năm không gặp được đối thủ...

Hơn nữa, càng là trắc trở, càng có tính khiêu chiến... Đến cuối cùng đạt được thắng lợi, cũng càng có cảm giác thành tựu, không phải sao???

Trông thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Tân Vô Phong mang theo hưng phấn kỳ dị, Bạch Khuynh Vận đánh cái rùng mình.

Người này hình dạng bắt đầu tính toán người khác, thật là khủng khiếp...

“Khụ khụ khụ, Tân đại ca.”

Tân Vô Phong thu hồi tư tự lấy lại tinh thần, ánh mắt nghi hoặc rơi trên người hắn:

“Ân???”

“Ân... Nghe nói, vị đảo chủ thần bí của Thiên Cơ đảo đang ở Tân phủ, ta đối hắn thực là cừu ngưỡng đại danh a, không biết có thể hay không, gặp mặt một chút???

Bạch Khuynh Vận khó có được thành thật đứng đắn mở miệng thỉnh cầu như thế, Tân Vô Phong nhíu mày:

“Chuyện nào có đáng gì. Long Anh. Mang Bạch thiếu gia đến chỗ biểu đệ... Cứ nói Bạch thiếu gia là bằng hữu của chúng ta.”

“Vâng, đại công tử.”

Niên thiếu một thân trường sam vàng nhạt ôn hòa nhìn phía Bạch Khuynh Vận:

“Bạch thiếu gia, mời.”

Bạch Khuynh Vận đứng dậy chỉnh lý quần áo:

“Như vậy, Tần đại ca, ngươi đi làm việc của ngươi đi... Tần phủ của ngươi, ta nhất định sẽ không chút khách khí chậm rãi ngoạn một lần.”

Tần Vô Phong hơi buông mắt xuống, coi như không nghe thấy câu nói cuối cùng kia của hắn.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Vứt Bỏ Qua Lại

“Khuynh nhi, ngươi trước hết nghỉ ngơi cho tốt, ta đi xem đại ca có chuyện gì trọng yếu không.”

Tần Vô Song đem Vân Khuynh an trí trên giường, thay y cởi giày rồi nói.

Vân Khuynh bán ôm góc chăn, gật đầu.

Tuy rằng trải qua chuyện vừa rồi, y không lớn không muôn ngủ, nhưng thân thể trạng huống của y không cho phép y không nghỉ ngơi.

Nhin theo Tần Vô Song ly khai, Vân Khuynh như trước không buồn ngủ.

Nhắm mắt lại, suy nghĩ của y, không hiểu sao lại bị kéo đến một màn vừa rồi...

Đại ca của Vô Song...

Nhân thân kỳ quái... Động tác kỳ quái... Ngôn ngữ cũng rất kỳ quái...

Mong muốn, không phải có ý kiến gì với y mới tốt.

Mặt khác, y rất lo lắng một việc khác.

Đó là hắn làm thân phận nam tử gả cho Vô Song, không biết người nhà Vô Song có thể tiếp thu y giống như Vô Song được hay không, tiếp thu thân thể của y như vậy...

Vốn có thân thể song tính của y chỉ có Vô Song biết là được, nhưng nghĩ lại sau đó có hài tử, nhất định sẽ bị biết...

Ngón tay vô ý thúc nǎm chặt chẽn ở trên người, Vân Khuynh lúc này đột nhiên bất an bất an rất bất an...

Thân thể thật sự là quá mệt mỏi, ngay cả Vân Khuynh cũng không buồn ngủ, thế nhưng thời gian nhăm mắt lại dài quá, y vẫn là nặng nề thiếp đi.

Mang theo tràn đầy bất an, cho dù là đang ngủ, mi tâm của y vẫn như cũ nhăn rãnh chặt.

Trong lúc ngủ mơ Vân Khuynh đột nhiên về tới thật lâu thật lâu trước đây.

Lâu đến mức, trước khi còn chưa tới thế giới này.
Trong mộng thế giới kia, như trước xa hoa truy lạc, như trước tàu xe như nước.

Y cảm giác như mình trở lại trong nhà trước đây, ở trong phòng nhỏ của mình, phong bế tất cả, cự tuyệt tất cả.

Bao quát phụ mẫu chưa bao giờ hiểu rõ y, bao quát huynh đệ tỷ muội không quá thân thiết, cũng bao quát, bằng hữu luôn luôn phản bội y.

Y dưỡng như là hai bàn tay trắng.

Không, y còn có một người.

Một người, đối tốt với y, khiến y cho rằng vô luận y làm cái gì, vô luận y nghèo túng thế nào, đều sẽ đứng ở bên người y.

Một niêm thiếp, hơi kiêu ngạo thanh cao, nhưng xác thực rất ưu tú, chỉ ôn nhu với y.

Mà y...

Khi đó, yêu người nọ...

Rất yêu rất yêu...

Y không phải trời sinh thích nam nhân, trước gặp phải người nọ, y ai cũng chưa từng thích, cho dù sau khi gặp được, cũng chỉ thích hắn một người...

Thời gian dường như về tới ngày đó...

Ngày mà tất cả biểu hiện hữu nghị giả dối đều vỡ tan.

Niên thiếu kia, là tìm y cùng nhau học tập... Buổi chiều ngày hè, luôn luôn khiến người ta buồn ngủ.

Sau đó, niên thiếu y yêu... Đang ngủ.

Hô hấp nhợt nhạt, hai gò má trắng nõn thanh tú, đều khiến y không thể đi ánh mắt.

Khi đường nhìn của y, rơi xuống cánh môi màu nhạt của niên thiếu thì, ngắn ngoơ.

Sau đó ác ma trong lòng, lập tức dụ hoặc y, hôn đi, hôn đi...

Dù sao cả đời người cũng không chiếm được hắn, thừa dịp cơ hội này... Cơ hội duy nhất một lần, cùng hắn thân mật tới gần một chút là tốt rồi...

Chỉ một chút mà thôi...

Vì vậy, y mang theo tình yêu nhỏ bé, mang theo thành kính dạt dào, y cẩn cẩn dực dực, nhẹ nhàng đem môi mềm của mình, rơi xuống cánh môi màu nhạt vẫn luôn dụ hoặc y.

Hầu như là vừa đụng chạm đến.

Người vốn đang ngủ say, bỗng nhiên mở mắt, thảng tắp nhìn y.

Y楞楞地對着她，雙眼半睜半閉，有點難以置信，惡心，厭惡，鄙視，輕蔑，憤怒……

Thật nhiều thật nhiều tình tự có thể bắn thẳng kiêu ngạo và kiên cường của y, toàn bộ rõ ràng hiện ra ở đáy mắt đối phương, đối phương đẩy y ra, căm ghét lau rồi lau miệng mình.

Sau đó...

“Dĩ nhiên là một đồng tính luyến ái...”

Không, không phải, y chỉ là thương hắn, mà hắn vừa đúng là cùng tính mà thôi a...

“Ngươi thật ác tâm...”

Y dùng toàn tâm đi thương hắn... Dĩ nhiên, sẽ chỉ làm đối phương ác tâm...

“Ta mắt bị mù mới đổi tốt với người ác tâm như ngươi.”

Vậy ra... Nếu như hắn biết y thương hắn... Căn bản sẽ không đổi tốt với y, sẽ không nhận đến gần y...

“Thế nào lại khiến người ác tâm như ngươi đi thích ta.”

Bởi vì là cùng tính... Y dĩ nhiên ngay cả quyền lợi thích hắn cũng không có sao???

“Ngô...”

Trên đầu Vân Khuynh toát ra mồ hôi tinh mịn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy thống khổ, tâm, đau quá...

“Kẻ ác tâm đồng tính luyến ái như người, dĩ nhiên còn dám quần quít lấy ta... Ta...”

Thanh âm người nọ chửi rủa mở rộng bên tai y, mở rộng, mở rộng vô hạn.

“A...”

Vân Khuynh bỗng nhiên mở mắt, ngậm lớn thở dốc.

Y chậm rãi ngồi dậy, lấy tay xoa nhẹ ngực mình. Nơi đó nứt vỡ ra thành một cái động, toàn bộ hàn lanh trên đời này, toàn bộ chen chúc mà vào.

Lạnh quá, đau quá.

Không phải đã sớm quên sao, tại sao đột nhiên lại nghĩ tới???

Bất lực ôm chặt chăn bông, lời của người nọ vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu y, đồng tính luyến ái ác tâm đồng tính luyến ái ác tâm...

“Không...”

Lắc đầu, giống như muốn đem những lời này, từ trong đầu y hất ra ngoài.

Trong đầu cũng đau lợi hại, ngoại trừ thanh âm như lời chửi rủa kia ra, cái gì cũng không có.

“Không phải như thế... Vô Song... Vô Song...”

Trong miệng vô ý thức nỉ non tên một người...

Cái tên kia, giống như mang theo lực lượng không gì sánh kịp, mang cho y sinh mạng mới.

“Vô Song... Vô Song...”

Nỉ non, lời nói trong đầu lui đi, tâm cũng dần dần ấm áp.

Vô Song nói, vô luận là nam hay nữ, gả cho hắn, đó là người của hắn.

Vô Song nói, thân thể như quái vật của y, với hắn mà nói là kinh hỉ lớn lao.

Vô Song Vô Song...

Giờ khắc này, Vân Khuynh khôi phục lại, rõ cục rõ ràng tâm của mình hắn là ở nơi nào.

Người chân chính yêu y, mới là người đáng giá để y yêu.

Hôm qua là ngày hôm qua, ký ức đời trước vốn không nêu có, y làm sao đau khổ gắt gao dây dưa một đoạn thầm mến khổ sáp không gì sánh được.

Hôm nay, y cùng với Vô Song, thật tình tiếp nhận đối phuơng, dường như là càng thêm hạnh phúc.

Vân Khuynh một lần nữa nằm xuống.

Vô luận người Tần gia thái độ thế nào, Vô Song thương y, y... Yêu Vô Song, là đủ rồi.

Đúng vậy.

Vân Khuynh lần thứ hai nhắm mắt lại, hơi nhếch môi lên.

Y yêu Vô Song.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Huynh Đệ Hai Người

“Đại ca.”

Chờ Tân Vô Phong và Bạch Khuynh Vận kết thúc nói chuyện phiếm, lúc trở lại thư phòng của mình, Tân Vô Song đã ngồi ở chỗ trong đó chờ hắn.

Vừa nhìn đến Tân Vô Song, Tân Vô Phong tự nhiên lại nghĩ tới Vân Khuynh:

“Đệ muội nàng... Có khỏe không?”

Tân Vô Song biết đại ca không hề cùng hắn tính toán chuyện trở về muộn, cũng liền không hề sợ, hắn lấy tay chống cằm, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của đại ca nhà mình:

“Khuynh nhi tốt, đã ngủ... Bất quá...”

Tân Vô Song nghịch ngợm chớp chớp mắt hướng đại ca nhà mình:

“Đại ca ở trước mặt Khuynh nhi, không nên gọi y là đệ muội, Khuynh nhi tên đầy đủ là Vân Khuynh, đại ca tùy tiện gọi — Khuynh nhi là ta một người kêu, đại ca không được đoạt của ta.

Còn có, ta mong muôn sau đó, đại ca có thể coi Khuynh nhi như đệ đệ của mình mà đổi dãi.”

Tân Vô Phong ngẩn ngơ, có chút không rõ ý tứ câu nói cuối của Tân Vô Song:

“Coi như đệ đệ???

Vì sao???

Lẽ nào, tính tình đệ muội ‘Nàng’, quá giống nam nhi???”

Động tác của Tân Vô Song dừng một chút:

“Ách...”

Hắn lấy tay vỗ trán:

“Xem xem ta, vừa mới trở về, cũng quên nói cho đại ca, Khuynh nhi kỳ thực là một nam tử.”

Trên mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong lộ ra một tia vô cùng kinh ngạc.

Thẳng tắp nhìn Tân Vô Song, nghi hoặc trong đôi mắt chậm rãi chuyển thành hiểu rõ:

“Vô Song là nói, mình thú một nam nhân trở về???”

Thế nhưng... Y thật là nam tử sao???”

Kỳ thực, Tân Vô Phong vẫn như cũ; nghĩ không thể tin nổi.

Cảm giác ôm Vân Khuynh vào trong ngực, nhỏ nhẹ như vậy, gầy yếu như vậy, tinh tế như vậy, thế nào lại là một gã nam tử???

Tân Vô Song gật đầu:

“Đúng, ta là bái đường xong mới biết Khuynh nhi là một nam tử... Bất quá, may mắn là ta thú y.

Về phần y rõt cuộc có phải nam tử hay không, ta đã nghiêm thân chứng minh rồi, đại ca không cần hoài nghi.”

Nghiệm thân chứng minh???

Tâm Tân Vô Phong không khỏi chậm rãi trầm xuống, một cỗ hòn dỗi khó có thể phát tiết tụ tập tại ngực, thế nào cũng nhả không được.

Tân Vô Phong nỗ lực khắc chế tình tự ba động của mình, diện vô biểu tình hỏi Tân Vô Song:

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi đem toàn bộ chuyện từ đầu tới đuôi, nói hết cho ta biết.”

Tân Vô Song mơ hồ nghĩ đại ca lúc này, có chút không thích hợp.

Tuy rằng Tân Vô Phong đối đãi ngoại nhân luôn lạnh lùng, thế nhưng đối với huynh đệ nhà mình, hắn vẫn có thể coi là hòa ái dễ gần, thế nhưng Tân Vô Phong ngày hôm nay đối hắn lại quá mức lạnh lùng.

“Chuyện này rất đơn giản, ta đi Vân gia cầu thân, Vân gia chê ta keo kiệt nghèo túng...

Ân, thứ nhất cỗ kỵ chúng ta từng bị tội danh ‘Diệt cửu tộc’, thứ hai lại muốn đưa nữ nhi nhà mình đến hoàng cung làm thái tử phi, cho nên cũng không muốn đem nữ nhi gả cho ta, tìm Khuynh nhi đại giá!”

Hàn khí trên người Tân Vô Phong càng nặng, nhếch lên môi mỏng, một lúc lâu, mới cúi đầu, băng lãnh nói:

“Giỏi cho một Vân gia ỷ thế hiếp người... Bất quá...”

Hắn nâng mi lãnh lệ nhìn phía Tân Vô Song:

“Ta rất muốn biết nhị công tử Tân gia chúng ta, rõ ràng tuấn tú lịch sự, khí độ bất phàm, vì sao sẽ bị nhân gia nhìn thành cỗ hủ nghèo túng vậy?”

“Ách...”

Tần Vô Song tránh đi nhẫn thẫn lợi hại của đại ca nhà mình:

“Đại ca a, ta đã lâu không gặp tam đệ, tam đệ lúc nào trở về???”

Tần Vô Phong nheo lại con mắt:

“Tần Vô Song, ngươi hay nhất mau mau nói cho ta biết, vì sao Vân gia lại cho rằng Tần gia nhị công tử cổ hủ nghèo túng.

Băng không, ngươi cứ chờ đi chõ các sư phụ bên kia bồi bọn họ lão nhân gia này đi!!!”

“Ách...”

Tử huyệt...

Có thể dạy dỗ đồ đệ như bọn họ, sư phụ lợi hại là có thể tưởng tượng được, thế nhưng, mấy lão nhân lợi hại này, hết lần này tới lần khác lại giống như lão ngoan đồng thích khi dễ người, thích tìm người làm thí nghiệm phẩm...

Nếu hỏi Tần Vô Song sợ cái gì.

Như vậy, trong ba cái sợ của hắn, sợ nhất chính là ở chung với các vị sư phụ của hắn.

Về phần hai cái khác, một nước mắt lão nương nhà mình... Nàng nếu như khóc, bầu trời Tần gia cũng đều phải sập. Lão đa sủng thê thành cuồng bão nổi, rất nhiều người sẽ chết rất khó xem.

Một cái khác chính là đại ca nhà mình tức giận, lúc Tần Vô Phong tức đến mức tận cùng cũng sẽ không thấy phê bình hắn thế nào, mà sẽ dùng khuôn mặt khốn băng kia, cặp mắt hàn đao kia lăng trì hắn, cuối cùng, còn muốn kéo hắn đi khoa tay múa chân.

“Được rồi. Ta thừa nhận.”

Nhin biểu tình đại ca nhà mình càng ngày càng bất thiện. Tân Vô Song nhỏ giọng nói:

“Ta vốn là không muốn thú Vân gia tiểu thư kia, nên đích dung, thu liêm khí chất...”

“Ngươi...”

Tân Vô Phong hờ lạnh một tiếng:

“Hồ đồ. Dĩ nhiên ngoạn loại xiếc này...”

Tân Vô Song vô tội chớp mắt:

“Đại ca tam đệ cũng không thú thê, muốn ta đi thú một nữ nhân mạc danh kỳ diệu, ta nếu như ngoan ngoãn thú, mới là quái sự.

Bất quá... May mắn là ta đi, đem Khuynh nhi bảo bối thú về ~~ ”

Nhin trên mặt Tân Vô Song chậm rãi tạo nên dáng tươi cười ôn nhu. Tân Vô Phong đột nhiên nghĩ phi thường chói mắt, hắn thậm chí có chút chán ghét...

Hắn đây là làm sao vậy, hắn luôn luôn trầm ổn, xử sự bình tĩnh, vì sao ngày hôm nay, lặp đi lặp lại nhiều lần sản sinh loại tình tự kỳ quái này???

Chẳng lẽ là mấy ngày này Vô Song và Vô Hạ đi vắng mà quá mệt mỏi???

Tân Vô Phong đưa tay nhu nhu trán mình.

“Vô Song, nếu thú Khuynh nhi...”

“Ca, ta nói rồi Khuynh nhi là ta một người gọi, là xưng hô đặc biệt của ta.”

Tay Tân Vô Phong dừng một chút:

“Như vậy... Ngươi nếu thú Vân nhi, vậy đổi đai y cho tốt...”

Kỳ thực, Vân Khuynh bản thân là nam tử hay nữ tử trái lại không trọng yếu, ai bảo bọn họ từ nhỏ đã bị các vị sư phụ buồn nôn điều giáo thành miễn dịch.

“Khụ khụ khụ... Vân nhi....”

Tân Vô Song thiếu chút nữa bị sắc nước bọt của mình.

Vân nhi??? Thế nào nghe còn thân mật hơn cả Khuynh nhi???

Tân Vô Song ngực có chút bất bình, hơn nữa... Vì sao hắn nghĩ Vân nhi tên này... Quá nữ khí...

Không biết Khuynh nhi nhà hắn có thể tiếp thu không a...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thiên Cơ Đảo Chủ

Bạch Khuynh Vận đi theo phía sau Long Ánh.

Nhin bóng dáng nhìn như mảnh khảnh trước người, hơi buông mi:

“Long Ánh, ngày hôm nay, có phải có ai đó chọc tới Tân đại ca hay không???”

Niên thiếu hoàng sam đi ở phía trước thản sắc ôn hòa như trước, nhưng cũng có vẻ thờ ơ, nhàn nhạt hỏi lại:

“Chuyện chủ tử, làm thị vệ có thể nào biết???”

Bạch Khuynh Vận nhìn thư đồng tiểu Thư bên người, có chút cảm khái, cùng là hạ nhân, thế nào hạ nhân Tân gia, hết lần này tới lần khác lại rõ ràng tốt hơn nhà khác...

Tiểu Thư nhận thấy đường nhìn của thiếu gia nhà mình, trong mắt cơ linh mang theo ý hỏi.

Bạch Khuynh Vận lắc đầu, ý bảo vô sự.

Khóe miệng hơi nhếch lên, tiểu Thư mặc dù có lúc đơn thuần một chút, nhưng là một hài tử tri kỷ lại nhu thuận, không thể kém hơn so với nhà khác, không nhất định là kém hơn nhà khác a.

“Bạch thiếu gia, tới rồi.”

Đang lúc hắn bừng tỉnh, Long Ánh đã đưa hắn đến trước một sân nhỏ có môn bài là ‘Vô’.

Long Ánh tận lực thả chậm cước bộ, đi tới trước cửa sơn đỏ, nâng tay giữ lại kẻ đập cửa, một tay kia kéo lại ống tay áo, nhẹ nhàng gõ.

Long Ánh thật lâu không chiếm được trả lời cúi đầu gọi:

“Biểu thiếu gia???”

Vị biểu thiếu gia này đến từ Thiên Cơ đảo, lại tinh thông tinh tượng luôn luôn thân bí.

Cho dù đi tới Tần gia cũng ru rú trong nhà, chỉ có ngày đầu tiên là gấp qua, sau đó thì một mực ở trong ‘Vô’ viện, còn đặc biệt phân phó không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối.

Bạch Khuynh Vận nhìn thấy tình huống như vậy, không một chút nào vội vàng xao động, chỉ là trầm ngâm hỏi:

“Biểu thiếu gia các ngươi, có phải ra ngoài rồi không???”

Long Ánh mặt mang ngưng trọng lắc đầu nói:

“Không, trên thực tế biểu thiếu gia từ khi vào ‘Vô’ viện, chưa bao giờ đi ra ngoài.”

“Nga???”

Bạch Khuynh Vận đang định hỏi kỹ hơn, cửa lại mở.

Mở rộng cửa chính là một đồng tử (đứa bé trai) áo trắng, dung mạo thanh tú, khéo môi nhếch lên nụ cười khiêm tốn:

“Long công tử, thiếu gia nhà ta hôm nay không thích hợp gặp khách, nếu có chuyện gì, vẫn là mời đến ngày mai nói tiếp.”

Long Ánh thật ra cũng không sao, hắn hỏi bằng nhã nhàn nhìn phía Bạch Khuynh Vận.

Bạch Khuynh Vận đương nhiên là ở trên khuôn mặt khả ái, kéo ra dáng tươi cười thật to:

“Đã như vậy, ta đây ngày mai bái phỏng cũng được.”

Đồng tử áo trắng kia cố ý nhìn nhiều Bạch Khuynh Vận hai mắt, gật đầu nói:

“Vậy phiền phúc công tử, thiếu gia nhà ta ngày mai sẽ tự mình hướng vị công tử này xin lỗi.”

“Không cần...”

Bạch Khuynh Vận còn chưa xong, đối phương đã đóng lại cánh cửa.

Đáy mắt hiện lên một tia tình tự kỳ lạ, Bạch Khuynh Vận nói với Long Ánh:

“Vậy làm phiền Long Ánh mang chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Long Ánh gật đầu, vui vẻ đáp ứng.

Hắn là khẩn cấp đem Bạch Khuynh Vận an bài thỏa đáng xong, sau đó đi xem Long Dạ của hắn.

An bài thỏa đáng nơi ở cho Bạch Khuynh Vận và tiểu Thư xong, Long Ánh quả nhiên là khẩn cấp rời đi.

Bạch Khuynh Vận nhìn thư đồng nhà mình ngoắc ngón tay:

“Tiểu Thư, đến đây.”

Tiểu Thư hình dạng dáng tươi cười quen thuộc trên mặt Bạch Khuynh Vận, lập tức lại gần, nhất phó hình dạng rất có kinh nghiệm hỏi:

“Thiếu gia muốn làm cái gì??? Tiểu Thư có cái gì có thể giúp thiếu gia sao???”

Bạch Khuynh Vận lưu loát chỉnh lý quần áo một chút nói:

“Tiểu Thư cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ở lại chỗ này, nếu có người tới, cứ nói ta đã nghỉ ngơi.”

Tiểu Thư gật đầu:

“Vậy thiếu gia muốn đi đâu??? Thiếu gia nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để mình bị thương.”

Bạch Khuynh Vận vỗ vai hắn:

“Không sao, còn phải lo lắng cho thiếu gia nhà ngươi sao, ta đi nhìn một cái Thiên Cơ đảo chủ kia, rốt cuộc có cái gì thần bí, gặp một mặt lại khó như vậy.”

Tiểu Thư biết mình vô pháp ngăn cản thiếu gia nhà mình liền mở miệng nói:

“Vậy thiếu gia đi sớm về sớm.”

Bạch Khuynh Vận cười gật đầu với hắn xong liền nhảy lên rồi đi.

‘Vô’ viện.

Tiểu đồng vừa mở cửa sau khi đóng cửa, đi vào trong viện, thả thấp thanh âm nói:

“Thiếu gia, đám người kia đã đi rồi.”

Chỉ thấy trong viện kia, trăm hoa nở rộ, khoe màu đua sắc, cho dù hoa không đúng mùa cũng là một mảnh sinh cơ dạt dào, xác thực kỳ quái đến cực điểm.

Một nam tử áo bào trắng ngồi ngay ngắn trong đình nhỏ giữa vòng vây trăm hoa, hẵn tay cầm cuốn sách, dưỡng như đang xem sách.

Nghe thấy tiếng tiểu đồng, hẵn thở dài một tiếng, buông quyển sách trên tay, ngẩng đầu lên.

Lúc này liền có thể thấy rõ hẵn.

Hẵn khuôn mặt tuấn mỹ vô song, nhẵn thẵn như nước, thanh lương thâm thúy, thẵn sắc đạm mạc ôn hòa, khí chất phiêu dật xuất trần:

“Thực sự đã đi rồi???”

Tiểu đồng chậm rãi đến gần hẵn:

“Đúng vậy... Bất quá, thiếu gia, ngươi hôm nay rõ ràng vô sự, vì sao không tiếp kiến bọn họ???”

Khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử chuyển hướng tiểu đồng, con ngươi lăng lặng như mặt nước nhìn chăm chú vào tiểu đồng, lãnh tĩnh nói:

“Bởi vì, tâm của ta, loạn.”

Tiểu đồng kinh ngạc mở lớn miệng, không ai so với người từ nhỏ theo thiếu gia lớn lên như hẵn, hiểu thiếu gia nhà hẵn hơn.

Thiếu gia nhà hẵn luôn luôn phiêu dật như, tuấn dật không thể khinh nhòn, vô luận là tướng mạo, hay là khí chất đều là cao không thể với như thẵn tiên, ung dung cao quý, tâm tình từ trước đến nay cũng tương đối đạm mạc, đối đài sự vật càng là tâm tĩnh như nước.

Thế nhưng, vì sao, ngày hôm nay thiếu gia lại đột nhiên nói, tâm rối loạn.

Không có đi nghĩ có nên hỏi hay không, tiểu đồng hầu như lập tức vô ý thức nói:

“Vì sao???”

Nam tử lại thở dài một tiếng, dường như là mang theo bất đắc dĩ:

“Từ khi rời đi Thiên Cơ đảo, bước vào Tần gia, ta luôn luôn cảm thấy bất an, thậm chí là đêm không thể ngủ. Ta vì muội muội tính quẻ vô số lần, đều là trong hung có cát, cũng không phải hiểm lớn.

Vì vậy, tối hôm qua, ta vì mình tính một quẻ.”

Tiểu đồng hầu như chẳng bao giờ nghe thấy giọng điệu của hắn bất đắc dĩ lại đau thương như vậy, trong lòng mọc lên một cỗ bất an:

“Vậy thiếu gia rốt cuộc tính ra cái gì???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tỏa Tình Thảo

“Tính ra cái gì?”

Nam tử thở dài một tiếng:

“Giống như y giả không thể tự chữa bệnh cho mình... Mặc kệ là tình tượng hay bói toán, liên quan đến mình, có thể tính ra gì đó sẽ rất ít...

Ta tính ra, là tình kiếp của ta...”

Tiểu đồng thở hốc vì kinh ngạc:

“Tình tình tình kiếp?”

Thiếu gia nhà hắn có thể nào nào động tình???

Sao có thể động tình???

Từ lúc thiếu gia nhà hắn sáu tuổi bái đến tinh tú lão nhân môn hạ, liền ăn vào tỏa tình thảo.

Tỏa tình thảo, danh như ý nghĩa, chính là một loại dược thảo có thể khóa lại tình căn của một người —

Cũng không phải là khóa thật, chỉ là tỏa tình thảo sẽ dùng cảm giác cực độ thống khổ, áp chế người ta động tình.

Người ăn vào tỏa tình thảo, là không thể động tình.

Băng không, nhẹ thì bị tỏa tình thảo dǎn vặt thõng khổ không chịu nổi, nặng thì chết.

Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, từ nhỏ phi thường nhiệt tình yêu thương thiên mệnh tinh tượng, phụ mẫu hǎn hao hết tâm tư tìm được tinh tú lão nhân danh xưng là ‘Thiên cơ thǎn toán’.

Tinh tú lão nhân lại nói, muốn thành một gã tinh tượng đại sư xuất sắc, nhất định phải thanh tâm quả dục, không màng danh lợi.

Phải tận lớn nhất hạn độ nhảy ra hồng trần, phải dùng ánh mắt người ngoài cuộc xem kỹ thế giới này mới được.

Để làm được yêu cầu này, Liên Cừ đã ăn vào tỏa tình thảo.

Sau khi Liên Cừ ăn vào tỏa tình thảo, Liên gia nhị lão cũng không hề trông cậy vào Liên Cừ đời này có thể thú thê sinh tử. Chỉ mong Liên Cừ cả đời có thể an an ổn ổn.

Đối với chuyện ăn tỏa tình thảo, bọn họ cũng từng phản đối, nhưng khi đó cũng không thể dao động quyết tâm của Liên Cừ, bọn họ thương yêu hài tử, cho rằng con cháu tự có phúc của con cháu, cũng chỉ có thể lui bước thỏa hiệp.

May là tinh tú lão nhân nói, huyết thống thiên tính thân tình, là cái gì cũng chém không đứt, cho dù là tỏa tình thảo, cũng không có trở ngại với thân tình. Đây cũng là chỗ then chốt Liên gia nhị lão nhượng bộ thỏa hiệp.

Có trở ngại, cũng chỉ là hữu tình và ái tình, trong đó ái tình là sâu nhất.

Một người sớm đã bị đương nhiên cho rằng, cuộc đời này sẽ không động tình, không thể động tình, tính ra ra bản thân sắp gặp tình kiếp, trách không được, tâm của hǎn rối loạn.

Tiểu đồng đang tiêu hóa ý tú trong lời nói của Liên Cừ, biểu tình lập tức khẩn trương thận trọng lên:

“Lẽ nào người khiến thiếu gia gặp tình kiếp, ở trong đám người ngày hôm nay đến thăm hỏi kia???”

Không biết vì sao, tiểu đồng đột nhiên nhớ tới Bạch thiếu gia hắn liếc qua hai lần.

Người nọ hé ra khuôn mặt búp bê khả ái, thế nhưng, lại có một cỗ khí thế thường nhân không có, thâm thúy nội liễm, khiến người ta liếc mắt không thể xuyên thấu.

Liên Cừ ngồi ngay ngắn trong đình lắc đầu:

“Không biết, xem từ quẻ tượng, người nọ vốn chưa từng nhận biết ta, là hôm nay vừa đến Tân phủ, cùng sinh mệnh của ta cũng vừa có giao tiếp mà thôi...

Cho nên, hôm nay ta không muốn gặp bất cứ ai.”

Tiểu đồng nghe Liên Cừ nói, lập tức nói:

“Thiếu gia, ta đi ra ngoài hỏi thăm một chút, hôm nay trở về Tân phủ có người nào.”

Tâm thần của Liên Cừ đã bị quẻ tượng hôm qua hấp dẫn, hắn đối với hiếu kỳ nhiều hơn lo lắng, không thể tin nổi chiêm nhiều nhất, lúc này cũng hết sức hiếu kỳ đối phương, nghe tiểu đồng nói như vậy, liền trầm ngâm một chút gật đầu nói:

“Được, như vậy ngươi đi hỏi thăm một chút.”

Tiểu đồng được mệnh lệnh lập tức rời đi.

Lúc này, một bóng dáng màu trắng, từ ngoài viện nhảy lên tiến vào ‘Vô’ viện, lặng yên không một tiếng động rơi lên trên xà ngang hành lang trong viện.

Người đó là Bạch Khuynh Vận, võ công của hắn cao cường, thân thủ nhanh nhẹn, Liên Cù Liêng Cù ngồi ngay ngắn trong tiểu đình giữa vòng vây trăm loài hoa dĩ nhiên không phát giác.

Bạch Khuynh Vận hơi cúi đầu, hướng bốn phía nhìn lại, hầu như là liếc mắt liếc mắt, hắn liền trông thấy trăm loài hoa nở diễm lệ không gì sánh được, và thanh dật nam tử ngồi ở trong đình.

Bạch Khuynh Vận thấy không rõ tướng mạo nam tử, chỉ là trong lòng sợ hãi than, người này khí chất mờ ảo xuất trần, như sương như khói, một thân trưởng bào trắng viền vàng, chỉ là ngồi, liền tự dung khiến người ta cảm thấy một loại cao quý ưu nhã.

Chỉ tiếc cách quá xa, không thấy rõ tướng mạo, Bạch Khuynh Vận cảm thán một chút, liền dõi đi ánh mắt, nhìn về phía trăm hoa, bách tú không được kỳ giải.

Tần phủ tuy tài lực không thể coi khinh, danh hoa vô số, hoa văn quý phủ cũng là đủ kiểu, thế nhưng, còn không có một chỗ là một năm tú quý hoa nở, nhưng ở trong viện này, vì sao trăm hoa đua nở, vô luận là giống gì, vô luận là mùa gì.

Đang trong lúc hao tâm tổn sức, người nọ trong đình đã đứng lên, sửa sang lại y bào, hướng về phía hàng lang đi tới — hình như là muốn về phòng.

Bạch Khuynh Vận lập tức dán sát vào xà ngang, ngừng thở, không dám có một tia động tác.

Dù sao Liên Cừ thân là Thiên Cơ đảo chủ, nhất định sẽ không đơn giản như vậy, thoảng một cái sơ sẩy, sẽ khiến đối phương phát hiện ra hắn.

Liên Cừ chậm rãi đến gần, con mắt Bạch Khuynh Vận nháy cũng không nháy nhìn tình huống phía dưới, chờ Liên Cừ đi ngang qua, hắn rốt cục may mắn thoáng nhìn qua tướng mạo kinh hồng của Liên Cừ.

Bởi vì nhìn từ phía trên xuống, hắn chỉ nhìn thấy chóp mũi như bạch ngọc cao thẳng, còn có môi đỏ mọng hơi nổi lên, mặt mày không thể thu hết đáy mắt, nhưng có thể cảm thụ ra đường viền mỹ lệ vô song.

Toàn bộ đường cong khuôn mặt nhu hòa ưu mỹ, bước đi ưu nhã điềm đạm.

Không biết vì sao, hắn gần chỉ là thấy một chút như thế — thậm chí ngay cả toàn bộ tướng mạo hắn cũng không thể nhìn toàn bộ, thế nhưng, tâm của hắn, đã có một loại cảm giác rung động.

Chỉ cảm thấy loại khí chất phiêu dật như sương khói này, thoảng cái bao phủ trong lòng hắn, ăn mòn ngũ tạng lục phủ của hắn.

Giờ khắc này, vừa vặn khiến chuyện hắn không giải thích được, chiếm được giải thích.

Chỉ có hoa nở lúc này, như trước sinh cơ dạt dào.

Bạch Khuynh Vận bừng tỉnh đại ngộ, vậy ra, hoa kia là bởi vì người nọ mà nở.

Thế nhưng, vì sao chứ, lẽ nào, người nọ là hoa tiên tử???

Vừa nghĩ như thế, hắn không khỏi quyến rũ khoe miệng nở nụ cười, khí chất người nọ đích xác tựa tiên, tướng mạo hình như cũng rất tuấn mỹ, không chừng, thực sự là hoa tiên tử.

Trách không được Thiên Cơ đảo hắn trụ, được ví von là địa phương mỹ lệ thần tiên trụ.

Mặc kệ thế nào, trên người Thiên Cơ đảo chủ này tựa hồ nơi nơi đều là bí mật, khiến cho Bạch Khuynh Vận cường liệt hiếu kỳ.

Chờ Liên Cử bước vào một cái phòng trong đó, đóng cửa lại, Bạch Khuynh Vận mang theo vẻ mặt kỳ dị rời đi “Vô” viện, hắn vẫn rất mong chờ ngày mai chính thức bái phỏng Thiên Cơ đảo chủ.

Sau đó, hắn nhất định phải chậm rãi, hảo hảo lý giải vị đảo chủ này, hắn nhất định phải đem khăn che mặt thần bí của người kia, từng chút từng chút kéo xuống.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tình Cảnh Liên Phù

Kinh thành, nhiếp chính vương phủ.

Lục y tỳ nữ mang theo vẻ mặt nhút nhát, chậm rãi đến gần thiếu nữ ngồi ở trước cửa sổ đờ ra.

Một thân màu trắng quấn lụa mỏng, cho đến tóc dài màu mực bên hông rồi tung mềm mại ở trên lụa trắng, giống như thác nước đen.

Thân thể mảnh khảnh bọc trong áo quý phi rộng lớn, có vẻ xinh xắn lah lợi, suy nhược bất kham.

Giống như là sợ dọa đến thiếu nữ, lục y tỳ nữ nhẹ nhàng đưa lên chén thuốc trong tay, thấp giọng kêu lên:

“Cô nương.”

Giống như là bỗng nhiên bị giật mình tỉnh giấc, thân thể thiếu nữ cứng đờ, tiếp theo liền trầm tĩnh lại, nâng lên cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, đó là khuôn mặt mỹ lệ vô song.

Làn da trắng nõn như ngọc, lông mày mảnh khảnh, con mắt trong suốt, cùng với môi anh đào hồng nhuận, thuần khiết như hoa sen trắng nở rộ.

Tỳ nữ mỗi lần nhìn thiếu nữ như vậy, vẫn đều một lần sợ hãi than nàng thánh khiết.

Tướng mạo thiếu nữ tuy mỹ lệ, nhưng trên thế giới này, cũng tuyệt đối có người đẹp hơn, thế nhưng khí chất thuần khiết không nhiễm bụi trần của nàng lại không phải là người người đều có.

Huống hồ thân thể của nàng suy nhược, tinh tế khéo léo, nhìn qua đặc biệt chọc người trìu mến, cũng khó trách vương gia các nàng lại mặc kệ ý nguyện của vị cô nương này, mạnh mẽ giữ nàng lại đây.

“Vương gia phân phó cô nương nhất định phải uống được.”

Thiếu nữ — cũng là muội muội Liên Phù của Thiên Cơ đảo chủ hiếm khi khó xử người khác, lắc đầu:

“Không, ta không uống, nói cho vương gia các ngươi, ta muốn về nhà.”

Liên Phù nói, dùng con ngươi hàm chứa hơi nước cầu xin nhìn lục y tỳ nữ.

Nhin nàng cái dạng này, lục y tỳ nữ hận không thể cái gì cũng đáp ứng nàng, đáng tiếc, nàng chỉ là một tỳ nữ nhỏ, hiện thực nói cho nàng, nàng vô pháp bang trợ vị cô nương đáng thương này.

“Vương gia nói nếu cô nương không uống, vương gia sẽ tự mình đến uy cô nương uống.”

Liên Phù vừa nghe, thân thể nao núng một chút.

Nàng từ nhỏ được toàn bộ thân nhân thương yêu che chở, cho dù đi tới rất nhiều nơi, bởi vì nàng giúp đỡ người khác, người khác cũng thường tôn kính cẩn thận với nàng, chưa từng cưỡng bức nàng làm gì...

Nhưng nghiệp chính vương này, nghiệp chính vương này...

Nàng từ nhỏ đều hàm chứa tràn đầy thành kính đối với mọi thứ, nhiệt tình yêu thương không gì sánh được, trên cơ bản còn không có thứ nàng ghét, nhưng nghiệp chính vương này, thành công trở thành đối tượng đầu tiên nàng ghét.

Ngày ấy biết Vô Song biểu ca muốn tới kinh thành thú thê, nàng lập tức gạt ca ca và các biểu ca, mang theo thiếp thân tỳ nữ và các thị vệ bảo hộ thường ngày của nàng, len lén chạy tới kinh thành, muốn trước khi Vô Song biểu ca thành thân gặp hắn một mặt...

Ai biết, nửa đường dĩ nhiên bị một đám người bịt mặt đánh cướp, đối phương không cần tài, không cần sắc, chỉ cần người là nàng, đang lúc hầu như toàn quân bị diệt, sắp bị đối phương cướp đi, lại dụng phải nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên.

Tuy rằng nàng may mắn được Hiên Viên Liệt Thiên cứu, thế nhưng hiện tại nàng càng mong bị đám người kia cướp đi.

Hiên Viên Liệt Thiên lấy danh cứu nàng, muốn nàng dùng thân báo ân.

Trong lòng của nàng chỉ có Vô Song biểu ca, tự nhiên là sẽ không đáp ứng.

Nhưng Hiên Viên Liệt Thiên, dĩ nhiên nhốt nàng!!!

Đáng tiếc nàng và thị vệ tỳ nữ may mắn còn lại đều bị cách ly, bắn thân nàng lại bởi vì thân thể không tốt chưa bao giờ tập võ, lúc này chỉ có thể mặc cho tên vương gia đáng ghét kia nhốt nàng.

Từ khi nàng gặp phải Hiên Viên Liệt Thiên đến khi bị nhốt ở đây, thời gian đã dài, phỏng chừng Vô Song biểu ca của nàng đã sớm đem biểu tấu lấy về nhà...

Nghĩ đến đây, Liên Phù không khỏi bi thương.

Tuy rằng Vô Song biểu ca của nàng từ nhỏ nhìn qua là một tay ăn chơi, thế nhưng kỳ thực đáy lòng rất ôn nhu, cũng là một người trong ca ca và các biểu ca ở chung tốt nhất với nàng, hơn nữa, lúc mọi người phản đối

nàng đi ra ngoài làm việc thiện, chỉ có Vô Song biểu ca chi trì nàng, tán dương nàng...

Cho nên, từ nhỏ nàng đã phi thường luyễn mộ Vô Song biểu ca, bởi trở ngại là tình cảm và thể diện nữ nhi gia, nàng vẫn không có mở miệng, mong muốn Vô Song biểu ca của nàng bày tỏ với nàng trước...

Thế nhưng... Thế nhưng Vô Song biểu ca của nàng hiện tại... Hiện tại đã thú thê...

Hiên Viên Liệt Thiên Hiên Viên Liệt Thiên, chết tiệt Hiên Viên Liệt Thiên đều là lỗi của hắn!!!

Liên Phù càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ghét tất cả liên quan đến Hiên Viên Liệt Thiên, nàng hoàn toàn không có nhu nhược thường ngày, vươn tay hắt đi chén thuốc trên tay lục y tỳ nữ:

“Ta không uống, không uống đồ của vương phủ các ngươi... Ta muốn rời khỏi đây, ta không muốn ở lại chỗ này.”

Lục y tỳ nữ lập tức né thân thể, may mắn tránh khỏi khả năng bị dược trấp (nước thuốc) bắn lên người, nàng có chút giật mình, vị cô nương này cho tới bây giờ đến nơi đây, đều là tích cực chống lại vương gia các nàng, tiêu cực phát giận, thế nào ngày hôm nay lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy.

“Cô nương, vương gia vừa nghĩ bá đạo cõi chấp...”

Nàn còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm đông lạnh cắt đứt:

“Lục Đào, xuống phía dưới, sắc được khác đến đây.”

Động tác của Liên Phù và lục y thiếu nữ đều là ngừng lại, tiếp theo lục y thiếu nữ cúi đầu đáp lại rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Liên Phù ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Hiên Viên Liệt Thiên, trên thân nam nhân này mang theo khí phách hoàn toàn tương phản với nàng, có thể dễ dàng áp chế nàng không thể nhúc nhích.

“Người ngoài không phải đều nói Bạch Liên thánh nữ luôn luôn ôn nhu hiền lương, đối đãi với bất luận kẻ nào đều hòa ái dễ gần sao???

Vì sao tới nhiếp chính vương phủ của ta lại phát cáu???

Vừa rồi vì sao hất đỗ được oản (bát thuốc)??? Là không thích Lục Đào hầu hạ sao, nếu không thích, ta có thể cho Lục Đào từ trước mắt của ngươi vĩnh viễn tiêu thất.”

“Ngươi...”

Liên Phù cắn môi dưới, tức giận viền mắt đỏ lên:

“Ngươi biết rõ là không phải như vậy...”

Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên vóc người cao to, vai rộng, mày rậm mắt to, diện mục anh tuấn, lại thêm vẻ mặt khí phách không chút nào thu liêm, so với ca ca và các biểu ca của Liên Phù bình thường nhiều hơn một tia khí tức xâm lược và thô cuồng, khiến nàng phi thường bất an.

Hiên Viên Liệt Thiên hơi quyền rũ môi, đến gần nàng, nhìn xuống:

“Muốn ra khỏi nhiếp chính vương phủ, đương nhiên có thể, chờ ngươi gả cho ta làm Vương phi, ta tự nhiên sẽ thả ngươi ra phủ... Không, không chỉ như vậy —

Chờ ngươi gả cho ta sau, mặc kệ ngươi muốn đi nơi nào, ta đều sẽ cùng ngươi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đáp Án Tình Yêu

“Ta mới không cần ngươi theo ta...”

Hiên Viên Liệt Thiên vừa dứt lời, Liên Phù liền lập tức mở miệng phản bác.

Hiên Viên Liệt Thiên rất ít khi bị người trái lời, đáy lòng lập tức mọc lên một cỗ tức giận, bất quá lập tức hắn áp chế xuống.

Đối phương là một tiểu nữ tử, một tiểu nữ tử suy nhược, là tiểu nữ tử suy nhược hắn coi trọng, nếu như hắn quá tức giận, không cẩn thận làm nàng bị thương, đến lúc đó yêu thương là chính hắn.

“Không muốn làm Vương phi nhiếp chính vương phủ???

Cũng tốt, vậy ngươi cứ ở tại lầu các này cả đời đi.

Đương nhiên, ngươi cũng có thể dùng tuyệt thực tự sát gì đó uy hiếp ta, thế nhưng, đến lúc đó tỳ nữ thị vệ của ngươi nếu có vạn nhất, ngươi cũng chớ có trách ta.”

Uy hiếp, trấn trụi uy hiếp.

Đây là tử huyệt của Liên Phù thiện lương, nàng sao có thể cho phép mình liên lụy người khác???

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Lục Đào cũng đã đem được sắc tốt lần thứ hai đưa lên.

Đẩy cửa ra, hướng Hiên Viên Liệt Thiên cúi xuống thân thể:

“Vương gia. Được của cô nương đã sắc xong rồi.”

Hiên Viên Liệt Thiên đến ngồi lên ghế dựa, nâng nâng cǎm:

“Ân... Bưng lên cho cô nương uống đi.”

Lục Đào chậm rãi đến gần Liên Phù, lần thứ hai bưng được đến trước mặt Liên Phù:

“Cô nương, xin hãy uống được.”

Liên Phù cũng không nhận, hờ lạnh một tiếng quay mặt đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Lục Đào rất sợ Liên Phù chọc Hiên Viên Liệt Thiên tức giận, vẻ mặt lo lắng nhìn Hiên Viên Liệt Thiên.

Kỳ thực vương gia các nàng cũng không tàn nhẫn, ngoại trừ bình thường bá đạo thô cuồng một chút, thì là một chủ tử tốt.

Nếu như người nơi khác khi dễ hạ nhân, hắn còn có thể giúp đỡ đòi lại thông cáo, thế nhưng vương gia này tính tình cũng rất không tốt, có chút táo bạo.

Vì cô nương này vừa tới không bao lâu, nhìn qua điểm đậm đáng yêu, nàng rất thích, cũng không hy vọng vị cô nương này chọc vương gia tức giận, cũng sợ vương gia nhất thời bị chọc giận, tổn thương cô nương này.

“Cô nương.”

Lục Đào lại kêu một tiếng, trong thanh âm mang theo cầu xin.

Sắc mặt Hiên Viên Liệt Thiên biến ảo muôn vàn, trầm xuống lại trầm xuống.

Cuối cùng, hắn lạnh lùng mở miệng:

“Lục Đào, nếu như ngày hôm nay cô nương không uống hết được trong tay ngươi, ngươi cũng không cần tiếp tục ở lại trong phủ.

Ngay cả được sắc lên cũng không ai uống, vương phủ còn cần ngươi làm gì???”

Nghe xong lời này, Liên Phù lập tức quay mặt lại, trong đôi mắt đẹp lừa giận bắn toé:

“Ngươi... Vô liêm sỉ, chuyện của chúng ta, vì sao lại kéo nàng vào???”

Nàng thật sự chưa từng mắng ngươi, dưới đáy lòng suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ ra từ vô liêm sỉ này.

Thấy nàng không hề thờ ơ, hơn nữa đáng vẻ còn khẩn trương, tâm tình Hiên Viên Liệt Thiên, đột nhiên tốt lên.

“Nàng là nha hoàn hầu hạ của ngươi, ngươi không thích uống được nàng sắc, đó chính là nàng sai...”

“Không muốn uống được, là bởi vì ta không muốn chạm vào đồ của nghiệp chính vương phủ...”

Liên Phù nói đến đây ngăn ngươi, dĩ nhiên bị Hiên Viên Liệt Thiên dẫn dắt nói ra điều trong lòng.

Hung hăng trừng mắt Hiên Viên Liệt Thiên, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể uống được, được kia là thân thể của nàng không thể không có.

Tuy rằng lời của nàng khiến Hiên Viên Liệt Thiên mất hứng, thế nhưng Hiên Viên Liệt Thiên đang vì biểu tình thảng thắn của nàng, không chút nào che giấu nội tâm mà bị hấp dẫn.

Thân tại hoàng thất, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua tiểu nữ nhân thuần khiết như thế, lại hỉ nộ hiện ra ngoài mặt như vậy, khó trách hắn liếc mắt liền nhìn trúng nàng.

“Liên Phù, ta thân là nhiếp chính vương gia, không xứng với Thiên Cơ đảo các ngươi sao? Hay là có nguyên nhân nào khác, vì sao ngươi không chịu gả cho ta???”

Chờ Liên Phù uống được xong, Hiên Viên Liệt Thiên mở miệng hỏi.

Liên Phù giật mình, vì sao không thể gả cho hắn... Bởi vì, nàng thích không phải hắn a... Nàng thích chính là Vô Song biểu ca.

Đến khi nào, nàng mới có thể thấy Vô Song biểu ca của nàng một mặt đây???

Tình huống như vậy, rốt cuộc phải thế nào mới có thể thoát đi nhiếp chính vương phủ???

“Liên Phù, ngươi nói, ta trực tiếp đi Thiên Cơ đảo tìm ca ca ngươi, hướng ngươi cầu hôn, ca ca ngươi có thể đáp ứng hay không???”

Liên Phù bị lời hắn nói lại càng hoảng sợ.

Ca ca có thể đáp ứng hay không???

Trời biết, thế nhưng... Đến lúc đó chính nàng sẽ rất khó làm chủ...

Nàng không muốn!!!

“Không...”

Liên Phù giương mắt nhìn nhiếp chính vương, khuôn mặt luôn luôn suy nhược dĩ nhiên hiện lên nhất mực kiên cường.

“Ngươi thả ta rời đi, tìm người hộ tống ta đi phương bắc Tân gia, tới Tân gia sau, ta sẽ cho ngươi câu trả lời thuyết phục, nói cho ngươi, ta rốt cuộc có muốn gả cho ngươi hay không.”

Nàng phải đi về nhìn biểu tấu của nàng là người thế nào, nàng còn muốn hỏi Vô Song biểu ca của nàng một câu có yêu nàng hay không.

Nếu là biểu tấu đáng giá để Vô Song biểu ca yêu, nếu là Vô Song biểu ca vô ý với nàng...

Như vậy, gả cho nhiếp chính vương, có cái gì không được???

Làm nhiếp chính vương, Hiên Viên Liệt Thiên tự nhiên biết rõ Tân gia tại Huỳnh Quang Hiên Viên đế quốc đại biểu cho cái gì, cũng biết quan hệ giữa Liên gia và Tân gia.

“Nếu như ngươi ngay từ đầu đã không muốn gả cho ta, tới Tân gia rồi bội ước, làm sao bây giờ???”

Liên Phù tức giận nhìn hắn:

“Ta không phải người như vậy, huống hồ, ngươi lẽ nào không có tự tin có thể khiến ta cam tâm tình nguyện gả cho ngươi? Hay là ngươi sợ biểu ca bọn họ không dám đi Tân gia?”

Hiên Viên Liệt Thiên cười cười:

“Tân gia và Hiên Viên gia có gút mắt chém không đứt, ta nhưng thật ra không sợ... Bất quá, đến lúc đó ngươi tùy tiện một câu không muốn giá, ta hiện tại nắm giữ ưu thế, chẳng phải là mất đi sao???”

Liên Phù cắn cắn môi dưới, từ trong lòng móc ra hai viên dược:

“Đây là phệ tâm đan, và giải được phệ tâm đan, giải được cho ngươi, ngươi bảo tồn, nếu như ngày sau, ngươi nghĩ ta là lừa ngươi, ngươi có thể

hủy đi giải được duy nhất trên đời này.

Loại được này cũng sẽ không cấp tốc phát tác, hai tháng sau mới có thể phát tác, một ngày phát tác sẽ cần giải được, trong hai canh giờ không có giải được, ta sẽ lập tức chết đi.”

Liên Phù nói xong không đợi Hiên Viên Liệt Thiên phản ánh liền cầm trong tay phệ tâm đan nuốt vào.

Hiên Viên Liệt Thiên ngẩn người, thấy nàng ăn phệ tâm đan, hắc nghiêm mặt:

“Ta thế nào biết ngươi nói là thật hay giả, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua phệ tâm đan. Ta cũng không biết ngươi cho ta có phải giải được hay không... Ngươi...”

“Ngươi vẫn không tin ta???”

Liên Phù sắc mặt tái nhợt, có chút bi thương nhìn Hiên Viên Liệt Thiên:

“Ta chỉ là muốn quay về Tần gia muốn một cái đáp án mà thôi.”

Nàng chỉ là muốn một đáp án, muốn biết Vô Song biểu ca rốt cuộc có thương nàng hay không, nàng rốt cuộc có nên vì hắn mà tiếp tục kiên trì hay không mà thôi.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn nàng dáng dấp như vậy, từ trong đáy mắt của nàng thấy được không xác định và bất lực, đột nhiên có chút yêu thương.

Mà thôi mà thôi, hắn đường đường nghiệp chính vương, còn sợ thu phục không được một tiểu nữ nhân:

“Được, ta đáp ứng thả ngươi quay về Tần gia, tiền đề là, ta muốn đích thân hộ tống ngươi.”

Ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng của Liên Phù bỗng nhiên sáng ngời, động nhân không gì sánh được. Nàng vốn không trông cậy vào Hiên Viên Liệt Thiên sẽ để nàng một người quay về Tần gia.

“Một lời đã định.”

Nàng nhìn Hiên Viên Liệt Thiên, tâm cũng đã chạy hướng Tần gia.

Vô Song biếu ca, ngươi, rốt cuộc yêu ta sao???

Phương bắc, Tần phủ.

Sáng sớm, Vân Khuynh ở trong lòng Vô Song yếu ớt chuyển tỉnh.

Ngày hôm qua sau khi gặp ác mộng tỉnh lại rồi nghĩ thông suốt, y vẫn ngủ rất an ủn, rất sâu, ngay cả Vô Song lúc nào trở về cũng không biết.

Dù sao lúc tỉnh lại, y là được Vô Song vững vàng ôm vào trong ngực.

Vô Song hình như còn đang ngủ.

Vân Khuynh nhẹ nhàng giật giật trong lòng hắn, thay đổi một vị trí càng thêm thư thích, ôm thắt lưng Vô Song, vốn là muốn tiếp tục ngủ. Thế nhưng, bởi vì thời gian nghỉ ngơi quá dài, y một chút cũng ngủ không được.

Ngủ không được vậy không ngủ nữa, y mở con mắt thanh minh, ngang đầu bắt đầu quan sát Vô Song.

Nói thật, thời gian y và Vô Song ngủ cùng một chỗ không ngắn, thế nhưng, Vô Song luôn luôn ngủ muộn hơn y, dậy sớm hơn y một chút.

Y luôn luôn không có cơ hội nhìn hình dạng Vô Song ngủ.

Mà hiện tại, rốt cục tìm được cơ hội.

Đường nhìn của Vân Khuynh, ôn nhu mà thong thả hướng về phía trước lướt đi.

Da của Vô Song vốn có xũng rất trắng rất nhẵn, nhìn không thấy một điểm lỗ chân lông, Vân Khuynh nhìn, luôn luôn muốn lấy tay đi kiểm tra, thế nhưng sợ quấy rối Vô Song ngủ, chỉ có thể cực lực nhịn xuống.

Đôi môi mỏng thường ngày luôn hơi quyến rũ ra, mang theo tia cười yếu ớt, có thể đem y hồn đến vô lực lúc này cuối cùng cũng thành thật khép lại...

Không được...

Thấy môi Vô Song hồng hồng, nghĩ đến thường ngày hai người môi lưỡi giao triền, y dĩ nhiên muốn hôn lên...

Ô ô, y biến thành xấu, biến ‘Sắc’ rồi.

Vân Khuynh một bên ở trong lòng ai thán, một bên hung hăng trừng Tân Vô Song, cũng không ngờ, y dĩ nhiên trừng đến một đôi mắt màu mực hàm chứa ôn nhu tràn đầy tiếc ý.

“A!”

Vân Khuynh thở nhẹ một tiếng...

Vô Song dĩ nhiên tỉnh, như vậy... Vô Song biết y nhìn lén hắn...

Trời ạ...

Vân Khuynh chỉ muốn kéo chăn, đem mình giấu ở trong, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Đáng tiếc... Đó chỉ là y nghĩ, thấy y có ý trốn tránh, Vô Song lập tức đưa y xoay người đặt ở dưới thân, hôn hồn chóp mũi y:

“Thế nào, Khuynh nhi nhìn có thoả mãn không???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sáng Sớm Chải Đầu

Nghe thấy câu hỏi không có hảo ý của Tân Vô Song, Vân Khuynh bại trận rên lên một tiếng.

Quả nhiên là bị Vô Song bắt được a.

“Thoả mãn thoả mãn, Vô Song tú sắc khả xan như vậy, không hài lòng mới kỳ quái mà.”

Dù sao cũng đã bị phát hiện, Vân Khuynh cũng không tiếp tục che che lấp lấp, thẳng tắp nhìn chăm chú vào con mắt màu mực thâm thúy của Vô Song.

Đáy mắt khoe miệng Vô Song đều nhộn nhạo ôn nhu tiểu ý, lại hôn hồn lên mặt Vân Khuynh:

“Khuynh nhi mới là chân chính tú sắc khả xan.”

Tân Vô Song đè lên trên người Vân Khuynh, mang cho Vân Khuynh một tia cảm giác áp bách, y không khoe xoay đầu, cách cửa sổ hơi mỏng, lờ mờ thấy bên ngoài hình như trời đã sáng.

Y đẩy đẩy Tân Vô Song:

“Vô Song, đứng lên, trời sáng rồi.”

Tân Vô Song tựa đầu chôn ở cổ trắng nõn của y, lắc đầu:

“Không, nằm thêm một lúc... Khuynh nhi chẳng lẽ không muốn làm gì đó rèn đúc thân thể một chút???”

Nói, tay lại bắt đầu không quy củ.

Vân Khuynh không chút khách khí đánh rót tay hắn:

“Không được, ta vừa tới Tân phủ, không muốn khiến người khác nghĩ ta là một người lười, lại càng không muốn làm hỏng nhan họa thủy trong mắt người Tân gia các ngươi, làm hại Tân nhị công tử ‘Từ đây quân vương không tảo triều’.”

Tân Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói cười ha ha, cũng thuận theo từ trên người Vân Khuynh lật người xuống.

“Hay cho câu ‘Từ đây quân vương không tảo triều’, ta nếu như là vua của một nước, Khuynh nhi là ái phi của ta, ta vô cùng nguyện ý làm một hôn quân ‘Từ đây quân vương không tảo triều’.”

Vân Khuynh vẻ mặt hắc tuyến, không hề để ý tới hắn, quay đi bắt đầu rời giường mặc quần áo.

Tân Vô Song nghiêng thân thể, lấy tay đỡ lấy gò má, tóc dài màu mực từ bên trên vai trút xuống.

Con ngươi sâu thẳm của hắn, nháy cũng không nháy nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Vân Khuynh.

Trong ánh mắt hắn bao hàm một tia dụ hoặc, một tia lửa nóng, còn có rõ ràng trêu tức, động tác Vân Khuynh vốn có rất thông thuận, bị hắn nhìn như thế, lập tức gãy đoạn.

Càng ngày càng luống cuống tay chân, Vân Khuynh tức giận, trừng mắt Tân Vô Song:

“Không được nhìn.”

Tân Vô Song buông xuống mí mắt, khóc miện hơi quyến rũ ra:

“Được, không nhìn.”

Nói xong, hắn chậm rãi ngồi dậy, cũng bắt đầu cầm quần áo rời giường.

Không có đường nhìn của Tân Vô Song ở một bên quấy rầy, Vân Khuynh rất nhanh quần áo chỉnh tề.

Tân Vô Song khoác lên ngoại sam cuối cùng, nhìn Vân Khuynh còn chưa kịp chải tóc, cũng mặc kệ mình cũng là hình dạng tóc tai bù xù, kéo lại cánh cửa.

“Long Lê?”

Quả nhiên là thị vệ tốt gọi lúc nào đến lúc đấy, lập tức xuất hiện:

“Nhị công tử?”

Tân Vô Song tự tiếu phi tiếu nhìn hắn:

“Đi bụng nước nóng đến đây, ta và phu nhân muốn rửa mặt chải đầu.”

“Được, lập tức đến.”

Nhận lệnh, Long Lê lập tức ẩn đi thân thể.

Tân Vô Song một lần nữa khép cửa lại, thấy Vân Khuynh đang vật lộn với mái tóc dài, thực sự là vật lộn, tóc của cô nhân quá dài, Vân Khuynh luôn luôn không thích chỉnh lý, ở Vân gia thì có Hồng Châu hỗ trợ.

Lúc đi đường, y hầu hết đều là buồn ngủ, tóc cũng không để ý, hiện tại tới Tân gia, tự nhiên không thể nhàn安然 như vậy.

Cho nên, Vân Khuynh dự định chải đầu một chút, đáng tiếc, y thực sự không quá biết cách, hiện tại tóc của y tuy rằng đỡ hơn lúc ngủ, thế nhưng, muốn đi ra ngoài gặp người, còn xa xa thiếp.

Tần Vô Song nhìn thấy buồn cười, hắn đi qua, ôn nhu lấp đi chiếc lược trên tay Vân Khuynh, nhẹ giọng nói:

“Để ta.”

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng:

“Được rồi.”

So sánh hoàn cảnh sinh ra và lớn lên của hai người, Vân Khuynh hắn là am hiểu tự gánh vác hơn Tần Vô Song, đáng tiếc, sự thực hoàn toàn tương phản.

Tần Vô Song từ nhỏ không có các loại thư đồng, lục đại ảnh vệ chính là trợ thủ đặc lực Tần gia tam huynh đệ không thể thiếu, ngoại trừ lục đại ảnh vệ, bên người bọn họ, không còn có ai rất thân mật.

Mà Vân Khuynh, tuy rằng Vân phủ không chào đón y, mẫu thân cũng mất sớm, thế nhưng còn có một Hồng Châu đem mấy chuyện vụn vặt này, chiếu cố chu đáo.

Tần Vô Song một tay nâng lên sợi tóc Vân Khuynh, một tay chậm rãi đem lược xuyên vào trong mái tóc dày màu mực.

Từ trên xuống dưới, chậm rãi, mềm nhẹ, trượt xuống.

Tóc của Vân Khuynh, đen đặc, dài nhỏ, xúc cảm nhẵn nhụi mềm mại, sợi tóc cũng rất thẳng, vừa rồi bị Vân Khuynh ngược đai như vậy, dĩ nhiên mảy may không có rối lại với nhau.

Lược trong tay Tần Vô Song, thông suốt, từ đầu trượt tới đuôi.

Tần Vô Song thu lại lông mày, thần sắc yên lặng, ánh mắt chuyên tâm chăm chú, giống như trong mắt chỉ còn lại mái tóc dài như thác nước đen.

Vân Khuynh dần dần nhắm mắt lại, cảm thụ quý trọng và chăm chú rõ ràng của Tân Vô Song.

Long Lê đem nước nóng đặt xuống đất, gõ cửa, một lúc lâu hai người kia mới nghe được, thần sắc Tân Vô Song không đổi, chỉ thở ơ trả lời một câu:

“Tiến đến.”

Long Lê bụng nước nóng, vừa vào cửa thì thấy nhị công tử nhà mình đang chải đầu cho người khác, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa đem nước nóng trong tay rót ra ngoài.

Ngô, nhị công tử đối nhị phu nhân thật tốt.

Hắn nếu như học tập nhị công tử, cũng đối tốt với Long Kính như vậy, đầu gõ hũ nút Long Kính kia liệu có thông suốt hay không???

Long Lê nghĩ, buông nước nóng và khẽ mỉm cười, cũng không tiếp tục quấy rối hai người, lặng lẽ đi ra ngoài.

Đương nhiên, hắn cũng không quên đóng cửa lại.

Mất một thời gian dài, Tân Vô Song rốt cục chải toàn bộ mái tóc Vân Khuynh, hơi xoay tròn kéo lên một búi tóc giản đơn, tiện tay cầm lấy trâm gài tóc của chính hắn xen vào.

“Được rồi, đại công cáo thành!”

Vân Khuynh mở mắt ra, nhìn mình trong gương, giữa búi tóc màu mực là một chiếc trâm gài tóc ngọc bích giản đơn, không nặng nhưng cũng đủ ý vị, đơn giản mà không mất cao nhã, y rất thích.

Xoay người cười cười với Tân Vô Song:

“Cảm tạ.”

Tần Vô Song cúi người nhẹ hôn một ngụm lên môi anh đào của y:

“Đối với ta, còn cần cảm tạ sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bá Phỏng Đại Ca

<tbody> Bởi vì Vân Khuynh và Vô Song ở trong phòng thuận tiện dùng đồ ăn sáng, cho nên chờ đến lúc bọn hắn ra ngoài, đã là hơn một canh giờ sau đó.

“Khuynh nhi, theo ta đi gặp đại ca một lần đi, hôm qua gặp vội vàng, ta còn chưa chính thức giới thiệu đối phuơng cho các ngươi.”

Vân Khuynh gật đầu.

Tần Vô Song ở trên đường đã từng nói cho y, đại ca bọn họ, là một người lãnh tình ít lời, tuy rằng từ khi sinh ra đến bây giờ chưa bao giờ cười, thế nhưng đối với thân nhân nhà mình, lại từ một nơi bí mật gần đó quan tâm chu đáo.

Vô Song còn nói đại ca hắn, thái độ làm người ổn trọng, xử sự công bằng, là một đại ca tốt đáng giá tôn kính, đáng giá kính trọng.

Về phần Tần Vô Phong kỳ quái y ngày hôm qua nhìn thấy kia...

Ngô... Cảm giác kỳ quái này, có lẽ là y quá mệt mỏi sẵn sinh ảo giác...

Vô Song nắm tay Vân Khuynh, đi tới trước thư phòng đại ca hắn.

Vân Khuynh khẩn trương nắm lại tay Vô Song:

“Vô Song... Người có nói cho đại ca ta là nam tử không???”

Tần Vô Song gật đầu:

“Hôm qua, ta đã đem toàn bộ chuyện, đều nói cho đại ca.”

Vân Khuynh chau mày, trong mắt có thấp thỏm và bất an:

“Vậy... Đại ca ngươi có phản ứng gì không... Ân, hắn có khuyên ngươi thú một nữ tử... Hay là nói sai gì đó không???”

Vô Song buồn cười nhéo mũi Vân Khuynh:

“Ta hiện tại mới biết Khuynh nhi là một tiểu lo nghĩ quỷ, bất quá...”

Tần Vô Song cố ý chấn chỉnh sắc mặt, cực kỳ nghiêm túc nói:

“Đại ca đích xác có nói với ta vài lời.”

Ánh mắt Vân Khuynh ảm đạm, nghĩ quả nhiên không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp thu nam tử cùng nam tử thành hôn...

Đại ca Vô Song, phản đối bọn họ...

Tần Vô Song vốn chỉ là trêu tức Vân Khuynh, thấy Vân Khuynh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ chậm rãi ảm đạm xuống, yêu thương không ngớt.

Lập tức ôm lấy thân thể y, đáy mắt mang theo hối hận và yêu thương:

“Khuynh nhi, ngươi hiểu lầm, đại ca nói, nếu ta thú ngươi, vậy phải đối tốt với ngươi...”

Đại ca, là sẽ không phản đối người có thể chân chính cho ta hạnh phúc...”

Vân Khuynh ngăn người:

“Cái gì???”

Tần Vô Song lập lại lần nữa:

“Ta nói, đại ca sẽ không phản đối người có thể chân chính cho ta hạnh phúc...

Trên thực tế, không chỉ là đại ca, Tần gia mọi người, cũng sẽ không phản đối.

Cho nên, Khuynh nhi, ngươi an tâm đi, không cần luôn luôn sợ sẽ không được người khác tán thành.”

Vân Khuynh có chút cảm động, vậy ra y bất an, Tần Vô Song đều biết a.

Người Tần gia sẽ không phản đối người có thể chân chính cho Vô Song hạnh phúc...

Thật là một nhà hạnh phúc hài hòa...

Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn Tần Vô Song, khéo miệng cong lên dáng tươi cười mỹ lệ phát ra từ nội tâm:

“Ta đã biết, Vô Song, kiếp này gặp được ngươi, ta thật là may mắn.”

Đáy mắt Tần Vô Song cũng vì Vân Khuynh nói mà kích động không ngớt, thế nhưng nét mặt lại khôi phục thành dáng dấp cà lơ phắt phơ:

“Khuynh nhi biết là tốt rồi, sau đó Khuynh nhi nhất định phải quý trọng ta cho tốt.”

Vân Khuynh nhìn Vô Song cái dạng này, lắc đầu, thở dài nói:

“Nhất định, nhất định sẽ quý trọng Vô Song.”

“Được rồi, hết sợ rồi sao? Không sợ vậy chúng ta vào đi thôi.”

Tần Vô Song đang muốn gõ cửa, lại đột nhiên buông tay, nói với Vân Khuynh:

“Kỳ thực, Khuynh nhi, đừng nói mọi người không phản đối. Cho dù bọn họ phản đối, ta cũng sẽ kiên trì cho rằng sự lựa chọn của ta là chính xác, sẽ không vứt bỏ người.”

Nói xong không đợi Vân Khuynh phản ứng liền gõ cửa.

Tần Vô Phong số khổ, quả nhiên là sớm đã ngồi công tác ngay ngắn trong thư phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa hắn ngừng bút trong tay, xoa nhẹ huyệt Thái Dương hai bên, có chút uể oải nói:

“Tiến đến.”

Vô Song lập tức đẩy cửa ra, kéo Vân Khuynh đang ở trạng thái ngốc lǎng vào cửa.

Tần Vô Phong giương mắt nhìn thấy Vô Song và Vân Khuynh, ánh mắt cứng lại, tiếp theo khôi phục lãnh tĩnh.

Vân Khuynh đang tiêu hóa lời Vô Song nói, ngẩng đầu nhìn Vô Song, đang muốn nói cái gì đó với hắn, lại đột nhiên ý thức được Tần Vô Phong ở đây, lập tức quay đầu, nhìn về phía Tần Vô Phong, có chút ngại ngùng kêu lên:

“Đại ca, buổi sáng tốt lành.”

Tiếng đại ca này, không hiểu vì sao, nghe vào trong tai Tần Vô Phong, có chút chói tai nói không nên lời.

Tần Vô Song từ lâu đã đĩnh đạc ngồi vào một bên, vẫy tay hướng Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, đến, ngồi đây đi.”

Vân Khuynh chậm rãi đến chỗ Tân Vô Song, đi tới nửa đường lại bởi vì lời Tân Vô Phong nói, ngơ ngác:

“Vân nhi, sớm.”

Vân... Vân Vân Vân nhi???

Hãnh... Là gọi y sao???

Y lập tức xoay người, dùng ánh mắt hỏi nhìn về phía Tân Vô Phong.

Trong ánh mắt lãnh liệt của Tân Vô Phong, chậm rãi hòa thêm một tia ôn nhu:

“Hôm qua Vô Song nói cho ta biết chuyện các ngươi, nói muốn ta coi ngươi như đệ đệ...”

Vân Khuynh lại quay đầu nhìn Vô Song, trong ánh mắt là ôn nhu đưa tình.

“Ta vốn dự định giống Vô Song gọi ngươi Khuynh nhi...”

Vân Khuynh nghi hoặc, vậy gọi Khuynh nhi, sao lại kêu Vân nhi...

Giống như là gọi một nữ nhân... Hơn nữa, xưng hô Vân nhi này, cũng quá thân mật một chút???

Thanh âm Tân Vô Phong lại vang lên, giải thích nghi hoặc cho y:

“Nhưng Vô Song nói Khuynh nhi là cách gọi của một mình hắn... Xưng hô đặc biệt... Ta không thể gọi như vậy...

Vậy nên, ta gọi ngươi Vân nhi.”

Vân Khuynh có chút dở khóc dở cười... Tân Vô Song nam nhân này... Ngay cả một cái tên cũng nhỏ mọn như vậy...

Y không thể không gật đầu với Tân Vô Phong:

“Như vậy, đại ca tùy tiện gọi.”

Dù sao Tân Vô Phong là đại ca Vô Song, như vậy cũng là đại ca của y, gọi thân mật một chút cũng không có gì... Hơn nữa, người ta là trưởng bối, người ta muốn gọi thế nào thì cứ như vậy, y phản đối, không phải là bác bỏ mặt mũi người ta sao...

Tuy rằng Vân Khuynh nhận đồng cách gọi của Tân Vô Phong khiến tâm tình Tân Vô Phong rất tốt, thế nhưng... Thái độ chẳng hề để ý của Vân Khuynh, lại khiến hắn có chút khó chịu.

Mang theo một chút ác ý phát tiết, hắn mở miệng nói:

“Hắn là không ai gọi Vân nhi... Như vậy, sau đó cũng chỉ có đại ca có thể gọi người Vân nhi... Vân nhi, cũng là đặc biệt xưng hô của đại ca.”

Lời này vừa nói ra, sấm đánh một phồng.

Vân Khuynh và Tân Vô Song ngạc nhiên cùng nhau nhìn về phía hắn.
</tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Toàn Tâm Tiếp Thu

<tbody> Tân Vô Song nhíu mi trước tiên, nhìn Tân Vô Phong có chút không vui nói:

“Đại ca, như vậy không tốt lắm???”

Đại ca hắn làm việc luôn luôn rất có chừng mực, hôm nay sao lại nói ra lời mất tiêu chuẩn như vậy???

Tân Vô Phong con ngươi lãnh liệt, không chút nào lùi bước đón nhận Vô Song:

“Có cái gì không tốt... Ta chỉ là muốn thử cảm giác có đặc quyền xưng hô đặc biệt của mình một chút mà thôi...

Vô Song là có tức phụ quên đại ca... Ít hôm nữa đại ca thú thê, tự nhiên là không cần tranh xưng hô với ngươi.”

Tuy rằng Tân Vô Phong nói không sai, thế nhưng, Tân Vô Song từ trong đó nghe ra một ít tình tự khác...

Tỷ như, bất mãn???

Lông mày Tân Vô Song càng nhăn càng chặt:

“Như vậy, đại ca sớm một chút thú một vị tẩu tẩu về đây đi...”

“Vô Song.”

Vân Khuynh kéo ống tay áo Tân Vô Song:

“Chỉ là một cái xưng hô mà thôi, đại ca nói như vậy, cũng là một loại bảo vệ với ta, dù sao ngoại trừ đại ca cũng không thấy có ai gọi Vân... Vân nhi.”

Tân Vô Song nghe Vân Khuynh nói như thế, ngẩn người, đúng vậy, chỉ là xưng hô mà thôi, hắn hình như quá tích cực rồi.

Vừa rồi, vì chuyện nhỏ như vậy, dĩ nhiên cùng đại ca kính yêu của hắn tính toán chi li???

Tân Vô Phong hứng thú sâu sắc nhìn Vân Khuynh:

“Vẫn là Vân nhi tương đối hiểu chuyện.”

Sắc mặt Vân Khuynh cứng đờ, kỳ thực y cũng cảm thấy Tân Vô Phong biểu hiện quá mức quái dị, có chút không hợp thân phận, y là vì trấn an Vô Song mới nói như vậy...

Ai biết... Dĩ nhiên lại bị khen là hiểu chuyện...

Ngô... Đại ca kỳ quái này, quả nhiên không thể dùng tư duy đối phó người thường đến đối phó...

Sau đó, tiếp xúc ít đi thì tốt hơn.

Vân Khuynh ở bên cạnh nghĩ như vậy, dưới đáy lòng Tân Vô Phong cũng có chút ảo não, nhất thời nhanh miệng hắn đã nói ra lời không hợp cấp bậc lẽ nghĩa như vậy, cũng khó trách Vô Song sẽ có phản ứng như thế...

Chỉ có điều, may là, hắn chân chính được tán thành đặc quyền của mình như vậy.

Vân nhi Vân nhi, ngay cả Vô Song cũng không gọi Vân nhi, thật tốt.

Con ngươi như sao lạnh vì suy nghĩ trong lòng, thoảng hòa tan, hắn chỉnh lý tốt tâm tình, nhìn về phía đê đê:

“Vô Song và Vân nhi tới nơi này, là vì...”

Tần Vô Song câu câu khéo mồi:

“Là vì chính thức giới thiệu đại ca và Khuynh nhi nhận thức a, bất quá, đại ca và Khuynh nhi, ngay cả xưng hô đặc biệt đều có, ta nghĩ cũng không cần cẩn thận giới thiệu lại.”

Hắn vẫn không thể tiêu tan với cái xưng hô nhỏ kia, có chút cật vị.

Nhắc tới việc này, Tần Vô Phong đột nhiên nhớ tới tư liệu Long Kính chỉnh lý tới, tư liệu về Vân Khuynh.

Trên tư liệu viết, y là Vân phủ tam công tử, từ nhỏ đã cùng mẫu thân bị phụ thân vứt bỏ ở hậu viện, chịu huynh đệ tỷ muội nhục nhã, hơn nữa, lúc trước ở Vân phủ, y bị coi là nữ nhi dưởng, trên mặt cũng có một đạo dấu vết không nhỏ.

Về lý luận, người lớn lên trong hoàn cảnh đó, đều tương đối cùu thị thế giới này, hận đời, nhưng từ chõ Long Lê thì hắn biết Vân Khuynh là một người thông minh ôn nhu.

Mâu thuẫn như vậy, vì sao Vân gia không tìm người khác đại giá, hết lần này tới lần khác lại tìm y, mà tính tình, tướng mạo của y trước sau xuất giá khác biệt quá lớn.

Có thể hay không...

Lần đại giá này, có ẩn tình khác???

Mà Vân Khuynh, cũng không phải là Vân tam công tử chân chính???

Tần Vô Phong nghĩ, tâm trầm xuống.

Đối với Vân Khuynh, hắn tuy có một loại thiện cảm kỳ lạ, thế nhưng, hắn như trước vẫn thanh tịnh lý trí.

Dù sao, trừ đi Tần gia nhị lão không phụ trách không nói, Tần gia lớn như vậy, hắn là người nhiều tuổi nhất, hắn có nghĩa vụ có trách nhiệm vì cái nhà này thu xếp tốt tất cả.

Cho dù mệt chết, cho dù có đôi khi không được lý giải, hắn vẫn như trước cam tâm tình nguyện như vậy.

Hiện tại, đối với những điểm đáng ngờ này, hắn phải để Vân Khuynh cho hắn một lời giải thích hợp lý.

Bằng không...

Vân Khuynh tồn tại, đối với hắn mà nói, chính là một cái gai trong lòng.

“Vân nhi.”

Vân Khuynh nghi hoặc nhìn hắn:

“Đại ca, có việc gì vậy???”

Tần Vô Phong chỉ chỉ chiếc ghế bên người Vô Song:

“Ngươi ngồi xuống trước, ta cũng muốn hỏi ngươi một sự tình.”

“Nga.”

Vân Khuynh có chút khẩn trương, bất quá cũng lập tức ngồi xuống.

“Ta nghe nói... Người ở Vân gia rất không được đai kiển...

Hôm nay, thành người Tần gia, ngươi làm sao đối đai Vân gia???”

Vấn đề của Tân Vô Phong khiến Vân Khuynh ngẩn người, Tân Vô Phong không đề cập tới, y hầu như đã quên Vân gia, dù sao, y đã rất lâu không nhớ tới Vân gia.

Hồi tưởng một chút sinh hoạt xuyên qua đến Vân gia, sắc mặt y hơi hoi mang theo bi thương:

“Lúc ở Vân gia, ngay cả Vân vương gia và người trong nhà hắn đều không thích ta, nhưng ta có nương một người ôn nhu thiện lương, cũng có một Hồng Châu thật tình đối tốt với ta...

Trong vài chục năm sinh hoạt, thế giới của ta, có các nàng hai người là đủ rồi, cũng đủ ấm áp.

Hôm nay gả cho Vô Song, tuy rằng ta là nam nhi thân, thế nhưng nếu đã bái đường thành thân, ta liền nhận định hắn —

Hiện tại, Vân gia với ta mà nói...

Lúc đáp ứng đại giá, ta đã từng nói điều kiện với Vân gia, từ nay về sau cùng bọn họ nhất đao lưỡng đoạn, không còn liên quan...”

Nói đến đây, y dừng một chút, tổng kết một câu:

“Rất tốt với ta, ta nhất định sẽ không quên, đối ta không tốt, ta cũng sẽ không cõi sức nhớ kỹ.”

Tân Vô Phong gật đầu.

Vân nhi, là không quan tâm đến Vân gia những người đó, trách không được không có hậu đời, trách không được ly khai Vân gia trái lại càng thêm khoái hoạt.

Dưới đáy lòng thán phục yêu thương y thông thấu rộng rãi, âm thầm hạ quyết tâm, sau đó bắt được điểm yếu của Vân gia, nhất định không thể đơn

giản tha thứ.

“Vân nhi nghĩ như vậy thì tốt, sau đó, không cần lo cho cái gì Vân gia, Tân gia chính là nhà của ngươi, duy nhất của ngươi.”

Nhà...

Từ này, xúc động Vân Khuynh, đôi mắt đẹp đen kịt như mực của y thăng tấp nhìn chăm chăm Tân Vô Phong:

“Ta nhớ kỹ, ta là người Tân gia, Tân gia là nhà của ta.”

Vào giờ khắc này, Vân Khuynh cuối cùng từ trong ra ngoài, toàn bộ nhận đồng thân phận đại ca của Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong gật đầu, tỉ mỉ nhìn lại khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, đáy mắt bốc lên hỏa diễm chính hắn cũng không biết, Vân Khuynh bị ánh mắt ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc khiến hai gò má nóng lên.

Tân Vô Song ở một bên nhìn thảng nhíu mày, đại ca hắn và Vân Khuynh ở chung, thế nào lại càng ngày càng quái dị???

Hắn ho nhẹ một tiếng:

“Đại ca?”

Tân Vô Phong trong lòng cả kinh, hắn dĩ nhiên ở trước mặt Vô Song thăng tấp nhìn chăm chăm Vân nhi...

Tuy rằng trong lòng ngạc nhiên, thế nhưng nét mặt hắn như trước không có biểu tình, gọn sóng bất kinh:

“Ta chỉ là có chút hiếu kỳ, trước khi Vân nhi giá đến Tân gia, trên mặt không phải có một đạo dấu vết sao, thế nào hôm nay...”

Vân Khuynh chau lại đầu lông mày.

Nếu nói Tân Vô Phong biết tình cảnh của y ở Vân gia, như vậy y sẽ nghĩ là Vô Song nói cho hắn, dù sao việc này y cũng nói qua cho Vô Song.

Nhưng chuyện dấu vết ở trên mặt của y trước đây, ngay cả Vô Song cũng không biết, Tân Vô Phong lại biết.

Như vậy chỉ có thể nói, Tân Vô Phong... Điều tra y...

Đây lòng có chút không vui, cho dù là ai bị người khác vô thanh vô túc điều tra, đều sẽ nghĩ không vui.

Thanh âm nhẹ nhàng lúc trước của y trở nên có chút trầm thấp:

“Đó chỉ là dấu vết khi còn bé không cẩn thận đập phải, kỳ thực sớm đã tốt...

Vì không muốn người Vân gia, bởi vì tướng mạo của ta đi phiền ta, ta liền một mực dán dấu vết giả trên mặt.

Lúc giá cho Vô Song thì phải rời khỏi Vân phủ, ta nghĩ không cần phải dán tiếp, nên đã bỏ đi.”

Một phen nói hết, rõ cuộc giải trừ toàn bộ nghi hoặc của Tân Vô Phong, hắn cuối cùng cũng có thể an tâm tiếp nhận Vân Khuynh.

Bất quá, phát giác Vân Khuynh không vui, hắn lập tức xin lỗi:

“Vân nhi, xin đừng giận ta điều tra ngươi chuyện này.

Đây chỉ là vì an nguy của Tân gia, dù sao địa vị và tình cảnh của Tân gia đều quá mức vi diệu, không cẩn thận một chút, đã sớm không còn tồn tại.

Huống hồ, đại ca cũng là thật tâm muôn lý giải quá khứ của Vân nhi, tiếp thu Vân nhi nhanh hơn —

Dù sao, ta không giống Vô Song, đã cùng ngươi ở chung lâu như vậy, biết tất cả về ngươi..."

Vân Khuynh buông xuống mi mắt:

"Không sao đại ca, ta biết ngươi là vì Tân gia, vì tốt cho ta."

Chỉ là...

Dưới đáy lòng Vân Khuynh, mong muốn sau đó, không nên không nói cho y liền làm chuyện như vậy...

Biết đáy lòng Vân Khuynh chú ý, nhưng Vô Song cho rằng đây là cần thiết, hẵn cầm tay Vân Khuynh:

"Cho dù đại ca không đi điều tra quá khứ của Khuynh nhi, ta cũng sẽ đi..."

Bởi vì ta bức thiết muốn lý giải toàn bộ của Khuynh nhi...

Yên tâm đi Khuynh nhi, loại chuyện này, không có lần thứ hai."

Vân Khuynh hiểu, gia đình giống như Tân gia, không đem y lý giải nội tình đến thông thấu, lại thế nào sẽ mở rộng thể xác và tinh thần, hoàn toàn tiếp thu y???

Cho nên y cũng không tiếp tục tính toán, mỉm cười với Vô Song và Tân Vô Phong:

"Thực sự không sao, Vô Song và đại ca yên tâm, ta sẽ không tức giận."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Rốt Cuộc Là Ai

“Đúng rồi, đại ca.”

Ba người ngồi ở trong thư phòng Tân Vô Phong, Tân Vô Phong lảng lặng tiến nhập trạng thái công tác, Vô Song và Vân Khuynh ở một bên đọc sách, Vô Song là cố ý ỷ lại không muốn làm việc, chỉ cùng Vân Khuynh.

Sợ đại ca nhà mình đột nhiên sai khiến nhiệm vụ gì đó cho hắn, hắn một chút cũng không nhìn được quyển sách trên tay, đang nỗ lực tìm lý do chuồn đi.

Không ngờ, hắn vừa lúc tìm được một lý do tốt.

Tân Vô Phong không có chút nào vui vì bị cắt đứt, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt mang theo ý hỏi:

“Sao vậy???”

Tân Vô Song kéo Vân Khuynh một lọn tóc của Vân Khuynh, tùy ý thưởng thức ở trong tay, vểnh lên khoe môi hỏi:

“Nghe nói hôm qua Khuynh Vận vội tới tặng hạ lễ tân hôn cho ta???”

Đáy mắt Tân Vô Phong hiện lên một tia buồn cười:

“Tên kia... Dẫn theo một đại phiền toái cho chúng ta, thứ phiền phức kia hiện nay còn đang xử lý.”

Vô Song nháy nháy mắt:

“Ta và Khuynh Vận, đã lâu không gặp...”

Tần Vô Phong lập tức biết ý tứ của hắn:

“Đi đi đi... Mang theo Vân nhi đi nhận thức thêm vài người cũng tốt

Bất quá, hôm qua Khuynh Vận nghĩ đến muôn gặp Liên Cử biểu đệ, đáng tiếc Liên Cử biểu đệ hôm qua có việc, không tiếp kiến hắn...

Lấy tính tình của Khuynh Vận, hôm nay sợ là đã sớm đi tìm Liên Cử biểu đệ...

Ngươi có thể thuận tiện mang Vân nhi đến chỗ Liên Cử biểu đệ, cho dù Khuynh Vận không ở, các ngươi cũng có thể ở đó chờ hắn.”

Kỳ thực Vô Song hoàn toàn không cần lo lắng Tần Vô Phong lúc này sẽ nghiền ép sức lao động của hắn.

Bởi vì Tần Vô Phong nhớ Vân Khuynh vừa đến Tân gia, ngoại trừ Tân Vô Song ai cũng không biết, Tân Vô Phong dự định một đoạn thời gian, không làm phiền Vô Song để Vô Song có thời gian mang Vân Khuynh đi hiểu rõ Tân gia, dung nhập Tân gia.

“Tốt lắm, chúng ta đây đi chỗ Liên Cử biểu ca...”

Vô Song nói xong liền lấy lại quyển sách trên tay Vân Khuynh nói:

“Khuynh nhi, đừng xem, theo ta đi gặp biểu ca.”

Nói xong, hai người đứng dậy rời đi, Tân Vô Phong nhìn bóng dáng bọn họ ly khai, ngực ước ao không gì sánh được, Vô Song và Vân nhi... Rất xứng.

Không biết ngày sau, hắn có thể hay không tìm được một người giống như Vân nhi... Làm bầu bạn!

Thẳng đến lúc hai người đóng cửa, hắn mới thu hồi đường nhìn, có chút cay đắng nhìn đống sổ sách xếp thành chồng trên bàn, hắn càng nghĩ càng thấy uể oải. (Vũ: tội nghiệp A Phong của ta!!!!)

“Khuynh nhi, Liên Cừ biểu ca chính là Thiên Cơ đảo chủ ta đã từng nói cho ngươi, chúng ta thật có phúc, chỗ Liên Cừ biểu ca, vạn vật sinh cơ bừng bừng, trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết lại thêm mùi thơm trận trận.

Ngô, nếu không phải biểu muội lần này thất tung, chúng ta hầu như cũng không thể thấy hắn.”

Vân Khuynh cười gật đầu lắng nghe Tân Vô Song nói.

Mặc kệ người Tân gia, hay là người có liên quan đến Tân gia, đều là quái thai, đều có một chút chỗ không giống với người thường.

Người thường sao có thể tiếp thu chuyện mình thú một nam nhân, đồng thời yêu nam nhân kia, người thường sao có thể hướng ‘Đệ muội’ của mình xin xưng hô đặc biệt, người thường có thể nào thánh khiết thiện lương như Liên Phù, người thường sao có thể mặc danh kỳ diệu lệnh trăm hoa đua nở???

Trong lúc Tân Vô Song và Vân Khuynh lải nhải nói liên miên về Tân gia và một số thân thích Tân gia, Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ ở ‘Vô’ viện, đang ở trăm tư không được kỳ giải.

Lấy quẻ tượng của hắn đến xem, người sẽ gây kiếp nạn cho hắn, chính là người xa lạ hôm qua tiến Tân phủ.

Tiểu đồng bên người hắn hôm qua giúp hắn tìm hiểu, hôm qua Tân gia, chỉ có hai người.

Một là biểu đệ Tân Vô Song cùng với tân hôn thê tử của hắn, bên trong đoàn người kia, thê tử Tân Vô Song là một ‘Nữ tử’.

Một là thế giao với Tân gia, Bạch gia gia chủ hoàng thương thế gia đến từ kinh thành, hắn mang theo một người nữ tử rất giống ảnh vệ Tân gia đưa cho Tân gia.

Tình kiếp của hắn, rốt cuộc sẽ là ai trong những người này???

Sẽ là thê tử Tân Vô Song, hoặc là, nữ tử bị đưa cho Tân gia kia???

Thiên Cơ đảo chủ Liên Cử đơn thuần thế nào sẽ biết, tình kiếp của hắn, cũng không phải là một người nữ tử, mà là một người nam tử...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Loại Bỏ Vân Khuynh

Lúc Tân Vô Song và Vân Khuynh đến ‘Vô’ viện Liên Cù ở, Liên Cù đang uy thức ăn cho một con vẹt rất đẹp.

Con vẹt kia toàn thân năm màu lông chim, diễm lệ không gì sánh được, phi thường chọc người chăm chú.

Đồng tử thiếp thân của Liên Cù dẫn Vân Khuynh và Vô Song tiến viễn, con vẹt kia bỏ lại đồ ăn dưới miệng, há mỏ kêu to:

“Có người tới, có người tới...”

Thanh âm kia mặc dù có chút thô ráp, thế nhưng cũng không tính khó nghe.

Vân Khuynh lập tức liền nhän tình sáng lên, hăng hái.

Tân Vô Song thấy y cảm thấy hứng thú, lập tức vì y giới thiệu:

“Đó là một trong những sủng vật của biểu ca, tên là tiểu Kim Cương, nó rất thông minh...”

“Nga...”

Vân Khuynh gật đầu, bất quá... Một trong sủng vật...

Đột nhiên, Vân Khuynh nghĩ tới phượng điệp Bách Hiểu Lâu dùng để tiếp sinh ý...

Biểu thiếu gia này, xem ra là rất thích dưỡng động vật a! Không biết hắn có bao nhiêu sủng vật...

Vân Khuynh nghĩ, bắt đầu quan sát vị biểu thiếu gia Liên Cừ kia, chỉ thấy hắn thân hình cao to, động tác ưu nhã, khí chất như sen, thanh nhã thoát tục, một người trong truyền thuyết nhảy ra hồng trần thế tục, nên là dáng dấp như vậy!

Nhận thấy bọn họ đến, Liên Cừ hơi giương mắt nhìn bọn họ, trong tay cầm quả uy vẹt mở miệng giải thích:

“Loại vẹt này là vẹt kim cương năm màu, là vẹt có màu sắc đẹp nhất trong loài vẹt, cũng là một trong những loại có hình thể lớn nhất, các ngươi xem, trên mặt nó không có lông chim, mà là bài trí điêu văn, lúc hưng phấn thì có thể biến đổi thành màu đỏ...

Ha hả, tiểu kim cương này, cũng sẽ cắn người!”

Trong giọng nói của hắn, mang theo nồng đậm tình cảm ấm áp, xem ra hắn là thực sự say mê dưỡng những động vật này.

Đối với thứ mình dưỡng, là thật tâm thích, cũng lý giải phi thường thông thấu.

“Biểu ca.”

Chờ Liên Cừ giải thích xong, Tân Vô Song mở miệng kêu lên.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ đạm mạc của Liên Cừ, hơi nổi lên nhất mực nhu hòa:

“Vô Song biểu đệ.”

Đôi mắt hắn ở trên người Tân Vô Song hơi ngừng lại, ánh mắt liền dời về phía Vân Khuynh.

Lúc nhìn thấy Vân Khuynh một thân trường bào màu trắng viền vàng bó buộc thắt lưng, ngẩn người.

Người tuấn tú như vậy, tuy rằng trước đây gặp qua, nhưng chưa từng gặp qua một người như vậy, nhìn qua đoan trang ôn hòa, mặt mày lại cất giấu một tia mị hoặc, thân hình suy nhược, ánh mắt nhưng kiên định quật cường, rất mâu thuẫn, nhưng ngoài ý muốn thoả mái.

Trong lòng sản sinh một loại tình tự kỳ dị, hắn mở miệng hỏi:

“Vị kia, là tân hôn thê tử của Vô Song sao???”

Thế nhưng, hắn thế nào nhìn, đối phương sao không giống một người nữ tử e thẹn nhu nhược a???

Không đợi Vô Song mở miệng, Vân Khuynh chủ động giải thích nghi hoặc cho vị biểu ca này:

“Đúng vậy, Liên Cừ biểu ca, ta là Vân Khuynh mới vào Tân gia.”

Bốn chữ mới vào Tân gia khiến tâm Liên Cừ, hơi run lên.

Vô Song tân hôn thê tử Vân Khuynh, không biết thái độ làm người ra sao, chỉ là thời gian ở chung có một chút, hắn liền biết đối phương có dung nhan tuyệt mỹ, thái độ khiêm tốn, tính tình ôn hòa, cả người ôn nhuận như ngọc — chí ít, hiện nay nhìn qua đại khái là như vậy...

Người như vậy, chính là người ngoài hắn dễ tiếp thu nhất.

Lẽ nào, tình kiếp của hắn, sẽ là ‘Nàng’???

Trong lòng nghĩ, biểu tình và ánh mắt Liên Cừ cũng kỳ lạ lên.

Phát hiện ánh mắt Liên Cừ tập trung trên người mình, Vân Khuynh bắt đầu chậm rãi khẩn trương lên:

“Biểu ca... Có cái gì sai sao???”

Liên Cừ bừng tỉnh, lắc đầu:

“Không có gì, ta chỉ là nghĩ... Người... Không quá giống một người nữ tử...”

Tân Vô Song nghe vậy cười to:

“Biểu ca... Ai nói cho người Khuynh nhi là nữ tử... Khuynh nhi vốn là nam nhi, nếu giống nữ tử, vậy mới là quái sự.”

Trên mặt Liên Cừ hiện lên một chút kinh ngạc, bất quá, lập tức lấy lại tinh thần, vẹt trên tay hắn cũng ăn xong quả, hắn tiếp nhận khăn tay tiểu đồng bên người đưa qua, xoa xoa tay:

“Như thế đứng cũng không tốt, chúng ta vào trong đình ngồi.”

Vô Song và Vân Khuynh vui vẻ đồng ý.

Tâm Liên Cừ thoảng buông, nếu thê tử Vô Song là nam tử, như vậy, sẽ không là tình kiếp của hắn.

Bài trừ khả năng Vân Khuynh là tình kiếp của hắn, hắn thật sâu hô khẩu khí.

Nếu cùng biểu đệ mình tranh một người thê tử, vậy thật đúng là trò cười.

Bất quá, Liên Cừ thành thật bướng bỉnh nghĩ đối tượng mình động tình sẽ là một người nữ tử, cũng không hắn là chính xác.

Rốt cuộc là ai, hay là chỉ có nhìn thấy người nọ, chỉ có cảm nhận được cảm giác tâm động với người nọ, mới có thể biết được...

Hôm nay, Vân Khuynh rốt cuộc mở rộng nhẫn giới.

Chu vi thân thể Liên Cừ, như là có một khí tràng đặc thù, khi hắn đạp bước hướng tiểu đình, đi qua hoa viên, Hoa nở trong viên, giống như là nháy mắt tinh lại.

Tích lý ba lạp, nhanh chóng, mãnh liệt, nở ra đóa hoa diễm lệ.

Ngay cả một ít nguyên bản chỉ có lá cây, ngay cả nụ hoa cũng không có, cũng cấp tốc sinh trưởng ra nụ hoa, chậm rãi lớn lên cánh hoa, chờ cánh hoa hoàn thiện thì lập tức nở ra.

Trong lúc nhất thời, mǎn viên muôn hồng nghìn tía, xuân sắc tươi đẹp, mùi hoa yếu ớt, cũng lập tức từ trong không khí bay đến.

Trên trăm đóa hoa, mùi hương di động.

Không chỉ có thị giác hưởng thụ, còn có cả khứu giác hưởng thụ, ở bên vị Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, đích thật là một chuyện phi thường tốt đẹp.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Xưng Hô Phong Ba

Tần Vô Song mấy người còn chưa ngồi được một lúc, Bạch Khuynh Vận liền tới cửa.

Hôm qua đã gặp qua thăng cảnh trăm hoa đua nở trong ‘Vô’ viễn, hôm nay Bạch Khuynh Vận đã không còn kinh ngạc.

Chỉ là hôm qua sau khi trở về, hắn tâm niệm niệm muôn biết Thiên Cơ đảo chủ kia rốt cuộc bộ dáng gì, cho nên vừa đến trong đình, không kịp chào hỏi Tần Vô Song, cũng không chú ý tới Vân Khuynh, hắn liền thăng tấp nhìn vào Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ.

Trong ánh mắt hắn, tràn đầy hiểu kỳ, mang theo cực nóng chính hắn cũng không biêt, đánh giá cẩn thận Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ.

Lông mi Liên Cừ tinh tế, sát biên giới lông mi, hơi cong lên, da trắng nõn hơn người thường, đôi mắt như nước, thanh lương thấu triệt, đường cong khuôn mặt rất ưu mỹ rất nhu hòa, nhìn qua tuấn mỹ dị thường.

Bạch Khuynh Vận nhìn hắn, trong lòng tâm tình trăm chuyển, tướng mạo Thiên Cơ đảo chủ này, quả nhiên là không khiến hắn thất vọng, hắn nhìn, có một loại cảm giác lo lắng kỳ dị...

Ánh mắt hắn khiến Liên Cừ nghĩ rất khó chịu, Liên Cừ hơi nhíu mày, cũng không mở miệng, thế nhưng con ngươi như nước của hắn trong nháy mắt lạnh xuống.

Bạch Khuynh Vận phát hiện, trên khuôn mặt khả ái lập tức treo lên dáng tươi cười thiên chân vô tà (Vũ: hắn, giả nai kìa!!!):

“Mọi người nói quả nhiên đúng, Liên Cừ ca ca nhìn qua đích xác giöng như thän tiên.”

Nói, vẻ mặt hắn nghịch ngợm đễ sát vào Liên Cừ, càng thêm cẩn thận đánh giá Liên Cừ.

Tiếp cận Liên Cừ, Bạch Khuynh Vận mới phát hiện, Liên Cừ người cũng như tên, trên người dĩ nhiên có một cỗ liên hương (hương sen) nhàn nhạt, tươi mát dẽ ngửi đến cực điểm.

Bạch Khuynh Vận như vậy khiến Liên Cừ có chút kinh ngạc, lẽ nào ánh mắt tràn đầy xâm lược vừa rồi, là hắn lõi giác?

Tỉ mỉ nhìn nhìn khuôn mặt hồng nhuận của Bạch Khuynh Vận, mắt to tròn tròn cùng môi anh đào khéo léo, thấy thế nào cũng là một hài tử khả ái. (Vũ: ngao~~, tiểu Cừ nhà ta đã bị lừa 1 cách ngoạn mục...)

Quanh năm cư trú ở Thiên Cơ đảo, Liên Cừ bình thường cùng động vật thực vật gặp gỡ, tuy rằng rất thông minh, thế nhưng, giống muội muội kia của hắn, hắn vẫn luôn cho rằng, trên thế giới này, còn rất nhiều người đơn thuần thiện lương.

Cho nên, hình dạng khả ái của Bạch Khuynh Vận, khiến hắn hơi thả lỏng cảnh giác.

“Vị này là Bạch gia thiếu chủ sao? Còn rất trẻ a...”

Liên Cừ cảm thán.

Không có biện pháp, ai bảo khuôn mặt của Bạch Khuynh Vận nhìn qua chỉ có mười ba mười bốn tuổi...

Tâm tình Tân Vô Song mấy ngày này rất tốt, hắn nghe xong Liên Cừ nói lập tức bật cười...

“Biểu ca, Khuynh Vận không nhỏ, chỉ nhỏ hơn ta 1 tuổi, lớn bằng Vô Hạ...”

Bạch Khuynh Vận dường như mới phát hiện Tân Vô Song tồn tại, nét mặt tiểu ý không giảm, ngọt ngào kêu lên:

“Tân nhị ca, nghe nói ngươi thành thân, ta lập tức tới tặng lễ...”

Ánh mắt quét đến Vân Khuynh, con mắt hắn sáng ngời, không có biện pháp, đầu năm nay ai không thích mỹ nhân???

“Vị này là Tân nhị tẩu đúng không, không biết Tân nhị ca đã nói về ta cho ngươi chưa, ta họ Bạch danh Khuynh Vận, là một tên tiểu thương nhân thương cảm hě hě, Tân nhị tẩu sau đó cần phải nhớ kỹ bảo Tân nhị ca chiếu cố ta nhiều một chút...”

“Khuynh Vận... Ngươi đường đường là hoàng thương chi gia được ngự phong, ngươi nếu như là tiểu thương nhân thương cảm hě hě, vậy thương nhân khác của Huỳnh Quang này, cũng sớm nên treo cổ tự sát...”

Tân Vô Song tự tiểu phi tiểu nói.

Hai người này đấu võ mồm Vân Khuynh không có nghe đi vào, y chỉ là nghe Bạch Khuynh Vận một ngụm Tân nhị tẩu thì khuôn mặt co quắp không ngớt...

Xưng hô của những người này, một người so với một người càng quái...

Nhị phu nhân... Được rồi, y tiếp thu!

Đệ muội... May là đổi thành Vân nhi...

Hiện tại, lại thêm một Tân nhị tẩu! Nhị tẩu nhị tẩu... Y muốn điên rồi, y rõ ràng là nam nhi...

Nguyên tưởng rằng rời khỏi Vân gia sẽ không còn ai coi y là nữ nhân, ai biết...

Tân gia những người này mặc kệ là chưa thấy qua mặt, hay là lần đầu gặp mặt, dĩ nhiên đều coi y là nữ nhân!!!

“Tân Vô Song.”

Thanh âm Vân Khuynh quá lớn, Tân Vô Song lại càng hoảng sợ, nghi hoặc nhìn y:

“Khuynh nhi? Làm sao vậy???”

Vân Khuynh càng nghe tiếng Tân nhị tấu càng không cam lòng, nhất thời bất chấp người khác ở đây, tàn bạo nói với Tân Vô Song:

“Sau đó gặp người khác vậy nói trước người là thê tử, miễn cho người khác luôn gọi tấu tử đệ muội phu nhân gì gì đó.”

“Ách...”

Tân Vô Song sững sốt, có chút dở khóc dở cười:

“Khuynh nhi... Vậy, vậy không tốt lắm...”

Vân Khuynh nghiêm mặt:

“Có cái gì không tốt? Người khác gọi ta là tấu tử thì tốt???”

Bạch Khuynh Vận một bên nghe thật là buồn cười, cố ý kinh ngạc nói:

“Vậy ra Tân nhị ca là thê tử của Khuynh nhi a... Ta nghĩ sai rồi...”

Lúc Vân Khuynh bão nỗi, hắn liền phát hiện Vân Khuynh là một nam tử, tuy rằng ngực kinh ngạc, nhưng hắn lúc này càng thích xem Tân Vô Song chê cười.

Tần Vô Song vốn không biết làm sao ứng phó với vấn đề lúc này của Vân Khuynh, Bạch Khuynh Vận vừa chen miệng, hắn lập tức hắc nghiêm mặt nhìn Bạch Khuynh Vận:

“Khuynh nhi, Khuynh nhi là cho ngươi kêu sao? Khuynh nhi là xưng hô độc hữu của ta, ngay cả đại ca cũng không thể kêu...

Khuynh Vận ngươi thành thật thật kêu Khuynh nhi là Vân ca ca đi!”

Bạch Khuynh Vận chớp chớp mắt, bất chấp Tần Vô Song mặt bao công, trực tiếp hướng Vân Khuynh khả ái kêu lên:

“Như vậy, Vân ca ca, Tần nhị ca đích thật là thê tử của ngươi đúng không???”

Tần Vô Song gầm nhẹ:

“Bạch, Khuynh, Vận.”

Bạch Khuynh Vận đào đào lỗ tai:

“Tần nhị ca, lỗ tai ta không có mao bệnh, cần kêu lớn tiếng như vậy sao???”

Kỳ thực vừa rồi nói để Tần Vô Song nói với người khác hắn là thê tử, chỉ là nhất thời tức giận, bất quá Vân Khuynh rất ít khi thấy Tần Vô Song hổn hển như thế, không khỏi phổi hợp với Bạch Khuynh Vận, gật đầu:

“Đúng, Vô Song là thê tử của ta.”

Ở đây Liên Cừ niêm linh lớn nhất, luôn luôn không để tâm với mấy chuyện vụn vặt, bị bọn họ ba người làm cho kinh ngạc không ngót.

Bất quá, nếu như tiếp tục mặc kệ bọn hắn như vậy, phỏng chừng một hồi rất có thể sẽ đánh lên.

Liên Cử ho nhẹ một tiếng, cắt đứt bọn họ:

“Vô Song và Vân Khuynh, đều là nam tử kết làm phu thê, xứng hô vốn là có chút phiền phức, bất quá, Vân Khuynh, trước mặt người nhà Tân gia, đương nhiên có thể xứng Vô Song là thê tử, thế nhưng đi ra ngoài bên ngoài, làm như vậy sẽ tổn hại đến uy danh ‘Ám hoàng’ của Vô Song.”

Nghe Liên Cử vừa nói như thế, Vân Khuynh lập tức đỏ mặt:

“Ta... Chỉ là nói một câu mà thôi, không có thực sự muốn Vô Song làm như vậy.”

Liên Cử cười gật đầu, Bạch Khuynh Vận bĩu môi, tiêng nghi cho Tân Vô Song thú được Vân ca ca hiểu chuyện như thế.

Tân Vô Song còn lại là ở một bên lau mồ hôi, may là chỉ là nói có một chút mà thôi.... (há há há)

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tin Tức Vô Hẹ

Ánh dương quang xán lạn, trên bầu trời xanh thăm mây trắng từng đám, trong ‘Vô’ viện của Liên Cừ, là một mảnh cảnh tượng kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ.

Bởi vì không có người ngoài, Tân Vô Song nằm ở ghế dài trong tiểu đình, đầu trực tiếp gối lên trên đùi Vân Khuynh, bán híp mắt, vươn tay thưởng thức sợi tóc từ đầu vai rơi xuống của Vân Khuynh.

Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ cũng kề rất gần, Bạch Khuynh Vận đang vẻ mặt hăng hái bừng bừng hỏi Liên Cừ tình tượng ban đêm nê phân chia thế nào.

Mà thiếp thân tiểu đồng của Liên Cừ, như thường thường vì mọi người đưa lên một ít hoa quả và cao điểm.

“Ta nói rồi, thân hữu Tân gia đều dễ ở chung, Khuynh nhi hiện tại hắn là tin tưởng ta.”

Dù sao cũng không ai nhìn bọn hắn, Vân Khuynh thăng thắn vươn tay nắm hai gò má Tân Vô Song kéo sang hai bên:

“Đúng đúng đúng... Bất quá, mọi người xưng hô thực sự khiến ta phiền muộn.”

Tân Vô Song tự nhiên hé miệng, để tay Vân Khuynh càng dễ kéo hai gò má của hắn, bất quá, hắn lập tức vươn đầu lưỡi đỏ tươi, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai liếm ngón tay Vân Khuynh. (Vũ: con lang này thật là ‘Sắc’)

Vân Khuynh bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, khuôn mặt lập tức bật đỏ, vội vã buông tay, giương mắt nhìn bốn phía, phát hiện Bạch Khuynh Vận và Liên Cử cản bản là không có chú ý tới bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt Tân Vô Song trên đùi:

“Rõ như ban ngày, Khuynh Vận và biểu ca đều ở, ngươi làm gì chứ.”

Tân Vô Song nhíu mày:

“Bọn họ ở là chuyện của bọn hắn, chúng ta làm cái gì lại không ngại bọn họ... Về phần xưng hô, không sao, nhận thức ngươi sau, mọi người sẽ không coi ngươi là nữ nhân... Hơn nữa, mọi người cũng không phải cố ý.”

Không phải cố ý...

Vân Khuynh cắn cắn môi dưới, lại duỗi tay nắm mũi Tân Vô Song:

“Đúng nga đúng nga... Không phải cố ý, đáng đời ta không may, bị ngươi lĩnh về Tân gia...

Ân... Người trọng yếu của Vô Song, ta còn có bao nhiêu chưa gặp???”

Tân Vô Song đem sợi tóc Vân Khuynh quấn trên tay mình một vòng một vòng lại một vòng:

“Còn có phụ mẫu ta... Các sư phụ... Còn có các sư huynh đệ... Ân, được rồi, còn có tam đệ.”

Nói đến tam đệ hắn, Vân Khuynh tự nhiên nhớ tới đại ca Tân Vô Song:

“Ngươi đã nói tam đệ ngươi phải đi truy tra Long... Long cái gì...”

“Long Khiêm.”

Tân Vô Song nhắc nhở y.

Vân Khuynh gật đầu:

“Đúng, Long Khiêm, ngươi nói tam đệ ngươi vì chuyện Long Khiêm mà không ở nhà... Cho nên ta không gặp... Nhưng đại ca... Đại ca hắn...”

Mi Tân Vô Song, trong lúc chính hắn chưa từng phát giác, không tự chủ được cau lại.

“Đại ca làm sao vậy???”

Vân Khuynh nhíu mi, chậm rãi hồi tưởng trả lời:

“Đại ca hắn, rất kỳ quái... Với Vô Song nói, rất không giống.”

Tân Vô Song thở phào nhẹ nhõm, cười cười:

“Không có gì kỳ quái.. Đối với người trong nhà, đại ca vốn tương đối dễ ở chung, ân... Gần đây đại ca cũng tương đối mệt...”

Vân Khuynh gật đầu:

“Ân... Cũng đúng nga, thương cảm cho đại ca vẫn bị các ngươi nghiền ép sức lao động, phải dưỡng nhiều người như vậy a... Vô Song, ta phát hiện ở nhà các ngươi chỉ có ngươi là nhàn nhất...”

“Oan uổng a.”

Tân Vô Song trừng lớn mắt:

“Ta dĩ vãng cũng bẽ bột nhiều việc, chỉ là hiện tại càng thích cùng Khuynh nhi ở một khối mà thôi, còn có Vô Hạ, ngươi xem hắn không ở nhà là bận, kỳ thực là ở bên ngoài ngoạn...

Tính tình của hắn a... Chờ hắn trở về ngươi sẽ biết.”

Tân Vô Song thở dài, trong giọng nói cũng mang theo sủng nịch.

Cũng khó trách... Mặc kệ là ảnh vệ Tần gia hay là Tần Vô Phong đều lớn hơn Tần Vô Song, chỉ có Tần Vô Hẹ Tần gia lão tam là nhỏ hơn hắn, cho hắn hung hăng làm ca ca đễn nghiện.

Cho nên hắn từ nhỏ cũng rất sủng đệ đệ Tần Vô Hẹ này.

Tần gia ba huynh đệ, Tần Vô Phong nghiêm khắc nhất, có phong phạm làm ca ca nhất, đừng nói hai người đệ đệ cho dù là Tần gia nhị lão có đôi khi cũng không dám chọc.

Tần Vô Song còn lại là tiêu chuẩn hảo lão nhị, kính yêu đại ca, bảo vệ mạt đệ.

Mà tam đệ Tần Vô Hẹ, bởi ái ngoan còn lại là đặc biệt sợ đại ca bọn họ, bình thường có làm sai, đều tìm Tần Vô Song đi gánh phân nửa trách nhiệm, mà đối với đệ đệ này, Tần Vô Song cũng không có cách, mỗi lần đều không trâu bắt chó đi cày giúp hắn, đến bây giờ đã thành thói quen.

“Vậy tam đệ Vô Hẹ, rốt cuộc lúc nào trở về???”

Đã lý giải Vô Song, gặp qua Tần Vô Phong, đối với Tần gia tam huynh đệ một người cuối cùng Tần Vô Hẹ, Vân Khuynh phi thường hiểu kì hắn sẽ là một người thế nào.

Tần Vô Song nheo lại con mắt, hơi câu môi:

“Tối hôm qua có được tin tức, Vô Hẹ vài ngày nữa sẽ về đến nhà...

Nói lên Vô Hẹ có thể về đến nhà nhanh như vậy, chính là bởi vì ngươi.”

Vân Khuynh kinh ngạc:

“Ta??? Chẳng lẽ hắn cũng là...”

“Đúng vậy, cũng là hiểu kỳ ‘Nhị tẩu’ của hắn...”

Tân Vô Song trêu tức, Vân Khuynh đen mặt:

“Nhị tẩu... Vô Song. Ta quyết định, lúc tam đệ trở về. Trước khi tam đệ gọi ta là tẩu tử ngươi nhất định phải nói ngươi là thê tử...”

“Ách... Cũng không thể không cần sao???”

Tân Vô Song có chút ảo não thương lượng.

Trong con ngươi màu mực xinh đẹp của Vân Khuynh hiện lên mỉm cười:

“Đương nhiên có thể, chỉ cần ngươi buổi tối không muốn ngủ ở trên giường, ngươi không cần làm theo lời ta cũng được.”

Ách... Chiêu này, ngoan!!!

Tân Vô Song thu lại mặt mày, có chút thương cảm hẽ hẽ nói:

“Được rồi... Ta nhất định sẽ đúng lúc nói cho Vô Hạ, ta là ‘Thê tử’ của ngươi, dù sao, ai phu ai thê, chúng ta đều rất rõ ràng...”

Thấy Tân Vô Song thỏa hiệp, Vân Khuynh mỉm cười, y bắt đầu chờ mong Tân Vô Hạ trở về.

Không chỉ là muốn nhận thức Tân Vô Hạ, trọng yếu hơn là muốn xem nhất khắc Vô Song tự xưng là nương tử của y, mau nhanh đến...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Liên Cừ Xem Tướng

Bạch Khuynh Vận cùng Liên Cừ thảo luận tương đương lâu, không biết hai người nói tới cái gì, Liên Cừ đột nhiên nói một câu:

“Tỷ như tướng mạo mệnh cách của Vân Khuynh nhìn qua cực kỳ kỳ quái.”

Vừa lúc một câu như thế, bị Tân Vô Song cùng cực buồn chán nghe được.

Tân Vô Song lập tức hăng hái, từ trên đùi Vân Khuynh chậm rãi đứng dậy hăng hái nhìn Liên Cừ nói:

“Biểu ca, kỳ quái thế nào, nói cho chúng ta một chút.”

Liên Cừ ngẩng đầu nhìn hắn:

“Nói cho các ngươi, các ngươi cũng không hiểu, bất quá, ta nhưng thật ra có thể giúp Vân Khuynh nhìn, giải thích đại khái cho các ngươi.”

Tân Vô Song lập tức đẩy Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, qua đó cho biểu ca nhìn... Ha hả, Khuynh nhi của ta khẳng định là đại phú đại quý, suốt đời yên vui không lo.”

Vân Khuynh nhíu mày:

“Nhìn cái gì???”

Ngay cả người khác đồn rằng Thiên Cơ đảo chủ lợi hại cỡ nào, ngay cả đáy lòng y biết Liên Cừ có khi là thực tài, thế nhưng, linh hồn Vân Khuynh thuộc về thế kỷ hai mươi mốt, vẫn không thể tin những thứ thần bí lại mê tín gì đó.

Liên Cừ nhìn qua như trước mờ ảo xuất trần, bất nhiễm trần tục, bất quá, mặt mày hắn cực kỳ ôn hòa, mỉm cười nói với Vân Khuynh:

“Xem tay là được.”

Dưới ba người Tân Vô Song, Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ sáu con mắt nóng bỏng nhìn kỹ, Vân Khuynh cũng không thể cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là đến gần Liên Cừ, vươn tay.

Tay Vân Khuynh, phi thường đẹp, có chút khéo léo, trong trắng có hồng, khả ái dị thường, Liên Cừ đem tay y đặt trong lòng bàn tay, tay Vân Khuynh chỉ bằng hai phần ba tay Liên Cừ.

Tay Liên Cừ còn lại là một loại hoàn mỹ khác, thon dài mà phi thường trắng nõn.

Liên Cừ tập trung quan sát tướng tay Vân Khuynh.

Càng xem, cặp mày mảnh khảnh kia nhíu càng chặt, sắc mặt cũng càng ngưng trọng.

Tân Vô Song vốn có thái độ trêu tức, thấy sắc mặt Liên Cừ, cũng chậm rãi rút đi, một cỗ lo lắng cùng bất an, bao phủ trong lòng hắn.

Mà Bạch Khuynh Vận, còn lại là người không lo lại hưởng thụ nhất ở đây.

Hắn kề chặt Liên Cừ, ngồi ở bên cạnh Liên Cừ.

Tục ngữ nói, nam nhân trong lúc công tác là đẹp nhất.

Trong mắt Bạch Khuynh Vận, Liên Cừ tập trung xem tướng tay, cũng là đẹp nhất.

Hắn ngồi ở bên cạnh Liên Cừ, vừa lúc có thể đem sờn mặt của Liên Cừ thu hết đáy mắt.

Lông mày mảnh khảnh hơi cong lên, chăm chú cau cùng một chỗ, con ngươi như mặt nước, chảy xuôi vĩnh viễn quang huy bất tận, sâu thẳm, thanh lương.

Khuôn mặt đẹp trắng nõn không tự chủ được chăm chú kéo chặt, đường cong duyên dáng, chiếc cằm khéo léo cũng buộc chặt, làn môi nhỏ nhăn xinh xắn màu nhạt chăm chú nhấp lại.

Rõ ràng là khuôn mặt phi thường ôn nhu, nhưng lại mang theo biểu tình nghiêm túc, vốn tưởng rằng sẽ không được tự nhiên, ai biết lại hình thành một loại sức quyến rũ kỳ lạ, trái lại là càng thêm chóい mắt.

Ánh mắt Bạch Khuynh Vận trượt theo sờn mặt Liên Cừ, úc trượt đến chiếc cổ trắng nõn thon dài duyên dáng như cổ thiên nga, trong lòng không hiểu rung động, muốn nhìn càng nhiều càng nhiều...

Làn da tốt đẹp này lại theo áo kéo dài xuống phía dưới, hắn cũng nhìn không thấy nữa.

Trong ánh mắt toát ra một tia ảo não, hắn thật muốn rút y phục Liên Cừ...
(=.=llll)

Ách...

Bạch Khuynh Vận đột nhiên rùng mình một cái, tỉnh lại.

Trời ạ!

Hắn đang suy nghĩ cái gì???

Rút y phục Liên Cừ???

Một người nam nhân vừa nhận thức??? Không phải đâu!!!

Nghĩ hắn Bạch gia thiếu chủ dựa vào khuôn mặt thiên hạ siêu cấp vô địch khả ái, thành thạo trong các sắc mỹ nam mỹ nữ, cho tới bây giờ chưa từng động tâm với ai, chưa từng nghĩ cách rút y phục ai đó...

Ngày hôm nay, hướng Thiên Cơ đảo đảo chủ, dĩ nhiên sản sinh ý niệm trong đầu như vậy???

Không đến mức đi, ngay cả Thiên Cơ đảo Liên Cừ tướng mạo tuấn mỹ, khí chất như tiên xuất trần mờ ảo, ngay cả Liên Cừ cư xử ôn hòa, ngay cả Thiên Cơ đảo chủ thần bí bác học, hắn cũng không đến mức nhanh như vậy trúng thầu chứ!!!

Nghĩ đến đây, Bạch Khuynh Vận gật đầu.

Ảo giác, ảo giác, ý nghĩ vừa rồi của hắn tuyệt đối là ảo giác...

Thế nhưng, chiếc cổ ưu mỹ trắng nõn của Liên Cừ, luôn luôn thoáng hiện trong đầu hắn...

“Thế nào??? Biểu ca???”

Vừa thấy Liên Cừ buông tay Vân Khuynh, Tân Vô Song liền khẩn cấp hỏi.

Không có biện pháp, ai bảo biểu tình Liên Cừ quá mức nghiêm túc, khiến Tân Vô Song phải lo lắng.

Ánh mắt Liên Cừ phức tạp nhìn Vân Khuynh gật đầu:

“Không có việc gì... Đích xác như ngươi nói, đại phú đại quý...”

Tần Vô Song thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy thì tốt... Vừa rồi biểu tình của biểu ca thật là dọa người, ta còn tưởng rằng có vấn đề gì.”

Liên Cử cười khổ lắc đầu, thở dài nói:

“Đích xác có vấn đề nhỏ...”

Tần Vô Song vừa kéo ra dáng tươi cười cương tại trên mặt:

“Cái gì???”

Liên Cử ánh mắt sâu thẳm nhìn phía Vân Khuynh:

“Đương đại chi khu, chịu tải linh hồn bỉ thế... Ngay cả là đại phú đại quý, cũng suốt đời kiếp nạn nhiều...”

Huống hồ, Vân Khuynh mệnh phạm hoa đào, tình trái cũng nhiều...”

Thân thể Vân Khuynh chấn động, phía sau y không có nghe thấy, y chỉ nghe đến ‘Đương đại chi khu, chịu tải linh hồn bỉ thế...’ chẳng lẽ, Liên Cử đã nhìn thấu, linh hồn của y mang theo ký ức một đời???

Y khiếp sợ nhìn Liên Cử, nhất thời không nói gì.

Tần Vô Song còn lại là nắm chặt tay Vân Khuynh, hắc nghiêm mặt:

“Cái gì mệnh phạm hoa đào tình trái cũng nhiều... Khuynh nhi là người của ta, ngoại trừ ta ra, ai cũng không được mơ ước!!!”

Lời tuy là nói như vậy, thế nhưng đáy lòng hắn cũng càng ngày càng bất an.

Liên Cử thương hại nhìn Tân Vô Song:

“Y...”

Liên Cử từ đầu đến cuối cũng không nói gì thêm, Liên Cử muốn nói chính là, y đã định trước không phải thuộc về một mình ngươi...”

Thế nhưng, nói đến bên mép, hắn không đành lòng đả kích biểu đệ nhìn qua thích Vân Khuynh.

Mong muỗn, tất cả đều tốt đẹp!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vô Song Dụng Tâm

hết, bị Tân Vô So

Buổi sáng cùng Liên Cừ, rốt cuộc tan rã trong không vui.

Tất cả đều quy kết cho mấy lời sau khi Liên Cừ xem qua tướng tay của Vân Khuynh, những lời này khiến Vân Khuynh và Tân Vô Song đều tâm thần bất an.

Tân Vô Song thảng thắn mang theo Vân Khuynh rời khỏi ‘Vô’ viện, để lại Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ, một mình đi dạo bên trong Tân phủ.

Nói như vậy, bữa sáng và bữa trưa ở Tân phủ đều là mỗi người tự ăn, tối buối tối, mọi người mới có cơ hội ăn cùng một chỗ.

Đương nhiên, khách nhân là tùy tiện, muốn đi đại đường ăn thì đi đại đường ăn, không muốn ăn cùng mọi người, ăn nói một tiếng là được.

Hoàng hôn.

Bầu trời hơi tối, mặt trời còn chưa lặn hẳn, nửa hình tròn đã nằm trong lòng đường chân trời, tia sáng màu vỏ quýt vẫn giãy dụa chiếu lên mặt đất nhân gian.

Tân phủ bắt đầu ăn cơm.

Tân Vô Phong một thân trưởng bào tím, trang nghiêm, đẹp đẽ quý giá ngồi ở chủ vị, Tân Vô Song một thân lam sam, tiêu sai, suất khí, ngồi kế bên Tân Vô Phong, mà phía dưới Tân Vô Song, chính là Vân Khuynh.

Bạch Khuynh Vận cũng đang trên bàn cơm, về phần Liên Cử, tuân theo thần bí và ngăn cách vốn có, như trước chưa từng lộ diện.

Còn lại mấy người, đó là đứng đầu ảnh vệ Long Liễm một thân hồng y, lãnh diêm mỹ lệ, và Long Lê một thân xám bạc.

Mặt khác còn có, chính là Thượng Quan gia huynh muội hai người.

Về phần ảnh vệ không ở, đều là đang làm nhiệm vụ.

Từ chuyện ngồi cùng bàn ăn đó có thể thấy được, những ảnh vệ này, ở trong lòng bọn họ cũng không phải là hạ nhân, mà là bằng hữu, là huynh đệ.

Thức ăn trên bàn, không phải rất phong phú, nhưng phối hợp rất hợp lý, có chay có mặn, có canh có cháo.

Không thể tin được nhất chính là, bàn cơm nước này, là do ‘Giang hồ tuyệt sát’, ảnh vệ lão đại Long Liễm tự mình làm.

Vốn là bữa cơm không khác gì lúc bình thường, hôm nay lại ăn đến quý vị không gì sánh được.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là Tân Vô Song đều đều cách vài phút lại “Khuynh nhi ngươi ăn cái này, cái này có ích cho thân thể.” “Khuynh nhi ngươi ăn cái kia, cái kia tốt cho gan”...

Một bàn này, ngoại trừ Tân Vô Song, tề xoát xoát tất cả đều là độc thân, thấy hắn cái dạng này, thật sự là ngược không phải tư vị, quả thực là nuốt không trôi.

Có ăn không vô là bởi vì không hiểu đố kị và ngập thở... Tỷ như Tân Vô Phong.

Có ăn không vô là bởi vì nghĩ buồn cười và thú vị... Tỷ như Bạch Khuynh Vận.

Có ăn không vô là bởi vì bị Tân Vô Song buồn nôn khiến ác tâm... Tỷ như Long Liễm.

Ở đây, chỉ có Thượng Quan gia huynh muội, Tân Vô Song và Long Lê, có thể mặt không đổi sắc tiếp tục ăn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tân Vô Song một điểm cũng không có tự giác chính mình quá mức buồn nôn, quá mức quý dị, Thượng Quan huynh muội và Long Lê còn lại là từ kinh thành trở về một đường nhìn đã quen.

Mà ở đây, người xấu hổ nhất, chính là Vân Khuynh.

Tuy rằng y đã quen hình thức hai người ăn...

Thậm chí, nếu như chỉ có y và Tân Vô Song, Tân Vô Song hăng hái lên còn có thể tự mình uy y ăn... Thế nhưng...

Thế nhưng, hiện tại dù sao cũng là trước công chúng, trước mắt bao người a.

Rõ ràng tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y, nhìn đến mức khiến y xấu hổ không gì sánh được, Tân Vô Song lại cứ như không có việc gì, muốn làm thế nào thì làm thế ấy.

Không có cách nào khác, Vân Khuynh không thể làm gì khác hơn là đỏ bừng mặt nói với Tân Vô Song:

“Ta, ta có thể tự gấp.”

Tân Vô Song kinh ngạc nhìn y:

“Không có việc gì, ngươi chỉ cần ăn thôi, chúng ta không phải vẫn như vậy sao???”

Vì vậy, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ càng thêm nóng bỏng và u oán.

Vân Khuynh không còn phương pháp, không thể làm gì khác hơn là vội vã ăn mấy miếng cơm:

“Ta ăn no.”

Liền vội vã rời bàn.

Tần Vô Song lập tức đặt xuống bát cơm:

“Khuynh nhi, ngươi sao có thể ăn ít như vậy, ngươi...”

Vân Khuynh quay đầu lại, tàn bạo trừng hắn:

“Ta ăn no, ngươi từ từ ăn.”

Đều là lỗi của Tần Vô Song, nếu không phải Tần Vô Song ở trước mặt mọi người tuỳ tiện không cố kỵ như vậy, y cũng sẽ không chưa ăn no đã chạy, lại càng sẽ không thất lễ lúc tất cả mọi người đang ăn lại rời đi như thế.

Cách làm của Tần Vô Song, thực sự khiến y xấu hổ ở lại trên bàn cơm.

Nhìn ra uy hiếp trong mắt Vân Khuynh, Tần Vô Song ngoan ngoãn ngồi xuống, nói:

“Vậy Khuynh nhi về phòng chờ ta...”

Về phòng chờ hắn...

Buổi tối nói lời này, thật sự là có điểm ái muội.

Mọi người lại cùng nhau đem ánh mắt đặt trên người Vân Khuynh đã ly khai bàn ăn, Vân Khuynh xấu hổ không ngớt, lại hung hăng trừng mắt Tân Vô Song, lập tức nhanh hơn cước bộ rời đi.

Ly khai đại đường, Vân Khuynh mới chậm rãi thả lỏng khẩu khí.

Tân Vô Song hắn...

Là cỗ ý đúng không, cỗ ý đem sủng ái với y bày ra trước mặt mọi người, khiến những người mặc kệ đáy lòng có tiếp thu y hay không, đều hiểu tầm quan trọng của y với hắn...

Cứ như vậy, những người đó, sẽ không cỗ ý khó xử y...

Dù sao, hắn hiện nay, ngoại trừ khuôn mặt, và não đại bình thường ra, không có võ công, không có kinh thể tài học, không có của cải giàu có chỗ dựa vững chắc...

Tân gia nhị phu nhân, y thực sự là không xứng, những ảnh vệ này...

Chỉ sợ là rất khó nhận đồng y không có võ công như vậy...

Nam nhân Tân Vô Song này, thật sự là quá tốt.

Vì y mà suy nghĩ khắp nơi, Vân Khuynh quả thực là có chút hoài nghi mình có thể không có tư cách có được hắn.

Y thì sao, không biết y, có thể vì Vô Song làm được gì...

Màn đêm lúc này, đã hoàn toàn đen, Vân Khuynh mang theo đầy bụng tâm sự, chậm rãi đi quanh co trên đường đá trong bụi hoa.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua mái tóc dài màu mực của y, y ngẩng đầu nhìn ánh trăng khuyết nửa.

Được rồi, đêm nay thúc dục Vô Song, từ ngày mai trở đi, bắt đầu học võ, y phải chậm rãi học được tất cả bọn họ có, như vậy, mới có thể dễ dàng cùng bọn họ hoà hợp cùng một chỗ, trở thành chân chính người một nhà.

ng cùng cực buồn chán nghe được.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tiểu Tặc Ban Đêm

Đêm đen gió lớn, là thời cơ tốt để gây án.

Rời đại sảnh càng ngày càng xa, Vân Khuynh vội vã đi trên con đường đá nhỏ đột nhiên nghĩ đến câu trên.

Lúc này, liền cảm giác phía sau lạnh cả người.

Cước bộ của y liền nhanh hơn, thăng đến khi gần đến nơi ở của y và Vô Song, y mới chậm rãi chậm lại cước bộ.

Sân lớn như vậy, chỉ có mấy người quen biết, còn lại là hoa cỏ cây cối, hồ nước núi giả, đến đêm, nhìn vào thực sự là vắng lặng âm trầm a.

Chờ sau đó, y nhất định phải xây dựng một nơi ở mỹ lệ, ấm áp, mà tất cả có bằng hữu đều có cơ hội đi.

Thả chậm cước bộ sau, tâm tình Vân Khuynh cũng thả lỏng không ít.

Mắt thấy sẽ đến nơi, y lại đột nhiên cứng đờ thân thể, thân thể rất nhanh chóng ẩn dấu đến chõ tối.

Y lần thứ hai nhờ ánh trăng thò đầu ra ngoài nhìn, y không nhìn lầm...

Dĩ nhiên... Có kẻ trộm???

Đúng là đêm đen gió lớn giết người a... Ách, phi phi phi, cái gì đêm giết người, là đêm gây án. Dĩ nhiên thực sự có kẻ trộm tới cửa.

Vân Khuynh trong lòng tâm tư trăm chuyển, bàn tay trắng noãn như ngọc ở một bên lục lợi, xem có cái gì có thể dùng làm vũ khí, đáng tiếc ở chỗ này sờ soạng nửa ngày, chỉ mò lấy được hòn đá cứng rắn lạnh như băng.

Cũng đúng thôi, ở cái nơi nửa hoa viên nửa đường đi, thế nào sẽ có cái gì đặc biệt???

Vân Khuynh cẩn cẩn dực dực nhắc lên một hòn đá không nhỏ, nheo lại con mắt, thấy bóng dáng bạch sắc trên đầu tường thả người nhảy vào bên trong.

Tới!!!

Tâm Vân Khuynh đã nhảy lên tới cổ họng, ôm lấy hòn đá lớn hơn nắm tay một chút, nói lớn không lớn, nhưng là tuyệt đối không nhỏ, yên lặng chờ đợi phuơng tối gần.

Y khẩn trương đến toát mồ hôi, đối phuơng nhìn qua có võ công, y lại không có võ, cho nên...

Vân Khuynh áng áng hòn đá trong tay —

Y phải nhanh, ngoan, chuẩn, một kích túc trúng!!!

Đối phuơng không có một chút tự giác làm kẻ trộm, nhảy xuống đầu tường sau, dĩ nhiên đánh một cái ngáp tự nhiên đi về phía này.

Vân Khuynh nhíu mi, hình như có chỗ nào không đúng???

Lúc y còn chưa nghĩ ra rốt cuộc không đúng chỗ nào, bóng dáng bạch sắc kia, đã chạy tới bên người y.

Bởi vì trong lòng diễn thử vô số lần, cho nên, cho dù y còn chưa ý thức đến, hòn đá trong tay y đã hướng về phía người nọ hung hăng đập xuống.

Người nọ rõ ràng có võ công, lại không biết vì sao không né, dĩ nhiên bị hòn đá kia đập vào giữa trán.

“Tê...”

Người nọ bị ném trúng, thân thủ nhanh nhẹn che lại vết thương, không ngừng đảo hút không khí.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Vân Khuynh máu đổi phương chảy xuôi theo khe hở.

Y nhảy ra ngoài, nghĩa chính ngôn từ nói:

“Tiểu tặc đâu tới, chuyện tốt không làm, lại đi làm trộm cắp...”

Y còn chưa nói xong, đổi phương liền giống như một trận gió, đi tới phía sau y, từ phía sau nửa ôm nửa giam lại y:

“Ngươi là ai???”

Vì sao đánh lén ta???”

Thanh âm người nọ thanh thúy êm tai, có thể là bởi vì đau đớn, thanh âm của hắn cũng có chút run run.

Lúc khí thế thăng tới trời cao ép hỏi Vân Khuynh, tay hắn đã không chút khách khí nắm lấy cổ Vân Khuynh.

Giống như là chỉ cần hắn nhẹ nhàng vặn một cái, cái cổ của Vân Khuynh sẽ ‘Răng rắc’ một tiếng.

Vân Khuynh lập tức lấy tay cạy mở bàn tay nắm lấy cổ y, lực đạo tay của đối phương lại rất lớn, y không thể may lay động.

Trong đầu Vân Khuynh một mảnh hoảng loạn, hung hăng dùng chân sau dẫm lên chân đối phương, vừa lúc Vân Khuynh đi giày bó dưới đáy gót giầy có gai nhọn.

Đối phương lại một trận hút không khí, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, hổn hển nói:

“Ngươi một tiểu mèo hoang thích cào người...”

Nói xong, tay đối phương nắm chặt, Vân Khuynh hô hấp liền không thông.

Vân Khuynh cũng càng thêm hoảng loạn, bàn tay đang cạy ngón tay của đối phương buông ra, lung tung đẩy đầu người phía sau, không ngờ vừa lúc chạm đến vết thương bị hòn đá đập đến tiên huyết nhẽnh hại của đối phương.

“Ô...”

Đối phương lần thứ hai gào thét, đại khái là lần này Vân Khuynh ra tay quá ngoan độc, người nọ đau nhức hô lên, hai tay buông ra Vân Khuynh đưa lên che mặt mình.

“Ngươi... Ngươi tiểu mèo hoang chết tiệt... Chờ ta có cơ hội, nhất định phải cắt sạch móng vuốt của ngươi...”

Cỗ của Vân Khuynh đau đớn không ngớt, phỏng chừng là bị đối phương ghìm ra vết tích, nghe thấy đối phương âm ngoan nói, Vân Khuynh nghĩ, nhất định phải bắt tên tiểu tặc này, bằng không mình rơi vào tay hắn là xong.

Tâm tư nhất định, y liền nhào tới bên người đối phương, đánh thốc lên đối phương, kêu to:

“Bắt kẻ trộm, mọi người mau tới bắt kẻ trộm...”

Nam tử bị y đánh gục ngã trên mặt đất cái ót lại đụng tới hòn đá, nam tử nhe răng trợn mắt vừa che mặt vừa che cái ót.

“Ngươi này người điên... Ai là kẻ trộm...

Mau giúp ta đứng lên... Băng không ta.... Ai u...”

Nam tử uy hiếp còn chưa dứt lời, Vân Khuynh đã đổ ập xuống lấy tีu nắm tay đánh lên người hắn:

“Ta cho ngươi tới thâu đông tây... Ta cho ngươi gọi tīu mèo hoang... Ta cho ngươi dám nói không buông tha ta...”

Nam tử hổn hển cố sức xoay người, dễ dàng đem Vân Khuynh đè xuống.

Dưới ánh trăng lờ mờ y có thể thấy khuôn mặt tuấn mĩ, đáng tiếc là trên khuôn mặt hoàn mĩ chảy xuôi vết máu.

Nam tử bắt lấy nắm tay Vân Khuynh áp chẽ ở hai bên, thần tình kinh khủng chửi bới:

“Ngươi người điên ở đâu chui ra... Dĩ nhiên đối đãi ta như vậy... Tê...”

Vân Khuynh lúc này đâu chịu ngoan ngoãn cho hắn chẽ trụ, vừa giãy dụa vừa kêu to:

“Người mau tới a ~~~ bắt kẻ trộm...”

Nam tử sắc mặt càng thêm âm trầm, bàn tay nhiễm máu bưng cái miệng của y:

“Ta mới không phải kẻ trộm... Không cho ngươi kêu, không được kêu cho ta!!!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tam Đệ Tân Gia

Tay nam tử chăm chú che miệng Vân Khuynh, khiến Vân Khuynh không thể phát sinh một chút thanh âm:

Nam tử mặt âm trầm, tàn bạo mở miệng nói:

“Ta không phải kẻ trộm, ta là... Úc...”

Hắn lần thứ hai thảm kêu một tiếng.

Bởi vì Vân Khuynh căn bản không nghe hắn nói, nhân lúc hắn thoáng buông ra liền hé miệng, hung hăng cắn xuống tay hắn.

Nam tử đáng thương, từ khi hắn trưởng thành, học thành võ nghệ sau, đã rất nhiều năm không chảy máu.

Ngày hôm nay một người Vân Khuynh, khiến trên người hắn xuất hiện không ít vết thương lớn nhỏ, càng là chảy máu vô số!!!

Vân Khuynh, quả thực là tai tinh khắc tinh của hắn.

“Ngươi...”

Nam tử vung tay, trừng mắt Vân Khuynh, tức giận nói không ra lời.

Vân Khuynh bị khí thế của hắn dọa rụt lui thân thể, con ngươi hắc bạch phân minh mở to.

Lúc y cắn tay nam tử, ném tới mùi máu tươi nồng đậm, nam nhân này bị y làm cho mình đầy thương tích, ngực y cũng rất bất an:

“Ta... Không thể trách... Ai bảo ngươi muốn tới thâu đông tây...”

Nam tử hổn hển rống to hơn:

“Con mắt nào của ngươi thấy ta thâu đông tây???”

Vân Khuynh chậm rãi cố lấy dũng khí:

“Không ăn trộm đông tây ngươi làm gì nửa đêm trèo vào sân nhà ngươi ta???”

Không phải mưu đồ gây rối thì là làm gì???”

Nam tử hầu như muốn cắn vỡ răng nanh trong miệng mình:

“Trèo vào sân nhà ngươi ta???”

Nhà ai???

Lẽ nào đây không phải Tân gia???”

Ai quy định ta không thể ban đêm leo tường về nhà???”

“Ách...”

Vân Khuynh quả thực ngây người, leo... Leo... Leo tường về nhà???”

Cái gì gọi là leo tường về nhà???”

Về nhà???”

Lời Tân Vô Song ban ngày nói, đột nhiên vang lên trong đầu Vân Khuynh.

Tân Vô Song nói, tam đệ Tân Vô Hạ của hắn, mấy ngày nữa sẽ trở về...

Không... Sẽ không là nam nhân trước mắt cưỡi trên người y, vẻ mặt thị huyễn, tàn bạo hất tay, bưng cái ót này chứ???

Trời ạ!!!

Vân Khuynh dưới đáy lòng than khóc một tiếng, thương cảm hè hè hỏi nam nhân trên người:

“Ngươi... Ngươi, ngươi nói ngươi là về nhà???”

Thấy trên mặt tuấn mỹ động nhân của Vân Khuynh tràn đầy biểu tình điềm đạm đáng yêu, tuy rằng biết tiểu mèo hoang này có bao nhiêu ác liệt, thế nhưng nam tử vẫn như trước không hiểu vì sao không muốn quá mức làm khó y, gật đầu.

Tác động đến vết thương trên trán, đau đến mức khiến hắn thở hốc vì kinh ngạc.

Tê... Cho hắn không muốn làm khó y... Tiểu mèo hoang chết tiệt, mấy vết thương này, hắn nhất định sẽ nhất nhất đòi lại!!!

Có được câu trả lời khẳng định của nam tử, biểu tình trên mặt Vân Khuynh càng thêm thảm đạm, y run run tiếng nói:

“Ngươi... Ngươi nói ngươi là người nào trong lục đại ảnh vệ???”

Tha thứ cho y làm đà điểu một lần, y thực sự không dám trực tiếp hỏi hắn có đúng hay không tam đệ Tân Vô Hạ của Vô Song.

Đáng tiếc, người này, không phải bất cứ người nào trong ảnh vệ, vừa lúc chính là đệ đệ Tân Vô Song, tam thiếu gia của Tân gia, Tân Vô Hạ.

“Sách... Còn biết lục đại ảnh vệ Tân gia... Nói, ngươi là ai??? Có phải nô tài mới vào phủ hay không???”

Nếu như đúng vậy, hắn sau đó tuyệt đối phải đưa y điêu đến bên người, hảo hảo chà đạp chà đạp... Ách không, là thương yêu thương yêu, chí ít, hắn muốn cho y cũng nếm thử tư vị chảy máu.

Vân Khuynh lập tức lấy tay che mặt.

“Đúng... Ta là hạ nhân mới vào phủ...

Cái này, vị công tử này, ta mới đến, không biết công tử là người trong phủ, xin lỗi xin lỗi...”

Y nhẹ nhõm may mắn vì hiện tại trời tối đen, mong muốn Tân Vô Hạ không thấy tướng mạo của y... Ô ô, tại sao có thể như vậy???

Y và tiểu thúc tử (em chồng) của y lần đầu tiên gặp mặt, vì sao lại là máu chảy đầm đìa như vậy???

Tân Vô Hạ hơi câu câu môi, từ trên người Vân Khuynh đứng lên:

“Được rồi, khuôn mặt của ngươi, ta đã nhớ kỹ, đứng lên cho ta, theo ta trở về phòng thoa dược.”

Vân Khuynh lập tức đứng dậy, sửa sang lại y phục, tâm tình phi thường ấm ức, dĩ nhiên bị Tân Vô Hạ nhớ kỹ tướng mạo...

Ngô, đêm nay, trở lại thành thật nhận tội với Vô Song, để Vô Song giúp y chống thiên tai đi...

“Ngơ ngác cái gì... Theo kịp cho ta, lẽ nào ngươi cho rằng làm ta bị thương, sẽ không cần chịu một chút trách nhiệm sao???

Tân Vô Hạ đi một đoạn phát hiện Vân Khuynh còn đứng tại chỗ chờ ra, không khỏi quát lớn.

Chơi trò răn dạy, hắn lại bỏ thêm một câu:

“Được rồi, mới tới, ta là Tân Vô Hạ, tam thiếu gia Tân phủ, hanh hanh...”

Hắn uy hiếp hờ lạnh hai tiếng, xoa xoa vết thương trên trán:

“Ngươi nhanh nhanh ngâm ngâm làm sao băng tốt mấy vết thương của ta đi, ngày mai đi gặp đại ca nhị ca, coi ngươi ăn nói thế nào.”

Thân thể Vân Khuynh run lên một chút...

Vô Song, Vô Song hắn là sẽ không giận y chứ???

Nhưng mà, đại ca, đại ca lại không nhất định...

Ô ô, y thật đáng thương, vì sao cổ đại không có các loại ảnh chụp, cho y sớm một chút biết mặt Tân Vô Hạ...

“Còn ngây người??? Ta nói, ngươi là nô tài ai mang về???

Ta xem ngươi lúc đánh người rất lưu loát, lúc này thế nào choáng váng???”

Tân Vô Hạ thấy y vẫn đờ ra, không nhịn được giục.

Nói giỡn, để càng nhiều người thấy hắn lúc này, hắn sau đó cũng đừng mơ tưởng có cái gì thiêng uy nghiêm.

“Tam... Tam thiếu gia... Xin lỗi...

Ta... Ta, Vô Song... A, không, là nhị công tử giao cho ta ít sự tình...

Ta... Ta hiện tại không thể đi cùng tam thiếu gia...”

Y nếu như đi theo Tân Vô Hạ, Vô Song tìm không được y vậy làm sao bây giờ???

Hơn nữa, ai biết Tân Vô Hẹ có thể hay không nhân cơ hội trả thù y không...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Triệt Đế Vạch Trần

Nghe thấy Vân Khuynh cự tuyệt cùng hắn đi, sắc mặt Tân Vô Hạ lại trầm đi vài phần, thong thả chậm rãi bước về phía Vân Khuynh.

“Ngươi nói ngươi không đi với thiếu gia ta???”

Tiểu mèo hoang này, đả thương hắn dĩ nhiên còn không muốn phụ trách???

Vân Khuynh bởi vì Tân Vô Hạ tiếp cận, không tự chủ lui về phía sau vài bước:

“Cái kia... Tam thiếu gia, ta ta không phải không muốn đi cùng ngươi, thật sự là, thật sự là có chuyện quan trọng trong người a.”

“Chuyện quan trọng???”

Tân Vô Hạ hừ lạnh một tiếng, đem mặt để sát vào Vân Khuynh, lấy ngón tay chỉ chỉ cái trán vẫn còn đang chảy máu:

“Có chuyện gì, so với chuyện thiếu gia nhà ngươi bị ngươi đánh thành cái dạng này còn trọng yếu hơn???”

“Ách...”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn bị máu che đi nhìn có chút kinh khủng, khiến Vân Khuynh bất an áy náy đến cực điểm.

Y cũng không phải cố ý a... Nếu như sớm biết hắn là Tân Vô Hạ, y khẳng định sẽ không động thủ...

Hơn nữa, đây cũng không phải hoàn toàn là lỗi của y, ai bảo Tân Vô Hạ cửa lớn không đi, lại thích đi leo tường!

Tân Vô Hạ đau đầu lợi hại, hắn cũng không muốn có người thứ ba nhìn thấy hắn chật vật như vậy, nheo lại con mắt, đưa tay nắm lấy chiếc căm càng cúi càng thấp của Vân Khuynh mạnh mẽ nâng lên:

“Thế nào???”

Hơi thở của hắn phun lên hai gò má của Vân Khuynh, vừa nóng vừa ngứa. Trên mặt Vân Khuynh hiện lên mặt ửng hồng, y nghiêng mặt đi, muốn tránh Tân Vô Hạ giam cầm mình, đáng tiếc lực tay của Tân Vô Hạ rất lớn, y căn bản là vô pháp chạy trốn.

Cố định cắm y sau, Tân Vô Hạ bỗng nhiên chống lên cái trán của Vân Khuynh, giọng điệu bất thiện nói:

“Ngươi là dự định hiện tại lừa thiếu gia ta, sau đó quay trở lại gói quần áo rời đi???

Ta nói cho ngươi, nghĩ cũng đừng nghĩ!!!”

Tân Vô Hạ một tay nâng cắm Vân Khuynh, hai khuôn mặt chăm chú dán cùng một chỗ, tòng viễn phương nhìn lại, tựa như Tân Vô Hạ đang cường hôn Vân Khuynh.

Điều này làm cho Tân Vô Song và Tân Vô Phong nghe tiếng âm hưởng bên này, vội vã đến nơi đều đen mặt.

“Các ngươi đang làm cái gì???”

Thanh âm băng lãnh có thể đông chết người, là Tân gia lão đại Tân Vô Phong.

Mà Tân gia lão nhị Tân Vô Song, lại không đợi mở miệng liền lập tức tiến lên tách hai người ra, thuận tiện đem Vân Khuynh nửa ôm vào trong lòng, trong ánh mắt thiêu đốt hỏa diễm, trong con ngươi mang theo nghi hoặc nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh đà điểu tựa đầu chôn trong lòng Tân Vô Song, y nguyên bản còn muốn nói riêng chuyện này cho Vô Song, để Vô Song đứng ở bên này giúp y —

Hiện tại, dĩ nhiên không may bị bắt tại chỗ như thế này.

Tân Vô Hạ nghe thấy thanh âm lạnh muôn chẽt của đại ca nhà mình, thân thể theo phản xạ run lên, quay đầu lại, trông thấy sắc mặt Tân Vô Phong so với thường ngày càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, không hiểu vì sao hạ thấp đáng vẻ bệ vệ:

“Đại ca...”

Gọi xong hắn đột nhiên nhớ tới dáng dấp hiện tại của mình, hình dạng hiện tại thực sự tổn hại anh minh của hắn, hắn lại vội vã quay đầu đi.

Vừa quay đầu lại thấy Tân Vô Song cùng Vân Khuynh ôm cùng một chỗ, sau đó chính là đánh chết cũng không chịu đi ra, bất chấp chào hỏi Tân Vô Song, nói với Vân Khuynh trong lòng Tân Vô Song:

“Ngươi qua đây cho ta, trốn chỗ nhị ca cũng vô dụng.”

“Mặt của ngươi là có chuyện gì???

Ngươi có phải ở bên ngoài gây họa gì đó không???”

Nhạy cảm nhận thấy vết thương và máu trên mặt hắn, sắc mặt Tân Vô Phong giãn ra, có chút thân thiết nói.

Vốn vì Tân Vô Hạ vô lễ với Vân Khuynh mà tức giận, Tân Vô Song nghe đại ca nhà mình nhắc tới mới tỉnh ra, cũng phát hiện đệ đệ hắn luôn luôn bảo vệ, lúc này đúng là vẻ mặt tiên huyết nhẽ nhại, không khỏi thắt kinh.

“Vô Hạ, ngươi thế nào lại thành cái dạng này???”

Tân Vô Song vừa hỏi xong, liền cảm giác được thân người trong lòng run lên, một loại ý nghĩ bất khả tư nghị nhảy lên trong đầu hắn, sẽ không là...

Khuynh nhi???

Sao có thể được!!! Khuynh nhi nhu thuận ôn nhu như vậy...

“Là y... Chính là chuyện tốt của tên nô tài kia làm???”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều là vẻ mặt kinh ngạc:

“Vân nhi???”

“Khuynh nhi???”

“Sao có thể được!!!”

Tân Vô Hạ nhẹ răng trợn mắt trừng Vân Khuynh:

“Sao lại không thể?”

Tân Vô Song nói lỏng Vân Khuynh, nhẹ giọng hỏi:

“Khuynh nhi, ngẩng đầu lên.”

Vân Khuynh chậm rãi, cẩn cẩn dục dục ngẩng đầu nhìn Tân gia huynh đệ, có chút không dám mở miệng.

Tần Vô Song sắc mặt bình thường, mang theo dáng tươi cười như trước:

“Nô tài trong miệng tam đệ là chuyện gì??? Vết thương trên mặt tam đệ là chuyện gì xảy ra???”

Vân Khuynh cắn cắn môi:

“Ta... Ta vừa thấy tam đệ leo tường vào viện, tường kẻ trộm, dùng hòn đá ném hắn bị thương...

Sau đó hắn nói hắn là tam thiếu gia Tần phủ, hỏi ta có phải nô tài mới tới không, ta không có phủ nhận...”

Chết đi chết đi, dù sao cũng chết chắc rồi, sớm chết sớm siêu sinh.

Nhin ra thái độ của Tần Vô Song và Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh có chút quý dị, Tần Vô Hạ lại cẩn thận nhìn lại quần áo trên người Vân Khuynh, đều là chất vải thượng đẳng, hắn không phải là hạ nhân...

Tiểu mèo hoang này, rõ ràng là lừa hắn!!!

“Ngươi dám lừa thiếu gia ta... Ngươi rốt cuộc là ai???”

Vừa nghĩ đến chuyện mình bị tiểu mèo hoang lừa gạt, Tần Vô Hạ lập tức hóa thành ác quỷ, trở nên hung thần ác sát.

“Vô Hạ, không được vô lễ.”

Thấy Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ dọa sợ, Tần Vô Phong lạnh lùng quát lớn.

“Mở to mắt của ngươi nhìn đi, y là ‘Nhị tấu’ của ngươi, là... thê tử của nhị ca ngươi!”

Trên mặt của Tần Vô Hạ tràn đầy kinh ngạc:

“Nhị tẩu??? Ỷ???”

Vân Khuynh sợ hãi nhìn hắn, nhỏ giọng nói:

“Tam đệ, xin lỗi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiêu

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bất Công Rõ Ràng

Tần Vô Hạ thực sự khó có thể tiếp thu người vừa cầm hòn đá ném hắn, đạp hắn, đánh hắn, cắn hắn lại chính là ‘Nhị tẩu’ hắn tâm tâm niệm niệm muốn gấp.

Hắn trong lúc nhất thời mất đi toàn bộ ngôn ngữ, trừing mắt thăng tấp nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị hắn trừng có chút chột dạ sợ hãi, lần thứ hai nhỏ giọng xin lỗi:

“Xin lỗi, ta không phải cố ý, tam đệ, nếu như ta biết kẻ trộm là ngươi, ta tuyệt đối sẽ không...”

“Cái gì kẻ trộm là ta... Ta lúc nào làm ăn trộm...

Tiểu mèo hoang dã man nhà ngươi, ngươi... Ta biết ngươi không phải là cố ý, bởi vì ngươi căn bản là cố tình.”

Vân Khuynh chưa nói hết, Tần Vô Hạ liền tức xì khói.

Hơn nữa, dáng vẻ bệ vệ cũng cao thêm vài lần.

Ai bảo tiểu mèo hoang này khiến hai người ca ca của hắn thấy hắn bộ dạng chật vật như thế.

Ai bảo tiểu mèo hoang này là ‘Nhị tẩu’ của hắn, như vậy, muốn nghiêm phạt y, sẽ rất khó ra tay...

“Vô Hạ!!!”

Tần Vô Phong cảnh cáo kêu tên Tần Vô Hẹ.

“Tiểu mèo hoang??? Vô Hẹ, ngươi sao có thể gọi ‘Nhị tẩu’ của ngươi như vậy, giáo dưỡng của ngươi ở đâu???

Vân nhi ôn nhu thiện lương như vậy, sao có thể là cố ý thương tổn ngươi...

Huống hồ, ngươi da thô thịt dày, bị thương chút cũng không tính là cái gì...

Ngược lại Vân nhi nhu nhược như vậy, ngươi có làm y bị thương hay không???”

Tần Vô Phong càng hỏi, càng nói càng băng lãnh, giữa cặp lông mà dần dần kéo thành nếp nhăn.

“Này uy uy, đại ca, ngươi không thể bắt công như thế, lần này thực sự không phải là ta sai...”

Tần Vô Hẹ nghĩ đại ca nhà mình nói, quả thực là quá không có thiên lý.

Cái gì hắn da thô thịt dày, bị thương chút cũng không là gì... Cái gì Vân nhi nhu nhược??? Nghe cứ như là hắn bị đánh còn không đáng thương bằng cái người đánh hắn kia.

“Ngươi còn nói!!!”

Tần Vô Phong nhớ lại đệ đệ nhà mình từ nhỏ nghịch ngợm, càng lúc càng tức giận:

“Ngươi cửa chính không đi, lại muốn leo tường, Vân nhi không biết ngươi, nhầm ngươi là kẻ trộm cũng là chuyện thường, trái lại là ngươi, phải cho ta một lý do hợp lý vì sao ngươi leo tường.”

Nói nói, Tân Vô Phong không hề đề cập tới chuyện Vân Khuynh làm Tân Vô Hạ bị thương, ngược lại chất vấn Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ bị hắn chất vấn như thế, dáng vẻ bê vệ cũng nhỏ đi không ít, có chút không cam lòng trừng mắt Vân Khuynh:

“Vốn là ngày mai về... Nhưng ta vội vã muốn gặp tiễn... Gặp ‘Nhị tẩu’ nên tăng tốc hành trình, buổi tối chạy về luôn...

Tuy rằng về đến nhà, nhưng ta cũng mệt mỏi, không muốn quấy rầy mọi người, một mình trở lại nghỉ ngơi một đêm rồi bái kiến đại ca nhị ca và... ‘Nhị tẩu’...”

Vân Khuynh bị hắn trừng khiếun cho thân thể cứng đờ, Tân Vô Song rõ ràng cảm thụ được tình tự của Vân Khuynh, cũng không vui mở miệng:

“Lẽ nào Vô Hạ đi cửa chính, chúng ta sẽ không cho ngươi nghỉ ngơi sao???”

“Không...”

Tân Vô Hạ thấy nhị ca nhà mình cũng tức giận, liền hoàn toàn thu lại dáng vẻ bê vệ, nhỏ giọng nói.

Tân Vô Phong thấy Tân Vô Hạ không còn kiêu ngạo, giãn giãn sắc mặt:

“Được rồi. Nhanh quay về phòng xử lý vết thương nghỉ ngơi đi...”

Tân Vô Hạ mím môi, giơ tay chỉ vào Vân Khuynh:

“Ta muốn y xử lý vết thương cho ta.”

Lúc này Tân Vô Phong còn chưa kịp mở miệng, Tân Vô Song liền nhăn lại lông mày nói:

“Không được.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt, không mở miệng.

Y không sợ nữa... Dù sao, tình huống hiện nay nhìn qua...

Hình như, không phải lỗi của y, hình như, là lỗi của Tân Vô Hẹ!!!

Đại ca và Vô Song không trách cứ y, ngược lại lại chất vấn Vô Hẹ, xem ra, đích thật là lỗi của Tân Vô Hẹ.

Tân Vô Hẹ ủy khuất chỉ vào vết thương:

“Nhị ca, ngươi không thể cưới vợ liền quên đệ, rõ ràng là ‘Nhị tẩu’ đả thương ta, ta muốn y xử lý vết thương một chút cũng đâu có quá đáng???”

Tân Vô Song nhìn đệ đệ nhà mình chỉnh Vô Hẹ:

“Tôi muộn như vậy, Khuynh nhi phải cùng ta đi nghỉ ngơi, sao có thể đến chỗ ngươi xử lý vết thương... Hơn nữa, nam nhân, chảy chút máu, có vài vết thương cũng rất có sức quyến rũ.”

Nhìn nhìn xem...

Tân Vô Hẹ bất ngờ tới cực điểm, hắn chỉ là rời nhà có một hai tháng, trong nhà chỉ có thêm một vị ‘Nhị tẩu’ mà thôi, vì sao. Hắn vừa về đến nhà liền phát hiện đại ca và nhị ca hắn đã không còn thương hắn nữa —

Thật giống như hắn không phải là thân đệ đệ của bọn hắn, chỉ có cái gì Khuynh nhi Vân nhi kia mới là tâm can bảo bối của bọn hắn???

“Vô Song...”

Vân Khuynh thấy biểu tình Tân Vô Hẹ càng ngày càng ảm đạm, đột nhiên nghĩ hắn rất đáng thương, bởi vì làm hắn bị thương y cũng cảm thấy

càng ngày càng áy náy.

“Ta cũng sai...”

Ánh mắt Tân Vô Hẹ sáng lên:

“Xem đi xem đi, chính y đã thừa nhận là y sai...”

“Vô Hẹ.”

Tân Vô Phong chậm rãi đến gần tam đệ nhà hắn, trên mặt cũng có thể coi là ôn hòa, thanh âm cũng rất mềm nhẹ:

“Nếu Vân nhi và Vô Song muốn đi nghỉ ngơi...

Vết thương của ngươi giao cho đại ca đi, đại ca tự mình xử lý cho ngươi thế nào???”

“Ách...”

Tân Vô Hẹ ra một thân mõm hôi lạnh, không khôn khôn cần phải để đại ca xử lý cho hắn chứ...

Tuy rằng kỹ thuật xử lý của đại ca rất tốt, thế nhưng, nếu như đại ca hắn cố ý vô tình ‘Không cẩn thận’ mạnh tay, hoặc là ghi nợ gì đó cho hắn thì sao???

Từ nhỏ hắn đã sợ ca ca này, sao có thể thích cùng hắn ở một chỗ chứ???

Đang lúc hắn do dự, Vân Khuynh thành tâm ăn năn nói:

“Đại ca, Vô Song, tam đệ bị thương là do ta, ta cũng có trách nhiệm rất lớn... Hay là, để ta giúp hắn xử lý đi!”

Vân Khuynh lúc này đột nhiên nói vậy, thứ nhất là bởi vì Tân Vô Hẹ đã biết thân phận của y, hắn là sẽ không tiến hành hành vi trả thù, thứ hai, là

không hy vọng lần đầu tiên gặp mặt tam đệ của Vô Song liền ghét y.

Cho nên, y nên giúp Tân Vô Hẹ xử lý vết thương. Dù sao, y là thành tâm muốn hóa giải hiểu lầm đêm nay.

Cũng dự định, nỗ lực xoay chuyển ấn tượng xấu của Tân Vô Hẹ với y.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Xưng Hô Riêng Biệt

Kỳ thực viện tử của Tân gia tam huynh đệ, hoàn toàn là một khối lăn lướt, đều ở phía đông nam Tân phủ.

Bởi vì cổ nhân đều nói phía nam vi tôn, phía đông vi chủ, cho nên các vị chủ tử của Tân gia đều ở viện tử phía đông nam Tân phủ.

Viện tử tam huynh đệ hoàn toàn là ẩn theo lớn nhỏ mà sắp xếp.

Thứ nhất là ‘Yên Tuyễn Cư’ của Tân Vô Phong, tiếp đó là ‘Phù Phong Các’ của Tân Vô Song, cuối cùng là ‘Vân Tình Lâu’ Tân Vô Hạ.

Cự tuyệt Tân Vô Song và Tân Vô Phong đi theo, Vân Khuynh một mình cùng Tân Vô Hạ đến ‘Vân Tình Lâu’.

Đối với chuyện này Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều là sắc mặt không tốt, Tân Vô Song còn vào lúc Vân Khuynh đi, không gì sánh được ai oán nói:

“Khuynh nhi nhớ kỹ về sớm một chút.”

Tân Vô Hạ không hiểu vì sao chuyển bại thành thắng đắc ý hừ hừ:

“Yên tâm đi, sẽ không làm nương tử của huynh mất đi một cọng lông.”

Tới ‘Vân Tình Lâu’ Tân Vô Hạ liền như đại gia ngồi vào một bên, chỉ thị Vân Khuynh đốt đèn, lấy được, lấy vải sạch.

Vân Khuynh rất ít khi bị người khác chỉ thị, bị Tân Vô Hạ sai bảo đến đâu óc choáng váng, có chút hối hận đã đáp ứng giúp hắn xử lý vết thương.

Sau đó phát hiện máu trên trán Tân Vô Hạ đã đông lại, Tân Vô Hạ sai Vân Khuynh đi đun nước, may là Tân Vô Phong đã tính toán trước, sau khi trở về liền lập tức phái Long Lê đến giúp Vân Khuynh.

Lúc Tân Vô Hạ thấy Long Lê, âm thầm sinh hận, dĩ nhiên lại có một người thấy hắn chật vật như vậy.

A a a, hình tượng anh minh của hắn, đây tất cả đều là lỗi của tiểu mèo hoang... Không đúng, hắn là ‘Nhị tẩu’ của hắn!!!

Chờ đến lúc chuẩn bị xong tất cả, Tân Vô Hạ oán hận nói với Long Lê:

“Long Lê, ngươi bị đại ca nhị ca nghiền ép sức lao động một ngày đêm, tam thiếu gia ta thương ngươi, ngươi sớm một chút về nghỉ ngơi đi. Chuyện còn lại, giao cho ‘Nhị tẩu’ là được.”

Long Lê lúc này bởi vì dung mạo tam thiếu gia nhà hắn mà nỗ lực chịu đựng khuôn mặt co quắp nghẹn đến đỏ bừng.

Nỗ lực khắc chế xung động muốn cười, hắn gật đầu:

“Được, tam thiếu gia.”

Nói xong hắn chậm rãi lui xuống, chờ đến khi rời xa ‘Vân Tình Lâu’, hắn mới bắt đầu càn rỡ cười ha ha.

Trước khi đi ‘Vân Tình Lâu’ hắn đã nghe đại thiếu gia nói tam thiếu gia bị nhì phu nhân đánh bị thương, đến lúc thấy bản tôn của tam thiếu gia, hắn lại càng hoảng sợ —

Không nghĩ tới nhì phu nhân thường ngày nhìn qua vạn phần nhu nhược, lực sát thương dĩ nhiên lớn như vậy.

Hơn nữa, bộ dạng quỷ dị tam thiếu gia nhà hắn bị kéo quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù cùng vết máu trên mặt tổ hợp cùng một chỗ thực sự là khó

gặp.

“Ai...”

Long Lê cảm thán, đáng tiếc hắn không phải danh họa gia, không thể đem khoảnh khắc tuyệt vời như vậy vĩnh viễn vẽ xuống, thực sự là đáng tiếc, đáng tiếc a!!!

Trong lúc Long Lê vì hình tượng của Tân Vô Hạ mà vui đến quên cả trời đất, Vân Khuynh cũng đang cầm khăn ướt, nửa ngồi trước mặt Tân Vô Hạ mềm nhẹ lau trán và hai gò má Tân Vô Hạ.

“Tê... Người mưu sát a. Không biết nhẹ tay...”

Lông mày Tân Vô Hạ nhăn lại, con mèo ngốc này, chân tay vụng về, không biết lau vết máu quanh vết thương, cầm khăn mặt nóng cọ mạnh lên vết thương của hắn.

Hắn vốn muốn làm khó tiểu mèo hoang mới nói để y xử lý vết thương cho hắn, ai biết vừa xử lý, bị thương bị đau, vẫn là hắn.

Tay Vân Khuynh dừng một chút, lau xong vết máu, vết thương trên trán Tân Vô Hạ hoàn toàn lộ ra, không ngờ lại lớn bằng nắm tay của trẻ con.

Đặt trên khuôn mặt tuấn tú của Tân Vô Hạ thực sự là phá hỏng cảnh đẹp.

Phát hiện y dừng lại, Tân Vô Hạ lại nhăn mày, sau đó đột nhiên mở miệng nói:

“Cầm gương đến đây.”

Hắn vừa rồi chỉ lo đau, hoàn toàn quên vết thương này là ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, nghĩ ngoài thân phận ám hoàng, hắn ở trên giang hồ nổi danh là ngọc diện công tử, khuôn mặt anh tuấn như vậy, cũng không thể bị hủy như vậy a.

Vân Khuynh chột dạ giúp Tân Vô Hạ đưa gương đến, Tân Vô Hạ vừa thấy hình dạng quỷ quái của mình, tức giận đến ngứa răng.

Hắn ném cái gương lên bàn gỗ bên cạnh, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tiểu mèo hoang chết tiệt nhà ngươi, ngươi dĩ nhiên hủy dung bản thiếu gia... Sau đó không có mỹ nữ gả cho ta đều là do ngươi...”

Ngươi phải phụ trách, ngươi phụ trách cho ta, mặc kệ, ta muốn ngươi phụ trách!!!”

Vân Khuynh nghe đến nghẹn họng trân trối:

“Cái kia... Tam đệ, ta là ‘Nhị tẩu’ của ngươi, ngươi bảo ta phụ trách thế nào.”

Tân Vô Hạ như đang nhe răng trợn mắt gào khóc lập tức dừng lại, màu sắc phong phú không ngừng biến ảo trên mặt hắn.

Nhị tẩu, nhị tẩu!!! Chết tiệt nhị tẩu!!!

Nếu như y không phải nhị tẩu, như vậy biện pháp báo thù của hắn còn nhiều...

Thế nhưng y lại là nhị tẩu của hắn, đại ca nhị ca đều đứng ở bên kia, rõ ràng rành, không chút nào lưu luyến vứt bỏ tiểu đệ đáng thương là hắn.

Trong lòng vì tình cảnh của mình mà gào thét, nét mặt Tân Vô Hạ lại khôi phục bình thường:

“Phụ trách thế nào... Chúng ta từ từ thảo luận, cái kia... Ta nói, hiện tại mau giúp ta bôi thuốc mới là trọng điểm.”

Khi Vân Khuynh đem cả đống thuốc bột vẩy lên trán Tân Vô Hạ, chưa nói đến đau đớn khắc cốt ghi xương, chỉ việc hắn vì thuốc bột bay loạn mà

nước mũi nước mắt ròng ròng cũng đã khiến cho Tân Vô Hẹ thống khổ.

Hắn thực sự là xui xẻo tám đời mới chọc đến vị ‘Nhị tẩu’ này của hắn.

Kế tiếp là quần vải, đợi đến khi Vân Khuynh quần vải lên đầu hắn được một thời gian, hắn rốt cục nhịn không được mở miệng:

“Ta nói, ngươi là muốn băng vết thương hay là đang chuẩn bị đóng gói???”

Vân Khuynh ngốc ngốc:

“Đúng vậy, không có bao nhiêu, thế nhưng ta không tìm được vải lě...”

Tân Vô Hẹ thiếu chút nữa hộc máu, quả nhiên là con mèo ngốc:

“Kéo kéo kéo, ngươi không biết dùng kéo sao, vải này bó toàn thân ta cũng đủ, ngươi quần một đầu thôi mà cũng có thể quần hết... Bội phục bội phục, nhị tẩu, ta thật sự là bội phục ngươi từ đáy lòng.”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ tươi ướt át.

Không có biện pháp... Việc này y chưa từng làm trước đây...

Chờ đến khi vết thương trên đầu băng bó xong, Tân Vô Hẹ nặng nề thở ra một hơi, thở dài nói:

“Mèo ngốc gặp qua, nhưng cũng chưa từng thấy con mèo ngốc nào như ngươi.”

Vân Khuynh vừa dọn dẹp đồ vừa cau mày:

“Ta không phải mèo, lại càng không phải mèo ngốc.”

Tân Vô Hẹ lắc lắc tay:

“Ngươi vừa lao vừa cắn vừa cào ta, không phải mèo thì là gì... Đây, trên tay ta còn có dấu răng của ngươi.”

Nhiệt độ trên mặt Vân Khuynh còn chưa hạ xuống, lập tức lại lên cao.

Ngày hôm nay, y khiến Tân Vô Hẹ mất mặt về nhà...

Thế nhưng, tuy răng trong lòng vừa thiện vừa giận, thế nhưng Vân Khuynh vừa nghe Tân Vô Hẹ nhắc tới như vậy, lập tức nghĩ ra dấu răng trên tay Tân Vô Hẹ còn chưa xử lý, liền đặt đồ xuống xử lý cho hắn.

Khi Vân Khuynh rốt cục trầm tĩnh lại, chăm chú xử lý vết thương trên tay Tân Vô Hẹ, Tân Vô Hẹ mới thừa nhận người trước mắt này, đích thật là ‘Nhị tẩu’ ôn nhu trong miệng đại ca, chỉ có hiện tại, hắn mới thấy một chút hình dạng ôn nhu trên người Vân Khuynh.

“Này, ta nói, mèo ngốc, ngươi tên gọi là gì???”

Vân Khuynh bởi vì hắn xưng hô mà nhẹ nhàng nâng mắt trừng hắn:

“Vân Khuynh, ta là Vân Khuynh.”

Cái liếc mắt này, nước gọn lăn tăn, ánh sáng lưu ly, dưới ánh đèn mờ nhạt mang theo một tia phong tình oán trách, dĩ nhiên khiến cho Tân Vô Hẹ ngẩn ngơ.

Tân Vô Hẹ lúc này mới chú ý lông mi của Vân Khuynh rất dài rất dày, giống như một chiếc quạt nhỏ vểnh lên, hơn nữa Vân Khuynh xác thực là mỹ lệ suy nhược, thảo nào hai người ca ca che chở như vậy.

Oán khí trong lòng Tân Vô Hẹ, chẳng biết tại sao bay mất hẳn nửa.

“Tuy răng không biết vì sao ngươi là thân nam nhi lại thành nhị tẩu của ta, thế nhưng, ta nghĩ ngươi nhất định không muốn ta gọi ngươi là nhị tẩu đúng không???”

Nói đến điểm ấy đáy lòng Vân Khuynh, y lập tức gật đầu:

“Đúng vậy.”

Tần Vô Hạ có chút hao tổn tâm trí:

“Ta đây phải gọi ngươi là gì... Nhị ca gọi ngươi Khuynh nhi, ta tự nhiên không thể so với hắn, đại ca gọi ngươi Vân nhi... Thế nhưng ngươi hắn là lớn hơn ta, ta gọi ngươi là Vân nhi chẳng phải là rất không được tự nhiên???”

Vân Khuynh cũng có chút hao tổn tâm trí, mong muốn Tần Vô Hạ sẽ không kiểm cho y một cái ‘xưng hô riêng biệt’.

“Ngươi cứ gọi là Vân Khuynh đi!” Vân Khuynh thở dài, chỉ là một cái xưng hô thôi mà.

Tần Vô Hạ lập tức lắc đầu:

“Gọi tên trực tiếp quá xa lạ, cũng không có sáng tạo, ta muốn gọi tên chỉ có ta được gọi.”

Vân Khuynh co quắp... Cái này, quả nhiên là huynh đệ!!!

“Ân... Vân Khuynh. Vân nhi. Khuynh nhi. Vân Vân. Khuynh Khuynh...
Hình như chẳng có cái nào dễ nghe cả...

Khụ khụ khụ, quên đi, đành chấp nhận vậy, vậy ta liền gắng gượng gọi ngươi Khuynh Khuynh đi!!!”

Đối với vấn đề xưng hô, Vân Khuynh đã triệt để hết chỗ nói rồi, y cũng không giãy dụa vô vị nữa, không thừa nhận cũng không phủ nhận, mặc hắn kêu đi.

“Khuynh Khuynh đồng ý cũng rất tốt, như vậy, chúng ta đến nói chuyện, về vấn đề phụ trách kia đi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vấn Đề Phụ Trách

Đối với Tân Vô Hạ, Vân Khuynh có chút không nói gì, Tân Vô Hạ không có lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong, cũng không có ôn nhu của Tân Vô Song, hoàn toàn giống một tên tiểu quỷ bốc đồng.

Thế nhưng, từ điểm Tân Vô Hạ không trả thù y, liền có thể thấy, đáy lòng Tân Vô Hạ kỳ thực vẫn rất thiện lương.

Nếu Tân Vô Hạ dù thế nào cũng sẽ không làm y bị thương, như vậy, y liền nghiêm túc nghe Tân Vô Hạ dự định để y thế nào phụ trách.

“Tốt, tam đệ nói muôn ta phụ trách thế nào???”

Tiếng tam đệ này, Tân Vô Hạ nghe vào phi thường khó chịu.

Tuy rằng Vân Khuynh là ‘Nhị tẩu’ của hắn, thế nhưng, để một tiểu mèo hoang không lớn hơn hắn bao nhiêu gọi hắn tam đệ... Thật sự là kỳ cục.

“Tiểu mèo hoang... Ách, là Khuynh Khuynh, ngươi cũng đừng gọi ta tam đệ, ta nhìn không ra ngươi có điểm nào giống ca ca ta, tam thiếu gia, hoặc Vô Hạ, ngươi tùy tiện kêu.”

“... Tam thiếu gia.”

Tên Vô Hạ hắn là lưu cho thê tử tương lai của hắn và Vô Song đại ca bọn họ gọi, y không được gọi hắn tam đệ vậy gọi tam thiếu gia đi!!!

“Lúc ngươi băng bó cho ta cũng thấy, ta bị ngươi phá tướng, bị hủy dung, một thân mình đầy thương tích, dù thế nào, ngươi cũng phải bày tỏ, đúng không???”

Tuy rằng giọng điệu Tân Vô Hẹ ôn hòa, khuôn mặt cũng không dữ tợn như trước, thế nhưng Vân Khuynh vẫn cảm giác có một cỗ hàn ý theo sống lưng bò lên.

“Ta đã giúp ngươi băng bó... Ngươi, còn muốn thế nào???”

Đầu ngón tay thon dài của Tân Vô Hẹ theo nhịp gõ lên mặt bàn, nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi:

“Vừa rồi ta nghĩ, thân phận bên ngoài của Khuynh Khuynh, dù thế nào cũng là nhị tẩu của ta, có đại ca nhị ca che chở, ta dù có mười lá gan cũng không dám làm gì Khuynh Khuynh, đúng không??

Vân Khuynh suy nghĩ một chút dâng dấp bất công rõ ràng của Tân Vô Song và Tân Vô Phong, đại khái, là như vậy đi!!!

Ý gật đầu.

Tân Vô Hẹ nói tiếp:

“Không thể làm khó Khuynh Khuynh... Thế nhưng, ta nghĩ, nếu như ta muốn Khuynh Khuynh chiếu cố ta, mãi cho đến khi thương thế của ta khỏi hẳn, hẳn cũng không tính là làm khó Khuynh Khuynh đúng không???”

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình, cái dạng chân tay lóng ngóng như y, chiếu cố Tân Vô Hẹ???

Không phải y muốn trốn tránh trách nhiệm, mà thật sự là y rất khó nhận lời!!!

“Tam thiếu gia, ta là muốn chiếu cố ngươi, thế nhưng, ta sợ ta càng chiếu cố, thương thế của ngươi sẽ càng nặng.”

Người này... Quá thành thực.

Tần Vô Hạ đen mặt:

“Không sao, coi như là huấn luyện kỹ thuật của ngươi, thế nào, ngươi đáp ứng không???”

Vân Khuynh vẫn đang cố giãy dụa:

“Vô Song và đại ca, hắn là sẽ không đáp ứng.”

Tần Vô Hạ câu lên khóc miện:

“Vậy phải xem ngươi...

Nếu như ngươi nói với đại ca nhị ca, ngươi bởi vì tổn thương ta, trong lòng áy náy, không tận mắt thấy ta khỏi hắn ngươi sẽ đứng ngồi không yên gì gì đó...

Đại ca nhị ca nhất định sẽ đồng ý ngươi chiếu cố ta.”

Thế nhưng... Y vì sao phải nói vậy với Vô Song và đại ca, lẽ nào là y ăn no rỗng mõi không có chuyện gì muốn tự ngược đi chiếu cố vị đại gia này???

Vân Khuynh không nói gì, bảo trì trầm mặc.

Tần Vô Hạ nheo mắt lại:

“Ngươi không muốn??? Hay là ngươi muốn vì phụ trách cả đời cho ta mà lấy thân phụ trách???”

Lời nói của Tần Vô Hạ không tự chủ được tà ác lén, thanh âm cũng mềm đi vài phần.

Vân Khuynh rùng mình một cái:

“Tam thiếu gia, ta là ‘Nhị tẩu’ của ngươi.”

Tần Vô Hạ gật đầu:

“Ta biết, thế nhưng nếu như ngươi muốn phụ trách, đêm nay cũng không cần về chỗ nhị ca, chờ đến sáng sớm ngươi sẽ không còn là nhị tẩu của ta.”

Tần Vô Hạ nói, xuất thủ như điện, trong nháy mắt điểm huyệt Vân Khuynh.

Lập tức Vân Khuynh liền trở thành cọc gỗ bất động.

Vân Khuynh hoảng sợ, sợ Tần Vô Hạ nói toàn bộ sẽ biến thành thực sự, lập tức mở miệng:

“Ta nguyện ý chiểu cố ngươi, ta đáp ứng sẽ chiểu cố đến khi ngươi khang phục, ta cũng sẽ làm Vô Song và đại ca đồng ý...

Tam thiếu gia ngươi ngươi đừng xăng bậy...”

Kỳ thực Tần Vô Hạ nào dám làm vậy, nếu hắn thật sự làm, phỏng chừng đại ca nhị ca sẽ lột một tảng da của hắn.

Thế nhưng Vân Khuynh không biết Tần Vô Hạ không dám, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bị dọa đến biến sắc.

Tần Vô Hạ thấy y sợ đến vậy, nhất thời nổi lên ý xấu muốn trả thù.

Hắn lập tức đứng lên, dính sát vào Vân Khuynh, hô hấp ẩm áp phun lên vành tai y, thanh âm trầm thấp ái muội, mang theo ám chỉ nào đó:

“Nếu như Khuynh Khuynh muốn lấy thân phụ trách, ta sẽ không cự tuyệt... Dù sao, Khuynh Khuynh cũng là một đại mỹ nhân nha...”

Tần Vô Hạ thoả mãn nhìn khuôn mặt đỏ tươi ướt át của Vân Khuynh, vươn tay vỗ về khuôn mặt y, lòng bàn tay chậm rãi trượt lên làn da trơn truột nhẵn nhụi:

“Khuynh Khuynh nếu không phản đối, vậy đêm nay lưu lại đi...”

Vân Khuynh bởi vì hắn tiếp cận, bị dọa đến không dám thở mạnh, trong lòng y gào thét, Vô Song thế nào lại có đệ đệ hư hỏng như vậy???”

“Tam tam tam thiếu gia... Người thả ta... Ta nguyện ý chiểu cõi người, thực sự. Ta không có ý muốn lấy thân phụ trách, tuyệt đối không có!!!”

Thanh âm của y không ngừng run, đôi mắt chậm rãi tràn ngập một tầng hơi nước.

Dù sao y không biết Tần Vô Hạ là người như thế nào...

Thân thể y như vậy... Nếu như, Tần Vô Hạ thực sự giữ y lại, thực sự huých y...

Vô Song, Vô Song sẽ nghĩ như thế nào...

Y hắn là, sẽ bị vứt bỏ!!!

Cho nên, Vân Khuynh lúc này rơi vào sợ hãi cực độ.

Tần Vô Hạ lúc này ở rất gần Vân Khuynh, mỗi một biểu tình của y, mỗi một phân sợi hãi, hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Khi hắn thấy nước mắt trong suốt sáng long lanh, từ viền mắt Vân Khuynh chảy xuống, hắn dĩ nhiên quên đi tất cả, giống như bị đầu độc, vươn đầu lưỡi đỏ tươi, trên làn da trắng mịn liếm đi giọt nước mắt ấy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ban Đêm Mờ Tối

Cử động của Tân Vô Hạ khiến Vân Khuynh sợ hãi, chính hắn sau khi lấy lại tinh thần, cũng hung hăng dọa sợ bản thân.

Hắn giật mình, nhìn khuôn mặt hoảng hốt trắng bệch của Vân Khuynh, giật giật khóe môi:

“Ta...”

Hắn không phải cố ý, chính hắn cũng không biết vừa rồi là chuyện gì, ma xui quỷ khiến liền hôn lên khuôn mặt Vân Khuynh.

Đôi mắt đẹp mang theo hơi nước của Vân Khuynh hoảng sợ nhìn Tân Vô Hạ, giọng nói mang theo cầu xin:

“Tam thiếu gia, xin hãy buông.”

Kỳ thực dưới đáy lòng Vân Khuynh lúc này là tức giận, Tân Vô Hạ dĩ nhiên dùng thủ đoạn ác liệt như thế ức hiếp y.

Chờ đến lúc y học được võ công, nhất định phải báo thù.

Thế nhưng, hiện nay, cứ giả nhu nhược đi, càng nhu nhược càng khiến Tân Vô Hạ mang theo tội ác cảm, Tân Vô Hạ tốt nhất là không đành lòng, nhanh lên thả y trở về.

Tân Vô Hạ nghe ra thanh âm Vân Khuynh run rẩy, cẩn cẩn dực dực, trong lòng đột nhiên thấy rất bất an, rất băn khoăn.

Vừa rồi cùng Vân Khuynh lôi kéo, hắn đã biết Vân Khuynh không có võ công, mà hắn lại dùng thủ đoạn như vậy bắt nạt một người không có võ công...

Ách... Không thể trách hắn, ai bảo Vân Khuynh đánh hắn như vậy.

Thế nhưng, vừa rồi... Sao hắn lại, sao lại khinh bạc Khuynh Khuynh trên danh nghĩa là nhị tẩu của hắn???

“tam thiếu gia...”

Thấy hắn ngạc phát lăng, Vân Khuynh bất đắc dĩ gọi thêm một tiếng.

Tần Vô Hạ nhíu nhíu mày, lui về phía sau một bước:

“Quyết định của ngươi, là đêm nay lưu lại, hay là sau đó chiếu cố ta???”

Vân Khuynh cắn cắn môi dưới, buông xuống ánh mắt, ngăn trở đường nhìn bất mãn của mình.

“Ta đương nhiên là chọn cái sau.”

Tần Vô Hạ bởi vì tâm sự nặng nề, cũng không còn tâm tư trêu cợt trả thù y, lập tức giải huyệt đạo:

“Khuynh Khuynh, ngươi nhất định phải nhớ kỹ lời ngươi nói... Nếu không, ta nghiêm phạt, sẽ càng khó tha thứ hơn so với hôm nay.”

Vân Khuynh sửa sang lại quần áo, Tần Vô Hạ này, thay đổi quá nhiều, y không muốn chọc hắn.

“Ta sẽ nhớ kỹ, tam thiếu gia.”

Tần Vô Hạ sắc mặt phức tạp, khoát tay áo:

“Được rồi, Khuynh Khuynh ngươi mau về đi, nếu không nhị ca lại nhắc tới...”

Ánh mắt Vân Khuynh cũng phức tạp vạn phần, liếc nhìn Tân Vô Hạ, nhắc chân rời đi.

Ra khỏi ‘Vân Tình Lâu’, y hung hăng xoa xoa hai gò má, nói thầm:

“Đệ đệ của Vô Song thật nguy hiểm...”

Sau khi đi Vân Khuynh rời đi Tân Vô Hạ nằm trên giường nghỉ ngơi, hắn rõ ràng là rất mệt, ý thức lại cự kỳ thanh tịnh, một chút buồn ngủ cũng không có.

Chẳng hiểu vì sao, trong đầu hắn luôn luôn thoảng hiện một màn hắn bị Khuynh Khuynh đẩy ngã xuống đất.

Tuy rằng vết thương khi đó rất đau, thế nhưng, khuôn mặt ôn nhu kia vẫn khiến hắn thất thần vài giây.

Khi đó hắn biết người nọ không phải có ý định tổn thương hắn, cũng là khi đó bắt đầu nghĩ người nọ giống một con tiểu mèo hoang phiền lòng.

Y là nhị tẩu của hắn, nhị tẩu...

Mặc kệ nó, mặc kệ y là ai, y vẫn là Khuynh Khuynh của hắn, là người chỉ có hắn mới được gọi Khuynh Khuynh.

Nhắm mắt lại, Tân Vô Hạ nỗ lực muốn ngủ, thế nhưng, xúc cảm mềm nhẫn lưu lại trên đầu lưỡi vẫn đang lưu lại trong lòng hắn.

Còn có giọt nước mắt kia —

Là ngọt???

Nước mắt là ngọt sao??? Sau này hắn tìm một người thử xem...

Đây là đêm không ngủ của Tân Vô Hạ, cũng là một đêm không ngủ của Tân Vô Phong —

Không có biện pháp, hắn thực sự lo lắng tam đệ nghịch ngợm của hắn ức hiếp Vân nhi.

Khi hắn nghe Long Kính nói Tân Vô Hạ hôn lên gò má Vân Khuynh, chén trà trong tay hắn trong nháy mắt bị hắn bóp nát.

Long Kính cẩn cẩn dực dực giải thích quá trình, thuận tiện nói giúp Tân Vô Hạ, tổng kết một câu, tam thiếu gia có lẽ là vì muốn trả thù nhị phu nhân...

Mặc kệ thế nào, tâm tình Tân Vô Phong, vẫn rất phức tạp.

Hắn không biết vì sao lưu ý Vân nhi như vậy, lẽ nào vì y là thê tử của Vô Song???

Thế nhưng, những khi nghĩ đến thân phận của Vân nhi, tâm của hắn liền rầu rĩ đau đớn.

Ở sâu trong nội tâm của hắn có một loại đáp án, thế nhưng, hắn không dám nghĩ, không dám chạm đến.

Tạm thời, Vân nhi chỉ là thê tử của Vô Song, tuy rằng gọi y là Vân nhi, thế nhưng đáy lòng hắn luôn luôn không quên thân phận của y.

Lấy thân phận đại ca, chiếu cố bọn họ bảo hộ bọn họ cũng tốt...

Tân Vô Phong ngồi một lúc lâu, mang theo tâm tư hỗn loạn phức tạp dẫn thân vào bên trong công vụ...

Là vì Tân gia, là vì làm mình mệt mỏi, cũng là vì để hắn quên đi, để hắn không còn thời gian miên man suy nghĩ.

Trăng lênh giữa trời, ánh đèn mờ nhạt, đêm tối vắng vẻ, bóng dáng lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong phản chiếu lên trên cửa sổ, cô tịch, thê lương.

Về phần Vân Khuynh, để Tân Vô Song đợi lâu như vậy, trong lòng Tân Vô Song đương nhiên khó chịu.

Huống hồ, Tân Vô Song còn muốn hỏi rõ ràng lúc hắn và Tân Vô Phong vừa đến, Tân Vô Hẹ rốt cuộc làm gì y...

Vì sao... Nhìn qua giống như hôn mê...

Còn có, Vân Khuynh, vì sao muốn kiên trì bắng bó cho Tân Vô Hẹ, vì sao còn chi trì Tân Vô Hẹ không cho hắn đi theo...

Lần đầu tiên đem bình dấm chua triệt để lật úp như thế, Tân Vô Song sao có thể đơn giản buông tha Vân Khuynh???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vô Song Ghen

Chờ đến khi Vân Khuynh trở về ‘Phù Phong Cát’ của Tân Vô Song, y dừng lại cước bộ, thu lại tâm tình hỗn loạn, chỉnh lý tốt biểu tình mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng một mảnh tối đen, Vân Khuynh mơ hồ có chút bất an.

Lẽ nào y về muộn như thế, muộn tới mức Vô Song đi ngủ rồi???

Hắc ám khiến y không nhìn thấy cái gì cả, y chỉ có thể dựa vào ký ức, đại thể sờ soạn hướng về phía giường.

“Đã trở về???”

Trong đêm đen, một đôi mắt lóe lên tâm tình phức tạp, từ khi y vào nhà xong, vẫn luôn tập trung vào y.

Thân thể Vân Khuynh dừng một chút.

Ba chữ kia, lạnh lùng, buốt giá, không mang theo một phân tình tự, y thậm chí có một ảo giác —

Thanh âm kia là của Tân Vô Phong lạnh lùng nghiêm nghị, mà không phải Tân Vô Song luôn luôn ôn nhu với y.

“Ta còn tưởng rằng, ngươi đêm nay không định trở về...”

Thanh âm Tân Vô Song như trước không có pháp phồng, gọn sóng bất kinh, Vân Khuynh nghe vào càng nghĩ khó chịu.

Đặc biệt nội dung Tân Vô Song nói, khiến tâm của y, bỗng nhiên co rụt lại.

Dĩ nhiên là một cỗ đau đớn và áy náy từ đáy lòng mọc lên, trong bóng đêm y liếm liếm khóe môi, có chút co quắp nói:

“Ta từ trước chưa xử lý vết thương cho ai bao giờ... Cho nên, mất nhiều thời gian...”

Chẳng hiểu tại sao lại giải thích, là sợ Vô Song hiểu lầm sao???

Thế nhưng, y là người của Vô Song, đối phương là đệ đệ Vô Song, không cần lưu ý như vậy, không phải sao???

Tân Vô Song trong bóng tối nhìn chăm chăm vào y, nhìn thấy động tác của y, ánh mắt bỗng nhiên chớp lóe, tràn ngập nóng cháy vô tận.

Tân Vô Song im lặng đứng lên, chậm rãi tới gần Vân Khuynh.

Vân Khuynh cảm thấy áp lực trong bóng tối, phản xạ lui về phía sau một bước.

Đáng tiếc, đã chậm.

Tân Vô Song xuất thủ như điện, ôm y vào lòng.

Tân Vô Song cúi đầu, trước tiên lưu lại trên cổ Vân Khuynh một chuỗi dấu hôn ẩm ướt, tiện đà đưa môi đến bên tai y, thấp giọng nói:

“Khuynh nhi cùng tam đệ, đêm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???”

Vân Khuynh không tự chủ nắm chặt quần áo Tân Vô Song, trong lòng chậm rãi thở dài một hơi:

“Là ta thấy tam thiếu gia leo tường tiến viện, cho rằng hắn là kẻ trộm, cho nên dùng hòn đá ném hắn...”

“Không phải cái này...”

Tần Vô Song ngậm lấy vành tai y, chậm rãi hỏi:

“Ta hỏi, không phải cái này... Ta là hỏi ngươi, lúc ta và đại ca đến, ngươi và Vô Hạ đang làm gì???”

“Ách...”

Nói thật, Vân Khuynh đã quên khi đó đang làm gì.

“Đó là... Đó là...”

Ý nỗ lực nhớ lại, nhưng bởi vì làn môi càng lúc càng lớn mật của Tần Vô Song, cùng bàn tay càng lúc càng không quy củ của hắn mà cuối cùng trong đầu trống rỗng.

Tay Tần Vô Song dẽ dàng kéo áo y, chậm rãi vói vào, tùy ý xoa nắn làn da non mềm.

“Là cái gì???”

Làn môi nóng hổi của Tần Vô Song, đã trượt đến khói môi của y.

“Biết không... Khuynh nhi, ngươi và tam đệ, lúc đó... Thoạt nhìn, như là đang... Hôn môi...”

Nói xong, hắn liền ngậm lấy môi Vân Khuynh, không chút khách khí cạy mở, cường thế đem lưỡi của mình đưa vào trong miệng Vân Khuynh, ép Vân Khuynh cùng hắn cộng vũ.

“Ngô...”

Vân Khuynh đột nhiên bị hôn, có chút kinh ngạc, thế nhưng nếp nhăn giữa lông mày của y chậm rãi biến mất.

Y cuối cùng hiểu ra...

Vô Song, đang ghen!!!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Vân Khuynh cuối cùng cũng không còn thấp thỏm, y còn tưởng rằng Vô Song có ý kiến gì với chuyện đêm nay, hóa ra là ghen với việc nhỏ này.

Y chủ động đưa tay ôm lấy cổ Tân Vô Song, nhu thuận mở miệng, cùng lửa nóng của Tân Vô Song môi lưỡi giao triền.

Nụ hôn của Tân Vô Song mang theo một chút bất mãn, mang theo vài phần bất an, còn mang theo tức giận khó hiểu.

Vân Khuynh còn lại là từng chút thu nạp, tùy ý hắn duyên hấp giáo lộng.

Thẳng đến khi miệng không thể khép kín mà chảy ra nước bọt xuôi xuống cổ, thẳng đến khi hai chân Vân Khuynh như nhũn ra, khó có thể hô hấp, thẳng đến khi Vân Khuynh sắp nhịn không được đẩy Tân Vô Song ra. Tân Vô Song rốt cục buông y.

Trong bóng tối, Vân Khuynh nghe thấy thanh âm Tân Vô Song nặng nề không ít.

Chính y cũng tựa trên người Tân Vô Song thở dốc, chậm rãi mở miệng giải thích:

“Không có... Ta... Sao có thể cùng tam thiếu gia... Hôn môi...”

Cánh tay Tân Vô Song ôm y bỗng nhiên thắt chặt:

“Ta biết... Thế nhưng, thấy các ngươi dựa vào gần như vậy... Ta, khó chịu...

Còn có đại ca... Quá khác thường, đại ca, rất ít khi nghiêm khắc phê bình Vô Hạ... Lại là vì ngươi vừa mới nhận thức...”

Vân Khuynh nghe Tân Vô Song nói, trong ngực lộp bộp một chút.

Giống như sương mù dày đặc bị thổi tan, lần đầu gặp mặt đến giờ, Tân Vô Phong ở trong mắt y rõ ràng kỳ quái lên...

Lẽ nào...

Không, không, không, sao có thể được, như vậy cũng quá khó tin...

Trong lòng vừa tuôn ra một đáp án, liền lập tức bị Vân Khuynh phủ nhận.

Y che giấu ôm lấy Tân Vô Song, thanh âm mang theo ý tứ làm nũng hiếu có:

“Vô Song... Lẽ nào đại ca thật tình thương ta như đệ đệ, đối tốt với ta, ngươi không vui sao???”

Tân Vô Song giật mình:

“Không... Chỉ là... Quên đi. Không nói đến đại ca, chúng ta nói về tam đệ, ngươi vì sao muốn đi xử lý vết thương cho hắn...

Có ta và đại ca, ngươi hoàn toàn không cần làm vậy, tùy tiện gọi Long Kính Long Lê bọn họ xử lý cũng tốt...”

Vân Khuynh vốn có lý do lo lắng, bị Tân Vô Song nghi hoặc, cùng chất vấn hiện tại, toàn bộ lại càng khiến y lo lắng.

Nhất thời, không có âm hưởng.

Y không giải thích, Tân Vô Song lúc này vốn là tâm tình bất an, càng lúc càng khó chịu.

Không đợi Vân Khuynh phản ánh, cánh tay đặt bên hông Vân Khuynh, trực tiếp ôm ngang y lên.

Sau đó lời nói của Tân Vô Song lại vang lên, thanh âm của hắn tối nghĩa, ngưỡng trọng:

“Khuynh nhi, chúng ta nên có một hài tử thuộc về chính mình...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Có Tính Là Thương Tồn?

Hài tử thuộc về bọn họ???

Thế nhưng... Y và Vô Song vừa mới cùng một chỗ, có thể hay không, quá sớm???

Vân Khuynh bị Tân Vô Song đặt lên giường nhíu mày, tuy rằng y cũng muốn một người hài tử thuộc về y và Vô Song...

Thế nhưng, đối với quyết định hiện tại, y vẫn có chút mâu thuẫn...

Trong bóng đêm, Tân Vô Song vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt của y rõ ràng.

Tân Vô Song nhíu mày, có chút không vui:

“Khuynh nhi không muốn sao???”

Vân Khuynh lập tức lắc đầu:

“Không... Chỉ là, chỉ là nghĩ... Quá nhanh...”

Tân Vô Song cúi xuống thân thể gặm cắn chiếc cổ trắng nõn của y:

“Ta lại nghĩ... Có chút chậm...”

Vung tay cởi ra quần áo trên người Vân Khuynh, Tân Vô Song thì thào tự nói:

“Chỉ là của mình vẫn chưa đủ... Khuynh nhi, ta cần một hài tử để chứng minh ngươi là của ta...”

Vô Song như vậy...

Vô Song, làm ám hoàng, hắn là tự tin, khí phách, sao có thể bất an như thế???

Là bởi vì yêu sao, là bởi vì y. Là bởi vì yêu y???

Vân Khuynh thở dài một tiếng, đưa tay ôm lấy hắn:

“Như vậy, chúng ta sẽ có một hài tử...”

Tần Vô Song bất an, là bởi vì lời Liên Cừ nói lúc sáng...

Ban ngày Liên Cừ nói Vân Khuynh mệnh phạm đào hoa tình trái cũng nhiều, tuy rằng Tần Vô Song phất áo bỏ đi, thế nhưng...

Liên Cừ nói, cùng với tín nhiệm năng lực của biểu ca nhà mình khiến trong lòng Tần Vô Song, chôn xuồng bóng ma dày đặc.

Khiến Tần Vô Song thẫn hồn nát thẫn tính, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng bắt đầu hoài nghi...

Có được câu trả lời khẳng định của Vân Khuynh, tâm tình hỗn loạn của Tần Vô Song thoảng yên ổn, nụ hôn có chút gấp gáp chậm rãi mềm nhẹ hơn, như hạt mưa rơi lên người Vân Khuynh.

Vân Khuynh tóc đen trải tản trên giường, trên khuôn mặt tuyệt mỹ động nhân tràn ngập màu đỏ ửng.

Lông mi của y, nhẹ nhàng run, giống như cánh bướm đen mềm mại.

Ánh mắt nóng bỏng của Tân Vô Song cuồn cuộn tình dục chăm chú tập trung vào y, thế nào cũng luyến tiếc không nhìn tới y, muốn đẽ y cứ như vậy suốt đời khắc sâu trong đôi mắt hắn...

Nụ hôn nồng nhiệt vẫn không ngừng rơi lên người Vân Khuynh, theo nụ hôn hạ xuống, lời nói bá đạo của Tân Vô Song một chữ một chữ đánh vào trong lòng Vân Khuynh:

“Khuynh nhi... Người là của ta... Chỉ một mình ta... Vĩnh viễn là của mình ta...”

Trong lòng Vân Khuynh rung động không ngớt.

Kiếp trước tình yêu của y bị giày vò, đến kiếp này y bị động, thích tránh...

Y mênh mông khát vọng ái tình, cũng sợ ái tình... Y khát vọng một người thật sâu hung hăng yêu thương y, nhưng lại sợ phải trả giá cho ái tình.

Tân Vô Song thật tốt ngoài ý muốn, ưu tú ngoài ý muốn, khiến y, rất nhanh ngoài ý muốn rơi xuống.

Biết đâu, chỉ có một người như vậy, ôn nhu mà cường thế, mới có thể gõ mở nội tâm của y, mới có thể chữa trị vết thương trước đây của y, mới có thể khiến y yên tâm mạnh dạn yêu.

Cánh tay thon dài của y vòng lấy thân thể Tân Vô Song:

“Đúng... Ta là của ngươi, chỉ một mình ngươi...”

Tân Vô Song đêm nay có vẻ nhiệt liệt mà cấp thiết, đầu ngón tay của hắn hỗn loạn mà trực tiếp tiến nhập mật huyết phía trước, đau đớn hơi ê ẩm khiến Vân Khuynh nhíu mi.

“Ách...”

Khẽ cắn môi dưới, an tĩnh thừa thụ động tác của Tân Vô Song.

Tân Vô Song cấp thiết muốn chứng minh người dưới thân là của hắn, hơn nữa là của một mình hắn.

Không làm nhiều chuẩn bị, cũng không trấn an dục vọng trước sau của Vân Khuynh, trực tiếp tách ra bắp đùi trắng noảm thon dài của y, đem dục vọng cực nóng sưng lên đến khó chịu của mình chạy ào vào trong mật huyệt phía trước.

“Ô...”

Ngón tay Vân Khuynh co rút, chăm chú nắm lấy chăn đơn dưới thân, mật huyệt bỗng nhiên bị mạnh mẽ kéo giãn, đau nhức nóng rát, còn có trường lên khó chịu.

Tân Vô Song cũng phát hiện y không khỏe, nhưng vẫn cố ý tiến nhập thật sâu, rời khỏi, lại hung hăng tiến nhập.

Động tác của hắn kịch liệt gần như thô bạo.

Vân Khuynh khẽ mở đôi môi hơi chuyển trắng, rên rỉ đứt quãng cầu xin hắn:

“Ô... A... Chậm... Chậm một chút...”

Tân Vô Song lại như rơi vào ma chướng của chính hắn, như trước ngắn ngại chiều sâu và lực độ của hắn không đủ.

Đưa chân Vân Khuynh đặt lên vai, đong đưa thắt lưng, hung hăng tiến công vào mật huyệt nhỏ hẹp.

Hắn đang phát tiết cái gì, trốn tránh cái gì.

Hay là ở sâu trong nội tâm hắn đã rõ, thế nhưng hắn không muốn nghĩ, chỉ muốn như vậy trầm luân.

Đáy lòng Vân Khuynh cũng đại khái hiểu đây là vì sao, mặc dù cảm thấy vô lý, nhưng y nguyện ý yên lặng chịu đựng, chỉ vì cho Tân Vô Song càng thêm tự tin và dũng khí.

Không phải không tin đối phương, không phải không yêu, chỉ là có chút sợ hãi số phận mà thôi...

Nhưng như hiện tại... Có tính là thương tổn???

Một đêm này, ánh trăng trăng bêch, Tân Vô Hạ trằn trọc một đêm, Tân Vô Phong công tác một đêm không ngủ, Tân Vô Song cùng Vân Khuynh, còn lại là hoang đường một đêm.

Nguyên một đêm, mặc kệ Vân Khuynh có chịu được không, Tân Vô Song cố ý liên tục muốn y, liên tục ra vào trong cơ thể y, hơn nữa, vẫn chỉ dùng mực huyết phía trước.

Không chịu nổi hắn ôn nhu tàn nhẫn, mực huyết nhỏ hẹp đã sưng đỏ không thôi, phần bên trong đã bị hơi kéo ra ngoài, xen lẩn tơ máu, Vân Khuynh ban đầu còn có thể chịu được hoặc là cùng hắn trầm luân.

Nhưng một lúc sau, toàn bộ tất cả đều trở thành thống khổ dǎn vặt.

Toàn thân vô lực ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy, tiếng nói bởi vì khóc lóc cầu xin đã trở nên khàn khàn, ý thức cũng là nửa tỉnh nửa mê.

Trong lòng từ đầu là thông cảm đến buồn bực vô lực, cuối cùng có chút oán hận.

Khi đã không còn hơi sức gọi lại lý trí của Tân Vô Song, hoặc là phản kháng, Vân Khuynh chỉ có thể vô lực giống như một con búp bê gỗ mặc cho Tân Vô Song chi phối.

Khoảnh khắc kia, Vân Khuynh dĩ nhiên có một loại cảm giác, tình yêu đã rời đi rất xa.

Tân Vô Song, Tân Vô Song ôn nhu, lúc ban đầu, Tân Vô Song bao dung tất cả của y, đến khi chật rãi yêu y, lại trở nên thích ngờ vực vô căn cứ, trở nên lo lắng, lo lắng, trở nên khó chịu khi y đứng dưới ánh mắt của người khác.

Tình yêu vốn ấm áp như gió xuân của y, chật rãi trở nên khó thở...

Tuy rằng đây chỉ là bắt đầu, nhưng Vân Khuynh lại âm thầm cảm thụ được bá đạo và chiếm giữ dục khiến người khác ngạt thở giấu dưới mặt nạ ôn nhu của Tân Vô Song.

Mong muốn, tiếp đó không nên chọc tới hắn...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Vân Khuynh Phản Ứng

Trời vừa sáng, Tân Vô Hạ bởi vì trăng đêm khó ngủ, hắn đã dậy từ sớm đi tìm đại ca nhà mình, còn cố ý hỏi Tân Vô Song và Vân Khuynh có tới không.

Tân Vô Phong lạnh như băng trả lời là không có.

Tân Vô Hạ cảm thấy hơi mất mặt, thành thành thật thật ăn nói chuyện của Long Khiêm xong rồi bỏ chạy đến ‘Phù Phong Cư’ của Tân Vô Song.

Bởi vì trước đây nhị ca vô cùng phóng túng hắn, cho nên hắn mới không hề cố kỵ xông vào.

Thế nhưng, tiến viện xong, hắn thất kinh.

Hắn chưa từng thấy nhị ca sa sút như vậy, quần áo mặc có chút loạn, đầu tóc đen còn chưa buộc, trực tiếp rối tung trên vai, theo gió bay loạn.

Hắn ngồi trên ghế đá dài, cúi đầu, một tay cầm một bầu rượu, một tay đặt trên đầu gối.

Cứ từng ngụm từng ngụm uống rượu, cả người đều tản ra khí tức tối tăm chán chường.

Tân Vô Hạ kinh ngạc không ngờ, bước nhanh đến gần hắn:

“Nhị ca, ngươi làm sao vậy??? Khuynh Khuynh đâu???”

Tân Vô Song ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt hiện ra tơ máu màu đỏ.

“Khuynh Khuynh???”

Hắn nỉ non, thần sắc vốn đã tối tăm lại càng thêm trầm trọng.

Hắn nhếch môi có chút tự giễu cười:

“Vô Hạ, đó là xưng hô riêng biệt mà ngươi gọi Khuynh nhi sao???”

Tần Vô Hạ nghĩ nhị ca hiện tại có chút không thích hợp... Không, không phải có chút, mà là cực kỳ không thích hợp.

“Nhị ca, rốt cuộc là có chuyện gì???”

Tần Vô Song tự quay đi lắc đầu:

“Cũng đúng, đại ca còn có, thêm cả tam đệ, không ngoài ý muốn, ta không ngoài ý muốn, một chút cũng không.”

Thấy nhị ca hắn vẫn thì thào tự nói, Tần Vô Hạ có chút tức giận:

“Nhị ca, ngươi nói rõ ra có được không? Khuynh Khuynh đâu??? Người thế nào lại thành như vậy???

Lẽ nào các ngươi???”

Nói, hắn liền muốn đi vào trong phòng.

Khi hắn tới cửa, Tần Vô Song lạnh ngưng cau mày, sắc bén nhìn Tần Vô Hạ:

“Đứng lại!!!”

Tần Vô Song chưa từng dùng thanh âm lạnh lùng như thế, nghiêm khắc như thế răn dạy Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ thoảng cái sững sờ đứng tại chỗ.

Tần Vô Song ném đi bầu rượu trong tay, đứng lên, từng bước một chậm rãi đến chỗ Tần Vô Hạ:

“Ngươi trở về đi, ngày khác trở lại ôn chuyện với nhị ca, nhị ca, gần đây, có chuyện bận...”

Tần Vô Hạ gật đầu:

“Nga.”

Nói xong liền ngơ ngác bước đi.

Tần Vô Song nhìn bóng dáng của hắn, nặng nề thở dài một tiếng, nâng tay muốn mở cửa.

Cửa, lại từ bên trong mở ra.

Tần Vô Song có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, quần áo chỉnh tề đứng phía sau cửa.

“Ngươi...”

Sáng sớm lúc xuống giường, Vân Khuynh hôn mê dưới thân hắn, suy nhược vô lực giống như là sắp biến mất, dọa hắn sợ ngây người.

Lúc tẩy trù cho Vân Khuynh, càng vì vết tích này, vì vết thương hạ thân của Vân Khuynh mà tự trách không ngót.

Thế nhưng, hắn không khống chế được mình.

Hắn cùng lúc yêu thương Vân Khuynh, tự trách mình thô bạo, về phương diện khác lại nôn nóng muốn thương tổn Vân Khuynh để y vững vàng nhớ kỹ y là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn.

Các loại tình tự mâu thuẫn khiến hắn đau đầu muốn nứt ra, cũng khiến hắn không biết nên đổi mặt Vân Khuynh như thế nào.

Cho nên hắn vội vã rời giường, mượn rượu tiêu sầu.

Thế nhưng, lúc này, vốn có dự tính Vân Khuynh phải nghỉ ngơi trong một thời gian dài mới có thể rời giường, bị hắn tổn thương khó có thể nhúc nhích được, dĩ nhiên, thức dậy.

“Ngươi...”

Có sao không???

Giữa đôi lông mày của Tân Vô Song bắt đầu xuất hiện nếp uốn, nhưng không có cách nào đem lời quan tâm của mình hỏi ra.

Là hắn tổn thương y như vậy, hắn có tư cách gì quan tâm y...

Hắn, rốt cuộc hắn nên làm sao đây...

Trong mắt Tân Vô Song tràn đầy ảo não, đau thương đầy mặt, xoay người muôn rời đi, Vân Khuynh lại nhanh tay nắm lấy áo hắn:

“Vô Song.”

Tân Vô Song dừng lại thân thể, quay lưng với Vân Khuynh, thân thể gắt gao banh chặt:

“Khuynh nhi...”

Vân Khuynh ở phía sau hàn câu lên khói môi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt lộ ra dáng tươi cười xinh đẹp:

“Ngươi cái này đẹp hư hình dạng, muốn đi đâu???”

“Ta...”

Tần Vô Song thực sự khắc chẽ không được mình, quay người lại, gắt gao ôm Vân Khuynh vào lòng:

“Khuynh nhi... Xin lỗi, Khuynh nhi Khuynh nhi, ta...”

Vân Khuynh đưa tay đặt lên thắt lưng hắn:

“Vô Song, không phải ngươi sai, là cơ thể của ta quá yếu, không thể để Vô Song...”

Lúc y nói những lời này, nét mặt tái nhợt nổi lên một tia đỏ ửng.

Tần Vô Song có chút dại ra, Khuynh nhi? Khuynh nhi không trách hắn???

Hắn không thể tin được cúi đầu nhìn Vân Khuynh, Vân Khuynh dũng cảm ngẩng đầu, nét mặt đỏ ửng còn chưa rút đi:

“Sau đó... Vô Song sau đó còn muốn ta triệt để như thế... Nhất định phải nói cho ta biết trước, để ta chuẩn bị sẵn sàng...”

Cánh tay Tần Vô Song ôm y từ từ buộc chặt:

“Không, sẽ không, không bao giờ như thế nữa.”

Vân Khuynh đẩy đẩy hắn:

“Vậy cũng chưa chắc... Cho nên, Vô Song, ngươi dạy ta võ công đi, để ta khoẻ mạnh hơn.”

Tần Vô Song nhếch môi:

“Được, được, được, ta lập tức đi phổi được, chờ Khuynh nhi ăn được xong, liền lập tức dạy võ công cho Khuynh nhi.”

Vân Khuynh đem thân thể thả lỏng dựa trong lòng Tần Vô Song:

“Nói trước... Trước khi ta có võ công căn bản, không được bắt nạt ta như vậy.”

Nét mặt Tân Vô Song từ lâu đã rút đi chán chường, khôi phục tuấn mĩ tiêu sai, nghĩ hắn trước đây mặt ngoài nhìn qua cũng là một vị phong lưu công tử, thế nào lại ở lúc ghen làm ra việc ngốc như vậy, như vậy chỉ phá hư cảm tình của hắn và Khuynh nhi...

Lẽ nào, đây là, chuyện không quấn mình, quấn mình sẽ bị loạn sao???

Mềm nhẹ hôn lên đỉnh tóc của Vân Khuynh, Tân Vô Song thề:

“Được, sau đó ta chỉ nhẹ nhàng bắt nạt, sẽ không hung hăng bắt nạt như vậy...”

Sắc mặt Vân Khuynh càng đỏ, hung hăng kéo tóc Tân Vô Song:

“Cho ngươi không đứng đắn...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Bày Ra Mà Nói

Xác nhận Vân Khuynh thực sự không có giận hắn, Tân Vô Song lập tức thân thiết hỏi:

“Thân thể thế nào??? Còn đau không???”

Hắn vừa hỏi như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn có tái nhợt của Vân Khuynh lại càng trắng, nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, cau lại đôi mày mảnh khảnh:

“Đau...”

Kỳ thực y hiện tại là toàn thân vô lực, cả người mơ hồ đau nhức, đặc biệt hai chân yếu đuối run rẩy.

Nơi tối hôm qua bị sử dụng quá độ, chỉ cần nhẹ nhàng hô hấp, liền đau rát khó chịu.

Y vừa nói như thế Tân Vô Song lập tức có chút luống cuống, tức khắc ôm ngang lấy y:

“Đau ở đâu???

Đau thế nào không ngoan ngoãn nằm nghỉ, muốn đứng lên sớm như vậy làm gì?”

Tân Vô Song vừa nói vừa ôm y vào phòng. Vân Khuynh bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song.

Còn không phải lúc sáng sớm y yếu ớt chuyển tỉnh, không thấy Tân Vô Song, trong lúc nhất thời liền hoảng hốt.

Nhớ lại thái độ làm người thường ngày của Tân Vô Song, liền biết hắn nhất định là bởi vì áy náy mà trốn đi, sợ việc này sản sinh ảnh hưởng không tốt tới cảm tình của hai người, Vân Khuynh liền mặc kệ thân thể mình, cố gắng mặc quần áo rời giường tìm Tân Vô Song.

May là y dậy đúng lúc, thấy hình dạng Tân Vô Song như vậy, đúng là có chút không dám tin tưởng.

Chỉ là một buổi sáng, hắn liền trở nên chán chường như vậy, Tân Vô Song thế này, khiến tâm Vân Khuynh vừa ấm áp vừa đau lòng.

Được Tân Vô Song ôm vào trong ngực, người thấy mùi rượu trên người hắn, Vân Khuynh thở dài trong lòng.

Trong lúc Vân Khuynh miên man suy nghĩ, Tân Vô Song đã đem y đặt lên trên giường:

“Khuynh nhi, ngươi chờ một chút, ta đi lấy thuốc.”

Tân Vô Song ôn nhu vì y kéo chăn bông.

Vân Khuynh gật đầu, một đôi mắt đẹp sáng trong suốt theo nhau cử động của Tân Vô Song mà chuyển động.

Hiện tại, trên thế giới này, người quan trọng nhất của y là Hồng Châu và Vô Song, vô luận như thế nào, y đều phải giữ lấy cảm tình của y và Vô Song tiếp tục tốt lên.

Chờ Tân Vô Song mang tới thuốc mỡ, rõ cục phát hiện Vân Khuynh một mực nhìn hắn:

“Làm sao vậy???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không có gì, chỉ là nghĩ, Vô Song tuấn mỹ tiêu sái, thực sự không thích hợp đáng dấp đạp hư như vậy.”

Tần Vô Song một bên xốc lên chấn bông cởi ra y phục của Vân Khuynh, một bên thở dài:

“Khuynh nhi lại học được trêu chọc ta.”

Hai gò má Vân Khuynh ửng hồng, không có phản đối động tác của Tần Vô Song, thế nhưng đôi mắt của y dõi Tần Vô Song đi, hạ xuống dưới.

Tần Vô Song nhìn vết tích loang lổ trên làn da trắng nõn hoàn mỹ, trên đầu ngón tay dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng trượt lên, vô hạn thương yêu nói:

“Không có lần sau, nhất định không có lần sau.”

Vân Khuynh bảo trì trầm mặc, chuyện tối hôm qua, kỳ thực hai người bọn họ không sai, thế nhưng Tần Vô Song cam đoan khiến y rất hài lòng.

Thuốc mỡ lạnh lẽo, mang theo khí tức mát lạnh, lấp đi đau đớn bỏng rát trên người Vân Khuynh.

Khi Tần Vô Song lần thứ hai trông thấy nơi bị hàn thô bạo chà đạp vô cùng thê thảm, bàn tay run run đến mức không cần được bình được.

“Ta...”

Hắn nói tiếp:

“Tâm lý của ta rất loạn... Ta biết Khuynh nhi hôm nay cũng là thích ta, thế nhưng lời của biểu ca... Biểu hiện của đại ca, ta...”

Rốt cục, hắn không muốn tránh nữa, gian nan mở miệng.

Vân Khuynh giật mình:

“Vô Song, ta cho tới bây giờ cũng không tin thầy tướng số... Biểu ca nói, kỳ thực cũng không cần để ý...

Còn đại ca, ta không biết hắn rốt cuộc đổi xử với ta như thế nào, nói chung, bởi vì hắn là đại ca ngươi, ta mới gọi hắn một tiếng đại ca.”

Tần Vô Song vì lời y nói mà dừng lại động tác, ngưng mi trâm tư.

Đúng vậy, Vân Khuynh đổi với bọn họ, đều là bởi vì bọn họ là thân nhân của hắn, mà thân nhân hắn đổi với Vân Khuynh, cũng là bởi vì Vân Khuynh là người hắn coi trọng.

Hắn hình như, bởi vì lời của biểu ca, trở nên quá mức trông già hoá cuốc.

Dần dần, Tần Vô Song giãn mở mặt mày:

“Khuynh nhi, ta hiểu... Lần này... Ta mong ngươi không nê...”

“Vô Song.”

Vân Khuynh mở miệng cắt đứt hắn, sợi tóc màu đen rối tung trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tái nhợt phối với màu đen càng hiện ra suy nhược, nhưng y lại cười tươi như hoa:

“Ta biết là bởi vì ngươi yêu ta, là bởi vì quá mức yêu ta...

Thế nhưng, Vô Song ngươi phải nhớ kỹ, ta yêu ngươi, Vân Khuynh cũng yêu Tần Vô Song.

Vậy nên, dừng tự ti như vậy.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Liên Phù Đến

Cách chuyện ngày ấy, đã nhiều ngày.

Từ sau hôm đó, Vô Song bắt đầu phổi được tăng nội lực cho Vân Khuynh, cũng bắt đầu cách quãng dạy y một chút võ công.

Vô Song và Vân Khuynh hai người, trên cơ bản đều ở trong ‘Phù Phong Các’, rất ít khi ra ngoài.

Điều này làm cho người của Tân phủ đều ghé mắt nhị phu nhân này không ngớt, dĩ nhiên khiến cho nhị thiếu gia bọn họ rơi vào nơi ôn nhu không ra ngoài được.

Tân Vô Hạ thỉnh thoảng tới ‘Phù Phong Các’, Tân Vô Phong còn lại là nửa bước cũng không bước vào.

Thứ nhất là bận, thứ hai, không muốn tận mắt nhìn thấy hai người tình chàng ý thiếp, thế nhưng, mỗi ngày vào đêm, nghe tin tức Long Kính từ chối Tân Vô Song và Vân Khuynh mang về, cũng đã khiến hắn phiền muộn hồi lâu.

Mấy ngày này, Thượng Quan huynh muội vừa đến phương Bắc, cũng không đợi Long Khiêm liền mừng rỡ coi Tân phủ là khách sạn bình dân, Thượng Quan Nhược Vũ suốt ngày chạy ra ngoài chơi, Thượng Quan Tôn tự nhiên là một tấc cũng không rời bảo hộ muội muội nhà mình.

Lần trước đá phải cái bàn cứng là Tân Vô Song, cái giá bọn hắn phải trả là tự do suốt đời, tiếp theo, ai biết sau đó còn phải trả giá cái gì, cho nên

Thượng Quan Tôn không bao giờ yên tâm để Thượng Quan Nhược Vũ một người đi ra ngoài nữa.

Mà Bạch gia chủ bởi vì kinh thành biến động bất ngờ, nghe lời Tân Vô Phong, hắn sẽ không nhúng tay vào sự kiện kia, hơn nữa hắn cũng muốn coi trộm một chút đối thủ muốn chống đối Tân gia là vị nào, cho nên hắn cũng ở lại Tân gia.

Nhưng lần này Bạch Khuynh Vận ở lại Tân gia, giống như là thay đổi hoàn toàn, không có tâm tư đi chơi, toàn bộ thời gian của hắn đều nhào đến chỗ ‘Vô’ viện của Liên Cử.

Hai người chẳng hiểu vì sao, cực kỳ hợp ý, mấy ngày này vẫn thảo luận học thức, nghiên cứu thiên hạ, phẩm trà chơi cờ, dưỡng hoa phú thi ngày qua ngày vui vẻ mà sống.

Đối thủ của Tân gia, Tân Vô Phong cũng mơ hồ phát hiện là thế lực phuơng nào, cũng đang chu toàn mọi việc.

Tưởng rằng ngày qua ngày vẫn như vậy, thế nhưng, hôm nay, Tân Vô Song lại nhận được tin tức từ Long Lê, Liên Phù đã trở về.

Có người nói là nghiệp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên trực tiếp đuổi về.

Chỉ là hiện nay còn đang trên đường, khoảng chừng vài canh giờ nữa sẽ về đến nơi.

Vừa nghe được tin tức này, Tân Vô Song vốn muốn cùng Vân Khuynh làm tổ trên tháp quý phi lập tức đứng dậy chỉnh lý.

Vân Khuynh miễn cưỡng ghé trên tháp, động cũng không muốn động, cầm của y gối lên cánh tay, một đầu tóc đen xõa khắp nơi:

“Chính là muội muội của biểu ca Liên Cử...’Bạch Liên thánh nữ’???”

Chẳng hiểu vì sao, gần đây Vân Khuynh càng lúc càng thích ngủ, cả người đều trở nên lười biếng.

Tần Vô Song vừa chỉnh lý quần áo vừa trả lời:

“Đúng, chính là Phù nhi.”

Đôi mắt Vân Khuynh chăm chú, lông mày mảnh khảnh hơi nhíu lại:

“Phù nhi... Liên Phù sao???”

Lúc này Tần Vô Song đã mặc xong quần áo, bắt đầu chải tóc:

“Đúng, là Liên Phù, Khuynh nhi, chúng ta đã lâu không ra ngoài, lần này biểu muội trở về, nên gặp mặt... Người là thân nhân ái của biểu ca nàng sùng bái nhất, lẽ nào, không định gặp sao???

Vân Khuynh đem đầu chôn trong cánh tay, y vẫn muốn ngủ, không muốn đứng lên, khí trời dần dần chuyển lạnh, phương Bắc khác với kinh thành, dường như là lạnh hơn, khiến Vân Khuynh vốn đã ham ngủ lại càng thêm không muốn xuống giường.

“Không muốn đi... Ngô, Vô Song, dù sao biểu muội ngươi vừa về cũng sẽ không rời đi... Không cần gặp mặt gấp như vậy...”

Tần Vô Song chỉnh lý xong xuôi đến gần tháp quý phi, nâng cằm Vân Khuynh, hôn lên chóp mũi y:

“Ngươi trước đây luôn nói muốn luyện võ, lần này chưa được mấy ngày liền lười biếng...

Đứng lên, Phù nhi nếu như hỏi ta biểu tấu của nàng đâu, ta chẳng lẽ nói là ngươi còn chưa dậy sao???”

Vân Khuynh hất hất cánh môi hồng nhạt:

“Nói ta lười, cũng là người chẳng biết tiết chế, luôn không để ý ta...”

Trong ánh mắt ôn nhu như nước của Tân Vô Song, sắc mặt y ửng đỏ, phần sau liền tự động nuốt vào trong bụng.

Tân Vô Song cầm lấy quần áo khoát ở một bên:

“Mau đứng lên, nếu không ta sẽ lật chăn của ngươi...”

Vân Khuynh bĩu môi:

“Trời lạnh như thế, ngươi dĩ nhiên bức ta... Hừ hừ, Tân Vô Song, biểu muội của ngươi cũng không phải hoàng thượng, có cần vừa đến là phải gặp như vậy không???”

Sắc mặt Tân Vô Song hòa hoãn:

“Hoàng thượng nếu tới thật, Khuynh nhi không muốn gặp cũng chẳng sao, thế nhưng biểu muội là người trong nhà, ta mong muốn toàn bộ thân nhân ta coi trọng đều thích Khuynh nhi.”

Lời này nói trúng ngực Vân Khuynh, mây đen trên mặt Vân Khuynh lập tức rút đi:

“Được rồi... Đã như vậy, liền dậy thôi.”

Dưới sự trợ giúp của Tân Vô Song, Vân Khuynh nhanh chóng bọc trong tầng tầng quần áo dày, sau đó còn chút buồn ngủ để Tân Vô Song giúp y chỉnh tóc.

Vân Khuynh hiện tại, đã sớm bị Tân Vô Song nuông chiều ra không ít tính xấu.

Hai người rề rà một lúc lâu, cuối cùng mới ra khỏi ‘Phù Phong Cá’.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bỗng Nhiên Cầu Thân

Vừa ra ‘Phù phong các’ một cỗ khí lạnh liền tạt vào mặt.

Vân Khuynh rụt cổ, Tần Vô Song thấy y thật sự thấy lạnh, quay lại trong phòng, lại khoác lên cho y một chiếc áo choàng màu đen.

Dọc theo đường đi Tần Vô Song vẫn luôn cầm tay Vân Khuynh, nội lực không ngừng cuồn cuộn đi qua chỗ tay hai người nǎm, chảy vào trong cơ thể Vân Khuynh, Vân Khuynh thoảng cái liền ấm từ tay đến thân thể, ấm đến ngực.

Lúc đến sảnh lớn, bên trong đã có không ít người.

Mà Liên Phù và Hiên Viên Liệt Thiên cũng đã đến được một thời gian.

Liên Phù suy nhược mĩ lệ khoác lên áo choàng lông xù, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, chôn trong lông tơ màu trắng mềm mại càng hiển hiện thánh khiết mĩ lệ.

Hiên Viên Liệt Thiên một thân khí phách, tự ngồi ở một bên châm trà, thần sắc tự nhiên cùng Tần Vô Phong xã giao.

Liên Cử luôn luôn không thích xuất hiện cũng có mặt, Liên Phù đang ở trước mặt Liên Cử nói gì đó.

Tần Vô Hạ và Bạch Khuynh Vận trò chuyện, Tần Vô Hạ đang cùng Bạch Khuynh Vận nói chuyện của Liên Phù, dù sao Liên Phù là muội muội Liên Cử, cho nên Bạch Khuynh Vận mới cảm thấy hứng thú.

Mấy người này, đến khi Tân Vô Song kéo tay Vân Khuynh xuất hiện, đều giật mình.

Tân Vô Phong chăm chú nhìn chăm chăm Vân Khuynh, hắn đã lâu không nhìn thấy Vân Khuynh.

Vân Khuynh hiện tại còn hơn lúc vừa mới vào Tân phủ, tự tại rất nhiều, bình yên và hạnh phúc trên khuôn mặt vừa xem là hiếu ngay.

Liên Phù còn lại là ngơ ngác nhìn Tân Vô Song, trong mắt của nàng căn bản không có Vân Khuynh, chỉ có Tân Vô Song...

Không, nói đúng hơn, giờ khắc này trong lòng nàng không có bất cứ ai, mấy ngày liền đều không có, chỉ trừ khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song mà thôi.

Điều này khiến cho đôi mắt Hiên Viên Liệt Thiên vẫn quan sát đến Liên Phù trong nháy mắt lạnh xuống.

“Vô Song biểu ca...”

Liên Phù nhìn Tân Vô Song, trong đôi mắt hắc bạch phân minh dần dần tràn ngập hơi nước, trong thanh âm của nàng bao hàm tình tự vô hạn muôn nói hết.

“Phù nhi, ngươi đã trở về...”

Tân Vô Song cũng mỉm cười đáp lại.

Tân Vô Song vừa dứt lời, Liên Phù liền như con bướm trắng, nhanh nhẹn bay về phía Tân Vô Song, nhào vào trong lòng hắn.

Bởi lực đạo của nàng quá lớn, Tân Vô Song để đỡ nàng, liền buông lỏng tay Vân Khuynh.

Vân Khuynh không tự chủ được mà lui về phía sau một bước, đánh giá cẩn thận vị biểu muội này của Tân Vô Song.

Nàng là một người nữ tử sở sỡ động nhân.

Mảnh khảnh yên mi, đôi mắt mỹ lệ ẩn tình, mũi ngọc trăng noản, môi anh đào hồng nộn.

Thân thể nàng mảnh khảnh, khiến bất luận nam nhân nào nhìn thấy nàng, đều muốn đem nàng ôm trọn trong lòng mà che chở.

Mà lúc này, nàng ở trong vòng tay của Tân Vô Song, là bức tranh mỹ lệ đến cỡ nào.

Trai tài gái sắc, nam cao to anh vĩ, nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, thực sự là xứng đến thiên y vô phùng. (áo tiên không thấy vết chỉ khâu)

Vân Khuynh cảm thán xong liền câu lên khéo môi, đáng tiếc, Vô Song là của y.

Tân Vô Hạ và Tân Vô Phong sớm đã biết cảm tình của Liên Phù đối với Tân Vô Song, trước đây bọn họ không quản, nhưng hiện tại, bọn họ không hy vọng bởi vì Liên Phù mà xúc phạm Vân Khuynh.

“Biểu muội.”

Tân Vô Phong dùng thanh âm lạnh lùng kêu lên, trong lời nói của hắn mang theo một chút nội lực, Liên Phù chấn động, lấy lại tinh thần, từ trong lòng Tân Vô Song thối lui một bước.

Lúc này nàng mới cảm giác được một ánh mắt âm lãnh tà tú đâm vào người, hơi ngẩng đầu nhìn lại, là Hiên Viên Liệt Thiên!!!

Nghĩ lại tính tình Hiên Viên Liệt Thiên, nàng hung hăng rùng mình một cái, không tự chủ được lại lui thêm một bước.

Tần Vô Song vẫn như trước mang theo tiểu ý, giọng nói thân thiết:

“Phù nhi hiện tại thế nào??? Người lần trước mất tích khiến chúng ta bị dọa sợ.”

Liên Phù nhìn hắn cong lên môi đón mọng:

“Ta không sao, nghiệp chính vương Hiên Viên công tử hắn đúng lúc đã cứu ta...”

Hiên Viên công tử??? Đôi môi của Hiên Viên Liệt Thiên vểnh lên một độ cung không vui.

Ánh mắt Tần Vô Song dời về phía Hiên Viên Liệt Thiên:

“Như vậy, Vô Song ở đây liền tạ ơn vương gia.”

Hiên Viên Liệt Thiên cười lạnh nói:

“Nữ nhân ta coi trọng, tự nhiên là phải tự tay bảo vệ tốt.”

Lời này vừa nói ra, trong sảnh nhất thời yên tĩnh lại.

Sắc mặt Liên Phù trở nên trắng, đôi mắt đẹp chậm rãi chuyển hồng:

“Ngươi... Người không nên nói lung tung!!!”

Nói, nàng còn cẩn cẩn dực dực nhìn Tần Vô Song, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Vô Song hiện lên một tia kinh ngạc:

“Dĩ nhiên là như vậy sao...”

“Không... Vô Song biểu ca, đó là ý của hắn thôi, ta không có... Ta không có...”

“Phù nhi.”

Liên Cù ôn hòa kêu tên muội muội:

“Qua đây.”

“Ca ca...”

Liên Phù cắn cắn môi, lại nhìn Tân Vô Song, chậm rãi hướng đến chỗ Liên Cù.

Tình huống như vậy, Vân Khuynh còn nhìn không ra cái gì, vậy y cũng uổng làm người xuyên qua.

Y nhìn Tân Vô Song, tiến lên một bước, cầm tay hắn, hung hăng véo hai cái.

Tân Vô Song đột nhiên bị tập kích, thở hốc vì kinh ngạc, cuối cùng nhịn xuống tiếng kêu bên mép.

Trên mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh như trước mang theo dáng cười dịu dàng, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chờ Liên Phù trở lại bên người Liên Cù, con người như nước của Liên Cù, lẳng lặng chăm chú nhìn Hiên Viên Liệt Thiên:

“Liên Cù rất cảm tạ nhiếp chính vương cứu xá muội, xá muội tính tình ngốc nghếch, có chỗ nào đắc tội, còn mời nhiếp chính vương thông cảm nhiều hơn...

Mặt khác, vương gia hắn là rõ ràng danh dự nữ nhi gia có bao nhiêu trọng yếu, mỗi lúc vương gia nói, chú ý một điểm đúng mực.”

Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên híp lại con mắt, thờ ơ nói:

“Thiên Cơ đảo chủ Liên Cù???”

Liên Cử chắp tay:

“Đúng vậy.”

Khóe miệng Hiên Viên Liệt Thiên kéo ra nhất mạt tà cười:

“Hôm nay ta hướng ngươi cầu hôn lệnh muội, ngươi có đáp ứng???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Kết Quả Ngoài Ý Muốn

“Hôm nay ta hướng ngươi cầu hôn lệnh muội, ngươi có đáp ứng???”

Một đôi mày nhỏ của Liên Cử lập tức nhăn cùng một khói, ánh mắt u sầu, không có mở miệng.

Tần Vô Song phong khinh vân đậm nhìn Hiên Viên Liệt Thiên:

“Nhiếp chính vương.”

Hắn mở miệng kêu lên, Hiên Viên Liệt Thiên đem đường nhìn từ trên người Liên Cử chuyển qua hắn:

“Chuyện gì???”

Tần Vô Song câu lên khóe môi:

“Chỉ cần biểu muội thích ngươi, nguyện ý gả cho ngươi, chúng ta tự nhiên sẽ không phản đối, nhưng nếu biểu muội có chút mảy may không thích, chúng ta đương nhiên sẽ không đồng ý.”

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên bỗng nhiên phát lạnh:

“Là chính nàng nói đến Tần gia rồi sẽ cho ta một cái công đạo, thế nhưng, đến nơi —

Ngươi cũng thấy đây, nàng trực tiếp ném ân nhân cứu mạng là ta đây đặt ở một bên, coi như là một người xa lạ...

Hay là, đi tới Tần gia, nàng một lòng chỉ muốn cùng ngươi tình chàng ý thiếp, đem tất cả mọi chuyện quên sạch!!!”

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên sắc bén, trong thần sắc mang theo ẩn nhẫn tức giận âm u, không lưu tình chút nào đem việc này nói ra.

Thần sắc Tần Vô Song chấn động, lập tức nhìn Vân Khuynh ở bên người, rất sợ y có một tia hiểu lầm.

Nét mặt Vân Khuynh như trước lộ ra dáng cười, buông tay Tần Vô Song, chậm rãi thong thả bước đến trước mặt Hiên Viên Liệt Thiên:

“Vương gia.”

Y dùng tiếng nói trong suốt dễ nghe nhẹ giọng kêu lên.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn về phía y, ánh mắt giãn ra, mềm xuống.

Niên thiếu trước mắt hắn, mắt sáng như sao, dung sắc tuyệt mỹ, làn da nõn nà, suy nhược như bồ liễu, đặc biệt là hai gò má nằm gọn trong áo choàng màu đen trên vai càng hiện ra tái nhợt, huống hồ khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười ôn hòa, vào lúc này, giống như một khối hàn ngọc trong suốt sáng long lanh.

Mặc cho hắn là ai, mặc cho hắn tức giận đến thế nào, thấy niên thiếu như vậy, cũng sẽ tắt lửa.

“Ngươi là???”

Hiên Viên Liệt Thiên lấy lại tinh thần, trong đôi mắt mang theo một tia nghiền ngẫm, nếu như không phải đã nhận định Liên Phù trước, hắn nhất định phải có được niên thiếu này.

Bề ngoài niên thiếu rõ ràng nhu nhược đến mức có thể kích khởi ý muốn bảo hộ của hắn, thế nhưng ánh mắt của y lại kiên cường không thua bất kỳ

ai.

Thực sự là mâu thuẫn, nhưng ngoài ý muốn lại hài hòa đến chói mắt.

Kỳ thực, ngoại trừ bóng ma và e ngại cảm tình dưới đáy lòng ra, Vân Khuynh cũng không coi là một người mềm yếu.

Y cong lên đôi môi đỏ mọng cười cười:

“Ta là thê tử của Tân Vô Song, Vân Khuynh... Cũng là ‘Biểu tấu’ của Liên Phù.”

“Ách...”

Hiên Viên Liệt Thiên nhíu mày, trong lòng mừng thầm Liên Phù và Tân Vô Song đã không còn cơ hội.

Thân là người hoàng thất, bọn họ tương đối hiểu rõ người Tân gia, về người Tân gia suốt đời chỉ được thú một người thê tử, về các thế hệ Tân gia thân tình, hắn là biết đến rất rõ ràng.

“Vân Khuynh... Như vậy, ngươi muốn nói cái gì.”

Vân Khuynh đem ánh mắt dời về phía Liên Cửu Liên Phù nói:

“Về chuyện vương gia cầu hôn, chưa nói đến biểu muội có thích ngươi hay không, có nguyện ý hay không, chỉ nói về bối phận... Dượng cô như trước khoẻ mạnh, ta nghĩ hôn sự của biểu muội, dù là biểu ca, hắn cũng không thể thay dượng cô làm chủ.”

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên lại bắt đầu chuyển lạnh:

“Ý của ngươi là???”

Vân Khuynh một điểm cũng không sợ hắn, không để ý nói:

“Đương nhiên là nghiệp chính vương tự mình đi cầu hôn với đương cô, yêu cầu này, hắn là không qua phận chứ???”

Đáy lòng Vân Khuynh nghĩ đến lời Tân Vô Song, Liên gia song thân, từ lâu đã không biết ẩn cư đến nơi nào, Hiên Viêt Thiên chỉ riêng chuyện đi tìm bọn họ, xem chừng cũng rất khổ cực.

Đáng tiếc Hiên Viêt Thiên chỉ biết Liên gia song thân tương đối thần bí khó tìm, lại không biết khó đến mức Liên Cử và Liên Phù cũng không biết tung tích bọn họ.

“Được.”

Hiên Viêt Thiên trầm tư nửa ngày, đáp ứng:

“Đây là chuyện phải, ta sẽ tìm được bọn họ, tự mình hướng bọn họ cầu hôn!”

Nếu như ngay cả hai người cũng tìm không được, hắn cũng uống là nghiệp chính vương gian giảo một tay che trời của Huỳnh Quang.

Ngay lúc Vân Khuynh và Hiên Viêt Thiên đàm thỏa, Liên Cử lại đột nhiên mở miệng:

“Ta đáp ứng ngươi.”

Mọi người sững sốt, Liên Phù kéo ống tay áo Liên Cử:

“Ca ca, ngươi nói cái gì vậy???”

Liên Cử nhìn muội muội, trong đôi mắt kia mang theo không thể tin được, nhàn nhạt lặp lại:

“Ta nói, ta đáp ứng nghiệp chính vương cầu hôn.”

“Ca ca...”

“Biểu ca...”

Ngay cả Vân Khuynh và Hiên Viên Liệt Thiên đều kinh ngạc nhìn Liên Cử.

Dĩ nhiên đáp ứng rồi??? Sao lại thế??? Tại vì sao???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tâm Tư Liên Cừ

“Biểu ca, hôn nhân không phải trò đùa, biểu muội nàng rõ ràng không muốn. Người đáp ứng như vậy, không tốt đâu!”

Tần Vô Song mở miệng khuyên Liên Cừ, ánh mắt Liên Phù dịu dàng lại tràn ngập chờ mong nhìn Tần Vô Song.

Trong tất cả các biểu ca, chỉ có Tần Vô Song là thân cận với nàng nhất, nàng cũng thích nhất Tần Vô Song.

Nhưng Liên Cừ lúc này lại quyết tâm đồng ý hôn sự:

“Ta đã đáp ứng nghiệp chính vương gia, sẽ không đổi ý, về phần đa nương, ta cũng sẽ ăn nói rõ ràng.”

Trên mặt nhu nhược xinh đẹp của Liên Phù bịt kín một tầng bóng ma:

“Không, ta không lấy chồng.”

Nàng là thiện lương suy nhược, lần đầu tiên nói không với người nhà, lần đầu tiên làm trái ý ca ca nàng, cũng là lần đầu tiên khiến người khác khó xử.

Liên Cừ cúi đầu:

“Long Diễm???”

Ánh vệt lanh diễm một thân đồ bó hỏa hồng lập tức xuất hiện.

“Có thuộc hạ, biểu thiếu gia.”

Khuôn mặt tuấn mĩ như sen của Liên Cừ lạnh lùng không có một tia tâm tình, nhàn nhạt mở miệng:

“Đưa biểu tiểu thư đến ‘Vô’ viện giao cho tiểu đồng.”

Long Diễm giật mình:

“Vâng, biểu thiếu gia”

“Ca ca?”

Liên Phù không thể tin tưởng mở to mắt nhìn Liên Cừ:

“Không... Ca ca, ngươi không thể tàn nhẫn với ta như thế...”

“Long Diễm, động thủ.”

Long Diễm lập tức điểm huyệt Liên Phù nói một tiếng biểu tiểu thư đặc tội, liền đem nàng dẫn theo đi ra ngoài.

Chờ Long Diễm và Liên Phù rời đi, khuôn mặt đậm nhiên của Liên Cừ hiện ra một tia sắc bén, không chút nào lảng tránh nhìn thẳng vào đôi mắt khí phách của Hiên Viên Liệt Thiên:

“Nhiếp chính vương gia, tuy rằng ta đáp ứng lời cầu hôn của ngươi, thế nhưng, ngươi vẫn phải dựa vào chính mình đả động muội muội ta.

Hôn kỳ (ngày cưới) của các ngươi, phải do muội muội ta quyết định.”

“Ngươi... Đùa giỡn ta???”

Hiên Viên Liệt Thiên nhíu mày, lại muốn tức giận.

Nhin hình dạng hiện tại của Liên Phù, muốn Liên Phù cam tâm tình nguyện gả cho hắn, quả thực, khó như lên trời.

Liên Cử câu lên khéo mồi:

“Lẽ nào nghiệp chính vương gia không đủ tự tin khiến cho muội muội yêu ngươi sao???”

Hiên Viên Liệt Thiên giật mình, không hề mở miệng.

Liên Cử một chút bối phía nhìn chung quanh, đứng dậy nói:

“Các vị chậm trò chuyện, tại hạ đi trước một bước.”

Thân ảnh Liên Cử cũng dần dần rời đi, Hiên Viên Liệt Thiên nhìn bóng lưng hắn có chút suy nghĩ:

Muốn Liên Phù yêu hắn???

Ân, đây cũng là chuyện cần thiết...

Bằng không, thú về chỉ có tức giận, thế nhưng, hắn vốn không có tính nhẫn nại tốt, rốt cuộc nên làm thế nào đả động tâm của tiểu nữ tử cố chấp kia đây???

“Sao biểu ca lại đáp ứng việc hôn nhân này??? Biểu muội rõ ràng là không muốn???”

Vân Khuynh có chút tức giận, lẽ nào Liên Cử là muốn đặt mối quan hệ với nghiệp chính vương này sao???

Y đến từ thế kỷ hai mươi mốt, không muốn thấy nhất chính là loại hôn nhân tự ý xếp đặt như thế này, hủy đi bao nhiêu hạnh phúc của nữ tử. Cho dù Liên Phù thích Tần Vô Song, cho dù đó là tình địch của y, y cũng không hy vọng nàng bị ép gả cho một người nàng không thương.

Huống hồ, Liên Phù thiện lương như vậy, dùng thân thể nhu nhược giúp đỡ tạo nên hạnh phúc cho rất nhiều người cơ khổ, nàng cũng phải có hạnh

phúc mới đúng!!!

Tần Vô Phong nhìn Vân Khuynh nói:

“Liên Cử biểu đệ làm như vậy nhất định có lý do, hắn từ trước đến nay là một người biết chừng mực, những chuyện này chúng ta cũng không cần nhúng tay.”

“Khuynh Khuynh.”

Tần Vô Hạ chớp mắt nhìn Vân Khuynh:

“Ngươi rốt cục đi ra ‘Phù phong các’, mỗi ngày đều ở bên trong cũng không ngại buồn...”

Vân Khuynh cúi mặt, hàm súc mỉm cười:

“Không ngại.”

Vân Khuynh hiện tại, vô luận là đối với Tần Vô Phong hay Tần Vô Hạ, đều là xa lánh hữu lễ, ở trước mặt bọn họ, cũng cực kỳ ngoan ngoãn.

Ý như vậy, khiến Tần Vô Hạ buồn bức không ngớt, hắn tình nguyện Vân Khuynh đánh hắn, cũng không muốn nhìn thấy Vân Khuynh nũng nẽ như vậy.

Vết thương Tần Vô Hạ dần dần tốt lên, bởi vì lần trước hàn khí trên người nhị ca hắn vài ngày không rút đi dọa sợ hắn, hắn cũng không dám nhắc đến chuyện Vân Khuynh chiếu cố hắn.

Tần Vô Song vừa thấy Tần Vô Hạ nhìn chòng chọc Vân Khuynh, lập tức ôm eo y nói:

“Có ta cùng, Khuynh nhi sao có thể ngại buồn???”

Vân Khuynh cũng không giãy dعا, mặc hǎn ôm lấy, dù sao y biết nguyên nhân hǎn làm như vậy, mặc hǎn cũng tốt... Chỉ là biểu muội kia.

Hừ hừ, chút nữa, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

Liên Cừ vừa ly khai, Bạch Khuynh Vận liền theo đi ra ngoài.

Hǎn vội vã đuổi kịp Liên Cừ, có chút nghi hoặc nói:

“Ta nghĩ đảo chủ không phải là loại người sợ nghiệp chính vương, lại càng sẽ không ham mê quyền lợi của nghiệp chính vương, vì sao lại đáp ứng hôn sự rõ ràng không thích hợp này???”

Liên Cừ trông thấy Bạch Khuynh Vận, thanh nhã như sen. trên khuôn mặt tuyệt mỹ mờ ảo xuất trần lộ ra nhất mạt tiếu ý, hỏi ngược lại:

“Khuynh Vận sao biết hôn sự này không thích hợp???”

Bạch Khuynh Vận giật mình:

“Muội muội ngươi, rõ ràng không muốn... Ách, lẽ nào, ngươi đã tính quẻ trước???”

Liên Cừ gật đầu lại lắc đầu.

Bạch Khuynh Vận càng thêm mơ hồ:

“Ngươi vừa gật đầu vừa lắc đầu, rốt cuộc là đã tính chưa???”

Nhin khuôn mặt khả ái của Bạch Khuynh Vận phiếm hồng, mắt to tròn mang theo cấp thiết, Liên Cừ cười:

“Lúc ta đáp ứng hôn sự, ta không có bói toán, chỉ là thấy nghiệp chính vương là thật tâm thích Phù nhi, hơn nữa thái độ làm người của nghiệp chính vương cũng không tệ, lại có thực lực nhất định bảo hộ Phù nhi, Phù nhi nếu

có thể gả cho hắn, cũng là một sự lựa chọn tốt... Cho nên, ta muốn cho hắn một cơ hội...

Hơn nữa, ngươi hắn cũng nhìn ra Phù nhi có ý với Vô Song, ta mấy ngày trước đây xem tướng cho Vân Khuynh, biết đường tình của họ nhấp nhô, không dành lòng để Phù nhi quấy rầy bọn họ...

Sau đó, sau khi ta đi ra, ta liền yên lặng tính một quẻ cho Phù nhi và nghiệp chính vương..."

Bạch Khuynh Vận chớp chớp mắt to, hiểu kỳ hỏi:

"Quẻ tượng thế nào???"

Liên Phù tự tiếu phi tiếu thở dài:

"Không tệ... Ha hả, rất có hi vọng."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Xích Huyết Kiếm Xuất Hiện

“Vân nhi, mấy ngày nay, ngươi ở Tân phủ thế nào??? Đã quen chưa???”

Chờ đến khi Hiên Viên Liệt Thiên cáo từ rời đi, Tân Vô Phong lập tức xuất ra phong độ của đại ca quan tâm Vân Khuynh.

Vân Khuynh cũng ôn hoà gật đầu nói:

“Rất tốt, chỉ cần có Vô Song, đâu cũng là nhà, huống hồ người trong Tân phủ đều đối tốt với ta như vậy.”

Tân Vô Phong giật mình, thần sắc ảm đạm xuống.

Có Vô Song... đâu cũng là nhà...

Hai người này, thật đúng là...

Đệ đệ và ‘Đệ muội’ của hắn ân ái như vậy, hắn hắn là hài lòng, thế nhưng, vì sao hắn cảm giác ngực đau nhức đến mức không thể hô hấp???

Mấy ngày này vẫn không gặp Vân Khuynh, nguyên tưởng rằng loại ảo giác kỳ quái quỷ dị này đã tiêu thất.

Thế nhưng, hôm nay, lần thứ hai nhìn thấy y, cảm giác lại cường liệt còn hơn dĩ vãng...

Hắn đối với tâm tình vô căn cứ của mình, xem ra là đã hiểu sâu hơn không ít...

Tần Vô Song nhìn ra thần sắc buồn bã của ca ca nhà mình, trong lòng ‘Lộp bộp’ một chút, cánh tay ôm eo Vân Khuynh bỗng nhiên buộc chặt:

“Đại ca, tam đệ, Phù nhi vừa rồi khiến ta rất lo lắng, ta muốn mang Khuynh nhi qua đó xem một chút...”

Đôi mắt lợi hại của Tần Vô Phong đã mất đi quang minh dĩ vãng, khoát tay áo:

“Các... Người, đi đi.”

Tần Vô Hạ lập tức nhảy dựng lên:

“Ta cũng muốn đi.”

Tần Vô Phong lông mày anh tuấn cau lại:

“Vô Hạ lưu lại, chút nữa còn phải giúp ta xử lý vài việc.”

“A!”

Tần Vô Hạ bất mãn lầm bầm:

“Tại sao lại là ta???

Hiện tại nhị ca cả ngày ngoại trừ ở cùng Khuynh Khuynh chuyện gì cũng không cần làm...

Quá hạnh phúc, ta đi cùng Khuynh Khuynh, chuyện này để nhị ca làm có được không???

Tần Vô Song nhếch nhếch môi:

“Tam đệ không phục cũng đi thú một nương tử về, phỏng chừng, đại ca cũng sẽ cho phép ngươi ở cùng nương tử.”

Nói xong liền mang theo Vân Khuynh rời đi.

Trong lòng Tân Vô Phong yên lặng nghĩ, nếu như Tân Vô Hạ cũng thú một người thê tử, hắn có thể mặc kệ để Tân Vô Hạ chìm đắm trong ôn nhu hương không???

Đáp án là, sẽ không...

Như vậy, nếu như, Tân Vô Song thú không phải Vân Khuynh, hắn có thể mặc kệ Tân Vô Song như vậy không???

Đáp án là... Không biết...

Đây... Rốt cuộc là... Lê nào, hắn thực sự đã đi vào ma chướng sao???

Cho nên mới cảm giác thống khổ như vậy... Tim như bị đao cắt...

Hiện tại Tân Vô Phong đáng ghét tính cách của mình, vì sao hắn luôn luôn lạnh như vậy, không thể giống như Tân Vô Song có thể ôn nhu với người ngoài, vì sao tất cả mọi người đều cười, chỉ có hắn là không???

Là bởi vì hắn lạnh huyết sao???

Là bởi vì hắn vô tình sao???

“Nhị ca càng ngày càng quá phận, đại ca, ngươi nhất định phải tìm một cơ hội giáo dục nhị ca.”

Tân Vô Hạ đố kị lại bất mãn nhìn bóng dáng Tân Vô Song và Vân Khuynh rời đi, hung hăng nói với Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn tam đệ, lạnh giọng nói:

“Nghĩ cái này, không bằng ngãm lại giải quyết chuyện ‘Xích Huyết Kiếm’ đang gây tranh cãi trong chốn võ lâm như thế nào đi.

Ngươi thân là ‘Ám hoàng’ chủ quản võ lâm, chuyện này, mơ tưởng đại ca tiếp tục ra tay giúp ngươi.”

Đôi mắt màu đen của Tần Vô Hạ dần hiện ra một chút ánh sáng:

“Đương nhiên, chuyện vui như vậy, sao ta có thể nhường cho đại ca.”

Xích Huyết Kiếm, tương truyền là tuyệt thế hảo kiếm của người đầu tiên đệ nhất đảm nhận võ lâm minh chủ để lại, ngoại trừ bản thân kiếm đứng hàng thứ hai trong thập đại danh kiếm trong giang hồ, trong thanh kiếm kia còn cất giấu tuyệt thế kiếm ‘Kình Thiên Kiếm phổ’.

Bởi vậy thiên hạ võ lâm nhân sĩ đều là thèm nhỏ dãi, đáng tiếc chính là Xích Huyết Kiếm đã tiêu thất gần trăm năm.

Khiến Tần Vô Hạ nghĩ là chuyện vui là do, trước đó vài ngày, dĩ nhiên có người đồn thổi Xích Huyết Kiếm và ‘Kình Thiên Kiếm phổ’ xuất hiện trong Phù Vân sơn trang ở Huỳnh Quang.

Hầu như là ở nhất khắc truyền ra tin tức, Phù Vân sơn trang liền cấp tốc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích —

Bởi vì Xích Huyết Kiếm hòa ‘Kình Thiên Kiếm phổ’, không chỉ là đối tượng võ lâm nhân sĩ trong Huỳnh Quang quốc nội mơ ước, mà còn là đối tượng mơ ước của người trong võ lâm thiên hạ.

Ngắn ngủi mấy ngày, tam đại quốc gia khác —

Phần lớn võ lâm nhân sĩ ở phương Tây Liệt Phong, phương Bắc Tương Ly, phương Nam Xích Yên Trung đều dũng mãnh hướng vào cảnh nội Huỳnh Quang, vì chuyện gì, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Chuyện Xích Huyết Kiếm, xử lý một điểm không tốt, sẽ trở thành tranh cãi giữa các quốc gia, liên quan đến rất nhiều kẻ có thân phận phức tạp, có

rất nhiều kỳ nhân dị sự dĩ vãng ẩn cư cũng sắp hiện thế, hơn nữa vô luận như thế nào triều đình và Tân gia đều không thể để Xích Huyết Kiếm hòa ‘Kình Thiên Kiếm phổ’ rơi vào tay người ngoài Huỳnh Quang.

Từ hiện tại đến xem, việc này là một rắc rối lớn.

Cái này đối với Huỳnh Quang mà nói là một tai họa nho nhỏ, đối với Tân Vô Hạ từ một nơi bí mật gần đó chủ quản giang hồ Huỳnh Quang mà nói, cũng là một thách thức lớn.

Chuyện lớn như vậy, Tân Vô Phong nói không nhúng tay, chính là mong muôn, Tân Vô Hạ từ chuyện này, trưởng thành càng cường đại hơn, càng thêm thành thực.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hai Người Đối Lập

Ra khỏi sảnh lớn, Tân Vô Song liền buông lỏng thắt lưng Vân Khuynh, trên mặt tuấn mỹ vì Liên Phù mà hiện ra một tia lo lắng.

Vân Khuynh cau, dắt ống tay áo Tân Vô Song:

“Vô Song.”

Tân Vô Song dừng lại bước, cúi đầu nhìn y:

“An???”

Vân Khuynh câu lên khéo môi anh hồng, giường mắt nhìn hắn, tự tiếu phi tiếu:

“Phù nhi biểu muội...”

“Ách...”

Tân Vô Song sắc mặt cứng đờ:

“Cái này, ta và nàng, chỉ là biểu huynh muội, không hơn.”

Tiểu ý bên môi Vân Khuynh nhạt đi:

“Ta không nói các ngươi có cái gì... Ta chỉ là muốn hỏi một câu Vô Song đối với hôn sự của Phù nhi biểu muội nghĩ thế nào.”

Tân Vô Song thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Vân Khuynh đi về phía trước:

“Ta giống đại ca, tin tưởng biểu ca nhất định có nguyên nhân của chính hắn, cũng không lo lắng, chỉ là Phù nhi... Thái độ của biểu muội, thật khiến người khác lo lắng.”

Ngón tay Vân Khuynh bị Tân Vô Song nắm lấy chậm rãi mở, xen vào kẽ tay của Tân Vô Song, mười ngón giữ chặt, hai bên dây dưa:

“Vô Song... Trong lòng ngươi, nàng, rốt cuộc là Phù nhi, hay là biểu muội???”

Tân Vô Song lần này cũng không dừng lại, chỉ là thoảng thở dài một chút:

“Khuynh nhi, ta thừa nhận, trong lòng ta, biểu muội đích thật là một người nữ tử không giống những nữ tử khác...

Thế nhưng, ta chỉ là kính nể lúc nàng thể nhược nhiều bệnh lại không oán trời trách đất, ngược lại lại thiện lương như vậy mà thôi...

Chuyện nàng làm, đã từng nói qua, từng khiến ta khiếp sợ, nhưng là không hơn.

Có rất nhiều tình cảm, là không liên quan đến ái tình, biểu muội đối với ta, chỉ là thân nhân chỉ là bằng hữu, trừ ngươi ra, ai cũng không thể bước vào tâm ta.

Lòng ta, đã là của riêng ngươi, ngươi không cần sợ sệt hoài nghi hoặc là tính toán cái gì.”

Tay Vân Khuynh bỗng nhiên buộc chặt:

“Đúng, Vô Song, ta muốn chính là những lời này của ngươi, đồng dạng, Vô Song đứng ở vị trí của ta tự hỏi, cũng không cần lo lắng bất an, đúng không???”

Tần Vô Song trầm mặc một hồi rồi cười to:

“Ngươi a, tiểu hũ nút, đã lâu cũng không có đề chuyện này, nhưng luôn luôn xoắn quýt trong lòng, ta đã sớm không so đo sự kiện kia rồi.”

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng, trừng mắt Tần Vô Song, cái liếc mắt nọ, nước ngọt liếm diễm, ánh sáng tràn đầy, đẹp đến rung động lòng người, cũng sinh động sáng tỏ tình tự của chủ nhân.

Mấy ngày gần đây y lười biếng, rốt cục thoảng rút đi một ít.

Lúc Tần Vô Song và Vân Khuynh đến ‘Vô’ viện, Liên Phù đang đau khổ cầu xin Liên Cử xóa bỏ hôn sự.

Tần Vô Song nhìn từ xa, quay về bên người Vân Khuynh thở dài:

“Nàng như vậy, khiến ta nhớ lại năm năm trước, biểu muội nho nhỏ cầu xin chúng ta cho nàng ra ngoài làm việc thiện...

Chỉ là, không biết lúc này đây, nàng còn có thể thắng lợi không.”

Một đôi mày mảnh của Vân Khuynh, chậm rãi nhíu lại:

“Biểu ca làm như vậy, biểu muội hắn là sẽ càng thêm đáng ghét nghiệp chính vương kia.”

Nét mặt Tần Vô Song chậm rãi khoác lên ý cười xấu xa:

“Ghét hắn rất tốt, biểu muội của ta, sao có thể cho hắn dễ dàng thú tới tay???”

“Biểu ca...”

Tần Vô Song và Vân Khuynh đang ở ngoài nói chuyện phiếm, Liên Phù liền thấy được Tần Vô Song.

Đại khái là bởi vì cầu xin ca ca nàng không có hi vọng, Liên Phù liền chuyển sang cầu Tân Vô Song:

“Biểu ca...”

Liên Phù một thân quần trắng như một con bướm trắng, nhanh nhẹn bay xuống bên người Tân Vô Song, hai gò má xinh đẹp nhu nhược mang theo nước mắt chọc người thương tiếc, nàng chăm chú nắm ống tay áo Tân Vô Song, ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp mang theo nồng đậm cầu xin:

“Biểu ca, ngươi giúp ta nói một chút với ca ca, ta không muốn gả cho nhiếp chính vương, ta không muốn gả cho hắn.”

Lần trước nàng nhào tới trong lòng Tân Vô Song, Vân Khuynh không tính toán, lúc này đây Vân Khuynh cũng không muốn mắt mở trùng trùng nhìn nàng cọ cọ trong lòng Vô Song:

“Khụ khụ.”

Ngón tay trắng noãn thon dài co lại, đặt ở bên môi ho nhẹ.

Lực chú ý của Vô Song lập tức bị lôi đi”

“Khuynh nhi, ngươi làm sao vậy, lẽ nào bị cảm lạnh rồi???”

Tân Vô Song cử động, khiến Liên Phù vẫn tận lực quên Vân Khuynh phải nhìn thẳng vào y.

Nàng buông tay nắm áo Tân Vô Song, đôi mắt đẹp mang theo nước mắt chuyển hướng về phía Vân Khuynh:

“Biểu tấu???”

Trong con ngươi trong suốt của nàng hiện lên một tia kinh ngạc, lúc ở sảnh lớn, toàn bộ lực chú ý của nàng đều đặt ở trên người Vô Song và Hiên

Viên Liệt Thiên nàng sơ, căn bản chưa kịp tì mỉ quan sát Vân Khuynh.

Lúc này vừa nhìn, đúng là một mỹ nhân bẽ ngoài không thua nàng chút nào, hơn nữa đối phương nhìn qua còn hơn nàng vài phần nho nhã bình tĩnh, thế nhưng... Nếu như, thật là biểu tấu của nàng, thế nào lại là một thiếu niênn???

Địch ý trong lòng nàng, thoảng cái thăng đến mức tận cùng, đôi mắt đẹp cũng chậm rãi trở nên quật cường.

Trong lòng Vân Khuynh cười khổ, cái tên Tân Vô Song lạn hoa đào này, khiến y còn chưa làm gì đã bị biểu muội thiện lương nhà hận ghét luôn rồi.

Y nhàn nhạt mỉm cười, mang theo vài phần bất đắc dĩ:

“Biểu muội, ta là thê tử Vô Song, Vân Khuynh.”

Liên Phù chậm rãi ngừng nước mắt, trừng mắt nhìn, ngọt ngào cười:

“Vừa rồi... Để biểu tấu chê cười.”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không sao. Đều là người trong nhà.”

Câu người trong nhà này, khiến nụ cười trên mặt Liên Phù, thiếu chút nữa liền không néo được giận.

Tâm tình nàng lúc này hỗn loạn đến cực điểm, không thể đối mặt với ‘Thê tử’ danh chính ngôn thuận của Tân Vô Song, nàng chỉ có thể mang theo chua xót và khổ sở trong lòng, chật vật mà chạy, mọi việc khác, chỉ có thể chờ nỗi lòng ổn định lại rồi nói sau:

“Ân. Như vậy, cảm tạ biểu tấu, Phù nhi có chút khó chịu, sẽ không gây trở ngại biểu ca biểu tấu và đại ca.”

“Biểu muội.”

Tần Vô Song gọi nàng lại, vai của nàng hơi run run:

“Biểu ca???”

“Ta muốn nói, kỳ thực ca ca ngươi vẫn tôn trọng ý nguyện của ngươi, hôn kỳ của ngươi và nghiệp chính vương, là do ngươi định, nếu như, sau đó ngươi vẫn không muốn, ca ca ngươi cũng tuyệt đối không miễn cưỡng ngươi...

Đúng không, biểu ca???”

Nói xong với Liên Phù, hắn đột nhiên chuyển hướng Liên Cừ.

Liên Cừ thấy muội muội khóc, cũng cực kỳ yêu thương, gật đầu:

“Đúng, ta hiện nay trên miệng là đáp ứng, nhưng cũng chỉ là muốn ngươi cho Hiên Viên Liệt Thiên một cơ hội mà thôi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Lần Đầu Rời Phù

Liên Phù sau khi tới Tân gia, tâm tình Vân Khuynh càng lúc càng tồi tệ.

Vốn có, y có thể yên lặng làm biếng ngủ nướng, cùng Vô Song làm tổ trong ‘Phù phong các’ muốn làm cái gì thì làm, nhàn nhã tự tại, rất khoái hoạt.

Thế nhưng, sau khi Liên Phù tới, bởi vì chuyện hôn nhân của nàng và Hiên Viên Liệt Thiên, tâm tình của nàng vẫn rất kém, biểu ca thân cận nhất với nàng, Tân Vô Song, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vậy, Tân Vô Song liền muốn đi khuyên bảo biểu muội hắn, mà Vân Khuynh, tự nhiên sẽ không để Tân Vô Song ở cùng một nữ nhân có ý với hắn, cho nên, liền đi cùng một khố.

Cứ như vậy, ngủ nướng của y, nhàn nhã tự tại của y đành ném đến trảo oa quốc.

Y cố gắng xốc lên tinh thần cùng Tân Vô Song đi an ủi Liên Phù đã vãn đề khó khăn không nhỏ, đến chỗ Liên Phù, còn phải nhìn cảnh Liên Phù đưa tình thầm kín với Tân Vô Song.

Trong lòng y hiện tại rất bực mình nha!

Còn tiếp tục như vậy, phỏng chừng Liên Phù còn chưa thế nào, còn y lại xảy ra chuyện.

Khi bọn hắn lại một lần nữa bước ra ‘Phù phong các’ đến ‘Vô’ viện cùng Liên Phù liên lạc cảm tình, thoải mái nữ tử rõ ràng đã từ ưu thương mà

thoát ra —

Nghĩ đến cũng đúng, có Tân Vô Song mỗi ngày đến chở nàng, nàng sao có thể không vui???

Tuy rằng có thêm một người dư thừa Vân Khuynh, thế nhưng Vân Khuynh không thích nói chuyện với nàng, nàng có thể hoàn toàn đem sự tồn tại của Vân Khuynh quên sạch.

“Vô Song!!!!”

Vân Khuynh rốt cục bạo phát.

Tân Vô Song có chút nghi hoặc:

“Khuynh nhi khó chịu chở nào sao???”

Vân Khuynh nghiến răng:

“Đúng, ta toàn thân, chở nào cũng khó chịu.”

“Ách...”

Có ngốc cũng nghe ra oán niệm trong lời y nói, Tân Vô Song cũng không dám bỏ qua tâm sự của thân thân ái nhân, lập tức đem chuyện Liên Phù ném sang một bên, thân thiết hỏi:

“Sao vậy, thế nào đột nhiên phiền táo như thế.”

Vân Khuynh cau mày, nhìn Tân Vô Song vẻ mặt lo lắng, cău kỉnh lớn thêm nữa cũng không phát ra được:

“Ai... Ta không muốn đến chở Liên Phù, các ngươi hai người luôn trò chuyện, ta cái gì cũng không làm được. Rất buồn chán.”

“Cái này nha, ngày hôm nay sẽ không buồn chán...”

Vân Khuynh chớp chớp con mắt hắc bạch phân minh, im lặng hỏi Tân Vô Song ngày hôm nay vì sao sẽ không buồn chán.

Tân Vô Song cười giúp y buộc lại áo lông cáo khoát trên vai, sắp đến mùa đông, khí lạnh phương bắc quá khác biệt, người mới từ kinh thành bên kia đến như Vân Khuynh, là cực kỳ sợ lạnh.

Cho nên, người khác vừa mới bắt đầu tăng thêm y phục, y đã bị bọc lại rất dày.

“Ngày hôm nay, ta muốn mang bọn ngươi đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài???”

Vân Khuynh nhất thời có chút không phản ứng kịp”

“Vô Song nói, ra phủ??? Ra Tân phủ???”

Trên đường từ kinh thành đến phương bắc, trước khi Tân Vô Phong thúc dục, hai người là nửa chạy nửa du ngoạn, rất tiêu sái, nhưng sau đó bị hắn hối thúc, sửa thành mã xa, ngay cả cơ hội du ngoạn một điểm cũng không có.

Lúc đến Tân phủ, càng không thích hoạt động, luôn luôn cùng Tân Vô Song ở trong phòng.

Tính ra, sau khi đến Tân phủ, y chưa hề ra cửa dù chỉ một lần.

Hiện tại nghe Tân Vô Song nói muốn ra phủ, tinh thần y lập tức phẫn chấn hơn.

Thấy con mắt y lòe lòe phát quang, tinh thần tinh túc, Tân Vô Song cũng nở nụ cười:

“Đúng vậy, ra phủ, mấy ngày này ta cùng một chỗ với biểu muội, khiến ngươi buồn đúng không! Biểu muội hôm qua nhắc tới hài tử xóm nghèo, biểu ca cố ý dặn ta muốn dẫn biểu muội đi xem hài tử này, vừa lúc, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí, đi chơi một chút.”

Mặc dù có chút vui vẻ khi ra phủ, thế nhưng sắc mặt Vân Khuynh vẫn đen như trước:

“Nói đến nói đi, vẫn là vì biểu muội của ngươi, biểu muội biểu muội, hù hù, biểu muội là tất cả của ngươi.”

Tần Vô Song bất đắc dĩ thở dài:

“Khuynh nhi, chúng ta là phu thê, ngươi không nên vì một người ngoài giận ta.”

Vân Khuynh hừ lạnh:

“Ngươi cũng biết là người ngoài sao.”

Tần Vô Song có chút vô lực gật đầu:

“Được được, sau khi đến xóm nghèo trở về, ta sẽ bắt đầu tiếp nhận công tác, đến lúc đó sợ là bạn đến mức không có thời gian ở cùng ngươi, tự nhiên cũng không rảnh đi quan tâm biểu muội —

Hơn nữa, cũng nên tạo cơ hội cho biểu muội và nghiệp chính vương gia ở chung.”

Vân Khuynh đưa tay xoa xoa cằm, có chút suy nghĩ:

“Không sao, ngươi không rảnh theo ta, ta cùng ngươi công tác.... Ân, Vô Song, chút nữa ra phủ gọi thêm cả nghiệp chính vương gia, ta coi trọng hắn, mong muốn hắn có thể sớm ngày bắt biểu muội đi —

Sớm bắt sớm tĩnh tâm.”

“Ngươi a... Càng lúc càng hép hòi.”

Tần Vô Song điểm điểm mũi Vân Khuynh, ngầm đồng ý kiến nghị của y.

Vân Khuynh hất hất lông mi:

“Thế nào, ngươi lưu ý???”

Tần Vô Song lắc đầu:

“Nào dám...”

Vân Khuynh hừ một tiếng:

“Vậy thì tốt, hắc hắc, đi thôi.”

Tần Vô Song quả nhiên là gọi nhiếp chính vương, nhiếp chính vương hiện tại vừa thấy Tần Vô Song là mặt đen, không có biện pháp, ai bảo Liên Phù luôn luôn cự tuyệt cho hắn đứng ngoài cửa, đối với Tần Vô Song lại là hoan nghênh vạn phần.

Tuy rằng Tần Vô Song không chú ý việc này, nhưng hắn, thế nhưng rất lưu ý.

Dưới đáy lòng hắn, đã coi Tần Vô Song là địch nhân lớn nhất trong nhân sinh.

Vì vậy, nhóm bốn người không được tự nhiên này, Tần Vô Song, Vân Khuynh, Liên Phù và nhiếp chính vương, sau khi chỉnh lý thỏa đáng, liền âm thầm ra Tần phủ.

Trên đường, Tần Vô Song vẫn nắm tay Vân Khuynh đi ở phía trước, Liên Phù theo sát phía sau, nhiếp chính vương còn lại là kề sát Liên Phù.

Tần Vô Song nắm tay Vân Khuynh, cũng không phải cố ý làm cho ai xem, chỉ là khí trời lạnh, Tần Vô Song thông qua nơi nắm tay truyền nội lực làm ấm thân thể cho Vân Khuynh, đã thành thói quen.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Vô Gian Luyện Ngục

Đoàn người Tần Vô Song, nam khí chất phi phàm, tuấn mỹ dị thường, nữ ôn nhu thánh khiết, đi ở trên đường, phi thường chọc người chú mục.

Bất quá may là mấy người cũng không phải người thường, cho dù dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, bọn họ như trước thản sắc tự nhiên.

“Nơi chúng ta muốn đi, là nơi bần cùng nhất của phương bắc bên này, ở đó... Rất bẩn, rất lộn xộn...

Mong rằng Khuynh nhi và nghiệp chính vương gia cũng không chú ý.”

Tần Vô Song bỗng nhiên nhớ tới chuyện quan trọng như thế mau chóng nói ra.

Dù sao trước đây có thể nào, Vân Khuynh cũng là thiếu gia Văn phủ, mà Hiên Viêt Thiên lại càng cao quý làm vương gia một nước, nói vậy đều là chưa từng gặp qua tràng diện như vậy.

Vân Khuynh bất mãn bĩu môi:

“Biểu muội là nữ tử còn không ngại, ta đường đường một đại nam tử hán lại có thể tính toán sao???”

Nhiệp chính vương Hiên Viêt Thiên càng hờ lạnh:

“Ngay cả ‘Vô Gian luyện ngục’ đều đã đi qua, còn sợ nơi dơ bẩn loạn lạc hay sao???”

Hắn vừa nói ra lời này, Tân Vô Song ngẩn người tiện đà có chút suy nghĩ, xem ra biểu ca Liên Cử nói không sai, Hiên Viên Liệt Thiên đích thật không phải người thường.

Có thể đi ra ‘Vô Gian luyện ngục’, sao có thể là người thường được???

‘Vô Gian luyện ngục’ là một tòa thành trong lòng đất bất luận kẻ nào cũng không biết phương vị hay cửa vào.

Nó thực sự là nhân gian luyện ngục, bên trong, là thế giới giết chóc, là thế giới người ăn thịt người uống máu người.

Người tiến nhập, chỉ có xông qua toàn bộ trạm kiểm soát do chủ nhân ‘Diêm La’ thiết kế mới có thể ra ngoài, nếu không qua, vậy cả đời chỉ có thể bị nhốt trong ‘Vô Gian luyện ngục’.

Không phải bọn hắn không muốn ra, mà là, không ai biết cửa ra.

Đó là một thế giới kinh khủng khó có thể tưởng tượng được, ở đó, toàn bộ tiền tài, cảm tình, quyền lợi, địa vị, đều là vô dụng, chỉ có tự thân thực lực mới là trọng yếu nhất.

Nơi đó, cường giả vì sinh tồn, rõ ràng sẽ ăn người yếu.

Vô gian vô gian, ‘Vô Gian luyện ngục’ giống như là Vô gian địa ngục, nó là địa ngục nhân gian.

Nó không thuộc về tổ chức giang hồ, cũng không thuộc về quản hạt của triều đình, không thuộc chính, chẳng thuộc tà, chỉ là một tòa thành ngầm độc lập, thần bí, quỷ dị mà thôi.

Tân Vô Song thu hồi ký ức đã lâu, lặng lẽ không nói gì.

Liên Phù cũng không biết ‘Vô Gian luyện ngục’ là nơi thế nào, lạnh lùng nói với Hiên Viên Liệt Thiên:

“Ta khuyên ngươi sớm một chút trở lại, địa phương như vậy, không thích hợp với thân phận nhiếp chính vương một quốc gia.”

Nói xong, nàng lại nhìn phía Vân Khuynh:

“Ta có thể chịu được nơi đó, đã quen rồi, mà ngươi, chưa chắc đã quen.”

Vân Khuynh câu lên khéo môi, tự tiếu phi tiếu:

“Mọi việc, không phải đều là từ không quen mà biến thành quen sao???”

Bọn họ đoàn người, vừa đi vừa nói.

Ở nơi cách một con đường, một người nam nhân toàn thân bao vây trong áo choàng màu tím, vẫn dùng con mắt duy nhất bại lộ ra bên ngoài tập trung nhìn bọn họ.

Chậm rãi, nam nhân kia giơ tay, trong tay có một cây sáo màu đen tinh tế thật dài.

Hắn đặt ở bên môi chậm rãi thổi, không có thanh âm, trong không khí lại không hiểu sao có thêm một tia hàn ý.

Nhìn lại, bên người nam nhân xuất hiện thêm bốn người nam tử áo đen che mặt.

May là chỗ bọn họ đứng là ngõ cụt, bằng không nhiều người kỳ quái quý dị như vậy, không dọa sợ người đi đường mới là lạ.

“Đi...”

Thanh âm nam nhân kia mang theo chút chút khàn khàn, nhưng dị thường dễ nghe.

Hắn giơ lên cây sáo trong tay, chỉ hướng đoàn người Tân Vô Song:

“Đem nữ nhân kia bắt về cho ta.”

“Vâng.”

Bốn người đều nhảy lên, trong nháy mắt không còn hình bóng, một người áo đen lần thứ hai xuất hiện:

“Những người khác thì sao???”

Nam tử áo choàng tím cười lạnh nói:

“Giết!!!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Xóm Nghèo

Mấy người không hề phát hiện tồn tại của nam nhân áo tím, như trước đi theo hành trình của họ, hướng đi càng ngày càng bí ẩn, càng ngày càng hoang vắng.

Mùi lạ kỳ quái khó ngửi bay nhẹ trong không khí, con đường không tính là hẹp, thế nhưng hai bên tường cũng rất cũ rất bẩn.

Tần Vô Song chậm rãi nắm chặt tay Vân Khuynh.

Chờ bọn hắn từ khu phố dài bẩn thỉu này quẹo vào, tiếng rên rỉ gián đoạn truyền vào trong tai bọn họ.

Đó là một đám người bẩn thỉu mặc đồ cũ nát rách rưới dựa vào trên tường, thông khổ rên lên.

Trên mặt bọn họ dính tầng dày bụi bẩn nhìn không ra nguyên trạng, tóc tai matted tự xoã tung, bên trong còn kèm theo rơm rạ đất cát.

Trước mặt bọn họ đặt ra nửa cái bát vỡ, bát cũng bị bụi bao trùm nhìn không ra màu sắc vốn có.

Trong bát hoặc là một ít thức ăn thiu, hoặc là một hai đồng tiền.

Bọn họ gầy như que củi, da dẻ khô nứt mà tối tăm.

Lúc thấy Tần Vô Song, Vân Khuynh, Hiên Viên Liệt Thiên và Liên Phù những người áo mũ chỉnh tề này, bọn họ bỗng nhiên chìa tay ra loạn bò loạn gãi:

“Các công tử tiểu thư hảo tâm... Làm ơn bối thí một ít tiền đồng cho lão đi...”

Đó là một đám người già yếu khẽ rên:

Có người nhận ra Liên Phù:

“Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút, là ‘Bạch Liên thánh nữ’ tới.”

Đám người hỗn loạn này, có vài người trở nên quy củ, lại có mấy người co quắp:

“Thánh nữ...”

Thế nhưng bọn họ bần cùng đã phai đi hơn phân nửa lương tri con người, rất nhiều lúc, bọn họ bất chấp nữ tử này từng cứu giúp bọn họ, bọn họ chỉ nghĩ đến nữ tử này có thể mang đến cái gì cho bọn hắn, nhìn thấy nàng, bọn họ đã nghĩ muốn hướng nàng tìm lấy vài thứ.

“Đồ ăn của chúng ta đâu... Cái gì thánh nữ... Còn không phải là hư danh...”

Có người tranh cãi ầm ĩ, một vài bàn tay bẩn thỉu giãy dụa muôn kéo Liên Phù.

Hiên Viên Liệt Thiên đen mặt, nhấc chân đá văng một người:

“Cút qua một bên...”

Sắc mặt Liên Phù trở nên hơi trắng, trong đôi mắt đẹp là một mảnh bi thương:

“Vương gia... Bọn họ đều là người già yếu, không nên thô lỗ như vậy...”

Hiên Viên Liệt Thiên hờ lạnh:

“Không thô lỗ còn phải ôn nhu sao???

Then chốt là, loại thời gian này, ôn nhu hữu dụng???”

Hiển nhiên là vô dụng, những người kia như ong vỡ tổ chen lấn đến chỗ họ.

Liên Phù nhìn những người hoặc là khom lưng, hoặc là bò trên mặt đất đến gần họ, đột nhiên có chút hối hận:

“Ta... Không nên đề xuất muốn tới xem bọn họ...”

Đôi mắt của nàng lóe sáng:

“Thế nhưng... Hài tử, không giống với bọn họ... Những hài tử này, còn có hi vọng...”

Tần Vô Song che chở Vân Khuynh, cùng Hiên Viên Liệt Thiên nhìn nhau, Hiên Viên Liệt Thiên vẫn luôn coi Tần Vô Song là cùu địch lớn nhất, đột nhiên liền hiểu ý tứ trong mắt hắn.

Hầu như trong cùng thời khắc, Tần Vô Song ôm lấy Vân Khuynh, Hiên Viên Liệt Thiên ôm lấy Liên Phù, đầu ngón chân bọn họ điểm một cái, thi triển khinh công tuyệt diệu rời khỏi đám khất cái này.

“Dẫn đường đến chỗ Phù nhi muốn đi.”

Theo gió lạnh phuong bắc đặc biệt có, thanh âm Hiên Viên Liệt Thiên đưa đến trong tai Tần Vô Song.

Tần Vô Song hơi gật đầu.

Đầu ngón chân điếm qua hai bên tường, đi sâu vào trong con đường nhỏ bẩn loạn này.

Không giống tiếng rên dọc theo đường đi, bên trong có vẻ rất an tĩnh.

Tần Vô Song hạ xuống trước một đại viện (coi như là nơi có nhiều hộ gia đình ở), viện tử kia chỉ còn nửa cánh cửa, nghiêng đi treo ở một bên, như có như không muốn rời xuống, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.

Tần Vô Song buông Vân Khuynh đẩy cửa đi vào, Hiên Viên Liệt Thiên cùng Liên Phù theo sau:

“Buông... Ai cho ngươi ôm ta...”

Liên Phù nguyên là nhu nhược, tới Tần gia, giống như là có tâm phúc, một điểm cũng không sợ Hiên Viên Liệt Thiên, một chút hoà nhã cũng không cho hắn, luôn luôn lạnh lùng với hắn, hoặc là ác ngôn mà nói.

Hiên Viên Liệt Thiên lờ đi, cường thế lôi kéo Liên Phù không ngừng giãy dụa theo Tần Vô Song và Vân Khuynh đi vào.

Bên trong có một đại thụ, rất thô, bốn năm tiểu hài tử đang trèo trên cây, hoặc là ở dưới tàng cây hì hì cười.

Trong viện còn có mấy người hài tử khác ngồi chồm hổm trên mặt đất nghịch đất cát.

Trong viện đại khái có năm sáu gian nhà tranh nhỏ nhìn như sắp đổ, có mấy tiểu hài tử ngồi đờ ra trước cửa.

Bọn họ đồng dạng nhỏ gầy nhìn không ra niêm linh, đồng dạng bẩn hế hế nhìn không ra giới tính.

“Tiểu ngũ, tiểu mạc, tiểu hổ...”

Thấy hài tử này, Liên Phù kích động kêu lên.

Đám hài tử bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Liên Phù đều là sững sốt, tiếp theo nhìn về phía nàng, sau đó trong nháy mắt, vô luận là ở trên cây hay dưới tàng cây, vô luận là đang chơi hay đờ ra, toàn bộ hài tử chạy tới:

“Thánh nữ tỳ tỳ, ngươi rốt cục đến xem chúng ta...”

“Thánh nữ tỳ tỳ, chúng ta rất nhớ ngươi...”

Liên Phù một điểm cũng không ghét bỏ dơ bẩn trên người bọn họ, vuốt đầu bọn chúng:

“Sao các ngươi đều chơi???

Ta không phải đã nói muốn các ngươi học tập cho tốt sao???

Ngô tiên sinh đâu???”

Một tiểu hài tử lớn một chút chậm rãi tới gần nàng:

“Chúng ta... Không có tiền, Ngô tiên sinh không muốn dạy chúng ta...
Thánh nữ tỳ tỳ đi không lâu, hắn liền không tới...”

Liên Phù sắc mặt đại biến:

“Cái gì... Hắn... Vậy, Mạc ca ca các ngươi đâu??? Sao không thấy người khác???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ý Tưởng Nảy Mầm

“Ta ở chỗ này...”

Thanh âm trong suốt của một niêng thiếu từ phía trước truyền đến.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, đó là ở đây, niêng thiếu sạch sẽ duy nhất.

Tóc của hắn chải rất cẩn thận, khuôn mặt thanh tú, nhẫn thản sâu đậm, quần áo cũng tẩy trắng, nhưng cũng khá sạch sẽ.

“Liên tỷ tỷ.”

Niêng thiếu kia không kiêu ngạo không siểm nịnh, gật đầu với Liên Phù.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng ngay cả một nụ cười cũng không có.

Đây là một niêng thiếu lanh ngạo, quật cường, cho dù là ở trong địa phương này.

“Tiểu mạc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??? Ngô tiên sinh hắn vì sao...”

Niêng thiếu đậm mạc hơi câu lên khéo môi, lộ ra một nụ cười châm chọc:

“Không có gì, chỉ là cái tên súc sinh mặt người dã thú kia muốn xúc phạm tỷ tỷ ta, ta giáo huấn hắn một chút, hơn nữa chúng ta không có tiền, nên hắn cũng không tới nữa.”

“Cái này... Hương nhi nàng có khỏe không???”

Khuôn mặt thiếu niên bỗng nhiên ảm đạm xuống, bên trong con ngươi mang theo âm ngoan và sắc bén:

“Thân thể tỷ tỷ vốn rất yếu, lại bị kinh hách như vậy... Vài ngày sau liền ngã bệnh... Bởi vì không có tiền mua thuốc, mấy hôm trước, nàng đã đi...”

Sớm biết vậy, lúc trước không nên cõi kỵ nam nhân kia là do Bạch Liên thánh nữ mời tới mà nhẹ tay với hắn.

Hắn là, phế đi hắn, hoặc là giết hắn.

“Cái gì...”

Liên Phù kinh ngạc, tiếp theo đó là vô hạn tự trách:

“Xin lỗi... Ta không biết sẽ như vậy...”

Vân Khuynh kinh ngạc nhìn hài tử này, y gần như là lập tức nhớ lại lúc còn đi học ở kiếp trước, từ truyền thông biết được hài tử châu Phi trên địa cầu.

Có thể đơn giản xúc động tâm linh nhân tính.

Lúc Vân Khuynh từ ngoài phố nhìn thấy mấy tên khất cái, tâm đã bắt đầu buồn phiền, mũi lèn men.

Những người đó, lớn tuổi như vậy, mang theo vết thương, mang theo tàn tật, như vậy thoi thóp sinh hoạt.

Tử nữ của bọn họ, vì sao lại để cho phụ mẫu của mình lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy???

Nếu như là y... Nếu như đây chính là phụ mẫu của y...

Không...

Nghĩ tới đó, tâm của y co rút lại, thực sự, rất đau...

Nếu như, cỗ đại có viện dưỡng lão, có phúc lợi cơ cấu như hội Hồng Thập Tự, tốt biết bao...

Còn có Ngô tiên sinh trong miệng niêm thiếu và Liên Phù... Rõ ràng là một tên khốn nạn!!!

“Ai...”

Vân Khuynh nặng nề thở dài.

Tần Vô Song vẫn đứng bên người y thân thiết nhìn y:

“Khuynh nhi, làm sao vậy???”

Sắc mặt Vân Khuynh mang theo vài phần ưu thương:

“Ta đang nghĩ, thế giới này sao lại không công bằng như vậy... Chúng ta hoa y mỹ thực, bọn họ... Lại...”

Ánh mắt lướt qua đám hài tử gầy như que củi, thanh âm Vân Khuynh hơi nghẹn ngào, có chút nói không thành lời.

Tần Vô Song yên lặng ôm lấy y:

“Thế giới này, nơi nơi đều là như vậy, cường giả vi tôn, bọn họ, không có bối cảnh cường đại, chỉ có thể như vậy...”

“Không nên là như vậy...”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Hắn là cho bọn hắn một cơ hội công bằng, để bọn họ vì nhân sinh của chính mình mà phấn đấu...”

Thiếu niên đậm mạc đang cùng Liên Phù nói chuyện phiếm bỗng nhiên nghe được những lời này của Vân Khuynh thì ngây người, hắn như có như không liếc nhìn Vân Khuynh, liền trông thấy một người niên thiếu cử chỉ nhanh nhẹn khí chất ôn nhuận có vài phần suy nhược, trong mắt hiện lên một tia tâm tình, lập tức thu hồi ánh mắt.

Tần Vô Song cùng Vân Khuynh cũng không có phát hiện.

Tần Vô Song dỗ Vân Khuynh:

“Khuynh nhi nói không sai, nhưng Khuynh nhi cũng thấy, biểu muội mời người giúp bọn hắn, lại có kết quả như vậy... Hoàn toàn ngược lại...”

Vân Khuynh ngưng suy nghĩ:

“Hay là... Ta có thể có biện pháp khác...”

Nhin Vân Khuynh như vậy, Tần Vô Song đột nhiên nghĩ đến Thượng Quan Nhược Vũ huynh muội bị y lừa về tay.

Nói không chừng... Y thật sự có biện pháp.

Suy nghĩ nửa ngày, Vân Khuynh nói:

“Chúng ta có thể thành lập một cô nhi viện, sao đó sẽ thành lập một khu nhà trường học.”

“Cô nhi viện??? Đó là cái gì... Chỗ cho cô nhi sao... Trường học... Là học viện???

Cái này... Hữu dụng không???

Mời đến một người như Ngô tiên sinh... Đám hài tử này chẳng phải là...”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không... Không phải như vậy...”

Y càng nghĩ càng không ra.

Ở Tân gia, tất cả mọi người đều có việc, chỉ có y là không việc làm còn vất vả cho Vô Song ở cùng y, y cũng phải tìm việc gì đó để làm, giết thời gian, phong phú ý nghĩa nhân sinh.

Phương pháp trợ giúp này của Liên Phù tất nhiên là ý tốt, nhưng không có cách nào để bọn hắn chân chính thoát khỏi quẫn cảnh hiện nay.

Y phải giúp đỡ bọn họ, là giúp đỡ triệt để!!!

Ân...

Vân Khuynh nhìn hài tử chung quanh, những hài tử này sẽ làm nhóm người thực nghiệm đầu tiên, đến lúc đó y muốn đích thân làm hiệu trưởng, vận dụng hình thức giáo dục hiện đại giáo dục bọn họ.

Y còn muốn truyền bá một ít tư tưởng hiện đại tiên tiến, tỷ như, tin tưởng khoa học, tỷ như mọi người bình đẳng, lại tỷ như... Thật nhiều thật nhiều...

“Vô Song, hiện tại giải thích không rõ, lúc về ta sẽ nói rõ cho ngươi.”

Vân Khuynh vừa dứt lời, Tân Vô Song liền đem y ôm lấy.

Trong lúc nhất thời Hiên Viên Liệt Thiên cũng che chắn trước mặt Liên Phù và đám hài tử kia.

Toàn bộ viện tử, trong chốc lát yên lặng.

Bốn gã áo đen che mặt im hơi lặng tiếng hạ xuống trước mặt bọn họ.

“Người từ phương nào??? Đến có chuyện gì???”

Hiên Viên Liệt Thiên lanh ngưng hỏi ra.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Như Đã Từng Quen

Bốn người kia cũng không để ý đến hắn, trực tiếp xuất thủ, công kích sắc bén hướng về Hiên Viêt Thiên.

“Bọn họ...”

Bốn người toàn bộ coi Hiên Viêt Thiên làm đối thủ, cũng không tiến hành bất luận công kích nào với Tân Vô Song và Vân Khuynh.

“Lẽ nào mục tiêu là, biểu muội???”

Chiến cuộc chưa bắt đầu bao lâu, Tân Vô Song suy đoán.

Lúc này hắn ôm Vân Khuynh nhảy lên cây cao trong viện, Vân Khuynh nghe vậy mới nhớ lúc trước Liên Phù bị bắt, nghĩ đến đây, y đãi đãi Tân Vô Song:

“Mau xuống dưới giúp vương gia, không thể để biểu muội lại bị bắt...
Hơn nữa, còn phải chiếu cố hài tử.”

Tân Vô Song thấy không có ai để ý tới bọn họ, biết chỉ cần không ngại đám người đó chủ động động thủ công kích, như vậy hắn liền yên tâm lưu lại Vân Khuynh, phi thân xuống dưới, thêm vào chiến cuộc.

Hiên Viêt Thiên đã từng đi ra ‘Vô Gian luyện ngực’, võ công của hắn, rất ít khi được thấy.

Mà Tân Vô Song càng là sâu không thể lường, khiến bọn hắn giật mình chính là, niêm thiếp đậm đặc kia, cũng biết võ công.

Nhiệm vụ chủ yếu của hắn đó là từng bước từng bước đem đám hài tử rời khỏi chiến trường.

Bốn người kia không biết thuộc môn phái nào, võ nghệ cao đến dọa người.

Nhất thời mấy người dĩ nhiên dính cùng một chỗ, chỉ chốc lát phân không ra cao thấp.

“Phế vật!!! Đi bắt người cho ta.”

Theo một tiếng giọng nam khàn khàn dễ nghe, một người nam nhân toàn thân áo choàng tím từ trên trời giáng xuống.

Nhất khắc hắn xuất hiện, Tân Vô Song liền dùng toàn bộ tinh thần để phòng.

Hắn từ trên người nam nhân kia, ngửi ra được khí tức cường giả tối cao.

Con ngươi Tân Vô Song chậm rãi co rút lại, nội lực trong cơ thể cũng đên cuồng đê thăng, thật lâu thật lâu, không có đụng tới đối thủ ngang sức.

Bốn người áo đen còn lại, liền toàn bộ công kích Hiên Viên Liệt Thiên. Mà niêm thiếu đậm đặc, từ lâu đã đứng trên nóc nhà, hết sức chăm chú nhìn vào mỗi trận tranh đấu.

Một bên là chí tôn cường giả một đấu một, một bên cường cường một chiến bốn, Tân Vô Song bên này hiển nhiên là yếu hơn đối phương một bậc.

Tân Vô Song chậm rãi từ bên hông rút ra binh khí đã lâu hắn không chạm tới, đó là một thanh nhuyễn kiếm quấn quanh hông:

“Tân Vô Song, mang theo binh khí, kiếm danh Di Hồng.”

Con mắt đối phuong giấu trong áo tím híp lại:

“Tốt.”

Tân Vô Song dĩ nhiên dùng loại phương pháp này buộc hắn nói ra thân phận, quyết đấu giữa người dùng kiếm, tự báo tính danh và vũ khí, là một loại nghi thức, là thứ mà bất luận kẻ nào dùng kiếm đều phải tuân thủ.

Chỉ là, nói cho hắn thì sao???

Lẽ nào, Tân Vô Song này còn có thể tìm ra hắn là ai sao???

Nam nhân áo tím giơ lên ống tay áo, lộ ra thanh đoản kiếm sắc lạnh giấu trong ống tay áo:

“Ngụy Quang Hàn, mang theo binh khí đoạn nhận Tình Sinh.”

Nói, phóng đi về phía trước.

Vân Khuynh đứng ở trên cây dưới chân lão đảo một cái, suýt nữa rớt xuống phía dưới...

“Quang???”

Y lâm bẩm, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch một mảnh.

Vô số hình ảnh thoác qua trong đầu y.

Một tiếng thở nhẹ kia của y, bị nam nhân ở dưới tàng cây chuyên tâm giằng co với Tân Vô Song nghe được, nam nhân kia cả người chấn động, ngẩng đầu hướng lên trên cây nhìn lại.

Đó là một thiếu niên xa lạ mà tuyệt mỹ.

Nhưng đôi mắt kia lóe ra thõng khổ cùng trốn tránh, rõ ràng mà quen thuộc như vậy.

Y là...

Thiếu niên trên cây... Là y???

Chẳng lẽ là, người mà hắn một mực tìm kiếm???

Trong lúc hắn thất thần, đã cùng Tân Vô Song đánh ba hiệp.

Bởi vì tâm thần bất ổn, hắn suýt chút nữa bị Tân Vô Song tốn thương.

Vân Khuynh đứng ở trên cây, tâm loạn như ma.

Ngụy Quang Hàn...

Đây là, là cái tên mà y hóa thành tro tàn cũng sẽ nhớ kỹ...

Đau nhức sâu sắc như thế.

Tất cả đều bị tuyệt vọng phủ nhận...

Vân Khuynh đưa tay nhẹ xoa trán, liên tục nói với mình:

Chỉ là một cái tên thô, chỉ là một cái tên giống nhau...

“Thiên Địa Huyền Hoàng.”

Ngụy Quang Hàn đang giằng co với Tân Vô Song khàn khàn kêu lên:

“Bỏ qua nữ nhân kia, dùng mọi giá mang đi niên thiếu trên cây.”

Lời hắn vừa dứt, bốn gã áo đen bịt mặt lập tức bay vọt đến bên Vân Khuynh.

“Khuynh nhi...”

Tâm Tân Vô Song bỗng nhiên trầm xuống, không để ý lưỡi dao sắc bén của Ngụy Quang Hàn, nhanh như ánh sáng, trong nháy mắt nhảy đến trước mặt Vân Khuynh, song song cánh tay hắn cũng chảy xuống một đạo vết máu.

Nhưng hắn thành công đến bên Vân Khuynh trước bốn người kia.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn niêm thiếp đậm mạc trên nóc:

“Tiểu tử, xuống đây mang Liên tỷ tỷ của ngươi rời đi.”

Niêm thiếp đậm mạc gật đầu, điểm chân hạ xuống, ôm lấy Liên Phù liền ly khai.

Hiên Viên Liệt Thiên không còn gánh nặng, liền bắt đầu giúp đỡ Tân Vô Song.

Vân Khuynh trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Tân Vô Song cùng Hiên Viên Liệt Thiên anh dũng đối địch.

Nam nhân áo tím ở dưới tàng cây một người lặng lẽ đứng ở nơi đó, tư thế có chút cứng ngắc, thu hồi lưỡi dao trong tay hắn, phi thân nhảy lên cây, trong lúc Tân Vô Song cùng bốn gã thủ hạ dây dưa, hắn ôm lấy Vân Khuynh, đầu ngón chân nhẹ điểm, liền chạy đi.

“Chết tiệt... Khuynh nhi...”

Võ công của Tân Vô Song và Hiên Viên Liệt Thiên rất cao, thiên hạ ít có.

Thế nhưng Ngụy Quang Hàn tự thân cùng Tân Vô Song không phân cao thấp, bốn người thuộc hạ cũng cường đại đến khó tin, trận đánh này, dĩ nhiên lại để đối phương thành công mang đi Vân Khuynh.

Nam nhân áo tím đã biết Tần Vô Song và Hiên Viên Liệt Thiên lợi hại, sau khi nhảy ra khỏi đường nhìn của Tần Vô Song liền xuất ra sáo nhỏ thổi lên.

Cùng thời khắc đó, bốn người giao thủ với Tần Vô Song và Hiên Viên Liệt Thiên, đều tranh thủ bỏ trốn.

“Chết tiệt, dĩ nhiên từ tay bản vương và ám hoàng dễ dàng đem người đi???”

Sau khi đám người kia rời đi Hiên Viên Liệt Thiên không cam lòng nói.

Hiên Viên Liệt Thiên có thể ra khỏi ‘Vô Gian luyện ngực’. Võ công hắn cao thâm, dĩ nhiên lại ăn mệt với đám người vô danh kia.

“Tần Vô Song.”

Hiên Viên Liệt Thiên lạnh lùng gọi hắn:

“Ngươi nói, trên giang hồ lúc nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như thế???”

Tần Vô Song đồng dạng khuôn mặt âm hàn, nhẫn mạnh từng chữ như băng:

“Không biết!!!”

Tâm tình hắn lúc này rất tệ hại, cũng mang theo một chút kinh hoảng, hắn vẫn tự phụ có thể bảo hộ Vân Khuynh, dĩ nhiên lại để Vân Khuynh một lần nữa bị bắt, còn ở chính trước mặt hắn???

Không thể tha thứ, quả thực là không thể tha thứ.

Hắn rõ ràng không phải kẻ yếu... Nhưng luôn luôn không thể bảo vệ tốt người mình yêu, đây rốt cuộc là vì sao???

Mang theo tràn ngập lo lắng, cuồng bạo, và âm hàn, Tân Vô Song nhún người nhảy lên quay về Tân phủ.

Nếu như hôm nay mang theo vài ám vệ, cũng không đến mức như vậy.

Cuộc sống nhàn hạ, quả thật khiến hắn thút lùi không ít, lúc này đây, khác với lần Thượng Quan Nhược Vũ lúc trước, lần kia tất cả đều là trong lòng bàn tay hắn, nhưng lúc này, đối với đối phương, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Những người này, đó là đám người lúc trước muôn bắt Liên Phù, chỉ là khi đó chẳng qua là một đám tiểu lâu la, có lẽ là bởi vì thất bại một lần, cho nên lần này, đều là những kẻ vô công tinh thâm.

Đoàn người này, cùng Tân Vô Phong dây dưa thời gian dài như vậy, vẫn là ngang tài ngang sức, hắn cũng không chiếm được một điểm thượng phong, có thể thấy được, đối phương đích thực là đối thủ mạnh đến trình độ không thể tin nổi.

Hiện nay, toàn bộ nôn nóng lo âu đều phải vứt bỏ, dùng mọi cách tìm lại Vân Khuynh mới là trọng điểm, đối phương vừa đắc thủ, hắn là sẽ không rời xa phương Bắc.

Phương Bắc, địa phương của Tân phủ, ba vị ám hoàng, tự nhiên sẽ không đơn giản để cho người nhà bọn họ, bị chân chính bắt đi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ba Ngày Đánh Cuộc

Vân Khuynh bị nam nhân áo tím kia ôm vào trong ngực, trong lúc hoảng hốt dường như nhớ lại lúc bị Thượng Quan Tôn bắt đi.

Chỉ là, ở trong lòng nam nhân này y không thể bình tĩnh:

“Ngươi là ai???”

Ánh mắt y lấp lánh nhìn nam nhân này, giống như là muốn xuyên qua vải vóc, nhìn thấy tướng mạo hắn.

Nam nhân mang theo tiếng nói âm lãnh khàn khàn êm tai kia cúi đầu nở nụ cười:

“Ngươi không phải biết sao???”

Một loại khủng hoảng khó có thể nói ra mọc lên từ đáy lòng, Vân Khuynh hờ lạnh một tiếng:

“Chúng ta chưa từng gặp mặt, ngươi là ai, ta sao có thể biết ngươi???”

Nam tử kia dừng một chút, nói:

“Thực sự muốn biết ta là ai???”

Vân Khuynh không nói.

Nam nhân cười khẽ hai tiếng:

“Chí ít nói cho ta biết, ngươi có muốn biết tướng mạo của ta hay không???”

Vân Khuynh bị thái độ gần như trêu tức của hắn làm cho có chút tức giận:

“Ta muốn nhìn tướng mạo của ngươi, thế nhưng, ngươi sẽ cho ta xem sao???”

“Đương nhiên, chỉ cần ngươi muốn.”

Nam nhân nói xong, liền sử dụng nội lực, đánh tan miếng vải trên mặt.

Trong giây lát, khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị xuất hiện trong mắt Vân Khuynh.

Khuôn mặt kia da cực trắng, trắng đến mức gần như trong suốt, đôi mắt đỏ tươi như máu, dưới khói mắt có một viên lệ chí (nốt ruồi khóc???) dịu dàng, màu của lệ chí, là đỏ như son.

Môi của hắn, là màu của máu, đỏ tươi đến dọa người.

Tuy rằng tướng mạo hắn phi thường tuấn mỹ, thế nhưng, lại yêu dị khiến kẻ khác phải sờn tóc gáy.

Từ nhát khắc thấy tướng mạo hắn, tâm Vân Khuynh liền thả lỏng một chút —

Nam nhân cùng tên Ngụy Quang Hàn này, cũng không phải niêm thiếu lãnh ngạo thanh tú mà y biết.

Tâm vừa thả lỏng không bao lâu, âm lãnh trong đôi mắt huyết hồng kia khiến y đánh một cái rùng mình.

Nam nhân chậm rãi nhếch lên đôi môi đỏ tươi:

“Kẻ thấy tướng mạo của ta, chỉ có hai kết cục.”

Trong loại khí trời như thế này, ánh mắt của nam nhân khiến Vân Khuynh nghĩ mình càng thêm phát lạnh, y cảm giác bản thân đột nhiên lạnh lẽo từ ngọc tóc đến gót chân.

“Hai kết cục kia...”

Nam nhân chậm rãi lại gần:

“Vốn chỉ có một loại kết cục, chính là... Trở thành... Người chết. Nhưng nếu là người, liền có sự lựa chọn thứ hai... Đó là... Trở thành người của ta. Người chọn loại nào?”

Đăng đồ tử tàn nhẫn.

Nam nhân vừa mới nói xong, Vân Khuynh liền xuất hiện ẩn tượng như vậy với hắn.

Y hung hăng trừng mắt nam nhân nói:

“Hai sự lựa chọn ta cái nào cũng không muỗn.”

Chóp mũi nam nhân cọ lên gò má y:

“Ta đây liền giúp ngươi chọn.”

Vân Khuynh cực kỳ ghét động tác nam nhân trói buộc mình trong ngực, khiến y thế nào cũng trốn không thoát đụng chạm của hắn.

Đáng tiếc nam nhân đang ôm y bay nhảy, y ngay cả chõ trống để giãy dụa cũng không có.

Nam nhân có cái tên giống hệt người kia, khiến y liền phiền muộn, mong muỗn lần này Vô Song cũng có thể thuận lợi tìm được y, nhanh chóng đón

y trở về.

“Đang nghĩ những người đó sẽ tới cứu ngươi sao??? Ha hả, ta nếu có thể từ trong tay bọn hắn mang ngươi đi, vậy tuyệt đối có thể khiến cho bọn hắn không tìm được ngươi.”

Vân Khuynh câu lên khéo môi:

“Không nhất định là vậy.”

Ám hoàng đế quốc Huỳnh Quang, cũng không phải vô dụng như vậy.

Y tin tưởng Tân Vô Song, tin tưởng huynh đệ Tân gia.

Tâm tình của nam nhân hình như rất tốt:

“Tốt lắm, chúng ta đến đánh cược đi.”

Lần kia... Gạt Thượng Quan huynh muội, y dùng, hình như cũng là đánh cược, chỉ là khi đó y là chủ động, lần này, y là bị động mà thôi.

“Cược thế nào???”

Nam nhân tự phụ nhường mày:

“Ta cho bọn hắn thời gian ba ngày, ta và ngươi, sẽ ở phương Bắc dừng lại ba ngày, nếu bọn họ trong vòng ba ngày tìm được ngươi, ta liền không nói hai lời thả ngươi đi, nếu tìm không được, ngươi liền mặc ta xử trí, thế nào???”

Nam nhân này, là thật cường hẵn đến không thể tin nổi, hay chính là quá tự phụ???

Vân Khuynh ngưng mi suy nghĩ một chút nói:

“Được.”

Nếu như y không đáp ứng, sợ rằng nam nhân này sẽ lập tức ép y lựa chọn, đáp ứng rồi, chí ít, còn có thể trì hoãn ba ngày.

Ngụy Quang Hàn cong môi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, kiếp trước là tiếc nuối như vậy, kiếp này, hắn nhất định sẽ không buông tay!!!

Bên này, Vân Khuynh cùng Ngụy Quang Hàn đạt thành hiệp nghị, bên kia, Tân Vô Song vừa về Tân phủ liền trực tiếp tìm đến thư phòng của Tân Vô Phong.

Vừa lúc, Tân Vô Hạ cũng ở đây.

Tam huynh đệ, đã thật lâu không có hợp tác với nhau.

Trông thấy khuôn mặt Tân Vô Song như hàn băng, Tân Vô Hạ lại càng hoảng sợ, lần trước nhìn thấy Tân Vô Song như vậy, đó là ngày thứ hai hắn vừa hồi phủ:

“Nhị ca, người đây là???”

Vẫn là Tân Vô Phong tương đối nhạy cảm, nhìn quét phía sau Tân Vô Song một chút, phát hiện không thấy Vân Khuynh từ trước đến nay luôn đi cùng Tân Vô Song, trong lòng hắn mọc lên một cõi bất an:

“Vô Song, Vân nhi đâu???”

“Khuynh nhi, bị người bắt đi.”

Trong lòng Tân Vô Song nặng nề, gian nan phun ra vài chữ.

“Cái gì???”

Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ thoáng chốc kinh hãi, Tân Vô Phong hít vào một hơi thật sâu, thở ra, lạnh nhạt nói:

“Kế quá trình.”

“Đám người lần trước bắt biếu muội...

Lúc ấy chỉ có năm người, vốn mục tiêu chính là biếu muội, không hiểu vì sao, cuối cùng đổi thành bắt Khuynh nhi.”

“Năm người... Đổi phuong chỉ có năm người...”

Tân Vô Phong đem hàm răng cắn đến khanh khách rung động:

“Tân Vô Song, ngươi và nghiệp chính vương, một người lá ám hoàng, một người là đệ nhất cao thủ vương thất, hai người đều từ ‘Vô Gian luyện ngục’ đi ra, võ công, trí mưu, mọi thứ không thiếu...

Không nói lấy một địch trăm, chí ít cũng có thể lấy một địch mười...

Thế nhưng, Tân Vô Song, ngươi nói cho ta biết, vì sao đổi phuong chỉ dùng năm người, lại có thể cướp đi bảo bối quan trọng nhất của ngươi????”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Vật Phi Nhân Phi

“Ta...”

Lời Tân Vô Phong nói, khiến mặt trái tâm tình của Tân Vô Song vẫn bị áp lực chật rẽ tăng trở lại.

Tân Vô Hạ lúc này không ngờ lại thẫn kỵ an tĩnh, một điểm cũng không tùy hứng như thường ngày, khuôn mặt tuấn tú vẫn mang theo vết thương nhíu chặt, nghiêm túc không giống tiểu thiếu gia Tân Vô Hạ tùy hứng của Tân gia:

“Đại ca, cho dù nhị ca và vương gia cường đại đến thế nào, cũng có thời gian sơ sẩy, hiện tại không nên vội vã phê bình và tự trách, lúc này, tìm được Khuynh Khuynh mới là then chốt.”

Tân Vô Song nhìn Tân Vô Hạ, thời điểm mâu chốt, lời của huynh đệ nhà mình, sẽ mang theo lực lượng vô tận, huynh đệ đồng lòng, kỳ lực đồng tâm.

Hắn chỉnh lý tâm tình một chút:

“Từ lần trước Khuynh nhi bị Thượng Quan huynh muội bắt đi, ta ngay lúc đó đã lo lắng sẽ phát sinh sự tình đồng dạng...

Cho nên, ta đã hạ ám hương trên người Khuynh nhi, chỉ cần để phượng điệp dẫn đường, chúng ta lập tức có thể tìm ra Khuynh nhi...

Khó xử lý nhất, chính là chúng ta không biết thực lực đối phương ra sao, không thể đơn giản động thủ.”

Tần Vô Phong sửa sang lại quần áo:

“Lúc trước ta một mực truy tra đám người đó, bọn họ là ba tháng trước, đột nhiên xuất hiện ở Huỳnh Quang, lai lịch thần bí, không có một chút cẩn nguyên, nhân số bọn họ hình như cũng không nhiều, thế nhưng đều rất cường đại, hơn nữa... Hành tung của bọn họ vẫn luôn là mờ ảo bất định...”

“Hắn là không phải người Huỳnh Quang... Thể lực khắp nơi Huỳnh Quang, chúng ta đều nắm rõ trong tay, đâu lý nào đột nhiên tuôn ra nhiều như vậy, đối phương, chẳng lẽ cũng là hướng về ‘Xích Huyết Kiếm’ mà tới???”

Tần Vô Hạ chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không, sự tình e rằng không đơn giản như vậy... Theo như ta biết, bọn họ, đã và đang âm thầm thu phục không ít tiểu môn tiểu phái, tốc độ phát triển như vậy, thật sự khiến kẻ khác kinh hãi...”

Tần Vô Song cười nhạt:

“Thể lực bất minh, mới xuất hiện, không đơn giản, uy hiếp đến sự ổn định của Huỳnh Quang, chúng ta toàn bộ phải diệt cỏ tận gốc.”

“Nói thế nào phương Bắc cũng là địa bàn Tần gia chúng ta, Vô Hạ, bảo Long Liêm mang hai đội ám vệ ‘Phong’ ‘Vũ’ tra rõ toàn thành, nhất định phải biết được đối phương đi tới nơi này, rốt cuộc có bao nhiêu người.”

Thoáng suy ngẫm một chút, Tần Vô Phong dự định, để mấy kẻ kia đến nơi đây, có đi mà không có về.

Thứ nhất là bởi vì nhân tố không ổn định của bọn chúng, thứ hai bởi vì bọn chúng bắt đi Vân Khuynh.

Tần Vô Song nhếch môi, ở bên khói môi mỏng mảnh kéo lên độ cung lãnh diễm:

“Ta đi tìm biểu ca, lấy phượng điệp dẫn đường cho chúng ta.”

Trong ánh mắt của Tần Vô Phong lóe tia sáng băng hàn:

“Ta sẽ đem những môn phái bọn họ vừa mới thu phục, từng bước từng bước... xâm chiếm, nuốt gọn.”

Vân Khuynh bị Ngụy Quang Hàn đưa đến một nông trại.

Chỉ có hai người bọn họ, bốn người thủ hạ của Ngụy Quang Hàn, đều ẩn ở xung quanh.

Bồ câu trắng như tuyết, liên tục từ phương xa bay đến chỗ nông trại này.

Khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị của Ngụy Quang Hàn, theo tin tức càng ngày càng nhiều, trở nên càng ngày càng ngưng trọng:

“A, không ngờ lại đá phải cái bảng cứng... Môn phái ta mất mấy tháng thu phục, dĩ nhiên bị bọn họ phá hỏng toàn bộ...”

Con mắt đỏ như máu mang theo sắc bén, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Vân Khuynh:

“Bọn họ rốt cuộc là ai??? Nếu chỉ là một thủ phủ phuong Bắc, không có khả năng có được năng lực lớn như vậy...”

Vân Khuynh ngồi ở một bên nhàn nhã châm trà, khói miệng kéo lên tiểu ý nhợt nhạt hỏi lại:

“Nếu ngươi là ta, ngươi sẽ nói ra bọn họ là ai sao???”

Con ngươi của Ngụy Quang Hàn híp lại:

“Ngươi thay đổi, biết dương nanh múa vuốt.”

Bàn tay châm trà của Vân Khuynh run rẩy:

“Ngụy công tử nói đùa, Vân Khuynh vốn là thế nào, Ngụy công tử sao có thể biết được???”

Nhớ lại thâm tình của người trước mắt, trong con ngươi đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn rút đi hàn ý, trên khuôn mặt yêu dị lộ ra nụ cười có thể nói là ôn nhu:

“Ngươi trước đây... Cũng rất quật cường, thế nhưng ở trước mặt ta lại cực kỳ nhu thuận, Minh Tuyên, còn hơn Ngụy công tử, ta càng muốn nghe ngươi gọi một tiếng, Quang.”

‘Choang’ một tiếng, ấm trà băng sứ trong tay Vân Khuynh rơi chảy xuống, vỡ tan trên mặt đất.

Y lập tức cúi người xuống nhặt, mảnh vỡ ấm trà lại rách ngang ngón tay y, dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra.

Ngụy Quang Hàn ở xa nhìn thấy, vội vã vài bước đi tới, kéo tay y, ngậm vào trong miệng, liếm đi vết máu trên đó, thuận tiện khử trùng:

“Sao lại không cẩn thận như vậy???”

Trong giọng điệu ôn nhu của hắn còn mang theo trách cứ nhẹ nhàng.

Vân Khuynh giống như bị điện giật, bỗng nhiên rút tay về, đôi mắt đẹp mở to không thể tin tưởng nhìn hắn.

Đây là Ngụy Quang Hàn???

Không chỉ tên giống nhau, mà cả người cũng vậy... Thế nhưng, không đúng, không giống.

Hoàn toàn không giống, niêm thiếp kia sẽ không dùng giọng điệu như vậy nói với y, niêm thiếp kia ở thế giới khác, niêm thiếp kia giống y không biết võ công, niêm thiếp kia cũng không có khuôn mặt yêu dị tuấn mỹ đến mức khiến người ta ngạt thở như vậy...

“Minh Tuyên, ngươi rất vui khi thấy ta đúng không... Ta là Quang, là Quang ngươi yêu nhất...”

Ngụy Quang Hàn nói, đưa tay cầm lấy bàn tay rụt về của Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh xoát một cái thảm bại, khóc mồi run rẩy:

“Ngụy công tử, thỉnh tự trọng. Tại hạ tên gọi Vân Khuynh, cũng không biết Minh Tuyên trong miệng Ngụy công tử là người phuơng nào.”

Ánh mắt của Ngụy Quang Hàn cứng lại, hắn cho rằng, lúc trước Vân Khuynh đối xử với hắn như vậy, là bởi vì không biết bản thân hắn là Ngụy Quang Hàn, thế nhưng, vì sao hắn nói cho Vân Khuynh hắn là Quang, Vân Khuynh lại lựa chọn đối xử với hắn như vậy???

“Ngươi không phải yêu ta sao??? Vì sao không chịu nhận thức ta??? Kiếp trước ta không thể cho ngươi tình yêu, kiếp này, ta vì tìm ngươi, ta...”

“Ngụy công tử!!!”

Vân Khuynh bỗng nhiên đề cao thanh âm:

“Ngươi... Hắn là nhện nhầm người.”

Đúng vậy, y thương hắn, nhưng đó là chuyện kiếp trước, kiếp này, y có Vô Song là đủ rồi...

Huống hồ... Làm người sống lại, y thật vất vả hạ quyết tâm muốn quên người này đi, toàn tâm toàn ý tiếp nhận Vô Song, Ngụy Quang Hàn, hắn

đừng hòng dựa vào cảm tình tràn ngập thương tổn kiếp trước, trở lại phá hư hạnh phúc hiện tại của y!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hắc Bào Tế Tự

“Nhận nhầm người???

Không, Minh Tuyên, ngươi biết thứ ngươi hấp dẫn ta nhất là gì không???”

Vân Khuynh không nói.

Kỳ thực y vẫn luôn hoài nghi, Ngụy Quang Hàn rõt cuộc có từng nhìn thẳng vào y hay không —

Y hiện tại, càng khó tin y đã từng hấp dẫn Ngụy Quang Hàn.

Cho nên y bảo trì trầm mặc.

Thấy y như vậy, cặp mắt đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn lại híp lại, bên trong phủ kín phong vân bạo ngược.

“Ngươi nói chuyện a, vì sao không mở miệng.”

Ngụy Quang Hàn xa lạ như vậy, khiến tâm của Vân Khuynh nhanh chóng tĩnh lại, y lạnh nhạt liếc nhìn Ngụy Quang Hàn, cười nói:

“Ta cũng không biết Minh Tuyên trong miệng Ngụy công tử, sao có thể biết được Minh Tuyên kia rõt cuộc hấp dẫn Ngụy công tử ở chỗ nào???”

“Ngươi...”

Sắc mặt Ngụy Quang Hàn tái mét, đến thế giới này lâu như vậy, ngoại trừ người kia, có ai dám nói với hắn như vậy???

“Lạc Minh Tuyên, ta nói cho ngươi, ánh mắt của ngươi, từ khi bắt đầu chúng ta gặp nhau, đã bị ta nhớ kỹ, đừng nói ngươi hiện tại chỉ là thay đổi thân thể, thay đổi dung mạo, cho dù ngươi hóa thành tro, chỉ bằng thần thái trong mắt ngươi, ta cũng có thể nhận ra ngươi.”

Tâm Vân Khuynh run run:

“Thật không, không biết ánh mắt của tại hạ, là như thế nào???”

Con ngươi của Ngụy Quang Hàn hơi hơi mơ màng, hắn dường như đang rơi vào ký ức đã lâu:

“Ánh mắt Minh Tuyên, cất dấu thống khổ, cất dấu hèn mọn, cất dấu tuyệt vọng nhàn nhạt, còn có kiên cường vừa nhìn là biết, ẩn nhẫn...”

“Ha hả ha hả... Ngươi nói loại ánh mắt này, là của ta???”

Ngụy Quang Hàn còn chưa nói xong, Vân Khuynh liền cười khẽ cắt lời hắn:

“Quá giả, ánh mắt của ta, cho tới bây giờ cũng không phải là như vậy...”

Thân sắc y tự nhiên, con ngươi thản nhiên nhìn Ngụy Quang Hàn.

Thân thể Ngụy Quang Hàn dừng một chút, lệ chí dịu dàng nơi khóe mắt như muốn rơi xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị mang theo một tia bi thương:

“Minh Tuyên, ngươi...”

“Vân Khuynh, Ngụy công tử, ta là Vân Khuynh.”

“Vân Khuynh...”

Ngụy Quang Hàn cuối cùng không nói chuyện này nữa, trong nháy mắt tinh thần hoảng hốt thu trở lại.

Hắn cũng có chút nghi hoặc người trước mắt này liệu có đúng là Lạc Minh Tuyên năm xưa hay không.

“Ngụy công tử, ngươi ngay từ đầu rõ ràng muốn bắt biếu muội, vì sao cuối cùng lại biến thành ta???”

Đối với vấn đề này, Vân Khuynh suy nghĩ đã lâu, trăm tư không được giải.

Sắc mặt trắng nõn yêu dị của Ngụy Quang Hàn chậm rãi tách ra một nụ cười khát máu:

“Nữ nhân kia là biếu muội của ngươi???

Lại nói tiếp, kỳ thực đây là chuyện ngoài ý muốn...

Nữ nhân kia, vẫn luôn là mục tiêu của chúng ta, chỉ là, hôm nay, ta lại thấy được ngươi... Tình huống lúc đó khẩn cấp, ngươi, trong lòng ta quan trọng hơn nàng rất nhiều, cho nên...”

Vân Khuynh cúi mặt:

“Nói như vậy, các ngươi vẫn có thể sờ ra tay với biếu muội???

Ngụy Quang Hàn hứng thú mười phần gật đầu:

“Nếu không ngươi nghĩ ta vì sao muốn đánh cược ba ngày với ngươi, mà không phải lập tức mang ngươi đi???”

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh nhíu lại, ngậm miệng không nói.

Cái gì mà đánh cược ba ngày, nam nhân này, chỉ là đùa bỡn y mà thôi, còn hơn kiếp trước ác liệt, hắn kiếp này, một điểm cũng chẳng tốt ở chỗ nào.

Chỉ là không biết Vô Song bọn họ có thể nhanh chóng đi tìm mình, mà bỏ qua an nguy của Liên Phù hay không???

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy thái độ ung dung của Ngụy Quang Hàn rút đi, biến thành cảnh giác:

“Ám Dạ, nếu tới, hà tất trốn tránh ẩn tàng.”

“Ha ha...”

Hắn vừa dứt lời, một thanh âm thô ráp vang lên:

“Công lực của Ngụy vực chủ quả nhiên cao thâm, chỉ tiếc tâm rối loạn, đến bây giờ mới phát hiện ra ta.”

Ngụy Quang Hàn hừ lạnh một tiếng:

“Hắn bào tể tự Ám Dạ, năm xưa ngươi đồng ý với sư phụ ta, không liên quan huyết đồng, không liên quan huyền tinh bảo tàng, không liên quan chuyển thế linh đồng ba sự kiện, liền tuyệt đối không xuất hiện trước mặt đệ tử môn hạ của chúng ta, đúng không???”

“Đúng.”

Tử chỗ tối, một người nam tử trang phục rất giống Ngụy Quang Hàn chậm rãi tiêu sai đi ra, hắn và Ngụy Quang Hàn duy nhất không giống ở chỗ, chính là màu sắc y bào.

Toàn thân Ngụy Quang Hàn bọc trong y bào màu tím, mà hắn, lại mà y bào màu đen.

Ngụy Quang Hàn vì để Vân Khuynh nhìn thấy khuôn mặt của hắn, miếng vải lúc trước trên mặt bị nội lực đánh tan, người này lại vẫn như cũ che mặt.

Con mắt của hắn là một mảnh đen kịt, ngay cả con ngươi cũng không có, toàn bộ con mắt, tất cả đều là màu đen, giống như đôi mắt hắn đã bị móc ra, chỉ còn lại một cái hố đen kịt.

Hai cái hố đen kia còn phản xạ ánh sáng sâu thẳm, hơn nữa hắn một thân màu đen, một chút cũng không giống nhân loại...

Mà giống như, một con quỷ...

Âm hàn, lạnh lùng, mờ ảo, hư vô.

Chỉ là nhìn thấy hắn, trên người Vân Khuynh liền nổi lên một thân hàn ý.

Người này, trong Tương Ly quốc, Lưu Duyến ảo cảnh hắc bào tể tự Ám Dạ, một nhân vật truyền thuyết trên giang hồ.

Hắn có năng lực cùng thiên địa câu thông mà kẻ khác khó có thể lý giải, trên người hắn luôn luôn có vô số bí mật, mà chính hắn cũng biết vô tận bí mật.

Ngụy Quang Hàn muốn bắt Liên Phù, cũng là bởi vì hắn.

Theo như lời Ngụy Quang Hàn, không liên quan huyết đồng, không liên quan huyền tinh bảo tàng, không liên quan chuyển thể linh đồng ba sự kiện, hắn sẽ không xuất hiện trước mặt Ngụy Quang Hàn.

Hắc bào tể tự Ám Dạ, vào ba tháng trước, xuất hiện trước mặt Ngụy Quang Hàn, nói cho hắn, muội muội của Thiên Cơ đảo chủ, Liên Phù là thân thể thuần âm, là thân thể tốt nhất chế tạo huyết đồng.

Bởi vậy, Ngụy Quang Hàn mới muốn bắt đi Liên Phù.

Thế nhưng, lần kia là vì huyết đồng, lần này, vì sao hắn lại xuất hiện???

Như trước là vì huyết đồng??? Hay là vì hai sự kiện khác???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Sinh Tử Hai Đường

Hắc bào tể tự Ám Dạ chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặt Vân Khuynh.

“Ngươi là người của Tân phủ???”

Vân Khuynh không hiểu vì sao có chút sợ người này, toàn thân hắn đều là một mảnh đen kịt, ngay cả con mắt cũng quỷ dị như vậy:

“Đúng, ta là thê tử của Tân phủ Vô Song.”

“Cái gì???”

Ngụy Quang Hàn kinh hô một tiếng, đáng tiếc hắc bào tể tự và Vân Khuynh đều không để ý đến hắn.

Thanh âm thô ráp của hắc bào tể tự mang theo một tia trầm trọng:

“Dĩ nhiên là tức phụ Tân gia...”

Trong con mắt đen kịt của hắn hiện lên vô số tia sáng, rơi vào một mảnh khó xử.

Vì sao lại người của Tân gia...

Người Tân gia, trong Lưu Duyến ảo cảnh của Tương Ly là...

Thê tử???

Lạc Minh Tuyên dĩ nhiên là thê tử người khác???

Ngụy Quang Hàn nhìn hắc bào tể tự và Vân Khuynh, biết hắc bào tể tự xuất hiện, nhất định có chuyện quan trọng, nỗ lực áp chế lửa giận, đem sự kiện kia áp xuống đáy lòng:

“Ám Dạ, ngươi ở đây, là có chuyện gì, có việc mau nói, nếu không có việc gì, vậy thỉnh nhanh lên một chút rồi đi!!!”

Hắn khẩn cấp muốn ép hỏi Lạc Minh Tuyên đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắn muốn một lời giải thích hợp lý, dựa vào cái gì y mang theo tình yêu đối với hắn, cùng một chỗ với người khác???

Có thể là lời của Ngụy Quang Hàn có tác dụng, hắc bào tể tự Ám Dạ thở dài một tiếng:

“Cũng được, vô luận như thế nào, chúng ta đều phải lựa chọn.”

Từ một khắc hắc bào tể tự này xuất hiện, Vân Khuynh liền có một loại cảm giác không rõ, hắc bào tể tự này, có chính sự không nói với Ngụy Quang Hàn, nhưng lại hỏi đến thân phận của y, lẽ nào hắc bào tể tự là vì y mà đến, thân phận của y, có thể cải biến vận mệnh của y sao???

Đáp án là có thể.

Thân phận thật tử của Tân phủ Vô Song, vì y giành được một hi vọng sống sót.

Khiến hắc bào tể tự vốn dĩ chuẩn bị giết y lại chần chờ, cuối cùng, hắc bào tể tự quyết định, mở miệng nói:

“Ta cho ngươi hai sự lựa chọn, sống hoặc chết.”

Sắc mặt Vân Khuynh hơi tái nhợt:

“Ai??? Ta???”

Phần trên của y bào màu đen hơi lay động một chút, nói vậy hắn là gật đầu.

Tâm Khuynh trầm xuống:

“Lựa chọn cái gì???”

“Sống hay chết.”

Hắc bào tể tự chậm rãi mở miệng:

“Nói cho ta biết, ngươi, muốn sống, hay chết???”

Vân Khuynh hô hấp cứng lại:

“Đương nhiên là sống.”

Hắc bào tể tự thở dài:

“Mà thôi... Mà thôi, sống thì sống đi, chỉ là, muốn sống, tự mình phải đi nỗ lực.”

Vừa dứt lời, hắn xuất thủ như điện, nhất mạt hồng quang từ trong tay hắn phất ra, bao phủ Vân Khuynh trong chốc lát, liền tiến nhập thân thể y.

Trong lúc Ngụy Quang Hàn ngốc lăng, Vân Khuynh giật mình, bóng dáng hắc bào tể tự chậm rãi trở nên mờ nhạt, bóng dáng của hắn tựa như đứng xa ở ngoài trăm dặm trong giây lát, cũng tựa như ở trước mắt trở nên vô hình.

Thanh âm của hắn vẫn như trước rất vang dội:

“Vốn là phải chết... Nể mặt cõi nhân, ta cho ngươi cơ hội lựa chọn, ngươi muốn sống, vậy sống đi —

Chỉ cần ngươi có thể giải quyết thứ ta gieo trong cơ thể ngươi, sau đó, ta tuyệt đối sẽ không động thủ lần nữa...”

Thân ảnh biến mất, thanh âm cũng đã biến mất.

Toàn bộ dấu vết biến mất, hắc bào tể tự Ám Dạ này, là không thể dùng phương pháp lý giải người bình thường đi lý giải hắn, bởi vì hắn vốn chính là một con quái vật từ trên xuống dưới.

“Hắn làm gì ngươi??? Gieo vật gì vậy???”

Hắc bào tể tự vừa tiêu thất, Ngụy Quang Hàn lập tức xuất hiện trước mặt Vân Khuynh.

Vừa rồi hắn chỉ lo nghĩ Vân Khuynh sao có thể là thê tử của người khác, dĩ nhiên quên —

Hắc bào tể tự thần bí kia, cũng là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm...

Không...

Hắn thật vất vả mới tìm được y, y không thể xảy ra chuyện... Không thể, nhất định không thể.

Hắn cầm lấy tay Vân Khuynh, bắt mạch cho y, vừa bắt mạch vừa hỏi:

“Ngươi có thấy khó chịu chỗ nào không???”

Vân Khuynh từ lúc Ngụy Quang Hàn kéo tay y, liền phất ra.

“Ta không sao, không phiền Ngụy công tử lo lắng.”

“Ngươi...”

Vì Ngụy đại công tử này lại một lần nữa tức giận.

Con ngươi đỏ như máu hiện lên một tia sắc bén, hắn trực tiếp điểm huyệt
Vân Khuynh bắt mạch cho y:

“Ngươi... Hỗn đản, dĩ nhiên dùng loại phương pháp này ức hiếp một
người không có võ công...”

(vấn đề võ công của Vân Khuynh, sau đó sẽ được giải quyết)

Trong đôi mắt hắc bạch phân minh của Vân Khuynh hiện lên một tia tức
giận, y vô cùng chán ghét loại cảm giác bị quản chế này.

“Ngươi...”

Thân thể Ngụy Quang Hàn chấn động, bỗng nhiên nâng mi nhìn Vân
Khuynh, trong đôi mắt đỏ tươi tràn đầy không thể tin nổi, khuôn mặt vốn
đã trắng giờ lại càng thêm trắng, lệ chí màu son dịu dàng muôn rơi rơi
khóe mắt lại càng thêm tươi đẹp, giống như huyết lệ từ trong mắt chảy ra.

“Ngươi vì sao lại... Ngươi là nam nhân sao, Vân Khuynh.”

Phảng phất như mắt hồn phách, Ngụy Quang Hàn nhẹ giọng nỉ non hỏi
Vân Khuynh.

Hắn nói, lập tức khiến tâm Vân Khuynh hung hăng bị đau nhói...

Ác mộng bị y áp chế dưới đáy lòng, lại quanh quẩn ghé vào lỗ tai y...

Dĩ nhiên là một tên đồng tính luyến ái...

Ngươi thật ghê tởm...

Mắt ta bị mù mới đổi tốt với kẻ ghê tởm như ngươi...

Thế nào lại khiến kẻ ghê tởm như ngươi đi thích ta...

Khuôn mặt Vân Khuynh đỏ lên, người trước mắt, là ác ma, là một tên ác ma, sao hắn có thể giãm đạp lên cảm tình người khác như vậy:

“Đúng, ta là một người nam nhân, hơn nữa, ta thích, còn là là nam nhân.”

Xu hướng tình dục của y chính là như vậy, Ngụy Quang Hàn dù chán ghét, coi thường y, y vẫn là như vậy.

Dường như nhớ lại chuyện cũ, sắc mặt Ngụy Quang Hàn lại trắng thêm vài phần:

“Minh Tuyên, ngươi hiểu lầm... Ta cũng không có ý kia... Năm ấy là bởi vì...

Ai, dù sao đi nữa, ta không phải thực sự chú ý...

Ta hiện tại hỏi ngươi, cũng không phải là để cười nhạo ngươi, chỉ là ngươi...

Ta bắt mạch cho ngươi, dĩ nhiên phát hiện...”

Thanh âm Ngụy Quang Hàn dừng một chút, ánh mắt ảm đạm, gian nan nói:

“Ngươi... Mang thai...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Xấu Hổ Và Giận Dữ Muốn Chết

“Mang... Mang thai...”

Thần sắc phẫn nộ của Vân Khuynh cứng lại, trong con ngươi chậm rãi tản ra một trận kinh hỉ.

Hài tử, dĩ nhiên có hài tử, hài tử của y và Vô Song...

Như vậy, mặc kệ tâm tình của y đối với nam nhân trước mắt này thế nào, y và hài tử đều thuộc về Vô Song.

Y đè nén thần sắc mừng như điên, thanh âm run run nói:

“Ngươi, ngươi mau giải huyệt đạo cho ta.”

Ngụy Quang Hàn vạn phần nghi hoặc nhìn y:

“Ngươi là một người nam nhân, ngươi mang thai... Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao???”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ hồng, y không thể nói cho Ngụy Quang Hàn y là một người song tính, có thể mang thai!!!

“Ngươi... Ngươi không cần xen vào, mau thả ta...”

Ngụy Quang Hàn đứng không chuyển động, con ngươi đỏ như máu nhìn y từ trên xuống dưới:

“Lẽ nào ngươi kỳ thực là một nữ nhân???”

Vân Khuynh vừa nghe thấy lời này thiếu chút nữa tức đến hôn mê bất tỉnh:

“Ngươi mới là nữ nhân.”

Sắc mặt Ngụy Quang Hàn trầm lạnh, có chút suy nghĩ:

“Thế nhưng biểu hiện mạch đập của ngươi cũng là một người nam nhân... Chẳng lẽ... Ngươi dùng thủ pháp nào đó che giấu mạch đập của mình...”

Vân Khuynh thẹn quá thành giận:

“Ngươi không cần biết ta làm sao có thể có hài tử, mau giải huyệt đạo cho ta.”

Con ngươi đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn vẫn chặt chẽ theo dõi y, lóe ra một tia không chắc chắn:

“Vừa rồi... Ngươi nói ngươi là thê tử người khác... Ám Dạ còn nói nói ngươi là nàng dâu Tân gia —

Ngươi là thê tử của người ta, còn có thể là một nam nhân???

Nói mau, Minh Tuyên, kiếp này, ngươi rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân???”

Vân Khuynh tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi run run:

“Ngươi câm miệng, ta nói rồi, ta là Vân Khuynh, ta là nam nhân.”

Ngụy Quang Hàn thực sự là đáng ghét.

Không nên gọi tên kiếp trước của y, khiến y nhớ lại những thứ không tốt kia.

Còn muôn nghi vấn giới tính của y, thân thể song tính nhân, nguyên bản đã là khúc mắc trong lòng y, y là bởi vì Vô Song, mới hoàn toàn tiếp thu thân thể này.

Nhưng Ngụy Quang Hàn vừa đứng trước mặt y, chung quy vẫn thích đem vết sẹo này, từng bước từng bước toàn bộ kéo ra.

Đáng giận đáng giận, Ngụy Quang Hàn đáng giận!!!

Nghe Vân Khuynh nói, Ngụy Quang Hàn hờ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ yêu dị dị thường lộ ra dáng cười tà tú tàn nhẫn:

“Như vậy, ngươi nói cho ta biết, ngươi một người nam nhân, vì sao lại có thể mang thai???”

Vân Khuynh cắn môi dưới, không nói.

Y quyết định không nhìn Ngụy Quang Hàn, huyệt đạo hắn thích giải hay không thì tùy.

Dù sao tiểu bảo bảo trong bụng y chạy không thoát, là người ngoài, Ngụy Quang Hàn đừng hòng biết được bí mật thân thể của y.

Ngụy Quang Hàn chậm rãi dính sát vào Vân Khuynh, gò má tái nhợt trong suốt dán lên Vân Khuynh, trách Vân Khuynh bị điểm huyệt đạo, không thể nhúc nhích.

Hơi thở của Ngụy Quang Hàn phun lên trên mặt Vân Khuynh, mang theo một tia lãnh ý quỷ dị:

“Minh Tuyên, ngươi không nói, ta liền tự thân nghiêm chứng.”

Nói xong, tay hắn, sờ lên đai lưng Vân Khuynh.

Vân Khuynh cực kỳ sợ hãi:

“Hỗn đản, ngươi muốn làm gì???”

“Ha hả...”

Vân Khuynh phản ứng kịch liệt như vậy, khiến Ngụy Quang Hàn cực kỳ hưởng thụ, trên khuôn mặt yêu dị đến tà ác của hắn tràn ra một đóa hoa cười diễm lệ, lệ chí khốé mắt, càng khiến hắn có thêm vài phần tươi đẹp.

“Ta muốn nghiệm thân, nghiệm thử một cái, Vân Khuynh ngươi, rốt cuộc, là nam nhân, hay là nữ nhân.”

“Không...”

Vân Khuynh hô hấp cứng lại:

“Ngươi không thể tàn nhẫn như thế...”

Hoài nghi một người nam nhân không phải là nam nhân, đã là một loại vũ nhục.

Lại thêm cởi quần áo nghiệm thân, lại càng lưu lại tâm lý bóng ma, huống hồ...

Thân thể Vân Khuynh kỳ lạ như vậy!!!

Ngụy Quang Hàn đối với Vân Khuynh phản đối mắt điếc tai ngơ.

Cứng rắn rút đi y bào của y, áo lông cáo Vô Song khoác lên bị cởi ra, theo lưng Vân Khuynh, rơi xuống mặt đất.

Sau đó là ngoại bào rất nặng...

Trung y...

Cuối cùng, chỉ còn lại áo trong màu trắng hơi mỏng, nguyên bản Vân Khuynh chỉ sợ lạnh, lúc này cả người run lên.

Trong lòng khùng hoảng, sợ bí mật thân thể của mình bị Ngụy Quang Hàn phát hiện, sẽ khiến Ngụy Quang Hàn càng thêm khinh bỉ y...

Không...

Bằng bất cứ giá nào, cũng không thể để Ngụy Quang Hàn phát hiện!!!

“Ngụy Quang Hàn, ngươi đừng tay!!!”

Trong đôi mắt đen nhánh mỹ lệ của Vân Khuynh hiện lên một tầng hơi nước:

“Ngươi nếu như tiếp tục, ta... Ta liền... Liền cắn lưỡi tự sát!”

Không có biện pháp, bị đối phương điểm huyệt như vậy, toàn bộ thân thể cứng ngắc giống như một khúc gỗ, ngoại trừ nói chuyện, ngoại trừ có thể cắn lưỡi tự sát ra, cái gì cũng làm không được.

Bàn tay Ngụy Quang Hàn cởi ra vạt áo của Vân Khuynh dừng một chút, nâng mắt nhìn về phía Vân Khuynh, trong con ngươi đỏ như máu của hắn mang theo mị hoặc nào đó khiến kẻ khác mê muội:

“Xấu hổ và giận dữ muốn chết??? Nếu như là nam nhân ngươi sợ cái gì...

Chỉ là, dĩ nhiên quên Minh Tuyên sẽ làm ra chuyện đên rồ... Cảm tạ Minh Tuyên nhắc nhở ta...”

Nói xong tay hắn xoa cằm Vân Khuynh, ‘Răng rắc’ một tiếng, khi Vân Khuynh đau nhức muốn ngất xỉu, Ngụy Quang Hàn tháo trật xương cằm của y.

Làm xong, Ngụy Quang Hàn nhẹ răng cười cười:

“Như vậy, liền không cần lo lắng ngươi sẽ cắn lưỡi tự sát.”

Nói xong, hắn lại tiếp tục đại nghiệp tiến hành nghiệm thân của hắn.

Rốt cục cởi ra dây lưng áo trong cuối cùng, theo áo mở rộng, từ làn da trắng nõn nhẵn nhụi trên cổ, thoảng cái mở xuống đến ngực Văn Khuynh, lộ ra xương quai xanh khéo léo tinh xảo.

Ngực của Văn Khuynh, đơn bạc, gầy yếu, làn da trắng nõn non mềm, ngón tay chạm vào, giống như là sờ lên tâm tơ lụa tốt nhất.

Con ngươi đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn chuyển tối, trở nên cực nóng.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tình Cảnh Nguy Hiểm

Ngón tay trắng nõn thon dài của Ngụy Quang Hàn, chậm rãi dao động trên làn da trắng mịn.

Theo y phục càng ngày càng đi xuống, di xuống phía dưới.

Đây là khinh bạc càng thêm tàn nhẫn so với lần Tần Vô Hạ đùa giỡn Vân Khuynh.

Nước mắt trong đôi mắt đen nhánh của Vân Khuynh, rốt cục rơi xuống.

Nếu như y không phải là một người song tính, chỉ là một người nam tử phổ thông, cũng sẽ không quá mức chú ý.

Nhưng hết lần này tới lần khác y...

Huống hồ, loại thái độ này của Ngụy Quang Hàn, như là đùa bỡn, như là trò chơi, y thật sự không thể chịu được, điều này đối với tự tôn của y, tâm lý của y, đều là một sự tổn thương.

Khi y phục chảy đến một nơi nhất định, đôi mắt của Ngụy Quang Hàn rơi xuống hai điểm đỏ bừng trước ngực Vân Khuynh, sau đó cũng vô pháp dời đi.

Bởi vì không khí lạnh lẽo kích thích, hai trái nhỏ nhan sắc xinh đẹp, biến thành hồng ngọc cứng rắn, dĩ nhiên mang theo dụ hoặc khó có thể cự tuyệt dụ dỗ Ngụy Quang Hàn ngắt lối.

Yết hầu Ngụy Quang Hàn cuộn một chút, dục vọng của hắn, phai mờ trăm năm, ở nơi đây trăm năm, hắn tiếp xúc, ngoại trừ máu tươi, chính là

máu tươi.

Tại giờ khắc này, dục vọng ngủ say nhiều năm, lại đột nhiên thức tỉnh.

Còn cuồng mãnh như vậy, nóng cháy như vậy, căn bản khó có thể chịu được.

Bản thân bị hấp dẫn, ngón tay của hắn vỗ về chơi đùa lôi kéo viên hồng ngọc cứng rắn, thì thào tự nói:

“Dĩ nhiên... Thật là nam nhân...”

Hắn nâng mắt, biểu tình trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, thoảng cái mị hoặc hắn.

Là ẩn nhẫn, là tuyệt vọng, cũng là thống khổ, đúng, còn kèm theo sợ hãi.

Phối với dung nhan như vậy, biểu tình như vậy, thật là đẹp đến không thể tin nổi.

Huống hồ, giọt nước mắt trong suốt long lanh chậm rãi lăn trên hai gò má trắng bệch non mềm, mỹ lệ giống như trân châu.

Con ngươi đỏ máu của Ngụy Quang Hàn dần dần mơ hồ:

“Minh Tuyên, ngươi thật đẹp...”

Cảm giác từ trước ngực truyền đến khiến Vân Khuynh càng thêm tuyệt vọng, y dần dần nhắm hai mắt lại.

Không nhìn tới nam nhân kia nữa.

Nam nhân đời trước thương tổn y, đời này còn không nguyện buông tha y.

Thấy đôi mắt xinh đẹp rơi lệ kia đóng lại, khóc miệng Ngụy Quang Hàn kéo ra một chút ý cười.

Lông mi dày dài mang theo nước mắt cũng là mĩ lệ, giống như cánh bướm đen mang theo sương sớm đậu trên cánh hoa.

Giờ khắc này, Ngụy Quang Hàn sáng tỏ, nguyên lai, tất cả của người này, đều là tuyệt đẹp như vậy.

Giờ khắc này, áo trên đã rơi hết, nửa người trên mảnh khảnh của Vân Khuynh hoàn toàn trần trụi, ánh mắt Ngụy Quang Hàn chậm rãi trượt đến bụng dưới vẫn còn băng phẳng của Vân Khuynh, bàn tay lạnh lẽo cũng đặt lên trên đó.

Thời tiết lạnh giá, bàn tay lạnh băng, khí lạnh vô tận, theo làn da Vân Khuynh xâm thấu vào trong xương thịt y, thoáng cái, lạnh tới tận ngực.

Bàn tay lạnh lẽo của Ngụy Quang Hàn, chậm rãi ngưng tụ nội lực:

“Nếu có thể mang thai... Mang hài tử của ta thế nào... Nghiệt chủng này... Liền... Hủy diệt nó...”

“Ô...”

Đôi mắt vốn đang nhắm đột nhiên mở to, đáy mắt Vân Khuynh là chậm rãi cầu xin và sợ hãi.

Y không thể mở miệng, chỉ có thể nỗ lực phát sinh âm thanh nức nở cầu xin.

Không được... Đừng...

Đó là hài tử của y và Vô Song, là hài tử của y và Vô Song a.

Tâm của y chăm chú co rút lại cùng một chõ, y còn nhớ Vô Song là cỡ nào chờ mong hài tử.

Mà y vào phút chốc, biết được y có tiểu sinh mệnh này, y còn đang cảm kích ông trời rốt cục tặng cho y một lẽ vật như xương với thịt.

Nhưng Ngụy Quang Hàn hắn...

Con ngươi đỏ tươi của Ngụy Quang Hàn dừng lại trên khuôn mặt tràn đầy sợ hãi và cầu xin của Vân Khuynh, đáy lòng thăng lên một tầng bi ai:

“Lạc Minh Tuyên, ngươi nói cho ta biết, ngươi có đúng hay không đã yêu phụ thân của hài tử trong bụng ngươi rồi???”

Tuy rằng hỏi một người nam nhân như vậy rất kỳ quái, thế nhưng tình cảnh lúc này, chính là như vậy.

Câu hỏi ra khỏi miệng sau, Ngụy Quang Hàn liền phát giác cái khả năng này rất lớn, nội lực trên tay mang theo tàn nhẫn hủy diệt dũng mãnh hướng về bụng Vân Khuynh.

Lạc Minh Tuyên, sao có thể yêu thương nam nhân khác???

Sao có thể???

Tay Ngụy Quang Hàn đặt trên bụng Vân Khuynh thời gian quá dài, dần dần ấm lên.

Từ sau khi đến thế giới này, hắn vẫn ngâm mình trong thế giới máu tanh, vong hồn dưới tay vô số.

Võ công của hắn vô cùng cao, nhưng đến khi hủy diệt tiểu sinh mệnh này, lại chậm chạp không thể làm được.

Vì sao???

Vì sao lại như vậy???

Ngụy Quang Hàn càng lúc càng nghiêm khắc trừng mắt Vân Khuynh.

Bởi vì hắn biết Lạc Minh Tuyên là một người cố chấp, nếu hắn thật sự giết chết hài tử này, Lạc Minh Tuyên liền thực sự cả đời cũng không tha thứ hắn, cả đời đều hận hắn.

Chết tiệt!!!

Ngụy Quang Hàn rốt cục từ trong khí tức cuồng loạn thu hồi tay, con mắt màu máu mang theo giá lạnh như hàn băng, tay hắn cố sức xé rách tiết khô che lấp nửa người dưới của Vân Khuynh.

Người hắn vẫn yêu, vẫn đau khổ tìm kiếm, hắn nguyên bản còn muôn cho y hạnh phúc lớn nhất trên thế giới.

Thế nhưng, vì sao, y lại phản bội tình yêu của hắn, mang theo yêu thương của hắn, cùng một chỗ với người nam nhân khác, mang thai hài tử của nam nhân khác, điều này hắn làm sao có thể chịu đựng???

Ngụy Quang Hàn lúc này, đáy lòng tràn ngập phẫn hận và không cam lòng.

Hắn muôn phát tiết, muôn dǎn vặt cái người khiến hắn khó chịu như vậy.

Tiết khổ màu trắng dưới lực đạo của Ngụy Quang Hàn hóa thành miếng vải, dường như bướm trắng xinh đẹp mềm mại rơi xuống đất.

Sau đó, nửa người dưới của Vân Khuynh giống như nửa người trên, không hề che đậy bại lộ dưới đường nhìn lạnh lẽo lại nồng nhiệt của Ngụy Quang Hàn.

Vân Khuynh lúc này, cả người trần truồng, hàn lanh, sợ hãi, bất an, toàn bộ tình tự khiến y áp lực chỉ có thể run rẩy toàn thân.

Ánh mắt Ngụy Quang Hàn đảo qua cặp đùi trắng nõn thon dài rắn chắc của y, lại chậm rãi chuyển động, đánh giá Vân Khuynh khỏa thân, khuôn mặt tái nhợt yêu dị của hắn chậm rãi vặn vẹo, con ngươi đỏ tươi tiên diễm giống như có thể chảy máu:

“Thân thể này, nguyên bản hắn là thuộc về ta, thuộc về một mình ta!!!”

Càng nói càng không cam lòng, hắn tới gần thân thể vô pháp nhúc nhích kia, một đôi tay hàn lanh nặng nề an ủi vuốt ve để lại ấn ký xanh đen rõ ràng.

Hắn cúi thân xuống, hướng về đôi môi anh đào non mềm đã mất đi màu sắc, trở nên trắng nhợt, hung hăng gặm cắn.

“Vì sao... Muốn phản bội tình yêu của ta???”

Ánh mắt Vân Khuynh bi thương nhìn hắn.

Phản bội???

Từ ngữ thật nghiêm trọng, xưa kia hắn đối với tình yêu của y như đối với một chiếc giày rách vứt đi, hiện tại, hắn có tư cách gì nói y???

Lẽ nào, trong lúc Ngụy Quang Hàn trào phúng khinh thường tình yêu của y, y còn phải ngây ngô đau khổ gìn giữ phần cảm tình vô vọng kia sao???

Thực sự là hoang đường!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tra Rõ Thân Phận

Tay Ngụy Quang Hàn, cấp tốc sượt qua làn da lạnh lẽo của y khiến y càng lúc càng lạnh.

Tuy rằng bảo bảo tạm thời an toàn, thế nhưng Vân Khuynh vẫn như cũ không hề thả lỏng.

Tòan bộ y phục đều bị rút đi, y liền trần truồng đứng ở trước người hắn, bí mật của y tùy thời có thể bị Ngụy Quang Hàn phát hiện.

Lúc hắn tàn sát bùa bãi một hồi trên mô y, Vân Khuynh đã nếm tới mùi máu tươi nồng đậm.

Nam nhân này!!!

Vân Khuynh thật muốn một quyền hung hăng đánh lên mặt của Ngụy Quang Hàn, hắn hiện tại quả thực là vô sỉ hạ lưu.

Môi của Ngụy Quang Hàn, theo da thịt Vân Khuynh mút hút gặm cắn đi xuống, Vân Khuynh không thể nhúc nhích cứ như vậy thăng tấp đứng khiến hắn thực sự gấp khó khăn, một lát sau, Ngụy Quang Hàn liền ôm ngang y lên.

Giường gỗ ngay ở phòng trong nông trại đơn sơ, Ngụy Quang Hàn đem Vân Khuynh đặt lên trên giường, trên khuôn mặt tái nhợt đến yêu dị mang theo nụ cười bệnh hoạn, lệ chí sắc son trên khói mắt tản ra màu đỏ quỷ mị.

“Rốt cục biết hắn là ai, Ngụy Quang Hàn!!!”

Tần phủ, Tần Vô Phong nắm chặt tay, quay về phía hai người huynh đệ vẫn đang nỗ lực tìm về Vân Khuynh nói.

“Là ai???”

Thanh âm của Tần Vô Song bình tĩnh hỏi.

Đã giao thủ với Ngụy Quang Hàn, biết nam nhân kia lợi hại và quý dị, hắn rất tò mò về thân phận người này.

Tần Vô Phong hờ lạnh:

“Là một người chúng ta nghĩ không ra.”

Bởi vì thời gian trôi qua, ngực Tần Vô Hạ càng lúc càng nóng:

“Đại ca, ngươi mau nói, hắn rốt cuộc là ai???”

Lẽ nào, là một người chúng ta phải nhượng bộ lui binh sao???”

Trên thế giới này, có người lợi hại như vậy sao???”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Mặc dù không phải lợi hại như vậy, nhưng là kém không xa, Vô Song, Vô Hạ, Ngụy Quang Hàn, hắn là, vực chủ ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’.”

‘Vô Gian luyện ngục’ là một tòa thành trong lòng đất bất kỳ kẻ nào cũng không biết phương hướng không biết cửa vào.

Nó thực sự giống như địa ngục nhân gian, bên trong, là thế giới giết chóc, là thế giới người ăn thịt người uống máu người.

Đó là một thế giới kinh khủng khó có thể tưởng tượng, ở nơi đó, toàn bộ tiền tài, cảm tình, quyền lợi, địa vị, đều là vô dụng, chỉ có thực lực tự thân

mới là quan trọng nhất.

Nơi ấy, chuyện tình vĩnh viễn không trở về nảy sinh khắp chốn, bởi vì, cường giả để sinh tồn, rõ ràng sẽ ăn người yếu.

Vô Gian Vô Gian, ‘Vô Gian luyện ngục’ giống như địa ngục liên hồi, nó là nhân gian địa ngục.

Nó không thuộc về tổ chức giang hồ, cũng không thuộc về triều đình quản hạt, nó không thuộc chính, chẳng thuộc tà, chỉ là một tòa thành ngầm độc lập, thần bí, quý dị mà thôi.

Thế nhưng, người có thể đi vào tòa thành ngầm này, đều là người xuất sắc của các quốc gia, chỉ có rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ mới có thể xem như là cường giả chân chính.

“Cái gì...”

Tân Vô Hẹ kinh hô:

“Vực chủ ‘Vô Gian luyện ngục’... Chính là thị huyết vực chủ ‘Diêm La’ được xưng là thần bí nhất quý dị nhất???”

“Thì ra là vậy...”

Tân Vô Song ngược lại cũng không kinh ngạc quá lớn, trên thân nam nhân kia mang theo mùi máu tươi rõ ràng, ra tay cũng rất tàn độc.

Cứ như vậy...

Hắn có thủ hạ lợi hại, một điểm cũng không kỳ quái.

Dù sao, người ở bên trong ‘Vô Gian luyện ngục’, mỗi một kẻ, đều là mạnh mẽ đến mức khiến người khác phải kinh ngạc.

Nhưng vì sao hắn lại bỏ qua Liên Phù bắt Vân Khuynh???

Vô Song nghi vấn cùng hiện lên trong đầu Tân gia tam huynh đệ.

Tân Vô Phong nheo lại đôi mắt:

“Còn nhớ rõ sáu năm trước ba chúng ta và lục đại ánh vệ cùng nhau từ ‘Vô Gian luyện ngục’ thoát ra thì chật vật như thế nào không...

Địa phương kia, là địa ngục nhân gian, người trong đó, đều là bệnh hoạn, Ngụy Quang Hàn này, khăng định là kẻ đứng đầu trong đó, cho nên, chúng ta phải nhanh một chút cứu Vân nhi trở về.”

Tân Vô Hạ trầm mặc một chút, mở miệng nói:

“Hôm qua Long Liêm cùng ‘Phong’ ‘Vũ’ hai đội theo đuôi phượng điệp, sớm đã tìm ra Khuynh Khuynh, chỉ là vẫn luôn mai phục ở đó nhận lệnh mà thôi —

Bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.”

Tân Vô Phong lạnh lùng liếc nhìn đệ đệ nhà mình:

“Ngươi nghĩ, dựa vào bọn họ, có thể cứu Vân nhi trở về từ trong tay vực chủ ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’ sao???”

Tân Vô Song nhìn đại ca và tam đệ nhà mình, chậm rãi mở miệng:

“Khuynh nhi là thê tử của ta, là ta đánh mất y, ta muốn đích thân cứu y quay về.”

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tân Vô Phong định tại trên người Tân Vô Song một hồi, quay về phía Tân Vô Hạ nói:

“Sư phụ bọn họ gửi thư bảo chúng ta chú ý an nguy của biếu muội...

Vô Hạ ngươi phái thêm người bảo hộ biểu muội.

Hôm nay, ta sẽ cùng Vô Song đi cứu Vân nhi.”

“Vì sao là ta ở nhà??? Không muốn, ta cũng muốn đi cứu Khuynh Khuynh!!!”

Vừa nghe Tân Vô Phong nói xong, Tân Vô Hạ bắt đầu kháng nghị.

Tân Vô Phong cũng không mở miệng giải thích nguyên nhân, chỉ là lạnh lùng nhìn Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ kháng nghị dưới ánh mắt băng lãnh của Tân Vô Phong, chậm rãi rút đi.

Mang theo vẻ mặt quật cường không cam lòng nói:

“Đại ca nhị ca không cứu được Khuynh Khuynh trở về, ta liền một mình đi cứu Khuynh Khuynh.”

Đôi mắt Tân Vô Phong lóe lóe:

“Vô Hạ, yên tâm đi, cho dù Ngụy Quang Hàn là vực chủ ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’, cũng không có thể ngăn cản ta cứu Vân nhi trở về.”

Tân Vô Song bảo trì trầm mặc, không có mở miệng.

Cuối cùng, Long Liễm dẫn đường, mang theo đại công tử và nhị công tử nhà nàng hội hợp cùng với ‘Phong’ ‘Vũ’ hai đội ám vệ, nghĩ cách cứu viện Vân Khuynh.

Bên này, Tân Vô Phong Tân Vô Song chạy đến chỗ Ngụy Quang Hàn và Vân Khuynh, bên kia, Vân Khuynh còn đang chịu đựng Ngụy Quang Hàn bùa bãi khinh bạc.

Làn da trắng nõn không biết là do Ngụy Quang Hàn làm bậy, hay là do khí trời lạnh lẽo, phủ lên một màu phấn phấn hồng hồng, xinh đẹp khả ái.

Da thịt kia sờ dưới tay, càng thêm trơn truột tinh tế, ở mặt trên hôm nay đã mang theo không ít vết tích.

Hoặc là bị hôn ra, hoặc là bị cắn ra.

Khuôn mặt Vân Khuynh, trắng bệch một mảnh, mang theo biểu tình cứng ngắc như tro nguội, một đôi mắt tối tăm lạnh lùng yên lặng, không có nửa phần màu sắc.

Lúc này y mới biết cái gì là tuyệt vọng chân chính.

Ngụy Quang Hàn kiếp trước giày xéo lên tình cảm của y, chí ít cũng không thực sự thương tổn y, nhưng Ngụy Quang Hàn kiếp này... Quả thực là quá nguy hiểm quá tàn nhẫn!!!

Tay Ngụy Quang Hàn, chậm rãi xoa tới nửa người dưới của Vân Khuynh, con ngươi mị mị huyết sắc của hắn, bên trong tràn đầy tà nịnh.

“Ta thật muốn nhìn, là loại thân thể gì, có thể để một người nam nhân... Mang thai!”

Nói xong, hắn không để ý thân thể Vân Khuynh bị hắn điểm huyệt, mạnh mẽ tách mở cặp đùi tuyêt trắng thon dài của y.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lần Thứ Hai Thương Tổn

Nói xong, hắn không để ý thân thể Vân Khuynh bị hắn điểm huyệt, mạnh mẽ tách mở cặp đùi tuyết trắng thon dài của y...

“...”

Vân Khuynh không tiếng động vẫn vẹo khuôn mặt tuyệt mỹ, giọt nước mắt trong suốt rơi thành chuỗi từ hai gò má non mềm trắng noãn chảy xuống.

Nhiều lúc, nước mắt không có nghĩa là yếu đuối, chỉ là một loại phát tiết tình tự đơn thuần.

Lúc này Vân Khuynh rơi lệ, là bởi vì chân bị tách ra rất đau, cũng bởi vì hắn bí mật của y sắp bị bại lộ.

Tâm của y bỗng nhiên co rút lại, đau nhức khó có thể hô hấp.

Ngụy Quang Hàn, nam nhân này, thực sự quá đáng ghét quá đáng hận quá ghê tởm!!!

Hắn không thương y, vì sao không buông tha y, trái lại đối xử với y như vậy, làm nhục y như vậy???

Trong lúc Vân Khuynh không tiếng động đau xót tuyệt vọng đến cực điểm, bắp đùi duyên dáng tuyết trắng bị mở ra.

Cả người Ngụy Quang Hàn giật mình, con ngươi màu máu nồng nhiệt thăng túp nhìn chăm chăm vào nơi tư mật của Vân Khuynh.

Cho dù Vân Khuynh bị hắn đỗi đãi như vậy, dưới hạ thể rất thưa thớt lông tóc, ngọc hành hồng phấn vẫn không có phản ứng, mà là khả ái nhu thuận ngủ say.

Cái này vẫn không đủ để Ngụy Quang Hàn khiếp sợ, thực sự khiến hắn sững sờ, là nhị hoa hồng nhạt như ẩn như hiện dán phía dưới nơi bị ngọc hành che lấp.

Chăm chú khép kín, nhưng nhan sắc non hồng như vậy, khe hở thật nhỏ vẫn không có tiếng động, tuyên cáo với Ngụy Quang Hàn đó là một sự tồn tại như thế nào.

“Ngươi...”

Trên khuôn mặt trắng nõn yêu dị của Ngụy Quang Hàn mang theo biểu tình quái dị:

“Đây là nguyên nhân ngươi có thể mang thai sao???”

Vân Khuynh nhắm mắt cự tuyệt trả lời vấn đề của Ngụy Quang Hàn, trên khuôn mặt của y mang theo xấu hổ giận dữ và hận ý rõ ràng, giọt nước mắt trong suốt long lanh tôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ càng thêm suy nhược.

Ngụy Quang Hàn nhìn Vân Khuynh như vậy, trong lòng khẽ động, chậm rãi từ trong khiếp sợ khôi phục lại, đưa tay sờ lên nơi tư mật của Vân Khuynh.

Ngón tay mang theo vết chai thô ráp đẩy ra ngọc hành ngủ say, thẳng tắp ẩn lên nhị hoa non hồng, kéo ra một cái khe, chen vào phía bên trong:

“Ngươi như vậy, tính là nam nhân sao???

Ha hả, có thể mang thai... Quái vật??? Ân???

Lạc Minh Tuyên, sao ngươi có thể lẽ thăng khí hùng nói mình là nam nhân chứ???”

Kỳ thực Ngụy Quang Hàn nói những lời này, chỉ là bởi vì tức giận Vân Khuynh mang thai hài tử của nam nhân khác, chỉ là vì phát tiết oán khí của mình mà trào phúng Vân Khuynh mà thôi.

Nhưng lời của hắn, tựa như chùy sắt, từng cái nặng hơn từng cái, từng chút từng chút hủy diệt nện vào lòng Vân Khuynh.

Nơi tư mật khiến Vân Khuynh hổ thẹn nhất trong thân thể, bị ngón tay chai ráp không chút khách khí kéo ra.

Kịch liệt đau đớn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của y trắng bệch, thân thể run rẩy.

Nếu như là Vô Song, tuyệt đối sẽ không tùy tiện, thô lỗ như vậy đối đãi y.

Địa phương kia, dĩ nhiên bị một người không phải Vô Song tùy ý chơi đùa...

Trong đầu Vân Khuynh truyền đến từng đợt mê muội, chỉ mong từ đây mãi đi ý thức.

Ngụy Quang Hàn rất gian nan đưa vào một ngón tay, sợ hãi than:

“Thật nhỏ, thật chặt, rất nóng... Dĩ nhiên còn tinh xảo xinh đẹp hơn cả nữ nhân, còn khiến kẻ khác lưu luyến...”

Kỳ thực hắn chỉ là nói ra cảm thụ thực sự của bản thân mà thôi, Vân Khuynh nhưng lại cảm giác mình bị Ngụy Quang Hàn hung hăng làm nhục.

Khuôn mặt Vân Khuynh vốn đã trắng bệch biến thành năm màu, lúc xanh lúc trắng lúc đỏ lúc đen.

Ngụy Quang Hàn thấy y cứng đờ thân thể, dáng vẻ khó chịu không gì sánh được, trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Hắn chậm rãi rút ra ngón tay, mặt trên còn lưu lại nhiệt độ chặt trí và xúc cảm mềm mại bên trong cơ thể Vân Khuynh.

Hắn cúi người, đem môi tới gần vành tai Vân Khuynh, ở bên cạnh lưu lại một mảnh chuỗi dấu hôn không quá ôn nhu:

“Mang cho ta một hài tử có được hay không, Minh Tuyên???”

Không được!!!

Dưới đáy lòng Vân Khuynh rỗng to, cho dù y phải mang thai cho tên khất cái ven đường, mang thai cho một con súc sinh, cũng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không sinh hài tử cho kẻ ác liệt như Ngụy Quang Hàn!!!

Ngụy Quang Hàn, hình tượng đã từng sâu sắc thanh tú, thông minh ngạo nghẽ ở trong lòng y ầm ầm đỗ nát, chỉ còn lại hình dạng ác ma ác liệt ghê tởm lại tàn nhẫn, khiến y nhớ tới liền không thể không sợ, không thể không hãi.

Đáng tiếc hiện tại Vân Khuynh không có quyền lên tiếng, mặc kệ đáy lòng y không muốn đến thế nào, cũng không thể ngăn cản Ngụy Quang Hàn.

Hoàn tất nghiệm chứng thân thể Vân Khuynh, Ngụy Quang Hàn một lần nữa thăng người, ngón tay thon dài tìm đến sát biên giới y phục của mình, bắt đầu cởi ra vạt áo.

Vân Khuynh từ từ nhắm hai mắt, không thể thấy động tác của Ngụy Quang Hàn, đau đớn và hổ thẹn nơi tư mật thân thể, cộng thêm hàn khí nồng hậu bên ngoài, khiến cả người y lạnh run.

Ngụy Quang Hàn đã hoàn toàn cởi ra y bào rộng lớn, gần như rơi xuống, vẻ mặt của hắn, lại bỗng nhiên biến đổi.

Xuất thủ như điên, một lần nữa thắt chặt đai lưng, dùng chăn bông bị hắn đẩy sang một bên bọc lấy Vân Khuynh, ôm vào trong ngực.

Trong phòng đã vô thanh vô tức có thêm một huyền y nam tử, lạnh lùng nghiêm nghị, tôn quý, hờ hững như băng.

Hắn chắp tay mà đứng, bóng dáng cao to mang theo một tia cô đơn.

Chăm chú ôm Vân Khuynh, Ngụy Quang Hàn vì người mới tới mà kinh hãi cảnh giác, dĩ nhiên để đối phương vào đến trong phòng mới phát hiện???

Là tính cảnh giác của hắn bị rỉ sét, hay là đối phương quá lợi hại???

Người nọ chậm rãi nâng lên đôi mắt, đường nhìn lạnh lùng như băng đảo qua Ngụy Quang Hàn, trông thấy Vân Khuynh tóc tai bù xù ở trong lòng hắn bị chăn bông bao lấy, trong mắt hắn kiềm nép gì đó, con ngươi lạnh lùng trong nháy mắt vỡ tan, xuất hiện một tia tàn ngược cuồng bạo, thế nhưng, chỉ là trong nháy mắt, lập tức lại khôi phục.

Sau đó, đường nhìn dừng tại trên người Ngụy Quang Hàn:

“Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’.”

Thấy hắn dùng câu khẳng định, Ngụy Quang Hàn chỉ biết thân phận mình bị bại lộ, tuy rằng kinh hãi không gì sánh được, nhưng trên khuôn mặt yêu dị của hắn lại mang theo dáng cười xán lạn, lệ chí son sắc khóe mắt bởi vì hắn bởi vì hắn cười, trở nên quỷ mị dị thường:

“Đúng, là ta, dĩ nhiên có thể tra ra thân phận của ta... Đích xác không đơn giản, ngươi là đến nghĩ cách cứu viện Minh Tuyên sao???”

Ngụy Quang Hàn cảm giác rõ ràng Vân Khuynh bị hắn ôm vào trong ngực, khi nghe thấy thanh âm nam nhân kia, lập tức cứng ngắc toàn thân.

Ngụy Quang Hàn ngăn chặn cơn tức đáy lòng, tràn ngập căm thù nhìn nam nhân trước mắt:

“Ngươi chính là tướng công của Minh Tuyên???”

Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của nam nhân không đổi, toàn thân tràn đầy kiêu ngạo cùng tôn quý, hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngụy Quang Hàn:

“Ta không biết Minh Tuyên trong miệng ngươi là người nào, chỉ biết là, người bị ngươi ôm ở trong tay, là nhị đệ muội của ta.”

Đích thật là nhị đệ muội của hắn, bởi vì, huyền y nam tử này chính là Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong vừa mới nói xong, lại có hai người phá cửa sổ mà vào, một người một thân lam sắc trường bào, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất luận cái gì biểu tình, một người là lạnh lùng nữ tử một thân đồ bò màu đỏ.

Bọn họ là Tân Vô Song và Long Liêm.

Vừa rồi, bọn họ đi xử lý đám thủ hạ giấu ở bốn phía của Ngụy Quang Hàn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phản Ứng Mỗi Người

“Đệ muội??? Quái vật này sao???”

Lời Ngụy Quang Hàn vừa nói ra miệng liền lập tức hối hận, bởi vì thân thể người nọ trong lòng hắn run rẩy nói cho hắn biết lời của hắn lại tổn thương y.

Trong con ngươi của Tân Vô Phong hiện lên một tia sáng quỷ dị, có chút nghi hoặc, hắn còn chưa hỏi ra miệng, lập tức nghe thấy —

“Khuynh nhi không phải quái vật.”

Tân Vô Song giống hệt Tân Vô Phong, khuôn mặt lạnh tanh, từng chữ từng chữ nói.

“Y là người ta yêu nhất.”

Tân Vô Song sau khi nói xong, con mắt thăng túng nhìn chăm chắm vào Vân Khuynh trong lòng Ngụy Quang Hàn.

Lúc này Vân Khuynh từ từ nhắm hai mắt, nước mắt trong suốt liên tục rơi xuống.

Y biết ở trước mặt ba nam nhân rơi lệ là biểu hiện của kẻ yếu, hơn nữa cũng rất mất mặt, thế nhưng, thế nhưng, y hôm nay, thực sự là nhận hết khuất nhục.

Hình dạng mình bị người khác tiếc ngoạn, dĩ nhiên bị Vô Song và đại ca thấy...

Sau đó, y phải đổi mặt với bọn họ như thế nào đây???

Ngụy Quang Hàn nghe Tân Vô Song nói, nheo lại đôi mắt đỏ máu, câu môi:

“Ngươi là tướng công của Minh Tuyên??? Đáng tiếc, Minh Tuyên y yêu chính là ta.”

Tân Vô Song mím chặt môi:

“Thê tử của ta chỉ có một, hắn họ Vân danh Khuynh.”

“Ha ha ha ha.”

Ngụy Quang Hàn điên cuồng cười lớn:

“Y lừa ngươi, y là Lạc Minh Tuyên... Chính miệng y đã từng nói yêu ta.”

Giờ khắc này, Vân Khuynh thực sự rất muốn rất muốn chết đi, Ngụy Quang Hàn, đích thật muốn đem toàn bộ hạnh phúc của y hủy diệt.

“Đủ rồi.”

Tân Vô Phong lạnh lùng mở miệng cắt đứt bọn họ, con ngươi hờ hững của hắn khi nhìn thấy Vân Khuynh run rẩy trong lòng Ngụy Quang Hàn thì lướt qua một tia thương tiếc.

“Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’, ngươi muốn như thế nào mới băng lòng thả đê muội của ta???”

Ngụy Quang Hàn đưa tay nâng lên một lọn tóc đen thùi sáng bóng của Vân Khuynh, đặt tới bên môi, nhẹ nhàng hôn lên:

“Một người mỹ lệ như thế, thân thể mỹ lệ như thế, các ngươi nghĩ, ta sẽ đơn giản nhường đi ra ngoài sao?”

Hai gò má Tân Vô Song lập tức vặn vẹo, người khác khen Vân Khuynh hắn tự nhiên vui vẻ, thế nhưng...

Nếu như sau khi người khác nhìn sạch thân thể Vân Khuynh rồi mới khích lệ, hắn chắc chắn nổi giận.

Đó là người của hắn, Vân Khuynh là của hắn.

Gân xanh trên trán hắn nhảy mạnh, tay hơi giơ lên, lập tức muôn động thủ, lại bị người ngăn trở.

Hắn ngẩng đầu, là Long Liêm đứng một bên, Long Liêm nhìn Tân Vô Phong nói với Tân Vô Song:

“Nhị thiếu gia, lòng của ngươi rối loạn, tất cả nghe lời đại thiếu gia phân phó thì hơn!!!”

Tân Vô Song hiểu rõ, cái này, có lẽ đây là nguyên nhân Tân Vô Phong muốn cùng hắn đến cứu Vân Khuynh!

Đáng tiếc, Tân Vô Song và Long Liêm cũng không biết, tâm của Tân Vô Phong, cũng rối loạn.

“Cho dù ngươi là ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngực’... Ở chỗ này...”

Tân Vô Phong lạnh lùng bá đạo mà ngạo nghễ nhìn Ngụy Quang Hàn:

“Ở chỗ này, tại địa bàn của Tân gia, ngươi vẫn như cũ không hề có phần thắng!!! Bốn người hộ vệ của ngươi đích xác lợi hại, chỉ là, thiên ngoại hữu thiên, lúc này bọn họ đã lên đường... Lê nào ‘Diêm La’ ngươi là muốn cùng bọn họ, đi đến cõi âm một chuyến làm Diêm La thực sự sao???”

Đáng tươi cười trên mặt tuấn mỹ đến yêu di của Ngụy Quang Hàn vỡ tan, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Thiên Địa Huyền Hoàng của ta...”

Tần Vô Phong coi như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, như trước lạnh lùng:

“Xem ra ngươi thật sự là muôn động thủ. Như vậy, liền động thủ đi!”

Trong bàn tay thon dài của hắn ngưng tụ nội lực, hướng về phía tường đá bên thân đánh tới, sau một trận âm hưởng sụp đổ, toàn bộ mặt tường nổ tung, một vài hòn đá rơi tại chỗ, một ít lại bay đến chỗ khác.

Bức tường vỡ tan, phạm vi bốn phía rộng hơn rất nhiều.

Hai đội ‘Phong’ ‘Vũ’ của Tần gia ẩn trong tối, cùng phối hợp với Long Liêm và Tần Vô Song nhảy về hai bên đằng sau Tần Vô Phong, chỉ để Tần Vô Phong một người ngạc nhiên đối lập với Ngụy Quang Hàn.

Cho dù là thập diện mai phục, Ngụy Quang Hàn cũng không cảm thấy một điểm sơ hở.

Hắn càng không muốn mất mặt trước mặt Vân Khuynh, tiếp tục ôm Vân Khuynh, tay phải hắn vung lên lập tức xuất hiện binh khí đoạn nhọn Tình Sinh của hắn.

Vân Khuynh bị hắn ôm vào trong ngực sâu sắc cảm thụ được hàn ý dày đặc từ đoạn nhọn toả ra.

Tần Vô Phong cùng Ngụy Quang Hàn hết sức căng thẳng.

Hai người hầu như trong cùng thời khắc nhảy lên, ‘Khanh’ một tiếng, Tình Sinh trong tay Ngụy Quang Hàn va chạm với thiết phiến (quạt sắt) đen uyển trong tay Tần Vô Phong, thậm chí còn phát ra tia lửa.

Nương theo lực đạo, hai người nhẹ nhàng xoay tròn, lại rơi xuống.

Đây chỉ là bắt đầu, là thử.

Nhưng cho dù chỉ là thử, cũng khổ cho Vân Khuynh vẫn bị Ngụy Quang Hàn ôm ở trong tay, y không có nội lực hộ thể, mà khí lưu sản sinh khi hai người va chạm lại phi thường mạnh mẽ.

Ngụy Quang Hàn nội lực thâm hậu, có thể tự nhiên hộ thể, lúc này hướng về cao thủ như Tân Vô Phong, hắn cũng không thể phân tâm chiêu cỗ Vân Khuynh, trong nháy mắt ngay khi đầu ngón chân của hắn rơi xuống đất, Vân Khuynh rên lên một tiếng đau đớn, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, lác đác bay lên không trung giống như hồng mai.

“Khuynh nhi...”

Tân Vô Song cũng không nhịn được nữa, từ xa xa nhảy đến trước mặt Ngụy Quang Hàn, nhanh chóng đoạt lấy Vân Khuynh bị bọc trong chăn bông.

Ngụy Quang Hàn vì do Vân Khuynh hộc máu mà sợ run, dĩ nhiên bị Tân Vô Song dễ dàng đoạt người.

Trở lại ôm ấp quen thuộc, Vân Khuynh không tự chủ được rút lui trong lòng Tân Vô Song, chậm rãi mở một đôi mắt còn mang lệ châu, lạnh lùng nhìn Ngụy Quang Hàn:

“Ngụy công tử còn nhớ đánh cược ba ngày của chúng ta???”

Hai gò má của Ngụy Quang Hàn hơi vặn vẹo:

“Nhớ kỹ.”

Khi đó, hắn quá tự tin, quá tự phụ.

Đối phương, so với tưởng tượng của hắn lợi hại hơn.

Trong đôi mắt được nước mắt cọ rửa đặc biệt trong suốt của Vân Khuynh mang theo hận ý:

“Như vậy, hôm nay, Ngụy công tử có phải là nên đúng hẹn thả ta đi không???”

“Ta...”

Ngụy Quang Hàn rất muôn đổi ý, hắn lúc đó, là cho rằng đổi phuong không tìm được họ mới nói như vậy, hắn căn bản không có ý muốn buông tha Lạc Minh Tuyên — Vân Khuynh!!!

Nhưng kiêu ngạo của hắn, nguyên tắc của hắn không cho phép hắn phủ nhận.

Vân Khuynh hờ lạnh một tiếng, không hề nhìn hắn.

Mà là nâng tay nhìn Tân Vô Song, ôn nhu như ngày xưa, nhẹ giọng nói:

“Vô Song, mang ta trở lại.”

Những lời này, khiến tâm của Ngụy Quang Hàn giống như bị hung hăng đánh trúng một quyền, bước chân của hắn lảo đảo, lui về phía sau một bước.

Trong mắt Tân Vô Song và Vân Khuynh lúc này chỉ có hai người, hoàn toàn không nhìn đến phản ứng của Ngụy Quang Hàn và sắc mặt xanh đen của Tân Vô Phong:

“Được.”

Tân Vô Song sau khi trả lời, cứ như vậy ôm Vân Khuynh nhảy lên rồi đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Ngụy Quang Hàn còn thắt hồn lạc phách nhìn bóng lưng bọn họ.

Tần Vô Phong hờ lạnh một tiếng, trong ánh mắt che lấp màu sắc mờ mịt, nói với Long Liễm:

“Ngươi mang theo ‘Phong’ ‘Vũ’ hai đội quay về Tần phủ.”

Nói xong, ngón tay thon dài trắng ngắn của hắn chậm rãi xẹt qua thiết phiến trong tay, nói với Ngụy Quang Hàn:

“Hiện tại, chỉ còn lại chúng ta, chân chính chiến đấu, vừa mới bắt đầu!!!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Vô Song Thăm Dò

Tần Vô Song ôm Vân Khuynh, sử dụng khinh công tinh diệu của mình, bay nhanh về phía Tần phủ.

Lúc Tần Vô Song đoạt lấy Vân Khuynh từ trong tay Ngụy Quang Hàn, liền giải huyệt đạo cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh thân thể trần truồng bọc trong chăn bông, y cúi mặt, vùi đầu vào ngực Tần Vô Song.

Tần Vô Song gắt gao ôm lấy thân thể có chút run của y, mím môi không nói.

Không hề kinh động bất cứ ai, bọn họ trực tiếp trở về ‘Phù phong các’ của Tần Vô Song.

Tần Vô Song nhẹ nhàng đặt Vân Khuynh lên chiếc giường lớn mềm mại, xoay người đi lấy quần áo cho y.

Khí trời hiện tại khá lạnh, Vân Khuynh ôm lấy chăn bông cuộn tròn mình lại ngồi ở trên giường, cầm đai trên đầu gối, con mắt hơi nhắm lại, nước mắt đã khô cạn, lông mi vừa dài vừa rậm hơi rung động.

Tần Vô Song cầm quần áo đi tới, thấy y như vậy, trong lòng một hồi bế tắc.

Hắn thở dài, ngồi ở bên người Vân Khuynh, đưa lên quần áo nói:

“Khuynh nhi...”

Sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, dáng vẻ có chút uể oải nâng mắt nhìn hắn:
“Vô Song, ta...”

Tân Vô Song đưa tay chạm lên môi y:

“Hư... Ta biết chuyện gì cũng không phát sinh, cho nên ngươi không cần giải thích.”

Hơi nước trong mắt Vân Khuynh lại bắt đầu xuất hiện, đôi môi bợt màu run rẩy, y vẫn muốn mở miệng nói gì đó:

“Ta...”

Tân Vô Song nheo mắt lại, hắn đã sớm nhìn vết máu trên môi Vân Khuynh không vừa mắt, Vân Khuynh lúc này lại cho hắn một lý do tốt nhất để che lấp nó.

Tân Vô Song cúi người giữ lấy đôi môi Vân Khuynh, vươn đầu lưỡi, hết sức mềm nhẹ liếm lên, đem vết máu ngọt ngào trên môi y nuốt vào trong bụng, lúc gắn bó như môi với răng, trắn trọc triền miên hắn vẫn còn đang suy nghĩ —

Ngụy Quang Hàn kia, nếu biết thân thể Vân Khuynh như thế nào —

Như vậy địa phương tư mật hắn cũng đã biết, tự nhiên là... Tự nhiên là...

Làm gì đó với Vân Khuynh...

Tân Vô Song đương nhiên tức giận...

Thế nhưng, đối tượng hắn tức giận không phải Vân Khuynh, mà là Ngụy Quang Hàn.

Đối với Vân Khuynh, thấy nước mắt tràn đầy trên mặt, thân thể cứng ngắc bị điểm huyệt, cằm bị tháo lệch, hắn chỉ có yêu thương, tràn đầy thương tiếc, lại có thể nào tức giận Vân Khuynh.

Hơn nữa, Vân Khuynh là từ trong tay hắn bị Ngụy Quang Hàn mang đi, hắn cũng chỉ có thể trách chính mình.

Hắn hiện tại, so với lúc nhỏ, lợi hại, nhưng cũng tự phụ kiêu ngạo, lúc này đây, hắn mới biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, sau đó, hắn nhất định sẽ cẩn thận gấp đôi.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Vân Khuynh ra khỏi Tần phủ sau khi đến phương Bắc, dĩ nhiên lại xảy ra việc này, như vậy, sau đó...

Vân Khuynh đối với nụ hôn của Tân Vô Song không có một chút ch襌ng cự, y tùy ý để Tân Vô Song cách chấn bông ôm y, tùy ý để Tân Vô Song đem lưỡi xâm nhập vào trong miệng, tùy ý để Tân Vô Song quấn quít cùng y vũ động.

Đây là Tân Vô Song, so với cảm giác với Ngụy Quang Hàn, là không giống nhau.

Hành động của Ngụy Quang Hàn, khiến y cảm thấy xấu hổ giận dữ và khuất nhục, mà Tân Vô Song, lại khiến y nghĩ vô hạn tự nhiên.

Tự nhiên mà vậy, trời sinh như vậy.

Mỗi lưỡi trăng mịn quấn cùng một chỗ, Tân Vô Song vẫn luôn mở mắt nhìn Vân Khuynh, bởi vì hai người ở quá gần, liền thẳng tắp nhìn vào trong mắt đối phương.

Nơi ấy tràn đầy tình ý.

Điều này khiến cho tâm tình phiền táo bất an của Tân Vô Song ổn định, hắn buông đôi môi của Vân Khuynh bị hắn hôn mà có chút sưng đỏ, hơi kéo môi, lộ ra nụ cười thường ngày, đáy mắt đã không còn bất cứ bóng ma nào đó.

Tất cả ân oán với Ngụy Quang Hàn sau đó sẽ tính sổ với Ngụy Quang Hàn, thế nhưng, nghìn vạn lần không thể bởi vì một tên Ngụy Quang Hàn mà phá hỏng cảm tình của hắn và Vân Khuynh.

Vân Khuynh mềm yếu vô lực tựa ở trong lòng Tân Vô Song thở dốc.

Mà thôi...

Chuyện Ngụy Quang Hàn, chuyện đời trước, vẫn là để đó nói sau đi!!!

Tân Vô Song gắt gao ôm Vân Khuynh, kỳ thực đáy lòng không muốn Vân Khuynh ở trước mặt hắn mặc quần áo, bởi vì hắn không có dũng khí nhìn vào vết tích bên dưới chăn bông trên người Vân Khuynh.

Hắn vươn lấy vòng tay rộng rãi ấm áp, chậm rãi vỗ về Vân Khuynh, Vân Khuynh vạn phần ý lại cọ cọ:

“Đại ca hắn... Không có việc gì chứ???”

Vân Khuynh chần chờ hỏi ra, vì y mà Tân Vô Phong tận lực lưu lại quyết chiến với Ngụy Quang Hàn, nghe Tân Vô Phong kêu Ngụy Quang Hàn cái gì ‘Diêm La’ chắc là phi thường lợi hại, không biết Tân Vô Phong có thể đối phó hay không...

Tay Tân Vô Song dừng một chút:

“Không sao, đại ca rất lợi hại, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại...

Ngay cả ta và Vô Hạ cũng không biết.

Đại ca từ nhỏ tính tình trầm ối, chưa bao giờ bướng bỉnh, đối với chuyện tình các sư phụ ăn nói, chưa từng một chút xao nhãng, hơn nữa hắn thiên phú dị bẩm cốt cách kỳ giai, từ rất sớm trước kia đã rất lợi hại..."

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, y cho rằng Tân gia tam huynh đệ là lợi hại như nhau, vậy ra, Tân Vô Phong mới là lợi hại nhất, không hổ là kẻ làm đại ca.

Tân Vô Song hơi nheo mắt lại, bên trong lóe ra tia sáng tà tú:

"Ngụy Quang Hàn kia, ta cảm giác hắn cường đại hơn ta rất nhiều, nhưng công lực của hắn cỏ vẻ là bị phong bế hơn nữa, chỉ có thể dùng một chút, mà đại ca..."

Năm năm trước, lục đại ảnh vệ liên thủ chặt vật mới thắng được đại ca, ba năm trước đây, ta và Vô Hạ, cùng lục đại ảnh vệ bại dưới tay đại ca."

"A... Cái này, cũng quá khoa trương nha..."

Tân Vô Song thở dài:

"Học là vô tận..."

Giống sư phụ chúng ta, sớm đã đến mức sử dụng võ công dời núi lấp biển...

So với sư phụ, chúng ta còn kém xa... Cho nên mới nói, thiên ngoại hữu thiên...

Những tưởng chúng ta vẫn luôn là kẻ xuất sắc trong giới thanh niên, không ngờ còn có một Ngụy Quang Hàn mạnh mẽ như vậy."

Kỳ thực Tân Vô Song không cần tự coi nhẹ mình, Ngụy Quang Hàn, mặt ngoài tuy rắng nhìn qua tuấn mĩ trẻ trung, nhưng niêm linh thực tế của hắn

từ lâu đã vượt qua số trăm, cho dù là tính số lẻ, chỉ sợ so với Tân Vô Song vẫn là lớn hơn một chút.

“Khuynh nhi... Nếu như đại ca giết chết Ngụy Quang Hàn, ngươi có vui hay không???”

Mặc dù biết hiện tại hỏi chuyện này, sẽ khiến Vân Khuynh khó chịu, nhưng hắn vẫn muốn biết.

Ngụy Quang Hàn nói Vân Khuynh gọi là Lạc Minh Tuyên, đồng thời đã từng tự mình nói yêu hắn, Tân Vô Song vẫn nhớ kỹ.

Thân thể Vân Khuynh bị Ngụy Quang Hàn huých, hắn không tính toán với Vân Khuynh, chỉ tìm Ngụy Quang Hàn báo thù, thế nhưng, nếu tâm của Vân Khuynh thực sự ở trên người Ngụy Quang Hàn...

Không... Tân Vô Song lắc đầu, lúc Vân Khuynh bị Ngụy Quang Hàn bức bách, dáng dấp như vậy, có thể nào thực sự yêu Ngụy Quang Hàn đây???

Ngụy Quang Hàn kia, có lẽ đích thật là nhận sai người.

Trong lòng thoái mái chính mình như vậy, thế nhưng, Tân Vô Song vẫn như trước nhịn không được muôn thử Vân Khuynh...

Vấn đề này, bàn tay dưới chăn bông của Vân Khuynh chậm rãi nắm chặt.

Tâm của y bỗng nhiên cứng lại...

Trong đầu y dĩ nhiên một mảnh mờ mịt, y... Không biết...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Trần Ai Tạm Định

Trong nồng trại cũ nát, bóng dáng màu tím cùng bóng dáng đen huyền
trên dưới bay vọt.

Trong thời gian ngắn, trải qua hơn mươi hiệp.

Sau khi tách ra, sắc mặt Ngụy Quang Hàn mơ hồ trăng bêch, trên khuôn
mặt lạnh lùng của Tân Vô Phong mang theo một tia trào phúng:

“Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’, cũng chỉ là như vậy.”

“Ngươi...”

Trên khuôn mặt trăng đến trong suốt của Ngụy Quang Hàn mang theo
một tia tức giận, lệ chí khóe mắt dịu dàng như muốn rơi,

bên trong vết nước mắt tràn đầy ánh sáng màu đỏ lướt qua.

“Hãy xưng tên ra.”

Ý khinh thường trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô
Phong càng thêm rõ ràng:

“Tân Vô Phong... Nhớ kỹ, Tân Vô Phong là người đánh bại ngươi.”

Bước chân Ngụy Quang Hàn có chút bất ổn, khóé miệng chậm rãi tràn ra
vết máu đỏ tím, sắc mặt càng lúc càng trăng gần như trong suốt, trên khuôn
mặt tuấn mỹ đến yêu di của hắn mang theo một nụ cười quỷ dị:

“Không... Ta còn chưa thua, lẽ nào, ngươi không biết công lực của ta có hơn nữa là bị phong ấn sao???”

Hắn không hề cố kỵ lau đi vết máu khói miệng:

“Ngươi cho là, làm Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’, ta có thể nào tùy ý để võ công của mình bị phong đúng không??”

Bởi vì người nọ từng nói qua, thủ pháp phong ấn của hắn đặc biệt, gấp phải đối thủ cực mạnh, phong ấn sẽ tự động giải trừ, đây là chân chính gấp mạnh thì mạnh, gấp yếu thì yếu.

Con ngươi của Tân Vô Phong co rụt lại, bởi vì hắn biết Ngụy Quang Hàn không hề lừa hắn, hắn cảm giác được khí tức trên người Ngụy Quang Hàn đang không ngừng mạnh lên.

Dòng máu luôn luôn băng lãnh của Tân Vô Phong, bắt đầu sôi trào lên, nắm chặt thiết phiến trong tay.

Thực sự là đối thủ kỳ quái, người như vậy, bọn họ vốn hắn là giả bộ đánh thăng, đáng tiếc...

Vừa nghĩ tới tóc tai bù xù tuyệt mỹ dung nhan mang lệ của Vân Khuynh, tâm Tân Vô Phong một trận co giật, Ngụy Quang Hàn, trọn kiếp này, bọn họ chỉ có thể là kẻ địch.

Thân ảnh vừa tách ra, sau khi hai người kết thúc nói chuyện liền lập tức dây dưa lẫn nhau.

Đoạn nhận Tình Sinh ngăn cản thiết phiến của Tân Vô Phong, tay áo màu tím cùng tay áo đen huyền của hai người tung bay cùng một chỗ, hai người cùng nhau xoay người trong không trung, trên khuôn mặt yêu dị của Ngụy Quang Hàn mang theo một tia tiếc nuối:

“Ở tuổi của ngươi, thân thủ như vậy, trên đời hắn là có một không hai...”

Đáng tiếc... Chúng ta là địch không phải hữu, lúc xuất hiện địch thủ cường đại như ngươi, phải sớm một chút bóp chết.”

Sợi tóc màu đen của hai người tung bay theo gió, bay lượn trong lúc hai người tương đối, Tân Vô Phong trên tay dùng lực, hờ lạnh nói:

“Ngươi quá tự phụ rồi.”

Đoạn nhận Tình Sinh trong tay Ngụy Quang Hàn bị ăn xuống vài phần, thân thể Tân Vô Phong nhảy lùi ra sau vài mét, thiết phiến trong tay nhanh như ánh sáng, tự động thoát ly ngón tay thon dài của Tân Vô Phong, giống như có ý thức tấn công về phía cổ của Ngụy Quang Hàn còn chưa kịp thu hồi động tác.

Trong nháy mắt, liền lưu lại một vết máu, may là Ngụy Quang Hàn phản ứng nhanh, bằng không, sẽ không chỉ là một vết máu, mà là toàn bộ cái đầu bị cắt xuống.

Mà hiện tại, cho dù không khoa trương quá mức như vậy, trên cổ Ngụy Quang Hàn cũng bị để lại vết tích thật sâu.

Ngụy Quang Hàn lấy tay bụt chặt vết thương, dòng máu tím đỏ chảy ra từ khe hở.

Trong con ngươi đỏ như máu của hắn lưu chuyển một loại ánh sáng dị dạng:

“Vết thương này, ta sẽ nhớ kỹ.”

Thân ảnh đen huyền của Tân Vô Phong dừng trên một cây đại thụ cách đó không xa, vẻ mặt vẫn là lạnh lùng và ngạo nghễ:

“Chỉ cần ngươi còn mạng để nhớ.”

Con ngươi màu máu của Ngụy Quang Hàn lóe lóe:

“Tần Vô Phong, không chỉ Minh Tuyên phải nhớ đến ta, ngươi cũng cần phải nhớ kỹ ta, vết thương ngày hôm nay, ngày khác gặp lại, ta nhất định sẽ đòi lấy.”

Ý của Ngụy Quang Hàn, hình như là muốn kết thúc trận chiến rồi đi???

Đối thủ như Ngụy Quang Hàn, tâm tư Tần Vô Phong tự nhiên là giống hệt Ngụy Quang Hàn lúc đầu —

Giết chết, vĩnh viễn cắt bỏ hậu hoạn.

Thế nhưng... Ngụy Quang Hàn, dường như có quỷ dị khác.

Đáy lòng Tần Vô Phong mọc lên một cảm giác không tốt, lẽ nào???

Còn chưa nghĩ ra cái gì, trên khuôn mặt yêu dị của Ngụy Quang Hàn ở trước mắt hắn xuất hiện nụ cười quỷ dị, trong nụ cười mang theo vài phần thảm đạm, vài phần không cam lòng, vài phần quyết tuyệt.

Vết thương trên cổ hắn chảy xuống mảng lớn màu máu tím đỏ, cấp tốc凝聚 tụ thành giọt, chậm rãi rơi xuống.

Trong lúc Tần Vô Phong còn chưa phản ứng kịp, thân thể Ngụy Quang Hàn vặn vẹo, dĩ nhiên chậm rãi trở nên mờ đi.

“Tần Vô Phong... Nhất định phải nhớ kỹ ta, nhớ kỹ ta...”

Nhớ kỹ ta... Nhớ kỹ ta...

Ba chữ này còn đang quanh quẩn trong không khí, toàn bộ thân thể Ngụy Quang Hàn đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn một giọt máu tím đỏ tại nơi hắn vừa đứng, rớt xuống rơi vào trong bùn đất.

Tần Vô Phong ngạc nhiên nhìn nồng trại không một bóng người trước mắt, Ngụy Quang Hàn một đại người sống, dĩ nhiên ở trước mắt hắn lặng yên không một tiếng động biến mất???

Những thủ pháp này, có chút giống với quỷ hút máu, giáo đình, và tiên thuật của Tương Ly quốc...

Còn có màu sắc đôi mắt của Ngụy Quang Hàn, chẳng lẽ, Ngụy Quang Hàn đến từ Tương Ly quốc???

Tần Vô Phong hơi nheo mắt lại, cũng tốt.

Như vậy cũng tốt, tuy rằng biết giết Ngụy Quang Hàn là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng, đáy lòng hắn còn có một tia do dự.

Đối thủ như vậy, quá hiếm có, giữ lại, cũng là một cách tông luyện bản thân.

Ngụy Quang Hàn dựa vào năng lực của mình trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn, như vậy hắn cũng không có nửa phần áp lực tâm lý.

Vô luận là đối với Vân Khuynh, hay Tần gia, hoặc là đối với chính hắn đều có ăn nói.

Ngụy Quang Hàn, là đối thủ cực mạnh ngang sức trong mấy năm hắn mới gặp được, vô luận là độ sức truy tra Liên Phù lúc trước, hay là về võ học.

Hắn tự nhiên sẽ không quên hắn.

Chậm rãi thu hồi thiết phiến trong tay, hắn, chờ mong lần thứ hai gặp lại Ngụy Quang Hàn.

Thu hồi nỗi lòng, hắn nhảy lên rời đi.

Trở lại Tân phủ, tốc độ của Tân Vô Phong chậm lại không ít.

Trở lại, có cần đến chỗ Vô Song và Vân nhi nhìn một cái hay không???

Lấy tính cách ẩn dấu bá đạo của Vô Song, cùng với tao ngộ lần này của Vân nhi, có lẽ, khó có thể yên lành đúng không???

Tân Vô Phong không khỏi lo lắng, do dự nhiều lần, cuối cùng đi về phía ‘Phù phong các’ của Tân Vô Song.

Kỳ thực hắn hoàn toàn là đa tâm, Tân Vô Song sau khi gặp được Vân Khuynh, tính cách ôn nhu càng ngày càng tăng, trưởng thành như vậy hiện đang trong lúc không hay biết biến hóa, những người khác căn bản không thể phát hiện.

Huống hồ, Tân Vô Song cho tới bây giờ cũng không phải loại người không hiểu lẽ phải, hắn tự nhiên biết lần này là ai sai, hắn sẽ không trách Vân Khuynh.

Chỉ cần Tân Vô Song cho rằng Ngụy Quang Hàn chỉ là một người chẳng liên quan gì đến Vân Khuynh, như vậy, Tân Vô Song chắc chắn sẽ không mất đi khống chế mà thương tổn Vân Khuynh.

Lúc trước Tân Vô Song hỏi Vân Khuynh, nếu như Tân Vô Phong giết Ngụy Quang Hàn, Vân Khuynh có vui hay không.

Đáy lòng Vân Khuynh tuy rằng rất mờ mịt, thế nhưng nét mặt của y vẫn mang theo nụ cười ôn nhu liền làm thành trả lời.

Như vậy, cảnh báo về Ngụy Quang Hàn nơi đáy lòng Tân Vô Song, lập tức giải trừ, dù sao, hắn đã từng tra Vân Khuynh, biết y trước khi gả vào Tân gia, chưa bao giờ ra khỏi cửa, cũng chưa bao giờ tiếp xúc người ngoài, Ngụy Quang Hàn, ở trong lòng y, chỉ là một người qua đường.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bối Rối Khác Thường

Lúc Tân Vô Phong đến ‘Phù phong các’, Tân Vô Song vẫn đang ôm Vân Khuynh ngồi ở trên giường.

Nghe thấy tiếng gỗ cửa, Tân Vô Song nhíu nhíu mày, liếc mắt nhìn Vân Khuynh, nhấc tay buông thả màn giường, mở miệng nói:

“Tiến đến.”

Vừa dứt lời, cửa liền mở, bóng dáng đen huyền của Tân Vô Phong chậm rãi đi đến.

Đôi mắt Tân Vô Song sáng ngời, xốc lên màn giường vừa buông xuống, thân thiết quan sát Tân Vô Phong:

“Đại ca!!!

Ta biết ngươi chắc chắn không có việc gì, Ngụy Quang Hàn kia đâu, có phải đã chân chính đi gặp Diêm La???”

Vân Khuynh bị Tân Vô Song ôm vào trong ngực, nghe đến đây, tâm dĩ nhiên không thể khống chế đau đớn.

Dù sao đã từng yêu người kia như vậy...

“Không.”

Tân Vô Phong nói, giống như cứu rỗi, đem tâm của Vân Khuynh, từ trong băng lãnh đau xót kéo lại.

Vân Khuynh bỗng nhiên nâng mi nhìn về phía Tân Vô Phong, lại phát hiện đường nhìn lợi hại lạnh lùng của hắn đang gắt gao tập trung nhìn y.

Trong lòng y hoảng hốt, dĩ nhiên đã quên dời đi ánh mắt.

Nhìn thấy kinh hoảng và hơi chút thả lỏng trong ánh mắt Vân Khuynh, tâm Tân Vô Phong chậm rãi siết chặt.

Giữa Ngụy Quang Hàn và Vân Khuynh, tuyệt đối không phải đơn giản như bọn hắn thấy...

Không biết nhị đệ hắn...

Đường nhìn của hắn chuyển hướng Tân Vô Song, sắc mặt Tân Vô Song cũng không có dị thường, xem ra là không phát hiện...

Tân Vô Phong thở dài một tiếng, không biết dính dáng giữa Vân Khuynh và Ngụy Quang Hàn, đối với Tân Vô Song mà nói, rốt cuộc là tốt, hay là xấu đây???

Vân Khuynh buông xuống mi mắt, tránh vẻ bi thương trong đôi mắt Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của y hơi buông xuống mang theo vài phần tái nhợt, đôi môi non hồng có chút sưng, vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra.

Tóc của y vẫn đang rối tung, cả người cuộn tròn trong chăn bông, chui vào trong lòng Tân Vô Song.

Đáy lòng Tân Vô Phong chậm chạp đau nhức, một tấc một tấc đau đớn.

Vân nhi, vì sao chỉ ở trong lòng người khác, trong lòng Ngụy Quang Hàn, trong lòng Tân Vô Song, nhưng duy độc không ở trong lòng hắn.

Có chút phát giác quỷ dị giữa Tân Vô Phong và Vân Khuynh, tâm Tân Vô Song bắt đầu trầm xuống, cảm giác đố kị như ác mộng, từ đáy lòng lần nữa dấy lên.

Vì sao Ngụy Quang Hàn đối đãi Vân Khuynh như vậy hẵn đều có thể tha thứ, mà đối với đại ca, chỉ là một thoáng bất đồng với Vân Khuynh, hẵn lại không thể tiếp thu???

Lẽ nào, là bởi vì đối phuơng là đại ca mình luôn luôn kính trọng, luôn luôn không thể đuổi kịp, cho nên hẵn mới bất an, không có tự tin sao???

Vô hạn phỏng đoán, vô hạn tình tự tràn lan trong lòng ba người.

Tân Vô Song chỉ thấy được ca ca ưu tú, nhưng không thấy áp lực Tân Vô Phong gánh vác, cũng không biết Tân Vô gánh lấy tịch mịch.

Tân Vô Phong chỉ thấy đệ đệ của mình, có thể không hề cõi kỵ ôm ấp Vân Khuynh là cỡ nào hạnh phúc, lại không biết Tân Vô Song luôn luôn kiên cường tự tin, bị tình ái dằn vặt bất an khủng hoảng đến cỡ nào.

Vân Khuynh còn lại là tâm loạn như ma, y yêu Tân Vô Song là chuyện không thể nghi ngờ, thế nhưng y vẫn luyến tiếc Ngụy Quang Hàn chết đi...

Hơn nữa, Tân Vô Phong hẵn là, cũng nhìn ra Ngụy Quang Hàn bất đồng đối với y...

Cộng thêm lúc trước hai người huynh đệ này đều thấy y khỏa thân bọc trong chăn bông, bị ôm ở trong lòng Ngụy Quang Hàn —

Y không thể suy đoán huynh đệ hai người này, rốt cuộc là cư xử ra sao đối với sự kiện kia.

Cho nên, y cũng thấp thỏm bất an.

Trầm mặc không tiếng động lan tràn giữa ba người, Tân Vô Phong gian nan thu hồi đường nhìn đặt ở trên người Vân Khuynh, quay về phía Tân Vô Song và Vân Khuynh ngập ngừng nói:

“Ta tới nơi này, chỉ là muốn nói một tiếng với các ngươi, ta đã trở về —

Được rồi, thương thế của Vân nhi thế nào???

Vừa rồi, hình như là y nôn ra máu???”

“Cái này...”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song phủ đầy ảo não, vừa rồi chỉ lo trấn an thăm dò Vân Khuynh, dĩ nhiên đã quên sự việc Vân Khuynh từng hộc máu.

Vân Khuynh lắc đầu:

“Đại ca, ta không sao, vừa rồi ở giữa ngươi và Ngụy Quang Hàn, chỉ là đột nhiên cảm giác ngực nặng nề, cho nên mới nôn ra máu...”

Y vừa mới dứt lời, Tân Vô Phong liền quên đi chú ý, tiến lên vài bước, đưa tay muốn bắt mạch cho y.

Tân gia tam huynh đệ trước đây học tập trong Lưu Duyên Ảo Cảnh ở Tương Ly quốc, vô luận là thiên văn địa lý, cầm kỳ thư họa, hay là kỹ hoàng phẩm trà, thi từ ca phú, các loại kỹ năng mọi thứ đều học toàn bộ —

Trong đó kỹ hoàng thuật, bọn họ lại càng tinh thông.

Tân Vô Phong muốn bắt lấy cổ tay Vân Khuynh, khuôn mặt Vân Khuynh lại bỗng nhiên đỏ lên, mạnh mẽ thu tay về, đưa tay giấu vào trong chăn bông.

Trời ạ, một hồi biến cố vừa rồi, dĩ nhiên khiến y quên rằng y mang thai.

Nếu như Tân Vô Phong bắt được hỉ mạch của y, y...

Y nâng mắt khẩn cầu nhìn Tân Vô Song:

“Vô Song, ta đã sớm không có việc gì, các ngươi không cần lo lắng.”

Tay Tân Vô Phong dừng giữa không trung, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt hàn mang theo sâu sắc đau đớn và buồn bã.

Buông tay, hàn thở dài nói:

“Không có việc gì thì tốt, như vậy, ta liền không quấy rối các ngươi.”

Nói xong hàn xoay người rời đi, ống tay áo rộng lớn vê lên một độ cong ưu thương trong không trung, bóng lưng cũng tràn đầy cô đơn.

Vân Khuynh có chút vô thố:

“Vô Song... Ta, có phải đã tổn thương đại ca rồi không???”

Tân Vô Song ôm chặt y, không có mở miệng.

Có tổn thương đại ca hay không, hàn cũng không biết....

Một lúc lâu sau hàn mới khàn khàn nói:

“Đến đây, ngươi không muốn đại ca bắt mạch cho ngươi, như vậy, để ta đi.”

“Cái này...”

Vân Khuynh nhớ đến chuyện mang thai, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thả ra dáng cười mỹ lệ, ngoan ngoãn vươn tay đến chõ Tân Vô Song.

Tân Vô Song ngơ ngác nhìn dáng cười khiến kẻ khác kinh diễm vạn phần của Vân Khuynh, thiếu chút nữa quên mình muốn làm gì.

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng, đầy đầy hắn:

“Nhìn cái gì vậy, ngươi không phải muốn bắt mạch sao???”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song lộ ra nụ cười tà tú, nâng lên gò má Vân Khuynh, cắn lên đôi môi mềm mại, yêu thương một phen mới buông ra:

“Khuynh nhi của ta đẹp như vậy, không nhìn là quá có lỗi với con mắt.”

Nói xong khéo miệng hắn cong lên, kéo qua cổ tay Vân Khuynh, tinh tế bắt mạch.

Mạch đậm dưới đầu ngón tay nhảy lên có chút không quy luật, tâm thần Tân Vô Song bừng tỉnh, một đôi mắt bỗng nhiên trừng lớn, không thể tin được nhìn khuôn mặt đang cười của Vân Khuynh, lại nhìn cổ tay mảnh khảnh trong tay hắn.

Tâm của hắn, bang bang bang bang, mãnh liệt nhảy múa, sắc mặt hắn kích động đến hồng hào, trong ánh mắt toát vẻ vui sướng, bàn tay run run lần thứ hai bắt mạch xác nhận...

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Chủ Động Hiếm Thấy

“Khuynh nhi... Đây... Đây là...”

Thanh âm Tân Vô Song run run nói không ra lời, nội tâm hắn bị vui sướng to lớn vây quanh.

Hỉ mạch!!!

Dĩ nhiên là hỉ mạch!!!

Khuynh nhi có hài tử, Khuynh nhi có hài tử của hắn...

Không đúng, là hài tử của hắn và Khuynh nhi!!!

A a a a, hài tử hắn vẫn tha thiết ước mơ!!! Thực sự là kết tinh tình yêu của hắn và Vân Khuynh!!!

Mang theo vui sướng gần như bùng nổ, Tân Vô Song nhịn không được bắt đầu tưởng tượng hài tử của bọn hắn.

Tưởng tượng hài tử trong bụng Vân Khuynh sẽ có bộ dáng gì??? Giới tính nào??? Tính cách ra sao???

Nghĩ nghĩ, hắn ngây ngô nở nụ cười.

Vân Khuynh khinh bỉ, người này, dĩ nhiên còn kích động hơn y.

Y đưa tay xoay mặt Tân Vô Song đối diện mình, hướng về đôi mắt đen tuyển vui sướng từng chữ từng chữ nói:

“Đúng!!! Ta, mang, thai, rồi.”

“Ha hả.”

Tần Vô Song lại ngây ngô cười hai tiếng:

“Mang thai rồi mang thai rồi... Ha hả, mang thai rồi...”

Vân Khuynh véo véo cơ thịt trên mặt hắn:

“Ngươi thế nào chỉ biết nói mỗi một câu???”

Tần Vô Song bị đau đớn rất nhở trên má kéo về tư tự, lấy lại tinh thần, đem Vân Khuynh kéo gần về phía mình, cái cắm cọ cọ trên đầu Vân Khuynh:

“Khuynh nhi trong bụng có hài tử của chúng ta... Ha hả, thật tốt thật tốt, thật tốt a!!!”

Vân Khuynh đẩy hắn:

“Tốt thì tốt, thế nhưng, chúng ta phải ăn nói thế nào với đại ca bọn họ???

Dù sao, ta là một người nam tử, cho dù Vô Song không thèm để ý, đại ca không thèm để ý, nhưng những người khác, bọn họ nhất định sẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta.”

Cắm của Tần Vô Song siết lại:

“Cái này... Cứ giao cho ta, đại ca ta đây cũng sẽ đi nói, Khuynh nhi không cần lo lắng.

Được rồi, Khuynh nhi ngươi mang thai lại hộc máu... Tuy rằng mạch đập rất bình thường, thế nhưng... Ta vẫn có chút lo lắng, ngươi thực sự chõ nào cũng không đau nhức sao???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Ta thực sự tốt, không có chỗ nào không khỏe.”

Đang nói, y đột nhiên nhớ tới lúc ở chỗ Ngụy Quang Hàn, một người hắc bào tể tự hạ một loại hồng quang quái dị lên thân thể y, người nọ còn hỏi y lựa chọn sống hay chết —

Đó, rốt cuộc là vật gì???

Có thể nào có ảnh hưởng không tốt cho bảo bối???

Đây lòng Vân Khuynh lại bị sương mù dày đặc bao phủ, có chút bất an.

Nhưng mà...

Y ngẩng đầu nhìn Tân Vô Song vẻ mặt vui sướng, nếu y không có bất luận cái gì không khỏe, vậy không cần để Vô Song bọn họ lo lắng thì hơn!

Giống như tất cả tướng công vừa biết thê tử của mình mang thai, Tân Vô Song đưa tay nhấc lên chấn bông trên người Vân Khuynh, muốn coi trộm cái bụng Vân Khuynh một chút, nghe một chút động tĩnh bên trong.

Nguyên bản mặt trên thân thể trắng noãn hoàn mỹ như mỹ ngọc, lúc này, lại mang theo vết tích loang lổ.

Tâm Tân Vô Song, thoảng cái lại trầm xuống, trong con ngươi sâu thẳm mang theo áp lực lửa giận.

Tiếp thu trong lòng là một chuyện, thế nhưng, nhìn thấy thân thể Vân Khuynh vốn là thuộc về chính mình, nhiệm phải vết tích người khác, mùi của người khác —

Hắn vẫn không thể chịu đựng được!!!

Lúc này, hắn có một loại xung động khát máu, có một loại xung động muốn đem thân thể trước mắt xé tan ăn vào trong bụng.

Chỉ có như vậy, chỉ có ăn vào trong bụng, mới là chắc chắn nhất, người này mới có thể vĩnh viễn thuộc về hắn.

Nỗ lực áp xuống ý niệm tàn nhẫn đến khó tin trong đầu, Tân Vô Song đưa tay đặt trên bụng Vân Khuynh, trên mặt mang theo nụ cười cứng ngắc:

“Nơi nhỏ như vậy, thực sự có thể dựng đứng ra một sinh mệnh sao???”

Vừa rồi Tân Vô Song cứng ngắc, cùng với che lấp trong ánh mắt, Vân Khuynh tự nhiên là thấy được.

Y nhíu nhíu mày, ngực cũng cảm thấy áp lực dị thường.

Dưới loại tình huống này, cho dù bàn tay Tân Vô Song mềm nhẹ xoa lên bụng y là ấm áp, y vẫn cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Y đưa tay mở ra chấn bông, ôm lấy Tân Vô Song cùng y cuộn vào trong.

Y chậm rãi tới gần Tân Vô Song, một đôi bàn tay tinh tế trắng nõn xoa lên ngực Tân Vô Song:

“Vô Song...”

Y cúi đầu kêu.

Tân Vô Song cảm giác được bàn tay trơn mềm của Vân Khuynh, từ trên cổ hắn đi xuống ngực hắn, cảm giác mềm nhẹ chậm rãi lướt qua ngực, mang theo chút chát nhẹ, cực kỳ câu nhân.

Yết hầu Tân Vô Song cuộn một chút, nhấc tay đè lại bàn tay xuyên vào trong y bào của hắn:

“Khuynh nhi???”

Vân Khuynh nâng mi nhìn hắn:

“Lẽ nào ngươi không muôn???”

Ánh sáng liẽm diẽm trong con ngươi, màu sắc rực rõ, thiếu chút nữa hút sạch hồn của Tân Vô Song, hắn không muôn???

Hắn có thể nào không muôn??? Tại sao lại không muôn???

Hắn hận không thể mỗi thời mỗi khắc kêt hợp nhất thể với Vân Khuynh!!!

Chỉ là...

Bàn tay đặt trên bụng Vân Khuynh hơi hơi chuyển động, trong yết hầu khô nóng của Tân Vô Song thoát ra hai chữ:

“Hài tử....”

Tay Vân Khuynh dừng một chút, nói:

“Hài tử... Còn nhỏ như vậy, hắn là không có vấn đề gì đúng không???”

Tân Vô Song tinh thông kỳ hoàng thuật sao lại không biết điểm này, chỉ là tâm tình của hắn lúc này quá mức phức tạp, hắn sợ hắn sẽ lại một lần nữa tổn thương Vân Khuynh.

Thấy hắn còn đang chần chờ, Vân Khuynh có chút tức giận, giọng điệu hơi nghẹn ngào:

“Ta... Ta chỉ là muôn ngươi xóa đi vết tích này thôi...”

Đến lúc này, Tân Vô Song nếu còn cự tuyệt, vậy hắn thực sự không phải là một người nam nhân.

Huống hồ, Vân Khuynh hiể̂m khi chủ động như vậy, hài tử còn nhỏ, chỉ cần hắn không dùng m̄t huyệt phía trước, đien cuồng kịch liệt một chút hắn là cũng không sao.

Trong lòng hạ quyết tâm, Tân Vô Song lúc này không còn khách khí, buông tay Vân conftay, trực tiếp đem y, áp đảo.

Áp đảo xong thì làm gì???

Đương nhiên là, ăn rồi!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bao Phủ Vết Tích

Chăn bông trên người hai người sớm đã Tân Vô Song ném đi, bởi vì, độ ấm thân thể bọn họ cũng đã đủ cao.

Với tư thế hai người ôm nhau như thế này, Tân Vô Song nhất cử liền đem Vân Khuynh áp đảo lên trên giường lớn mềm mại.

Thân thể hắn nửa treo, cẩn cẩn dực dực đe lên Vân Khuynh, nụ hôn như hạt mưa rơi lên trên người Vân Khuynh.

Bàn tay tay nhỏ bé trơn mềm của Vân Khuynh lướt qua da thịt của Tân Vô Song, thuận tiện, kéo ra y bào của hắn.

Y bào của Tân Vô Song bị Vân Khuynh kéo đến lộn xộn, bộ ngực trần trụi của hai người gắt gao dán lấy nhau, tiếng tim đập bang bang trong lúc vô tình, dường như đập cùng một nhịp.

Hai trái tim, giống như một, cùng nhau nhảy lên.

Môi của Tân Vô Song vẫn luôn dán trên da thịt của Vân Khuynh mà hôn liếm, ở trên đó lưu lại một chuỗi dấu hôn ẩm ướt.

Tay Vân Khuynh, chậm rãi rời khỏi trên người Tân Vô Song, y như trước học khôn không đi trêu chọc điểm hỏa Tân Vô Song, thế nhưng, kỳ thực y cũng không dám.

Nếu Tân Vô Song không khống chế được, thụ thương vất vả, chính là y.

Y đem hai tay lười biếng đặt ở hai bên người, hai gò má điểm lên màu đỏ như cánh hoa hồng mang theo nụ cười yếu ớt ngượng ngùng.

Con ngươi bóng nước nửa đóng, lông mi dày dài run nhè nhẹ, hiện tại là ban ngày, y chủ động cầu ái với Tân Vô Song, thật sự là dùng không ít dũng khí của y.

Chỉ là vết tích của Ngụy Quang Hàn ở lại trên người y, không chỉ khiến Tân Vô Song khó chịu, mà chính y cũng không thể chịu đựng được.

Y gả cho Vô Song, y là của Vô Song, thân thể y đồng dạng phải trung với Vô Song.

Đây là ý nghĩ chân thực của Vân Khuynh.

Mỗi Tân Vô Song một đường đi xuống, hôn qua đường cong duyên dáng của cái cổ tuyết trắng, gặm cắn xương quai xanh tinh xảo nhỏ bé.

Cảm giác tê dại lại mang theo một chút đau nhức từ nơi lớp ngoài xương cốt nổi lên trên ngực truyền đến:

“Ô...”

Vân Khuynh không khỏe rên rỉ một tiếng, đầu y hơi lay động, tóc dài đen tuyển có chút matted tự bao trùm lên hai gò má, hai gò má vốn đã đỏ hồng, thoảng cái lại càng đậm thêm không ít.

Con ngươi lưu chuyển dục vọng nóng cháy của Tân Vô Song hơi nâng lên, thấy Vân Khuynh như vậy, khéo miệng hắn hơi cong lên, ngón tay thon dài, trượt lên theo bên sườn thắt lưng của Vân Khuynh, đi tới thù du đã ngạo nghẽ đứng thẳng trước ngực của y.

Khối hạt màu đỏ trở nên cứng rắn dị thường bị hắn nắn lại trong ngón tay, tùy ý cấu véo, đùa bỡn, đầu ngón tay thật dài cỗ ý vô tình xẹt qua đỉnh tiểu hồng quả.

Một trận điện lưu run rẩy lập tức từ đầu ngón tay hắn truyền tới tiểu hồng quả, rồi theo tiểu hồng quả xuyên thấu đến xương thịt của Vân Khuynh, truyền tới khắp nơi thân thể y.

Tay y đặt hai bên người hơi co rút lại, nắm chặt chấn đơn dưới thân, cái miệng nhỏ hơi mở chậm rãi nhỏ bé yếu ớt rên rỉ.

Tân Vô Song nhìn đôi mắt mê ly của Vân Khuynh, biết y cũng đang dần dần rơi vào cảnh, mà hắn...

Ánh mắt chuyển đậm chuyển tối, rời lên vết tích chướng mắt không thuộc về hắn trên da thịt hồng phấn của y.

Một tay hắn rút đi quần áo, dán chặt lên Vân Khuynh.

Làn môi ướt át của hắn bao trùm những vết tích không thuộc về hắn, hung hăng mút, cắn, răng nanh hơi ma sát, làn da yếu đuối bị mút đến gần như muỗn rách.

“Đau nhức... Ô...”

Vân Khuynh giơ lên đôi mắt mưa bụi sương mù, thương cảm hề hề nhìn Tân Vô Song.

Tân Vô Song nhìn hình dạng nhu nhược dễ bắt nạt của y, trong lòng hiện lên tình tự khó hiểu, thả nhẹ lực đạo, hắn từng chút từng chút hôn qua vết tích, dùng ấn ký thuộc về hắn, triệt để bao trùm gạt bỏ.

Vân Khuynh ở dưới thân hắn run nhè nhẹ, thở hổn hển, rên rỉ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ hiện lên thần sắc dường như vui thích cũng dường như thống khổ.

Tay Tân Vô Song vẫn như cũ lưu luyến trên tiểu hồng quả trước ngực y, ấn kéo xoa nắn, hai chân bá đạo đặt ở trên người Vân Khuynh, phân thân

nóng cháy giữa hai chân không ngừng lớn mạnh, gắt gao đặt giữa hai chân Vân Khuynh.

Vân Khuynh xấu hổ đỏ bừng mặt, vì dục vọng tán loạn trong thân thể, cũng vì phân thân nóng rực tinh thần chấn hưng giữa hai chân mình và Tân Vô Song.

Mặc dù đối mặt với phương diện dục vọng y hàn nên là thành thực, thế nhưng mỗi khi đến lúc, Vân Khuynh luôn luôn không thể không ngượng ngùng.

Mỗi Tân Vô Song trượt tới bụng Vân Khuynh, nghĩ đến cái bụng băng phẳng trước mắt đang dựng đứng kêt tinh tình yêu của hàn và Vân Khuynh, tâm của hàn lại nhịn không được hùng hực bùng lên.

Vô cùng trân trọng, mềm nhẹ, lướt qua như lông chim, mỗi Tân Vô Song lưu luyến xẹt qua phần bụng băng phẳng trơn truột.

Rời đi, chung quy vẫn nhịn không được lại nhẹ nhàng hôn lên vài cái, giống như là đang hôn lên hài tử vẫn chưa xuất thế của mình.

Phần bụng vì bị hàn hôn mà hơi ngứa ngứa, Vân Khuynh nhịn không được giãy dụa vòng eo, cứ như vậy, vật nhỏ tinh thần chấn hưng giữa hai chân y sượt qua rất nhẹ lên người Tân Vô Song, cọ qua cọ lại, im lặng câu mấp tâm tư Tân Vô Song.

Trong con ngươi nóng bỏng của Tân Vô Song tràn ra tiểu ý tà ác, rốt cục không còn lưu luyến nơi dựng đứng dục hài tử kia, đi tiếp xuống dưới, đi tới hai chân đang gắt gao khép chặt.

Đầu ngón tay hàn hung hăng nhéo một chút tiểu hồng quả dưới tay, thoả mãn nghe được tiếng rên rỉ quyến rũ không khống chế được của Vân Khuynh, hàn thu tay, sau đó dùng bàn tay nhiệt độ cao đeo dọa người, nắm lấy hai chân Vân Khuynh, ôn nhu lại không mất bá đạo kéo ra chúng nó.

Vân Khuynh cũng không dùng sức, ồm ờ thuận theo lực đạo của Tân Vô Song, mở ra hai chân thon dài tuyết trăng.

Cứ như vậy, phong cảnh chính diện giữa hai chân y, liền toàn bộ rơi vào trong mắt Tân Vô Song.

Bởi vì thân thể bị Tân Vô Song hôn môi khiêu khích, ngọc hành khéo léo tinh xảo đứng thẳng run nhẹ nhẹ, trên đỉnh tràn ra giọt nước bạch trọc.

Phía dưới ngọc hành, mật huyết hồng nộn vốn là một kẽ hở rất nhỏ hơi mở, chu vi mật huyết tản ra dịch thể trong suốt mang theo mùi thơm nhàn nhạt.

Khuôn mặt Tân Vô Song bị dục vọng thiêu đốt đến đỏ hồng, hắn vươn ngón tay, chậm rãi dò xét tỉ mỉ mở ra mật huyết, ngữ điệu tà nịnh mà càn rỡ:

“Hắn đã thấy nơi đây của ngươi???”

Thân thể Vân Khuynh run lên, con ngươi hơi nước sương mù hơi nhắm lại, lông mi đen dài yếu đuối run rẩy.

Ngón tay thon dài mở ra nội bích mềm mại bên trong, chậm rãi đè lên bốn phía:

“Tay hắn, đã tiến nhập như vậy phải không???”

Nghe thấy hắn hỏi như thế, phía dưới thân thể nguyên bản bởi vì dục vọng mà trở nên mềm mại không gì sánh được của y, từ từ cứng lại.

Đây lòng có chút cảm giác khó nói rõ...

Vân Khuynh cảm giác có chút uể oải, con người thiên tính đố kị, vô luận là cực sâu yêu thương cùng với thương tiếc hoặc là rộng lượng và hiểu rõ phải trái, đường như đều khó có thể khống chế.

Thân thể cứng ngắc của Vân Khuynh ở trong mắt Tân Vô Song, là một loại im lặng cam chịu và kháng nghị.

Đầu óc hắn dần dần thanh tịnh, có chút hối hận lời vừa nói ra.

Ngón tay hắn ở trong cơ thể Vân Khuynh chậm rãi biến thành hai ngón ba ngón...

Há miệng đem ngọc hành nhỏ nhẫn tinh xảo ngậm lấy, ba ngón tay khép lại rút ra đâm vào trong nội bích ấm áp mềm mại trơn tuột như tơ, thuận theo ngọc hành trong miệng trưởng đại, tốc độ của hắn lại nhanh hơn.

Vân Khuynh vừa bị câu hỏi của hắn trở nên thanh tịnh, lập tức lại mơ hồ, khoái cảm dưới thân giày vò khiến y không ngừng vặn vẹo thắt lưng.

Lúc con ngươi sương mù nhìn thấy một đầu tóc đen chôn ở giữa hai chân y thì tức khắc đóng lại, đôi môi anh đào phát sinh rên rỉ ngượng ngùng lại vui sướng.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ôn Nhu Che Chở

“Ô a...”

Hàm răng Tân Vô Song nhẹ nhàng gặm cắn lỗ nhỏ nơi chót đinh ngọc hành, tốc độ trên tay cũng nhanh hơn không ít, Vân Khuynh quyến rũ rên rỉ một tiếng, thân thể kịch liệt run rẩy, ngọc hành lớn lên phun trào dịch thể bạch trọc trong miệng Tân Vô Song.

Cùng thời khắc đó, mật huyệt mềm mại ấm áp ngậm chặt ngón tay hắn, tuôn ra phần lớn dịch thể trong suốt, dính ướt ngón tay Tân Vô Song.

Yết hầu Tân Vô Song cuộn một cái, đem dịch thể bạch trọc trong miệng từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, đầu ngón tay chậm rãi quay động bên trong mật huyệt mẫn cảm dị thường kia.

Thật muốn tiến vào trong đó...

Đáng tiếc Vân Khuynh hiện tại mang thai, bằng không hắn sẽ lập tức vọt vào nơi ấm áp chặt trí ấy.

Đem dịch thể trong miệng toàn bộ nuốt xuống, bởi vì là của Khuynh nhi, dịch thể hơi tanh chát này lại khiến hắn thấy cực kỳ ngon miệng.

Có một chút dịch thể chưa thể nuốt xuchwaddi theo khóe miệng của hắn chảy xuống, khiến cho khuôn mặt tuấn tú nhiễm màu dục vọng tăng thêm vài phần mị hoặc khiếp người.

Ngón tay uốn cong trong cơ thể Vân Khuynh, kéo ra phần lớn dịch thể, dục vọng dưới thân hắn theo vị giác thị giác xúc giác kích thích, lại trướng

lớn vài phần.

Ngón tay Vân Khuynh gắt gao nắm lấy sàng đan, cái đầu phe phẩy rên rỉ:

“Không... Ô... Vô Song...”

Tần Vô Song vân vê ngọc hành đứng thẳng của y, hơi đứng dậy, lật lại thân thể y.

Như vậy tấm lưng trơn nhẵn tuyết trắng như tơ cùng cặp mông đĩnh kiều của Vân Khuynh, trực tiếp không bị ngăn cản nhập vào trong mắt Tần Vô Song.

Khuôn mặt Vân Khuynh ửng đỏ chôn trong gối, vài lọn tóc đen dài mang theo mồ hôi dính lên lưng tuyết trắng.

Đôi môi nóng bỏng nồng nhiệt của Tần Vô Song dán lên lưng y, ngón tay còn đang mang theo dịch thể dò xét đi vào chỗ giữa cặp mông đĩnh kiều.

Xoa nhẹ bên ngoài cúc huyệt, sau đó nhờ vào dịch thể trơn trượt trên tay chen mà vào bên trong.

“Ô...”

Lưng Vân Khuynh hơi cong lại, cúc huyệt phía sau bị kéo căng trưởng trưởng, mật huyệt phía trước bởi vì cao triều vừa rồi mà cơ khát hé ra hợp lại như muốn thứ gì đó nhồi vào, thế nhưng Tần Vô Song lại không để ý đến nó.

Khiến Vân Khuynh khó chịu ma sát hai chân, bất mãn nức nở.

Không phải Tần Vô Song cố ý vắng vẻ mật huyệt phía trước, chỉ là dục vọng dưới thân hắn trưởng đến đau nhức lợi hại, hắn rất muốn vọt vào bên trong thân thể Vân Khuynh, thế nhưng phía trước lại không thể tùy tiện

động vào, cho nên toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở nơi cúc huyệt đang khai thác.

Thân thể vốn đã động tình không gì sánh được, bị hắn hôn môi chạm đến như vậy, cúc huyệt phía sau bao lâu, cũng chậm rãi xổp ra, càng thêm thuận tiện cho hắn tiến nhập.

Tần Vô Song rút ra hai ngón tay tham nhập cúc huyệt, dục vọng cũng chịu không nổi mà gần như bạo tạc, đặt phân thân nóng cháy của mình hướng về cúc huyệt đang mở ra một cái khe nhỏ kia.

Đỡ lấy eo Vân Khuynh, mồ hôi trên trán Tần Vô Song rơi xuống trên lưng Vân Khuynh, lập tức lại bị Tần Vô Song liếm đi.

Nóng rực cực lớn chậm rãi đi vào trong cúc huyệt, một tấc một tấc kéo căng nội bích chặt trí.

“Ô... A... Sâu quá....”

Vân Khuynh chôn đầu trong gối bỗng nhiên ngửa mặt rên rỉ, Tần Vô Song thật sâu đâm vào trong cơ thể y, cũng thỏa mãn rên rỉ thở dài.

Nội bích ấm áp ướt mềm thoảng cái bị kéo căng cực hạn, chặt chẽ ôm lấy cự thú xông vào bên trong, hung hăng hấp thụ, giống như là không muốn buông ra.

Tần Vô Song lay động thắt lưng, chậm rãi rời khỏi, nội thịt phẫn phẫn trong nội bích gắt gao giữ lại hắn, khiến cự thú vừa lùi đến huyệt khẩu lại hung hăng đâm vào.

Chôn vào thật sâu, rời khỏi, lại đâm vào.

Thân thể mảnh khảnh của Vân Khuynh bị hắn trên dưới lay động, hai gò má tuyệt mỹ hơi nghiêng tràn đầy đỏ ửng, đôi mắt sương mù nửa đóng, cái

miệng nhỏ đỏ hồng khẽ nhếch, không ngừng rên rỉ.

Song song dục vọng của Tần Vô Song có được an ủi, hắn cũng bắt đầu thỏa mãn dục vọng của Vân Khuynh.

Ngón tay thon dài trượt theo vòng eo, xoa nắn ngọc hành tinh xảo phía trước, bắt đầu đùa bỡn.

Một tay còn lại quấy nhiễu ra vào mặt huyệt phía trước.

Đôi môi nóng hổi lưu lại từng chuỗi dấu hôn trên lưng tuyết trắng, lưng Vân Khuynh dán lên da thịt trước ngực của hắn, cũng ấn lên tâm của hắn.

Rên rỉ ái muội trăn trọc không dứt bên trong ‘Phù phong các’ mãi cho đến chạng vạng mới ngừng nghỉ, nghĩ đến hài tử hai người trong bụng Vân Khuynh, Tần Vô Song phi thường ôn nhu, cũng không bị mất khống chế.

Tình ái qua đi, Vân Khuynh uể oải ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động, được Tần Vô Song ôm vào trong lòng mệt mỏi nghĩ muốn ngủ.

Tần Vô Song ôm y, bá đạo giam giữ thân thể mềm nhũn của y vào trong lòng, thoả mãn quan sát vết tích rậm rạp trên thân thể y do hắn lưu lại, đưa tay kéo qua chăn bông bị bỏ sang một bên đắp lên thân thể hai người.

Vân Khuynh nhẹ giọng rên rỉ cọ cọ trong lòng Tần Vô Song, tìm một vị trí thoái mái, bắt đầu ngủ.

Tần Vô Song còn lại là hai mắt yêu thương, thương tiếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của y, trong đầu ngoại trừ Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh ra thì không còn cái gì.

Vân Khuynh lờ mờ dần ngủ, hắn vẫn như cũ không một chút buồn ngủ, chỉ là si ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt Vân Khuynh.

Thẳng đến khi bầu trời tối thêm, có người gõ cửa Tân Vô Song mới bỗng nhiên thu hồi ánh mắt, kéo lại chăn bông cho Vân Khuynh, nhẹ giọng nói:

“Ai??? Chuyện gì???”

Ngoài cửa là thanh âm quen thuộc của Long Ánh:

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia hỏi có cần chờ các ngươi tới cùng dùng bữa hay không???”

Tân Vô Song giật mình, hắn dĩ nhiên quên bữa tối Tân gia luôn luôn đều là người một nhà cùng nhau ăn.

Nhin Vân Khuynh còn đang ngủ say, Tân Vô Song do dự một chút:

“Không cần chờ chúng ta, chút nữa bảo Long Liêm giúp chúng ta chuẩn bị bữa ăn khuya là được.”

“Được, như vậy thuộc hạ xin cáo lui.”

“Đi đi.”

Long Ánh đi, tâm tư Tân Vô Song cũng trở về.

Lúc trước Vân Khuynh nói không sai, y là nam nhân, nhưng chuyện tình mang thai hài tử, cho dù huynh đệ của hắn không thèm để ý, nhưng khó tránh khỏi miệng lưỡi hạ nhân.

Như vậy, phải làm thế nào mới tốt???

Đầu tiên, chuyện này, nhất định phải nói cho đại ca, về phần Vô Hạ... Tính tình Vô Hạ không ổn định, vẫn là để đó nói sau đi, chuyện về sau, vẫn là thương lượng với đại ca một chút rồi quyết định tiếp!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Dự Định Của Vô Song

Tần Vô Song lại nằm trên giường một hồi, ước chừng thời gian Tần Vô Phong đã cởi nút薪水 xong xuôi, hắn mới bắt đầu chậm rãi rời giường mặc quần áo.

Mặc đồ chỉnh tề, lại ngó qua vài lần Vân Khuynh vẫn đang an ổn ngủ rồi mới nhấc chân rời đi.

Tần Vô Phong ban đêm thích ở trong ‘Yên tuyễn cư’ của mình làm việc, mà không phải ở thư phòng.

Địa phương Tần gia tam huynh đệ ở rất gần nhau, không qua bao lâu, Tần Vô Song liền đi tới ‘Yên tuyễn cư’ của Tần Vô Phong.

Nhìn ánh trăng khuyết nửa trên bầu trời, cùng với ánh sao rực rỡ, cước bộ Tần Vô Song đột nhiên có chút chần chờ.

Hay là...

Hắn có thể mang theo Vân Khuynh ra khỏi Tần phủ một đoạn thời gian, chờ sinh hài tử xong rồi trở về...

Ý niệm trong đầu vừa nảy ra lập tức bị hắn đè xuống.

Chuyện trọng đại như vậy, Tần Vô Phong làm gia chủ Tần gia hiện nay có quyền biêt.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn gó lên cửa phòng Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong luôn luôn chăm chỉ quả nhiên là đang cúi đầu làm việc, vừa nhìn sổ sách trên tay vừa nhàn nhạt mở miệng:

“Tiến đến.”

Có thể người đang ở ngoài cửa, là một trong sáu vị lục đại ảnh vệ.

Tần Vô Song đẩy cửa tiến đến sau đó cũng không có mở miệng, mà là ngồi đối diện Tần Vô Phong nhìn đại ca nhà mình làm việc.

Bắt đầu từ bao giờ, hai người gia trưởng vô lương của Tần gia vứt bỏ toàn bộ trách nhiệm, ra ngoài du ngoạn, toàn bộ gánh nặng của Tần gia trong Huỳnh Quang, tất cả đặt lên trên vai Tần Vô Phong.

Cho dù có Tần Vô Song và Tần Vô Hạ chia sẻ, thế nhưng, Tần Vô Phong luôn luôn lo lắng đe dọa nhà mình, gánh hết tâm tư.

Hắn là gia chủ tốt của Tần gia, cũng là một ca ca tốt.

Cho nên, vô luận là Tần Vô Song hay Tần Vô Hạ, đến lúc gặp phải chuyện lớn, đều là chủ động thương lượng với hắn, đều là tôn trọng ý kiến của hắn, địa vị của hắn.

Thân thể Tần Vô Phong từ từ cứng ngắc, sau khi Tần Vô Song tiến đến, hắn liền biết người tới không phải bất cứ ai trong lục đại ảnh vệ, mà là nhị đệ của hắn.

Một người mà hắn không muốn đổi mặt lúc này.

Không biết từ lúc nào, đổi mặt với nhị đệ của hắn, hắn dĩ nhiên chột dạ đố kị.

Hắn ghét tình tự như vậy, nhưng thế nào cũng không thể khống chế.

Buổi tối khi nghe thấy Long Ânh nói bọn họ không ăn cơm chiều, tâm của hắn dĩ nhiên đau xót giống như bị người róc ra.

Buổi chiều Tân Vô Song cùng Vân Khuynh làm chuyện gì, hắn có thể nào không biết, chỉ là, không nghĩ tới, sẽ là nùng tình mật ý như vậy...

Cuối cùng, Tân Vô Phong thở dài một tiếng, buông cây bút trong tay, nâng mắt nhìn về phía Tân Vô Song:

“Vô Song.”

Tân Vô Song còn đang ngăn người suy nghĩ phải như thế nào nói cho hắn về chuyện Vân Khuynh mang thai, nghe tiếng hắn gọi liền lập tức lấy lại tinh thần nói:

“Có, đại ca, có việc gì vậy???”

Tân Vô Phong cúi đầu, không còn khí phách tôn quý và lãnh ngạo khi đối mặt với Ngụy Quang Hàn, chỉ còn lại một chút uể oải:

“Đến tìm đại ca chính là ngươi, đại ca thì có chuyện gì.”

“Ách...”

Tân Vô Song mím môi nói:

“Đại ca, ta... Ta là muốn nói cho ngươi một việc.”

Thấy hắn như vậy, Tân Vô Phong nhíu mày:

“Liên quan đến Vân nhi sao???”

Tân Vô Song gật đầu.

Tâm Tân Vô Phong bỗng nhiên co rút lại, Vô Song... Sẽ không là nhìn thấu cảm tình của hắn...

“Ngươi... Nói đi.”

Cho dù Tân Vô Song nhìn thấu hắn, hắn cũng không thể tránh.

May là Tân Vô Song còn đang chuyên chú tâm sự của mình, không có chú ý tới khuôn mặt bỗng nhiên tái nhợt của hắn, có chút khó khăn nói:

“Khuynh nhi y, thân thể y, không giống người thường.”

Tân Vô Phong ngẩn người, vậy ra không phải là Vô Song nhìn thấu hắn...

Nói đến thân thể Vân Khuynh...

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện Ngụy Quang Hàn nói Vân Khuynh là quái vật, khi đó hắn còn đang nghi hoặc vì sao Ngụy Quang Hàn lại nói như vậy, không nghĩ tới hiện tại Vô Song lại đến giải thích hoặc cho hắn.

“Không giống chỗ nào???”

Tân Vô Song hít sâu một hơi:

“Khuynh nhi thân thể y, có thể dựng dục hài tử.”

Nam tử, dựng dục hài tử???

Chuyện này quả thực là dọa sợ Tân Vô Phong, thế nhưng Tân Vô Phong vô luận là năng lực tiếp thu, hay là năng lực phản ứng, đều là rất mạnh.

Tiêu hóa xong lời Tân Vô Song nói, đáy lòng hắn càng nhắc lên phong ba:

“Ý của Vô Song là, Vân nhi mang thai???”

Hài tử của ngươi và Vân nhi???”

Nói chuyện với người thông minh đúng là rất dễ dàng, hắn chỉ nói Vân Khuynh có thể dựng dục hài tử, Tân Vô Phong liền đoán được kết quả.

Tân Vô Song gật đầu:

“Đúng, Khuynh nhi mang thai, sắp tới một tháng.”

Có được căn cứ chứng thực của Tân Vô Song, sắc mặt Tân Vô Phong hết xanh lại trắng, cực kỳ xấu xí.

Tân Vô Song, thân đệ đệ của hắn, vì sao lại may mắn như vậy???

Cưới được Vân nhi đã là vô cùng hạnh phúc, vì sao hắn lại còn có thể có được hài tử Vân nhi vì hắn sinh hạ???”

Bàn tay Tân Vô Phong bỗng dừng nắm chặt, móng tay cắt sửa chỉnh tě đâm vào trong lòng bàn tay, cưa rách lòng bàn tay, dịch thể ấm áp theo bàn tay rơi xuống mặt đất.

May là tay hắn từ lúc dừng công việc liền một mực để dưới bàn, ở nơi Tân Vô Song nhìn không thấy, hai tay của hắn đau đớn, máu chảy tràn lan.

“Thật không.... Như vậy, ngươi nhất định phải cẩn thận chiếu cố Vân nhi, để cho bọn họ mẫu tử... Mẫu tử bình an!!!”

Vì sao lúc nói đến mẫu tử, lại cảm thấy quái dị như vậy???

“Thế nhưng, đại ca, ta sợ người khác biết Khuynh nhi là nam tử mà lại mang thai, sẽ nói Khuynh nhi mấy lời nhàn ngôn toái ngữ.”

Tân Vô Phong cau mày suy nghĩ, gật đầu:

“Đúng, đó là một vấn đề, Vô Song dự định làm như thế nào???”

“Người hầu Tần phủ chúng ta tuy rằng đều là trung thành, nhưng bọn hắn vô cùng có khả năng không cẩn thận để lộ chuyện này ra ngoài, ta dự định nói với đối ngoại Khuynh nhi bị bệnh, sau đó chọn ra mấy người đáng tin đến chiếu cố chúng ta, chờ hài tử bình an sinh ra rồi nói sau.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Cũng được, nam tử mang thai, dù sao cũng không phải chuyện dễ tiếp thu, chờ thêm vài năm, Vân nhi được mọi người tín phục, hài tử lớn hơn một chút rồi nói cũng tốt —

Hiện tại Vân nhi, dù sao cũng là vừa mới đến Tần gia, người già trong Tần gia vốn đã bắt mãn Vân nhi là nam nhi thân, hiện tại nếu như biết được Vân nhi có thể mang thai, nhất định sẽ mượn cớ Vân nhi là quái vật gì đó bắt người hữu thê.”

Người già Tần gia, là một đám lão nhân cổ hủ không hỏi thế sự, bên trong bọn họ có nhiều người là trưởng bối Tần gia, một đám lão đầu này tụ tập trong một sơn cốc nghiên cứu võ học, sống một cuộc sống như ẩn cư.

Ngoại trừ hôn nhân đại sự của con cháu bọn họ mới thỉnh thoảng hỏi đến một chút, trừ phi đại sự liên quan đến Tần gia tồn vong, băng không bọn họ tuyệt đối mặc kệ.

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng:

“Hữu thê??? Chúng ta Tần gia, từ tổ tông đến nay, còn chưa từng xuất hiện sự kiện hữu thê, bọn họ thật đúng là suy nghĩ viển vông.

Bọn họ đều không là vấn đề, chỉ là đây là hài tử đầu tiên của ta và Khuynh nhi, ta không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi.”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Vô Song suy xét rất tốt, như vậy ngày mai ta liền bắt tay an bài việc này, ngươi và Vân nhi an tâm đi...”

Ta... Cũng muốn thấy chất nhi đầu tiên của ta bình an xuất thế.”

Nét mặt Tân Vô Phong mang theo thần sắc trầm trọng ngập ngừng, hắn không rõ là bởi vì tâm của hắn đau hơn tay, hay là bàn tay của hắn chảy quá nhiều máu mà mất đi tri giác, đầu ngón tay của hắn cắm sâu trong lòng bàn tay, nơi chót mũi dường như cũng quanh quẩn mùi máu tươi giấu trong tay áo.

Mà toàn bộ tâm tư Tân Vô Song đều đặt lên chuyện của Vân Khuynh, dĩ nhiên không ngửi thấy mùi máu tươi đậm đặc, thực sự là may, bằng không Tân Vô Song hỏi, Tân Vô Phong thật đúng là không biết trả lời thế nào!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đau Đớn Khó Hiểu

Vân Khuynh là bị cảm giác quặn đau nơi bụng mà giật mình tỉnh giấc.

Lúc tỉnh lại thân thể bủn rủn vô lực như trước, bên người cũng không có ai, chỉ có đau nhức khiến y khó có thể chịu được.

“Ô...”

Y gấp lại thân thể, lấy tay che bụng, chấn bông đắp trên người y rơi xuống, lộ ra tấm lưng tuyết trắng tràn đầy vết tích.

“Vô Song....”

Y suy yếu kêu lên, trong phòng lại không có ai.

Từng đợt đau đớn đến từ nơi sâu nhất trong thân thể, khiến Vân Khuynh càng lúc càng kinh hoảng và bất an.

Vì sao lại như vậy???

Lẽ nào, là bởi vì lúc trước y cùng Vô Song hoan ái???

Vì sao lúc đó không có bất luận cái gì cảm giác, hiện tại lại đau như vậy.

Đau nhức khó có thể chịu được, mà đau đớn kia mang theo lây nhiễm cực lớn, từ bụng cấp tốc tràn ra toàn thân.

Vân Khuynh hầu như là đau nhức lăn lộn trên giường, trên trán của y tràn đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm, ngay cả môi cũng mất đi màu sắc, run rẩy không ngừng.

“Vô Song... Vô Song....”

Loại tình huống này, ngoại trừ gọi tên Vô Song tạo cho mình một chút dũng khí ra, y cái gì cũng làm không được.

Lúc này y thực hận bản thân vô lực, ngoại trừ chịu đựng đau đớn, y không thể làm gì hơn.

Đau nhức đến khoảng nửa khắc (1 khắc = 15'), cái loại cảm giác toàn tâm đau đớn này dĩ nhiên chậm rãi rút đi.

Thân thể Vân Khuynh run rẩy thở dốc nằm ở trên giường, cảm giác đau đớn tàn dư trong thân thể khiến y sợ hãi.

Y chậm rãi nhắm mắt lại, che chở thật chặt phần bụng.

May là....

May là hài tử không sao.

May là y cảm giác được hài tử còn đang nằm ở trong bụng.

Y vốn là vô lực, trải qua một trận lăn qua lăn lại vừa rồi lại càng thêm suy yếu.

Hơi khép lại hai mắt, lông mi đen dày hình thành bóng ma dày đặc trên hai gò má trắng noảm, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch gần như trong suốt, cái mũi xinh xắn hơi rung động, hô hấp rất nhỏ giống như là sắp biến mất.

Qua hồi lâu, Tân Vô Song mới chậm rãi trở về, gần như là hấn vừa mở cửa, Vân Khuynh liền tỉnh.

Y bỗng nhiên mở một đôi mắt uể oải mang theo lệ ngân, hơi chuyển động, thảng tấp nhìn về phía Tân Vô Song, trong lòng rầu rĩ có chút nghẹn ngào.

Vừa rồi... Một mình, y sợ!!! Vô Song... Cuối cùng cũng đã trở về.

Tần Vô Song đóng cửa lại, xoay người thả nhẹ cước bộ, chậm rãi đi đến bên giường, lơ đãng trông thấy Vân Khuynh mở một đôi mắt thật to nhìn thằng vào hắn.

Đáy mắt còn có may mắn và ẩn khuất, cũng có lẽ ý rõ ràng.

Hắn lại càng hoảng sợ, lập tức vài bước đi về phía trước, nâng dậy Vân Khuynh, nhấc lên chấn ôm Vân Khuynh vào lòng, lo lắng hỏi:

“Khuynh nhi??? Làm sao vậy???”

Vân Khuynh môi tái nhợt giật giật, muốn nói gì đó... Cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không có gì... Chỉ là gặp ác mộng, tỉnh lại xong không thấy ngươi... Có chút sợ.”

Tần Vô Song gắt gao ôm y:

“Xin lỗi, ta vừa ra ngoài.”

Vân Khuynh kéo lên nụ cười thanh linh:

“Không sao.”

Tay y vẫn chặt chẽ ôm lấy thắt lưng Tần Vô Song, gắt gao nắm lấy quần áo hắn.

Vừa rồi, thực sự đáng sợ rất đáng sợ...

Thế nhưng, phải nói cho Vô Song thế nào???

Vô Song lúc trước bắt mạch cho y, ngoại trừ hỉ mạch, tình huống khác đều bình thường, y nếu là nói ra, chỉ sợ khiến Vô Song lo lắng.

Thế nhưng, không nói...

Lỡ như có chuyện, vậy phải làm thế nào???

Vân Khuynh lại nghĩ tới hắc bào tể tự, lựa chọn sống hay chết!!!

Y chọn sống, nhưng người nọ rốt cuộc có buông tha y hay không???

Mím mím môi, tuy rằng không dự định nói ra đau đớn vừa rồi, thế nhưng y vẫn phải nói cho Vô Song về chuyện hắc bào tể tự.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Liên Cừ Bắt Mạch

“Vô Song...”

Đôi mắt Vân Khuynh kiên định nhìn Tân Vô Song:

“Còn có một việc, ta vẫn không nói cho ngươi!!!”

Tân Vô Song ôn nhu vỗ về mái tóc đen dài rối tung của y, hỏi:

“Chuyện gì???”

Đôi mắt Vân Khuynh mê hoặc, mang theo vài tia ngờ vực mở miệng nói:

“Ta ở chỗ Ngụy Quang Hàn...”

Y vừa mở đầu, Tân Vô Song đã siết chặt bàn tay ôm y, trên khuôn mặt uể oải của y cong lên mỉm cười:

“Hãy nghe ta nói hết, ta gặp phải một người kỳ quái, người kia toàn thân đen sì, con mắt như là không có con ngươi, giống như bị người móc đi... Nói chung toàn thân hắn đều là tối như mực.

Đúng rồi, Ngụy Quang Hàn gọi hắn Ám Dạ, hắc bào tể tự Ám Dạ.”

“Hắc bào tể tự???”

Tân Vô Song kinh hô, hắn tự nhiên biết hắc bào tể tự là ai, hắc bào tể tự, lấy ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, đó chính là người của Lưu Duyễn ảo cảnh của Tương Ly quốc, nhớ trước kia Tân gia huynh đệ ba người, chính là ở trong Lưu Duyễn ảo cảnh học nghệ.

Nếu như không nói đến chuyện đồng lúa, hắc bào tể tự Ám Dạ, coi như là sự thúc của bọn hắn!!!

Hắc bào tể tự bản tính ít gắp, lại biết được vô tận bí mật, để không bị quấy rầy, hắn luôn luôn không ở cố định, trên thế giới này, hầu như chỉ có hắc bào tể tự Ám Dạ đi tìm người khác, còn người khác là không thể tìm được hắn.

Thế nhưng, hắn tìm đến người khác, tất nhiên là bởi vì chuyện tình rất trọng đại, Vân Khuynh dĩ nhiên lại đụng phải hắn???

Lẽ nào Vân Khuynh xảy ra chuyện gì???

Phản ứng lại sau, Tân Vô Song lập tức lo lắng hỏi:

“Sao ngươi lại gặp phải hắn??? Hắn có nói cái gì kỳ quái với ngươi không???”

Tân Vô Song có một loại cảm giác cường liệt, lần này, ngày bình tĩnh, dường như là đã đến hạn.

“Có, hắn hỏi ta, lựa chọn sống hay chết. Mà ta, chọn sống.”

Nghe đến đây tâm Tân Vô Song bỗng nhiên co rút lại, dĩ nhiên liên quan đến sống chết:

“Sau đó thì sao, hắn còn nói gì không???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Cái gì cũng không nói, hắn ở trên người ta, vẩy ra một tầng hồng quang kỳ quái, còn nói cái gì có thể giải quyết thứ hắn lưu lại, hắn sau đó, tuyệt đối không động thủ...”

Tân Vô Song trầm mặc.

Hắn lần thứ hai đưa tay bắt mạch cho Vân Khuynh, ngoài hỉ mạch ra, trong cơ thể Vân Khuynh, dường như có một loại khí tức hỗn loạn, hắn đột nhiên phát hiện, thời gian chỉ là một buổi chiều, thân thể Vân Khuynh đã suy yếu rất nhiều.

Tần Vô Song nhịn xuống kinh hoảng trong lòng, ôm chặt Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, ngươi không sao, ta nhất định sẽ không để ngươi có chuyện gì.”

Đó là thứ gì, vì sao thế nào cũng không thể nhận thấy???

Hắc bào tể tự Ám Dạ, hắn muốn làm gì???

Tần Vô Song nhắm mắt, nỗ lực ngăn chặn sóng gió gian nguy ở trong lòng, trên khuôn mặt tìm cách kéo ra dáng cười thoải mái Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, ngươi hiện tại mang thai, nghỉ ngơi cho tốt là được, tất cả chuyện khác, đều giao cho ta, hắc bào tể tự kia, ta cũng biết, chỉ là một tên bịp bợm giang hồ mà thôi, ngươi không cần chú ý đến hắn.”

Nhớ lại đau đớn vừa rồi, Vân Khuynh nhíu mày, sự tình hắn là sẽ không đơn giản như vậy mới đúng...

Đêm hôm đó, Tần Vô Song ôm lấy Vân Khuynh, trăng đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, Tần Vô Song nói cho Tần Vô Phong việc này, Tần Vô Phong bắt mạch cho Vân Khuynh, như trước không có phát hiện bất luận cái gì dị thường.

Kỳ hoàng thuật, bọn họ tinh thông, thế nhưng đối với hắc bào tể tự thần bí, bọn họ vẫn là bó tay chịu chết.

“Đại ca, hay là đem tin tức Khuynh nhi mang thai, nói cho biểu ca đi, để biểu ca nhìn Khuynh nhi một cái.”

Cuối cùng Tân Vô Song đề nghị.

Tân Vô Phong trầm ngâm nửa ngày, rốt cuộc đáp ứng.

Nguyên nhân là hắn, Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, ngoại trừ tinh thông tinh tượng ra, còn tinh thông y thuật, hơn nữa Liên Cừ người kia làm việc, không làm thì thôi, nếu đã làm, nhất định phải là tốt nhất.

Để bảo hộ thân thể muội muội Liên Phù, hắn đặc biệt học y thuật, nghiên cứu hơn mười năm, về phương diện tài học, không phải người thường có thể so sánh.

Chuyện Vân Khuynh mang thai, lại được nói cho Liên Cừ.

Liên Cừ cho dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng là tiếp nhận, hắn vốn dĩ tin tưởng thế giới to lớn, không thiếu chuyện lạ.

Sau đó Liên Cừ bắt mạch cho Vân Khuynh.

Lấy trí thông minh của Vân Khuynh, đương nhiên biết Tân Vô Song vì sao lại để Tân Vô Phong bắt mạch cho y, cũng biết vì sao sau khi Tân Vô Phong bắt mạch cho y, Liên Cừ lại tiếp tục bắt mạch.

Đó là bởi vì tất cả mọi người biết thân thể của y có chuyện, nhưng lại không biết rõ cuộc là có chuyện gì.

Lúc này đây là Liên Cừ, nếu như ngay cả Liên Cừ cũng nhìn không ra, Tân Vô Song và Tân Vô Phong, nhất định sẽ tìm người khác.

Bởi vì khí trời và do mang thai hài tử, Vân Khuynh càng lúc càng không thích rời giường, Tân Vô Song và Tân Vô Phong tự nhiên là tùy y.

Cho nên, muốn để Liên Cừ bắt mạch cho y, còn phải mời Liên Cừ đến ‘Phù phong các’ của Tân Vô Song.

Đuối đi Bạch Khuynh Vận hiểu kỳ vẫn muốn theo tới, Liên Cừ mang theo tâm tình trầm trọng đi tới ‘Phù phong các’.

Tần Vô Song miễn cưỡng cười nói với Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, biểu ca biết ngươi mang thai, vẫn luôn lo lắng, muốn đích thân bắt mạch cho ngươi.”

Lúc Tần Vô Phong bắt mạch, cũng là dùng lý do này.

Vân Khuynh lặng lẽ không nói gì, thành thật vươn cổ tay.

Liên Cừ nhìn đến dung nhan tiêu tụy tái nhợt rõ ràng của y, thở dài một tiếng, tự tay bắt mạch cho y.

Con ngươi như mặt nước của Liên Cừ nửa khép, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng, tràn đầy khiếp sợ và không thể tin tưởng.

Hắn bỗng nhiên mở to con ngươi, trong con mắt nhìn về Vân Khuynh mang theo vẻ bi thương.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong ở một bên nhìn thấy Liên Cừ như vậy, tâm bỗng nhiên mát lạnh, không ngừng trầm xuống.

Nhận thấy bản thân luống cuống, Liên Cừ miễn cưỡng kéo lại tinh thần, dung nhan tuấn mỹ phiêu dật xuất trần lộ ra dáng cười nhẹ nhàng trong sạch, nói với Vân Khuynh:

“Vân Khuynh và bảo bảo đều rất khỏe mạnh, thế nhưng, nam tử mang thai không giống chuyện thường, Vân Khuynh ngươi nhớ kỹ nghỉ ngơi cho tốt.”

Vân Khuynh gật đầu, sắc mặt vừa rồi của Liên Cừ y tự nhiên là thấy được, chẳng lẽ, Liên Cừ rốt cục vạch trần bí mật hắc bào tế tự lưu lại.

Thế nhưng, nếu Liên Cừ không nói, y liền không hỏi nhiều, không nên để bọn họ lo lắng thêm.

Liên Cừ ra hiệu cho Tân Vô Phong xong nói:

“Đã như vậy, Vô Song chiêu cỗ tốt Vân Khuynh, ta và biểu ca có việc đi trước.”

Cho dù trong đôi mắt đen của Tân Vô Song tràn đầy nôn nóng và bất an, nhưng hắn vẫn như cũ gật đầu nói:

“Được.”

Tân Vô Phong còn lại là đi theo Liên Cừ rời khỏi:

Nhin bóng dáng hai người bọn họ, Vân Khuynh nửa tựa trong lòng Tân Vô Song không ngừng suy đoán, thân thể này, rốt cuộc là có chuyện gì???

Ra khỏi ‘Phù phong các’ Tân Vô Phong liền khẩn cấp hỏi Liên Cừ:

“Biểu đệ, ngươi đã nhìn ra chuyện gì sao???”

Liên Cừ thở dài một tiếng, gật đầu:

“Dịch xác nhìn ra, thế nhưng, hiện nay ta, cũng bất lực.”

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong cứng lại, sâu trong con ngươi tối tăm thâm thúy là lo lắng một điểm cũng không thua Tân Vô Song:

“Như vậy, Vân nhi y, rốt cuộc là thế nào???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cổ Trùng Tàn Nhẫn

“Như vậy, Vân nhi y, rốt cuộc là thế nào???”

Liên Cừ thở dài, chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

“Không phải độc, không phải bệnh, các ngươi tự nhiên nhìn không ra.”

Tần Vô Phong theo sát phía sau hắn:

“Đó là cái gì???”

Liên Cừ nheo lại đôi mắt như mặt nước, nơi đáy mắt là thật sâu bất đắc dĩ:

“Là cổ.”

“Cổ???”

Nghe đến đây Tần Vô Phong bỗng nhiên ngăn ra, tâm hung hăng co rụt lại.

Cổ, tương truyền là một loại độc trùng do người bồi dưỡng mà thành.

Là một loại vu thuật thần bí mà tà ác.

Vốn độc trùng là do rất nhiều động vật thần bí có độc tính rất mạnh đào tạo ra, nhưng nó khác với cổ, không cùng tác dụng.

Cổ, tương truyền, đến từ phương tây Liệt Phong quốc.

Mà đúng lúc lại là thứ hạng Tân Vô Phong không thạo, lần đầu tiên trong đời, Tân Vô Phong cảm giác kinh hoảng tới cực hạn.

Lần đầu tiên khủng hoảng như thế, lần đầu tiên hoang mang lo sợ không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Là cỗ gì??? Sẽ sản sinh nguy hại gì cho Vân nhi???”

Đến lúc hỏi cái này, thanh âm của hắn thậm chí có chút run, vốn có, hắn giống Tân Vô Song tự tin có thể bảo vệ tốt Vân Khuynh.

Thế nhưng...

Chuyện thực tàn khốc hiện tại, nói cho hắn, hắn không thể bảo hộ Vân Khuynh, thậm chí, không có cách nào cứu y...

Hắn còn chưa đủ cường đại, hắn phải thay đổi càng cường đại hơn mới có thể bảo vệ tốt Vân nhi!!!

Liên Cử sửa sang lại quần áo của mình, vẻ mặt có chút chần chờ, cuối cùng mở miệng nói:

“Tử ô cỗ.”

Hắn biết Tân Vô Phong không rõ cái gì là tử ô cỗ, không đợi Tân Vô Phong đặt câu hỏi liền thuận tiện nói:

“Tử ô cỗ, là một loại cỗ trùng dài nhỏ như giun, cả vật thể phiếm hồng, bình thường nấp trong huyết quản của người, rất khó phát hiện.

Hơn nữa, loại cỗ này, đối với người thường không có một chút gây hại, duy độc... Đối với người mang thai...”

Toàn thân Tân Vô Phong run rẩy, nếu là như vậy, như vậy, đối phương nhắm vào chính là Vân Khuynh, hay là hài tử trong bụng Vân Khuynh???

Hắc bào tể tự Ám Dạ, rõ ràng là sư thúc của bọn hắn, vì sao lại hạ độc thủ với Vân Khuynh như vậy, lẽ nào Vân Khuynh tồn tại, ngăn trở chuyện gì của hắn???

Tần Vô Phong nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi, nỗ lực khiến bản thân tĩnh táo:

“Liên Cừ biểu đệ, tử ô cổ kia, đối với Vân nhi, sẽ gây nên thương tổn gì???”

Liên Cừ dừng lại cước bộ, nhìn Tần Vô Phong:

“Tử ô cổ không giống với các loại cổ ẩn trong thân thể người chậm rãi tổn hại, loại cổ này, thích nhất là hấp thu dinh dưỡng và năng lực trong cơ thể anh nhi (trẻ sơ sinh hoặc trẻ mới sinh) chưa thành hình trong bụng.

Cơ bản là bảy ngày hấp thu một lần, năng lượng mỗi lần hấp thu khá lớn.

Mà dinh dưỡng của anh nhi đến từ mẫu thể (cơ thể mẹ), mẫu thể tự nhiên cũng bị ảnh hưởng theo...

Loại cổ này, chỗ đáng sợ nhất, cũng không phải là những cái này, mà là...”

Nét mặt thanh nhã tuấn tú, phiêu dật xuất trần của Liên Cừ mang theo vẻ không đành lòng, thả chậm lời nói:

“Tử ô cổ, đáng sợ nhất, là sau khi nó hấp thu toàn bộ dinh dưỡng của anh nhi, dẫn đến anh nhi tử vong sau đó, sẽ trực tiếp ở trong mẫu thể, ăn tươi nó...”

“...”

Tần Vô Phong thở hốc vì kinh ngạc.

Ăn tươi anh hài trong mẫu thể???

Đây là chuyện tình rợn người đến thế nào!!!

Trên thế giới, làm thế nào lại có loại cổ tà ác lại tàn nhẫn như thế???

Tần Vô Phong mất đi toàn bộ lãnh tinh, hắn kéo phần áo trước ngực Liên Cừ, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị vặn vẹo đến đáng sợ:

“Vậy lấy thân thể Vân nhi có thể chống đỡ bao lâu???

Phải như thế nào mới có thể giải được loại cổ này???

Liên Cừ nhìn Tần Vô Phong lo lắng như vậy, trong con ngươi hiện lên một tia hiểu rõ và thương hại.

Vân Khuynh, quả nhiên là mệnh phạm đào hoa, tình kiếp trọng trọng a!

Tâm tình này lóe lên trong con ngươi như mặt nước của hắn, tiếp đó, chuyển thành trấn an:

“Ta trở lại một hồi, sẽ vì Vân Khuynh điều chế một ít dược vật, ngăn chặn tử ô cổ.

Thế nhưng, tối đa ta có thể áp chế ba tháng, trong vòng ba tháng, các ngươi phải giải trừ tử ô cổ.”

Nghe đến đây, Tần Vô Phong lập tức buông Liên Cừ, lo lắng hỏi hắn:

“Làm thế nào để giải tử ô cổ???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thánh Hoa Lam Ngân

“Khó.”

Đối mặt với vấn đề của Tân Vô Phong, Liên Cừ ngắn gọn trả lời một chữ.

Biểu tình của Tân Vô Phong lại biến thành một mảnh u ám, ánh mắt kiên định nói:

“Biểu đệ ngươi nói, rốt cuộc phải làm thế nào, dù khó đến mấy ta cũng sẽ nỗ lực làm được.”

“Còn có ta...”

Tân Vô Phong vừa mới nói xong, Tân Vô Song tâm thần không yên cẩn bách muốn biết Vân Khuynh rốt cuộc xảy ra chuyện gì lập tức tiếp lời.

Liên Cừ và Tân Vô Phong đều xoay người nhìn về phía Tân Vô Song.

Tân Vô Song đứng ở phía sau bọn họ, khuôn mặt tuấn mỹ trầm trọng, một đôi mắt đen tràn đầy thương yêu và dứt khoát.

Tân Vô Phong nhìn hắn, tựa như ở trên người hắn nhìn thấy chính mình.

Liên Cừ nhìn huynh đệ hai người này một chút, thở dài một tiếng:

“Các loại dược thảo khác, kỳ thực đều không có vấn đề... Biện pháp ta chung quy là có, thế nhưng, giải tử ô cổ, còn cần một loại dược rất trọng yếu, cũng rất khó lấy được —

Chính là lam ngân hoa.

Lam ngân hoa, chỉ sinh trưởng trong Tà Vu cốc ở phía Tây Liệt Phong
quốc.

Người trong Tà Vu cốc am hiểu cổ thuật, thần bí lại quái dị, giống như là
nơi một dân tộc kỳ quái sinh sống, luôn luôn chỉ lo chuyện mình, đối với
toute bộ người xâm nhập địa bàn bọn họ, đều là tàn nhẫn giết chết.

Mà lam ngân hoa, là thánh hoa Tà Vu cốc, theo ta được biết, tất cả tiêu
chí của Tà Vu cốc đều có đồ án lam ngân hoa, cho nên..."

Ngay cả lãnh địa cũng không thể xâm nhập, huống hồ, là thánh hoa của
bọn hắn!!!

Lời sau của Liên Cử, cũng không nói ra, hắn biết Tân Vô Phong và Tân
Vô Song đều hiểu.

Ai biết hắn vừa nói ra sầu lo lớn nhất, sắc mặt Tân gia hai huynh đệ
không hề có nản lòng thoái chí, trái lại là mừng như điên, trong con ngươi
đều bắn ra ánh sáng vui sướng.

"Thật tốt quá.... Thật tốt quá..."

Tân Vô Song thì thào tự nói:

"Khuynh nhi được cứu rồi... Biểu ca, lam ngân hoa cứ giao cho chúng ta,
còn dược vật khác, liền làm phiền ngươi."

Liên Cử rất không hiểu, nhìn Tân Vô Song, lại nhìn Tân Vô Phong:

"Lẽ nào, các ngươi có thể lấy được lam ngân hoa sao??? Tại sao lại vui
vẻ như vậy???"

Sắc mặt Tân Vô Phong cũng hơi hoà dịu một chút, mở miệng giải thích:

“Mấy năm trước, Vô Song từng ở Liệt Phong quốc lưu lại một đoạn thời gian, đã từng cứu được tiểu nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, Tà Vu cốc cốc chủ còn từng đưa tín vật Tà Vu cốc cho Vô Song, nói ngày sau nếu như có cần, bọn họ nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.”

Liên Cử nghe đến đây, nét mặt thanh nhã như sen lô ra tiếu ý nhợt nhạt:

“Tốt, thực sự là trong cái rủi có cái may, thiện duyên ngày trước kết thành nhân quả hôm nay, như vậy, Vô Song cũng nhanh đi Tà Vu cốc lấy lam ngân hoa trở về đi.

Ta sẽ bắt đầu chuẩn bị các dược vật khác, dù sao thời gian tử ô cổ ở trong cơ thể Vân Khuynh càng dài, tổn hại càng lớn đối với thân thể Vân Khuynh.

Hơn nữa, Huỳnh Quang chúng ta thuộc về phương Đông, Liệt Phong thuộc về phương tây, cách xa ngàn dặm, Vô Song phải nhanh chân trong vòng ba tháng trở về.”

Một phương Đông, một phương tây, hai phương hướng đối lập, đích xác cách nhau rất xa.

Thế nhưng...

“Vô Song ở lại, để ta đi đi.”

Liên Cử vừa mới nói xong, Tân Vô Phong liền mở miệng nói:

“Vân nhi hiện tại mang thai, Vô Song không thích hợp rời đi, Vô Song lưu lại, ta mang theo tín vật đến Liệt Phong quốc đi Tà Vu cốc lấy lam ngân hoa.”

Liên Cử nghe hắn nói, nhíu mày:

“Theo ta được biết, dân tộc Tà Vu cốc, là dân tộc phi thường cổ hủ, cho dù có tín vật, muôn thánh hoa của họ, sợ rằng không có khả năng.”

Tần Vô Song nheo lại đôi mắt.

Nghĩ lại cái dân tộc kia, đối với người ngoài thì tàn nhẫn lanh khốc dị thường, đối với người quen thuộc, lại nhiệt tình đe dọa người.

Liên Cử nói không sai, lam ngân hoa dù sao cũng là thánh hoa Tà Vu cốc, tuyệt đối sẽ không đơn giản đem cho người khác, hắn đi, hy vọng lấy được lam ngân hoa, tuyệt đối so với Tần Vô Phong cao hơn nhiều.

Thế nhưng...

Vân Khuynh mang thai, không thể đi lại khắp nơi, hắn sao có thể rời khỏi y trong lúc Vân Khuynh và hài tử bọn họ đều có nguy hiểm???

Tần Vô Song còn đang do dự, Liên Cử lại mở miệng khuyên nhủ:

“Liệt Phong quốc và Huỳnh Quang quá mức xa xôi, nếu như biểu ca lấy không được, biểu đệ lại đi, thời gian chắc chắn sẽ không kịp.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Quyết Định Của Vô Song

Liên Cử đem toàn bộ vấn đề, đều kéo ra.

Trong lúc nhất thời, Tân Vô Phong và Tân Vô Song, đều bắt đầu khó xử.

Tân Vô Song lo lắng Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh, không muốn rời đi, rồi lại sợ Tân Vô Phong không thể lấy được lam ngân hoa.

Tân Vô Phong muốn đi Liệt Phong quốc, nhưng cũng sợ không lấy được lam ngân hoa, ở lại, hắn cũng biết hắn không phải Vân Khuynh kỳ vọng, cho nên, hắn cũng cực kỳ mâu thuẫn.

Liên Cử từ lâu đã biết Vân Khuynh mệnh phạm đào hoa, tình kiếp trọng lượng, tâm ý của Tân Vô Phong, hắn cũng là nhìn ở trong mắt, đồng thời có ý định thành toàn.

Nếu như kiếp này Vân Khuynh nhất định phải cùng một chỗ với nhiều người, hắn mong muốn biểu ca của hắn, có thể đạt được tâm nguyện, nhận được hạnh phúc.

“Vấn đề gì đó, cũng không quan trọng bằng Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh...

Chúng ta không thể mạo hiểm, chỉ có thể lựa chọn biện pháp có lợi nhất cho Vân Khuynh

Vô Song đi lấy lam ngân hoa!!!”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vẫn như cũ trầm mặc, bọn họ không thể đơn giản hạ quyết tâm.

Liên Cừ thở dài một tiếng:

“Mà thôi, mặc kệ hai người các ngươi ai đi, sớm nhất cũng là sáng sớm ngày mai xuất phát, đêm nay các ngươi suy nghĩ kỹ xem rõ cuộc là ai đi!!!

Thời gian suy xét một buổi tối, hắn là cũng đủ để họ lựa chọn.

Trong công việc, Tần Vô Song và Tần Vô Phong cho tới bây giờ cũng không phải người dài dòng không dứt khoát.

Cho nên hai huynh đệ nghe xong Liên Cừ nói, đều gật đầu, đồng ý.

Sau khi bàn bạc, ba người liền tản đi, Tần Vô Song mang theo tâm tư phức tạp trở lại ‘Phù phong các’.

Vân Khuynh vẫn quan sát hắn, nhưng dù sao cũng không thể từ trên khuôn mặt hắn nhìn ra chuyện gì.

Tần Vô Song có vẻ có chút trầm mặc, Vân Khuynh nhíu mày, bắt đầu trở nên bất an, nhưng Tần Vô Song không mở miệng, y cũng trầm mặc.

Thẳng đến khi tắt đèn, đi ngủ.

Tần Vô Song giống như bình thường, ôm Vân Khuynh, gắt gao ôm y, thế nhưng, trong lòng ôm người hắn yêu nhất, hắn vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Hắn không thể ngủ, Vân Khuynh tự nhiên cũng là không ngủ.

Im ắng trầm mặc hơn nửa canh giờ, Vân Khuynh thở dài một tiếng, tựa đầu lên ngực Tần Vô Song, ôm thắt lưng hắn, mở miệng nói:

“Vô Song...”

Tần Vô Song nhẹ nhàng chậm chạp vỗ lưng y:

“Khuynh nhi, cũng không ngủ sao...”

Đầu Vân Khuynh cọ cọ trước ngực Tần Vô Song:

“Vô Song, rốt cuộc người kia đã làm gì cơ thể của ta. Trạng huống hiện tại của ta, rốt cuộc là thế nào???”

Tay Tần Vô Song dừng một chút, thở dài nói:

“Ta chỉ biết là không gạt được ngươi, Khuynh nhi...

Trong cơ thể ngươi, bị người hạ một loại cỗ, chúng ta trong vòng ba tháng, phải giải trừ được cỗ này.”

Vân Khuynh mím môi, ở trong trí nhớ của y, đời trước, hình như đã từng nghe qua loại sinh vật này.

Là một thứ thần bí quý dị lại ác độc khiến con người ta sợ hãi không gì sánh được.

“Cỗ đó, có tác dụng gì.”

Đôi mắt Tần Vô Song trong bóng đêm lóe ra thương tiếc, giọng điệu lại không có biến hóa quá lớn:

“Không phải loại cỗ lợi hại gì, chỉ là hấp thu tinh lực của ngươi, khiến ngươi càng ngày càng suy yếu...”

Tha thứ cho lời nói dối thiện ý của hắn, hắn chỉ là vì không muốn Vân Khuynh lo lắng hãi tử bọn họ mà thôi.

“Thực sự chỉ là như vậy???”

Tần Vô Song cười khẽ hai tiếng:

“Cái gì chỉ là như vậy. Chờ nó hút hết tinh lực của ngươi, ngươi chẳng phải là mất mạng hay sao???”

“Ách...”

Vân Khuynh ngăn người:

“Đúng vậy... Vô Song không phải nói trong ba tháng giải trừ là được sao... Lê nào rất khó khăn???”

“Đó... đó là chuyện ta hiện tại, khó quyết định nhất..”

“Có chuyện gì khó xử vậy???”

“Khuynh nhi... Muốn giải trừ cỗ này, cần một loại dược thảo, nhưng dược thảo kia, lại ở nơi rất xa...”

Tần Vô Song tinh tế nói chuyện lam ngan hoa cho Vân Khuynh, cùng với chổ khó xử của hắn.

Vân Khuynh nghe xong cười khẽ hai tiếng, trong bóng đêm thường thức sợi tóc đen tuyền của Tần Vô Song:

“Vô Song, ngươi đi đi.”

“Nhưng ta, lo lắng ngươi...”

“Vô Song... Ta trải qua nhiều năm đều như vậy, so với lúc này còn gian khổ hơn nhiều, không có ngươi ta vẫn phải đối mặt, huống hồ là hiện tại, mọi người trong Tần phủ đối tốt với ta như vậy...”

Ngươi sau khi đi, Liên Cử biểu ca, đại ca, bọn họ nhất định sẽ thay ngươi chiếu cố ta thật tốt...”

“Ta không nỡ rời khỏi người...”

Tần Vô Song như trước có chút chần chờ.

Trong bóng tối khéo miệng Vân Khuynh cong lên càng cao, cúi đầu mở miệng:

“Vô Song... Ở cùng nhau quá lâu sẽ chán... Tiếu biệt thăng tân hôn...”

Tần Vô Song cam kết.

Hắn và Vân Khuynh, lúc nào cũng khắc khắc, đời đời kiếp kiếp cùng một chỗ, hắn cũng sẽ không chán.

Thế nhưng, Vân Khuynh nói rất đúng, hắn sau khi đi, Liên Cừ và Tần Vô Phong nhất định sẽ chiếu cố tốt Vân Khuynh.

Thế nhưng đại ca và Vân Khuynh...

Không...

Vân Khuynh mang thai hài tử của hắn, hắn có thể nào nghĩ như vậy...

Nếu thế, vậy để hắn đi!

Đi Liệt Phong quốc lấy lam ngân hoa!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Vô Song Rời Xa

Tần Vô Song muốn đi Liệt Phong quốc Tà Vu cốc lấy lam ngân hoa, Tần Vô Phong cũng quyết định muốn đi.

Hai người đều kiên trì.

Sau đó tính lại khả năng lấy được lam ngân hoa, Tần Vô Phong ba hiệp bị nỗi-ao, cuối cùng quyết định Tần Vô Song đi lấy lam ngân hoa.

Nguyên nhân Tần Vô Song rời nhà, chỉ có Vân Khuynh, Tần Vô Phong và Liên Cử biết.

Gió sớm hiu hiu, mang theo hàn lanh của mùa đông, vẻ mặt bốn người đứng dưới ánh nắng đều có chút nghiêm túc.

Vân Khuynh và Tần Vô Song, càng là luôn luôn dắt cùng một chỗ.

“Vô Song, lam ngân hoa trọng yếu, sức khỏe an toàn của ngươi cũng trọng yếu, hoa phải lấy được, người cũng phải hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về.”

Bất luận bọn họ là ai đi, đều cần hiểu rõ tất cả về Tà Vu cốc.

Tối hôm qua, Tần Vô Phong đã kêu Thượng Quan Tôn đem tư liệu của Bách Hiểu Lâu đưa tới.

Nói đến Thượng Quan huynh muội, sau khi Tần Vô Hạ trở về Tần gia mấy ngày, vị ảnh vệ cuối cùng Long Khiêm cũng trở lại, đồng thời lập tức mang theo Thượng Quan huynh muội đến Bách Hiểu Lâu, giáo dục bọn họ các hạng công việc.

Đến nay, Thượng Quan Nhược Vũ vui đến quên cả trời đất, Thượng Quan Tôn như trước là đứng bên muội muội nhà mình, mặc nàng vui chơi.

Từ tư liệu Thượng Quan Tôn đưa tới, Tân Vô Phong cũng hiểu Tà Vu cốc là một nơi quỷ dị.

Cho nên, hẵn thận trọng ăn nói vắn đề an toàn của Tân Vô Song.

“Ta nhất định an toàn mang theo lam ngân hoa trở về, chờ ta, Khuynh nhi, đại ca.”

Tân Vô Song trịnh trọng nhìn Tân Vô Phong và Liên Cù:

“Đại ca, biểu ca, ta đi rồi, Khuynh nhi liền giao cho các ngươi.”

Tân Vô Phong gật đầu:

“Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố Vân nhi thật tốt.”

Vân Khuynh cười cười với Tân Vô Song:

“Ta và hài tử, đều chờ ngươi trở về.”

Nghe xong Vân Khuynh nói, Tân Vô Song mặc kệ trước mặt Liên Cù và Tân Vô Phong, đem Vân Khuynh kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của y.

Mang theo một chút lưu luyến, một chút bối rối, một chút không muốn, Tân Vô Song gian nan kết thúc nụ hôn sâu.

Sau đó không đợi Vân Khuynh phản ứng, hẵn liền xoay người rời đi.

Tân Vô Phong đen mặt, Liên Cù đỏ mặt.

Mà Vân Khuynh còn lại là che môi, nhìn bóng lưng Tân Vô Song, vừa tức giận vừa xấu hổ lại lưu luyến cùng không muốn.

Các loại tình tự phức tạp, khiến y nhất thời hoảng hốt đứng tại chỗ, chỉ có thể nhìn Tân Vô Song rời đi.

Thẳng đến khi bóng dáng Vô Song biến mất, Tân Vô Phong mới đi đến bên người y, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị cũng mềm đi:

“Vân nhi, chúng ta nên về thôi.”

Vân Khuynh lấy lại tinh thần, thu hồi đường nhìn phía xa xa, có chút râu ria.

Ba tháng.

Tính thời gian y và Vô Song thành thân, cũng chỉ có một chút thời gian như vậy, sớm như vậy đã phải chia lìa, còn chia lâu như vậy.

“Vô Song hắn....”

Vân Khuynh mang theo cười khổ nhìn về phía Tân Vô Phong và Liên Cừ:

“Có lẽ, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không về được, đêm trù tịch (giao thừa), cũng là một mình ở ngoài...

Ai, lúc đầu là Thượng Quan huynh muội, mấy ngày trước là Ngụy Quang Hàn, hiện tại lại là lam ngân hoa....

Hình như ta, luôn luôn gây phiền phức cho Vô Song!!!”

Tân Vô Phong và Liên Cừ nghe y nói xong, lập tức lắc đầu:

“Nào có, hạnh phúc kiếp này của Vô Song đều là ngươi mang đến cho hắn, thú được ngươi, là thiên đại phúc khí của hắn mới đúng.”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút cười nói:

“Đúng vậy, phúc họa đan xen, hạnh phúc và phiền phức đều là gắn với nhau.”

Mấy người từng bước từng bước, chậm rãi tiến vào Tân phủ.

Vân Khuynh vừa đi vừa cảm thán, y cùng Tân Vô Song, quen nhau yêu nhau, cũng chỉ có mấy tháng, thế nhưng y cảm thấy y và Tân Vô Song, giống như đã biết nhau một đời.

Tân phủ trang nghiêm, biểu hiện ra xem, vẫn như thường ngày.

Chỉ là, lúc này đây chia xa, đã không còn giống như ngày xưa dễ dàng gặp nhau.

Chờ đến khi gặp lại, rất nhiều chuyện, đều đã xảy ra biến hóa nghiêm trời lệch đất.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tình Huống Tân Phủ

Bởi vì sau khi Tân Vô Song đi, chỉ còn Liên Cử và Tân Vô Phong là có thể chiếu cố Vân Khuynh, lại nghĩ đến ngày sau, bụng của Vân Khuynh sẽ lớn lên, cho nên Tân Vô Phong liền để tổng quản Tân gia truyền ra tin tức, nói Vân Khuynh cùng với Vô Song rời nhà.

Bởi vậy, người trong Tân phủ, vào lúc sáng sớm vừa rời giường, vô cùng kinh ngạc khi biết một chuyện như vậy...

Tối hôm qua, nhị thiếu gia bọn họ mang theo nhị phu nhân rời nhà.

Vì sao đi, đi nơi nào, đương nhiên là chỉ có đại thiếu gia biết.

Tuy rằng một đám người hầu rất hiếu kỳ, thế nhưng, chưa nói đến chuyện đại thiếu gia bọn họ có nói cho họ hay không, chỉ là đi hỏi, cũng không ai dám hỏi đại thiếu gia lạnh như băng của Tân gia kia.

Thế nhưng, trong Tân phủ lớn như vậy, bọn người hầu không dám hỏi, nhưng lại có hai người dám trực tiếp đến tìm Tân Vô Phong chất vấn.

Mặt trời vừa mọc, từng tia nắng chiếu lên cửa sổ băng gỗ, bởi vì Tân Vô Phong tương đối bận, cho nên bọn họ đưa Vân Khuynh an bài đến chỗ Liên Cử, tạm do Liên Cử chiếu cố.

Sau khi dàn xếp tốt cho Vân Khuynh, Tân Vô Phong lại bắt đầu cúi đầu công tác.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn mang theo ngưng trọng, cẩn thận tỉ mỉ nhìn sổ sách trong tay, lại nghe ‘Phanh’ một tiếng, một bóng

dáng nổi giận đùng đùng vọt tới trước bàn làm việc của hắn.

“Đại ca!!! Tại sao nhị ca lại đi???”

Nghe thấy tam đệ nhà mình chất vấn, sắc mặt Tân Vô Phong lạnh đi, trong con ngươi tối tăm thâm thúy mang theo một tia nghiêm nghị: “Vô Hạ, tính tình lỗ mãng thất thát của ngươi có phải là nên sửa lại một chút???”

Tân Vô Hạ thân thể cứng đờ, có chút co quắp, hắn quả thực là sợ đại ca, thế nhưng nghĩ lại Tân Vô Song và Vân Khuynh chẳng nói một tiếng liền biến mất vô tung vô ảnh, hắn lại bắt đầu nỗi nóng: “Đại ca, bình thường ta cũng không phải như thế... Đại ca, vì sao Khuynh Khuynh vừa được cứu về, nhị ca lại mang Khuynh Khuynh rời nhà??? Có phải thân thể Khuynh Khuynh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không... Nhị ca và Khuynh Khuynh rõ cuộc là đi đâu???”

Tân Vô Phong mím môi: “Thế nào, chẳng lẽ chờ đến khi ngươi biết Vô Song và Vân nhi đi đâu, ngươi còn muốn đi tìm bọn họ???”

Tân Vô Phong hỏi lại khiến Tân Vô Hạ không nói gì, chỉ có thể hờ lạnh một tiếng hất đầu sang bên quật cường không nói lời nào.

Tân Vô Phong nhìn Tân Vô Hạ khó chịu, thở dài một tiếng, hắn biết hôm nay Tân Vô Hạ không có được đáp án nhất định sẽ không chịu đi: “Bên Tương Ly quốc xảy ra chút vấn đề, nhị ca ngươi đi xem tình huống, về phần Vân nhi sao, y tốt, chỉ là bởi vì y và Vô Song vừa mới thành thân, luyến tiếc xa nhau, cho nên mới cùng đi.”

Nghe xong Tân Vô Phong nói, đôi lông mày anh tuấn của Tân Vô Hạ lập tức nhăn lại: “Tương Ly quốc??? Xa như vậy, nếu thế chẳng phải nhị ca và Khuynh Khuynh ngay cả lễ mừng năm mới cũng không thể trở về sao??? Đa và nương bọn họ, chỉ có mừng một hàng năm mới về nhà, năm nay, phải bỏ lỡ sao???”

Lễ mừng năm mới...

Vẻ mặt Tân Vô Phong có chút hoảng hốt, đêm trừ tịch, mừng một năm mới...

Đối với Tân Vô Phong mà nói, đều là hai ngày quan trọng nhất.

Trong đó mừng một năm mới, là ngày duy nhất đa nương bọn hắn về nhà, ở nhà một ngày đêm, sau đó lại rời đi.

Bởi vì nương hắn luôn luôn nói thế giới lớn như vậy, nhất định phải trong lúc còn sống, du ngoạn khắp nơi một lần.

Mà lão đa sủng thê thành si của bọn hắn, tự nhiên là thí điên thí điên, không câu oán hận đem toàn bộ mọi thứ bỏ lại, cùng nương hắn du ngoạn thiên hạ.

Về phần đêm trừ tịch...

Đó là bí mật của Tân Vô Phong, cũng là một loại bệnh không tiện nói ra, là bí mật ngoài người Tân gia, tất cả mọi người đều không biết.

Ngẩn ngơ thu hồi tư tự, Tân Vô Phong gật đầu: “Đúng, đúng vậy, năm nay, Vô Song và Vân nhi, cũng không thể ở nhà mừng năm mới.”

Tân Vô Hạ gãi đầu: “Nói vậy, đa nương muốn gặp tân túc phụ Khuynh Khuynh. Phải chờ đến sang năm... Đại ca, thực sự chỉ là việc nhỏ sao, vì sao lại rời đi vào lúc này, ta nhớ kỹ, Khuynh Khuynh rất sợ lạnh, khí trời hiện tại ở bên ngoài...

“Được rồi, Vô Hạ.”

Tân Vô Phong cắt đứt hắn: “Vô luận như thế nào, Vô Song và Vân nhi cũng đã đi, ngươi hiện tại nói cái gì cũng không thể thay đổi.”

Tần Vô Hạ có chút tức giận: “Ta biết, ta chỉ là lo lắng nhị ca và Khuynh Khuynh... Còn có, vì sao một chút báo hiệu cũng không có, nói đi là đi, cũng không cho ta đến tiễn bọn họ.”

“Sự tình tương đối khẩn cấp, căn bản không kịp thông tri cho người... Lần sau, lần sau nhất định đúng lúc nói cho người... Được rồi, đại ca có công chuyện, Vô Hạ cũng đi làm việc đi.”

Thực sự mệt mỏi ứng đỗi với tam đệ nhà mình sắc bén chất vấn, một câu nói dối, cần rất nhiều luồng cuồng gom lại, nói càng nhiều, lại càng dễ có kẽ hở.

“Chuyện gì gấp như vậy, sao ta lại không thu được tin tức bên Tương Ly xảy ra vấn đề???”

Tần Vô Phong đánh giá thấp Tần Vô Hạ chấp nhất với nguyên nhân Tần Vô Song và Vân Khuynh rời đi.

Hắn có chút hoài nghi: “Ngươi vì sao muốn biết những chuyện này??? Chuyện của ngươi đã xử lý thỏa đáng chưa??? Tung tích Xích Huyết Kiếm thế nào??? Ta nghe nói Phù Vân sơn trang cũng đang sa sút???”

Tần Vô Phong càng nói càng nghiêm khắc, đe dáng vẻ bệ vệ của Tần Vô Hạ từng chút đè xuống.

Đối mặt với đại ca hắn vĩnh viễn cũng không thể phản kháng, Tần Vô Hạ luôn luôn bị phê bình.

Tần Vô Hạ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Ta đã an bài người đi Phù Vân sơn trang, động tĩnh bên kia vẫn quan sát chặt chẽ, hiện nay vẫn đang nắm chắc trong tay, ta dự định đến đầu năm sau liền tự mình đi một chuyến đến Phù Vân sơn trang.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Chuyện Xích Huyết Kiếm, nhất định phải xử lý thích đáng, đừng để người khác nghĩ Huỳnh Quang vồ lâm yếu kém, cũng đừng để triều đình Huỳnh Quang làm khó.”

Tần Vô Hạ gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, một bóng dáng màu lục nhạt bỗng nhiên xuất hiện, tiếng nói ôn nhu mềm yếu vang lên: “Đại biểu ca, nhị biểu ca hiện tại đang ở đâu??? Thực sự đã đi sao???”

Người đến một thân quần dài xanh nhạt phiêu dật, trên vai khoác lên áo lông hổ, trên khuôn mặt mỹ lệ nhu nhược mang theo tiêu tụy chọc người thương tiếc.

Là nàng, Liên Phù!!!

Nhin thấy nàng, Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ có chút mệt mỏi khi phải ứng đối với vị biểu muội được tất cả mọi người bảo hộ này.

Trước đây chỉ biết nàng có ý với Vô Song, nếu Vô Song cũng có tình với nàng, bọn họ tự nhiên vui vẻ kết thành một đôi nhân duyên.

Nhưng Vô Song căn bản không thích nàng, hơn nữa Vô Song hiện tại có Vân Khuynh, đáy mắt tâm tư càng không thể chứa những người khác.

Cứ như vậy, đối với Liên Phù vô cùng ân cần và quan tâm Vô Song liền khiến cho bọn họ khó xử.

“Nhi đệ hắn đích xác đã cùng Vân nhi ra ngoài, hiện nay không ở trong phủ.”

“A...”

Trên khuôn mặt thanh lệ của Liên Phù tràn đầy thắc mắc.

Ca ca của nàng muôn nàng gả cho nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên, nhưng nàng không thích nam nhân kia, lúc đầu mong muốn nhị biểu ca có thể giúp nàng thoát khỏi nam nhân kia...

Ai biết...

Ai!

Còn có biểu tấu của nàng, tuy rằng nàng nhìn qua vẫn luôn coi nhẹ vị biểu tấu kia, nhưng ở trong lòng nàng vẫn rất đố kị rất quan tâm.

Yên lặng quan sát nhiều ngày như vậy, nàng cũng biết biểu tấu của nàng, là một người rất ôn nhu rất đẹp rất tốt, tất cả mọi người đều thích y.

Ngoại trừ y là một người nam nhân, không thể vì nhị biểu ca sinh hài tử, nàng quả thực là một điểm đều thua kém y.

Hơn nữa, nàng nhìn ra, nhị biểu ca là thật tâm thích biểu tấu kia.

Ái tình chưa nở hoa của nàng, cứ như vậy ở trong trạng thái vừa mới hé ra, héo rũ.

Nàng hiện tại, chỉ là nhất thời còn không thể hoàn toàn buông tay, đáy lòng đối với nhị biểu ca so với người khác vẫn là thân thiết hơn, so với người khác có thêm một tia chờ đợi.

Thế nhưng hắn vừa đi như thế, không thể ở cùng nàng, nàng đã hoàn toàn, không còn hy vọng.

“Vậy nhị biểu ca hắn... Và biểu tấu, bọn họ lúc nào mới trở về???”

Tần Vô Phong nhắc lên mày kiếm, hơi trầm ngâm: “Khoảng chừng, một năm!!!”

Khi đó, hài tử của Vân nhi, hắn là đã xuất thế!

Tần Vô Phong tính toán xong, nói ra đáp án.

“Một năm???”

“Một năm!!!”

Câu trả lời của Tần Vô Phong khiến Liên Phù và Tần Vô Hạ hai người có chút khó có thể tiếp thu.

Tuy rằng Tần Vô Hạ biết Tương Ly quốc và Huỳnh Quang cách nhau rất xa, thế nhưng, qua lại một chuyến cũng không cần một năm khoa trương như vậy chứ???

Tần Vô Phong gật đầu: “Vân nhi là lần đầu tiên đi Tương Ly quốc, có lẽ Vô Song sẽ dẫn y đi đâu đó du ngoạn một đoạn thời gian, cho nên tương đối chậm.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Vô Hạ cứng đờ, vừa chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị ánh mắt Tần Vô Phong ngăn lại.

Liên Phù tự nhiên là không tiện hỏi Tần Vô Phong là Tần Vô Song rốt cuộc vì sao rời nhà, nàng chỉ có thể mang theo thất lạc và lo lắng, nói với Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ: “Như vậy, Phù nhi đi về trước, không quay rối đại biểu ca và tam biểu ca nữa.”

Tần Vô Phong gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị mềm đi một chút.

Tần Vô Hạ cũng nói: “Biểu muội thân thể ngươi không tốt, loại khí trời này, vẫn là ở trong phòng nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

“Ân, đã biết.”

Liên Phù miễn cưỡng cười cười, chậm rãi rời đi.

Nhìn bóng dáng của nàng, Tân Vô Hạ nói với Tân Vô Phong: “Làm sao bây giờ đại ca, biểu muội nàng hình như còn chưa hết hy vọng với nhị ca.”

Tân Vô Phong hơi nâng mắt liếc hắn một cái: “Vô Song là của Vân nhi, Hiên Viên Liệt Thiên là một nam nhân không tệ, ta nghĩ, nữ nhân coi trọng, nhất định sẽ trăm phương nghìn kế đạt được.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tình Của Vô Phong

Gió lạnh thổi qua, trải qua vài ngày, bầu trời bắt đầu nhẹ nhàng rơi tuyết.

Ngày ở phương Bắc, lạnh lẽo khiến Vân Khuynh chỉ muốn nằm ở trong phòng đặt đầy noãn lô (lò sưởi ấm loại nhỏ).

Vô Song rời đi, mang đi toàn bộ cuộc sống của y, khiến y miễn cưỡng, cả ngày buồn bã.

Mà Liên Phù, gần như là bởi vì tin tức y và Tân Vô Song rời phủ, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Liên Cừ luôn luôn thích u tĩnh, toàn bộ Tân phủ ngoại trừ Bạch Khuynh Vận ra, trên cơ bản không ai đi quấy rối hắn.

Cho nên, tin tức Vân Khuynh ở trong ‘Vô’ viện, bị giấu đến triệt để.

Toàn bộ Tân phủ cho đến bây giờ cũng chỉ có Tân Vô Phong, Bạch Khuynh Vận, Liên Cừ, tiểu đồng bên người Liên Cừ, và tổng quản Tân phủ năm người biết mà thôi.

Gần đây y vẫn ở tại ‘Vô’ viện của Liên Cừ, ban ngày Tân Vô Phong tương đối bận, vẫn là Liên Cừ chú ý y, chăm sóc y.

Thế nhưng Tân Vô Phong lo lắng cho y sẽ vào buổi tối giấu mọi người đem công sự đi đến ‘Vô’ viện.

Ban đêm, bầu trời tối đen, không có một ngôi sao, chỉ có bông tuyết trong suốt rơi xuống ngoài phòng, tuy rằng ở trong bóng đêm, thế nhưng nếu như nhìn kỹ, khắp nơi đều có thể thấy bông tuyết trắng ngần.

Tiểu đồng của Liên Cử ôm tầng tầng sổ sách, đi theo phía sau Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong khó có được bỏ đi y bào đen huyền, một thân trắng bạc, cổ tay áo cổ áo thêu nhung tơ màu vàng kim, còn kèm thêm một ít lông nhung, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng nghiêm nghị giống như khí trời bên ngoài.

Thế nhưng, hắn hình như còn chưa triệt để vứt bỏ màu đen tuyễn, trên vai thắt lén một chiếc áo choàng màu đen rất nặng, trên sợi tóc đen còn lưu lại một ít bông tuyết.

Hắn đẩy cửa mà vào, mang theo một luồng khí lạnh.

Bốn phía trong phòng đều đặt noãn lô, bên giường còn có hai cái, trong tay Vân Khuynh cũng có một noãn lô tinh xảo to bằng chén trà, y vẫn đang nghiêng người tựa ở đầu giường, dưới ánh đèn mờ nhạt, chuyên chú đọc quyển sách trên tay.

Tiếng Tân Vô Phong mở cửa kinh động y, khí lạnh theo cửa mà vào, khiến y e dè một chút, lôi kéo chăn bông trên người.

Y đã quen Tân Vô Phong mỗi tối đến tìm.

Thu hồi quyển sách trên tay, y nâng mi, nhợt nhạt cười với Tân Vô Phong, nói:

“Đại ca, ngươi đã đến rồi.”

Tân Vô Phong sau khi ra hiệu cho tiểu đồng phía sau nhanh chóng đóng cửa, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị trở nên ấm dần, gật đầu với Vân Khuynh, cởi xuống áo choàng rất nặng trên vai, dùng nội lực loại trừ một thân hàn khí, sau đó mới tới gần Vân Khuynh.

Tiểu đồng của Liên Cừ khéo léo đặt xuống tầng tầng sổ sách, quay về phía Vân Khuynh và Tân Vô Phong nói:

“Tân thiếu gia, Vân thiếu gia, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Vân Khuynh gật đầu với hắn:

“Được, phiền phúc ngươi, bên ngoài đường trơn, trở lại phải cẩn thận một chút.”

Tiểu đồng có chút lạnh lùng, rất giống chủ tử kia của hắn nghe xong Vân Khuynh nói, lộ ra nụ cười ấm áp:

“Vân thiếu gia, cảm tạ quan tâm, ta sẽ nhớ kỹ.”

Người ôn nhu, lại quan tâm hạ nhân như thế, không thể khiến người ở chung với y không thích y.

Tiểu đồng kia cấp tốc mở cửa rời đi.

Trong con ngươi tối tăm thâm thúy của Tân Vô Phong dập dờn một thứ giống như tiểu ý...

Bởi vì Tân Vô Phong chưa từng cười, cho nên không thể khẳng định.

Nhẹ nhàng chậm chạp nhìn Vân Khuynh, hắn mở miệng nói:

“Vân nhi luôn luôn đối tốt với tất cả mọi người...

Ân, hơn nữa cách xử sự này, thể hiện ở khắp nơi, so với thiện lương của biểu muội, có chút nhỏ bé, nhưng rất chân thực, rất tự nhiên.”

Vân Khuynh có chút xấu hổ buông xuống mí mắt:

“Ta nào có tốt như đại ca nói, ta sao có thể so với biểu muội luôn đi bang trợ người khác...”

Tần Vô Phong lắc đầu, không có tiếp tục nói sâu về vấn đề này.

Mà là ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh:

“Ngày hôm nay có chỗ nào không khỏe, tiểu chất tử (cháu) của ta có ức hiếp ngươi?”

Nói đến hài tử, Vân Khuynh lập tức tinh thần tỉnh táo:

“Có có có, đại ca, ta nói cho ngươi nga, buổi chiều ngày hôm nay lúc ở cùng Liên Cừ biểu ca, ta dĩ nhiên cảm thấy trong bụng có cái gì đó đang đá ta, Liên Cừ biểu ca nói là tiểu bảo bảo kia nha.”

Vân Khuynh như là hiến dâng vật quý, bùm bùm nói một chuỗi dài với Tần Vô Phong.

Nếu Tần Vô Song ở đây, vui mừng như vậy, chắc chắn chỉ chia sẻ cho Tần Vô Song.

Nếu không phải qua nhiều ngày quen thuộc với Tần Vô Phong một chút, Vân Khuynh cũng sẽ không không hề cố kỵ nói ra như thế.

Tần Vô Phong nghe, trong con ngươi lóe ra, có vui vẻ, có buồn bã, thế nhưng, mặc kệ là thần thái nào, đều là vì Vân Khuynh mà ra.

Hắn vì Vân Khuynh vui sướng mà vui sướng, vì hài tử trong bụng Vân Khuynh lớn lên mà vui sướng, thế nhưng, hắn cũng vì hài tử kia không thuộc về mình mà buồn bã.

Hắn, đố kị...

Đến ngày hôm nay, hắn phải thừa nhận, hắn đố kị, thực sự rất đố kị.

Trước khi Vô Song đi, hắn có một chút nhận ra tâm ý của mình, khi đó hắn không dám thừa nhận.

Sau khi Vô Song đi, giống như là mất đi một tầng gông xiềng vô hình, cộng thêm thời gian ở chung với Vân Khuynh càng dài, hắn càng cảm nhận được tâm ý đang nhảy lên của mình, càng là không thể kìm nén.

Đến ngày hôm nay, hắn đã xác định, hắn thích... Không, hắn là yêu Vân Khuynh.

Chẳng biết tại sao lại yêu, chẳng biết là vào lúc nào.

Có thể là ở lần đầu tiên gặp mặt, lúc từ trong tay Vô Song đoạt lấy y tuẫn mỹ suy nhược, vì ánh mắt mâu thuẫn mỹ lệ của y.

Cũng có thể là khi y và Vô Song ở cùng nhau, vì ánh sáng mềm mại hạnh phúc y tản mát ra.

Hoặc có lẽ bởi vì thân thể đáng thương của y, nhưng lại kiên cường mà sống.

Hay là lúc y bị Ngụy Quang Hàn bắt đi, song song yếu đuối xấu hổ giận dữ, y lại thẩn kỳ ngoan cường thực hiện ước định với Ngụy Quang Hàn...

Từ khi đệ muội Vân Khuynh này tiến vào Tần phủ, cũng chỉ là một tháng thời gian, trong một tháng này, Vân Khuynh vẫn luôn ở bên Tần Vô Song, nhưng trong đầu hắn lại có nhiều ký ức về Vân Khuynh đến vậy.

Đó là bởi vì, mỗi lần gặp được Vân Khuynh, hắn liền thật sâu ấn ở trong lòng, tỉ mỉ trân trọng.

Thế nhưng, hắn là Tần Vô Phong, Tần Vô Phong lãnh tinh, Tần Vô Phong thanh tịnh.

Cho nên, cho dù biết mình yêu Vân Khuynh, nhưng biểu hiện ra ngoài hắn vẫn chỉ là thân phận đại ca quan tâm Vân Khuynh mà thôi.

Về phần cảm tình của hắn, tình yêu của hắn, người Tân gia suốt đời chỉ yêu một người, đó là chuyện của riêng hắn, không liên quan đến Vân Khuynh, không liên quan đến Vô Song, không liên quan đến người khác.

Tân Vô Phong rất hiểu chuyện, từ lúc còn rất nhỏ cũng đã hiểu chuyện.

Hắn biết mình là đại ca, phải bảo vệ đệ đệ hoặc muội muội của mình, cho nên hắn luôn nỗ lực học tập, luyện võ.

Hắn muốn mình cường đại vô hạn, hắn muốn mình trở thành tấm khiên bảo vệ cường đại nhất cho đệ đệ mình.

Kỳ thực, Tân Vô Phong bảo vệ đệ đệ của mình như vậy, hắn sao có thể đoạt thê của đệ đệ???

Trước đây, hắn một mình chịu đựng tịch mịch cô độc, gánh vác toàn bộ trách nhiệm của Tân phủ.

Sau đó, hắn cũng chịu đựng cắt đứt một đoạn cảm tình với Vân Khuynh, lặng lẽ ôm lấy thống khổ.

Hôm nay Tân Vô Song không ở, hắn thay Tân Vô Song bảo hộ Vân Khuynh, niềm hạnh phúc thống khổ của hắn.

Hạnh phúc vì có thể ở bên người hắn thương, hạnh phúc vì có thể cho y ôn nhu khiến cho y bỏ đi phòng ngự mỉm cười với hắn, hạnh phúc vì bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy người hắn yêu.

Cũng thống khổ vì người mình yêu, có thể nhìn nhưng không thể chạm, không thể yêu.

Cụ ly hôm nay của hắn và Vân Khuynh, gần như vậy, rồi lại xa như thế.

Gần trong gang tấc xa tận chân trời, khoảng cách chân trời gang tấc, cũng không gì hơn cái này.

“Đại ca đại ca, ngươi đang nghĩ gì vậy, lẽ nào ngươi không cảm thấy khó tin sao, bảo bảo mới có một tháng, đã có thể đá ta nha.”

Thanh âm của Vân Khuynh như từ nơi xa truyền đến, kéo về toàn bộ tư tự buồn khổ của Tân Vô Phong.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bất mãn của Vân Khuynh, gật đầu:

“Đúng vậy, rất khó tin, thế nhưng, Vô Song tuấn mỹ đến khó tin, Vân nhi đẹp đến khó tin, hài tử các ngươi, có khó tin cũng là chuyện hợp lý.”

“Đại ca!!!”

Khuôn mặt Vân Khuynh có chút đỏ bừng, lấy tính tình Tân Vô Phong, sao có thể nói ra như vậy.

Giống như là truyện cười hài hước lạnh lùng.

Tân Vô Song nhìn y ngượng ngùng, trong lòng rung động càng lúc càng lợi hại.

Hắn híp mắt, ôn hòa nói với Vân Khuynh:

“Ta có thể sờ sờ nó không?”

“Cái gì???”

Trong lúc Vân Khuynh còn đang mơ màng, tay Tân Vô Phong đã luồn vào trong chăn, trượt lên quần áo, đặt lên bụng Vân Khuynh.

Đến lúc phản ứng lại, khuôn mặt Vân Khuynh oanh một cái nổ tung.

Y từ chối một chút:

“Đại ca...”

Cái này không hợp cấp bậc lễ nghĩa...

Y còn chưa nói ra miệng, Tân Vô Phong đã nói:

“Thư của Vô Song hôm trước, hỏi ta hài tử của các ngươi thế nào, như vậy ta có thể hỏi âm nói hài tử rất khỏe mạnh, đã có thể đá Vân nhi...

Không sao Vân nhi, chúng ta đều là nam nhân, hơn nữa hài tử trong bụng ngươi còn là chất tử của ta, ta chỉ là, muốn cảm nhận chất tử của ta tồn tại mà thôi.”

Vân Khuynh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng lại nghĩ thái độ làm người của Tân Vô Phong trong mấy ngày qua, tương đối trầm ổn nghiêm chỉnh, làm việc rất có chừng mực.

So với lúc mới quen thì không quá giống, nhưng thật ra so với hình dung lúc trước của Vô Song lại rất giống.

Hơn nữa, Tân Vô Phong cũng không làm động tác vượt rào nào với y, xem ra trước đó y cùng với Tân Vô Song lo lắng là vô cớ, là dư thừa.

Hiện tại, Tân Vô Phong thật sự chỉ là đang quan tâm tiểu chất tử của hắn!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Liên Cừ Từ Biệt

Bàn tay Tân Vô Phong, ấm áp, đặt ở trên bụng Vân Khuynh, cảm nhận gân mạch nhảy lên dưới bàn tay, bỗng nhiên nghĩ thật là thần kỳ —

Đó là một sinh mệnh, một sinh mệnh còn đang trong thai...

Tay hắn, đặt ở trên có vẻ hơi lâu, đặt ở trên áo đơn trơn như tờ, dường như không bao giờ muốn dời đi.

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng:

“Khụ khụ, đại ca...”

Dường nhìn của y lúc chạm đến đống sổ sách tiểu đồng của Liên Cừ đặt ở trên bàn, mạnh mẽ sáng ngời:

“Đại ca, ngươi còn có rất nhiều công sự cần phải xử lý, vậy nhanh đi làm việc đi, ta và bảo bảo đều rất ổn.”

Tân Vô Phong lấy lại tinh thần, cũng biết động tác của mình có chút vượt quá, hình như là đã lâu lắm.

Hắn buông xuống mí mắt, thu hồi tay nói:

“Được rồi, vậy Vân nhi đọc sách tiếp đi!”

Sau đó, Tân Vô Phong ngồi vào trước bàn, bắt đầu công tác.

Vân Khuynh một lần nữa cầm sách lên, chậm rãi đọc.

Hai người đều là trầm mặc, cũng rất hài hòa.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, búi tóc của Vân Khuynh hơi buông, nghiêng người tựa ở bên giường, một tay cầm noãn lô cách chăn bông đặt ở trên bụng, một tay cầm sách, chăm chú nhìn.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong là một loạt nghiêm túc chăm chú, trầm mặc lật sổ trong tay, thỉnh thoảng xoát xoát viết vài nét bút.

Thời gian im lặng trôi đi.

Vân Khuynh đem noãn lô trong tay đặt ở dưới giường, khép lại quyển sách, lôi kéo chăn bông, nhìn về phía Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong nhìn qua rất chuyên chú, rất tập trung, giống như là bỏ quên toàn bộ bên ngoài.

Da thịt của hắn dưới ánh đèn chiếu lên màu mật ong, sợi tóc màu mực bởi vì hắn cúi đầu, có chút buông xuống, vì khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn thả thêm một tia ôn hòa.

Vân Khuynh nhìn hắn, câu lên khóe môi, Tân Vô Phong nhìn rõ ràng không phải là tuyệt thế khôi băng, nhưng lại có thể tản ra một loại khí tức xa cách cự tuyệt người khác tới gần.

Hắn rõ ràng bảo vệ bọn đệ đệ của mình như vậy, không phải là người không có cảm tình, nhưng lại không biết cười???

Thực sự kỳ quái!!!

Thế nhưng hắn làm đại ca rất tốt, Vân Khuynh kiếp trước là con trai một, kiếp này mặc dù có ca ca, nhưng ngoài nhị ca ra y cũng không thân cận với ai.

Y rất muốn có một ca ca nuông chiều y.

Vô Song là người yêu, Vô Phong là đại ca.

Ha hả, gả cho Vô Song thật tốt, thỏa mãn tâm nguyện, có thêm một người ca ca, đúng rồi, còn có Vô Hạ, thêm một người đệ đệ...

Nghĩ đến chuyện này, đường nhìn của Vân Khuynh dần dần không rõ.

Sau khi mang thai, y vốn thích ngủ, huống chi hiện tại tối muộn như vậy.

Cơn buồn ngủ kia tới cực nhanh, hầu như là lập tức, Vân Khuynh liền ngủ.

Đầu hơi nghiêng bên vai, chăn bông kéo rất cao, bọc cả người vào trong, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y lộ vẻ càng thêm yếu ớt không gì sánh được.

Qua một lúc lâu, Tân Vô Phong động động đầu, buông bút trong tay, hoạt động tay một lúc, giương mắt nhìn về phía Vân Khuynh.

Liếc mắt, liền nhìn thấy Vân Khuynh đã ngủ.

Trong con ngươi của hắn bỗng nhiên mềm đi, chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng bước đến bên giường.

Cúi xuống thân thể, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Vân Khuynh.

Lông mi dày đặc đen tuyển bao trùm ở mí mắt, lưu lại bóng râm màu đen trên da thịt trắng noanh.

Cánh mũi khéo léo tinh xảo hơi hơi rung động, bởi vì ngủ rất sâu, chăn bông trên người đắp rất dày, khuôn mặt nhỏ nhắn của y lộ ra sáng bóng hồng nhạt, làn da càng có vẻ nõn nà trắng mịn.

Đường nhìn của Tân Vô Phong chuyển qua môi y, đôi mắt lóe sáng, mang theo sung sướng phát ra từ nội tâm.

Bởi vì đôi môi non hồng của Vân Khuynh hơi chu lên, khóe môi dĩ nhiên bởi vì ngủ rất sâu, chảy xuống nước bọt trong suốt.

Tân Vô Phong chuyên chú nhìn Vân nhi của hắn, thì ra y là khả ái động nhân như vậy.

Như bị mê hoặc, hắn từ từ vươn tay, ngón tay thon dài chậm rãi trượt lên chiếc cằm trơn truột của Vân Khuynh, vuốt đi nước bọt trong suốt.

Một đường trượt đến khóe môi Vân Khuynh, ngón tay tràn đầy nước bọt, thậm chí còn theo đầu ngón tay rót xuống.

Tân Vô Phong lưu luyến da thịt dưới tay mình, không muốn rút tay về, vươn đầu lưỡi đỏ tươi, liếm đi nước bọt còn lại trên ngón tay.

Trong lòng hắn có vui sướng, nhưng lại trộn lẫn đau thương.

Người này... Vì sao, không phải là của hắn???

Nặng nề thở dài một tiếng, hắn cúi người ôm Vân Khuynh, chỉnh lại thân thể y, lại thay y kéo chăn bông, sau đó mới quay về bàn chỉnh lý sổ sách.

Tầng tầng sổ sách bị hắn thu gọn chỉnh tề, hắn đi tới bình phong cạnh cửa, cầm lấy áo choàng lúc trước, đang muốn khoác lên người, lại nghe thấy tiếng rên trên giường truyền đến.

Ném đi áo choàng, Tân Vô Phong dùng tuyệt đỉnh khinh công, trong nháy mắt đi tới bên giường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh vừa rồi còn an tường khả ái hiện tại nhăn thành một đoàn, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo thống khổ, thân thể nhỏ cuộn tròn.

“Vân nhi, Vân nhi???”

Tần Vô Phong mang theo kinh hoảng trước mắt ôm y lên:

“Ngươi làm sao vậy???”

Vân Khuynh rên rỉ mở mắt, một tay che bụng, một tay gắt gao nắm chặt y bào Tần Vô Phong:

“Đau nhức... Đau quá... Đại ca... Ô ô... Bụng ta... Đau quá...”

Giống như lần trước Vô Song không ở, bụng của y đột nhiên từng đợt co rút đau đớn, đau đến mức khó có thể chịu được.

Tiếng rên rỉ thõng khổ của y mang theo khóc nức nở, Tần Vô Phong nghe mà yêu thương không ngớt.

“Vân nhi Vân nhi... Ngươi nhịn một chút, ta xem xem là có chuyện gì...”

Hắn hoảng hốt nửa ôm Vân Khuynh, nửa bắt mạch cho Vân Khuynh, chỉ thấy mạch đập hỗn loạn, nhưng vẫn như cũ không biết là chuyện gì xảy ra.

Hắn nhìn ngoài cửa, trên khuôn mặt hiện lên một tia dứt khoát, ôm cả chăn của Vân Khuynh lên:

“Vân nhi, ngươi chờ một chút, chúng ta hiện tại đi tìm Liên Cử biểu đệ, một hồi là qua, ngoan, một hồi là qua.”

Vân Khuynh ở trong lòng hắn, bởi vì bụng đau đớn mà giãy dụa, trong miệng rên rỉ một tiếng so với một tiếng càng yếu ớt, một tiếng so với một tiếng càng thê thảm.

Tâm Tần Vô Phong, bị y thõng khổ mà gắt gao siết chặt.

Đẩy cửa ra, theo từng đợt tuyết, ôm Vân Khuynh bọc kín trong chăn bông, dùng tuyết đinh khinh công bay đến chỗ gian phòng của Liên Cừ.

Gió tuyết đan xen, bông tuyết hình lục giác trong suốt, to như lông ngỗng, rơi trên đầu Tân Vô Phong, trên khuôn mặt, băng lạnh đến xương, Tân Vô Phong lại không có bất cứ cảm giác nào, hắn chỉ là toàn tâm toàn ý bay đến chỗ Liên Cừ.

Phòng của Vân Khuynh trong ‘Vô’ viện, cùng ở một sân với gian phòng của Liên Cừ, hai phòng cách nhau cũng không phải quá xa.

Một chốc liền đến, trong phòng Liên Cừ đã là một mảnh hắc ám, nói vậy hắn đã ngủ.

Vân Khuynh trong lòng Tân Vô Phong, thống khổ khóc hô dài ca, bụng đau.

Tân Vô Phong không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp phá cửa mà vào.

Lấy võ nghệ của Liên Cừ, đương nhiên là nhất khắc bọn họ đi vào liền tinh, lập tức ngồi dậy, lạnh lùng nói:

“Ai???”

Vừa mới nói xong, tiếng rên của Vân Khuynh truyền vào trong tai hắn.

“Biểu đệ, Vân nhi y đau, y kêu bụng đau.”

Trong thanh âm của Tân Vô Phong mang theo run rẩy, hai tay của hắn cũng run, toàn bộ thân thể của hắn đều đang run.

Vân nhi, Vân nhi, mắt mở trừng trừng nhìn Vân nhi thống khổ như thế, tâm của hắn giỗng như bị dao cắt.

Nghe Tân Vô Phong giải thích, Liên Cừ lập tức phủ thêm áo khoác thắp sáng đèn, vừa nhìn thấy Tân Vô Phong và Vân Khuynh, lập tức nói:

“Mau, mau đem y đặt lên trên giường.”

Tân Vô Phong lập tức đặt Vân Khuynh lên chiếc giường còn đọng lại hơi ấm của Liên Cừ, Liên Cừ lập tức bắt mạch cho y, lông mày nhẹ như khói của hắn hơi nhúi lại:

“Là cỗ trùng phát tác, đây không phải là lần đầu tiên, ta nghe nói, loại cỗ trùng này bảy ngày phát tác một lần.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong tràn đầy nôn nóng:

“Vậy hiện giờ phải làm sao???”

Liên Cừ thở dài:

“Truyền nội lực cho y, giúp y giảm bớt thống khổ, ta sẽ phổi thêm một ít được.”

Tân Vô Phong nghe xong, lập tức cầm tay Vân Khuynh truyền nội lực, nói với Liên Cừ:

“Được... Biểu đệ, nhanh đi tìm được.”

Liên Cừ gật đầu, lập tức đi phổi được, đánh thức tiểu đồng của hắn đi bốc thuốc sắc được, trong thời gian đó Vân Khuynh vẫn một mực đau đớn.

Trên khuôn mặt của Vân Khuynh tràn đầy mồ hôi, tái nhợt khiến người ta thương tiếc không ngớt.

Khuôn mặt Tân Vô Phong đồng dạng trắng bệch, hắn là bị Vân Khuynh dọa.

Nếu như có thể, hắn thật muốn thay thế Vân Khuynh, đem toàn bộ đau đớn đều dời lên người hắn.

Thực sự là chết tiệt cỗ trùng, chết tiệt hắc bào tê ti!!!

Mặc kệ hắc bào tê ti có phải là sư thúc của hắn hay không, hắn nhất định phải đi Lưu Duyến ảo cảnh một chuyến, vì Vân nhi lấy lại công đạo, đem thống khổ Vân nhi phải chịu, từng chút từng chút đòi lại!!!

“Vì sao thời gian dài như vậy, Vân nhi thống khổ còn chưa yểu đi???”

Thời gian quá dài, sắp tới nửa canh giờ, Vân Khuynh bị dǎn vặt thống khổ cực kỳ, Tân Vô Phong yêu thương không được, hắn rốt cục bạo phát, gần như hét lên hỏi Liên Cừ.

Sắc mặt Liên Cừ ngưng trọng:

“Loại cỗ trùng này vào lúc phát tác, thời gian một lần so với một lần càng dài... Thời gian dài nhất, đau nhức một ngày đêm cũng là có khả năng. Đêm nay là ta sơ sót, ta sớm nên phổi được.

Biểu ca ngươi yên tâm, ngày mai ta sẽ đem tất cả mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, giảm bớt thống khổ do cỗ trùng phát tác đến mức thấp nhất.”

Hắn vừa nói xong, tiểu đồng của hắn liền mang theo được đã sặc đến.

Tân Vô Phong nhận được bón cho Vân Khuynh, lại lăn qua lăn lại một trận, loại thống khổ này mới chậm rãi rút đi.

Sau khi kết thúc thống khổ dǎn vặt, Vân Khuynh liền mệt mỏi ngủ.

Thấy Vân Khuynh lần thứ hai ngủ, Tân Vô Phong và Liên Cừ đều nặng nề thở hắt ra.

Liên Cử cầm chén thuốc đưa cho tiểu đồng, ra hiệu cho hắn đem đi, quay về phía Tân Vô Phong nói:

“Biểu ca, còn có một việc, vốn ta định ngày mai mới nói cho ngươi, thế nhưng cổ trùng trong người Vân Khuynh đã bắt đầu phát tác, ta liền hiện tại nói luôn!”

Tân Vô Phong hồi phục lãnh tinh, nâng mi nhìn hắn:

“Chuyện gì vậy???”

“Ta phải rời đi một đoạn thời gian.”

Liên Cử chậm rãi mở miệng nói.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Khuynh Vận Đồng Hành

“Rời đi???”

Động tác trên tay Tân Vô Phong ngừng lại, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị đến dọa người:

“Vân nhi như vậy...

Chỉ có ngươi mới biết tình huống của y, ngươi đi rồi, cỗ trùng trong cơ thể Vân nhi lần thứ hai phát tác vậy phải làm sao???”

Liên Cử trấn an cười cười:

“Không sao, biểu ca, trước khi ta đi, chắc chắn sẽ chuẩn bị thỏa đáng được vật cần thiết khi cỗ trùng phát tác. Huống hồ, ta đi cũng là vì Vân Khuynh.”

Tân Vô Phong có chút không hiểu:

“Vân nhi hiện tại cần ngươi chiếu cố, ta lại không thể phân thân, chỉ có thể dựa vào ngươi, nhưng ngươi lại...”

“Dược không đủ... Biểu ca, ta muốn đi tìm dược...”

“Dược không đủ??? Là dược gì, ta phái ngươi đi tìm là dược... Người phải tự mình đi sao???”

Liên Cử thở dài một tiếng, nhìn Vân Khuynh ngủ say trên giường, trong con ngươi trong trẻo sáng bóng có chút sầu lo:

“Đúng vậy, ta phải tự mình đi, thứ đó, khắp thiên hạ, chỉ có một vị cố nhân của ta mới có.”

“Vật gì vậy???”

“Tị độc châu... Muốn giải trừ tử ô cỗ, song song cần lam ngân hoa, còn phải dùng tị độc châu phổi hợp... Tị độc châu lúc trước ở chỗ sư phụ ta, nhưng sư phụ nói cho ta biết, một năm trước hắn đã đem tị độc châu tặng người rồi.”

Lông mày Tân Vô Phong nghe đến đây bỗng nhiên nhăn lại, hắn nhớ tới tư liệu của Bách Hiếu Lâu nói về tị độc châu, trầm giọng nói:

“Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền??? Tị độc châu, ở trong tay hắn, đúng không???”

Liên Cừ gật đầu.

Sắc mặt Tân Vô Phong âm trầm, hắn càng lúc càng hận hắc bào tể ti hạ cổ trùng.

Nếu không phải Tân Vô Song từng cứu nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, muốn lấy được lam ngân hoa quả thực là khó như lên trời.

Hôm nay lam ngân hoa dễ dàng lấy được, tị độc châu lại thành một vấn đề lớn.

Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền, độc môn độc phái, nửa chính nửa tà, trên cơ bản là sổ sách của ai cũng không mua.

Người như vậy, vốn hắn là rất khó sinh tồn, thế nhưng, võ công của hắn cao cường, lại thêm một thế lực giấu mặt bảo hộ hắn, khiến địa vị của hắn ở trên giang hồ mấy năm nay càng ngày càng nặng.

Hắn được xưng là Ma quân, là bởi vì hắn làm việc tuyệt đối chỉ bằng tính tình của mình, không bận tâm người khác, hắn có thể một khắc trước còn cười với ngươi, một khắc sau liền lấy mạng ngươi.

Mà nguyên nhân muốn mạng ngươi, có thể là lời ngươi nói khiến hắn khó chịu, có thể là ăn mặc kiểu tóc của ngươi hắn nhìn không vừa mắt, cũng có thể là do tâm tình không tốt tiện tay giết ngươi...

Trong mắt hắn, tựa như không có trăng đèn, không có đúng sai, chỉ có hỉ nộ ái ố của mình hắn.

Hết lần này tới lần khác một người như vậy, tướng mạo tuấn mỹ, võ công cao cường, là đối tượng ngưỡng mộ của không ít nữ tử khuê trung võ lâm thế gia.

Những nữ tử này là vì phong thái ‘Khốc’ của hắn mà bị thuyết phục, cả đám đều muốn hòa tan lạnh tâm cứng như băng của hắn, muốn làm cứu thế chủ vĩ đại trong thế giới của hắn.

Thế nhưng nữ tử vừa đến gần hắn, không phải là chết thì chính là tàn.

Ngay cả như vậy, chúng nữ hiệp vẫn đối với hắn chạy theo như vịt.

Liên Cử am hiểu chính là tinh tượng và y thuật, võ công của hắn chỉ có thể coi là cao thủ, so với Ma quân Dạ Lạc Huyền kia, hắn không nhất định có phần thắng, huống hồ hắn rất ít khi rời khỏi Thiên Cơ đảo, ra ngoài đi đến Tân phủ vốn đã là cực hạn, hiện tại vì Vân Khuynh, lại khiến hắn phải đi tìm giang hồ Ma quân???

“Biểu đệ.”

Tân Vô Phong suy xét một chút:

“Ngươi ở lại Tân phủ, để Vô Hạ đến chỗ Dạ Lạc Huyền lấy tị độc châu.”

Liên Cử biết Tân Vô Phong quan tâm hắn, hắn ôn nhuận cười, lắc đầu nói:

“Không, chuyện Xích Huyết Kiếm gần đây đã khiếu cho toàn giang hồ không được an bình, biểu ca vẫn là để Vô Hạ biểu đệ chuyên tâm về chuyện Xích Huyết Kiếm đi.

Về phần ta, ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền kỳ thực là đệ tử của sư bá ta, tị độc châu hắn là không phải quá khó mượn...

Phương diện này nguyên do có chút phức tạp, qua một đoạn thời gian trở lại, ta sẽ nói cho biểu ca.”

Tân Vô Phong có chút kinh ngạc:

“Thật sao... Dĩ nhiên là đệ tử của sư bá ngươi, trách không được Bách Hiểu Lâu tra đến hắn thì luôn luôn có một cỗ thế lực cản trở, ra là đến từ Lưu Ly tiểu trúc.”

Huỳnh Quang tam đại giang hồ tổ chức, Phù Vân sơn trang, Ma Giáo, Lưu Ly tiểu trúc.

Phù Vân sơn trang lấy kiếm thuật vang danh, đứng trên giang hồ sừng sững mấy trăm năm, từ lâu đã là nhất đại thế gia trên giang hồ, trăm năm nay chưa từng suy bại, tuyệt đối là võ lâm thế gia của cái hùng hậu.

Ma Giáo, mấy năm trước vừa mới xuất hiện, vô danh vô phái, tự xưng Ma Giáo, nhanh chóng nuốt gọn xác nhập một vài tổ chức nhàn tản và tiểu môn tiểu phái của Huỳnh Quang, lấy tốc độ kinh người từ hai năm trước chen chân vào phái đoàn võ lâm thế gia, trở thành một trong ba thế lực lớn nhất được công nhận.

Lưu Ly tiểu trúc, là một môn phái giang hồ không ai biết đến lịch sử, nó tồn tại hơn trăm nghìn năm, bất luận đế vương Huỳnh Quang là người nào, bất luận có thay đổi triều đại hay không, bọn họ đều đến lúc tân hoàng đế đăng cơ mà tự động tìm tới cửa.

Từ nay về sau làm nhất cổ thế lực cường đại phụ tá đế vương.

Phụ tá đế vương Huỳnh Quang qua các triều đại, dường như đó là sứ mệnh của Lưu Ly tiểu trúc.

Khi hoàng đế đương nhiệm đăng cơ, người của Lưu Ly tiểu trúc từng tìm đến hoàng đế và gia gia của Tân Vô Phong, bàn bạc một vài chuyện thầm bí.

Sau đó Lưu Ly tiểu trúc một mực phụ tá đế vương hôm nay.

Đây cũng là một trong những lý do Huỳnh Quang đế vương đã từng đưa ra đề nghị Liên Cù làm quốc sư, sau khi Liên Cù cự tuyệt lại bình yên vô sự, Liên Cù, là người của Lưu Ly tiểu trúc.

“Như vậy, đồ của Lưu Ly tiểu trúc, chúng ta cũng không tiện cướp đoạt, liền phiền phức biểu đệ ngươi.

Thế nhưng, trước khi biểu đệ rời đi, thỉnh nhất định phải vì thân thể Vân nhi lưu lại được vật cần thiết.”

Liên Cù gật đầu, nét mặt mang theo một tia thương hại:

“Điểm ấy là tự nhiên, chỉ là... Biểu ca.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Tân Vô Phong:

“Ngươi quá khẩn trương... Nếu như hiện tại người khác biết ngươi vì Vân Khuynh mà khẩn trương như vậy, tâm của ngươi, sẽ bị mọi người nhìn thấy.”

“Ta...”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Ta sẽ chú ý.”

Giờ khắc này, hắn, Liên Cừ đã biết tâm tư của hắn, thế nhưng hắn tin tưởng Liên Cừ, Liên Cừ tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai.

Sau khi hai người bàn bạc kỹ lưỡng, Tần Vô Phong liền ôm Vân Khuynh rời đi, Liên Cừ đã không còn buồn ngủ, bắt đầu viết phương thuốc, chỉnh lý được thảo và hành lý.

Đêm nay, Tần Vô Phong ngồi trong gian phòng Vân Khuynh chờ một đêm, rất sợ Vân Khuynh lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Một đêm này, tuyệt ngoài phòng vẫn không ngừng rơi, hàn lanh thấu xương, tâm người trong phòng lại là ấm áp, một phòng ấm cúng.

Bởi vì Ma quân Dạ Lạc Huyền hành tung bất định, khó có thể tìm kiếm, cho nên Liên Cừ còn muốn một bên viết thư hỏi sự phụ trong Lưu Ly tiểu trúc một bên tìm kiếm Dạ Lạc Huyền.

Để có thể đúng lúc tìm được Dạ Lạc Huyền mượn tị độc châu, trời vừa sáng Liên Cừ liền lập tức giải quyết tất cả mọi chuyện.

Chỉ chờ dùng đồ ăn sáng xong là có thể cáo từ rời đi.

Bảo bối muội muội của hắn, ở Tần phủ, còn có nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên bảo vệ, hắn cũng không lo lắng.

Dược áp chế cổ trùng cho Vân Khuynh cũng đã phổi xong, không còn chuyện gì lớn khác...

Chỉ là...

Bạch Khuynh Vận, Bạch gia gia chủ, hai người ở chung một đoạn thời gian này, đã là bằng hữu rất thân mật, Liên Cừ còn đang quấn quýt có nên cáo biệt với Bạch Khuynh Vận hay không.

Lần kia hắn bói cho mình, là tình kiếp, lúc sau bói lại, thế nhưng cái gì cũng không thấy, hơn nữa, hắn phát hiện bởi vì nguyên nhân nào đó, năng lực bói toán của hắn đang lặng yên không một tiếng động giảm xuống.

Có lẽ sau khi hắn lấy được tị độc châu đi Lưu Ly tiêu trúc, tìm sư phụ của hắn Tinh Tú lão nhân một lần, hỏi một câu về huống của hắn.

Y giả bất tự y (người chữa bệnh không thể tự chữa cho mình), hắn cần tìm người khác giải thích hoặc cho hắn.

Tự suy xét một lát, Liên Cừ cuối cùng quyết định đi cáo biệt với Bạch Khuynh Vận.

Gõ cửa gian phòng Bạch Khuynh Vận, tiểu Thư mở rộng cửa rất ngạc nhiên người đến lại là Thiên Cơ đảo chủ luôn luôn không thích đi lại khắp nơi.

Thế nhưng nghĩ lại thiếu gia nhà mình cực kỳ để bụng vị đảo chủ này, hắn cũng vạn phần hoan nghênh với khách đến thăm.

Bạch Khuynh Vận cũng rất kinh ngạc khi thấy Liên Cừ đến đây.

Thế nhưng, chờ đến khi Liên Cừ nói rõ ý đồ đến, khuôn mặt khả ái của Bạch Khuynh Vận trong nháy mắt đen như đáy nồi.

Tức giận trong lòng bắt đầu tăng lên, trải qua mấy ngày ở chung, hắn đối với Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ là vạn phần thành thật, hắn rất ít khi tín nhiệm một người vừa mới nhận thức như vậy, nhưng đối với Liên Cừ, hắn hết lần này tới lần khác lại chính là như thế.

Nhưng Liên Cử thì sao?

Căn bản không coi hắn là bằng hữu, muốn đi, dĩ nhiên lúc trước không đề cập tới, đến lúc đi rồi mới nói...

Như vậy, khiến hắn không có một chút chuẩn bị tâm lý, còn không bằng không nói tốt hơn.

Liên Cử tự nhiên là nhìn ra Bạch Khuynh Vận tức giận.

Hắn lập tức trấn an Bạch Khuynh Vận, giải thích.

Hắn vừa giải thích, khiến Bạch Khuynh Vận đang ở trong sinh hoạt tìm kiếm kích thích lập tức hai mắt tỏa sáng, thượng biểu trên khuôn mặt khả ái lập tức chuyển đổi:

“Liên đại ca, nếu như vậy, ta và ngươi cùng đi tìm Dạ Lạc Huyền có được không, ta lo lắng ngươi đi một mình.”

“Ách...”

Sắc mặt thanh túyển của Liên Cử mang theo một tia ngạc nhiên, nghĩ không ra hắn lại nói như vậy, nhất thời dĩ nhiên không kịp phản ứng.

“Cái này, làm Bạch gia thiếu chủ, Khuynh Vận hắn là bề bộn nhiều việc đúng không???”

“Không bận không bận, Liên đại ca ngươi không biết, chuyện tranh quyền đoạt vị bên kia kinh thành, Tần đại ca bảo ta chỉ cần lo cho thân mình, ta đang chơi trò thất tung trốn tránh... Vừa lúc có thể đi cùng Liên đại ca.”

“Chuyện này...”

Không phải là không giỏi nói chuyện, không phải là không biết từ chối người khác.

Chỉ là người nọ là Bạch Khuynh Vận, là một người bằng hữu của hắn.

Liên Cử cùng người gặp gỡ, đối với người xa lạ hoặc mới quen luôn là xa lánh, nhưng đối với tri tâm hảo hữu thì luôn chân thành đối xử.

Bạch Khuynh Vận hôm nay chính là loại sau, đối với hảo hữu tri tâm, Liên Cử luôn luôn không giỏi cự tuyệt bọn họ thỉnh cầu.

Bạch Khuynh Vận vừa cứng vừa mềm thỉnh cầu, đến cuối cùng Liên Cử đồng ý để Bạch Khuynh Vận đồng hành.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Thực Hiện Ý Nghĩ

Bởi vì lần trước cố trùng phát tác quả thực là dọa sơ Tân Vô Phong, hơn nữa bởi vì Liên Cừ rời đi, Tân Vô Phong dự định trước khi Tân Vô Song và Liên Cừ trở về, hắn phải toàn tâm toàn ý dốc lòng chăm sóc Vân Khuynh.

Bởi vậy hắn đem toàn bộ mọi chuyện đều giao cho Tân Vô Hạ, bí mật dọn đến ‘Vô’ viện, tự mình trông nom tất cả của Vân Khuynh.

Về chuyện Tân Vô Phong giao toàn bộ công sự cho Tân Vô Hạ, Tân Vô Hạ tự nhiên là tìm mọi cách hỏi hắn vì sao.

Thế nhưng Tân Vô Phong không nói, Tân Vô Hạ cũng không làm gì được hắn.

Tân Vô Hạ muốn ảnh vệ Tân gia và người của Bách Hiểu Lâu đi thăm dò, nhưng không ai dám xung phong nhận việc điều tra hành tung đại thiếu gia nhà mình.

Cho nên Tân Vô Hạ không thể làm gì hơn là bị ép không trâu bắt chó đi cày, chẳng hiểu vì sao tiếp nhận toàn bộ mọi việc.

Cứ như vậy, người biết Tân Vô Phong và Vân Khuynh ở ‘Vô’ viện, toàn bộ Tân phủ, cũng chỉ có tổng quản Tân gia và ảnh vệ Long Liêm.

Bên ngoài tuyết ngừng rơi, bông tuyết sáu cạnh trong suốt đã không còn bay lả tả, mà là lặng im bao trùm ở trên cây, ở trên phòng ốc, trên mặt đất, đem toàn bộ phong cảnh nằm trong tầm mắt mọi người, đều lặng im che phủ một tầng lạnh lẽo.

Cộng thêm gió lạnh đến thấu xương, cho dù tuyêt ngừng rơi, phuơng bắc vẫn như trước rất lạnh.

Hiện tại Vân Khuynh thỉnh thoảng sẽ xuống giường hoạt động, thế nhưng phần lớn thời gian vẫn là lười nằm trên giường không chịu đứng lên.

Tần Vô Phong vẫn luôn ở bên cạnh y, hoặc là đọc sách, hoặc là hai người chơi cờ, hoặc là Tần Vô Phong kể chuyện giang hồ cho Vân Khuynh, hoặc là Tần Vô Phong dạy Vân Khuynh một vài tiểu kĩ xảo võ công.

Hai người nhanh chóng quen thân đối phuơng, nhanh chóng quen thuộc tồn tại của đối phuơng, mà thói quen, là một loại thẩm thấu lặng lẽ rất đáng sợ đối với tâm linh.

Thời gian, tuy rằng trôi qua rất tốt, nhưng có chút thời gian, Vân Khuynh như trước nghĩ rất buồn chán.

Nếu như không ngồi nói chuyện, lập tức sẽ thấy phiền muộn.

Tần Vô Phong không phải một người thích nói chuyện, Vân Khuynh cũng không phải một người thích la lối om sòm, hai người ở cùng nhau, có đôi khi đích xác phi thường nặng nề.

Tần Vô Phong cũng biết Vân Khuynh buồn chán, lại không biết, trong loại khí trời này, có thể làm ra vật gì cho Vân Khuynh giải buồn.

“Vân nhi.”

Tần Vô Phong bỗng nhiên nhớ tới một việc, cũng muốn hỏi Vân Khuynh một chút.

Vân Khuynh đang nghiêng người dựa vào trên giường, đem quyển sách trên tay bỏ lên trên gối, trừng mắt nhìn giường ngẩn người, nghe thấy thanh âm của Tần Vô Phong, không vui nói:

“Có, đại ca.”

“Sắp đến lễ mừng năm mới...

Đa nương hàng năm đến mừng một năm mới đều là về nhà, ngươi có muốn gặp họ không???”

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình, đa nương???

Là Tân gia nhị lão!!!

Đây là năm đầu tiên y gả cho Tân gia, tự nhiên là phải gặp... Nhưng bụng của y...

Vân Khuynh chần chờ, có chút khó có thể quyết định.

Tân Vô Phong dường như nhìn ra tâm tư của y:

“Vân nhi không cần lo lắng vấn đề hài tử.

Nếu hài tử là của ngươi và Vô Song, là tôn tử của bọn hắn, như vậy, bọn họ cũng chỉ sê thích, nào có đạo lý ghét nó???”

Vân Khuynh vươn tay vuốt bụng, cười cười:

“Đúng vậy, được rồi. Đại ca, nếu như lúc đó thuận tiện, ta muốn gặp mặt đa nương một chút.”

Tân Vô Phong gật đầu:

“Được, ta sẽ nhớ kỹ an bài.”

Nói xong, Tân Vô Phong lại không lên tiếng.

Vân Khuynh nhìn hắn, mong muốn có thể để Tân Vô Phong trò chuyện với y thêm một hồi:

“Đại ca.”

“Ân???”

Tân Vô Phong nâng mắt nhìn y.

Vân Khuynh chớp chớp mắt:

“Loại khí trời như vậy, Vô Song và biểu ca, bọn họ còn có thể lên đường sao???”

Nhớ tới hai người kia, một người vì lam ngân hoa mà đi, một người vì tị độc châu mà rời, đều đang ở trong trời băng đất tuyết vì y bôn ba.

Mỗi khi nghĩ tới bọn họ, Vân Khuynh liền cảm thấy có chút cảm động và bất an.

Tân Vô Phong tự nhiên là biết y vì sao mà hỏi, gật đầu:

“Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, hắn là một mực chạy đi, nói có việc, cũng không nhất định.

Thế nhưng, Vân nhi, nhị đệ và Liên Cử dù sao cũng là người luyện võ. Loại khí trời này, đối với người thường là bất tiện rất nhiều, nhưng đối với người tập võ mà nói, là không có trở ngại.”

Vân Khuynh có chút ước ao:

“Chờ hài tử sinh ra, ta nhất định phải chăm chỉ luyện võ, tuyệt không lười biếng.”

Tần Vô Phong nhìn Vân Khuynh, nghĩ lại trong khoảng thời gian này y lười biếng, rất khó tưởng tượng y có thể chịu khó học tập.

Thế nhưng đương nhiên, những chuyện này, Tần Vô Phong sẽ chỉ nghĩ ở trong lòng, dù thế nào cũng sẽ không nói ra.

“Đúng rồi đại ca. Lần trước, vực chủ Diêm La Ngụy Quang Hàn của ‘Vô Gian luyện ngực’ từng nói với ta, nói còn có thể ra tay với biểu muội Liên Phù...

Liên Cử biểu ca vì chuyện của ta mà rời đi, đại ca ngươi chú ý an toàn của biểu muội Liên Phù một chút.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Cái này, sư phụ của ta và Vô Song cũng đã gửi thư báo cho chúng ta, ta sẽ chú ý, kỳ thực có nghiệp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên ở đây, không cần quá mức lo lắng.

Chuyện lần trước phát sinh ở xóm nghèo, khiến Hiên Viên Liệt Thiên vẫn nuốt không trôi khẩu khí, hắn sẽ không để sự tình đồng dạng phát sinh.”

Nói đến xóm nghèo...

Con mắt Vân Khuynh bỗng nhiên sáng ngời, vừa rồi y còn cảm thấy bội phần buồn chán, hiện tại dĩ nhiên lập tức có chuyện để làm.

“Đại ca đại ca, ngươi giúp ta làm chút chuyện được không???”

Tần Vô Phong có chút hiểu kỹ:

“Được, Vân nhi thỉnh cầu, chỉ cần đại ca có thể làm được, đại ca sẽ làm tất cả.”

Những lời này... Nói ra đích thực có chút ái muội!!!

Vân Khuynh nghe, chẳng hiểu thế nào, nghĩ tới một đêm cỗ trùng phát tác kia.

Một đêm kia Tân Vô Phong ôm ấp, Tân Vô Phong kinh hoảng, Tân Vô Phong an ủi đều thật sâu ẩn vào trong ngực y.

Sắc mặt của y chẳng hiểu vì sao đột nhiên đỏ hồng, ho nhẹ một tiếng nói:

“Xóm nghèo, ta mong muốn đại ca vì bọn họ làm một chuyện.”

Tân Vô Phong nhíu mày:

“Giống như biểu muội Liên Phù cứu trợ bọn họ sao???

Điểm ấy Vân nhi yên tâm, đại ca sẽ chú ý giúp đỡ bọn họ.”

“Không.”

Vân Khuynh cắt đứt hắn:

“Không phải cách làm như của biểu muội, mà là một loại khác.”

Trong đôi mắt Vân Khuynh lóe ra tia sáng trí tuệ, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, trong nháy mắt trở nên động nhân không gì sánh được.

Xinh đẹp đến mức khiến Tân Vô Phong không dám nhìn thẳng, hắn lập tức dời đi đường nhìn:

“Vậy ý của Vân nhi, phải làm như thế nào?”

“Hì hì, ta đang buồn chán, giờ có việc làm, đại ca ngươi phải giúp ta, vì bọn họ xây dựng một khu nhà cô nhi viện và trường học.

Chúng ta phải bắt đầu từ bọn nhỏ ở địa phương kia trước, làm một chút thực nghiệm trước đã, xem xem có thể thành công hay không.”

Lần kia lúc ở xóm nghèo, Vân Khuynh cảm xúc thăng hoa, từng nhắc tới việc này với Tân Vô Song, thế nhưng bởi vì biến cố sau đó, khiến y quên đi chuyện này, đến bây giờ Tân Vô Phong nhắc tới xóm nghèo y mới nhớ ra.

Tân Vô Phong quả nhiên là không hiểu rõ cuộc y đang nói cái gì.

Trong con ngươi luôn luôn tối tăm trầm tĩnh mang theo hiểu kỳ:

“Cô nhi viện là cái gì??? Là chỗ ở của cô nhi sao... Còn có trường học, đó là cái gì vậy??? Vân nhi nói, là học viện sao???”

Vân Khuynh nhăn mày suy nghĩ một chút, gật đầu:

“Đúng, đại khái chính là ý này, ta muốn cho những hài tử kia một cơ hội, để cho bọn họ có thể công bằng lựa chọn nhân sinh của mình, mà không phải là ngay từ đầu liền mai một ở một địa phương khiến cho người ta đau lòng.

Bọn họ là hài tử, bọn họ còn có hi vọng, không nên từ hiện tại liền quyết định bọn họ sau đó là tên khất cái...”

Tân Vô Phong có chút suy nghĩ:

“Ý của Vân nhi, không phải là giống Liên Phù biểu muội, giúp đỡ tất cả mọi người, dùng phương pháp giống nhau trợ giúp bọn họ, mà là, chỉ giúp đỡ những hài tử này???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không, ta chỉ là muốn bắt đầu bang trợ từ những hài tử lần trước ta nhìn thấy, nếu như thành công, sẽ tiếp tục cải tiến, sẽ giúp đỡ càng nhiều người, cũng thử nghiệm giúp đỡ cho người không cùng giai tầng niêm linh.

Đại ca, cái gọi là cô nhi viện, chính là cơ cấu từ thiện thu dưỡng anh nhí hoặc là tiểu hài tử không có phụ mẫu và bị xã hội vứt bỏ.

Trường học cũng giống học viện, thế nhưng, trường học có chút không giống với học viện..."

Vân Khuynh nhìn Tân Vô Phong chật rã nói.

Tân Vô Phong nghe, ngừng một chút suy nghĩ rồi gật đầu, nghĩ cách làm của Vân Khuynh đúng là không giống biểu muội của hắn, ở một trình độ nhất định lại có thể chân chính cải biến càng nhiều nhân sinh và sinh hoạt cho nhiều người.

Vân Khuynh giải thích một lúc lâu, Tân Vô Phong cũng hiểu đại khái.

Tân Vô Phong hứa hẹn nói:

"Vân nhi yên tâm, ngày mai ta sẽ sai người xem xét một chút về cô nhi viện và trường học theo như lời của ngươi."

Đôi mắt đẹp sáng sủa của Vân Khuynh vòng vòng, lắc đầu:

"Kiến trúc không nên quá cổ đại..."

Đại ca, từ giờ trở đi, xây dựng lại từ đầu có được không???"

Tân Vô Phong gật đầu:

"Dù sao nhân lực vật lực chúng ta đều có, Vân nhi nói làm thế nào vậy làm thế đó."

Vân Khuynh hoan hô một tiếng:

"Thật tốt quá."

Sau đó liền hưng phấn kêu Tân Vô Phong đưa bút cho y, y muốn lập tức vẽ ra bản vẽ cô nhi viện và trường học trong tương lai.

Cầm lấy bút sau lại cảm thấy nắm trên giường viết chữ rất khó, còn rất có thể làm rót mực lên giường.

Vì vậy y thăng thắn thay đổi lười biếng, bắt đầu rời giường.

Tân Vô Phong sau khi giúp y mặc quần áo xong, y liền bắt đầu vẽ lại công trình kiến trúc trong trí nhớ.

Không hổ là Tân Vô Phong vô cùng thông minh, tuy rằng Vân Khuynh vẽ gì đó, hắn cũng chưa từng gặp qua, thế nhưng, đứng ở bên nhìn trong thời gian dài, hắn liền có thể thấy được mánh khóe trong đó.

Thậm chí đôi khi còn có thể đề xuất một vài ý kiến cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh đối với ý kiến của Tân Vô Phong đa phần cũng tiếp thu, có lúc hai người cũng sẽ tranh luận một phen.

Đương nhiên, Tân Vô Phong sẽ không đi tranh, chỉ là bình ổn tĩnh nói ra.

Thế nhưng, Vân Khuynh nói đến kích động địa phương lại rất say sưa.

Bởi vì mấy thứ này, là chuyện y muốn quên cũng luyến tiếc quên.

Ký ức này, thường ngày sẽ không tận lực nhớ tới, nhưng chung quy là sẽ bắt tự giác nghĩ đến, những thứ đã dung nhập trong xương tủy, thẩm thấu linh hồn.

Cho tới bây giờ, đáy lòng Vân Khuynh, y cũng chỉ thừa nhận mình là người của thế kỷ hai mươi mốt, một người công dân cộng hòa nhân dân Trung Hoa ở châu Á trên địa cầu, mà không tiếp thu mình là người của Huỳnh Quang.

Lúc vừa tới nơi này, y luôn luôn gặp ác mộng, luôn luôn trong lúc nửa đêm mơ mình quay về, nghĩ đến cái thế giới ban sơ kia.

Hiện tại y đã quen với thế giới này, nhưng vẫn như cũ không thể quên đi thế giới kia.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vấn Đề Chọn Địa Điểm

Từ khi Tân Vô Phong bắt đầu trợ giúp Vân Khuynh thực thi ý nghĩ của y, Vân Khuynh cả người đều tinh thần phấn chấn, quét sạch lười biếng sau khi Tân Vô Song đi.

Tân Vô Phong nhìn ra Vân Khuynh rất có hứng thú và coi trọng chuyện này, ở trong thâm tâm đối với chuyện này lại càng để bụng, cố gắng làm đến tốt nhất.

“Ngô, đại ca, chỗ ở thực sự đã chọn được rồi???”

Trong con ngươi màu đen của Vân Khuynh tựa hồ lóe ra tinh quang, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tản ra ánh sáng mỹ lệ.

Tuy rằng mấy ngày nay cái bụng đã thoảng hở ra, sờ lên có chút quái dị, thế nhưng tâm tình của y bởi vì có nơi để sử dụng hồi ức của đời trước mà vô cùng tốt.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Tân Vô Phong mang theo vài tia ôn hòa hiếm có, gật đầu:

“Đúng vậy, ngay ở phía trước Tân phủ cách đó không xa có một mảnh đất trống.”

“Ách.”

Vân Khuynh giật mình:

“Cái kia, đại ca, đoạn đường chỗ đó có phải là quá tốt, quá náo nhiệt không?”

Đầu ngón tay thon dài của Tân Vô Phong theo thói quen gõ lên mặt bàn, vẻ mặt có chút suy nghĩ:

“Đoạn đường tốt mới náo nhiệt, náo nhiệt, mọi người mới đều có thể biết.”

Vân Khuynh nghe xong đầu đầy hắc tuyến, Tân Vô Phong luôn luôn thông minh, nhưng về chuyện này, tại sao lại mắc phải sai lầm nhỏ nhặt vậy chứ?

“Đại ca, làm một cô nhi viện, làm một trường học, là vì cái gì? Là vì nhóm tiểu khắt cái, đều là thử nghiệm, ngươi để tất cả mọi người đều biết làm gì???”

Vân Khuynh có chút vô lực hỏi lại Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong nghe xong, tỉ mỉ đẽo gọt một chút, sắc mặt cũng mơ hồ biến thành màu đen:

“Cái này... Ta... Xử lý công sự quá nhiều, theo thói quen dùng ánh mắt kinh thương để chọn, Vân nhi yên tâm, ta sẽ chọn lại lần nữa.”

Vân Khuynh gật đầu:

“Đây chỉ là suy nghĩ ban đầu của ta, cũng là một lần thử nghiệm, không cần gióng trống khua chiêng, nên yên lặng tiến hành, chờ đến khi thành công rồi tuyên truyền giúp đỡ càng nhiều người...”

Còn có, trong cô nhi viện thu dưỡng, đều là hài tử, hài tử thiên tính hoạt bát, cho nên sẽ ồn ào đến hàng xóm, đại ca phải chú ý đưa cô nhi viện đến vùng ngoại thành, hoặc là đến chỗ xa...

Ân, nếu là thử nghiệm... Như vậy, thằng thắn, đại ca, chúng ta sửa lại bản vẽ một chút, xây cô nhi viện lớn hơn một chút, rồi đưa trường học xây ở

trong cô nhi viện thế nào???

Dù sao trường học là nơi mọi người học tập, tự nhiên là không thể ở chỗ quá náo nhiệt, như vậy sẽ làm bọn nhỏ mất tập trung...

Về điểm này, cùng với chọn chỗ cho cô nhi viện không mưu mà hợp, hơn nữa hài tử trong cô nhi viện chính là nhóm học sinh đầu tiên, đem trường học xây trong cô nhi viện, đúng là một lựa chọn không tệ!!!”

Vân Khuynh càng nói càng nghĩ chủ ý này tốt, đôi mắt trong mong nhìn Tân Vô Phong, mong muốn hắn có thể đồng ý.

Tân Vô Phong yêu cực kỳ Vân Khuynh như thế này, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy chờ mong, con mắt xinh đẹp lòe lòe phát sáng, giống như con mèo khỉ ái muối lấy lòng chủ nhân.

Hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt Vân Khuynh thỉnh cầu.

Huống hồ chuyện này hắn vốn có dự định hoàn toàn dựa theo ý của Vân Khuynh, hắn phải làm, chỉ là giúp đỡ Vân Khuynh thực thi mà thôi.

Hai người lần thứ hai vẽ lại, nghiên cứu.

Ngày hôm sau, địa chỉ mới lập tức chọn được.

Giống như khuynh nói, ở ngoại ô.

Vân Khuynh còn chưa rời giường, Tân Vô Phong đã đem theo nước nóng, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhẹ tay nhẹ chân tiến đi vào, lại cẩn thận khép cửa.

Hiện tại ‘Vô’ viện chỉ có Tân Vô Phong và Vân Khuynh, ở phía sau Vân Khuynh không biết, áo cơm của bọn họ đều là Tân Vô Phong tự mình động thủ.

Tần gia huynh đệ không giống với các đệ tử nhà giàu khác, thời gian bọn họ bái sư học nghệ, bị bốn người sư phụ vô lương điều giáo chính là tất cả võ nghệ mọi thứ câu toàn, bao quát những thứ như nấu nước nấu cơm.

Thế nhưng đây đã là chuyện thật lâu trước đó, sau khi Tần Vô Phong tam huynh đệ bái sư học nghệ trở về, liền không còn phải làm những chuyện như vậy.

Hôm nay, vì Vân Khuynh, Tần Vô Phong lần thứ hai về lại thời gian ‘đầy tờ toàn tập’, chỉ là lúc trước là bị các vị các sư phụ vô lương bức bách, hôm nay là cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Thời gian Vân Khuynh ở trên giường rất nhiều, cho nên căn bản kỳ thực y cũng không quá buồn ngủ, Tần Vô Phong vừa vào y liền tỉnh.

Nằm ở trong ố chăn cuộn thành một đoàn, chậm rãi mở ra đôi mắt sương mù nhìn Tần Vô Phong, dùng tiếng nói không quá thanh tịnh vừa mới tỉnh ngủ mà có chút khàn khàn mềm nhẹ kêu lên:

“Đại ca... Sớm...”

Tần Vô Phong cầm nước nóng trong tay đặt sang một bên, gật đầu:

“Sớm. Muốn đứng lên không, nếu như không muốn, rửa mặt một chút rồi nằm trong chăn đọc sách đi.”

Ở chỗ này, Tần Vô Phong triệt để rút đi lạnh lùng nghiêm nghị, dĩ nhiên có vẻ cực kỳ nhu hòa.

Vân Khuynh ôm chăn cọ cọ, y không muốn dậy...

Ố chăn thật ấm thật mềm mại, thời gian ngủ quá dài, khớp xương toàn thân đều mềm nhũn, miễn cưỡng, căn bản không muốn động, hơn nữa khí

trời bên ngoài lạnh như vậy, y dậy rửa mặt, rồi quay về ố chăn, ố chăn chắc chắn sẽ lạnh đi.

“Ngô, đại ca, ta không ăn điểm tâm, có thể để chút nữa rửa mặt sau không...”

Nếu có thể một ngày đêm ba bữa không ăn, vẫn lười nằm trên giường, thật tốt.

Ai, đến phương bắc, lúc bắt đầu mùa đông, y liền triệt để biến thành trạch nam, trạch không phải ở nhà, mà là ố chăn.

Tần Vô Phong nhìn trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y vì ngủ mà có chút đỏ ửng mang theo khẩn cầu thương cảm hè hě, cánh môi non mềm hơi chu, bộ dạng giống như là đang làm nũng, trong lòng rung động, suýt chút nữa lập tức mở miệng đồng ý.

Vừa định mở miệng, lại đột nhiên nhớ tới hài tử trong bụng y, lập tức lắc đầu:

“Không được, khí trời hiện tại lạnh như thế, Vân nhi trong bụng còn có hài tử, không ăn cơm, làm sao có thể chống lại khí trời hàn lạnh, làm sao cung cấp dinh dưỡng cho hài tử...

Hơn nữa, cỗ trùng trong cơ thể Vân nhi, là dựa vào hấp thu dinh dưỡng của hài tử mà sinh tồn, tuy rằng Liên Cừ biểu đệ dùng được vật ngăn chặn cỗ trùng, thế nhưng cỗ trùng vì sinh tồn, như trước vẫn sẽ tồn thương người và hài tử.”

Hài tử trong bụng Vân Khuynh, tuyệt đối là tử huyệt hôm nay của y, nghe xong Tần Vô Phong nói, ý lười của y rụt đi hơn nữa, lập tức phủ thêm áo quần ngồi dậy, chuẩn bị mặc vào.

Tần Vô Phong cầm lấy khăn mặt, nhúng vào trong nước nóng, lại vắt khô, đến gần bên giường nói với Vân Khuynh:

“Vân nhi không muốn dậy, vậy cứ ngồi đi, chuyện khác, giao cho ta là được.”

Vân Khuynh ngạc nhiên Tần Vô Phong, có chút không hiểu hắn nói gì.

Trong lúc y còn đang nghi hoắc, khăn mặt ấm nóng trong tay Tần Vô Phong, đã mềm nhẹ chạm lên mặt y, mang theo cảm giác ấm áp, ấm ướt, nhẹ nhàng từ trên trán y trượt xuống.

Tần Vô Phong đây... Đây... Đây là rửa mặt cho y?

Trời ơi, y lớn như vậy, dĩ nhiên để Tần Vô Phong chăm sóc y như chăm sóc tiểu hài tử...

Khuôn mặt Vân Khuynh, vừa mới nghĩ tới đây, liền tăng một cái, toàn bộ nổ tung.

Bạo đở nguyên một mảng.

Kỳ thực lúc Tần Vô Phong cầm khăn mặt đến gần y, y liền mơ hồ có chút phát hiện, chỉ là không dám tưởng tượng với tuổi của y, cùng với thân phận của Tần Vô Phong, hắn lại đi làm chuyện như vậy...

Cho nên y đang nghi hoắc, đang ngẩn người, thế nhưng ngay lúc y tự hỏi, Tần Vô Phong liền thực sự làm...

“Đại... Đại ca... Ta tự mình đến... Đến là được...”

Bởi vì xấu hổ cực độ, Vân Khuynh nói ra ngắt quãng, mất dũng khí thật lớn mới nói ra miệng.

Ánh mắt Tân Vô Phong lóe lóe:

“Không, rất nhanh là xong rồi.”

Khăn mặt lướt qua khuôn mặt Vân Khuynh, ngón tay thon dài của Tân Vô Phong tất nhiên cũng sẽ lơ đãng va chạm da thịt trắng mịn trên hai gò má của Vân Khuynh, loại xúc cảm này, khiến Tân Vô Phong vạn phần quyến luyến.

Rửa mặt lần này, Tân Vô Phong đi đi về về ngâm khăn trong nước nóng ba bốn lần, mới chân chính tính là rửa xong.

Rửa mặt xong, lại cầm lên một cái đĩa nhỏ và muối ăn, đưa cho Vân Khuynh súc miệng.

Hắn làm tất cả, so với thiếp thân sai vặt của các công tử ca còn để tâm hơn, Vân Khuynh lúc này ở trong mắt hắn thực sự trở thành trân bảo.

Lúc Vân Khuynh triệt để tỉnh ngủ, cũng may sách của Tân gia nhiều, có thi từ ca phú, cũng có lịch sử của rất nhiều các quốc gia, còn có thiên địa kinh luân các loại, y vừa lúc có thể cầm xem giết thời gian.

Không qua bao lâu, Tân Vô Phong bưng tới đồ ăn sáng, Vân Khuynh đỡ lấy để ở trên giường, thế nhưng lần này cũng không cần Tân Vô Phong uy (bón, đút) cho.

Chờ hoàn thành tất cả việc vặt, Tân Vô Phong rốt cục có thể ngồi xuống cùng với Vân Khuynh.

Cũng vào lúc này, hắn mới có thời gian nhắc tới chuyện chọn địa điểm tại ngoại ô.

Hắn nhắc tới việc này, dĩ nhiên đãn dắt hứng thú của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lười nguyên cả buổi sáng, dĩ nhiên lần đầu tiên mở miệng muốn rời giường, muốn ra ngoài, muốn đích thân đi nhìn địa phương Tần Vô Phong mới chọn một cái.

Ý tựa như là không thể đợi được!!!

Phải biết rằng, Vân Khuynh ở đây một mùa đông, ngoại trừ lần trước đi xóm nghèo, y chưa từng ra khỏi cửa phủ, hiện tại dĩ nhiên xuất hiện ý niệm đi ra ngoài trong đầu.

Ý hứng thú với chuyện này, có thể thấy rõ ràng.

“Vân nhi, bên ngoài tuyet nhẹ còn đang rơi... Hơn nữa, không ai biết chúng ta còn đang ở Tần gia, chúng ta nếu là tùy tiện đi ra ngoài, sẽ bị mọi người phát hiện, nói vậy...”

Tần Vô Phong kỳ thực không muốn Vân Khuynh đi ra ngoài chịu lạnh.

Vân Khuynh một bên mặc quần áo, một bên lắc đầu:

“Ta muốn đi xem, không có việc gì, tuyet rơi mặc dày một chút là được, tuyet rơi nhiều ngày như vậy, ta hình như còn chưa đi ra ngoài xem cảnh tuyet nha.

Hơn nữa, đại ca lợi hại như vậy, ngay cả cái gì Diêm La ‘Vô Gian luyện ngục’ đều có thể đánh chạy, còn sợ mang ta đi ra ngoài sẽ bị người khác phát hiện sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Người Bị Thương Trên Tuyết

Tần Vô Phong làm thế nào cũng nói không được Vân Khuynh, hoặc là nói, hắn luyến tiếc cự tuyệt Vân Khuynh.

Cho nên sau khi cho người lười Vân Khuynh mặc vào tầng tầng áo quần lại khoác thêm một cái áo choàng rất dày nặng, Tần Vô Phong liền ôm y, cẩn thận tránh thoát ám vệ chạy ra khỏi Tần phủ.

Bên ngoài, quả nhiên là tuyết rơi mây ngày liền, mặt đất toàn tuyết.

Hàn khí tràn ngập trong không khí khiến Vân Khuynh vô ý thức chui vào trong lòng Tần Vô Phong, cảm giác thân thể y có chút run nhẹ nhẹ, Tần Vô Phong vô cùng yêu thương, trong giọng nói mang theo trách cứ:

“Chỉ là một mảnh đất trống mà thôi, vì sao nhất định phải đi nhìn???

Chờ khí trời tốt lên rồi đi cũng được mà...”

Hắn có chút hối hận đáp ứng Vân Khuynh, sớm biết vậy hắn là thái độ kiên quyết một chút.

Vân Khuynh vươn tay nhỏ bé lôi kéo áo choàng, đem chính mình bọc trong áo choàng và trong lòng Tần Vô Phong, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noanh.

Y ngẩng đầu cười hì hì với Tần Vô Phong:

“Không sao đại ca, ta chỉ là nhìn thử một cái, nhìn xong rồi về, quá mong đợi mà.”

Nhìn Vân Khuynh như vậy, Tân Vô Phong có thể nào cũng không thể nổi giận, chỉ có yên lặng đem nội lực của mình không ngừng cuồn cuộn vận chuyển vào trong cơ thể Vân Khuynh, hy vọng có thể khiến cho Vân Khuynh giảm thiểu một ít hàn lạnh, ít khó chịu hơn một chút.

Mặt đất bị băng tuyết bao trùm một tầng, rất nhiều người đều ở trong nhà, trên đường người đi thưa thớt, Tân Vô Phong ôm Vân Khuynh không ngừng điểm đầu ngón chân bay qua đỉnh các hộ nhà dân, nhẹ tựa lông ngỗng, nhanh như chớp giật, bọn họ không kịp nhìn quang cảnh trên đường, cũng không ai có thể rõ ràng thấy bọn họ.

Mùa đông, ở trên không chạy như bay, đón gió tới lại càng thêm lạnh.

“Nếu như không phải khí trời không tốt, cảm giác hiện tại, hắn là tiêu diêu tự tại như bay.”

Vân Khuynh nho nhỏ mở miệng cảm thán một tiếng.

Trong ánh mắt Tân Vô Phong dần dần hòa tan băng tuyết:

“Chờ Vân nhi tự học được khinh công, sẽ nghĩ càng thêm tiêu dao.”

“Ân, đúng vậy, đại ca, chờ ta sinh hạ hài tử, ngươi dạy ta khinh công được không???”

Vân Khuynh vừa nói ra miệng liền có chút hối hận.

Khi đó, Tân Vô Song hắn là đã trở về, y hắn là để Vô Song dạy y.

Hơn nữa khi đó Tân Vô Phong nào có thời gian nhàn nhã như hiện tại đến dạy y, Tân Vô Phong lúc này chỉ vì chăm sóc y, đẩy lùi toàn bộ mọi chuyện, đã khiến y có chút băn khoăn, đến lúc đó sao còn có thể phiền phức Tân Vô Phong?

Trong lòng thở dài một tiếng, Vân Khuynh nghĩ, Tân Vô Phong nhất định sẽ cự tuyệt, sẽ nói Tân Vô Song sẽ dạy y.

Rõ ràng như vậy mới là chính xác, hợp lý, thế nhưng vì sao y lại nghĩ đáy lòng có chút tiếc nuối và phiền muộn?

Trong lúc Vân Khuynh còn đang miên man suy nghĩ, Tân Vô Phong đã mở miệng nói:

“Được, một lời đã định, đến lúc đó ta nhất định sẽ dạy Vân nhi trở thành cao thủ giang hồ —

Chỉ cần Vân nhi không chê khổ không ngại mệt.”

“Đương nhiên, mới sẽ không, ta là loại người sợ khổ sợ mệt sao???”

Vân Khuynh không kịp nghĩ lại, lập tức mở miệng phản bác, bảo vệ danh dự của mình.

“Đương nhiên không phải, cho nên, đến lúc đó ta sẽ không nhẹ dạ.”

Tuy rằng khí trời là lạnh, thế nhưng Tân Vô Phong lại nghĩ toàn bộ tâm đều là ấm áp đào dát.

Vốn tưởng rằng sau khi Tân Vô Song trở về, hắn không còn cơ hội tiếp cận Vân Khuynh, không nghĩ tới Vân Khuynh lại mở miệng thỉnh cầu hắn dạy khinh công.

Cứ như vậy, hắn liền có thể ở bên Vân Khuynh, thật tốt.

Tân Vô Phong tuy rằng một mực nói chuyện phiếm với Vân Khuynh, thế nhưng tốc độ dưới chân hắn, một điểm cũng không chậm lại.

Tân Vô Phong bay nhanh xẹt qua nóc nhà dưới chân, Vân Khuynh nhìn cảnh sắc chung quanh, giống như cảnh tượng ngồi trên tàu hỏa ở đời trước

Phong cảnh cây cối bốn phía đều là thụt lùi cực nhanh.

Tốc độ như vậy, không qua bao lâu liền ra khỏi thành —

Giang thành, đây cũng là Vân Khuynh vừa mới biết đến, địa phương của Tân phủ chính là một trong những thành trì nơi phương bắc, Giang thành.

Ra khỏi thành, tốc độ của Tân Vô Phong rốt cục chậm lại, bàn chân đạp lên cành cây, chậm rãi tiến về phía trước.

“Hiện tại ta và đại ca, người ở bên ngoài nhìn vào chắc hẳn là như thi như họa!!!”

Bỗng nhiên, Vân Khuynh lần thứ hai cảm thán.

“Đây là giải thích thế nào?”

Tân Vô Phong có chút nghi hoặc, hắn phát hiện, hắn luôn luôn đoán không ra trong cái đầu nhỏ của Vân Khuynh đựng những thứ gì, cũng không đoán được tâm tư của y.

Vân Khuynh tâm tình rất tốt khinh bỉ một chút, tự đắc dường như Tân Vô Phong rất ngốc:

“Đại ca, ngươi xem chúng ta hai người, một người bạch y bay nhẹ...

Được rồi, ta thừa nhận khí trời hôm nay, quần áo cũng bay không nổi, như vậy một người bạch y như tuyết, tuyệt mỹ như tranh, một người huyền y như mực, tuấn mỹ vô tư, còn ôm cùng một chỗ, ở bên trong băng thiên tuyêt địa mộng ảo ‘bay’ đi, người ở bên ngoài nhìn vào, cảnh quan này chắc hẳn rất đẹp.”

Vân Khuynh nói, tuyệt không nghĩ hai người quá mức thân mật, có lẽ là, y đã quen với phần thân mật này.

Tần Vô Phong tỉ mỉ nghe mỗi câu nói của Vân Khuynh, nghe y vừa nói như thế, tưởng tượng hình ảnh một chút, dĩ nhiên cũng cảm giác tốt đẹp khiến cho người ta tâm động.

Một bức tranh, cũng giống như từ trong lòng tuôn ra, bối cảnh tuyêt trăng, thiên địa tuyêt trăng, ở trong trời đất chỉ có hai người một trăng noãn như tuyêt, một huyền hắc như mực, gắn bó kề bên...

Quả nhiên, là rất đẹp...

Tâm trạng của Tần Vô Phong có chút dao động, thế nhưng, bọn họ đã đến nơi —

Nơi phân chia vì cô nhi viện và trường học trong miệng Vân Khuynh.

Bốn phía có chút trống trải, là vài cái cây đã héo rũ, ở đây giống hệt như lời Vân Khuynh nói lúc trước, dùng dây dài khoanh vùng theo bốn phía trên cây, chỉ là thời gian một đêm, nơi trung gian chuẩn bị xây phòng đã nhổ bỏ hoàn toàn cây cối, chỉ để lại những cái hố to lớn.

Mặt đất rất rộng, liếc mắt chỉ có thể nhìn thấy chiềng rộng ở bên, còn chiềng dài, là xa xa không thể nhìn tới.

“Thật lớn...”

Vân Khuynh thở dài một tiếng, nhìn mặt đất gồ ghề nơi đây, y hận không thể ở đây lập tức có một tòa cô nhi viện hoặc là trường học hoàn chỉnh, nhưng trước mắt vẫn là một nơi hoang vắng, trên mặt đất bị tuyêt trăng bao trùm thành một mảnh trăng bạc.

Vân Khuynh lại nhìn bốn phía, vô tội nâng mi nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca.”

Tần Vô Phong cúi đầu nhìn y:

“Ân???”

Vân Khuynh lè lưỡi:

“Ngươi nói đúng, ở đây đích xác chăng có gì đẹp...”

Tần Vô Phong có chút bất đắc dĩ:

“Là trước ngươi nhất định muốn đến xem... Ta đã nói đó chỉ là một mảnh đất trống, bốn phía ngay cả một hộ nhà dân cũng không có, hắn là sẽ không quấy rối người khác, cũng sẽ không bị người khác quấy rối...”

“Ha hả, thế nhưng, nhìn ở đây ta lại nghĩ tới một chỗ.”

Vân Khuynh lấy tay xoa xoa cằm, ánh mắt nhìn quanh bốn phía có chút suy nghĩ:

“Chỗ nào???”

Tần Vô Phong đoán không ra tâm tư Vân Khuynh tiếp tục làm bảo bảo hiểu kỳ của hắn.

“Chỗ Thượng Quan huynh muội trước đây ở, nơi đó là một mảnh rừng hoa đào xinh đẹp ở ngoại thành...

Đại ca, ngươi nói, chúng ta có nên làm một rừng hoa đào ở đây???

Vân Khuynh nói, không đợi Tần Vô Phong mở miệng, liền tự mình phủ định:

“Không, hay là thôi đi, đã có một rừng hoa đào, làm thêm một cái chăng phải là lãng phí sao...

Ân, vậy trồ̉ng loại gì đây??? Trúc xanh???

Thế nhưng trúc xanh, lại tương đối giống như nơi ẩn cư, không thích hợp
trồ̉ng ở cô nhi viện trường học...”

Tần Vô Phong bảo trì trâm mặc, để Vân Khuynh một mình quần quýt.

Chờ Vân Khuynh quần quýt ra kết quả, hẵn cứ theo đó mà làm là được.

Thế nhưng Vân Khuynh lại không muốn hẵn mặc kệ, kéo kéo ống tay áo
hở:

“Đại ca, ngươi nói loại khí trời này, trồ̉ng cái gì thì đẹp???”

Tần Vô Phong nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói:

“Hoa mai, hồng mai.”

Nghe xong Tần Vô Phong nói, đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên sáng
ngời:

“Đúng vậy, hồng mai, chính là cái này, bảo kiếm phong tòng ma lê xuất,
mai hoa hương tự khô hanh lai (*), những câu này quả thực là vì những hài
tử kia mà tạo ra, còn có ý nghĩa giáo dục, đại ca, ở đây sau đó liền trồ̉ng
hoa mai đi.”

(*) Bảo kiếm phong tòng ma lê xuất, mai hoa hương tự khô hanh lai: mũi
bảo kiếm rèn từ lửa đỏ, đóa hoa mai nở nơi xứ lạnh. Ý nói vật phải trải qua
khó khăn gian khổ mới đạt được thành tựu.

Tần Vô Phong gật đầu:

“Vân nhi nói được là được.”

Dáng cười trên khuôn mặt Vân Khuynh cứng đờ, đại ca đối với y... Thật tốt!!!

Nhin cũng đã nhìn xong, Vân Khuynh cũng không có tinh thần, lập tức nghĩ khí trời hôm nay thật lạnh, liền lôi áo choàng ở trên người:

“Như vậy, đại ca, chúng ta về...”

Còn chưa nói xong chợt nghe thấy ‘Phanh’ một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Vân Khuynh bị dọa hoảng sợ, giương mắt nhìn Tân Vô Phong, lại phát hiện hăn sắc mặt như thường nhìn chăm chăm phương hướng nào đó, y giương mắt nhìn lên, là một thứ gì đó màu lam...

Nhin hình dạng kia, hình như là... Một con, người???

Vân Khuynh trùng mắt nhìn:

“Đại ca, đó là...”

“Người.”

Tân Vô Phong dùng thanh âm vì có ngoại nhân tồn tại mà mang theo vài phần lãnh ý giải đáp nghi vấn của y.

“Vậy hăn... Đại ca sớm đã biết hăn ở đây, đúng không???”

Tân Vô Phong gật đầu:

“Đúng, vừa đến nơi đây liền phát hiện, thế nhưng khí tức của hăn hỗn loạn, hình như là bị trọng thương, nên ta không để ở trong lòng.”

“Chúng ta đây, có nên cứu hăn hay không???”

Ngoài miệng là hỏi như vậy, nhưng trong đôi mắt Vân Khuynh đã mang thêm một tia lo lắng, dường như là rất quan tâm đến tình cảnh người kia bị trọng thương giữa nơi băng thiên tuyết địa.

Tân Vô Phong nhíu mày suy nghĩ một chút, kỳ thực, xét thấy địa vị Tân gia, một số việc có thể không cần quản thì không đi quản mới là tốt nhất, nhúng tay càng ít phiền phức càng có thể duy trì cân đối, thế nhưng...

Vân Khuynh ở chỗ này, nếu như mặc kệ người nọ, Vân Khuynh liệu có nghĩ hắn lạnh huyễn vô tình???

“Vân nhi muôn cứu, chúng ta liền cứu, không muôn cứu, chúng ta liền đi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tựa Như Cố Nhân

Vân Khuynh trầm ngâm một chút:

“Đại ca, tương phùng không bằng ngẫu ngộ, nếu trùng hợp đụng phải như vậy, vậy chính là duyên phận. Chúng ta đi coi trộm một chút được không???”

Tân Vô Phong gật đầu:

“Được, chúng ta qua đó nhìn một cái.”

Nói xong hắn liền ôm lấy Vân Khuynh, bay về phía người áo lam nằm trong đất tuyết.

Vân Khuynh nâng mi nhìn Tân Vô Phong:

“Đại ca, có phải ta đã gây phiền phức cho người không???”

Tân Vô Phong lắc đầu, trấn an nói:

“Không sao, nói không chừng người này gây cho chúng ta không phải phiền phức, mà là vận may?

Nhân sinh tràn ngập biến ảo, mỗi bước đi của chúng ta chính là một canh bạc, nếu như phải đi tính toán từng bước vậy sẽ rất mệt.

Hơn nữa nhân sinh ngắn ngủi, chúng ta tận lực muốn sống tiêu sai, sống tận hứng, sống tùy tâm sở dục.

Cho nên muốn cứu, chúng ta liền cứu, không cần tính toán quá nhiều.”

Vân Khuynh gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Tân Vô Phong đã mang theo Vân Khuynh đi tới trước mặt người nọ.

Tân Vô Phong cẩn thận buông Vân Khuynh từ trong lòng ra.

Vừa rời khỏi vòng tay của Tân Vô Phong, Vân Khuynh liền cảm giác được hàn ý khắc cốt ghi xương từ bốn phương tám hướng ập đến.

Y rụt thân thể, kéo sát áo choàng trên người, một là vì chấn gió, một là vì che đi cái bụng.

Y nhìn tuyết trắng noãn trên mặt đất, xem ra đã rơi rất dày.

Bàn chân giẫm lên tuyết ấn lên một vết chân rất sâu, mặt khác Vân Khuynh còn chú ý tới, tuyết trắng bên cạnh nam tử áo lam, đã bị vết máu của hắn nhuộm thành màu đỏ.

Chung quanh đó, cũng có giọt máu bắn tung trên mặt đất, giống như một loại hồng mai nở rộ trên tuyết.

Y chậm rãi tới gần người kia, có chút hiếu kỳ ngồi xuống, đang muốn vươn tay nâng người kia lên, thắt lưng lại bị người ôm chặt lấy.

Tân Vô Phong ôm thắt lưng y lui về phía sau vài mét.

Mà nam tử áo lam vốn đang nằm sấp trên mặt đất bỗng nhiên lật người rút ra một thanh trường kiếm sắc bén chỉ về hướng lúc trước Vân Khuynh đứng.

Sắc mặt Tân Vô Phong thoáng chốc trầm xuống, trong con ngươi hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, một tia bạo ngược chàm rãnh nổi lên.

Vân Khuynh bị dọa lại càng hoảng sợ, nhìn khí thế sắc bén của người nọ thầm than may là Tân Vô Phong phản ứng rất nhanh, bằng không ngày hôm nay mạng nhỏ của y sẽ phải bàn giao đi luôn.

“Bị thương nặng như vậy, còn có thể cầm lấy kiếm của ngươi, không tệ.”

Tuy rằng vì động tác của hắn mà không vui, thế nhưng Tân Vô Phong vẫn như trước không chút keo kiệt tán dương hắn.

Người nọ diện mạo anh tuấn phi phàm, mày kiếm tú mục, sắc mặt tái nhợt tựa như tuyết trắng bên cạnh, không có nửa phần huyết sắc, con mắt của hắn sâu thăm không thấy đáy, trong con ngươi không có nửa phần thần thái, trái lại là mang theo vài phần mờ mịt.

Chậm rãi, mờ mịt trong mắt hắn rút đi, nhìn Vân Khuynh và Tân Vô Phong:

“Là các ngươi đã cứu ta???”

Hắn giãy dụa nghĩ muôn đứng dậy, vậy mới phát hiện, bản thân đã ngã vào trong đất tuyet.

Vân Khuynh không có mở miệng, Tân Vô Phong hừ lạnh:

“Vốn là dự định cứu ngươi, nhưng hiện tại không được. Tin tưởng trên thế giới này, không ai lại ngu đến mức cứu người chỉ kiểm vào hắn.”

Tân Vô Phong vừa mới nói xong, người nọ lập tức buông kiếm trong tay.

Trường kiếm băng lãnh rơi xuống trong tuyết, nét mặt anh tuấn của nam tử dường như không có biểu tình, đáy mắt cũng là một mặt sâu thăm, hắn nhìn Tân Vô Phong và Vân Khuynh:

“Nhi vị không cứu ta cũng không sao, nhưng thỉnh nhất định phải cứu công tử nhà ta, công tử nhà ta bị kẻ xấu hạ độc trọng thương, ngày hôm nay

còn hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì trọng thương, ta chỉ có thể mang hắn chạy đến nơi đây —

Thế nhưng độc của công tử không thể buông tha, thỉnh nhị vị nhất định phải cứu công tử nhà ta!!!”

Lông mày Tân Vô Phong càng nhíu càng chặt, vật liệu may mặc trên người nam tử áo lam phi phàm, mộc bài bên hông càng khiến hắn quen thuộc không gì sánh được, công tử nhà hắn...

Lúc trước để Bạch Khuynh Vận tự lo thân mình, hắn lại lơ đãng bị kéo vào trong, người này rốt cuộc là cứu hay không cứu?

Hắn còn đang suy tư, Vân Khuynh cũng đã mở miệng:

“Công tử nhà ngươi hiện ở nơi nào?”

Người áo lam kia nâng tay, chỉ về phía đại thụ hắn vừa rơi xuống.

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình:

“Ở trên cây?”

Người nọ gật đầu.

Vân Khuynh chuyển hướng Tân Vô Phong:

“Đại ca, ngươi đem công tử nhà hắn đưa xuống đây đi!”

Tân Vô Phong liếc nhìn Vân Khuynh và người nọ, nếu Vân Khuynh muốn cứu, như vậy hắn liền cứu đi, nếu như người nọ là người bên kia, Tân gia đàng lẽ sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ vậy, hắn thả người nhảy lên, nhảy đến mặt trên cành cây, rốt cục ở trên cành tìm thấy một người nam tử ngân bào, cầm lấy áo người nọ, đem người nọ mang xuống dưới.

Giống như lời của nam tử áo lam, nam tử này đích thật triệt để hôn mê, ngay cả một tia ý thức cũng không có.

“Là hắn sao?”

Tần Vô Phong ném xuống người trong tay, nói với nam tử áo lam, sắc mặt không có biểu tình của nam tử áo lam hơi hơi đổi, tuy rằng rơi xuống hạ phong nhưng khí thế không chút nào thua:

“Đúng, vị này chính là công tử nhà ta, thỉnh hai vị cứu công tử.”

Tần Vô Phong buông xuống mi mắt:

“Ngươi tự thân khó bảo toàn, lại có tư cách gì để cho chúng ta cứu công tử nhà ngươi?”

Nam tử áo lam giật mình, Vân Khuynh có chút không thể tin nổi nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca?”

Y không nghĩ Tần Vô Phong là loại người sẽ vì thù lao mà ra tay cứu người.

Tần Vô Phong trấn an nhàn y, ý bảo y trước đó không nên mở miệng, sau đó nói với nam tử áo lam:

“Tôi thiểu, ngươi phải nói cho chúng ta biết, nếu như cứu các ngươi, chúng ta sẽ có lợi ích gì? Đừng là chờ tới khi chúng ta cứu các ngươi, các ngươi lại mang đến cho chúng ta một thân phiền phức.”

Nam tử áo lam kia giật mình, hiển nhiên hắn không thể thay thế chủ tử của hắn làm ra quyết định.

Tần Vô Phong nhìn khuôn mặt quen thuộc của nam tử ngân bào, thở dài một tiếng:

“Nếu như không thể hứa hẹn, chí ít phải làm được điều kiện của ta.”

Nam tử áo lam lung lay đầu, bởi vì mất máu quá nhiều, ý thức của hắn dường như có chút không rõ:

“Điều kiện gì?”

“Chúng ta có thể cứu các ngươi, thế nhưng ta muốn trước khi cứu ngươi, giải độc cho công tử nhà ngươi, trong lúc giải độc cho hắn, ngươi phải trước khi hắn tỉnh lại, dẫn hắn rời đi.”

“Cái này...”

Nam tử áo lam có chút nghi hoặc:

“Công tử nhà ta thân phận bất phàm, nếu biết các ngươi là ân nhân cứu mạng của hắn, ngày khác nhất định trọng lượng có thưởng, công tử vì sao phải như vậy...”

Ánh mắt Tần Vô Phong lạnh lẽo:

“Đây là chuyện của chúng ta, một câu nói, ngươi đáp ứng hay không đáp ứng?”

Hắn nhìn động tác của Vân Khuynh đưa tay đặt ở bên môi hà hơi mà yêu thương, là ám vệ võ công cao cường, làm một chuyện mà lại lè mề như vậy, đáp ứng liền đáp ứng, không đáp ứng hắn liền mang Vân nhi đi, hắn không muốn ở lại chỗ này lãng phí thời gian hại Vân nhi bị lạnh.

Vân Khuynh rất lạnh, thế nhưng y lại cảm thấy hứng thú đối với thân phận hai người này, nghe xong điều kiện của Tân Vô Phong, y biết lai lịch hai người này Tân Vô Phong tám chín phần mười là biết đến, hình như rất không tầm thường —

Hình như, y lại chọc phải phiền phức, nếu như Tân Vô Phong thực sự quyết định không cứu, như vậy liền không cứu.

Nam tử áo lam cảm giác được thể lực công lực của mình đang không ngừng trôi đi, lại nhìn nam tử ngân bào không có một chút tri giác nằm trên đất tuyết nói:

“Được, ân tình của công tử Lam Hiên tuyệt không tiết lộ, thế nhưng, Lam Hiên sẽ ghi tạc trong lòng, ngày khác công tử nếu có chuyện gì có thể...”

“Được rồi, câm miệng của ngươi lại, chuyện ta làm không được, ngươi lại càng không thể giúp.”

Tân Vô Phong không chút khách khí nói lại, cúi người, giúp Lam Hiên điểm mấy huyệt đạo, lại vận chuyển nội lực vào trong cơ thể hắn để cho hắn đứng lên một lần nữa:

“Được rồi, ngươi hắn là còn có thể kiên trì một hồi, hiện tại ôm công tử nhà ngươi, đi theo ta.”

Lam Hiên mặt lộ vẻ cảm kích, đứng lên từ trong tuyết, đem kiếm thu vào vỏ kiếm, nhẹ nhàng cẩn thận ôm lấy nam tử ngân bào nhìn về phía Tân Vô Phong và Vân Khuynh.

Hắn đi theo công tử nhà hắn nhiều năm, gặp qua không ít người có quyền thế, luận về tướng mạo, đều không bằng bạch y công tử kia, luận về khí thế, lại càng không bằng huyền y công tử nọ.

Không hiểu hai người rốt cuộc là thân phận gì, lại đưa ra thỉnh cầu kỳ
quái như vậy...

Tần Vô Phong một lần nữa ôm Vân Khuynh vào lòng, bởi vì không có
nội lực, thân thể Vân Khuynh đứng một hồi trong gió lạnh đất tuyet băng
lạnh lợi hại, Tần Vô Phong dùng sức ôm chặt y, muốn đem cho y ấm áp.

Vân Khuynh cũng bởi vì hàn lạnh mà tự động chui vào lòng Tần
Vô Phong, dán chặt lên hắn chỉ đem khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà có
chút đỏ lên lộ ra bên ngoài.

Đầu ngón chân Tần Vô Phong một điểm, bắt đầu rời đi rất nhanh.

Vân Khuynh búi lấy cánh tay Tần Vô Phong nhìn về phía sau:

“Đại ca. Người kia có thương trong người. Tốc độ của ngươi, hắn đuổi
kịp sao?”

Dưới chân Tần Vô Phong không có chút nào chậm lại, cúi đầu ôn hòa
nói với Vân Khuynh:

“Không sao, ta đã đem tốc độ đè xuống rất nhiều.”

“Ân, đại ca biết bọn họ là ai... Đúng không? Lần này thật sự là phiền
phức sao?”

Tần Vô Phong nhướng mày:

“Đúng vậy, ta đại khái đã biết thân phận bọn họ...

Lần này, thật đúng là một phiền toái nhỏ, nhưng thôi không sao, thị
vệ kia đã đáp ứng điều kiện của chúng ta, chắc hẳn hắn không phải là loại
người không giữ lời.”

Vân Khuynh rụt đầu, tựa ở trước ngực Tần Vô Phong:

“Chúng ta đây muốn đem bọn họ đi đâu? Đến Tân phủ sao?”

“Vân nhi ngốc, đưa đến Tân phủ thân phận của chúng ta chẳng phải là bại lộ sao, yên tâm đi, ta tự có biện pháp.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Hồi Xuân Được Đường

Bầu trời như trước bay bay bông tuyết sáu cạnh nho nhỏ, đường như lúc nhìn vào đất trống, Tân Vô Phong ôm Vân Khuynh lấy tốc độ cực nhanh phóng qua từng cái nóc nhà.

Duy nhất không giống lúc đi, chính là bởi vì hai người phía sau bọn họ, tốc độ chậm không ít.

Chờ đến khi bọn hắn trở lại Giang thành, đã đến gần buối trưa.

Trong tâm tư kinh ngạc của Vân Khuynh, Tân Vô Phong dĩ nhiên mang theo bọn họ trực tiếp tiến nhập một viện tử xa lạ.

“Nơi này là...”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, hiểu kỳ không gì sánh được.

“Được phô (hiệu thuốc) lớn nhất Giang thành, lệ thuộc Tân gia ‘Hồi Xuân đường’. Được mấy ngày nay ngươi dùng trên cơ bản đều đến từ đây.”

Tân Vô Phong hết sức giải thích.

Vân Khuynh gật đầu:

“Ta nghe Vô Song nói qua, đại ca, Vô Song và tam đệ ba người, đại ca chủ quản thương trường, Vô Song chủ quản triều đình, tam đệ chủ quản võ lâm, ‘Hồi Xuân đường’ này chính là đại ca chủ quản đúng không!”

Tân Vô Phong vừa ôm Vân Khuynh hạ xuống, mấy cái bóng dáng từ bốn phía trong sân xoát xoát nhảy ra, hạ xuống, sắp xếp chỉnh tề, lặng yên

không tiếng động.

Những người này đều mang theo nhân bì diện cụ trắng như tuyết, một thân tuyết bạch, ẩn trong các góc bị tuyết trắng bao trùm căn bản không thể phát hiện.

Thấy những người này, Vân Khuynh bỗng nhiên cảm giác hàn khí xâm thân, không phải khí trời lạnh, mà là một loại lạnh lẽo phát ra từ trong khung, sát khí!!!

Ngón tay y bỗng nhiên níu chặt, chăm chú lôi kéo quần áo Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong cúi đầu, trấn an lắc đầu với Vân Khuynh, sau đó cẩn thận buông Vân Khuynh, từ trong lòng móc ra một lệnh bài.

Lệnh bài màu vàng kim, mặt trên chạm rỗng điêu khắc một con kim long tinh xảo, trên thân kim long có tự thể đặc biệt của Huỳnh Quang viết ra chữ ‘Tân’.

Những người đó vừa thấy lệnh bài liền lập tức xoát xoát biến mất, bọn họ từ khi xuất hiện đến khi biến mất, không có kẻ nào nói một câu, giống như bọn họ xuất hiện, chỉ là một cái ảo giác của Vân Khuynh.

Đi theo phía sau bọn họ là người áo lam ôm chủ tử của hắn, từ phía sau đi tới, khiếp sợ trông thấy lệnh bài trong tay Tân Vô Phong, sắc mặt mơ hồ trắng bệch:

“Ngươi... Các ngươi... Là ‘Ám hoàng’?”

Đó là lệnh bài ‘Ám hoàng’, trong thiên hạ chỉ có ba cái, giống nhau như đúc, được Tân Vô Phong tam huynh đệ tùy thân mang theo.

May mắn người áo lam chỉ là một thị vệ, nếu là chủ tử của hắn, nhất định sẽ biết ‘Ám hoàng’ ngụ ý cái gì, đây không chỉ là một cái tượng trưng không thể vượt qua cho tất cả thế lực ngoài sáng trong tối của Huỳnh Quang.

Mà còn là tượng trưng nắm giữ một nửa Huỳnh Quang, cùng thiên tử triều đại đương thời chia đôi thiên hạ.

Tần Vô Phong lạnh lùng liếc nhìn hắn:

“Tốt nhất đem miệng của ngươi, ngậm lại cho ta một chút.”

Nói xong mang theo Vân Khuynh đẩy ra một gian nhà trong hậu viện ‘Hồi Xuân đường’, thị vệ áo lam kia thật lâu mới hồi thần.

Nghe thấy tiếng hừ lạnh của Tần Vô Phong ở trong phòng mới lấy lại tinh thần, ôm chặt công tử nhà mình đi vào theo.

Mấy người vừa đi không được bao lâu, một người áo xám vội vã đi đến, trông thấy Tần Vô Phong, lập tức hành lễ:

“Đại công tử...”

Tần Vô Phong đưa tay đỡ lấy:

“Không cần đa lễ, Nam đường chủ đi chuẩn bị một ít noãn lô tới trước

Cố gắng chuẩn bị nhiều một chút.”

Nam Liệt gật đầu lập tức lui xuống.

Vân Khuynh tự nhiên biết Tần Vô Phong phân phó như thế là vì ai, trong lòng ấm áp dào dạt, một cỗ tư vị thuộc về hạnh phúc vây quanh y, tựa như ở trong lòng Tần Vô Phong, ấm áp không thể tin nổi —

Đây, đây là sủng nịch của đại ca đối với tiểu đệ sao?

Nếu như quả thật là vậy, Vô Song và Vô Hạ cũng quá hạnh phúc.

‘Hồi Xuân đường’ đường chủ Nam Liệt đi xuống sau, Tân Vô Phong nói với thị vệ áo lam:

“Đem công tử nhà ngươi thả ở trên giường, một hồi ta sẽ tìm người bắt mạch giải độc cho hắn.”

Lam Hiên gật đầu:

“Cảm tạ ‘Ám hoàng’ đại nhân.”

Lúc này hắn rốt cục hiểu vừa rồi Tân Vô Phong vì sao cứu người không cần hồi báo.

Đích xác, lấy thân phận ‘Ám hoàng’, muốn làm cái gì mà không được?

Nếu như thực sự làm không được, hắn cũng nhất định làm không nổi, thậm chí ngay cả công tử nhà hắn cũng không nhất định có thể làm được.

Từ khi biết thân phận Tân Vô Phong sau, Lam Hiên lập tức thận trọng hơn.

Vân Khuynh ngồi ở một bên, xoa xoa bàn tay trắng noãn nhỏ bé của mình, chờ Nam Liệt đem noãn lô tới.

Tân Vô Phong ở một bên liên tiếp nhìn y, hận không thể kéo tay của y giấu ở trong lòng truyền hơi ấm.

May là tốc độ của Nam Liệt không tính chậm, lập tức mang theo bốn năm hạ nhân, cầm theo bốn cái noãn lô, phân biệt đặt ở bốn góc gian nhà, trong tay Nam Liệt cũng cầm một cái noãn lô màu đồng khéo léo tinh xảo, đưa cho Tân Vô Phong —

Hóa ra hắn tưởng Tân Vô Phong sợ lạnh?

Tân Vô Phong không nói cái gì chỉ là gật đầu, kết quả cầm lấy noãn lô đưa cho Vân Khuynh.

Nam Liệt lúc này mới ngึng đầu quan sát Vân Khuynh, đại công tử nhà hắn lãnh túc là chuyện các vị đường chủ chủ quản khắp nơi đều biết, người nào dĩ nhiên có thể khiến cho đại công tử nhà hắn để bụng như vậy?

Lần này vừa nhìn, ánh mắt liền khó mà thu về.

Là một thiên hạ thanh linh ôn nhuận tuyệt mỹ trong sáng, một thân quần áo tầng dày, cùng với chiếc áo choàng to lớn không chỉ không lộ vẻ béo mập, nhìn qua trái lại khả ái dị thường.

Khuôn mặt xinh đẹp nho nhỏ, lông mày nho nhỏ, cái mũi nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ, đôi mắt lại là to đẹp sáng sủa, bọc trong một tầng lại một tầng y bào mang theo lông tơ màu trắng, giống như là một người tiểu oa nhi.

Đương nhiên —

Chỉ là nhìn qua như vậy mà thôi.

“Khụ khụ khụ...”

Ngón tay thon dài của Tân Vô Phong nắm lại thành đấm, đặt ở khóe miệng ho nhẹ, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước lạnh.

Trong lòng Nam Liệt đánh một cái giật mình, hắn thế nào đứng trước mặt đại công tử, cứ như vậy nhìn chằm chằm người của đại công tử?

Ở trong lòng kiểm điểm một chút, Nam Liệt càng thêm nơm nớp lo sợ mở miệng nói:

“Đại công tử còn có phân phó?”

Tần Vô Phong cau mày, ánh mắt dời về phía giường, thanh âm biếng nhác mang theo lanh ý:

“Bên kia có người trúng độc, ngươi đi nhìn cho hắn.”

Đường chủ ‘Hồi Xuân đường’, y thuật tự nhiên không tầm thường, hơn nữa Tần Vô Phong cũng không có hứng thú bắt mạch cho người khác.

“Vâng.”

Nam Liệt sau khi trả lời liền bước đến phía giường, thị vệ Lam Hiên sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng lung lay sắp đổ, nhưng vẫn như cũ mạnh mẽ chống tay đứng ở bên.

Nam Liệt nhìn hắn:

“Ngươi cần nghỉ ngơi.”

Lam Hiên gật đầu:

“Ta biết, thế nhưng bên người công tử chỉ có một mình ta, ta muốn thấy công tử tốt lên rồi mới đi.”

Nam Liệt quay đầu lại nhìn Tần Vô Phong ngồi ở một bên, âm thầm suy tư, nếu đại công tử nhà hắn thành cái dạng này nằm ngay đơ trên giường, hắn có thể trung thành như vậy không?

Đáp án là khẳng định, những đường chủ bang chủ chủ quản các nơi bọn họ, đều là Tần Vô Phong một tay đề bạt dậy dỗ.

Đối với Tần Vô Phong bọn họ là kính nể thần phục phát ra từ nội tâm, Tần Vô Phong nếu như muốn mệnh bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không nháy mắt một cái đem mệnh đưa cho Tần Vô Phong.

Khóe miệng chậm rãi tràn ra mỉm cười, hắn thu hồi tư tự bắt đầu bắt mạch cho người ngân bào trên giường.

Một bả mạch này, khiến toàn bộ tâm tình ung dung của hắn bay sạch.

Nam Liệt chau mày, nhìn Lam Hiên ở một bên kinh hồn táng đảm.

Vân Khuynh hiểu kỹ nhìn bọn họ đợi kết quả, ánh mắt Tân Vô Phong còn lại là hơn phân nửa đều đặt ở trên người Vân Khuynh, hắn đã quen lúc nào cũng khắc khắc đem Vân Khuynh tập trung ở trong vòng đường nhìn của mình.

“Thế nào?”

Qua một lát còn không thấy Nam Liệt mở miệng, Tân Vô Phong rốt cục mở lời.

Nam Liệt thu tay, có chút chần chờ, nói với Tân Vô Phong:

“Có điểm phiền toái nhỏ.”

“Phiền phức gì?”

“Khụ khụ khụ, đại công tử, công tử này trúng độc, không phải độc gì lợi hại, mà là...”

Tân Vô Phong giật tái mặt:

“Nam Liệt, từ khi nào ngươi nói chuyện cũng trở nên không lưu loát như vậy?”

Nam Liệt ho nhẹ một tiếng, thành thành thật thật nói:

“Đại công tử, vị công tử này trúng là tình ti.”

“...”

Tần Vô Phong câm nín, qua một lát mới nói:

“Ta đã biết, ngươi đi xuống chuẩn bị một gian phòng cho hai người bọn họ, ở trong đặt nhiều noãn lô một chút.”

“Vâng.”

Nam Liệt lui xuống, độc đã biết là cái gì, như vậy chuyện khác đã không liên quan tới hắn.

“Tình ti? Đó là cái gì, rất lợi hại sao?”

Lam Hiên lo lắng hỏi.

Tần Vô Phong nhìn Lam Hiên, lại nhìn nam tử ngân bào trên giường mở miệng nói:

“Ngươi đi theo bên người công tử nhà ngươi đã bao nhiêu năm?”

Lam Hiên thoáng trầm tư:

“Gần mươi năm.”

“Tốt.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Như vậy, ngươi liền canh giữ bên cạnh công tử nhà ngươi, chăm sóc hắn cho tốt, đâu cũng không được đi, ta cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào đến quấy rối các ngươi.”

“Cái này...”

Đây là ý gì?

Lam Hiên có chút kỳ quái:

“Như vậy, ám hoàng đại nhân, tình ti rốt cuộc có gây tổn hại gì cho công tử nhà ta không?”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Công tử nhà ngươi không sao, một hồi Nam Liệt sẽ đưa giải được tới, ngươi chỉ cần một tấc cũng không rời canh giữ ở bên người công tử nhà ngươi là được.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Độc Tình Ti

Yêu cầu của Tân Vô Phong rất kỳ quái, không chỉ Lam Hiên không thể hiểu nổi, Vân Khuynh cũng không hiểu.

Chờ Nam Liệt dẫn bọn hắn dùng xong ngọ thiện, đến khi chỉ còn lại Vân Khuynh và Tân Vô Phong, Vân Khuynh rốt cục có cơ hội hỏi Tân Vô Phong ‘Tình ti’ rốt cuộc là vật gì.

“Đại ca, ta cảm thấy ngươi vừa hỏi Lam Hiên thật quái dị, Tình ti’ rốt cuộc là độc gì vậy?”

Sắc mặt Tân Vô Phong có chút kỳ quái:

“Khụ, ‘Tình ti’ là một loại độc rất kỳ lạ... Vân nhi không cần để ý, nói chung người nọ không có vấn đề.”

Vân Khuynh nhíu mày, có chút không vui Tân Vô Phong tận lực giấu diếm, nói:

“Đại ca là không muốn nói cho ta biết sao?”

Tân Vô Phong bất đắc dĩ thở dài:

“Không có. Thật sự là độc kia, có chút thần kỳ mà thôi, người trúng ‘Tình ti’, sẽ yêu người đầu tiên hắn nhìn thấy khi tỉnh lại...

Cho dù là không yêu, cũng sẽ có thiện cảm rất cường liệt.

Loại độc này, bình thường là quan to quý nhân dùng ở trên người phu nhân cơ thiếp của họ, thân phận của hắn như vậy... Dĩ nhiên lại có người hạ

loại độc này...”

Tần Vô Phong vừa nói như thế, Vân Khuynh lại nhớ tới nam tử ngân bào nằm ở trên giường, tuy rằng khuôn mặt tiều tụy ốm yếu, thế nhưng không thể che giấu phong thái tài hoa, hắn là một người nam tử thuộc giới thượng lưu ở bên ngoài.

“Thân phận của hắn...

Đại ca, hắn rốt cuộc có thân phận gì, vì sao ngươi lại không muốn cho hắn biết là ngươi cứu hắn?”

“...”

Tần Vô Phong nhấc lên chén trà trong tay, nhẹ nhấp một ngụm, con ngươi sâu thẳm càng thêm thâm thúy, mở miệng nói:

“Hắn, họ kép Hiên Viên.”

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình, họ kép Hiên Viên, Hiên Viên là quốc họ Huỳnh Quang, y đương nhiên biết họ này có ý nghĩa gì.

Y chậm rãi ổn định tâm thần, kéo môi cười cười:

“Ra thế... Trách không được đại ca lại không muốn cứu hắn, thế nhưng, quan hệ giữa các ngươi cũng không đơn giản, vẫn cứu tốt hơn...”

Ta nhớ kỹ cung đình đấu tranh rất lợi hại...

Biết đâu ‘Tình ti’ là do cơ thiếp của hắn hạ cũng không nhất định...”

Tần Vô Phong cúi đầu:

“Theo ta được biết, Huỳnh Quang hoàng tử, đến mười tám tuổi mới có thể thú thê tử đầu tiên, hơn nữa còn là chính thê, sau đó mới có thể thú các cơ thiếp khác, mà vị này, sang năm mới là sinh nhật mười tám tuổi...

Hơn nữa vị hôn thê của hắn, chính là tam tỷ của ngươi, Vân Thù!”

“A... Dĩ nhiên là thái tử điện hạ...

Năm ấy ta ở Văn phủ, nghe Văn vương gia nói có ý định để Vân Thù làm thái tử phi...”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng vậy, mẫu thân của hắn là hoàng hậu hiện nay, hắn chính là thái tử, Huỳnh Quang ngũ hoàng tử, Hiên Viên Trần Vũ, hoàng tử suy nhược, tử băng mẫu quý (con trai dựa vào địa vị của mẹ) leo lên vị trí thái tử.”

Vân Khuynh trùng mắt nhìn, trước đây xem cung đấu trong kịch truyền hình, chỉ biết là có mẫu băng tử quý, thoáng cái bay lên trên đầu biến thành phượng hoàng, vậy ra cũng có tử băng mẫu quý?

Thái tử không phải đều là lập lớn không lập nhỏ sao?

Thế nhưng, quy định thú thê của Huỳnh Quang hoàng tử cũng không tệ, rất tôn trọng chính thê...

Ách... Vân Khuynh đột nhiên phát hiện có chút không đúng, kinh ngạc mở miệng:

“Theo như lời đại ca, như vậy thái tử điện hạ còn chưa thú thê, vậy... Rốt cuộc là ai hạ ‘Tình ti’ cho hắn?”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Khuynh Vận lần này đến Tần gia, chính là vì xem chừng trạng huống nơi kinh thành, đương kim hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, các hoàng tử đều hết sức căng thẳng...

Thế nhưng, nếu là vì ngôi vị hoàng đế, hạ độc giết người không phải là nhanh hơn sao?

Vì sao lại là tình ti?”

Không biết sự tình rõt cuộc là như thế nào, mặc cho bọn họ thế nào phỏng đoán cũng đoán không ra vì sao độc ‘Tình ti’ lại hạ trên người thái tử gia tôn quý kia.

Thế nhưng... Vân Khuynh lúc này lưu ý chính là một việc khác.

“Đại ca, trước không nói thái tử điện hạ là trúng độc thế nào... Chỉ là, vừa rồi đại ca ngươi để thị vệ kia canh giữ ở bên thái tử điện hạ. Có thể nào không tốt hay không... Nếu như thái tử điện hạ tỉnh lại liền yêu người kia thì làm thế nào?”

Tần Vô Phong trầm mặc một hồi:

“Yêu thì yêu đi, dù sao thị vệ kia tuyệt đối trung thành với hắn.”

“Nhưng trung thành không phải ái tình... Nếu thái tử điện hạ bởi vì được vật mới yêu hắn, hắn lại không yêu thái tử điện hạ thì sao?”

Vân Khuynh có chút tức giận, y nghĩ cảm tình của con người, không nên để cho một loại được vật khống chế.

Tần Vô Phong có chút vô lực:

“Vậy ý của Vân nhi là?”

Hai mắt Vân Khuynh lòe lòe phát quang nhìn Tần Vô Phong:

“Lẽ nào không có phương pháp có thể triệt để giải quyết đoc này?”

Tần Vô Phong bắt đầu trầm tư, suy nghĩ một lúc lâu:

“Sư phụ đã từng nói cho ta, ‘Tình ti’ tuy rằng lợi hại, nhưng làm thế nào cũng không thể vượt qua chân tình, nếu Hiên Viên Trần Vũ có người hắn yêu, hoặc là sau đó thật tình yêu một người, ảnh hưởng của ‘Tình ti’ tự nhiên sẽ giải trừ...”

Hắn nói những lời này căn bản là để Vân Khuynh không cần lo lắng, ai biết Vân Khuynh nghe xong khuôn mặt càng đen:

“Đại ca, nếu quả thực là như vậy, thị vệ Lam Hiên vậy làm sao?

Nếu như thái tử điện hạ trong lúc bị ‘Tình ti’ ảnh hưởng yêu Lam Hiên, đối tốt với Lam Hiên, khiến Lam Hiên không cẩn thận cũng yêu hắn nhưng sau đó hắn lại thật tình yêu người khác, vứt bỏ Lam Hiên thì sao...

Mặc kệ nói như thế nào, Lam Hiên đều quá đáng thương...”

Nghe xong Vân Khuynh nói, Tần Vô Phong triệt để chóang váng, nói theo cách của Vân Khuynh, vậy làm như thế nào cũng không viên mãn.

“Làm sao đây, lẽ nào cứ để thái tử điện hạ bất tỉnh như vậy?”

Vân Khuynh hiển nhiên cũng phát hiện chuyện này không thể song toàn, lầm bẩm khổ nǎo.

Người nói vô ý, người nghe cố tình.

Tần Vô Phong gật đầu:

“Được, nếu Vân nhi muốn bọn họ song toàn, như vậy ta trước hết không cho Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại.”

“Sau đó thì sao, làm sao bây giờ?”

Vân Khuynh hiếu kỳ hỏi, y nghĩ phá đầu cũng nghĩ không ra rốt cuộc nên làm thế nào, lẽ nào Tân Vô Phong nhanh như vậy đã có biện pháp?

Tân Vô Phong liếc mắt nhìn y:

“Ta để Long Khiêm quay về Bách Hiểu Lâu một chuyến, tra một chút xem ai hạ độc, rồi tra thêm Hiên Viên Trần Vũ có ái nhân hay không, nếu có, liền đưa người nọ đến đây rồi để Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại, nếu không được...”

Đôi mắt Tân Vô Phong híp lại:

“Nếu không được, vậy chờ Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại sau đó cũng hạ ‘Tình ti’ cho thị vệ kia là được.”

“Ách... Có thể hay không quá...”

Phiền phức? Âm hiểm?

Vân Khuynh giật mình, đây tính là cái gì?

Tình lữ nhân tạo?

Hãn, vẫn là mong thái tử kia có người lòng lòng thì hơn.

Ánh mắt Tân Vô Phong như nước, ôn hòa nhìn Vân Khuynh:

“Là có chút tốn thời gian, thế nhưng đổi với Tân gia mà nói thì vẫn rất nhẹ nhàng, chúng ta chờ giải quyết xong vấn đề bọn họ liền trở về Tân phủ, trước khi người sinh nở không bao giờ đi ra nữa.

Mỗi lần đều gặp chuyện, ta sợ Vân nhi xảy ra ngoài ý muốn.

Ngụy Quang Hàn lần trước khiến chúng ta tràn ngập hiểu rằng thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, huống hồ trong khoảng thời gian này bất luận là triều đình hay là giang hồ, đều phi thường không bình tĩnh."

Tay Vân Khuynh ôn nhu xoa lên bụng mình, gật đầu:

"Ân, nghe đại ca."

Hài tử trong bụng, chính y cũng coi trọng phi thường, tuyệt đối không thể xảy ra ngoài ý muốn.

"Thế nhưng, trước khi tiễn bước thái tử điện hạ và thị vệ kia, chúng ta đều phải ở chỗ này sao?"

Đôi mắt Tân Vô Phong lóe lóe:

"Không sao, chỉ cần ta ở bên người Vân nhi, Vân nhi muốn đi nơi nào cũng có thể."

"Nga."

Vân Khuynh đột nhiên câm nín, nghĩ trong lời nói của Tân Vô Phong tràn đầy một ít tình tự kỳ lạ, loại tâm tình này khiến y hoảng hốt.

Qua một lát, y ho nhẹ một tiếng:

"Ân, đại ca, ngày hôm nay chúng ta hoạt động có vẻ hơi nhiều, ta cảm thấy hơi mệt nga."

Ý bên trong là, ta muốn ngủ, ngươi mau đi đi!

Dù sao người mang thai là lớn nhất, mặc kệ là ban ngày hay đêm tối, muốn ngủ lúc nào thì ngủ lúc ấy.

Huống hồ là y thực sự mệt mỏi.

Tần Vô Phong cũng muốn đi gọi Long Khiêm điều tra chuyện Hiên Viên Trần Vũ, liền cáo biệt Vân Khuynh, nhắc nhở Nam Liệt phái một ít thị vệ ở lại trong viện Vân Khuynh, trở về Tần phủ, bí mật triệu kiến Long Liễm và Long Khiêm.

Hướng hai người nói rõ sự tình, hắn mới yên tâm quay về ‘Hồi Xuân đường’.

Chờ đến khi Tần Vô Phong trở lại ‘Hồi Xuân đường’, xử lý xong mọi chuyện, trời đã có chút sầm tối.

Mấy ngày qua tuyet chưa ngừng rơi, bông tuyet trong suốt sáu cạnh mềm nhẹ nhõ bé, chậm rãi bay lả tả bao trùm trên mặt đất, phủ lên trời đất một màu trắng bạc.

Tần Vô Phong một đường quay về ‘Hồi Xuân đường’, đầy người đầy mặt đầy đầu là bông tuyet chưa kịp tan, nhìn qua có chút chật vật.

Nam Liệt giật mình:

“Đại công tử gấp phải cường địch gì sao, sao lại chật vật như vậy?”

Tần Vô Phong lắc đầu, sắc mặt ngoài ý muốn có chút nhu hòa:

“Không có, chỉ là nghĩ chậm rãi đi trong trời mây đất tuyet cũng rất thoải mái, đã lâu không có nhẹ nhàng nhàn nhã như vậy.

Mấy ngày nay Vô Hẹ đều xử lý tốt tất cả mọi chuyện, biết đâu...

Ngày sau, ta có thể buông tay để Vô Hẹ Vô Song xử lý một vài sự tình, còn mình trộm lười một chút.”

Có lẽ là bởi vì tâm tình đích xác không sai, cũng có thể bởi vì Nam Liệt là người một tay hắn đưa lên, Tần Vô Phong không hề cố kỵ nói ra ý nghĩ của mình.

Nam Liệt nghe xong mỉm cười, gật đầu nói phai:

“Đích xác, đại công tử những năm gần đây, hẳn là rất mệt, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi một chút.”

Tân Vô Phong thở dài, phẩy đi tuyết lạc trên người, nghiêm mặt hỏi Nam Liệt:

“Tiểu công tử đi cùng với ta đâu? Bây giờ còn đang ngủ sao?”

Nam Liệt gật đầu:

“Đúng vậy, từ lúc đại công tử đi, tiểu công tử kia vẫn luôn ngủ, chưa từng tỉnh qua.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Vân Khuynh Sinh Bệnh

Nghe Nam Liệt trả lời, Tân Vô Phong ngẩn ra, lẩm bẩm:

“Một buổi chiều chưa từng tĩnh sao... Ta đi xem.”

Hắn thật sự có chút lo lắng, Vân Khuynh từ sau bữa trưa không bao lâu liền ngủ, mãi cho đến chạng vạng, tròn một buổi chiều tại sao lại không tĩnh dù chỉ một lần?

Dựa theo lệ cũ, Vân Khuynh hắn là đã sớm tĩnh, mà lúc y tĩnh sẽ muôn đọc sách, hoặc là làm việc khác.

Mang theo một chút lo lắng, Tân Vô Phong đẩy ra cửa phòng Vân Khuynh.

Bởi vì trong phòng có đủ noãn lô, vừa mở cửa hơi ấm liền tràn ra.

Tân Vô Phong đi vào trong phòng.

Màn giường bên giường Vân Khuynh lặng lẽ rủ xuống, bên trong giường không có một chút động tĩnh.

Bước chân Tân Vô Phong ngừng lại có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đi đến bên giường xốc màn lên.

Vân Khuynh trên giường vẫn đang ngủ say, thân thể nằm nghiêng, chân bông kéo đến cǎm, tóc đen che đi một bên mặt, khuôn mặt nhỏ ngủ đến đǒ bừng, bề ngoài có vẻ ngủ rất bình thản.

Tâm Tân Vô Phong lúc này mới thả vào trong bụng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đang muôn buông màn, lại bỗng nhiên giật mình.

Trong con ngươi đen sâu thâm thủy hiện lên nghi hoặc, nhìn hai gò má dường như đỏ hồng không bình thường của Vân Khuynh.

Nếu là ngủ quá say sẽ là phấn phấn hồng, nhưng hiện tại hai gò má Vân Khuynh lại là một mảng hồng lửa, đỏ rực.

Tân Vô Phong xuất thủ như điện, đem thân thể Vân Khuynh lật lại.

Vân Khuynh bị cảm giác lạnh lẽo trên tay hắn làm giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng gian nan mở mắt, lúc con ngươi sương mù không rõ chiểu lên bóng dáng Tân Vô Phong thì có chút thanh tịnh:

“Ngô... Đại ca...”

Thanh âm của y khàn khàn lợi hại, cũng rất yếu ớt.

Có thể là do vừa tỉnh ngủ, y cảm giác đầu của mình âm ỷ đau nhói, cực kỳ khó chịu.

Tân Vô Phong nhếch môi, vươn tay không hề cố kỵ vuốt trán và khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh.

Bàn tay mang theo lạnh lẽo khiến Vân Khuynh triệt để thanh tịnh, động tác của Tân Vô Phong có chút vượt quá, hơn nữa vì bị đánh thức có chút đau đầu, y hơi hoi tức giận mở miệng:

“Đại ca, ngươi làm gì vậy?”

Tân Vô Phong nhăn chặt lông mày:

“Vân nhi... Ngươi có thấy khó chịu ở đâu không?”

Vân Khuynh lấy tay che trán:

“Đau đầu...”

“Giọng của ngươi cũng rất khàn...”

Tần Vô Phong bỗ sung, lúc này Vân Khuynh mới cảm thấy yết hầu vừa khô vừa khát, vừa rồi cảm giác đau đầu quá mạnh mẽ, dĩ nhiên không có phát hiện, không chỉ như thế y còn cảm thấy toàn thân như nhũn ra, không có một chút khí lực.

“Ta... Ta đây là làm sao vậy?”

Tần Vô Phong giúp y dịch dịch góc chăn:

“Nằm yên, ngươi hình như bị nhiễm phong hàn.”

Sau khi nói xong Tần Vô Phong vẻ mặt ảo nǎo:

“Sớm biết vậy lúc trước đã không đáp ứng mang ngươi ra ngoài.

Mấy ngày nay ngươi một mực ở trong phòng đặt toàn noãn lô, đột nhiên đứng ngoài trời băng đất tuyết lâu như vậy, khó trách sinh bệnh...”

Tần Vô Phong hiềm khi nghiêm khắc như thế với Vân Khuynh:

Vân Khuynh ngoan ngoãn nằm ở trên giường:

“Không sao, chỉ là bị cảm mạo chút thôi, dùng chăn đắp chút là ổn.”

Tần Vô Phong nhìn biểu tình vân đạm phong khinh, giọng nói thờ ơ của y mà ngheen lời:

“Ngươi...”

Thấy mặt Tần Vô Phong đen sì, Vân Khuynh nhanh chóng mở miệng:

“Được rồi được rồi, ta biết ta sai, sau đó sẽ chăm sóc tốt cho mình, đại ca ngươi không cần lo lắng, cũng nghìn vạn lần đừng tức giận nga.”

Vẻ mặt Tân Vô Phong hòa hoãn:

“Muốn đại ca không tức giận cũng rất đơn giản.”

“Thế nhưng có điều kiện đúng không?”

Vân Khuynh bất mãn, Tân Vô Phong không hổ là người làm ăn, làm gì cũng không thể lỗ vốn, ngay cả những việc nhỏ này cũng không chịu nhượng bộ.

Tân Vô Phong gật đầu:

“Đúng vậy, chính là sau đó Vân nhi đều phải nghe ta. Vân nhi phải biết rằng, ngươi hiện tại không chỉ một mình, trong bụng ngươi còn có tiểu bảo bối, phải chú ý nhiều thứ.”

Vân Khuynh chui vào trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị nóng đỏ lên, nghe xong Tân Vô Phong y vô tội trừng mắt nhìn:

“Được, sau đó đều nghe đại ca.”

Nói xong còn đưa lên một khuôn mặt tươi cười thật to.

Tân Vô Phong có chút vô lực, vì sao hắn nghĩ Vân Khuynh như vậy rất nghịch ngợm rất khả ái đâu?

Hai người nói đến sau đó, rốt cuộc đi đến đâu, ai cũng không biết.

Hóa ra, con người luôn luôn trong lúc vô ý thức ưng thuận hứa hẹn, hay là do lời hứa quá thuận miệng như thế này, mới có thể làm cho người ta không coi trọng, luôn luôn phụ lòng người có tâm!

Lúc Tân Vô Phong vì Vân Khuynh bắt mạch xác nhận y bị phong hàn, hắn lập tức kêu Nam Liệt tìm người đi sắc thuốc.

Còn hắn thì ngồi ở bên cạnh giữ Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngủ một buổi chiều, lúc này tỉnh lại, tuy rằng toàn thân vô lực, tinh thần cũng không phải quá phẫn chấn, thế nhưng cũng không thể ngủ thêm được nữa.

“Đại ca, chuyện thái tử điện hạ đã dặn dò cho người dưới chưa?”

Tân Vô Phong đang vắt khăn mặt ẩm, cẩn thận mềm nhẹ đặt lên trán Vân Khuynh, thở ơ trả lời:

“Ân, ta đã giao cho người đi làm, chuyện này ngươi không cần quan tâm, đại ca sẽ xử lý tốt.”

“Buồn chán mà... Vẫn năm ở nhà, một chút việc cũng không có, ta đã sắp muôn năm đếm tóc của mình xem rốt cuộc có bao nhiêu sợi rồi.”

Trên khuôn mặt của Tân Vô Phong tuy rằng như trước không có ý cười, thế nhưng đôi mắt lại lóe ra thứ ánh sáng không còn nặng nề như lúc trước, khẽ thở dài:

“Ngươi nếu muốn tìm việc để làm...

Ta gọi người đến kể chuyện cho ngươi được không?”

Vân Khuynh hơi chu môi:

“Ta lớn như vậy... Nghe kể chuyện, rất nhanh sẽ chán.”

Tân Vô Phong lắc đầu:

“Không, không phải chuyện hư cấu, chờ Long Khiêm trở về báo cáo chuyện tình Hiên Viên Trần Vũ, chúng ta liền giữ hắn lại, kêu hắn kể một chút cho ngươi về chuyện đã xảy ra trong triều đình và các môn phái trong chốn giang hồ từ chỗ Bách Hiếu Lâu chỉnh lý ra.

Cho ngươi hiểu thêm về thế cục hiện nay, cùng với tình cảnh của Tân gia, để rồi sau đó giúp đỡ ta và Vô Song. Được không?”

“Là chuyện thật!!!”

Vân Khuynh hứng thú:

“Được, cũng cho ta hiểu thêm một chút, Vô Song và đại ca rốt cuộc là sống trong thế giới như thế nào.”

Tân Vô Phong giãn mở lông mày, cầm lên khăn mặt đã có chút lạnh trên trán y, nhúng vào trong nước nóng, vắt khô, lần nữa đặt lên trán y.

Vân Khuynh đột nhiên không nói, đôi mắt trong suốt của y nhìn Tân Vô Phong.

Con ngươi theo chuyển động động tác của Tân Vô Phong, chậm rãi, một đôi lông mày thanh tú nhíu lại.

Động tác của Tân Vô Phong rất cẩn thận, rất mềm nhẹ, không có chỗ nào không khiến y có một loại cảm giác rằng y được coi như trân bảo cẩn thận tỉ mỉ che chở.

Lúc này, Vân Khuynh mới bắt đầu nhớ lại.

Vô Song nói Tân Vô Phong là một người lạnh lùng.

Tân Vô Hạ, Tân Vô Song vào một trình độ nhất định đều tương đối sơ vị đại ca này.

Trong mắt những người khác, Tân Vô Phong đại công tử Tân phủ cũng không phải là người dễ đối phó.

Nhưng vì sao, Tân Vô Phong lại chu đáo với y như vậy?

Chỉ bởi vì y là ‘Đệ muội’ của hắn?

Thế nhưng y nhớ, Tân Vô Phong rõ ràng rất nghiêm khắc với Tân Vô Hạ?

Tân Vô Phong rốt cuộc là một người như thế nào?

Là đại ca lạnh lùng nghiêm nghị trầm mặc trong miệng Vô Song và mọi người, hay là đại ca ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ trước mắt y?

Vân Khuynh chăm chú nhìn động tác của Tân Vô Phong, bắt đầu suy đoán.

“Sao vậy? Vân nhi đang nhìn cái gì?”

Lời của Tân Vô Phong giống như đến từ chân trời, cắt đứt ý nghĩ của y.

Vân Khuynh cười cười, lắc đầu:

“Không có gì, ta chỉ là đang cảm thán...”

Tân Vô Phong nhíu mày:

“Cảm thán cái gì?”

Đôi mắt đen như mực của Vân Khuynh lóe lóe, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng:

“Ta đang cảm thán đại ca anh tuấn lại xuất sắc như thế...

Ân... Còn rất ôn nhu, sau đó nếu ai gả cho đại ca, nhất định sẽ rất hạnh phúc..."

"..."

Tần Vô Phong im lặng.

Nếu như Vân Khuynh không phải ‘Đệ muội’ của hắn, hắn sẽ lập tức hỏi lại một câu, như vậy người nguyện ý gả cho ta sao?

Thế nhưng Vân Khuynh hết lần này tới lần khác lại là ‘Đệ muội’ của hắn, cho nên hắn kiếp này đã không thể thú thê sinh tử.

Tần Vô Phong nghĩ, dù sao Tần gia có hài tử của Vân Khuynh và Vô Song làm người thừa kế, sau đó Vô Hạ cũng có thể có hài tử, không thiếu người thừa kế, hắn có thể yên tâm một mình một đời.

Băng không hắn thú thê tuyệt sẽ không hạnh phúc như Vân Khuynh nói, nhất định sẽ rất thống khổ, bởi vì vô luận như thế nào hắn cũng không thể thương người hắn thú...

Trù phi, người kia là, Vân Khuynh...

Biểu tình của Tần Vô Phong trầm xuống, đôi mắt buồn bã, lắc đầu:

“Chuyện tương lai, ai nói trước được... Vân nhi người không cần quan tâm chuyện này, nghĩ đến tiểu bảo bảo trong bụng ngươi là được.”

Tiểu bảo bảo! Đúng, hài tử, Vân Khuynh cuối cùng nghĩ tới, y rốt cục biết Tần Vô Phong vì sao đối tốt với y như vậy.

Bởi vì tiểu bảo bảo, hài tử trong bụng y là trưởng tôn Tần gia đúng không?

Nghĩ thông suốt điểm này, mặt mày Vân Khuynh lập tức giãn ra, có thể yên tâm thoả mái hưởng thụ đỗi ngộ đặc thù trước mắt này.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đi Đến Khôn Thành

Thân là thái tử một quốc gia, chuyện Hiên Viên Trần Vũ, cũng không dễ tra.

Không chỉ như thế, lúc Long Khiêm truy tra chuyện độc ‘Tình ti’, song song có người tìm tới Tân gia.

Hai người này là, đương triều nhị hoàng tử, Hiên Viên Khê Phong cùng với tam hoàng tử, Hiên Viên Lâm Phong.

Hai vị hoàng tử này, là huynh đệ song bào thai (sinh đôi) do Vân Quý phi đang được đương kim thánh thượng sủng ái nhất sinh hạ, ở bên ngoài coi như là chất nhi của Vân Khuynh...

Tuy rằng tuổi tác bọn họ không khác nhau lăm.

Nói đến vương thất tranh đoạt, hiện nay, nhị, tam, tứ, ngũ, bát, năm vị hoàng tử là đối thủ cạnh tranh chủ yếu.

Về phần đại hoàng tử, từ lúc niên thiếu đã rời cung trốn đi, chưa từng quay về Huỳnh Quang.

Lục hoàng tử là bởi vì quy định tổ tiên, hiện đang làm chất tử (con tin) tại Xích Yên quốc nơi theo quy củ nữ tôn nam ti.

Mà hành tung của thất hoàng tử, lại càng kỳ quái.

Nói đến thất hoàng tử này, cả triều văn võ không người nào biết, cũng không biết là xuất ra từ vị quý phi nào, chỉ biết là mười tám năm trước,

đương kim thánh thượng chiêu cáo thiên hạ đó là Lân nhi của hắn, thế nhưng hài tử kia lại ở nơi nào???

Mẫu thân của hài tử hiện tại nơi đâu???

Hoàng thượng không nói, không người biết, có đại thần hỏi người, đều bị đương kim thánh thượng đuổi đi...

Hoặc là sung quan biên cương, hoặc là cáo lão hồi hương.

Cho nên nói, thất hoàng tử thần bí kia, là nghịch lân của đương kim hoàng đế, cũng có thể là một người không tồn tại.

Ngoại trừ ba vị hoàng tử không thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ở trên, các hoàng tử khác, hoặc là tuổi nhỏ, hoặc là không có thể lực phía sau, căn bản không đáng nhắc tới.

Trong đám hoàng tử cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, ngũ hoàng tử Hiên Viên Trần Vũ, chính là đương triều thái tử do Tân Vô Phong và Vân Khuynh cứu.

Thế nhưng, với tình cảnh hiện tại của Hiên Viên Trần Vũ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong xuất hiện quá mức đúng lúc.

Huống hồ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, còn rõ ràng nói cho Tân Vô Hạ, bọn họ là vì hành tung của Hiên Viên Trần Vũ, mới ra mặt xin giúp đỡ Tân gia.

Cứ như vậy, sự tình lập tức có vẻ vạn phần kỳ quái.

May là Tân gia chủ nhà hôm nay là Tân Vô Hạ, mà Tân Vô Hạ, cũng thực tại không biết Hiên Viên Trần Vũ ở nơi nào.

Khi Tân Vô Phong ở chỗ Long Liêm, có được tin tức Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đến Tân gia, hắn có chút kinh ngạc.

Lẽ nào thật là tranh đoạt vương vị nơi hoàng thất, từ kinh thành, thoảng cái đã tranh đến Giang thành phương bắc xa xôi???

Cái này cũng quá không thể tin nổi, ai lại chạy đến địa bàn người khác đi tranh thứ đồ nhà mình???

Ai lại vì tranh vương vị mà không hạ tuyệt đỉnh độc được lấp mạng người, lại đi hạ ‘Tình ti’???

Nghĩ không ra, Tân Vô Phong như trước nghĩ không ra.

Nghĩ không ra cũng không sao, trước đó án binh bất động, xem tình huống, chờ tin tức, rồi sau đó điều tra!!!

Bệnh của Vân Khuynh, còn chưa tốt lên, cũng không có chuyển biến xấu, cứ nửa mùa như vậy, khiến Tân Vô Phong một khắc cũng không ra ngoài.

Hắn vẫn ở bên Vân Khuynh, nói chuyện phiếm với y, cùng y đọc sách, lúc y ngủ thì ở bên cạnh chừng.

Một phòng noãn lô, một phòng ấm áp, một phòng an bình.

Bất luận Huỳnh Quang hoàng thất có chuyện gì, bất luận Tân gia xảy ra chuyện gì, có Tân Vô Phong ở đây, ai cũng không thể phá hỏng cuộc sống điểm tinh của Vân Khuynh.

Trong lúc bọn họ ở trong phòng đặt đầy noãn lô hưởng thụ, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận, còn đang trèo non lội suối truy đuổi giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

Hành tung của Dạ Lạc Huyền quá mức khó tìm, hôm nay hiện thân ở chỗ này, ngày mai lại có thể ở ngoài ngàn dặm.

Hắn làm việc, tuyệt đối là dựa vào ý thích, không có một chút quy luật.

Vượt qua tuyết lớn, mạo hiểm giá lạnh, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận mấy người một mực tìm kiếm tin tức giang hồ Ma quân.

“Hô... Khí trời lạnh như thế, tên Dạ Lạc Huyền kia, rốt cuộc là đi như thế nào, tại sao ở đâu cũng có hắn???”

Lúc nam lúc bắc, lúc sơn lâm lúc phố xá.

Lúc nào cũng là nghe được tung tích, đến khi chạy tới lại là công to.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận cùng với thiếp thân thị đồng bọn họ bốn người, cùng nhau dùng bữa trong một khách sạn, Bạch Khuynh Vận bất đắc dĩ cảm thán.

Liên Cừ cũng thở dài, trên khuôn mặt là nồng đậm lo lắng:

“Thời gian của chúng ta còn không đến ba tháng, tới lúc đó, nếu không lấy được tị độc châu, Vân Khuynh và hài tử trong bụng y rất có thể không cứu được...”

“Ách...”

Tình huống xem ra quả thật nghiêm trọng, nếu cứ như hiện tại không đuổi kịp Dạ Lạc Huyền, bọn họ tuyệt đối không lấy được tị độc châu.

“Vậy phải làm sao???”

Bạch Khuynh Vận cũng cảm thấy không có biện pháp, bọn họ đã tận lực truy tìm Dạ Lạc Huyền.

Thế nhưng đuổi không kịp chính là đuổi không kịp, không phải bởi vì bọn họ không tận lực, thật sự là Dạ Lạc Huyền quá狡猾.

Liên Cừ nhíu mày trầm tư, suy nghĩ một lát:

“Chúng ta đã nhanh tốc độ, nếu thực sự không được liền đến Lưu Ly tiểu trúc một chuyến, đi hỏi sứ bá.”

“Nhưng tốc độ hiện nay, đối với chúng ta mà nói, đã là rất nhanh.”

“Lúc này đây, hai người chúng ta đuổi theo Dạ Lạc Huyền là được, tiểu Thư của ngươi, cùng với tiểu đồng của ta, liền lưu lại, hoặc là quay về Tân phủ.”

Thời gian vốn không đầy ba tháng, hơn nữa bọn họ lúc trước lãng phí, thật sự là không dám sơ ý thêm nữa.

Bạch Khuynh Vận nghe xong dự định của Liên Cừ, lông mày thiêu thiêu, hơi câu lên khóe môi:

“Được thôi, ta cũng không tin, hai người chúng ta đuổi không kịp Dạ Lạc Huyền.”

Ngày thứ hai, hai người chủ tử vô lương, lưu lại thiếp thân tiểu đồng của mình cùng để lại một phong thư, liền vội vã đi tìm tung tích Dạ Lạc Huyền.

Mục tiêu lúc này, lại đang ở phía nam Khôn thành mùa đông ấm như mùa xuân.

Phía nam có hai tòa thành trì đặt song song nhau, phân biệt là Kiền thành và Khôn thành.

Hai thành này đều là phồn hoa lộng lẫy, mỹ lệ dị thường, hơn nữa mùa hè thì lạnh, mùa đông thì ấm, là thánh thành du ngoạn nổi danh trong Huỳnh Quang.

Nói đến du ngoạn, tự nhiên là nơi khiến cho người ta thả lỏng.

Ngoại trừ mỹ lệ được thiên nhiên ưu đãi, Kiền thành cũng là thành trì chuyên chơi đánh bạc nổi danh tứ quốc, mà Khôn thành nổi tiếng, không

phải là đánh bạc, mà là tưu sắc mỹ nhân.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận có được tin tức của Dạ Lạc Huyền là bởi vì nhận được bồ câu đưa tin, tối hôm qua Dạ Lạc Huyền xuất hiện tại ‘Văn hương các’ một trong tam đại hoa lâu của Khôn thành, đồng thời không nói nguyên do, ngay trước mặt mọi người ở ‘Văn hương các’, giết chết đệ nhất hoa khôi ở đó.

Tuy biết cho dù chạy tới, cũng không nhất định có thể tìm được Dạ Lạc Huyền, thế nhưng, Liên Cừ không muốn buông tha dù chỉ một chút hy vọng.

Hơn nữa, ‘Văn hương các’ bối cảnh hùng hậu, đệ nhất hoa khôi vô duyên vô cớ bị giết chết, tự nhiên sẽ không chịu đế yên.

Vừa khéo chính là Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca, là hai người trong tam đại thần bộ của tứ đại quốc, đúng lúc cũng ở Khôn thành.

Hơn nữa còn đang ở trong ‘Văn hương các’, nhận được thiếp mời đuổi bắt Dạ Lạc Huyền.

Cứ như vậy, nếu như Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận, có thể đi theo Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca hai người, vậy tìm được Dạ Lạc Huyền, sẽ không còn là việc khó.

Dù sao, tam đại thần bộ, cũng không phải là hư danh.

Ngoại trừ thần bộ Hoa Ly Phi từng lập thê bắt không được giang hồ ‘Tuyệt sát’ liền tuyệt đối không nhận thiếp mời khác, hai đại thần bộ còn lại, mấy năm nay, đều vẫn đang du ngoạn nhân gian, không khó nhìn ra tính tình ham chơi, thế nhưng song song với ham mê của họ, thủ đoạn cao siêu, thế lực mạnh mẽ, cũng là một phần không thể ngờ.

Không có thiếp thân thị đồng, tốc độ của Liên Cử và Bạch Khuynh Vận nhanh hơn không ít.

Chỉ dùng nửa ngày, liền chạy tới Khôn thành.

Khắp nơi đều là tuyết trắng phấp phới đầy trời, nhưng Khôn thành và Kiền thành vẫn như cũ là ấm như đầu xuân, không có một tia vết tích tuyết trắng.

Toàn bộ thành thị trên cơ bản đều bị quây quanh ở giữa dòng sông Sách Lặc lớn nhất trong Huỳnh Quang, sóng gợn dập dờn, trên sông, có tiếng trêu đùa của các nữ tử trên những thuyền hoa lộng lẫy, cùng với những âm thanh lá lướt đàn sáo.

Dường như là vừa vào thành, liền có một trận hương vị phấn hoa xông vào mũi.

Có mùi phấn hoa chân chính, mà càng nhiều, chính là hương thơm nữ nhi.

Ở đây, có thể sánh với Xích Yên quốc, giống một tiểu nữ nhi quốc.

Hầu như khắp chốn đều là hoa lâu, hoặc là dung tục, hoặc là cao nhã, hoặc là nỗi danh tú quốc, hoặc là bừa bãi vô danh.

Đây là một thành thị lấy nữ nhân làm chính, nam nhân, đều là khách đến tầm hoan mua vui, hoặc là người qua đường.

Mỗi nữ nhân trang điểm xinh đẹp, theo lâu nhìn xa, chờ mong, không phải phu quân, không phải người về nhà, mà là khách qua đường, là sinh mệnh lặng lẽ cô đơn trống rỗng.

Nơi này là ôn nhu chi hương, có thể khiến cho toàn bộ nam nhân trầm tĩnh lại.

Vào Khôn thành, Bạch Khuynh Vận thật sâu hít một hơi, uể oải mấy ngày qua đều bị thổi sạch.

“Liên đại ca, Khôn thành và Kiền thành, lúc trước ta đi buôn bán, tuy rằng là vội vã mà đến, vội vã mà đi, thế nhưng, có thể khắc sâu cảm giác kỳ diệu ở trong đó. Ha hả.”

Hắn nháy mắt ra hiệu, cười khẽ hai tiếng:

“Đặc biệt Khôn thành này, khách nhân toàn bộ thiên hạ, bất luận là đi hoa lâu Khôn thành nhà ai, chỉ cần là lần đầu tiên, ăn uống miễn phí một ngày đêm —

Được rồi, ở đây cũng không có khách sạn, tất cả đều là hoa lâu, xa hoa thấp kém, xấu xí xinh đẹp, non trẻ già cả, tất cả đều như vậy, thế nhưng, khác nhau chính là bán mình và bán nghệ, thấp kém và cao nhã mà thôi.”

Liên Cử từ khi vào thành này, sắc mặt thanh tuyển đã có chút biến thành màu đen.

Hắn rất ít khi rời khỏi Thiên Cơ đảo, luôn luôn cùng hoa cỏ động vật làm bạn, ngay cả thân nhân đều rất ít tiếp xúc, huống chi là người khác, nữ nhân khác, còn nhiều nữ nhân như vậy.

Trong lòng xẹt qua một tia bất an, hắn bỗng nhiên nhớ tới tình kiếp mạc danh kỳ diệu của hắn.

Ở đây nhiều nữ nhân như vậy, chẳng lẽ chính là ở chỗ này???

Mặt khác thái độ rất quen thuộc của Bạch Khuynh Vận cũng khiến hắn có chút bất mãn:

“Khuynh Vận thật là rõ ràng nơi đây... Đã như vậy, liền mau tìm một nơi đặt chân thích hợp đi!!!”

Hai chữ thích hợp, Liên Cừ cắn ra rất nặng, nói vậy Bạch Khuynh Vận cũng nghe ra, biết nên dẫn hắn đến địa phương như thế nào.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Hiên Viên Bất Kinh

Trong Khôn thành có tam đại hoa lâu phân biệt là ‘Văn hương các’, ‘Quán hương các’, ‘Lưu hương các’.

Trên dưới một trăm hoa lâu có thể chiếm vị trí số một, ba nhà này tự nhiên đều có chỗ đặc biệt riêng.

Trong đó hoa khôi Vũ Sa cô nương của ‘Văn hương các’ bị Dạ Lạc Huyền giết chết, toàn thân tỏa hương, xinh đẹp vô song, một tay ngọc cầm, đạn như cửu thiên tiên nhạc (nhạc tiên trên chín tầng mây =..=), thái độ làm người cũng cực kỳ giữ mình trong sạch, bán nghệ không bán thân.

Tuyệt đại giai nhân như vậy, sau khi bị Dạ Lạc Huyền giết chết, tất cả mọi người nghĩ ‘Văn hương các’ mất đi trụ cột, trước khi tìm được mỹ nhân mới, chắc hẳn sẽ cực kỳ thảm đạm, ai biết, ngày hôm nay sau khi Vũ Sa cô nương chết không được bao lâu, ‘Văn hương các’ lại đẩy ra một hoa khôi mới.

Không chỉ như thế, có người nói vị hoa khôi này, quý danh Phiên Nhiên, là người vừa vào ‘Văn hương các’, lúc trước chưa bao giờ gặp khách.

Truyền kỳ đáng nhảy của Phiên Nhiên, trong thiên hạ ngoại trừ Lạc Diễm công tử không người có thể sánh bằng, song song tài giỏi thổi tiêu, tính tình ôn nhu hiền thực, tướng mạo quốc sắc thiên hương...

Bên trong Khôn thành, phố lớn nhỏ, truyền ra đều là tin tức của tân hoa khôi này.

Bạch Khuynh Vận gánh vác trách nhiệm tìm nơi đặt chân vừa nghe được những điều này, sắc mặt vui vẻ, nói với Liên Cừ:

“Liên đại ca, chúng ta đi ‘Văn hương các’, xem tân mĩ nhân hoa khôi của bọn họ một cái thế nào???”

Liên Cừ nghe các thanh âm bắt khách oanh oanh yến yến trên đường mỗi cánh cửa, nghe đến sờn gai ốc.

Khôn thành là hoa lâu chi thành, tự nhiên không phải toàn bộ hoa lâu chỉ chiêu đãi khách nhân vào buổi tối, có một bộ phận kha khá, ban ngày cũng chiêu đãi khách nhân.

Liên Cừ nhìn các nữ nhân tô son điểm phấn, dáng cười khoa trương xinh đẹp như hoa, ăn mặc hở hang, đột nhiên rất muốn rất muốn xoay người chạy đi.

Hắn bị thành thị này dọa sợ, đối với đề nghị của Bạch Khuynh Vận, hắn lắc đầu:

“Ta không có hứng thú với hoa khôi... Người, người vẫn là tìm một nơi an tĩnh thì hơn.”

Bạch Khuynh Vận vốn phi thường muốn đi ‘Văn hương các’ đến giúp vui, lời của Liên Cừ, như một chậu nước lạnh giội lên đầu hắn, dập tắt toàn bộ hứng phấn của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn Liên Cừ vẻ mặt tái nhợt, thần tình thống khổ, cũng luyến tiếc để cho Liên Cừ chạy loạn giữa đám nữ nhân này.

Trực tiếp mang theo Liên Cừ, bảy rẽ tám quẹo dẫn hắn đến một hoa lâu cũ nát, bên ngoài hoa lâu đề ba chữ ‘Vị danh cư’.

‘Vị danh cư’ ở sâu trong hẻm nhỏ, chậm rãi rời xa phố xá sầm uất, có vẻ phi thường vắng vẻ.

Cửa phòng ‘Vị danh cư’ cũng là mở rộng, nhưng không có một nữ nhân tiếp khách ở cửa, nhìn qua, càng giống như là một khách sạn bình dân.

“Ở đây...”

Ở Khôn thành thấy ‘Vị danh cư’, thật giống như ở trong trăm nghìn đóa hoa kiều diễm, thấy một chiếc lá xanh nho nhỏ tiêu tụy.

Tuy rằng không đủ mỹ lệ, nhưng nhìn qua lại thoải mái ngoài ý muốn.

Bạch Khuynh Vận mở miệng giải thích:

“Nơi này là hoa lâu lâu đời nhất ở Khôn thành, cũng đã từng có thời cực thịnh, chỉ là, các cô nương ở đây đều già, lại không chịu thay đổi người, cho nên xuống dốc. Thế nhưng, Liên đại ca, ta dám cam đoan, cơm nước ở đây nhất định là ngon nhất trong Khôn thành.”

“Di?”

Bạch Khuynh Vận vừa dứt lời, một thanh âm nam tử trẻ tuổi vang lên, Liên Cử và Bạch Khuynh Vận chỉnh lại sắc mặt, đều ngẩng đầu, nhìn về phía thanh âm phát ra.

“Không nghĩ tới còn có người giống ta nhớ tình bạn cũ, thực sự là khó có được. ‘Vị danh cư’ này nói là hoa lâu lâu đời nhất, kỳ thực cũng chỉ là quang cảnh bảy tám năm trước, các tỷ tỷ ở đây, đều là mặt đẹp như hoa, là đám nam nhân bên ngoài kia không có mắt không có phúc khí tới nơi này.”

Người nọ ngồi trên cành một cây đại thụ trước cửa ‘Vị danh cư’, dựa lưng vào thân cây, hai chân lắc lắc, thong dong mỉm cười với Liên Cử và Bạch Khuynh Vận.

Mặc kệ là Bạch Khuynh Vận, Liên Cừ, hay là nam tử kia, bọn họ đều đang đánh giá đối phương.

Liên Cừ khí chất thanh nhã xuất trần, khuôn mặt tuấn mĩ, Bạch Khuynh Vận nhìn qua ôn nhuận khả ái, cộng thêm hai người quần áo phi phàm, nam tử chỉ liếc mắt là biết bọn họ không phải người tầm thường.

Mà nam tử kia, mặc bộ y bình thường nhất, một thân bộ y màu lam, chỉ đem đầu tóc trên trán buộc về phía sau, cũng không phải bó lên hết, có một phần buông xuống nhu thuận trườn lên vai lên lưng hắn, đen nhánh sáng bóng.

Trên người hắn có một loại khí tức nội liêm và phóng khoáng kỳ lạ, thế nhưng khuôn mặt hắn lại có chút không khớp với khí chất của hắn.

Hắn mặt như quan ngọc, mắt sáng như sao, môi hồng răng trắng, tuy răng không có một tia khí tức son phấn, nhưng nhìn vào, càng giống như một người nữ tử trộm mặc nam trang.

Khí tức trên người hắn rất bình thản, bình thản đến mức khiến tất cả mọi người có thể bỏ qua hắn, thế nhưng, hắn lại có một đôi con ngươi sâu thẳm dường như có thể hấp dẫn người khác tiến vào bên trong.

“Công tử thật quen mặt, chúng ta đã từng gặp nhau chưa???”

Bạch Khuynh Vận nhíu mày, đối phương hắn sẽ không phải nhân vật đơn giản, thế nhưng đường viền mặt mũi của hắn, nhìn qua thật đúng là quen thuộc, lẽ nào thực sự đã từng gặp???

Liên Cừ cũng hơi nhíu mày, không chỉ Bạch Khuynh Vận nghĩ người này mặt mày nhìn quen mắt, ngay cả hắn cũng có loại cảm giác này.

“Ha ha.”

Nam tử kia cong lên khóe môi cười khẽ hai tiếng:

“Ta nói hai vị huynh đài, phuơng thức tiếp cận như vậy, đã quá cũ rồi.”

Nói xong hai tay hắn nắm lấy cành cây, từ trên cây nhảy xuống, vỗ vỗ tay, chỉnh chỉnh quần áo nói:

“Vừa lúc ta thấy các ngươi cũng thuận mắt, muôn mời các ngươi uống một chén.”

Nói xong liền đi vào ‘Vị danh cư’.

Bạch Khuynh Vận và Liên Cử theo sát đằng sau, nhìn thân hình người nọ từ trên cành cây không thấp, dễ dàng nhảy xuống, liền biết người nọ nhất định là cao thủ.

Biết đâu, đây lại là người bọn hắn muốn tìm.

Nhưng mà rốt cuộc là người nào?

Hiên Viên Bất Kinh?

Sở Tiếu Ca?

Hay là Dạ Lạc Huyền?

“Lan vân tỷ tỷ, ta muốn uống ‘Bách Hoa Tửu’ tự tay ngươi nhường.”

Vừa vào ‘Vị danh cư’, nam tử kia liền lớn tiếng hét lên.

Dưới lầu trong ‘Vị danh cư’, hình như chỉ có hai nữ tử, hơn nữa còn đang xuống lầu.

Một người trên dưới ba mươi tuổi tóc búi lên giản đơn, hình dạng thành thật nhanh nhẹn, còn lại là tiểu cô nương mười bảy tám tuổi, dáng dấp cực

kỳ đoan trang, phần lớn mái tóc rối tung trên vai, nhìn qua ôn nhu điềm tĩnh.

Nghe được thanh âm của nam tử kia, nữ tử trên dưới ba mươi ngang đầu nhìn về phía nam tử, khéo miệng tràn ra dáng cười trêu tức:

“Bất Kinh, ngươi xác định muốn uống ‘Bách Hoa Tửu’ sao???

Lan tỷ ta qua nhiều năm như thế, chỉ có thể nhường hơn hai mươi hũ, đáp ứng đưa cho ngươi năm hũ, ngươi đã uống ba, uống nữa, lễ mừng năm mới năm nay liền không có.”

Bất Kinh???

Bước chân Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ cùng lúc dừng lại.

Bất Kinh Bất Kinh, người này, lẽ nào chính là một trong tam đại thần bộ, Hiên Viên Bất Kinh???

Duyên phận thế gian này thực sự là kỳ diệu, vừa mới vào Khôn thành, còn chưa bắt đầu tìm kiếm Hiên Viên Bất Kinh, Sở Tiếu Ca hoặc là Dạ Lạc Huyền, dĩ nhiên lại ngẫu nhiên gặp gỡ Hiên Viên Bất Kinh như vậy.

Thực sự là đập phá thiết hài vô mich xứ, đắc lai toàn bất phí công phu. (Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm thấy chẳng tốn công)

Đã biết thân phận của hắn, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận hào phóng ngồi đối diện Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh lại mở miệng nói với nữ tử kia:

“Lan tỷ tốt của ta, Bất Kinh ngày hôm nay gặp được hai người ta thích, quả thực muốn uống loại rượu ngon nhất, muốn ăn món ăn ngon nhất, tỷ tỷ ngươi liền thỏa mãn tiểu đệ ta một lần đi...

Tiểu đệ cũng hiể̄m khi đđến đđược mđt lđn, khđng phđi sao???”

“Đđược rđi đđược rđi, theo ý cđa ngđoi, Y Y, ngđoi ở chđo này chiđu cđố khđach nhđn, ta đđi làm chđt đđô nhđm cho Bất Kinh ca ca cđa ngđoi.”

Nữ tử quay ngđoi nói vđi thiđu nữ xuđng lđu cùng nđng, thiđu nữ kia gđt đđu:

“Ân, Lan di ngđoi đđi, nơi nđy gđao ta là đđược.”

Hiên Viên Bất Kinh phđt phđt tay vđi thiđu nữ:

“Y Y muđi muđi, đđến đđây, ngđoi mđt hđi vđi Bất Kinh ca ca, khđ cđn bđ
ngđoi rđt thđch chđy theo Bất Kinh ca ca nha.”

Thiđu nữ sđc mđt đđ lđn, cúi xuđng khuđn mđt trđn bđng như ngđc:

“Khđng đđược, Bất Kinh ca ca hiện tại là khđach, Y Y khđng thđ làm bđra.”

“Đđược rđi. Vđy hđm nđo Bất Kinh ca ca mang ngđoi đđi ra ngođi chđi.”

Hiên Viên Bất Kinh nói xong thđr dài mđt tiđng, cđng khđng lđam khđ
thiđu nữ.

Hđn rõt cđc thu hđi ánh mđt, nhđn vđi phđa Bạch Khuynh Vđn và Liđn Cđr
ngđoi đđi diđen:

“Thiđen Cơ đđo chđu???, Bạch gia thiđu chđu???”

Đđối phđương là Hiên Viên Bất Kinh, tam đđai thđn bộ Hiên Viên Bất Kinh,
có thđ thể đđoán ra thđn phđn bđn họ là chđyđen đđương nhiđn.

Thđe nhđng, Bạch Khuynh Vđn vđn hiđu kđy, Hiên Viên Bất Kinh lđam thđ
nđo đđoán ra đđược:

“Bất Kinh huynh lđam thđe nđo đđoán ra thđn phđn chđng ta???”

Hiên Viên là quốc họ Huỳnh Quang, tuy rằng không biết vị Hiên Viên
Bất Kinh này có dính dáng với Huỳnh Quang hoàng thất hay không, thế
nhưng Bạch Khuynh Vận tuyệt đối sẽ không xứng Hiên Viên Bất Kinh là
Hiên Viên huynh.

Hiên Viên Bất Kinh châm trà cho ba người, vừa châm trà vừa mở miệng:

“Dùng mắt và mũi của ta.

Mắt của ta, nhìn ra quần áo của ngươi xuất từ ‘Vân tú phuờng’ của Xích
Yên quốc.

Mà theo ta được biết, đồ của ‘Vân tú phuờng’, đều thêu tên tự chủ nhân
trên cửa tay áo, vừa khéo ta liền nhìn thấy ba chữ thêu Bạch Khuynh Vận
trên tay áo của ngươi.

Về phần Thiên Cơ đảo chủ, là do mũi của ta, ngửi thấy mùi hương trăm
hoa trên người hắn, trong đó mùi hoa sen là nồng nhất...

Từ lúc còn nhỏ ta đã từng nghe người nói qua, hai mươi năm trước Tinh
Tú lão nhân tự mình đến Thiên Cơ đảo, làm một phê mệnh cho một hài tử
tòan thân có mùi hoa sen, hài tử kia, chính là Thiên Cơ đảo chủ ngày hôm
nay.”

“Ngươi...”

Sắc mặt Bạch Khuynh Vận cùng Liên Cử đồng thời biến đổi.

‘Vân tú phuờng’ là tú phỏng lớn nhất trong tứ quốc, không ai biết chủ tử
phía sau là ai, mà trên thực tế, đó chính là sinh ý ở Xích Yên quốc của nhị
muội Bạch Khuynh Vận.

Về chuyện ‘Vân tú phuờng’ thêu tên trên cửa tay áo, chỉ có người trong
‘Vân tú phuờng’ mới biết, bởi vì chữ thêu ẩn trong hoa văn, cho nên toàn

bộ người mua, đến nay không ai phát hiện ra bí mật này...

Nhưng Hiên Viên Bất Kinh, lại biết rõ ràng như thế.

Về phần Liên Cừ thân mang hương sen, chuyện này, dù là Tân gia tam huynh đệ cũng không biết.

Bởi vì mang theo mùi sen, rất dễ bị nhận ra thân phận, hoặc là chọc phải phiền phức khác, cho nên Liên Cừ từ nhỏ liền làm bạn với trãm hoa, cộng thêm năng lực kỳ dị thần kỳ có thể làm có thể làm trãm hoa đua nở của hẵn, khiến thân thể hẵn sớm đã nhiễm mùi trãm hoa.

Không nghĩ tới, lại bị Hiên Viên Bất Kinh ngửi thấy, nhìn thấu.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nói Rõ Mục Đích

“Thần bộ không hổ là thần bộ, Hiên Viên Bất Kinh, đích thật là Hiên Viên Bất Kinh.”

Bạch Khuynh Vận nghe Hiên Viên Bất Kinh nói, cảm thán không ngớt, Hiên Viên Bất Kinh vừa rồi chỉ là liếc nhìn bọn họ, dĩ nhiên phát hiện ra những chi tiết cực nhỏ này.

Liên Cừ có chút ngạc nhiên, Hiên Viên Bất Kinh này, biết đến, hình như quá nhiều, không ai thích người khác vạch trần bí mật bản thân ngay trước mặt mình.

Khóe miệng Hiên Viên Bất Kinh mang theo nụ cười nhàn安然, nhìn thấy sắc mặt Liên Cừ, trong con ngươi hiện lên một tia sáng kỳ dị:

“Yên tâm đi, những thứ ta biết, chỉ dùng vào lúc đuổi bắt người khác, thường ngày, ta sẽ không nói nhiều nữa đâu.”

Những lời này của hắn vừa ra, Liên Cừ lại mở miệng:

“Bất Kinh huynh, cửu ngưỡng đại danh.”

Hiên Viên Bất Kinh cười to:

“Đâu có đâu có... Tinh tượng y thuật của Thiên Cơ đảo chủ mới khiến cho người ta nể phục.”

Đang lúc nói chuyện, nữ lão bản của ‘Vị danh cư’ đang tiến đến bưng rượu và thức ăn lên, đi đến còn trêu đùa vài câu với Hiên Viên Bất Kinh.

Liên Cử âm thầm nhíu mày, Hiên Viên Bất Kinh này, mặt ngoài nhìn qua, cũng không đáng giá tín nhiệm như danh tiếng của hắn.

Đáng tiếc, bọn họ chỉ có thể trông cậy vào hắn đi tìm giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

“Ta có chút tò mò...”

Hiên Viên Bất Kinh đột nhiên mở miệng nói.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận cùng lúc nhìn về phía hắn:

“Chuyện gì?”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu cười:

“Không cần khẩn trương. Ta chỉ là tò mò các ngươi vì sao mà đến??? Chẳng lẽ là vì tân hoa khôi của ‘Văn hương các’?? Tuy rằng có rất nhiều người vì nàng mà đến, nhưng các ngươi cũng không giống... Bởi vì, đáy mắt các ngươi mang theo nôn nóng lo lắng, trên khuôn mặt các ngươi tuy rằng không hiện vẻ tiêu tụy, thế nhưng vẫn mang theo uể oải khi bôn ba... Đương nhiên, nếu các ngươi không muốn nói cho ta biết, ta tuyệt không miễn cưỡng.”

Hiên Viên Bất Kinh cầm đũa, không chút khách khí bắt đầu ăn.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận nhìn nhau, mục đích tới đây của bọn họ sớm muộn gì cũng phải nói cho Hiên Viên Bất Kinh, căn bản không cần giấu diếm.

Xác định được điểm này, Liên Cử cúi đầu nói:

“Chúng ta muốn tìm một người, để tìm người kia, còn cần thỉnh Bất Kinh huynh hỗ trợ.”

Đôi đũa của Hiên Viên Bất Kinh dừng một chút, giương mắt nhìn Liên Cử:

“Các ngươi tìm ai??? Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền???”

Dù sao, người giang hồ gần đây đều biết hắn và Sở Tiếu Ca đang đuổi bắt Dạ Lạc Huyền, lúc này tìm hắn đến hỗ trợ, hơn phân nửa chính là tìm Dạ Lạc Huyền.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận cùng nhau gật đầu.

Hiên Viên Bất Kinh buông đũa thở dài:

“Các ngươi thỉnh trở về đi, tuy rằng ta và Tiểu Ca nhận được thiếp mời truy tìm Dạ Lạc Huyền, nhưng cũng không dự định thương tổn hắn... Vì phía sau ‘Văn hương các’ kia cũng nói, tìm Dạ Lạc Huyền chỉ là muốn một lý do mà thôi... Thế lực phía sau Dạ Lạc Huyền nói vậy Thiên Cơ đảo chủ cũng biết, Lưu Ly tiểu trúc, ở Huỳnh Quang, thâm căn cố để tới mức nào...”

Nói hết lời này, Hiên Viên Bất Kinh cũng không nói thêm.

Chắc hẳn tất cả mọi người biết, tiếp tục quấn quýt, nhất định chính là phiền phức, sẽ phát triển thành song phương ngày hôm nay người một đao giết người của ta, ngày mai ta báo thù giết người của ngươi.

Ngày tháng như vậy, cũng không phải nhiều người muốn trải qua.

“Không, ngươi hiểu lầm.”

Liên Cử lãnh tĩnh mở miệng:

“Nếu Bất Kinh huynh cũng biết Dạ Lạc Huyền đến từ Lưu Ly tiểu trúc, như vậy tự nhiên cũng biết ta và hắn là đồng môn, ta sao có thể làm ra loại chuyện tương tàn đồng môn, chúng ta chỉ là muốn gặp hắn, mượn hắn một thứ mà thôi.”

“Nga???”

Ngón tay thon dài của Hiên Viên Bất Kinh đặt ở trên cằm, có chút suy nghĩ:

“Nếu là như vậy... Ta tin tưởng các ngươi.”

Hiên Viên Bất Kinh bỗng nhiên cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ giông như nữ tử, toát ra dáng cười khiến người ta lóa mắt:

“Như vậy, các ngươi đi theo ta đi, ta tự nhiên sẽ mang bọn ngươi tìm đến Dạ Lạc Huyền.”

Nụ cười của Hiên Viên Bất Kinh, đơn thuần ngoài ý muốn, Bạch Khuynh Vận nhìn thấy lại có chút phản cảm, hờ lạnh một tiếng:

“Bất Kinh huynh, chúng ta tìm Dạ Lạc Huyền là có hạn chế thời gian... Không thể dừng lại quá lâu.”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu:

“Không sao không sao, không quá ba ngày, ta và Tiếu Ca sẽ tìm được Dạ Lạc Huyền, đêm nay, các ngươi theo ta đi ‘Văn hương các’ xem tân hoa khôi một lần, quyết định ra sao!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hoàng Tử Huỳnh Quang

Khuôn mặt Liên Cửu phiếm đen, không tình nguyện theo chân Bạch Khuynh Vận và Hiên Viên Bất Kinh đi tới “Văn hương các”.

Hiên Viên Bất Kinh chết tiệt kia, nói cái gì không đi “Văn hương các” với hắn, bỏ lỡ cơ hội gặp được Dạ Lạc Huyền vậy không nê trách hắn...

Dĩ nhiên uy hiếp hắn!!!

May mắn “Văn hương các” là một trong tam đại hoa lâu của Khôn thành, so với hoa lâu khác, phong nhã hơn không ít.

Thế nhưng, phong nhã đến đâu, hoa lâu vẫn là hoa lâu, bản chất của nó không hề thay đổi.

So với hoa lâu khác, nữ nhân của “Văn hương các”, cũng tương đối rụt rè, nội liêm, trên cơ bản mỗi người đều là mặt đẹp như hoa, có tài có học vấn, cử chỉ ưu nhã mà không mất quyến rũ.

Vừa vào “Văn hương các” Liên Cửu liền căng cứng thân thể, như lâm đại địch.

Hiên Viên Bất Kinh cõi lẽ là đã rất quen thuộc với các cô nương ở đây, trêu đùa vài câu với mấy vị cô nương trong đó, quay đầu lại phát hiện Liên Cửu đang được Bạch Khuynh Vận bảo hộ hình như rất khó chịu, có chút vô cùng kinh ngạc, cũng không đùa giỡn nữa, trực tiếp dẫn đường đi đến phòng đặt trước.

“Thực sự khó chịu như vậy sao??? Kỳ thực, coi đây là khách sạn bình dân là được mà.”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Liên Cừ, phi thường nghi hoặc mở miệng.

Liên còn chưa kịp trả lời, hắn liền bừng tỉnh đại ngộ nói:

“Nga... Chẳng lẽ Liên huynh sợ nữ nhân???”

Sợ nữ nhân???

Liên Cừ giật mình, không thể nào!!!

Hắn tỉ mỉ suy nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn, nữ nhân hắn tiếp xúc, chỉ có thân nhân của hắn.

Nữ nhân bên ngoài, chưa từng đến gần, hôm nay từ lúc hắn vừa vào Khôn thành, thấy đàn oanh oanh yến yến này, hắn liền cảm giác choáng đầu hoa mắt, cực kỳ khó chịu.

Chẳng lẽ, là sợ nữ nhân thật???

Khóe miệng Liên Cừ co rúm một cái, không có trả lời.

Bạch Khuynh Vận vẻ mặt thân thiết hỏi:

“Liên đại ca, ngươi có thấy khó chịu đâu không???”

Liên Cừ lắc đầu.

Hiên Viên Bất Kinh lấy tay giữ cằm, chớp chớp mắt nhìn, mang theo vài phần trêu tức nói:

“Liên huynh, sợ nữ nhân cũng không tốt, ngươi ngày sau còn phải thành gia, sợ nữ nhân thế nào ôm lão bà sinh tiếu oa nhi???”

“Ngươi...”

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Liên Cừ bị Hiên Viên Bất Kinh chọc tức mà biến trắng bệch, Hiên Viên Bất Kinh lại mở miệng cắt đứt hắn:

“Mau nhìn mau nhìn, tân hoa khôi đi ra kìa.”

Liên Cừ chỉ phải nhẫn nhịn lửa giận, nhìn về phía dưới lầu.

Hiên Viên Bất Kinh lặng lẽ câu lên khói môi, Thiên Cơ đảo chủ thanh nhã xuất trần, lãnh tình lãnh tính???

Ha hả, tới chỗ của hắn, không phải là bị hắn chọc tức tới gio chân sao.

Dưới lầu “Văn hương các” rất rộng, các loại vải sa màu nhạt nhảy múa theo gió, nhìn qua phiêu dật vô song, mặc kệ trên lầu hay dưới lầu, đều đã ngồi đầy người, đủ loại nam nhân.

Ở trong đình viện có một hồ nhỏ xuân thủy như lam, giữa hồ có một đình nghỉ tám góc, xa xa nhìn lại, trong đình dường như cũng có người đang quan tâm cảnh tượng bên này.

Tú bà qua tuổi ba mươi của “Văn hương các”, lắc lắc cái mông, vẫy vẫy khăn tay, dáng cười đầy mặt leo lên đài cao trong viện “Văn hương các”, cười đến phi thường hài lòng:

“Các vị gia, đây là ngày đầu tiên tân hoa khôi của “Văn hương các” chúng ta, Phiên Nhiên cô nương gấp khách, Phiên Nhiên cô nương sau khi vì mọi người múa một khúc, sẽ bắt đầu chính thức tiếp khách, Phiên Nhiên cô nương kế tục quy củ từ trước của hoa khôi “Văn hương các” chúng ta...

Chỉ bán nghệ không bán thân.

Một hồi còn thỉnh các vị gia thích Phiêu Nhiên chi trì nhiều hơn...”

Lải nhải nói một đống lớn xong, tú bà của “Văn hương các” rốt cục lắc mông rời đi, nhất khắc nàng đi xuống dưới, tiếng đàn nảy lên.

Đó là nhạc công của “Văn hương các”, có người nói Khôn thành đệ nhất nhạc công này danh xưng Mộc Nhai nhạc công, trước đây hoa khôi Vũ Sa cô nương còn đang tại thế, hai người đàn cầm cùng đàn sắt hòa tấu, là âm nhạc êm tai nhất trên đời.

Đáng tiếc cho một tuyệt đại giai nhân, cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn.

Tiếng đàn vừa vang, mọi người liền biết tiệc chính bắt đầu rồi, đều không khỏi hết sức chăm chú nhìn đài cao.

Vải thưa màu nhạt bốn phía còn đang bay lượn, tiếng đàn bình thản mà lưu sướng...

Bỗng nhiên, tiếng đàn gấp gáp, giống như loài chim không ngừng bay vòng trong không trung.

Đúng lúc này...

Đinh linh linh, đinh linh linh một chuỗi âm hưởng chuông bạc vang lên.

Bỗng nhiên, một tấm trường lăng (tấm vải dài) màu tím nhạt phá không bay ra, ở trong không trung phất ra một độ cung quỷ dị mà duyên dáng.

Khi trường lăng nhảy múa hấp dẫn ánh mắt mọi người, một bóng dáng tím nhạt, đứng trên đài cao, từ trên trời giáng xuống.

Trên hai gò má trắng noảm của “nàng” che một tầng khăn che mặt, khuôn mặt như ngọc mờ mờ ảo ảnh không rõ, nhưng có thể lờ mờ thấy được đường cong xinh đẹp.

Cổ tay của “nàng” như linh xà, linh hoạt vũ động, tóc dài đen tuyển, theo thân hình phiêu dật của “nàng” xẹt qua độ cung hoa mỹ trong không trung.

“Nàng” một thân sa y (áo lụa mỏng, tơ mỏng) màu tím, không phải tơ lụa gấm vóc hay bông vải. Đích thật là vải sa, khẽ hở trên sa y đem da thịt trắng noảm của nàng toàn bộ lộ ra, thế nhưng bộ ngực kia...

Hiên Viên Bất Kinh híp mắt, kinh ngạc trong lòng, dĩ nhiên là một nam nhân.

Tân hoa khôi của “Văn hương các”, dĩ nhiên là một nam nhân???

Ngay cả Liên Cừ còn bị dáng múa phiêu dật mềm mại, mãnh liệt lại không mất dịu dàng này hấp dẫn, vậy càng đừng nói đến người khác.

Màu sắc trường lăng giống với màu áo tím nhạt của người trên đài cao, làm nền cho điệu múa của hắn, khiến hắn càng như thiên tiên hạ phàm.

Đôi chân trần mảnh khảnh của hắn, đeo lên một đôi chuông màu trắng bạc trên cổ chân, theo nhịp múa của hắn mà linh linh rung động.

Bỗng nhiên, tiếng đàn của nhạc công Mộc Nhai ngừng lại, người trên đài cao chuyển thân trên không trung, trường lăng cũng chậm rãi thu về.

Hắn nâng lên bàn tay thon dài, đỡ lấy trường lăng rơi xuống, đầu hơi nghiêng đi, mặt hướng mọi người, khăn che trên mặt hắn, rất đúng lúc rơi xuống.

Sau đó, khuôn mặt quyến rũ yêu tà xuất hiện trước mắt mọi người, mắt phượng dài nhỏ, nơi khóe mắt hơi cong lên, ẩn tình quyến rũ, lông mày tinh tế phi dương, môi không cần tô mà vẫn hồng.

Nhin thế nào, vẫn là một nữ nhân quyến rũ.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn khuôn mặt kia, dĩ nhiên có chút hoảng hốt, thế nhưng, trong lòng hắn còn có một tia trấn tĩnh, người nọ, là một nam nhân,

nam phẫn nữ trang, người che giấu thân phận, thường thường là có mục đích, hắn phải lanh tinh, bảo trì lanh tinh.

Hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, lúc này, bên trong sảnh lớn, tiếng võ tay đã vang lên như sấm.

Liên Cử thu hồi ánh mắt:

“Hoa khôi nhìn xong, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu:

“Không, chúng ta phải đợi Dạ Lạc Huyền, chờ hắn tới giết tân hoa khôi.”

Trong lúc Khôn thành chìm trong náo nhiệt, Giang thành phương bắc, lại phi thường không an bình.

Nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong, tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong nôn nóng không ngớt muốn lật tung toàn bộ Giang thành đi tìm Hiên Viên Trần Vũ.

Bọn họ thậm chí không tiếc bại lộ thân phận, vận dụng toàn bộ lực lượng quan phủ địa phương, đáng tiếc, như trước vẫn không tra được hạ lạc của Hiên Viên Trần Vũ.

“Chết tiệt!!!”

Nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong, là một người dễ nóng nảy, hắn nắm chặt nắm tay, hung hăng nện lên bàn gỗ.

Đệ đệ của hắn, Hiên Viên Lâm Phong còn lại là tràn ngập nhiệt tình khiêm tốn ôn nhã, tướng mạo hai người giống nhau như đúc, tính tình, lại cực khác nhau.

“Nhị ca, ngươi đừng gấp, tình huống trước mắt, xem ra là có người cố ý
ẩn dấu hành tung của Vũ nhi. Chúng ta phải từ từ.”

Hiên Viên Khê Phong cười lạnh một tiếng:

“Từ từ, từ từ, ta có thể từ từ sao?

Độc Tình ti...

Chúng ta thật vất vả mới hạ thủ được, lại bị tiểu Ngũ nhi hiểu lầm, nếu
như...

Nếu như hắn yêu người khác...”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Hiên Viên Khê Phong lộ ra tàn bạo và băng
lạnh, còn có một tia đau lòng.

Hiên Viên Lâm Phong vì suy đoán của hắn mà lạnh trâm mặt:

“Nhị ca, không cần lo lắng, cùng lăm thì...”

Đôi mắt của hắn híp lại, biểu tình ôn nhuận mang theo âm ngoan khiến
kẻ khác phải sờn tóc gáy:

“Giết kẻ Vũ nhi mở mắt nhìn thấy đầu tiên...”

Thanh âm của Hiên Viên Lâm Phong rất nhẹ rất thấp, giống như đang
nói ngày hôm nay khí trời không tệ.

Hiên Viên Khê Phong nhìn hắn như vậy:

“Hay là chúng ta quá gấp rồi...”

“Nhị ca... Hơn mười năm, hắn sắp tới sẽ làm hoàng đế, sẽ thú thê, chúng
ta hiện tại hạ thủ... Xem như là gấp sao???

Ta biết, ngươi là đang hối hận hạ độc tình ti, đúng hay không???

Không sao, nếu như nhị ca không muốn, ta không ngại một mình độc chiếm Vũ nhi.”

Hiên Viên Khê Phong lập tức phản bác:

“Ngươi... Ta đương nhiên không hối hận, ta chỉ là sợ tiểu ngũ nhi sẽ trách chúng ta...”

Hiên Viên Lâm Phong thở dài:

“Nhị ca, ngươi phải hiểu, sự tình đi đến nước này, chúng ta không thể quay đầu lại.”

“Vậy sao...”

Sắc mặt Hiên Viên Khê Phong trầm xuống:

“Chúng ta có tiểu ngũ nhi là được rồi... Thế nhưng, nhất thiết phải có ngôi vị hoàng đế sao???”

“Nhị ca, chỉ khi chúng ta chiếm được ngôi vị hoàng đế, có được quyền lợi cao nhất, mới có thể vững chắc nắm lấy Vũ nhi trong lòng bàn tay, khiến hắn vĩnh viễn không thể thoát khỏi chúng ta...”

Bất kể chân trời góc biển!!!”

Trên khuôn mặt của Hiên Viên Lâm Phong mang theo dáng cười bệnh hoạn.

Hiên Viên Khê Phong rùng mình một cái, không biết là bởi vì phương bắc tuyết rơi quá lớn, hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Chỉ là, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, ngẫm lại, cùng Hiên Viên Lâm Phong đi tới tình trạng như ngày hôm nay, hắn, nhất định phải cắn răng kiên trì đi tiếp.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Có Được Tin Tức

Bệnh của Vân Khuynh tuy rằng chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn như trước chưa khỏi hẳn, toàn bộ trái tim của Tân Vô Phong đều ở trên người y, không rảnh bận tâm chuyện khác.

Khi Long Khiêm xuất hiện, Tân Vô Phong mới lần thứ hai nhìn thăng vào chuyện của thái tử Hiên Viên Trần Vũ.

Khi bóng dáng Long Khiêm im hơi lặng tiếng xuất hiện, Tân Vô Phong đang bắt mạch cho Vân Khuynh...

Bảo bảo an khang, đại nhân phong hàn chậm rãi tốt lên, tất cả đều đang đi theo phương hướng phát triển tốt, đương nhiên, tiền đề là bỏ qua cỗ trùng ẩn dấu trong cơ thể Vân Khuynh.

Nhận thấy khí tức của Long Khiêm, Tân Vô Phong nhíu mày, quay đầu nhìn thuộc hạ kiêm bạn từ nhỏ đang khom người hành lễ kia:

“Long Khiêm, không cần đa lễ.”

“Vâng, đại công tử.”

Vân Khuynh ôm chăn nửa tựa trên giường, một đôi mắt to chớp chớp hiếu kỳ nhìn Long Khiêm.

Lục đại ánh vê, Long Liêm, Long Ảnh, Long Kính, Long Lê, Long Dạ, Long Khiêm, mấy người trước đều đã từng gặp ở Tân phủ, chỉ có vị Long Khiêm này, vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy, hôm nay, rõ cục gặp được.

Long Khiêm giống như tên hắn, dường như là một người khiêm tốn, tướng mạo tuấn tú, mặt mày ôn hòa, ăn nói cũng nho nhã lẽ độ.

“Đại công tử, tin tức ngài muôn, Bách Hiểu Lâu đã tra được.”

Long Khiêm từ trong ống tay áo lấy ra một tập giấy, đưa tới.

Tần Vô Phong buông mi xuống nhìn, lại nâng tay:

“Quên đi, thu hồi trước đã, ngươi tạm thời lưu lại, đừng về Tần gia, cũng đừng về Bách Hiểu Lâu...

Ở lại nói vài chuyện về tình thế giang hồ và triều đình hiện nay cho Vân nhi.”

Long Khiêm nghe vậy có chút kinh ngạc, thế nhưng hắn vẫn tuân theo mệnh lệnh của Tần Vô Phong, gọn gàng lưu loát đáp một tiếng:

“Vâng!”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Hiện tại, hướng nói một chút cho chúng ta, Bách Hiểu Lâu rốt cuộc tra được cái gì???”

Long Khiêm ngẩn ra, sắc mặt có chút xấu hổ, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khuynh.

Lần nhìn này, hắn trông thấy một thiên hạ tuyệt mỹ, lười biếng bọc trong chăn bông, nháy một đôi mắt ngoác nhìn hắn, có chút thất thần.

“Khụ khụ.”

Sắc mặt Tần Vô Phong trầm xuống, hắn có chút hối hận, hắn hiện tại muốn lập tức thu hồi mệnh lệnh để Long Khiêm lưu lại.

Còn chưa kịp thu hồi mệnh lệnh, Long Khiêm liền hiểu chính mình vượt quá, cúi đầu, rất có nề nếp hồi đáp:

“Đương kim thánh thượng từ hai tháng trước bắt đầu bệnh nặng, vẫn không có chuyển biến tốt đẹp...

Sau khi thánh thượng bệnh nặng, bởi vì nghiệp chính vương vắng mặt, sự vật trong triều đều có Giám quốc đại nhân quản lý.

Trong triều hôm nay chia làm ba thế lực, phân biệt chi trì thái tử điện hạ, tam hoàng tử, và tứ hoàng tử...

Về phần thái tử điện hạ...

Kỳ thực thái tử điện hạ lần này là phụng mệnh đến Giang thành tìm đại công tử, nửa đường bị người hạ độc truy sát...

Theo người bên cạnh thái tử điện hạ may mắn còn tồn tại, kẻ truy sát thái tử điện hạ, hình như là người của tam hoàng tử, mục tiêu, là vì ngôi vị hoàng đế..."

Long Khiêm đem tin tức mình thu thập được từng chút nói ra.

Tần Vô Phong nhăn mày:

“Ngươi là nói, thái tử điện hạ phụng mệnh tới tìm ta???”

Long Khiêm gật đầu:

“Đúng vậy, hai tháng trước, đương kim thánh thượng bệnh nặng, liền âm thầm phái thái tử điện hạ tới Giang thành tìm đại công tử...

Theo Bách Hiểu Lâu tra được, thánh thượng hình như là muốn mời đại công tử vào kinh, xác định ứng cử viên tiếp theo đảm nhiệm chức thái tử.”

Cái này, ngay cả Vân Khuynh cũng nghe thấy không đúng:

“Tần gia không phải là ‘Ám hoàng’ sao, năm xưa để chuyển ám, đặc biệt giả tạo tru cửu tộc, vì sao lại muốn đại ca chọn người xác định vị trí thái tử???

Đại ca và Vô Song đều từng nói qua, tuy rằng Hiên Viên gia và Tần gia chia đều thiên hạ, thế nhưng không can thiệp chuyện của nhau, chỉ khi quốc gia có chiến tranh, hoặc là gặp phải uy hiếp trí mạng mới có thể hợp tác...

Tần Vô Phong có chút suy nghĩ:

“Hoàng đế phái thái tử tới tìm ta... Thái tử bị người truy sát, trái lại là nhị hoàng tử và tam hoàng tử tìm tới...

Xem ra, thái tử bị truy sát, đích xác cùng nhị hoàng tử tam hoàng tử thoát không được can hệ, bọn họ hiện tại gấp gáp muốn tìm thái tử như vậy, chẳng lẽ là để, nhân cơ hội diệt trừ thái tử???”

Vân Khuynh nghe Tần Vô Phong nói, cái đầu nhỏ bắt đầu miên man suy nghĩ:

“Đúng nga đúng nga, lẽ nào đây chính là âm mưu của triều đình...

Lấy thái tử làm mồi, sau khi thái tử bị nhị hoàng tử bọn họ giết chết, tất cả lại đổ lên đầu Tần gia chúng ta, đến lúc đó mặc kệ Tần gia là thân phận ám hoàng, trực tiếp nói chúng ta là tàn dư của Tần gia năm xưa bị tru cửu tộc...

Lại một lần nữa chân chính tru cửu tộc???”

Vân Khuynh càng nói càng cảm thấy có lý.

Tần Vô Phong nheo lại đôi mắt, sờ sờ đầu Vân Khuynh:

“Vân nhi, thực lực của Tần gia ăn sâu bén rẽ rắc rối khó gỡ, không phải triều đình muốn động là có thể động, người nghỉ ngơi cho tốt, không cần miên man suy nghĩ.”

Vân Khuynh nhu thuận gật đầu:

“Ân. Đều nghe đại ca.”

Tần Vô Phong ngoài miệng là nói như vậy, nhưng cũng cảm thấy chuyện Hiên Viên gia làm lần này, thực sự cỗ quái.

Nói là đang ấp ú âm mưu, vậy cũng không nhất định, nói chung cẩn thận một chút mới tốt.

Thấy Tần Vô Phong và Vân Khuynh lo lắng, Long Khiêm cười cười:

“Đại công tử không cần lo lắng, Lý công công nói thánh thượng tự mình nói tìm đại công tử, chỉ là vì cung cố địa vị thái tử.

Mong muôn sau khi hăn trăm tuổi, đại công tử có thể trợ giúp thái tử ổn định ngôi trên vị trí kia, dù sao thế cục trong triều hỗn loạn...

Thánh thượng phái thái tử đến Giang thành mời đại công tử, là để thái tử bày tỏ ý tốt với đại công tử.”

Tần Vô Phong hờ lạnh một tiếng:

“Ý tốt??? Ta xem là bày tỏ phiền toái thì có!!!”

Tần gia chúng ta luôn luôn chỉ lo thân mình, bên ngoài tuyệt không nhúng tay vào chuyện của Hiên Viên gia, lần này vì sao lại muốn kéo Tần gia xuống nước???

Ngay cả Khuynh Vận ta đều khuyên hăn không nên tự nhảy xuống hố, huống chi là chúng ta???

Có thể đạt được ngôi vị hoàng đế, chắc chắn là người có năng lực, người có năng lực, nhất định là người có thể khiến Huỳnh Quang cường đại, chúng ta vì sao phải đi bồi dưỡng người khác, lãng phí tinh lực???

Hành trình kinh thành lần này, ta nhất định sẽ không đáp ứng.”

Con ngươi sâu thẳm của Tân Vô Phong liếc nhìn Long Khiêm:

“Ta nhớ kỹ, ta kêu ngươi tra chính là người phuơng nào hạ độc tình ti cho thái tử, thái tử liệu có người tâm ái???

Mà không phải những thứ này...”

Long Khiêm giật mình, ho nhẹ một tiếng:

“Khụ khụ, đại công tử... Thái tử điện hạ hắn, hiện nay cũng không có người thương... Thế nhưng... Thế nhưng...”

Tân Vô Phong nhíu mày:

“Nhưng cái gì, ngươi mau nói ra?”

Long Khiêm cắn răng một cái nói:

“Thế nhưng trong cung nghe đồn thái tử coi trọng một tiểu thái giám ở chỗ nhị hoàng tử... Nói là, thái tử điện hạ, có đoạn tụ chi phích...”

“...”

Cạc cạc cạc cạc...

Dường như có một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Vân Khuynh xấu hổ, Tân Vô Phong cũng thấy khó chịu:

“Đoạn tụ chi phích, đoạn tụ chi phích thì sao, có đến mức khó mở miệng như vậy không???”

Hắn đen mặt, nói với Long Khiêm:

“Hiện tại đi ra ngoài trước đi, một hồi gọi ngươi sau.”

Ở cùng Tân Vô Phong nhiều năm như vậy, Long Khiêm tự nhiên là cảm thụ được Tân Vô Phong tức giận, chỉ là, Tân Vô Phong vì sao mà giận???

Đoạn tụ chi phích khó nói ra miệng là rất bình thường, dù sao trong Huỳnh Quang, chỉ có số ít quan to quý nhân có luyến đồng, trừ cái này ra, tiểu quan quán ít đến thương cảm, dù sao đoạn tụ chi phích cũng không thịnh hành trong Huỳnh Quang, vậy nên chuyện này ở trong mắt mọi người đích thật là quái dị.

Mang theo đầy bụng nghi hoặc, Long Khiêm rời đi.

Lưu lại Tân Vô Phong và Vân Khuynh xấu hổ.

“Vân nhi, ngươi không cần lưu ý Long Khiêm... Kỳ thực đoạn tụ rất tốt, đại ca cũng là đoạn tụ... Ách...”

Vân Khuynh câu lên khéo mồi lộ ra dáng cười thật to:

“Không sao, chỉ cần yêu nhau, không quan trọng giới tính không quan trọng huyết thống không quan trọng khác quốc gia, yêu nhau là chuyện của đôi lứa, không liên quan đến người khác, người khác không thích là bởi vì bọn họ không phải đương sự, không biết khổ sở và mỹ diệu trong đó, chúng ta tự mình biết là được, có người ở bên, là được.”

Nói xong, Vân Khuynh mới giật mình lấy lại tinh thần, trừng mắt to nhìn Tân Vô Phong:

“Đại ca, ngươi nói cái gì??? Người cũng là đoạn tụ???”

Tin tức này thực sự quá mức giật gân, Tân Vô Phong thích nam nhân???

Ngô, nữ tử thiên hạ vô duyên gả cho Tân Vô Phong, thực sự là đáng tiếc lớn.

Tân Vô Phong khụ khụ:

“Đúng vậy...”

Đôi mắt đẹp của Vân Khuynh chớp chớp:

“Làm sao đại ca biết mình thích nam nhân??? Chẳng lẽ đại ca có người trong lòng???”

Vân Khuynh hiểu kỳ bắt đầu bát quái, nhưng lại nghĩ đây là chuyện tư của Tân Vô Phong, lập tức mở miệng bổ sung:

“Nếu như đại ca không muốn nói cũng không sao, ta chỉ là có chút hiểu kỳ mà thôi.”

Tân Vô Phong cúi đầu, thở dài:

“Đại ca chỉ là không thích nữ nhân...”

Người trong lòng sao, đương nhiên là có, chính là cái người bởi vì ngốc ngốc mà có vẻ vô tâm vô phế trước mắt này...

Thế nhưng, hắn có thể nói sao???

“Nga... Ta còn tưởng rằng đại ca thích ai chứ... Lại nói tiếp, thật đúng là hiểu kỳ, đại ca sẽ thích kiểu người như thế nào nha.”

Vân Khuynh nói, trong lòng không hiểu bắt đầu khó chịu.

Rốt cuộc vì sao khó chịu, chính y cũng không biết.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Vô Phong Cười

<tbody> Phương Đông Huỳnh Quang, tuy rằng phần lớn là đồng bằng, nhưng giải đất nơi biên cương cũng không ít núi non, địa thế đa dạng, vào mùa đông đi lại thật đúng là không dễ.

Tần Vô Song mang theo lo lắng và tưởng niệm Vân Khuynh, rời khỏi Tần phủ, rời khỏi Giang thành phương bắc, rời khỏi Huỳnh Quang, lẻ loi một mình, ngựa không dừng vó chạy tới Liệt Phong quốc.

Dọc theo đường đi bão tuyết mấy ngày liền, khiến ngay cả kẻ võ nghệ cao thâm như Tần Vô Song cũng có chút ăn không tiêu...

Thật sự là bôn ba hết mức, dù sao cũng là vì quá gấp gáp, trong vòng ba tháng, phải chạy từ quốc gia xa nhất nơi phương Đông đến quốc gia xa nhất nơi phương tây rồi chạy về, hắn rất sợ không đủ thời gian, cho nên đành liều mạng chạy.

Tốc độ của hắn đích thật là nhanh đến kinh ngạc, thế nhưng hắn ngã bệnh, ngã bệnh giống Vân Khuynh.

Chỉ là, Vân Khuynh có người nhà cẩn thận tỉ mỉ che chở, mà hắn, lại như trước mạo hiểm bão tuyết, liều mạng chạy về phía trước.

Dưới loại trạng thái này, hắn còn không quên cách ba ngày viết một phong thư, liên hệ lui tới với Tần Vô Phong.

Trong thư, hắn luôn luôn nói chính mình vẫn tốt, phần lớn bức thư chính là đoán Vân Khuynh đang làm gì, nhắc nhở Tần Vô Phong chăm sóc Vân

Khuynh, mà Tân Vô Phong viết thư miêu tả Vân Khuynh mạnh khỏe, chính là chỗ dựa lớn nhất cho Tân Vô Song.

Tân Vô Phong cũng không muốn tăng thêm áp lực cho hắn, trong thư cũng không nói đến chuyện Vân Khuynh sinh bệnh, luôn luôn kiêng một ít chuyện tình ấm áp thú vị viết cho Tân Vô Song.

Mỗi khi thấy Tân Vô Phong hồi âm, nghĩ đến Vân Khuynh và hài tử trong bụng y đang đợi hắn, Tân Vô Song cảm thấy cơ thể tràn ngập lực lượng vô tận, cảm thấy bệnh trạng gì đó đã không còn.

Phương bắc, Giang thành, ‘Hồi Xuân đường’.

“Vân nhi, đây là thư của Vô Song.”

Tân Vô Phong cầm phong thư còn hơi lạnh lẽo, đưa cho Vân Khuynh.

Mấy ngày qua hắn nhận được rất nhiều phong thư, chỉ là khi đó Vân Khuynh sinh bệnh, hắn lại không muốn Vân Khuynh tăng thêm tưởng niệm nên mới không nói, hiện tại bệnh của Vân Khuynh đã hoàn toàn khỏi, hắn liền lập tức nghĩ tới chuyện này.

“Vô Song!!!”

Vân Khuynh kinh hô một tiếng, đăng đăng vài bước chạy đến trước mặt Tân Vô Phong, không đợi Tân Vô Phong đưa thư đến y liền tiến lên đi lấy.

Tân Vô Phong thở dài lắc đầu, trực tiếp buông tay đưa cho y.

Vân Khuynh mở thư nhìn một lần lại một lần:

“Đại ca, vì sao đây là Vô Song viết đưa cho ngươi, mà không phải cho ta???”

Vân Khuynh có chút không giải thích được hỏi Tân Vô Phong, đáy lòng có chút buồn bực.

Mấy ngày nay y không dám nghĩ cũng không dám hỏi tin tức về Tân Vô Song, chỉ mong chờ Tân Vô Song có thể dùng phương pháp gì truyền tin về, thật vất vả mới nhận được thư, tuy rằng quan sát phần lớn đều là nói về y, thế nhưng vì sao người nhận không phải y, mà là đại ca???

Lẽ nào ở trong lòng Vô Song, y kỳ thực không đáng tin???

Tân Vô Phong thấy Vân Khuynh như vậy thì giật mình:

“Vô Song chỉ là không muốn ngươi quan tâm việc này, cũng không muốn ngươi xúc cảnh sinh tình quá độ tưởng niệm mà thôi... Ngươi xem, trong thư của hắn, đều là nhắc tới ngươi.”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút, vì Vô Song cẩn thận tỉ mỉ mà có chút cảm động, nói với Tân Vô Phong:

“Đại ca, phong thư này, cho ta viết hồi âm được không???”

Tân Vô Phong gật đầu:

“Đương nhiên.”

Vân Khuynh lập tức lấy bút mực, bắt đầu hồi âm, rõ ràng đầy bụng có lời muốn nói, nhưng khi động bút, lại không biết nên nói từ đâu, nói đến cái gì, thực sự là buồn chết người.

Vân Khuynh nâng bút, ngờ ngác nghĩ rốt cuộc phải viết từ đâu, bởi vì thời gian ngắn người tương đối dài, mực nước trên ngòi bút rơi lên mặt giấy Tuyên Thành đặt trên mặt bàn, thoáng cái loang ra một điểm đen.

Đây lời muốn nói của y, từng giọt từng giọt biến mất từ trong đầu, đầu óc biến thành trống rỗng, dần dần, y có chút căm tức mình vô dụng.

Tần Vô Phong ngồi ở một bên, lặng lẽ không nói gì.

Đến khi, cửa chi nha một tiếng bị mở ra.

Là Long Khiêm.

Trên tay hắn bưng một cái bát, từ khi hắn đến "Hồi Xuân đường", cơ bản liền bị giáng cấp thành thiếp thân tiểu tư của Tần Vô Phong và Vân Khuynh.

Vân Khuynh vốn đang ngẩn người, ngửi thấy mùi vị thuốc đông y, bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

Sắc mặt y biến trắng, có chút run run mở miệng:

"Đại... Đại ca, bệnh của ta, đã khỏi hẳn rồi... Vì sao vì sao còn phải uống được..."

Thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh, đích thật là thuốc đắng dã tật, đã nhiều ngày, Vân Khuynh uống thuốc, luôn luôn là một chuyện tương đối khó khăn.

Lúc đau, bởi vì thân thể thực sự khó chịu, y đau khổ chịu đắng uống được, mỗi khi uống xong đều phải ăn một đống lớn mứt hoa quả.

Chờ sau khi bệnh tình tốt lên, y luôn luôn không thể nhanh gọn uống thuốc, thứ nhất là được kia quá đắng, thứ hai là y thực sự chán ghét.

Mấy ngày nay sinh bệnh, lưu lại di chứng là cái mũi cực kỳ mẫn cảm với mùi thuốc đông y, ngửi thấy là sợ.

Tần Vô Phong từ trong tay Long Khiêm nhận được, ra hiệu Long Khiêm đi ra ngoài, cầm chén thuốc đặt ở bên môi thổi thổi:

“Vân nhi, mứt hoa quả đã chuẩn bị xong, bệnh của ngươi, tuy rằng đã tốt lên, thế nhưng loại khí trời này, rất dễ tái phát, phải uống được thêm hai ngày nữa mới được...”

“... Hai ngày!!!”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh có chút vặn vẹo, vốn có một chút tình tự buồn phiền, thoảng cái bị phóng đại vài lần, y “chát” một cái đặt bút xuống tờ giấy trên bàn, hạ quyết tâm ngày hôm nay không uống được, tuyệt đối không uống, dù thế nào cũng không uống.

Bệnh của y đã khỏi, y nếu uống bát được này, vậy chính là cam chịu cách làm của Tân Vô Phong...

Uống được thêm hai ngày.

Chuyện này đối với y mà nói là một dǎn vặt thõng khổ, để mình không bị dǎn vặt, Vân Khuynh quyết định kiên quyết không uống bát được kia.

Cho nên khi Tân Vô Phong đưa được cho y, y nổi lên tính trẻ con quay đầu sang một bên:

“Bệnh của ta đã khỏi hẳn, ta không muốn uống nữa.”

Lông mày Tân Vô Phong thiêu thiêu, hẳn tự nhiên biết tâm tình mâu thuẫn của Vân Khuynh đối những được này, hẳn thả nhẹ vẻ mặt, ôn nhu nói:

“Vân nhi, tin tưởng đại ca, những thứ được này rất có lợi cho thân thể của ngươi.”

Vân Khuynh quay đầu lại, ghét bỏ liếc nhìn bát được, cái mũi nhỏ hừ hừ:

“Ta hiện tại bị các ngươi nuôi vừa nhân sâm vừa tổ yến vừa vây cá cũng không ít, được này khó uống vậy bỏ qua đi.”

Tần Vô Phong dần dần nhíu mày:

“Vân nhi, ngươi hiện tại không phải một người, trong bụng còn có hài tử...”

“Đừng đe hài tử với ta.”

Vân Khuynh phiền muộn tăng đến cực hạn:

“Hài tử hài tử... Đại ca ngươi luôn luôn treo hài tử trước cửa miệng, Vô Song là vì hài tử mà đi... Ở trong thư cũng chỉ thích nhắc tới hài tử... ”

Ta biết hài tử này rất trọng yếu, ta sẽ bảo vệ tốt nó, mong muốn đại ca ngươi không nên quá mức quan tâm!!!”

Thái độ của Tần Vô Phong cũng khiến y thấy phiền.

Giống như là dỗ dành tiểu hài tử, ôn nhu, nhẹ giọng nhẹ lời, thế nhưng, đây không phải bản sắc của Tần Vô Phong.

Mà Tần Vô Phong ôn nhu với y, đều là vì hài tử, vì trưởng tôn Tần gia.

Vừa nghĩ đến Tần Vô Song quan tâm hài tử, Tần Vô Phong đối xử với y như vậy cũng là vì hài tử, y liền nghĩ có chút bực mình.

Hài tử ở trong bụng y, cũng chính là hài tử của y, y tự nhiên sẽ chiểu cõi tốt nó, đến chõi chiểu cõi không được cũng sẽ thỉnh giáo bọn họ, thế nhưng, có cần đem tất cả mọi chuyện kéo theo hài tử không???

Uống thuốc là chuyện nhỏ, chỉ là việc nhỏ này, khơi ra toàn bộ phiền muộn hiện tại của y mà thôi.

Y nhíu mi, đâu càng hỗn loạn.

Không biết phải làm sao hồi thư cho Tân Vô Song mới có thể biểu đạt tưởng niệm của y, không biết làm thế nào mới có thể bảo đảm những người vì y nỗ lực bôn ba được an toàn, không biết phải giải quyết phiền phức y mang đến cho Tân Vô Phong thế nào...

Không biết vì sao khi nghĩ tới Tân Vô Phong đối tốt với y chỉ là bởi hài tử mà bắt đầu khó chịu...

Người không nên rảnh rỗi, y vừa rảnh rỗi, đầu óc lại bắt đầu miên man suy nghĩ, cứ như vậy lại càng thêm sầu lo.

Thái độ của Vân Khuynh có chút dọa đến Tân Vô Phong:

“Vân nhi???”

Tân Vô Phong nghi hoặc gọi y, trong ấn tượng của Tân Vô Phong, Vân Khuynh vẫn luôn là mềm yếu ôn nhu, sao lại đột nhiên nổi cáu như vậy.

“Đại ca, ta...”

Vân Khuynh thở dài, đột nhiên có chút vô lực, y nghĩ không có ai hiểu y vào lúc này.

Tân Vô Phong cau mày:

“Uống được trước, chút nữa sẽ lạnh.”

Lông mày vốn đã nhăn lại của Vân Khuynh, lập tức thắt vào nhau, như tiểu hài tử nhao nhao lên:

“Không uống không uống, ta nói không uống là không uống.”

Tân Vô Phong néo lại đôi mắt, lắng lặng quan sát Vân Khuynh, có chút suy nghĩ, sau đó, khuôn mặt anh tuấn, chậm rãi trầm xuống:

“Thế nhưng, Vân nhi, được đã sặc rồi, ngươi không uống chính là lãng phí, cũng khiến cho Long Khiêm vô công khổ cực một phen.”

Thanh âm Tân Vô Phong có chút lạnh, đây là lần đầu tiên hắn dùng thanh âm lạnh như thế nói với Vân Khuynh.

Vân Khuynh mím môi:

“Không uống.”

Tân Vô Phong tăng một cái đứng lên, bưng theo chén thuốc, đi tới bên người Vân Khuynh, đưa đến bên môi y:

“Uống.”

Tân Vô Phong lúc này mặt không chút thay đổi, đôi mắt nghiêm khắc, thanh âm cũng lạnh lẽo như băng.

“Không uống!!!”

Vân Khuynh càng lúc càng hăng hái, y cũng không tin, y không uống, Tân Vô Phong sẽ làm gì y.

Lực đạo trên tay Tân Vô Phong dùng thêm vài phần, chén thuốc trong tay chăm chú dán lên môi Vân Khuynh:

“Uống!!!”

Thanh âm của Tân Vô Phong phóng đại không ít, vừa lạnh khốc lại nghiêm khắc, giống như đại nhân răn dạy hài tử không hiểu chuyện, Vân Khuynh bị Tân Vô Phong mắng như vậy lại càng hoảng sợ.

Nâng mắt liếc nhìn một cái, trông thấy khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn, trong lòng hoảng sợ, dĩ nhiên có chút luống cuống, Tân Vô Phong như vậy khiến người ta sợ hãi.

Phát hiện đường nhìn của y, ánh mắt lạnh như băng của Tân Vô Phong nhìn thẳng vào y, bên trong mang theo vài tia âm ngoan và cảnh cáo.

Vân Khuynh sợ đến mức lập tức thu hồi đường nhìn, vô ý thức hé miệng, uống thuốc.

Lúc uống ngụm đầu tiên còn có chút không cam lòng, nhưng đã uống rồi cũng không nên tiếp tục cự tuyệt, y hừ lạnh một tiếng từ trong tay Tân Vô Phong đoạt lấy chén thuốc, nắm chặt mũi, ừng ực uống hết.

“Ha hả...”

Vân Khuynh buông chén thuốc xoa xoa miệng, lại đột nhiên nghe được tiếng cười, mềm nhẹ bất đắc dĩ mang theo sủng nịch.

Y có chút kinh ngạc, ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại tại khói miệng hơi vung lên của Tân Vô Phong, có chút ngây ngẩn:

“Đại... Đại... Đại ca ngươi ngươi... Ngươi cười...”

Y nói hết lời, Tân Vô Phong mới ý thức được là mình đang cười, chân chính cười.

Tân Vô Phong luôn luôn ổn trọng, giờ đây có chút ấu trĩ giơ tay sờ sờ độ cung, vẫn như trước chưa cong xuống nơi khói miệng:

“Thật không... Có thể là bởi vì Vân nhi quá đáng yêu...”

“Ách... Có sao???”

Vừa rồi Tân Vô Phong còn đang là mặt đen bao công, thế nào lập tức biến thành cái dạng này???

Hơn nữa hắn nở nụ cười, hắn nở nụ cười nha, Tân Vô Phong được xưng là không biết cười lại nở nụ cười.

Rốt cuộc là chuyện gì buồn cười như vậy???

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng vậy, ức hiếp Vân nhi rất vui, biểu tình bị dọa rất đáng yêu, phản ứng cũng đáng yêu, hình dạng ngoan ngoãn uống được cuối cùng là đáng yêu nhất...”

“...”

Vân Khuynh câm nín, y có chút hoài nghi Tần Vô Phong trước mắt, là bị người khác đánh tráo... </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Thanh Âm Ăn Tượng

“Được rồi, đại ca...”

Trải qua chuyện uống thuốc vừa rồi, Vân Khuynh phiền muộn đều bị Tân Vô Phong xóa sạch, lại khôi phục bình thường, đầu óc lập tức linh hoạt lên.

“Ăn???”

Tân Vô Phong vẫn duy trì tâm tình sung sướng.

“Thái tử... Thái tử điện hạ hắn, cũng không có người yêu, như vậy, chúng ta sẽ chiếu theo kế hoạch, cũng hạ ‘Tình ti’ cho thị vệ Lam Hiên sao???”

Lúc trước bàn chuyện chính là thế này, nếu như thái tử có người trong lòng, vậy đem người đó đến đây, nếu như không có, vậy cũng hạ độc ‘Tình ti’ cho thị vệ Lam Hiên.

Hôm nay, thái tử thực sự không có người trong lòng, lẽ nào bọn họ liền thực sự hạ ‘Tình ti’ với Lam Hiên sao???

Người yêu nhân tạo như vậy...

Vân Khuynh thật sự là không thích.

Nói đến thái tử Hiên Viên Trần Vũ, Tân Vô Phong có chút đau đầu, trước không nói nên để hắn tỉnh lại dưới tình huống nào, chỉ nói sau khi tỉnh lại phải đổi mặt thế nào cũng là một vấn đề.

“Hiện tại, xem ra cũng chỉ có thể làm vậy.”

“Ân...”

Vân Khuynh gật đầu, tuy rằng y không ủng hộ loại phương pháp này, thế nhưng, y cũng không có biện pháp tốt hơn.

Cuối cùng Vân Khuynh còn hồi thư cho Tân Vô Song, chỉ có vài nét bút, viết là tất cả mạnh khỏe không cần lo lắng các loại, chuyện muôn nói khác, y vẫn chưa viết.

Đêm đã khuya, Tân Vô Phong đã rời đi, để tiện cho việc chăm sóc y, y và Tân Vô Phong sẽ làm hàng xóm ngay cạnh nhau...

Tuy rằng y là nam tử, Tân Vô Phong cũng là nam tử, nhưng y dù sao cũng là ‘Đệ muội’ của Tân Vô Phong, dù thế nào cũng phải tránh cho người khác nghi ngờ về vấn đề thân phận, cho nên hai người vẫn chưa ở chung một phòng.

Ban ngày bức thư của Tân Vô Song, Tân Vô Phong cười, cùng với đàm luận giữa bọn họ, từng cái lướt qua trong óc Vân Khuynh.

Ban tay để dưới chăn, nhẹ nhàng xoa bụng.

Đối với tương lai, y đột nhiên có chút mờ mịt.

Trước đây nghĩ, chỉ cần ở bên Tân Vô Song, chậm rãi sống là được.

Thế nhưng cổ trùng khiến Tân Vô Song rời nhà, cũng khiến y phải nhìn thẳng vào một vấn đề —

Không có Tân Vô Song, y phải làm sao đây?

Y không phải một người nam tử cổ đại, lại càng không phải một người nữ nhân chỉ có thể phụ thuộc vào nam nhân, vì sao sau khi Tân Vô Song rời

đi y lại trở nên lo lắng.

Còn có, Hiên Viên Trần Vũ xuất hiện, nói cho y biết, tình cảnh của Tân gia, kỳ thực đã ở nơi đâu sóng ngọn gió, y không thể vẫn cứ làm một con sâu gạo, sống dưới sự che chở của Tân gia.

Người của Tân gia, đối tốt với y như vậy, y nhất định phải vì Tân gia làm chuyện gì đó..

Cho dù không giúp được Tân gia, cũng nhất định không thể liên lụy Tân gia.

Rõ ràng đã vào đêm, nhưng đầu Vân Khuynh lại thanh tịnh đến đáng sợ.

Y nghĩ tới chuyện này, thế nào cũng ngủ không được, đứng dậy mặc thêm quần áo, nhớ lại phương pháp tu luyện nội lực Tân Vô Song đã từng dạy y, thay đổi một thân lười biếng, ngồi ở trên giường, thong thả mà gian nan bắt đầu phần đầu cho cuộc sống của mình.

Lần ngồi xuống này, là nguyên một đêm.

Ở nơi đơn điền trong cơ thể, cảm thấy có một dòng nước ấm rất nhỏ, một đêm không ngủ, y lại không có một chút cảm thấy uể oải.

Từ trên giường bước xuống, sửa sang quần áo, y đẩy cửa ra, một luồng khí mới mẻ mà hàn lanh lập tức đập vào mặt mà đến.

Ngoài cửa, mặt đất vẫn như trước mênh mông một mảnh, tuyết trắng trước mắt, thuần khiết không một vết bẩn.

Vân Khuynh hít một hơi thật sâu, lại thở ra, bước đi nghĩ muôn tìm Tân Vô Phong, chân còn chưa hạ xuống liền thay đổi chủ ý.

Mấy ngày nay luôn luôn phiền phức Tân Vô Phong, cũng nên để Tân Vô Phong có chút không gian cá nhân.

Lại nghĩ đến hai vị khách kia —

Hiên Viên Trần Vũ và thị vệ Lam Hiên.

Bởi vì y sinh bệnh, mấy ngày nay vẫn chưa có cơ hội đi gặp hai người kia.

Thùa dịp hôm nay, y đi coi trộm bọn họ một chút.

Nếu như có thể, y muốn đem chuyện độc ‘Tình ti’ nói cho thị vệ Lam Hiên, để tự hắn lựa chọn, trừ bỏ thái tử hôn mê bất tỉnh, ở trong ‘Hồi Xuân đường’, hắn là người có tư cách quyết định chuyện này nhất.

Sau khi hạ quyết tâm, Vân Khuynh liền nhớ lại đi đến nơi ở an bài cho Hiên Viên Trần Vũ và Lam Hiên ngày ấy.

Trí nhớ của y quả nhiên không tệ, chưa đến một lúc đã tìm được.

Đi tới trước cửa, y vươn tay, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, y nghĩ Lam Hiên làm người trung thành như vậy, hắn là lúc nào cũng khắc khắc canh giữ bên người thái tử Hiên Viên Trần Vũ.

Quả nhiên, ngay lập tức, Lam Hiên liền mở cửa.

Lam Hiên thấy Vân Khuynh thì có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn vẫn như trước rất khách khí chào hỏi Vân Khuynh.

Vân Khuynh trên dưới quan sát hắn một phen:

“Thân thể tốt hơn chưa???”

Lam Hiên gật đầu:

“Ta đã không có đáng ngại, chỉ là công tử nhà ta, vẫn chưa tỉnh lại.”

Vân Khuynh gật đầu, vươn tay chỉ hướng bên trong, mở miệng nói:

“Ta có thể vào xem hắn không???”

Lam Hiên có chút chần chờ, thế nhưng nghĩ lại người này chính là ân nhân cứu mạng của bọn hắn liền gật đầu:

“Đương nhiên có thể.”

Vân Khuynh được cho phép, liền nhấc chân vào cửa.

Chậm rãi hướng vào bên trong đi đến, bước chân Vân Khuynh có chút do dự, thăng đến khi đi tới bên giường, thấy vị thái tử điện hạ Hiên Viên Trần Vũ kia, vẻ mặt tái nhợt, trầm tĩnh mà an tường nằm trên giường, tâm của y chớp lóe một tia không đành lòng.

Thở dài một tiếng, lại quay đầu nhìn Lam Hiên.

Lam Hiên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn y, y cong môi cười cười, vẫy tay với Lam Hiên:

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Lam Hiên nhìn Hiên Viên Trần Vũ ở trên giường không có một tia vết tích muôn tinh lại, gật đầu, theo Vân Khuynh đi ra ngoài.

Vân Khuynh nhẹ giọng ho khan một chút:

“Lam Hiên.”

Y dường như có chút chần chờ, thế nhưng nghĩ đến thái tử tái nhợt vừa thấy kia, cùng với lòng trung thành của người trước mắt này...

“Ngày ấy đại ca ta nói, công tử nhà ngươi trúng độc ‘Tình ti’.”

Lam Hiên nhíu nhíu lông mày:

“Đúng vậy, Tân công tử cũng nói độc của công tử nhà ta đã giải, nhưng vì sao hắn vẫn ngủ say bất tỉnh??? Nếu không phải mạch tượng của công tử nhà ta rất bình thản, ta sẽ nghĩ các ngươi muốn hại công tử.”

Hô hấp Vân Khuynh cứng lại:

“Không, không phải như vậy, chỉ là độc ‘Tình ti’ này, không tầm thường.”

Kế tiếp Vân Khuynh tinh tế giảng giải độc tình ti cho Lam Hiên, cùng với phiền não của y, Lam Hiên cũng hoàn toàn hiểu rõ vì sao công tử nhà hắn vẫn không thể tỉnh lại.

Ra là Vân Khuynh bọn họ cố ý kê đơn để hắn ngủ say.

“Lam Hiên, ý ngươi thế nào??? Hiện tại bên người công tử nhà ngươi chỉ có một mình ngươi, hắn tỉnh lại, nhìn thấy cũng sẽ là ngươi.”

Lam Hiên lại càng hoảng sợ, lập tức quỳ xuống:

“Công tử nhà ta là hạng thân phận nào... Há có thể để ta mạo phạm???”

Như vậy trong mắt Vân Khuynh, chính là một loại cự tuyệt không lời, cũng chính là Lam Hiên không muốn Hiên Viên Trần Vũ yêu hắn.

Vân Khuynh thở dài:

“Ngươi đứng lên đi, ta không phải công tử nhà ngươi, ngươi không cần phải sợ hãi như thế, nhưng mà...

Hiện tại không có biện pháp khác, ta sẽ nói một chút với đại ca để công tử nhà ngươi ngủ say vài ngày, ngươi nghĩ kỹ xem, công tử nhà ngươi, lúc tỉnh lại thấy ai thì tốt.

Nói xong Vân Khuynh lưu lại Lam Hiên lần thứ hai bước vào trong phòng.

Lam Hiên kinh ngạc đứng tại chỗ, hắn thế nào cũng nghĩ không ra công tử nhà hắn lại trúng loại độc như vậy.

Cảm tình của chủ tử là chuyện lớn, hắn cũng không dám làm chủ...

Nhưng, lúc chủ tử tỉnh lại, rốt cuộc thấy ai thì hợp lý???

Vân Khuynh lại đi tới bên giường Hiên Viên Trần Vũ, ngồi lên vị trí Lam Hiên vừa ngồi, đánh giá Hiên Viên Trần Vũ.

“Chúng ta rõ ràng không có khả năng đã từng gặp qua, vì sao ta lại nghĩ ngươi thoát nhìn quen mặt như vậy???”

Đường viền có chút nhỏ bé yếu ớt, nhìn rất thoải mái cũng quen thuộc ngoài ý muốn.

Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy hứng thú với vị thái tử này.

“Nếu như sau này ngươi leo lên ngôi vị hoàng đế, làm hoàng thượng Huỳnh Quang... Khi đó, ngươi là minh hoàng, đại ca bọn họ là ám hoàng... Ân, đều là tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn, chỉ là, nếu như các ngươi xung đột, ai sẽ là người thắng???”

Nói, Vân Khuynh thật là có chút chờ mong tràng diện như vậy.

“Thế nhưng ta len lén nói cho ngươi, Vô Song rất lợi hại, đại ca càng lợi hại, Vô Hạ không biết thế nào... Dù sao hắn là cũng không kém bao nhiêu, bọn họ có ba người, mà ngươi chỉ có một, thật đáng thương.”

“Hiện tại ngẫm lại đại ca bọn họ làm ‘Ám hoàng’ thật đúng là tốt hơn... Ba người có thể thay phiên nhau làm, mà ngươi làm hoàng đế ngoài sáng, mệt chết cũng chỉ có thể một người làm...

Tất cả mọi người nói đế vương gia là vô tình nhất, làm hoàng đế, đều là chồ cao không thăng hàn... Không biết ngươi..."

Vân Khuynh hăng hái, lải nhải với Hiên Viên Trần Vũ một đống lớn chuyện trên trời dưới đất.

Hiên Viên Trần Vũ ý thức mơ mơ hồ hồ, lờ mờ có thể cảm thụ được động tĩnh bên ngoài.

Vừa có chút ý thức, chợt nghe thấy một thanh âm mềm nhẹ êm tai.

Thanh âm kia, tựa như nước chảy róc rách, tựa như gió xuân ấm áp, từ trong lòng hắn thổi qua, khiến hắn vô ý thức tham luyến thanh âm kia, muốn nghe đến càng nhiều càng nhiều.

Hắn không biết mình bị làm sao, không biết mình vì sao không thể nhúc nhích, vì sao trước mắt một mảnh hắc ám, thế nhưng, thanh âm vào lúc vừa tỉnh lại kia giải trừ khủng hoảng cho hắn.

Thanh âm kia rất nhẹ, nhẹ đến mức hắn không biết y đang nói gì.

Thế nhưng loại cảm giác ôn nhu tường hòa này, lại sâu đậm khắc trong lòng hắn, từ nay về sau, không thể quên.

Nửa ngày, một thanh âm quen thuộc vang lên, là thị vệ của hắn, Lam Hiên:

"Vân công tử, ta nghĩ công tử nhà ta mở mắt, gặp được người thích hợp nhất, là tương lai... Thái tử phi."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Biện Pháp Giải Quyết

“Vân công tử, ta nghĩ công tử nhà ta mờ mắt, nhìn thấy người thích hợp nhất, là thái tử phi tương lai.”

Lam Hiên tự suy xét thật lâu, quyết định đem thân phận Hiên Viên Trần Vũ để lộ ra.

Dù sao ở Giang thành phương bắc xa xôi, hắn và thái tử Hiên Viên Trần Vũ độc thân hai người, Hiên Viên Trần Vũ bị vây trong trạng thái hôn mê, hắn lại không thể ra ngoài.

Lại thêm thân phận bọn người truy giết bọn hắn không tầm thường, hắn không dám tin tưởng quan phủ địa phương, nghĩ tới đây, nếu thực sự muốn Vân Khuynh bọn họ hỗ trợ, vậy nhất định phải nói ra thân phận Hiên Viên Trần Vũ cho bọn họ.

Khiến hắn kỳ quái chính là, Vân Khuynh nghe đến từ thái tử phi, cũng không có kinh ngạc quá lớn, chỉ là hơi hoi nhíu mà suy nghĩ:

“Thái tử phi... Ta tam... Ách, là tam tiểu thư của Vân vương phủ sao???”

Lam Hiên hoài nghi nhìn Vân Khuynh, gật đầu.

Lẽ nào Vân Khuynh ngay từ đầu đã biết thân phận bọn họ, lẽ nào thân phận thái tử không đủ lực uy hiếp, vì sao Vân Khuynh sau khi biết thân phận bọn họ, còn có thể nhẹ nhàng đổi mặt bọn họ như thế???

“Nếu như có thể, thỉnh Vân công tử và Tân công tử hỗ trợ, đưa thái tử của ta trở về, hoặc là đem thái tử phi đến đây.”

Vân Khuynh mím môi xong mở miệng nói:

“Được rồi, ta sẽ thương lượng chuyện này với đại ca, ngươi chiếu cố công tử nhà ngươi cho tốt.”

Vân Khuynh nói xong, lại nhìn Hiên Viên Trần Vũ năm ở trên giường, chậm rãi nhấc chân rời đi.

Hiên Viên Trần Vũ đang hôn mê vô ý thức nhăn mày, người có thanh âm dễ nghe kia muốn đi sao???

Đáy lòng của hắn sản sinh một cỗ không muốn, rất muốn rất muốn người kia ở lại...

Thế nhưng, hắn không mở được mắt, không mở được miệng, chỉ có thể thanh tỉnh ý thức được bước chân người kia càng lúc càng xa.

Đáy lòng mọc lên vài phần nôn nóng, hắn bắt đầu chờ mong, chờ mong thanh âm kia lần thứ hai xuất hiện...

Lúc Vân Khuynh trở về phòng, Tân Vô Phong đang lạnh mặt ngồi trong phòng y, đến lúc nhìn thấy y, trong ánh mắt mới hiện lên một tia yên tâm, hai tay nắm chặt chậm rãi mở ra.

Sáng sớm đến chỗ Vân Khuynh lại không thấy người, hắn còn tưởng rằng Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn...

Dù sao Vân Khuynh bình thường tương đối lười, khả năng ra ngoài cũng quá nhỏ.

Hắn lập tức gọi Long Khiêm đi ra ngoài tìm, Long Khiêm đi rồi hắn mới nhớ tới trong hậu viện ‘Hồi Xuân đường’ có rất nhiều ám vệ, hắn nhất thời sốt ruột dĩ nhiên quên, sau khi nhớ tới liền đi hỏi ám vệ một phen, thế mới biết hành tung của Vân Khuynh.

Sau khi biết hành tung của Vân Khuynh, hắn cũng không lập tức đi tìm, mà là ngồi ở trong phòng lảng lặng chờ, dù sao Vân Khuynh cũng cần không gian riêng tư.

Tuy là nghĩ vậy, thế nhưng vừa không thấy Vân Khuynh hắn liền bất an, e sợ Vân Khuynh sẽ ở nơi hắn không nhìn thấy xảy ra chuyện, thăng đến nhất khắc nhìn thấy y hắn mới an tâm.

“Đại ca.”

Nhin Tân Vô Phong ở trong phòng mình, Vân Khuynh không có mảy may ngạc nhiên, lúc nào cũng khắc khắc ở cùng Tân Vô Phong, y sớm đã thành thói quen.

“Ta vừa đến chở thái tử điện hạ.”

Tân Vô Phong gật đầu:

“Ân, ta biết.”

Hắn đang đợi, đợi Vân Khuynh tiếp theo muốn nói gì, hắn biết, Vân Khuynh chắc chắn sẽ nói chuyện độc tình ti cho thị vệ Lam Hiên, cũng không biết bản thân thị vệ kia, dự định làm thế nào.

Vân Khuynh nhăn mày, thở dài một tiếng:

“Lam Hiên nói, thái tử điện hạ, tinh lại nhìn thấy đầu tiên, thích hợp nhất là thái tử phi.”

Nhắc tới thái tử phi y liền nhớ tới Vân Thù, nhớ tới Vân gia, cũng nhớ tới Hồng Châu bị y lưu lại nơi đó.

Y tưởng niệm Hồng Châu, cũng thực sự không thích Vân Thù, không thích Vân vương phủ, không thích tất cả Vân gia.

Nhắc tới bọn họ liền cảm thấy trong lòng khó chịu, lúc trước gả thay, y thế nhưng đã nói muôn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Vân phủ.

Tân Vô Phong ngưng mi trầm tư:

“Lẽ nào, để thái tử điện hạ thích tam tỷ của ngươi???

Vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho nữ nhân tham giàu ngại khổ kia sao, nữ nhân như vậy, đâu có phong phạm mẫu nghi một quốc gia tương lai???”

Tân Vô Phong không chút khách khí phê phán Vân Thù.

Vân Khuynh tự nhiên cũng không muốn tiện nghi Vân Thù, thế nhưng trên danh nghĩa nàng là thái tử phi sắp tới, cũng đích thật là người thích hợp được chọn nhất.

Vân Khuynh suy nghĩ một phen:

“Đại ca, Vân Thù là kiêu nữ trời sinh, Vân vương phủ lại là đại thần triều đình, cũng khó trách không muốn liên quan với Tân gia mang tội ‘Tru diệt cửu tộc’...

Ngoại trừ tham giàu ngại khổ và tùy hứng hai điểm, Vân Thù từ nhỏ tiếp thu giáo dục tốt đẹp, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nói tóm lại, coi như là một tiểu thư khuê các...”

Tân Vô Phong nhíu mày:

“Ý của Vân nhi, là đồng ý với kiến nghị của thị vệ kia...”

Vân Khuynh cười gật đầu:

“Nói không chừng... Vân Thù ngày ấy không gả cho Vô Song, chính là chờ một đoạn nhân duyên này...

Hôm nay chúng ta phải cảm tạ nàng không gả cho Vô Song, trước đó nếu là gả đi, chúng ta cũng sẽ không gặp nhau quen nhau, ngày hôm nay, ta cũng sẽ không gọi người một tiếng đại ca.”

Ý nói chính là sự thực, nếu như không phải nữ nhân kia không muốn gả đi, Vân Khuynh sao có thể đi đến Tân gia???

Nhưng dưới đáy lòng Tân Vô Phong vẫn có chút không thoải mái.

Vô Song từng nói với hắn, muốn cực lực nghiêm phạt Vân gia coi thường Vân Khuynh, nhưng gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, bọn họ còn chưa kịp ra tay, liền biến thành cái dạng như hôm nay.

Nếu như thái tử thực sự thích tam tỷ của Vân Khuynh, như vậy Vân gia ngày sau nhất định là cao quý không phải nói, thực sự là ghê tởm. Tiện nghi bọn họ.

Nhưng nếu Vân Khuynh kiên trì loại biện pháp này... Hắn cũng chỉ có thể tuân theo...

“Như vậy, liền an bài bọn họ gặp mặt đi.”

Vân Khuynh hơi cong cong môi:

“Ta không muốn gặp người của Vân gia, nói như vậy, cho người đưa thái tử điện hạ và Lam Hiên trở về kinh thành đi, đến lúc ấy, chúng ta cũng không cần quan tâm nữa.”

Tân Vô Phong lắc đầu:

“Không được, hiện tại, chỉ có thể nghĩ biện pháp đem tam tỷ của người mang đến đây, Hiên Viên Trần Vũ, căn bản là không ra ngoài được.”

Vân Khuynh tiếc nuối chớp chớp mắt:

“Vì sao không được??? Là bởi vì hôn mê sao... Cái này, tìm thêm vài người chiếu cố hắn là ổn, dù sao hắn không bệnh tật không thương tích, chỉ là đang ngủ mà thôi.”

“Không, không phải vấn đề này, Vân nhi ngươi quên sao, nhị hoàng tử và tam hoàng tử hôm nay dường như phát điên đi tìm Hiên Viên Trần Vũ.

Ta nghĩ, nếu như chúng ta thực sự đưa Hiên Viên Trần Vũ về kinh thành, nói không chừng Hiên Viên Trần Vũ vừa ra ‘Hồi Xuân đường’ liền lập tức bị phát hiện.

Đến lúc đó, sự tình sẽ càng thêm phức tạp, hành tung của chúng ta rất có thể sẽ bị bại lộ.”

Tần Vô Phong nói nhìn về phía bụng Vân Khuynh.

Tuy rằng bụng của y đã nổi lên rõ ràng, nhưng bởi vì mùa đông mặc dày, người bình thường cũng sẽ không sinh nghi.

Thế nhưng, ngay cả như vậy, bọn họ cũng không thể mạo hiểm, không thể xảy ra một chút sơ xuất.

“Nói như vậy...”

Lông mày của Vân Khuynh thắt vào nhau:

“Nhất định phải đưa Vân Thủ đến đây... Ai, thực sự là phiền phức, đại ca, ta hối hận, hối hận ngày đó nói ngươi cứu bọn họ.”

Con người Tần Vô Phong mềm đi:

“Không sao, chuyện này ta sẽ tận lực xử lý tốt.”

Vân Khuynh cũng không muốn làm khó hắn, gật đầu:

“Ân, vậy đưa Vân Thủ đến đi, cùng lăm là ta ngồi ở trong phòng không ra, tự nhiên cũng sẽ không phải nhìn thấy nàng.”

Tần Vô Phong xoa cằm:

“Nàng là khách, chúng ta là chủ, nào có đạo lý chúng ta phải trốn nàng, gặp rồi thì đã sao??? Vân nhi còn có thể sợ nàng sao???”

Vân Khuynh chu miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ phiếm đen:

“Làm gì có chuyện đó, tuy rằng nàng điêu ngoa dị thường, thế nhưng từ nhỏ đến lớn, ta căn bản chưa sợ nàng!!! Chỉ là không muốn thấy nàng...”

Đôi mắt Vân Khuynh lóe lóe:

“Ta sợ đáng dấp của nàng, sẽ ảnh hưởng khẩu vị của ta, ảnh hưởng tâm tình của ta...”

“Ách...”

Tần Vô Phong giật mình, Vân Khuynh lời này nói rất hay, khiến cho Tần Vô Phong cong lên khóe môi:

“Được được, để không cho nàng ảnh hưởng khẩu vị của ngươi, tâm tình của ngươi, chờ nữ nhân kia tới, chúng ta liền về Tân gia, có được không?”

Vân Khuynh mạnh gật đầu:

“Ân, được.”

Vì vậy, Tần Vô Phong song song phải ứng đỗi với nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong và tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong, lại bắt đầu sầu lo làm thế nào đưa Vân Thủ từ kinh thành đi tới Giang thành.

Tự nhiên là không thể gióng trống khua chiêng mời đi, hơn nữa, lấy thân phận tru cửu tộc bên ngoài của Tân gia, Vân gia nhất định sẽ không nể tình, huống hồ để Vân Khuynh gả thay, đối với Tân gia, Vân gia hiện tại rất chột dạ.

Vậy phải làm sao???

Lẽ nào phải... bắt Vân Thù?

Tân Vô Phong nghĩ đến đây thì gật đầu.

Đúng, bắt đến, dọc trên đường đi hù dọa hù dọa thiên kim tiểu thư kia, dù thế nào cũng không thể tiễn nghi cho nàng.

Vân Khuynh thấy đôi mắt hắn híp lại, một tia tâm tình kỳ quái ở trên khuôn mặt nhộn nhạo ra một loại biểu tình quý dị, y đột nhiên đánh cái rùng mình:

“Đại ca, ngươi đây là đang...”

“Ta đang suy nghĩ làm thế nào ‘Đón’ tam tỷ ngươi đến Giang thành.”

Vân Khuynh vừa nghĩ đây đích thật là một vẩn đề, thế nhưng thấy Tân Vô Phong như vậy, xem ra là có dự tính:

“Đại ca dự định ‘Đón’ thế nào?”

Tân Vô Phong tâm tình tốt nói:

“Ta chuẩn bị để Long Dạ và Long Liễm đi kinh thành bắt nàng đến đây, thuận tiện ở trên đường ‘Chiếu cố’ nàng thật tốt, ý của Vân nhi thế nào?”

“Ách... Bắt sao?”

Vân Khuynh sợ run một chút sau, mặt mày rạng rỡ, cười tươi như hoa:

“Tốt lắm tốt lắm, phương pháp này của đại ca rất tốt, vậy cứ thế ‘đón’ nàng đến đi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Giữa Các Thần Bộ

“Bất Kinh huynh, ngươi xác định Dạ Lạc Huyền sẽ xuất hiện, sẽ hạ thủ với tân hoa khôi sao?”

Bóng đêm càng ngày càng đậm, các nam nhân trong ‘Văn hương các’ từ lâu bởi vì Phiêu Nhiên cô nương mới tới, cùng với chúng nữ tử trong ‘Văn hương các’ mà thần hồn điên đảo, chỉ còn lại một mảnh hoan hô nói cười dâm mỹ.

Hoa khôi ‘Văn hương các’, lần đầu tiên tiếp khách, không giống với chỗ khác, các chỗ khác đều là cạnh tranh đấu giá, nhưng ở đây, chính là sau khi xem xong tài nghệ, khách làng chơi sẽ tự định một cái giá cho tú bà.

Mà tú bà sẽ ở trong các vị khách nhân, chọn ra người ra giá cao nhất để tân hoa khôi tiếp khách.

Hiện tại nhân viên và giá cả đều đang trong sàng chọn, các nam nhân một bên vui cười ầm ĩ, một bên chờ kết quả.

Bởi vì là hoa khôi, giá khởi đầu là năm trăm lượng bạc, có thể kêu giá, đều là đại gia công tử thiếu gia lão gia, cũng không để bụng xuất thủ rộng rãi một chút, kêu không được giá, vậy chỉ có thể ngồi xem náo nhiệt.

Dưới ánh sáng lộng lẫy đàm sáo xa hoa, trong một gian phòng trên lầu ‘Văn hương các’, Liên Cử từ lâu đã đứng ngồi không yên, nhíu mày hỏi Hiên Viên Bất Kinh.

Bạch Khuynh Vận cũng nghi ngờ nhìn dưới lầu, nói:

“Đúng vậy, Bất Kinh huynh, vì sao đến bây giờ tân hoa khôi đã rời sân khấu, Dạ Lạc Huyền còn chưa ra mặt?”

Trên khuôn mặt tinh xảo như nữ tử của Hiên Viên Bất Kinh mang theo nụ cười, nụ cười biếng nhác mà phóng túng, đầu ngón tay triển miên trên ly rượu bắt đầu vòng vo chơi đùa, khéo miệng cong lên góc độ mỉ hoặc:

“Đúng vậy... Xác thực rất... Kỳ thực nguyên nhân Dạ Lạc Huyền giết chết tiền nhiệm hoa khôi, ta cũng đã biết... Chỉ là người phía sau ‘Văn hương các’, nhất định muốn để Dạ Lạc Huyền đưa ra lý do, cho nên ta mới kiến nghị bọn họ tìm một tân hoa khôi hấp dẫn đường nhìn của mọi người...”

Thế nhưng, có thể là do thời gian vô cùng vội vàng, vị tân hoa khôi bọn họ tìm tới này, thật đúng là đặc biệt.”

Đặc biệt đến mức, dĩ nhiên là một nam nhân...

Ý cười bên môi Hiên Viên Bất Kinh càng sâu, tính tình của hắn vốn đã có chút phóng khoáng, hắn thích mỹ nhân, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân.

Thế nhưng hắn cũng phân rõ, có thể ra tay đùa giỡn, mở miệng trêu chọc người nào, và đối với người nào, không thể mở miệng ra tay.

Cho nên, đến lúc tân hoa khôi đi xuống, hắn liền không chút đau lòng viết xuống mười vạn lượng hoàng kim siêu cấp yết giá.

Cho nên, đến lúc đối mặt với câu hỏi của hai vị mỹ nhân Liên Cử và Bạch Khuynh Vận phong cách khác nhau này, hắn là đáng敬畏 phong phạm tiêu sai công tử.

“Ý của Bất Kinh huynh, Dạ Lạc Huyền muốn giết chính là hoa khôi của ‘Văn hương các’... Là mỗi người ngồi trên vị trí hoa khôi của ‘Văn hương

các’, mà không phải riêng ai... Hắn chỉ là không cho phép ‘Văn hương các’ có hoa khôi???’

Liên Cử tự suy xét một lát, mở miệng nói.

Hiên Viên Bất Kinh lắc lắc rượu ngon trong tay, mỉm cười gật đầu.

Nói chuyện với người thông minh thật dễ, hoàn toàn không cần lao lực.

Gần như là không thể ngờ, Hiên Viên Bất Kinh là người yết giá cao nhất đêm nay, không đến một hồi, tú bà liền dáng cười đầy mặt ống ẹo đi lên:

“Hiên Viên công tử.”

Tú bà nịnh nọt cười, phấn son trên khuôn mặt đều run xuống từng tảng lớn.

Hiên Viên Bất Kinh hơi hoi nhăn mày, kỳ thực hắn vẫn hiểu kỹ, tú bà ảnh hưởng đến bộ mặt hoa lâu như vậy, làm thế nào có được năng lực đem một ‘Văn hương các’, thành lập hoa lâu thành một trong tam đại hoa lâu của Khôn thành?

Tú bà hai đại hoa lâu khác, ‘Quán hương các’ ‘Lưu hương các’, đều là mỹ nhân xế chiều.

Tam đại hoa lâu rõ ràng là nửa tục tăng nửa phong nhã như nhau, nhưng tú bà Văn hương các’, thật sự là cao tay hơn mấy bậc so với ‘Quán hương các’ và ‘Lưu hương các’.

“Vốn chuyện bắt ma đầu Dạ Lạc Huyền kia, cũng đã làm phiền ngươi, hiện tại ngươi lại cố vũ Phiên Nhiên cô nương nhà ta như vậy, ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải.”

Hiên Viên Bất Kinh nhàn nhạt ngắm Liên Cừ sắc mặt tái nhợt, như lâm đại địch nhìn tú bà, ý cười bên môi hơi nhạt đi:

“Được rồi, Thủy mụ mụ, không biết nói gì vậy đừng nói, lưu lại một nha đầu, một hồi mang ta đến chỗ Phiêu Nhiên cô nương là được, Thủy mụ mụ đi làm việc đi.”

Quên nói, tú bà tục đến khó nhịn nổi của ‘Văn hương các’ này, phuong danh, Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung run run khăn tay đầy mùi son phấn:

“Ai u, được được, ta liền lưu lại tiểu Sách, Hiên Viên công tử muốn chơi thế nào thì chơi, muốn tìm Phiêu Nhiên cô nương lúc nào thì tìm... Nhưng là, Hiên Viên công tử nhất định phải nhớ kỹ quy củ ‘Văn hương các’ ta, Phiêu Nhiên cô nương của chúng ta, chỉ bán nghệ không bán thân nga.”

Một câu cuối cùng của Thủy Linh Lung, nói rất nhẹ nhàng, âm cuối hơi câu lên, dĩ nhiên mang theo vài phần ý vị dụ hoặc.

Thế nhưng, trang phục của nàng, tuổi tác của nàng, tướng mạo của nàng, phỏng chừng Hiên Viên Bất Kinh đầu óc rút lại, con mắt thụt vào, cả người co giật mới coi trọng nàng.

“Điểm ấy là tự nhiên, Bất Kinh sao có thể làm ra loại chuyện mạo phạm giai nhân, làm khó Thủy mụ mụ?”

“Vẫn là Hiên Viên công tử am hiểu...”

Thủy Linh Lung lại lắc lắc khăn tay, lắc lắc cái mông rời đi, đến dưới lầu tuyên bố người đêm nay may mắn được hoa khôi tiếp khách là ai.

“Khụ khụ khụ...”

Một đống son phấn bị nát rung xuống, khiến Liên Cừ sặc đến thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Chờ Thủy Linh Lung rất cục rời đi, Liên Cừ sặc mặt đỏ lên, giống như sống sót sau tai nạn:

“Ta lần đầu tiên biết... Mùi thơm, dĩ nhiên có thể hành hạ người đến vậy.”

Bạch Khuynh Vận ho nhẹ một tiếng, im lặng không mở miệng.

Trường hợp này, tới một mức độ nào đó, Bạch Khuynh Vận tương đương quen thuộc, ở đây sợ là chỉ có Liên Cừ, khó có thể sặc mặt như thường ứng đối.

Hiên Viên Bất Kinh liếc nhìn nha đầu Thủy Linh Lung lưu lại, quay ra nói với Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận:

“Các ngươi ở chỗ này một hồi, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Chờ một chút...”

Liên Cừ mở miệng gọi hắn:

“Ngươi muốn làm gì? Chúng ta theo ngươi, chính là vì Dạ Lạc Huyền...”

Hiên Viên Bất Kinh chỉnh lý áo quần:

“Yên tâm yên tâm, một hồi Tiếu Ca sẽ đến hội hợp với các ngươi, các ngươi cứ ở chỗ này chờ, đêm nay, ta nhất định sẽ cho các ngươi nhìn thấy Dạ Lạc Huyền. Về phần ta... Dùng mười vạn lượng hoàng kim, ta tự nhiên là muốn đi xem mỹ nhân... Tuy rằng ta không để ý tiền bạc, nhưng cũng không thể ném tiền lãng phí không tìm mỹ nhân như thế, đúng không?”

“Đêm nay là gấp? Nhanh như vậy, gấp ở đâu...”

Vấn đề của Liên Cừ còn chưa hỏi xong, Hiên Viên Bất Kinh đã theo tiểu nha đầu kia cùng nhau rời đi.

Liên Cừ nhìn bóng lưng của hắn, có chút buồn bực:

“Hiên Viên Bất Kinh này thực sự là...”

Bạch Khuynh Vận cười trán an hắn:

“Tất cả mọi người là nam nhân, thấy mỹ lệ nữ nhân khó tránh khỏi háo sắc, Liên đại ca nên thông cảm hắn.”

Sắc mặt Liên Cừ đỏ lên, trừng mắt Bạch Khuynh Vận:

“Ngươi là nói ngươi cũng háo sắc? Vậy ngươi cũng đi tìm một cô nương xinh đẹp đi, ta một người ngồi đây là được.”

“Ách...”

Bạch Khuynh Vận giật mình, rất ít khi thấy Liên Cừ nóng tính như vậy, xem ra Hiên Viên Bất Kinh kia đích xác không đơn giản.

“Liên đại ca, sao có thể... Khuynh Vận chưa bao giờ lưu luyến hoa lâu trúu quán, cũng chỉ có người tiêu sai phóng đăng như Bất Kinh huynh, mới có thể như vậy...”

Kỳ thực bọn họ là oan uổng Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh làm một trong tam đại thần bộ, tuy rằng yêu thích mỹ nhân, nhưng cũng chỉ là nhìn một chút, cũng không chơi đùa, hắn vào nam ra bắc nhiều năm như vậy, mờ ám với người có một xấp đầy, nhưng là, không có một người tình nhân chân chính.

Hơn nữa hắn chỉ ái muội với ngôn ngữ, về thân thể, vẫn tương đương giữ mình trong sạch.

“Đại ca của ta làm sao?”

Hai người đang nói, một thanh âm ngọt mềm bay tới.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận còn không có phản ứng đến, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần từ trên xà nhà buông xuống, sợi tóc màu mực thật dài nhảy múa khắp nơi, nhìn qua giống như nữ quỷ hiển thể.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận lại càng hoảng sợ:

“Ngươi... Ngươi là?”

“Nga.”

Người nọ dùng lực bật chân, thân thể quay vòng một cái, từ trên xà nhà nhảy xuống, đứng vững, Liên Cử và Bạch Khuynh Vận lần này phát hiện, đây là một tiểu công tử, một người đáng yêu giống Bạch Khuynh Vận yêu thích liều mạng, vóc dáng thấp bé nhỏ lùn.

“Ta là Sở Tiếu Ca, các ngươi, chắc là Thiên Cơ đảo và Bạch gia thiếu chủ.”

Sở Tiếu Ca?

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận hai mặt nhìn nhau, cái người non nớt đáng yêu dường như còn chưa cai sữa giống như một đứa bé này, chính là một trong tam đại thần bộ Sở Tiếu Ca?

Sở Tiếu Ca không để ý tới bọn họ kinh ngạc nói:

“Các ngươi nói đại ca của ta làm sao?”

“Đại ca ngươi là?”

Bạch Khuynh Vận thử thăm dò mở miệng hỏi.

Sở Tiếu Ca nhìn dưới lầu, như là đang tìm gì đó, thở ợ mỉm miệng:

“Hiên Viên Bất Kinh, hắn là đại ca của ta, đại ca kết bái, hắn không phải nói đêm nay ở chỗ này chờ ta sao, vậy người đâu?”

Tìm không thấy Hiên Viên Bất Kinh, trên khuôn mặt trăng nõn dẽ thương của Sở Tiếu Ca, chậm rãi hiện lên một tia tức giận, vì Hiên Viên Bất Kinh thất hứa mà có chút không vui.

Bạch Khuynh Vận thấy loại thái độ này của hắn, hơi nhướng mày, lẽ nào giữa đôi huynh đệ kết nghĩa này, có cái gì mờ ám?

“Ngươi hiểu lầm Bất Kinh huynh, Bất Kinh huynh vừa đi tìm hoa khôi đêm nay.”

“Cái gì!!”

Sở Tiếu Ca tức giận:

“Ngươi nói đại ca của ta đi tìm dã nữ nhân hổ ly tinh? Điều này sao có thể! Đại ca là của ta!”

Vì vậy, lúc Liên Cử và Bạch Khuynh Vận còn chưa phản ứng lại, hắn liền đặng đặng đặng tiêu sai chạy ra ngoài, bắt đầu lục soát từng gian phòng ‘Văn hương các’, chuẩn bị ‘bắt gian’.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Ai Đùa Giỡn Ai

Sở Tiếu Ca đầu tiên là vọt tới trên đài cao, túm được áo Thủy Linh Lung:

“Đại ca của ta đâu, hắn hiện tại ở nơi nào?”

Áo của Thủy Linh Lung bị kéo đến cổ, khiến khuôn mặt của nàng nghẹn đến đỏ bừng:

“Sở... Sở công tử... Buông buông tay...”

Tay chân của ‘Văn hương các’ thấy một màn như vậy, đều nhảy lên đài cao, chờ thấy rõ người đến là Sở Tiếu Ca một trong tam đại thần bộ múa hôm trước từng đến ‘Văn hương các’ thì có chút chần chờ.

Dưới đài, mọi người lầu trên lầu dưới thấy như vậy một màn vừa bị dọa sợ, vừa là hiếu kỳ, bọn họ rất muốn biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Sở Tiếu Ca híp lại con ngươi, lực đạo trên tay nặng thêm, hung hăng nói:

“Nói mau! Đại ca của ta rốt cuộc ở đâu?”

Có lẽ là thân thể của Thủy Linh Lung quá kém, bị hắn dùng lực như thế, dĩ nhiên lập tức ngất đi.

Sở Tiếu Ca trừng to mắt, không thể tin được cái người trên tay này yếu đến như thế, cứ như thế hôn mê bất tỉnh?

Hắn hổn hển, buông lỏng tay, người trên tay liền ngã trên mặt đất.

Lúc này tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã làm gì Thủy Linh Lung, đều kinh khủng không ngớt, sợ hãi nhìn Sở Tiếu Ca.

Các tay chân của ‘Văn hương các’ cũng không do dự thêm, đồng thời vây quanh Sở Tiếu Ca.

Sở Tiếu Ca chửi bới một tiếng, trực tiếp nhún người bay lên lầu.

Hắn vừa đi, Thủy Linh Lung nằm trên đài cao dưới sự che giấu của đống phẩn trang điểm, hé ra khuôn mặt xinh đẹp khẽ cong lên một dáng cười nghiền ngẫm.

Mong rằng Sở Tiếu Ca này, có thể đem sự tình hỗn loạn thêm một chút, quấy nhiễu toàn bộ mọi chuyện, ha hả ha hả...

Sở Tiếu Ca nhảy đến trên lầu, thấy một cửa phòng liền trực tiếp đẩy ra.

Bên trong lập tức truyền ra tiếng thét chóï tai của nữ nhân, vừa nhìn kỹ lại, một nam tử ngực trần vóc người khá tốt, khí định thần nhàn nghiêng người tựa ở đầu giường.

Một nữ nhân cũng là quần áo không chỉnh nửa quỳ ở trên giường trốn ở trong lòng nam tử, hai tay cầm lấy y bào, nhìn Sở Tiếu Ca thét chóï tai.

Sở Tiếu Ca mặt đỏ lên:

“Hạ lưu!”

Sau khi nói xong hắn phanh một tiếng đóng cửa.

Nam nhân sau cửa bị hắn mắng hạ lưu hơi híp mắt lại, khóe miệng chậm rãi câu lên, một tia mờ mịt và nghiền ngẫm dập dờn trên khuôn mặt hắn.

Các tay chân dưới lầu đã đặng đặng đặng toàn bộ lên lầu, Sở Tiếu Ca biết thời gian không thể kéo dài, bất chấp thấy được cảnh tượng gì, thấy

cửa là đẩy, nhìn lại không có Hiên Viên Bất Kinh liền lui ra, đóng cửa.

Trong một căn phòng ở một góc tại ‘Văn hương các’.

Hiên Viên Bất Kinh thong dong uống rượu ngon, ánh mắt phóng túng càn quét trên người nam hoa khôi mỹ lệ quyến rũ ở trước mắt.

Từ lông mày tinh tế hơi cong, đến đôi môi đỏ như máu, trong lòng hắn thăng cảm thán, người này vì sao là một nam nhân, mà không phải một nữ nhân?

Nếu là nữ nhân, nhất định có thể thực sự nổi danh tú phương, thế nhưng, hình dạng nam phẫn nữ trang của hắn cũng rất thành công, ngoại trừ ánh mắt của hắn lợi hại một chút, phỏng chừng cũng không có mấy người có thể nhìn ra hắn là một nam nhân.

Hiên Viên Bất Kinh giấu đi tâm tư, cong lên khói môi, vẫy vẫy tay với hoa khôi ‘Phiêu Nhiên cô nương’ đang ngồi đối diện nhìn hắn:

“Mỹ nhân, ngươi đến đây.”

Nam hoa khôi như trước đang cười, cười đến quyến rũ, nhưng cái câu mỹ nhân của Hiên Viên Bất Kinh, khiến sắc mặt của hắn đen thui, trên thế giới này, người dám nhìn khuôn mặt yêu mị dị thường của hắn gọi mỹ nhân, có lẽ cũng chỉ có người trước mắt này.

Ngẫm lại thân phận hiện nay, hắn hít một hơi, đè xuống cơn tức đáy lòng, đứng lên, chân thành đi đến chỗ Hiên Viên Bất Kinh.

Hắn vừa tiếp cận Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh liền vươn tay kéo cánh tay hắn, ôm vào trong lòng.

Trong con ngươi của ‘Phiêu Nhiên’ lúc này hiện lên một tia hứng thú, lửa giận đáy lòng triệt để rút đi, nhu thuận để Hiên Viên Bất Kinh kéo đến

trong lòng, cũng không hề chống cự Hiên Viên Bất Kinh ôm hắn vào lòng.

Hiên Viên Bất Kinh tựa đầu chôn ở cổ ‘Phiêu Nhiên’, vô cùng thân thiết cọ cọ:

“Thân thể mỹ nhân, thật đúng là vừa nhu thuận vừa thơm mát, làm da cũng rất non mềm trắng trẻo, đáng tiếc chỉ có thể xem, ăn không được.”

‘Phiêu Nhiên’ buông xuống đôi mắt:

“Hiên Viên công tử, ngươi vì ta trả nhiều tiền như vậy, dù ăn không được, cũng có thể chiếm đủ tiện nghi, ăn đủ đậu hũ, đúng không?”

“Ách...”

Hiên Viên Bất Kinh có chút vô cùng kinh ngạc, chăm chú quan sát nam hoa khôi này, nam hoa khôi che miệng cười, khẽ mở môi đón mọng:

“Giống như thế này...”

Động tác của hắn nhanh như tia chớp, nghiêng thân đem môi mình ấn lên môi Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh ngạc nhiên trùng lớn hai mắt, triệt để hóa đá, nụ nụ nụ nụ hôn đầu tiên của hắn... Bị một người nam hoa khôi...

Bởi ‘Phiêu Nhiên’ thân hình cao lớn, cho dù bị Hiên Viên Bất Kinh ôm vào trong ngực, cũng cao hơn Hiên Viên Bất Kinh, cho nên vừa cúi đầu, liền bắt được đôi môi của Hiên Viên Bất Kinh.

Trong lúc Hiên Viên Bất Kinh còn đang khiếp sợ, hắn vươn tay, đè gáy Hiên Viên Bất Kinh, thật sâu đem môi lưỡi của hắn xâm nhập vào trong miệng đối phương.

Cảm giác mịn màng như tờ lụa thượng đẳng khiến ‘Phiêu Nhiên’ nheo lại đôi mắt, người bị hôn kia thân thể cứng ngắc khiến hắn kinh ngạc dưới đáy lòng, không nghĩ tới, Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ dĩ nhiên là một tiểu tử chưa từng trải qua tình dục.

Hắn cho rằng đám người ra vẻ đạo mạo danh tiếng vô cùng tốt này, đều là y quan cầm thú, không nghĩ tới, đây thực sự là một tiểu cùu đội lốt sói.

Hiên Viên Bất Kinh vẫn là Hiên Viên Bất Kinh, cho dù kinh ngạc, phản ứng cũng là hạng nhất, hắn lập tức dùng lực đẩy ‘Phiêu Nhiên’ ra, bởi ‘Phiêu Nhiên’ không có tận lực làm khó, vậy nên dễ dàng bị đẩy ra.

Hiên Viên Bất Kinh xoa xoa môi, khuôn mặt luôn mang cười trâm xuỗng:

“Ngươi là ai?”

‘Phiêu Nhiên’ bước đi thong thả trở lại vị trí lúc trước, hơi cong mày, cười đến quyến rũ xinh đẹp:

“Hiên Viên công tử nghĩ ta là ai?”

“Ngươi...”

Hiên Viên Bất Kinh còn chưa nói xong, ngoài cửa một trận ồn ào, ‘Phiêu Nhiên’ thiêu thiêu kiều mi:

“Ngoài cửa, thế nhưng là huynh đệ tốt của ngươi đang gây sự ~~”

“Tiểu Ca? Sao ngươi biết?”

Ngón tay thon dài trắng noanh của ‘Phiêu Nhiên’ đặt ở bên môi, làm một động tác suyt, sợi tóc màu mực theo hắn lắc đầu mà nhộn nhạo qua lại trên áo tím nhạt, càng hiển mị hoắc.

Hiên Viên Bất Kinh hờ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhìn quét ‘Phiêu Nhiên’, đây là lần đầu tiên hắn kinh ngạc trong nhiều năm như vậy, hắn nhất định sẽ nhớ kỹ người này.

Thế nhưng, bản năng luyện từ nhiều năm như vậy, khiến hắn cảm thấy trên thân nam nhân tràn ngập mị hoặc này, ẩn giấu một tia khí tức nguy hiểm.

Sau khi bị hôn, bá đạo không cho chống cự cùng với tà mị biếng nhác tản ra trong nháy mắt, khiến hắn tim đập lõi nhịp.

Khí tức người nọ toát ra trong nháy mắt nói cho hắn, nam nhân này không phải người tầm thường.

Đang nghĩ, cửa bị người dùng sức đẩy mạnh, chính là Sở Tiếu Ca.

Sở Tiếu Ca thấy Hiên Viên Bất Kinh đôi mắt sáng ngời:

“Đại ca.”

Sau đó nhìn về phía ‘Phiêu Nhiên’, bị hắn quyến rũ diễm lệ lại càng hoảng sợ, lát sau cau mày:

“Đại ca, sao ngươi lại coi trọng yêu quái bất nam bất nữ giống như yêu tinh này?”

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Đôi mắt ‘Phiêu Nhiên’ lạnh lẽo, bất nam bất nữ? Không phải là nam phẫn nữ trang sao...

Hiên Viên Bất Kinh còn lại là ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt bỗng nhiên trắng, thân thể run rẩy, có chút bất ổn.

Hắn miễn cưỡng cong lên khói miệng:

“Tiếu Ca, sao ngươi lại tới đây.”

“Đại ca! Đúng, ta không nên tới, không nên quấy rối ngươi và yêu tinh âu yếm!”

Có thể nhìn ra ‘Phiêu Nhiên’ là nam phẫn nữ trang, đêm nay cũng chỉ có Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiếu Ca, bởi vậy từ đó có thể thấy Sở Tiếu Ca cũng là phi thường lợi hại, chỉ là tính trẻ con quá nặng.

Hiên Viên Bất Kinh vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, có chút uể oải:

“Không có, Tiếu Ca, ta là ở chỗ này chờ giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.”

Sắc mặt Sở Tiếu Ca càng đen:

“Đại ca một mình đối mặt nguy hiểm, vậy càng không được.”

Hiên Viên Bất Kinh vươn tay sờ sờ đầu Sở Tiếu Ca:

“Được rồi được rồi, lần sau nhất định chờ ngươi. Đúng rồi, Dạ Lạc Huyền đêm nay rốt cuộc có đến không?”

Sở Tiếu Ca gật đầu:

“Đại ca ngươi không phải bảo ta nhìn chằm chằm Dạ Lạc Huyền sao, ta chính là theo Dạ Lạc Huyền đi vào, phỏng chừng tên kia lại đi uống rượu, ăn no uống đủ rồi mới về.”

Không ai biết, Dạ Lạc Huyền kỳ thực chính là một con sâu rượu, hăn thích uống rượu, nhưng uống mãi không say.

Người khác xưng hăn là Ma quân, mà trên thực tế, người thấy Dạ Lạc Huyền, đều có thể từ trên người hăn cảm thụ được áp lực và đau xót dày đặc, giống như một cái xác không hồn trống rỗng.

“Như vậy...”

Hiên Viên Bất Kinh thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Sở Tiếu Ca, nhìn về phía hoa khôi ‘Phiêu Nhiên’:

“Ngươi nếu muốn biết Dạ Lạc Huyền vì sao giết hoa khôi ‘Văn hương các’ các ngươi, như vậy, ngươi liền theo chúng ta đi, cùng nhau chờ Dạ Lạc Huyền, thế nào?”

‘Phiêu Nhiên’ ngẩn người, đáy mắt có chút kinh ngạc:

“Sao ngươi biết ta...”

Vừa rồi Hiên Viên Bất Kinh còn đang hỏi hắn là ai, vì sao sau một khắc liền đoán được thân phận của hắn.

Hiên Viên Bất Kinh cong lên khóe môi:

“Ta vừa rồi là bị dọa, sau khi tỉnh táo lại liền biết thân phận của ngươi kỳ thực không khó đoán, ngươi chính là chủ nhân chân chính của ‘Văn hương các’ đúng không?”

‘Phiêu Nhiên’ gật đầu:

“Đúng vậy, Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, ngươi có nguyện ý tiếp nhận chiến thư của ta?”

Hiên Viên Bất Kinh nhíu mày:

“Chiến thư gì?”

‘Phiêu Nhiên’ đứng lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh cũng quật cường nhìn lại, hai người giương cung bạt kiếm, sau đó ‘Phiêu Nhiên’ bỗng nhiên cười, chậm rãi mở miệng, nói ra dự định của hắn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tân Gia Khó Cả Đôi Đường

“Ta cho ngươi thời gian một tháng, ngươi nếu có thể tra ra thân phận của ta, ta liền đáp ứng ngươi một cái điều kiện, nhưng nếu tra không ra, ngươi liền nhận lời một cái điều kiện của ta, thế nào?”

Một tháng?

Đây quả thực là vũ nhục cái tên thần bộ của hắn!

Hiên Viên Bất Kinh ý nghĩ luôn luôn lãnh tĩnh, gần như là không hề nghĩ ngợi, toàn bộ lý trí đều lập tức bị tức giận xông lên trong lòng bao phủ:

“Được, có cái gì không được, có người muốn nợ ta một cái nhân tình, ta cớ gì mà không làm?”

Nam hoa khôi xinh đẹp quyến rũ cong môi cười:

“Được, rất khí phách, sau đó, ngươi có thể gọi Lạc.

Sở Tiếu Ca nhìn hoa khôi, lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh, một cỗ dự cảm không tốt nảy lên trong lòng, mà dự cảm của hắn, thường thường đều rất chuẩn xác.

“Đại ca, ta sẽ giúp ngươi.”

Hiên Viên Bất Kinh nhíu nhíu mày:

“Tiếu Ca, đừng khẩn trương, năng lực của ta ngươi còn không tin sao?”

Lạc hơi giương mi:

“Đúng vậy, Sở Tiếu Ca, ngươi nếu là trợ giúp Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh chẳng khác nào là làm bừa, không chiến mà bại.”

Hiên Viên Bất Kinh hừ lạnh một tiếng:

“Ta không tin ngươi có được mấy cái thân phận có thể khiến ta dùng thời gian một tháng cũng tra không ra.”

Sở Tiếu Ca hung hăng trừng Lạc:

“Lúc trước ngươi từng nói để chúng ta đuổi bắt Dạ Lạc Huyền, giá cả tùy tiện cho chúng ta khai, được, chúng ta hôm nay khai...”

“Tiếu Ca...”

“Mười vạn lượng hoàng kim.”

Hiên Viên Bất Kinh vẫn là chậm một bước, hắn quên nói cho Sở Tiếu Ca, đêm nay để gặp hoa khôi này hắn đã dùng mười vạn lượng hoàng kim.

Cứ như vậy, bọn họ chẳng khác nào lao động miễn phí, căn bản cái gì cũng không kiểm được.

Sở Tiếu Ca thấy Hiên Viên Bất Kinh trầm mặt có chút không giải thích được:

“Đại ca, làm sao vậy?”

Hiên Viên Bất Kinh không có mở miệng, Lạc nhưng thật ra cười càng thêm quyến rũ động nhân:

“Ngươi chẳng lẽ không biết, đại ca tốt của ngươi, đêm nay vì ta vung tiền như rác, dùng chính là con số ngươi vừa nói... Cái này vừa lúc, thanh toán xong, ha ha.”

Hiên Viên Bất Kinh lúc này nghĩ khuôn mặt của nam hoa khôi thật sự là đáng hận đến cực điểm, hắn lắc lắc ống tay áo, lôi kéo Sở Tiểu Ca rời đi.

Khóe miệng của Lạc câu lên nụ cười tràn đầy ẩn ý, hắn tâm tình rất tốt sửa sang lại quần áo, đi theo phía sau Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca, chuẩn bị chờ đợi Dạ Lạc Huyền đến tìm bọn họ.

Phương bắc, Giang thành ‘Hồi Xuân đường’, Vân Khuynh từ ngày tĩnh toạ nguyên một đêm kia, ngày thứ hai tỉnh lại không hiện một chút uể oải, y liền nhiều ngày liên tục tĩnh toạ.

Đối với phương bắc hàn lãnh cũng thích ứng hơn một chút, cũng dần dần có thể cảm thụ dòng nhiệt lưu ở giữa gân mạch, tuy rằng nội lực này rất nhỏ, nhưng đối với y mà nói đây đã là tiến bộ kha khá.

Cuộc sống hiện tại của y, chính là ngày đêm đảo lộn, bình thường tĩnh tọa một đêm, sáng sớm đến chỗ Hiên Viên Trần Vũ và thị vệ Lam Hiên một chút, dùng xong bữa trưa liền ngủ, lần ngủ này, thường thường có thể ngủ nguyên buổi chiều, mãi cho đến lúc dùng bữa tối.

Bọn họ bên này, tất cả mọi người đều trải qua những ngày tương đối bình thản.

Tân phủ bên kia, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong lại không thể nhịn thêm.

“Nhị ca.”

Sắc mặt tương đối ôn nhuật như trước, thế nhưng đáy mắt của Hiên Viên Lâm Phong lại âm độc không gì sánh được nhìn Hiên Viên Khê Phong, mở miệng nói.

Hiên Viên Khê Phong nôn nóng bất an, rõ ràng hơn nhiều Hiên Viên Lâm Phong:

“Tam đệ, lẽ nào ngươi có biện pháp tìm được tiểu ngũ nhi?”

Hiên Viên Lâm Phong hừ lạnh một tiếng:

“Tần gia, Tần gia cũng không gì hơn cái này, ở trên địa bàn của bọn họ dĩ nhiên ngay cả một người cũng tìm không được... Bọn họ dựa vào cái gì chia đều thiên hạ với Hiên Viên gia chúng ta?”

Hiên Viên Khê Phong nhíu nhíu mày:

“Lâm Phong, hiện tại tìm được tiểu ngũ nhi mới quan trọng, Tần gia trước không cần lo lắng.”

Hắn vẫn tưởng rằng tam đệ giống hắn, đều coi Hiên Viên Trần Vũ quan trọng không gì sánh được.

Thế nhưng, vì sao hiện tại hắn càng ngày càng nghĩ, trong lòng Hiên Viên Lâm Phong, quyền thế vẫn quan trọng hơn?”

Về chuyện Tần phủ không tìm được Hiên Viên Trần Vũ, đương nhiên không phải Tần phủ vô năng, mà là... Tần Vô Phong đã sớm truyền thư không cho Tần Vô Hạ nhúng tay vào việc này.

Bởi vậy. Tần gia căn bản là chưa từng giúp bọn hắn đi tìm Hiên Viên Trần Vũ, nếu không đi tìm, làm sao có thể tìm thấy.

Cho tới nay, sợ là chỉ có quan phủ địa phương, mới là chân chính ra sức giúp bọn hắn.

Hiên Viên Lâm Phong bị giọng điệu nghiêm khắc của Hiên Viên Khê Phong nói mà có chút không vui, hắn liếc nhìn Hiên Viên Khê Phong, nói chuyện:

“Nếu muốn dễ dàng, chắc chắn tìm được Vũ nhi, ngoại trừ thỉnh cầu tam đại thần bộ bang trợ ra, xem ra chỉ có đi ‘Bách Hiểu Lâu’ mua tin tức...

Tam đại thần bộ tự nhiên không ở trong Giang thành, thế nhưng, nhị ca, chúng ta có thể lợi dụng ‘Bách Hiểu Lâu’ tra ra hành tung của Vũ nhi.”

Hiên Viên Khê Phong nhíu nhíu mày:

“Một tổ chức giang hồ mà thôii, có năng lực lớn như vậy sao, đáng giá tín nhiệm?”

Hiên Viên Lâm Phong gật đầu:

” ‘Bách Hiểu Lâu’ tuy rằng mới xuất hiện trên giang hồ, nhưng thực lực lại không thể khinh thường, hơn nữa một khi nhận nhiệm vụ cho tới bây giờ chưa từng xảy ra sai lầm, danh tiếng vô cùng tốt, có thể thử một lần.”

“Ta từng nghe nói, muốn tìm ‘Bách Hiểu Lâu’ làm việc, phải đặt năm đóa bạch tàn hoa ở trước cửa nhà.

Nhưng bạch tàn hoa nở từ tháng năm đến tháng chín, hiện tại trời băng đất tuyết, làm thế nào có bạch tàn hoa?”

Hiên Viên Lâm Phong phất phất ống tay áo, đi về phía trước:

“Bạch tàn hoa, tự nhiên là tìm Tân gia, tìm không được người sống, tìm một vật chết, hẳn là có thể chứ?”

Hiên Viên Khê Phong gật đầu, cùng Hiên Viên Lâm Phong đến tìm Tân Vô Hại hỏi bạch tàn hoa.

Tìm người có thể từ chối tìm không được, tìm một đóa hoa trái mùa, nếu tìm không được nữa, Tân gia thực sự sẽ xấu hổ vô cùng.

Hơn nữa lúc Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đến tìm Tân Vô Hại hỏi bạch tàn hoa, Tân Vô Hại đang bận đến sứt đầu mẻ trán, không rảnh bận tâm, vội vã đem việc này giao cho Tân tổng quản.

Thẳng đến khi năm đóa bạch tàn hoa đặt ở trước cửa nhà, lúc Thượng Quan Nhược Vũ huynh muội tìm tới, mới đầu đầy hắc tuyến tìm Tân Vô Hạ hỏi nguyên nhân.

Tân Vô Hạ đến lúc đó mới bỗng nhiên tỉnh lại, lập tức hiểu ra Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong gây nên chuyện gì.

Hắn khẽ chửi lên vài câu:

“Đầu của hai tên hoàng tử này phản ứng thật nhanh, dĩ nhiên nghĩ đến ‘Bách Hiểu Lâu’.”

Thượng Quan Nhược Vũ khinh bỉ:

“Lẽ nào cũng giống đầu của tam lão đại ngươi sao? Lúc người ta hỏi muốn bạch tàn hoa ngươi không nghĩ tới là vì sao sao?”

Tân Vô Hạ vươn tay xoa xoa huyệt thái dương:

“Không, đích thực là không nghĩ tới, toàn bộ chuyện của Tân gia đều về tay ta... Quá mệt mỏi, ta rất cục cảm nhận được đại ca khổ cực.”

Thượng Quan Nhược Vũ nhìn hình dạng uể oải của hắn một chút cũng không đau lòng, lập tức mở miệng:

“Biết sau đó liền nghe lời đại ca ngươi một chút, giống như ta, một chút cũng không gây sự cho ca ca.”

Thượng Quan Nhược Vũ nói một chút cũng không đỏ mặt, chỉ trích giáo huấn Tân Vô Hạ xong, nàng nhăn lại đôi lông mày mảnh khảnh:

“Ta nói, tam lão đại, đại lão đại rõ ràng không cho chúng ta cai quản việc này... Thế nhưng hai người hoàng tử kia mua tin tức của ‘Bách Hiểu Lâu’, ‘Bách Hiểu Lâu’ bán ra, sẽ là trái với mệnh lệnh của đại lão đại, không bán, vậy sẽ đánh mất uy tín của ‘Bách Hiểu Lâu’.”

Phải làm thế nào mới được?

Lăn lộn trong Tân gia và thế lực thuộc quyền Tân gia một đoạn thời gian, Thượng Quan Nhược Vũ hoàn toàn coi Tân gia là người một nhà, xưng hô Tân Vô Phong đại lão đại, Tân Vô Song nhị lão đại, Tân Vô Hạ tam lão đại.

Còn vụng trộm gọi Vân Khuynh tiểu lão đại.

Vấn đề Thượng Quan Nhược Vũ đưa ra, cũng là vấn đề Tân Vô Hạ đau đầu nhất, hắn thở dài:

“Các ngươi cứ nhận thiếp mời của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong trước đi, sau đó ở lại Tân phủ, ta truyền thư hỏi đại ca một câu phải làm thế nào, nếu không được, vậy trực tiếp giúp bọn hắn tìm thái tử điện hạ.

Ta nghĩ đại ca không cho ta nhúng tay vào việc này, chính là vì phân tranh giữa Tân gia và triều đình.

Đến lúc đó cho dù ‘Bách Hiểu Lâu’ tìm ra thái tử điện hạ, cũng không liên quan đến Tân phủ, Tân phủ chẳng khác nào còn chưa gia nhập phân tranh.”

Thượng Quan Tôn vẫn đi theo phía sau Thượng Quan Nhược Vũ nghe hai người nói chuyện, khẽ nhíu mày:

“Ta cảm thấy, vẫn là thỉnh giáo đại công tử một chút mới tốt.”

Tân Vô Hạ gật đầu, lập tức bắt đầu viết thư.

Tân phủ và ‘Hồi Xuân đường’ đều ở Giang thành, vậy nên tốc độ truyền thư rất nhanh.

Không đến một hồi, Tân Vô Phong đã nhận được tin tức, hắn cũng bắt đầu lúng túng.

“Đại ca, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Vân Khuynh thấy từ khi Tân Vô Phong gỡ xuống tờ giấy trên đùi bồ câu bay từ ngoài cửa vào, đôi lông mày của hắn chưa từng thả lỏng, không khỏi lo lắng hỏi.

Tân Vô Phong nâng mi nhìn y, lắc đầu:

“Không tính là chuyện lớn, chỉ là đích xác có chút rắc rối.”

Vân Khuynh nhíu mày:

“Chuyện gì vậy, nói nghe một chút.”

Tân Vô Phong thở dài:

“Nhị hoàng tử và tam hoàng tử, vận dụng ‘Bách Hiểu Lâu’ tra tin tức của Hiên Viên Trần Vũ.”

“Ách... Hai người hoàng tử giảo hoạt này.”

Đem việc này xoay ở trong lòng, Vân Khuynh lập tức biết chõ rắc rối.

“Không thể đánh mất uy tín của ‘Bách Hiểu Lâu’, danh tiếng đối với tổ chức như ‘Bách Hiểu Lâu’, là trọng yếu phi thường.”

“Ta biết.”

Tân Vô Phong gật đầu.

“Vậy đại ca dự định làm thế nào?”

Khó cả đôi đường, làm thế nào mới có thể trở thành toàn vẹn đôi đường?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Mùa Đông Ấm Áp

“Vậy đại ca dự định làm như thế nào???”

Khó cả đôi đường, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trở thành toàn vẹn đôi đường???

So với việc thái tử bị tìm được, danh dự của ‘Bách Hiểu Lâu’ hình như là quan trọng hơn.

Tần Vô Phong trầm ngâm một lúc lâu:

“Để ‘Bách Hiểu Lâu’ đi tra tin tức của Hiên Viên Trần Vũ cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, chúng ta về Tần phủ.”

Vân Khuynh nhíu chặt lông mày:

“Này... Nếu như thái tử tỉnh lại trong tay bọn họ vậy phải làm sao???”

Nói vậy, thái tử điện hạ chẳng phải là yêu...

Khụ khụ, cho dù không tính đến ‘Tình ti’, nếu nhị hoàng tử và tam hoàng tử, hạ độc thủ với thái tử điện hạ đang hôn mê bất tỉnh thì sao???

Tần Vô Phong vươn tay sờ sờ đầu y, ôn hòa lắc đầu:

“Không sao, Vân nhi, chẳng lẽ ngươi quên, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đang ở trong Tần phủ, cớm nước của bọn họ đều là do chúng ta cung cấp, muốn để thái tử không tỉnh lại còn không dễ dàng sao???

Vấn đề lớn nhất, chính là sợ nhị hoàng tử và tam hoàng tử sẽ ra tay với thái tử, lại giá họa cho Tần phủ...

Thế nhưng, sự tình đã đến nước này, ta sẽ tăng thêm người theo dõi bọn họ, bảo hộ thái tử, hắn là có thể...

Chỉ cần Long Dạ và Long Liêm có thể đúng lúc mang thái tử phi đến, Hiên Viên Trần Vũ thuận lợi tinh lại, chúng ta sẽ không cần lo lắng thêm.”

Vân Khuynh suy tư nửa ngày, y phải thừa nhận, biện pháp Tần Vô Phong nói, hình như là biện pháp tốt nhất hiện nay.

“Ân, còn có Lam Hiên, hắn vẫn ở bên thái tử điện hạ, hắn là có thể tránh cho trạng huống bất ngờ phát sinh.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Nhưng là, còn có chút chuyện tương đối phiền phức, chính là rốt cuộc phải để Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tìm được Hiên Viên Trần Vũ ở nơi nào...”

Dù sao, Tần gia biểu hiện ra ngoài cùng với quan viên lớn nhỏ trong Giang thành, đều là đang lao lực dùng tất cả lực lượng cũng không tìm được Hiên Viên Trần Vũ...

“Nếu như ‘Bách Hiểu Lâu’ trực tiếp nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, Hiên Viên Trần Vũ đang ở ‘Hồi Xuân đường’, nhị hoàng tử và tam hoàng tử tất sẽ hoài nghi Tần gia...”

Vân Khuynh mím môi, không nghĩ tới y nhất thời cao hứng đi xem một khối đất trống, tùy tiện cứu một người, dĩ nhiên rước lấy nhiều phiền toái như vậy cho mọi người.

“Đại ca, ta nhớ kỹ, địa phương chúng ta cứu thái tử điện hạ, là ở ngoại ô Giang thành???”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng, là ở ngoại ô, ở chỗ chúng ta chọn làm cô nhi viện.”

Đôi mắt Vân Khuynh lóe lóe, chậm rãi cong môi:

“Đại ca, ngươi có thể chuyển thái tử điện hạ tới Lâm thành không, hoặc là trấn nhỏ bên cạnh Giang thành???”

Lông mày của Tần Vô Phong giãn ra, lập tức hiểu ý Vân Khuynh.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tuy là rất nôn nóng tìm Hiên Viên Trần Vũ, nhưng chỉ tìm người ở trong Giang thành và phụ cận Giang thành, không làm ầm lên, có rất nhiều địa phương nhỏ cũng không biết quan phủ đang tìm người.

Nếu như đem Hiên Viên Trần Vũ đưa tới địa phương đoạn tuyệt với nhân thế bên cạnh Giang thành, như vậy, có thể coi là có người vô ý cứu Hiên Viên Trần Vũ, lại không biết người bên ngoài đang tìm Hiên Viên Trần Vũ, cực kỳ hợp tình hợp lý.

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Đưa Hiên Viên Trần Vũ đi có chút phiền phức...

Thế nhưng, đêm nay để Long Kính và Lam Hiên thử chuyển hắn đến Cô Sa trấn bên cạnh Giang thành xem...

Những người ở đó có chút quái dị, không thích tiếp xúc với người ngoài, cũng có thể lực nhất định, có thể thừa thu hai vị hoàng tử túc giận...”

Suy nghĩ một chút, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tìm Hiên Viên Trần Vũ lâu như vậy cũng không thấy, tất sẽ cho rằng có người cố ý chứa chấp Hiên Viên Trần Vũ.

Cứ như vậy, lúc tìm được Hiên Viên Trần Vũ, bọn họ nhất định sẽ trách tội người cứu Hiên Viên Trần Vũ.

Cô Sa trấn có thể coi là bồng lai tiên cảnh nửa khép kín, bí ẩn gần như là ẩn cư, mặt khác nơi ấy, còn có cao thủ.

Chí ít, mấy năm trước, các vị các trưởng lão Tân gia trên danh nghĩa oai phong một cõi này, đều ở nơi đó ẩn cư, trải qua sinh hoạt nhàn hạ thoái mái.

Hơn nữa, nơi ấy, không chỉ có mấy lão đầu này, còn có tri kỷ bạn tốt của họ, một đám già hỏa lớn tuổi, tùy tiện lôi ra một người, ở trên giang hồ đều là nổi danh.

Đến lúc đó, nếu như Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong có thái độ bất kính, vậy chỉ sợ có hại là bọn họ.

Hoàng tử??? Hoàng tử thì sao, mấy lão đầu này căn bản là không để vào mắt.

Kỳ thực Tân Vô Phong vốn cũng không muôn làm phiền các lão nhân trong trấn kia, chỉ là thời gian cấp bách, cao thủ của ‘Bách Hiểu Lâu’ phải ở trong thời gian hữu hạn lấy được hành tung thái tử đưa cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, bọn họ căn bản không có thời gian chuyển Hiên Viên Trần Vũ đến địa phương xa hơn.

Trong thời gian hữu hạn, xung quanh Giang thành, xem ra cũng chỉ có Cô Sa trấn là có khả năng chống đỡ tai họa như vậy.

Cho nên, Tân Vô Phong chỉ phải lựa chọn đem Hiên Viên Trần Vũ chuyển đến Cô Sa trấn.

Chỉ là, quấy rối bọn họ, cũng phải trả một cái giá tương đương...

Nghĩ vậy, Tân Vô Phong có chút đau đầu, đát lão đầu kia, không biết lại muốn dùng chiêu gì vội tới kiếm chuyện với hắn...

Dưới đáy lòng thở dài, hắn cũng không nói chuyện này cho Vân Khuynh.

Vào đêm, Tân Vô Phong mang Vân Khuynh rời khỏi ‘Hồi Xuân đường’ trở lại Tân phủ.

Mà Long Kính là dẫn Lam Hiên, mang theo thái tử Hiên Viên Trần Vũ, phi thường nguy hiểm tránh thoát lục soát toàn thành, thành công rời khỏi Giang thành, xuất phát về phía Cô Sa trấn.

Cô Sa trấn.

“Hài tử Vô Phong kia, cũng có lúc phải cầu chúng ta hỗ trợ, hiếm có hiếm có, thực sự là hiếm có!!!”

Đêm đã khuya, hai lão nhân mái tóc hoa râm, sắc mặt nhưng vẫn hồng nhuận như xưa cùng nhau xem thư Tân Vô Phong gửi tới.

Bọn họ một người là đại trưởng lão Tân gia, một người là tiểu trưởng lão Tân gia (nữ), cũng là một đôi lão phu lão thê.

Nghe đại trưởng lão cảm thán, tiểu trưởng lão cong lên khóe môi:

“Lúc Vô Phong gửi thư, hắn là đã làm chuẩn bị trả giá tương đương.”

Tuy rằng đã qua trăm tuổi, nhưng đại trưởng lão vẫn yêu tiểu trưởng lão như lúc ban đầu, vươn bàn tay thon dài, ôn nhu cởi dây cột tóc cho tiểu trưởng lão:

“Đàn lão gia hỏa chúng ta ở chỗ này, đâu cũng không ra ngoài, không thiếu ăn chẳng thiếu mặc, chỉ là buồn chán một chút, trên thư Vô Phong nói người này thân phận đặc biệt...”

“Vô Phong xin chúng ta giúp đỡ, nhất định là sự tình có chút vướng tay chân, hiếm khi nào có việc giải buồn, có kịch để xem, lần này buông tha Vô Phong cũng không sao.”

“Không...”

Tiểu trưởng lão vươn tay đè lại tay của đại trưởng lão, trong lòng không biết đại trưởng lão nói như vậy, rốt cuộc là vô cùng thiện lương hay là vô cùng tà ác.

“Không được, Vô Phong hiếm khi nào cần chúng ta hỗ trợ, nhất định không thể buông tha... Kỳ thực ta cũng không nghĩ muốn làm gì hắn, chính là... Đoạn thời gian trước, hài tử Vô Song kia không phải thú thê sao... Thế nhưng dĩ nhiên cưới một nam túc phụ... Trong lòng mọi người đều bất mãn, lần này, chúng ta liền giới hạn cho Vô Phong trong một khoảng thời gian nhất định phải tìm một tôn túc phụ (cháu dâu) chân chính cho chúng ta.”

“Này... Dưa hái xanh không ngọt... Vô Phong nếu như không có đối tượng, như vậy cũng quá làm khó hắn.”

Tiểu trưởng lão nhíu mày:

“Thật không??? Làm khó??? Vậy chờ đến sáng ngươi đi hỏi mọi người một chút, xem mọi người là muốn buông tha Vô Phong, hay là đồng ý với ta, để Vô Phong nhanh chóng tìm túc phụ.”

Đại trưởng lão im miệng không nói, kết quả không cần chờ đến sáng, hắn đã biết.

Đám gia hỏa buồn chán đến phát điên kia, tự nhiên là thích xem người khác khó xử — giống hăn.

Ngày thứ hai, Hiên Viên Trần Vũ được đưa tới Cô Sa trấn, người trong Cô Sa trấn cũng nhất trí đồng ý để Tân Vô Phong tìm một nữ túc phụ chân chính.

Về phần nam túc phụ của lão nhị Tân Vô Song, tuy rằng ở trong lòng hiện tại chưa thể tiếp thu, thế nhưng, bọn họ cũng không có địch ý quá lớn.

Then chốt vẫn là chờ đến lúc gặp người, nói không chừng một nam túc phụ cũng sẽ khiến bọn họ yêu thích.

Trong lúc các lão nhân ở Cô Sa trấn thảo luận chung thân đại sự của Tân Vô Phong và Tân Vô Song, Tân Vô Phong đã theo thường lệ đến gọi Vân Khuynh rời giường.

Lúc ở ‘Hồi Xuân đường’, có thể thỉnh thoảng để cho người khác hỗ trợ chiếu cố một chút, nhưng trở lại ‘Vô’ viện Tân gia, liền triệt để chỉ còn lại Tân Vô Phong và Vân Khuynh hai người, toàn bộ chuyện chăm nom Vân Khuynh, đều chỉ có thể Tân Vô Phong tự thân ra tay.

Năm nay tuyết rơi nguyên một mùa đông, cửa ải cuối năm càng ngày càng gần.

Phóng chừng đến lễ mừng năm mới, nhị hoàng tử tam hoàng tử và thái tử, đều phải chạy về hoàng cung, hôm nay nghĩ đến, thời gian bọn họ rời đi, cũng đã gần ngay trước mắt.

Tuyết trên bầu trời, có lớn có nhỏ, sau khi dùng xong bữa sáng, Vân Khuynh cầm lấy áo choàng rất nặng bọc lại thân thể mình, để Tân Vô Phong cùng y đi ra ngoài một chút.

Đẩy cửa ra là trời băng đất tuyet chăng hề thay đổi, ánh mắt Vân Khuynh đảo qua mỗi một địa phương, tuyet trăng vọng vào trong mắt, trong lòng y, lại cảm thấy ấm áp nhàn nhạt.

Ở đây, Tân phủ, có thể cho y cảm giác ấm áp, cảm giác về nhà.

Những ngày ở ‘Hồi Xuân đường’, tuy rằng y cũng được chăm sóc rất tốt, thế nhưng, y vẫn nghĩ thiếu đi một loại cảm giác, khi đó y cũng không biết thiếu cái gì.

Hiện tại trở về, rốt cục biết thiếu cái gì.

Ra là thiếu một phần thân thiết, ở nơi đó, y rõ ràng chỉ là một người khách qua đường, sẽ không ở lâu, cho nên, mọi thứ nhìn vào trong mắt đều là lạnh tanh.

Mà Tân phủ, y đã coi Tân phủ như nhà của mình, quay về nơi đây, toàn bộ cảm giác đều xảy ra biến hóa, tất cả tất cả, cho dù là tuyet lạnh, ở trong mắt y, cũng trở nên xinh đẹp vạn phần.

Tân Vô Phong đứng ở bên người Vân Khuynh, thấy trên khuôn mặt tuyet mỹ của y mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn một mảnh cảnh đông này, hình như là cực kỳ hạnh phúc vui sướng, từ đó tâm tình của hắn cũng bị dễ dàng nhuộm theo.

“Ta cảm thấy đây là mùa đông ấm áp nhất.”

Tân Vô Phong mở miệng cảm thán, tình ý đạt dào đều giấu ở sâu trong câu nói.

Vân Khuynh không biết có nghe hiểu ý của Tân Vô Phong nói hay không, y vươn tay, đón lấy hoa tuyet còn đang bay xuống, gật đầu.

“Đúng vậy, mùa đông ở đây rất lạnh, nhưng đích thật là một mùa đông
ấm áp.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tự Mình Tìm Kiếm

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong kích động không gì sánh được từ trong tay ‘Bách Hiểu Lâu’ lấy được địa đồ của Cô Sa trấn.

Trong mắt bọn họ chỉ có tờ giấy hơi mỏng kia, tuyệt không lưu ý người của ‘Bách Hiểu Lâu’ nhân cơ hội bắt bí.

Thượng Quan Nhược Vũ mang theo nhân bì điện cụ sau khi bắt chẹt N ngân lượng, N châu bảo cộng thêm vài tấm bản đồ kho báu, cao hứng bừng bừng rời đi, mà hai vị hoàng tử bị bắt chẹt cũng bởi vì biết được tin tức của Hiên Viên Trần Vũ mà vui vẻ phi thường.

Vì vậy, song phương thỏa mãn, giai đại vui mừng.

Biết được hành tung của Hiên Viên Trần Vũ, lại có được địa đồ Cô Sa trấn, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tự nhiên là khẩn cấp, vội vã muốn đi Cô Sa trấn tìm người.

Bọn họ thậm chí chưa kịp nói cho Tần Vô Hạ, trực tiếp mang theo hai người thiếp thân thị vệ của mình lập tức xuất phát.

Nhin bóng dáng của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong cùng với thị vệ bọn họ rời đi, Thượng Quan Nhược Vũ ở trên cây xoay người nhảy xuống, vỗ vỗ tay, sửa sang lại quần áo mới mở miệng:

“Bọn họ thật đúng là khẩn cấp, ca ca, chúng ta đi báo cáo cho tam lão đại đi, hô, cuối cùng cũng bảo vệ được danh tiếng của ‘Bách Hiểu Lâu’ chúng ta.”

Thượng Quan Nhược Vũ hiện tại rất tiêu sái, mỗi ngày đều có thể nhận được đủ loại nhiệm vụ, cảm thấy hứng thú thì kéo ca ca cùng đi tra xét, không có hứng thú trực tiếp giao cho thủ hạ đáng tin, còn mình thì cùng thân ca ca đi du ngoạn, không lo ăn chặng lo mặc, cũng không cần lo người trong gia tộc tìm đến.

Có thể không cần lo nghĩ ở bên Thượng Quan Tôn, không còn thấp thỏm như lúc trước, ánh mắt cô vũ của mọi người khiến Thượng Quan Nhược Vũ càng thêm chờ mong cảm tình của bọn họ phát triển.

Nàng tin tưởng, nàng cùng ca ca của nàng Thượng Quan Tôn trở thành người yêu, chỉ là vẫn đề thời gian, đến lúc rồi sẽ tự nhiên mà thành nước chảy thành sông trở thành người yêu.

Thượng Quan Tôn vươn tay phất đi hoa tuyêt trên mái tóc màu mực của nàng, ôn hòa mở miệng:

“Bên ngoài khí trời lạnh, chúng ta vào thôii.”

Thượng Quan Nhược Vũ đáng yêu cười cười, lôi kéo cánh tay Thượng Quan Tôn nói:

“Ân, đượcc.”

Tần Vô Hạ số khổ vẫn như cũ đang làm cu li, nhìn thấy Thượng Quan Nhược Vũ huynh muội, lập tức ném bút trong tay, nằm úp lên bàn than thở:

“Các ngươi nói đại ca của ta lúc nào mới có thể trở về??? Chờ đến khi đại ca trở về, ta có thể bị mệt thành một kẻ ngu si hay không???”

Thượng Quan Nhược Vũ khinh bỉ:

“Tam lão đại, nhìn bộ dáng này của ngươi, đừng nói so với đại lão đại, cho dù so với nhị lão đại cũng là kém đến ngàn dặm.”

Tần Vô Hạ cau mày thở dài:

“Đúng vậy, cho nên bọn họ mới là đại lão đại và nhị lão đại, mà ta, chỉ là tam lão đại... Chuyện ‘Bách Hiểu Lâu’ làm xong chưa??? Hai tên hoàng tử đầu óc có vấn đề kia đâu???”

“Hì hì.”

Thượng Quan Nhược Vũ vui cười một tiếng:

“Hai tên hoàng tử kia nhìn qua đích xác không bình thường, bọn họ hình như rất khẩn trương thái tử, không biết trung gian này có cái gì mờ ám. Bọn họ nha, lấy được địa đồ liền đi rồi.”

Tần Vô Hạ nhíu mày:

“Mờ ám??? Có thể có mờ ám gì???”

Con mắt của hắn dạo qua một vòng trên người Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn xong cười đến đen tối, gật đầu:

“Đúng đúng, nói không chừng là có mờ ám, tỷ như, hai người hoàng tử kia thích thái tử điện hạ của chúng ta.”

“Hai người các ngươi, chuyện này nếu bị người khác nghe thấy, là sẽ mất đầu đấy.”

Thượng Quan Tôn có chút chán nản.

Tần Vô Hạ khoát tay áo:

“Yên tâm yên tâm, sẽ không bị mất đầu, người của Hiên Viên gia, còn không lấy được đầu của Tần gia đâu.”

Thượng Quan Nhược Vũ tiện tay cầm lấy một khối cao điểm đặt ở trên bàn, vừa ăn vừa nói:

“Vậy là tốt rồi, hì hì, lúc trước so khinh công bại bởi nhị lão đại thực sự là quá tốt, ngày này hiện tại sống thú vị hơn nhiều so với trước đây, ngay cả hoàng tử cũng có thể lấy ra tiêu khiển.”

Tần Vô Hạ nhìn Thượng Quan Nhược Vũ lắc đầu:

“Ngươi xem ngươi, không có một chút hình dạng nữ tử, thấy biểu muội Liên Phù của ta không, đó là mẫu mực trong nữ tử, ngươi như vậy cẩn thận sau này không gả đi được.”

Thượng Quan Nhược Vũ hừ hừ:

“Không gả được có ca ca nuôi, ngươi quản nhiều như vậy làm chi.”

Bên này ba người bọn họ một phòng dễ dàng vui sướng, bên kia Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người, ăn mặc quần áo rất nặng, gian nan đi về phía Cô Sa trấn.

Dùng khinh công cộng thêm chạy bộ trên mặt đất, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người dùng hơn nửa ngày mới chạy tới Cô Sa trấn.

Lúc bọn họ chạy tới, đã là chật vật cực kỳ.

Dọc theo đường đi, tuyết càng rơi xuống càng lớn, còn kèm theo gió bão, quả thực là nửa bước khó đi.

Ô của bọn họ bị lật ngược, quần áo bên ngoài bởi vì thời gian dài có tuyết tan ở trên mà ướt đẫm dính lên người, vừa ướt vừa nặng vừa lạnh, giẫm sâu vào trong tuyết, giày ngắn của bọn họ cũng chui vào một chút tuyết, đi lên vẫn có thể cảm thấy ẩm ẩm.

Trừ những thứ đó ra, mái tóc dài màu mực của họ cũng ướt đẫm, dán lên hai gò má và quần áo, trên khuôn mặt tuấn mỹ đều là hoa tuyêt đang tan.

Hiên Viên Khê Phong nguyễn rủa loại quỷ khí trời này:

“Sớm biết như vậy, chúng ta nên chuẩn bị thỏa đáng rồi mới xuất phát.”

Nếu như để Hiên Viên Trần Vũ nhìn thấy dáng dấp hai người bọn họ như thế này, hắn sẽ âm ức muôn chết.

Hắn mong muốn bọn họ trong mắt Hiên Viên Trần Vũ là hoàn mỹ.

Hiên Viên Lâm Phong lau đi nước tuyêt trên mặt:

“Không sao, tìm được Vũ nhi quan trọng hơn.”

Hai vị thị vệ cũng rất gian nan, Cô Sa trấn là địa phương của mây lão gia hỏa, lúc trước đã nói qua, nó gần như là chốn bồng lai tiên cảnh bí ẩn, không nói bốn phía không có nửa nhà người ở, đúng là rất không dễ tìm, cho dù bọn hắn có địa đồ trong tay, cũng là lòng vòng nửa ngày mới tìm được.

Khi Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người, rốt cục toàn thân chật vật đứng ở cửa vào Cô Sa trấn, bọn họ mới thật sâu thở hắt ra.

Hiên Viên Khê Phong thậm chí dùng chân đá lên tảng đá cẩm thạch xám ở cửa trấn, trên đá cẩm thạch có ghi ba chữ lớn dùng chu sa đỏ sẫm viết lên ‘Cô Sa trấn’.

“Chết tiệt, cuối cùng cũng tìm thấy!!!”

Có địa đồ trong tay còn khó tìm như vậy, khó trách quan phủ và Tân gia phuơng bắc vẫn tìm không được.

Hiên Viên Lâm Phong cuối cùng cũng có chút nhớ mong Hiên Viên Trần Vũ trước đó vài ngày tìm không được, hẵn kéo Hiên Viên Khê Phong:

“Nhi ca, trước đùng nóng giận, chúng ta vào xem Vũ nhi rốt cuộc có ở đây hay không.”

“Ân.”

Nhắc chân đi vào Cô Sa trấn, toàn bộ thôn trấn rất yên tĩnh, mỗi cửa nhà đều đóng chặt, mang theo nghi hoặc, Hiên Viên Lâm Phong ra hiệu cho thị vệ đi gõ cửa, trong đó một người thị vệ gõ nửa ngày, lại không người đáp lại.

“Đây là chuyện gì??? Gõ tiếp, gõ từng nhà một, ta cũng tin toàn bộ trong trấn không có ai.”

Hiên Viên Lâm Phong lạnh mặt.

Cô Sa trấn một chút cũng không lớn, chỉ có hơn mươi hộ gia đình tụ tập cùng nhau, hình như xưng là thôn xóm còn hợp hơn.

Không đến một hồi thị vệ liền đem toàn bộ gian nhà gõ qua một lần, đáng tiếc vẫn không có người đáp lại.

Hiên Viên Khê Phong nghiến răng nghiến lợi:

“Đá hết cửa ra cho ta.”

“Ngươi dám!!!”

Một thanh âm trung khí mười phần truyền đến, đến mức tuyết trên mái nhà bị chấn động mà rót xuống tảng lớn.

Bốn người quay đầu lại, chỉ thấy một lão nhân áo bào màu tro sạch sẽ chỉnh tề đứng trong đất tuyết, không giống bọn họ chật vật, bên người lão

nhân kia dường như là có một khí tràng kỳ quái, toàn bộ hoa tuyết lúc đến gần lão trong giây lát đều bay đến hướng khác, ngay cả nửa bông cũng không dính lên người.

“Ngươi là???”

Trong lòng Hiên Viên Lâm Phong mọc lên một loại cảm giác nguy hiểm.

Lão nhân kia nâng bước đi đến trước mặt bọn họ, hắn chỉ đi ba bước, liền rút ngắn khoảng cách hơn mươi thước giữa bọn họ, tuyết dưới chân hắn không có nửa phần vết giãm.

“Nếu không phải ta trở về lấy cao điểm cho nương tử ta, mấy thằng ranh con các ngươi còn có thể hủy đi Cô Sa trấn của chúng ta phải không???”

Lão nhân mà kiêm nhíu chặt, thanh âm nghiêm khắc, ngoại trừ đầu đầy tóc bạc tuyêt cáo lão đã không còn trẻ, trên khuôn mặt lão lại không có một nếp nhăn, là chân chính, người già còn đầy sinh khí.

Ranh... Ranh con!!!

Khuôn mặt Hiên Viên Khê Phong thoáng cái đỏ lên, lúc chuẩn bị phát hỏa, Hiên Viên Lâm Phong lại kéo cánh tay hắn lắc đầu, nhìn về phía lão nhân, chậm rãi mở miệng:

“Xin lỗi, quấy rối.”

Lão nhân áo xám kia trên dưới quan sát Hiên Viên Lâm Phong nửa ngày, gật đầu:

“Không tệ, có chút phong phạm vương giả, Cô Sa trấn chúng ta ở ẩn nhiều năm, các ngươi tới đây có chuyện gì???”

Hiên Viên Lâm Phong đi về phía trước một bước, chắp tay nói:

“Đệ đệ của tại hạ ở địa phương bên cạnh gặp nạn, nghe nói ở đây có người tốt cứu hắn, chúng ta là tới đón hắn trở về.”

Lão nhân áo xám trầm ngâm nửa ngày, gật đầu:

“Chúng ta đích thật có cứu một người, thế nhưng, các ngươi làm sao có thể chứng minh người nọ là đệ đệ các ngươi??? Hơn nữa, chúng ta mất một phen khí lực lớn mới cứu được hắn, các ngươi dự định báo đáp chúng ta thế nào???”

“Ách...”

Hiên Viên Lâm Phong ngân người:

“Vũ... Ngũ đệ hắn thấy chúng ta, thân phận của chúng ta tự nhiên là rõ ràng, về phần báo đáp, tiền bối xin yên tâm, chỉ cần chúng ta làm được, chúng ta đều sẽ đáp ứng.”

Lão nhân áo xám vừa nghe, lập tức cong miệng nở nụ cười:

“Như vậy rất tốt, nếu đã thế, các ngươi đi theo ta đi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đón Về Thái Tử

Cô Sa trấn là có người, chỉ là hiện tại không ở trong trấn mà thôi, phía sau Cô Sa trấn, có một ôn tuyền thiên nhiên, bọn họ ở bên cạnh ôn tuyền xây dựng một đình nghỉ rất lớn rất tinh xảo.

Vào mùa đông, ban ngày không có chuyện gì, bọn họ đều thích đến trong đình ngồi chơi.

Một đám lão nhân cùng một chỗ, ba ba hai hai, hoặc là nói chuyện phiếm, hoặc là chơi cờ, hoặc là phảm trà, hoặc là đánh đàn, hoặc là ăn cao điểm, cái đình không lớn không nhỏ này chia thành rất nhiều bộ phận, có khoảng hai mươi lão nhân đều đang ở đây.

Khách nhân Hiên Viên Trần Vũ vừa đến Cô Sa trấn không được bao lâu, dưới sự chỉ đạo của mấy lão nhân, đang được ngâm mình trong ôn tuyền, mà Lam Hiên thì ở một bên chăm sóc Hiên Viên Trần Vũ hôn mê bất tỉnh.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong hai huynh đệ, theo lão nhân cầm cao điểm đến đây, nhìn cảnh tượng hoà thuận vui vẻ ở đây bỗng nhiên sững sốt.

Trong hoàng cung không thiếu người, trong hoàng cung cũng có rất nhiều người, nhưng chưa từng có người nào có thể thản nhiên tự đắc như những người này, nhìn vào khiến cho người ta muốn mỉm cười.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong lấy lại tinh thần, nhìn về phía lão nhân áo xám:

“Đệ đệ của tại hạ lúc này đang ở...”

Trước mắt nhìn lại đều là một đám lão nhân tóc hoa râm, nào có bóng dáng Hiên Viên Trần Vũ.

“Bên kia, trong ôn tuyễn.”

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nghe xong lão nhân áo xám nói, lập tức nhìn quanh bốn phía, chờ đến khi nhìn thấy ôn tuyễn trong miệng lão nhân, không khỏi nổi giận trong lòng.

Bọn họ có thể không giận sao???

Hiên Viên Trần Vũ hiện tại được Lam Hiên chiếu cố ngâm trong ôn tuyễn...

Ngâm ôn tuyễn là phải...

Vì vậy, Hiên Viên Trần Vũ lúc này hôn mê bất tỉnh, hầu như khỏa thân ngâm ở trong nước, mà Lam Hiên để chiếu cố hắn, ở ngay bên cạnh hắn đỡ vai cho hắn.

Vì vậy, tình cảnh Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong thấy chính là thế này...

Bảo bối nhiều ngày không thấy, nhớ nhung phi thường của bọn họ, trên khuôn mặt thanh tú dị thường, lúc này bị ôn tuyễn bốc hơi mà đỏ lên, chiếc cổ thon dài trắng nõn của hắn, cùng với da dẻ bên dưới đều ửng hồng, nhìn qua mỹ lệ không gì sánh được.

Làn da hồng nhạt không ngâm trong nước nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, bảo bối ngũ nhi của bọn họ lúc này rất có thể là đang khỏa thân.

Ý nghĩ này khiến cho ánh mắt bọn họ tối sầm lại, tâm và thân thể bắt đầu rục rịch phản ứng không nén cò.

Tình cảnh trước mắt đối với bọn họ mà nói, có sức mê hoặc rất lớn, mĩ lệ khiến cho bọn họ si mê.

Thế nhưng, thế nhưng, khi ánh mắt bọn hắn chuyển tới Lam Hiên bên người Hiên Viên Trần Vũ, triệt để lạnh xuống.

Nam nhân kia là ai???

Vì sao Ngũ đệ của bọn họ lại rất hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt (kỳ thực là hôn mê bất tỉnh), phi thường yêu kiều nửa tựa lên người một nam nhân (kỳ thực Lam Hiên chỉ là đỡ lấy thân thể Hiên Viên Trần Vũ mà thôi).

Nam nhân chết tiệt kia còn nhìn chăm chăm vào Ngũ đệ bọn họ không tha.

Lam Hiên thân là ảnh vệ của Hiên Viên Trần Vũ, võ công tự nhiên không thấp, bị con mắt mang lực sát thương của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nhìn chăm chăm, hắn đã sớm cảm giác được.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, vừa nhìn thấy tướng mạo hai người liền kinh ngạc.

Thân là ảnh vệ của Hiên Viên Trần Vũ, một mực bảo hộ Hiên Viên Trần Vũ trong tối, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong không biết hắn, nhưng hắn lại biết hai người này.

Nghĩ lại hai người rất có thể là người hạ độc Hiên Viên Trần Vũ, trong nháy mắt Lam Hiên khẩn trương lên.

Ôn tuyễn là ấm áp, bầu trời hoa tuyết bay bay, ngâm mình ôn tuyễn trong trời tuyết, ấm lạnh đan xen, cảnh tượng dị thường kiều diễm cùng quái dị.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong thấy Hiên Viên Trần Vũ bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, không kịp nghĩ nhiều, vô ý thức trực

tiếp nhảy vào ôn tuyền, bước về hướng Hiên Viên Trần Vũ và Lam Hiên.

Lam Hiên đỡ Hiên Viên Trần Vũ, thân thể cứng ngắc, nếu như hai vị hoàng tử có động tác gì, hắn sẽ lập tức phản kích.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ánh mắt đông lạnh, Hiên Viên Khê Phong vươn tay đẩy ra Lam Hiên, Hiên Viên Lâm Phong ôm lấy Hiên Viên Trần Vũ.

“Ngươi là ai??? Tiểu ngũ nhi hắn xảy ra chuyện gì???”

Hiên Viên Khê Phong chế trụ mạch môn trên cổ tay Lam Hiên, trong lòng Lam Hiên hối hận, trong nhất khắc vừa muốn động thủ, hắn lại bỗng nhiên bận tâm vấn đề thân phận của hai người, kết quả một thoáng chần chờ, liền bị Hiên Viên Khê Phong bắt được sơ hở.

Hiện tại mạch môn của hắn bị Hiên Viên Khê Phong giữ lấy, không thể phản kháng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Nhi hoàng tử điện hạ, tam hoàng tử điện hạ, thuộc hạ Lam Hiên là ảnh vệ của thái tử điện hạ.”

Hiên Viên Lâm Phong ôm Hiên Viên Trần Vũ phát hiện Hiên Viên Trần Vũ bất thường, hắn ôm chặt Hiên Viên Trần Vũ, đôi mắt đỏ lên hỏi Lam Hiên:

“Vũ nhi hắn xảy ra chuyện gì??? Vì sao không có một chút tri giác???”

“Thái tử điện hạ hắn...”

Lam Hiên bắt đầu đem chuyện được cứu trợ Tần Vô Phong đã sắp xếp trước cho hắn, nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong.

Bên kia, lão nhân áo xám sau khi nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong chỗ của Hiên Viên Trần Vũ, liền vài bước tiến về phía

trước, khóe miệng mang theo ý cười ôn hòa, mềm nhẹ đưa cao điểm trên tay cho một lão phụ nhân tuổi gần tương đương hắn.

Lão phụ nhân kia từ xa nhìn Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, nhẹ giọng hỏi:

“Bạn họ là ai, vì sao tới Cô Sa trấn chúng ta?”

Lão nhân áo xám cười cười, không còn chút nào nghiêm túc lúc trước:

“Chính là các ca ca của tuấn tiểu tử trong ôn tuyên kia, ta xem hai tên tiểu tử đó cũng hiểu chuyện, không giống sẽ đi làm khó người khác, Vô Phong vì sao lại đem tuấn tiểu tử kia giao cho chúng ta?”

Trong ánh mắt trong sạch như suối của lão phụ nhân lóe ra ánh sáng kỳ dị:

“Vô Phong tự có dự định của Vô Phong, hiện tại phải làm thế nào... Đem tuấn tiểu tử giao cho bọn hắn sao? Độc tình ti của tuấn tiểu tử... Hắn là một cô nương đến giải mới đúng.”

Lão nhân áo xám cùng ra hiệu cho các lão hữu bốn phía, mở miệng nói:

“Tự nhiên là giao cho bọn hắn, Vô Phong nói qua tuấn tiểu tử chỉ là ở nhở, chờ người tới lập tức đem người trả cho bọn hắn...

Xem ra Vô Phong đang có kế hoạch khác.

Nhưng mà... Lão hữu, hai tên tiểu tử kia là hoàng thất Huỳnh Quang... Ha ha, như vậy ngươi cuối cùng cũng có thể lấy lại phi long cửu tiêu cầm của ngươi.”

Phi long cửu tiêu cầm là một trong tam đại danh cầm vẫn được lưu truyền trong tứ đại quốc gia.

Lão phụ nhân này năm xưa chính là nữ tướng quân danh chấn tú quốc, Phi Hà tướng quân.

Nói đến năm xưa nàng là đệ nhất tài nữ Huỳnh Quang, một tay dao cầm đạn không người đạt đến, sau lại bị hoàng tử Tương Ly quốc nhìn trúng, cầu hôn với Huỳnh Quang hoàng đế, nhưng nữ tử đã có người thương, nên đàm đứt dây cự hôn.

Hoàng tử Tương Ly quốc nổi giận, rời khỏi Huỳnh Quang trở lại Tương Ly gây nên xích mích giữa hai quốc gia, không bao lâu hai nước liền bắt đầu phát sinh va chạm nho nhỏ.

Vị tài nữ này nhưng thật ra dám làm dám chịu, tự mình đem bảo bối phi long cứu tiêu cầm tặng đến hoàng cung, mặc giáp ra trận, làm nữ tướng quân đầu tiên của Huỳnh Quang.

Sau khi chiến thắng trở về, nàng đi về phía Huỳnh Quang hoàng đế đòi lại phi long cứu tiêu cầm, nhưng biết được cầm của nàng đã theo trưởng công chúa gả đến Liệt Phong quốc.

Từ đó, nàng mất đi đàm cầm, sau lại trưởng công chúa chết ở Liệt Phong, phi long cứu tiêu cầm được đưa về Huỳnh Quang, chỉ là khi đó, vị tài nữ này đã ẩn cư, không đòi lại đúng lúc, phi long cứu tiêu cầm liền bị đem vào quốc khố.

Lão nhân áo xám biết lão bạn của hắn vẫn luyến tiếc bảo bối phi long cứu tiêu cầm theo nàng gần nửa cuộc đời, hắn cũng đã dự định tìm một cơ hội lấy đàm cầm về...

Hắn thậm chí dự định nếu không đòi được về, vậy đi hoàng cung trộm.

Không nghĩ tới kế hoạch của hắn còn chưa thực thi, người của Huỳnh Quang hoàng thất tìm tới cửa.

Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, hắn đương nhiên phải nhân cơ hội này đòi lại phi long cửu tiêu cầm.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ở một đêm trong Cô Sa trấn, lấy một ít vị thuốc trân quý, vài bản đồ kho báu và một phi long cửu tiêu cầm đổi về Hiên Viên Trần Vũ.

Ngày thứ hai liền mang theo Hiên Viên Trần Vũ quay về Tân phủ.

Không có biện pháp, tuy rằng tuyết rơi đường không dễ đi, thế nhưng một đám lão nhân lão bà tử ở Cô Sa trấn không ai để ý đến bọn hắn, coi bọn hắn là không khí, Hiên Viên Trần Vũ lại không biết nguyên nhân vì sao chưa tỉnh lại, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong lo lắng muôn chết.

Hiện tại bọn họ mới chính thức hiểu ra một câu:

Không có tin tức nào là tin tức tốt.

Trước đây bọn họ lo lắng không có tin tức của Hiên Viên Trần Vũ, hôm nay tìm được Hiên Viên Trần Vũ, bọn họ lại càng lo lắng.

Hiện tại Hiên Viên Trần Vũ hôn mê bất tỉnh, hầu như dọa sợ bọn họ đến mức tim suýt ngừng đập.

Hiên Viên Trần Vũ bị hạ độc Tình ti vẫn chưa tỉnh lại, cũng chính là chưa có cơ hội yêu người khác, điểm này rất tốt, khiến cho bọn họ mừng rỡ không ngớt.

Thế nhưng, độc Tình ti không có tác dụng phụ, vì sao Hiên Viên Trần Vũ lâu như vậy vẫn không tỉnh lại, chẳng lẽ là có chuyện ngoài ý muốn nào đó phát sinh???

Hai vị hoàng tử điên cuồng chạy về Giang thành, bọn họ hiện tại cần đại phu, cần đại phu đến nói cho bọn họ Hiên Viên Trần Vũ rốt cục là bị sao.

Tuy rằng chạy đi rất khổ cực, nhưng Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, vẫn kiên trì tự mình ôm Hiên Viên Trần Vũ.

Lúc đến đã chật vật như vậy, lúc về ôm thêm một người, còn phải tận lực bảo hộ người kia, liền càng chật vật.

Cũng may, chật vật thì chật vật, bọn họ rốt cục thuận lợi về tới Tần phủ.

Chuyện thứ nhất cần làm lúc về lại Tần phủ là gì???

Đổi một thân trang phục chật vật???

Không!!!

Chuyện thứ nhất là đi mời đại phu, mời đương nhiên là đại phu ở được đường tốt nhất Giang thành ‘Hồi Xuân đường’.

Vì vậy, đại phu ‘Hồi Xuân đường’ nói một đống lớn cái gì lúc trước trúng độc được tính quá mạnh mẽ, cứu trị không đúng lúc, dẫn đến hiện tại hôn mê bất tỉnh, sau đó viết ra một đống lớn thuốc bổ nghênh ngang bước đi trong ánh mắt thả lỏng của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Thay Đổi Kế Hoạch

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong sau khi tìm được Hiên Viên Trần Vũ lập tức ổn định, trở nên sống rất yên ổn, cả ngày ở bên Hiên Viên Trần Vũ chờ hàn tinh lại.

Tuy rằng bầu trời tuyêt lớn, hành trình khó khăn, thế nhưng động tác của Long Dạ và Long Liễm vẫn như cũ là khá nhanh.

Chỉ cần vài ngày, từ Giang thành đi tới kinh thành rồi trở lại một lần.

Tiện thể, ‘Bắt cóc’ Vân Thù.

Bởi vì lúc trước Tân Vô Phong căn dặn, dọc theo đường đi bọn họ che mắt Vân Thù, đặc biệt ‘Chiếu cố’ nàng.

Một tiểu thư sống trong trời băng đất tuyêt, ăn ở không đủ, phần lớn thời gian chạy trong gió lạnh xuyên đêm, ăn được chỉ có bánh màn thầu vừa cứng vừa lạnh, còn ăn không đủ no...

Đương nhiên, đây chỉ là Vân Thù bị che mắt, về phần Long Dạ và Long Liễm đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Chuyện này đối với Vân Thù mà nói là dẵn vặt rất lớn, hết lần này tới lần khác ở rất nhiều thời gian, lúc nàng chuẩn bị ngất xỉu, mất đi ý thức, hai người kia liền lập tức cứu trợ, giúp nàng khôi phục.

Sau khi khôi phục, đương nhiên là sống chết mặc bay.

Một đường đi này, khiến cho một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, lập tức biến thành một củ cải héo.

Thế nhưng, khiến cho Long Dạ và Long Liêm bội phục chính là, ngay cả như vậy, vị tiểu thư điêu ngoa này tính nết vẫn là không chút sửa đổi.

Vừa có một chút khí lực liền hùng hùng hổ hổ, Long Dạ và Long Liêm đương nhiên là mặc kệ nàng.

Đến Giang thành, sau khi sắp xếp Vân Thù ở tại ‘Hồi Xuân đường’, Long Dạ và Long Liêm liền trở lại phục mệnh.

Nhé nhàng gõ cửa, thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị quen thuộc của Tân Vô Phong, lập tức bay tới trong tai bọn họ:

“Tiến đến.”

Hai người trước khi gõ cửa, liền dùng nội lực tán đi hơi nước trên người, nghe thấy tiếng Tân Vô Phong, lập tức đẩy cửa đi vào.

Tân Vô Phong một mình ngồi ở trước bàn, lật xem một vài thứ, trong phòng không có một chút động tĩnh, màn giường buông xuống, loáng thoáng có thể nhìn thấy có người đang nằm bên trong, nói vậy Vân Khuynh là ngủ.

Thu hồi ánh mắt, mày ngài của Long Liêm hơi nhíu, nàng vẫn nghĩ, Tân gia đại công tử, cùng ‘Thê tử’ Vân Khuynh của Tân Vô Song, quá mức thân cận.

Thế nhưng chuyện của chủ tử, bọn họ không cần lầm miệng.

Có một số việc, nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong lòng, sau đó xé tan ở trong lòng thì hơn.

Ánh mắt Tân Vô Phong quét lên trên người bọn họ một vòng, chỉ chỉ cái ghế đối diện nói:

“Lần đi này khổ cực các ngươi, sự tình làm thế nào?”

Long Liễm im lặng, Long Dạ hơi cúi đầu, hờ hững hồi đáp:

“Theo lời của đại công tử, Vân cô nương đã mang đến, hiện nay đang ở trong ‘Hồi Xuân đường’.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Như vậy, dọc theo đường đi có ‘Chiếu cỗ’ tốt nàng???”

Khóe miệng Long Liễm co rút một chút, trước khi Long Dạ mở miệng lạnh lùng nói:

“Có.”

Tần Vô Phong đôi mắt lóe lóe, bàn tay thon dài đặt xuống dưới: “Nữ nhân kia hôm nay thế nào???”

Trên khuôn mặt lãnh diễm của Long Liễm không có một phần biểu tình: “Không có tinh thần, thế nhưng điêu ngoa như lúc ban đầu.”

“Điêu ngoa như lúc ban đầu???”

Tần Vô Phong hừ lạnh một tiếng:

“Nữ nhân kia có chỗ tương tự với Vân nhi???”

Lúc Tần Vô Phong đề cập đến Vân Khuynh, thanh âm bỗng nhiên mềm đi.

Loại chuyển biến này khiến Long Dạ và Long Liễm đều là ngẩn ra, hồi lâu mới phản ứng lại Vân nhi là Vân Khuynh trong miệng Tần Vô Phong.

Thế nhưng so sánh hai người một chút...

“Không giống, một chút cũng không giống, nhị phu nhân mỹ lệ hơn Vân cô nương, cũng ôn nhu hơn Vân cô nương, vô luận tướng mạo hay tính

tình, hai người không có một tia giống nhau.”

“Thật không...”

Tần Vô Phong thì thào tự nói, có chút suy nghĩ.

Lúc Vân Khuynh vừa vào Tần phủ, hắn liền hoài nghi y không phải người của Vân gia, sau lại tra xét kinh lịch của y, tuy rằng nhìn qua hợp tình hợp lý, thế nhưng luôn luôn có một chút không đúng khó mà nói rõ.

Sự tình có vẻ không đơn giản như vậy, thân phận của Vân Khuynh, cũng có thể không phải là biểu hiện như ở bên ngoài.

Nói lại, dù Vân vương gia cực kỳ ghét mẫu thân của y, nhưng y làm thân sinh nhi tử của Vân vương gia, Vân vương gia dù thế nào cũng không thể quên y triệt để như vậy.

Phương diện này, nhất định có một chút bí mật không thể nói cho người ngoài.

Nhưng mà...

Tần Vô Phong hơi nheo lại mắt, mặc kệ như thế nào, mặc kệ thân phận chân chính của Vân Khuynh là gì.

Vân Khuynh hiện nay, Vân Khuynh hiện tại, vẫn cứ là người Tần gia bọn hắn.

Sống làm người Tần gia, chết làm quý Tần gia!!!

“Đại công tử, kế tiếp, chúng ta phải làm sao để Vân cô nương đến Tần phủ gặp thái tử?”

Nói đến cái này, Tần Vô Phong cong lên khóe môi, lần đầu tiên hắn đem dáng cười bày ra cho người ngoài Vân Khuynh, thế nhưng độ cung mỉm

cười lại rất tà ác.

Biết đâu, bản tính của hắn vốn đã không thiện lương, thiện lương của hắn, ấm áp của hắn, chỉ biểu hiện cho người nhà của hắn, cho người hắn quan tâm, mà đối với người ngoài, cùng với người đắc tội Tần gia...

Hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

“Ta hối hận.”

Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng:

“Mấy ngày qua, ta đã biết Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, vì sao cấp thiết tìm Hiên Viên Trần Vũ như vậy.”

Có lẽ bởi vì nơi này là phương bắc, là Tần phủ, cách hoàng cung quá xa, cho nên hai vị hoàng tử mới không chút nào che lấp cảm tình của mình.

Bọn họ khẩn trương và ôn nhu với Hiên Viên Trần Vũ, là người bình thường đều có thể nhìn ra bọn họ có cảm tình với Hiên Viên Trần Vũ.

Tần Vô Phong đột nhiên chuyển chủ đề, Long Dạ và Long Liêm nhất thời không hiểu.

May là Tần Vô Phong lập tức mở miệng giải thích:

“Thấy nhị hoàng tử và tam hoàng tử trân trọng thái tử như vậy, ta đột nhiên không muốn tiện nghi nữ nhân họ Vân kia. Ta dự định, chờ sau khi thái tử tỉnh lại mới để nữ nhân kia đi tới Tần phủ... Ta tình nguyện để thái tử thích nhị hoàng tử và tam hoàng tử, cũng không muốn để thái tử thích nữ nhân điêu ngoa trong miệng các ngươi kia.”

Một phen nói của Tần Vô Phong khiến Long Dạ và Long Liêm trợn mắt ngẩn người:

Đoạn tụ ở Huỳnh Quang không thịnh hành, một chút cũng không.

Bọn họ phải mất một thời gian khá dài mới thích ứng được nam nhi thân của nhị phu nhân, không nghĩ tới năng lực thừa thu của đại công tử bọn họ tốt đến vậy, dĩ nhiên tác hợp huynh đệ hoàng thất Huỳnh Quang!!!

Đó không chỉ là vấn đề đoạn tụ, mà còn là vấn đề huyết thống!

Nếu như, thực sự tác hợp thái tử điện hạ và nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử, chẳng khác nào... Nỗi giáo cho giặc, cỗ vũ bọn họ loạn luân!!!

Sợ rằng cũng chỉ có Tân Vô Phong mới có thể nghĩ đến chuyện này, bọn họ vĩnh viễn cũng không có khả năng nghĩ tới.

Đây, có lẽ chính là, lý do vì sao Tân Vô Phong là chủ, mà bọn họ vĩnh viễn là ảnh vệ.

Tân Vô Phong tinh rụi thu hết thần sắc của Long Dạ và Long Liêm vào đáy mắt, độ cung tà ác nơi khoe miệng một chút cũng không rút đi:

“Ta biết các ngươi đang suy nghĩ cái gì, chỉ là ở trong mắt ta, nhị hoàng tử và tam hoàng tử càng xứng với thái tử... Hoặc là nói, các ngươi nghĩ Vân cô nương điêu ngoa kia thích hợp với thái tử hơn???”

Long Dạ và Long Liêm suy nghĩ một chút, đều lắc đầu.

“Vậy được rồi...”

Tân Vô Phong gật đầu: “Ân, cứ như vậy đi, một hồi các ngươi đi nói cho Long Cảnh, nói Long Cảnh đổi được cho thái tử, để thái tử điện hạ đêm nay tĩnh lại.”

Long Dạ gật đầu, Long Liêm trầm mặc một chút:

“Như vậy, đại công tử, Vân cô nương chúng ta khổ cực một chuyến mang về từ kinh thành, là uổng công?”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không, không hề, nàng dĩ nhiên để Vân nhi gả thay...

Nếu như Vân nhi không phải vận khí tốt gả cho Vô Song, một đời của Vân nhi chẳng phải là đều bị nàng hủy đi?

Lòng dạ của nàng ác độc như vậy, ta nhất định phải xử phạt nàng!”

“Đại công tử dự định làm như thế nào? Có cần chúng ta giúp không?”

Nghĩ lại nữ nhân kia hại bọn họ chạy đi trong trời băng đất tuyêt, hơn nữa nàng điêu ngoa, Long Liêm và Long Dạ cũng rất khó chịu.

Tần Vô Phong suy nghĩ một chút, thở dài một tiếng:

“Không cần, để tự ta đi.”

Long Liêm gật đầu, nghĩ lại mới nhắc nhở nói:

“Đại công tử, Vân cô nương không biết là ai mang nàng tới đây, ngươi còn cần nghĩ một biện pháp, để Vân cô nương danh chính ngôn thuận đi đến Tần phủ, như vậy nàng mới có thể nhìn thấy thái tử điện hạ.”

Kỳ thực nếu như Tần Vô Phong thực sự quyết định để Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại, mở mắt lần đầu nhìn thấy chính là nhị hoàng tử và tam hoàng tử, căn bản là không cần để Vân Thù trở lại Tần phủ.

Nhưng là, để không cần đưa nàng trở về, để nàng cùng với thái tử bọn họ quay về kinh, Tần Vô Phong vẫn quyết định để nàng đến Tần phủ một chuyến.

“Nếu quả thực là vậy... Xem ra, ta còn cần các ngươi hỗ trợ.”

Suy tư nửa ngày, Tân Vô Phong chậm rãi mở miệng.

Long Dạ Long Liêm gật đầu:

“Không sao, đại công tử cứ việc phân phó.”

Trong đôi mắt Tân Vô Phong lóe ra ánh sáng tà tú:

“Tốt lắm, lúc cần các ngươi hỗ trợ, ta sẽ thông tri cho các ngươi, khó có được một lần cố sức cướp Vân cô nương từ kinh thành đến nơi đây, chúng ta tự nhiên là phải tặng cho nàng một phần đại lễ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Sau khi nói xong kế hoạch cho Long Dạ và Long Liêm, Tân Vô Phong bắt đầu chuẩn bị giáo huấn Vân Thù.

Bởi vì mấy ngày nay Vân Khuynh làm việc và nghỉ ngơi phi thường có quy luật, buổi chiều phải ngủ đến tối mới có thể tỉnh lại, cho nên Tân Vô Phong cũng không lo lắng Vân Khuynh.

Hắn tìm đến một chậu nước nóng, rửa sạch mặt xong liền từ trong lòng móc ra một lọ thuốc mỡ, sau đó ngồi trước gương đồng, bắt đầu dịch dung.

Dưới bàn tay tinh diệu của hắn, không đến một hồi, khuôn mặt tuấn mỹ tiêu saí xuất hiện trong gương đồng, mà khuôn mặt kia rất quen thuộc, chính là Tân Vô Song.

Dịch dung hoàn tất hắn trở về phòng đổi lại một thân trường bào màu lam Vô Song yêu thích, khuôn mặt giống hệt Vô Song, ăn mặc giống hệt, cộng thêm khí chất nội liêm của hắn, bởi vì quen thuộc Vô Song mà tận lực mô phỏng theo...

Tin tưởng không ai có thể nhận ra hắn không phải Tân Vô Song.

Sau khi sửa soạn hết thảy, hắn liền muốn đi gặp Vân Thù kia.

Nhưng mà, trước khi rời đi, hắn muốn đến nhìn Vân Khuynh một cái, nhìn y an ổn ngủ, mấy khắc sau đó không thể ở bên Vân Khuynh, không thể nhìn thấy Vân Khuynh yên lặng ngủ, hắn sẽ rất nhớ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, liếc nhìn vào phòng, bên trong vẫn là một mảnh an tĩnh.

Bất giác hướng đi vào bên trong, hắn cong lên khóe miệng, vén lên màn giường, Vân Khuynh đang nghiêng thân thể, mặt hướng ra ngoài, một tay nắm lấy chăn bông ngủ rất trầm...

Không, là ngủ không an mới đúng!!!

Độ cung nới khóe miệng Tân Vô Phong cong xuống, vươn tay vuốt lên đôi lông mày cau lại của y.

Trong ánh mắt màu mực của hắn lộ ra suy nghĩ, là chuyện gì, khiến Vân Khuynh cho dù đang ngủ cũng không thể giãn mày???

Hắn vừa buông tay, đôi lông mày mảnh khảnh kia liền càng thêm nhíu chặt.

Bàn tay nắm lấy chăn bông của Vân Khuynh khẽ động, hai gò má cọ cọ lên chăn bông, hàm răng trắng noãn vô ý thức cắn môi dưới.

Tân Vô Phong buông xuống mí mắt, hơi nâng lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, là khuôn mặt có sức mê hoặc không thể tưởng tượng đối với hắn.

Hơi thở dài một tiếng, hắn vươn tay định lần thứ hai vuốt lên lông mày của y, ai biết bàn tay vốn đang nắm chăn của Vân Khuynh bỗng nhiên buông ra, sửa thành nắm tay hắn, cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn hơi lắc lư, hàm răng buông ra, nhẹ giọng nỉ non:

“Vô Song... Vô Song...”

Đôi mắt Tân Vô Phong bỗng nhiên lạnh lẽo, thân thể từ từ cứng ngắc.

Đáy lòng hắn, có đau đớn không thể nói ra.

Vô Song Vô Song, vì sao lại là Vô Song???

Nguyên một kiếp này, chẳng lẽ không ai có thể thay thế địa vị của Vô Song ở trong lòng y???

Đúng vậy... Vô Song là ‘Tướng công’ trên danh nghĩa của y, mà hắn thì sao, là cái gì, tính là cái gì?

Chỉ là đại ca!

Thế nhưng...

Đôi mắt lạnh lùng chậm rãi mềm xuống, ngay cả như vậy, tâm của người Tần gia một khi trao đi, cũng sẽ không bao giờ lấy lại.

Mấy ngày nay, không có Vô Song tồn tại, chỉ có hắn và Vân Khuynh, tốt đẹp mà có chút không chân thực, không chân thực đến mức khiến hắn quên rằng Vân Khuynh thuộc về Vô Song.

Nhưng, tất cả tất cả, chỉ là hắn một mình đơn phương.

Hóa ra Vân Khuynh nhớ đến Vô Song, vẫn luôn nhớ đến Vô Song, lúc nào cũng khắc khắc nhớ tới Vô Song, ngay cả ngủ cũng bởi vì nhớ mong mà ngủ không yên...

Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ, nếu như lúc trước đi lấy lam ngân hoa là hắn, có phải hắn sẽ không lún sâu, có phải sẽ không có hôm nay đau xót?

Hắn im lặng lắc đầu, muốn rút về bàn tay bị Vân Khuynh nắm.

Hắn bởi vì sợ Vân Khuynh tỉnh lại mà thả lỏng lực đạo, thế nhưng Vân Khuynh lại càng gắt gao, chặt chẽ nắm lấy tay hắn.

Hắn vươn một tay, chậm rãi mở từng ngón tay Vân Khuynh nắm lấy tay hắn.

Ngón tay Vân Khuynh bị từng chút từng chút mở ra, trong tay thoảng cái trống rỗng, y bị giật mình tỉnh giấc.

Y bỗng nhiên mở hai mắt, kinh hô:

“Đừng đi...”

Con ngươi vốn còn đang mê man, lúc dừng lại trên khuôn mặt Tân Vô Phong liền hoàn toàn không thể rời đi.

Trong ánh mắt y bắn ra tình cảm cực nóng, cùng với nồng đậm ý lại, đây là lần đầu tiên Tân Vô Phong nhìn thấy Vân Khuynh để lộ cảm tình ra bên ngoài như thế.

Vân Khuynh động tác nhanh nhẹn, mặc kệ hàn lanh, lại lần nữa nắm lấy tay Tân Vô Phong, giãy giụa vội ngồi dậy, nhào vào lòng hắn, vươn tay ôm cổ hắn:

“Vô Song, Vô Song, ngươi đã trở về, ngươi rốt cục đã trở về.”

Thân thể Tân Vô Phong lập tức cứng ngắc, đáy lòng càng ngày càng lạnh, nhưng người trong lòng, lại rất ấm áp mềm mại.

“Ta...”

Hắn mở miệng muốn giải thích, Vân Khuynh lại không cho hắn cơ hội giải thích.

Vân Khuynh từ chối cỗ hắn ngẩng đầu, môi anh đào của y đến gần cắn lên môi Tân Vô Phong, lung tung gặm cắn một phen xong rồi rời một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ mang theo đỉ ửng, mang theo nụ cười đắc ý, khéo mắt, lại mang theo nước mắt trong suốt:

“Cho ngươi rời đi lâu như vậy... Cho ngươi không viết thư cho ta... Ta căm ngươi...”

Nói xong, lại hướng đến cắn tiếp.

Tần Vô Phong hoàn toàn ngu ngơ, Vân Khuynh như vậy, quá... Quá linh động, so với rụt rè ôn nhu ngày thường, hoàn toàn khác, vậy nên khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, nhất thời không phản ứng kịp.

Chờ đến khi hắn phản ứng lại, cảm thụ được xúc cảm ôn nhu nhẫn nhại trên môi, Vân Khuynh găm cắn đã sớm biến thành khẽ hôn.

Đáy lòng Tần Vô Phong đau đớn thoảng cái toàn bộ đều bay đến trào oa quốc, chỉ còn lại tràn đầy hoảng loạn.

Hắn nỗ lực ổn định tình tự của mình, vươn tay đặt lên vai Vân Khuynh, đến lúc Vân Khuynh ôm cổ hắn cười rơi lệ rồi hôn hắn, hắn điểm thụy huyệt của y.

Huyệt đạo vừa điểm, cái người linh động vừa rồi, lập tức mất đi sức sống, thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Tần Vô Phong ngơ ngác ôm Vân Khuynh mê man trong lòng hắn, yếu ớt thở dài một tiếng, nhẹ đặt y lên giường, lẩm bẩm: “Nếu như tình cảm này, toàn bộ đều vì ta mà triển lộ, vậy thật tốt.”

Đáng tiếc, nó chỉ là một giấc mộng, căn bản sẽ không biến thành hiện thực.

Tần Vô Phong lại nhìn Vân Khuynh một hồi, sờ sờ mặt mình: “Xem ra, thực sự là rất giống, ngay cả ngươi cũng mơ hồ.”

Nhợt nhạt lưu lại nụ hôn trên trán y, hắn đứng dậy rời đi, chân chính rời đi.

Dùng khinh công tuyệt diệu rời khỏi Tần phủ, Tần Vô Phong bay về phía ‘Hồi Xuân đường’.

Lúc hắn đi, Long Dạ và Long Liêm vẫn đang bắt lối Vân Thù bị che mắt dạo quanh một cái ngõ cụt.

Long Dạ vừa đi vừa nói lời kịch lúc trước đã chuẩn bị sẵn:

“Tiểu nha đầu này tuy rằng cái miệng lợi hại một chút, điêu ngoa một chút, nhưng cũng không phải là không có bề ngoài, khuôn mặt này nhìn cũng không tệ.”

Trên khuôn mặt lạnh diễm của Long Liêm vẫn như trước không có biểu tình, ngoài miệng lại nói cực kỳ sinh động:

“Đúng vậy, bán vào thanh lâu biết đâu cũng kiếm được không ít.”

Vân Thù một thân áo bông trắng đã sớm bẩn thỉu lộn xộn cực kỳ, cổ tay nàng bị trói, mái tóc đen dài matted tự giống như cái ổ gà, đôi mắt bị miếng vải đen bịt lại.

Nghe Long Liêm nói, cổ tay bị trói của nàng lập tức giãy dụa, trong cái miệng nhỏ nhắn non hồng liên tục phun ra tiếng chửi bới:

“Hai người cầu nam nữ các ngươi, hai tên hồn đản, nếu để cha ta biết lập tức sẽ tâu lên hoàng thượng tịch thu toàn gia các ngươi!!! Sau này ta sẽ là thái tử phi, các ngươi dám động ta, dám bán ta thử xem... Hanh hanh... Các ngươi cứ chờ bị thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử, không được chết tử tế đi!!! Dám đối xử với ta như vậy, một ngày nào đó các ngươi sẽ nhận được báo ứng!!!”

Long Liêm nhíu chặt mày ngài, trên khuôn mặt lạnh diễm lộ ra tràn đầy chán ghét, trong ánh mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng nghiêm khắc.

“Còn kêu thêm ta không chỉ muốn bán ngươi, còn muốn cắt lưỡi của ngươi.”

“Ngươi... Ngươi xú bà nương mụ la sát, khăng định là đố kị bản tiểu thư xinh đẹp.... Ô ô....”

Tần Vô Phong đã sớm ở trên đầu tường một lúc lâu, nhíu mày nhìn một người tiểu thư khuê các liên tục chửi mắng người.

Còn có, Vân Thù này chẳng lẽ không có óc, bị người đối đãi như vậy còn khắp nơi ồn ào thân phận, lẽ nào nàng không sợ bị người nhân cơ hội lấy nàng ra áp chế người nhà, hoặc là bởi vì kiêng kỵ thân phận của nàng mà ra tay giết người diệt khẩu?

Thấy Long Liêm không thể chịu nổi phải điểm á huyệt của nàng, Tần Vô Phong lúc này mới chậm rì rì phi thân xuống, trên khuôn mặt là một mảnh biếng nhác thờ ơ, ngoài miệng lại ngôn từ chính nghĩa nói:

“Các ngươi là người phương nào, tại sao lại đối đãi với cô nương mỹ lệ như vậy?”

Lúc Long Dạ và Long Liêm trông thấy Tần Vô Phong trong ‘khuôn mặt Vô Song’ lại càng hoảng sợ, thế nhưng nhận thấy động tác nhíu mày cộng thêm khí tức lạnh lùng quen thuộc của Tần Vô Phong, hai người lập tức phản ứng lại.

“Tiểu tử...”

Long Dạ nói đến phân nửa, thực sự là nói không được nữa, đối mặt với Tần Vô Phong, mấy lời đại bất kính như vậy, bọn họ đều là nói không nổi.

Tần Vô Phong cau mày, trừng mắt bọn họ.

Long Liêm và Long Dạ nhận thấy tâm tình ác liệt của hắn, lập tức phổi hợp: “Đừng có xen vào chuyện người khác! Cút qua một bên...”

Vân Thù ngừng giãy dụa, thanh âm như vậy, hơi trầm thấp, tràn ngập chính nghĩa, dễ nghe không thể tin nổi... Thật muôn, thật muôn nhìn dáng vẻ của hắn nga...

Còn có... Hắn nói, nàng là cô nương mỹ lệ...

Khuôn mặt Vân Thù, chậm rãi đỏ lên.

Sau đó nàng nghe thấy bang bang thương thương tiếng đánh nhau, tiếng đánh nhau duy trì không được bao lâu liền biến mất.

Tần Vô Phong liếc mắt ra hiệu cho Long Dạ và Long Liêm bay đi, nhìn về phía Vân Thù, đôi lông mày càng nhíu càng chặt.

Nữ nhân nhìn qua còn chẳng chỉnh tề bằng nữ tử thôn quê này, thực sự là một tiểu thư khuê các sao?

Đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng hắn như trước sửa sang lại quần áo, đi về phía Vân Thù, ôn nhu nói: “Cô nương, ngươi không sao chứ?”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Người Xấu Tác Quái

“Cô nương, người không sao chứ?”

Thanh âm Tân Vô Phong ôn nhu hiếm có, Vân Thù bị bịt mắt thính giác càng thêm linh mẫn so với bình thường, thanh âm ôn thuần như rượu này khiến nàng mặt đỏ tới mang tai, từ nhỏ tới lớn, trái tim chưa vì người nào mà nảy lên, hiện tại lại kịch liệt nhảy múa.

“Ngô... Ngô...”

Vân Thù nỗ lực muôn trả lời Tân Vô Phong, tiếc rằng á huyệt của nàng bị điểm, căn bản là không nói được.

Khóe miệng Tân Vô Phong cong lên, dáng cười câu lên một tia tà nịnh:

“A... Đáng tiếc, một cô nương mỹ lệ như thế dĩ nhiên là một người câm.”

Hắn thở dài, bắt đầu cởi dây trên tay Vân Thù, tay Vân Thù vừa được tự do, liền lập tức giật miếng vải đen che mắt xuống.

Trên tay còn cầm miếng vải, Vân Thù ngẩng đầu, nhìn lên xem người cứu mình.

Khuôn mặt tuấn mỹ đến mức không thể xoi mói, lập tức ánh vào đôi mắt nàng.

Mày kiếm phi dương, đôi mắt màu mực, mang theo một chút lạnh lẽo, một chút ấm áp, mâu thuẫn khiến cho người ta yêu thương.

Trong lòng nam nhân này có đau thương, con mắt mâu thuẫn như vậy trong nháy mắt hấp dẫn toàn bộ tâm thần Vân Thủ, ánh mắt di xuống, cái mũi thẳng tắp, đôi môi màu nhạt, dày mỏng vừa phải.

Đây là một nam nhân cực đẹp, nhưng không phải đẹp giống như nữ tử, trên người hắn không hề có một tia nữ khí.

Tần Vô Phong thấy Vân Thủ ngạc nhiên hắn liền có chút bực mình, thế nhưng đeo lên khuôn mặt Tần Vô Song, hắn liền nỗ lực nở ra nụ cười chiêu bài của Tần Vô Song, đáng cười tiêu sai mà phong lưu ôn nhu:

“Cô nương, ngươi có sao không?”

Hắn lập lại lần nữa.

Thanh âm của hắn làm Vân Thủ giật mình tỉnh giấc, hai gò má trắng noãn của Vân Thủ lập tức đỏ hồng.

Vân Thủ ửng đỏ hai má, ánh mắt ngượng ngùng nhìn Tần Vô Phong lấy tay chỉ chỉ cổ họng của mình.

Tần Vô Phong giả vờ không hiểu, nghi hoặc nói:

“Lẽ nào cô nương không chỉ bị câm, lại còn là người nghe không hiểu người ta nói?”

Nói xong, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia xuất hiện biểu tình tiếc nuối:

“Cô nương đẹp như thế...”

Vân Thủ có chút chán nản, vì sao nam nhân tuấn mỹ trước mắt này không hiểu ý tứ của nàng?

Tần Vô Phong sau khi nói xong, vươn tay sờ sờ tóc dài matted tự của Vân Thủ, giọng điệu ôn hòa nói:

“Không sao, cho dù bị câm, cho dù không hiểu người ta nói gì cũng không sao, cô nương thiện lương đều sẽ nhận được hạnh phúc.”

Đáng tiếc nữ nhân trước mắt chẳng hề thiện lương, cho nên không thể có được hạnh phúc.

Lúc Tân Vô Phong nói đến đây, trong ánh mắt hắn lóe ra tia sáng ôn nhu, bởi vì nói đến thiện lương hắn liền nghĩ tới Vân Khuynh.

Vân Thù mĩa ngày qua vẫn nghĩ mình phi thường ủy khuất, Tân Vô Phong vừa sờ đầu nàng như thế, dĩ nhiên dắt ra toàn bộ tâm tình ủy khuất của nàng.

Giống như là nhiều lần trải qua gian khổ mới tìm ra nơi nương tựa duy nhất, Vân Thù chẳng thèm nể nang nhào vào lòng Tân Vô Phong, anh anh khóc lên.

Tân Vô Phong căng cứng thân thể, chán ghét không ngớt, lúc trước Vân Khuynh vừa ôm hắn, nữ nhân này cũng là ôm hắn, vì sao hắn lại nghĩ nàng ôm khiến hắn buồn nôn như vậy?

Hắn ho nhẹ một tiếng, đẩy Vân Thù trong lòng ra: “Cô nương, thỉnh tự trọng.”

Vân Thù đỏ mặt rời khỏi Tân Vô Phong, dưới đáy lòng không ngừng tán thưởng nhân phẩm của Tân Vô Phong.

Đối mặt với mỹ nhân như nàng nhảy vào trong lòng, đối phương vẫn có thể lấy lễ độ quân tử đối đãi, xem ra đích thật là một người kiêm tồn.

Vân Thù vân vê ống tay áo dính nước mắt, nâng đầu hoa chân múa tay với Tân Vô Phong một trận, Tân Vô Phong mới như bừng tỉnh đại ngộ, giải á huyệt của nàng:

“Ra là cô nương bị điểm huyệt, ta đã nói mà, cô nương xinh đẹp như thế, sao có thể là một người câm.”

Một phen nói này của Tân Vô Phong khiến tâm tình Vân Thủ sung sướng không ngớt:

“Công tử khen lầm, đa tạ công tử hôm nay cứu trợ, nếu như không có công tử, Vân Thủ liền... Liền sẽ bị đám người xấu này bán vào thanh lâu... Ô...”

Nói, nàng lại bắt đầu khóc.

Tân Vô Phong nghe thực sự là phiền lòng, khóe miệng của hắn miễn cưỡng lộ vẻ mỉm cười nói:

“Đâu có, chỉ là nhấc tay chi lao, nhấc tay chi lao thôi, ra cô nương tên là Vân Thủ, tại hạ họ Tân, danh Vô Song, hôm nay may mắn gặp được cô nương thực sự là duyên phận tu luyện ba kiếp.”

“Tân Vô Song... Vô Song Vô Song, phong tư tiêu sai, cử chỉ kiên cường nhanh nhẹn của ngươi quả thật là thiên hạ vô song.”

Vân Thủ ngượng ngùng tán thưởng Tân Vô Phong, căn bản là không nhớ rõ vị hôn phu lúc trước của mình vừa lúc cũng kêu Tân Vô Song.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Tân Vô Phong liền biết, trong lòng Vân Thủ, Vân Khuynh giả thay chính là một trò đùa, nàng chưa từng có tâm lý áy náy bất an, mà còn cho rằng đó là chuyện chẳng đáng để vào mắt, đã sớm quên sạch.

Không thể ngờ loại phản ứng này của Vân Thủ khiến đôi mắt Tân Vô Phong lạnh hơn, thế nhưng song song với ánh mắt lạnh lẽo, đáng cười trên khuôn mặt hắn lại càng thêm thoải mái.

Không sao, Vân Thủ quên, hắn sẽ giúp nàng nhớ lại.

Tần Vô Phong mang lên khuôn mặt Tần Vô Song, vẫn cười ôn hòa như trước, lời nói thâm sâu:

“Vân Thủ cô nương có thấy mệt mỏi? Có muốn đến nhà tại hạ rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một chút không?”

Vân Thủ cúi đầu nhìn quần áo của mình, vừa nhìn liền thắt kinh, sắc mặt tức giận phi thường: “Hai người vương bát kia...”

Mắng đến nửa câu lập tức nhớ đến ân nhân cứu mạng ôn nhu tiêu sái ngay ở trước mắt, nàng liền không dám mắng tiếp.

Chỉ có thể gật đầu: “Vậy phiền phύ Vô Song.”

Tần Vô Phong rõ ràng vẫn khách khí gọi nàng cô nương, nàng lại tự động gọi tên Vô Song, thật đúng là không biết الثن.

Tần Vô Phong ở trong lòng nhớ lại từng hành động của nữ nhân này, càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Vương gia Vân phủ nhất định là mắt bị mù, bảo bối một nữ nhi thô lỗ không thể chịu được, lại còn vắng vẻ Vân Khuynh ôn nhu thiện lương.

Nhưng mà, vắng vẻ cũng tốt, bảo bối Vân phủ đánh mất, vậy để Tần gia bọn họ cẩn thận bảo vệ đi!

Trong lòng Tần Vô Phong cảm thán, cái này là duyên phận, hắn hiện tại thật không biết, nếu như ngày trước người được gả tới là Vân Thủ, Tần phủ sau này không biết sẽ ra sao.

Tần Vô Phong dẫn Vân Thủ ra khỏi ngõ cụt.

Dáng vẻ hôm nay của Vân Thù, khiến người đi đường ghé mắt không ngớt, cũng không kìm nổi ánh mắt hiếu kỳ quan sát Vân Thù, đều đang suy đoán vì sao một nam tử phong độ có thừa lại đi cùng một nữ nhân nhếch nhác chẳng ra làm sao như thế.

Vân Thù cũng khá quen với chuyện dẫn tới ánh mắt nhiều người, nghĩ nàng ở kinh thành chính là mỹ nhân có tiếng, hôm nay tới một góc phương bắc này, tự nhiên càng là mỹ nhân trong mỹ nhân, cho dù hôm nay chật vật, cũng che giấu không được mỹ lệ của nàng, thảo nào đám người qua đường này lại nhịn không được muôn nhìn nàng, nhất định là đang nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Nghĩ đến đây, Vân Thù bước đi càng thêm ngẩng đầu ưỡn ngực, đường như là rất sợ người khác thấy không rõ nàng.

Khóe miệng Tân Vô Phong co rúm không ngớt, sự thực chứng minh, ở cùng với nữ nhân này, thực sự là đánh mất thân phận.

“Vô Song muốn mang ta đi đâu???”

Vừa đi, Vân Thù vừa hiếu kỳ hỏi.

Tân Vô Phong giơ giơ lên khóe miệng:

“Đương nhiên là nhà ta, Tân phủ.”

Vân Thù nga một tiếng gật đầu, trong lòng thăm nghĩ, khi nào về nhà, làm thế nào để thuyết phục cha nàng, nàng không làm thái tử phi nữa, mà là gả cho nam nhân nàng coi trọng ngay từ ánh mắt đầu tiên này...

Hai người đang đi, một người hồng y lanh diễm mỹ nhân từ trên trời giáng xuống, chính là Long Liêm:

“Nhị công tử, được đường chúng ta có chuyện cần lập tức xử lý, còn thỉnh nhị công tử cùng Long Liễm đi xem được đường.”

“Cái này...”

Nét mặt Tân Vô Phong có chút bối rối.

Đối với chuyện nhìn mặt đoán ý, Vân Thủ nhưng thật ra cũng biết:

“Chính sự quan trọng hơn, không bằng Vô Song đi làm chuyện của mình trước, rồi đến nói chuyện của ta sau.”

Tân Vô Phong do dự nửa ngày nói:

“Không bằng như vậy đi, Vân Thủ cô nương, ngươi trước đó tự mình đến Tân phủ, báo ra tính danh nói ngươi là bằng hữu của Tân Vô Song ta, Tân phủ tự nhiên sẽ tiếp đãi ngươi.”

“Ta...”

“Nga, đúng rồi, Tân phủ không xa, chính là ở con phố kia rẽ sang.”

Tân Vô Phong bỗng sung nói.

Vân Thủ cân nhắc nhiều lần, cúi đầu nhìn áo ngắn vô cùng thê thảm của mình rồi gật đầu: “Vậy được, Vô Song, ta liền đến nhà ngươi chờ ngươi.”

Tân Vô Phong gật đầu, hướng nàng chào từ biệt, cùng theo Long Liễm rời đi.

Vân Thủ đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng Tân Vô Phong, nghĩ lại khuôn mặt khí chất của Long Liễm, suy đoán Tân gia nhất định không đơn giản, sau đó nàng cong môi nở nụ cười.

Càng không đơn giản mới càng tốt, thân phận của hắn càng thầm bí càng mạnh mẽ, nàng liền càng có lợi thế từ chỗ phụ thân tranh thủ khả năng cùng một chỗ với hắn.

Cả đầu đều nghĩ tới Tân Vô Phong, Vân Thủ mang theo dáng cười đại trai đi đến Tân phủ.

Xa xa, trên nóc nhà cao, Tân Vô Phong nhìn bóng dáng Vân Thủ đi xa, thật sâu thở hắt ra.

“Thực sự là nữ nhân phiền phức lại đáng ghét.”

Long Liêm nhíu mày:

“Lần đầu tiên thấy đại công tử ngươi ôn nhu khách khí như thế, chắc hắn nữ nhân kia đã ái mộ ngươi.”

Tân Vô Phong lắc đầu:

“Không, không phải ái mộ ta.”

Hắn chỉ mặt mình:

“Nàng là ái mộ Tân Vô Song, mà không phải Tân Vô Phong ta.”

Long Liêm giật mình:

“Ta rốt cục hiểu vì sao đại công tử cố ý muốn dịch dung thành hình dạng nhị công tử cứu Vân Thủ, đại công tử là muốn Vân Thủ yêu nhị công tử rồi hối hận mình đã không gả cho nhị công tử sao?”

“Đây là một trong những nguyên nhân... Được rồi, chúng ta hồi phủ đi.”

Tân Vô Phong nhàn nhạt nói một câu, kết thúc vấn đề.

Lúc trở lại Tần phủ, việc đầu tiên Tần Vô Phong làm chính là cởi một thân quần áo này ra rồi gọi người đem đốt.

Những thứ nữ nhân kia chạm vào, khiến hắn cảm thấy chán ghét.

Sau đó, xóa dịch dung, tắm rửa thay quần áo, chờ đến khi mặc vào một thân quần áo mới, khôi phục hình dạng Tần Vô Phong, hắn mới thật sâu thở ra một hơi, nhấc chân đi đến viện tử của Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Thái Tử Tỉnh Lại

“Thái tử đêm nay sẽ tỉnh.”

Dùng xong bữa tối, Tân Vô Phong nhàn nhạt mở miệng, nói cho Vân Khuynh tin tức này.

“Cái gì???”

Vân Khuynh cúi đầu kinh hô một tiếng, kinh hô xong mới phát hiện mình quá mức luống cuống, che miệng ho nhẹ một tiếng nói:

“Lẽ nào Vân Thủ đã tới?”

Tân Vô Phong thấy y phản ứng thú vị, hơi buông mi, giấu đi ý cười trong đôi mắt mình, mở miệng nói:

“Đúng vậy, Vân Thủ hôm nay đã ở Tân phủ...

Nhưng mà, đêm nay, ta không dự định để nàng gặp thái tử.”

“A.”

Vân Khuynh lại cả kinh:

“Vì sao??? Tân tân khổ khổ mang nàng từ kinh thành đến đây, không phải là để thái tử tỉnh lại nhìn thấy nàng đâu tiên sao?”

Ánh mắt Tân Vô Phong hơi chớp động:

“Vân nhi không cảm thấy để thái tử uy nghiêm nhìn thấy Vân Thủ đầu tiên, quá tiện nghi cho Vân Thủ sao???”

Vân Khuynh mím môi không nói.

Quả thật, y ghét Vân Thủ, thế nhưng, Vân Thủ cũng có quyền lợi đạt được hạnh phúc.

“Vậy đại ca chuẩn bị làm thế nào?”

Vân Khuynh trốn tránh không đáp, trái lại có chút hiểu kỳ hỏi.

Tần Vô Phong nâng mí nhìn y, lại nhìn tuyêt trắng ngoài cửa chiếu rọi khiến cho màn đêm có chút sáng sủa quá mức, chậm rãi mở miệng:

“Vân nhi cùng ta đi xem một tuồng kịch thế nào???”

Vân Khuynh lập tức phản ứng đến:

“Là đi xem thái tử tỉnh lại sao???”

Tần Vô Phong gật đầu.

Vân Khuynh lập tức hăng hái:

“Tốt.”

Y rất tò mò, Tần Vô Phong không muốn để thái tử tỉnh lại nhìn thấy Vân Thủ, vậy người hắn sắp xếp để thái tử sau khi tỉnh lại nhìn thấy đầu tiên, rõ cuộc là ai???

Hai người vì Vân Khuynh mặc vào tầng tầng y bào xong, bên ngoài phủ áo choàng đen tuyễn của Tần Vô Phong, trong đêm đen ngập tuyêt, nhẹ nhàng lướt qua các đỉnh phòng của Tần phủ.

Chậm rãi, nhẹ nhàng, rơi xuống trên đỉnh cửa phòng thái tử ngủ lại.

Trong phòng đèn dầu sáng trưng, đại phu ‘Hồi Xuân đường’, mỗi ngày đều đến xem Hiên Viên Trần Vũ, đến hôm nay, hắn nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong một tin tức cực kỳ tốt, đó chính là —

Hiên Viên Trần Vũ, đêm nay sẽ tỉnh lại.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nghe được tin tức này, tự nhiên là mừng rỡ phi thường.

Còn mừng rỡ phần thưởng ‘Hồi Xuân đường’ một lượng lớn tài vật...

Đương nhiên đống tài vật đó là quan viên địa phương hiếu kính bọn họ.

Sau khi đại phu rời đi, hai người huynh đệ chỉnh lý hết thảy dung nhan, liền vẫn luôn ngồi ở trước giường Hiên Viên Trần Vũ, ngay cả nửa bước cũng không rời.

Mấy ngày nay, thị vệ Lam Hiên đã sớm bị nhị hoàng tử và tam hoàng tử hai người ném sang một bên, tất cả công việc liên quan đến Hiên Viên Trần Vũ, đều là hai vị hoàng tử tự tay xử lý.

Trước đây ở hoàng cung bọn họ cũng không có cơ hội mỗi ngày ở bên Hiên Viên Trần Vũ, mà hiện tại bọn họ chính là được như ý nguyện.

Tuy rằng Hiên Viên Trần Vũ vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng bọn hắn vẫn như trước cảm thấy rất thỏa mãn.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ngay cả bữa tối cũng không ăn, đều kiên trì chờ Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại.

Hai người mặc dù từ lúc rất nhỏ liền đạt thành hiệp nghị cùng nhau yêu Hiên Viên Trần Vũ, thế nhưng, trong tâm tư ai cũng muốn Hiên Viên Trần Vũ yêu mình hơn một chút.

Cho nên sự thực Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong cũng là đang âm thầm đấu tranh.

Ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ngồi ở trước giường Hiên Viên Trần Vũ, hai đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Hiên Viên Trần Vũ.

Thị vệ Lam Hiên ẩn mình ở trên xà nhà, mấy ngày này cũng đủ cho hắn biết hai vị hoàng tử này ôm loại tâm tư gì đối với chủ tử nhà hắn.

Chỉ là, thân là ám vệ, hắn chỉ phụ trách an nguy của Hiên Viên Trần Vũ, về phần khác, hắn liền lựa chọn mở một con mắt, nhắm một con mắt, chỉ cần Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong không thương tổn Hiên Viên Trần Vũ, hắn sẽ coi như cái gì cũng không biết.

Tần Vô Phong mang theo Vân Khuynh, rơi xuống nóc nhà, nhẹ nhàng gỡ ra vài miếng ngói, nhìn xuống phía dưới.

Trong bóng đêm Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Phong, trong lòng kinh ngạc phi thường, song song cũng cảm thấy vô cùng kích thích.

Không nghĩ tới có một ngày, y và Tần Vô Phong dĩ nhiên lại làm đầu trộm đuôi cướp, tuy rằng không cùng ý nghĩa với đầu trộm đuôi cướp của Thượng Quan Nhược Vũ, nhưng Vân Khuynh vẫn như cũ nghĩ có chút không thể tin nổi.

Trong lúc y mê man suy nghĩ, lông mi của thái tử điện hạ nambi trên giường run nhẹ nhè một chút.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong kích động nói:

“Vũ nhi???”

“Tiểu ngũ nhi ngươi tinh chưa???”

Ý thức của Hiên Viên Trần Vũ kỳ thực vẫn luôn là lúc có lúc không, lần kia nghe được thanh âm của Vân Khuynh, chính là lúc hắn có ý thức lần đầu tiên.

Hôm nay, hắn cũng rõ ràng nghe được thanh âm của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, thế nhưng hắn lại cảm thấy thân thể bỗn rủn, thế nào cũng không thể mở mắt.

Môi Tân Vô Phong tiến đến bên tai Vân Khuynh, nhẹ giọng nói:

“Thái tử, sắp tỉnh...”

Vân Khuynh đem đường nhìn chuyển xuống phía dưới, thấy Hiên Viên Trần Vũ Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ba người, trong lòng chấn động mãnh liệt, nếu như không phải địa điểm lúc này không cho phép, phỏng chừng y đã kinh hô lên.

Y cũng hạ giọng:

“Đại ca, ngươi dĩ nhiên để thái tử thích hai người ca ca của hắn... Cái này...”

Tân Vô Phong nhíu mày:

“Hai người ca ca của hắn thích hắn, ái mộ che chở hắn, hắn nếu có thể yêu hai người kia, đó cũng là phúc khí của hắn.”

“Thế nhưng... Thế nhưng...”

Tân Vô Phong dùng chóp mũi cọ cọ mái tóc đen của y:

“Đừng thế nhưng, xem tiếp đã, xem thái tử này rốt cuộc là người như thế nào.”

Vân Khuynh nghe vậy chỉ phải đem lời muối nói nuốt hết vào bụng.

Dù sao tình trạng ngày hôm nay, đã không cho phép y kháng nghị.

Mắt thấy thái tử lập tức sẽ tỉnh, ngoại trừ nhìn thấy Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, đã không còn biện pháp khác.

Dù sao cũng không thể để y và Tân Vô Phong nhảy xuống, để Hiên Viên Trần Vũ yêu y và Tân Vô Phong đúng không???

Hãn, nghĩ đến tình cảnh như vậy, Vân Khuynh liền cảm thấy nổi da gà, cho nên y vẫn là thành thật chờ ở trong lòng Tân Vô Phong xem kịch đi.

“Ngô... Nước...”

Hiên Viên Trần Vũ hao hết khí lực, rốt cục giãy dụa ra một chữ.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nhìn nhau, ai cũng không chịu đi lấy nước...

Mắt thấy Hiên Viên Trần Vũ sẽ tỉnh, nếu như một trong hai người đi lấy nước Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại thì làm sao???

“Ngô...”

Hiên Viên Trần Vũ lại rên rỉ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú tái nhợt xuất hiện vẻ thống khổ.

Hiên Viên Lâm Phong thở một hơi:

“Cùng đi.”

“Được.”

Vì vậy, hai người cùng nhau chạy đi lấy nước cho Hiên Viên Trần Vũ.

Chờ đến khi bọn hắn trở về, Hiên Viên Trần Vũ đã mở con mắt, bởi vì mẫu thân hắn là người Tương Ly quốc, cho nên hắn sở hữu một đôi mắt màu ngọc bích, lộng lẫy xinh đẹp giống như lục bảo thạch.

“Vũ nhi, ngươi tỉnh???”

Hiên Viên Lâm Phong tràn ngập chờ mong nhìn Hiên Viên Trần Vũ.

Ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ dừng lại trên khuôn mặt hắn, vòng một chút, lại dời về phía Hiên Viên Khê Phong, dùng tiếng nói khàn khàn nói:

“Nhị ca, tam ca... Ta đây làm sao vậy??? Nơi này là chỗ nào???”

Hiên Viên Khê Phong cẩn thận nâng hắn dậy, Hiên Viên Lâm Phong đem nước đưa tới bên môi hắn, chậm rãi mở miệng giải thích:

”Nơi này là Tần phủ phuong bắc Giang thành, ngươi bị người truy sát trên đường, sau khi chúng ta nhận được tin tức của thị vệ ngươi liền lập tức chạy đến.”

Đích xác, độc tình ti là bọn hắn hạ, thế nhưng truy sát sau khi Hiên Viên Trần Vũ trúng độc, cũng không phải bọn họ mà là một người khác.

Hiên Viên Lâm Phong vừa nói xong, lập tức kéo về ký ức của Hiên Viên Trần Vũ, nghĩ lại chuyện bị truy sát, trên khuôn mặt tái nhợt của hắn hiện lên nhất mạt kích động đỏ ửng, trong con ngươi tràn đầy vài phần thống khổ:

“Ta biết... Ta biết ngươi đó là ai, là tứ... Là tứ ca...”

Hoạ từ trong nhà mà ra, chẳng lẽ hoàng gia thực sự không có chân tình sao???

Cho dù là giữa phụ tử, giữa huynh đệ, cũng muốn đao kiếm chỉ vào nhau sao???

Hiên Viên Khê Phong ôm hắn bỗng nhiên siết chặt ngón tay:

“Tiểu ngũ nhi, ngươi yên tâm, nhị ca ca sẽ không để lão tú thương tổn ngươi...”

Hiên Viên Trần Vũ cười cười, trong lòng dâng lên một cỗ chua chát:

“Cảm tạ nhị ca, còn có tam ca, mấy ngày nay ta trúng độc, nhất định khổ cực các ngươi.”

Hai người ca ca này, từ nhỏ đã luôn luôn che chở hắn, hắn hà đức hà năng gì có thể được bọn họ đối xử tốt như thế???

Dù sao, hắn cũng không thể cho tất cả mọi thứ bọn họ muốn.

Bất luận là ngôi vị hoàng đế, hay là chính hắn.

Nhắm mắt lại, Hiên Viên Trần Vũ đè xuống tư tự sâu nặng trong lòng, ở bên môi kéo ra một nụ cười:

“Đúng rồi, nhị ca, tam ca, trong lúc ta trúng độc, đã từng có ai đến qua sao???”

Thanh âm tuyệt vời, giống như suối ngọt kia, ẩn sâu vào trong linh hồn hắn, không thể quên, hắn rất muốn rất muốn biết người kia là ai!!!

Trong lòng Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mọc lên một cỗ dự cảm không tốt:

“Không có, chỉ có hai người chúng ta... Vũ nhi vì sao lại hỏi như vậy???”

Hiên Viên Lâm Phong vẻ mặt ngoài hỏi rất nhẹ nhàng, thế nhưng bàn tay dưới ống tay áo hắn đã nắm chặt thành quyền.

Lẽ nào, có người giành trước khiến Hiên Viên Trần Vũ yêu hắn sao???

Lẽ nào, ảnh hưởng của độc tình ti từ lâu đã qua đi???

Vì sao lại như vậy, Hiên Viên Trần Vũ, không phải vẫn chưa từng tỉnh lại sao???

“Ta hình như là nằm mơ một giấc mộng... Trong mộng có một thanh âm rất ôn nhu nói rất nhiều với ta... Ta rất muốn rất muốn trông thấy chủ nhân thanh âm kia.”

Hiên Viên Khê Phong vươn tay vỗ về tóc hắn:

“Nếu tiểu ngũ nhi cũng nói là mộng, vậy không cần suy nghĩ nhiều.”

Lúc nói những lời này, trong ánh mắt hắn lóe ra tia sáng lạnh lẽo, nếu để hắn biết chủ nhân thanh âm là ai, hắn nhất định sẽ, GIẾT, KHÔNG, THA.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Hai Cái Tát

Chờ sau khi Hiên Viên Trần Vũ khuyên Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đi ngủ xong, Tân Vô Phong cùng Vân Khuynh cũng rời khỏi.

Nhất là Vân Khuynh vẫn không ngừng quấn quýt một vần đẽ...

Thanh âm dẽ nghe mà Hiên Viên Trần Vũ nói...

Rốt cuộc là ai???

Là Lam Hiên sao???

Không đúng, Hiên Viên Trần Vũ hắn là biết thanh âm của Lam Hiên mới đúng.

Là những người ở Cô Sa trấn???

Cũng không đúng, theo lời Tân Vô Phong nói, ở đó chỉ có một đám lão đầu và lão thái bà.

Trông cậy vào thanh âm của lão đầu và lão thái bà êm tai... Vẫn là thôi đi!!!

Như vậy người còn lại, chỉ có y và Tân Vô Phong...

Nhưng Tân Vô Phong không quá thích nói chuyện với người ngoài, nhưng lại xuất hiện tình huống ‘Một thanh âm rất ôn nhu nói rất nhiều với ta’ trong miệng Hiên Viên Trần Vũ...

Như vậy, người mà Hiên Viên Trần Vũ nói đến sẽ là... Chính y???

Kết quả này có chút dọa sợ Vân Khuynh, trong khoảng thời gian ở ‘Hồi Xuân đường’...

Y đích thật là thường thường tìm đến Hiên Viên Trần Vũ và Lam Hiên, thế nhưng, không khoa trương đến mức làm cho Hiên Viên Trần Vũ trúng độc, nhớ mãi không quên thanh âm của y đó chứ???

“Người hắn nói, là Vân nhi sao???”

Tần Vô Phong trầm mặc nửa đường đột nhiên mở miệng nói.

“A, cái gì???”

Vân Khuynh đang cố sức tự hỏi vấn đề nên có chút ngẩn người, nhất thời không hiểu Tần Vô Phong đang hỏi cái gì.

Tần Vô Phong mím môi:

“Chủ nhân thanh âm mà Hiên Viên Trần Vũ nói... Là Vân nhi sao???”

Vân Khuynh thở dài một tiếng, ra là Tần Vô Phong muốn hỏi vấn đề này, y có chút chần chờ, cũng có chút chột dạ mở miệng:

“Hình như... Là vậy!!!”

Trong bóng tối, đôi mắt của Tần Vô Phong bỗng nhiên híp lại:

“Sau đó không được đơn độc gặp Hiên Viên Trần Vũ.”

Những lời này của Tần Vô Phong nói rất lạnh, khẩu khí gần như là mệnh lệnh.

Vân Khuynh nao núng một chút, có chút không rõ vì sao Tần Vô Phong đột nhiên chuyển biến, thế nhưng y vẫn như cũ thành thật trả lời:

“Được.”

Có được câu trả lời khăng định của Vân Khuynh, nhưng Tân Vô Phong vẫn như trước không thể an tâm.

Giờ này khắc này, hắn, thực sự triệt để hối hận cứu thái tử.

Theo lời của Hiên Viên Trần Vũ đến phỏng đoán, xem ra độc tình ti đã sớm phát tác...

Ra vậy, Hiên Viên Trần Vũ yêu, không phải là người đầu tiên hắn tinh lại nhìn thấy, mà là người đầu tiên hắn tiếp xúc sau khi khôi phục ý thức.

Chết tiệt, dĩ nhiên lại có thêm một người mơ ước Vân Khuynh!!!

Lửa lớn dưới đáy lòng Tân Vô Phong, từng chút từng chút dấy lên, hắn âm thầm phát thê:

Ngày mai, ngay ngày mai hắn nhất định phải đuổi đi đám người thái tử, từ nay về sau không bao giờ cho Vân Khuynh và thái tử có cơ hội gặp nhau.

Đêm nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Thái tử vừa tỉnh lại, hao hết trăm phương nghìn kế dỗ dành hai người ca ca rời đi, lập tức gọi thị vệ Lam Hiên, hỏi chuyện sau khi hắn hôn mê.

Lam Hiên nhớ lời của Tân Vô Phong lúc vừa mới cứu họ, không được tiết lộ thân phận của hắn, liền đem lời nói với Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ở Cô Sa trấn một lần nữa nói lại.

Thái tử tìm không ra kẽ hở, trằn trọc khó ngủ, trong lòng một mực hoài nghi, lẽ nào hắn thật sự nằm mơ???

Thanh âm kia chỉ là ảo giác trong mộng, ở trong hiện thực, căn bản không tồn tại???

Tìm không được thanh âm kia, chủ nhân thanh âm kia, dưới đáy lòng thái tử phiền muộn không ngớt.

Thế nhưng ngẫm lại trên đường hăn đến phương bắc vừa trúng độc vừa bị truy sát, nhất định đã lãng phí rất nhiều thời gian!!! Chuyện phụ hoàng dặn dò cũng đã dừng lại quá lâu, ngày mai nhất định phải gấp một lần gia chủ hiện nay của Tân gia nói rõ ý đồ đến đây với bọn họ.

Thái tử trăn trọc khó ngủ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tự nhiên cũng không yên giấc, bọn họ đều đang suy đoán chủ nhân thanh âm kia, bọn họ mong muốn đó chỉ là ảo giác của Hiên Viên Trần Vũ.

Thế nhưng, ai tới nói cho bọn họ, vì sao Hiên Viên Trần Vũ trúng độc tình ti, sau khi tỉnh lại nhìn thấy hai người bọn họ, đối xử với họ vẫn như trước là không cự tuyệt thân thiết, nhưng là quyết không để bọn hăn tiến thêm một bước???

Căn bản là không có một chút dấu hiệu yêu họ...

Xem ra trận đánh công thành tình yêu của họ, phải bắt đầu lại từ đầu, một lần nữa nghĩ biện pháp nắm được tâm của Hiên Viên Trần Vũ.

Bên kia, Vân Khuynh đang tĩnh tọa một đêm, Tân Vô Phong còn lại là đang kiểm tra chuyện Tân Vô Hạ xử lý, xem có chỗ nào không thỏa đáng phải thay đổi.

Ngoại trừ bọn họ, trong một phòng khách hẻo lánh ở Tân phủ, có một gian phòng, cũng là trăng đêm đèn dầu sáng trưng.

Chính là gian phòng chỗ Vân Thù.

Lúc chiều, nàng lẻ loi một mình một thân chật vật đi tới Tần phủ, nói nàng là bằng hữu của Tần Vô Song, tổng quản Tần phủ tiếp đãi nàng, hỏi tình huống của nàng xong liền đưa nàng sắp xếp đến một gian phòng khác nhỏ hẻo lánh.

Không biết là cõi tình hay vô ý, không có nha hoàn hầu hạ cũng không có người đưa cơm tối cho nàng.

Bởi vì ở đây không quen, nàng cũng chỉ có thể thành thật thật ở trong phòng âm thầm cắn răng, nghĩ chờ sau đó nàng gả cho ân nhân cứu mạng, nhất định phải cho bọn người hầu ở đây đẹp mặt...

Dĩ nhiên ngay cả cơm cũng không đưa đến, dĩ nhiên không có một người để ý tới nàng.

Nàng tin tưởng lấy khuôn mặt đẹp của mình, Tần Vô Song nhất định sẽ không quên nàng, nàng chỉ cần chờ tới khi Tần Vô Song hồi phủ hỏi tổng quản về nàng, nàng liền có thể ra mặt...

Bởi vậy, nguyên một đêm, nàng một mực chờ Tần Vô Song quay về Tần phủ hỏi nàng.

Đáng tiếc, tới bình minh ngày thứ hai cũng không có người để ý tới nàng.

Ngày thứ hai bởi vì quá mệt mỏi mà ghé vào trên bàn, sau khi tỉnh lại nàng cảm giác đói khát không thôi, cũng không thể chịu nổi bị người bỏ qua như vậy, vội vã sửa sang lại quần áo liền ra cửa.

Trên đường gặp một tiểu nha đầu, nàng liền ngẩng đầu, ngạo nghẽ đi về phía nha đầu kia:

“Ngươi, chờ một chút.”

Nha đầu kia ngẩng đầu trông thấy Vân Thù, cúi người hành lễ:

“Tiểu thư.”

Tuy rằng Vân Thù điêu ngoa, nhưng tướng mạo của nàng cùng với quần áo Tân phủ đối cho nàng, đích xác khiến nàng nhìn giống như một thiên kim tiểu thư.

Vân Thù gật đầu, buông mi dùng khéo mắt nhìn nha đầu kia:

“Ngươi là người hầu của ai???”

Nhị thiếu gia của quý phủ các ngươi đã trở về chưa???”

Tiểu nha đầu kia ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Vân Thù nói:

“Nô tỳ là tỳ nữ của tiểu thư Liên Phù, về phần nhị biểu thiếu gia của Tân phủ mà tiểu thư hỏi, có người nói hắn đã rời phủ nhiều ngày, ngày nào về, không người nào biết.”

‘Chát’ một tiếng tát lạnh lanh qua đi, tiếp đến là thanh âm hồn hển của Vân Thù:

“Làm càn!!!

Ai cho phép ngươi ngẩng đầu nhìn ta???”

Còn có, ngươi cũng dám gạt ta, ta rõ ràng là tối hôm qua mới thấy Vô Song.”

“Nữ nhân kia là ai???”

Tân Vô Hạ được thái tử mời đến gấp, từ rất xa nhìn thấy một màn kia, hắn nhíu nhíu mày, người hầu của Tân phủ rất ít, nhưng phần lớn đều rất trung thành, ở trong phủ còn chưa từng có chuyện dùng cách xử phạt thế

xác người hầu, thế nhưng ngày hôm nay hắn dĩ nhiên mắt mở trừng trừng nhìn một nữ nhân không biết từ đâu chui ra, đánh người trong phủ của hắn???

Tần Vô Hạ vội vã đi tới.

Quản gia Tần gia đi theo phía sau hắn nói:

“Nữ nhân kia... Là băng hữu của nhị công tử, ngày hôm qua đến đây ở nhờ.”

Lão quản gia mặt không đổi sắc nói dối, kỳ thực hắn là nghe theo mệnh lệnh của Tần Vô Phong thu lưu nữ nhân nhìn qua đã khiến người ta không thể thích nổi kia.

Lấy ánh mắt của hắn đến xem, toàn thân nữ nhân này mang theo tiêu chí gây sự, này không, mới một đêm ngắn ngủi liền ra tay đánh người trong phủ bọn họ.

“Băng hữu của nhị ca???”

Tần Vô Hạ có chút nghi hoặc.

Nhị ca hắn rời nhà nhiều ngày, băng hữu từ đâu dĩ nhiên lại trực tiếp đến Tần gia tìm người.

“Chờ Vô Song trở về, cho ngươi biết thế nào là dễ chịu, dĩ nhiên dám gạt ta, nói cho ngươi, ta đánh ngươi chính là nhẹ, ngươi còn dám gạt ta, xem ta có cắt lưỡi của ngươi hay không!!!”

Tần Vô Hạ vừa tới gần bọn họ liền nghe thấy một câu như vậy, lông mày của hắn càng nhăn càng chặt, dĩ nhiên có người còn kiêu ngạo hơn hắn lúc còn nhỏ???

“Nga??? Ta nhưng thật ra không biết ai có thể tùy tiện cắt lưỡi của người Tần phủ chúng ta.”

Tần Vô Hạ lạnh nhạt mở miệng, đáy mắt nhưng lại ngưng tụ hàn băng.

Nghe đến thanh âm của Tần Vô Hạ, Vân Thủ và tiểu tỳ nữ cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Hạ, tiểu tỳ nữ một tay bưng mặt, con ngươi hồng hồng hành lễ với Tần Vô Hạ:

“Tam biểu thiếu gia.”

Tẩu tử nhà Liên thị là người ôn nhu vô cùng, làm sao có chuyện hành hạ hạ nhân, tiểu nha đầu này đi theo Liên Phù nhiều năm còn chưa bao giờ phải chịu ủy khuất, cuộc sống bình thường không lo đến cực điểm, hôm nay dĩ nhiên không may đụng phải Vân Thủ.

Lúc Vân Thủ trông thấy Tần Vô Hạ thì đôi mắt rụt lại, hay cho một người mỹ nhân thiếu!!!

Nàng trong lòng không ngừng cảm thán, Vô Song hôm qua cứu nàng là ôn nhu, niêm thiếu tuấn mỹ trước mắt này cũng không thua Vô Song chút nào.

Hơn nữa mặt mày của niêm thiếu còn có thêm một tia linh động, vừa nhìn thì thấy thật giống như một đại hài tử, nhưng vẻ mặt của hắn hết lần này tới lần khác lại nghiêm túc y hệt một đại nhân, cả người hắn nhìn qua, giống như là một tiểu đại nhân, dĩ nhiên khiến nàng nghĩ hắn thật đáng yêu.

“Ngươi là ai?”

Ánh mắt chăm chú khóa trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Vô Hạ, Vân Thủ nói, dĩ nhiên dưới đáy lòng lại đi so sánh Tần Vô Hạ và Tần Vô Song.

Tối hôm qua tâm tư vô luận như thế nào cũng phải gả cho Tân Vô Song, cũng bắt đầu dao động.

Ánh mắt của nàng giống như mắt ruồi, Tân Vô Hạ đã sớm nhìn quen.

Tân Vô Hạ ẩn đi chán ghét nơi đáy mắt, không trả lời câu hỏi của Vân Thù, mà là nhìn về phía tiểu nha đầu đang ôm mặt hỏi:

“Vừa rồi, nàng vì sao đánh ngươi?”

Tiểu nha đầu khóc thút thít nói ra nguyên nhân, Tân Vô Hạ sau khi nghe xong mặt âm trầm, nói với tiểu nha đầu:

“Đánh lại.”

Tổng quản Tân gia ở phía sau Tân Vô Hạ, nghe xong Tân Vô Hạ nói, nhíu lại lông mày, hắn cứ nghĩ tam thiếu gia cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Tiểu nha đầu và Vân Thù đều có chút không thể tin được lỗ tai của mình, ngơ ngác nhìn Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ không nhịn được nhìn tiểu nha đầu kia:

“Nói cho ngươi đánh lại...”

“Nhưng... Nhưng nàng là khách...”

“Không có nhưng, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.”

Tiểu nha đầu tuy rằng sợ hãi rụt rè mà có chút chần chờ, thế nhưng như trước vung tay lên, vào lúc Vân Thù còn chưa phản ứng lại, một cái tát liền phất lên khuôn mặt của nàng.

“Ngươi dám...”

Bàn tay tiểu nha đầu, song song hạ xuống ngay lúc Vân Thủ nói đến đây.

Đôi mắt Vân Thủ lập tức nổi lửa, nàng trừng mắt tỳ nữ kia:

“Ngươi...”

Tần Vô Hạ nâng cǎm, nói với tỳ nữ kia:

“Được rồi, ngươi đi đi, nên làm cái gì thì đi làm, ở đây giao cho ta là được.”

Một cái tát này khiến thiện cảm của Vân Thủ đối với Tần Vô Hạ bay sạch, nàng nghiêm mặt, hung hăng trừng mắt Tần Vô Hạ:

“Ngươi dựa vào cái gì để cho tỳ nữ đê tiện kia đánh ta???

Ta là bǎng hữu của Tần Vô Song, ta là tiểu thư được sủng ái nhất Vân vương phủ, ta còn là thái tử phi tương lai...”

“Ngươi nói cái gì???”

Tần Vô Hạ cắt đứt lời nàng:

“Ngươi nói ngươi là ai???”

Vân Thủ tưởng hắn sợ, nâng lên cǎm:

“Ta nói, ta là tiểu thư được sủng ái nhất Vân vương phủ, là thái tử phi tương lai.”

Khuôn mặt Tần Vô Hạ càng thêm âm trầm:

“Ngươi cũng là tỷ tỷ Vân Khuynh???”

Vân Thủ ngạc nhiên nhìn hắn:

“Ngươi làm sao biết nha đầu Vân Khuynh chết tiệt kia, đừng nói ta là tỷ tử của nàng, nàng là thanh lâu kỹ nữ sinh, ai biết có phải là nữ nhi của cha ta không...”

“Chát...”

Một cái tát này của Tân Vô Hạ, còn ác hơn cái tát tỳ nữ kia đánh Vân Thù lúc nãy:

“Không cho phép người nói xấu Khuynh Khuynh, hóa ra cái kẻ khi dễ Khuynh Khuynh, ép Khuynh Khuynh gả thay, chính là nữ nhân vừa xấu xí vừa ác độc ngươi!!!”

Vân Thù bị Tân Vô Hạ đánh một cái tát khiến cho hai mắt choáng váng, đầu nghiêng sang một bên, mặt sưng hơn nửa, khói miệng cũng tràn ra tơ máu.

“Ngươi... Ngươi...”

Con mắt của nàng thoảng cái đỏ lên, không biết mình sai ở đâu.

Tân Vô Hạ lắc lắc tay:

“Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, thế nhưng đối với ngươi, ta thật sự là nhin quá lâu, từ nhin nhất khắc biêt được quá khứ của Khuynh Khuynh, ta đã sớm muôn tự mình giáo huấn ngươi một trận...”

Vân Thù tiếp nhận giáo dục gần hai mươi năm cũng không phải là bỏ đi, ngoại trừ điêu ngoa một chút, kỳ thực nàng cũng rất thông minh.

Càng là ở lúc bị ức hiếp, nàng càng là có thể dùng đầu suy nghĩ, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng vẫn được sủng ái ở Văn vương phủ.

Bởi vì, nàng tuy rằng điêu ngoa, nhưng về chính sự, nàng vẫn có thể thanh tịnh phân rõ chủ yếu và thứ yếu, hơn nữa, càng là chuyện lớn nàng càng có thể nhẫn nhịn.

“Ngươi là ai, Vân Khuynh là cái gì của ngươi?”

Vân Thù cố nép đau đớn trên mặt, đứng thẳng hỏi Tân Vô Hẹ.

Tân Vô Hẹ lúc này không chút nào che giấu khinh thường trong mắt, qua lại đánh giá Vân Thù:

“Mệt ngươi còn nói ngươi là băng hữu nhị ca ta, lẽ nào ngươi không biết, nhị ca ta chính là tướng công của Vân Khuynh, Khuynh Khuynh là nhị tẩu của ta, nơi này là Tân gia chúng ta, là nơi ngươi vốn phải gả đến...

May là ngươi không gả đến đây, ngươi mà gả đến nhị ca không nói ta cũng ghét bỏ...

Ai nha, vẫn là Khuynh Khuynh tốt hơn, Hồng thúc, ngươi nói ta nói đúng không??”

Tân Vô Hẹ hỏi lão tổng quản phía sau.

Về điểm ấy, tuy rằng lão tổng quản có chút bất mãn với nam nhi thân của Vân Khuynh, thế nhưng, tính tình của Vân Khuynh vẫn tốt hơn Vân Thù nhiều.

Vân Thù nghe bọn họ nói, trong mắt bắn ra tia sáng oán độc...

“Ra là nha đầu Vân Khuynh chết tiệt kia nói xấu ta với các ngươi...

Thế nhưng, Tân tiểu công tử, thỉnh nhớ kỹ, ta là thái tử phi tương lai của Huỳnh Quang, mà các ngươi, nếu như ta nhớ không lầm, Tân phủ các ngươi hiện nay đang ở tình trạng bị diệt cửu tộc...

Mong muỗn...”

Lời nói của Vân Thủ chậm rãi nhẹ đi:

“Mong muỗn Tân phủ các ngươi, sau đó không nên rơi vào trong tay ta...”

Tân Vô Hạ nghe Vân Thủ đe dọa ngửa đầu cười to:

“Ha ha ha ha ha...

Ta nói, Vân cô nương, ngươi thật là thú vị, thú vị, quá thú vị, đến đây, ngươi đi theo ta, chúng ta hiện tại đi gặp thái tử, xem thái tử nói như thế nào, làm thế nào lấy lại hai cái tát công đạo cho ngươi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Phía Dưới Yên Bình

Lúc thái tử ở trong cung đã từng gặp qua Vân Thù.

Chỉ là khi đó, Vân Thù nhìn qua là một thiếu nữ ưu nhã lịch sự, cộng thêm vẻ ngoài không tầm thường của nàng, thái tử cũng cho rằng nàng là một nữ tử không tệ.

Hôm nay lúc Tân Vô Hạ mang theo Vân Thù chật vật xuất hiện, hắn nhìn Vân Thù chỉ cảm thấy nàng rất quen mắt, nhưng nghĩ không ra nàng rốt cuộc là ai.

Ánh mắt từ trên người Vân Thù xẹt qua, Hiên Viên Trần Vũ liền quay đi gật đầu mỉm cười khích khí với Tân Vô Hạ:

Dù thế nào cũng là thái tử Huỳnh Quang, Tân Vô Hạ cũng cười quay về.

“Ngươi là tam công tử Vô Hạ công tử đúng không??? Ta đã sớm hiểu kỳ kính ngưỡng ba người huynh đệ các ngươi, đáng tiếc nhiều năm trước ta chỉ gặp qua đại ca Vô Phong của ngươi. Ngươi và nhị công tử vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, hôm nay rốt cuộc gặp được, liền giải quyết được một phần tâm nguyện.”

Lời này của thái tử quả thực rất khách khí.

Tân Vô Hạ nhíu mày: “Ta cứ nghĩ ngươi cũng đã gặp nhị ca ta.”

Hiên Viên Trần Vũ có chút kỳ quái: “Sao lại nói vậy?”

Đường nhìn của Tân Vô Hạ chuyển qua trên người Vân Thù: “Một thời gian trước nhị ca ta đi kinh thành thú thê, thú được, chính là muội muội của

thái tử phi.”

“A... Thật đúng là vừa khéo, thế nhưng, Vô Hạ công tử, chuyện chúng ta hôm nay cần nói tương đối quan trọng... Những người khác...”

Ánh mắt hắn mang theo thâm ý nhìn về phía Vân Thủ và Tân gia lão tổng quản.

Tân Vô Hạ lắc đầu: “Không có việc gì, đây đều là người một nhà, vị này chính là lão tổng quản Tân gia chúng ta —— Hồng thúc, về phần vị kia...”

Tân Vô Hạ vươn ngón tay thon dài chĩa chĩa Vân Thủ, cong môi, nhìn Hiên Viên Trần Vũ: “Nàng chính là thê tử tương lai của người, thái tử phi tương lai nha... Nga, đúng rồi, vừa rồi vị thái tử phi này còn tuyên bố đừng để Tân gia chúng ta rơi vào trong tay nàng, bằng không sẽ thế nào nhỉ?”

“Ách...”

Lời của Tân Vô Hạ hiển nhiên dọa đến Hiên Viên Trần Vũ.

Sắc mặt vốn đã không quá khỏe mạnh của Hiên Viên Trần Vũ lập tức trở nên càng trắng, mà khuôn mặt Vân Thủ ở một bên, cũng là lúc xanh lúc đỏ lúc trắng lúc đen.

Trong ánh mắt màu ngọc bích của Hiên Viên Trần Vũ ẩn chứa băng giá sắc nhọn, nhìn về phía Vân Thủ, lúc trông thấy dấu tát trên mặt nàng trong lòng hắn liền trầm xuống, nghĩ nữ nhân này nhất định là chọc phiền phức cho hắn.

Bởi vì thái tử trong lòng Vân Thủ tương đối uy nghiêm, bị thái tử trừng như thế, nàng lập tức hai chân mềm nhũn, quỳ xuống:

“Thái tử điện hạ!!!”

Hiên Viên Trần Vũ nhìn Tân Vô Hạ, thấy khóe miệng hắn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại như lưỡi dao nhìn Vân Thù, liền biết hôm nay sự việc không ổn, thế nhưng Vân Thù còn chưa gả vào hoàng gia, nói lại nàng vẫn là người Vân gia, nếu hắn khiến trách quá nghiêm trọng, vậy cũng không dễ ăn nói với Vân gia, vẫn là hỏi rõ ràng trước rồi xét xử đi:

“Vân Thù.”

Hiên Viên Trần Vũ dừng một chút, nữ tử trước mắt này hình như tên là như vậy.

“Ngươi vì sao lại đến Tân gia, lại vì sao uy hiếp Tân gia?”

“Ta... Ta ta...”

Vân Thù ấp a ấp úng không biết nên trả lời nên như thế nào, dù sao cũng không thể nói cho thái tử nàng là bị bắt, sau đó là vì ‘Tân Vô Song’ mà đến thông gia đúng không!

Song song lúc nàng bối rối, dưới đáy lòng nàng cũng vô cùng kinh ngạc, Tân gia, rốt cuộc có địa vị gì, vì sao, ngay cả thái tử cũng kiêng kỵ bọn họ ba phần.

Tân Vô Song, Tân Vô Song thực sự chính là người nàng phải gả đi lúc trước sao?

Không, nàng dưới đáy lòng không tin.

Nàng nhìn thấy nam nhân đến cầu hôn, rõ ràng là một hán tử dã man thô lỗ, không hiểu lễ phép.

Sao có thể là Tân Vô Song tuấn mĩ vô tư, phong độ có thừa từng cứu nàng?

Trước mắt một chuyện tiếp một chuyện khiến nàng không muốn thừa nhận, sự thực mà nàng không muốn tin tưởng đánh sâu vào tư tưởng và tâm của nàng, khiến đầu của nàng trống rỗng.

Song song lúc nàng hoảng loạn vô thố đến cực điểm, lại thâm sâu hối hận ngày xưa vì sao mình không chịu gả đi!!!

Vì sao tiện nghi cho nha đầu Vân Khuynh chết tiệt kia!!!

“Mà thôi, nếu Vân cô nương không muốn nói, như vậy... Trở lại ta báo cho phụ hoàng biết việc này, ta nghĩ hoàng gia chúng ta không cần một túc phụ có thể một mình rời nhà đi xa ngàn dặm, còn loạn uy hiếp khắp nơi. Sau đó còn thỉnh Vân cô nương không nên dùng tiêu chí hoàng gia đi khắp nơi hoành hành ngang ngược, dù sao danh dự hoàng gia, là rất quan trọng.”

“Không...”

Vân Thù không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Trần Vũ, vừa quỳ vừa bò về phía Hiên Viên Trần Vũ, ôm chân hắn, nắm lấy vạt áo hắn: “Không... Không... Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ, mọi chuyện không phải giống như ngươi nghĩ, ta không phải một người tới, ta là bị người bắt tới...”

Hiên Viên Trần Vũ nhíu nhíu mày, còn chưa kịp nổi giận, Hiên Viên Khê Phong bên người hắn đã đá văng Vân Thù: “Thái tử là ngươi có thể tùy tiện chạm vào sao??? Thứ thấp hèn, bị người bắt đến??? Một nữ tử còn chưa xuất giá đã bị bắt ra ngoài ngàn dặm, nói không chừng đã sớm tàn hoa bại liễu, còn muốn ra tay với tiểu ngũ nhi...”

Hiên Viên Khê Phong oán giận tiêu thất trong ánh mắt thanh u của Hiên Viên Trần Vũ.

Phải biết rằng từ nhất khắc Vân Thù lên làm thái tử phi tương lai, nàng liền thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Hiên Viên Khê Phong

và Hiên Viên Lâm Phong, vừa nghe thấy Hiên Viên Trần Vũ không dự định thú nữ nhân này, bọn họ đều vui vẻ dị thường.

Nếu Hiên Viên Trần Vũ dự định không thú nàng, như vậy bọn họ quyết không cho phép nàng tiếp tục quấn quýt Hiên Viên Trần Vũ.

Không!!!

Cho dù Hiên Viên Trần Vũ vẫn thú nàng, bọn họ cũng không cho phép nàng quấy rầy Hiên Viên Trần Vũ.

Tần Vô Hạ mang theo vẻ mặt thú vị cười, giống như là xem kịch nhìn bọn họ.

Trong con ngươi Hiên Viên Lâm Phong hiện lên một tia ẩn nhẫn, cho dù Vân Thủ có sai, nhưng hiện tại ở ngoài vẫn là thái tử phi tương lai của Huỳnh Quang, mà Tần gia lại đối đãi Vân Thủ như vậy...

Hiển nhiên là không đem hoàng thất Huỳnh Quang đặt ở trong mắt...

Tồn tại như vậy, tồn tại coi rẻ hoàng quyền như vậy... Đợi đến khi hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, nhất định phải nhổ tận gốc.

“Quên đi, nhị ca, tam ca, Tần công tử... Vân Thủ liền mang về giao cho phụ hoàng xử trí, chúng ta nói chuyện chính sự vẫn quan trọng hơn.”

Ánh mắt Tần Vô Hạ chuyển hướng Hiên Viên Lâm Phong, hai người liếc nhau, trong đôi mắt mang theo ẩn ý thăm dò, cuối cùng đều chuyển thành thâm trầm.

Sau khi Hiên Viên Trần Vũ gọi Lam Hiên đưa Vân Thủ đi, mấy người rốt cục bắt đầu nói chuyện chính sự.

Lần này, ba người nói chuyện mấy cái canh giờ, Hiên Viên Trần Vũ cuối cùng vẫn không thể thuyết phục Tần Vô Hạ đến kinh thành, thế nhưng ý tốt

của Tân gia hắn vẫn là nhận được.

Tân Vô Hạ miệng đầy đều nói đại ca không ở hắn không làm chủ được, cự tuyệt rất nhiều thỉnh cầu của Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Trần Vũ cùng Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Khê Phong lại càng không thể ép buộc Tân Vô Hạ, nhất thời trong lòng đều nén giận cực kỳ.

Vân Thù làm hoàng gia mất mặt, Hiên Viên Trần Vũ không hoàn thành nhiệm vụ hoàng đế giao cho, hơn nữa cửa ải cuối năm cũng sắp đến, bọn họ phải hồi cung mừng năm mới, Hiên Viên Trần Vũ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người đến buổi chiều liền chào từ biệt Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ tượng trưng giữ lại một phen liền thả bọn họ rời đi.

Nhin bóng dáng đi xa của họ, lão tổng quản Tân phủ thở dài một tiếng.

“Nhìn mấy vị hoàng tử này... Chờ tới khi vị trí tôn quý nhất Huỳnh Quang kia thay đổi người... Tân gia sợ là không thể an bình...”

Tân Vô Hạ hơi lắc đầu, nhìn về phía lão tổng quản: “Hồng thúc, ngươi nói, nếu Tân gia và Hiên Viên gia xảy ra chiến tranh, ai thắng ai thua!!!”

Lão quản gia cười cười: “Kỳ thực thực sự tính lên, Tân gia mạnh hơn một chút, hơn nữa thực lực rắc rối phức tạp, gốc rễ so với triều đình thăm sâu hơn nhiều, chỉ là... Tam thiếu gia, bọn họ chưởng quản bên ngoài, quá dễ tìm được minh hữu, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.”

Tân Vô Hạ gật đầu: “Ta sẽ nhắc nhở đại ca, nhưng mà, lần này thật là quá tiện nghi cho Vân Thù kia, ta quả nhiên là ghét nàng tới cực điểm.”

Lão quản gia có chút suy nghĩ nói: “Vì nhị phu nhân sao?”

Tần Vô Hạ đương nhiên gật đầu: “Đúng vậy, Khuynh Khuynh tốt như vậy, bọn họ dĩ nhiên bỏ được ức hiếp.”

Ánh mắt lão quản gia lại trở nên lo lắng, hắn biết Tần Vô Phong và Vân Khuynh đang ở Tần phủ. Thái độ của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh đã khiến hắn đau đầu vạn phần, không nghĩ tới, Tần Vô Hạ, hình như cũng...

Thở dài lắc đầu, hắn mở miệng nói: “Tuyết rơi lớn, chúng ta quay về đi.”

Tần Vô Hạ kéo lại áo choàng trên người: “Ân.”

Tần Vô Hạ giẫm lên tầng tầng tuyết đọng, mùa đông năm nay đối với hắn là một hồi thê lương lạnh lẽo.

Đa nương không ở bên người đã thành thói quen, thế nhưng, hai vị ca ca hiện tại cùng lúc không ở nhà, chuyện này trước đây hầu như là không có.

Lúc này những người ở Tần gia...

May là còn có lục đại ảnh vệ và Tần lão tổng quản, bằng không, sẽ càng thêm trống vắng.

Không biết thường ngày lúc hắn và nhị ca đi ra ngoài, đại ca hắn ở nhà, có phải là cũng tịch mịch trống trải như vậy không.

Lúc này trong ‘Vô’ viện, khó có được buổi chiều Vân Khuynh không hề ngủ, cùng Tần Vô Phong chờ tin tức mấy người thái tử rời đi.

Chờ đến khi Long Dạ rốt cục nói cho bọn họ thái tử đã rời khỏi, Vân Khuynh mới nặng nề thở hắt ra: “Cuối cùng cũng đi, cứu hắn thực sự là rước lấy một đống phiền phức, mong muôn sau đó không bao giờ gặp lại.”

Đôi mắt đen thâm thúy không gì sánh được của Tần Vô Phong, mang theo vài phần quý dị, hắn lẩm bẩm nói: “Rất nhiều chuyện, sợ là, chỉ vừa

mới bắt đầu mà thôi... Thái tử đến thăm hỏi chỉ là một sự khởi đầu... Chờ tới khi ngôi vị hoàng đế chân chính thay người, Tân gia, nhất định cũng phải trải qua một hồi bão tố.”

Vân Khuynh hơi nhíu mày: “Nhưng thái tử nhìn qua không giống một người dã tâm lớn, lẽ nào hắn sẽ ra tay với Tân gia???”

Tân Vô Phong bưng lên chung trà ở trên bàn, mở nắp, nhẹ nhàng thổi một chút, nhìn lá trà màu lục đậm đòn trong nước: “Đích xác, thái tử không có tâm diệt trừ Tân gia, hắn nếu thực sự lên làm hoàng đế, Tân gia hắn là sẽ bảo trì nguyên trạng, chỉ là... Ta sợ, hắn không nhất định có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế.”

Vân Khuynh ngạc nhiên: “Sao lại thế, đại ca ngươi không phải từng nói, trong triều hôm nay, có thể làm hoàng đế chỉ có nhị, tam, tứ, ngũ hoàng tử sao, nhị hoàng tử và tam hoàng tử đều chi trì thái tử, thái tử còn ngồi không được ngôi vị hoàng đế???”

Tân Vô Phong hơi thở dài một tiếng: “Vân nhi, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong yêu Hiên Viên Trần Vũ, nhưng cũng không có nghĩa bọn họ sẽ chi trì Hiên Viên Trần Vũ, biết đâu, chính bọn họ cũng muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế.”

“A...Ý của đại ca là, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong sẽ đoạt ngôi vị hoàng đế với Hiên Viên Trần Vũ??? Thế nhưng, lẽ nào bọn họ không sợ Hiên Viên Trần Vũ thương tâm sao??? Còn có, bọn họ là huynh đệ hai người, ngôi vị hoàng đế chỉ có một, bọn họ hai người chia thế nào??? Lẽ nào ở giữa hai người cũng phải tranh đấu???”

Dục vọng tham lam của nhân loại thực sự đáng sợ, nhiều quyền thế như vậy nắm ở trong tay thì thế nào???

Đến lúc chết, chẳng phải là hai bàn tay trắng sao.

Tất cả chỉ như mây khói, vẫn là ở trong sinh mệnh hữu hạn của mình
nǎm giữ hạnh phúc chân chính thì hơn!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Nỗi Niềm Khó Nói

Vốn tưởng rằng đến cửa ải cuối năm thì tuyết sẽ nhỏ đi một chút, ai biết, càng rơi càng lớn.

Tuyết ở Huỳnh Quang rất lớn, nhưng Liệt Phong quốc vẫn như cũ là một mảnh nóng bỏng và bão cát.

Tân Vô Song một đường gấp rút chạy đi, rốt cục đến cuối năm mới chạy tới phương tây Liệt Phong quốc, Tà Vu cốc.

Liệt Phong quốc không giống Huỳnh Quang, lãnh thổ Huỳnh Quang là bình nguyên, tương đối nhiều sông, núi non cũng không ít, nhưng Liệt Phong thì vừa vặn tương phản.

Liệt Phong quốc gần như không có sông, đa phần là sa mạc thảo nguyên, trong đó sa mạc chiếm hai phần ba.

Người của Liệt Phong quốc đều sống trong lều vải và hang động tự nhiên.

Trong đó Tà Vu cốc ở ngay trong một hang động, một tòa thành màu vàng, được xây dựng từ đá.

Tân Vô Song dựa vào ký ức của mình, từ trong cát vàng mênh mông tìm ra Tà Vu cốc.

Ở xung quanh Tà Vu cốc có một ít hoa dây leo rất nhỏ, rất kỳ quái mọc trải rộng, trong không khí khô ráo mờ mịt tản ra hương thơm kỳ dị, mà trong hương thơm, mang theo kịch độc.

Tần Vô Song từ trong lòng cầm ra được hoàn và tín vật năm xưa Tà Vu cốc cốc chủ đưa cho hắn, bước về phía hoa dây leo kỳ dị kia.

Trên bầu trời trong xanh, một con phi ưng to lớn đang bay quanh, lúc Tần Vô Song xâm nhập, phi ưng dần dần bay xuống.

Trên người phi ưng lớn kia, có một nam tử áo xanh, tóc dài buộc lên, tay cầm ngân tiêu.

Lúc phi ưng vừa mới tiếp cận Tần Vô Song, Tần Vô Song liền có cảm giác, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Ánh mắt của hắn, vừa lúc đụng phải ánh mắt nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh anh tuấn dị thường, làn da hơi ngăm đen, tóc dài buộc lên cũng không ngay ngắn, nhìn qua có chút cuồng dã.

Ánh mắt của hắn rất lợi hại bộc lộ tài năng, mà đôi mắt của Tần Vô Song lại là nội liễm thâm thúy.

“Ngươi là người phương nào??? Vì sao một đường theo dõi ta đến đây???”

Tần Vô Song hơi híp mắt, thanh âm lạnh lẽo hỏi nam tử, trên cơ bản từ lúc hắn tiến nhập vùng sa mạc này, phi ưng khống lồ kia đã một mực theo dõi hắn trên trời.

Trong ánh mắt sắc bén của nam tử hiện lên một tia hứng thú:

“Ta chỉ là đang tuần tra mà thôi... Ngươi là ai???

Vì sao đến vùng đất của Tà Vu cốc ta, lẽ nào ngươi không biết Tà Vu cốc không chào đón người ngoài???

Thế nhưng, ta xem ngươi đi xa như vậy cũng không đụng phải độc vật, vẫn bình yên vô sự, nói vậy, cũng là khách quen ở đây???”

Tần Vô Song nhíu mày:

“Ngươi là người Tà Vu cốc???”

Nam tử kia vỗ vỗ đầu phi ưng khổng lồ, phi ưng khổng lồ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hạ xuống trên bờ cát.

Nam tử tư thái ưu nhã từ trên người phi ưng khổng lồ nhảy xuống, lúc này Tần Vô Song mới nhìn rõ viền mắt của hắn rất sâu, toàn bộ khuôn mặt nhìn qua không giống với người Huỳnh Quang, mà có một loại phong tình kỳ lạ của nước khác.

“Ta là nửa người Tà Vu cốc, ngươi muốn vào Tà Vu cốc sao, có tín vật không???”

Xem ra nam tử này, đích thật rất quen thuộc Tà Vu cốc, hắn biết, Tà Vu cốc ngoại trừ người của bản tộc, cũng chỉ có người cầm theo tín vật trong tay mới có thể đi vào.

Tần Vô Song giơ lên tín vật vừa lấy ra, đó là một lệnh bài được khắc từ đá, trên lệnh bài uốn lượn một đóa hoa màu lam, chính là lam ngân hoa.

Nam tử nhường nhường mày:

“Đi theo ta.”

Ngón cái và ngón trỏ của hắn áp vào nhau, đặt ở giữa môi dùng sức thổi lên, phi ưng khổng lồ lại thét dài một tiếng bay đi.

Sau đó, nam tử liền dẫn Tần Vô Song đi qua tầng tầng trạm gác, ở trước mặt một bức tường đá, dùng lệnh bài mở cửa đá, tiến nhập vào trong Tà Vu cốc.

“Ta là Nguyệt Mạc. Là dương của Tà Vu cốc.”

Bước chân Tân Vô Song ngừng lại:

“Là tướng công của Nhã Sóc Lam cô nương???”

Đôi mắt Nguyệt Mạc lóe lóe:

“Ngươi biết Nhã nhi?”

Tân Vô Song nhớ lại tiểu cô nương ngây thơ hắn từng cứu từ nhiều năm trước, gật đầu:

“Đúng vậy, ta chính là bởi vì Nhã Sóc Lam, mới có thể có được tín vật.”

Nguyệt Mạc lắc lắc ngân tiêu trong tay:

“Nga... Vậy ra ngươi chính là người Nhã nhi nhắc đến, tiểu công tử đã từng cứu nàng ở Anh Phong (thủ đô Liệt Phong quốc) sao?”

“Đúng vậy.”

Ở nơi sa mạc tương đối hoang vu, toàn bộ thành trì Tà Vu cốc được xây dựng bằng đá nằm sâu trong đó, lớn đến mức không thể tưởng tượng, cho dù là cửa đá bọn hắn đi vào, cũng phải đi một quãng đường dài.

Dạ minh châu trên tường rơi xuống, hai cái bóng phản chiếu trên mặt đất, bị kéo dài, loang lổ mà tán loạn.

Tân Vô Song chặt chẽ nắm tín vật trong tay, đến nơi đây, lấy được lam ngân hoa, hắn có thể về nhà, trở về với Khuynh nhi, và hài tử bọn họ.

Có trời mới biết mấy ngày nay bôn ba khiến hắn có bao nhiêu mong nhớ Vân Khuynh, từ khi thành thân cho tới nay đây là lần đầu tiên chia xa Vân

Khuynh lâu như vậy, tưởng niệm Vân Khuynh giống như một loại độc, xâm nhập xương tủy, lúc nào cũng khắc khắc dằn vặt trái tim hắn.

Dọc theo đường đi vừa gió lạnh tuyết lớn, núi cao trùng điệp, vừa hoang mạc mẩy ngày liền, các loại gian nguy, cùng với thân thể sinh bệnh, dĩ nhiên khiến hắn cũng cảm thấy một tia yếu đuối.

Xem ra, một người khi có lo lắng trong lòng, tính cách đều sẽ trở nên mềm yếu.

Ban ngày Liệt Phong quốc rất nóng, nóng rực như lửa, ban đêm lại cực lạnh, lạnh lẽo như băng.

Đêm nay là đêm giao thừa, tuyết lớn, không trăng.

Vừa dùng xong bữa tối, Tân Vô Phong và Vân Khuynh cũng chưa nghỉ ngơi, ở ngoài cửa phòng Vân Khuynh, vang lên tiếng đập cửa.

Tân Vô Phong và Vân Khuynh có chút kinh ngạc, Tân Vô Phong nhíu mày nói:

“Tiến đến.”

Ngoài dự liệu của Vân Khuynh, dĩ nhiên là lão quản gia Tân phủ, vị quản gia không quá thích y, trên cơ bản là chưa từng nói chuyện với y một câu.

Tân Vô Phong vừa thấy lão quản gia, như là nhớ tới cái gì, sắc mặt bỗng nhiên trắng.

Hàng năm, đối với Tân Vô Phong mà nói, ngày quan trọng nhất, chính là đêm giao thừa và mừng một năm mới.

Mừng một năm mới là ngày đón nương hắn trở về nhà, mà đêm giao thừa...

Con ngươi của Tân Vô Phong hơi tán loạn, có chút hoảng hốt.

Lão quản gia lo lắng nhìn hắn:

“Đại công tử, ngươi nên đi nghỉ ngơi.”

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn Tân Vô Phong, lại nhìn lão quản gia.

Thực sự là kỳ quái.

Thường ngày Tân Vô Phong đều ở trong phòng y đến khuya, vì sao hết lần này tới lần khác đêm nay, lão quản gia lại đến giục Tân Vô Phong đi nghỉ???

Lẽ nào ở đây có bí mật gì đó y không biết???

Sắc mặt Tân Vô Phong có chút chần chờ:

“Hồng thúc... Người, đến phòng của ta chờ một chút, một hồi ta sẽ trở về nghỉ ngơi.”

Lão tổng quản ẩn ý sâu xa liếc nhìn Vân Khuynh, thở dài một tiếng, buông xuống mí mắt:

“Đại công tử chiếu cố chính mình, chú ý thân thể, lão nô cáo lui trước.”

Nói xong, lão tổng quản cúi người rời đi.

Vân Khuynh nhìn bóng dáng của lão, đột nhiên cảm thấy có một cỗ đau thương không lời.

Chờ đến lúc cửa bị khép lại, đôi mắt Tân Vô Phong vẫn như cũ có chút tán loạn, giống như là đang đờ ra, đây gần như là lần đầu tiên Vân Khuynh thấy hắn đờ ra.

“Đại ca???”

“Ân??? Vân nhi, có việc gì vậy???”

Vân Khuynh nhíu lại lông mày, mím mím môi, có chút không vui:

“Đại ca đang đờ ra, hắn là đại ca có chuyện gì gạt ta mới đúng. Đại ca ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi có phải là sinh bệnh hay không, vì sao lão quản gia lại tự mình đến giục ngươi đi nghỉ???”

“Ta...”

Tần Vô Phong còn chưa kịp giải thích, liền bị Vân Khuynh cắt đứt:

“Đại ca, ta biết ta hiện tại có hài tử, cần người chăm sóc, thế nhưng, ngươi cũng không thể đem toàn bộ tâm tư đặt trên người ta, ngươi cũng phải chăm sóc cho mình mới đúng.

Nếu như đại ca bởi vì chăm sóc ta mà ngã bệnh, ta sẽ rất áy náy.”

Tần Vô Phong nghe xong Vân Khuynh nói, cảm thấy trong lòng ấm áp, nhịn không được cong lên khéo miệng một nụ cười nhợt nhạt, hắn vuốt tay vuốt mái tóc dài của Vân Khuynh:

“Vân nhi ngoắc, ngươi không phải không biết đại ca có bao nhiêu lợi hại, ta sao có thể bị bệnh, đừng nghĩ bậy.”

“Vậy lão quản gia tới là...”

Tần Vô Phong hiển nhiên không muốn nói đến đề tài này, hắn nhíu mày:

“Vân nhi, Hồng thúc hắn không phải không thích ngươi, chỉ là hắn sống nhiều năm như vậy, có chút khó có thể tiếp thu Vô Song thú một người nam tử...”

Tuy rằng khó tiếp thu, nhưng Hồng thúc hắn kỳ thực vẫn đỗi với ngươi rất tốt, hắn biết ngươi từ kinh thành đi tới nơi này, không quen mùa đông ở đây, cố ý sai người may thêm vải nhung vào trong quần áo của ngươi.

Hồng thúc và các gia gia ở Cô Sa trấn là người cùng một thế hệ, hắn vốn cũng muốn đi Cô Sa trấn, thế nhưng đa nương ta quanh năm không ở nhà, ba chúng ta ngoại trừ những năm bái sư học nghệ, hầu như là Hồng thúc nhìn lớn lên, hắn luyến tiếc chúng ta.

“Ngươi nha, cũng không cần xa lạ gọi hắn lão quản gia lão quản gia như vậy, gọi Hồng thúc như chúng ta là được.”

Vân Khuynh gật đầu:

“Ân, ta sẽ chú ý, lần sau liền đổi thành kêu Hồng thúc, nhưng mà, đại ca, ngươi đừng nghĩ nói sang chuyện khác, ngươi nói, ngươi có phải gạt ta cái gì không??? Đêm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì???”

Tiểu gia hỏa cố chấp này.

Tần Vô Phong có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

“Không có chuyện gì, chỉ là ngày mai là sang năm mới, Hồng thúc muốn ta nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.”

Vân Khuynh mím môi không nói lời nào, thảng tắp dùng mắt to ngập nước nhìn Tần Vô Phong, hiển nhiên là không tin lời hắn.

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Được rồi được rồi, ta nói cho ngươi là được.

Mấy ngày nay, ta xem mấy chuyện Vô Hạ xử lý, mãi cho đến khuya mới nghỉ ngơi, Hồng thúc sợ ta chịu không nổi, cho nên đêm nay mới đến nhắc

nhở.”

Đôi lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh vẫn nhíu lại với nhau, trên khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mỹ mang theo nỗi buồn:

“Thực sự là như vậy???”

Tần Vô Phong giống như dỗ dành tiểu hài tử, gật đầu thật mạnh:

“Thực sự, chính là như vậy, được rồi, Hồng thúc giục ta nghỉ ngơi, ta phải nghe lời trưởng bối, trở lại nghỉ ngơi, Vân nhi cũng phải nghe lời đại ca, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong, Tần Vô Phong quả nhiên là đứng dậy rời đi.

Vân Khuynh lấy tay chống cằm, có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng Tần Vô Phong.

Rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao Tần Vô Phong không chịu nói thật với y???

Lẽ nào thực sự là có chuyện khó nói???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Bệnh Cũ Năm Xưa

Tần Vô Phong giẫm lên tầng tầng tuyết đọng, thở ợ trở về phòng.

Đêm giao thừa, đêm giao thừa...

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời tuyết rơi, đáy lòng có chút buồn bã, ngày này hàng năm hắn luôn luôn không thể vui vẻ, luôn luôn quên không được sự kiện kia, năm nay, có Vân Khuynh ở bên, hắn dĩ nhiên đem sự kiện kia quên đến không còn một mảnh.

Nếu như không phải Hồng thúc đến nhắc nhở hắn...

Đêm nay, liệu có xảy ra sai lầm lần nữa???

Tần Vô Phong nhắm mắt, ánh sáng đỏ như máu thoáng hiện trong đầu, có máu tươi bắn ra từ thân người, có hài cốt gãy chân gãy tay rơi xuống từ không trung...

Tần Vô Phong bỗng nhiên mở mắt, đáy mắt tối tăm lóe lên tia sáng đỏ như máu.

Đầu hắn, bắt đầu ẩn ẩn đau đớn, bước chân hắn nhanh hơn, vội vã trở về.

Lúc trở về phòng, lão quản gia đã ở trong phòng chờ hắn, vừa thấy hắn trở về lập tức bước đến:

“Đại công tử, ngươi cảm thấy thế nào, có chỗ nào không khỏe???”

Năng lực kiềm chế của Tần Vô Phong kiên cường dẻo dai đến thế nào, huống hồ, năm nay mãi cho tới lúc này, hắn ngoại trừ cảm thấy đầu có chút

đau đớn ra, đích thật không có nửa điểm dị trạng, hắn lắc đầu nói:

“Hồng thúc, ta không sao, ngươi không cần lo lắng.”

Lão quản gia gật đầu:

“Ta đã bưng được tới, đại công tử sớm một chút uống được rồi đi nghỉ ngơi, đến ngày mai tỉnh dậy là ổn.”

Ánh mắt Tân Vô Phong hơi hơi di động, dừng lại ở trên chén thuốc đặt trên mặt bàn.

“Được rồi, ta sẽ nhớ kỹ, sắc trời đã tối, bên ngoài tuyết rơi cũng lớn, Hồng thúc ngươi về trước nghỉ ngơi đi.”

Lão quản gia chần chờ nhìn hắn:

“Không tận mắt nhìn thấy đại công tử ngươi uống được, lão nô sẽ lo lắng.”

Tân Vô Phong nặng nề thở dài, thong thả đi đến cạnh bàn, hắn ngồi xuống, vươn tay cầm lên chén thuốc, nhìn chăm chăm vào thứ nước hơi đỏ trong đó một hồi, đặt xuống, tự giễu cong môi cười:

“Ta cũng không phải tiểu hài tử không thích uống được, Hồng thúc không cần lo lắng, trở lại nghỉ ngơi đi, một lúc nữa ta sẽ uống.”

Đại công tử nhất định là không muốn để lão nhìn thấy một mặt luống cuống của hắn!!!

Nặng nề thở dài một tiếng, lão quản gia đành phải nhượng bộ:

“Như vậy, lão nô xin cáo lui trước, đại công tử thỉnh nhất định phải chú ý đến thân thể của mình.”

Lão quản gia chậm rãi lui ra ngoài, đường nhìn của Tân Vô Phong ở trên người lão quản gia một lần nữa chuyển đến chén thuốc đặt trên bàn.

Đây là bệnh cũ của hắn.

Đã năm năm, đây là bệnh cũ từ đêm giao thừa năm năm trước.

Đêm giao thừa năm năm trước, chính là ngày Tân Vô Phong Tân Vô Song Tân Vô Hạ, cùng với lục đại ánh vệ ra khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’.

Khi đó, Tân Vô Phong mười tám, mang theo hai người đệ đệ và sáu ánh vệ ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’ bảy tháng, đêm giao thừa năm năm trước bọn họ mang theo vết máu đầy người đánh giết ra khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, làm cho tu vi của mình nâng cao một bước.

‘Vô Gian luyện ngục’ là địa ngục nhân gian, bên trong tràn ngập máu tanh, người ở ‘Vô Gian luyện ngục’ ăn tươi nuốt sống nhau, ở đó, đồ ăn duy nhất chính là người, người sống, hoặc là người chết.

Ánh mắt mỗi người nhìn mỗi người, đều là nóng rực mà quỷ dị, mất hết nhân tính, tất cả mọi người, hoặc béo hoặc gầy, hoặc cao hoặc thấp ở trong mắt bọn họ, đều thành thức ăn.

Có rất nhiều người, sống ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’ rất nhiều năm vẫn chưa thể đi ra, vẫn ở nơi đó, sống một cuộc sống không phải con người, bọn họ ở đây cắn nuốt thịt người mà sống, về lâu về dài, một loại cáu kỉnh, bệnh độc máu tanh từ trong máu bọn họ bắt đầu truyền nhiễm ra ngoài.

Thời gian lâu thêm một chút, toàn bộ ‘Vô Gian luyện ngục’, hoặc là nước, hoặc là không khí, đều nhiễm phải loại bệnh độc này.

Đương nhiên, người mới vào ‘Vô Gian luyện ngục’, nếu như định lực đủ cường, không ăn thịt người uống máu người hoặc là ăn ít uống ít dùng nội

lực hộ thể, vẫn là có thể chống lại, chờ đến khi rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngực’, vẫn hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Năm năm trước, đoàn người Tân Vô Phong, ở trong ‘Vô Gian luyện ngực’ cũng là mạnh mẽ phi thường, bọn họ vẫn luôn duy trì tuyệt đối thanh tịnh và lãnh tĩnh.

Thẳng đến ngày cuối cùng, chỉ cần bọn họ bước ra khỏi thông đạo cuối cùng của ‘Vô Gian luyện ngực’ —

Một cái Huyết Trì, bọn họ liền có thể rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngực’, an toàn khoẻ mạnh mang theo vinh quang trở thành cường giả chân chính.

Chỉ là trong nháy mắt bọn họ đều muốn rời khỏi Huyết Trì, một con huyết mãng to lớn đột nhiên công kích bọn họ.

Khi đó, phần lớn mọi người đều đã thành công rời khỏi Huyết Trì, chỉ có hai người còn chưa rời đi, một người, là Tân Vô Song chuẩn bị rời khỏi, một người là Tân Vô Phong ở sau bọc hậu.

Bước đầu tiên huyết mãng công kích chính là ngăn chặn lối ra, tấn công Tân Vô Song.

Khi đó huyết mãng xuất hiện quá mức đột nhiên, Tân Vô Song và Tân Vô Phong cũng không kịp phản ứng lại.

Thế nhưng tâm tư trách nhiệm làm ca ca, vẫn khiến Tân Vô Phong vô ý thức bảo vệ Tân Vô Song, vậy cho nên hơi thở tanh hôi trong miệng huyết mãng lập tức phun lên người hắn.

Sau đó, Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người, mất khí lực thật lớn mới dụ tới huyết mãng đánh mở lối ra, chạy khỏi Huyết Trì, chân chính rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngực’.

Trên đường quay về Tân gia, Tân Vô Phong bị bệnh vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, thảng đến khi về nhà.

Đêm giao thừa, lúc bọn họ chạy tới Tân gia, Tân Vô Phong đột nhiên tỉnh lại.

Thế nhưng Tân Vô Phong tỉnh lại, đã không còn là Tân Vô Phong, mà là một cuồng ma, một sát nhân cuồng ma, một sát nhân cuồng ma xuất hiện cuồng ma chi chứng.

Ánh mắt tối tăm của Tân Vô Phong tỉnh lại lóe ra ánh lửa đỏ thăm, sức mạnh cũng chẳng hiểu tại sao đề cao rất nhiều.

Hắn dường như là quên hết thảy, không nhận ra bất kỳ kẻ nào.

Toàn bộ vật sống, vô luận là người hay động vật, chỉ cần có hô hấp, bất luận đi trên mặt đất, hay là bơi trong nước, bay trên trời, chỉ cần khiến hắn nghe thấy hô hấp, hắn liền giết không tha.

Lần đó, Tân phủ phuơng bắc, chỉ trong một đêm tử thương vô số.

Ngoại trừ Tân gia nhị lão, Tân gia tổng quản, Tân gia huynh đệ cùng với các đại ánh vệ ám vệ võ công cực cao tránh thoát được Tân Vô Phong, còn lại người hầu vô tội, hầu như toàn bộ đều chết.

Đây cũng là nguyên nhân nặng nhất vì sao người hầu Tân gia hôm nay rất ít...

Bọn họ sợ chuyện tình năm xưa lại xuất hiện.

Đêm hôm đó vĩnh viễn là ác mộng trong lòng người Tân gia.

Tân Vô Phong khi đó lợi hại không người địch nổi, ngay lúc lão đa Tân gia, chuẩn bị chạy đến Cô Sa trấn tìm mấy vị trưởng lão liên hợp đau lòng hạ sát thủ với Tân Vô Phong, Tân Vô Phong đột nhiên khôi phục.

Bởi vì, trời sáng, mùng một năm mới đã đến, trăng biến mất, trời đã sáng.

Nhất khắc ánh nắng ban mai chiếu lên người Tân Vô Phong, thân thể Tân Vô Phong đột nhiên khụng lại, sau đó ngã xuống.

Sau lần đó, Tân gia cũng không còn tuyển người hầu, người hầu hiện tại, đều là từ trong ám vệ thân tín chọn ra.

Đêm đó qua đi, Tân gia nhị lão mang theo Tân Vô Phong tìm vô số danh y, nhưng không ai có thể nói ra nguyên nhân.

Mà sau đêm hôm đó, Tân Vô Phong liền khôi phục lại, hoàn toàn khôi phục, ngoại trừ ký ức bản thân giết hại hàng loạt, cũng không có di chứng nào cả, hoàn toàn không có báo hiệu biến thành ma đầu một lần nữa.

Người Tân gia chậm rãi trầm tĩnh lại, thế nhưng, đến đêm giao thừa thứ hai.

Sát nhân ma đầu lần thứ hai xuất hiện trên người Tân Vô Phong!!!

Vì vậy, đến năm thứ ba, bọn họ liền sớm đem Tân Vô Phong trói lại, nhưng như trước đều là vô ích.

Sau này khi tìm được Liên Cừ, Liên Cừ vì hắn thử nghiệm rất nhiều phương thuốc, nghiên cứu ra được cuối cùng chính là vào đêm giao thừa, cho hắn uống một phương thuốc mất đi ý thức bình yên ngủ say.

Sau đó năm thứ tư, năm thứ năm, Tân Vô Phong đều là nhờ được của Liên Cừ ngủ say vượt qua.

Năm nay, là năm thứ sáu.

Bệnh cũ bí ẩn này vẫn luôn là tâm bệnh của Tân Vô Phong.

Chỉ là năm nay bởi vì có Vân Khuynh tồn tại, khiến Tân Vô Phong toàn tâm toàn mắt đều là Vân Khuynh, hoàn toàn đem chuyện quan trọng như vậy, quên sạch không còn một mảnh.

Tân Vô Phong cười khổ lắc đầu, Vân Khuynh tồn tại, khiến hắn quên mất chuyện này...

Thế nhưng, Vân Khuynh tồn tại, liệu có thể chữa khỏi bệnh này của hắn???

Đáp án hiển nhiên là không thể.

Lần thứ hai nhấc lên chén thuốc, nhìn mặt nước hơi lăn tăn dập dờn trong chén, Tân Vô Phong lại nghĩ tới Vân Khuynh, hơi cong lên nụ cười nhợt nhạt, nếu là Vân Khuynh thấy thứ được này, sợ là lại nhao nhao ầm ĩ kêu không muốn uống!!!

Ách... Vân Khuynh, uống được???

Trong đầu Tân Vô Phong hiện lên một tia linh quang, trong lòng cả kinh, được trên tay suýt nữa rớt ra ngoài.

Trời ơi!

Hắn thật đúng là quên triệt để, ngày hôm nay là ngày cỗ độc phát tác!!!

Ngày hôm nay cách lần trước cỗ độc phát tác vừa đúng bảy ngày, mà được Liên Cử chuẩn bị cho Vân Khuynh, đều đang ở chỗ hắn!!!

Nghĩ đến đây, Tân Vô Phong cũng bất chấp uống được, buông chén thuốc, vội vã chạy đến phòng Vân Khuynh, dọc theo đường đi, dáng dấp thõng khổ lúc Vân Khuynh lần thứ hai bị cỗ độc phát tác, liên tục xoay quang đầu hắn...

Tâm của hắn bỗng nhiên co rút lại, thần kinh có chút cuồng loạn, con ngươi tối tăm chậm rãi tràn ngập màu máu đỏ.

Cả đầu co rút đau đớn lợi hại, hắn đột nhiên dừng bước.

Nâng tay bụng đau... Hắn, đi quá mau, quên uống dược...

Không, nếu như uống, hắn sẽ lập tức ngủ say, dược của Vân Khuynh...
Sẽ không có người đưa cho y...

Mà cỗ độc phát tác, Vân Khuynh sẽ rất thống khổ...

Thế nhưng, nếu như cuồng ma chi chứng của hắn phát tác, lại giết người thì làm sao đây???

Tâm tư này thoảng qua trong lòng, đôi mắt Tân Vô Phong híp lại.

Chỉ cần Vân Khuynh có thể không đau khổ, giết thêm nhiều người thì có sao!!!

Lúc này trong lòng Tân Vô Phong, có một loại ý nghĩ cuồng ngạo vì Vân Khuynh nghịch thiên thì thế nào, dứt bỏ sâu lo thi triển tuyệt đỉnh khinh công nhanh hơn tốc độ chạy đến chỗ Vân Khuynh.

Thế nhưng, hắn quên, lúc hắn mất đi ý thức, cuồng ma chi chứng phát tác, người thứ nhất gặp nạn, chính là Vân Khuynh.

Không có được vật trấn áp, Vân Khuynh đích xác thống khổ.

Mấy lần trước vì có được vật, không có cảm giác đau đớn, khiến Vân Khuynh cũng có chút xem nhẹ cỗ độc, cũng quên ngày hôm nay là ngày cỗ độc phát tác.

Lúc y chuẩn bị ngủ, rút đi quần áo nằm ở trên giường, chuẩn bị vào giấc, cái bụng đã hơi hở ra lại truyền đến từng đợt co rút đau đớn, y thống khổ

nhúi chặt lông mày, nhớ lại đau đớn khắc cốt ghi xương hai lần trước, cái trán của y đã mồ hôi lạnh lẽo:

“Đại ca...”

Dược...

Trước đây lúc cỗ độc phát tác, người thứ nhất y nghĩ đến chính là Tân Vô Song, thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào, đại ca Tân Vô Phong này liền thay thế địa vị Tân Vô Song ở trong lòng y.

Lúc đau đớn, người đầu tiên y nghĩ đến, biến thành Tân Vô Phong, Vân Khuynh không biết chuyện này có nghĩa là gì.

May là đau đớn không liên tục bao lâu, Tân Vô Phong liền phá cửa mà vào.

Lúc cuồng ma chi chứng của Tân Vô Phong phát tác, kỵ nhất chính là sử dụng nội lực, nhưng Tân Vô Phong lại dùng khinh công, lúc đến trước mặt Vân Khuynh, đầu của hắn đã đau nhức đến mức muốn nổ tung.

Nếu như không phải tâm niệm nhất định phải đem được đưa đến trong tay Vân Khuynh, hắn đã sớm lần thứ hai mất đi ý thức, rơi vào trong sát ngược.

“Vân nhi... Dược.”

Tân Vô Phong đem bình sứ vẫn nắm trong tay đưa ra, con ngươi của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, phản ra ánh sáng tà mị.

Tốc độ máu lưu động nhanh hơn nhiều lần, hắn có một loại xung động khát máu, muốn giết người, muốn thấy dòng máu rực rỡ, muốn nhìn thấy màu đỏ trước mắt.

Vân Khuynh bị đau đớn trong bụng dǎn vặt lập tức run rẩy tiếp nhận được, ăn xuống.

Trong bóng đêm, y không phát hiện dị dạng của Tân Vô Phong.

Sau khi ăn được, đau đớn giảm hẳn, Vân Khuynh vươn tay níu lấy quần áo Tân Vô Phong:

“Cảm tạ đại ca, vừa rồi... Đau quá...”

“Ngô...”

Tân Vô Phong cũng thõng khổ rên rỉ một tiếng, hắn sắp khắc chẽ không được xung động muốn giết người, muốn chạm đến dòng máu ấm áp...

Hết lần này tới lần khác Vân Khuynh trải qua đau đớn, đáy lòng có chút yếu đuối... Hoặc là ủy khuất, gắt gao nắm chặt quần áo Tân Vô Phong không buông.

“Đại ca là thế nào nhớ ra đưa được cho ta???”

Vân Khuynh chậm rãi hỏi, được của Liên Cử thật tốt, nhanh như vậy đã thấy công hiệu, đau đớn trong bụng hầu như hoàn toàn rút đi.

Đôi mắt lóe ra ánh sáng đỏ tươi của Tân Vô Phong chuyển đến khuôn mặt Vân Khuynh.

Hơi chút dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tràn ngập ỷ lại của y, ánh mắt theo da thịt trắng nõn kia trượt xuống.

Vân Khuynh bởi vì đau đớn vừa rồi mà giãy dụa đập ra chấn bông, áo trong có chút lỏng lẻo, lộ ra da thịt trắng mịn nõn nà.

Nhin đến chiếc cổ thon dài xinh đẹp của y, yết hầu Tân Vô Phong cuộn một cái.

Thật muôn, thật muôn, thật muôn bẻ gãy cái cổ xinh đẹp kia...

Rất muôn, rất muôn, rất muôn cắn lén ném thử vị máu dưới da thịt xinh đẹp kia...

Ý thức càng ngày càng không rõ, hắn không tự chủ được vươn tay, sờ lên cổ Vân Khuynh.

Vân Khuynh lại càng hoảng sợ:

“Đại ca, ngươi sao...”

Y còn chưa nói xong, tay Tân Vô Phong bỗng nhiên bóp lên cổ y, chậm rãi siết chặt.

Xúc cảm da thịt dưới tay dị thường nhẵn nhụi non mềm, là ấm áp, mơ hồ có mạch đập nhảy lên, máu lưu động.

Tân Vô Phong đột nhiên yêu thích cảm giác dưới tay, dường như, so với giết người càng có thể khiến hắn thỏa mãn???

Ý thức được điểm này, tay hắn chậm rãi buông ra, bắt đầu xoa nhẹ lên chiếc cổ thon dài kia.

Vân Khuynh bị động tác của hắn làm cho sờn gai ốc, hết lần này tới lần khác Tân Vô Phong lại một câu cũng không trả lời y, Vân Khuynh trong bóng đêm mở to hai mắt, tiếng nói có chút run run:

“Đại... Đại ca... Đại ca ngươi...”

Tân Vô Phong lúc này đã nghe không được tiếng nói của y, Tân Vô Phong xoa đi xoa lại chậm rãi cảm thụ làn da giống như tơ lụa dưới tay.

Rất muôn nêm thử hương vị bên dưới làn da như vậy.

Ý niệm trong đầu vừa xuất hiện hắn liền lập tức hành động, tựa đầu đẽ sát vào cổ Vân Khuynh, lúc da thịt ấm áp chạm đến làn môi của hắn, hắn chậm rãi mở miệng.

Sau đó, cắn mạnh.

“Ô... A... Đại ca ngươi...”

Đau quá...

Vân Khuynh thở nhẹ, trong miệng Tân Vô Phong nếm tới tràn đầy mùi máu tươi.

Ánh sáng đỏ tươi trong mắt hắn càng thêm sáng sủa, cảm giác miệng đầy máu tươi khiến hắn trở nên hung phấn không thôi.

Đúng, đúng, chính là hương vị này, vị máu, hương vị khiến hắn muốn ngừng mà không được!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Trái Với Luân Lý

Tần Vô Phong say đắm loại cảm giác đem hàm răng xuyên thấu làn da, rơi vào trong mạch máu.

So với trước đây cảm giác sau khi hăn biến hóa, giết người còn sâu sắc hơn.

Bất tri bất giác, hàm răng bén nhọn, theo cổ trượt xuống dưới, lưu lại một đường vết tích loang lổ do gặm cắn đi ra.

Vết tích bị hăn cắn đều rách da, trong không khí mùi máu tươi dày đặc, chấn bông và áo đơn trước mắt đều có chút vướng víu.

Con mắt nhiễm ánh đỏ tươi hơi hơi chuyển tối, bàn tay to lớn trực tiếp xốc lên chấn bông, đem Vân Khuynh giây dựa đặt ở dưới thân, vươn tay xé rách quần áo của y.

Trong bóng đêm, Vân Khuynh cho dù trợn to hai mắt, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Đau đớn truyền đến từ cổ khiến y khó có thể chịu được, Tần Vô Phong cuồng loạn khiến y hoảng hốt.

“Ô... Đau quá... Đại ca ngươi... Người làm sao vậy???”

Tần Vô Phong dễ dàng xé toạc chiếc áo lót mỏng manh của y, da thịt trắng noãn mất đi che lấp, lập tức bại lộ ra ngoài.

Tình hình này thấy thế nào cũng không đúng, Vân Khuynh tay chân cùng lúc sử dụng đầy Tần Vô Phong.

Thế nhưng y giãy dụa, vào lúc này trong mắt Tân Vô Phong, chỉ như trò đùa.

Có điều, tuy chỉ như trò đùa, nhưng vẫn quấy rối nhã hứng hút máu của Tân Vô Phong, hắn thuận tay bắt lấy cổ tay Vân Khuynh, đem áp lên đỉnh đầu Vân Khuynh.

Thuận tiện, toàn bộ hạ thân hơi trầm xuống, ngăn chặn hai chân đá đạp lung tung của Vân Khuynh.

Đã không còn giãy dụa phiền lòng, trong mắt Tân Vô Phong, liền chỉ còn lồng ngực trắng noãn, trong đó thù du hồng nhạt khảm ở trên ngực, bởi vì gãy không khí lạnh mà trở nên cứng rắn, có vẻ dị thường mê người.

Hơn nữa, màu sắc của nó là màu đỏ, màu đỏ đậm, là màu Tân Vô Phong yêu nhất lúc này.

Bỏ qua lồng ngực trắng noãn mềm mại, Tân Vô Phong trực tiếp cắn lên thù du của Vân Khuynh.

Có lẽ là bởi vì mang thai, cho dù Vân Khuynh là nam tử, thù du của y cũng hơi trưởng lênh, Tân Vô Phong há miệng vừa lúc đem toàn bộ ngậm vào trong miệng, sau đó hàm răng sắc bén không chút nào chần chờ cắn xé.

“Hô... Đau quá...”

Vân Khuynh bị Tân Vô Phong thô lỗ làm cho đau đớn không ngớt, giãy dụa vô vọng, y chỉ có thể nỗ lực để mình tỉnh táo.

Vì sao Tân Vô Phong đột nhiên lại biến thành cái dạng này???

Lẽ nào đây là nguyên nhân Tân gia lão tổng quản đêm nay đến nhắc nhở Tân Vô Phong sớm một chút nghỉ???

Vân Khuynh trong lòng lạnh lẽo, đoán được Tân Vô Phong hiện tại làm ra loại cử động này nhất định là có nguyên nhân, thế nhưng, y vẫn như cũ không thể chấp nhận!!!

Mắt thấy tình huống càng ngày càng vượt quá, nam nhân trên người là đại ca của y, là đại ca của ‘tướng công’ y, trong bụng y, còn có hài tử của y và ‘tướng công’. Bọn họ sao có thể làm ra loại chuyện trái với luân lý này???

Chuyện thực trước mắt kích thích ý thức của Vân Khuynh, khiến đầu của y cũng mơ hồ đau đớn.

Gặm cắn và máu tươi như vậy hiển nhiên không đủ, Tân Vô Phong có chút nôn nóng, hắn lúc này từ lâu đã không còn trầm ổn nội liễm thường ngày.

Tay hắn sờ lên thân thể người dưới thân, hắn muốn xé tan y, tinh tế hưởng thụ khoái cảm sát ngược, còn có thể cảm thụ được huyết vū (mưa máu – nga nga!! có tên của ta a!! sorry mn cho ta bẩn loạn tí!!) khắp trời, hầu như là tuyệt vời tới cực điểm.

Thế nhưng, da thịt của người dưới thân so với tơ lụa thượng đẳng còntron mềm hơn, ngón tay hơi thô ráp vừa sờ lên, liền như bị hấp thụ, không bao giờ muốn dời đi nữa.

Trơn, mềm, mịn. Lại mang theo nhịp đập thuộc về sinh mệnh lực, cảm giác như vậy tốt đẹp ngoài ý muốn, tốt đẹp khiến hắn yêu thích không buông tay, chỉ muốn luôn luôn như vậy dán lên da thịt dưới thân, không bao giờ rời khỏi.

Ánh đỏ trong mắt hắn chuyển nhạt vài phần, nhưng bên trong lại nhiễm phai dục vọng thâm trầm.

Hắn thả nhẹ lực đao găm cắn, bởi vì vị máu này tuy rất tuyệt vời nhưng lại quá ít, không thể thỏa mãn hắn, hắn lại không nỡ phá hỏng xúc cảm da thịt tốt đẹp vạn phần ở dưới thân, chỉ dành nếm thử liếm liếm làn da trắng mịn kia.

Ở trên mặt lưu lại một chuỗi dấu hôn ẩm ướt, không có mùi vị, xúc cảm đầu lưỡi truyền đến cũng là mềm mại ấm áp, nhưng không mỹ vị băng máu, thế nhưng, trong bóng đêm Tân Vô Phong đem tất cả thu vào đáy mắt lại say đắm vết tích lưu lại trên làn da trắng nõn.

Đó là vết tích thuộc về hắn!!!

Cho dù mắt đi ý thức, đáy lòng Tân Vô Phong cũng hơi hơi rung động, giống như chuyện hắn đang làm hiện tại, là chuyện bí ẩn nơi đáy lòng hắn vẫn luôn khát vọng muốn làm.

Cho dù lúc này Tân Vô Phong còn chưa có dự định ăn tươi Vân Khuynh, thế nhưng hành động của hắn như trước quá mờ ám, Vân Khuynh bị hắn dọa toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như y mang thai hài tử của Vô Song lại tiếp tục như vậy với Vô Phong...

Sau đó, phải làm sao đây???

Y một mực chống lại động tác vô cùng thâm thiết của Tân Vô Phong, hai tay bị áp lên đỉnh đầu, hai chân cũng bị vững vàng đè nặng, toàn thân y giãy dụa, ngoài miệng cũng đau nhức hô lên song song vẫn khuyên bảo Tân Vô Phong.

Trong đầu Tân Vô Phong lúc này truyền đến đều là điên cuồng, ý niệm khát máu trong đầu, hắn vô ý thức áp chế ý niệm này, tận lực làm động tác khiến mình thoái mái.

Thân thể Vân Khuynh trong lúc giãy dưa, da thịt trắng mịn trên người y ma sát lên hai gò má môi lưỡi và bàn tay của hắn, không giống giãy dưa, ngược lại giống như là mèo con làm nũng.

Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ, nếu là toàn thân trần trụi, trực tiếp dán lên da thịt ấm áp kia, sẽ là loại cảm giác tốt đẹp đến thế nào???

Lúc này Tần Vô Phong tuyệt đối là một nam nhân thằng thắn nghĩ đến là làm, hắn lập tức thô lỗ xé tan quần áo trên người mình, ra tay mạnh mẽ, một chút cũng không thua đáng sợ dữ tợn lúc xé quần áo của Vân Khuynh.

Trong nháy mắt hai người hoàn toàn trần trụi da thịt gần kề, dục vọng dưới thân Tần Vô Phong liền từ từ tỉnh lại, thức tỉnh không hề dự triêu.

Dục vọng nóng bỏng thật lớn nhanh chóng ngẩng đầu, diễu võ dương oai chọc lên hai chân dài nhỏ của Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, lúc này, hình như thực sự trốn không thoát.

Trong đôi mắt đẹp sâu thăm dẩn dần tràn ra nước mắt, Vân Khuynh rất khó chịu, y vẫn coi Tần Vô Phong như thân đại ca, Tần Vô Phong vì sao muốn đối xử với y như vậy???

Vì sao muốn thương tổn y như vậy???

Tần Vô Phong cũng bị dục vọng đột nhiên nảy lên của mình dọa nhảy dựng, dưới thân sưng cứng khó chịu, khiến hắn nóng lòng hoan ái, loại cảm giác này, so với cảm giác sát niêm đi lên lại không có ai để giết còn thông khổ gấp trăm lần.

Con ngươi đỏ sậm của Tần Vô Phong thăng tấp nhìn chăm chăm thân thể dưới thân, từ xương quai xanh trở lên bị hắn thô lỗ làm cho huyết nhục lăn

lộn, tràn ngập máu tanh dày đặc, nửa người từ xương quai xanh trở xuống bị hắn hôn vết tích loang lổ, nhuộm lên một màu hơi thở tình dục.

Nửa người dưới lại vẫn như cũ một mảnh trắng noãn, hoàn mỹ không sứt mẻ, cũng không có nửa phần tổn hại.

Ánh mắt dừng lại trên cái bụng hơi hơi hở ra, cảm thấy nơi đó cực kỳ vướng víu, hắn muốn đem nó đè xuống, ý niệm này vừa mọc lên trong đầu, lập tức liền tiêu thất.

Bởi vì hắn bị cặp đùi tuyet trắng dưới bụng hấp dẫn.

Đôi mắt bùng cháy như lửa của hắn, nhìn quét một vòng thân thể dưới thân xong, liền dùng quần áo vừa bị xé tan đem hai cổ tay Vân Khuynh buộc lên đầu giường.

Sau khi trói tay Vân Khuynh, hắn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu dục vọng sưng cứng của hắn, cùng với đôi chân thon dài tuyet trắng của Vân Khuynh, hai tay của hắn dùng sức mở ra hai chân vốn không phải khép kín rất chặt.

“Không... Đừng như vậy... Đại ca...”

Tần Vô Song chưa từng trói tay Vân Khuynh, kinh khủng không thể nhúc nhích khiến y kinh hoàng không ngớt, hơn nữa cảm giác xấu hổ bị mở hai chân, khiến y không thể kháng nghị.

Tần Vô Phong nheo lại đôi mắt, nhìn ngọc hành xinh xắn hơi thăng lên giữa hai chân Vân Khuynh, rất nhanh liền thích nó, giống như tìm thấy món đồ chơi yêu thích, hắn vươn tay xoa lên ngọc hành.

Nhẹ nhàng búng lên, ngọc hành run rẩy, lập tức trưởng lớn vài phần.

“Ô... Không...”

Phản ứng thân thể khiến Vân Khuynh có chút tuyệt vọng, vì sao vào thời khắc nhục nhã như vậy thân thể y còn có thể có phản ứng???

Con ngươi lúc này của Tân Vô Phong vẫn như trước tồn tại màu máu, nhưng thiếu đi vài phần sát khí, mà là tràn đầy dục vọng.

Vị máu đã nếm qua, vị da cũng thử rồi, không biết vật nhỏ trong tay này hương vị thế nào???

Tân Vô Phong cúi đầu, đem ngọc hành có vẻ càng trở nên phẫn chấn ngậm vào, thoảng cái ngậm vào sâu trong cổ họng.

“Ô... A a...”

Động tác vô cùng thân thiết như vậy, chỉ có Vô Song làm cho y, vừa rồi địa phương bí ẩn trong thân thể bị người thường thức đã là cảm thấy thiện, hiện tại bỗng nhiên bị khoang miệng trơn mềm như tơ bao bọc, càng khiến cho y run rẩy không ngớt.

Trong đầu y trống rỗng, cái gì đại ca đệ muội hài tử đều biến mất, chỉ có cảm giác trên có thân thể là trực tiếp nhất.

“Không... Ân.. Ô...”

Cái lưỡi mềm mại quấn quanh thân ngọc hành, hàm răng mài lên đỉnh ngọc hành, từng dòng điện lưu từ trên làn da mạch máu của ngọc hành chạy tới khắp nơi trong thân thể, kích thích toàn bộ thân thể đều tê tê.

Mật huyệt khô khốc dưới ngọc hành, cũng bắt đầu lặng lẽ tràn ra ái dịch mùi hương thơm ngọt.

Ngón tay bị trói ngược lên đầu giường của Vân Khuynh hơi hơi buộc chặt, vì sao phản ứng hiện tại của thân thể lại kịch liệt như thế???

Hai chân bị tách xa hơi hơi ma sát muốn khép lại, ngọc hành bị người ngậm vào trong miệng, nơi dưới thân tràn ra ái dịch lại hơi co rút, dĩ nhiên cảm thấy có chút trống rỗng???

Trời!!! Đây là cái thân thể quái quỷ gì, tại sao lại trở nên như thế... Như thế... Dâm đãng???

Chẳng lẽ là bởi vì có mang sao???

Tần Vô Phong không ngừng nhẩm nháp hương vị dưới thân, dục vọng bắn thân lại trưởng xanh tím khó chịu đến cực điểm, cái loại tình tự khó chịu này khiến hắn cảm thấy không ổn, bởi vậy hắn cũng không nhẹ nhàng với ngọc hành trong miệng.

Hàm răng không chút khách khí gặm cắn, khiến Vân Khuynh song song vui sướng lại trốn không thoát đau đớn dǎn vặt.

Khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mỹ của y ửng đỏ thành một mảnh, biểu tình dường như vui thích mà thống khổ, một đôi lông mày mảnh khảnh gắt gao nhíu lại, hàm răng trắng noãn hoặc là cắn sâu vào môi dưới mềm mại, hoặc là nhẹ nhàng mở ra rên rỉ vài tiếng.

Lý trí hai người lúc này, đều hết thảy bị ném tới trảo oa quốc.

Đây lòng Vân Khuynh một chút cũng không có tuyệt vọng ngày ấy bị Ngụy Quang Hàn khinh bạc, thậm chí là có chút vô tình trầm luân, khó có thể tinh táo trong biển cả dục vọng.

Rốt cục hai người, trong lúc ngọc hành của Vân Khuynh vừa thống khổ vừa vui sướng co giật giải phóng, hơi hơi thanh tịnh một ít, không, phải nói thanh tịnh chỉ có Vân Khuynh mà thôi.

Lúc đó, toàn thân y như nhũn ra, ngón chân hơi co lại, khoái cảm của y mãnh liệt hơn Tần Vô Phong nhiều, y ngậm lớn thở phì phò, đáy lòng có

chút phiền muộn có chút vui sướng có chút kinh khủng lại có chút bẽ tắc, phức tạp đến cực điểm.

Khi lý trí một lần nữa trở lại trong đầu, thân thể y chật rã i lạnh xuống, thế nhưng còn chưa lạnh hẳn, đã bị đau đớn kịch liệt cắt đứt.

“Ô...”

Lửa nóng cực lớn giống như lưỡi dao sắc bén nóng bỏng, không hề dự triệu, không thể ngăn cản, ác liệt, một tấc một tấc kéo căng mật huyệt nhỏ xinh phía dưới ngực hành.

Hai chân Vân Khuynh không ngừng run rẩy, không có bất cứ dự báo trước nào, dục vọng lớn không thể tin nổi xâm nhập khiến đầu của y trống rỗng.

Không có một chút chuẩn bị tâm lý, mật huyệt một tấc cũng chưa khai phá, gần như chỉ tràn ra một chút ái dịch, căn bản không thể hàm chứa phân thân đột nhiên cường thế xâm lấn như vậy, kịch liệt đau đớn tuyệt không thua lần đầu tiên bị xâm nhập, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh vẫn vẹo.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Đúng Lúc Tỉnh Lại

“Ô... A...”

Hai tay bị trói ở đầu giường kịch liệt giãy dụa, ngón tay mảnh khảnh siết đến trắng bệch, thân thể Vân Khuynh kịch liệt run rẩy, đau đớn khó có thể chịu được, thốn khổ từ trong mật huyết truyền tới toàn thân các nơi, không ngừng kích thích đầu óc của y, khiến y không thể kiềm chế rên lên đau đớn.

Tần Vô Phong bị rên rỉ thống khổ của y giật mình, một loại vô ý thức, cảm giác thương tiếc bất cứ lực lượng nào cũng không thể ngăn, không hiểu từ đáy lòng tuôn ra, ngăn cản dã thú trong thân thể hắn rực rịch.

Hắn lặng lẽ đem phân thân chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh, cùng đợi y thích ứng, song song môi hắn không chút gián đoạn lưu lại vết tích của mình trên da thịt trắng mịn của Vân Khuynh.

Đau đớn xé rách khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh triệt để trắng bệch, ở chỗ sâu trong thân thể không ngừng co rút đau đớn, tác động mật huyết nhỏ hẹp, phân thân Tần Vô Phong chôn trong cơ thể y cho dù không động, cũng có thể cảm thụ được cực hạn khoái cảm.

Nội bích ẩm ướt nóng bỏng gắt gao bao vây lấy dục vọng của hắn, không ngừng nhúc nhích song song còn có lực hấp thụ thật sâu, khiến hắn chỉ muốn hòa tan trong một mảnh ướt mềm này.

Cái gì máu, cái gì giết chóc, cuồng ma chi chứng này, ý niệm điên cuồng trong đầu này, vào lúc này tiêu thất vô tung vô ảnh, Tần Vô Phong cả người đều bị dục vọng khống chế.

Hắn không thể nhịn thêm, môi dưới của Vân Khuynh bị hàm răng trắng noãn của y cắn đến máu chảy nhẽ nhại, đôi mắt to đẹp đóng chặt, lông mi dài dày run run không ngớt, mặt trên còn mang theo giọt lệ trong suốt, dần thành tảng lớn nước mắt, theo khói mắt của y không ngừng rơi vào trong tai trong gối đầu.

Lúc này Vân Khuynh đã vô tâm miệt mài theo đuổi chuyện này là đúng hay sai, gần chỉ là đau đớn trên thân thể, khiến y khó có thể chịu được.

Nhưng dục vọng của Tân Vô Phong lại nhưng có không cách nào tiếp tục khắc chế.

Cho nên nội tâm phiền táo của hắn, vứt bỏ một trận nhu tình thương tiếc trong lòng, khiến hắn không tự chủ được đem dục vọng nóng bỏng của mình kéo ra thân thể Vân Khuynh, rồi lại hung hăng đẩy đi vào.

“Không... Đau quá... Ô ô ô.... Ô ô...”

Lúc này Tân Vô Phong đã không còn nhiều kiên trì, mật huyết nhỏ hẹp của Vân Khuynh vì lâu không được yêu, hơn nữa bị thô lỗ tiến nhập...

Cho dù thân thể Vân Khuynh có cảm giác, cho dù lúc trước mật huyết tự động tiết ra ái dịch, Vân Khuynh vẫn cảm thấy rất đau rất đau.

Tân Vô Phong không có lý trí căn bản chẳng bận tâm đến Vân Khuynh, chỉ biết vui sướng tràn trề lao vào trong mật huyết nhỏ hẹp chặt trí của Vân Khuynh.

Trong lúc vọt vào mãnh liệt ma sát nội bích mà qua, thân thể Vân Khuynh bị dǎn vật run rẩy, không biết là do đau nhức nóng bỏng, hay là do khoái cảm quen thuộc mà xa lạ.

“Ô a... Đau... Ân...”

Đúng vậy, rất đau, thế nhưng thân thể kỳ quái này, bị người xâm nhập như vậy, như trước có cảm giác, hơn nữa, cảm giác tê dại đi theo đau đớn, bắt đầu là thật nhỏ từng đát, chậm rãi, giống như điện lưu, thoảng cái truyền khắp các nơi thân thể.

Cảm giác mâu thuẫn trùng kích trong cơ thể y, vừa đau nhức vừa vui sướng, hai loại cảm giác cực hạn như vậy bức y gần như tan vỡ.

Vân Khuynh không biết, rên rỉ rất nhẹ rất quyến rũ của y, hữu khí vô lực, như là mèo con thở dốc, gãi đến lòng người.

Cũng khiến cho dục vọng của Tân Vô Phong càng thêm khó có thể khống chế, cứ như vậy, Tân Vô Phong lại càng không thể buông tha y.

Theo thời gian lan tràn, mặt huyệt bị ra vào mấy lần bắt đầu chậm rãi thích ứng Tân Vô Phong lửa nóng xâm lấn, thống khổ cũng chậm rãi rút đi, lưu lại khoái cảm cực hạn thâm nhập xương tủy.

“Ân a... A... Chậm một chút... Hô...”

Vân Khuynh thống khổ rên rỉ, cũng vào lúc tại thân thể trầm luân, rên rỉ trở nên càng thêm quyến rũ.

“Không không... Muốn... A a a...”

Ngọc hành phía trên mặt huyệt trưởng đau không ngớt, lúc chuẩn bị đợi phát động, lại bị người trên thân ác liệt lấy ngón tay bóp chặt.

Hai tay bị trói không thể nhúc nhích, đôi chân dài nhỏ trắng nõn của y người trên thân mạnh mẽ vòng qua eo, dục vọng lửa nóng liên tục xâm chiếm thân thể y.

Dồn dập, sắc bén, như cuồng phong gió bão, không ôn nhu cũng không thô lỗ, gần chỉ là cường thế, nắm giữ tuyệt đối quyến khống chế.

Thuận theo khát vọng sâu nhất nơi đáy lòng, Tân Vô Phong thực túy biết vị, khó có thể bỏ qua, phân thân cực lớn cho dù bạo phát trong cơ thể chặt trí lửa nóng của Vân Khuynh, cũng vẫn như cũ cứng rắn như lúc đầu.

Vì vậy, đêm này, có chút dài dằng dặc, trận tình sự này cũng còn dài.

Người bên trong, cũng càng thêm hỗn loạn.

Gió tuyết ngoài cửa sổ chậm rãi thành lớn, dùng một mảnh trăng bạc che lấp trời đất, tiếng gió thổi vù vù che giấu rên rỉ một phòng.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, ánh nắng sáng sủa chiếu lên song cửa sổ mỏng manh.

Tình sự trên gường vẫn chưa dừng lại.

Toàn thân Vân Khuynh mềm yếu vô lực, thanh âm cũng khàn khàn không thể phát ra âm thanh, thân thể mảnh khảnh dưới sự cướp đoạt của Tân Vô Phong triệt để rơi vào tay giặc, mềm thành một đoàn.

Trong đầu y một mảnh không rõ, chỉ có khoái cảm vô tận, cùng với mệt mỏi không thể miêu tả.

Bụng của y mơ hồ đau nhức, nơi riêng tư bị ra vào không ngừng, càng là đau đớn bỗng rát.

Song song đau đớn là vừa tê vừa ngứa, khiến y căn bản phân không rõ chính mình là thống khổ hay vui sướng.

Ý thức của Tân Vô Phong chậm rãi tỉnh táo lại, thân thể bị dục vọng nắm trong tay, vẫn đang máy móc vận động, Tân Vô Phong vừa tỉnh táo lại có chút mê man thân mình đang ở nơi nào.

Thế nhưng, cảm giác phân thân bị nội bích nóng bỏng bao bọc gần như là muôn hòa tan, vui sướng khiến hắn muôn rên rỉ.

Hắn hơi nhắm mắt lại, phóng túng thân thể còn chưa triệt để tinh táo, tiếp tục rong ruổi trong thân thể người dưới thân.

“Đau...”

Đau đớn trong bụng bắt đầu chậm rãi kịch liệt lên, mơ hồ đau xót lúc đầu, chậm rãi trở nên bén nhọn.

Vân Khuynh mệt mỏi tới cực điểm nhanh chóng nghĩ tới hài tử trong bụng, trong lòng không thể ức chế bắt đầu kinh hoảng.

Y cố gắng giãy dụa thân thể không có một chút sức lực:

“Bụng... Đau...”

Võ công của Tân Vô Phong thuộc hạng cao thâm, thanh âm của Vân Khuynh dù nhỏ hơn nữa. Hắn cũng có thể nghe thấy.

Nghe thấy thanh âm thống khổ của Vân Khuynh, hắn lập tức triệt để tinh táo lại, trong lòng lo lắng không ngớt, mở mắt, xúc cảm trắng mịn dưới thân dưới tay khiến hắn có chút ngạc nhiên khiếp sợ.

Khi hắn triệt để ý thức được mình đang làm cái gì, trong đầu hắn trống rỗng, không thể suy nghĩ.

Thật là không thể suy nghĩ, hắn... Hắn...

Thân thể còn đang tự có ý thức vận động, Vân Khuynh còn đang hô đau bụng.

Con ngươi màu đỏ của Tân Vô Phong khôi phục thành một mảnh đen kịt, đen không có một mảnh sáng bóng, con ngươi tối tăm của hắn mở thật to, bên trong là một mảnh mờ mịt và không dám tin tưởng.

“Vân nhi...”

Run run đôi môi, thì thào như tự nói, hắn gọi tên người ở dưới thân.

Đôi mắt tràn ngập nước mắt của Vân Khuynh cầu xin nhìn hắn:

“Ô... Đại.... Đại ca.... Buông tha... Buông tha ta... Bụng... Rất.... Đau nhức...”

Đau nhức bén nhọn lan tràn từ bụng, hài tử, Vân Khuynh sợ hài tử của y sẽ xảy ra chuyện.

Cái đầu hỗn độn vô lực, ngoại trừ hài tử cái gì cũng nghĩ không vào.

Vân Khuynh rên rỉ đem Tân Vô Phong còn trong tư tự mờ ảo kéo lại.

Khuôn mặt tuẫn tú của Tân Vô Phong trắng bệch thành một mảnh, chuyện đêm qua, như chớp giật quay về trong đầu hắn.

Khi cuồng ma chi chứng của Tân Vô Phong phát tác, Tân Vô Phong không có ý thức, thế nhưng, chờ đến lúc cuồng ma chi chứng tiêu thất, hắn lại có thể rõ ràng biết đến, lúc cuồng ma chi chứng phát tác hắn đã làm gì.

Ví như, rất nhiều năm trước, một đêm đỏ tươi như máu, trở thành ký ức vĩnh hằng trong đầu hắn, đau thương và hối hận không thể xóa nhòa.

Cho nên đến khi hắn triệt để tỉnh táo lại, đêm qua đưa được cho Vân Khuynh, cùng với sau đó, hắn là thế nào bức bách Vân Khuynh, thế nào trói lại cổ tay y, thế nào hôn lên thân thể y, thế nào giữ lấy y...

Toàn bộ tất cả tất cả, đều đang quay về trong đầu hắn.

Nhớ tới đêm qua, hắn đột nhiên hiểu kỳ nỗi hắn tiến nhập là cái gì???

Nam nhân có thứ đó sao???

Lẽ nào đó chính là nguyên nhân Vân Khuynh có thể mang thai...

Thân thể Tân Vô Phong đã ngừng lại, mêt huyệt nóng bỏng dưới thân Vân Khuynh vẫn đang bao vây lấy phân thân theo quán tính hơi hơi nhúc nhích của hắn, không ngừng nhiễu loạn suy nghĩ của hắn.

“Đau nhức...”

Vân Khuynh yếu ớt rên rỉ khiến hắn bừng tỉnh, đáy lòng hắn tràn ngập hối hận, thương tiếc, vô thố, hoảng loạn, cùng với một chút ngầm vui vẻ.

Thế nhưng hiện tại, toàn bộ vấn đề đều không kịp nghĩ, không kịp giải quyết.

Trong lúc Vân Khuynh mang thai hắn cưỡng bức Vân Khuynh, hiện tại Vân Khuynh kêu lên đau đớn, nhất định là do tối hôm qua hắn làm quá mức.

Vấn đề này dứt bỏ trước đã, chỉ có thân thể Vân Khuynh mới là quan trọng nhất lúc này.

Tân Vô Phong nhẫn nhịn khuôn mặt tuẫn tú vì hối hận mà vặt vẹo, lập tức đem phân thân của mình còn chôn ở trong mêt huyệt của Vân Khuynh rút ra.

Quả nhiên, mặt trên kéo ra phần lớn thể dịch song song cũng dính đầy vết máu, thấy vết máu này, tâm Tân Vô Phong bỗng nhiên cứng lại.

Hắn yêu Vân Khuynh, thế nhưng, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ bính Vân Khuynh, hắn chỉ muốn yên lặng yêu y, bởi vì hắn không muốn phá hỏng hạnh phúc hiện có của Vân Khuynh.

Thế nhưng, vào lúc cuồng ma chi chứng phát tác, hắn dĩ nhiên huých Vân Khuynh...

May mắn hắn không có giết Vân Khuynh.

Nếu có thể lựa chọn, hắn tình nguyện giết thêm vô số người cũng không muốn thương tổn Vân Khuynh.

Mặc kệ hắn muốn hay không muốn, có nguyện ý hay không, hắn đều đã huých Vân Khuynh.

Hắn huých Vân Khuynh, đã là vạn phần có lỗi với Vô Song, nếu như hài tử trong bụng Vân Khuynh xảy ra chuyện, như vậy hắn liền thực sự nên tự sát tạ tội.

Cấp tốc rời khỏi thân thể Vân Khuynh, không để ý thân thể vẫn đang trần trụi, hắn lập tức cởi trói cổ tay Vân Khuynh, ngón tay thon dài đặt lên trên cổ tay bị trói đến sưng đỏ của y, trong đôi mắt tối tăm tràn đầy đau lòng và hoảng loạn:

“Còn may... Còn may, chỉ là thoáng động thai khí...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Giang Hồ Ma Quân

Khôn thành, Văn Hương Các.

Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiếu Ca đều mang theo tâm tình không thoái mái, một lần nữa về tới phòng thuê, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận nhìn bọn họ vẻ mặt quái dị, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Bạch Khuynh Vận nhíu mày: “Bất Kinh huynh không phải đi xem mỹ nhân sao, mặt mày sao lại thế kia??? Hay là... Bất Kinh huynh bị Sở huynh đe...”

Bắt kẻ thông dâm??

Từ tiếp theo, không thích hợp nói trước mặt Liên Cừ của hắn, hắn không nói hết, thế nhưng, nguyên nhân chính là vì như vậy, mới càng dẫn tới mọi người miên man bất định.

‘Phiêu Nhiên’ theo sát phía sau Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiếu Ca nghe vậy che miệng cười, rõ ràng là một nam tử, nhưng lại có phong tình thuộc về nữ tử.

“Đích xác, vừa rồi Sở công tử chính là quấy rối ta và Bất Kinh công tử, chúng ta, vừa mới hôn một chút Sở công tử liền vọt vào...”

“Cái gì?? Người hôn đại ca của ta?”

Sở Tiếu Ca trừng lớn hai mắt, lập tức nhân lúc Hiên Viên Bất Kinh còn chưa phản ứng, dễ dàng đem môi mình, ấn lên khuôn mặt Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh bị dọa đến sắc mặt trắng bệch: “Tiếu Ca ngươi...”

Tuy rằng bình thường hai người này cũng rất thân cận, thế nhưng, còn chưa bao giờ càn rỡ vô cùng thân thiết như hôm nay, Hiên Viên Bất Kinh mặt ngoài phóng đãng không kềm chế, nhưng trong khung kỳ thực rụt rè hơn bất kỳ ai.

“Ta tiêu độc cho đại ca, ai biết tử nhân yêu kia ngoài miệng có độc hay không?”

Hài tử ngay cả hôn mê cũng không biết, biết cái gì là tiêu độc chứ.

Hiên Viên Bất Kinh thở dài lắc đầu: “Về sau, Tiếu Ca không được hồn đồ như thế.”

Sau đó hắn hung hăng trừng mắt ‘Phiêu Nhiên’: ” ‘Phiên Nhiên’ cô nương, ngươi nếu như thực sự trông rõng tịch mịch, phía dưới có rất nhiều công tử đều cam tâm tình nguyện cùng ngươi, có muốn Bất Kinh giúp ngươi kêu hai người lên đây hay không???”

Con ngươi đen tuyền của ‘Phiên Nhiên’ lóe lóe, có chút bất mãn Tiếu Ca thân thiết với Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng nghĩ lại, hai người này làm thằn bộ ở chung đã lâu, thậm chí kết bái làm huynh đệ, vô cùng thân thiết cũng rất bình thường.

Mà quan trọng hơn là, bọn họ thân thiết, liên quan gì đến hắn??? Hắn vì sao lại cảm thấy mất hứng???

Khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp của hắn mang theo dáng cười kẻ khác kinh diễm: “Bất Kinh công tử nói đùa, vì mười vạn lượng hoàng kim kia, đêm nay ‘Phiêu Nhiên’ cũng chỉ nguyện cùng ngươi.”

Nói đến mười vạn lượng hoàng kim, Hiên Viên Bất Kinh liền cảm giác có chút bức mình, hắn là mắt bị mù, thế nào sẽ vì gia hỏa trước mắt tổn

nhiều ngân lượng như vậy.

Mấy người đang nói chuyện, dưới lầu lại một mảnh kinh hô cùng ồ lên.

Dưới lầu chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một nam tử tuyêt y, quần trắng, áo trắng, làn da trắng đến dọa người, khuôn mặt lạnh lẽo như hàn băng, đẹp không giống nam nhân, đẹp gần như quý dị.

Trên lưng hắn vác một thanh kiếm dài mảnh, thân kiếm bị một tấm vải đen bọc lấy, tóc dài màu mực được buộc cao cao, hai bên tai buông xuống một lọn tóc, dưới cái trán trơn bóng lộ ra lông mày nhíu chặt với nhau, con ngươi đông lạnh của hắn nhìn quanh bốn phía: “Tân hoa khôi đâu?”

Người này, đối với khách quen của ‘Văn hương các’ mà nói cũng không xa lạ, hắn chính là ở trong ‘Văn hương các’ hơn mười ngày trước, giết hoa khôi Vũ Sa cô nương, giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

Toàn thân hắn mang theo một loại khí tức tịch mịch, lạnh đến mức khiến cho người ta lạnh lẽo trong lòng, trên khuôn mặt tuấn mỹ đến gần như xinh đẹp của hắn không có nửa phần biểu tình.

Thân thể đơn bạc ngoài ý muốn, người định lực không mạnh, nhìn hắn, chỉ sợ sẽ nghĩ người này rất khiến người ta yêu thương.

Dưới lầu Thủy Linh Lung lúc trước bị Sở Tiếu Ca đe dọa ngất đi vừa tỉnh lại thấy Dạ Lạc Huyền hai mắt lại lật, chỉ muốn tiếp tục ngất xỉu.

Bốn phía rất nhiều người đã bắt đầu chạy trốn rời đi.

Thủy Linh Lung mắng ở trong lòng thiên sát, hoa khôi ‘Văn hương các’, rốt cuộc đã đắc tội vị đại gia này ở chỗ nào, khiến cho hắn chỉ thích tìm ‘Văn hương các’ bọn họ gây chuyện???

Trong lúc nàng luống cuống, Dạ Lạc Huyền đã không còn hứng thú hỏi lại lần thứ hai, trực tiếp rút kiếm ở phía sau, đặt trên cổ Thủy Linh Lung, mắt thấy sẽ đè xuống.

Trên lầu vang lên một thanh âm hơi tức giận.

“Ta ở chỗ này!”

Dạ Lạc Huyền này, quá không đem ‘Văn hương các’ bọn họ để vào mắt!!

Tuy nói chỉ là thanh lâu, thế nhưng, nếu đã trở thành một trong tam đại thanh lâu của Khôn thành, liền tương đương với một trong tam đại thanh lâu của toàn bộ Huỳnh Quang, vậy sao có thể chỉ là một thanh lâu tầm thường???

Dạ Lạc Huyền ngẩng đầu, thu hồi kiếm trông thấy ‘Phiêu Nhiên’ quyến rũ xinh đẹp, phi thân bay lên.

Dáng người của hắn mềm mại, tay áo tuyêt trắng phiêu phiêu, xa xa nhìn lại khiến người ta cảm thấy hư hư thực thực tựa như thiên tiên hạ phàm.

Chỉ là liếc mắt, mấy người Liên Cử trên lầu liền nhìn ra Dạ Lạc Huyền vô công không thấp.

Dạ Lạc Huyền bay đến trên lầu, một khắc cũng không dừng, lập tức ra tay, kiếm trong tay đâm về phía ‘Phiêu Nhiên’, ‘Phiêu Nhiên’ linh hoạt tránh thoát trường kiếm của hắn, lùi tới phía sau Hiên Viên Bất Kinh, bàn tay to rộng khoát lên vai Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh công tử, đêm nay ta là người của ngươi, ngươi phải bảo hộ tốt ta nga.”

Hiên Viên Bất Kinh tự nhiên hiểu ý hắn, hung hăng liếc mắt với hắn sau lại nhìn về phía Dạ Lạc Huyền, sửa sang sắc mặt nói rằng: “Dạ công tử, ta

nghĩ chúng ta cần nói chuyện, hành vi hiện tại của ngươi, trên lý luận là thuộc về phạm pháp.”

Giọng nói của Hiên Viên Bất Kinh dừng một chút, nhìn người bối phái.

“Thế nhưng, xét thấy ngươi là người của ‘Lưu Ly tiểu trúc’, mấy năm nay, tất cả mọi người đối với làm những chuyện ngươi làm, là mở một con mắt nhăm một con mắt.”

“Sao ngươi biết ta là người của ‘Lưu Ly tiểu trúc’????”

Da thịt vốn đã tuyêt trắng, nhuốm lên vài phần đỏ ửng tức giận, nhìn qua dĩ nhiên có vài phần đáng yêu, đôi mắt màu mực của hắn hiện lên rất nhiều tình tự phức tạp, chậm rãi thu hồi kiểm, thăng tấp, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh một chút cũng không sợ hắn, mặt không đổi sắc nói: “Ta vốn là không biết, thế nhưng hơn mười ngày trước ta nhận được thiếp mời đuổi bắt ngươi, tự nhiên là phải điều tra hết thảy về ngươi.”

“Ngươi... Ngươi còn biết cái gì??”

Đôi mắt Dạ Lạc Huyền chấn động giật mình, hung ác độc địa trừng mắt Hiên Viên Bất Kinh, thân thể căng cứng, dường như là trong nháy mắt sẽ nhào tới trước mặt Hiên Viên Bất Kinh, xé nát hắn.

Đáy mắt Hiên Viên Bất Kinh nhìn hắn, lặng lẽ nhuốm lên vài phần bi thương và một tia thương hại.

“Nên biết, không nên biết, ta đều đã biết... Bao gồm ngươi vì sao thích uống rượu, bao gồm ngươi vì sao lại tới nơi này giết hoa khôi ‘Văn hương các’.”

Hiên Viên Bất Kinh chậm rãi nói ra át chủ bài của hắn.

“Ngươi...”

Khuôn mặt tuấn mĩ đến xinh đẹp của Dạ Lạc Huyền triệt để vặn vẹo, con mắt đỏ hồng, dường như là mất đi lý trí, điên cuồng bắt đầu đánh về phía Hiên Viên Bất Kinh.

Dạ Lạc Huyền ra tay cực ác, gần như là đấu pháp liều mạng.

Hiên Viên Bất Kinh cho dù võ công cao, cũng ứng đỗi phi thường vất vả.

‘Phiêu Nhiên’ đứng ở một bên liên tiếp nhíu mày: “Các ngươi rõ cuộc tra được gốc gác gì của hắn, khiến hắn tức giận như vậy???”

Sở Tiếu Ca lo lắng nhìn Dạ Lạc Huyền dây dưa với Hiên Viên Bất Kinh, nếu như không phải sợ Hiên Viên Bất Kinh tức giận, hắn đã sớm đi tới giúp Hiên Viên Bất Kinh.

Lúc này nghe ‘Phiêu Nhiên’ hỏi vậy hắn thuận miệng đáp: “Quá khứ đáng thương khiến kẻ khác không thể tin nổi.”

Vừa trả lời xong hắn liền lấy lại tinh thần, trừng mắt ‘Phiêu Nhiên’: “Ngươi quản nhiều như vậy làm gì, ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi???

Sau khi nói xong hử một tiếng, lại xem chiến.

Bạch Khuynh Vận nhìn hai người còn chưa nói được mấy câu đã đánh nhau này, có chút đau đầu: “Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sao có thể mượn được tị độc châu?”

Trên khuôn mặt thanh nhã xuất trần của Liên Cử mang theo mỉm cười thong dong bình tĩnh.

“Không sao, Hiên Viên Bất Kinh không hồ là một trong tam đại thần bô, thân thủ của hắn nhìn qua phải cao minh hơn nhiều, sợ là cố ý nhường Dạ

Lạc Huyền, chờ Dạ Lạc Huyền trong lòng thoái mái, tự nhiên cũng dễ nói chuyện.”

Bạch Khuynh Vận giật mình: “Thực sự??? Như vậy cũng được???”

Liên Cừ gật đầu.

Đích xác theo như lời Liên Cừ, võ công của Hiên Viên Bất Kinh cao hơn Dạ Lạc Huyền rất nhiều, khi Dạ Lạc Huyền ý thức được điểm này liền ngừng tay, sắc mặt tái nhợt xấu xí muốn chết, bộ dạng bị khuất nhục thật lớn.

“Ngươi giết ta đi!”

Hiên Viên Bất Kinh ngừng tay: “Ngươi là giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền, cho dù trộm cũng là trộm đường chính, mà không phải để ta tùy tiện giết ngươi thế này.”

Dạ Lạc Huyền cười nhạt vài tiếng: “Chuyện dơ bẩn kia đã bị các ngươi biết, ta nào còn mặt mũi sống ở trên đời?”

Hiên Viên Bất Kinh nhăn mày: “Yên tâm, chuyện kia, ngoại trừ ta và Tiểu Ca, chúng ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, dù sao, nói cho bọn họ cũng vô ích với chúng ta.”

Dạ Lạc Huyền nũng nề thở dài một tiếng: “Cảm tạ.”

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu xem như là nhận, sau đó hắn mở miệng nói: “Như vậy, ngươi ngừng tay đi, đã giết một nữ tử vô tội, ngươi hắn là biết... Cho dù ngươi giết hoa khôi lần này, còn có thể có hoa khôi sau, cho dù ngươi giết người sau, vẫn còn có sau nữa. Chỉ cần ‘Văn hương các’ tồn tại, sẽ vĩnh viễn có hoa khôi ‘Văn hương các’, mà ngươi lại không có năng lực hủy diệt ‘Văn hương các’.”

Hiên Viên Bất Kinh nói, từng bước từng bước đánh lên trong lòng Dạ Lạc Huyền.

Dạ Lạc Huyền thăng thắn không thèm để ý hắn, trường kiếm cầm trong tay cầm về vỏ kiếm phía sau, trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu uống rượu.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận liếc mắt nhìn nhau, sự tình quả nhiên phát triển như bọn họ dự liệu.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tâm Tư Vân Khuynh

“Dạ công tử.”

Liên Cừ chậm rãi mở miệng: “Liệu có thể giúp tại hạ một chuyện???”

Dạ Lạc Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Liên Cừ, trông thấy đối phương là một nam tử thanh nhã như sen, không khỏi giật mình dưới đáy lòng.

Người này, chí ít nhìn qua lần đầu tiên, không đáng ghét.

“Chuyện gì?”

Liên Cừ cúi đầu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thỉnh mượn tị độc châu dùng một chút.”

Động tác của Dạ Lạc Huyền dừng lại: “Ngươi muốn tị độc châu??”

Trên khuôn mặt trắng đến quá phận của hắn như trước không có biểu tình, đáy mắt lại hiện lên một chút suy nghĩ.

Liên Cừ lắc đầu: “Không, không phải muốn, chỉ là mượn dùng một chút mà thôi.”

Làn da tái nhợt của Dạ Lạc Huyền lộ ra hàn ý, hắn hơi mím môi: “Ngươi là ai, vì sao lại đến chọc ta mượn tị độc châu???”

Tị độc châu, là sau khi hắn giết người kia thất bại bị trọng thương bị người tính toán trúng độc, người nọ mới đưa cho hắn, gần như chỉ có người nọ và hắn hai người biết, người trước mặt này là ai? Làm sao lại biết việc này???

Liên Cừ mỉm cười: “Ta là Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, chuyện tị độc châu, là sư bá nói cho ta biết.”

Đều là người ‘Lưu Ly tiểu trúc’, Dạ Lạc Huyền tuy rằng chưa thấy qua Liên Cừ, nhưng nhất định là biết Liên Cừ.

Liên Cừ cho rằng hai người đồng môn, Dạ Lạc Huyền sẽ cho hắn mượn tị độc châu, đáng tiếc Dạ Lạc Huyền làm việc, cho tới bây giờ đều không theo lẽ thường.

Bởi vậy mới nói Dạ Lạc Huyền luôn luôn cực kỳ ghét tị độc châu, phi thường muốn đem nó ném đi cũng không được bỗng dừng lại đưa cho hắn.

“Đưa tị độc châu cho ngươi... Có thể.”

Hơi trầm ngâm trong chốc lát, Dạ Lạc Huyền chậm rãi mở miệng, nói ra điều kiện của hắn: “Vừa lúc ta cũng cần một thứ, chỉ cần các ngươi có thể lấy được nó, ta có thể đem tị độc châu đưa cho các ngươi.”

Liên Cừ hơi nhíu mày: “Vật gì vậy??”

Thứ khiến cho Dạ Lạc Huyền tình nguyện đem tị độc châu đưa cho bọn hắn, nhất định là vật không tầm thường.

Trên khuôn mặt tái nhợt đến dọa người của Dạ Lạc Huyền hiện lên một tia tàn nhẫn: “Ta muốn tuyết liên.”

Nghe xong điều kiện của hắn, Liên Cừ mặt mày lập tức xoè ra, tuyết liên đương nhiên khó cầu, thế nhưng vô luận là với Thiên Cơ đảo hoặc là Tần gia mà nói, đều là dễ như trở bàn tay.

“Được, ta nguyện ý lấy tuyết liên trao đổi với ngươi.”

Đôi mắt đen nhánh của Dạ Lạc Huyền hiện lên một tia dị sắc: “Trước đừng vội đáp ứng, ta muốn không phải tuyết liên phổ thông, ta muốn chính

là hắc sắc tuyết liên hoa.”

Chỉ cần tìm được hắc sắc tuyết liên hoa, hắn có thể luyện thành võ công cao nhất, đến lúc đó hắn sẽ không bao giờ bị người nọ đùa bỡn trong tay nữa.

Hắc sắc tuyết liên hoa???

Có vẻ như là giống ba hiếm nhất trong tuyết liên???

Bạch Khuynh Vận thấy Liên Cử sắc mặt khó xử, không khỏi nhăn mày, nói với Dạ Lạc Huyền: “Hắc sắc tuyết liên hoa? Có phải là có chút khó không? Liệu có thể đổi một loại khác???”

Hiên Viên Bất Kinh hơi hoi lắc đầu, Bạch Khuynh Vận không biết tính nết Dạ Lạc Huyền, nhưng hắn sao lại không biết???

Cứ theo lời của Bạch Khuynh Vận nói đến, phỏng chừng Dạ Lạc Huyền liền mang theo tị độc châm trực tiếp phất tay áo rời đi.

Dạ Lạc Huyền không thích nói chuyện với người khác, đối với người để mắt, cần để ý nhất định sẽ để ý, đối với người chướng mắt, cẩn bản là không để vào mắt.

Người này làm việc tuyệt đối là bằng tâm tình của mình, kỳ thực là bốc đồng khiến kẻ khác phải giật sôi.

“Dạ công tử.”

Hiên Viên Bất Kinh mở miệng muốn khuyên bảo gì đó, lại bị Liên Cử cắt đứt.

Liên Cử kiên định nhìn Dạ Lạc Huyền: “Thỉnh Dạ công tử hỗ trợ chỉ điểm một chút hắc sắc tuyết liên hoa sinh trưởng ở nơi nào, Liên Cử nguyện ý thử tìm kiếm nó.”

Dạ Lạc Huyền lắc đầu: “Ta chỉ biết là nó xác thực từng tồn tại, về phần sinh trưởng ở nơi nào ta cũng không biết.”

“Ta nhưng thật ra có biết một chút.”

Hiên Viên Bất Kinh nói, vẻ mặt có chút chần chờ.

Liên Cử kinh hỉ nhìn về phía hắn, Hiên Viên Bất Kinh không rõ là một trong tam đại thần bộ, biết sự tình vô số người khác không biết đến.

“Vậy thỉnh Bất Kinh huynh nói cho Liên Cử hắc sắc tuyết liên ở nơi nào.”

Hiên Viên Bất Kinh ngồi xuống bên cạnh Dạ Lạc Huyền, vẻ mặt có chút mờ ảo: “Hắc sắc tuyết liên, trong rất nhiều năm bị một tà phái giang hồ gọi là ‘Thần thánh chi hoa’, bọn họ tu luyện một loại võ công kỳ quái, dùng hắc sắc tuyết liên hoa có thể làm ít công to, bởi vậy bọn họ gây rồng rất nhiều giống hoa này.”

Ở đây tất cả mọi người đều nhìn Hiên Viên Bất Kinh, cùng đợi hắn nói tiếp.

“Sau đó tà phái kia bị người hủy đi, hắc sắc tuyết liên hoa cũng không ai biết... Ta biết tà phái kia năm xưa rồng hắc sắc tuyết liên hoa ở chỗ nào, Liên đảo chủ có thể đi chỗ đó nhìn một cái.”

Liên Cử giống như nhìn thấy tia sáng bình minh, lập tức gật đầu, ấn tượng đối với Hiên Viên Bất Kinh, cuối cùng cũng tốt hơn một chút: “Như vậy, cảm tạ Bất Kinh huynh chỉ điểm.”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu, sau đó nói với Dạ Lạc Huyền: “Lấy thái độ làm người của Thiên Cơ đảo chủ cùng danh dự của Bạch gia thiếp chủ... Đặc biệt Bạch gia thiếp chủ chính là một thương nhân, phi thường chú trọng danh dự. Ta nghĩ, nếu như Thiên Cơ đảo chủ thực sự cần tị độc châu,

Dạ công tử có thể đem tị độc châu cho Thiên Cơ đảo chủ và Bạch thiếu chủ mượn trước, chờ bọn hắn cứu người xong, sau đó đi tìm hắc sắc tuyêt liên hoa cho ngươi.”

Hiên Viên Bất Kinh đưa ra yêu cầu này là bởi vì hắn biết Dạ Lạc Huyền vì sao cần hắc sắc tuyêt liên hoa.

Liên Cử và Bạch Khuynh Vận cho rằng Dạ Lạc Huyền sẽ không đáp ứng, ai biết Dạ Lạc Huyền dĩ nhiên nhàn nhạt liếc nhìn Liên Cử và Bạch Khuynh Vận nói: “Tùy tiện, lúc nào dùng tới thì lấy.”

Dạ Lạc Huyền này...

Làm việc quả nhiên không giống người thường, nếu là người thường, nhất định phải lấy được hắc sắc tuyêt liên hoa trước, hoặc là biết được tin tức xác thực về hắc sắc tuyêt liên hoa, mới bằng lòng đưa đồ cho bọn hắn, nhưng Dạ Lạc Huyền...

Thế nhưng, mặc kệ nói thế nào, Liên Cử và Bạch Khuynh Vận cuối cùng cũng mượn được tị độc châu.

Về phần hắc sắc tuyêt liên hoa, chờ sau khi Vân Khuynh khôi phục, để Tân gia huynh đệ đi tìm là được.

Phương bắc, Giang thành, Tân phủ, ‘Vô viễn’.

Khi Tân Vô Phong chẩn đoán chính xác Vân Khuynh thoảng động thai khí, lập tức lung tung mặc quần áo, mềm nhẹ để Vân Khuynh nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong thanh âm khàn khàn như trước của hắn mang theo nồng đậm tự trách và áy náy: “Vân nhi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt trước, đại ca đi sắc cho ngươi chút được rồi sẽ trở lại.”

Nói xong không đợi Vân Khuynh phản ứng liền vội vã tháo chạy.

Tất cả động tác của hắn đều nhanh đến không thể tin nổi, Vân Khuynh thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần từ lúc đau bụng, đã bị Tân Vô Phong bọc vào trong chăn, chờ đến khi y triệt để lấy lại tinh thần, trước mắt từ lâu đã không còn bóng dáng Tân Vô Phong.

Vân Khuynh có chút hoảng hốt, Tân Vô Phong vừa rồi ôn nhu, còn có thể gọi y Vân nhi.

Vì sao lại biến nhanh như vậy?

Lẽ nào người tối qua không phải Tân Vô Phong???

Bằng không, nếu như là y, y thế nào có thể thản nhiên như vậy, thế nào có thể giống như trước không hề khúc mắc chiết cố y???

Ngón tay Vân Khuynh chậm rãi siết chặt, cầm lấy chăn, chăm chú nhắm mắt lại.

Trên thân thể ngoại trừ bụng ra, còn có tảng lớn da thịt đang mơ hồ đau đớn, hạ thể tối hôm qua bị Tân Vô Phong không khách khí chà đạp càng đau nhức không chịu nổi, hạ thể sưng đau thậm chí còn có thể cảm giác được dịch thể đang chảy ra...

Tất cả vết tích đều lưu ở trên người.

Toàn bộ đều đang nhắc nhở y không thể quên tối hôm qua xảy ra chuyện gì???

Tối hôm qua xảy ra cái gì?

Tối hôm qua y mang thai hài tử của Vô Song, nhưng lại rên rỉ dưới thân ca ca Vô Song, trằn trọc hồn hập.

Nghĩ đến Tân Vô Song, Vân Khuynh trong lòng co rút đau đớn, bất an và khủng hoảng thật lớn nảy lên trong lòng.

Trước đây độc chiêm dục của Tân Vô Song đối với y, Tân Vô Song ôn nhu, Tân Vô Song thâm trầm yêu say đắm, vào lúc này, đều chuyển hóa thành khuôn mặt dữ tợn, đang chỉ trích y bất trung, đang cười nhạo y phong đãng...

“Không...”

Y buông ra ngón tay, ôm lấy đầu mình, đau y đau nhức như muốn vỡ tung.

Giống như bị khí trời bên ngoài lây nhiễm, đáy lòng y bị chọc một lỗ hổng, khí lạnh vô tận cuồn cuộn không ngừng tràn vào.

Y phải làm sao đây?

Y nên làm cái gì bây giờ?

Y không thể tiếp tục thản nhiên đối mặt Tân Vô Phong, cũng không còn mặt mũi đối mặt với Tân Vô Song.

Y không phải nữ tử, lại càng không phải trinh tiết liệt nữ.

Thế nhưng, Tân Vô Phong và Vô Song, là huynh đệ!

Y làm thê tử của Vô Song ở tại Tân gia, nhất định phải đối mặt với Tân Vô Phong, có da thịt chi thân, y còn có thể thản nhiên hưởng thụ thương yêu như đệ đệ của Tân Vô Phong sao???

Y còn có thể... Bình yên thờ ơ nhìn Tân Vô Phong thú thê sao???

Không...

Vân Khuynh không dám cung không nguyện nghĩ tiếp vấn đề này.

Chưa nói đến xứng hay không xứng với quan hệ Tân gia, chỉ là vì Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người là huynh đệ, y đã là tồn tại không nên có, không nên tiếp tục ở lại Tân gia.

Thế nhưng...

Tay y xoa bụng còn mơ hồ co rút đau đớn, ở đây, hài tử này phải làm sao???

Trong lòng đau nhức hẫu như không còn cảm giác, vì sao lại phạm phải sai lầm như vậy, tội nghiệt như vậy???

Toàn bộ bình tĩnh, toàn bộ an bình, đều bị đâm qua đòn vỡ.

Y phải làm sao đây?

Vứt bỏ hai kiếp, vứt bỏ hạnh phúc thật vất vả mới có được mà rời đi sao???

Thế nhưng...

Y rất luyến tiếc, luyến tiếc Tân Vô Song, luyến tiếc hài tử trong bụng, luyến tiếc...

Trong ý nghĩ rối loạn bắt không được một chút tư tự, Vân Khuynh duy nhất nghĩ đến chính là trốn tránh.

Trốn tránh chuyện này, trốn tránh Tân Vô Song, trốn tránh Tân Vô Phong.

Trốn tránh tất cả tất cả.

Ý có một ý niệm mơ hồ muốn né tránh trong đầu, nhưng thế nào cũng không thể tập trung tư tưởng, nghiêm túc suy nghĩ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Vô Phong Quyết Định

Tần Vô Phong vội vã tháo chạy ra khỏi phòng, đóng cửa, nhìn bầu trời mênh mông, trong mắt hắn chỉ có mờ mịt.

Hắn chậm rãi bước vào trong đất tuyet, ngẩng đầu, hoa tuyet màu trắng bạc không ngừng phất phới rơi xuống mặt hắn, hai gò má hắn khiến lạnh cả người.

Thế nhưng cảm giác mát lạnh trên khuôn mặt dù thế nào cũng so ra kém ở trong lòng.

May là tối hôm qua không có ra tay giết Vân Khuynh, bằng không, hắn nhất định sẽ thông khổ suốt đời.

Thế nhưng...

Cho dù không giết Vân Khuynh, tình huống hiện tại, cũng chẳng tốt ở chỗ nào, hắn dĩ nhiên huých Vân Khuynh!!!

Hắn phải ăn nói thế nào với Vô Song?

Hắn phải ăn nói thế nào với đa nương?

Tạm thời dứt bỏ cái này không nói, dù chỉ là Vân Khuynh, Vân nhi, bị hắn huých, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào???

Y có thể hận hắn hay không, có thể bởi vì cảm thấy có lỗi với Vô Song mà làm ra chuyện ngốc hay không???

Tâm Tần Vô Phong loạn thành một đoàn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng hoảng loạn như thế, thế nhưng, nghĩ tới hài tử trong bụng Vân Khuynh...

Đã động thai khí, hắn phải ngao dược cho Vân Khuynh.

Tần Vô Phong thất thần thật nhiều lần, ngao dược ngao rất lâu, trong đầu hắn một hồi thoảng qua khuôn mặt đau lòng chỉ trích của Tần Vô Song, một hồi thoảng qua khuôn mặt kinh khủng phẫn hận của Vân Khuynh, một hồi lại đổi thành khuôn mặt không tán thành lại thất vọng của phụ mẫu.

Hắn phải làm thế nào??? Hắn nên làm thế nào???

Ai có thể nhìn thấu hắn chần chờ, ai có thể nhìn thấu mê man và thõng khổ giấu ở đáy lòng hắn, hối hận, tự trách???

Hắn phải làm như thế nào, mới có thể đem toàn bộ thương tổn kéo xuống thấp nhất, mới có thể duy trì hạnh phúc vốn có???

Buông tha Vân Khuynh???

Không không không, đó là người hắn yêu nhất, nếu đã bính thân thể của y, hắn nhất định phải phụ trách...

Hơn nữa, hắn đã sớm ở trong lòng nói cho chính mình, vô luận phát sinh chuyện gì, kiếp này đều phải thủ hộ bên người Vân Khuynh.

Không buông tha, vậy tranh thủ cho mình???

Nhưng, Vân Khuynh là thiên tử của đệ đệ hắn, mặc kệ phụ mẫu hắn có thể đồng ý, Vô Song có thể đồng ý, nhưng chỉ nói Vân Khuynh, Vân Khuynh sẽ nguyện ý sao???

Vân Khuynh thiện lương không muốn thương tổn Vô Song, lại thêm sâu yêu Vô Song kia, tất nhiên là sẽ không đồng ý.

Không thể buông tha, không thể tranh thủ, vậy phải như thế nào???

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh, đêm qua lửa nóng triền miên bỗng nhiên nhảy ra, da thịt trắng mịn, khuôn mặt nhỏ nhắn mây hồng...

Vân Khuynh là của hắn!!!

Đúng vậy, Vân Khuynh là của hắn, Vân Khuynh đã là của hắn, cho dù vốn dĩ Vân Khuynh là của Vô Song, nhưng hiện tại Vân Khuynh, cũng là của hắn.

Hắn sao lại ngốc như vậy, sao lại hỗn loạn như vậy???

Làm thế nào duy trì hạnh phúc hiện tại???

Đương nhiên là Vân Khuynh làm thê tử Vô Song, Vân Khuynh và Vô Song yêu nhau...

Khác biệt chính là, Vân Khuynh cũng làm thê tử của hắn, cũng yêu hắn...

Nói cách khác, chỉ cần hắn và Vô Song, cùng chung nắm giữ Vân Khuynh là được.

Ý nghĩ này có chút kinh thế hãi tục, chỉ có một nam nhân tam thê tứ thiếp, còn chẳng bao giờ có hai nam nhân thú một thê tử.

Thế nhưng, Tần gia bọn họ, suốt đời chỉ có thể thú một người thê tử, hắn huých Vân Khuynh, nên thú Vân Khuynh, hơn nữa chỉ có thể thú Vân Khuynh.

Gia tộc cố định, thành cái cớ trong lòng Tần Vô Phong.

Hắn biết, muốn thực hiện ý nghĩ của hắn...

Hắn và Tần Vô Song cùng yêu Vân Khuynh, sẽ rất khó, sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, thế nhưng...

Hắn sẽ nỗ lực tranh thủ...

Nguyên bản chỉ là muôn yên lặng thủ hộ, yên lặng yêu, thế nhưng trong lúc lơ đãng, đánh vỡ tầng cấm kỵ này, như vậy, hắn liền dũng cảm bước tiếp.

Hắn phải nỗ lực thắng được Vô Song tán thành, nỗ lực thắng được phụ mẫu đồng ý, đương nhiên, quan trọng nhất, hắn còn phải thắng được tình yêu của Vân Khuynh.

Sau khi quyết định, Tần Vô Phong tâm tình rộng mở trong sáng.

Tất cả nghiêm phạt và chỉ trích, hắn cũng không sợ, toàn bộ tất cả để hắn gánh vác, hắn nhất định sẽ đem toàn bộ chuyện này đều giải quyết viên mãn, cùng Vô Song thương yêu Vân Khuynh, cho Vân Khuynh một tương lai càng thêm hạnh phúc.

Tần Vô Phong bưng được, cẩn cẩn dực dực đi đến gian phòng của Vân Khuynh.

Trên đường đi đụng với Tân phủ lão tổng quản, lão tổng quản vừa thấy Tân Vô Phong liền thở ra một hơi: “Đại công tử, ta thấy được ở trên bàn chõ ngươi vẫn còn chưa uống, lại không thấy người, ta còn đang lo lắng... Người, ngươi không sao chứ???”

Tuy rằng đã nghĩ thông suốt, thế nhưng đáy lòng Tân Vô Phong vẫn còn đang tự trách mình gây thương tổn cho Vân Khuynh, cho nên sắc mặt của hắn không phải tốt: “Không có việc gì, Hồng thúc, ta tốt.”

Lão tổng quản vẻ mặt chần chờ: “Nhưng, ta thấy được thiếu gia chưa uống, giường chiếu.. Cũng rất chỉnh tề không có một chút ôn độ, không

giống như từng có người ngủ qua..."

"..."

Mặt mày Tân Vô Phong từ từ sắc bén lên: "Hồng thúc tại hoài nghi cái gì???"

Nhin Tân Vô Phong giống như con nhím, lão tổng quản nhìn Tân Vô Phong từ nhỏ lớn lên có chút sợ run, ngăn người: "Không, không có gì."

Đáy lòng Tân Vô Phong cảm thấy không hiểu có chút phiền táo, trước khi chuyện này được xử lý tốt, hắn không hy vọng có người biết chuyện hắn huých Vân Khuynh.

Cũng không phải hắn chạy trốn trách nhiệm, chỉ là, hắn sợ người khác nhàn ngón uế ngữ chọc cho Vân Khuynh thương tâm.

"Vậy là tốt rồi, Hồng thúc, ngươi đi lấy nước nóng đến đây, một hồi Vân... Ta muốn tắm rửa, hiện tại, ta mang được đến chỗ Vân nhi trước."

Lão tổng quản nhìn Tân Vô Phong, chỉ biết hắn quên mất một chuyện rất quan trọng.

"Đại công tử."

"Ân? Còn có chuyện gì?"

Nhin được trong tay, Tân Vô Phong có chút thất thần, Vân Khuynh luôn luôn không thích được đắc, ân, một hồi còn phải chuẩn bị một chút mứt hoa quả.

Nhin Tân Vô Phong rõ ràng như đi vào cõi thần tiên, lão tổng quản có chút dở khóc dở cười: "Đại công tử, hôm nay là mùng một năm mới."

Tân Vô Phong gật đầu: "Tôi hôm qua là đêm giao thừa, ta biết."

Đêm giao thừa này, khiến hắn vừa yêu vừa hận.

Yêu là viên mãn tâm nguyện của hắn, cuối cùng khiến cho Vân Khuynh trở thành của hắn, hận chính là, đêm giao thừa này hắn đánh mất bản thân, vô ý thức quá thô bạo, thương tổn Vân Khuynh, không chừng Vân Khuynh còn có thể bởi vậy mà sợ hắn đụng chạm...

Ngô, nếu thật là như vậy, đến khi hắn và Vô Song cùng nhau thương yêu Vân Khuynh, hạnh phúc của hắn chẳng phải là có nguy hiểm??? (^ ^)

Tần Vô Song nhất định rất ôn nhu, Vân Khuynh không nên ghét bỏ hắn thô bạo mới tốt..

Không được, nhất định phải tìm cơ hội tới một lần ôn nhu để Vân Khuynh biết, kỳ thực hắn cũng có thể rất ôn nhu...

“Mùng một năm mới là ngày lão gia phu nhân trở về.”

Lão tổng quản thở dài nhắc nhở Tần Vô Phong.

Lời của lão tựa như nước lạnh hắt lên đầu Tần Vô Phong.

Muốn chân chính có được Vân Khuynh, trở ngại chông chốt của hắn, trong đó có đa nương hắn hai tòa núi lớn.

“Ân, ta nhớ kỹ, chỉ là ta không thể xuất hiện trước mặt Vô Hạ, Hồng thúc một hồi giúp ta đưa đa nương vào thư phòng, ta có việc cần thương lượng với bọn họ... Được rồi... Hồng thúc trước đó đừng nói tin tức Vân nhi đang ở Tân gia cho đa nương, chuyện này, ta sẽ tự mình nói cho đa nương.”

Lão tổng quản gật đầu: “Được, ta sẽ không nói cho lão gia phu nhân, như vậy, đại công tử nhanh đi đi, ta xem được trong tay ngươi đều sấp lạnh, không tốt cho thân thể bệnh nhân.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Được rồi, phiền phúc Hồng thúc.”

Cáo biệt lão quản gia, Tần Vô Phong bưng được đi tới gian phòng Vân Khuynh.

Lúc Tần Vô Phong đến, Vân Khuynh còn đang đầu óc mất trật tự miên man suy nghĩ, Vân Khuynh nằm mơ cũng nghĩ không ra Tần Vô Phong lại ở trong thời gian ngắn như vậy, giải quyết nhanh chóng làm ra quyết định thuận lợi nhất...

Đây cũng là quyết định Vân Khuynh không dám nghĩ, cũng chẳng bao giờ hướng đến.

Đáy lòng quyết định cùng Tần Vô Song yêu thương Vân Khuynh, Tần Vô Phong liền thực sự coi Vân Khuynh như người của mình, lúc trước vì kinh hoảng xấu hổ sản sinh tối hôm qua, đều một loạt biến mất.

Tiếng mở cửa của Tần Vô Phong cắt đứt tư tự hỗn loạn của Vân Khuynh, ý thức được Tần Vô Phong làm bừa, thân thể dưới chăn bông của Vân Khuynh bỗng nhiên cứng đờ, khẩn trương siết chặt chăn bông trên người.

Vào thời khắc suy nghĩ không quá thanh tịnh này, Tần Vô Phong cũng không quên Vân Khuynh sơ lạnh, dùng nội lực khu trừ khí lạnh trên người mình mới tiến vào buồng trong.

“Vân nhi.”

Tần Vô Phong đem được đặt tới một bên, bước nhanh đi tới bên giường, vén lên màn giường, lúc này Vân Khuynh khẩn trương từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng đỏ thành một mảnh, lông mi dày dài run run không ngớt, hiện tại đối mặt với Tần Vô Phong, Vân Khuynh không thể khiến cho chính mình không xấu hổ.

Dù sao hai người quan hệ vốn rất thuần khiết, đột nhiên làm ra chuyện như vậy, lúc gặp lại khó tránh khỏi sẽ xấu hổ thẹn thùng.

Lần xấu hổ này, dĩ nhiên đem chuyện phạm nhẫn nào đó, đều quên sạch.

Bàn tay to lớn của Tân Vô Phong đặt lên trán y: “Ân, may là không có phát sốt, ta vừa rồi đi quá gấp, sợ đông lạnh đến ngươi, Vân nhi, đứng lên trước, uống được, uống xong ta giúp ngươi tắm rửa.”

Tân Vô Phong chậm rãi nói ra quyết định của mình, hắn dự định để Vân Khuynh mặt đỏ một chút, càng thêm đỏ hồng.

Vân Khuynh bỗng nhiên mở mắt, một đôi mắt màu mực có chút né tránh: “Không.”

Tân Vô Phong nhíu mày: “Không thể nào? Là không uống được hay là không tắm rửa??”

“Không... Không cần đại ca hỗ trợ, tắm rửa để ta tự làm là được.”

Tân Vô Phong không nhìn kháng nghị lựa chọn của y, trực tiếp đem được đưa đến bên môi Vân Khuynh: “Đến, uống được trước, chuyện khác, một hồi nói sau.”

Nghe Tân Vô Phong nói, tâm Vân Khuynh bỗng nhiên nhảy lên, chuyện khác... Bao gồm cả chuyện khiến y phiền não vừa rồi sao???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Cảm Tình Nghi Hoặc

Vân Khuynh vừa uống xong được, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vì đắng mà nhăn thành một đoàn.

Tần Vô Phong vốn yêu thương y muốn đi lấy mứt hoa quả cho y, vừa nhìn thấy hình dạng toàn bộ đáng yêu của y lại luyến tiếc rời khỏi, chỉ rót một ít trà cho y súc miệng.

Chờ đến khi Vân Khuynh được giải thoát khỏi được đắng, hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc xấu hổ.

Vân Khuynh bị ánh mắt cực nóng của Tần Vô Phong nhìn chăm chú mà hoảng hốt không ngớt, y cúi đầu: “Ta, thân thể ta khó chịu, muốn nghỉ ngơi thêm một chút...”

Ô ô, đáng ghét, người trước mặt này rõ ràng làm chuyện khiến người khác giận sôi với y, vì sao hiện tại lại không thể mặt không đổi sắc khí định thần nhàn đối mặt với hắn???

Vân Khuynh đối với chuyện tối hôm qua quả thực kinh hoảng, là sợ, là hổ thẹn với Tần Vô Song, nhưng đối mặt với Tần Vô Phong thật ra thì cũng không có quá nhiều oán hận, bởi vì hắn y mơ hồ đoán được Tần Vô Phong tối hôm qua có chút không thích hợp.

Nếu là trước kia, y đã sớm mở miệng hỏi tối hôm qua vì sao làm vậy, nhưng hiện tại, y chỉ muốn tránh, chỉ muốn ai cũng không nói về sự kiện này, trước khi y bị dọa rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, tốt nhất là coi như chuyện này chưa từng phát sinh...

Điểm này, Tân Vô Phong xem ra làm tốt hơn y nhiều.

“Thân thể khó chịu??” Tân Vô Phong lập tức khẩn trương, nhăn mày, thân thiết hỏi: “Có phải thân thể còn đau nhức không, ta tối hôm qua quá thô lỗ, sau đó sẽ không...”

Vân Khuynh nghe xong Tân Vô Phong nói, khuôn mặt vốn đã hồng gần như nhô máu lại càng thêm đỏ.

Chờ đến khi y phản ứng lại ý trong những lời này liền có chút choáng váng đầu.

Cái gì kêu tối hôm qua quá thô lỗ, sau đó sẽ không???

Sau đó sẽ ôn nhu???

Thiên sát không nên có sau đó.

Hai tay Vân Khuynh ở dưới chấn bông khẩn trương siết chặt, đối với chuyện tối hôm qua, Tân Vô Phong rốt cuộc là nghĩ như thế nào???

Bọn họ làm như vậy là sai, tối hôm qua đáng lẽ chính là một sai lầm nghiêm trọng, Tân Vô Phong không nghĩ làm thế nào để bồi cứu, trái lại còn vọng tưởng có sau đó???

Hắn...

Đáy lòng Vân Khuynh chậm rãi mọc lên vài phần ủy khuất, vài phần tức giận.

Lẽ nào Tân Vô Phong cho rằng y là một người tùy tiện, muốn bính thế nào thì bính?

Ngón tay Vân Khuynh càng siết càng chặt, hơn nửa ngày mới cố lấy dũng khí, nâng mi dự định chuẩn bị hỏi Tân Vô Phong rõ ràng, môi vừa

mở, người lại giật mình...

Bởi vì Tân Vô Phong không chút nào cõi kỵ xốc lên chấn bông của y, kiểm tra vết thương trên người y...

Trời biết!!! Y dưới chấn bông, chính là trần trùng trực ~~~~

Chấn bông vừa xốc lên, thân thể Vân Khuynh chật vật bất kham liền không hề che lấp rơi vào trong mắt Tân Vô Phong.

Đôi mắt Tân Vô Phong chậm rãi chuyển tối, yết hầu cuộn một chút, dục vọng dưới thân lại bắt đầu thức tỉnh.

Thân thể trên giường kia, giống như ngọc thạch hồng nhạt, nhìn lên trong sáng tinh lượng, ở mặt trên tràn đầy vết tích xanh tím, mang theo vị đạo tình sắc, không những không hiện dữ tợn, trái lại là dụ hoặc đáng sợ.

Tân Vô Phong nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng đè xuống dục vọng trong lòng, thế nhưng phiền lòng chính là trong đầu lại ẩn sâu thân thể mê người vừa thấy, thế nào cũng xua đi không được.

“Đại ca!!”

Vân Khuynh kinh hô một tiếng, vươn tay níu chặt chấn bông muốn che đi thân thể của mình, thế nhưng một góc chấn khác lại ở trong tay Tân Vô Phong.

Phát hiện động tác của Vân Khuynh, Tân Vô Phong đè xuống rối loạn thân thể và trong lòng, dùng đôi mắt mang theo khắc chẽ lửa nóng nhìn chăm chăm Vân Khuynh: “Vân nhi, đừng sợ, đại ca chỉ là muốn nhìn vết thương trên thân thể ngươi một cái.”

Thân thể Vân Khuynh không biết là do khí trời quá lạnh, hay là do ánh mắt của Tân Vô Phong mà run nhẹ nhè: “Không... Ta... A... Người.”

Lúc Vân Khuynh còn đang quấn quýt muôn cự tuyệt Tân Vô Phong, Tân Vô Phong đã đưa hai ngón tay chạm lên vết cắn trên cổ y, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong đôi mắt chứa đựng tự trách và thương yêu, Tân Vô Phong chậm rãi mở miệng: “Vân nhi, đau không?”

“Không, đại ca, đã không đau nữa...”

Đã không đau, là so với tối hôm qua đau muôn chết cho ra kết luận.

Vân Khuynh bị thanh âm mềm nhẹ, tràn đầy thương yêu của hắn hỏi mà mũi có chút lén men, nếu như, trên thế giới này không có Tân Vô Song...

Y nhất định sẽ yêu Tân Vô Phong...

Không... Không...

Ý niệm trong đầu này vừa nổi lên trong lòng, khi Vân Khuynh ý thức được mình đang nghĩ đến chuyện gì, thân thể y đánh một cái rùng mình.

Y sao có thể nghĩ như vậy???

Y sao có thể có lỗi với Vô Song???

Tâm tình bỗng trở lại nặng nề, Tân Vô Phong gia tăng lực đao trên tay kéo đi chấn bông, y sau đó liền mở miệng kêu một tiếng lạnh.

Tân Vô Phong lập tức buông tay, dùng chấn bông cẩn thận bọc y lại, nghĩ một hồi tắm rửa nhìn sau, rồi thoa thêm chút dược.

Không nghĩ tới lúc cuồng ma chi chứng phát tác hắn lại thô lỗ như vậy, ngay cả đối với Vân Khuynh cũng không nương tay.

“Đêm giao thừa...”

Chờ đến lúc Vân Khuynh một lần nữa nằm trong ống chăn, Tân Vô Phong chậm rãi mở miệng, muốn giải thích chuyện tối hôm qua, bởi vì không muốn Vân Khuynh phản ứng quá cường liệt, hắn không nói thẳng tối hôm qua, mà là nói đêm giao thừa.

Hắn vừa mở miệng, Vân Khuynh liền vểnh tai nghe.

Vân Khuynh biết, Tân Vô Phong nhất định là muốn giải thích chuyện tối hôm qua cho y.

“Đêm giao thừa, là ngày cuồng ma chi chứng của ta phát tác.”

Vân Khuynh đem chăn bông cuộn chặt đến cổ, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhở, đè xuống cảm giác đặc thù dưới đáy lòng vì chuyện tối hôm qua mà sản sinh, tuy rằng không muốn đề cập chuyện tối hôm qua, nhưng y cần một lý do, y muốn biết là nguyên nhân gì dẫn đến phát sinh sai lầm tối hôm qua.

Y mở to mắt nhìn, nhịn không được mở miệng hỏi: “Cuồng ma chi chứng là cái gì???”

Tân Vô Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của y, vận dụng nội lực đè xuống kích động trong thân thể: “Năm năm trước ta từng bị thương... Sau khi thương thế lành, để lại một loại di chứng, chính là vào đêm giao thừa, biến thành cuồng ma khát máu cuồng bạo giết người.”

Trước đây chưa từng nếm qua vị đạo của Vân Khuynh, chỉ muốn cứ như vậy thủ hộ, dục vọng thân thể còn dễ áp chế...

Nhưng hiện tại, cảm giác tốt đẹp khi ôm Vân Khuynh còn sót lại trong cơ thể, thân thể Vân Khuynh ở dưới thân cũng không tự chủ được lắc lư trong đầu, không ngừng thử thách lý trí của hắn, nhẫn耐 của hắn.

Tâm viễn ý mã, Tân Vô Phong đành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lăng lặng giải thích cho Vân Khuynh: “Cuồng ma chi chứng, vào lần đầu tiên phát tác, ta đem người không có võ công hoặc là võ công thấp ở trong Tân phủ gần như giết sạch toàn bộ... Lần thứ hai cũng thảm trọng như vậy... Lần thứ ba bị trói, vẫn không được... Mãi đến khi Liên Cừ biểu đệ phổi được cho ta... Ta mấy năm nay, chỉ cần uống được kia, liền ngủ thẳng đến hừng đông, ngủ qua thời gian cuồng ma chi chứng phát tác.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh chậm rãi xuất hiện thần sắc hiếu rõ, đáy lòng có chút đau nhức.

Nếu đúng như lời Tân Vô Phong nói...

Như vậy, mấy năm nay, hắn vào đêm giao thừa, giết người nhiều như vậy, hắn cảm thấy thế nào???

Có thể tự trách hay không, có thể áy náy hay không, có thể hận chính bản thân ở dưới đáy lòng hay không, muốn phải nghiêm phạt chính mình???

Trong lòng Vân Khuynh tràn đầy thương hại với Tân Vô Phong, y vươn tay, đặt lên cánh tay Tân Vô Phong: “Đại ca, đều là quá khứ...”

Tân Vô Phong nâng mi nhìn y: “Tối hôm qua... Chính là đêm giao thừa.”

Nhắc tới tối hôm qua, thân thể Vân Khuynh, lại lập tức cứng ngắt, không tự chủ được thu hồi bàn tay muốn an ủi Tân Vô Phong.

“Tối hôm qua, ta vốn sắp muốn uống được, nhưng nhớ tới hôm qua là ngày cỗ độc ngươi phát tác, chưa kịp uống được đã vội vã chạy đến đây... Sau đó cuồng ma chi chứng phát tác... Rồi sau đó, ta liền... Liền cưỡng bức ngươi... Vân nhi, ngươi yên tâm, ta sẽ phụ trách, ta sẽ đem chuyện này xử lý tốt...”

Vân Khuynh nghe xong dở khóc dở cười, y có phải là nên cảm tạ Tân Vô Phong chỉ là cưỡng bức y, mà không phải giết y hay không???

Một cỗ bi ai vô cớ mọc lên từ đáy lòng.

Phụ trách?

Tân Vô Phong muốn phụ trách thế nào???

Loại sự tình này nếu như phát sinh vào lúc y còn chưa gả cho Tân Vô Song, còn có thể dễ nói.

Nhưng hiện tại, thân phận quan hệ bọn họ như vậy...

Một người đệ muội, một người đại bá muốn phụ trách thế nào, có thể phụ trách ra sao??

Hơn nữa, có Vô Song tồn tại, y cũng không muốn Tân Vô Phong phụ trách, y muốn chính là...

Là cái gì?

Vân Khuynh mê man, y không biết y muốn cái gì, lẽ nào phải coi như chuyện chưa từng xảy ra sao, hiển nhiên là không có khả năng, nếu sự tình đã xảy ra vậy y muốn cái gì???

Biết đâu ở sâu trong nội tâm đã có đáp án rõ ràng nhất, thế nhưng y không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ tới.

Chỉ là, hiện tại đã biết rõ Tân Vô Phong quả nhiên không phải cố ý làm vậy, Vân Khuynh liền không thể trách cứ Tân Vô Phong...

Hoặc là nói, y vốn đã không có ý trách cứ Tân Vô Phong, bởi vì từ khi tỉnh lại đến nay, y nghĩ đến đều là hậu quả chuyện này như thế nào, mà chưa từng nghĩ tới hận Tân Vô Phong suốt đời không tha thứ gì đó.

Vân Khuynh không biết y như vậy có tính là tùy tiện hay không, có tính là quá không có quan niệm trinh tiết hay không...

Thế nhưng, đối tượng là Tân Vô Phong vẫn luôn chiêu cỗ y mấy ngày qua, nhìn về mấy ngày nay Tân Vô Phong chiêu cỗ y, y thế nào cũng hận không nổi.

Tuy rằng lần này y bị Tân Vô Phong ăn sạch sẽ, thế nhưng, tâm tình của y lại không có xấu hổ và giận dữ giống như ngày ấy bị Ngụy Quang Hàn khinh bỉ.

Đây là vì sao??? Cái này ý nghĩa cho điều gì???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tỏ Rõ Tâm Ý

Trong lúc Tân Vô Phong giải thích chuyện tối qua cho Vân Khuynh, lão quản gia đã đem dục dũng và nước nóng toàn bộ đưa đến trong phòng hăn.

Lúc đến phòng hăn mới phát hiện hăn cũng không ở trong phòng.

Mấy ngày qua, Tân Vô Phong không ở gian phòng của mình, như vậy cũng chỉ có một loại khả năng —

Tân Vô Phong đang ở chỗ Vân Khuynh.

Quan hệ ‘Đệ muội’ và đại bá này thực sự quá thân cận, thân cận đến mức khiến lão nhân gia lo lắng không ngớt.

Bởi vậy vừa suy tư đến, lão liền đi tới phòng của Vân Khuynh gọi Tân Vô Phong: “Đại công tử, nước nóng ngươi muốn đã đưa đến, nếu là tắm rửa, vậy nên nhanh chóng, để lâu nước sẽ lạnh mất.”

Hôm nay là mùng một năm mới, là ngày đặc biệt Tân gia nhị lão trở về, lão quản gia không hy vọng Tân Vô Phong và Vân Khuynh dính vào với nhau...

Tuy rằng Vân Khuynh một mình mùng năm mới cũng rất đáng thương, nhưng ai bảo y hiện tại chết cũng không thể gặp người.

Lão sống hơn nửa đời người chính là lần đầu tiên biết một người nam nhân có thể mang thai, thật đúng là quái dị.

Tân Vô Phong nghe xong lão quản gia nói, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, hăn vừa rồi không muốn để lão quản gia biết chuyện tối hôm qua giữa hăn và

Vân Khuynh mới cố ý nói muốn tắm rửa...

Nhưng trên thực tế, bọn họ hai người đều cần tắm rửa...

Hơn nữa Vân Khuynh cần tuyệt đối bức thiết hơn hăn.

Nước nóng đưa đến gian phòng hăn, trái lại là một phiền phức.

Tần Vô Phong trầm tư một chút, nói với lão quản gia: “Ta đã biết, ta sẽ lập tức trở lại, cảm tạ Hồng thúc nhắc nhở.”

Lão quản gia thâm ý nhìn Tần Vô Phong và Vân Khuynh, chậm rãi cáo từ rời đi.

Lão quản gia vừa rời khỏi Vân Khuynh và Tần Vô Phong mắt to trừng mắt nhỏ, Vân Khuynh bị đôi mắt lửa nóng của Tần Vô Phong nhìn chòng chọc mà bại trận trước.

Y chớp chớp mắt: “Đại ca nếu muốn tắm rửa... Vậy mau đi đi, giống như lời Hồng thúc nói, mùa đông, nước rất dễ lạnh.”

Đôi mắt màu mực của Tần Vô Phong lóe lóe, hơi cong lên khéo môi: “Càng cần tắm rửa chính là ngươi.”

Khuôn mặt Vân Khuynh lại đỏ, vì sao ngày hôm nay y lại có một loại ảo giác, Tần Vô Phong luôn luôn cố ý vô ý đùa giỡn y???

“Ta...”

Y đang muốn mở miệng phản bác, Tần Vô Phong đã đứng lên, vươn tay ôm cả người lẫn chăn vào trong ngực.

“A...”

Vân Khuynh bị động tác bất ngờ hề dự triêu của Tân Vô Phong làm cho hoảng sợ.

Dáng cười khéo miệng của Tân Vô Phong càng thêm sâu sắc: “Giật mình như vậy??? Mau ngậm miệng lại, nếu không sẽ có tiểu sâu bay vào.”

Trải qua chuyện tối hôm qua, hiện tại đột nhiên bị Tân Vô Phong ôm vào trong lòng, Vân Khuynh có chút khó chịu hơi vặn vẹo thân mình: “Đại ca ngươi... Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Tân Vô Phong vừa nhấc chân rời đi vừa đáp: “Đương nhiên là mang ngươi đi tắm.”

“A... Đi đi đi tắm??? Đi nơi nào???”

Cái đau đớn thương của y lần thứ hai bị Tân Vô Phong đột nhiên làm cho không phản ứng kịp.

Tân Vô Phong ôm y ghé lên trên vai hắn, có chút lưu luyến nhìn về phía ống chăn ấm áp của y, nhưng vừa nhìn y lại ngượng ngùng kinh khủng.

Trên giường rõ ràng còn lưu lại vết tích bọn hắn hai người tối hôm qua khiến y thu hồi ánh mắt, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vùi vào trong chăn bông.

“Nếu nước nóng đã đưa đến gian phòng của ta, như vậy chúng ta đến chỗ phòng ta.”

Lúc nói lời này, Tân Vô Phong đã ôm Vân Khuynh ra cửa, Tân Vô Phong thực sự không muốn để Vân Khuynh ở ngoài trời tuyết quá lâu, hắn thăng thắn dùng khinh công bay trở về gian phòng của mình.

Đẩy cửa ra, nước nóng trong dục dũng đãng sau bình phong quả nhiên là đã chuẩn bị tốt, Tân Vô Phong lấy tay thử thử độ ấm, rất vừa, kỳ thực lạnh

rồi cũng không sao, bởi vì ở bên vẫn còn nước nóng.

Hiện tại thân thể Vân Khuynh ở trong lòng hăn giấu dưới chăn bông là trơn, vừa lúc tiện để tắm rửa.

Tần Vô Phong đem Vân Khuynh đặt lên trên giường, trong tiếng kinh hô kháng nghị của Vân Khuynh đoạt lấy chăn bông trên người y, lấy tốc độ cực nhanh ôm y đặt vào trong dục dũng.

“Tê...”

Chỗ vết thương rách da tối hôm qua, vừa đụng tới nước nóng liền đau kinh khủng, Vân Khuynh bị kích thích thiếu chút nữa nhảy ra khỏi dục dũng.

Trong ánh mắt của Tần Vô Phong mang theo thương tiếc: “Ngoan, bình thường Hồng thúc chuẩn bị nước tắm cho ta đều thả một ít được vật có ích cho thân thể, ngươi nhịn một chút, một hồi tắm xong ta giúp ngươi thoa được.”

Vân Khuynh cố nén đau đớn từ vết thương trên người lúc ngâm vào trong nước nóng truyền đến, nỗ lực rụt lại thân thể của mình vào trong nước tránh né ánh mắt của Tần Vô Phong.

“Ta ta ta tự tắm, đại ca ngươi... Người đi ra ngoài trước đi...”

Tần Vô Phong nhíu mày: “Vân nhi, đây là phòng của đại ca.”

Khuôn mặt Vân Khuynh đầu tiên là đỏ lên, sau đó chuyển trắng.

Còn chưa nghĩ ra làm thế nào đuổi Tần Vô Phong đi, Tần Vô Phong đã bắt đầu cởi quần áo.

Trong óc trống không một hồi, Vân Khuynh trừng to mắt: “Đại ca ngươi... Người muốn làm gì???”

Bàn tay vịn trên dục dũng đã bắt đầu run nhẹ nhè.

Đáy mắt Tân Vô Phong cất giấu ý cười, nét mặt lại vẫn như cũ tùy ý thờ o: “Đương nhiên là tắm rửa... Tắm rửa cho mình... Hơn nữa, vừa rồi ta cũng nói qua ta muốn giúp ngươi tắm rửa...”

“Nhưng... Nhưng...”

Nhưng y đang tắm!!!

Tân Vô Phong đây là có ý gì???

Rốt cuộc là có ý gì???

“Vân nhi, ngươi ngày hôm nay sao lại biến thành nói lắp rồi???”

Tân Vô Phong tay chân luôn luôn lưu loát, chưa đến một hồi liền cởi sạch.

Quần áo vừa cởi xong, đường nét thân thể lưu sướng anh tuấn của hắn hoàn toàn bại lộ.

Vân Khuynh lập tức quay mặt đi, cắn môi dưới, muốn từ trong dục dũng đứng lên đi ra ngoài: “Vậy đại ca tắm trước, một lúc nữa ta tắm.”

Bàn tay ấm nóng của Tân Vô Phong ấn lên vai y: “Ngồi xuống, nước nóng không đủ cho hai người chúng ta tách ra tắm... Hơn nữa, cứ lăn qua lăn lại như vậy nước sẽ lạnh.”

Đang lúc nói chuyện hắn đã nhắc chân bước vào dục dũng, dục dũng không lớn cũng không nhỏ, chưa đựng hai người bọn họ cũng khá khó khăn, thế nhưng hai người dựa sát vào với nhau, vẫn có thể được.

Vừa dựa vào, Vân Khuynh liền nhận ra dục vọng hăng hái ngẩng cao của Tân Vô Phong.

Y vừa khẩn trương vừa sợ, chẳng biết vì sao trong đôi mắt lại đột nhiên nổi lên một chút ấm ướt.

Y đẩy bàn tay vươn về phía y của Tân Vô Phong, vô cùng căm tức: “Tân Vô Phong, ngươi đây là ý gì??? Ta là ‘Đệ muội’ của ngươi, ngươi tối hôm qua đã đổi xử với ta như vậy, ngươi còn muốn thế nào???”

Tân Vô Phong giật mình một chút, thở dài: “Vân nhi...”

Vân Khuynh hờ lạnh một tiếng: “Có phải ngươi đem ta trở thành một người ngươi muốn làm thế nào thì làm thế đấy đúng không???”

Tối hôm qua là có nguyên nhân, như vậy ngày hôm nay ngươi vì sao lại, lại tiếp tục làm ra động tác vượt quá với ta???”

Ngươi, ngươi muốn ta phải chịu đựng thế nào, ngươi lại thế nào không làm Vô Song thất vọng???”

Từ sáng sớm tinh lại nghẹn đến bây giờ, Vân Khuynh rốt cục chất vấn ra miệng.

Song song chất vấn, bởi vì trong lòng hoảng loạn cùng hổ thẹn đau đớn, viền mắt của y rốt cục cũng không chịu được chảy ra nước mắt, thoảng cái xuôi theo hai gò má chảy xuống.

Tân Vô Phong bị nước mắt của Vân Khuynh dọa sợ.

Ngoại trừ tối hôm qua hắn bức bách Vân Khuynh, ở trong dục vọng nhìn thấy nước mắt của Vân Khuynh, hắn chưa từng thấy Vân Khuynh rơi lệ.

Vân Khuynh tuy rằng nhìn qua tương đối ôn nhu, nhưng cũng không phải một người mềm yếu hoặc là yếu đuối.

Sắc mặt Tân Vô Phong ảm đạm, không để ý Vân Khuynh phản kháng ôm Vân Khuynh vào trước ngực.

Vươn tay vỗ về tóc dài màu mực của Vân Khuynh, Tân Vô Phong thở dài thật dài: “Vân nhi, ta... Ta cũng không coi ngươi là một người tùy tiện, tùy tiện đi bính...

Tương phản, địa vị của ngươi ở trong lòng ta phi thường thánh khiết, thậm chí là bất luận kẻ nào cũng không thể chạm đến...

Vân nhi, ngươi hiểu không, ta... Kỳ thực là...”

Yêu ngươi...

Nhưng lời như vậy, trước khi Tân Vô Phong chưa có tuyệt đối, nắm chặt hạnh phúc đem cho Vân Khuynh, hắn sẽ không nói.

Nói ra, chỉ tăng thêm phiền não cho Vân Khuynh.

Bởi vậy nói đến đây, hắn liền im lặng.

Vân Khuynh bị Tân Vô Phong ôm vào trong ngực, da thịt hai người chạm nhau, cảm giác dĩ nhiên là phi thường ấm áp.

Vào loại khí trời này, y dĩ nhiên sản sinh ý lại đối với cái ôm ấm áp này.

Bàn tay Tân Vô Phong vỗ về mái tóc của y, khiến y cảm thấy thoải mái dị thường, lời của Tân Vô Phong, càng khiến tâm của y bỗng nhiên bang bang bang bang nhảy dựng.

Lấy Vân Khuynh thông minh, lời tiếp theo của Tân Vô Phong, cho dù không nói, y cũng đoán ra được một hai.

Không, hoặc là nói, trước khi Tân Vô Song rời đi, y và Tân Vô Song đều đã nhận thấy sự tồn tại của phần cảm tình không thể tin nổi này...

Chỉ là, y và Vô Song, đều không chịu tin tưởng mà thôi.

Nhưng hôm nay, Tân Vô Phong dĩ nhiên chính miệng nói với y...

Y phải làm sao đây???

Hình như là càng rối loạn... Đầu, đau quá, rốt cuộc phải làm thế nào???

“Vân nhi...”

Trong lúc y miên man suy nghĩ quẩn quýt khó chịu, Tân Vô Phong mềm nhẹ hôn lên mái tóc của y: “Ngươi không cần lo lắng, đừng nghĩ bậy, cái gì cũng không cần xen vào, chuyện này giao cho ta giải quyết đi. Cho ta thời gian ba tháng, chờ sau khi Vô Song trở về, ta sẽ để chuyện này hoàn mỹ kết thúc.”

Ánh mắt Vân Khuynh chua chát, hơi câu khóe miệng, cong ra một độ cung cay đắng.

Hoàn mỹ kết thúc???

Chuyện như vậy, có thể có biện pháp giải quyết hoàn mỹ nào chứ???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hai Người Tắm Chung

Không thể không nói, so với Tân Vô Phong thăng thắn lưu loát, Vân Khuynh đích thật là một người tương đương quấn quýt.

Mặc kệ Tân Vô Phong an ủi y đến thế nào, y vẫn cảm thấy thiện với Tân Vô Song, vẫn nghĩ việc này thật quá rối rắm, thế nào cũng không cởi ra được.

Thế nhưng nước nóng không đợi người, Tân Vô Phong biết rõ nếu tiếp tục quấn quýt với Vân Khuynh, phỏng chừng nước lạnh đi hai người cũng chưa tắm sạch.

Vì vậy Tân Vô Phong liền mặc kệ Vân Khuynh quấn quýt, tự tắm cho mình —

Vừa tắm cho mình, vừa tắm cho Vân Khuynh.

Chờ tới khi bàn tay nóng rực của hắn đụng tới vết thương rách da của Vân Khuynh, Vân Khuynh mới từ trong đau đớn lấy lại tinh thần.

“Ngươi...”

Nét mặt Vân Khuynh hiện lên một tầng đỏ ửng, muốn tránh xa Tân Vô Phong, bất đắc dĩ dục dũng quá nhỏ, căn bản là chạy không thoát, hai người chỉ có thể trần truồng dính vào nhau.

Bởi vì Tân Vô Phong vừa thổ lộ cảm tình, đáy lòng Vân Khuynh loạn thành một đoàn.

Mang theo tình tự vạn phần phúc tạp, Vân Khuynh chỉ có thể tùy ý Tần Vô Phong chiếm hết tiễn nghi trên người y.

Khi tay Tần Vô Phong, theo da thịt y trượt đến đùi y, thân thể của y lập tức cứng đờ, y bỗng nhiên nâng tay ngăn chặn Tần Vô Phong: “Đại ca ngươi...”

Đáy mắt là kinh hoảng vô thố và một chút sợ hãi, Tần Vô Phong hơi hơi cong lên khóe miệng, ôn nhu cười thoải mái y: “Yên tâm đi, ta sẽ không xăng bậy... Chỉ là, tối hôm qua mấy thứ kia lưu lại trong thân thể của ngươi rất không tốt...”

Nói, ngón tay linh xảo của hắn liền tìm thấy địa phương tối hôm qua hắn xâm nhập, Vân Khuynh khắc chẽ không được hai gò má nóng bừng: “Không, không cần... Ta, ta tự làm là được...”

Y còn không ngốc đến mức không biết lửa nóng thật lớn của Tần Vô Phong ở trên đùi y là cái gì, để Tần Vô Phong giúp y tắm, khó tránh khỏi Tần Vô Phong sẽ không nổ súng.

Tần Vô Phong nhíu mày, tự làm???

Lẽ nào Vân Khuynh không biết, dưới tình huống lúc này hai người bọn họ tắm chung, Vân Khuynh tự làm, còn xấu hổ hơn là hắn giúp sao???

Trong ánh mắt tối tăm hiện lên một tia tình tự kỳ lạ, Tần Vô Phong buông tay: “Được, vậy Vân nhi tự tắm đi.”

Tuy rằng xúc giác trên đầu ngón tay rất trăng mịn rất tốt đẹp, thế nhưng, hắn rất muốn xem Vân Khuynh ở trước mặt hắn, làm thế nào lấy mấy thứ kia trong cơ thể đi ra.

Vân Khuynh có chút nghi hoặc Tần Vô Phong thăng thắn —

Tuy rằng mở miệng cự tuyệt, thế nhưng, ngày hôm nay Tân Vô Phong luôn luôn không để ý đến ý nguyện của y ức hiếp y, nhất định muốn dẫn y tới nơi này tắm, nhất định muốn tắm chung với y, nhất định muốn giúp y tắm rửa...

Hiện tại Tân Vô Phong dễ dàng thỏa hiệp như vậy, ngược lại khiến y có chút nghi hoặc.

Thế nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, đáy lòng y vẫn vui vẻ Tân Vô Phong rất cục nghe y.

Tân Vô Phong đợi nửa ngày, nước đều sắp lạnh, Vân Khuynh còn chưa động thủ: “Vân nhi. Ngươi tắm nhanh lên một chút, nước lạnh ngươi sẽ khó chịu.”

Vân Khuynh quay mặt đi, cái cổ trắng noãn hơi phiếm hồng: “Ta, ta tắm xong rồi.”

Tân Vô Phong thiêu mi: “Vân nhi, ta nói rồi, mấy thứ kia ở lại trong cơ thể cũng không tốt.”

Nếu Tân Vô Phong lúc này thấy sắc mặt Vân Khuynh, hắn sẽ phát hiện Vân Khuynh lúc này tức giận dị thường.

Vân Khuynh vừa rồi cũng thử tự mình làm ra, thế nhưng, thế nhưng tay y vừa chạm đến mật huyệt của mình, liền lập tức thu về, đáy lòng e lệ khó có thể dùng từ miêu tả.

Tự mình bính nơi riêng tư, vốn đã rất kỳ quái, huống hồ còn có một Tân Vô Phong ở một bên nhìn chăm chăm, như vậy bảo y làm ra như thế nào.

Tân Vô Phong xem thời gian không ngắn, nước thực sự sắp lạnh, không khỏi thu hồi tâm lý muốn xem Vân Khuynh e lệ, vươn tay, ôn nhu lại cường thế tham nhập vào mật huyệt của Vân Khuynh: “Để ta đi.”

Tự mình không ra tay được, chỉ đành để Tân Vô Phong hỗ trợ, Vân Khuynh lần này không có kháng nghị, chỉ là thân thể banh chặt giống hệt một tảng đá.

Thân thể buộc chặt, sẽ tác động đến mêt huyết dưới thân, khiến ngón tay Tân Vô Phong tiến nhập tương đối trắc trở, Tân Vô Phong nhin không được hôn lên mái tóc màu mực của y: “Ngoan, ta thực sự sẽ không xăng bậy, thả lỏng một chút.”

Chậm rãi đưa ngón tay thâm nhập vào trong mêt huyết chặt trí, cảm giác nội bích trơn mịn lập tức hút lấy nó, Tân Vô Phong chậm rãi đảo quanh ngón tay, đem dịch thể bạch trọc ở trong kéo ra ngoài.

“Ô a...”

Mêt huyết còn đau đớn sưng đỏ lần thứ hai bị tiến nhập, cho dù chỉ là ngón tay thon dài, cũng khiến Vân Khuynh cảm thấy đau nhức đến thở hốc, lúc Tân Vô Phong kéo ra, càng nhin không được mà rên rỉ.

Tân Vô Phong nỗ lực khắc chế dục vọng và tâm tình dao động, chuyên chú quan sát chuyện trước mặt, động tác trên tay cũng không dừng, nghỉ hoặc lại nỗi lên trong lòng.

Thân thể Vân Khuynh...

Đích thật rất quái dị, lần trước Ngụy Quang Hàn nói y là quái vật...

Chính là nguyên nhân này sao???

Như vậy, Ngụy Quang Hàn chẳng phải là cũng nhìn thấy thân thể Vân Khuynh???

Đôi mắt Tân Vô Phong chậm rãi híp lại, Ngụy Quang Hàn... Lần sau gặp lại, nhất định phải đấu một trận ra trò.

“Vân nhi...”

Tần Vô Phong có chút chần chờ, thế nhưng hắn rất muốn biết, thân thể của y rốt cuộc là chuyện gì.

“Thân thể của ngươi...”

Đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên trợn to, sắc mặt trắng xanh.

Y, dĩ nhiên quên chỗ thiếu hụt của thân thể mình...

Một mực nghĩ đến nên đối mặt thế nào với Tần Vô Phong và Tần Vô Song, y dĩ nhiên quên Tần Vô Phong biết y có thân thể như vậy...

Tần Vô Phong sẽ nghĩ như thế nào???

“Ta giống như quái vật đúng hay không???”

Con nhím Vân Khuynh lại bắt đầu chậm rãi dựng gai.

Tần Vô Phong lập tức trấn an: “Sao lại thế được... Ta thật cao hứng Vân nhi có thân thể như vậy, nếu không phải thân thể như thế, Vân nhi hiện tại trong bụng sao có tiểu oa nhi???”

Đừng nghĩ quá nhiều, Vô Song không ngại, ta cũng sẽ không chú ý.”

Vân Khuynh vốn dựng thẳng gai nhím, lập tức bởi vì lời của Tần Vô Phong mà hạ xuống.

Chết tiệt Tần Vô Phong làm sao biết Vô Song không ngại, huống hồ...

Y là ‘Thê tử’ của Vô Song cũng không phải của Tần Vô Phong, Tần Vô Phong có ngại hay không đâu có liên quan gì đến y, Tần Vô Phong nói những lời này với y làm gì...

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng tâm Vân Khuynh vẫn chậm rãi yên ổn xuống.

Tần gia huynh đệ thực sự là kỳ quái, ở cổ đại thế này, thế nào có thể dạy dỗ ra nam nhân như vậy???

Đây lòng Vân Khuynh ngoài ngũ vị tạp giao ra, đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với Tần gia nhị lão giáo dục Tần Vô Phong huynh đệ lớn lên.

Chờ đến khi hai người chỉnh lý hết thảy, Tần Vô Phong trong tiếng kháng nghị của Vân Khuynh ôm thân thể trần trụi của y ra khỏi dục dũng, dùng khăn mặt lau khô thân thể y, liền nhanh chóng dùng chăn bông bọc lại, sau đó mới bắt đầu lau khô thân thể của mình.

Chờ đến khi hắn quần áo chỉnh tề, hắn mới lấy được, nói với Vân Khuynh: “Vân nhi, chúng ta phải thoa được.”

Vân Khuynh ôm chăn bông, có chút bất mãn, ỗ chăn vừa mới ấm áp của y... Ô ô, vì sao ở đây không có lò sưởi...

Tuy rằng trong lòng oán niệm, nhưng nét mặt Vân Khuynh cũng không cự tuyệt.

Bởi vì không thoa được người khổ chính là y.

Tần Vô Phong nhấc lên một góc chăn bông, ngón tay khoét một khói thuốc mỡ màu trắng gần như trong suốt, quét lên vết thương trên người Vân Khuynh, vừa bôi vừa mở miệng: “Được rồi, Vân nhi, còn có một việc.”

Thuốc mỡ mát lạnh thoa lên trên người mặc dù có chút lạnh lẽo, thế nhưng sau khi thoa lên, vết thương trên người cũng không có cảm giác đau đớn, xem ra được hiệu rất tốt.

Vân Khuynh có chút thất thần: “Ân?”

“Năm mới vui vẻ.”

Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng, Vân Khuynh giật mình, năm mới...

Thì ra đã sang năm mới, sau khi đến đây, còn chưa có ai nói một tiếng năm mới vui vẻ với y.

Lúc ở Văn phủ, mùng một năm mới, Văn vương phủ nổ pháo không ngừng, Văn Thù cùng với các huynh trưởng tỷ tỷ đều mặc quần áo mới, một nhà cùng nhau ngồi xem tuồng kịch, náo nhiệt muốn chết.

Mà nơi y ở, lại là một mảnh vắng lặng.

Tâm hơi hoi đau nhức một chút, Vân Khuynh miễn cưỡng cong lên khóe miệng: “Năm mới vui vẻ, đại ca.”

Tần Vô Phong bởi vì trong lòng có chuyện, cũng không phát hiện Vân Khuynh sa sút tình tự, hắn trực tiếp mở miệng nói: “Ta lúc trước từng đề cập với Vân nhi, mùng một năm mới là ngày đa nương ta trở về, ngươi, có muốn gặp một lần bọn họ hay không???”

Tần Vô Phong kỳ thực rất muốn Vân Khuynh gặp đa nương hắn, hắn mong muốn đa nương có thể cũng thừa nhận thân phận Vân Khuynh là người Tân gia.

“Đa nương ngươi?”

Y cũng muốn gặp, thế nhưng...

Hiện tại y là ‘Thê tử’ của Tân Vô Song nhưng song song lại cùng với Tân Vô Phong... Y còn mặt mũi nào đi gặp Tân gia nhị lão???

Tần Vô Phong lần này dường như nhìn thấu tâm tư của y, không đợi Vân Khuynh mở miệng cự tuyệt hắn liền nói: “Một hồi ngươi nghỉ ngơi trước, ta đi gặp đa nương, chờ ngươi nghỉ ngơi tốt, ta mang ngươi đi gặp họ sau.”

“Nhưng ta...”

Vân Khuynh bất an như trước.

Tần Vô Phong kiên trì: “Vân nhi, không sao, ngươi coi như tối hôm qua chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nên làm thế nào thì làm thế ấy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chuyện phiền lòng khác giao cho ta là được.”

Tần Vô Phong luôn luôn nói hắn sẽ xử lý, hắn sẽ xử lý, nhưng hắn rốt cuộc muốn xử lý như thế nào???

Ý nghĩ của Tần Vô Phong cho tới bây giờ cũng không nói cho Vân Khuynh, phát sinh chuyện lớn như vậy, Vân Khuynh sao có thể đơn giản bị hắn thuyết phục mà không lo lắng???

“Đại ca, ngươi rốt cuộc dự định làm gì???”

Tần Vô Phong hơi hơi cong môi: “Mặc kệ làm thế nào, ta quyết không phụ ngươi, cũng không nguyện có lỗi với Vô Song... Cũng sẽ không để ngươi phụ Vô Song.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tân Gia Nhị Lão

Đáp án tựa như khẩu lệnh của Tân Vô Phong, cuối cùng vẫn là không để Vân Khuynh biết rõ ý đồ của hắn, chờ đến khi thoa được xong, Tân Vô Phong liền để Vân Khuynh nghỉ ngơi, còn mình đứng dậy rời đi.

Hắn muôn đi gặp đa nương của hắn.

Tuyết mùa đông tựa như chảng có kết thúc, cho dù mùng một năm mới cũng vẫn như cũ bay bay không ngừng.

Tân Vô Phong dọc theo đường đi vừa đi vừa tự hỏi, đợi đến khi bước tới trước cửa thư phòng của hắn, hắn rốt cục quyết định.

Nhin cánh cửa quen thuộc trước mắt, Tân Vô Phong hít một hơi thật sâu, vươn tay, gõ gõ cửa.

“Tiến đến.”

Đây là một thanh âm hơi phiếm lạnh ý, tràn ngập uy nghiêm, cũng là thanh âm của đa đa Tân Du Hàn hắn.

Tân Vô Phong đẩy cửa, đi vào.

Đa đa Tân Du Hàn của hắn đang viết một vài thứ, mà mẫu thân của hắn, còn lại là ngủ say trong lòng đa đa.

“Đa.”

Tân Vô Phong cúi đầu kêu lên.

Tần Du Hàn nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, thấy nàng vẫn như cũ ngủ an ổn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm ngẩng đầu nhìn Tần Vô Phong.

“Trước đừng nói, chờ mẫu thân ngươi tỉnh rồi nói sau.”

Bề ngoài ưu tú của Tần gia tam huynh đệ, hiển nhiên là di truyền từ hai vị trước mắt, Tần Du Hàn tóc như suối chảy, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đặc biệt giống Tần Vô Phong...

Không, hắn là nói Tần Vô Phong giống Tần Du Hàn nhất mới đúng.

Mà nữ tử trong lòng hắn còn lại là mặt mày như tranh, khuôn mặt tuyệt sắc, riêng chỉ nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, có một loại khí tức điểm đậm đáng yêu khiến người ta muốn che chở, nhưng nàng sau khi tỉnh lại đôi mắt đẹp linh động thế nào cũng che giấu không được...

Tần Vô Phong biết ý của Tần Du Hàn là không nên quấy rối nương hắn ngủ, hơi nhíu mày, liền từ giá sách lấy ra một quyển sách, ngồi xuống cái ghế ở bên người.

Tần Du Hàn lại viết một hồi, rốt cục dừng bút, hắn ngẩng đầu nhìn đại nhi tử của hắn.

Nhớ tới lúc vừa về nhà, tam nhi tử nói cho hắn, đại nhi tử nhị nhi tử đều không ở nhà, thế nhưng, chưa đến một hồi, lão quản gia lại nói đại nhi tử muốn gặp bọn họ...

Nói như vậy, đại nhi tử vẫn luôn ở nhà!!!

Thế nhưng, nếu như ở nhà, hắn vì sao lại không muốn người khác biết hắn đang ở nhà, phương diện này, có gì đó kỳ hoặc???

Nhị nhi tử của hắn lại càng quá phận, thú thê tử, thú một nam túc phụ đã để cho bọn họ không đở lo, dĩ nhiên đến năm mới, còn mang theo nam túc phụ đi ra ngoài???

Thắng nhãi đó, rõ ràng biết đa hắn và nương hắn năm mới sẽ trở về, còn chưa đem túc phụ cho bọn hắn nhìn, liền dẫn người bỏ chạy.

Nghĩ đến đây trong lòng Tân Du Hàn mọc lên một cỗ tức giận, tức giận dần mở rộng, người ở trong lòng, ninh một tiếng, mở ra đôi mắt đẹp sương mù.

Vừa thấy kiều thê tỉnh lại, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Du Hàn lập tức hóa thành một ghênh nước xuân: “Duyệt nhi, ngươi tỉnh???”

Liên Duyệt ân một tiếng xong lại cọ cọ trong lòng hắn: “Tiểu Phong tới chưa?”

Bọn họ một đường gấp gáp trở về, đi đường mệt nhọc, uể oải dị thường, vốn định trực tiếp trở lại nghỉ ngơi, lại bị lão quản gia báo cho biết đại nhị tử của nàng muốn gặp phu phụ bọn họ.

Tân Du Hàn nâng nâng cǎm, chỉ hướng Tân Vô Phong: “Đến rồi.”

Tân Vô Phong lập tức đứng lên, buông quyển sách trên tay, quy củ kêu một tiếng nương.

Liên Duyệt vừa thấy Tân Vô Phong liền bay sạch mệt mỏi, thoảng cái từ trong lòng tướng công nhà mình ngồi dậy, thắng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Tân Vô Phong: “Tiểu Phong, đã lâu không gặp, nương rất nhớ ngươi, đến, cho nương ôm một cái.”

Tân Vô Phong sắc mặt tối sầm, khóe miệng co quắp.

“Không được!!! Ngoại trừ ta ra, ai ngươi cũng không được ôm.”

Lão đại chân chính Tân gia, Tân Du Hàn quát khẽ kiều thê ở trong lòng.

Tân Vô Phong mắt trợn trăng, hắn chỉ biết lão nhà mình sẽ phản ứng như vậy.

Liên Duyệt còn lại là không vui chu môi non hồng: “Đó là nhi tử của ta, là thịt lấy xuống từ trên người ta, có cái gì không được.”

Nói xong còn giống như có chút tức giận, giãy khỏi vòng tay của Tân Du Hàn, chạy về phía Tân Vô Phong, hai tay đặt ở hai bên gò má của Tân Vô Phong, nhìn qua nhìn lại: “Tiểu Phong nhà ta thật tuấn tú, vì sao tiểu Song đều có thê tử, tiểu Phong còn không có?

Không được, năm nay tiểu Phong phải thú một túc phụ về cho ta!!!”

“Nương...”

“Duyệt nhi!”

Một thanh âm là mơ hồ không muôn, một thanh âm là tràn ngập cảnh cáo, hai thanh âm ẩn chứa ý vị khiến Liên Duyệt rụt đầu, có chút chột dạ thả khuôn mặt Tân Vô Phong.

“Đến đây.”

Mắt thấy nàng buông Tân Vô Phong ra, Tân Du Hàn lập tức mở miệng.

Liên Duyệt cắn môi dưới: “Ngươi gọi chó con sao.”

Tân Du Hàn ngắn ra, sắc mặt mềm đi, ôn nhu nói: “Ngoan, Duyệt nhi, lại đây.”

Liên Duyệt lúc này mới lưu luyến từ chối nhi tử bước đi thong thả quay về trong lòng tướng công nhà mình, nàng luôn luôn rất lười, chỉ cần có

tướng công nhà mình, cũng chỉ muốn lười ở trong lòng hắn bất động, trừ phi có cái gì thú vị nàng mới có thể chịu khó một chút.

“Tiểu Phong, nương là nói thật, ngươi lúc nào dự định thú một tức phụ về cho nương??”

Hài tử đều lớn như vậy, lão nhị đều có thê tử, lão đại lại vẫn một người, điều này làm nàng sao có thể không vội???

Ở trên đường nàng liền nhắc tới trở về nhất định phải thuyết phục đại nhị tử nhà nàng thành thân, hôm nay gặp mặt, chuyện thứ nhất, chính là thúc dục.

Tần Vô Phong cúi đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Được.”

“Ách...”

Lúc này trái lại là Liên Duyệt và Tần Du Hàn bị dọa.

Trong ba nhị tử của họ, đại nhị tử Tần Vô Phong là có nguyên tắc nhất, có ý nghĩ của mình nhất, cũng khó thuyết phục nhất.

Nhưng hôm nay, lại quá dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Bọn họ thực ra đã làm tốt chuẩn bị ở nhà lâu dài, nghĩ cách tác chiến dài lâu.

Không nghĩ tới một quyền này dĩ nhiên đánh tới bông vải.

“Ta nguyện ý thú thê, chỉ là thê tử chọn người, ta muốn tự mình định, còn thỉnh đa nương đáp ứng ta.”

Liên Duyệt thoảng cái nhảy ra khỏi trong lòng Tần Du Hàn, vài bước chạy đến trước mặt Tần Vô Phong: “Lẽ nào tiểu Phong chúng ta cũng có người trong lòng???”

Là ai vậy???

Tiểu Phong ngươi hắn là biết Tần gia chúng ta không thể so sánh với các nhà khác, sẽ không chỉ phúc vi hôn gì gì đó...

Đương nhiên, Vô Song lần kia là ngoài ý muốn...

Lần kia ta không cẩn thận uống say bị bọn họ tính kế... Ta kỳ thực không thích Vân gia kia...

Đáng tiếc nói đi nói lại, nước hắt ra ngoài, không nghĩ tới đám người xấu kia dĩ nhiên gả cho nhi tử chúng ta!!!"

"Nương, Vân nhi và người của Vân gia không giống nhau."

Tần Vô Phong nghe thấy mẫu thân nhà mình còn chưa gặp Vân Khuynh đã không có thiện cảm với Vân Khuynh, không khỏi có chút sốt ruột.

Ánh mắt Tần Du Hàn nhìn chăm chăm vào Tần Vô Phong, có chút suy nghĩ: "Vô Phong ngươi trúng ý cô nương nhà ai???"

Sắc mặt Tần Vô Phong hơi đổi, mím môi không nói.

Liên Duyệt có chút hiếu kỳ: "Tiểu Phong ngươi sao lại không nói, chẳng lẽ còn bảo mật?"

Dù sao sau đó sẽ thú đến nhà chúng ta, biết sớm biết muộn đều là như nhau, cần gì phải bảo mật???"

"Ta..."

Liên Duyệt và Tần Du Hàn nhìn Tần Vô Phong muốn nói lại thôi, đáy lòng mọc lên một loại dự cảm không tốt: "Cái kia, tiểu Phong."

Liên Duyệt liếm liếm môi: “Ngươi cái dạng này... Ngươi, ngươi không phải là sẽ thích một nam tử, muốn thú một nam túc phụ đấy chứ???”

Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Đúng vậy, ta thích một nam tử.”

Hắn vừa nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Liên Duyệt lập tức nhăn thành một đoàn: “Không phải chứ... Chúng ta Tần gia đèn nhang đại nghiệp, lẽ nào phải trông cậy một mình tiểu Hẹ???”

Giọng nói của nàng mặc dù có chút oán giận, thế nhưng cũng không có ý phản đối.

Những việc này của Tần gia, chỉ cần nương hắn đồng ý, đối phó với đa hắn, chỉ là chuyện sớm muộn.

Tần Vô Phong sau khi đoán ra ý của Liên Duyệt, vén lên y bào, lập tức quỳ xuống: “Vô Phong bất hiếu, thỉnh đa nương thành toàn.”

Liên Duyệt và Tần Du Hàn lại càng hoảng sợ, hài tử này của họ, thường ngày tuy rằng nhìn không ra, nhưng kỳ thực là một người không quỳ trời không quỳ đất, chỉ quỳ tổ tông, sau khi lớn lên đối với người làm đa nương bọn họ cũng rất nhiều năm chưa từng quỳ, hiện tại, vì thú một nam túc phụ, dĩ nhiên không nói hai lời liền quỳ.

Xem ra, hắn thực sự thích nam tử kia.

“Tiểu Phong, ngươi làm cái gì vậy, nhanh lên đứng lên, nương cũng chưa nói phản đối.”

Tần Vô Phong cố ý không đứng dậy.” Thỉnh đa nương đáp ứng Vô Phong.”

“Ai, hài tử này, sao lại không chịu đứng dậy???”

Liên Duyệt ngồi xổm xuống dùng sức kéo hắn.

Tần Du Hàn nhìn ra một chút mánh khóe, biết sự tình có lẽ sẽ không đơn giản giống như Tần Vô Phong nói, Tần Vô Phong là hài tử bọn hắn, làm người thế nào, hắn có thể nào không biết.

Hôm nay Tần Vô Phong làm như vậy, nhất định là có ẩn tình lớn hơn ở bên trong.

“Duyệt nhi, qua đây.”

Tần Du Hàn vẫy tay với Liên Duyệt, Liên Duyệt cũng phát hiện có chút không đúng, thuận theo đi qua, sau đó, Tần Du Hàn cũng không mở miệng để Tần Vô Phong đứng lên, chỉ là trầm ngâm hỏi: “Người ngươi yêu, là ai??? Là công tử nhà nào???”

Nói, Tần Du Hàn nghĩ trong lòng, trong vòng toàn bộ Huỳnh Quang này, Tần Vô Phong yêu, chỉ cần không phải hài tử của Hiên Viên gia, hắn đều có thể tiếp nhận.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nhị Lão Phản Ứng

Tần Du Hàn cho rằng, trong vòng toàn bộ Huỳnh Quang, Tần Vô Phong yêu, chỉ cần không phải hài tử Hiên Viên gia, hắn đều có thể tiếp thu.

Tần Vô Phong tam huynh đệ đã từng học nghệ ở trong Lưu Duyên ảo cảnh, bởi vì các vị sư phụ của bọn hắn đều là đoạn tụ, vậy nên Tần Du Hàn đối với chuyện nhị tử là đoạn tụ, nhiều ít cũng có thể hiểu và tiếp nhận.

Hơn nữa, Tần gia đem tình thân, tình bạn tình yêu đều rất coi trọng.

Đặc biệt đối với ái tình, riêng là gia quy chỉ cho phép thú một thê tử, không được hưu thê liền có thể thấy người Tần gia trọng tình đến cỡ nào.

Bởi vì quy định chỉ có thể thú một thê tử, người Tần gia, vào lúc chọn thê đều đặc biệt nghiêm túc, tuỳ tiện không thú, nếu thú, cũng chỉ thú người mình yêu.

Lúc trước Tần Vô Song đi kinh thành thú Vân Thù, đều chỉ là vì một lời hứa hẹn của nương hắn, chỉ là tuy rằng hắn tới kinh thành, nhưng lúc đó, hắn kỳ thực vẫn như trước không có dự định thú Vân Thù, cho nên hắn đích dung.

Dịch dung thành hình dạng kia Vân gia còn không từ hôn, hắn liền nghĩ, cô nương Vân gia kia, cũng có thể là một cô nương có tri thức hiểu lẽ nghĩa, dù sao hắn cũng không có người thương, cô nương như vậy hắn là không khó để hắn yêu thương.

Bởi vậy, hắn liền quyết tâm muốn kết hôn với Vân Thù.

Không nghĩ, lần thú này, hắn thực sự may mắn thú được người hắn yêu nhất kiếp này — Vân Khuynh.

“Người ngươi yêu, là ai? Là công tử nhà nào?”

Thấy Tân Vô Phong chậm chạp không chịu trả lời, Tân Du Hàn lần thứ hai mở miệng hỏi, giọng nói lúc này có chút sắc bén.

Xem ra ẩn tình bên trong không nhỏ, bằng không Tân Vô Phong cũng sẽ không khó mở miệng như vậy.

Tân Vô Phong nhìn nương hắn Liên Duyệt, lại nhìn đa hắn Tân Du Hàn, nhẹ nhàng mở miệng: “Vân Khuynh, Vân gia công tử.”

Vân Khuynh???

Chưa từng nghe thấy, Vân gia...

Tân Du Hàn nhíu mày: “Là Vân gia ở kinh thành, là Vân gia nhà đệ muội ngươi???”

Tân Vô Phong cúi đầu: “Đúng vậy.”

Liên Duyệt thấy Tân Du Hàn hình dạng hùng hổ doạ người với Tân Vô Phong, có chút bất mãn, trùng Tân Du Hàn: “Tướng công, ngươi làm gì nghiêm khắc như vậy, sẽ dọa đến tiểu Phong.”

Lời tuy nói là vậy, nhưng ba người ở đây đều biết, trên thế giới này, thứ chân chính có thể dọa được Tân Vô Phong thực sự quá ít.

Tân Du Hàn nghe thấy kiêu thê kháng nghị, thả nhẹ sắc mặt, ho nhẹ một tiếng: “Vô Phong, ngươi đứng lên đi, chỉ cần ngươi thích, không phải là hài tử Hiên Viên gia, đa đều đồng ý.”

Vì sao không đồng ý Hiên Viên gia???

Hiên Viên gia cùng Tân gia, ở Huỳnh Quang, một sáng một tối, chia đều thiên hạ, cục diện như vậy, vào lúc bắt đầu cũng coi như là tạm được.

Thế nhưng, dù sao một núi không thể có hai hổ, thời gian lâu, lợi ích mê muội tâm can, tự nhiên là muốn chèn ép xâm nhập đối phương.

Cho nên, Hiên Viên gia và Tân gia, cũng nhất định sẽ có một hồi chiến tranh phải đánh.

Đám hỏi, chỉ có thể hi sinh hạnh phúc bọn nhỏ mà thôi, nếu như Tân Vô Phong yêu người Hiên Viên gia, vậy sau đó, Tân gia và Hiên Viên gia khởi chiến, sẽ rất khó xử lý.

Tuy rằng Tân Du Hàn đồng ý, nhưng Tân Vô Phong vẫn như cũ không muốn đứng lên.

Hắn lặp lại với đà nương hắn: “Đa nương, ta yêu chính là Vân nhi, là Vân Khuynh, ta mong muốn, các ngươi có thể thành toàn cho ta.”

Liên Duyệt cười cười: “Đứa ngốc, đà ngươi không phải đã nói sao, chỉ cần không phải Hiên Viên gia, hắn đều đồng ý.”

“Nhưng...”

Thanh âm Tân Vô Phong dừng một chút: “Vân nhi, là ‘thê tử’ của Vô Song.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng tĩnh lặng.

Dường như toàn bộ âm hưởng, trong nháy mắt đều biến mất.

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt mang theo không thể tin tưởng, cánh môi non hồng hơi, lại không biết nói gì mới tốt.

Tần Du Hàn phản ứng trước, hắn thuận tay cầm lấy nghiên mực trên bàn ném về phía Tần Vô Phong: “Hoang đường!!! Hoang đường!!!”

Nghiên mực chuẩn xác đánh lên mặt Tần Vô Phong, nước mực màu đen xuôi theo gò má hắn chảy xuống, chảy vào trong áo Tần Vô Phong.

“A!!! Tần Du Hàn!!! Ngươi dám đánh tiểu Phong!!!”

Mắt thấy nhi tử bị ức hiếp như vậy, bất chấp suy nghĩ, Liên Duyệt tâm làm mẫu thân, khiến nàng lập tức yêu thương nhi tử của mình.

Nàng lập tức chạy đến trước mặt Tần Vô Phong, lấy khăn tay lau nước mực ở trên mặt hắn.

Mà biểu tình của Tần Vô Phong, vẫn chưa thay đổi...

Vẫn là không có biểu tình.

Tần Du Hàn nghe thấy thanh âm bão nỗi của Liên Duyệt lại càng hoảng sợ, thế nhưng vẫn không thể dẹp loạn lửa giận trong lòng hắn.

Hắn miễn cưỡng lộ ra dáng cười với Liên Duyệt: “Duyệt nhi, chuyện này không phải chuyện đùa...”

Liên Duyệt trừng Tần Du Hàn: “Ta mặc kệ có phải chuyện đùa hay không, nói chung ngươi không được đánh nhi tử của ta!!!”

Tần Du Hàn thấy thê tử như vậy, không còn phương pháp, chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chăm chăm Tần Vô Phong, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiên răng nghiên lợi nói: “Tần Vô Phong a Tần Vô Phong, ngươi thật có tiền đồ, thực sự là có tiền đồ... Ngươi, dĩ nhiên thích đệ muội của ngươi... Thích rồi thì thôi, ngươi còn muốn thú y làm thê tử???

Ta nói cho ngươi, Tân Vô Phong, đây là không thể, tuyệt đối không có khả năng, ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận.”

Tân Vô Phong mím môi không nói, chỉ là đáy mắt tối tăm toát ra vài phần tinh mịch.

Liên Duyệt thấy Tân Vô Phong như vậy cũng có chút sốt ruột: “Tiểu Phong, ngươi có phải nói giỡn hay không???

Ngươi vẫn luôn là hài tử khiến đa nương yên tâm nhất, sao lại làm ra loại chuyện không hiểu đúng mực như vậy???

“Nương...”

Tân Vô Phong nhàn nhạt mở miệng: “Thương y hay không... Cũng không phải chuyện ta có thể khống chế...”

“Này...”

Liên Duyệt dần dần tỉnh táo.

Đích xác, đại nhi tử của nàng luôn luôn nhẫn nhịn rất giỏi, từ nhỏ đã đem toàn bộ thứ tốt đưa cho đệ đệ, hôm nay yêu phải đệ muội của mình, trong lòng hắn nhất định cũng rất thống khổ...

Hơn nữa, Tân Vô Phong lại nói ra chuyện này với nàng và Tân Du Hàn trước, nhất định là đã trải qua tâm lý thống khổ giãy dụa!!!

Thế nhưng...

Tuy rằng biết rõ nhi tử khổ sở, nhưng nàng cũng không thể mở miệng hứa hẹn điều gì, dù sao, đại nhi tử và nhị túc phụ... Quan hệ này, xử lý quá khó khăn.

“Tần Vô Phong, ngươi làm ca ca, nói như vậy, ngươi không làm Vô Song thất vọng sao, ngươi không làm đệ đệ ngươi thất vọng sao???”

Sắc mặt Tần Vô Phong trở nên trắng, thân thể có chút run run.

Đích xác, hắn có lỗi với Tần Vô Song, hắn biết rõ Tần Vô Song yêu Vân Khuynh, nhưng vẫn làm vậy...

Liên Duyệt đang lau đi vết mực trên mặt Tần Vô Phong, mãn cảm nhận thấy thân thể nhi tử run rẩy, nàng ném khăn tay, đứng lên, đặng đặng đặng đặng chạy về phía Tần Du Hàn: “Tần, Du, Hàn, ngươi câm miệng cho ta.”

Tần Du Hàn muốn mở miệng nói gì đó, vừa nhìn thấy khuôn mặt mang theo tức giận rõ ràng của Liên Duyệt, liền không tình nguyện ngậm miệng lại.

Không phải hắn ngạc nhiên, Tần gia bọn họ, luôn luôn huynh hữu đệ ái, quan hệ hòa thuận hòa hợp, hắn cũng luôn rất yên tâm ba hài tử này...

Đặc biệt yên tâm Tần Vô Phong, nhưng Tần Vô Phong, hiện tại lại nói cho hắn, hắn mơ ước đệ muội của hắn, điều này làm cho hắn có thể nào không khiếp sợ, có thể nào không đau lòng, có thể nào không tức giận nổi cáu???

Thế nhưng, dù giận hơn nữa, nhìn thân thân nương tử của hắn phát hỏa, hắn cũng không dám tiếp tục mở miệng giáo huấn bất hiếu tử kia, hắn cũng không muốn đêm nay ngủ ở phòng nhỏ.

Liên Duyệt thấy Tần Du Hàn rốt cục im lặng, mới nói với Tần Du Hàn: “Ngẫm lại thái độ làm người của tiểu Phong, ngươi lãnh tinh lãnh tinh một chút.”

Sắc mặt Tần Du Hàn cứng lại, chậm rãi suy nghĩ sâu xa.

Liên Duyệt bãï bình Tần Du Hàn xong mới nói với Tần Vô Phong: “Tiểu Phong, ngươi nói một chút đây rốt cuộc là có chuyện gì.”

Tần Vô Phong thăng tấp nhìn mẫu thân nhà mình: “Ta yêu Vân nhi, vốn rằng ta chỉ dự định yên lặng bảo hộ y...

Thế nhưng, tối hôm qua, cuồng ma chi chứng phát tác... Ta không uống được đúng lúc... Ta, ta huých Vân nhi.”

Tần gia nhị lão đáng thương, lại bị tin tức này tạc đến hô hấp cứng lại, xem ra Tần Vô Phong đã gạo nấu thành cơm mới đến nói cho bọn hắn.

“Người Vân gia chết tiệt kia, rõ ràng là thê tử của Vô Song, y vì sao còn muốn cho ngươi bính???”

Tần Du Hàn gần như bị chọc giận đến phát điên, đại nhi tử cùng nhị tức phụ lăn lên trên giường, đây là bại hoại nề nếp gia đình đến cỡ nào!!!

Thân thân nương tử nhà hắn không cho hắn giáo huấn Tần Vô Phong, như vậy, nói một chút nhi túc phụ chưa từng gắp gỡ kia hắn là có thể chứ.

“Không.”

Tần Du Hàn vừa mới nói xong, Tần Vô Phong liền phản bác: “Chuyện này không liên quan đến Vân nhi, Vân nhi cái gì cũng không biết... Là ta, cưỡng bức y, hơn nữa, gần chỉ là ta thương y, hiện nay Vân nhi còn vô ý với ta.”

Mắt Liên Duyệt sáng rực lên: “Tiểu Phong, ngươi có phải là vì huých y mới muốn thú y, kỳ thực ngươi không thích y đúng không???

Dù sao y là một người nam tử, chuyện như vậy, tuy là sai trái, nhưng y chung quy vẫn là người của Vô Song, để Vô Song đối tốt với y gấp bội là được, ngươi không cần phải thú y.”

“Không, nương, ta yêu Vân nhi, trước khi bính y ta đã thương y... Lần này cuồng ma chi chứng phát tác, cưỡng bức Vân nhi chỉ là để thỏa mãn tâm nguyện của ta mà thôi.”

Liên Duyệt cũng có chút giận Tân Vô Phong chết cũng không đồng ý, mày ngài không khỏi nhíu chặt: “Vân nhi Vân nhi, đó là đệ muội của ngươi, ngươi sao có thể gọi y Vân nhi Vân nhi??? Gọi là Vân Khuynh mới đúng.

Y rốt cuộc có ma lực gì, lại khiến ngươi yêu phải y, yêu phải thê tử của Vô Song???”

“Nương.”

Tân Vô Phong khẽ trương kêu lên: “Chuyện này không liên quan đến Vân nhi, ngươi đừng làm khó Vân nhi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Tâm Tính Liên Duyệt

“Nương.”

Tần Vô Phong khẽ trương kêu lên: “Chuyện này không liên quan đến Vân nhi, ngươi đừng làm khó Vân nhi.”

Ánh mắt Liên Duyệt càng thêm không vui: “Cái gì là làm khó Vân nhi? Ta là loại người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Tần Vô Phong ngậm miệng, buông mi không nói.

Tần Du Hàn mắt thấy nương tử của mình cũng bắt đầu thống nhất con đường phản đối với mình, trong lòng không khỏi buông lỏng, lại bắt đầu chất vấn Tần Vô Phong: “Vô Phong, Vô Hạ không phải nói ngươi không ở nhà sao, vì sao ngươi hiện tại lại ở nhà...”

Vô Hạ cũng nói Vô Song dẫn thê tử của hắn đi ra ngoài, nhưng ngươi lại nói vào đêm giao thừa, cũng chính là tối hôm qua huých y...

Như vậy, có phải là, ngươi và thê tử Vô Song vẫn luôn ở Tân gia? Nói cái gì đi ra ngoài, chỉ là tránh thoát tai mắt của người khác đúng không?”

Không hổ là lão đại chân chính Tân gia, Tân Du Hàn đem toàn bộ mọi chuyện, dạo qua một vòng ở trong đầu liền nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Tần Vô Phong mím môi, không mở miệng giải thích, chỉ là tiếp tục thỉnh cầu: “Đa nương, thỉnh các ngươi thành toàn, ta là thật tâm yêu Vân nhi.”

“Thế nhưng y không thương ngươi... Tiếu Phong, ngay cả chính ngươi cũng nói y không thương ngươi, ngươi cần gì phải đến thỉnh cầu chúng ta

thành toàn???"

Liên Duyệt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tân Vô Phong, có chút yêu thương thở dài một tiếng: "Tiểu Phong, nếu như đúng theo lời của ngươi, người Vân gia kia, là một hài tử tốt, y thân là thê tử của Vô Song, lại bị ngươi bính, hắn là xấu hổ không chịu nổi mới đúng... Ngươi nói ngươi cưỡng bức y, như vậy y hắn là hận ngươi... Nếu ngay cả y cũng không chấp nhận ngươi, ngươi cần gì phải một mình phấn đấu vì ái tình của các ngươi? Tiểu Phong đáng thương của ta..."

Liên Duyệt vươn tay sửa sang lại áo cho Tân Vô Phong: "Ngươi phải đổi mặt với ta và đa ngươi, ngươi còn phải đổi mặt với Vô Song, quan trọng nhất, ngươi còn phải tranh thủ đến tâm của người kia... Tiểu Phong, ngươi mệt sao, nương thương ngươi... Tiểu Phong, người Vân gia kia là thê tử của Vô Song, ngươi bảo ta và đa ngươi đồng ý thế nào đây? Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chúng ta nếu là đồng ý, chúng ta liền phụ Vô Song... Nếu không đồng ý, đó là phụ ngươi... Ngươi nói, đa nương nên làm cái gì bây giờ?"

"Nương..."

Tân Vô Phong ngẩng đầu nhìn Liên Duyệt, đôi mắt tối tăm hơi phiếm hồng, hắn thực sự rất yêu rất yêu Vân Khuynh, hắn thực sự không muốn buông tha Vân Khuynh, vì sao, ngoại trừ chính hắn, lại không có ai chi trì hắn?

Liên Duyệt nói, đôi mắt phiếm hồng, nước mắt trong suốt thành chuỗi dĩ nhiên không chịu nằm yên trên viền mắt, theo hai gò má trắng nõn trượt xuống.

Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào: "Tiểu Phong, ngươi vì sao lại chọn một đường gồ ghề như vậy, ngươi đang làm khó đa nương, làm khó

Vô Song, làm khó người Vân gia ngươi yêu kia, càng đang làm khó chính ngươi..."

Thân thể Tân Vô Phong càng banh càng chặt, một màn ngày hôm nay, hắn sớm đã có dự liệu.

Nhưng, nước mắt mẫu thân, lại khiến hắn bất ngờ.

Đối mặt với nước mắt mẫu thân, cùng với lời nói yêu thương và chỉ trích hắn, tâm của hắn mơ hồ đau đớn.

Hắn chỉ là yêu Vân Khuynh mà thôi.

Lẽ nào yêu một người là sai sao?

Lẽ nào yêu một người muốn ở bên người đó đối tốt với người đó, muốn quang minh chính đại ôm lấy y là sai sao?

Không...

Không, hắn không sai, hắn không sai, hắn chỉ là không muốn phụ bạc tình yêu của mình đối với Vân Khuynh mà thôi.

Cho nên, mặc kệ đường gồ ghề thế nào, mặc kệ phải làm khó bao nhiêu người, hắn vẫn phải... Cố gắng hết sức thử tranh thủ...

“Nương, xin lỗi.”

Tân Vô Phong nghẹn một lúc lâu, nói ra một câu như vậy.

Mà Tân Du Hàn vốn đang ngồi ổn trên ghế, vừa thấy Liên Duyệt rơi lệ liền lập tức luống cuống, hắn luống cuống tay chân ôm Liên Duyệt vào lòng: “Duyệt nhi, Duyệt nhi, đừng khóc... đám thăng nhãi này, càng lớn càng không để người bớt lo... Chúng ta sau đó sẽ giáo huấn hắn, ngươi đừng khóc có được hay không...”

Liên Duyệt được Tân Du Hàn ôm vào trong lòng an ủi đầm đầm ngược Tân Du Hàn: “Không cho ngươi giáo huấn tiểu Phong, tiểu Phong cũng rất khổ, thế nhưng... Thế nhưng...”

Tân Du Hàn lập tức dỗ dành: “Không có thể nhưng, Duyệt nhi muốn làm thế nào thì làm thế ấy.”

Song song dỗ dành Liên Duyệt, Tân Du Hàn hung hăng trừng mắt Tân Vô Phong: “Còn quỳ ở đó làm gì, không thấy nương ngươi yêu thương ngươi như vậy sao?”

“Ta... Thỉnh đa nương thành toàn.”

Tân Du Hàn tức giận muốn chết: “Thành toàn, thành toàn cái rắm, nương ngươi đều bị ngươi tức giận đến phát khóc còn thành toàn, ta xem ngươi là bị nam hồ ly tinh Vân gia kia mê hoặc đến không biết trời đất, thằng nhóc ngươi lập tức đứng lên cho ta, muốn quỳ? Được, đến từ đường Tân gia chúng ta quỳ, quỳ trước mặt liệt tổ liệt tông đến khi đổi ý. Về phần chuyện này, muốn cho nương ngươi và ta đáp ứng? N ngươi liền làm xuân thu đại mộng của ngươi đi!”

Nước mắt Liên Duyệt suy sụp lý trí của Tân Du Hàn, thân thân nương tử của hắn, hắn cho tới bây giờ còn luyến tiếc lớn tiếng mắng một câu, luyến tiếc chọc nàng nhíu mày.

Thế nhưng đám thằng nhóc này năm xưa lúc sinh ra khiến nương bọn hắn đau đớn chết đi sống lại còn chưa tính, hiện tại trưởng thành, còn khiến nương hắn yêu thương thành ra như vậy?

Hắn có thể không đau lòng nương tử của hắn sao? Hắn có thể không ăn giấm sao.

Vừa nghe Tân Du Hàn nói tuyệt đối không đáp ứng, Tân Vô Phong tiếp tục cầu tình: “Đa, ta là thật tâm yêu Vân nhi, tựa như ngươi yêu nương vậy,

nếu như năm xưa gia gia bọn họ không thành toàn cho nương và người, người sẽ từ bỏ ý đồ sao???”

“Người...”

Giả thiết này khiến Tân Du Hàn càng tức giận: “Bất hiếu tử người, đi, đến từ đường cho ta, chuyện này, chờ nương người ổn định xong rồi nói.”

Tân Vô Phong nhìn Liên Duyệt đang rơi lệ trong lòng Tân Du Hàn, mang theo nồng đậm bi thương, thật sâu thở dài một tiếng.

“Hài nhi xin cáo lui....”

Sau khi nói xong, đứng dậy rời đi, vâng theo chỉ thị của đà hắn...

Quỳ ở từ đường.

Sau khi Tân Vô Phong rời đi, Liên Duyệt khóc trong lòng Tân Du Hàn lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu, lau nước mắt, nhìn Tân Du Hàn: “Tướng công, ta vừa rồi khóc có giống không???”

Tân Du Hàn bị màn biến hóa này dọa đến ngần tò te: “Duyệt nhi người...”

Mày ngài của Liên Duyệt nhíu chặt: “Việc này quá vượt mức lẽ thường, tiểu Phong vẫn cầu chúng ta tỏ thái độ, ta làm như vậy, cũng là không có biện pháp.”

Tân Du Hàn thở ra một hơi: “Không phải khóc thật thì tốt... Nếu không ta liền yêu thương...”

“Bao nhiêu tuổi rồi, người còn nói những lời này, không thấy xấu hổ sao.”

Tân Du Hàn hắc hắc nở nụ cười hai tiếng: “Ta nói đều là thực sự.”

Cười xong, khuôn mặt hắn lại lạnh xuống: “Vô Phong hài tử này, chỉ mới một năm không gặp làm sao lại biến thành cái dạng ngày hôm nay.”

“Không...”

Liên Duyệt lắc đầu: “Tiểu Phong không thay đổi. Hắn chỉ là yêu phải người không nên yêu... Tướng công, ngươi nói chuyện này phải làm thế nào bây giờ?”

Tần Du Hàn nhíu mày: “Kiên quyết không đồng ý, còn có thể làm gì?”

Liên Duyệt lắc đầu: “Không, ta nghĩ, chúng ta hắn là đi gặp một lần người Vân gia kia trước, hỏi một câu Vô Phong thỉnh cầu dự định như thế... Ta nghĩ, Vô Phong trước khi nói với chúng ta, nhất định đã nghĩ tới làm thế nào giải quyết chuyện này... Mà quan trọng nhất, chính là phải hỏi ý kiến Vô Song một câu.”

Khuôn mặt Tần Du Hàn đen lại: “Chuyện như vậy... Còn phải suy nghĩ sao??? Nghĩ thế nào cũng không có cách giải quyết vẹn toàn...”

Tần Du Hàn nói đến phân nửa, vừa nhìn thấy khuôn mặt nương tử nhà mình dần dần chìm xuống, lập tức đổi giọng: “Đúng đúng đúng, Duyệt nhi nói rất đúng, chúng ta hắn là đi gặp người Vân gia kia trước... Người Vân gia kia hiện tại hắn là ở Tần gia đúng không? Ta sẽ tìm lão tổng quản hỏi một chút.”

Nghe xong lời này, Liên Duyệt mới thoả mãn gật đầu.

“Ân.”

Tần gia lão tổng quản, chung quy vẫn là đưa Tần Du Hàn và Liên Duyệt đi gặp Vân Khuynh, lúc đó, Tần Vô Phong đang ở trong từ đường đen kịt không ngừng kiên định lòng tin của mình, không ngừng tạo thêm dũng khí cho mình.

Vô luận như thế nào, hắn nhất định vẫn sẽ kiên trì đối với chuyện này, cho dù biết là sai, cũng phải tiếp tục kiên trì.

Liên Duyệt và Tân Du Hàn đầu tiên là đến gian phòng Vân Khuynh, không gặp Vân Khuynh, đến lúc lão tổng quản suy đoán Vân Khuynh đang ở trong phòng Tân Vô Phong, khuôn mặt Liên Duyệt và Tân Du Hàn đen xì, ấn tượng đối với Vân Khuynh càng thêm kém.

Thẳng đến gian phòng Tân Vô Phong, lúc đẩy cửa ra, nhìn thấy tiểu nhân nhí ngủ ở trên giường, khuôn mặt tuyệt mỹ sắc mặt tái nhợt bọn họ mới chấn động, có chút hiểu ra Tân Vô Phong vì sao lại yêu người này.

Đừng nói Tân Vô Phong, ngay cả Liên Duyệt là nữ tính, đến lúc nhìn thấy Vân Khuynh đang ngủ, nhìn qua rất nhu nhược, xinh đẹp tựa như thiên sứ đều nhịn không được thương tiếc y.

Như vậy, liền có thể tưởng tượng, đại nhi tử thích gánh trách nhiệm, thích đem nhỏ yếu nhét vào dưới cánh chim của mình, đối với người này, là một loại tâm tính và yêu thương đến thế nào.

Hắn là, giống như Tân Du Hàn đối với nàng, vào nhất khắc nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Vân Khuynh, Liên Duyệt đột nhiên mọc lên một loại tình tự kỳ lạ, nàng nghĩ, kỳ thực, đại nhi tử của nàng cũng rất xứng với người kia...

Tuy rằng ý niệm trong đầu này chợt lóe mà qua trong óc nàng, thế nhưng, vẫn khiến cho tâm của nàng hơi khẽ động.

Liên Duyệt đầu tiên để lão quản gia lui xuống, sau đó nàng lôi kéo Tân Du Hàn, không cho Tân Du Hàn đánh thức Vân Khuynh, mà là hai người ngồi ở một bên, cùng nhau chờ Vân Khuynh tự tỉnh lại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thân Phận Của Liên Duyệt

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Vân Khuynh lần này ngủ cực no, cực say.

Mà Liên Duyệt và Tần Du Hàn một mực chờ y tỉnh lại vẫn còn đang suy nghĩ việc này phải xử lý thế nào.

Chờ đến khi Vân Khuynh rốt cục ngủ thăng đến tự nhiên tỉnh, cũng đã tới gần buối trưa, Liên Duyệt không thể tin được, mừng một năm mới của bọn họ chính là đợi một người ngủ say tỉnh lại mà vượt qua.

Vân Khuynh chui trong chăn, sau khi ngủ đủ, rốt cục chậm rãi tỉnh lại, bởi vì chuyện tối hôm qua, thân thể y vẫn còn đau nhức vô lực, cho nên y ôm chăn bông ấm áp mềm mại, thế nào cũng không muốn rời giường.

Lông mi tựa như cánh bướm đen hơi run rẩy, y hé mở mắt, rõ ràng đã ngủ đủ, nhưng y vẫn không kiềm chế được ngáp một cái thật to, đem đầu cọ cọ vào chăn bông ôm ở trong ngực, hai mắt y vừa mới mở có chút mơ hồ, cũng có chút mờ mịt.

“Ngươi tỉnh?”

Vào lúc y còn đang ngẩn người, một thanh âm dễ nghe truyền đến từ đỉnh đầu.

Vân Khuynh lại càng hoảng sợ, bỗng nhiên nâng mi.

Trời ạ, y vốn tưởng rằng chỉ có mình y ở đây, từ lúc nào lại có thêm một người.

Lúc y giơ lên đôi mắt nhìn thấy người ở trên đầu, lần thứ hai khiếp sợ:
“Tỷ?”

Y vươn tay xoa xoa hai mắt của mình, quả thực không thể tin được nữ nhân trước mắt này là có thật.

Liên Duyệt ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt đại biến, nhìn Vân Khuynh không nói.

Vân Khuynh nhắm mắt, lại lần nữa mở ra, nữ tử trước mắt, xinh xắn lanh lợi, một thân trắng thuần quần lụa mỏng, búi tóc nhẹ vãnh, mặt mày như tranh, linh hoạt xuất thần...

Không phải lão tỷ của y, lão tỷ Lạc Sương Sương của y là một nữ cường nhân khôn khéo tài giỏi, sạch sẽ lưu loát, sao có thể xinh xắn lanh lợi như vậy, sao có thể có khí tức điềm tĩnh ưu nhã như vậy, hơn nữa...

Nơi này là Huỳnh Quang, sớm đã không phải nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa trước đây, tỷ tỷ của y sao có thể ở đây được.

Chỉ là một người, giống hệt tỷ tỷ đời trước Lạc Sương Sương của y mà thôi.

Ánh mắt chàm chàm nhìn Liên Duyệt, khuôn mặt Liên Duyệt, khiến thật nhiều ký ức đã phủ đầy bụi của Vân Khuynh nổi lên.

“Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì!”

Mắt thấy Vân Khuynh thăng tấp nhìn chàm chàm Liên Duyệt, sắc mặt Tân Du Hàn lập tức âm trầm, cho dù là âu yếm thê tử của ai bị người khác nhìn chàm chàm không tha như vậy, có lẽ đều sẽ tức giận.

Vân Khuynh lúc này mới phát hiện trong phòng không chỉ tồn tại người thứ hai, còn có người thứ ba.

Y ép mình dời đi đường nhìn, nhìn về phía Tân Du Hàn.

Vừa nhìn đến lần thứ hai trong lòng sợ hãi than, hay cho một nam tử khí độ bất phàm.

Nhưng mà, nam tử này nhìn qua rất quen mắt...

Ách... Hắn rất giống Tân Vô Phong...

Không, nhìn qua tuổi tác của hắn lớn hơn Tân Vô Phong một chút, hắn là Tân Vô Phong giống hắn mới đúng.

Vân Khuynh đánh giá Liên Duyệt và Tân Du Hàn, tâm tư trong lòng xoay nhanh, y nghĩ tới Tân Vô Phong nói đa nương hắn hôm nay trở về...

Lẽ nào chính là hai vị trước mắt?

Nhưng là bọn hắn nhìn qua mới hơn hai mươi, một chút cũng không giống người có ba hài tử lớn như vậy.

“Vân... Người tên là gì?”

Sắc mặt Liên Duyệt chậm rãi khôi phục bình thường, đôi mắt đẹp trong suốt của nàng dần dần nổi lên vài tia ướt át, hài tử này, vẫn thích đi vào cõi thần tiên như thế.

Vân Khuynh nghĩ đến hai người trước mắt này rất có khả năng chính là song thân của Tân Vô Phong, y lập tức khẩn trương, bàn tay phía dưới chấn bông, gắt gao nắm cùng một chỗ.

“Ta, ta là Vân Khuynh.”

Làm ‘Thê tử’ của Vô Song nhưng y lại nằm trong chấn của Tân Vô Phong gấp mặt công bà (cha mẹ chồng).

Trời ạ, trực tiếp giết y luôn cho rồi.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mỹ của y khẩn trương đến trăng bêch, Liên Duyệt cong môi: “Tiểu Khuynh, ngươi khẩn trương cái gì, ta cũng sẽ không ăn ngươi.”

“Ách...”

Tần Du Hàn ở một bên nhìn mà ăn giấm: “Duyệt nhi, người này, y...”

Rõ ràng là muốn chạy tới ra oai phủ đầu với người này, vì sao thân thân nương tử của hắn lại hòa ái dễ gần với người này như vậy?

Liên Duyệt nghe Tần Du Hàn nói có chút bất mãn: “Cái gì người này người nọ, đây là ‘Túc phụ’ của Vô Song, là nhi túc phụ của ngươi, gọi tiểu Khuynh mới đúng.”

Không biết là cố ý hay vô ý, Liên Duyệt liền điểm ra thân phận hai người bọn họ với Vân Khuynh.

Đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên trợn to... Quả nhiên, là Tần gia nhị lão...

“Bá phụ bá mẫu... Ta...”

“Ngươi hài tử này!”

Tần Du Hàn lại bắt đầu tặc mao: “Cái gì bá phụ bá mẫu, ta là đà của Vô Song, ngươi là túc phụ của Vô Song, không phải nên gọi một tiếng đà sao?”

Ngẫm lại tình cảnh các túc phụ của mấy lão hữu gọi mấy lão hữu là đà nương, hắn đã sớm ước ao hai mắt đỏ lên, lão nhị thật vất vả mới thú được một túc phụ, sao có thể gọi hắn là bá phụ chứ?

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Khuynh chậm rãi nhuộm lên vài phần đỏ ứng: “Đa, nương.”

Khóe miệng Liên Duyệt co rúm...

Nương... Cái từ này, nghe các nhi tử của nàng kêu gần hai mươi năm nàng cũng không phản ứng, thế nhưng...

Từ trong miệng Lạc Minh vẫn luôn gọi nàng là tỷ kêu ra... Nàng liền thấy có chút kỳ cục nói không nên lời.

Không được!!

Nàng muốn ngả bài với Lạc Minh.

“Tướng công.”

Liên Duyệt mặt cười như hoa, nói với Tân Du Hàn.

Toàn bộ lực chú ý của Tân Du Hàn lập tức từ chỗ Vân Khuynh chuyển tới Liên Duyệt.

“Duyệt nhi?”

Liên Duyệt nâng tay chỉnh lại quần áo cho hắn: “Ta muốn đơn độc nói chuyện với tiểu Khuynh.”

“Đơn độc nói chuyện? Nói chuyện gì? Vì sao phải đơn độc.”

Liên Duyệt đẩy đẩy ngực hắn: “Ngươi vừa rồi đối xử với tiểu Phong như vậy, ta xem tiểu Khuynh yếu như thế, không thể chịu nổi ngươi lăn qua lăn lại, chờ ta và y nói chuyện xong rồi chúng ta xử lý chuyện này sau được không?”

“Này...”

Tần Du Hàn cũng không phải một người táo bạo, vừa rồi, chỉ là vì hắn kỳ vọng Tần Vô Phong rất cao, nhưng Tần Vô Phong lại phụ kỳ vọng của hắn...

Nhìn về Vân Khuynh...

Hắn nhìn niêm thiếp ở trên giường chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, đối với người như vậy, hắn không muốn hạ thủ!

“Các ngươi nói chuyện của các ngươi, ta sẽ không quấy rối, đứng ở một bên là được rồi.”

Liên Duyệt thấy Tần Du Hàn không đồng ý, sắc mặt lại trầm xuống, siết chặt tay, hơi siết cái cổ Tần Du Hàn: “Không, ta thích tiểu Khuynh, ta muốn nghiêm túc nói chuyện với y, không hy vọng ngươi ở chỗ này phá hư bầu không khí.”

Ngay cả Tần Du Hàn cực kỳ không muốn, nhưng hắn cũng không muốn làm trái kỳ vọng của Liên Duyệt, hắn thở dài: “Được rồi, ngươi nói chuyện với y, ta đi hỏi Vô Hạ một chút, xem hắn có biết chuyện giữa Vô Phong và Vân Khuynh này không.”

Liên Duyệt lúc này mới mở miệng cười: “An, ngươi đi đi.”

Vì vậy, trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Vân Khuynh, Tần Du Hàn mơ hồ không muốn rời đi.

Chờ Tần Du Hàn đi ra, Liên Duyệt chạy tới chỗ cửa khóa cửa lại, sau đó mới quay về.

Vẻ mặt của nàng không giống thoái mái như vừa rồi, mang theo vài phần trầm trọng, đôi mắt đẹp trong suốt chậm rãi trở nên sâu thẳm: “Vân Khuynh, ngươi vừa gọi cái gì?”

“Bá mẫu... A không, là nương.”

Liên Duyệt chậm rãi nhăn mày: “Không, ta là nói, lúc đầu tiên ngươi vừa thấy ta, ngươi gọi cái gì?”

Nàng may mắn biết bao, có dung nhan giống hệt kiếp trước, lúc mới tới thế giới này, nàng một mực cầu khẩn, có một ngày, trong thế giới kia, nếu có người tới nơi này giống như nàng, có thể dựa vào khuôn mặt này, nhận ra nàng.

Vẻ mặt Vân Khuynh chậm rãi ngẩn ngơ, ký ức bị kéo về thật lâu thật lâu trước đây.

“Xin lỗi, nương, ta nhận sai người... Bởi vì ngươi và tỷ tỷ kia của ta, thật sự là quá giống nhau... Giống như là khắc ra từ một khuôn mẫu...”

Trong đôi mắt của Liên Duyệt tràn ngập ánh nước, thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào: “Minh? Lạc Minh, là ngươi sao?”

Oanh...

Nghe đến câu hỏi như vậy, Vân Khuynh triệt để ngây người, y không thể tin được trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt Liên Duyệt, đôi môi run rẩy: “Tỷ... Ngươi, ngươi, ngươi thật là tỷ của ta?” Vân Khuynh nói, từ trên giường gượng dậy thân thể của mình.

Liên Duyệt bước một bước về phía trước, đi đến bên giường cùng y ôm cùng một chỗ.

“Minh, là ta... Tỷ tỷ của ngươi, Lạc Sương Sương...”

“Thế nhưng...”

Đầu của Vân Khuynh có chút choáng váng: “Ngươi, tỷ ngươi sao lại ở đây?”

Liên Duyệt lắc đầu: “Ta không biết, vào khoảng bốn mươi năm trước, sau khi ta chết ở trên địa cầu, đến lúc tỉnh lại liền trở thành tiểu thư của Thủy Vân Cư... Sau đó liền một mực sinh hoạt ở thế giới này... Minh... Tỷ tỷ không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy ngươi... Người sau khi chết ba ba mù mụ và ta đều rất hối hận đã không chăm sóc tốt ngươi...”

Vân Khuynh vỗ vỗ lưng Liên Duyệt: “Tỷ, rõ ràng là ta chết trước, vậy hắn là ta xuyên qua trước, vì sao hiện tại, tỷ ngươi lại lớn hơn ta nhiều như vậy.”

“Tử tiểu tử.”

Liên Duyệt hít hít mũi, gõ đầu Vân Khuynh: “Không biết tuổi tác đối với nữ nhân mà nói là rất kiêng kỵ sao... Thế nhưng...”

Nàng buông bàn tay ôm Vân Khuynh, nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới: “Minh, hiện tại nhìn qua có vẻ nhu thuận hơn trước đây... Trước đây, ngươi chính là một tiểu lão đầu, chỉ thích một mình buồn bực, ai cũng không để ý, còn phản nghịch...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Tỷ Đệ Trò Chuyện

“Minh, hiện tại nhìn qua có vẻ nhu thuận hơn trước đây... Trước đây, ngươi chính là một tiểu lão đầu, chỉ thích một mình buồn bức, ai cũng không để ý, còn phản nghịch...”

Liên Duyệt nói khiến Vân Khuynh xấu hổ không ngớt, khi đó, mặc kệ là ít tâm sự với phụ mẫu thân nhân đến thế nào, y cũng biết đáy lòng phụ mẫu là thương y, cho nên y bốc đồng hơn bây giờ nhiều.

Nhưng hiện tại, lẻ loi một mình, cô đơn sống ở dị thế, từ nhỏ đã không ai thương y yêu y, nhìn hết ấm lạnh thế gian, y sao có thể còn bốc đồng được nữa.

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh thở dài: “Tỷ, chuyện cũ hôm nay đã tan thành khói, ngươi đừng gọi Minh nữa, gọi Vân Khuynh đi!”

Liên Duyệt gật đầu nói: “Đời này ta là Liên Duyệt, là tiểu thư của Thủy Vân Cư, hơn hai mươi năm trước, ta gả cho Tân gia, từ đó về sau liền sống một đời được như nguyện, hành tẩu thiên hạ du sơn ngoạn thủy.”

Vân Khuynh có chút ước ao: “Đời này ta là Vân Khuynh, là người của Vân phủ kinh thành, thay tam tỷ Vân Thủ giá đến Tân gia... Ở Vân phủ, nhận hết lạnh nhạt, ở Tân phủ, nhận hết sủng nịch, hiện tại... Có chút loạn...”

Nói đến cái loạn này, Vân Khuynh và Liên Duyệt đều nghĩ đến chuyện Tân Vô Phong.

Liên Duyệt không muốn trực tiếp hỏi việc này, dù sao, Vân Khuynh tối hôm qua bị nhi tử của nàng đồi đãi như vậy. Hiện tại Vân Khuynh nhất định cũng rất hoảng loạn bất an, nàng hè tất phải nói đến chuyện khiến y thương tâm.

Dù sao lúc này, nàng và Tân Du Hàn vốn là quyết định ở nhà mấy ngày, chuyện này nói sau cũng không sao.

“Ha hả, gả thay... Ha ha ha, Minh... Ách, tiểu Khuynh, ngươi là nam nhi thân gả cho nhi tử của ta, không tệ không tệ thật không tệ.

Hôm nay nghĩ đến, hai mươi năm trước, ta uống say bị Vân gia tính toán quyết định một cửa ép duyên duy nhất với Tân gia này, cũng là chuyện đã được định trước...

Hài tử Vô Song kia, làm người rất không tệ, rất biết thương người, gả cho hắn, ngươi sẽ hạnh phúc.”

Về điểm Liên Duyệt nói này, Vân Khuynh chấp nhận.

“Đích xác, Vô Song rất tốt với ta.”

Vân Khuynh nhớ tới Vô Song, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không khỏi lộ ra mỉm cười.

Liên Duyệt nhìn dáng vẻ của y, liền không khó đoán ra y yêu Vô Song: “Minh... Tiểu khuynh, ngươi yêu Vô Song đúng không?”

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng vậy, tỷ, Vô Song là người duy nhất từ khi ta đến thế giới này, không bởi vì bất cứ nguyên nhân nào mà rất tốt với ta, nương ta rất tốt với ta bởi vì ta là nhi tử của nàng, Hồng Châu rất tốt với ta, là bởi vì nương ta giao phó, nhị ca rất tốt với ta là bởi vì hắn coi ta như đệ đệ đối đãi...

Chỉ có Vô Song, đêm đó ta gả cho hắn, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn liền không hề có đạo lý rất tốt với ta, tốt đến mức khiến ta không nỡ không thương hắn..."

Vân Khuynh nói khiến Liên Duyệt vừa vui mừng vừa ưu sầu.

Mừng là vì, nhi tử nhà mình và nhi túc là tương thân tương ái, ưu cung là vì như vậy.

Nếu như Vân Khuynh và Tân Vô Song, thật là thật sâu yêu lẫn nhau, như vậy Tân Vô Phong, cũng nhất định sẽ rơi vào kết cục thương tâm.

Lúc trước Liên Duyệt nói qua, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hai nhi tử, vô luận là ai, nàng đều không hy vọng bọn hắn thương tâm.

Đương nhiên, đối với Vân Khuynh là đệ đệ đời trước, đời này là nhi túc, nàng tự nhiên cũng không dành lòng khiến y thương tâm.

Chỉ là một chữ yêu, vì sao có thể đem hạnh phúc của nhiều người, chặt chẽ kéo thành một đoàn.

"Ngươi..."

Liên Duyệt có chút chần chờ, thế nhưng, thoảng trầm ngâm xong nàng vẫn mở miệng nói: "Ngươi... Ngươi còn nhớ, Ngụy Quang Hàn không..."

Vân Khuynh giật mình, năm ấy người ở bên cạnh y trên cơ bản đều biết y có tình với Ngụy Quang Hàn...

Cũng chính bởi vậy, y mới có sự khác biệt với người nhà của y, mới产生 sinh ngăn cách.

Vân Khuynh không biết Liên Duyệt có biết Ngụy Quang Hàn cũng ở thế giới này hay không.

Thực sự là duyên phận kỳ diệu, tên kiếp trước của Ngụy Quang Hàn giống hệt tên kiếp này, khiến y nhận ra, mà Liên Duyệt lại là có khuôn mặt giống hệt kiếp trước, cũng bị y nhận ra.

Chỉ riêng có y, vô luận là khuôn mặt hay tên, đều bị cải biến triệt để.

Hình như, ngay cả tâm cũng thay đổi.

“Tỷ.”

Vân Khuynh cong môi mỉm cười: “Ngụy Quang Hàn, là người Lạc Minh dùng sinh mệnh đi yêu, mà không phải người mà ta —— Vân Khuynh yêu.”

Liên Duyệt hiểu ý Vân Khuynh, lắc đầu: “Xem ta... Người vừa rồi nói đời trước đã không còn dính dáng đến đời này, Ngụy Quang Hàn kia, tự nhiên cũng nên quên đi...”

Ân, tiểu Khuynh, người Tân gia đều trọng tình thâm tình, chưa bao giờ thay đổi, người và Vô Song, nếu là thật tâm yêu nhau liền nhất định phải hạnh phúc.”

Hiện tại nói ra những lời này, Liên Duyệt đã quyết tâm hi sinh Tân Vô Phong.

Bởi vì đời trước, tình yêu của Lạc Minh rất đau khổ, đời này, nàng không hy vọng y cũng thống khổ giống như đời trước.

Vì hạnh phúc của Vô Song và Vân Khuynh hai người, hi sinh hạnh phúc một người của Tân Vô Phong, hắn là cũng nên...

Bỏ qua yêu thương nơi đáy lòng đối với đại nhân tử, Liên Duyệt khôi phục thoái mái lúc trước, cười đến cổ quái tinh ranh: “Tiểu Khuynh, sau đó đừng gọi tỷ, phải đổi gọi nương nga.”

Tuy rằng Vân Khuynh gọi nàng là nương nàng sẽ nghĩ không được tự nhiên, thế nhưng nàng không hy vọng, quan hệ giữa nàng và Vân Khuynh cùng với bí mật xuyên qua mà đến bị người khác nhìn thấy.

“Ách... Tỷ, cái này có phải là quá không được tự nhiên hay không?”

Liên Duyệt gõ đầu y một chút: “Không được tự nhiên cũng không có biện pháp, ngươi nếu là gọi tỷ, người khác sẽ tìm ra nguyên nhân...

Hơn nữa, trường tỷ như mẫu, ngươi đều nói phải dứt bỏ kiếp trước, gọi một tiếng nương cũng không quá đáng, dù sao ta sẽ không bức ngươi gọi mụ mụ.”

Khuôn mặt Vân Khuynh đen xì, nhìn Liên Duyệt từ trên xuống dưới: “Ngươi cái dạng này, ai cũng nhìn không ra ngươi là Lạc Sương Sương, nhưng mà, tỷ...

Ách, nương, về chuyện Ngụy Quang Hàn, ta mong ngươi đừng nói cho Vô Song... Ân, cũng đừng nói cho đại ca.”

Liên Duyệt gật đầu: “Đây là tự nhiên...”

Không nói cho Vô Song cũng đúng...

Nhưng không nói cho Vô Phong là sao?

Lẽ nào, kỳ thực, Vân Khuynh cũng có ý với Tần Vô Phong?

Nếu nói như vậy, Vô Phong có phải là không cần hi sinh không... Sau đó, Vân Khuynh có thể song song có được Vô Song và Vô Phong...

Cũng chính là loại truyện nhất thụ đa công nàng thường xem ở đời trước...

Đúng vậy, sao nàng lại quên cái này chứ, nếu như Vân Khuynh cũng yêu Tân Vô Phong, ba người bọn họ cùng một chỗ, chẳng phải là giai đai vui mừng sao?

Dù sao Vân Khuynh là đệ đệ của nàng, nhi tử của nàng tốt như vậy, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, hơn nữa cũng không cần bỗng đả uyên ương đúng không...

Về phần đèn nhang đại nghiệp Tân gia, giao cho Vô Hạ là được rồi...

Liên Duyệt càng nghĩ càng cảm thấy đây là ý kiến hay, hơn nữa, nàng đoán đại nhi tử của nàng cũng có ý này, cho nên mới thỉnh cầu nàng và Tân Du Hàn thành toàn.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của Liên Duyệt lộ ra nụ cười quỷ dị, hỏi Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, Vô Song đâu?”

Vân Khuynh hơi hoi nhíu mày: “Một đoạn thời gian trước ta trúng một loại cổ độc, Vô Song đi Tà Vu cốc tìm lam ngân hoa cho ta...”

Liên Duyệt nghe vậy đáng cười trên khuôn mặt vội vã thu lại, trở nên lo lắng: “Thật không... Vậy ngươi hiện tại thế nào... Vô Song thật ra ta không lo, nhìn khắp giang hồ, không có mấy người có thể uy hiếp Vô Song.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta hiện nay không sao, biểu ca Liêu Cừ phổi được cho ta, đem thông khổ lúc cổ độc phát tác tất cả đều áp chế, chỉ cần ở trong thời gian quy định giải được cổ độc là ổn.”

Về chuyện trong bụng có hài tử, Vân Khuynh quả thực không biết có nên nói với Liên Duyệt hay không.

Liên Duyệt gật đầu: “Vậy thì tốt, Vô Song là lúc nào rời đi?”

Vân Khuynh ngưng mi suy nghĩ một chút: “Khoảng một tháng trước...”

Trong ánh mắt Liên Duyệt hiện lên tia sáng quỷ dị, hơi cong môi: “Nói cách khác, một tháng trước, Vô Song đi tìm lam ngân hoa...

Ngươi liền mực ở đây, Vô Phong vẫn luôn chiểu cõi ngươi?”

Hiện tại nói đến Tân Vô Phong với Liên Duyệt, hai gò má Vân Khuynh không thể kìm được mà đỏ ửng, gật đầu, nhẹ nhàng ân một tiếng.

Nhin động tác này, nhìn phản ứng này.

Liên Duyệt nhìn ra Vân Khuynh có thiện cảm với Tân Vô Phong phải đến 80%.

Nàng cong lèn khéo môi: “Ân, ta đã biết, nhưng mà, tiểu Khuynh, ta hiểu kỳ, vì sao ngươi và tiểu Phong muốn giấu mọi người sống một mình ở đây... Lẽ nào trong này có ẩn tình gì sao?”

“Tỷ... Ách không, nương... Này...”

Vân Khuynh cắn cắn môi dưới, có chút chần chờ.

Liên Duyệt thiêu mi: “Chuyện gì không thể nói với ta? Ân? Tiểu Phong có thể biết, ta làm trưởng bối trái lại không thể biết. Tiểu Khuynh ngươi thiên vị cũng quá rõ ràng rồi!”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, nương, ta chỉ là không biết phải nói với người thế nào.”

Liên Duyệt vươn tay đỡ Vân Khuynh nằm xuống, giúp y chỉnh lại chăn bông: “Ngay cả xuyên qua... Hơn nữa sau khi xuyên qua đụng tới đệ đệ của mình ta cũng đã tiếp nhận, còn có chuyện gì ta không thể tiếp thụ? Người cứ nói đi.”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút, đích xác như vậy, bởi vậy, y hít một hơi thật sâu, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt, nghiêm túc nói: “Bởi vì, ta,

mang thai.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Liên Duyệt Quyết Định

“Bởi vì, ta, mang thai.”

Vân Khuynh nói, chấn đến đầu óc Liên Duyệt có chút choáng váng:
“Ngươi ngươi ngươi nói ngươi làm sao?”

Nhin Liên Duyệt bị dọa sợ, Vân Khuynh đột nhiên nghĩ có chút buồn cười.

Vừa rồi còn một bộ lẽ thằng khí hùng nói chuyện gì cũng có thể tiếp thu, nghe xong y nói, dĩ nhiên là loại phản ứng này.

“Tiểu Khuynh... Ngươi, đời này là nữ nhân sao?”

Vân Khuynh lắc đầu: “Đương nhiên không, ta như trước là một nam nhân.”

“Là nam nhân... Ngươi sao có thể mang thai...”

Đôi mắt đẹp của Liên Duyệt thăng túp nhìn chăm chăm Vân Khuynh, hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, máy móc hỏi.

Vân Khuynh buông xuống mí mắt: “Chuyện này nương ngươi không cần hỏi đến... Nói chung, ta là mang thai.

Ngay cả người hiện đại như ngươi phản ứng còn là như vậy, huống hồ là người cổ đại cổ hủ.

Cho nên lúc Vô Song đi lấy hoa, đem ta giao phó cho đại ca và biểu ca, chỉ là sau đó, biểu ca cũng đi ra ngoài tìm được.”

Chậm rãi tiêu hóa lời y nói, Liên Duyệt thở dài thật sâu.

Cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nàng nghĩ, thực sự là quái sự hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều.

Đại nhị tử của nàng yêu nhị nhi túc, túc phụ là đệ đệ kiếp trước của nàng, túc phụ kiếp này là đệ đệ kiếp trước thân là một người nam nhân, dĩ nhiên mang thai...

Liên Duyệt lắc đầu, lung tung hô: “Không được không được, ta phải lãnh tĩnh lãnh tĩnh.”

May là nàng không có bệnh tim, nếu có bệnh tim, sợ là đã sớm ngất đi.

Liên Duyệt không phải người ngoài, Vân Khuynh cũng không sợ nàng dùng ánh mắt kỳ quái gì đó nhìn y, ôm chăn, Vân Khuynh cọ cọ, nhắm mắt lại, chờ Liên Duyệt chậm rãi tỉnh táo.

Mang thai...

Vân Khuynh dĩ nhiên mang thai...

Nói vậy... Đừng nói là Tân Vô Phong thích Vân Khuynh...

Cho dù Vân Khuynh đem tam nhi tử của nàng đều thu về tay cũng chẳng sao, dù sao đèn nhang đại nghiệp cũng được kế thừa...

Ách...

Nghĩ tới đây, Liên Duyệt gõ đầu mình một chút, trời ạ, nàng suy nghĩ cái gì vậy...

Thế nhưng, chuyện Vân Khuynh và Vô Phong, nàng hiện nay xem đến, là vô cùng có khả năng.

Dù sao, hai người dường như là có tình với nhau, dù thế nào, nàng cũng không thể bỗng đả uyên ương...

Đáng tiếc chính là, nàng hiểu Lạc Minh kiếp trước, lấy loại tính tình tử tâm nhẫn cùng với không được tự nhiên này...

Phỏng chừng bảo y thừa nhận y yêu Tân Vô Phong sẽ rất khó...

Thế nhưng không sao, chút nữa đi tìm Tân Vô Phong, chỉ cần ý nghĩ của Tân Vô Phong không mưu mà hợp với nàng, nàng nhất định sẽ giúp Tân Vô Phong.

Nhi tử nhà mình, đệ đệ nhà mình, nắm chắc nguyên nhân thân càng thêm thân, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nàng cực lực chi trì chuyện này.

Về phần Tân Du Hàn, có nàng, để hắn đáp ứng, cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Duy nhất phiền phức chính là nhị tử của nàng...

Nên ăn nói thế nào với Vô Song đây...

Không phải nàng bất công, thật sự là tính tình của Tân Vô Phong, nếu hắn thực sự yêu Vân Khuynh, như vậy nhất định cả đời này sẽ không đổi, nếu không thỏa mãn tâm nguyện của hắn, phỏng chừng hắn sẽ cô đơn cả đời, đau thương một đời.

So sánh một chút sau khi Vân Khuynh đồng thời tiếp thu Tân Vô Phong và Tân Vô Song, thương tổn Tân Vô Song phải chịu, Liên Duyệt nghĩ, vẫn là thành toàn Tân Vô Phong tương đối tốt.

Vô Song đáng thương của nàng...

Ai, làm nương, thật là khó, lo được cái này lại không lo được cái kia.

Cũng may Tân Vô Phong và Tân Vô Song quan hệ huynh đệ cũng không tệ, mong muốn quyết định này của nàng là chính xác!

Đang cảm khái, nàng lại thấy Vân Khuynh ôm chăn bông ngủ, thấy vậy mày liễu của nàng không khỏi dựng ngược, dựa vào cái gì nàng phiền não vì chuyện của y, y lại có thể yên tâm thoái mái ào ào ngủ?

Tâm lý cực độ bất bình nàng tức giận đến nhe răng nhếch miệng: “Ngươi là tiểu tru sao, vừa tỉnh ngủ ngươi còn ngủ.”

Vân Khuynh miễn cưỡng mở mắt, nhìn Liên Duyệt: “Ngô, tỷ, ngươi không phải muốn lanh tinh sao... Ta ngủ vừa lúc không quấy rối ngươi.”

Tuy nói hai người thương lượng kêu nương, thế nhưng, Vân Khuynh vẫn nghĩ kêu tỷ quen thuộc hơn.

Nhin hình dạng miễn cưỡng của y, Liên Duyệt bỗng nhiên nhớ tới việc y mang thai, một tiếng tỷ của Vân Khuynh, cũng gợi lại vô số ký ức trước đây của nàng, ánh mắt mềm xuống, nàng ngồi ở bên giường Vân Khuynh, ôn hòa nhìn y: “Tiểu Khuynh, nếu như thực sự không quen, lúc chỉ có hai người chúng ta, ngươi gọi tỷ đi, thế nhưng ở trước mặt người ngoài nhất định phải kêu nương.”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta biết.”

“Tiểu Khuynh, ngươi biết ta và Du Hàn vì sao tới tìm ngươi không?”

Đôi mắt Vân Khuynh ánh lên nghi hoặc, chẳng lẽ không phải là đơn thuần xem nhi túc phụ, còn có chuyện khác sao?

Liên Duyệt nhìn bình yên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y, cười cười, lời nói chuẩn bị nói ra miệng, lại nuốt trở vào.

Vẫn là để Tân Vô Phong chính miệng nói cho Vân Khuynh quyết định của hắn đi!

Vẫn là để Vân Khuynh sau này phát hiện y yêu Tân Vô Phong!

Nàng, chỉ cần vì bọn họ quét sạch cản trở từ bên ngoài, giúp bọn hắn đúng lúc là được!

“Oa oa trong bụng ngươi mấy tháng rồi?”

Nghĩ đến đây, Liên Duyệt lập tức nói sang chuyện khác, nói đến bảo bảo, cả khuôn mặt Vân Khuynh đều tản ra ánh sáng vui sướng: “Khoảng hai tháng rưỡi... Tỷ, Tân gia các ngươi thích nam hài, hay là nữ hài?”

Hai người tỷ đệ này, sau khi đem tất cả mọi chuyện có thể nói nói ra, liền bắt đầu trò chuyện một ít việc nhà.

Mà Tân Du Hàn, còn lại là đi tới chỗ của tam nhi tử.

Lúc Tân Vô Hạ thấy Tân Du Hàn thì phi thường kinh ngạc: “Đa, ngươi và nương không phải nói đi đường rất mệt, muốn nghỉ ngơi sao?”

Lông mày Tân Du Hàn nhăn chặt, nhìn Tân Vô Hạ, mở miệng liền hỏi: “Tức phụ của Vô Song, rốt cuộc là một người thế nào.”

“Ách, đa nói chính là Khuynh Khuynh?”

Khuynh Khuynh? Trực giác của nam nhân, xưng hô vô cùng thân thiết như vậy, có chuyện, có chuyện, tuyệt đối có chuyện.

Mắt thấy lão đa nhả mình về mặt mơ hồ, Tân Vô Hạ cười cười, rót cho Tân Du Hàn một bô trà: “Đa, thê tử của nhị ca kêu Vân Khuynh, ta gọi y là Khuynh Khuynh... Đa, tuy rằng Khuynh Khuynh là nam nhân, thế nhưng y hắn là một người rất tốt, đa cũng không thể ghét bỏ giới tính của Khuynh Khuynh.”

Làm nhi tử nhỏ nhất trong nhà, mặc kệ bao nhiêu tuổi, đều có quyền lợi làm nũng, Tân Vô Hạ mặc dù không đến mức làm nũng, nhưng nói chuyện với Tân Du Hàn và Liên Duyệt tương đối tùy tiện.

Tân Du Hàn nhớ tới Tân Vô Phong vì Vân Khuynh kia, không để ý đến tình huynh đệ với Vô Song mà thỉnh cầu hắn và Liên Duyệt thành toàn, lại nghĩ tới thân thân thể tử của hắn, vừa thấy Vân Khuynh kia liền đuổi hắn ra ngoài lặng lẽ nói chuyện, nhìn nhìn lại Tân Vô Hạ ở trước mặt, hắn còn chưa nói cái gì liền khẩn trương muốn chết, hắn tức mà không có chỗ xả.

Vân Khuynh Vân Khuynh, tên kia có gì đặc biệt hơn người, đem người một nhà Tân gia bọn họ đều mê đến xoay vòng vòng.

“Vô Hạ, ngươi đã trưởng thành, sao còn có thể không hiểu chuyện như thế?

Cái gì Khuynh Khuynh Khuynh Khuynh, ngươi thành thành thật thật gọi nhị tấu cho ta.”

Tân Vô Hạ nghi hoặc nhìn Tân Du Hàn, lão đa nhà hắn sao lại quan tâm đến việc nhỏ như hạt vừng như vậy: “Ta không muốn, đại ca và nhị ca đều có xưng hô riêng, vì sao ta không thể có, chỉ cần đa ngươi có thể thuyết phục đại ca kêu Khuynh Khuynh là đệ muội, ta liền thành thành thật thật kêu nhị tấu.”

“Ngươi...”

Lúc này Tân Du Hàn thật là bị tức đến xì khói.

Mắt thấy Tân Vô Phong cái dạng lùng lẫy phi cái gì Khuynh kia nhất định không cưới, hắn nếu có thể kêu Tân Vô Phong đổi xưng hô, mới tính là chuyện là.

Đám nhi tử này, thực sự là càng lớn càng không để người bớt lo.

“Ngươi là ngươi, ngươi nói đến đại ca ngươi làm chi... Ta hỏi ngươi, Vô Hạ, cái gì Khuynh kia, gả đến Tần gia chúng ta đã bao lâu.”

Tần Vô Hạ cũng có chút không vui: “Đa, không phải là cái gì Khuynh, Khuynh Khuynh kêu Vân Khuynh, Vân Khuynh dễ nhớ, đa ngươi sao lại không nhớ được chứ?”

Khuynh Khuynh hắn là bốn tháng trước cùng nhị ca đi tới Tần gia.”

“Bốn tháng... Bốn tháng... Vô Hạ, nếu như cho ngươi bốn tháng, ngươi có thể yêu Vân Khuynh kia yêu đến mức phi y không cưới hay không?”

Tần Du Hàn nghĩ tới Tần Vô Phong, không nhịn được hỏi Tần Vô Hạ như vậy, vừa hỏi ra miệng, mới phát giác ví dụ như vậy, thật sự là không thể tin nổi lại vô lý tới cực điểm.

Hắn thật là bị tức đến mê muội, dĩ nhiên hỏi ra câu hỏi như vậy, hắn hắn là hỏi Vô Hạ, bốn tháng có thể yêu một người nào đó phi y không cưới hay không, vì sao hắn lại hỏi yêu Vân Khuynh yêu đến mức phi y không cưới?

Tần Vô Hạ bị lão đa nhà mình hỏi mà ngẩn ra, thế nhưng hắn lập tức phục hồi tinh thần, tự tiểu phi tiểu nói: “Đa, trên thực tế, nếu Vân Khuynh không phải thê tử của nhị ca, ta đã sớm lấy y... Lấy về nhà chà đạp một trận...

Đa ngươi không biết, ta lần đầu tiên gặp mặt Khuynh Khuynh, Khuynh Khuynh dĩ nhiên đem ta trở thành một tiểu tặc, vừa cào vừa cắn, y hệt một tiểu mèo hoang...

Ta nha, một mực tìm cơ hội trừng phạt y, đáng tiếc nhị ca một tấc cũng không rời y, đại ca cũng bảo hộ rất chặt...”

“Được rồi!”

Gân xanh trên trán Tân Du Hàn nhảy lên, hắn thế nào càng nghe giọng điệu của Tân Vô Hạ, lại càng cảm thấy Tân Vô Hạ đối với Vân Khuynh cũng...

Không không không không, quá kinh khủng, một người nam nhân mà thôi, sao có thể nắm bắt hết tâm của ba nhi tử nhà hắn?

Lẽ nào người trên thế giới này, đều trong một đêm đổi thành yêu nam nhân... Hoặc là nói, Vân Khuynh kia, thực sự sức quyến rũ vô cùng?

Nếu nói như vậy, thân thân lão bà của hắn ở cùng với Vân Khuynh kia, liệu có bị câu hồn đi không?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tà Vu Cốc Chủ

<tbody> Sự thực chứng minh Tân Du Hàn suy đoán có chín phần là chính xác.

Thân thân lão bà của hắn bởi vì Vân Khuynh mang thai, vậy nên phi thường để bụng Vân Khuynh, trên cơ bản sẽ vứt bỏ phu quân hắn.

Đương nhiên, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Hiện nay, Tân Du Hàn ở chỗ của tam nhi tử, hỏi không ra nửa điểm chuyện Tân Vô Phong và Vân Khuynh, khiến hắn tương đương buồn bực.

Năm xưa hắn và lão đà của hắn cùng Hiên Viên gia hợp tác mưu phản, cũng không khiến hắn khó xử như chuyện Tân Vô Phong và Vân Khuynh hiện tại.

Lo lắng thân thân nương tử của hắn đơn độc ở chung với Vân Khuynh, hắn còn chưa hỏi chuyện chính với Tân Vô Hạ, liền vội vã trở lại gian phòng của Tân Vô Phong trong ‘Vô’ viện.

Cũng may khi đó, Vân Khuynh và Liên Duyệt cũng nói chuyện gần xong, vừa nhìn thấy Tân Du Hàn, Liên Duyệt liền nhiệt tình giới thiệu với Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, đây là đà đà của Vô Phong bọn họ, tướng công của ta Tân Du Hàn.

Tướng công, đây là nhị nhi túc của ngươi Vân Khuynh.”

Liên Duyệt có vẻ vạn phần trọng giới thiệu Vân Khuynh và Tân Du Hàn.

Bởi vì ở trong lòng Liên Duyệt và Vân Khuynh, Tân Du Hàn không chỉ là phụ thân của mấy người Tân Vô Phong, càng xem như là tỷ phu của Vân Khuynh.

Liên Duyệt còn có một loại tâm lý nói cho đệ đệ hạnh phúc của mình, để đệ đệ mình nhìn xem tỷ phu.

Mà Vân Khuynh là mang theo một loại ẩn ý xem xét nam nhân này liệu có xứng với tỷ tỷ của mình không, liệu có thể khiến cho tỷ tỷ của mình hạnh phúc không.

Bởi vậy, lúc Liên Duyệt nói xong, hai gò má mĩ lệ liền hơi phiếm, cúi thấp đầu xuống, có vài phần ngượng ngùng đem người trong lòng đưa đến cho người nhà xem mặt.

Vân Khuynh còn lại là ánh mắt sắc bén nhìn Tân Du Hàn từ trên xuống dưới, cuối cùng, mới hài lòng lộ ra dáng cười thoả mãn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mĩ.

Trước đây y còn đang hiểu kỳ gia đình thế nào, mới có thể ở cổ đại dạy dỗ ra nam tử như Tân gia huynh đệ, không nghĩ tới, đúng là tỷ tỷ của y dạy dỗ.

Trước đây y thật sự không nhìn ra tỷ tỷ của y có bao nhiêu hiểu biết giáo dục hài tử...

Ân, phỏng chừng, phương diện này cũng có phân nửa công lao của Tân Du Hàn.

Tân Du Hàn nhìn phản ứng của hai người, trong lòng lộp bộp một chút, vì sao thân thân nương tử của hắn lại đỏ mặt, vì sao cái gì Khuynh kia lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn như vậy?

“Khụ khụ khụ.”

Hắn ho nhẹ hai tiếng: “Vân Khuynh, đúng không?”

Vân Khuynh bởi vì lúc trước nghe qua tỷ tỷ nói về thái độ làm người của Tân Du Hàn, cũng không câu nệ, tiếp tục nằm trên giường, trừng mắt nhìn, mỉm cười nói với Tân Du Hàn: “Đúng vậy, đà.”

Một tiếng đà này, tuy rằng kêu không được tự nhiên, nhưng dù thế nào cũng thuận miệng hơn gọi Vân vương gia của Vân gia kia.

“Ngươi và Vô Phong...”

“Tướng công, ta mệt mỏi, vừa rồi trò chuyện với tiểu Khuynh quá say sưa, trái lại đã quên chúng ta một đường mệt nhọc, ta rất muốn trở lại nghỉ ngơi, thân thể tiểu Khuynh cũng khó chịu, chúng ta trước hết cáo từ nha?”

Liên Duyệt bị lời Tân Du Hàn nói lại càng hoảng sợ, lập tức cắt đứt trước khi Tân Du Hàn hỏi ra miệng.

Tân Du Hàn hiện tại hỏi Vân Khuynh, về chuyện y và Tân Vô Phong, không phải là đánh rắn động cỏ sao?

Nếu Vân Khuynh sản sinh cố kỵ với bọn họ, càng thêm không tiếp thu Tân Vô Phong thì sao?

Tân Du Hàn vốn dự định chất vấn Vân Khuynh và Tân Vô Phong là chuyện gì xảy ra, thế nhưng vừa nghe nương tử nhà mình nói mệt, hắn lập tức đem toàn bộ tâm tư đều quẳng đi, đương nhiên là nhanh chóng đưa nương tử nhà mình trở lại nghỉ mới là quan trọng nhất.

Như vậy Liên Duyệt liền kéo Tân Du Hàn rời đi, trước khi rời khỏi còn lặng lẽ dùng khẩu hình nói cho Vân Khuynh, nàng sẽ còn tìm đến y.

Vân Khuynh nhìn bóng lưng của Liên Duyệt và Tân Du Hàn, hơi cong môi cười cười, xem ra tỷ tỷ của y, đích xác rất hạnh phúc...

Cũng không biết y có thể may mắn như tỷ như của y hay không...

Vốn là có, thế nhưng, tối hôm qua...

Vì sao vừa rồi gặp Liên Duyệt và Tân Du Hàn, Tân Vô Phong lại không thấy người?

Là cố ý tránh không gặp mình sao?

Y nhớ trước đó Tân Vô Phong nói để y gặp Tân gia lão, đáy lòng y khẩn trương, Tân Vô Phong còn thoái mái y nói không có việc gì, hắn sẽ ở bên y, nhưng hiện tại, Tân Vô Phong người đâu?

Nghĩ, nỗi lòng của Vân Khuynh lại ảm đạm.

Phương tây, Liệt Phong quốc, Tà Vu cốc.

“Vô Song ca ca, Nhã nhi rất cao hứng ngươi đến thăm Nhã nhi.”

Nhã Sóc Lam là nữ nhi duy nhất của Tà Vu cốc cốc chủ, là một nữ hài ngây thơ thiện lương lại có một chút mơ hồ.

Toàn bộ người của Tà Vu cốc, từ Tà Vu cốc cốc chủ, cho tới người hầu quét tước vệ sinh, trên cơ bản không có ai không thích tiểu cô nương này.

Nhã Sóc Lam thiên chân vô tà tựa như một hài tử, ở trong mắt Tân Vô Song nàng hoàn toàn chính là một tiểu muội muội.

Tân Vô Song vươn tay sờ sờ đầu nàng: “Nhiều năm không gặp, Nhã nhi liền biến thành một đại cô nương, còn xuất giá nữa.”

Trong đôi mắt đẹp đơn thuần của Nhã Sóc Lam hiện lên một tia si mê: “Vô Song ca ca vẫn đẹp như vậy... Thế nhưng Nguyệt Nguyệt cũng vậy nga, ta rất thích Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt đối với ta rất tốt.”

Tần Vô Song nhớ tới nam tử trẻ tuổi dǎn hǎn tiến nhập Tà Vu cốc, chǎng biết vì sao, hǎn luôn cảm thấy toàn thân người nọ mang theo một cő khí tức tà tú quỷ dị: “Nhã nhi nói chính là Nguyệt Mạc?”

Nhã Sóc Lam gật đầu: “Nguyệt Nguyệt cũng là ân nhân cứu mạng của Nhã nhi, Nhã nhi là vì báo ân lấy thân báo đáp.

Cha nói nếu như năm xưa Vô Song ca ca cứu ta, ta là một đại cô nương, sẽ đem ta gả cho ngươi, nếu như Nguyệt Nguyệt không xuất hiện, cha còn chuẩn bị phái người đi Huỳnh Quang tìm ngươi đến thú ta nha...

Thật là, cha cho rằng nhân gia gả không ra, dĩ nhiên làm như vậy...

Kỳ thực trong lòng Nhã nhi, Vô Song ca ca giống như tiên nhân trên trời, Nhã nhi chỉ có thể thường thức từ rất xa, mà Nguyệt Nguyệt mới là thích hợp với Nhã nhi nhất.”

Ai nói nữ tử ngây thơ nhất định là vô tri, trong Tà Vu cốc này, cô nương được bảo hộ rất tốt ngây thơ thiện lương cũng rất hiểu chuyện.

Tần Vô Song khéo miệng hàm chứa ý cười, nhịn không được nói với Nhã Sóc Lam: “Vô Song ca ca đã có thê tử của mình, cho dù đa đa ngươi tìm được Vô Song ca ca, Vô Song ca ca cũng không thể thú ngươi.”

Đôi mắt Nhã Sóc Lam lòe lòe pát sáng: “Thực sự? Là ngươi như thế nào mới có thể xứng với Vô Song ca ca?”

“Nhã nhi, đa đa muốn gặp Tần công tử.”

Nhã Sóc Lam đang hỏi, Nguyệt Mạc từ rất xa đã đi tới, hǎn một thân trường sam màu lục ở địa phương chỉ toàn sa mạc này có vẻ phi thường quỷ dị, ảnh ngược trên mặt đất lờ mờ, có chút tán loạn và quỷ dị.

Nhã Sóc Lam thuận lợi dắt tay Tân Vô Song đi về phía trước: “Vô Song ca ca, mau, đa đa muỗn gặp ngươi... Ai, được rồi, Vô Song ca ca ngươi không phải biết y thuật sao?

Đa đa ta bị bệnh hơn nửa tháng, ta rất lo lắng, may là có Nguyệt Nguyệt và tộc nhân giúp ta chiếu cố đa đa.”

Tân Vô Song nghe vậy lập tức nhíu mày: “Không có việc gì, lão cốc chủ võ công cao thâm, hồng phúc tề thiêng, nhất định sẽ không sao, ta đích xác có biết kỳ hoàng thukhoonchuts nữa ta giúp lão cốc chủ xem một chút.”

Nguyệt Mạc trông thấy bàn tay Nhã Sóc Lam lôi kéo Tân Vô Song, trong đôi mắt hiện lên một tia tình tự kỳ dị, cong môi, nói với Tân Vô Song và Nhã Sóc Lam: “Đa đa hăn hiện tại bệnh nặng nắm trên giường, rất dễ mệt nhọc, Tân công tử thỉnh cân nhắc thời gian, đừng để lão nhân gia mệt quá.”

Tân Vô Song gật đầu: “Ta sẽ chú ý.”

“Nhã nhi.”

Nguyệt Mạc nhìn Nhã Sóc Lam vẫn nắm tay Tân Vô Song, xem ra là muốn cùng Tân Vô Song đi vào gặp lão cốc chủ, không khỏi mở miệng gọi nàng.

Nhã Sóc Lam quay đầu lại, nhìn Nguyệt Mạc mỉm cười: “Nguyệt Nguyệt, còn có việc sao?”

Nguyệt Mạc nhẹ vuốt sáo ngọc màu bạc ở trong tay, mở miệng nói: “Đa chỉ muỗn cầu kiến Tân công tử một người.”

Nhã Sóc Lam nhăn lại lông mày: “Cho dù đa đa chỉ muỗn gặp Vô Song ca ca, ta đi theo vô cũng không sao mà, ta lo lắng bệnh của đa đa...”

Nguyệt Mạc nghe vậy nhíu mày, đi tới, sờ sờ đầu Nhã Sóc Lam: “Nha đầu ngốc, ta đây đi cùng ngươi, cho dù bị mắng, ta cũng cùng ngươi chịu mắng.”

Nhã Sóc Lam lập tức buông tay Tần Vô Song, ôm cánh tay Nguyệt Mạc lắc lắc: “Nguyệt Nguyệt tốt với Nhã nhi nhất.”

Tần Vô Song nhìn hai người âm thầm gật đầu, xem ra hai người này, cũng đích xác hợp.

Thu hồi tâm tư, hắn liền theo Nhã Sóc Lam và Nguyệt Mạc cùng đi gặp lão cốc chủ.

Lão cốc chủ nhìn qua phi thường già, đầu đầy tóc bạc, nếp nhăn trên mặt cũng rất sâu.

Vài năm trước Tần Vô Song nhìn thấy hắn chính là như vậy, bởi vì người thế giới này thọ mệnh đều tương đối dài, cho nên Tần Vô Song thấy lão cốc chủ như vậy thì vô cùng kinh ngạc, còn nói muốn bắt mạch riêng cho lão cốc chủ, giúp hắn nhìn thân thể một cái.

Lão cốc chủ nói đây là vì bọn họ bình thường đùa bỡn cổ trùng, trên người lây dính rất nhiều độc, cho nên già yếu nhanh hơn người bình thường.

Đây là bi ai của tộc nhân bọn hắn. Tuy rằng bọn họ nắm giữ cổ thuật hữu thần quý bí, nhưng thọ mệnh của bọn hắn so với người bên ngoài Tà Vu cốc cũng ngắn hơn nhiều.

Vài năm không gặp, lão cốc chủ tuy rằng dáng dấp như lúc ban đầu, thế nhưng nhìn qua lại gầy yếu đi không ít, hắn nằm ở trên giường, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn phiếm tím quý dị, một đôi mắt ảm đạm đang mở rất lớn, thẳng tắp nhìn vào ba người..

Đầu tiên là Nhã Sóc Lam một người bước nhanh đi tới trước giường bệnh: “Đa...”

Lão cốc chủ vươn bàn tay thô ráp sờ sờ đầu nàng, run run kêu lên: “Nhã nhi... Nhã nhi... Tân công tử đâu...”

“Cốc chủ, Vô Song ở đây.”

Tân Vô Song đi theo phía sau Nhã Sóc Lam nghe thấy lão cốc chủ hỏi mình, lập tức hồi đáp. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Cốc Chủ Thỉnh Cầu

Tà Vu cốc cốc chủ nghe thấy thanh âm của Tân Vô Song, lập tức cỗ sức ngẩng đầu nhìn hắn, liền trông thấy một người công tử tuấn mỹ dị thường, khí độ phi phàm: “Tân công tử... Nhiều năm không gặp, phong thái của ngươi càng hơn năm xưa.”

Tà Vu cốc cốc chủ thở dài, năm xưa nữ nhi còn nhỏ, nếu là vào tuổi hiện tại, năm xưa hắn chắc chắn sẽ để Tân Vô Song thú Nhã Sóc Lam.

Năm xưa tuy rằng chỉ ở chung mấy ngày, nhưng này Tân Vô Song tuổi nhỏ lúc ấy, để lại ấn tượng tương đương khắc sâu cho hắn, khiến hắn những năm gần đây, chưa bao giờ quên anh hùng niên thiếu này.

Tân Vô Song nhìn khuôn mặt của Tà Vu cốc cốc chủ, khẽ nhíu mày, bước về phía trước vài bước, đi tới bên giường, tỉ mỉ nhìn mặt hắn: “Cốc chủ thế này, hình như là trúng độc?”

Tà Vu cốc cốc chủ gật đầu: “Ta bị cỗ trùng lợi hại nhất của tộc ta phản phệ... Thân thể lời lỗ quá lớn, cho nên tình huống nhìn qua có chút không ổn.”

Nhã Sóc Lam nghe vậy trùng lớn đôi mắt: “Đa đa... Bị cỗ trùng phản phệ...

Đa đa, đây là chuyện khi nào, vì sao ngươi không nói cho Nhã nhi?”

Bàn tay của Tà Vu cốc cốc chủ đặt ở trên đầu nàng giật giật, vuốt vuốt tóc dài của nàng, an ủi nàng: “Nhã nhi, thời gian phản phệ lợi hại nhất đã

qua, không sao, ngươi không cần lo lắng, thân thể của đà đà an dưỡng vài ngày là ổn.”

Nhã Sóc Lam nghe Tà Vu cốc cốc chủ nói nhưng vẫn lo lắng như trước, chắc hẳn chỉ cần Tà Vu cốc cốc chủ một mực nằm trên giường, nàng vẫn sẽ bất an.

“Được rồi, Nhã nhi.”

Tà Vu cốc cốc chủ thu hồi bàn tay đặt ở trên đầu Nhã Sóc Lam, chậm rãi mở miệng nói: “Ngươi và Nguyệt Mạc, đi ra ngoài trước đi, ta có chút việc muốn thương lượng với Tân công tử.”

Nói xong hắn nắm mi nhìn về phía Nguyệt Mạc: “Nguyệt Mạc, ngươi mang Nhã nhi đi xuống đi.”

“Vâng, đà đà.”

Nguyệt Mạc đáp ứng xong, liền mang theo Nhã Sóc Lam chậm rãi đi ra ngoài.

Đợi đến khi bên trong chỉ còn lại Tà Vu cốc cốc chủ và Tân Vô Song, Tà Vu cốc cốc chủ lập tức xốc lên chấn bông trên người, ngồi dậy.

Ở đây song song, cả người nhìn qua cũng tinh thần không ít, Tân Vô Song ngạc nhiên không gì sánh được, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi Tà Vu cốc cốc chủ: “Cốc chủ, ngươi đây là...”

Trên khuôn mặt của Tà Vu cốc cốc chủ hiện lên một tia bi thương: “Thân thể của lão phu, đã sớm mục nát, hiện tại, xem như là tia sáng lóe lên đi...

Lúc lão phu cho rằng Tà Vu cốc chúng ta sắp sửa diệt vong, không nghĩ tới, Tân công tử dĩ nhiên đi tới Tà Vu cốc vào lúc này, cho lão phu một đường sinh cơ.

Xem ra thực sự là ông trời thương hại Tà Vu cốc ta.”

“Ngươi nói gì vậy?”

Tần Vô Song nghe vậy quá sợ hãi: “Cái gì diệt vong, Tà Vu cốc xảy ra chuyện gì sao?”

“Một đoạn thời gian trước, lúc lão phu đang bồi dưỡng kim tàm cổ lợi hại nhất, lại bị người ám toán, bị cổ trùng phản phệ, suýt nữa bỏ mình.

Sau đó, người Tà Vu cốc ta, không ngừng lục tục, bởi vì đủ loại nguyên nhân chết đi...

Tần công tử hắn là biết, người Tà Vu cốc chúng ta, luôn luôn không thích tiếp xúc với người ngoài, người ngoài trong cốc hôm nay, chỉ có ngươi và vị hôn phu Nguyệt Mạc của Nhã nhi.

Như vậy xem ra, lão phu là bị người trong Tà Vu cốc ám toán...

Khi lão phu ý thức được điểm này, lão phu liền tận lực biểu hiện ra một bức hình dạng thân thể rất yếu...

Kết quả, lão phu phát hiện chuyện tộc nhân tử vong càng ngày càng nhiều.

Cho nên lão phu nghĩ đây nhất định là có người cố ý làm ra, nói cách khác, trong Tà Vu cốc ta, nhất định có một kẻ phản bội.”

Tần Vô Song nghe Tà Vu cốc chủ nói, trong đôi mắt không ngừng lóe ra ánh sáng kỳ dị: “Thế nhưng, cốc chủ, vì sao lại có người muốn phản bội Tà Vu cốc...

Thậm chí là tàn sát người một nhà?”

“Này...”

Tà Vu cốc cốc chủ dường như có chút khó xử.

Tần Vô Song cười cười: “Lão cốc chủ, chúng ta từng có vài lần duyên từ nhiều năm trước, hôm nay vừa gặp lại, ngươi lại đem chuyện trọng yếu như thế nói cho Vô Song, chẵn hẳn có điều giao phó, cũng có vài phần tín nhiệm Vô Song.

Tục ngữ nói, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, nếu như lão cốc chủ mong muốn Vô Song làm gì đó, tốt nhất là đem chân tướng sự tình, nói cho Vô Song.”

“Ai...”

Tà Vu cốc cốc chủ thật sâu thở dài một tiếng, lại một lần nữa cảm thán nữ nhi của mình vì sao vô duyên gả cho người này?

“Ta đây cũng là bất đắc dĩ...

Hiện tại toàn bộ Tà Vu cốc, ngoại trừ Nhã Sóc Lam ta ai cũng không tin, Nhã Sóc Lam lại quá mức đơn thuần thiện lương...

Ta vốn tưởng nếu thực sự không được, để Nguyệt Mạc mang theo Nhã Sóc Lam rời đi cũng tốt, không nghĩ tới, Tần công tử vị khách ngoài ý muốn này, dĩ nhiên mang đến cho ta một tia sinh cơ.”

Tần Vô Song gật đầu: “Ý của cốc chủ là, muốn ta giúp ngươi, tìm ra người phản bội Tà Vu cốc kia?”

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn Tần Vô Song: “Đúng vậy, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không vô duyên vô cớ đến Tà Vu cốc ta, chỉ cần ngươi giúp ta, vô luận là điều kiện gì, ta đều đáp ứng.”

Tần Vô Song hơi cong lên khói môi, tự tiếu phi tiếu: “Ý của cốc chủ là, nếu như ta không giúp ngươi lần này, liệu có phải là, vô luận điều kiện gì

của ta ngươi cũng sẽ không đáp ứng?”

Tà Vu cốc cốc chủ nghĩ không ra Tân Vô Song lại hỏi như vậy, ngẩn ngơ: “Không... Nếu ngươi không giúp lần này, chỉ cần không phải quá khó khăn, ta vẫn như cũ sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi, dù sao, ngươi cũng đã từng cứu Nhã nhi.”

Nghe những lời này của Tà Vu cốc cốc chủ, Tân Vô Song mới triệt để mỉm cười ra: “Chỉ bằng những lời này của cốc chủ, ta sẽ giúp cốc chủ, chỉ là, ta lần này không có nhiều thời gian... Liệu có thể mang về thứ ta cần trước, sau đó trở lại giúp cốc chủ?”

“Ngươi muốn thứ gì?”

“Lam ngân hoa.”

Tân Vô Song không chút nào che giấu, trực tiếp mở miệng.

Lam ngân hoa là thánh vật của Tà Vu cốc, ở trong mắt người bên ngoài là rất khó có được, nhưng ở trong Tà Vu cốc cũng không tính là đồ lạ, cho nên Tân Vô Song vừa dứt lời, Tà Vu cốc lão cốc chủ liền nói: “Lam ngân hoa, Tà Vu cốc ta có rất nhiều, Tân công tử không cần khách khí, chỉ là, thân thể của ta chống đỡ không được lâu, chúng ta tận lực nhanh lên một chút giải quyết việc này, Tân công tử lấy sau thế nào?”

“Này...”

Tân Vô Song có chút khó xử, Vân Khuynh còn đang ở Tân gia chịu đủ đắn vặt chờ lam ngân hoa của hắn, hắn sao có thể tùy tiện dừng lại?

“Tân công tử, không bằng như vậy đi, ba ngày, nếu như trong vòng 3 ngày, chúng ta không tìm được kẻ phản bội, ngươi liền mang theo lam ngân hoa, Nhã Sóc Lam và Nguyệt Mạc rời đi... Như vậy được không, chỉ ba ngày thôi...”

“Được...”

Cùng lăm thì lúc trở về, lại liều mạng chạy đường là được.

Tà Vu cốc cốc chủ nghe thấy Tân Vô Song đáp ứng, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn liền thả ra mỉm cười vui sướng, nhưng chưa cười được một hồi liền ho khan, hai tay hắt năm thành năm tay, đặt ở bên môi, khụ khụ, dĩ nhiên ho ra máu.

“Cốc chủ, ta giúp ngươi bắt mạch một chút.”

Xem ra Tà Vu cốc cốc chủ này, thực sự bệnh rất nặng, Tân Vô Song nhíu mày mở miệng nói.

Tà Vu cốc cốc chủ lắc đầu: “Đây là cỗ trùng phản phệ, y thuật là vô dụng...

Ngươi vừa hỏi ta, vì sao có người phản bội...

Có lẽ, chính là vì kim tàm cổ này phản phệ ta...

Đó là biến dị kim tàm cổ từ bậc tiên bối của tộc ta mà bắt đầu bồi dưỡng, thế nhưng kim tàm cổ kia một mực ngủ say, tuy rằng nó không ngừng trở nên lợi hại, thế nhưng lại chưa từng tỉnh dậy.

Bởi vì trong cơ thể nó ẩn dấu lực lượng rất khổng lồ, cho nên tộc nhân đều đoán rằng biến dị kim tàm cổ này sẽ rất lợi hại.

Bình thường người dưỡng kim tàm cổ, rất ít tật bệnh, dưỡng súc vật lớn lên, không sợ tử vong, hơn nữa có thể tụ tài bạo phú, bởi vậy tộc nhân ta còn suy đoán biến dị kim tàm cổ này, có thể kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão, có thể giúp chủ nhân đạt thành các loại nguyện vọng...

Nói chung, một độc, bị truyền vạn phần thần kỳ, người ngoài Tà Vu cốc nghe vậy liền vẫn luôn tùy thời lén vào Tà Vu cốc trộm đi kim tàm cổ kia,

người trong tộc, càng trở thành chủ nhân của kim tàm cổ.

Bởi vì ta gần đây lấy máu nuôi dưỡng kim tàm cổ kia, kim tàm cổ sắp tinh lại, rất có thể trở thành cổ trùng của ta, cho nên ta mới bị người ám toán..."

"Ra là vậy."

Tần Vô Song gật đầu, không nghĩ tới, chỉ là một con cổ trùng, dĩ nhiên có thể liên quan đến toàn bộ tồn vong của Tà Vu cốc?

"Nếu như người phản bội, thật là vì biến dị kim tàm cổ, chúng ta trái lại có thể dùng phương pháp dẫn xà xuất động đến kéo người phản bội ra."

Tà Vu cốc chủ thất vọng thở dài một tiếng: "Tộc nhân của ta, dốc sức nghiên cứu cổ thuật, nhưng cũng không thể vì cổ trùng, tàn sát tộc nhân của mình..."

Thực sự là đau lòng, đối với kẻ phản bội kia, ta chỉ muốn lập tức biết hắn là ai, lại sợ biết hắn là người nào..."

"Cốc chủ, ngươi không nên suy nghĩ nhiều, biết đâu người phản bội là người ngoài, không phải tộc nhân của ngươi thì sao."

Tà Vu cốc chủ lắc đầu: "Người ngoài, chỉ có ngươi và Nguyệt Mạc, ngươi vừa mới đến đây, hài tử Nguyệt Mạc kia ôn hòa lễ, đối với Nhã nhi và ta cũng vô cùng tốt, hắn cũng không hiểu cổ thuật, cầm kim tàm cổ cũng vô dụng..."

"Cốc chủ, nhân tâm cách cái bụng, vẫn là không nên kết luận sớm như vậy, theo ý ta, nữ tế (con rể) Nguyệt Mạc của ngươi, tương đương quý dị."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Nguy Cơ Của Vô Song

Ngày thứ hai, lão cốc chủ của Tà Vu cốc, liền vì Tân Vô Song đến chuẩn bị yến hội.

Mọi người Tà Vu cốc hiểu khách, tiến hành nghi thức nhiệt liệt hoan nghênh Tân Vô Song.

Sau khi mọi người rượu cơm no đủ, Tà Vu cốc cốc chủ nhìn qua miến cưỡng xuống giường, vẫn được Nhã Sóc Lam hầu hạ ở bên cạnh liền bắt đầu nói chính sự.

Hắn ho khan vài tiếng, âm thanh náo nhiệt dần dần bị đè xuống, mọi người đều tĩnh lặng lại.

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn quét mọi người, sắc mặt tái nhợt ho khan, ho phi thường nghiêm trọng, giống như là sau một khắc lập tức sẽ mất mạng.

“Chắc hắn...”

Chờ âm thanh ho khan của hắn rốt cục dừng lại, Tà Vu cốc cốc chủ chậm rãi mở miệng nói: “Tất cả mọi người nhớ kỹ, vị Tân công tử này nhiều năm trước từng cứu Nhã nhi.”

Đây là đương nhiên, băng không người trong cốc, sao có thể tiến hành nhiệt liệt hoan nghênh Tân Vô Song?

“Lần này, Tân công tử đi tới Tà Vu cốc chúng ta là có việc muôn nhờ.”

Nghĩ đến, Tà Vu cốc chúng ta đối đãi băng hữu từ trước đến nay rất hào phóng, mà Tân công tử là băng tín vật đến đây, cho nên, ta đã đáp ứng thỉnh

cầu của Tân công tử.”

Tà Vu cốc mọi người đều gật đầu, đồng ý với cách làm của Tà Vu cốc cốc chủ, song song cũng nghĩ, yêu cầu của Tân Vô Song hắn là tương đối dễ thỏa mãn, cho nên cốc chủ mới có thể dễ dàng đáp ứng.

Nhưng có một người lại không nghĩ thế, hắn một mực hiểu kỳ, Tân Vô Song vì sao mà đến.

“Không biết là chuyện gì, khiến người như Tân công tử cũng phải bó tay???”

Lắc lắc rượu ngon màu cam trong chén, trên khuôn mặt anh tuấn hơi lộ vẻ cuồng dã của Nguyệt Mạc, mang theo nụ cười nghiền ngẫm, nhàn nhạt hỏi.

Tà Vu cốc cốc chủ suy nghĩ sâu xa liếc nhìn Nguyệt Mạc, xem ra Tân Vô Song nói rất đúng, Nguyệt Mạc nhìn qua, đích xác có chút kỳ quái.

Đáng tiếc hắn năm xưa lại đơn giản đem nữ nhi của hắn gả cho người ngoài này...

Tuy rằng phần lớn nguyên nhân là do nữ nhi hắn thích nam nhân này.

Trên khuôn mặt miễn cưỡng lộ ra dáng cười, Tân Vô Song còn chưa trả lời, Tà Vu cốc cốc chủ liền nói: “Tân công tử lần này đến, là muốn thỉnh chúng ta hai thứ.”

Tân Vô Song ngạc nhiên trợn to mắt.

Hắn nhớ kỹ, hắn rõ ràng chỉ nói muốn lam ngân hoa, vì sao Tà Vu cốc cốc chủ lại nói hắn muốn hai thứ???

Lẽ nào tự lão cốc chủ đã có kế hoạch???

Đem toàn bộ nghi hoặc áp xuống đáy lòng, nét mặt Tân Vô Song như trước mang theo mỉm cười ôn nhuận, yên lặng đợi đáp án của lão cốc chủ.

“Một thứ, là thánh hoa của Tà Vu cốc là chúng ta, lam ngân hoa.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý, phía trước đã nói qua, lam ngân hoa, người ở bên ngoài xem ra, là thứ cực kỳ khó có được, nhưng ở trong Tà Vu cốc, cũng chỉ là thứ thông thường.

“Thứ hai, đó là, kim tàm cổ.”

Lão cốc chủ Tà Vu cốc vừa nói ra những lời này, cố ý nhìn quét bốn phía, phát hiện sắc mặt rất nhiều người đều là vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không đưa ra ý kiến phản đối.

Mà Nguyệt Mạc còn lại là đôi mắt hơi buông xuống, nhìn rượu ngon trên tay hắn, một bộ hình dạng có chút suy nghĩ.

Dù sao, mỗi người trong Tà Vu cốc, đều biết cổ thuật, tuy rằng kim tàm cổ rất lợi hại, nhưng ở trong Tà Vu cốc, cũng không tính là thứ hiếm lạ, cho dù đáp ứng đưa cho Tân Vô Song một con, hắn là cũng không quá đáng ngại.

Tân Vô Song còn lại là gật đầu, trong ánh mắt xuất hiện hiếu rõ.

Xem ra Tà Vu cốc chủ là muôn ném củ khoai lang bỏng tay cho hắn.

Thế nhưng, nếu đã đáp ứng hỗ trợ, ném cho hắn cũng không sao, hắn nhận là được.

Quả nhiên, lập tức, lão cốc chủ liền mở miệng nói: “Bởi vậy, ta quyết định đem bảo bối trong tộc chúng ta, biến dị kim tàm cổ đưa cho Tân công tử.”

“Cái gì???”

“Cỗc chủ, làm như vậy không được...”

Hắn vừa ra lời này, mọi người ở đây biến sắc, hiển nhiên là đều không muốn.

Chỉ có Nhã Sóc Lam không có một tia phản ứng, đám cổ của tộc nhân ở trong mắt nàng, trên cơ bản đều là lợi hại.

Hơn nữa nếu muốn tặng cho Tân Vô Song, tự nhiên phải đưa tốt nhất.

“Cỗc chủ, tâm ý báo ân của ngươi chúng ta có thể hiểu, thế nhưng cỗc chủ, biến dị kim tàm cổ kia, dù sao cũng là từ tổ tiên chúng ta vẫn luôn đào tạo đi ra, sao có thể nói cho là cho???”

Đám người thế hệ trước của Tà Vu cỗc kiên quyết không đồng ý.

“Mọi người yên lặng một chút.”

Tà Vu cỗc cỗc chủ lớn tiếng nói: “Kỳ thực, lựa chọn đem biến dị kim tàm cổ đưa cho Tân công tử, ta còn có suy nghĩ khác.”

Nhin mọi người ở chung quanh, Tà Vu cỗc cỗc chủ nói: “Từ khi tin tức trong cỗc ta có biến dị kim tàm cổ bị truyền đi ra ngoài, liền có rất nhiều người đến dò xét Tà Vu cỗc, quấy nhiễu chúng ta không được an bình, một khoảng thời gian trước, trong cỗc chúng ta càng là chẳng biết tại sao chết đi không ít người.

Bởi vậy, ta hoài nghi biến dị kim tàm cổ kia tồn tại, làm cổ thần chúng ta tức giận, hơn nữa để người trong cỗc được an bình, ta nghĩ, đem biến dị kim tàm cổ tặng đi, là biện pháp tốt nhất.”

Một phen nói này của Tà Vu cỗc lão cỗc chủ, làm cho người của Tà Vu cỗc lãnh tĩnh, đều bắt đầu trầm tư lời lão cỗc chủ nói.

Nguyệt Mạc còn lại là siết chặt ngón tay, ngón tay nắm lên ly rượu mơ hồ trở nên trắng, mím mím môi, đôi mắt nửa híp, nhìn Tân Vô Song.

Tân Vô Song dường như cảm thấy, nâng mắt nhìn hắn, đưa cho hắn một nụ cười khiêm tốn.

Phải thừa nhận, Tân Vô Song tuấn mỹ, nụ cười của hắn, đối với bất luận kẻ nào mà nói, đều có lực sát thương cường đại, ngay cả Nguyệt Mạc nhìn đều nhịn không được ngây người ngẩn ngơ.

Trong lòng dâng lên một cỗ tình tự kỳ quái, tâm tình Nguyệt Mạc trầm tĩnh lại, khóc miệng chậm rãi cong lên đáng cười nghiền ngẫm.

“Cỗ chủ nói rất đúng, như vậy, chúng ta liền không có ý kiến, cỗ chủ trực tiếp đem biến dị kim tàm cổ đưa cho Tân công tử đi. Chúng ta chỉ là có chút tiếc nuối nhìn không thấy hình dạng lúc biến dị kim tàm cổ tinh lại mà thôi.”

Người Tà Vu cỗ, không thích tiếp xúc với người ngoài, chỉ tình nguyện bình tĩnh sinh hoạt, say mê cổ thuật, cho nên đối với biến dị kim tàm cổ cũng không có sản sinh chấp nhất quá lớn, bọn họ duy nhất tiếc nuối, là không thấy được chân chính hình dạng của biến dị kim tàm cổ.

“Nếu như tất cả mọi người không có ý kiến, ta liền đem lam ngân hoa và biến dị kim tàm cổ đưa cho Tân công tử, Tân công tử còn có bệnh nhân đang đợi được của hắn, sau đó, chúng ta liền tiễn biệt Tân công tử.”

Lão cỗ chủ nói xong bởi vì thân thể không khỏe mà lui trước.

Tân Vô Song thoảng trầm tư nửa khắc, mượn cớ đi thu thập hành lý cũng rời đi.

Nguyệt Mạc còn lại là ngồi bên cạnh Nhã Sóc Lam, một ngụm một ngụm liên tiếp không ngừng uống rượu.

Sau khi Tân Vô Song rời khỏi yếu tiệc liền lập tức đi tìm lão cốc chủ: “Ý vừa rồi của Cốc chủ là???”

Tà Vu cốc chủ nói: “Hôm qua Tân công tử không phải nói dùng biện pháp dẫn xà xuất động sao? Một hồi nữa Tân công tử mang theo lam ngân hoa và biến dị kim tàm cổ rời đi, ta sẽ để một ít tộc nhân ẩn nấp ở phía sau đi theo ngươi, ta nghĩ người phản bội kia, nếu như thật sự muốn biến dị kim tàm cổ, tất sẽ ở trên đường chặn cướp ngươi.”

Tân Vô Song nhíu nhíu mày, có chút bất mãn với chuyện lão cốc chủ tự ý chủ trương, thế nhưng hắn vẫn gật đầu nói được.

Lão cốc chủ vẻ mặt xấu hổ, nói với Tân Vô Song: “Chỉ là, cứ như vậy Tân công tử sẽ phi thường nguy hiểm...

Làm khó Tân công tử, Tà Vu cốc qua kiếp nạn này nhất định sẽ không quên ân công tử.”

Tân Vô Song khoát tay áo: “Lão cốc chủ không cần khách khí, lam ngân hoa này cũng là vì ngươi ta yêu nhất mà cầu, Tà Vu cốc đem lam ngân hoa cho ta, cũng là giúp ta rất nhiều.”

“Người yêu nhất???”

Lão cốc chủ có chút phiền muộn, hắn nhớ tới suy đoán của Tân Vô Song, nếu là, người phản bội kia không phải tộc nhân, mà là con rể Nguyệt Mạc của hắn, vậy Nhã Sóc Lam sau đó phải làm sao đây???

Hắn vốn nghĩ đem Nhã Sóc Lam giao phó cho Tân Vô Song, đáng tiếc, Tân Vô Song đã có người thương.

Chỗ lát, Tân Vô Song bái biệt mọi người Tà Vu cốc, mang theo lam ngân hoa và biến dị kim tàm cổ xuất phát.

Ra khỏi Tà Vu cốc đó là cát vàng đầy trời.

Tần Vô Song một mình một người, dùng tuyệt đỉnh khinh công, hăng hái lướt trên cát vàng, hắn thật sự rất nhớ nhà.

Dọc theo đường đi không có nửa điểm động tĩnh, Tần Vô Song hầu như phải hoài nghi, suy đoán của lão cốc chủ xảy ra sai lầm.

Thẳng đến khi hắn gần rời khỏi một mảnh cát vàng của Liệt Phong quốc, đi tới sát biên giới hoang mạc, một tiếng hót dài từ trên bầu trời truyền đến.

Tần Vô Song chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Quả nhiên là hắn, Nguyệt Mạc, quần áo lục y, tay cầm ngân tiêu, cưỡi trên phi ưng cực lớn.

Nét mặt Tần Vô Song lộ ra dáng cười thờ ơ, nhìn Nguyệt Mạc: “Nguyệt công tử, chúng ta đã nói tạm biệt, ngươi đuổi theo như vậy, là có chuyện quan trọng gì sao???”

Trên khuôn mặt anh tuấn của Nguyệt Mạc mang theo nụ cười giỗng hệt, hắn dùng ngân tiêu cầm trong tay phải góp lên tay trái, từ trên người phi ưng cực lớn ưu nhã bước xuống, chậm rãi đi về phía Tần Vô Song: “Tần công tử, chúng ta đều là người thông minh, người sáng mắt không nói tiếng lóng, đem biến dị kim tàm cổ lưu lại, ta tha cho ngươi một mạng.”

Nghe hắn vừa nói như thế, Tần Vô Song thở dài lắc đầu: “Quả thật là ngươi, Nguyệt Mạc, ngươi làm như vậy, không thấy có lỗi với Nhã nhi sao???”

Nguyệt Mạc hơi cong môi, khóe miệng hiện lên dáng cười tà nịnh: “Ta sao phải thấy có lỗi với nàng? Chỉ là một xuân nữ nhân vô tri ngu ngốc mà thôi, nếu như là ngươi...

Nói không chừng, ta còn nguyện ý cho ngươi sống yên ổn ở lại Tà Vu cốc..."

Gân xanh trên trán Tân Vô Song nảy lên, tuy rằng khuôn mặt hắn có chút quá mức tuấn mĩ, thế nhưng, còn chưa có ai đùa giỡn hắn như vậy, trong lòng giận dữ, nhưng nét mặt Tân Vô Song lại cười càng thêm ôn hòa: "Ta đã nói qua, ta muốn đem mấy thứ này trở lại cứu người ta yêu nhất, tự nhiên là không thể để lại cho ngươi."

"Như vậy, ngươi là muốn ra tay?"

Nguyệt Mạc nhíu mày: "Tân Vô Song, ta phải thừa nhận, ngươi lợi hại hơn ta nhiều, đáng tiếc..."

Ta tuy rằng không am hiểu cổ thuật giống như ngươi của Tà Vu cốc, thế nhưng các loại độc gì đó, ta còn biết dùng..."

Ngươi xem, ta đối với ngươi rất tốt, đúng hay không???

Chí ít, ta để ngươi đi tới biên giới Liệt Phong quốc, thấy được ốc đảo phía trước..."

Liếc nhìn lần cuối đi, sau đó, ngươi sẽ phải ở lại Liệt Phong quốc theo ta trải qua quãng đời còn lại."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Bất Đắc Dĩ Dừng Lại

Nghe xong Nguyệt Mạc nói, dưới đáy lòng Tân Vô Song nổi lên sóng to gió lớn, thế nhưng, nét mặt hắn, vẫn như trước là nhẹ như mây trôi: “Ha hả, Nguyệt công tử vẫn là không nên kiêu ngạo như thế, Vô Song rốt cuộc có trúng độc hay không, Nguyệt công tử tự mình đến thử một lần liền biết.”

Đôi con ngươi đen tuyền thâm thúy của hắn gợn sóng không sợ hãi, trên khuôn mặt tuấn mĩ thậm chí còn mang theo nụ cười khiêm tốn.

Thân thể Nguyệt Mạc khẽ run, hoài nghi nhìn Tân Vô Song, trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ.

Nguyệt Mạc biết, chỉ luận võ công, hắn là không bằng Tân Vô Song, bởi vì lấy võ công của hắn, hắn căn bản nhìn không ra Tân Vô Song sâu cạn, đây chỉ có một khả năng, chính là Tân Vô Song mạnh hơn hắn rất nhiều.

Bàn tay dưới ống tay áo Tân Vô Song, chậm rãi siết chặt, các đốt ngón tay nắm đến trắng bệch.

Trước đó hắn còn không có cảm giác gì, đến lúc Nguyệt Mạc nói hắn trúng độc, hắn mới phát hiện trong thân thể có vật gì đó khiến hắn đau như dao cắt.

Bởi vì lam ngân hoa là Nhã Sóc Lam tự mình giao cho hắn, hắn thật không ngờ Nguyệt Mạc lại động tay chân vào lam ngân hoa.

Thế nhưng, không sao, người Tà Vu cốc cốc chủ phái tới, vẫn luôn theo hắn, chỉ cần chống đỡ đến khi những người đó tới, hắn là không thành vấn đề.

“Tần công tử.”

Nhất thời không rõ Tần Vô Song có thực sự trúng độc hay không, Nguyệt Mạc không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn bắt đầu tiến hành chính sách khuyên bảo: “Ngươi cần chỉ là kim tàm cổ, ta dùng kim tàm cổ bình thường, đổi lấy biến dị kim tàm cổ trên tay ngươi, ngươi thấy thế nào???”

“Cái này...”

Tần Vô Song bắt đầu suy ngẫm, kỳ thực lúc này, thân thể hắn đã có chút run rẩy.

Nhưng sức chịu đựng của Tần Vô Song thực sự rất mạnh, nét mặt vẫn không lộ ra một chút thống khổ, chỉ có mồ hôi lạnh toát ra trên trán, cùng với sắc mặt tràn đầy tái nhợt mới có thể nhận ra một chút mánh khóe.

Nguyệt Mạc thấy Tần Vô Song bắt đầu suy nghĩ, không khỏi mừng rỡ: “Ngoại trừ cho ngươi kim tàm cổ, ta mặt khác còn có thể cho ngươi hoàng kim vạn lượng, ruộng tốt trăm mẫu...”

“Ngươi vì sao nhất định muốn có biến dị kim tàm cổ này???”

Tần Vô Song nhăn mày, theo lời của Tà Vu cốc cốc chủ nói, người bình thường nuôi kim tàm cổ, rất ít khi tật bệnh, dưỡng súc vật lớn lên, không bị bệnh chết, hơn nữa có thể tụ tài phất nhanh.

Biến dị kim tàm cổ, cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão, đây là chuyện bất cứ ai học võ đạt được trình độ nhất định đều có thể làm, nhưng vì sao Nguyệt Mạc hết lần này tới lần khác lại chấp nhất với biến dị kim tàm cổ như thế???

Tần Vô Song chưa nhìn thấy biến dị kim tàm cổ, biến dị kim tàm cổ vẫn luôn ở trong một hộp ngọc màu lam, mà hộp ngọc kia, nằm ở trong ống tay

áo của hắn.

Vấn đề của Tân Vô Song khiến Nguyệt Mạc ngẩn người, Nguyệt Mạc hơi híp mắt: “Tự nhiên là có tác dụng đối với ta...

Tân Vô Song, ngươi tới đích thực không đúng lúc, vì biến dị kim tàm cổ này, ta cố ý sắm vai một hồi anh hùng cứu mỹ nhân lẩn vào Tà Vu cốc, mắt thấy lão đầu Tà Vu cốc kia sắp chết, ta sẽ có được biến dị kim tàm cổ, nhưng ngươi tới...”

Loại chuyện thắng lợi ở ngay trong tay, cuối cùng sắp thành lại bại này, dễ dàng khiến cho người ta phát cuồng...

Nguyệt Mạc càng nói càng tức, hắn hiện tại chỉ muốn lấy được biến dị kim tàm cổ, cũng bất chấp Tân Vô Song có thực sự trúng độc hay không, cá chết lưới rách ra tay đánh về phía Tân Vô Song.

Tân Vô Song tự nhiên sẽ không mặc ngươi xâm lược, hắn lập tức đánh trả, bóng dáng hai người dây dưa cùng một chỗ, đang lúc thắng bại khó phân, độc của Tân Vô Song rốt cuộc không thể áp chế, không nghĩ tới tạo thành sơ hở bị Nguyệt Mạc một chưởng đánh bay, khoe miệng tràn ra máu đen.

Tân Vô Song chịu đựng đau nhức trong thân thể, gian nan ổn định thân thể của mình trong không trung.

Sắc mặt hắn ngưng trọng lau đi máu đen bên môi, lạnh lùng nhìn Nguyệt Mạc.

Nguyệt Mạc thấy hắn như vậy liền ngẩn ngơ, sau đó cười to: “Ha ha ha, Tân Vô Song, ta còn tưởng ngươi thực sự không trúng độc chứ, không nghĩ tới, ngươi hiện tại, chỉ là một con hổ giấy mà thôi.”

Sắc mặt Tân Vô Song vẫn rất bình tĩnh: “Buồn cười sao???”

Tần Vô Song một bên áp chế độc tính, một bên lạnh lùng nhìn Nguyệt Mạc.

Đôi mắt Tần Vô Song lúc này tựa như thanh đao, mang theo băng hàn lợi hại, đem thân thể Nguyệt Mạc nhìn đến phát lạnh.

Phát lạnh xong Nguyệt Mạc giật mình, Tần Vô Song hiện tại trúng độc, không thể làm gì hắn, hắn sợ cái gì???

Nghĩ đến đây trong lòng Nguyệt Mạc có chút tức giận: “Tần Vô Song, biến dị kim tàm cỗ rốt cuộc ở nơi nào???”

Tần Vô Song thiêu mi: “Ở trên người ta, có bản lĩnh, người đến mà lấy.”

“Người nghĩ ta không dám?”

Nguyệt Mạc lần thứ hai phi thân đánh về phía Tần Vô Song, Tần Vô Song híp híp mắt, năng lực phản ứng một chút cũng không bởi vì thân thể đau đớn mà chậm lại, trái lại trở nên càng thêm linh mẫn.

Càng bị vây vào trong nghịch cảnh, càng phải cẩn lanh tinh, lanh tinh mới có thể từ trong nhược thế tranh thủ đến ưu thế lớn nhất.

Cũng may người của Tà Vu cốc không để Tần Vô Song chờ lâu, một lát sau, người của Tà Vu cốc đều chạy tới, Tà Vu cốc chủ nhìn Nguyệt Mạc: “Lúc trước Tần công tử nói có thể là ngươi, lão phu còn chưa tin, không nghĩ tới... Dĩ nhiên thật là ngươi...”

Nhã Sóc Lam hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Nguyệt Mạc: “Nguyệt Nguyệt, vì sao...”

Nguyệt Mạc nhìn hơn mười người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt từ từ âm trầm, nghĩ tới nhất cử nhất động vừa rồi của Tần Vô Song, hắn quả thực bị chọc giận đến bùng nổ: “Ngươi vừa rồi một mực câu giờ?”

Trái ngược với Nguyệt Mạc tức giận, tâm tình Tân Vô Song lại dễ dàng hơn không ít: “Đúng vậy, lẽ nào Nguyệt công tử cho rằng Tà Vu cõc thực sự sẽ vô duyên vô cớ đem một thứ quan trọng như vậy đưa cho người ngoài như ta sao???”

“Ngươi...”

“Nguyệt Nguyệt... Vì sao, rõt cuộc là vì sao, ngươi là phu quân của ta mà...”

Ta không tốt với ngươi sao, đa đa không tốt với ngươi sao, Tà Vu cõc có lỗi với ngươi sao???”

Nhã Sóc Lam đau lòng không gì sánh được, nàng vẫn luôn hạnh phúc vui sướng, không tiếp thu được Nguyệt Mạc phản bội, không tiếp thu được Nguyệt Mạc hiện tại.

Nguyệt Mạc mặt âm trầm, trừng mắt Nhã Sóc Lam: “Nữ nhân ngươi, ai thừa nhận ngươi là thê tử? Mặt khác, đừng có gọi Nguyệt Nguyệt, khó nghe muốn chết.”

Nhã Sóc Lam không thể tin được lui về phía sau một bước, trong đôi mắt mỹ lệ của nàng tràn đầy nước mắt: “Nguyệt Nguyệt...”

Tân Vô Song nhíu nhíu mày, nhìn Nguyệt Mạc, lạnh lùng nói: “Cô phụ thê tử của mình như vậy, Nguyệt Mạc, ngươi thật là nam nhân xăng bậy.”

“Bớt sàm ngôn đi...”

Nguyệt Mạc thừa dịp mọi người không chú ý một lần nữa đánh về phía Tân Vô Song: “Mau đưa biến dị kim tàm cổ giao ra đây!!!”

Tà Vu cõc cõc chủ nhìn Nguyệt Mạc, trong tay hất ra một mảnh sương đặc màu tím đen, lẩm bẩm trong miệng, có một con sâu nhỏ giống như con

nhện, màu sắc diễm lệ, chậm rãi bò về phía Nguyệt Mạc, trong lúc Nguyệt Mạc không chú ý liền bò lên trên người hắn, đến lúc hắn cảm thấy đau đớn, sâu đã có nửa thân chui trong cơ thể Nguyệt Mạc.

Nguyệt Mạc thảm kêu một tiếng, muốn hất con sâu ra, nhưng con sâu kia lại lấy tốc độ cực nhanh chui vào thân thể hắn.

Biết không thể cứu vãn, ngón cái và ngón trỏ của Nguyệt Mạc đặt ở trên môi thổi lên, phi ưng cực lớn vẩy cánh từ xa xa bay tới, lấy khí thế sắc bén bá đạo bức mọi người đều lui về sau vài bước, Nguyệt Mạc xoay người nhảy lên phi ưng, phi ưng lập tức bay lên.

Nguyệt Mạc trừng mắt Tân Vô Song, giọng nói căm hận: “Tân Vô Song, chỉ cần ngươi ngày hôm nay không rời khỏi Liệt Phong quốc, ngày sau, ta nhất định sẽ không để ngươi ra khỏi Liệt Phong quốc.”

Tà Vu cốc, sỉ nhục hôm nay, Mạc Nguyệt (*) ta suốt đời không quên, từ nay về sau, Bách Mạc cung cùng Tà Vu cốc, thề không đội trời chung!!!”

(*) Khụ, sợ ở đây có ng k hiểu nên Vũ giải thích chút, Nguyệt Mạc tên thật là Mạc Nguyệt, tên trước đó là tên giả dùng để trà trộn vào Tà Vu cốc dùng. (= _=llll)

Nói ra những lời này xong, phi ưng xoay quanh trên bầu trời, lập tức mang theo Mạc Nguyệt rời đi.

Mạc Nguyệt rời đi xong, Tân Vô Song cũng nữa chống đỡ được nữa, ho ra một ngụm máu đen, thân thể lung lay sắp đổ.

Tà Vu cốc chủ tràn ngập áy náy nhìn Tân Vô Song: “Tân công tử, là chúng ta liên lụy ngươi...”

Nhã Sóc Lam đỡ lấy Tân Vô Song: “Vô Song ca ca, đều do ta sơ ý, bị Nguyệt Nguyệt bắt được sơ hở...”

“Cái gì Nguyệt Nguyệt, Nhã nhi, sau đó không được nhắc lại tên tự người kia!!!”

Tần Vô Song lắc đầu: “Không sao, ta bị thương không nặng, độc tự ta có thể giải... Chỉ là, lại phải dừng lại không thể rời khỏi đây...”

Ta phải dưỡng thân thể tốt lên mới có thể đi, dù sao... Đường kế tiếp, có Mạc Nguyệt ngăn cản, sẽ càng thêm khó...”

“Ai...”

Tà Vu cốc cốc chủ thở dài một tiếng: “Trên người ta không mang cổ trùng lợi hại gì đó, vừa rồi chỉ kịp hạ tri chu cổ lên hắn.

Ta nghĩ hắn là người ngoài, biết được tác dụng của biến dị kim tàm cổ nhất định là có người nói cho hắn...

Nói cách khác, bên người hắn, nhất định có cao thủ dùng cổ.

Đáng tiếc, dĩ nhiên để phi ưng kia đem hắn mang đi...”

“Cốc chủ, vừa rồi Nguyệt Mạc nói ra chính danh thực sự của hắn, Mạc Nguyệt, còn nhắc tới Bách Mạc Cung, ta nghĩ, hắn hắn là nhị cung chủ của Bách Mạc Cung.”

Tà Vu cốc cốc chủ gật đầu: “Đúng vậy, Liệt Phong quốc ta tam đại địa phương nguy hiểm, chính là sát thủ lâu Ám Ảnh Lâu, Tà Vu cốc chúng ta, cùng với Bách Mạc Cung bọn họ.

Cung chủ Bách Mạc Cung tên là Mạc Nhật, Mạc Nguyệt là đệ đệ hắn, sau đó trở lại ta lập tức sẽ thay đổi cỏ độc và cơ quan của Tà Vu cốc, để tránh bọn họ công kích chúng ta...

Tần công tử, hiện tại người cùng chúng ta trở lại tu dưỡng một đoạn thời gian trước đi, sau đó ta sẽ phái người trong cốc hộ tống người một đoạn

đường —— chí ít phải đưa ngươi an toàn ra khỏi Liệt Phong quốc.”

Tần Vô Song cảm thụ được thân thể mình bởi vì trúng độc và bị thương mà suy yếu không gì sánh được, gật đầu với Tà Vu cốc chủ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Liên Duyệt Giáo Dục

“Tiểu Phong.”

Từ buổi sáng vẫn quỳ đến tối muộn, Tân Vô Phong vẫn không rời khỏi từ đường của Tân gia, Liên Duyệt sau khi sắp xếp thỏa đáng cho Vân Khuynh, để Tân Du Hàn ở lại trong phòng, còn mình thì chạy tới đi tìm nhi tử.

Thân thể Tân Vô Phong quỳ có chút cứng ngắc, hắn hơi ngẩng đầu, nhìn Liên Duyệt, nét mặt hiện lên một tia khẩn trương hiึm có, lại cúi đầu xuống kêu một tiếng nương.

Nương hắn tới nơi này, là nói cho hắn, quyết định của nàng!!!

Liên Duyệt hơi cong lên môi, cười cười, trong ba nhi tử, đại nhi tử là khiến cho người bớt lo hơn, nhưng tâm của đại nhi tử cũng là không được tự nhiên nhất.

Bởi một vài chuyện khó xử, đại nhi tử bình thường đều là tự mình gánh chịu, rất ít khi mở miệng nói ra.

Lúc này đây chuyện của Vân Khuynh, có lẽ cũng là vì không thể giấu, không thể kéo dài, nhất định phải giải quyết, cho nên hắn mới nói cho bọn họ.

“Hôm nay ta đi gặp tiểu Khuynh.”

Liên Duyệt vừa nói ra những lời này, Tân Vô Phong lại càng thêm khẩn trương, lập tức mở miệng: “Nương, chuyện này thực sự không liên quan

đến Vân nhi, nương ngươi đừng làm khó Vân nhi, Vân nhi y vô tội..."

Nhin thấy nhi tử của mình dáng vẻ lo lắng Liên Duyệt âm thầm gật đầu, xem ra nhi tử của nàng, thực sự là hãi sâu không thể bút ra.

"Tiểu Phong, ngươi không cần gấp gáp, nghe nương nói trước."

Tần Vô Phong dừng một chút: "Vâng, nương ngài thỉnh nói."

Liên Duyệt đầu tiên là cong xuống thắt lưng muốn nâng Tần Vô Phong đứng lên, Tần Vô Phong nhưng lại lắc đầu.

Liên Duyệt nhíu mày: "Tiểu Phong, ngươi nếu tiếp tục quỳ, nương sẽ không nói chuyện tiểu Khuynh cho ngươi, ngươi cũng đừng hy vọng đa ngươi sẽ đồng ý chuyện này."

Tần Vô Phong ngẩn người.

Ý của nương là, chỉ cần hắn đứng lên, nàng liền nguyện ý giúp hắn thuyết phục đa???

Lẽ nào nương hắn đồng ý???

Tần Vô Phong ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Liên Duyệt: "Nương... Người là nói, ngươi..."

Liên Duyệt cười gật đầu: "Nương rất thích tiểu Khuynh, ngươi mau đứng lên. Nương có việc muốn hỏi ngươi."

Thấy thái độ nương hắn rõ ràng không giống lúc sáng, Tần Vô Phong mừng như điên không dứt, hắn lập tức đứng lên, hỏi: "Nương, ngươi thực sự dự định thành toàn ta và Vân nhi sao???"

Liên Duyệt kéo hắn ngồi xuống ở một bên, không trả lời vấn đề của hắn, trái lại hỏi hắn: "Tiểu Phong, tiểu Khuynh là thê tử của Vô Song, nếu

nương đồng ý cho người thú tiểu Khuynh, người muốn ăn nói thế nào với Vô Song, lẽ nào người để cho Vô Song đi thú người khác???”

Sắc mặt Tân Vô Phong lập tức âm đậm, thở dài nói: “Nương, ta cũng không dự định độc chiếm Vân nhi, ta dù sao cũng là người đến sau, yêu Vân nhi đã là có lỗi với Vô Song, còn nữa, Vô Song và Vân nhi hai người là thật tâm yêu nhau, ta sao có thể để Vô Song đi thú người khác...

Quyết định của ta, đối với nương mà nói, có thể có chút kinh hãi, thế nhưng, ta vẫn mong nương chi trì ta, quyết định của ta là —

Cùng Vô Song thú Vân nhi, chúng ta cùng nhau thương yêu Vân nhi.”

Tân Vô Phong sau khi nói xong, có chút thấp thỏm nhìn Liên Duyệt.

Dù sao, mặc kệ là hắn ưu tú hơn người cùng lứa đến bao nhiêu, mặc kệ võ công của hắn cao bao nhiêu, ở trước mặt mẫu thân sinh dưỡng mình, luôn luôn sẽ yếu thế hơn một chút.

Tuy rằng nương hắn không cường đại như hắn, thế nhưng, trong tâm hắn, nương và đa hắn, chính là chỗ dựa của hắn, bọn họ đồng ý và chi trì, đối với Tân Vô Phong mà nói là rất quan trọng.

Liên Duyệt mỉm cười gật đầu, tán dương nói: “Không hổ là nhi tử ngoan của nương, ý kiến này, quả nhiên không mưu mà hợp với nương.”

“Nương???”

Tân Vô Phong trừng lớn hai mắt, lẽ nào nương hắn cũng nghĩ như vậy???

Sao có thể, buổi sáng nương hắn còn bởi vì phản đối mà khóc trước mặt hắn, gần chỉ là nửa ngày, liền mỉm cười nói cho hắn nàng đồng ý chuyện này.

Không chỉ như thế, thậm chí nương hắn cũng nghĩ tới để hắn và Vô Song cùng nhau yêu thương Vân nhi.

Đây, quả thực là có chút không thể tin nổi, là chuyện gì khiến nương hắn thay đổi nhanh như vậy???

Lẽ nào Vân nhi thực sự quá lợi hại, khiến nương hắn vừa gặp đã thân, cực kỳ yêu thích, thậm chí thích y thích đến mức không để ý đến luân thường đạo lý mà đáp ứng thỉnh cầu có chút sai lầm của hắn.

Tần Vô Phong vốn đã chuẩn bị nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ cầu xin đà nương hắn đồng ý —

Hắn thậm chí nghĩ tới đa nương hắn sẽ bởi vậy mà muốn đoạn tuyệt quan hệ thân tử với hắn, thế nhưng, chuyện khó trong tưởng tượng của hắn, sao lại dễ dàng giải quyết như thế???

“Vì sao??? Buổi sáng, nương không phải là phản đối sao???”

Tần Vô Phong thì thào tự hỏi, hôm nay hắn nói chuyện này cho đa nương, dọa tới đa nương hắn, thế nhưng, hiện tại nương hắn, cũng hung hăng dọa đến hắn.

“Bởi vì người yêu tiểu Khuynh, hơn nữa rất yêu rất yêu.”

Liên Duyệt không chút nào che giấu sự thực mình biết, nàng vừa nói ra miệng, vừa có chút trêu tức nhìn đại nhân tử luôn luôn ốn trọng của nàng đỏ mắt.

Dừng lại một lúc nàng lại nói: “Mà quan trọng nhất, không chỉ người yêu tiểu Khuynh, tiểu Khuynh y, cũng yêu người.”

“A...”

Tần Vô Phong kinh hô một tiếng, kích động vươn tay kéo áo nương hắn: “Nương, ngươi nói Vân nhi yêu ta??? Nương là làm sao biết được, Vân nhi nói cho nương sao???”

Lẽ nào Vân nhi cũng nói với nương y mong muốn cùng một chỗ với ta sao???”

Tần Vô Phong nhất thời kích động dị thường, dĩ nhiên nói nũng lộn xộn, lấy hiểu biết của hắn về Vân Khuynh, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Vân Khuynh là không có khả năng thỉnh cầu nương hắn chuyện như vậy...

Thế nhưng hắn lúc này có chút quá mức hưng phấn, hết lần này tới lần khác hỏi ra vẫn đề áu trĩ như thế.

Liên Duyệt cũng bị phản ứng của Tần Vô Phong dọa sợ, nàng im lặng nhìn Tần Vô Phong, một lúc lâu mới nói: “Tiểu Phong nghĩ tiểu Khuynh sẽ nói cho ta biết y thích ngươi sao???”

Lời này giống như một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu Tần Vô Phong giội xuống, Tần Vô Phong nghĩ qua một chút liền vẻ mặt buồn bã lắc đầu.

Liên Duyệt gật đầu: “Như vậy đúng rồi, chuyện tiểu Khuynh thích ngươi, là chính ta nhìn ra, đoán được.

Chính là bởi vì hai người các ngươi đều có ý với đối phương, cho nên ta mới không đành lòng để các ngươi thống khổ, đáp ứng chuyện này.

Thế nhưng tiểu Phong, cho dù ta và đa ngươi không ngăn cản, nhưng đường phía trước của ngươi vẫn rất khó đi, ngươi phải tranh thủ tiểu Khuynh đồng ý, còn phải đổi mặt với Vô Song...

Hơn nữa, ngoại trừ hai người bọn họ, các ngươi còn phải đổi mặt với ánh mắt dị dạng và lời đồn đại của toàn bộ thế tục.”

Tuy rằng biết Tân Vô Phong nhất định đã nghĩ đến những thứ này, thế nhưng làm gia trưởng, Liên Duyệt vẫn nhịn không được mà nhắc nhở hắn.

Tân Vô Phong gật đầu: “Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến Vân nhi và Vô Song đồng ý, chỉ cần đa nương không phản đối, ánh mắt thế tục, ta căn bản là không quan tâm.”

Liên Duyệt sắc mặt nghiêm túc nói: “Đúng, ngươi tiêu sai, ngươi không quan tâm, nhưng còn tiểu Khuynh, ngươi có nghĩ tới y có quan tâm hay không???

Hơn nữa hài tử tiểu Khuynh kia chết cũng rất để ý, cho dù y thích ngươi, nhưng nếu Vô Song không đồng ý, hoặc là bởi vì gông xiềng thân phận, y cũng vô cùng có khả năng không đồng ý.

Ta còn phải nhắc nhở ngươi một chút, tiểu Phong, tiểu Khuynh người nọ, về phần cảm tình, kỳ thực là một người quá tốt, nếu như ngươi bức y quá gấp, y rất có thể sẽ vì thẹn với ngươi và Vô Song, mà chạy khỏi các ngươi.”

Chỉ từ đời trước, Lạc Minh mặc kệ Ngụy Quang Hàn thương tổn y đến thế nào, y đều ngây ngốc đi yêu Ngụy Quang Hàn, từ đó có thể thấy hài tử này hết hy vọng đến cỡ nào, về phần cảm tình là người tốt đến mức nào.

Liên Duyệt nói gõ lên cảnh báo cho Tân Vô Phong, Tân Vô Phong trịnh trọng gật đầu: “Ân, ta sẽ chú ý, nương, cảm tạ ngươi nhắc nhở ta.”

Liên Duyệt gật đầu: “Tiểu Phong, ta là vạn phần chi trì các ngươi, ngươi nhất định không thể cô phụ tâm ý của nương để tiểu Khuynh hạnh phúc, đa ngươi bên kia, ta sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục, hiện tại thừa dịp Vô Song không ở, ngươi tranh thủ để tiểu Khuynh nhìn thẳng vào cảm tình của y đối với ngươi —

Chí ít cho y biết y yêu ngươi.”

Tần Vô Phong có chút nghi hoặc, hắn đối tốt với Vân Khuynh đều là phát ra từ nội tâm, kỳ thực hắn cũng không phải am hiểu chuyện cảm tình của hắn: “Như vậy, nương, ta phải làm như thế nào???”

Mắt thấy Liên Duyệt chi trì hắn và Vân Khuynh như thế, lại nghĩ đến nương dạy chồng có chiêu, đem đa hắn dạy đến dẽ bảo, Tần Vô Phong không khỏi thỉnh giáo nương hắn.

Liên Duyệt lần thứ hai im lặng, thảng tắp trừng mắt nhìn đại nhi tử của nàng.

Hiện tại nàng càng nhìn càng thấy đại nhi tử của nàng là một đầu gõ không hiểu phong tình, thế nhưng, không hiểu phong tình sao có thể yêu đê muội của mình, đồng thời liều lĩnh muốn ở bên đối phương.

Ngưng mi nghĩ nửa ngày, Liên Duyệt cũng không thể nghĩ ra thủ đoạn tốt cho nhi tử.

Viết thư tình??? Tặng hoa???

Đây là cách thức cũ ở hiện đại, nhưng ở cổ đại căn bản không có một chút tác dụng.

Liên Duyệt rất muốn nói ta cũng không biết làm như thế nào, thế nhưng nhìn đôi mắt khát cầu của đại nhi tử, không khỏi kiên trì nói: “Tỷ như, tỷ như ngươi thỉnh thoảng giả vờ xảy ra ngoài ý muốn nho nhỏ gì đó khiến y lo lắng cho ngươi...

Còn có, phải làm nhiều động tác thân mật với tiểu Khuynh, khiến y quen với thân mật vốn không hợp với lẽ thường của hai ngươi, còn có...

Còn có... Ân, chờ nương lần sau nghĩ tới rồi nói cho ngươi.”

Tần Vô Phong cau mày: “Thế nhưng nương, giả vờ xảy ra ngoài ý muốn, có thể khiến Vân nhi không có cảm giác an toàn hay không???”

Liên Duyệt lần thứ hai câm nín, gõ đầu đại nhi tử: “Tiểu Khuynh y cũng là nam nhân, cũng biết gánh chịu, muốn cảm giác an toàn gì chứ???

Ta cảnh cáo ngươi, tiểu Phong, ngươi nghìn vạn lần không nên đem tiểu Khuynh trở thành thứ độc chiêm của các ngươi, phải đem tiểu Khuynh đặt ở vị trí cùng với các ngươi, bằng không, tình yêu của các ngươi một ngày nào đó sẽ chết.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Ngủ Cùng Giường

Sau một phen giáo dục Liên Duyệt rốt cục thả Tân Vô Phong rời đi.

Tân Vô Phong theo thường lệ đi tới gian phòng Vân Khuynh, lúc đến lại phát hiện trong phòng không có ai, hắn ngẩn người xong mới nhớ tới sáng sớm bởi vì tắm rửa, hắn đã đem Vân Khuynh ôm tới phòng hắn.

Lẽ nào, hiện tại Vân Khuynh còn đang ở chỗ hắn???

Tân Vô Phong xốc lại tinh thần, quét sạch trầm trọng vừa rồi, sắc mặt tĩnh lại, đi đến gian phòng của mình.

Vân Khuynh quả nhiên là ở chỗ hắn, đồng thời đang bình yên ngủ.

Tân Vô Phong đứng ở trước giường chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ của Vân Khuynh, nhìn nhìn hắn đột nhiên nhớ tới lời nương nói với hắn, phải để Vân Khuynh quen thuộc thân mật giữa bọn họ...

Như vậy, nhân cơ hội này, từ nay về sau ngủ cùng giường thế nào???

Tân Vô Phong nghĩ, sau đó không quay rối Vân Khuynh, động tác mềm nhẹ cởi quần áo chui vào trong chăn bông.

Thế nhưng thân thể mang theo cảm giác mát lạnh, vẫn khiến Vân Khuynh vốn ngủ không say lập tức tỉnh lại.

“Ngô...”

Y chậm rãi mở mắt, nhưng trước mắt một mảnh tối đen, thân thể mang theo cảm giác hơi mát lạnh dán lên người y, thân thể y trong nháy mắt cứng

ngắc.

“Đại ca???”

Trong bóng đêm, y thử hỏi.

Trong ánh mắt Tân Vô Phong chứa đựng ôn nhu, tinh tế nhìn y, nhẹ nhàng mở miệng: “Ân, đánh thức ngươi???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không có... Vốn không phải ngủ rất say... Ách...”

Y đang nói, cánh tay thon dài của Tân Vô Phong bá đạo đặt lên thắt lưng y.

“Đại ca, chúng ta...”

“Vân nhi, thời gian không còn sớm, đừng nghĩ nhiều, mau ngủ đi.”

Tân Vô Phong điềm nhiên như không mở miệng, trong bóng đêm Vân Khuynh cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng hắn lại có thể đem tất cả biểu tình của Vân Khuynh nhìn không xót cái gì.

Nét mặt Vân Khuynh bởi vì hắn tiếp xúc mà hiện lên đỏ ửng khiến hắn phi thường vui vẻ, xem ra, đích xác như lời nương hắn nói, Vân Khuynh đối với hắn, hắn là có tình.

“Nhưng đại ca, này...”

Vân Khuynh đang muốn kháng nghị, y nghĩ cả người từ trong ra ngoài đều xấu hổ đến cực điểm, tối hôm qua vừa trải qua một đêm điên cuồng, đêm nay lại còn phải thân mật ngủ cùng nhau???

Tân Vô Phong tự nhiên là biết Vân Khuynh muốn nói cái gì, hắn cong môi nói: “Hiện tại đã vào đêm, Vân nhi quay về phòng mình có chút không thích hợp, mà trong phòng đại ca chỉ có một cái giường...

Nếu như Vân nhi thực sự chú ý, đại ca liền đi xuống ngủ trên ghế dài...

Chỉ là khí trời hiện tại, ngủ ở trên ghế, nhất định sẽ rất lạnh..."

Học đi đôi với hành, Liên Duyệt kêu Tân Vô Phong làm bộ thụ thương gì gì đó, Tân Vô Phong làm không nổi, như vậy, giả vờ đáng thương hắn là vẫn được.

Kỳ thực lấy võ công của hắn, đứng trong đất tuyet nguyên một đêm cũng không sao, chỉ là, để tranh thủ Vân Khuynh đồng tình, hắn liền nói như vậy.

Vân Khuynh vừa nghĩ tới bên ngoài trời băng đất tuyet, hiện tại lại hơn nửa đêm, nếu như thật để Tân Vô Phong ngủ trên ghế dài, Tân Vô Phong nhất định sẽ bị cảm lạnh, vừa nghĩ như thế y liền nhẹ dạ.

"Hay là thôi đi... Ban đêm rất lạnh, đại ca, vẫn là lưu lại đi!!!"

Vân Khuynh chậm rãi mở miệng, nét mặt càng thêm đỏ ửng.

Dưới màn đêm che giấu, ý cười bên môi Tân Vô Phong càng càng sâu thêm.

Ngủ cùng giường, có thể nhìn khuôn mặt lúc y đang ngủ, lúc tỉnh lại, cũng có thể nhìn thấy dung nhan của y đầu tiên, mới chỉ tưởng tượng một chút, Tân Vô Phong liền thấy hạnh phúc không gì sánh được.

Duy nhất không hoàn mỹ chính là vừa đụng đến Vân Khuynh, thân thể hắn liền nổi lên phản ứng, hắn nổi lên phản ứng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì, chỉ có thể nhịn, nỗ lực nhịn, bởi vậy ngủ cùng giường, đối với Tân Vô Phong mà nói, là một dày vò vừa ngọt ngào vừa đau khổ.

Mặt khác, ngoại trừ tối hôm qua có chút hoang đường, đây vẫn là lần đầu tiên Tân Vô Phong ngủ cùng Vân Khuynh.

Cho nên cả đêm, trong lòng Tân Vô Phong tràn đầy tình tự ấm áp, cảm giác hạnh phúc có chút nghi ngờ là ảo giác nơi đáy lòng hắn khiến hắn vẫn mở to mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, thăng đến hừng đông.

Sáng sớm, Vân Khuynh như trước đang ngủ, hơn nữa bởi vì ban đêm rất lạnh, y vô ý thức tới gần Tân Vô Phong, càng dựa càng gần, cuối cùng cả người đều dựa sát vào lòng Tân Vô Phong.

Vân Khuynh chưa tỉnh lại, Tân Vô Phong tự nhiên sẽ không quấy rối, hắn lảng lặng ôm Vân Khuynh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của y, tâm tư hàng vạn hàng nghìn. Chỉ là hắn không muốn quấy rối Vân Khuynh ngủ, không có nghĩa người khác cũng nghĩ như vậy, ngày mới chưa bao lâu, vị nương cực kỳ để bụng nhí tử của hắn liền hăng hái bừng chạy tới.

Hơn nữa, Liên Duyệt luôn luôn tri thư đạt lễ trong lòng Tân Vô Phong, dĩ nhiên ngay cả cửa cũng chưa gõ, trực tiếp đá cửa mà vào.

“Tiểu Khuynh, ta lại tới, ngươi đã dậy chưa???”

Liên Duyệt hất tấp chạy vào cửa, hất tấp vén lên màn giường.

Tân Vô Phong nhăn chặt lông mày, rất sợ Liên Duyệt làm Vân Khuynh giật mình tỉnh giấc, nhưng động tác của Liên Duyệt không nhẹ, thanh âm cũng không nhỏ, Vân Khuynh cho dù ngủ rất say, cũng bị thanh âm kia đánh thức.

Y chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy mình được vây trong một vòng tay ấm áp, cực kỳ ấm áp, ngủ cũng dị thường thoải mái, toàn thân xương khớp của y đều bởi vì nằm ở trên giường quá lâu mà trở nên mỏi nhừ, ngay cả muốn nắm tay ngáp một cái cũng run run không ngớt.

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ửng đỏ cợ cợ trước ngực Tân Vô Phong, lông mi dày dài của y run rẩy, chậm rãi mở một đôi mắt to không quá tinh tú敏锐。

Lúc này, Liên Duyệt vén lên màn giường, thấy tình cảnh trong giường xong, đang mắt to trừng mắt nhỏ với đại nhân có chút không vui của nàng.

Trong lòng Liên Duyệt sợ hãi than, đại nhân của nàng thật giỏi, mới vậy mà đã nhanh tay kéo tiểu Khuynh lên đến trên giường.

Tân Vô Phong có chút buồn bực mấu thân nhà mình quấy rối Vân Khuynh ngủ.

Vân Khuynh mở mắt ra xong, mơ mơ màng màng nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt, trong giây lát dường như trở lại kiếp trước, y hơi nhẹ răng cười với Liên Duyệt, phi thường tự nhiên mở miệng nói: “Tỷ.”

Liên Duyệt nghe vậy lập tức mặc kệ Tân Vô Phong, nhìn về phía Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ta xem ngươi chính là có xu hướng phát triển thành tiểu thư, mang thai mười tháng cũng không thể mỗi ngày đều nằm trên giường, thỉnh thoảng vận động vẫn rất cần thiết, ngày hôm nay ngươi không được ngủ, mau đứng lên cho ta.”

Tiếng tiểu Khuynh này khiến Vân Khuynh triệt để tỉnh táo lại, y a một tiếng xong rồi nói: “Nương.”

Gọi xong lại nhớ tới chuyện tối qua, mới ý thức được mình hiện tại đang nằm cùng giường với Tân Vô Phong.

Trời ạ!!!

Dĩ nhiên bị Liên Duyệt thấy y và Tân Vô Phong ngủ cùng giường!!!

Giết y đi!!!

“Nương, sao ngươi lại tới đây???”

Trong lúc Vân Khuynh kinh hoảng vì Liên Duyệt thấy y và Tân Vô Phong ngủ cùng giường, Tân Vô Phong mở miệng.

Liên Duyệt nhíu mày: “Tiểu Phong, ta là đến tìm tiểu Khuynh, không phải ta nói, tiểu Song đem tiểu Khuynh giao phó cho ngươi, ngươi sao lại để y ngủ mỗi ngày như vậy???”

Ta xem y ngoại trừ càng ngày càng giống tiểu tru' ra căn bản không giống một người mang thai, nôn nghén cũng không có. Ta còn đang suy nghĩ, có phải là ngủ quá nhiều, thân thể bị bệnh gì rồi không???”

Thật sự là không thể trách Liên Duyệt nghĩ như vậy, dù sao từ tối hôm qua Liên Duyệt nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Khuynh liền một mực nằm ở trên giường.

Vân Khuynh như vậy, khiến Liên Duyệt không khó tưởng tượng y bình thường là như thế nào, bởi vậy nàng mới nhắc nhở hai người.

Tân Vô Phong đối với chuyện này hoàn toàn là thường dân, vừa nghe nương hắn nói vậy liền lập tức khẩn trương: “Thật sao???”

Lúc nhìn thấy Liên Duyệt xác định gật đầu, Tân Vô Phong lập tức để Vân Khuynh rời giường.

Sau đó nhìn về phía Liên Duyệt, Liên Duyệt cong môi, mỉm cười lắc đầu rời đi, đem không gian lưu lại cho hai người này, còn nàng ngồi ở gian ngoài chờ bọn hắn rửa mặt chải đầu chỉnh tề.

Vân Khuynh chóng mặt trong chốc lát để Tân Vô Phong giúp y mặc quần áo: “Đại ca, nương nàng...”

Tần Vô Phong sắc mặt hoà dịu, động tác trên tay không ngừng, dỗng dạc thoái mái nói: “Không sao, ngươi ta đều là nam nhi thân, ngủ cùng nhau cũng không có việc gì, nương nàng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.”

Vân Khuynh chậm rãi nhăn mày, lời tuy là nói vậy, nhưng then chốt là dù y là nam tử nhưng y cũng là ‘Thê tử’ của người khác, còn là đệ muội của Tần Vô Phong, nói như vậy, y và Tần Vô Phong ngủ cùng nhau vẫn rất kỳ quái.

Tần Vô Phong giúp mình và Vân Khuynh đều quần áo nón nảy chỉnh tề xong, bắt đầu chỉnh lý mái tóc dài đen như mực: “Vân nhi, ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ngươi xem nương nàng không phải chưa mắng một câu sao, nương sẽ không đem những việc nhỏ này để ở trong lòng.”

Mà kỳ thực nương hắn lúc này là vạn phần hiểu kỳ hắn làm thế nào đem Vân Khuynh kéo lên trên giường.

Vân Khuynh còn có chút thấp thỏm, lẽ nào Liên Duyệt thực sự không để ý???

Kế tiếp biểu hiện rõ ràng không có dị thường của Liên Duyệt nói cho Vân Khuynh, nàng thật sự không đem chuyện y và Tần Vô Phong ngủ cùng giường để ở trong lòng, thăng đến lúc đó, Vân Khuynh mới thở ra một hơi.

Cùng lúc này, độc của Tần Vô Song rất nhanh liền giải, vết thương trên người, sau mấy lần vận công liền không còn đáng ngại.

Một tâm nhớ thương Vân Khuynh đang đợi lam ngân hoa, Tần Vô Song không muốn ở lâu nữa khắc ở Tà Vu cốc, đến khi thân thể gần bình thường trở lại liền lập tức muốn rời đi.

Tà Vu cốc chủ lần thứ hai tiễn đưa hắn, còn chọn ra hai mươi tộc nhân võ công cổ thuật không tệ muốn hộ tống Tần Vô Song rời đi.

Tần Vô Song mang theo lam ngân hoa uyển chuyển từ chối: “Cốc chủ, chuyện ngày hôm trước Mạc Nguyệt nhất định sẽ không bỏ qua, ta lần này đi nhất định hung hiểm dị thường, cho nên, ta dự định đích dung ngầm rời đi.

Nếu như cốc chủ phái người hộ tống ta, người sẽ rất nhiều, nhiều người, mục tiêu liền lớn, mục tiêu lớn, sẽ càng nguy hiểm.

Cho nên, ta vẫn là một mình rời đi thì hơn.”

Tà Vu cốc cốc chủ trầm tư nửa ngày: “Được rồi, thế nhưng Tần công tử nhất định phải chú ý an toàn, Bách Mạc Cung là một trong tam đại trọng địa của Liệt Phong quốc, thế lực không thể coi thường, nếu là gặp phải, Tần công tử tận lực dùng trí lấy thắng, tốt nhất không nên cứng đối cứng với bọn chúng.”

Tần Vô Song gật đầu, nhấc chân rời đi.

Tà Vu cốc cốc chủ lại gọi lại hắn, Tần Vô Song nghi hoặc quay đầu lại: “Cốc chủ còn có việc sao?”

Trong tay Tà Vu cốc cốc chủ cầm một hộp ngọc màu lam, đi về phía trước vài bước đuổi kịp hắn: “Con biến dị kim tàm cổ này, thỉnh Tần công tử nhận lấy.”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày: “Đây là bảo bối của Tà Vu cốc các ngươi, hơn nữa ta muốn nó cũng không có chỗ dùng.”

Tà Vu cốc cốc chủ lắc đầu: “Không, biến dị kim tàm cổ có lợi rất lớn đối với người tập võ...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Bị Người Quản Chế

“Không, biến dị kim tàm cổ này, có lợi rất lớn đối với người tập võ...”

Kỳ thực Tân Vô Phong sớm đã đoán được biến dị kim tàm cổ nhất định là có công dụng khác, bằng không, Mạc Nguyệt làm nhị cung chủ Bách Mạc Cung cũng sẽ không thèm thuồng như thế, thậm chí còn một tay đạo diễn anh hùng cứu mỹ nhân trà trộn vào Tà Vu cốc.

Chỉ là hắn vẫn nghĩ không ra, biến dị kim tàm cổ này rốt cuộc có chỗ tốt gì.

Tà Vu cốc lão cốc chủ đuổi mọi người đi xuống, nói với Tân Vô Song: “Tân công tử, ta trước kia đã từng nói biến dị kim tàm cổ ở lại trong cốc là một tai họa, sẽ làm những người bên ngoài quấy nhiễu Tà Vu cốc chúng ta không được sống yên ổn.

Thế nhưng, nó lại là một bảo bối hiếm có, ném đi hoặc là phá huỷ đều rất đáng tiếc.

Về phần người trong cốc, bình thường cũng không xuất cốc, võ công không phải đặc biệt cao, dùng nó chỉ là lãng phí.

Cho nên ta mới muốn đưa nó cho Tân công tử.”

Kỳ thực, nếu như Mạc Nguyệt có đủ kiên trì, có thể thật tình đổi đai Nhã Sóc Lam, như vậy biến dị kim tàm cổ này, sớm muộn gì cũng là của hắn, đáng tiếc hắn quá gấp gáp.

Tà Vu cốc lão cốc chủ nói khiến Tân Vô Song trầm tư nửa ngày, cuối cùng Tân Vô Song vẫn nhận biến dị kim tàm cổ: “Như vậy, ta liền nhận, chỉ là cốc chủ, biến dị kim tàm cổ này, rốt cuộc có tác dụng gì???”

Tà Vu cốc cốc chủ nheo lại con mắt cười cười: “Đó là một bảo bối thần kỳ, đợi đến khi biến dị kim tàm cổ nhận ngươi làm chủ nhân, cho ngươi tất cả, dung nhập vào trong xương thịt của ngươi, công lực của ngươi sẽ tăng rất nhiều, cũng sẽ miễn dịch với toàn bộ độc được ở đây.

Không chỉ như thế, máu của ngươi, vào thời khắc đó có được nó, sẽ trở thành độc nhất thiên hạ.

Đương nhiên, những thứ này rất nhiều được vật trong chốn võ lâm hoặc là cỗ trùng khác cũng có thể làm được, không tính là ngạc nhiên.

Then chốt là, biến dị kim tàm cổ này, vào lúc thân thể chủ nhân bị trọng thương, hoặc là thân thể không thể chống đỡ công kích, nó có thể khiến da thịt chủ nhân trở nên cứng rắn như sắt, giống như mặc vào áo giáp vậy.

Hơn nữa, trong nháy mắt biến da thịt trở nên cứng cáp, nó cũng sẽ tiêu trừ toàn bộ ảnh hưởng không tốt trong cơ thể, duy trì liên tục ba ngày.

Nhưng mà, ba ngày sau, chờ đến khi đặc hiệu của biến dị kim tàm cổ rút đi, thân thể chủ nhân sẽ đặc biệt suy yếu một đoạn thời gian.

Tuy rằng sẽ suy yếu một đoạn thời gian, nhưng lão phu cho rằng, đây cũng là vũ khí bảo mệnh cực tốt trong chốn võ lâm huyết vũ tinh phong.

Phải biết rằng, biến dị kim tàm cổ không phải là ngủ say, mà là nhiều năm qua, ta vẫn không thể tìm được chủ nhân thích hợp cho nó.

Tân công tử lần thứ hai đến Tà Vu cốc, còn giúp Tà Vu cốc ta một đại ân, như vậy, lão phu liền để biến dị kim tàm cổ tỉnh lại, cho nó nhận người làm chủ.”

Tần Vô Song nghe xong Tà Vu cốc cốc chủ nói, âm thầm gật đầu.

Biến dị kim tàm cổ này, thật đúng là tà ma, dĩ nhiên có tác dụng kỳ lạ như vậy, đối với võ lâm nhân sĩ mà nói, đích thật là một bảo bối, trách không được Mạc Nguyệt Bách Mạc Cung lại dùng hết thủ đoạn muôn lối để được nó.

Sau đó, Tà Vu cốc cốc chủ dùng dị thuật đánh thức biến dị kim tàm cổ, cũng đưa máu của Tần Vô Song và máu của biến dị kim tàm cổ dung hòa vào với nhau.

Sau khi hoàn thành tất cả Tà Vu cốc cốc chủ lại dặn dò: “Biến dị kim tàm cổ này là vật thí nghiệm duy nhất trong Tà Vu cốc chúng ta, ngoại trừ chỗ tốt ta nói, hẳn là còn nhiều tác dụng, cái này sau đó dành để Tần công tử tự mình tìm ra.

Về phần có mang đến nguy hại cho nhân thể hay không... Trên lý luận hẳn là không có, Tần công tử có thể yên tâm.

Hiện tại biến dị kim tàm cổ vừa tinh lại cũng đã nhận ngươi làm chủ, sẽ tiến hóa một đoạn thời gian, chờ đến khi nó hoàn toàn trưởng thành, nó sẽ tự động chui vào thân thể của ngươi. Đến lúc đó Tần công tử thỉnh không nên kinh hoảng.”

Tần Vô Song nghe gật đầu: “Ta sẽ chú ý những điều này, cốc chủ, Tần phủ của ta ở phương bắc Giang thành Huỳnh Quang, nếu sau đó có lúc rảnh rỗi đi đến Huỳnh Quang, Vô Song hoan nghênh ngài đến bái phỏng.”

Tà Vu cốc cốc chủ cười lớn gật đầu: “Nhất định nhất định.”

Nhin sắc trời, Tà Vu cốc cốc chủ lại nói: “Tần công tử cũng mau đi đi, vẫn là xuất phát sớm một chút, công tử một đường cẩn thận.”

Tần Vô Song hơi giương mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ toát ra vài phần ý cười: “Như vậy, cốc chủ, Vô Song đến đây từ biệt, sau này còn gặp lại.”

Tà Vu cốc cốc chủ cũng gật đầu nói: “Sau này còn gặp lại.”

Hôm nay Mạc Nguyệt Mặc đã không thể xem như là tướng công của Nhã Sóc Lam, nếu như Tần Vô Song chưa thú thê, không có người thương, hắn nhất định sẽ đem nữ nhi gả cho người này, đáng tiếc...

Nữ nhi của hắn không có phúc, thế nhưng nữ nhi hắn ngay thơ thiện lương như vậy, nhất định sẽ có phu quân chờ đợi nàng.

Mang theo yêu thương đối với nữ nhi, hơi hơi thở dài, Tà Vu cốc cốc chủ trở lại Tà Vu cốc.

Cơ quan và độc vật bên ngoài Tà Vu cốc toàn bộ bị thay đổi, từ nay về sau người Tà Vu cốc đóng cửa không ra ngoài, người khác, cũng khó mà tiến thêm một bước.

Tần Vô Song rời khỏi Tà Vu cốc không bao lâu, liền bắt đầu suy tư phải làm thế nào.

Hắn phát hiện, hắn vừa ra khỏi Tà Vu cốc, ở trên cao, có một con phi điểu vẫn luôn theo hắn, nhớ tới phi ưng của Mạc Nguyệt, Tần Vô Song không khó đoán ra phi điểu kia vì sao vẫn đuổi theo hắn.

Nếu ngay từ đầu hành tung đã bại lộ, Tần Vô Song thắng thắn không địch dung, thong dong gấp gáp đi đường của mình.

Lần trước hắn trúng độc, bị dồn vào thế bất lợi, lúc này đây, hắn không trúng độc, cũng không sợ Mạc Nguyệt.

Đáng tiếc, Tần Vô Song thế nào lại quên, Mạc Nguyệt, là nhị cung chủ Bách Mạc Cung hoành hành ở Liệt Phong quốc.

Dưới một tiếng mệnh lệnh của hắn, người Bách Mạc Cung vì hắn cống hiến, vì hắn mà chết, chỗ nào cũng có.

Một người, dù lớn mạnh hơn nữa, cũng chống đỡ không nổi bị nhiều cao thủ luân phiên công kích.

Đạo lý nhiều con kiến đánh chết một con voi này, Tân Vô Song sắp phải đổi mặt, cũng là tuyệt cảnh như vậy.

Khi Mạc Nguyệt đắc ý đào dạt mang theo hàng loạt người đứng trong hoang mạc chặn cướp Tân Vô Song, Tân Vô Song mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trong lòng hắn cực hận, hắn vẫn vội vã trở lại đem lam ngân hoa cho Vân Khuynh, nhưng Mạc Nguyệt này, vì sao luôn luôn nhảy ra cản đường hắn???

Nếu như Vân Khuynh xảy ra chuyện gì, mấy trăm người Mạc Nguyệt cũng đều không nổi.

Tân Vô Song sắc mặt âm trầm trừng Mạc Nguyệt: “Mạc Nguyệt, lẽ nào Bách Mạc Cung ngươi mỗi ngày đều không việc để làm sao???”

Tại sao ngươi luôn rỗi việc làm chó chặc đường như vậy???”

Mạc Nguyệt nghe xong Tân Vô Song nói, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: “Tân Vô Song, bớt sàm ngôn đi, ta nói rồi, vô luận như thế nào, cũng sẽ không để ngươi rời khỏi vùng hoang mạc này.

Ta mang đến, đều là nhất đẳng cao thủ của Bách Mạc Cung, ta không tin, lần này, còn ai có thể cứu được ngươi!!!

Chờ ngươi rơi vào trong tay ta... Hừ!!!”

Tân Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Buồn chán.”

Nói xong, liền suy nghĩ một chút.

Hắn chỉ có thể tìm cơ hội từ trong những người này rời đi, thế nhưng, cho dù rời khỏi, chỉ cần còn ở trong Liệt Phong quốc, Mạc Nguyệt sẽ luôn tìm hắn gây phiền.

Đem những người này giết chết, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, nhưng Tân Vô Song lúc này, một người, song quyền khó địch bốn tay, đối phương dùng chiến thuật biển người, thế nào cũng có thể làm hắn kiệt sức.

Hắn phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.

Tân Vô Song một bên suy tư, một bên ra tay với những người đó.

Mạc Nguyệt tự nhiên biết Tân Vô Song lợi hại, hắn không muốn người của mình thủ hạ lưu tình, chiêu chiêu ngoan độc.

Từ trong cát vàng, nhiều người, hướng về phía một người, không lưu tình chút nào xuất thủ, không có bất cứ ai có thể giúp hắn, có thể cứu hắn.

Bị bắt, dường như là kết quả đã định trước.

Dù sao một người lợi hại đến thế nào, chung quy cũng không phải thắn, Tân Vô Song gần đây dường như rất không may, ở chỗ Ngụy Quang Hàn đánh mất Vân Khuynh, đến sát biên giới Liệt Phong quốc bị Mạc Nguyệt ngăn lại, hiện tại, lại vì bảo hộ lam ngân hoa mà bị bắt.

Mạc Nguyệt vẫn ngồi trên phi ưng, lúc nhìn thấy kiếm của thuộc hạ rốt cục đặt lên cổ Tân Vô Song, ngửa mặt lên trời càn rỡ cười to.

“Tân Vô Song a Tân Vô Song, ngươi xem, ngươi không phải là rơi vào trong tay ta sao, ta nói không cho ngươi rời khỏi vùng hoang mạc này, liền nhất định sẽ không để ngươi đi ra ngoài...”

Cười xong, Mạc Nguyệt nói với thuộc hạ: “Bắt hắn mang về Bách Mạc Cung cho ta, ta muốn chiêu đãi hắn thật tốt.”

Tần Vô Song mặt không chút thay đổi, vẻ mặt không thấy chật vật chút nào.

Lúc này Tần Vô Song nhớ tới biến dị kim tàm cổ Tà Vu cốc chủ đưa cho hắn.

Hắn chỉ cần chờ đến lúc biến dị kim tàm cổ tiến hóa xong, kết hợp một thể với hắn, hắn liền có thể dùng một loại phương pháp khiến mình rời khỏi Liệt Phong quõc trong vòng ba ngày.

Trong lòng đã có dự định, Tần Vô Song liền cực kỳ phối hợp đi theo bọn họ.

Bách Mạc Cung và Tà Vu cốc không giống nhau.

Tà Vu cốc là hình thức trang nhàn tản thể ngoại đào nguyên, mà Bách Mạc Cung lại là hình thức cung điện xa hoa.

Tần Vô Song nhìn nhíu nhíu mày, hay cho một Bách Mạc Cung khoe khoang.

Khiến hắn vừa nhìn, đã rất chán ghét.

Mạc Nguyệt vừa xuống phi ưng, liền có người chạy tới nịnh nọt: “Nhi cung chủ, ngươi đã trở về!!!”

Mạc Nguyệt gật đầu, chỉ vào Tần Vô Song bị áp chế nói: “Này cho hắn một chút nhuyễn cân tán trước, sau đó ném vào trong lao, một lúc nữa ta sẽ tới.”

“Vâng.”

Người nọ lập tức làm theo.

Tần Vô Song mím môi, sắc mặt âm trầm có thể nhô ra nước, ánh mắt sâu thẳm lóe ra tia sáng băng lãnh.

Hắn nhẫn, dù sao có biến dị kim tàm cổ, chờ sau khi hắn và biến dị kim tàm cổ dung hợp, cái gì độc cái gì được cũng không sợ.

Thế nhưng Tần Vô Song lại không nghĩ rằng, nếu là sau đó, Mạc Nguyệt lục soát lấy đi biến dị kim tàm cổ của hắn, hắn hiện nay làm người bị quản chế phải làm sao đây???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Tình Huống Có Biến

Người nọ quả nhiên là làm theo phân phó của Mạc Nguyệt, uy nhuyễn cân tán cho Tân Vô Song trước, sau đó ném người vào trong đại lao.

Chờ đến lúc đại lao chỉ còn một mình Tân Vô Song, Tân Vô Song sửa sang lại quần áo, từ trong lòng móc ra hộp ngọc màu lam kia.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng mở hộp, chỉ thấy một bò sát màu vàng kim giống như một cái kén tằm, đang nằm trong hộp vẫn không nhúc nhích.

Tân Vô Song vẫn nhớ lời Tà Vu cốc cốc chủ nói, lúc lần đầu tiên giới thiệu kim tàm cổ cho hắn, từng cố ý cường điệu —

Rất nhiều người nuôi kim tàm cổ, cũng không phải là vì tài phú, mà là vì nhờ linh khí của cổ, khiến người nuôi cổ làm bất cứ chuyện gì cũng rất thuận lợi.

Tà Vu cốc cốc chủ còn từng nói, nếu như kim tàm cổ đã nhận chủ, lại bị người khác mơ ước, người mơ ước kim tàm cổ nhất định sẽ gặp báo ứng, còn lọt vào báo ứng thế nào, đều phải căn cứ theo trình độ lợi hại của kim tàm cổ mà định.

Lúc trước biến dị kim tàm cổ vẫn luôn ngủ say, cũng không có chủ nhân, cho nên Mạc Nguyệt có thể không hề cố kỵ đánh chủ ý lên nó, nhưng hiện tại, kim tàm cổ đã có chủ nhân, đó là Tân Vô Song.

Nếu quả thật là vậy, biến dị kim tàm cổ đã nhận Tân Vô Song làm chủ, lúc tỉnh lại, liền vô cùng có khả năng trả thù Mạc Nguyệt.

Tần Vô Song lần này đến Bách Mạc Cung cũng là có suy xét trước.

Thứ nhất đối phương nhiều người, hắn thực sự đi tới tuyệt cảnh, khó có thể chạy trốn.

Thứ hai không cắt được hậu hoạn Mạc Nguyệt này, hắn ở Liệt Phong quốc, nhất định khó có thể ra ngoài.

Cho dù lần này hắn có thể tránh khỏi bàn tay của Mạc Nguyệt, Mạc Nguyệt cũng sẽ mang những người khác lại một lần nữa tiến hành vây đuôi chặn đường hắn, như vậy, đối với Tần Vô Song mà nói, trái lại là càng thêm lãng phí thời gian và tinh lực.

Bởi vậy Tần Vô Song liền quyết định cùng Mạc Nguyệt đến Bách Mạc Cung một chuyến.

Đơn độc một người đến Bách Mạc Cung, không phải Tần Vô Song nhất thời xung động, mà là cử động của Mạc Nguyệt triệt để chọc giận hắn, khiến thế lực hắn vốn không muốn bại lộ ra, cũng phải dùng tới.

Tần Vô Song ở Liệt Phong quốc, kỳ thực, cũng không phải độc thân một người.

Giống như ở mỗi quốc gia các đại gia tộc đều có thực lực của mình, Tần gia cũng có thế lực ở ngoài Huỳnh Quang.

Tựa như nơi ở chân chính của Bách Hiếu Lâu thần bí, không phải ở trong Huỳnh Quang quốc nội, mà là ở Xích Yên quốc.

Ở Tương Ly quốc, Lưu Duyên ảo cảnh thần bí nhất, hiện nay tuy không phải Tần gia sở hữu, nhưng chờ đến khi sư phụ bọn hắn quy thiên, tiếp nhận, cũng chỉ có thể là bọn hắn.

Mà ở phương tây Liệt Phong quốc, thế lực thuộc về Tân gia, đó là sát thủ lâu nổi danh cùng với Tà Vu cốc và Bách Mạc Cung —

Ám Ánh lâu.

Tân Vô Song vốn không muốn bại lộ thân phận và thế lực, nhưng Mạc Nguyệt không ngừng quấy rầy, rốt cục dưới đáy lòng giận dữ, lúc đại chiến với những người đó trong hoang mạc, để lại ký hiệu đặc biệt của Tân gia, dọc theo đường đi cũng tản ra hương phấn đánh dấu cho phượng điệp tìm được.

Tân Vô Song tin tưởng, Ám Ánh Lâu luôn luôn cận kề với cái chết, sát thủ lanh huyết, nhất định là mạnh hơn Bách Mạc Cung nhìn qua xa xỉ phù phiếm tráng lệ này —

Đặc biệt là nhị cung chủ Bách Mạc Cung, còn là loại nhân vật như Mạc Nguyệt, mà Ám Ánh Lâu lâu chủ Thương Vũ Túy lại là sư đệ trong Lưu Duyên ảo cảnh của Tân Vô Song.

Lúc Tân Vô Song đang nhìn biến dị kim tàm cổ nằm trong hộp ngọc mà suy nghĩ, ngoài cửa đại lao truyền đến một ít động tĩnh.

Tân Vô Song sắc mặt lạnh lẽo, đôi mắt híp lại, thu hồi biến dị kim tàm cổ, vân đạm phong khinh đợi Mạc Nguyệt đến.

Quả nhiên, sau vài tiếng bước chân hồn độn, Mạc Nguyệt mang theo một tiểu lão đâu gầy khô đi đến.

Tân Vô Song khinh thường liếc nhìn Mạc Nguyệt, ánh mắt lướt qua.

Mà không khéo, Mạc Nguyệt vừa lúc thấy được ánh mắt xem thường của Tân Vô Song, đáy lòng hắn một trận tức giận, mấy bước bước nhanh đi tới trước mặt Tân Vô Song, đang lúc chuẩn bị cho Tân Vô Song một chút nhan sắc nhìn, lại bị ánh mắt hàn lanh đến xương của Tân Vô Song dọa không

dám ra tay, chỉ đành chỉ vào Tân Vô Song cười nhạt: “Hừ, ngươi coi thường thủ đoạn của ta??? Vậy thì sao, chỉ cần có thể thắng, đạt được thắng lợi cuối cùng, thủ đoạn thì thế nào, đó chỉ là biện pháp đạt được mục đích mà thôi.

Tân Vô Song, thức thời một chút, mau đưa biến dị kim tàm cổ cho ta.”

Tân Vô Song nhíu mày: “Bách Mạc Cung các ngươi là không có ai, hay là bị làm sao, dĩ nhiên lại để cho ngươi lên làm nhị cung chủ, Mạc Nguyệt, ngươi cũng chỉ là tiểu nhân dựa vào huyết thống diệu võ dương oai mà thôi.”

“Ngươi...”

Lúc này Mạc Nguyệt thật đúng là tức giận. Bởi vì Tân Vô Song chuẩn xác giẫm lên chỗ đau của hắn.

Trong Bách Mạc Cung, võ công của hắn thường thường, nhưng bởi vì có đại ca che chở mà thành Bách Mạc Cung nhị cung chủ, ngoại trừ đám người hầu nơm nớp lo sợ hắn ra, toàn bộ người của Bách Mạc Cung, đối với hắn căn bản là không phục, chỉ là ngại Mạc Nhật lãnh huyết cường quyển, cũng đều là đem bất mãn nuốt vào bụng mà thôi.

Mạc Nguyệt vươn tay túm lấy cổ áo Tân Vô Song, ghé sát vào hắn: “Tân Vô Song, hiện tại, cũng chỉ có thể nói giỏi ngoài miệng, ngươi còn nói ta, chính ngươi, lúc này chẳng phải chỉ có thể mặc ngươi xâm lược hay sao???

Ta nói một lần cuối cùng, đem biến dị kim tàm cổ giao ra đây, không nên ép ta động thủ, ta động thủ, sẽ không đơn giản là chỉ cần biến dị kim tàm cổ như vậy.”

Đối với kim tàm cổ đã nhận chủ, Tà Vu cốc cốc chủ còn nói, chính là chủ nhân chết, cổ liền chết theo, kim tàm cổ đã nhận chủ, căn bản không sợ bị người khác cướp đi.

Nghe xong lời nói uy hiếp mang theo dâm tà của Mạc Nguyệt, Tân Vô Song gần chỉ là nhẹ nhàng giật giật lông mày, trong con ngươi hiện lên tia sáng quý dị, biết đâu, hắn còn có thể khiến Mạc Nguyệt kích thích biến dị kim tàm cổ, để biến dị kim tàm cổ tiến hóa hoàn tất sớm một chút.

Biết biến dị kim tàm cổ đã nhận hắn làm chủ, người khác thế nào cũng không đoạt được, Tân Vô Song liền hào phóng lấy ra hộp ngọc đưa cho Mạc Nguyệt, hơi cong khoe môi, câu lên độ cung tà tú: “Đây, biến dị kim tàm cổ ngươi tha thiết ước mơ.”

Mạc Nguyệt giật mình, không nghĩ tới Tân Vô Song lúc này lại hợp tác như thế, thế nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức vươn tay đoạt đi hộp ngọc, cũng không dám mở ra, rất sợ có trá, hắn quay người nói với lão đầu gãy khô đi theo phía sau hắn: “Lão Lại, đến, xem thử một chút đây có phải biến dị kim tàm cổ hay không.”

Lão đầu này là do ca ca Mạc Nhật của hắn trước khi rời khỏi Bách Mạc Cung, lưu lại chiếu cổ hắn, chính lão đầu này nói cho hắn Tà Vu cốc có biến dị kim tàm cổ, và tác dụng của biến dị kim tàm cổ.

Vào một trình độ nhất định, cũng là lão đầu này giật dây cho hắn đi Tà Vu cốc lừa lấy biến dị kim tàm cổ.

Lão đầu này nghe xong Mạc Nguyệt nói, lập tức tiến về phía trước vài bước, trong đôi mắt nhỏ băng hạt đậu xanh lóe ra ánh sáng kỳ dị, bàn tay run run, kích động không ngớt mở hộp ngọc.

Chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, biến dị kim tàm cổ vừa rồi Tân Vô Song nhìn qua hiện tại đã biến thành màu đỏ thẫm.

Tân Vô Song liếc mắt nhìn, chập chạp nghĩ kỳ lạ.

Lão nhân kia liếc nhìn Tân Vô Song, nhất thời không phân biệt được biến dị kim tàm cổ này rốt cuộc đã nhận chủ hay chưa.

“Thế nào?”

Mạc Nguyệt tràn ngập chờ mong hỏi lão nhân kia.

Lão nhân kia cúi đầu nói: “Hồi nhị cung chủ. Biến dị kim tàm cổ này, hình như... Còn chưa nhận chủ.”

“Thật không???”

Mạc Nguyệt vẻ mặt hưng phấn: “Như vậy, ngươi mau mau để kim tàm cổ nhận ta làm chủ!!!”

Vẻ mặt lão đầu gầy khô kia cũng biến đổi,ẠẠAAD

Mạc Nguyệt trừng lớn mắt, xuất thủ đánh tới lão đầu kia: “Ngươi dĩ nhiên lợi dụng ta??? Mơ tưởng, biến dị kim tàm cổ là của ta, chỉ có thể là của ta!!!”

Nói, Mạc Nguyệt liền cùng lão nhân kia đánh thành một đoàn.

Tần Vô Song ở một bên nhíu mày, tự tiếu phi tiếu, thong dong không gì sánh được nhìn tất cả trước mắt, trước mắt này, xem ra chính là chó cắn chó trong truyền thuyết đây!!!

Mà võ công của Mạc Nguyệt và lão nhân kia cũng không phải tốt, tương xứng, nhất thời cao thấp khó phân.

Trong lúc hai người lôi kéo tranh đấu, hộp ngọc màu lam bị hai người không cẩn thận đánh bay rơi trên mặt đất.

Mạc Nguyệt và lão đầu giật nảy mình, đều ngừng tay, nhìn về phía hộp ngọc, hộp ngọc kia rơi xuống trên mặt đất xong liền tự động mở.

Biến dị kim tàm cổ vừa rồi còn đỏ thẫm, lúc này đã biến thành tím sậm quý dị.

Biến dị kim tàm cổ từ trong hộp ngọc rớt ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Sau đó dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Mạc Nguyệt, lão đầu và Tân Vô Song, toàn thân biến dị kim tàm cổ phát sinh một trận ánh sáng tím, ánh sáng kia chợt lóe mà qua, kén tăm truyền đến tiếng vỡ tan, một con côn trùng màu đỏ đen giống như bọ cạp từ trong kén tăm bò ra.

Cỗ trùng bò ra sau đó, sử dụng tốc độ cực nhanh bò về phía Tân Vô Song.

Lúc này Mạc Nguyệt phản ứng cũng dị thường nhanh chóng, hắn một cái phi thân, chặn ở phía trước biến dị kim tàm cổ, nhất thời cũng quên đây là độc vật, trực tiếp nắm ở trong tay, cười ha ha: “Ha ha, biến dị kim tàm cổ, là của ta, là của ta.”

Trong tiếng cười điên cuồng của hắn, biến dị kim tàm cổ lắc lắc đuôi, đâm rách da hắn, một trận cảm giác tê dại đau nhức từ chỗ bị biến dị kim tàm cổ đâm vào truyền ra.

Mạc Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, biến dị kim tàm cổ liền theo chỗ da bị nó xé rách, lấy tốc độ cực nhanh chui vào trong thân thể Mạc Nguyệt.

Biến cổ phát sinh trong nháy mắt dọa tới lão đầu và Tân Vô Song, Mạc Nguyệt còn lại là càng thêm càn rỡ.

“Ha ha ha ha, Tân Vô Song, tử lão Lại, có thấy không, biến dị kim tàm cổ đã dung hợp với ta, nó là của ta, đã định trước là của ta.”

Tần Vô Song nhíu lại lông mày, Tà Vu cốc lão cốc chủ nói cho hắn, sau khi biến dị kim tàm cổ tinh lại, sẽ tự động chui vào thân thể hắn dung hợp với hắn, vì hắn sở dụng.

Thế nhưng, trước mắt, biến dị kim tàm cổ nhận hắn làm chủ nhân chui vào thân thể người khác lại là chuyện gì xảy ra???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Trần Ai Lạc Định

“Mặc.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp tà mị của Ám Ánh Lâu lâu chủ Thương Vũ Túy mang theo dáng cười động nhân, nói với thủ tịch (cấp cao nhất) sát thủ Độc Cô Mặc của Ám Ánh Lâu: “Đi, mang hai đội nhân mã, cấp tốc xuất phát đi Bách Mạc Cung. Tà Vu cốc, Bách Mạc Cung, Ám Ánh Lâu... Chắc chắn, đã sớm xem Tà Vu cốc và Bách Mạc Cung không vừa mắt, dựa vào cái gì có thể đánh đồng với Ám Ánh Lâu của ta, lúc này rốt cục có thể đến Bách Mạc Cung chơi đùa một trận.”

Ám Ánh Lâu lâu chủ Thương Vũ Túy càng nói càng hưng phấn, trong đôi mắt đào hoa hồn xiêu phách lạc mang theo vô tận chờ mong.

Trên khuôn mặt anh tuấn lãnh ngạnh của Độc Cô Mặc như trước không có nửa phần biếu tình, chỉ là hơi cúi đầu nói: “Vâng.”

“Ai nha...”

Thương Vũ Túy nâng lên cước bộ mềm mại từ trên đài cao đi tới trước mặt Độc Cô Mặc, ngón tay trắng nhỏ nâng cằm hắn lên: “Mặc, dù thế nào ta cũng là vì ngươi, mới khuất phục đến Ám Ánh Lâu đảm đương lâu chủ. Ngươi đối với ta, sao có thể lạnh nhạt như vậy, ta nhớ kỹ... Buổi tối, lúc ngươi trên giường muốn ta, không phải là hình dạng như vậy nga...”

Ám Ánh Lâu thủ tịch sát thủ Độc Cô Mặc, bị đồn không có nhân tính, lãnh khốc không gì sánh được hé ra khuôn mặt tuấn tú hơi phiếm đen lập tức nóng lên.

Lui về phía sau một bước, lẽ độ cung kính nói: “Lâu chủ.”

Thương Vũ Túy mắt trăng dã: “Quên đi quên đi, nhanh đi chuẩn bị, một đoạn thời gian trước Mạc Nhật đến núi Thán Tức quyết đấu với tiểu sư thúc của ta, đến nay không về. Hôm nay Bách Mạc Cung chỉ còn lại một người Mạc Nguyệt, chúng ta lúc này, tranh thủ đem toàn bộ Bách Mạc Cung bắt lại.”

Thương Vũ Túy nói đến thoả thuê mãn nguyện, Độc Cô Mặc một mực đứng ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, đem lời hắn nói, tinh tế nhớ dưới đáy lòng, nhất nhất chấp hành.

Một lát sau, Độc Cô Mặc và Thương Vũ Túy liền đem sự tình làm thỏa đáng, bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh xuất phát về phía Bách Mạc Cung.

Mà Bách Mạc Cung bên này, Mạc Nguyệt chiếm được biến dị kim tàm cổ liền đắc ý vênh váo, công lực của hắn trong nháy mắt đích xác tăng cao không ít, quay người lại, trừng mắt nhìn lão nhân gầy khô kia: “Đại ca của ta bảo ngươi chiếu cố ta, ngươi lại lợi dụng còn muốn thương tổn ta???”

Lão đầu gầy khô kia thấy tình hình xấu đi, lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng Mạc Nguyệt lúc này dường như trở nên lợi hại không gì sánh được, dễ dàng ngăn hắn lại, đồng thời không chút nào nương tay giết hắn.

Tân Vô Song mặt không đổi sắc, thờ ơ lạnh nhạt nhìn trò khôi hài này.

“Được rồi, Tân Vô Song, giải quyết hắn, liền tới phiên ngươi.”

Ai biết, hắn vừa mới dứt lời, liền đau bụng không ngớt, sau đó toàn thân bắt đầu lan tràn ra một loại đau đớn tê dại, giống hệt với lúc biến dị kim tàm cổ đâm rách da hắn.

Mạc Nguyệt kêu thảm, thân thể bắt đầu run rẩy.

Tần Vô Song chậm rãi đến gần: “Đây là biến dị kim tàm cổ trả thù, ngươi không nên vào lúc mượn lực lượng của nó, còn vọng tưởng gây bất lợi cho chủ nhân của nó.”

Tần Vô Song cười nhạt hai tiếng, cắn rách ngón tay mình, nhỏ một giọt máu xuống đất, trong máu của hắn tản ra một loại mùi thơm kỳ dị, tầng ngoài mu bàn tay của Mạc Nguyệt đột nhiên lồi lên một hình chữ nhật, hình chữ nhật kia, cấp tốc từ bên trong đâm rách mu bàn tay hắn.

Cổ trùng rất mẫn cảm với mùi máu của chủ nhân và người nuôi nó, chưa tới một hồi, biến dị kim tàm cổ liền bò ra thân thể Mạc Nguyệt.

Mạc Nguyệt mở to hai mắt, có chút không thể tin được: “Không... Biến dị kim tàm cổ, là của ta...”

Tần Vô Song ngồi xổm xuống, đem biến dị kim tàm cổ dán vào trong cơ thể, trong nháy mắt biến dị kim tàm cổ chui vào trong thân thể hắn, hắn liền cảm thấy có một cỗ lực lượng dâng trào dũng mãnh tiến vào trong người.

Tổn thương thân thể hắn phải chịu trong nháy mắt khôi phục, nhuyễn cân tán cũng dần suy yếu, lập tức biến mất.

Tần Vô Song một chưởng đánh bay Mạc Nguyệt: “Mạc công tử, không biết đã từng nghe câu này chưa, thỉnh thẩn dễ tiễn thẩn khó. Nay ngươi mang Tần Vô Song ta đến Bách Mạc Cung, cái gì cũng không làm đã muốn ta đi, như vậy cũng không phải dễ.”

Tần Vô Song nói xong, liền giương cao giọng nói: “Tiểu sư đệ, ngươi xem đủ chưa???”

Hầu như trong nháy mắt, một bóng dáng màu đen thoắt qua, bóng dáng xinh đẹp tà mị của Thương Vũ Túy lập tức xuất hiện: “Nhị sư huynh, vài năm không gặp. Ngươi sao càng sống càng lùi bước vậy, dĩ nhiên rơi vào

trong tay người khác như vậy... Thực sự là mất mặt, sau đó người đi ra ngoài đừng nói người là sư huynh của Thương Vũ Túy ta.”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày: “Việc này nói khá dài, tiểu sư đệ, ngươi mang nhiều người không, ta muốn... Hủy đi Bách Mạc Cung.”

Trong thanh âm Tần Vô Song mang theo tàn độc.

Thương Vũ Túy giương giương mày: “Bách Mạc Cung làm chuyện ác tày trời gì, dĩ nhiên khiến nhị sư huynh tốt tính tức giận như vậy??? Nếu nhị sư huynh đã giao lại, tiểu sư đệ nhất định sẽ làm theo. Thế nhưng, nhị sư huynh, tiểu trùng vừa rồi là vật gì vậy, nhìn qua thật ghê tởm... Người dĩ nhiên để nó chui vào trong người mình...”

Tần Vô Song sửa sang lại quần áo: “Là cổ, Bách Mạc Cung liền giao cho ngươi giải quyết, ta muốn cùng tên gia hỏa này đi tìm một thứ.”

Thương Vũ Túy hiểu kỹ Tần Vô Song vì sao lại đến Liệt Phong, lại vì sao ầm ĩ với Bách Mạc Cung đến loại trình độ này, hắn giương giọng với Độc Cô Mặc luôn luôn ở cạnh hắn, nói: “Mặc, để các huynh đệ động thủ đi, ngươi cũng đi —— ta muốn ở đây một hồi với nhị sư huynh.”

Tần Vô Song hơi nhướng mày, có chút kinh ngạc: “Ngươi dĩ nhiên còn thích đâu gõ kia.”

Thương Vũ Túy cười mà không nói, nhắc nhở hắn: “Sư huynh ngươi không phải là muốn tìm gì đó sao, mau nhanh tìm đi, một hồi Bách Mạc Cung bị Ám Ảnh Lâu chúng ta hủy đi ngươi muốn muôn tìm cũng tìm không được.”

Tần Vô Song dùng chân đá đá Mạc Nguyệt lúc trước bị hắn một chưởng đánh bay: “Lam ngân hoa đâu, ngươi đem lam ngân hoa để ở chỗ nào?”

Lúc ở hoang mạc, hắn chính là vì bảo vệ lam ngân hoa mới bị bắt đến nơi này, khi đó, Mạc Nguyệt thuận tiện để hạ nhân lấy đi lam ngân hoa.

Thân thể Mạc Nguyệt bởi vì tác dụng thần kỳ của biến dị kim tàm cỗ, vẫn đang thống khổ không ngớt, lại bị Tân Vô Song đánh một chưởng, lúc này dường như chỉ còn nửa cái mạng.

Hắn trừng mắt Tân Vô Song: “Lam ngân hoa... Lam ngân hoa, ha ha ha, đã bị ta hủy...”

Tân Vô Song một cước đá bay hắn: “Thiên sát, lại lãng phí thời gian của ta!!!”

Nói xong Tân Vô Song lập tức xoay người muốn đi ra ngoài: “Tiểu sư đệ, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, ta muốn đi Tà Vu cốc một chuyến, tiếp đó sẽ trở về Huỳnh Quang, sau này nếu rảnh gặp lại.”

Thương Vũ Túy thất vọng thở dài một tiếng: “Được.”

Hắn còn tưởng rằng có trò hay gì đó để xem, đáng tiếc nhị sư huynh hắn gấp rút lên đường như vậy.

Nhưng mà... Trước đây không thấy sắc mặt nhị sư huynh thay đổi được mấy lần, hiện tại lại liên tiếp đại biến, đây là vì sao, nhị sư huynh hắn muốn lam ngân hoa làm gì???

Thương Vũ Túy hiểu kỹ không ngớt, hắn nghĩ, chờ chuyện Bách Mạc Cung kết thúc, hay là hắn cũng mang theo Mặc, đến Huỳnh Quang dạo chơi một chuyến.

Tân Vô Song đang muốn ra khỏi cửa lao, lại đột nhiên nhớ tới một việc, hắn quay trở lại, xách lên Mạc Nguyệt: “Đi, cùng ta đi Tà Vu cốc, cho Nhã nhi một cái công đạo.”

Mạc Nguyệt thống khổ không ngót đi theo Tân Vô Song, dưới sự bức bách của Tân Vô Song gọi phi ưng công hai người bạn họ, nhanh chóng bay đến Tà Vu cốc.

Có phi ưng, tốc độ hai người cũng rất nhanh.

Lúc đến Tà Vu cốc, để bảo hộ Tà Vu cốc, Tân Vô Song không quên đem vải vóc trên người Mạc Nguyệt xé rách, bịt lại hai mắt của Mạc Nguyệt.

Chờ đến khi Tân Vô Song bình yên đến Tà Vu cốc, Tà Vu cốc cốc chủ kinh ngạc.

Sau khi biết được chân tướng sự tình, lập tức đi hái vài đóa lam ngân hoa cho Tân Vô Song.

Chờ lam ngân hoa cầm đến tay, Tân Vô Song mới tính thả lỏng lại, sau đó lập tức nói chuyện lúc trước biến dị kim tàm cổ tiến nhập thân thể Mạc Nguyệt cho Tà Vu cốc cốc chủ.

Tà Vu cốc cốc chủ lúc này cũng mới bắt đầu nhìn thẳng vào Mạc Nguyệt tồn tại, sau đó lấy máu của hắn đi nghiên cứu một lát, lại làm rất nhiều thực nghiệm xong, nói với Tân Vô Song: “Tần công tử, ngươi hãy thu nhận Mạc Nguyệt đi, từ nay về sau, để hắn ở bên cạnh ngươi!!!”

Tân Vô Song kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Mạc Nguyệt vẫn đang thống khổ rên rỉ.

“Cái này, vì sao???”

Tà Vu cốc cốc chủ thở dài nói: “Đây có thể là một loại tác dụng khác của biến dị kim tàm cổ, dưới sự ảnh hưởng của biến dị kim tàm cổ, Mạc Nguyệt đã trở thành tay sai trung thành nhất của ngươi, hắn nếu như hung khởi một chút thương tổn ngươi, hoặc là có ý niệm phản bội ngươi trong đầu, sẽ sống không bằng chết.”

Tần Vô Song giật mình, sau đó cười ha ha: “Tốt lắm tốt lắm, như vậy sau đó ta có thể thoả thích tàn phá hắn, dǎn vặt hắn, cũng dám phụ Nhã nhi...”

Tà Vu cốc cốc chủ kiểm tra Tần Vô Song và biến dị kim tàm cổ đã dung hợp tốt xong, Tần Vô Song và Tà Vu cốc cốc chủ lại hàn huyên một lúc, sau đó Tần Vô Song liền rời đi.

Kỳ thực mang theo Mạc Nguyệt có rất nhiều chỗ tốt, một trong số đó chính là cười phi ưng quay về Huỳnh Quang tốc độ nhanh hơn không ít.

Chỉ là không nghĩ tới lúc Tần Vô Song và Mạc Nguyệt chuẩn bị rời đi, Nhã Sóc Lam đuổi tới, nhất định muốn đi cùng Tần Vô Song và Mạc Nguyệt.

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn ra Nhã Sóc Lam còn muốn xoay chuyển tâm ý của Mạc Nguyệt, lại nghĩ có Tần Vô Song chiếu cố, liền đáp ứng.

Sau đó Nhã Sóc Lam ngồi trên phi ưng, Tần Vô Song và Mạc Nguyệt nắm chắc chân phi ưng, bay khỏi một mảnh quốc thổ Liệt Phong quốc này.

Tần Vô Song, cuối cùng cũng có thể mang theo lam ngân hoa, viên mãn quay về Huỳnh Quang, chỉ là, chờ đến khi hắn trở lại, mới phát hiện, rất nhiều chuyện đã là cảnh còn người mất.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Chôn Xuống Mối Họa

“Tiểu Phong, ngươi làm sao vậy??? Sao lại trông nghiêm túc như thế???”

Từ xa, Liên Duyệt nhìn thấy Tân Vô Phong đang ở trong hàng lang, vẻ mặt ngưng trọng, hình dạng có chút suy nghĩ.

Tân Vô Phong giật mình lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười: “Nương, không có gì.”

Hắn buông xuống đôi mắt, im lặng thở dài một tiếng.

Liên Duyệt nhìn hắn dần dần nhíu lại mày liễu: “Tiểu Phong, có chuyện gì ngươi cứ nói với nương... Ta biết chuyện tiểu Khuynh có chút vướng tay chân, nhưng tiểu Phong ngươi cũng không cần ép mình quá chặt. Mọi việc đều có biến đổi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thăng, xe đến trước núi ắt có đường.”

Tân Vô Phong lắc đầu: “Ta biết.”

Nương hắn không biết, hắn lúc này càng lo lắng, kỳ thực là Tân Vô Song, mà không phải chuyện giữa hắn và Vân Khuynh.

Tân Vô Song, dĩ nhiên vận dụng lực lượng Ám Ảnh Lâu ở Liệt Phong quốc, cái này ý nghĩa cái gì, ý nghĩa Tân Vô Song một đường trắc trở trùng điệp, gấp phiền phức tương đối lớn.

Dù sao tổ chức như Ám Ảnh Lâu, Bách Hiểu Lâu nằm trong các quốc gia, là phải đặc biệt cẩn thận, không thể bị triều đình quốc gia đó biết được thân phận nằm được nhược điểm.

Vậy nên Ám Ánh Lâu và Bách Hiểu Lâu vẫn luôn bảo lưu thần bí tuyệt đối, lúc tiếp nhận nhiệm vụ cũng tương đương âm thầm.

Những tổ chức này vào lúc không bị uy hiếp đe dọa lợi ích, hoặc là có xung đột quá lớn đối với thế lực bản quốc hoặc là chính sách triều đình áp dụng hẵn đều sai bảo tránh đi phong mang.

Đây cũng không phải nhát gan sợ phiền phức, chỉ là vì giảm thiểu phiền phức không tất yếu mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân Tân Vô Song ở Liệt Phong quốc, lúc đầu vẫn không muốn sử dụng thế lực của Ám Ánh Lâu.

Thứ nhất, vận dụng lực lượng Ám Ánh Lâu, tất sẽ bị Tân Vô Phong, còn có Tân Vô Hạ hiện tại thay thế Tân Vô Phong chưởng quản công việc Tân gia biết được, sẽ khiến người nhà lo lắng, cũng sẽ im lặng nói cho Tân Vô Hạ hướng đi của hẵn.

Thứ hai, Ám Ánh Lâu, Tà Vu cốc, Bách Mạc Cung ba tổ chức dây dưa qua lại, cùng Liệt Phong quốc chủ coi như là một loại cân bằng.

Nếu Ám Ánh Lâu tùy tiện vì Tân Vô Song đối phó Bách Mạc Cung, tất sẽ khiến thượng vị giả khủng hoảng, cho rằng Ám Ánh Lâu muốn bắt đầu tăng cường chiếm đoạt, đứng trên tất cả.

Lúc đó, thượng vị giả của Liệt Phong quốc nhất định sẽ muốn nắm giữ tuyệt đối Ám Ánh Lâu, khiến Ám Ánh Lâu rước lấy khá nhiều phiền phức.

Bởi vậy, trước khi bị bắt, Tân Vô Song vẫn không muốn sử dụng thế lực của Ám Ánh Lâu.

Lúc hẵn ở Tà Vu cốc dưỡng thương tốt lên, lần thứ hai rời đi, hẵn liền tò rõ muôn dịch dung, lặng yên không một tiếng động rời đi, đáng tiếc phi

điều của Bách Mạc Cung một mực bay trên trời giám sát nhất cử nhất động của hắn, nắm giữ hành tung của hắn.

Cho dù sau đó bị nhiều người Mạc Nguyệt mang đến vây công, Tân Vô Song vẫn muốn tìm cơ hội lao ra vòng vây rời khỏi, đáng tiếc hắn vì bảo hộ lam ngân hoa, vậy nên vẫn bị địch nhân bắt.

Khi đó, Tân Vô Song cầm theo lam ngân hoa trở về lại bị chặn đường đã phi thường nôn nóng, hắn khó có thể lãnh tĩnh, liền oán hận Bách Mạc Cung dây dưa không ngớt làm lãng phí quá nhiều thời gian của hắn, rốt cục quyết định muốn vận dụng lực lượng của Ám Ảnh Lâu —

Bởi vì khi đó Mạc Nguyệt và Bách Mạc Cung thật sự là chọc giận hắn!!!

Thế nhưng cũng may Tân Vô Song gần đây vẫn luôn xui xẻo, lại vừa lúc có được biến dị kim tàm cổ.

Biến dị kim tàm cổ kia khiến Mạc Nguyệt trở thành hoàn toàn vì hắn sở dụng, khiến hắn có thể lợi dụng phi ưng tiết kiệm lộ trình rất nhiều, cũng có thể cho hạnh phúc tương lai của Nhã Sóc Lam có cơ hội xoay chuyển.

Về lý luận, Tân Vô Song ở Liệt Phong quốc gặp muôn vàn khó khăn.

Nhưng Tân Vô Phong bên này, cũng không biết Tân Vô Song cách xa mấy nghìn dặm rốt cuộc đối mặt với tình huống thế nào, cho nên hắn rất lo lắng.

Nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ tràn đầy tin tưởng Tân Vô Song, nhưng sau khi trải qua chuyện Ngụy Quang Hàn, trong lòng Tân Vô Phong liền có một loại cảm giác —

Kỳ nhân hoặc người có thiên tư thông minh trên toàn thế giới nhiều không kể xiết, cũng không phải chỉ có Tân gia huynh đệ bọn họ.

Bọn họ ở trong đám người cùng lứa đúc thật là ưu tú, nhưng không nhất định là ưu tú nhất, lúc phải đối mặt với một bộ phận cường giả tuyệt đối thế hệ trước, tu vi của bọn họ, càng không thể coi là cường đại tuyệt đối.

Lấy tuổi tác của họ, thành tựu bọn họ đạt được, coi như là thượng thượng đẳng trong cao thủ, thường nhân khó có thể sánh kịp mảy may, nhưng dù sao trời cao biển rộng không thiếu cái lạ, biết đâu sau một khắc, bọn họ sẽ gặp phải một cao thủ hạng nhất còn cường đại hơn bọn hắn.

Nhiều lúc, người thua, không phải bởi vì hắn không phải là cường giả, mà chỉ là vì đối phương là cường giả mạnh hơn hắn thôi.

Tân Vô Song đụng với Ngụy Quang Hàn, chính là loại tình huống này.

Tân Vô Song lần đầu tiên rời khỏi Tà Vu cốc, rơi vào kết cục bị thương, cũng chỉ là vì hắn quá tin tưởng Nhã Sóc Lam đơn thuần thiện lương, chưa bao giờ hoài nghi lam ngâm hoa sẽ bị thoa độc lên, cho nên hắn mới chật vật như vậy.

Lần thứ hai rời khỏi Tà Vu cốc, vì lam ngâm hoa mà bị bắt, cũng may lúc này, Âm Ánh Lâu tồn tại và biến dị kim tàm cổ làm hắn triệt để xoay chuyển cục diện.

Nói tóm lại, Tân Vô Song lần này đi tìm lam ngâm hoa, coi như là một loại rèn luyện gian nan, cũng may trải qua muôn vàn khó khăn, thành công lấy được lam ngâm hoa.

Xa xa ở Huỳnh Quang, Tân Vô Phong không biết chút nào về tình huống của Tân Vô Song, hắn chỉ biết Tân Vô Song sử dụng Âm Ánh Lâu, nhất định là có tình huống quan trọng.

Tân Vô Phong thích Vân Khuynh, cũng muốn ở bên Vân Khuynh, nhưng hắn tuyệt đối không muốn “Tướng công” hiện tại của Vân Khuynh, đệ đệ của hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, nếu như không phải không muốn nương hắn lo lắng, cũng bỏ không được Vân Khuynh cần người chăm sóc, hắn thậm chí còn muốn đích thân đi Liệt Phong quốc xem xét một chuyến.

Người Tân gia trọng tình, tình bạn, tình yêu, tình thân, tình thân sâu đậm giữa huynh đệ thường ngày che giấu, bình thản ở chung mạn bất kinh tâm, giữ gìn máu mủ tình cảm cho nhau.

Tân Vô Phong suy nghĩ trong chốc lát, cáo biệt Liên Duyệt, tìm đến Long Liêm đứng đầu lục đại ảnh vệ cùng với Long Cảnh và Long Dạ đứng sau Long Liêm, mệnh ba người bọn họ cùng nhau tức khắc xuất phát đi Liệt Phong quốc, tiếp ứng Tân Vô Song.

Hắn dặn mấy người nhất định phải cẩn thận, nhất định phải mang theo Tân Vô Song, bốn người bình an trở về.

Long Liêm mấy người vào lúc Tân Vô Phong biểu tình nghiêm túc, cao giọng trịnh trọng dặn dò liền đề cao cảnh giác, sau đó lập tức xuất phát.

Nhã Sóc Lam, Mạc Nguyệt cùng với Tân Vô Song dưới sự trợ giúp của phi ưng, cấp tốc rời khỏi Liệt Phong quốc, đi qua thổ địa của Tương Ly quốc năm giữa Huỳnh Quang quốc và Liệt Phong quốc, rốt cục về tới thổ địa của Huỳnh Quang.

Trở lại Huỳnh Quang, trở lại quốc gia một nửa thuộc về Tân gia, tâm Tân Vô Song thoảng cái ổn định xuống.

Đến lúc thả lỏng, trải qua bão cát nóng bức ở Liệt Phong rồi lại cấp tốc tiến vào trời băng đất tuyết, khác biệt quá lớn, cộng thêm dây thần kinh vẫn luôn kéo căng, Tân Vô Song lúc đi bệnh còn không tốt lại bệnh càng nghiêm trọng.

Có lẽ do phi ưng quanh năm sinh hoạt trong bão cát nóng bức ở Liệt Phong quốc, vừa vào lãnh thổ Huỳnh Quang, tiến nhập khí trời tuyết lớn

tung bay, tốc độ phi ưng liền chậm lại, thậm chí là khó có thể phi hành, trình độ suy yếu, so với Tân Vô Song còn nặng hơn.

Vì vậy ba người cũng không thể trông cậy vào phi ưng lớn đến kinh khủng kia, bắt đầu đi bộ hành tẩu, mà Tân Vô Song lại thêm dǎn vặt toàn thân cùng với tinh thần nôn nóng.

Một đường đi này, hình tượng tựa như thần nhân của Tân Vô Song trong mắt Nhã Sóc Lam lại càng thêm vững chắc.

Mà Mạc Nguyệt vốn có ý nghĩ không an phận với Tân Vô Song, dưới đàm uy của biến dị kim tàm cổ, đối với Tân Vô Song là tránh như rắn rết, vừa nhìn đã sợ muỗi chết.

Dưới sự giúp đỡ của biến dị kim tàm cổ, Tân Vô Song thực hiện chính sách cường quyền, cứng rắn đem tên Mạc Nguyệt đổi thành tên lúc Mạc Nguyệt ở Tà Vu cốc, Nguyệt Mạc, mà Nhã Sóc Lam dường như đã quên Nguyệt Mạc lúc trước phản bội, trước sau như một ngọt ngào kêu Nguyệt Mạc Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Mạc tự nhiên là khinh thường chẳng thèm, nhưng dưới ánh mắt đe dọa của Tân Vô Song, cùng với biến dị kim tàm cổ uy hiếp, hắn phải đổi với Nhã Sóc Lam cũng kính cẩn lễ phép.

Ban đầu trong lòng Nguyệt Mạc còn không cam chịu, tìm cơ hội chạy trốn, thế nhưng biến dị kim tàm cổ này thực sự lợi hại, không chế người, dĩ nhiên còn có hạn chế cự ly.

Nguyệt Mạc sau khi chạy trốn bị biến dị kim tàm cổ dǎn vặt thống khổ không chịu nổi, rốt cục thành thành thật thật trở về.

Hiện tại ở trong lòng Nguyệt Mạc, đại ma đầu Tân Vô Song này so với tính cách của ca ca hắn Mạc Nhật còn vặn vẹo hơn, tàn nhẫn hơn.

Phụ mẫu của Nguyệt Mạc đích thật là người chưởng quản đời trước của Bách Mạc Cung, nhưng là bọn hắn bị phản bội, sau đó Mạc gia một nhà hơn một trăm bảy mươi người, ngoại trừ Mạc Nhật và Mạc Nguyệt học nghệ ở ngoài còn lại đều bị kẻ phản bội giết chết.

Mạc Nguyệt tuổi còn nhỏ, kí ức không rõ, nhưng Mạc Nhật lại bởi vậy mà tính tình đại biếu, trở nên lãnh khốc vô tình, khát máu tàn nhẫn, coi mạng người giống như bùn đất.

Sau khi học nghệ thành công, hắn mang theo Mạc Nguyệt trở lại Bách Mạc Cung, ăn miếng trả miếng, thanh trừ kẻ phản bội, lấy chính sách sắt đá một lần nữa nắm Bách Mạc Cung trong tay.

Bách Mạc Cung mọi người, đối với Mạc gia huynh đệ này, là sợ hãi nhiều hơn thần phục kính nể.

Mà Mạc Nguyệt sống dưới sự che chở của ca ca hắn Mạc Nhật, nhân tính duy nhất của Mạc Nhật đều để lại cho đệ đệ của hắn, Bách Mạc Cung mọi người và toàn bộ thế lực của Bách Mạc Cung cộng vào nhau, cũng không quan trọng bằng một người Mạc Nguyệt.

Bởi vậy, Tân Vô Song nhân duyên vừa khớp dùng biến dị kim tàm cổ chế trụ Mạc Nguyệt, với Tân gia mà nói, cũng chôn xuống một tai họa ngầm, đó là Mạc Nhật.

Kỳ thực cho dù Ám Ánh Lâu và Tân Vô Song hủy đi toàn bộ Bách Mạc Cung, Mạc Nhật tối đa cũng chỉ bởi vì vấn đề mặt mũi, trả thù một hồi liền thôi.

Nhưng Mạc Nguyệt là đệ đệ duy nhất của hắn, cũng là đệ đệ hắn từ nhỏ nuôi lớn, cũng xem như là nghịch lân duy nhất hiện nay của hắn, đụng chạm không được.

Tần Vô Song mang đi Mạc Nguyệt, Mạc Nhật nhất định tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!!!

Lúc Tần Vô Song mang theo Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt đi đến Tần gia, Mạc Nhật ở núi Thán Tức và Lưu Duyên ảo cảnh, cùng mấy vị sư thúc của Tần Vô Song và Tần Vô Phong theo ước định ba năm luận võ chấm dứt, liền chạy về Bách Mạc Cung.

Nghênh tiếp hắn, không phải sắc mặt mọi người của Bách Mạc Cung sợ hãi lại nịnh nọt, cũng không phải đệ đệ hắn tùy hứng làm bậy, mà là Bách Mạc Cung đỗ nát thê lương cùng với Mạc Nguyệt không có tin tức.

Nhất khắc đó, Mạc Nhật gần như phát điên, huyết án hai mươi năm trước lần thứ hai hiện lên trước mắt hắn, hắn chỉ thiêng phát thệ, không báo thù này thề không làm người!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Dừng Lại Trên Đường

Khi Tân Vô Song, Nguyệt Mạc, Nhã Sóc Lam cùng đi tới non nửa Huỳnh Quang quốc, liền gặp được Long Liêm, Long Ánh, Long Dạ ba người đi hơn nửa Huỳnh Quang quốc tới đón Tân Vô Song trở lại.

Nhìn thấy Tân Vô Song, ba người ảnh vệ tới đón hắn đều thất kinh.

Ngay cả Long Liêm ít khi đem biểu tình lộ ra ngoài cũng lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ quả thực có chút không thể tin được người trước mắt này, chính là nhị công tử của bọn hắn.

Long Liêm và Long Dạ, là hai người lạnh lùng nhất trong đám ảnh vệ, cho nên sau khi hơi hơi ngạc nhiên liền khôi phục bình thường, mà Long Ánh tương đối hoạt bát, còn lại là nhanh mồm nhanh miệng kinh hô: “Nhị công tử???”

Trời ơi, ai tới nói cho hắn, thân thể gầy gò không thành dạng người trước mắt này là ai???

Là nhị công tử của bọn hắn???

Sao có thể, Tân Vô Song sao có thể khiến mình chật vật như vậy???

Tân Vô Song không phải luôn luôn phong độ có thừa, dị thường tiêu sai sao???

Hiện tại tuy rằng hắn tuấn mỹ như trước, nhưng thân thể lại gầy đi không ít, nhưng thật ra nhìn qua so với trước đây càng thêm cao to, chỉ là thân

hình gầy gò mà thôî.

Nhưng sắc mặt hắn, cũng là một mảnh trăng nhợt, hoàn toàn không có vẻ hào hứng lúc trước.

Tân Vô Song trông thấy Long Liêm ba người cũng là cả kinh, ngạc nhiên sau đó nhíu mày: “Ba người các ngươi, tới đây làm gì??

Vừa mới qua lễ mừng năm mới, sao lại đi ra ngoài, là xảy ra chuyện lớn gì sao???”

“Thật là nhị công tử.”

Long Ánh vẫn không thể tin tưởng thở dài một tiếng.

Người tiêu tụy trước mắt này, tựa như dân cờ bạc rơi vào thời kì thảm nhất trong đời, may là khí thế lúc nói chuyện vẫn vậy, bằng không, hắn thật cho rằng mình nhận sai người.

Thực sự không thể trách Long Liêm ba người, đáng dấp lúc này của Tân Vô Song, nhìn qua suy yếu cùng cực, tiêu tụy đến dọa người.

Nhớ năm xưa, lúc mấy người bọn họ ở ‘Vô Gian luyện ngục’, Tân Vô Song cũng không tiêu tụy như hiện tại.

“Nhị công tử, chúng ta không có việc, chỉ là phụng mệnh đại công tử đón ngươi về nhà mà thôi.”

Nhà...

Từ ngữ thật ấm áp, Tân Vô Song trước mắt mơ màng một chút, trong lòng mọc lên khát vọng trước nay chưa từng có.

Hắn cong môi, gian nan cười cười: “Xem ra chuyện Ám Ánh Lâu, vẫn kinh động đến đại ca... Chỉ là...”

Tần Vô Song dừng một chút, Long Ánh lập tức hỏi: “Ám Ánh Lâu??? Nhị công tử là đi Liệt Phong quốc sao???”

Tần Vô Song không trả lời vấn đề của hắn, trái lại là mặt mày sắc bén, giọng nói vội vàng hỏi: “Chỉ là Khuynh nhi hôm nay thế nào, có phải vẫn mạnh khỏe hay không???”

Y có biết chuyện này???”

Long Ánh giật mình: “Nhị công tử nói chính là... Nhị phu nhân???”

Lúc trước Tần Vô Song rời nhà, lục đại ảnh vệ không biết Vân Khuynh đang ở Tần gia, sau đó bởi vì chuyện của thái tử, Tần Vô Phong nhiều lần tiếp xúc với lục đại ảnh vệ, lục đại ảnh vệ mới biết Vân Khuynh còn đang ở Tần gia.

Thế nhưng, sau đó Tần Vô Phong cố ý dặn dò, lục đại ảnh vệ, vẫn như trước giấu Tần Vô Hạ.

Dù sao ngoại trừ lúc đầu, Tần Vô Hạ cũng không tiếp tục phái người đi tìm đại ca nhị ca hắn.

Trái lại là mấy ngày hôm trước, đồng dạng bởi vì chuyện Ám Ánh Lâu, Tần Vô Hạ liền biết tung tích của Tần Vô Song.

Tuy rằng Tần Vô Hạ không biết Tần Vô Song đi Liệt Phong quốc làm gì, nhưng sau khi hắn biết Tần Vô Song vận dụng thế lực Ám Ánh Lâu, cũng phi thường lo lắng.

Lúc trước Tần Vô Phong nói cho hắn, Vân Khuynh và Tần Vô Song cùng nhau rời nhà, kể từ đó, Tần Vô Hạ ngoại trừ lo lắng Tần Vô Song, cũng vì Vân Khuynh lo lắng không ngớt.

“Đúng vậy, là Khuynh nhi, y hiện tại thế nào???”

Nghĩ lại chuyện đại công tử và nhị phu nhân quý dì ngủ cùng nhau, Long Ánh trầm mặc một lát nói: “Nhị phu nhân y, rất tốt, đại công tử rất chú ý y.”

Tần Vô Song thở phào nhẹ nhõm gật đầu: “Cỗ độc của y có tái phát không??? Còn có, Liên Cừ biểu ca bình thường có chú ý thân thể của y hay không???”

Long Ánh lắc đầu: “Điểm ấy Long Ánh không biết, nhị công tử trở lại tự mình hỏi đi, về phần biểu thiếu gia, hắn rời khỏi Tần phủ chúng ta đã nhiều ngày.”

Tần Vô Song lần thứ hai nhăn chặt lông mày.

Liên Cừ dĩ nhiên rời khỏi Tần gia, vì sao vậy, nếu như hắn đi, thân thể của Vân Khuynh, do ai chăm sóc???

Là đại ca hắn Tần Vô Phong sao, thế nhưng Tần Vô Phong cũng không hiểu về cỗ...

Tâm tình vừa thả lỏng của Tần Vô Song lần thứ hai banh chặt.

Giọng hắn lạnh lẽo nói: “Đi, chúng ta mau chóng trở lại.”

Long Ánh chần chờ nhìn Tần Vô Song: “Nhưng nhị công tử, sắc mặt của ngươi nhìn qua rất không tốt. Ngươi có muốn nghỉ ngơi một chút rồi lại đi không???”

Tần Vô Song quật cường lắc đầu: “Không, ta muốn trở về, lập tức trở lại.”

Đôi mắt Long Liêm lóe lóe, khuyên: “Nhị công tử, lão gia và phu nhân trước đó vài ngày cũng về đến nhà, phu nhân rất thích nhị phu nhân, nhị công tử hoàn toàn không cần lo lắng nhị phu nhân, phu nhân hiện tại cùng đại công tử chăm sóc nhị phu nhân rất tốt.

Nếu như...

Nhị công tử quả thật lo lắng nhị phu nhân, vậy nên dừng lại, dưỡng tốt thân thể mình trước, lấy diện mạo tràn đầy tinh thần đi gặp nhị phu nhân.

Nếu nhị công tử thực sự có việc gấp, cũng có thể giao cho bọn thuộc hạ đi làm."

Tân Vô Song rất rõ ràng trạng huống thân thể của mình, nghe xong trầm tư nửa khắc, lấy ra lam ngân hoa đưa cho Long Liêm nói: "Ngươi và Long Ánh trở lại, nhanh chóng đem lam ngân hoa giao cho Liên Cử biểu ca..."

Biểu ca chưa về vậy giao cho đại ca ta.

Đại ca và Khuynh nhi nếu là hỏi ta, các ngươi nhất định phải nói ta hết thảy mạnh khỏe, cứ nói là ta bởi vì đồng hành với nữ nhi của Tà Vu cốc chủ, Nhã Sóc Lam lại không biết võ công, cho nên đi đường chậm một chút, sau đó sẽ về đến nhà."

Tân Vô Song nói cũng là sự thực, võ công của Nhã Sóc Lam rỗi tinh rỗi mù, có thể coi như không có, hơn nữa nàng ở Liệt Phong quốc nóng bức đã quen, đi tới Huỳnh Quang quốc lần đầu tiên gặp tuyet, dựa vào cổ trùng nuôi nấng trong cơ thể từ nhỏ, nàng tuy không bị bệnh, nhưng vì thời tiết Huỳnh Quang quốc tương phản với Liệt Phong quốc cũng khiến nàng rất khó thích ứng.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất Tân Vô Song dự định dừng lại là, hắn muốn lấy dáng dấp tinh thần khác, thân thể khỏe mạnh trở lại gặp Vân Khuynh.

Long Liêm cẩn thận nhẹ nhàng tiếp nhận lam ngân hoa, đang định thu hồi, Tân Vô Song lại mở miệng ngăn cản nói: "Chờ một chút."

Hắn lẩn nữa lấy lại lam ngân hoa trong tay Long Liêm, chia ra ba phần, Long Liêm và Long Ánh mỗi người cầm một phần, một phần khác để lại trên người hắn.

Hắn đây là vì phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao, nếu như Long Liêm Long Ánh mấy người mang theo lam ngân hoa xảy ra sự cố, hắn cũng không có thời gian quay trở lại Tà Vu cốc đi lấy lam ngân hoa khác.

Long Liêm và Long Ánh thu hồi lam ngân hoa xong liền cáo từ mấy người Tân Vô Song.

Long Dạ thấy Long Liêm và Long Ánh hai người hoàn toàn biến mất, nói với Tân Vô Song: “Như vậy, nhị công tử, chúng ta trước hết tìm một chỗ nghỉ tạm đi.”

Tân Vô Song thu hồi ánh mắt, gật đầu.

Lúc ở Liệt Phong quốc, hắn là cỡ nào muôn về nhà, đến khi chân chính về đến cửa nhà, hắn lại chùn bước.

Kỳ thực dưới đáy lòng hắn rất rõ ràng, đại ca hắn, trước khi hắn rời đi đối với Vân Khuynh đã...

Hắn vốn không muốn đi Liệt Phong quốc lấy lam ngân hoa, thế nhưng chọn ra người đi lấy lam ngân hoa, ngoại trừ hắn có chút giao tình với Tà Vu cốc ra, ai cũng không thích hợp, hơn nữa có Liên Cừ và Tân Vô Phong cùng nhau chiếu cố Vân Khuynh, hắn liền thỏa hiệp rời đi.

Chỉ là, không nghĩ tới, giữa đường Liên Cừ cũng rời đi.

Mong muốn... Trong nhà không nên xảy ra biến cố gì đó...

Tần Vô Song lấy lại tinh thần, trong lòng ra sức mắng chính mình, sao lại nghĩ đến chuyện như vậy???

Vân Khuynh là người thế nào hắn rất rõ, đại ca hắn là người thế nào, hắn càng rõ ràng, trong đầu hắn, sao lại xuất hiện ý niệm sai lầm như vậy???

Xem ra, mấy tháng trước, Liên Cử tự mình xem chỉ tay cho Vân Khuynh, câu nói mệnh phạm đào hoa tình trái cũng nhiều kia, đích xác thành tâm bệnh của hắn, một bóng ma trong lòng luôn luôn không thể xóa đi.

Khiến hắn luôn luôn sợ hãi, thậm chí vào nửa đêm mộng trở về nhà, cũng sẽ mơ tới Vân Khuynh bị người khác cướp đi.

Rõ ràng... Vân Khuynh thương hắn, hắn biết, nhưng vì sao lại bất an như thế. Ngay cả chính hắn cũng xóa không được loại tâm tình này. Quả thực là khó hiểu.

Thế nhưng lúc ở Liệt Phong quốc đi lấy lam ngân hoa, hắn ngược lại đã quên chuyện này, khi đó, toàn bộ đầu óc đều là lam ngân hoa và cỗ độc của Vân Khuynh.

Lúc sắp về nhà, cũng biết Vân Khuynh bình yên không việc gì, hắn lại có chút không muốn trở về???

Đây là vì sao???

Tần Vô Song im lặng thở dài một tiếng, người, quả nhiên là phức tạp dị thường, nhiều lúc, ngay cả mình cũng nhìn không thấu tâm tư của mình.

Sự thực chứng minh, Tần Vô Song lúc trước đem lam ngân hoa chia làm ba phần là cách làm cực kỳ chính xác.

Bởi vì, ai cũng nghĩ không ra, Long Liêm và Long Ánh ở trên đường quay về Tân gia, thực sự xảy ra ngoài ý muốn.

Tam đại thần bộ, Hiên Viên Bất Kinh, Sở Tiếu Ca, Hoa Ly Phi ba người, kỳ thực đều tụ tập trong một quốc gia.

Một đoạn thời gian trước, vì chạy đến Phù Vân sơn trang xem Xích Huyết Kiếm, Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiếu Ca liền cùng nhau chạy về Huỳnh Quang.

Chỉ là, sau sự kiện hai người bọn họ ở Khôn thành gặp phải Dạ Lạc Huyền, mục đích lúc đầu liền bị xáo trộn.

Sở Tiếu Ca tiếp tục chạy theo mục đích cũ, còn Hiên Viên Bất Kinh thì tách khỏi Sở Tiếu Ca, bắt đầu truy tra thân phận nam hoa khôi gặp phải ở Khôn thành kia.

Một đại thần bộ khác Hoa Ly Phi, còn lại là một mục ở trong Huỳnh Quang tận sức đuổi bắt sát thủ ở trên giang hồ kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật, ‘Tuyệt sát’.

Không khéo chính là, lần này Long Liêm rời khỏi Tân gia, chạy hơn nửa Huỳnh Quang, vừa lúc không cẩn thận bị Hoa Ly Phi phát giác một chút manh mối tăm hơi của nàng.

Càng khéo chính là, lúc Long Liêm và Long Ánh trở về, Long Liêm vừa lúc đụng phải Hoa Ly Phi.

Từ đó về sau Hoa Ly Phi bám chặt truy đuổi nàng, Long Liêm phải đi đường vòng mà về, dù sao xứng hào một trong tam đại thần bộ của Hoa Ly Phi, không phải hư danh.

Long Liêm bị đuổi chật vật không ngót, không thể cắt đuôi Hoa Ly Phi, tự nhiên không thể đem lam ngân hoa trong tay mang về Tân gia, bởi vậy

người đầu tiên mang lam ngân hoa về Tần gia, là Long Ánh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Vô Song Trở Về

Hơn nửa Huỳnh Quang, trong tốc độ không tính nhanh nhưng tuyệt không chậm của Tân Vô Song bọn họ, mất hơn nửa tháng mới về đến nhà.

Khi Tân Vô Song một lần nữa đứng trước cửa lớn Tân gia, phảng phất giống như đã mẩy đời.

Lần này trở về, quản gia Tân phủ, Hồng thúc của bọn họ, như cũ là chờ ở cửa nghênh tiếp hắn, không lạnh lùng giống như lần hắn mang Vân Khuynh về nhà, lúc này đây, sắc mặt lão quản gia nhẹ nhàng chậm chạp nghênh tiếp Tân Vô Song.

Tân Vô Song khôi phục thần thái phi dương lúc trước. Hắn hơi cong môi, nhường nhường mà với lão quản gia: “Hồng thúc, ta đã trở về.”

Lão quản gia mỉm cười gật đầu: “Trở về là tốt rồi, nhị công tử, lão gia, phu nhân đều đang đợi ngươi.”

Tân Vô Song đè xuống tâm tình kích động, nói với lão quản gia: “Ta một hồi sẽ đi bái phỏng đa nương, Hồng thúc, cùng ta về đây, còn có một vị khách, nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, Nhã Sóc Lam.”

Sau khi nói xong hắn nói với Nhã Sóc Lam: “Nhã nhi, đây là tổng quản Tân phủ, ngươi gọi hắn Hồng thúc là được, sau đó có cái gì cần cứ nói với Hồng thúc.”

Ăn nói xong chuyện Nhã Sóc Lam, Tân Vô Song nhìn Nguyệt Mạc, hơi nhíu mày: “Về phần hắn, tùy tiện an bài là được, có chỗ nào cần hỗ trợ, tùy tiện sai sứ hắn.”

Nói xong Tân Vô Song cáo biệt Nhã Sóc Lam, khẩn cấp chạy về ‘Phù Phong các’ của hắn.

Lão tổng quản Tân phủ nhìn bóng lưng hắn, hơi thở dài một tiếng: “Nhi công tử.”

Tân Vô Song dừng bước, quay đầu lại: “Ân??? Hồng thúc còn có việc sao???”

Lão tổng quản do dự một chút: “Nhi công tử là muốn đi tìm nhị phu nhân sao???”

Tân Vô Song hơi chột dạ, vừa rồi lão tổng quản bảo hắn đi gặp đà nương, hắn từ chối, hiện tại lại vội vã đi xem Vân Khuynh...

Hồng thúc có thể nào nghĩ hắn bất hiểu không???

Thế nhưng, hắn thực sự rất nhớ Vân Khuynh, hắn hận không thể lập tức đem Vân Khuynh ôm vào lòng.

Tân Vô Song nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nói với lão tổng quản Tân gia: “Đúng vậy!!! Ta muốn gặp Khuynh nhi.”

Sắc mặt lão tổng quản Tân phủ hơi đổi, cực kỳ chần chờ nói: “Nhị phu nhân hiện không ở ‘Phù phong các’ của ngươi, mà là ở... Trong ‘Vô’ viện, Hồng thúc hiện tại mang ngươi qua đó.”

Lúc này, Tân Vô Phong đang tâm thần không yên ngồi ở gian phòng của hắn trong ‘Vô’ viện, hắn nhìn Vân Khuynh ở trên giường mà có chút ngẩn người.

Hắn vẫn luôn ở bên Vân Khuynh, tự mình chiếu cố y, có thể tùy thời nắm giữ tình huống của Vân Khuynh, thế nhưng, đệ đệ hắn, Tân Vô Song đã trở về.

Lúc nhận được lam ngân hoa từ trong tay Long Ánh, Tân Vô Phong đã bắt đầu sa vào, nôn nóng không thua chút nào Tân Vô Song đang ở nơi xa.

Hắn vừa hi vọng đệ đệ ở ngoài có thể an toàn trở về sớm một chút, vừa hi vọng Tân Vô Song đừng về sớm như vậy, cướp đoạt quyền lợi chiểu cố Vân nhi của hắn.

Vào lúc Tân Vô Phong đờ ra, Vân Khuynh sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường.

Từ mấy ngày trước, Vân Khuynh bắt đầu nôn nghén, hơi một tí là nôn, bình thường nữ nhân mang thai nôn nghén là ở ba tháng đầu, Vân Khuynh hiện tại mang thai vượt quá ba tháng mới bắt đầu nôn nghén, hơn nữa nôn so với dựng phụ còn kinh khủng hơn.

Từ mấy ngày đầu năm mới, Liên Duyệt và Tân Du Hàn đều ở Tân gia chú ý coi sóc bọn họ.

Đặc biệt Liên Duyệt, bình thường sẽ đến chỗ bọn họ, Liên Duyệt vốn kiên trì để Vân Khuynh làm vận động vừa phải, nhưng từ mấy hôm trước Vân Khuynh bắt đầu nôn nghén, Liên Duyệt không còn để ý đi lại lại nữa.

Bởi vì Vân Khuynh nôn nghén, thật sự là dọa người, y nôn liên tục, giống như là muốn đem toàn bộ tim phổi đều nôn ra ngoài.

Hiện tại Vân Khuynh vừa nôn xong nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt có chút tiêu tụy, nhưng đáy mắt lại lóe ra tia sáng nóng cháy.

Tân Vô Song trở về, Vô Song đã về nhà.

Nghĩ tới Vô Song trở về, tâm Vân Khuynh, kích động giống như là muốn nổ tung.

Y cuối cùng gian nan bình phục cảm giác buồn nôn trong ngực, quay đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tái nhợt mang theo thấp thỏm bất an nhìn Tân Vô Phong: “Đại ca.”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng của y, lập tức đánh thức Tân Vô Phong đang đờ ra.

Tân Vô Phong bước nhanh đi tới bên giường. Nói: “Vân nhi, làm sao vậy???”

Hắn hơi nhíu mày, vẻ mặt lo lắng: “Có phải lại muôn nôn không??? Người chờ một chút, ta đi...”

“Không.”

Vân Khuynh lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt chậm rãi hiện lên một tia đỏ ửng: “Ta...”

Bàn tay dưới chăn bông của y, xoa bụng đã nhanh chóng to lên của mình, nói tiếp: “Ta hiện tại nhìn qua, có phải rất chật vật rất tiêu tụy hay không???”

Y có chút thấp thỏm nghĩ, Tân Vô Song thấy y tái nhợt suy nhược như vậy có thể thất vọng hay không.

Tân Vô Phong giật mình, ở sâu trong đáy mắt xuất hiện đau đớn khắc cốt ghi xương, lông mi dày đặc của hắn run rẩy, giấu đi nỗi buồn nơi đáy mắt, miễn cưỡng cười nói: “Sao có thể, Vân nhi mặc kệ lúc nào, nhìn qua đều khiến kẻ khác kinh diễm.

Tuy rằng Vân nhi là nam tử.”

Vân Khuynh lúc này, con mắt rất sáng sủa, lông mi mảnh khảnh bởi vì vui vẻ mà cong lên độ cung xinh đẹp, bên môi mang theo dáng cười bao

hàm hạnh phúc.

Căn bản là nhìn không ra chất vật, tiêu tụy, mà là hạnh phúc khiến người ta đố ky.

Cho dù Tân Vô Phong nói như vậy, Vân Khuynh vẫn bất an như trước, y không quan tâm tướng mạo, không quan tâm người khác ca ngợi, thế nhưng, y lại muốn Tân Vô Song thấy y là một người tương đối tốt đẹp.

Hơn nữa, ca ngợi trong khắp thiên hạ, ở trong mắt y, đều không bằng một chữ đẹp Tân Vô Song nói.

Vân Khuynh như vậy, khiến Tân Vô Phong mà kiêm càng nhăn càng chặt.

Vân Khuynh, thực sự, rất quan tâm, rất yêu Tân Vô Song...

Mà hăn...

Cho dù Vân Khuynh có thiện cảm với hăn, thậm chí là thương hăn, thế nhưng, so với Tân Vô Song, hăn liền có vẻ phi thường bé nhỏ không đáng kể.

Tân Vô Phong càng nghĩ, đáy lòng càng đau nhức.

Thế nhưng, trên nét mặt, hăn vẫn phải cười, nỗ lực cười, miễn cưỡng cười.

Kỳ thực, sự thực cũng không bi quan như Tân Vô Phong nghĩ.

Thời gian Vân Khuynh đơn độc ở cùng hăn, thậm chí so với thời gian đơn độc ở bên Tân Vô Song còn dài hơn, chỉ là, khoảng cách hiện tại của bọn họ quá gần, quá mức quen thuộc, cho nên lúc này hăn bị Vân Khuynh đơn giản bỏ qua.

Tần Vô Song còn lại là mấy tháng không gặp, Vân Khuynh nhớ thương vạn phần, sau khi biết Tần Vô Song trở về, Vân Khuynh liền cả đầu óc đều là Tần Vô Song, toàn tâm toàn ý vòng quanh Tần Vô Song, chuyện gì cũng không thể tự hỏi.

Ngay khi hai người lần thứ hai rời vào trầm mặc, lão tổng quản Tần phủ rốt cục mang theo Tần Vô Song đi tới trước cửa.

Tần phủ lão tổng quản nói với Tần Vô Song: “Nhị công tử, tới rồi, chính là ở đây.”

Nói xong hắn bắt đầu gõ cửa, Vân Khuynh và Tần Vô Phong ở trong còn chưa kịp lên tiếng trả lời, Tần Vô Song cũng đã đẩy cửa đi vào.

“Khuynh nhi!!!”

Không thể khắc chế tình ý tưởng niệm của mình, Tần Vô Song vừa đẩy cửa ra liền mở miệng gọi tên người hắn yêu nhất.

Vân Khuynh nằm ở trên giường vừa nghe thấy thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ, phảng phất giống như mấy đời, lập tức giãy dụa muôn đứng dậy: “Vô Song...”

Bụng của y lúc này đã rất lớn, cho nên muôn ngồi dậy cũng có chút bất tiện, thấy y muốn đứng lên, Tần Vô Phong liền lập tức vươn tay, nửa ôm thân thể Vân Khuynh giúp y ngồi dậy.

Tần Vô Song sải bước bước vào bên trong, nhìn thấy, chính là Vân Khuynh vẻ mặt đỏ ửng (do mệt) tựa ở trước ngực Tần Vô Phong.

Cước bộ của hắn dừng một chút, trong nháy mắt vô số ý niệm hiện lên trong đầu, trong lúc nhất thời đứng tại chỗ, không bước tiếp đến.

Tần Vô Phong trông thấy vẻ mặt không thể tin tưởng, nghi hoặc nghiêm trọng của Tần Vô Song, buông xuống mặt mày, hơi thở dài một tiếng.

Bởi động tác của Tần Vô Phong, đã làm vô số lần, cho nên Vân Khuynh cũng không nghĩ có cái gì không thích hợp, y chỉ là vui mừng nhìn Tần Vô Song: “Vô Song Vô Song, ngươi rất cục đã trở về.”

Tần Vô Song dường như mới lấy lại tinh thần, bước về phía trước, khéo miệng miễn cưỡng cong ra độ cung, ôn nhu cười nói với Vân Khuynh: “Đúng, ta đã trở về.”

Sau khi nói xong đường nhìn của hắn dời về phía Tần Vô Phong: “Đại ca, mấy ngày nay, khổ cực ngươi.”

Tần Vô Phong lập tức đem đệm mềm lót ở sau lưng Vân Khuynh, buông bàn tay đỡ vai Vân Khuynh, nói: “Không sao, đây là ta nên làm.”

Nói xong hắn đứng lên, lui về phía sau vài bước.

Hắn biết, Tần Vô Song trở về, ở chỗ Vân Khuynh, hắn phải lùi về thứ hai. Khoảng cách gần Vân Khuynh nhất, không bao giờ thuộc về hắn nữa.

Hắn vừa đứng dậy, Tần Vô Song liền thế chỗ lúc trước của hắn, tỉ mỉ chăm chú nhìn Vân Khuynh, dường như đã quên Tần Vô Phong tồn tại, cũng dường như quên một màn vừa rồi.

Hắn vươn hai tay nâng lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, một đôi mắt tối tăm, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt đồng dạng ẩn chứa nồng đậm kinh hỉ và tưởng niệm của Vân Khuynh.

Nhìn vào dung mạo tuyệt mỹ đã thật lâu không thấy, dung mạo hắn tâm tâm niệm niệm, chưa từng quên dù chỉ một khắc, Tần Vô Song cảm thấy nhân sinh của hắn, chỉ cần có người này làm bạn, liền viên mãn.

Đôi mắt sâu thẳm, chậm rãi lướt qua lông mi dày dài đen kịt của người nọ, lướt qua đôi mắt đẹp hơi nỗi lên hơi nước, lại lướt qua cánh mũi hơi nhúc nhích hít thở, cuối cùng rơi xuống đôi môi đỏ thắm nhẹ nhàng mở ra lại không biết muốn nói cái gì, hắn liền khắc chẽ không được, hướng về đôi môi anh đào kia, thật sâu hôn xuống.

Hai cánh môi mỏng, vừa gấp phải môi anh đào mềm mại, tâm Tân Vô Song liền mềm nhũn hóa thành một mảnh, hắn dưỡng như là ở trong sa mạc khát nước quá lâu, đột nhiên gấp phải quỳnh tương ngọc dịch ngọt ngào, kịch liệt nay mở đôi môi Vân Khuynh, đi sâu vào trong, chăm chú quấn mút.

Lúc này trong mắt hai người bọn họ, đều chỉ có lẫn nhau, từ lâu đã quên Tân Vô Phong tồn tại.

Tân Vô Phong đứng ở một bên, nhìn cử động say sưa của họ, nắm chặt nắm tay, đầu ngón tay thon dài lập tức rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn chậm rãi, từng bước lui về phía sau, cuối cùng xoay người rời đi.

Vào một khắc hắn khép lại cửa phòng cho Tân Vô Song và Vân Khuynh, tâm của hắn, ẩn ẩn đau nhức, thở dài thật sâu.

Trong phòng ngoài phòng, chỉ là khoảng cách vài mét, lại có hai loại tình hình hoàn toàn khác biệt, trong phòng tình ý nồng đậm, ngoài phòng đơn độc cô lãnh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ôn Nhu Gặp Lại

Vân Khuynh và Tân Vô Song hai người, tự nhiên là không phát hiện Tân Vô Phong rời đi.

Sau một nụ hôn kịch liệt triền miên, hai người rốt cục tách ra.

Tân Vô Song ôm Vân Khuynh vào lòng: “Khuynh nhi, ta rất nhớ ngươi, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi phút mỗi giây.”

Vân Khuynh vươn tay ôm thắt lưng hắn đem khuôn mặt chôn vào trong áo Tân Vô Song cọ cọ, lời Tân Vô Song nói, chính là lời y muốn nói.

“Ta cũng vậy...”

Tay Tân Vô Song càng nắm càng chặt: “Sau đó, chúng ta không bao giờ phải xa nhau lâu như vậy nữa. Lúc này hôn ngươi, ta mới biết được, trí nhớ lặp lại kém cỏi nhất.”

Sắc mặt Vân Khuynh đỏ hồng, gật đầu: “Ân.”

Lúc này im lặng thăng âm thanh.

Hai người lắng lặng ôm một hồi, chờ đến lúc tình tự hai bên đều thoảng bình phục, Tân Vô Song mới chậm rãi đẩy Vân Khuynh rời khỏi vòng tay hắn: “Trong khoảng thời gian ta rời nhà, Khuynh nhi sống thế nào???”

Nhi tử của ta có nghe lời ngươi, bắt nạt ngươi không???”

Nói đến hài tử, Vân Khuynh lập tức vui vẻ: “Không có, hài tử ôn nhu giống đà đà hắn, chưa từng nghịch ngợm.”

Tần Vô Song nghe, chân mày khóe mắt cũng khắc chẽ không được toát ra ý cười tràn đầy: “Đó là đương nhiên, cũng không nhìn là nhi tử của ai.”

Nói xong, tay hắn chậm rãi xoa lên bụng Vân Khuynh, vì độ cao nỗi lên mà cảm thấy giật mình và thần kỳ.

Hắn hiểu kỳ cúi đầu nói với Vân Khuynh: “Ta có thể nghe động tĩnh bên trong một chút, trò chuyện với nhi tử của ta không???”

Vân Khuynh gật đầu: “Đương nhiên là được, nhưng mà, Vô Song, sao ngươi biết là nhi tử, mà không phải nữ nhi???”

Tần Vô Song giật mình, nói: “Chúng ta Tần gia đều là nam hài... Cho nên, trong tiềm thức của ta liền cho rằng hài tử trong bụng Khuynh nhi, cũng là nam hài.

Thế nhưng nữ hài càng tốt, ha hả, vậy nó chính là nữ hài duy nhất trong vòng ba đời Tần gia chúng ta.”

Nói xong hắn từ trên giường đứng dậy, ngồi xổm trên mặt đất, xốc lên chăn bông trên người Vân Khuynh, đem tai mình chăm chú dán lên bụng Vân Khuynh.

Hắn một bên nghe động tĩnh bên trong, một bên vươn tay nhẹ nhàng vỗ về: “Nữ nhi ngoan, đa đa đã trở về, ngươi phải ngoan ngoãn, mau mau lớn nhanh đi ra, đến lúc đó đa đa đem ngươi đi ăn mứt quả, véo mặt ngươi, chơi trống bồi...”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ngươi hiện tại nói như thế làm gì, nàng lại nghe không hiểu.”

Tần Vô Song nhíu mày, khóe miệng mang theo dáng cười thế nào cũng xóa không được: “Ta đây là đang bồi dưỡng cảm tình trước thời hạn với nữ

nhi của ta, để nàng sau đó ngoan ngoãn, đừng cùng ta đoạt mẫu thân của nàng...”

Lời này vừa nói xong, hai người ớ ra.

Này...

Hài tử sau này, phải gọi Vân Khuynh là gì đây???

Chẳng lẽ cũng giống hài tử bình thường gọi mẫu thân sao???

Cho dù Vân Khuynh đồng ý, Tân Vô Song cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người đối diện nửa ngày, Vân Khuynh đánh vỡ trầm mặc đầu tiên: “Sau đó hài tử gọi ngươi đa đa, gọi ta ba ba.”

“BẠT BẠT???”

Tân Vô Song nghi hoặc nhìn Vân Khuynh: “Đây là xưng hô kỳ quái gì vậy???”

Vân Khuynh nhẹ nhàng cười cười: “Nói chung là cũng giống như gọi đa đa.”

Vân Khuynh nói xong thở dài một tiếng, phỏng chừng tỗ tỗ của y – nương của Tân Vô Song, Liên Duyệt nghe đến xưng hô như thế cũng sẽ hai tay tán thành.

Đây, coi như là kỷ niệm đỗi với đời trước đi!!!

Nhớ tới Liên Duyệt, Vân Khuynh cúi đầu, nhìn Tân Vô Song vẫn dán lên bụng mình: “Vô Song, lúc ngươi trở về có gặp qua đa và nương bọn họ hay không???”

“Còn chưa... Ta tất cả đầu óc đều là nhớ Khuynh nhi, gặp đa nương cũng sẽ thất lẽ, cho nên, ta quyết định đến chỗ ngươi trước, đúng rồi...”

Long Liêm nói nương rất thích ngươi, đối với ngươi rất tốt???”

Liên Duyệt đối với Vân Khuynh, đích thật là rất tốt rất tốt, Vân Khuynh cười càng thêm thoải mái: “Đúng vậy, trong khoảng thời gian ngươi đi, biểu ca, đại ca, và nương đều đối với ta rất tốt.”

Tần Vô Song lại bắt đầu mặt tươi như hoa: “Đương nhiên, Khuynh nhi của ta đáng yêu như vậy, ai không thích Khuynh nhi, không tốt với Khuynh nhi mới kêu kỳ quái!!!”

Vân Khuynh hoài nghi nhìn Tần Vô Song: “Vì sao Vô Song hiện tại dỗ ngọt càng nói càng thuận miệng??? Lê nào Vô Song có âm mưu gì đó???”

Vân Khuynh khó hiểu, Tần Vô Song sao lại mở miệng khích lệ thân mật như vậy???

Tần Vô Song thanh thanh cổ họng: “Khụ khụ khụ, nào có âm mưu gì đâu, chỉ là, lần này, ta quay về Tân gia, còn có một cô nương đi theo...”

Nghe vậy tâm Vân Khuynh bỗng nhiên rụt lại, Liên Phù đối với Tần Vô Song tình sâu chân thành nỗi lên trong óc y, sắc mặt y xoát một chút trắng.

Tần Vô Song rốt cục bồi dưỡng cảm tình xong với nữ nhi của hắn, ngẩng đầu, rời khỏi bụng của Vân Khuynh, đem chăn một lần nữa đắp lên người Vân Khuynh, lắc đầu thở dài: “Xem đi xem đi, ta chỉ biết ngươi sẽ suy nghĩ nhiều, cho nên liền sớm nói cho ngươi, miễn cho ngươi hiểu lầm.”

Vân Khuynh giật mình, mở to hai mắt: “Cô nương kia là ai???”

Tần Vô Song một lần nữa ôm y vào lòng: “Nữ hài kia kêu Nhã Sóc Lam, là nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, nàng và ta không có nửa điểm quan hệ không thuần khiết, nàng là vì truy về phu quân của nàng mới theo ta đi đến Tần gia.”

Vân Khuynh có chút hiếu kỳ: “Phu quân của nàng là ai???”

Sắc mặt Tần Vô Song âm trầm: “Là một tên giang hồ rác rưởi đáng ghê tởm, hôm nay làm hạ nhân của Tần gia chúng ta, đang ở trong thay đổi triệt để.”

“Nga.”

Vân Khuynh gật đầu, trừng mắt Tần Vô Song: “Một cô nương đã thành thân mà thôi, ngươi sơ ta suy nghĩ nhiều cái gì???”

Y có hép hòi như vậy sao???

Tần Vô Song lặng lẽ không nói gì, vừa rồi hắn nói lần này trở về có một cô nương đồng hành với hắn, không biết là khuôn mặt nhỏ nhắn của ai lập tức liền trăng.

Lại dựa gần nửa ngày, Vân Khuynh đẩy ra Tần Vô Song: “Không được, ngươi đã trở về, sao có thể không gặp đa nương, ngươi chờ ta một chút, ta muốn đứng lên, chúng ta hai người cùng đi bái phỏng đa nương.”

Tần Vô Song mỉm cười: “Được.”

Sau đó hắn bắt đầu giúp Vân Khuynh mặc quần áo, ai biết mặc hơn nửa, Vân Khuynh đột nhiên sắc mặt đại biến, lấy tay che miệng, nhẹ nôn một tiếng liền không thể khống chế cảm giác buồn nôn nảy lên trong ngực.

Y lập tức đẩy ra Tần Vô Song, tiếc rằng bọn họ hai người dựa quá gần, Tần Vô Song không hiểu chuyện gì, Vân Khuynh cũng không đẩy hắn nữa,

vì vậy, trong lúc Vân Khuynh ảo não và Tân Vô Song ngạc nhiên, Vân Khuynh bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Hơn nữa, phần lớn đều nôn lên người Tân Vô Song.

Tân Vô Song nhìn quần áo mình, ngắn ngơ trong chốc lát, sau đó lập tức lấy lại tinh thần vỗ lưng Vân Khuynh: “Khuynh nhi??? Người sao vậy, có thấy dễ chịu chút nào không?”

Vân Khuynh bị vị chua trong miệng còn lại khiến cho buồn nôn thêm, y xin lỗi nhìn quần áo Tân Vô Song, đầy đầy hăng, lại chỉ chỉ ấm trà trên bàn gỗ, muốn súc miệng.

Thế nhưng Tân Vô Song lại bị y nôn mửa dọa đến mất bình tĩnh.

“Ô... Ọc... Trà...”

Vân Khuynh ghé vào đầu giường liên tục nôn mửa, lần này Tân Vô Song cũng coi như hiểu ý y, lập tức bưng trà tới luống cuống tay chân giúp y súc miệng.

Nôn nửa ngày, đến lúc trong bụng Vân Khuynh không còn gì để nôn nữa, Vân Khuynh mới suy yếu vạn phần ngừng nôn.

“Tìm Long Liêm... Hỗ trợ thu dọn ở đây một chút.”

Đối với tình huống đột phát như vậy, Vân Khuynh tương đương quen thuộc, y từng vô số lần nôn lên người Tân Vô Phong, mỗi lần đều là Long Liêm hỗ trợ thu dọn tàn cục.

Tân Vô Song gật đầu, lại cực kỳ lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch thành một mảnh, cùng với hơi thở mong manh của Vân Khuynh: “Khuynh nhi... Người... Người có ổn không???”

Bất chấp bẩn thỉu trên người, hắn lo lắng hỏi: “Vừa rồi ngươi bị sao vậy???”

Vân Khuynh cười khổ một chút: “Không có việc gì, chỉ là nôn nghén mà thôi, là phản ứng bình thường, mỗi người mang thai, đều phải trải qua.”

Tần Vô Song nghe vậy, gắt gao nhăn chặt lông mày: “Thế nhưng... Ngươi nhìn qua rất suy yếu, sau khi ta đi, Khuynh nhi vẫn đều là thế này sao?

Thực sự là khổ cho Khuynh nhi...”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không có, nào có kinh khủng như vậy... Đây là một đoạn thời gian trước vừa mới bắt đầu.”

Đôi mắt Vân Khuynh rơi xuống quần áo của Tần Vô Song, thật sâu xin lỗi nói: “Vô Song mau thay quần áo đi, một hồi, ngươi còn phải đi gấp đà nương.”

Tần Vô Song gật đầu, hỏi Vân Khuynh: “Nơi này có quần áo không???”

Vân Khuynh nhìn về phía tủ quần áo, có chút chần chờ nói: “Có... Của ta, và đại ca.”

Biểu tình Tần Vô Song cứng lại, thế nhưng hắn vẫn như cũ không nói cái gì, trực tiếp thay quần áo, mà Vân Khuynh có chút khó chịu cũng không chú ý tới động tác nhỏ này của Tần Vô Song.

Tần Vô Phong bước ra cửa liền không có mục đích bước đi, không đến bao lâu liền đụng phải Liên Duyệt.

“Nương.”

“Tiểu Phong?”

Nhìn hình dạng Tân Vô Phong có chút thắt hồn lạc phách, Liên Duyệt không khó đoán ra là vì sao: “Tiểu Song đã trở về??? Đang ở chỗ tiểu Khuynh???”

Tân Vô Phong gật đầu.

Liên Duyệt vỗ vỗ vai Tân Vô Phong: “Không sao, dũng cảm đổi mặt đi, đa ngươi và nương đều chi trì ngươi, lúc đầu có thể sẽ thống khổ, nhưng Vô Song là một hài tử thiện lương, ngươi nhất định sẽ khổ tận cam lai.”

Tân Vô Phong cười khổ: “Khổ tận cam lai... Có Vô Song, đây mắt Vân nhi, căn bản là không có ta...

Hơn nữa, Vô Song trở về, ta liền không có lý do ở lại bên người Vân nhi.”

Liên Duyệt mắt trăng dã: “Sao ta lại sinh ra nhi tử ngốc như ngươi chứ.

Tiểu Song hắn vừa trở về, chiếu cố tiểu Khuynh đang mang thai hắn không thạo, rất khó chiếu cố toàn diện, cho nên, ngươi còn phải đi giáo dục tiểu Song làm thế nào chăm sóc tiểu Khuynh, thuận tiện, vào lúc thích hợp, ngươi nói rõ cho tiểu Song, xem thái độ của hắn thế nào.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Vô Song Bất An

Vân Khuynh luôn cảm thấy ngày hôm nay có chút kỳ quái, nhưng y lại nghĩ không ra kỳ quái ở đâu.

Thẳng đến buổi trưa ăn xong bữa trưa, y mới rốt cục biết quái ở chỗ nào...

Hình như từ lúc Tân Vô Song về đến nhà, y liền không thấy Tân Vô Phong nữa.

Vân Khuynh nghĩ dần dần nhíu lại mày mảnh, Tân Vô Phong sao lại không thấy đâu???

Trước khi Tân Vô Song về đến nhà, Tân Vô Phong trên cơ bản đem toàn bộ mọi chuyện đẩy đi, chuyên tâm chăm sóc y, vòng quanh bên người y, hôm nay đột nhiên không thấy, khó trách Vân Khuynh nghĩ kỳ quái.

Y chớp chớp mắt nhìn Tân Vô Song ở phía trước, tâm tư cũng chậm rãi từ kinh hỉ Tân Vô Song trở về, dần dần tỉnh lại.

Từ lúc nhận được tin tức Tân Vô Song về nhà, y liền không nghĩ tới cái khác.

Tỷ như, nghĩ đến sau khi Tân Vô Song trở về, Tân Vô Phong không bao giờ có thể chăm sóc y nữa.

Y cũng khó có thể giống như trước đây, mỗi ngày nhìn thấy Tân Vô Phong, hưởng thụ Tân Vô Phong quan tâm bất cứ lúc nào...

Y tưởng rằng...

Y tưởng rằng...

Sắc mặt Vân Khuynh trắng không còn chút máu, lẽ nào, dưới đáy lòng, y còn có thể ngây thơ cho rằng, bất cứ lúc nào, Tân Vô Phong vẫn có thể giống như trước đây chăm sóc y, ở bên y sao???

Cho dù có Tân Vô Song ở đây???

Sao có thể như vậy!!!

Lúc trước, Tân Vô Phong chăm sóc y chỉ là vì hài tử trong bụng y, cùng với Tân Vô Song giao phó mà thôi.

Hiện tại Tân Vô Song trở về, hắn tự nhiên sẽ không ở bên y nữa.

Thế nhưng...

Thế nhưng, giữa bọn họ, còn có thể trở lại như trước sao, trở lại lúc trước khi Tân Vô Song rời đi???

Trải qua đêm giao thừa kia, cái đêm lộn xộn kia, quan hệ giữa bọn họ, từ lâu đã không thể trở về đại bá và đệ muội vốn có...

Mặt khác...

Vân Khuynh bụng trán thở dài, sự kiện kia, có nên nói cho Tân Vô Song???

Không nói, ngày sau Tân Vô Song biết, cho rằng y tận lực giấu diếm, sẽ càng thêm tức giận.

Nói, sự kiện kia đối với Tân Vô Song chẳng khác nào một loại phản bội hai tay, y không dám tưởng tượng Tân Vô Song sau khi biết sẽ đối xử với y như thế nào, cũng không biết sau đó giữa Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai huynh đệ, sẽ ra sao...

Đau đầu...

Vân Khuynh vốn đã thất kinh, dưới sự tự nhiên mây ngày nay của Tân Vô Phong, cùng với Liên Duyệt dung túng Tân Vô Phong và y vô cùng thân thiết, đã chậm rãi nhạt đi, hơn nữa đã qua một đoạn thời gian, y đã có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này.

Chỉ là, cho dù bình tĩnh lại, y như trước vẫn nghĩ không ra biện pháp giải quyết.

Tân Vô Phong rất tốt với y, Tân Vô Song cũng rất tốt với y, Liên Duyệt không chỉ là tỷ tỷ của y, lại còn tốt với y tốt hơn cả kiếp trước.

Y sao có thể để một người nho nhỏ như mình, quấy rối hạnh phúc gia đình hài hòa này??

Chỉ cần Tân Vô Phong không nói, y liền tuyệt không nói cho Tân Vô Song, cứ vậy sinh hạ hài tử.

Sau khi sinh hạ hài tử, y liền lưu lại hài tử, biến mất khỏi Tân gia, triệt để biến mất.

Y yêu Tân Vô Song, cho nên y không nỡ làm khó Tân Vô Song.

Ngoại trừ không nỡ làm khó Tân Vô Song, y còn không nỡ làm khó Tân Vô Phong, càng không nỡ làm khó Liên Duyệt và hài tử ngày sau sẽ hiểu chuyện.

Cho nên, y muốn bảo vệ hạnh phúc của bọn họ, không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư loại hạnh phúc này...

Cho dù là chính y.

Vân Khuynh hơi nheo lại đôi mắt thâm thúy, bàn tay xoa lên bụng.

Kiếp này đi tới Tần gia, có hài tử trong bụng, gặp được Tần Vô Song Tần Vô Phong, biết trên thế giới này có người thật tình yêu y, y liền cảm thấy thỏa mãn.

Y đã rất hạnh phúc.

Chỉ là hạnh phúc này quá ngắn.

Dựa lên đệm mềm Tần Vô Song đặt trên ghế quý phi, Vân Khuynh nhắm mắt lại, vỗ về hài tử chưa xuất thế của y, dưới đáy lòng, hạ quyết tâm cuối cùng.

Chờ sau khi sinh hạ hài tử, y nhất định phải rời đi.

Vô luận như thế nào cũng phải rời đi, cho dù Tần Vô Song không ngại, cho dù phải bỏ lại người y yêu cùng với hài tử của y.

Vân Khuynh nghĩ, đáy lòng thăng lên một loại cảm giác bi thương và đau đớn, chỉ là nghĩ đến thời khắc rời đi kia, y liền nghĩ dứt bỏ không nỗi, trong lòng cũng tràn ngập vô số lưu luyến.

Những ngày này, trước khi sinh hạ hài tử, y nhất định phải sống tốt, hưởng thụ hạnh phúc hiếm có giống như thời gian đảo ngược này.

“Khuynh nhi.”

Tần Vô Song chẳng biết từ lúc nào ngồi xuống bên người y, vẻ mặt lo lắng nhìn y: “Hài tử đang nghịch ngợm sao, hay là thời tiết quá lạnh??? Người nhìn qua rất khó chịu???”

Vân Khuynh chậm rãi mở mắt, trong mắt tràn đầy dung nhan của Tần Vô Song, y nhếch lên khóe môi, cong lên độ cung vui sướng: “Không đâu...

Ta chỉ là đang tỉ mỉ cảm thụ hài tử lớn lên mà thôi.”

Tần Vô Song nhíu mày, đem bàn tay thon dài của mình tiến vào phía dưới áo lông chồn tuyêt trắng, bàn tay có chút lạnh lẽo đặt lên tay Vân Khuynh, cùng y mười ngón nắm chặt, cùng nhau nhẹ nhàng đặt ở trên bụng y, cảm thụ gân mạch nơi đó hơi nhảy lên, đáy lòng bọn họ tràn đầy cảm động.

Đầu Vân Khuynh giật giật, dựa vào trên vai Tần Vô Song, hai người chăm chú dựa sát vào nhau, lặng im cảm thụ nhất khắc yên lặng ấm áp này.

Sau khi rời đi Vân Khuynh, Tần Vô Song lúc nào cũng chờ đợi giờ khắc này đến, hôm nay, rốt cục được như nguyện.

Hai người lặng lặng dựa sát vào nhau, vào lúc bọn họ dần như ngủ trong sự trầm mặc này, có người đến gõ cửa.

Tần Vô Song chớp mắt mở ra hai mắt nói: “Tiến đến.”

Tần Vô Song vừa về nhà, đến nay cũng chưa về gian phòng của bọn họ, lúc hắn rời đi, Vân Khuynh là ở trong phòng Tần Vô Phong.

“Ngô...”

Vân Khuynh có chút mệt mỏi rã rời nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, mở mắt, cùng Tần Vô Song nhìn về phía bên ngoài.

Người đến là Tần Vô Phong.

Vừa nhìn thấy Tần Vô Phong, Vân Khuynh mệt mỏi lập tức bay sạch, bắt đầu tỉnh táo lại.

Lần thứ hai trông thấy khuôn mặt tuấn tú khôi phục lạnh lùng ít có biểu tình của Tần Vô Phong, Vân Khuynh nhẹ nhàng cúi đầu, cùng Tần Vô Song gọi một tiếng đại ca.

Tần Vô Song điều chỉnh tư thế, đem Vân Khuynh nửa ôm vào ngực, tư thái nhàn安然.

Tâm Tần Vô Phong hơi tắc nghẽn, vì hình ảnh trước mắt khiến đáy lòng hắn ẩn ẩn đau nhức.

Hắn miễn cưỡng gật đầu nói: “Ân, ta tới đây, là muốn nhìn tình huống Vân nhi một cái.”

Nói đến đây, Tần Vô Phong liền coi như có thể bỏ qua Tần Vô Song và Vân Khuynh thân mật, hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đôi mắt Vân Khuynh cũng đang nhìn hắn.

Đáy mắt chậm rãi hiện ra một tia ôn nhu ấm áp: “Vân nhi ngươi lại nghén sao, ngày hôm nay cơm ăn được không... Ngươi xuống giường lúc nào, có muốn nghỉ ngơi một hồi nữa không???”

Vân Khuynh hơi cong môi, Tần Vô Phong như vậy thật là đủ lải nhải.

Thế nhưng, y thích Tần Vô Phong như vậy, không giống xa cách lúc mới quen, không giống Tần Vô Song bọn họ nói Tần Vô Phong không biết cười kia.

Tần Vô Phong cười... Có lẽ chỉ để một mình y xem.

Y gật đầu, mỉm cười nhất nhì nhất trả lời từng vấn đề của Tần Vô Phong: “Có nghén, còn nôn ra một thân của Vô Song, ân, ăn cơm cũng được, buỗi sáng ta xuống giường cùng Vô Song đi gấp đa nương, hiện tại cũng đã nghỉ ngơi, không cần tiếp tục quay về giường.”

Tần Vô Phong gạt gạt, nhìn về phía Tần Vô Song: “Thật sự là quá tốt, chúng ta huynh đệ hai người, cuối cùng cũng đồng cam cộng khổ một hồi.

Ta bị Vân nhi nôn vô số lần, hiện tại Vô Song cũng bị, lòng ta cuối cùng cũng cân đối.”

“Không phải là hai bộ quần áo sao...”

Vân Khuynh lầm bầm.

Tần Vô Song lắng lặng, lắng lặng, dùng đôi mắt tối tăm thâm thúy đến nhìn không thấu chăm chú nhìn vào Vân Khuynh và Tần Vô Phong.

Đây lòng hắn lúc này bất an thấp thỏm, không những không giảm thiểu bởi vì trở lại bên người Vân Khuynh, trái lại là càng lúc càng nghiêm trọng.

Lúc hắn về nhà, Hồng thúc đón hắn thì ấp úng và chần chờ...

Lúc hắn vừa trở về nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Khuynh và Tần Vô Phong thân mật...

Lúc hắn đi bái phỏng đa nương, nương hắn tán dương và thừa nhận Tần Vô Phong chiếu cố Vân Khuynh...

Cùng với, hiện tại, Tần Vô Phong và Vân Khuynh rất quen thuộc và tự nhiên, đều là ngọn nguồn khiến hắn bất an.

Vô luận đại ca hắn, có khắc chế đến mức nào, hắn cũng nhìn ra nhu tình trong mắt Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh.

Vô luận Vân Khuynh che giấu thế nào, hắn cũng phát hiện bầu không khí quỷ dị giữa y và Tần Vô Phong.

Hai người này, một là ‘Thê tử’ hắn yêu nhất, một là đại ca hắn kính trọng nhất, bọn họ, rốt cuộc giấu hắn chuyện gì???

“Được rồi, biểu ca rời đi từ lúc nào, hắn lúc nào thì về???”

Thấy Vân Khuynh và Tân Vô Phong cười cười nói, Tân Vô Song cảm thấy chói mắt không gì sánh được, nhịn không được cắt đứt bọn họ, hỏi một chuyện khác khiến hắn lo lắng: “Lúc trước muốn ta đi lấy lam ngân hoa, biểu ca từng nói qua, cổ độc của Khuynh nhi phải giải trừ trong ba tháng, hiện tại ba tháng mắt thấy sẽ tới, biểu ca lại ở nơi nào??”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Nói Rõ

Tần Vô Song nói, khiến Vân Khuynh giật mình.

Vân Khuynh nghĩ đến cổ độc nguy hại cho hài tử trong bụng, tính tính thời gian xong, sắc mặt y cũng chậm rãi ngưng trọng.

Bởi vì cổ độc không có tái phát, y trái lại cũng quên hạn chế thời gian này.

Y quên, nhưng Tần Vô Phong lúc nào cũng nhớ tới chuyện của y sẽ không quên.

Bởi vì được trấn áp cổ độc Vân Khuynh ăn đều ở chỗ hăn, Tần Vô Phong tự nhiên rõ ràng được này đã không còn nhiều, cho nên hăn sớm đã bắt đầu tìm kiếm tin tức của Liên Cừ mấy người.

Hơn nữa, mấy ngày trước, hăn nhận được tin tức Liên Cừ lập tức cũng sắp về tới Tần gia.

“Liên Cừ biểu đệ rất nhanh là có thể trở về, hơn nữa hăn và Khuynh Vận cũng thành công lấy được tị độc châu.”

Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng, đem tin tức này nói cho Vân Khuynh và Tần Vô Song.

“Vậy thì tốt.”

Tần Vô Song có vẻ phi thường vui vẻ: “Nói như vậy, toàn bộ chuyện tình đều được giải quyết, Khuynh nhi và hài tử đều an toàn.”

“Đúng vậy.”

Tần Vô Song thở dài nói tiếp: “Cứ như vậy, chúng ta cũng có thể yên tâm.”

“Nhị công tử, nhị công tử...”

Ba người đang nói chuyện, lão tổng quản lại vội vã chạy đến.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nghi hoặc nhìn lão tổng quản: “Hồng thúc, xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại nôn nóng như thế.”

Lão tổng quản vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nhị công tử, tên Nguyệt Mạc ngươi mang về kia, căn bản không nghe chỉ huy, hắn không nghe lời cung liền thôi, lão phu cũng có biện pháp khiến hắn khuất phục, nhưng hết lần này tới lần khác, Nhã nhi cô nương lại bảo hộ hắn.

Nhã nhi cô nương chen tay, ta thật không biết nên xử lý chuyện Nguyệt Mạc như thế nào.”

Dù sao Tần Vô Song cũng từng căn dặn, phải khách khí với Nhã Sóc Lam một chút, cho nên xảy ra chuyện như vậy, khiến hắn rất khó xử.

Tần Vô Song nghe vậy nhíu nhíu mày, Nhã Sóc Lam thiện lương chính là bảo vật trong tộc Tà Vu cốc bọn họ, cừu nhân hại chết tộc nhân nàng còn có thể giữ gìn như vậy.

Đôi mắt vòng quanh trên người Tần Vô Phong và Vân Khuynh, Tần Vô Song thoáng suy nghĩ: “Vừa lúc đại ca ở chỗ này, như vậy, đại ca liền giúp ta chăm sóc Khuynh nhi, ta đi xem xem rồi trở lại.”

Tần Vô Phong tự nhiên là vui lòng đơn độc ở chung với Vân Khuynh, hắn đương nhiên đáp ứng.

Tần Vô Song đem Vân Khuynh một lần nữa đặt trên ghế quý phi, nói với Vân Khuynh: “Để đại ca ở cùng ngươi một hồi, ta đi giáo huấn tên hồn đản Nguyệt Mạc kia một chút.”

Vân Khuynh gật đầu: “Không sao, ngươi đi đi.”

Vân Khuynh lúc này cũng có chuyện muôn nói với Tần Vô Phong, còn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể để Tần Vô Song rời đi, nghe Tần Vô Song vừa nói như thế y lập tức gật đầu đồng ý.

Nhin Tần Vô Song và tổng quản Tần gia rời đi, sắc mặt Vân Khuynh chậm rãi ngưng trọng: “Đại ca.”

Nhìn thấy y nghiêm túc, trong lòng Tần Vô Phong có một loại dự cảm chấn động, hắn chậm rãi nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Ta...”

Vân Khuynh mấp máy môi, có chút khó có thể mở miệng.

Đôi mắt Tần Vô Phong càng ngày càng sâu, càng ngày càng đen.

“Vân nhi.”

Hắn chậm rãi mở miệng: “Chỉ mới qua nửa ngày mà thôi, ngươi liền cùng đại ca trở nên xa lạ như thế, tối hôm qua chúng ta, không phải là còn ngủ cùng giường sao???”

Nghe vậy sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, thân thể có chút run run.

Tần Vô Phong nói, rõ ràng chỉ là trấn thuật sự thực, nhưng y lại cảm thấy như đang chỉ trích y.

Hơi thở dài một tiếng, chẳng biết vì sao, Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy có chút có lỗi với Tần Vô Phong, rồi lại không biết có lỗi ở chỗ nào.

“Không, không phải như trong tưởng tượng của ngươi, chỉ là, sự kiện kia, chúng ta phải giải quyết.”

Thấy Vân Khuynh sắc mặt tái nhợt lại hơi phiếm hồng, hình dạng khó có thể mở miệng Tân Vô Phong liền biết Vân Khuynh nói đến chính là sự kiện kia.

Hắn thảng tắp nhìn chăm chăm Vân Khuynh: “Đúng vậy, Vân nhi, sự kiện kia phải giải quyết, thế nhưng, Vân nhi, ta nói rồi, sự kiện kia ngươi không cần lo lắng, giao cho đại ca là được, đại ca sẽ cố gắng xử lý tốt chuyện này.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, không phải, đại ca, ta không biết phương pháp giải quyết trong lòng ngươi là như thế nào, thế nhưng, ta có chủ ý của ta, hơn nữa, ta mong muốn, đại ca có thể tôn trọng ý kiến của ta.”

Một phen nói này của Vân Khuynh khiến Tân Vô Phong giật mình.

Tân Vô Phong nhớ tới mẫu thân hắn Liên Duyệt đã từng nói, Vân Khuynh cũng là một người nam nhân, hắn phải đem Vân Khuynh đặt ở vị trí ngang bằng với hắn.

Nghĩ đến đây, tâm của hắn không khỏi càng thêm trầm trọng: “Như vậy, ý của Vân nhi, rõ cuộc là như thế nào?”

Vân Khuynh vươn ra cái lưỡi ôn nhuận liếm liếm môi mình: “Ta, mong muốn, đại ca không nên đem chuyện này nói cho Vô Song.”

Sắc mặt Tân Vô Phong bỗng nhiên đại biến: “Không hơn???”

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng, không hơn!”

Thế nhưng, như vậy, sao có thể được???

Không nói cho Tân Vô Song, Tân Vô Phong sao có thể có được Vân Khuynh???

“Vì sao???”

Sắc mặt Tân Vô Phong ngưng trọng, thăng tấp truy vấn.

Hắn không nghĩ ra vì sao Vân Khuynh lại muốn yêu cầu hắn như vậy???

Lẽ nào Vân Khuynh muốn đem sự kiện kia coi như chưa từng xảy ra???

Không, sao có thể, hắn làm không được, vô luận như thế nào cũng làm không được.

Trong lòng chậm rãi mọc lên không cam lòng, Tân Vô Phong luôn luôn lãnh tĩnh cũng không thể tiếp tục bảo trì lãnh tĩnh.

Sắc mặt anh tuấn của hắn chậm rãi vặn vẹo, nỗ lực khắc chế chính mình, cùng đợi đáp án của Vân Khuynh.

Tân Vô Phong phản ứng quá lớn có chút dọa đến Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngẩn ngơ: “Ta, ta chỉ là không muốn Vô Song hiểu lầm chúng ta... Dù sao, tuy rằng ngày đó là ngoài ý muốn, nhưng trong mắt của Vô Song cũng là nghiêm trọng phản bội, ta, ta không muốn Vô Song biết chuyện này...”

“Vân nhi...”

Tân Vô Phong đứng lên, chậm rãi đến gần Vân Khuynh, Vân Khuynh mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú vạn năm hàn băng của Tân Vô Phong, đáy lòng có chút kinh hoảng.

“Đại... Đại ca...”

Tần Vô Phong lúc này đã đi tới trước mặt y.

Tần Vô Phong vươn tay, đặt lên bờ vai của y nói: “Vân nhi, ngươi không cần sợ Vô Song hiểu lầm...

Bởi vì đây căn bản không phải là hiểu lầm, ta, đích xác, yêu ngươi.”

Tần Vô Song trở về, khiến Tần Vô Phong nếm trải bất an Tần Vô Song trải qua, hắn phi thường nôn nóng muốn xác định cảm giác của Vân Khuynh đối với hắn, hắn cấp bách muốn nói cho Vân Khuynh cảm tình của hắn.

Tâm của hắn, đầu của hắn, sớm đã bị Vân Khuynh và Tần Vô Song lúc nào cũng vô cùng thân thiết làm cho lộn xộn không gì sánh được, hắn không thể tiếp tục bình tĩnh.

Hắn cũng không thể giống như trước đây chuẩn bị từ từ hết thảy.

Tần Vô Phong thô lộ quá mức vượt qua dự liệu của Vân Khuynh, Vân Khuynh ngơ ngác hóa đá tại chỗ, nói không nên lời một câu.

“Vân nhi, ta yêu ngươi, cho nên, ta không thể cho rằng sự kiện kia chưa từng xảy ra, cho nên ta nhất định phải phụ trách với ngươi, ta huých ngươi, liền nhất định phải gánh lấy trách nhiệm ta nên làm...

Chuyện này, ta nhất định sẽ nói cho Vô Song, khác biệt, sẽ chỉ là thời gian sớm muộn.”

Vân Khuynh chậm rãi lấy lại tinh thần, tim đập của y mất tần suất, trong óc y rối loạn như ma, y lắc lắc đầu, kinh hoàng nhìn Tần Vô Phong, liên tục nói: “Không... Không... Không, ta là thê tử của Vô Song...

Đại ca... Người sao có thể nói ra những lời như vậy...

Người điên rồi... Đại ca ngươi điên rồi...”

Đôi mắt Tân Vô Phong nôn nóng không ngớt, giống như con thú bị vây hãm: “Không không không, Vân nhi, ta rất tinh táo, ta phi thường tinh táo, ta yêu ngươi, ta nói cho ngươi chỉ là tuân theo lòng mình mà thôi...”

Vân nhi, nhiều ngày như vậy, tâm của ta, lẽ nào ngươi không biết???

Lẽ nào ngươi cho rằng ta mọi cách chiêu cỗ ngươi, chỉ là bởi vì hài tử trong bụng ngươi và lời dặn dò của Vô Song sao???”

Sắc mặt Tân Vô Phong đau thương lắc đầu: “Nếu như chỉ là nguyên nhân này, ta hoàn toàn có thể trực tiếp đem ngươi giao cho lục đại ánh vệ bọn họ, cần gì phải lừa dối Vô Hạ, nói ta không ở Tân gia, mà lúc nào cũng khắc khắc ở bên cạnh ngươi???”

Vẻ mặt Vân Khuynh chậm rãi hòa hoãn xuống, đôi mắt mang theo bi thương đau buồn.

Y biết, y đương nhiên biết Tân Vô Phong đối với y, là ôm thái độ như thế nào.

Thế nhưng, quan hệ của họ, thuộc về cấm kỵ, cho nên y một mực ở dưới đáy lòng lừa dối chính mình, Tân Vô Phong đối tốt với y chỉ là vì hài tử trong bụng cùng với Tân Vô Song giao phó, cho nên y chưa bao giờ dám suy nghĩ sâu xa sự thực Tân Vô Phong thương y.

Nhưng hôm nay, chuyện đã bị Tân Vô Phong nói rõ, y không thể tiếp tục trốn tránh.

Đương nhiên, Tân Vô Phong cũng không cho phép y trốn tránh, đôi mắt Tân Vô Phong thống khổ nhìn y: “Ngươi trả lời ta, trả lời ta, Vân nhi, ngươi có phải là vẫn biết ta yêu ngươi hay không???”

“Ta...”

Vân Khuynh mở miệng, nhưng mờ mịt không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao, hai loại đáp án, hai loại kết quả, hoặc là, sẽ có lỗi với Tân Vô Song, hoặc là sẽ thương tổn Tân Vô Phong.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Vô Song Thống Khổ

Phản bội Tân Vô Song hay là thương tổn Tân Vô Phong???

Vân Khuynh phát hiện y ghét phải đổi mặt với lựa chọn như vậy, cực kỳ ghét!!!

Bởi vì y hai cái đều không muốn chọn, nếu như có thể, y mong muốn vĩnh viễn làm con đà điểu, cái gì cũng không cần đổi mặt.

Thế nhưng, sự thực luôn luôn đi ngược lại với ý nghĩ của người.

Vân Khuynh chậm rãi thở dài một tiếng, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy sốt ruột và khát vọng, lại hỗn loạn thấp thỏm bất an của Tân Vô Phong.

Y ngẩng đầu, nhắm mắt giấu đi ý nghĩ trong mắt y, lông mi dày dài run rẩy không ngừng, y nhẹ nhàng mở miệng, tuyên án cho Tân Vô Phong: “Đại ca... Xin lỗi.”

Y không phải có ý muốn tổn thương Tân Vô Phong.

Thế nhưng, y thực sự khó có thể lựa chọn.

Nếu như, không thể lựa chọn theo tâm ý, ngược không thể làm ra lựa chọn tốt nhất, như vậy, y liền lựa chọn hợp lẽ thường nhất, tuyển chọn nên làm nhất.

Nghe Vân Khuynh nói, Tân Vô Phong giống như là bị người hung hăng đánh một quyền, thân thể hắn loạng choạng, lui về phía sau một bước.

“Không... Không...”

Ngón tay thon dài nắm lấy vai Vân Khuynh chậm rãi siết lại, con mắt thường ngày tối tăm lãnh tĩnh của Tân Vô Phong hoàn toàn bùng cháy: “Cái gì xin lỗi??? Ta không cần xin lỗi...

Ngươi biết ta yêu ngươi đúng không, hơn nữa, Vân nhi, ngươi đối với ta, cũng không phải không chút thiện cảm, đúng không???”

Vấn đề này...

Tâm của Vân Khuynh hung hăng cứng lại, chậm rãi lui thành một đoàn.

Vấn đề này, so với vấn đề kia còn khó trả lời hơn..

Y thương hẵn sao???

Y yêu Tân Vô Phong sao???

Nếu như, biết đáp án Tân Vô Phong thương y là khẳng định, như vậy, chính y có yêu Tân Vô Phong hay không, y hoàn toàn không biết, y mê man.

Yêu một người, rốt cuộc là như thế nào???

Rốt cuộc nên làm thế nào???

Đời trước, thống khổ chấp nhất đối với Ngụy Quang Hàn là một loại yêu, đời này, toàn tâm tín nhiệm đối với Tân Vô Song là một loại yêu khác...

Như vậy, những ngày qua, bình yên tin cậy đối với Tân Vô Phong, rốt cuộc có phải là yêu hay không???

Y không biết!!!

Đáy lòng Vân Khuynh loạn thành một đoàn, y đầy mặt mê man, hoảng hốt như đang ở cảnh trong mơ.

Yêu, chỉ là một chữ, cũng cực kỳ dễ nói ra miệng, thế nhưng, lại không ai có thể chân chính biểu đạt ra ý nghĩa của nó, không ai có thể tuyệt đối nói cái này là yêu, cái kia không phải yêu.

“Quan trọng sao???”

Đúng vậy, yêu hay không yêu, có quan trọng sao???

Yêu thì đã sao???

Không yêu thì sao???

Cho dù yêu, bọn họ như trước sẽ không ở bên nhau, như trước không thể có được hạnh phúc, y như trước vẫn là đệ muội của Tân Vô Phong.

Kết cục yêu hay không yêu, hoàn toàn như nhau!!!

“Đại ca, ngươi đừng ép ta.”

Vân Khuynh giống như bừng tỉnh giấc mộng, thì thào lẩm bẩm: “Ta yêu Vô Song, hơn nữa ta là thê tử của Vô Song, đây mới là quan trọng nhất.”

Tân Vô Phong lắc đầu: “Vân nhi, ngươi yêu hay không yêu, đối với đại ca mà nói là rất quan trọng, Vân nhi, đại ca cũng không muốn ép ngươi, thế nhưng đáp án này thực sự rất quan trọng...

Ngươi yêu ta sao???”

Tân Vô Phong lại một lần nữa hỏi.

Tân Vô Song đứng ở ngoài cửa cánh tay cứng ngắc, duy trì liên tục động tác muốn đẩy cửa ra.

Nhưng hắn từ đầu đến cuối vẫn không đẩy cửa.

Lão quản gia Tân phủ, ở phía sau hắn, cũng đem lời hai người trong phòng nói ra nghe rất rõ ràng.

Hắn hít sâu một hơi.

Hắn không dám không tin, Tân Vô Phong cho tới nay là huynh trưởng mẫu mực, là người hắn cho rằng khiến kẻ khác yên tâm nhất trong ba huynh đệ Tân gia, dĩ nhiên lại làm ra loại chuyện xung động như vậy, dĩ nhiên sẽ nói ra loại lời đên cuồng này.

Hắn dĩ nhiên ép hỏi đệ muội của hắn có thương hắn hay không???

Cảm tình của Tân Vô Phong đối với Vân Khuynh hắn từ trước kia đã nhìn ra đầu mối, nhưng ở trong lòng hắn, Tân Vô Phong vẫn là một hài tử kiềm chế hiểu được ẩn nhẫn, hắn cho rằng Tân Vô Phong sẽ đem cảm tình như vậy giấu ở đáy lòng, hắn là nằm mơ cũng nghĩ không ra Tân Vô Phong dĩ nhiên lại làm như vậy.

Kỳ thực, nếu không có đêm giao thừa kia, Tân Vô Phong đích xác dự định đem phần cảm tình này luôn luôn giấu ở đáy lòng, chỉ là, sau khi có cơ duyên như vậy, hắn liền không nỡ buông tay Vân Khuynh.

Trong lòng lão tổng quản Tân phủ hiện lên tất cả tâm tình, cuối cùng hóa thành một hơi thở dài vì nhóm tiểu bối của Tân phủ.

Hắn lo lắng nhìn Tân Vô Song thân thể run run sắc mặt tái nhợt: “Nhi công tử...”

Bởi vì sợ kinh động người trong phòng, thanh âm của lão tổng quản Tân phủ áp xuống rất thấp.

Tần Vô Song vẫn duy trì liên tục động tác vuơt cánh tay, hắn buông đầu xuống, giống như là hóa thành một pho tượng đá tĩnh lặng.

Thanh âm của Tần phủ lão tổng quản, giống như là đem hắn bừng tỉnh từ trong ác mộng.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ vô tư từ lâu đã vặn vẹo không bình thường.

Đáy mắt trong trảo lóe lên ngọn lửa, hắn lắc lắc đầu, không ngừng lui về phía sau, giống như cự tuyệt nội dung hắn vừa nghe thấy.

Tần Vô Song giống như lâm vào thế giới của chính mình, trên khuôn mặt vặn vẹo của hắn mang theo đau đớn tàn nhẫn và tuyệt vọng.

Ánh mắt hắn không có nửa phần tiêu cự, hắn liên tục lắc đầu liên tục lui về phía sau, hắn mở miệng, nhưng lại như là không có bất cứ sức lực nào nói ra một câu.

Bởi vì hắn vẫn lui về phía sau, quên mất phía sau có bậc thang, cho nên Tần phủ lão tổng quản bước nhanh tới, đi đến phía sau hắn, đỡ lấy hắn, lần thứ hai lo lắng kêu lên: “Nhị công tử??”

Tần Vô Song đờ đẫn quay đầu, nhìn về phía Tần phủ tổng quản, như thi thào tự nói, hắn hỏi: “Hồng thúc.”

Lão tổng quản khẩn trương nhìn hắn: “Nhị công tử, ngươi bình tĩnh trước đã...”

Tần Vô Song giống như không nghe thấy hắn nói, chỉ là tiếp tục mở miệng: “Hồng thúc, ngươi có nghe hay không???

Ngươi nhất định nghe được đúng không???

Ca ca của ta, đối với thê tử của ta, nói hắn thương y... Lại còn ép hỏi y có yêu hắn hay không???"

Sắc mặt Tân Vô Song âm trầm, trầm đến mức giống như là có thể nhão ra nước, thanh âm cũng càng ngày càng lạnh, lạnh giống như có thể kết thành hàn băng.

Trong lòng Tân phủ lão tổng quản thăm kêu hỏng bét, xem tình hình này, Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều bị vây trong trạng thái cực độ không bình tĩnh.

Mong muôn hai người huynh đệ này không nên xảy ra rắc rối.

Nghĩ hắn lập tức mở miệng giải thích cho Tân Vô Phong: "Nhị công tử, người bình tĩnh đã, tinh táo lại trước."

Người hắn là rõ ràng đại công tử hắn không phải loại người sẽ đi đoạt thê tử của người khác, huống hồ, người chính là đệ đệ của hắn, trung gian này nhất định có nỗi khổ."

"Nỗi khổ???"

Tân Vô Song háp mắt: "Hắn có nỗi khổ??? Là loại khổ gì khiến hắn nói với đệ muội của hắn, Khuynh nhi của ta rằng hắn thương y???"

Là loại khổ gì mới có thể khiến cho Tân Vô Phong làm ra chuyện như vậy???"

Sau khi lạnh lùng nói ra những lời này, hắn mới coi như chân chính lấy lại tinh thần.

Hắn một lần nữa bước nhanh tới cửa.

Nhưng lời nói tiếp theo của Tân Vô Phong ở trong phòng, lần thứ hai khiến hắn không thể tin tưởng đứng ở tại chỗ.

“Vân nhi, ngươi vì sao muốn chạy trốn tâm của ngươi??? Ngay cả nương cũng nhìn ra ngươi có tình với ta, vì sao ngươi không chịu thừa nhận???”

Vô luận Tân Vô Phong nôn nóng thế nào, chất vấn Vân Khuynh thế nào, Vân Khuynh vẫn luôn trầm mặc im lặng, Tân Vô Phong rốt cục không thể nhịn được nữa, nói ra một câu không hợp thời thế.

Tâm Tân Vô Song trong nháy mắt lạnh buốt, hắn bỗng nhiên nhớ tới sáng nay lúc đi bái phỏng đà nương, trong lời nói của nương hắn, tán thưởng Tân Vô Phong cẩn thận chiếu cố Vân Khuynh như thế nào.

Vậy ra...

Phản bội hắn, không chỉ là thê tử hắn, ca ca hắn, còn có mẫu thân hắn.

Tân Vô Song hắn, rốt cuộc đã làm ra chuyện ác tà trời gì, hắn vất vả trăm cay nghìn đắng đi cầu được cho thê tử, nhưng ca ca hắn, thê tử hắn, lại vào lúc hắn rời đi song song phản bội hắn.

Rõ ràng là phản bội trái với luân lý, nhưng nương hắn, lại còn đứng về phía ca ca hắn??

Vì sao???

Vì sao ông trời lại muốn nghiêm phạt hắn như vậy???

Không...

Hắn không tin, hắn không tin Vân Khuynh sẽ yêu Tân Vô Phong, hắn không tin mẫu thân hắn sẽ bất công như vậy.

“Tân Vô Phong, ngươi nói bậy!!!”

Không thể tin được sự thực chính mình nghe thấy, Tân Vô Song không nhịn được nữa, một cước đá văng cửa phòng.

Hắn không thể nhịn nữa, hắn không tin loại chuyện tàn nhẫn như vậy trên đời này, lại phát sinh ở trên người hắn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Không Đánh Trả

Tần Vô Song bỗng nhiên xuất hiện, khiến hai người trong phòng, có phản ứng tuyệt nhiên khác biệt.

Tần Vô Phong ngốc ở tại chỗ, Vân Khuynh còn lại là xoát một chút khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trắng bệch.

Thân thể Vân Khuynh run run không ngớt, ước nguyện ban đầu của y là muốn Tần Vô Phong không nên đem chuyện này nói cho Tần Vô Song, nhưng hiện tại...

Nhưng hiện tại, lại chẳng khác nào chính y nói cho Tần Vô Song chuyện này!!!

Khuôn mặt tuấn mỹ vô tư của Tần Vô Song vặn vẹo không ngớt, hai tròng mắt hắn gần như bùng cháy thành màu đỏ.

Hắn từng bước từng bước đến gần Tần Vô Phong, hung hăng trừng mắt hắn, một chút cũng không có kính trọng thường ngày đối với Tần Vô Phong.

Thế nhưng cũng đúng, đối phương đoạt thê của hắn, hắn sao có thể tiếp tục coi đối phương là đại ca hắn tôn trọng nhất đây???

“Tần Vô Phong, ngươi nói bậy, nương sao có thể nói như vậy, Khuynh nhi sao có thể yêu ngươi???”

Vân Khuynh không tiếp tục ngồi trên ghế quý phi, y lập tức đứng dậy, đi đến chỗ Tần Vô Song: “Vô Song, chuyện này là một hiểu lầm, ngươi hãy

nghe ta nói, chúng ta không phải cố ý muốn...”

“Ngươi câm miệng!!!”

Tân Vô Song quay đầu, đồng dạng hung hăn nhìn Vân Khuynh: “Một lúc nữa, ta sẽ cho ngươi đủ thời gian, để ngươi từng chút giải thích.”

Giọng nói âm hàn của Tân Vô Song dọa Vân Khuynh run chân, thân thể thiếu chút nữa liền đứng không vững.

Tân Vô Song nhìn qua rất giận...

Sao lại không chử???

Sự tình sao lại đi đến nước này???

Vốn là muốn phòng ngừa tất cả, vì sao hiện tại lại đột ngột bị ép phải đổi mặt như thế??

Phải giải quyết thế nào???

Làm trung tâm mâu thuẫn của chuyện này, y phải làm thế nào mới có thể dẹp loạn lửa giận của Tân Vô Song???

Kết quả, y tự tay phá hủy tình huynh đệ của Tân Vô Phong và Tân Vô Song, y tự tay phá hủy hạnh phúc gia đình này.

Trong lòng Vân Khuynh tràn đầy thống khổ và tự trách.

Tân Vô Phong còn lại là đứng thăng thắt lưng, nhìn thăng vào đôi mắt tràn đầy lửa giận của Tân Vô Song: “Vô Song, ta yêu Vân nhi, nói cho ngươi điểm ấy, chỉ là thuận theo tâm ý mà thôi.”

“Câm miệng!!!”

Tần Vô Song rất ghét phải nghe Tần Vô Phong nói hắn yêu Vân Khuynh, điều này làm cho hắn phi thường khó chịu.

Hắn hiện tại ngoại trừ phẫn nộ ra chỉ có một loại cảm giác, chính là kinh khủng, sợ hãi!!

Hắn sợ, sợ Vân Khuynh cũng yêu Tần Vô Phong, sợ Vân Khuynh cuối cùng sẽ bỏ rơi hắn đến bên Tần Vô Phong.

Hắn sợ vị đại ca cái gì cũng mạnh hơn hắn, có thể dễ dàng cướp đi Vân Khuynh.

“Đừng gọi y là Vân nhi, y là thê tử của ta, không phải của ngươi, y chỉ là đệ muội của ngươi.”

Tần Vô Song hít một hơi thật sâu: “Tần Vô Phong, nể mặt ngươi là đại ca của ta, ta hiện tại sẽ không tính toán với ngươi.”

Hắn dừng một chút, lại hít một hơi thật sâu, từng chữ từng câu nói: “Hiện tại, thỉnh đi ra ngoài!!!”

Tần Vô Phong nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn là một mảnh lạnh lùng: “Ta vì sao phải đi ra ngoài?”

Hắn hỏi lại: “Vô Song, trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn ở đây, hiện tại vì sao phải rời đi???”

“Ngươi...”

Tần Vô Song tức giận đến thân thể run rẩy.

Tần Vô Phong có ý gì???

Hắn vẫn luôn ở đây???

Thế nhưng, lúc hắn trở về, Vân Khuynh chẳng phải là nằm trên giường ở phòng này???

Lẽ nào... Bọn họ, đã...???

Đầu óc Tân Vô Song tương thông với thân thể, hắn một cái lảo đảo lui về phía sau một bước, thế nhưng lập tức lại phản ứng, bước mấy bước dài, đi tới trước mặt Tân Vô Phong, chưa thèm hỏi rõ, một nắm đấm liền đánh lên trên mặt Tân Vô Phong: “Ngươi khốn kiếp!!! Là ngươi ép Khuynh nhi đúng không??? Là ngươi ép y có đúng hay không???”

Vân Khuynh sao có thể phản bội hắn, sao có thể để cho người khác bính y??? Sao có thể!!!

Tân Vô Phong không đánh trả, kỳ thực hắn cũng không trấn tĩnh như hắn biểu hiện ở ngoài, đáy lòng hắn đồng dạng tràn ngập thống khổ.

Ở đó có yêu thương đối với Vân Khuynh, có áy náy đối với Tân Vô Song, cũng có tự trách.

Tân Vô Song đánh hắn, đánh càng hung ác lòng hắn lại càng cảm thấy kiên định, bằng không hắn sẽ cảm thấy càng thêm áy náy, càng thêm cảm thấy mình có lỗi với Tân Vô Song.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong bị Tân Vô Song đánh nghiêng về một bên, chờ Tân Vô Song đánh xong một quyền, hắn run run thân thể nắm nắm tay.

Mà Tân Vô Phong thì chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn xuất hiện một mảnh xanh tím, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu, hắn nắm tay thành quyền, lau đi tơ máu khóe miệng, nói với Tân Vô Song: “Tiếp tục!!!”

“Không...”

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt, chuyện y sơ nhất trong lòng đã xảy ra...

Hai huynh đệ này, quả nhiên vì y mà trở mặt thành thù.

Lão quản gia Tân phủ đứng ở cửa trông thấy một màn này, trong lòng thăm kêu không ồn, liền nhanh chóng đi kêu viện binh.

Trong toàn bộ Tân gia, có thể áp xuống Tân Vô Phong và Tân Vô Song, ngoại trừ Tân gia nhị lão thì không còn ai khác.

May là, Tân gia nhị lão năm nay ở lại Tân gia, bằng không Tân gia huynh đệ, có lẽ thực sự sẽ từ nay về sau đoạn tuyệt.

Tân gia lão quản gia yên lặng lui ra ngoài, Vân Khuynh còn lại là ngắn đến trước người Tân Vô Song: “Đừng, Vô Song, hắn là ca ca ngươi, hắn là đại ca, ngươi sao có thể đánh hắn???”

Vân Khuynh cầu tình khiến Tân Vô Song càng thêm tức giận, bởi vì cử động này của Vân Khuynh, chính là bảo hộ Tân Vô Phong.

Hắn đẩy Vân Khuynh ra: “Ngươi tránh ra, đây là chuyện của chúng ta, không liên quan đến ngươi.”

Vân Khuynh kiên định lắc đầu: “Không, Vô Song, ngươi không thể như vậy, ngươi tinh táo lại, ta và đại ca sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi.”

Tân Vô Song vốn đã lửa giận tăng vọt, Vân Khuynh lại lặp đi lặp lại nhiều lần giữ gìn Tân Vô Phong, hắn lập tức bạo phát: “Đại ca đại ca, gọi thân thiết như vậy, không biết còn tưởng rằng là Tình ca ca của ngươi!!! Hắn là đại ca của ta thì sao??? Là đại ca của ta thì có thể đoạt thê của ta???”

Lời Tân Vô Song nói, hung hăng đâm sâu vào tâm Vân Khuynh, Vân Khuynh giật mình, nhỏ giọng nói: “Vô Song... Chúng ta chưa bao giờ muốn phản bội ngươi... Lần kia chỉ là ngoài ý muốn...”

“Vân Khuynh... Vân Khuynh...”

Tần Vô Song dùng thanh âm thất vọng, đau lòng tuyệt vọng than nhẹ: “Vân Khuynh, ta yêu ngươi không đủ sao, ta đối với ngươi không tốt sao???”

Vì sao lại đối xử với ta như vậy??? Người biết Tần Vô Phong là đại ca của ta, là đại ca của tướng công ngươi, vậy sao ngươi còn để hăn bính ngươi???”

“Ta.”

Vân Khuynh mở đôi môi trắng bệch, sắc mặt mang theo ưu thương và tự trách: “Xin lỗi... Ta cũng không biết, không biết vì sao sự tình lại biến thành cục diện hôm nay.”

Nói xong, lông mày mảnh khảnh vốn đã nhăn chặt của Vân Khuynh, lại hung hăng nhíu chặt, ngực y khó chịu lợi hại, thân thể vô ý thức run run.

Bụng...

Đau quá.

Vân Khuynh nhẹ nhàng hít một hơi, có lẽ, là đau nhức trong lòng, niềm đến thân thể!!!

Tần Vô Phong nhìn khuôn mặt Vân Khuynh trắng bệch, thân thể lung lay sấp đổ, cùng với thống khổ và ưu thương trên khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mỹ, lòng hăn yêu thương vạn phần...

Đây vốn là chuyện hăn phải gánh chịu, nhưng hôm nay lại để Vân Khuynh đối mặt.

Hắn tiến lên một bước, cầm tay Vân Khuynh, nói với Tần Vô Song: “Vô Song, ta là thật tâm với Vân nhi.”

Tâm Tân Vô Song buồn bã cực kỳ, đôi mắt hắt hơi chuyển hồng: “Lẽ nào...”

Thanh âm hắt có chút nghẹn ngào, trừng mắt Tân Vô Phong: “Lẽ nào ta không thật tâm sao??? Lẽ nào bởi vì ngươi là thật tâm, ta làm chuẩn tướng công nên rời đi, thành toàn cho các ngươi???”

Tân Vô Song dĩ nhiên buồn bã muốn khóc, Tân Vô Phong vì sao lại muốn cường điệu hắt là thật tâm, vì sao muốn ép Vân Khuynh thừa nhận thương hắt???

Lẽ nào, Tân Vô Phong thực sự muốn cướp đi Vân Khuynh từ trong tay hắt???

Không, không, không, hắt không cho phép, Vân Khuynh là thê tử của hắt, là của hắt, vô luận như thế nào, đều là của hắt, của một mình hắt.

“Không.”

Thấy Tân Vô Song hiểu lầm ý của mình, Tân Vô Phong giải thích: “Ta chỉ là muốn cho ngươi thành toàn, không có ý muốn để ngươi rời đi.”

Ha hả...

Thực sự là buồn cười, thành toàn bọn họ, không phải là đem Vân Khuynh hai tay nhường đi sao...

Chỉ muốn để người thành toàn, không muốn để người buông tay.

Tân Vô Phong, sao hắt có thể công khai nói ra lời nói dối như vậy.

“Tân Vô Phong, ngươi sao có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy?”

Lửa giận trong lòng lại tăng cao, Tân Vô Song xoay nắm tay, lần thứ hai đánh lên mặt Tân Vô Phong, Vân Khuynh kinh hô, Tân Vô Phong thân thể

bị đánh một cái lảo đảo.

Lúc này, Tân Vô Song không dự định tiếp tục dừng tay, vào lúc Tân Vô Phong không có phản ứng lại, hắn liền lập tức đánh ra quyền thứ hai, quyền thứ ba, quyền thứ tư... Vừa đánh, Tân Vô Song vừa oán hận nói: “Vừa rồi ngươi không phải bảo ta tiếp tục sao, được, như ngươi mong muốn, Tân Vô Phong, đừng tưởng rằng ngươi là ca ca ta, ta sẽ nương tay!”

Tân Vô Song ra tay càng ngày càng nặng, Tân Vô Phong bị buộc không ngừng lui về phía sau, xanh tím trên mặt cũng tầng tầng chồng lên, nguyên cả khuôn mặt tuẫn tú nhìn không ra một chút địa phương vẹn toàn.

Vân Khuynh dường như bị trường hợp như vậy dọa sợ ngây người, phản ứng lại sau, y lập tức chạy đến bên cạnh Tân Vô Song, kéo cánh tay hắn: “Đừng đánh, đừng đánh nữa, ngươi không thấy đại ca cẩn bản là không đánh trả sao, ngươi còn đánh tiếp, sẽ đánh chết người mất!”

Tay Tân Vô Song bị Vân Khuynh kéo lại, sợ tổn thương Vân Khuynh, Tân Vô Song thực sự dừng tay, không còn đánh tiếp, hắn chỉ là vạn phần yêu thương thất vọng nhìn Vân Khuynh: “Ngươi có phải thực sự yêu hắn hay không? Vì sao ngươi luôn luôn che chở hắn... Hai tháng, chỉ có hai tháng, thực sự có thể thay đổi tâm của một người sao?”

Vân Khuynh mờ mịt nhìn Tân Vô Song, vì sao ngay cả Tân Vô Song cũng cho rằng y yêu Tân Vô Phong.

Lẽ nào, y thực sự yêu Tân Vô Phong?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Suy Nghĩ Của Liên Duyệt

Vân Khuynh mê man, thế nhưng Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều đang đuổi cổ chờ đáp án của y.

Bởi vì nội dung Tân Vô Song chất vấn, cũng là chuyện Tân Vô Phong hiện nay muôn biết nhất.

Chỉ cần Vân Khuynh nguyện ý thừa nhận, nguyện ý nói một câu thương hǎn, như vậy, cho dù là vì Vân Khuynh mà phản bội toàn bộ thế giới hǎn đều nguyện ý.

“Vô Song.”

Vân Khuynh thoảng trấn tĩnh một chút: “Ngươi đừng nói vậy, giữa ta và đại ca, thực sự không phải cố ý phản bội, chỉ là ngoài ý muốn...”

“Gặp quỷ ngoài ý muốn!”

Tân Vô Song tức giận cắt đứt Vân Khuynh.

Hiện tại Tân Vô Song đã nghe không vào bất cứ cái gì, cũng không còn kiên trì nghe Vân Khuynh nói hết.

Thấy Tân Vô Song rống to có chút dọa đến Vân Khuynh, Tân Vô Phong chịu đựng đau đớn trên khuôn mặt, nhíu nhíu mày: “Có cái gì ngươi hướng về phía ta, đừng hung Vân nhi.”

“Tân Vô Phong, chuyện giữa phu thê chúng ta, không cần ngươi nhúng tay.

Ngươi ít giả làm người tốt ở chỗ này cho ta, nếu như không phải ngươi, ta sao có thể đổi với Khuynh nhi như vậy?”

“Các ngươi...”

Vân Khuynh vốn có đáy lòng lộn xộn thành một đoàn có chút chán nản.

Bọn họ...

Tần Vô Song không nghe khuyên bảo cõng thoi, Tần Vô Phong lại theo Tần Vô Song àm ĩ, không chút nào chịu nhượng bộ, tình huống như vậy khiến y không thể không quấn quýt sợ hãi song song cũng cảm thấy tức giận không ngớt.

“Câm miệng hết cho ta.”

Thanh âm Vân Khuynh rất lớn, lớn trước nay chưa có, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y đỏ lên không ngớt, nỗ lực hít thở bình phục tình tự của mình.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều bị một tiếng quát lớn đột nhiên của Vân Khuynh khiến ngốc ở tại chỗ, Tần Vô Song cứng rắn dừng lại tức giận, Tần Vô Phong cũng thân thiết nhìn Vân Khuynh.

Khuôn mặt vốn có nghiêm túc của Vân Khuynh sau một khắc lại lập tức trở nên uể oải, y nâng tay xoa xoa huyệt thái dương: “Vô Song đánh tiếp cũng không thay đổi được chuyện đã xảy ra, hiện tại, chúng ta ba người đều tự chia ra, đều tinh táo lại, sai lầm đã đúc thành, chúng ta nếu muốn có phương thức giải quyết tốt nhất, đánh tiếp, chỉ càng ngày càng loạn.”

“Tiểu Khuynh nói rất đúng.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, ở cửa liền truyền đến thanh âm của Liên Duyệt.

Tần Vô Song còn nhớ thái độ của Liên Duyệt đối với chuyện của Tần Vô Phong và Vân Khuynh...

Nàng rõ ràng biết cảm tình của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh, không những không ngăn cản, trái lại là nói với Tần Vô Phong rằng Vân Khuynh có thể cũng thương hắn...

Lẽ nào hắn rời đi đoạn thời gian như vậy, Vân Khuynh, Tần Vô Phong, cùng với mẫu thân hắn, đều quẳng hắn đi sao???

Tần Vô Song nghĩ như vậy, dưới đáy lòng vì chính mình mà bi ai không ngớt, nhìn ba người dường như đứng cùng một trận tuyến, hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Hắn không biết vào lúc này, mình còn đang giãy dụa cái gì, bảo hộ quyền lợi của mình sao?

Ai băng lòng chi trì hắn đây?

Nghĩ nghĩ, Tần Vô Song không tự chủ được tự giễu cười khẽ hai tiếng, nhìn Vân Khuynh gật đầu: “Lãnh tĩnh... Lãnh tĩnh, được rồi, ta đi lãnh tĩnh.”

Tần Vô Song cảm thấy rất mệt.

Giữa hắn và Vân Khuynh, vốn là không hề có khoảng cách, nhưng Liên Cử một lần đoán mệnh kia, hạ xuống định ngữ khiến hắn bất an không ngớt, từ khi đó bắt đầu, hắn bắt đầu nghi ngờ, bắt đầu hoài nghi cảm tình giữa hắn và Vân Khuynh.

Đồ tốt dù có thuần túy hơn nữa, bất luận là cảm tình hay là cái gì, đều không chịu nổi tâm người nghi kỵ.

Trước khi Tân Vô Song đi lấy lam ngân hoa, lần đầu tiên hắn không khống chế được thương tổn Vân Khuynh, hai người bọn họ liền tận lực lảng tránh lời nói của Liên Cử, cùng nhau duy trì hòa bình giả tạo.

Tân Vô Song, kỳ thực cũng mang theo ngờ vực và bất an rời đi, trước khi đi lấy lam ngân hoa, hắn là cực kì không muốn, cuối cùng mới bất đắc dĩ rời nhà.

Tân gia ba huynh đệ, đúng lúc chỉ có hắn từng cứu nữ nhi của Tà Vu cốc chủ, đúng lúc chỉ có hắn mới có thể dễ dàng lấy được lam ngân hoa, có thể thấy có một số việc, cũng là đã được định trước.

Hiện nay chỉ cần nhìn thấy ba người trước mắt, Tân Vô Song liền không thể bình tĩnh, hắn mang theo chán chường buồn bã đau lòng và đầy người tức giận phất tay áo rời đi.

Liên Duyệt nhìn bóng dáng Tân Vô Song, trong lòng cũng là phi thường khó chịu.

Hai người, đều là nàng mang thai mười tháng, ngậm đắng nuốt cay sinh hạ.

Đối với ba nhi tử của mình, nàng tuyệt không thiên vị ai, chỉ là...

Lúc nàng về đến nhà, sự tình đã tới loại hoàn cảnh không xong này.

Vô luận lựa chọn cái gì cũng là một loại thương tổn, làm một người mẫu thân, nàng chỉ có thể chọn ra loại phương pháp có thể đem thương tổn kéo xuống thấp nhất.

Nguyên nhân nàng chi trì Tân Vô Phong, có rất nhiều.

Thứ nhất, Tân Vô Phong và Vân Khuynh có thiện cảm với nhau, thứ hai, Tân Vô Phong từ nhỏ chính là một hài tử hiểu chuyện khiến người ta yêu

thương, nhiều lúc, hắn vì hai người đệ đệ bình yên tự do mà hi sinh rất nhiều.

Vô luận là Tân Vô Song hay Tân Vô Hẹ tiến bộ trưởng thành hoặc là nàng và Tân Du Hàn hai người nỗ lực nhiều ít ít đều có chút có lỗi với Tân Vô Phong.

Huống hồ, còn có một nguyên nhân rất quan trọng.

Tân Vô Phong bính Vân Khuynh, là bởi vì cuồng ma chi chứng vào đêm giao thừa.

Mà cuồng ma chi chứng của Tân Vô Phong, cũng là vào lúc rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, vì cứu Tân Vô Song mà mắc phải.

Chân chính tính ra, trước khi xuất hiện chuyện Vân Khuynh, người có lỗi với Tân Vô Phong nhất, chính là Tân Vô Song.

Vì Tân Vô Song, Tân Vô Phong bị tuyết măng của ‘Vô Gian luyện ngục’ đánh trúng, bị thương nghiêm phải cuồng ma chi chứng, cuồng ma chi chứng sau khi phát tác Tân Vô Phong giết chết người vô tội, vẫn khiến Tân Vô Phong đau khổ dưới đáy lòng, đó là ác mộng nửa đêm mộng tỉnh của hắn, đó là tội lỗi cả đời hắn cũng không thể chuộc lại.

Liên Duyệt đang tự hỏi đến lúc này, rất rõ ràng Tân Vô Phong cho dù cực kỳ yêu Vân Khuynh, nhưng song song với một phần yêu Vân Khuynh, dưới đáy lòng hắn còn phải chịu đựng cực kỳ có lỗi với Tân Vô Song.

Thống khổ Tân Vô Phong phải đối mặt có quá nhiều.

Tân Vô Phong vì Tân gia, vì Tân Vô Song làm cũng rất nhiều.

Cho nên, nàng thật tình mong muốn đại nhi tử của mình có thể hạnh phúc, cho dù là loại hạnh phúc không trọn vẹn này.

Nếu như Vân Khuynh vô ý với Tân Vô Phong, không thể cho Tân Vô Phong hạnh phúc, nàng tuyệt sê không đồng ý.

Nhưng Tân Vô Phong lại hiếm có dụng tới người hắn yêu, đồng thời người đó cũng yêu hắn, như vậy nàng nhất định sẽ nỗ lực để Tân Vô Phong hạnh phúc.

Mặt khác, còn là bởi vì Vân Khuynh, dựa vào trải nghiệm và hiểu biết về Lạc Minh đời trước.

Nàng cực kỳ rõ ràng Lạc Minh khát vọng và che chở tình yêu đến mức nào, huống hồ đời này y lại có thân thể như vậy, có lẽ cũng chỉ vào lúc y đổi mặt với nàng, với Tân Vô Song và Tân Vô Phong mới có thể thản nhiên.

Nàng vẫn rất yêu thương Vân Khuynh, nếu như hai nhi tử của nàng có thể cho Vân Khuynh hạnh phúc, nàng không ngại quan hệ lộn xộn giữa ba người bọn họ, một chút cũng không ngại.

Muốn Tân Vô Phong hạnh phúc, Liên Duyệt cũng không có ý muốn hi sinh hạnh phúc của Tân Vô Song, Tân Vô Song yêu nhất chính là Vân Khuynh, Vân Khuynh hạnh phúc Tân Vô Song mới có thể chân chính vui vẻ.

Nếu như Vân Khuynh yêu Tân Vô Phong mà không thể mở miệng nói yêu, nếu như Vân Khuynh vẫn thấp thỏm Tân Vô Song đối với y và ngờ vực giữa cảm tình của Tân Vô Phong, như vậy, Vân Khuynh tất nhiên cũng sẽ không hạnh phúc.

Khi đó, thống khổ chính là, ba người.

Cho nên, nàng lớn mật điều hoà, để mọi người cùng nhau hạnh phúc.

Chỉ cần hai nhi tử của nàng... Không, hắn là chỉ cần Tân Vô Song có thể nhìn thẳng vào tình yêu của Tân Vô Phong đối với Vân Khuynh, Vân Khuynh có thể nhìn thẳng vào tâm ý của mình, ba người có thể vì yêu mà tự nhiên hài hòa ở chung, tất cả sẽ viên mãn.

Lúc mới nghĩ đến chủ ý này, Liên Duyệt cũng đã nghĩ tới chặng đường quanh co và gian khổ trong đó.

Thế nhưng, không trải qua mưa gió, sao có thể thấy được cầu vồng.

Tuy rằng việc này rất khó thỏa hiệp, thế nhưng, lấy tình huynh đệ giữa Tân Vô Song và Tân Vô Phong, lấy tình yêu của Tân Vô Song và Tân Vô Phong đối với Vân Khuynh, lấy cảm tình của Vân Khuynh đối với Tân Vô Song và Tân Vô Phong, cùng với khát vọng tình yêu của Vân Khuynh, Liên Duyệt, tin tưởng bọn hắn cuối cùng nhất định sẽ có được hạnh phúc chân chính.

Cần, chỉ là thời gian mà thôi.

Có thời gian mài dũa, khi tất cả không thể tiếp thu đều trở thành thói quen, liền cấm cũng cấm không xong.

Thế gian này, chỉ có cảm tình là thứ thời gian không thể xóa nhòa, chỉ cần bọn họ yêu, vẫn duy trì thuần túy lúc ban đầu, tất cả bên ngoài, đều sẽ có biện pháp giải quyết.

Tân Vô Song đơn giản rời đi khiến mấy người cực kỳ ngạc nhiên song song cũng có chút lo lắng, Vân Khuynh bất an nhất, bởi vì chính y cũng không biết rõ cuộc y ôm một loại cảm tình như thế nào với Tân Vô Phong.

Chuyện y muốn làm nhất lúc này, chính là giải thích cho Tân Vô Song rằng y cùng với Tân Vô Phong cũng không phải cố ý phản bội, y muốn cho Tân Vô Song biết, đây là một sai lầm trùng hợp, y không muốn Tân Vô Song cho rằng tất cả mọi người đang tận lực phản bội hắn.

Liên Duyệt hít một hơi thật sâu, đánh vỡ trầm mặc, thu hồi ánh mắt đuối theo bóng lưng Vô Song, nàng đi về phía Tân Vô Phong, nhìn khuôn mặt đã không còn nguyên dạng của hắn, có chút yêu thương, nhưng nàng cũng không có ý muốn trách cứ Tân Vô Song.

Dù sao, gặp phải chuyện như vậy, cho dù là ai cũng không khống chế được, Tân Vô Song cần phải phát tiết.

Nàng tin tưởng, Tân Vô Phong chịu được những nỗi đấm này, chỉ là, cho dù biết vậy nhưng đáy lòng nàng vẫn yêu thương Tân Vô Phong.

Nàng thân thiết hỏi Tân Vô Phong: “Thế nào, rất đau sao? Tiểu Phong ngươi về trước đi, ta kêu Hồng thúc lấy chút dược cho ngươi, ngươi cũng bình tĩnh trước đã, đối đãi với Vô Song không nên cứng đỏi cứng, uyển chuyển một chút.”

Tân Vô Phong gật đầu, lưu luyến nhìn Vân Khuynh vài lần, cũng xoay người rời đi.

Thẳng đến khi Tân Vô Phong đi ra ngoài gian phòng, thắt lưng vẫn chống rất thẳng của Vân Khuynh cuối cùng mới tê liệt.

Khuôn mặt y tái nhợt, trên trán rớt xuống từng giọt mồ hôi hột, khó chịu lúc trước cố nén, toàn bộ tuôn ra, trước mắt hơi tối sầm, đau nhức nơi đáy lòng và trong bụng liên tục truyền ra, y không biết cái nào đau hơn.

Thân thể hơi lắc lư một cái, liền lảo đảo ngã xuống.

Liên Duyệt thấy thế kinh hô một tiếng, lập tức đón lấy thân thể Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tạm Thời Trì Hoãn

“Tiểu Khuynh...”

Liên Duyệt vội vã đỡ Vân Khuynh, Vân Khuynh chỉ kịp đáp lại một tiếng tý liền rơi vào một mảnh bóng tối.

Liên Duyệt không hiểu y thuật, nàng đến từ hiện đại cảm thấy việc ghi nhớ các loại dược thảo tương đương phiền phức, cho nên nàng từ nhỏ liền từ chối học y, lúc này nàng lại hối hận không gì sánh được.

Nói như thế nào Vân Khuynh cũng là một người nam tử, thân thể Liên Duyệt lại xinh xắn bé nhỏ, cho nên nàng đỡ Vân Khuynh có chút bất tiện, nhưng cũng may nàng còn có chút võ công khí lực không nhỏ.

Đem Vân Khuynh dùu đến trên giường, nàng liền kinh hoảng đi gọi đại phu.

Dù sao Vân Khuynh hiện tại không giống người bình thường, y mang thai, tâm tình trải qua thay đổi quá nhanh, ưu tư quá độ, cũng khó trách thân thể vốn đã không phải rất khỏe mạnh ngã xuống.

May là Liên Duyệt gặp được Tân Du Hàn tới tìm nàng, hai người sai người đi gọi đại phu, còn mình thì coi giữ bên người Vân Khuynh.

Sắc mặt Tân Du Hàn có chút xấu xí: “Ngay từ đầu, ta đã nói loại ý nghĩ này của ngươi quá ngây thơ, cũng có chút hồ đồ, hiện tại cái dạng này, càng hỏng bét.”

Liên Duyệt có chút ủy khuất: “Vậy ngươi nghĩ nên làm thế nào mới tốt?”

Tần Du Hàn đỡ trán thở dài: “Đúng là nghiệt duyên, nếu như không có Vân Khuynh này, Vô Song và Vô Phong cũng sẽ không đi tới loại tình trạng ngày hôm nay.”

Liên Duyệt nghe vậy nhíu nhíu mày, mắt lạnh lườm Tần Du Hàn: “Không có tiểu Khuynh, ngươi cũng không có tiểu tôn tử.”

Tần Du Hàn nghe vậy hô hấp cứng lại.

Liên Duyệt mang theo một chút cảnh cáo nhìn Tần Du Hàn: “Không được chỉ trích tiểu Khuynh, lại càng không được làm bất cứ chuyện gì thương tổn tiểu Khuynh.”

Tần Du Hàn sờ sờ mũi mình: “Vân Khuynh này quả nhiên là... Nương tử ngươi mới vài ngày liền đem cả trái tim nghiêng về phía y.”

Nhận thấy ghen tuông trong lời nói của hắn, Liên Duyệt giật mình, chậm rãi lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, cầm tay Tần Du Hàn: “Tiểu Khuynh là một hài tử đáng thương.”

Chân chính tính ra, Vân Khuynh và nàng có lẽ là quen biết sớm nhất cũng là thân cận nhất, nàng không bất công y, ai bất công cho y?

Tần Du Hàn nhún nhún vai, hắn mặc kệ Vân Khuynh là một người thế nào, dù sao hiện tại hắn vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho Vân Khuynh.

Nể mặt Liên Duyệt, hắn cũng có thể lui bước, để Liên Duyệt và Tần Vô Phong tranh thủ đến kết quả bọn họ muốn.

Thế nhưng, nếu sau một đoạn thời gian rất dài, Tần Vô Song, Tần Vô Phong, Vân Khuynh mấy người vẫn như hiện tại, hoặc là Tần Vô Phong và Tần Vô Song thực sự vì Vân Khuynh mà trở mặt thành thù, vậy hắn cũng không dám khẳng định mình nhất định có thể tiếp tục tha thứ.

Thế nhưng, Tân Du Hàn híp híp mắt, trước khi hài tử trong bụng Vân Khuynh được sinh hạ, hắn tuyệt sê không hành động thiểu suy nghĩ.

Hắn nâng nâng cẩm, chỉ hướng Vân Khuynh, nói với Liên Duyệt: “Y như vậy, có muốn thông tri cho Vô Song chúng nó không?”

Liên Duyệt ngẩn ra, trầm tư nửa ngày: “Vẫn là để sau đi, để đại phu xem xem thế nào...

Hiện tại hai đứa vốn đã không bình tĩnh, nếu như biết được tình huống của tiểu Khuynh, nói không chừng chúng nó còn có thể đem trạng huống của tiểu Khuynh đổ lên đầu người còn lại...

Vậy chẳng phải là tăng thêm mâu thuẫn, khiến sự tình càng thêm phức tạp sao?”

Tân Du Hàn hờ lạnh một tiếng, cực kỳ bất mãn: “Cho nên, ngươi sẽ nhận lấy trách nhiệm chăm sóc y đúng không?”

Vân Khuynh đáng ghét, vì y, nương tử của hắn đã rất lâu không có toàn tâm toàn ý giao trái tim đặt trên người hắn.

Liên Duyệt bất đắc dĩ thở dài, nam nhân này, tuổi tác như vậy, sao lại còn hẹp hòi như thế, không phải là chăm sóc một người tiểu bối sao?

“Nói như thế nào y cũng là bạn đời của nhi tử ngươi, đa của tôn tử ngươi.”

Tân Du Hàn lần thứ hai im miệng.

Hắn là tương đương muốn tôn tử, mắt thấy bạn tốt từng bước từng bước đều có tôn nhi tôn nữ, các nhi tử của hắn lại chỉ có Tân Vô Song thành hôn.

Năm nay trở về, bọn họ còn dự định bức hôn Tân Vô Phong, không nghĩ tới lại xảy ra trạng huống như vậy.

Lúc sau, đại phu không đến, nhưng thật ra Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận đã trở về.

Liên Cừ từ chối Tân phủ lão quản gia nghe được chuyện của Vân Khuynh, Tân Vô Song và Tân Vô Phong ba người.

Hắn một chút cũng không ngoài ý muốn, chỉ là thở dài thật sâu một tiếng.

Trước đây rất lâu, hắn đã đoán được kết cục như vậy.

Hắn xem qua tướng tay cho Vân Khuynh, biết y mệnh phạm đào hoa, tình trái vô số, Tân gia huynh đệ chạy trời không khỏi nắng.

Đáng tiếc hắn hôm nay không biết dự định của Vân Khuynh ba người bọn họ, hắn chỉ mong, việc này có thể hòa bình giải quyết.

Về đến nhà còn chưa kịp nghỉ ngơi, lúc có được tin tức Vân Khuynh té xỉu muốn tìm đại phu, Liên Cừ lập tức ngăn cản người hầu muốn đi ra ngoài tìm đại phu, vội vã chạy tới chỗ Vân Khuynh.

Khi Liên Cừ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ tiêu tụy của Vân Khuynh, tâm tư có chút phức tạp, cũng có chút nghi hoặc.

Tình, rốt cuộc là thứ gì?

Có thể khiến một người trở nên tiêu tụy như thế, có thể khiến Tân Vô Phong lý trí làm ra loại chuyện không lãnh tĩnh như vậy, có thể khiến Tân Vô Song bất chấp kính trọng ca ca của mình, dùng nắm đấm đánh về phía ca ca hắn.

May là.

May là hắn từng ăn ‘Tỏa tình thảo’, vô tình vô ái, đảo cũng có được một thân ung dung.

Sau khi bắt mạch cho Vân Khuynh, Liên Cừ cau mày.

“Thế nào?”

Liên Duyệt có chút lo lắng hỏi.

Tần Du Hàn bởi vì lo lắng hài tử trong bụng Vân Khuynh, cũng là vẻ mặt chờ đợi chờ đáp án của Liên Cừ.

Liên Cừ lần thứ hai thở dài một tiếng: “Duyệt cô cô, Vân Khuynh hôm nay đại hỉ lại đại bi, tâm tình pháp phồng quá lớn, tích tụ vu tâm, ưu tư quá độ, mạch đập hỗn loạn, thân thể suy yếu, lại có chút động thai khí.

Tuy rằng hiện nay không quá đáng ngại, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi, từ từ bồi dưỡng, nếu như tâm tình của y vẫn cứ u buồn, vậy không chỉ ảnh hưởng tới thân thể y, mà còn liên lụy đến anh nhi trong cơ thể.

Đặc biệt, mấy ngày nữa, ta muốn giải cổ độc ‘Tử ô cổ’, khi đó đặc biệt gian nan, lấy thân thể hiện tại của Vân Khuynh, rất khó chống đỡ.”

Liên Duyệt trừng lớn hai mắt: “Này còn kêu không quá đáng ngại?

Chết tiệt, loại tình huống hiện tại, có ai là không quấn quýt?

Chúng ta làm sao có thể cải thiện tâm tình cho y đây?”

Liên Cừ cẩn thận kéo dịch chăn bông cho Vân Khuynh, viết xuống đơn thuốc, sau khi đưa cho thiếp thân tiểu tư nghênh đón mình trở về để đi sắc thuốc, hắn nghiêm mặt nhìn Tần Du Hàn và Liên Duyệt: “Không biết cô cô và cô phụ suy nghĩ thế nào về cảm tình của Vô Phong biểu ca và Vân Khuynh...

Các ngươi lại dự định làm như thế nào?”

Tần Du Hàn đem ánh mắt dời sang một bên: “Ta không biết, lấy ý kiến cô cô ngươi làm chủ.”

Liên Duyệt hơi nhíu lại lông mày mảnh khảnh, mang theo vài phẫn ưu sầu: “Ta muốn thành toàn Vô Phong... Tuy rằng rất khó.”

Đối với cô cô này, Liên Cử cũng hiểu vài phần, hắn hơi ngưng mi suy nghĩ một chút, liền hiểu ý của Liên Duyệt: “Cô cô là nói, để Vô Phong biểu ca và Vô Song biểu đệ cùng chăm sóc Vân Khuynh?”

Hắn nói có chút kín đáo uyển chuyển, nhưng đích thật là ý tứ kia.

Liên Duyệt gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là, rất khó. Vô Song nhìn qua, phản ứng rất kích động cũng rất kịch liệt.”

Liên Cử có thể tưởng tượng ra tâm tình và phản ứng của Tần Vô Song, dù sao không duyên cớ bỗng dưng phải đem thê tử của mình chia xẻ cho người khác, là một nam nhân, cũng sẽ không đơn giản khuất phục.

“Loại phương pháp này vẫn có thể xem là một ý tốt, thế nhưng thân thể và trạng huống hiện tại của Vân Khuynh, vẫn chịu không nổi bất cứ ngoài ý muốn nào...

Ta là nói, chúng ta phải nghĩ biện pháp đem vấn đề cảm tình giữa ba người bọn họ đè xuống trước, chí ít chờ ta giải xong cổ độc cho Vân Khuynh, hoặc là đợi đến khi Vân Khuynh sinh hạ hài tử xong, lại bàn chuyện này.”

“Hai thằng nhóc kia... Đã sớm mất đi lý trí, một người nhất định phải gia nhập vào trong, một người nhất định phải bảo vệ quyền lợi của mình, mỗi người đem gai góc toàn thân dựng thẳng đứng, ai tới gần cũng không được, bọn họ có thể nghe lời ai khuyên?”

Liên Cử ngưng mi trầm tư: “Giao cho ta đi, bắt đầu từ hôm nay, ta tiếp nhận mọi việc chiếu cố Vân Khuynh, tạm thời làm chủ trì đại phu cho Vân Khuynh.

Đại phu lớn nhất, bọn họ nếu thật sự yêu Vân Khuynh, thật sự suy nghĩ cho thân thể Vân Khuynh, nhất định phải nghe ta.”

Liên Duyệt nghe vậy, đôi mắt sáng lên: “Đúng vậy, như vậy có thể đem việc này trì hoãn, cũng có thể để cho bọn hắn có đủ thời gian để bình tĩnh tự hỏi, trong khoảng thời gian này chúng ta còn có thể tiến hành khuyên bảo với bọn họ.”

Nét mặt thanh nhã tuấn dật của Liên Cử lộ ra một tia cười: “Ta trước đó sẽ thuyết phục bọn họ phối hợp giúp Vân Khuynh khôi phục khỏe mạnh, sau đó ta sẽ tận lực điều tiết thân thể của Vân Khuynh, cái khác, phải nhờ vào cô cô các ngươi, cùng với nỗ lực của chính họ.”

Liên Duyệt gật đầu: “Nghe vậy, tiểu Cử không phản đối quyết định của ta, vì sao vậy?”

Liên Cử hơi thở dài một tiếng, ánh mắt xa xôi: “Ta không phản đối, chỉ là bởi vì, yêu và không yêu chỉ là chuyện giữa bọn hắn, nếu như giữa Vô Phong biểu ca và Vô Song biểu đệ cùng với Vân Khuynh xác thực có tình, vậy cũng không phải không tốt.

Dù sao, thế sự khó liệu, nhân sinh khổ đoán, có thể sống thoải mái tự tại, liền tận lực sống thoải mái tự tại.

Dùng quá nhiều thời giờ đi quẩn quýt chuyện vô vị nào đó, là một loại lãng phí sinh mệnh, mục đích của chúng ta, chỉ là mong muốn bọn họ vui sướng, bất luận thế nào, bọn họ hạnh phúc là được rồi.”

“Đúng vậy.”

Liên Duyệt cũng thở dài một tiếng: “Mặc kệ lựa chọn thế nào, điểm xuất phát của chúng ta đều là mong muốn bọn họ hạnh phúc.

Trong việc này, dễ dàng hiểu lầm chúng ta nhất, chính là Vô Song.

Mong muốn, hẳn có thể hiểu được chổ khó xử của chúng ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Liên Cử Khuyên Bảo

Trên thực tế Tân Vô Song một chút cũng không hiểu Liên Duyệt mấy người khó xử, hoặc là nói hắn không thể tinh táo tự hỏi bọn họ khó xử.

Lãnh tĩnh hắn nói, cũng không phải là chân chính lãnh tĩnh, mà là một người uống rượu giải sầu.

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện Vân Khuynh và Tân Vô Phong phản bội hắn, hắn liền cảm thấy tâm phiền ý loạn, nào còn có tâm lãnh tĩnh đi suy nghĩ sâu xa.

Bản thân hắn muốn uống say, nhưng thế nào cũng uống không say, trái lại là càng uống càng thanh tịnh, càng uống càng thõng khổ.

Cứ thế đêm khuya, Tân Vô Song rốt cục ngồi không yên, ném vỡ bình rượu trong tay muốn đi tìm Vân Khuynh.

Tiếc rằng, lại ăn phải bể môn canh. (*)

(*) bể môn canh: Từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn canh bể môn (canh đóng cửa).

“Nhị công tử, thuộc hạ nhận mệnh phu nhân và biểu thiếu gia, không thể để đại công tử và nhị công tử một mình đi vào.”

Ngăn cản Tân Vô Song, là nữ nhân duy nhất trong lục đại ảnh vệ, Long Liêm.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Long Liêm không có một chút biểu tình, như cũ lặp lại: “Thỉnh nhị công tử dừng lại.”

Nếu nói Tân gia, những người dám không mua sổ sách của Tân Vô Song, đếm trên đầu ngón tay, cũng chỉ có mấy người.

Vừa lúc Long Liêm đứng đầu lục đại ảnh vệ là một trong số đó.

Đây chính là nguyên nhân quan trọng Liên Duyệt để Long Liêm canh giữ ngăn người.

Lúc này Long Liêm bất kính, ở trong mắt Tân Vô Song rõ ràng là thay đổi vị đạo.

“Toàn bộ Tân gia, quả nhiên là tất cả đều không đem ta đặt vào trong mắt sao?

Phụ mẫu không coi ta là nhi tử, ca ca không coi ta là đệ đệ, ngươi cũng không coi ta là chủ tử sao?

Long Liêm, ta lặp lại lần cuối, tránh ra, bằng không sẽ không khách khí với ngươi.”

“Vô Song biểu đệ của ta...”

Thanh âm thanh linh của Liên Cừ từ phía sau Tân Vô Song truyền đến, ở trong bóng đêm, dường như mang theo vài phần mờ ảo: “Từ lúc nào trở nên táo bạo như thế?”

Tân Vô Song hơi quay đầu, trông thấy Liên Cừ áo trắng từ trong đêm đen bước ra.

Trên khuôn mặt thanh tú lịch sự tao nhã của hắn mang theo vài phần đạm cười, nói với Long Liêm: “Cô nương gia, vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút mới tốt, ở đây giao cho ta là được.”

Long Liêm cũng không nói nhiều, trực tiếp gật đầu thả người nhảy vào trong bóng tối, phụng mệnh Liên Duyệt, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không

nhận mệnh lệnh của Tần gia tam huynh đệ, chỉ nghe Liên Cù và Vân Khuynh.

Đương nhiên, Vân Khuynh không biết việc này, nàng chỉ là từ một nơi bí mật gần đó vì Liên Duyệt bảo vệ Vân Khuynh.

“Vô Song biểu đệ, là tới xem Vân Khuynh đúng không.”

Liên Cù tư thái nhanh nhẹn, động tác tiêu sai, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Tần Vô Song.

Dường như hắn không biết chút nào tâm tình ác liệt cùng với tình tự cực độ không ổn định lúc này của Tần Vô Song.

Cũng may vị trí Vân Khuynh ở trong lòng Tần Vô Song rất quan trọng, vừa nhìn thấy Liên Cù, Tần Vô Song liền nghĩ tới cỗ độc.

“Biểu ca, ngươi đã trở về.”

Liên Cù gật đầu: “Đúng vậy, tính tính ngày, cũng nên giải cỗ độc cho Vân Khuynh.

Chỉ là biểu ca nghe nói Vô Song mang theo nữ nhi Tà Vu cốc cốc chủ trở về, lúc nào có rảnh Vô Song liền giới thiệu chúng ta một chút, để chúng ta giao lưu một chút cỗ thuật.”

Liên Cù thích yên tĩnh, không thích tiếp xúc với người ngoài, càng đừng nói là muốn chủ động quen biết người khác, hôm nay nói như vậy là lần đầu, Tần Vô Song tự nhiên sẽ không cự tuyệt: “Nhất định... Biểu ca, ngươi trở về có gặp qua Khuynh nhi không, có nhìn cỗ độc trong thân thể y một cái hay không?”

“Nói đến cái này...”

Đạm cười trên mặt Liên Cù rút đi, hơi thở dài một tiếng.

Thấy vậy, tư tự lung tung lộn xộn gì đó trong đầu Tân Vô Song đều bị ném bay, hắn chăm chú nhìn Liên Cử: “Vì sao vẻ mặt biếu ca lại như vậy, lẽ nào thân thể Khuynh nhi?”

Trong đôi mắt thanh u của Liên Cử ẩn ý nhìn Tân Vô Song, Tân Vô Song lập tức hết sức chăm chú nhìn hắn đợi hắn giải đáp.

“Hôm nay ta vừa trở về, liền tới chỗ Vân Khuynh.

Vân Khuynh y, tâm tình đại hỉ đại bi, tích tụ vu tâm, ưu tư quá độ, động thai khí không nói, thân thể cũng yếu đi rất nhiều.”

“Cái gì?”

Tân Vô Song kinh hô một tiếng: “Như vậy, như vậy, hiện tại Khuynh nhi chẳng phải là rất nguy hiểm?”

Liên Cử gật đầu: “Muốn giải ‘Tử ô cổ’, cần phải đem cổ trùng rút ra khỏi thân thể y, đó là một quá trình dài dòng mà thống khổ, lấy trạng huống thân thể hiện tại của Vân Khuynh...”

Liên Cử nói đến đây dừng một chút, thở dài một tiếng: “Sợ là rất khó chống đỡ.”

“Không... Sao lại thế, sao có thể?”

Tân Vô Song bị lời Liên Cử nói có chút ngẩn người, đáy lòng hắn, vô luận như thế nào cũng không tin, cũng cự tuyệt tin tưởng chuyện tàn nhẫn như vậy.

Liên Cử nhìn hắn đầy mặt không tín nhiệm, đi tới phía trước, đẩy ra cửa phòng nói: “Không tin chính ngươi tiến đến chẩn bệnh cho y một chút, ta tin tưởng, ngoại trừ cổ độc ra, trạng huống khác của Vân Khuynh ngươi đều chẩn ra được.”

Tần Vô Song đột nhiên có chút sợ hãi bước vào trong phòng kia, hắn sợ lời Liên Cừ nói chính là sự thực, mà rõ ràng, hắn thực sự rất muốn rất muốn gặp, biết được trạng huống của Vân Khuynh.

“Mau vào đi.”

Thấy Tần Vô Song do dự, Liên Cừ lập tức mở miệng giục.

Tần Vô Song cuối cùng vẫn là mang theo mùi rượu đầy người đi vào.

Ngọn đèn dầu trong phòng như lớn bằng hạt đậu, ánh sáng mờ nhạt chiếu đầy gian nhà.

Liên Cừ dẫn Tần Vô Song nhìn về phía Vân Khuynh hô hấp yếu ớt ở trên giường, sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt mang theo vài phần thống khổ, cho dù đang ngủ y cũng không thể ngủ安稳.

Không cần bắt mạch, chỉ cần liếc mắt, Tần Vô Song liền nhìn ra y bất an và tiêu tụy.

Tần Vô Song giật mình đứng tại chỗ, trong lòng đau nhức, sáng sớm nhìn thấy, thiên hạ vẫn còn nói cười cười, tại sao lại đột nhiên biến thành cái dạng này?

Liên Cừ nhìn sắc mặt hắn, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ chính ngươi cũng biết Vân Khuynh rốt cuộc đang lo lắng chuyện gì.”

Thân thể Tần Vô Song chấn động.

Vân Khuynh đang lo lắng cái gì?

Hắn tự nhiên biết, thế nhưng...

Thế nhưng, ngay cả tâm của hắn cũng loạn thành một đoàn, hắn có thể làm cái gì cho Vân Khuynh?

Liên Cừ lôi kéo Tân Vô Song, kéo hắn ra khỏi buồng trong, ngồi ở trước bàn, trịnh trọng mở miệng: “Ta vừa nói cho ngươi, tình huống của Vân Khuynh, cũng không phải nói láo đe doạ, chúng ta phải để tình huống của Vân Khuynh chuyển biến tốt đẹp hơn.

Bằng không ta thật sợ vào lúc giải ‘Tử ô cổ’ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Tân Vô Song biết ý Liên Cừ, thế nhưng, hắn không biết Liên Cừ vì sao lại nói như vậy, hắn cũng không biết nguyên nhân Liên Cừ nói như vậy là cái gì.

Hắn đầy mặt mờ mịt nhìn Liên Cừ: “Ý của biểu ca là?”

“Đừng ép Vân Khuynh.”

Liên Cừ thở dài nói: “Không thể tiếp tục để Vân Khuynh lo lắng, Vô Song biểu đệ, phải biết rằng, hiện tại chuyện gì, cũng không quan trọng bằng thân thể Vân Khuynh và hài tử trong bụng y.”

Tân Vô Song vô ý thức trừng lớn hai mắt.

“Nhưng ta...”

Liên Cừ nâng tay cắt đứt lời hắn: “Ta mặc kệ ngươi có chuyện quan trọng gì, ngươi phải trì hoãn, vì hài tử của ngươi, vì Vân Khuynh. Người phải dứt bỏ chuyện này trước.

Tất cả, đều chờ Vân Khuynh bình an sinh hạ hài tử rồi nói sau.”

“Ta...”

Tần Vô Song dường như còn muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Sắc mặt Liên Cử càng thêm nghiêm túc: “Tâm tư của Vân Khuynh, đơn giản chính là vòng quang trên người ngươi, để không cho y lo lắng sâu thêm, Vô Song biếu đệ, trước khi trạng huống Vân Khuynh chuyển biến tốt đẹp, ngươi tốt nhất không nên tới thăm Vân Khuynh.”

“Cái gì!!!”

Tần Vô Song nổi giận: “Biểu ca, ngươi dựa vào cái gì không cho ta gặp Khuynh nhi, ta là tướng công của y, ngươi sao có thể không cho chúng ta gặp mặt...”

“Vô Song biếu đệ.”

Ngay cả sắc mặt Liên Cử ngưng trọng, nhưng thanh âm hắn vẫn là không nhanh không chậm, không lạnh không nóng: “Nếu như, ngươi không muốn để ta giải cỗ độc cho Vân Khuynh, muốn nhìn y và hài tử của ngươi một xác hai mạng, ta cho phép ngươi gấp y, ngươi làm cái gì ta cũng không ngăn cản.”

Thanh âm của Liên Cử không lớn không nhỏ, không nóng không lạnh, từng chữ từng chữ rơi vào tai Tần Vô Song.

Tần Vô Song bị hàm ý trong lời nói của Liên Cử dọa khó có thể mở miệng phản bác.

Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh, đối với hắn mà nói, là trọng yếu đến cỡ nào, hắn sao có thể không chú ý đến bọn họ?

Cho dù đáy lòng đau nhức, cho dù muốn biết chuyện giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong, hắn cũng không có khả năng mạo hiểm thân thể của Vân Khuynh.

Trầm mặc một lúc lâu, hắn nói với Liên Cừ: “Biểu ca, ta có thể không gặp Khuynh nhi.”

Trong lời hắn nói có ý, Liên Cừ nghe ra, thiêu thiêu lông mày: “Sau đó?”

“Ta cũng không cho phép Tân Vô Phong gặp Khuynh nhi, không cho phép Tân Vô Phong quấy rối Khuynh nhi.”

Hiện tại hắn sẽ không gọi người nọ là đại ca nữa, mà là mở miệng ngậm miệng kêu Tân Vô Phong.

Liên Cừ cũng chẳng thèm để ý, chỉ là gật đầu nói: “Được, quyết định như vậy đi.”

Liên Cừ vốn đã dự định như thế, dù sao lực ảnh hưởng của Tân Vô Phong đối với Vân Khuynh, cũng không ít hơn Tân Vô Song, hai người kia, đối với Vân Khuynh hiện tại mà nói, đều không thể gặp.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Trước Khi Giải Cố

Từ sau đêm Liên Cù và Tân Vô Song đạt thành hiệp nghị, Tân Vô Song quả thực không còn xuất hiện trong ‘Vô’ viện Vân Khuynh và Liên Cù ở.

Để phối hợp Liên Cù điều dưỡng thân thể Vân Khuynh, Liên Duyệt tự nhiên hao hết tất cả tài ăn nói thuyết phục Tân Vô Phong.

Vì vậy, hai người, cả ngày đều trốn ở trong viện tử của mình, ai cũng không gặp, ai cũng không nghĩ, ai cũng không nhớ.

Tân Vô Hạ chỉ biết đại ca và nhị ca hắn cãi nhau một hồi, mâu thuẫn lớn chưa từng có, nhưng như trước chẳng biết nguyên nhân là gì.

Hắn vốn đang muốn làm người hoà giải cho hai ca ca, nhưng vì Liên Duyệt và Tân Du Hàn nhiều lần cảnh cáo không cho phép hắn đi trêu chọc Tân Vô Phong và Tân Vô Song hiện tại, hắn đành nghỉ hoặc thành thành thật thật không dám chọc vào hai người ca ca bão nỗi.

Không chỉ như thế, liên đới đến hắn, song song cũng bị cấm đi gặp Vân Khuynh.

Lúc đầu, không gặp được Tân Vô Song và Tân Vô Phong, Vân Khuynh rất bất an, rất sợ hai người huynh đệ lại ở nơi nào đó y không biết xảy ra mâu thuẫn.

Liên Cù lại nói cho y, Tân gia nhị lão đối với chuyện huynh đệ hai người vung tay rất không hài lòng, lệnh cho hai người cấm túc kiểm điểm.

Vân Khuynh nghe thấy hai người không xảy ra chuyện lớn gì mới trầm tĩnh lại.

Kỳ thực kiểm điểm cũng tốt, kiểm điểm xong liền có thể lanh tinh.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận thường xuyên chiêu cỗ Vân Khuynh, sau khi biết tình huống của Vân Khuynh, Bạch Khuynh Vận cũng giống Liên Cừ, trừ phi Vân Khuynh nói tới, bằng không bọn họ tuyệt không nói đến chuyện Tân Vô Song và Tân Vô Phong.

Để tâm tình Vân Khuynh cởi mở hơn, Bạch Khuynh Vận còn có thể kể cho Vân Khuynh về những nơi hắn đã từng đến, những tục lệ đã từng gặp qua.

Tình huống của Vân Khuynh tuy rằng không có chuyển biến tốt đẹp rõ ràng, nhưng hiển nhiên, y đã không còn quấn quýt giữa Tân Vô Song và Tân Vô Phong.

Hiện tại tâm tình của y, có thể bình tĩnh trở lại, tâm giới cũng thoáng hơn.

Không gặp được Tân Vô Song và Tân Vô Phong, Vân Khuynh thăng thắn không suy nghĩ về phương pháp giải quyết chuyện giữa bọn họ nữa.

Y đã quyết tâm, sau khi sinh hạ hài tử, y sẽ rời đi Tân gia.

Y không muốn tiếp tục ở lại Tân gia, nhìn Tân Vô Song và Tân Vô Phong chân chính trở mặt thành thù.

Y không thể làm đao phủ phá hư hạnh phúc hài hòa của người Tân gia.

Y phải đi, rời đi thật xa, đem hiện tại tất cả đã từng là của mình, đặt ở nơi sâu nhất trong ký ức cất giấu.

Vân Khuynh tin tưởng, chính là sau khi y rời đi mấy năm, Tân Vô Song và Tân Vô Phong rất có thể sẽ đi tìm y, còn chưa bỎ xuống y được.

Thế nhưng, thời gian lâu dần, Tân Vô Song và Tân Vô Phong, chung quy cũng sẽ buông tay.

Bởi vì Vân Khuynh từ đầu đến cuối đều cho rằng thời gian vĩ đại không gì sánh kịp.

Năm tháng, chung quy sẽ làm Tân Vô Song và Tân Vô Phong như thiên chi kiêu tử quên cái người nhỏ bé như y.

Tâm tình tốt lên, hơn nữa Liên Cử tỉ mỉ điều dưỡng, thân thể Vân Khuynh, có xu hướng phát triển theo phía mọi người cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

Tân Vô Song và Tân Vô Phong, thực sự có thể không gặp Vân Khuynh nhiều ngày như vậy sao?

Đáp án là không được.

Cho nên, mỗi khi đến đêm khuya an tĩnh, bọn họ đều từ rất xa, lặng lẽ, ngóng trông về “Vô” viện, nơi Vân Khuynh đang ở.

Yên lặng thông khổ, yên lặng nhớ mong.

...

“Liên đại ca.”

Sau khi Vân Khuynh uống thuốc nghỉ ngơi, Bạch Khuynh Vận lười biếng ghé vào trên bàn, gọi vị Thiên Cơ đảo chủ tuấn nhã dị thường, khi thì mỉm cười khi thì nhíu mày ngồi đối diện lật xem sách thuốc.

Liên Cử nâng mi, nhìn về phía Bạch Khuynh Vận: “Sao vậy? Khuynh Vận có việc?”

Bạch Khuynh Vận dùng sức gật đầu: “Ân, có một chút vấn đề không rõ.”

Liên Cử nghe Bạch Khuynh Vận nói như vậy, hăng hái lên, hắn khép lại sách thuốc trong tay: “Chuyện gì mà Khuynh Vận cũng không nghĩ ra?”

Bạch Khuynh Vận, cho dù hắn biểu hiện ra ngoài nhìn qua là một oa oa ngây thơ dễ lừa, thế nhưng, có thể làm Bạch gia gia chủ, có thể giữ vững danh hiệu hoàng thương chi gia Huỳnh Quang, sao có thể thiện lương dễ lừa như biểu hiện ra ngoài?

“Ngươi nói... Tần đại ca và Tần nhị ca, thực sự thích Vân Khuynh sao?”

Liên Cử giật mình: “Đó là tự nhiên, nếu không lấy thái độ làm người của Vô Phong biểu ca, sao có thể làm ra chuyện tình không đúng mực như vậy. Vô Song biểu đệ, lại sao có thể ra tay với Vô Phong biểu ca?”

“Cũng đúng.”

Bạch Khuynh Vận lại gật đầu: “Cảm tình giữa huynh đệ bọn họ luôn luôn tốt đến mức khiến người ta hâm mộ.”

Nhớ lại trước đó, Liên Cử cũng thở dài gật đầu: “Đúng vậy, mong muốn chuyện này có thể giải quyết viên mãn, để tất cả, đều trở lại nguyên trạng.”

“Ta xem tình yêu phiền lòng như vậy, vẫn là không dính không chạm mới tốt.”

Thưởng thức chén sứ toái hoa đặt ở trước mặt hắn, Bạch Khuynh Vận dường như thờ ơ mở miệng.

Hắn không biết người đối diện, có thể nghe ra ý nói trong lời của hắn.

Liên Cừ giật mình, trên khuôn mặt luôn luôn thanh nhã mang theo một tia trêu tức hiếm có: “Như vậy, Khuynh Vận cũng ăn một viên ‘Tỏa tình thảo’ thế nào?”

Bạch Khuynh Vận hơi thở dài một tiếng, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Cái gì là tỏa tình thảo? Đó là vật gì vậy?”

Sắc mặt vốn đang mang cười của Liên Cừ ám đậm xuống: “‘Tỏa tình thảo’ ‘Tỏa tình thảo’ danh như ý nghĩa, là một loại cỏ có thể khóa lại tình cảm con người, sư phụ ta từng nói qua, ăn ‘Tỏa tình thảo’ liền không thể động tình.”

“Thiên hạ thật có loại cỏ thần kỳ như thế sao, ngay cả cảm tình con người cũng nắm trong tay.”

Liên Cừ gật đầu: “Tự nhiên là có, mùi vị kia, còn tương đương ngọt.”

...

Bạch Khuynh Vận sững sốt một chút: “Ý của Liên đại ca là, người đã ăn ‘Tỏa tình thảo’?”

Suy đoán này, khiến đáy lòng Bạch Khuynh Vận, tương đương khó chịu.

Liên Cừ cũng dường như bị Bạch Khuynh Vận kéo ra tâm sự, có chút ngẩn ngơ.

Hơi hơi kinh ngạc mở miệng nói: “Đúng vậy, ta đã ăn.

Khi đó cầu sư sốt ruột, vì học tinh tượng bói toán, liền không chút do dự ăn ‘Tỏa tình thảo’, hiện tại trưởng thành, nhìn người khác nếm trải tư vị tình yêu, có ngọt có đắng...

Ta lại có chút cho rằng, trong nhân sinh này, không có tình, cũng là một việc đáng tiếc.”

Trong phút mờ mịt, Liên Cừ đem lời nói thật vẫn khóa ở trong lòng, nói ra.

Bạch Khuynh Vận nghe. Dĩ nhiên vì Liên Cừ cảm thấy một tia ưu thương, thế nhưng, con đường như vậy, là lúc trước Liên Cừ tự mình chọn, cho dù hiện tại có hối hận cũng đã không thể xoay chuyển.

Sự thực chứng minh, Liên Cừ là một người tự chủ cực kỳ không tệ, sau khi mờ mịt hắn bắt người lấy lại tinh thần.

Đáy mắt mang theo vài phần ảo não hiếm có, hắn lập tức nói sang chuyện khác: “Hắc sắc tuyet liên hoa Dạ Lạc Huyền yêu cầu, chúng ta phải đi tìm nhanh một chút.”

Bạch Khuynh Vận liền mở miệng nói: “Ta đã phân phó xuống dưới, nếu như phát hiện có hắc sắc tuyet liên hoa liền lập tức đưa tới Tân phủ, nhưng mà, cứ như vậy hành tung của ta cũng sẽ bị lộ ra ngoài.”

Liên Cừ nhẹ nhàng nhíu mày: “Ngươi phải rời đi sao?”

Bạch Khuynh Vận nhăn mày, gật đầu: “Đúng vậy, ta đã nói cho người kinh thành, ta ở Tân phủ, ta dù sao cũng là người của hoàng thương chi gia, vào giờ phút này rời khỏi kinh thành đi đến Tân gia, nói không chừng thánh thượng còn đang đoán, ta muốn liên hợp với Tân gia lật đổ Hiên Viên gia bọn họ thống trị, để Tân gia chuyển ám thành minh.”

“Này...”

Liên Cừ sắc mặt trầm trọng, đây căn bản là chuyện không thể xảy ra, người Tân gia, đối với vị trí kia, căn bản một chút cũng không ham muốn.

Thế nhưng, bọn họ không có loại tâm tư này, không có nghĩa người khác sẽ không hoài nghi bọn họ.

“Ngươi vốn là đến Tân gia tránh khỏi đấu tranh rắc rối, không nghĩ tới, lượn lượn vòng vòng, vẫn là phải trở lại.”

Bạch Khuynh Vận chỉ cười không nói.

Lúc trước đến Tân gia, hắn đã không nghĩ tới sẽ thực sự có thể tránh được.

Dù sao, ở mặt ngoài hắn nắm giữ một phần tư tài phú của Huỳnh Quang, vị trí trên kia nếu thay đổi người, có hoàng tử nào lại không hy vọng được hắn chi trì?

Hắn không gấp, đổi phuơng cũng không nhất định sẽ bỏ qua cho hắn, sợ rằng ở trong đầu mỗi người đều có ý niệm dù phải lật tung ba thước đất cũng phải tìm ra hắn.

Mục đích chân thực nhất hắn đến Tân gia, là muốn xem một chút về cái nhìn của Tân gia đối với chuyện triều đình thay người cầm quyền, cùng với thả lỏng một chút trước khi nghênh đón bão tố.

Hôm sau, Bạch Khuynh Vận quả nhiên chào từ biệt với Tân Du Hàn và Liên Cừ. Rời khỏi Tân gia.

Liên Cừ cũng bắt đầu bắt tay vào chuyện giải ‘Tử ô cỗ’ cho Vân Khuynh.

Tất cả dược liệu đã có đủ, Liên Cừ sơ nhất, chính là thân thể Vân Khuynh chống đỡ không nổi.

Hôm nay mang thai hơn bốn tháng, bụng của Vân Khuynh lại nhô lên rất cao, cao đến mức khiến Liên Cừ giật mình không ngớt.

Hơn nữa, mấy ngày này tuy rằng thân thể Vân Khuynh đang chậm rãi chuyển tốt, thế nhưng vẫn rất yếu như trước.

Liên Cử muôn chờ một đoạn thời gian, nhưng ‘Tử ô cổ’ lại không đợi người.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong đối với cổ độc của Vân Khuynh cũng là thấp thỏm không ngớt, đều đang vô cùng lo lắng chờ đợi tin tức của Liên Cử.

Hôm nay vừa nghe phải giải cổ độc, bọn họ hai người lập tức không hẹn mà cùng tiến đến ‘Vô’ viện.

Lúc hai người trong sân đụng tới nhau, lại là một trận tĩnh mịch.

Vết thương trên khuôn mặt của Tần Vô Phong đã tốt lên, sắc mặt hắn lạnh lùng nghiêm nghị, giữ nghiêm lời Liên Duyệt nhắc nhở hắn...

Vô luận thế nào cũng không chủ động chọc giận Tần Vô Song, miễn cho hai người sinh ra mầm tai vạ, lại khiến Vân Khuynh khó xử.

Tần Vô Song trái lại hai tay nắm chặt, hung tợn nhìn Tần Vô Phong, nhẫn耐 lại chịu đựng, cuối cùng coi như không nhìn thấy, trực tiếp quay đầu rời đi.

Tần Vô Phong nhìn bóng lưng hắn, có chút buồn bã, trước đây, hắn thế nào cũng nghĩ không ra, hắn cùng với Tần Vô Song, sẽ có một ngày như vậy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Bất Lực

<tbody> Vân Khuynh giải cỗ, Liên Duyệt tự nhiên là muốn ở bên cạnh.

Rất xa, xuyên qua cửa sổ liền thấy bóng dáng Tân Vô Song và Tân Vô Phong, Liên Duyệt nói với Liên Cừ: “Tiểu Cừ, hai người bọn họ...”

Liên Cừ cũng nâng tay nhìn về phía hai người nghiêm mặt đi song song nhau, lắc đầu: “Bọn họ là bởi vì lo lắng Vân Khuynh mới đến nơi đây, nếu tới, tự nhiên sẽ không làm chuyện khiến Vân Khuynh khó xử, chỉ là, ta sợ bọn họ oán khí tích luỹ lâu ngày, sau đó bạo phát sẽ càng thêm khó kết thúc.”

Liên Duyệt thở dài một tiếng: “Hai người này, đều rất bướng bỉnh, hiện tại ta thật hối hận để Vô Song vừa mới trở về liền biết chuyện này...

Kỳ thực, sau khi sinh hạ hài tử rồi biết sau cũng tốt.”

Liên Cừ thu hồi ánh mắt, đi tới bên giường, nhìn Vân Khuynh vì dược vật mà lâm vào ngủ say, hắn thoáng trầm tư một chút, nói với Liên Duyệt: “Cô cô, ngươi đi gọi bọn họ vào đi.”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nhiều ngày không gặp Vân Khuynh, liếc mắt nhìn lên, Liên Cừ chỉ biết bọn họ đều là tương tư quá sâu, đối với Vân Khuynh lo âu không ngớt.

Dù sao lúc này Vân Khuynh hôn mê, cũng nên để cho bọn họ giải khổ tương tư.

Sau khi ăn ‘Tỏa tình thảo’, trong lòng Liên Cừ, cho rằng chính mình kiếp này vô duyên với tình ái, đối với ái tình không thể chạm đến, trong lòng hắn ôm vài phần kinh nể khó hiểu.

Được Liên Cừ cho phép, Liên Duyệt tự nhiên thật cao hứng, chạy nhanh đến ngoài cửa, vẫy tay với hai nhi tử: “Tiểu Phong, tiểu Song. Tiểu Cừ sắp bắt đầu rồi, các ngươi vào đi.”

Tần Vô Song nghe Liên Duyệt nói lập tức nhấc chân đi vào, Tần Vô Phong đi ở phía sau, cước bộ lại rất chậm, đường như đang cố gắng duy trì khoảng cách với Tần Vô Song.

Hai người đi vào buồng trong, nhìn thấy Vân Khuynh vài ngày không gặp, không khỏi có chút kích động.

Song song với kích động, cả hai đều nhăn lại mày kiếm, Vân Khuynh nhìn qua gầy đi không ít, thế nhưng may mắn khí sắc nhìn qua vẫn không tệ.

Lúc ánh mắt chuyển đến độ cao của bụng y, Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều thầm giật mình.

Ngoài thầm giật mình, cũng càng thêm lo lắng cổ độc trong cơ thể Vân Khuynh.

Để thuận tiện, Liên Cừ đặt một bàn tròn nhỏ ở bên giường Vân Khuynh, mặt trên bày một bát nước trong, một viên hạt châu đen sì bóng loáng, còn có một bát chất lỏng hơi phiếm lam.

Con mắt Liên Cừ còn đặt trên người Vân Khuynh, nói với mấy người phía sau: “Các ngươi ai đến đây đỡ Vân Khuynh ngồi dậy.”

Hắn vừa dứt lời, Tần Vô Song một cái lắc mình đi đến bên giường Vân Khuynh, nửa ngồi ở trên giường, đỡ thân thể mềm nhũn của Vân Khuynh,

để Vân Khuynh dựa lên người hắn.

Kéo chặt khoảng cách, Tân Vô Song cũng nhìn Vân Khuynh càng rõ.

Mặt mày Vân Khuynh đã giãn ra, vẻ mặt bình thản, một đôi môi đỏ ửng hơi hơi mở, hô hấp đều đẽo.

Tuy rằng gầy đi, thế nhưng Liên Cừ đích xác chiếu cố Vân Khuynh rất tốt.

Tân Vô Phong như trước đứng ở phía sau Liên Cừ, hắn cũng không ngại lúc này Tân Vô Song và Vân Khuynh thân cận, hắn chỉ quan tâm Vân Khuynh hiện tại khỏe mạnh, Liên Cừ có thể thuận lợi giải cỗ độc.

Liên Cừ hơi nhấc lên áo bông trên người Vân Khuynh, kéo ra cổ tay nhỏ gầy của y, lại dùng sức xé mở ống tay áo y, liên tục xé đến vai, một cánh tay trắng noãn nhỏ gầy, liền trần trụi bại lộ trong mắt năm người trong phòng.

Liên Cừ liếc nhìn Tân Vô Song, cũng không có xoay người, mà đưa tay duỗi ra phía sau: “Tiểu đồng, dược.”

Vừa mới vào cửa không bao lâu, trên tay tiểu đồng còn đang bưng chén thuốc đen thùi bốc lên hơi nóng, lập tức đem chén thuốc đưa cho Liên Cừ.

Liên Cừ ra hiệu cho Tân Vô Song hơi mở cẩm Vân Khuynh, dùng thìa đem dược từng chút từng chút đưa vào trong miệng Vân Khuynh.

Tự nhiên có một chút tràn ra, tiểu đồng thấy vậy lập tức đem khăn đưa cho Tân Vô Song, Tân Vô Song động tác mềm nhẹ lau đi vết dược.

Non nửa chén thuốc, lập tức thấy đáy.

Liên Cừ xoay người, buông chén thuốc, đem tị độc châu ở trên bàn tròn thả vào bát nước trong, trong nước phát sinh oạch một tiếng vang, bốc lên

ngùn ngụt khói trắng, bát nước vốn là trong suốt lập tức biến thành màu xanh tím.

“Này...”

Liên Duyệt có chút hiếu kỳ muốn mở miệng đặt câu hỏi.

Chỉ là nàng còn chưa hỏi ra, Liên Cừ đã giải thích cho nàng: “Tị độc châu, phương pháp của tị độc châu chính là lấy độc trị độc, tị độc châu độc hơn so với bất cứ độc dược bình thường nào...”

Hắn nói, đem chất lỏng dùng lam ngân hoa nghiên ra trong chén còn lại đổ vào trong nước màu xanh tím.

Trong nước lại sôi trào một trận, một cỗ mùi thơm kỳ dị, hỗn hợp với vị gay mũi khó có thể nói rõ lan rộng trong không khí.

Liên Cừ cầm khăn sạch đặt ở một bên, cẩn thận thấm lấy nước thuốc trong bát, chà lên cánh tay bại lộ trong không khí của Vân Khuynh.

Một cánh tay mảnh khảnh, rất nhanh đã bị chà ướt.

Liên Cừ không dính nửa phần nước thuốc, cánh tay Vân Khuynh bị chà nước thuốc trong nháy mắt biến thành xanh tím, sưng lên.

Tần Vô Song ở gần nhất, nhìn rõ nhất, hắn nhịn không được mở miệng kêu lên: “Biểu ca...”

Hắn đã phát hiện Vân Khuynh trong lòng cấp tốc nhíu mày, thân thể cũng run run lợi hại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia cũng chậm rãi tái nhợt, mặt trên đầy vẻ thống khổ, cánh tay bị chà nước thuốc đã xanh tím sưng lên nhìn không ra dáng dấp vốn có, run rẩy trên diện rộng.

Tần Vô Phong thấy vậy cũng không tự chủ bước dài về phía trước một bước, lông mày nhíu chặt, tâm bị nhắc lên, khẩn trương không gì sánh được, chỉ hận mình không phải cánh tay kia của Vân Khuynh.

Liên Cử lắc đầu, không có mở miệng, chỉ là cầm chén nước thuốc chà trên cánh tay Vân Khuynh, đặt ở phía dưới cổ tay Vân Khuynh.

Cho dù bị uy dược hôn mê, Vân Khuynh vẫn như trước càng ngày càng thống khổ.

Đến cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y vẫn vẹo, toàn bộ thân thể run run khó có thể kiềm chế, trên trán và trên người rậm rạp xuất hiện không ít mồ hôi lạnh.

Cánh tay bị chà dược sau khi sưng đến trình độ khó có thể tưởng tượng, màu xanh tím chậm rãi rút đi, chậm rãi biến thành màu xanh thuần, lại từ màu xanh biến thành một mảnh băng lam lạnh lùng.

Tâm tình mấy người ở đây đều phi thường khẩn trương, cổ độc quả nhiên phiền phức hơn độc thường nhiều.

Vào lúc tâm tư mọi người đều ở trên người Vân Khuynh, Tần Vô Song và Tần Vô Phong đảo cũng quên khoảng cách giữa hai người, Tần Vô Phong cũng chậm rãi tới gần bên giường, kéo một cánh tay khác của Vân Khuynh, đem nội lực của mình chậm rãi đưa vào.

Thân thể Vân Khuynh run run càng ngày càng lợi hại, y trong hôn mê đã khó có thể chịu được rên rỉ ra miệng.

Thân thể vô ý thức cọ sát Tần Vô Song.

Không biết qua bao lâu, thân thể Vân Khuynh gần như là đang tự nhảy bật lên, cánh tay phiếm màu băng lam lồi lên một góc, chậm rãi dao động xoay quanh trên cánh tay.

Đôi mắt Liên Cử sáng lênh: “Chờ nói đi ra hủy diệt là được.”

Lúc trước hắc bào tể tự, nể mặt Tần gia, để Vân Khuynh lựa chọn giữa sống và chết.

Vân Khuynh chọn sống.

Hắn liền cho Vân Khuynh một đường sinh cơ, chỉ là, đường sinh cơ này tương đương yếu ớt.

Cổ độc của hắc bào tể tự đến từ Lưu Duyên ảo cảnh, sao có thể là ‘Tử ô cổ’ thô sơ thông thường?

Đích xác, quan trọng nhất là, cổ trùng này, là ‘Tử ô cổ’, nhưng hết lần này tới lần khác không phải ‘Tử ô cổ’ bình thường.

Triệu chứng và tác dụng của nó rất giống ‘Tử ô cổ’, nhưng chỉ dùng phương pháp giải ‘Tử ô cổ’ để giải cổ độc này, cũng là rất khó.

Có lẽ, ở dưới đáy lòng, hắc bào tể tự đã không muốn lưu cho Vân Khuynh một cơ hội sống!!!

Cổ trùng dao động trên cánh tay sưng tấy băng lam của Vân Khuynh, vào lúc đi tới cổ tay, nó cũng không phá da mà ra, mà là chậm rãi lại lui trở lại.

Nơi nó đi qua màu băng lam lại rút đi vài phần, nó cũng không lui về chỗ khác trong thân thể Vân Khuynh, mà chỉ là dao động trên cánh tay, hút đi nước thuốc ngưng tụ thành màu băng lam.

Mọi người không khó phát hiện, theo màu băng lam phai đi, cổ trùng dao động qua lại ở dưới da càng ngày càng lớn.

Lẽ nào nó đang lớn lên?

“Này...”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nhìn nhau, nhìn tình hình này thấy thế nào cũng không giống như đang giải cỗ độc, mà là như đang nuôi nấng cỗ trùng trong cơ thể Vân Khuynh.

Sắc mặt Liên Cừ thoáng cái trăng bêch.

“Này... ‘Tử ô cổ’ này bị người động tay chân...”

Bị người động tay chân?

Trong đầu Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là oanh một tiếng nổ tung, bọn họ không thể tiếp tục bảo trì lãnh tĩnh.

Cả hai ép hỏi Liên Cừ: “Cái gì là động tay chân? Động cái gì, hiện tại thế nào, thân thể Khuynh nhi phải làm sao?”

Trên khuôn mặt luôn luôn thanh nhã tuấn dật của Liên Cừ mang theo vẻ thõng khố, vươn tay che lại khuôn mặt: “Xin lỗi... Ta... Bất lực...”

‘Tử ô cổ’ này hiển nhiên là bị người uy đặc thù được vật, tuy rằng hàn phổi được vật bức nó đi ra, nó cũng kiêng kỵ.

Thế nhưng, chẳng hiểu ‘Tử ô cổ’ này rốt cuộc là thứ gì, tự thân dĩ nhiên có thể hút đi nước thuốc nó vốn e ngại này.

Hiện nay trong đầu hắn cũng loạn thành một đoàn, hắn chán tay luống cuống, nghĩ không ra nửa phần biện pháp giải quyết.

Hắn đau lòng gần như hít thở không thông, hai sinh mệnh, lẽ nào sẽ lặng yên không một tiếng động tiêu thất như vậy sao?

Bất lực?

Liên Duyệt nghe đến từ này, dưới chân một cái lảo đảo, suýt nữa ngã xuống, may là tiểu đồng của Liên Cừ nhanh tay đỡ nàng.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng là bị Liên Cừ bất lực làm cho kinh hoảng tại chỗ, không thể phản ứng. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Hữu Kinh Vô Hiểm

Liên Cừ thõng khổ tự trách không ngót, nếu không phải hắn lỗ mảng giải cỗ độc như thế, có lẽ còn có thể kéo dài một đoạn thời gian, nhưng hiện tại...

Hiện tại, Vân Khuynh ngay cả nhất khắc cũng kéo không nổi...

Kỳ thực trách không được hắn, ngoại trừ Liên Cừ, ngay cả nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ Nhã Sóc Lam, sau khi bắt mạch cho Vân Khuynh, cũng kết luận là ‘Tử ô cổ’.

Ngay cả chủ nhân tương lai của bộ tộc am hiểu cổ thuật nhất cũng nói như vậy, lại có ai có thể chân chính nhìn thấu ‘Tử ô cổ’ trong cơ thể Vân Khuynh là ‘Tử ô cổ’ bị biến dạng?

Nó đích thật là ‘Tử ô cổ’, chỉ là mạnh mẽ hơn ‘Tử ô cổ’ một chút, có thể hút đi nước thuốc đáng e ngại mà thôi.

Nhưng chỉ một chút khác biệt như thế, cũng thay đổi toàn bộ kết cục của sự kiện.

“Không...”

Tần Vô Song ôm chặt Vân Khuynh, đỏ mắt, rống lên với Liên Cừ: “Ngươi nói dối, ngươi nói dối, Khuynh nhi không có việc gì...”

Sắc mặt Tần Vô Phong cũng dịu xuống.

Hắn vươn tay, cẩn thận chạm lên gò má Vân Khuynh, xúc cảm ấm áp mềm mại khiến hắn an lòng.

Không sao, sống thống khổ như vậy, như vậy, bọn họ cùng đi với nhau.

Đến đó rồi, không cần đổi mặt với ánh mắt thế tục, không cần đổi mặt với Tân Vô Song chỉ trích.

Hắn đã rất mệt rất mệt, đoạn thời gian kia ở chung với Vân Khuynh, là một đoạn thả lỏng nhất trong hơn hai mươi của hắn.

Vì Vân Khuynh hắn bằng lòng biến thành chiến sĩ kiên cường nhất, mang theo một thân ẩn nhẫn và đau xót, giằng co với thế tục, với đệ đệ của mình.

Nếu Vân Khuynh chết đi...

Hắn cũng không muốn sống.

Trách nhiệm đối với Tân gia, hắn chán ghét, trách nhiệm với bọn đệ đệ, hắn không cần, dù sao bọn họ đều đã trưởng thành, không có đại ca là hắn cũng có thể sống tốt.

Tất cả mệt nhọc tích lũy đến nay, bắt đầu chồng chất đè xuống trong lòng Tân Vô Phong.

Nhất thời, kiên cường như Tân Vô Phong, dĩ nhiên có ý nghĩ cùng với Vân Khuynh rời khỏi thế giới này.

Quả thật là không ở trong trầm mặc bạo phát, mà ở trong trầm mặc tử vong.

So với Tân Vô Phong trầm mặc, Tân Vô Song có vẻ mất trật tự không gì sánh được, hắn là trăm triệu không thể tiếp thu chuyện thực theo như lời Liên Cừ.

Tay hắn, lung tung vung vẩy chỉ vào Liên Cừ: “Ngươi gạt người, ngươi gạt người, Khuynh nhi sao có thể cam lòng rời bỏ ta? Ngươi sao có thể bắt

lực?”

Liên Cừ lắc lắc đầu, không ngừng thở dài, hắn cũng là khó chịu gần như khó có thể hô hấp.

Tần Vô Song nói xong lời này, trừng mắt nhìn cánh tay vẫn sưng như trước, nhưng màu băng lam đã sắp hoàn toàn rút đi.

Hắn gắt gao trừng mắt nhìn chõ lõi lên kinh khủng kia, chỉ muốn trực tiếp xé rách da thịt Vân Khuynh, đem cổ trùng chết tiệt kia tóm lấy bầm thây vạn đoạn.

Cánh tay hắn cũng theo suy nghĩ trong lòng, thẳng tắp vươn tới cánh tay sưng lên của Vân Khuynh.

Liên Cừ thấy vậy kinh hô một tiếng: “Vô Song, có độc, không được...”

Ở trên đó, là độc vật, nếu không phải trong cơ thể Vân Khuynh có ‘Tử ô cỗ’, như vậy, cánh tay kia của y, chắc chắn đã sớm phế.

Thế nhưng Tần Vô Song không có tâm tình để ý tới Liên Cừ khuyễn cáo, tay hắn, thẳng tắp ấn lên chõ lõi trên cánh tay Vân Khuynh.

Tất cả biến hóa phát sinh ngay trong nháy mắt.

Màu băng lam trên cánh tay Vân Khuynh, chớp mắt toàn bộ xuyên qua địa phương tiếp xúc với bàn tay Tần Vô Song, hút lên tay Tần Vô Song.

Liên Cừ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt mờ mịt, không biết xảy ra chuyện gì.

Mà Tần Vô Song không có nửa phần cảm giác không khỏe.

Nhưng thật ra cổ trùng lõi lên trong cánh tay sưng tấy của Vân Khuynh, như là phát hiện gì đó, nhanh chóng dao động trong cơ thể Vân Khuynh.

Con mắt mọi người hoa lê, cánh tay Tân Vô Song cũng lồi lên một chỗ, nhanh chóng di động.

Chỉ trong chớp mắt, một con động vật màu băng lam giống với bọ cạp, từ trong cổ tay Tân Vô Song lộ đầu ra, theo ngón tay Tân Vô Song, bò lên cánh tay Vân Khuynh.

Liên Cử nhìn ‘con bọ cạp’ kia, hoàn toàn không biết đó là thứ gì, mà Tân Vô Song lại biết, đó chính là biến dị kim tàm cổ Tà Vu cốc cốc chủ đưa cho hắn.

Tân Vô Song lập tức đè xuống tình tự nỗi giận bất an, chăm chú nhìn chăm chăm vào biến dị kim tàm cổ, mong muốn nó có thể giống với chuyện lần kia của Nguyệt Mạc ở Liệt Phong quốc, lần thứ hai xoay chuyển cục diện, vì Vân Khuynh mang đến một mảnh sinh cơ.

Biến dị kim tàm cổ, sau khi dung hợp với Tân Vô Song, vào một trình độ nhất định, đã cùng Tân Vô Song tâm linh tương thông.

Tân Vô Song yêu và trân trọng Vân Khuynh, khẩn trương và quan tâm Vân Khuynh, nó có thể mơ hồ biết được tất cả.

Biến dị kim tàm cổ vừa bò ra cánh tay Tân Vô Song, lại lần nữa theo cổ tay sưng lên của Vân Khuynh, bò đi vào.

Mọi người không biết biến dị kim tàm cổ có thể mang đến biến hóa như thế nào, thế nhưng ở dưới đáy lòng đều mọc lên một tia chờ đợi và hy vọng.

Ánh mắt thăng tấp đuổi theo biến dị kim tàm cổ.

Biến dị kim tàm cổ kia quả thực không để mọi người thất vọng.

Chỉ chốc lát, hai góc lồi lên lại theo cánh tay Vân Khuynh, một trước một sau bò ra ngoài.

Đi trước là một loài bò sát màu đen giống như giun, Liên Cừ liếc mắt liền nhận ra đó là tử ô cổ trùng, đi sau còn lại là biến dị kim tàm cổ biến thành màu đỏ như máu.

Từ khi Tân Vô Song có được biến dị kim tàm cổ, liền vẫn thấy nó luôn đổi màu.

Loài bò sát kia, vừa rời khỏi thân thể Vân Khuynh, liền rơi vào chén thuốc Liên Cừ đặt ở dưới cổ tay Vân Khuynh lúc trước.

Sau đó cổ trùng giống như là bị đun sôi, thõng khổ quắn quại trong chén thuốc không ngớt.

Chỉ chốc lát, nước thuốc trong chén dường như tiêu hao, cả vật thể tử ô cổ trùng vốn đen thùi, giống như là bị lột một tầng da, phiếm màu da thịt, thương cảm hẽ hẽ cuộn mình trong đáy bát.

Ngay sau đó, biến dị kim tàm cổ liền bò vào trong chén thuốc, vãy vãy đuôi, đâm vào thân thể tử ô cổ trùng, sau đó tóm lấy tử ô cổ trùng đem nó nuốt vào trong bụng.

Sau một màn mọi người trợn tròn mắt nhìn này, biến dị kim tàm cổ lại biến thành màu tím yêu dị, nhìn qua có chút thỏa mãn lắc lắc đuôi, lại theo cánh tay Tân Vô Song bò về.

“Này...”

Liên Cừ trước hết lấy lại tinh thần, cấp thiết đi về phía trước, lúc này cánh tay sưng tấy của Vân Khuynh, đã hơi hơi khôi phục một ít, ngón tay hắn đặt lên cổ tay Vân Khuynh, tinh tế chăm chú bắt mạch, chốc lát, đáy

mắt bắn ra tia sáng vui sướng: “Vân Khuynh y... Cổ độc của y được giải rồi!”

Những lời này vừa nói ra miệng, mọi người thở phào nhẹ nhõm, Liên Duyệt cũng rốt cục chân chính hôn mê bất tỉnh.

Tần Vô Phong hơi kéo môi, trong lòng phức tạp một mảnh, xem ra bọn họ đã định trước còn phải tiếp tục giãy dụa quấn quýt.

Thế nhưng, có thể sống sót, nhất định là tốt hơn nhiều so với chết.

Giống như là vừa trải qua một hồi sinh tử, khiến Tần Vô Phong một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu, càng thêm cường liệt.

Trạng huống của Vân Khuynh, trong nháy mắt cứu rỗi Liên Cử, rốt cục, sinh mệnh Vân Khuynh và hài tử trong bụng y, không có chết non ở trong tay hắn.

Liên Cử cẩn thận chiểu cổ Vân Khuynh nằm xuống xong, lập tức hỏi Tần Vô Song: “Vừa rồi là vật gì vậy?

Ngoại hình nhìn qua rất giống kim tàm cổ, nhưng kim tàm cổ không có khả năng lợi hại như vậy...”

Tần Vô Song cũng phi thường kích động, lúc này hắn rất cảm kích Tà Vu cốc lão cốc chủ, may là lão cốc chủ đem biến dị kim tàm cổ đưa cho hắn.

Khi đó, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới biến dị kim tàm cổ dĩ nhiên lợi hại như thế, dĩ nhiên có thể tạo ra nhiều kinh hỉ cho hắn như vậy.

“Đó là kim tàm cổ, biến dị kim tàm cổ, là lễ vật Tà Vu cốc lão cốc chủ đưa cho ta.”

Quả thật đúng là đã định trước, mặc dù ở Liệt Phong quốc luôn bị ngăn trở, không thể trở về, thế nhưng, song song trải qua đau khổ này, ở

trong lúc hắn vô ý chiếm được bảo bối hắn cần nhất.

Vân Khuynh đã không còn trở ngại, Liên Cừ để tiểu đồng dùn Liên Duyệt đi xuống nghỉ ngơi, Tân Vô Song còn lại là tinh tế nói hết quá trình có được biến dị kim tàm cổ cho Liên Cừ.

Liên Cừ sau khi nghe xong, cảm thán: “Lúc trước để ngươi đi lấy lam ngân hoa, quả nhiên là chính xác.”

Nói đến chuyện lấy lam ngân hoa, Tân Vô Song liền nghĩ tới chuyện giữa Tân Vô Phong và Vân Khuynh, sắc mặt hắn trầm xuống, lại bắt đầu khổ sở đau đớn.

Thế nhưng, vào lúc Vân Khuynh nguy nan, hắn nhưng thật ra đã đem chuyện này, toàn bộ quên sạch, ném ra sau đầu, xem ra, ở trong lòng bọn họ, Vân Khuynh vẫn là quan trọng nhất.

Vào thời khắc ‘Tử ô cổ’ bị kéo ra khỏi thân thể Vân Khuynh, trong Lưu Duyên ảo cảnh, hắc bào tể tự trên núi Tịch Diệt lập tức phát hiện.

Ánh mắt sắc bén của hắn mang theo vài phần bi thương, vài phần mờ mịt, huyết đồng dĩ nhiên sắp hiện thế...

Trước đây ”Vô Gian luyện ngực” muốn chế tạo huyết đồng, nhưng dù sao cũng chỉ là huyết đồng nhân tạo, không thể coi là huyết đồng chân chính, nhưng huyết đồng sắp hiện thế này, lại là huyết đồng chân chính...

Chân chính huyết đồng, mới có thể ở trên thế giới này nhấc lên huyết vũ tinh phong, chân chính có thể mang đến hủy diệt cho thế giới này, thân mang dị năng, chịu trớ chú lên trời, có thể khắc chết mọi người ở bên!!!

Hắn cuối cùng vẫn không thể ngăn cản nó xuất hiện.

Nương tay với người nợ của Tần gia, là đúng hay sai?

Thế nhưng, hắn đã tận lực, người nọ bảo trụ mạng sống của mình và huyết đồng, sợ là đã được định trước...

Cho dù lúc đó hắn không buông tha y, có lẽ cũng sẽ có biến cố khác làm cho người nọ sống sót.

Hắn hiện tại muốn làm chính là, tìm được người duy nhất trong thiên hạ kia có thể kiềm chế huyết đồng...

Chuyển thể linh đồng, một người phúc duyên thâm hậu, chuyện gì cũng có thể biến nguy thành an, kẻ được trời quan tâm.

Chỉ là, trong thế giới mênh mông này, hắn còn có thể may mắn phát hiện chuyển thể linh đồng giống như phát hiện huyết đồng sao?

Thế nhưng, may là, huyết đồng hiện còn nhỏ, cho hắn rất nhiều thời gian đi tìm chuyển thể linh đồng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Vân Khuynh Thỉnh Cầu

Bởi vì do dược vật, vào lúc giải trừ ‘Tử ô cổ’, mặc kệ là thống khổ cỡ nào, Vân Khuynh cũng không có tỉnh lại.

Cho nên chuyện xảy ra trong quá trình giải cổ độc, y một chút cũng không biết.

Y chỉ cho rằng mình ngủ một giấc tỉnh lại, Liên Cừ đã đem tất cả giải quyết, giải xong cổ độc.

Thế nhưng vào lúc y tỉnh lại, đau đớn tàn dư trong thân thể y, cùng với cánh tay sưng tấy vẫn có chút dǎn vặt y vài ngày.

Giải trừ ‘Tử ô cổ’, Vân Khuynh dường như thả xuống một khối tâm bệnh, cả người biểu hiện ra nhìn qua càng thêm thả lỏng.

Nhưng kỳ quái chính là, nôn nghén và tật cũ cứ mệt là ngủ vốn rất nghiêm trọng của Vân Khuynh, sau khi giải trừ ‘Tử ô cổ’, tất cả đều biến mất không còn tung tích.

Liên Cừ thấy vậy tấm tắc kêu kỳ quái, lại qua một đoạn thời gian, hǎn lại phát hiện tuy rằng trong lòng Vân Khuynh vẫn có chút tích tụ, thế nhưng cả người càng lúc càng khỏe mạnh.

Liên Cừ phát giác vài phần không đúng, sợ là di chứng của ‘Tử ô cổ’, hàng ngày bắt mạch cho Vân Khuynh.

Càng bắt mạch hǎn càng kinh hỉ, thân thể Vân Khuynh chẳng biết vì nguyên nhân nào, đang không ngừng tăng cường, xương cốt càng lúc càng

dẻo dai, gân mạch càng lúc càng thông suốt, chút ít nội lực trước đây Vân Khuynh tĩnh toạ luyện ra cũng trở nên nhiều hơn.

Hiện tại tĩnh tọa, càng là làm ít công to.

Liên Cử suy nghĩ rất lâu, chỉ có thể nghĩ đến là ích lợi do biến dị kim tàm cổ của Tân Vô Song lưu lại trong cơ thể Vân Khuynh...

Đương nhiên, cũng rất có thể là cộng đồng tác dụng của biến dị kim tàm cổ và Tử ô cổ.

Thế nhưng rõ cuộc là nguyên nhân gì cũng không quan trọng, quan trọng là Vân Khuynh càng ngày càng khỏe mạnh, tình huống của y phát triển theo phương hướng mọi người chờ mong.

Vốn Liên Cử còn lo lắng sau khi Vân Khuynh giải trừ ‘Tử ô cổ’ sẽ suy yếu một đoạn thời gian, đã chuẩn bị tốt dự định coi y như làm bằng thủy tinh mà nêng niu, lại không nghĩ tới, tinh thần Vân Khuynh càng ngày càng tốt.

“Đây có tính là nhân họa đắc phúc không?”

Liên Cử nhìn Vân Khuynh chú ý tới thần sắc của y, xem có chỗ nào không khỏe không.

Không có biện pháp, bụng của Vân Khuynh càng lúc càng lớn, lớn đến mức Vân Khuynh cắn bản không thấy hai chân mình, thế nhưng tinh thần của y lại càng ngày càng tốt, ở trong phòng quá lâu, vừa lúc đợt tuyết mùa đông cộng thêm nửa mùa xuân, rốt cục dừng lại.

Vân Khuynh liền năn nỉ Liên Cử muốn đi dạo trong Vô viễn.

Vân Khuynh không phải một người bốc đồng, bình thường rất ít khi năn nỉ người khác, y nếu mở miệng, cũng rất khó khiến kẻ khác cự tuyệt.

Liên Cừ nhìn khuôn mặt y mặc dù có chút tái nhợt, nhưng không phải trắng bệch, sau khi khoác cho y thêm nhiều quần áo, mới đồng ý để y thoảng đi ra ngoài một chút.

Vân Khuynh lúc này, bởi vì bụng đã nhô lên rất cao, hơn nữa mặc rất dây, giống như là một bé chim cánh cụt béo đô đô.

Tuyết ngừng rơi, nhưng khí lạnh lúc tuyết tan ra vẫn rất nặng, mà Vân Khuynh lại sợ lạnh, để ngừa vạn nhất, Liên Cừ còn cho y đội mũ, khoác áo choàng, một bộ hình dạng hạng nặng vũ trang.

Cứ như vậy, Vân Khuynh cả người chỉ lộ ra cái cằm nhỏ trắng dây, cùng với cánh môi non hồng, lại có lông tơ ở viền áo choàng và mũ làm nền, nhìn qua chọc người thương tiếc đến cực điểm.

Bởi vì bụng quá lớn, Vân Khuynh bước đi cũng không lưu loát, Liên Cừ thăng thắn đỡ y.

Giẫm lên tầng tầng tuyết đọng, lúc Vân Khuynh cảm thấy lạnh, y vô ý thức giật giật nội lực ít đến thương cảm trong đan điền, nhưng cũng có một chút tác dụng, không qua bao lâu tay chân liền thoáng ấm lên.

Nói thật, vào loại thời tiết như thế này, nhìn tuyết đọng trắng xoắn còn chưa hoàn toàn tan trên cây và nóc nhà, Vân Khuynh rất dễ nghĩ đến Tân Vô Phong.

Nghĩ đến Tân Vô Phong ôm y dùng khinh công cao minh bay trong trời băng đất tuyết, nghĩ đến Tân Vô Phong dốc lòng chiêu cõi y...

Ký ức này vừa vui sướng vừa đau khổ, cực kỳ mâu thuẫn, Vân Khuynh không muốn suy nghĩ quá nhiều, bởi vậy y mở miệng nói một câu như vậy với Liên Cừ, đánh vỡ trầm mặc.

“Nhân họa đắc phúc?”

Liên Cừ hỏi ngược lại, trong lòng thực sự khó chịu.

Vân Khuynh không biết hung hiểm lúc giải cỗ, nếu như Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh, vào lúc đó thật có vạn nhất, Liên Cừ quả thực không dám tưởng tượng hậu quả kia...

Trước không nói Tân gia sẽ đối đãi hắn ra sao, chỉ riêng chính hắn, cũng không thể tha thứ cho mình.

Nếu như có thể lựa chọn, Liên Cừ tình nguyện chọn lúc đó là thuận lợi, không chút nào cố sức giải cỗ độc cho Vân Khuynh, mà không phải là trong hung hiểm dùng biến dị kim tàm cỗ Tân Vô Song vô tình có được.

Vân Khuynh nghe ra cười khổ thở dài trong lời nói của Liên Cừ, lập tức nói tiếp: “Biểu ca, ta như vậy đích xác giống như nhân họa đắc phúc.

Tuy rằng ta không giống biểu ca am hiểu y thuật, thế nhưng thân thể của mình, chính ta rất rõ ràng, sau khi giải Tử ô cỗ, đích thật đã tốt hơn nhiều.”

Liên Cừ nghe xong thăng lắc đầu, nếu khi đó Vân Khuynh có ý thức, thấy Tân Vô Phong tinh mịch trầm mặc cùng với Tân Vô Song cuồng loạn mắt không chế, có lẽ y lúc này sẽ không lấy loại khẩu khí dễ dàng nói ra chuyện này.

Nhưng mà, Liên Cừ vẫn rất hiểu kỳ Vân Khuynh đối với Tân Vô Song và Tân Vô Phong huynh đệ, rốt cuộc ôm lấy tâm tư như thế nào.

Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai huynh đệ, đã thật sâu rơi vào vòng xoáy cảm tình không thể tự kiềm chế, vậy Vân Khuynh thì sao?

Từ khi hắn tiếp nhận chiếu cỗ Vân Khuynh, Vân Khuynh chỉ có vài ngày đầu là yếu đuối đến khó tin, toàn bộ tâm tư mỗi ngày đều xoay quang Tân Vô Song và Tân Vô Phong, rất sợ hai người kia xảy ra sai lầm gì.

Về sau, đặc biệt mấy ngày gần đây, nói đến hai người kia càng ngày càng ít, cả ngày quan tâm hài tử trong bụng, đem toàn bộ tâm tư đều đặt lên hài tử.

Tuy rằng vui vẻ nhìn thấy cục diện này, nhưng Liên Cử vẫn như trước hiếu kỳ ý nghĩ của Vân Khuynh.

Hắn cũng không biết Vân Khuynh đã quyết tuyệt quyết định rời đi, mấy ngày này không gặp Tân Vô Song và Tân Vô Phong, tâm của y trái lại an tĩnh xuống.

Đây lòng càng lúc càng đau đớn, nhưng mặt ngoài lại càng ngày càng bình yên.

Không gặp là tốt nhất, tốt nhất là sinh xong hài tử lập tức rời đi, không nói tạm biệt cứ vậy rời đi.

Ở trong lòng Vân Khuynh, y cho rằng chỉ cần mình rời đi lâu, tình của Tân Vô Song và Tân Vô Phong sẽ phai nhạt dần, hai huynh đệ cũng sẽ hòa thuận như lúc ban đầu.

Y trước đây đã từng muốn trước khi rời đi, cẩn thận nắm chặt từng ngày ở bên Tân Vô Song và Tân Vô Phong, nhưng dưới loại tình huống hiện tại, liền biến thành giấc mộng huyền ảo.

Ngày khác âm thầm ra đi, tuy rất có lối với Tân Vô Song Tân Vô Phong.

Thế nhưng, có lối nhất, hắn là hài tử trong bụng y.

Hài tử còn nhỏ như vậy, nhưng vừa sinh ra liền thành hài tử mồ côi cha.

Rời khỏi Tân phủ, y tự bảo vệ mình đã là một vấn đề, càng không thể cam đoan có thể tạo điều kiện tốt cho hài tử lớn lên, cho nên ở lại Tân gia là lựa chọn tốt nhất cho hài tử.

Thế nhưng...

Vân Khuynh được Liên Cừ đỡ đi không tự chủ được vươn tay vỗ về bụng mình.

Thế nhưng, y không thể nhìn hài tử của mình lớn lên, không thể nhìn hăn mỗi ngày trưởng thành, không thể dạy hăn tập đi tập nói, không thể đem hăn ôm vào trong ngực yêu thương...

Thậm chí, sau khi rời đi, y càng có khả năng suốt đời đều không thấy được hài tử.

Vừa nghĩ như vậy, Vân Khuynh ưu sầu càng nặng thêm vài phần.

Đối với chuyện giữa Tân Vô Song Tân Vô Phong, thật ra đã phai nhạt vài phần tâm tư, trái lại là càng quan tâm hài tử trong bụng.

Thế nhưng, cho dù y luyến tiếc, lưu luyến, hay không muôn hơn nữa, cũng không dám biểu hiện ra ngoài lộ ra nửa phần, không thể để bất cứ kẻ nào nhìn ra mánh khóe, đem toàn bộ tâm tư và thống khổ đặt ở trong lòng, tùy ý tự mình quấn quýt cũng không khiến người ta nhìn ra mảy may.

Năng lực đặc biệt giống như tiên thuật của Liên Cừ, cho dù ở trong mùa đông cũng không yếu bớt chút nào.

Theo bước chân hai người bọn họ, trên đường dưới chân bước qua lập tức nở ra một hàng hoa tươi.

Tuy rằng hoa tươi run rẩy không ngớt, rất nhanh cũng mềm xuống, nhưng Vân Khuynh vẫn cảm thấy thần kỳ vạn phần, trong lòng cảm thán không ngớt.

Đi tới trong đình nghỉ mát, tiểu đồng theo sau hai người lập tức tay mắt lanh lẹ đem đệm mềm trải lên ghế đá, cùng Liên Cừ đỡ Vân Khuynh ngồi

xuống xong, lại nhanh chóng vào nhà đem tới noãn lô cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhìn quanh bốn phía bao trùm tuyết trắng, trong lúc ngắn ngơi lại nhớ tới trước đây y từng cùng Tân Vô Song đi tới nơi này gặp Liên Cừ, khi đó bọn họ hạnh phúc thuần túy đến cỡ nào.

Tân Vô Song thậm chí ở trước mặt mọi người thân mật với y.

Sau đó...

Sau đó, là bởi vì Liên Cừ xem tướng tay cho y, nói ra... Mệnh phạm đào hoa, tình trái nhiều...

Từ đó về sau, y và Tân Vô Song đều tự chôn xuống bất an và nghi hoặc trong lòng.

Khi đó, có phải là đã báo trước sẽ có ngày hôm nay không?

Tới ngày hôm nay, Vân Khuynh muốn biết, rất muốn biết, y quay lại, nhìn về phía Liên Cừ.

“Biểu ca, lúc đầu tại nơi đây, vào lúc xem xong tướng tay của ta, có phải là đã biết, ta và Vô Song Vô Phong sẽ đi tới ngày hôm nay?”

Liên Cừ có chút kinh ngạc Vân Khuynh lúc này lại chủ động nói đến Tân Vô Song và Tân Vô Phong.

Thế nhưng hắn như trước gật đầu: “Ban đầu thì không rõ lắm... Nhưng sau lại thấy hình dạng ở chung giữa ngươi và Vô Phong biểu ca, ta liền đoán ra vài phần tâm tư của biểu ca, chỉ là...

Ta cho rằng, Vô Phong biểu ca sẽ luôn trầm mặc...”

Nói đến việc này Vân Khuynh liền nhớ tới cuồng ma chi chứng của Tân Vô Phong: “Liên Cừ biểu ca, cuồng ma chi chứng của đại ca, có thể trừ tận

gốc không?”

Rời khỏi Tân gia, y không bỏ xuống được nhất, chính là hài tử, cuồng ma chi chứng của Tân Vô Phong, và tình huynh đệ giữa Tân Vô Song và Tân Vô Phong.

Liên Cừ gật đầu: “Mấy năm nay ta một mực nghiên cứu, đã có chút manh mối, chắc hẳn không quá bao lâu, có thể giúp được Vô Phong biểu ca.”

Vân Khuynh nghe xong, hơi cong cong môi, lộ ra một tia ý cười cay đắng.

Sau đó, y không để ý lạnh giá, kéo lên ống tay áo của mình, lộ ra cổ tay trắng nhỏ, nói với Liên Cừ: “Chưa tới một năm, ta mạo muội thỉnh cầu biểu ca xem tướng tay cho ta một lần nữa.

Chỉ là lần này... Ta muốn biết về hài tử trong bụng ta, và chuyện của Vô Song bọn họ.”

Phải rời đi, không thể ở bên họ, vậy nên y muốn biết bọn họ bình yên vô sự.

Song song vào lúc để Liên Cừ lần thứ hai bắt mạch cho y, đáy lòng Vân Khuynh, đã tin tưởng vững chắc hài tử bọn họ nên được hạnh phúc.

Y tin tưởng Tân Vô Song và Liên Duyệt sẽ không bạc đãi hài tử này, cũng nhất định sẽ giáo dục tốt hài tử.

Hôm nay lần thứ hai thỉnh cầu, chỉ là vì cầu chút an tâm thôi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Giả Tính Đau Bụng Sinh

Vân Khuynh thỉnh cầu khiến Liên Cừ giật mình, vẻ mặt Liên Cừ buồn bã, lắc đầu, vẫn chưa trả lời.

Vân Khuynh có chút sốt ruột: “Biểu ca đây là?”

Y cũng không phải thật sự muốn kết quả gì đó, chỉ là muốn cầu một cái an tâm thôi.

Nhưng Liên Cừ cự tuyệt y, là không muốn sao?

Liên Cừ nâng tay, ý bảo y không cần gấp gáp, sau đó mở miệng giải thích: “Ta chỉ là sợ không chính xác mà thôi, cho nên ta đã quyết định không vì bất cứ kẻ nào bói toán.”

Vân Khuynh nghe vậy trừng lớn hai mắt: “Không chính xác? Sao có thể, biểu ca vì sao lại không bói cho ai?”

Mặc kệ là người ngoài, hay là Tân Vô Song Tân Vô Phong, đối với tinh tượng bói toán của Liên Cừ đều là vô cùng tín phục.

Vân Khuynh còn nhớ rõ lần trước lúc gặp nhau, Liên Cừ cũng là cực kỳ tự tin, nhưng hiện tại?

“Ta...”

Liên Cừ vươn bàn tay, nhìn nhìn, có chút thương cảm: “Ta không biết mình làm cái gì...

Ta tự nhận không có làm bất cứ việc gì vi phạm lời căn dặn của sư phụ, thế nhưng, bắt đầu từ mấy tháng trước, năng lực tinh tượng của ta, dần dần suy nhược, hôm nay bói toán là một mảnh hồn độn mê man, căn bản xem cũng không được gì.”

Không chỉ như thế, mùi hoa sen toàn thân hắn che giấu từ nhỏ, cũng chậm rãi, không bị khống chế bắt đầu khôi phục.

Hương sen kia cũng là một trong những nguyên nhân lúc ở Khôn thành, hắn bị Hiên Viên Bất Kinh lần đầu gặp mặt nhìn thấu thân phận.

Những biến hóa vi diệu này, đều đang tiết lộ tin tức nào đó cho Liên Cử, đáng tiếc, chính hắn lại không thể hiểu rõ.

Hắn từng nghĩ tới có thể là vì tình kiếp năm ngoái hắn bói ra cho mình hay không.

Thế nhưng, đến tận bây giờ, hắn cũng không có sản sinh tình ái dây dưa với bất luận kẻ nào, vậy sao lại có tình kiếp?

Cảm giác tương lai không xác định, không thể nắm giữ này, khiến Liên Cử cũng bắt đầu bất an.

Hắn cũng dự định sau khi giúp Vân Khuynh sinh hạ hài tử liền đi Lưu Ly tiểu trúc, tìm sư phụ không hỏi thế sự nhiều năm của hắn thỉnh giáo một chút, sau đó trở về Thiên Cơ đảo, có thể không bước ra ngoài, liền không bước ra ngoài.

Dù sao năng lực của hắn, biến mất sau khi rời khỏi Thiên Cơ đảo, biết đâu đây cũng là một trong những nguyên nhân năng lực hắn giảm sút.

Vân Khuynh giật mình, vì sao y có một loại ảo giác mọi việc của tất cả mọi người gần đây đều bất lợi?

Thu tay về ôm chặt noãn lô, Vân Khuynh nói với Liên Cừ: “Biểu ca không cần lo lắng, có lẽ biểu ca gần đây lo lắng giải cỗ cho ta, lại vội vàng chiết cỗ ta, tâm trạng bị phân tâm mới trở nên như vậy, hắn là qua một đoạn thời gian sẽ ổn thôi.”

Liên Cừ không nói gì, chỉ là gật đầu.

Đối với năng lực bói toán tinh tượng từ nhỏ cảm thấy hứng thú, có được trong nhiều năm, đột nhiên biến mất, Liên Cừ vẫn là phi thường không thích ứng, rất bất an.

Giống như chỗ dựa nhiều năm đột nhiên biến mất...

Đương nhiên, tinh tượng bói toán cũng không phải chỗ dựa của hắn, nhưng hắn lại rất coi trọng mấy thứ kia.

Lúc ở Thiên Cơ đảo, hắn gần như không để ý đến bất cứ chuyện gì khác, mỗi ngày đều là nghiên cứu tinh tượng bói toán, bởi vậy hắn mới có khí chất thanh dật tuấn nhã, phiêu dật như tiên.

Mùa xuân tuyet tan quả thật là khí lạnh đánh đột kích, ở bên ngoài ngôi một hôi, Vân Khuynh liền cảm thấy rất lạnh.

Liên Cừ vẫn chú ý tới thần sắc của y, tự nhiên là nhanh chóng dù y vào nhà.

Biến cỗ lần giải cỗ kia, thực sự dọa sợ Liên Cừ, hắn rất sợ Vân Khuynh ở dưới tay hắn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong lúc thời gian trốn đi, Tân Vô Song và Tân Vô Phong coi như đều lãnh tĩnh hơn.

Chí ít bọn họ hiện tại gặp nhau, cũng sẽ không trùng mắt với đối phương.

Thế nhưng, hiện tại bọn họ nhìn thấy nhau, chỉ coi như không nhìn thấy, là hoàn toàn không nhìn, không biết là so với trước đây trợn mắt nhìn nhau là tốt hay xấu hơn.

Vân Khuynh được Liên Cử Liên Duyệt chăm sóc, mỗi ngày đều có người báo cáo tin tức Vân Khuynh cho bọn hắn, hơn nữa đêm khuya chính bọn hắn cũng đến xem xét, bọn họ đối với sinh hoạt của Vân Khuynh từng chút đều nắm trong tay.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là không thể tự mình ở bên Vân Khuynh.

Song song làm những chuyện này, Tân gia huynh đệ, lần thứ hai cũng bắt đầu trở lại công tác của mình.

Tân Vô Hạ đối với chuyện hai người ca ca vẫn là không quá rõ ràng, hai người ca ca hắn đều kính trọng, hắn tự nhiên không muốn thấy giữa bọn họ có bất cứ khoảng cách nào, thế nhưng, cho dù muốn giúp giải hòa, hắn cũng là lòng có dư mà lực không đủ.

Bởi vì vừa qua năm mới vài ngày, cũng chính là ngày Tân Vô Song trở về chưa được mấy ngày, thậm chí ngay cả cổ độc của Vân Khuynh chưa được giải, hắn liền vì chuyện Xích Huyết Kiếm, rời khỏi Tân gia, vội vã chạy đến Phù Vân sơn trang.

Bởi vậy chuyện Tân Vô Hạ muốn giúp Tân Vô Song và Tân Vô Phong hòa thuận lần thứ hai lại bị mắc cạn, vào lúc này, hắn vẫn không biết Tân Vô Song và Tân Vô Phong là vì Vân Khuynh mới đi đến loại tình trạng hiện nay.

Tần Du Hàn bởi vì dính chặt với Liên Duyệt, số lần gặp được Vân Khuynh dần dần nhiều lên, sau khi biết Liên Duyệt đối với Vân Khuynh thật sự là chiếu cố tiểu bối, hắn đối với nam túc phụ ôn nhu hòa khí lại tuấn mĩ này, càng xem càng thuận mắt.

Tần gia ba huynh đệ, từ nhỏ đều là hài tử bướng bỉnh kiên cường, ngoại trừ lần này vì chuyện Vân Khuynh dựng lên, còn chưa bao giờ khiến hắn lo lắng.

Cũng không để hắn thể nghiệm cảm giác bảo hộ nhi tử, được nhi tử hâm mộ, Vân Khuynh hiện tại, lại khiến hắn tìm thấy cảm giác hòa ái khi làm phụ thân.

Kỳ thực, nếu hắn chỉ là đà của Tần Vô Song và Tần Vô Phong, Vân Khuynh ở trước mặt hắn, tất nhiên sẽ rất câu nệ.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại là ‘Tỷ phu’ của Vân Khuynh, cho nên, Vân Khuynh vô ý thức cho rằng hắn là ‘Tỷ phu’ đối đãi với hắn cũng không quá khách khí, vừa kính nể lại có thân cận.

Đến hiện tại, Liên Duyệt và Tần Du Hàn cũng không còn nhúng tay vào chuyện giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong, tuy rằng Tần gia nhị lão vì hai nhi tử ở chung như vậy mà có chút thương cảm, thế nhưng bọn họ vẫn tin chắc hai hài tử này chung quy sẽ nghĩ thông.

Ôm một tia hi vọng, bọn họ đều mong muốn sự tình xuôi theo phuong hướng phát triển tốt nhất.

Thế nhưng, mặc kệ nói như thế nào, tất cả Tần gia, ở biểu hiện mặt ngoài đều đã khôi phục bình thường.

Vân Khuynh tất cả đều tốt, nhưng chỉ có cái bụng là càng lúc càng lớn, lớn đến dọa người.

Liên Cừ Liên Duyệt thậm chí có lần hoài nghi, lấy thân thể gầy yếu của Vân Khuynh, ôm theo cái bụng to phình như thế, cái bụng có thể bị căng rách hay không...

Dù sao, bụng Vân Khuynh hiện tại đã lớn hơn hai cái bụng tẩu tử bình thường mang thai một ít...

Mang thai như thế, Vân Khuynh triệt để không xuống giường được.

Cũng may, chỉ là bụng lớn, các chuyện khác gì đó cũng không có, mọi người còn đang đoán, có thể là nam tử mang thai khác với nữ tử, cho nên mới có như vậy.

Tất cả mọi người ôm lấy thái độ thấp thỏm cẩn thận, từng li từng tí chăm sóc Vân Khuynh.

Hiện tại Vân Khuynh nhất cử nhất động, hầu như là toàn bộ tâm tình của đám người cầm quyền Tần phủ.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên không cần phải nói, Liên Duyệt là một chút cũng không thua hai người huynh đệ lo lắng Vân Khuynh và hài tử trong bụng y, Tần Du Hàn còn lại là càng thêm mong đợi hài tử.

Còn Liên Cừ, làm thủ tịch đại phu hiện nay của Vân Khuynh, trách nhiệm của hắn là nặng nhất, áp lực lớn nhất.

Lúc này, Liên Cừ vừa rời đi, hắn muốn một lần nữa đổi được cho Vân Khuynh...

Bởi vì có chút được dùng nhiều, hiệu quả sẽ yếu bớt, cho nên Liên Cừ dựa vào y thuật cao siêu của mình, cách một đoạn thời gian lại đổi được mới có ích cho thân thể Vân Khuynh.

Liên Cừ vừa viết xong đơn được, giao cho tiểu đồng, để tiểu đồng đi bốc dược, Liên Duyệt liền hấp tấp chạy tới, sắc mặt tái nhợt nói với Liên Cừ: “Ngươi mau đi xem tiểu Khuynh một chút, y kêu đau bụng, có phải là sắp sinh hay không?”

Liên Cừ vừa nghe, bất chấp tất cả, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Thời gian Vân Khuynh mang thai, bấm ngón tay tính tính, cũng chỉ hơn bảy tháng, tẩu tử bình thường đều là mười tháng hoài thai, nghĩ đến Vân Khuynh cũng sẽ không khoa trương đến mức sớm hơn ba tháng.

Cho nên Liên Cừ sợ xảy ra biến cố khác, vô cùng lo lắng chạy về.

Vân Khuynh ở trên giường run nhẹ nhẹ, bởi vì bụng y đã nhô lên rất cao, y gần như là xoay người cũng trắc trở.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của y tái nhợt không gì sánh được, từng giọt mồ hôi theo cái trán trắng noãn của y chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vặn vẹo thành một đoàn.

Liên Cừ vừa thấy khẩn trương vô cùng, lập tức nắm tay Vân Khuynh, bắt mạch cho y.

Trong khoảng thời gian này Liên Cừ vì Vân Khuynh, đặc biệt nghiên cứu sách thuốc về phương diện nữ tính mang thai, quan sát một trận, hẵn còn có chút không thể tin được.

Nếu như hẵn đoán không sai, Vân Khuynh hiện tại là giả tính đau bụng sinh thuộc về thời kỳ trước khi sinh.

Loại đau bụng sinh này nếu thời gian ngắn, sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng thời gian dài, cũng phải mười ba mười bốn ngày.

Hiện tại mặc kệ là cái nào, đều khiến Liên Cừ đau đầu không ngớt.

Nếu như là thời gian ngắn, vậy nói lên Vân Khuynh lập tức sẽ sinh, thời gian Vân Khuynh mang thai ngắn như vậy, cái bụng lại lớn như thế, Liên Cử thật đúng là thấp thỏm sợ gấp phải biến cố gì đó.

Nếu như thời gian dài thêm, vậy Vân Khuynh lại khổ.

Loại giả tính đau bụng sinh này, trên cơ bản là cách mỗi nhất khắc lại xuất hiện một lần... Nói vậy, Vân Khuynh sẽ bị lăn qua lăn lại rất thảm.

Nhin Vân Khuynh, tưởng tượng đến nữ tử trên đời này, Liên Cử cảm thán không ngớt, may là mình không phải nữ tử, không cần chịu tội như vậy.

Ai, làm một người nam tử như Vân Khuynh, còn cam nguyện sinh hài tử cho Tân Vô Song như vậy...

Nếu hắn là Tân Vô Song, hắn liền thấy thỏa mãn.

Liên Cử truyền nội lực cho Vân Khuynh, lại gọi người sắc được cho y, giúp Vân Khuynh giảm bớt thống khổ.

Lăn qua lăn lại hơn một canh giờ, Liên Cử rốt cục xác nhận, đây là giả tính trường kỳ đau bụng sinh.

Nói là trường kỳ, cũng chỉ hơn mười ngày, nói cách khác, hơn mười ngày sau, Vân Khuynh sẽ sinh.

Cái bụng lớn như vậy, hài tử tám tháng?

Lúc sinh ra, không biết sẽ như thế nào...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Sắp Lâm Bồn

Thân thể Vân Khuynh bị giả tính đau bụng sinh lăn qua lăn lại, bên kia tâm Tân Vô Song Tân Vô Phong mấy người cũng đồng dạng bị lăn qua lăn lại.

Đặc biệt Tân Vô Song và Tân Vô Phong nghe nói lúc loại đau bụng sinh này phát tác Vân Khuynh thống khổ, liền càng ngồi không yên.

Bọn họ muốn gặp Vân Khuynh, ở bên Vân Khuynh, bức thiết muốn như vậy!!!

Lúc Tân Vô Song và Tân Vô Phong không hẹn mà gặp cùng đi đến chỗ Liên Cù, tranh thủ quyền lợi được gặp Vân Khuynh, Liên Cù nhiều lần lo lắng, cuối cùng đồng ý yêu cầu của họ.

Để bọn họ gặp Vân Khuynh, thế nhưng hai người không thể song song xuất hiện, để công bằng, hai người trao đổi mỗi người xuất hiện một ngày giúp đỡ chăm sóc Vân Khuynh.

Liên Cù kỳ thực đều chỉ là vì hai người suy nghĩ, biết bọn họ xác thực lo lắng cho Vân Khuynh, sợ rằng nếu không để cho bọn họ gặp Vân Khuynh sẽ khiến bạo động, cho nên mới chịu đáp ứng.

Liên Cù tuy rằng đáp ứng bọn họ gặp Vân Khuynh, nhưng tuyệt không có nghĩa hắn muốn cho Vân Khuynh biết hình dạng không được tự nhiên hiện tại giữa Tân Vô Phong và Tân Vô Song, cho nên hắn mới nghĩ đến biện pháp để hai người chia nhau cách một ngày.

Đối với quyết định này của Liên Cừ, Tân Vô Song trong lòng thực không phục, rõ ràng Vân Khuynh là người của hắn, mang thai cũng là hài tử của hắn, vì sao hắn phải bởi vì người khác mà không thể bắt cứ lúc nào cũng ở bên Vân Khuynh?

Chỉ là tuy rằng bất mãn, thế nhưng với hai lựa chọn Liên Cừ đưa ra...

Hoặc là không gấp, hoặc là cùng Tân Vô Phong trao đổi mỗi ngày đến gấp Vân Khuynh, hắn vẫn là lựa chọn cùng Tân Vô Phong thay nhau chăm sóc Vân Khuynh.

Có thể gấp một ngày đêm, vẫn tốt hơn không được gấp...

Biết đâu, lui bước như vậy, chỉ là bắt đầu mà thôi.

Thỏa hiệp như vậy đã định trước Tân Vô Song ngày sau phải thôi lui, không chỉ là một bước này.

Bước chân hắn đã buông lỏng, có lẽ theo một bước này, hắn sẽ chậm rãi, liên tục lui về phía sau, thăng đến khi lùi về ranh giới hắn có thể kiên trì...

Hai người thay phiên bắt đầu từ Tân Vô Song.

Khi Vân Khuynh nhìn thấy Tân Vô Song, xác thực sợ hãi một trận, chỉ là, tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng kỳ thực y cũng rất tin tưởng Tân Vô Song, cho nên nhìn thấy Tân Vô Song y vẫn rất vui vẻ.

Ngoại trừ ngạc nhiên lúc lần đầu gặp lại hắn, toàn bộ tâm tư liền lập tức bị vui sướng vây quanh.

Vân Khuynh giãy dụa từ trong chăn vươn tay, muốn kéo Tân Vô Song: “Vô Song...”

Tân Vô Song lập tức đưa tay đến, nắm lấy Vân Khuynh.

“Khuynh nhi, khổ cực ngươi.”

Thấy bụng Vân Khuynh nhô lên, Tân Vô Song kinh hồn táng đảm, cách ngày giải cổ độc cũng chỉ hơn ba tháng, bụng của Vân Khuynh dĩ nhiên lớn nhiều như vậy.

Hắn không thể tin được, cái bụng bằng phẳng như vậy, sao lại biến lớn như thế, khiến hắn thảng sợ cái bụng nho nhỏ của Vân Khuynh sẽ vì oa oa trong bụng mà rách mất.

Nhin thấy Vân Khuynh, bởi vì cái bụng của Vân Khuynh, Tân Vô Song lo lắng không giảm phản tăng, càng thêm nghĩ thân thể Vân Khuynh rất thận kỳ.

Vân Khuynh nắm tay Tân Vô Song, hai bàn tay xa cách thật lâu, chăm chú nắm cùng một chỗ, mười ngón giữ chặt.

“Khuynh nhi...”

Tân Vô Song thì thào tự nói, hơi ấm trong tay, khiến hắn có chút cảm động.

Giờ khắc này bàn tay hắn nắm, với hắn mà nói là quan trọng nhất.

Lúc này Tân Vô Song có chút mờ mịt, hắn vừa mới về nhà, lúc biết chuyện Vân Khuynh và Tân Vô Phong, có phải là quá không lãnh tình hay không? Cho nên mới lâu như vậy không gặp được Vân Khuynh?

Thế nhưng...

Ánh mắt Tân Vô Song nhìn khí sắc Vân Khuynh không phải tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hình như lại có chút gầy gò, chậm rãi tham luyến lướt qua dọc theo mặt mày của Vân Khuynh, liên tục đi xuống, cuối cùng rơi lên cái bụng đã nhô lên rất cao.

Lúc này, chỉ có Vân Khuynh và hài tử là quan trọng nhất, cái khác gì đó đều không quan trọng.

Vân Khuynh đọc ra lo lắng và yêu thương trong mắt Tân Vô Song, trong lòng một trận ấm áp, y không thấy trên khuôn mặt Tân Vô Song có bất cứ lạnh lùng và nỗi giận gì, cho nên chính y tự nhiên cũng sẽ không dễ chuyện Tân Vô Phong.

Ngón tay nắm cùng Tân Vô Song hơi giật giật, ma sát mu bàn tay Tân Vô Song: “Vô Song, không cần lo lắng, ta hiện tại trải qua chính là phần lớn mọi người mang thai đều phải trải qua, không có việc gì, ta nhất định có thể chống đỡ.”

Lời tuy là nói vậy, nhưng y dù sao cũng là lấy thân thể kỳ lạ như vậy mang thai, trắc trở bên trong nói vậy cũng là không thiểu.

“Bất luận thế nào, ta đều sẽ ở bên ngươi.”

Tân Vô Song gia tăng lực đạo trên bàn tay, cầm tay Vân Khuynh càng thêm chặt.

Vân Khuynh hơi cong lên khoe môi, cười cười, buông xuống lông mi giấu đi vài phần buồn bã.

Thế nhưng lập tức, y liền lấy lại tinh thần.

Mấy ngày nay, y một mực phiền não một việc, hiện tại Tân Vô Song tới, vừa lúc có thể giúp y giải quyết phiền phức kia.

“Vô Song.”

Đôi mắt tối tăm của Tân Vô Song mang theo ấm áp nhu hòa, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Trong lúc ngẩn ngơ, Vân Khuynh có cảm giác hai người dường như nhớ về trước đây.

Vân Khuynh nỗ lực ổn định tâm tư của mình nói: “Mấy ngày nay, ta một mực nghĩ...”

Ánh mắt y nhu hòa xuống, Tân Vô Song lại cho rằng y muốn đề đến Tân Vô Phong, lập tức trầm mặt.

May là lúc này Vân Khuynh có tâm sự khác, cũng không nhìn thấy Tân Vô Song đột biến tình tự, y chỉ là ôn hòa như trước nói: “Ta đang suy nghĩ, hài tử trong bụng, nên lấy tên gì...”

Sinh xong hài tử y sẽ rời đi, trước khi đi, y mong muốn biết được tên hài tử của mình.

Tân Vô Song lần đầu tiên sắp phải làm đa đa, ngày trước do quá bận rộn bôn ba vì được, sau lại bởi vì Tân Vô Phong mà không thể ở bên Vân Khuynh.

Tuy rằng cả ngày lo lắng Vân Khuynh và hài tử, nhưng hắn đích xác chưa từng nghĩ tới hài tử trong bụng Vân Khuynh nên lấy tên gì.

Hôm nay Vân Khuynh nhắc tới hắn mới nghĩ đến vấn đề này.

Hắn thật là quan tâm sẽ bị loạn, càng là chuyện lưu ý, càng là người lưu tâm, càng dễ quên.

“Khuynh nhi còn chưa nghĩ ra sao?”

Tân Vô Song hỏi ra miệng, trong lòng cũng bắt đầu cân nhắc tên gì mới hợp đây?

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta vẫn chưa nghĩ ra chủ ý nào tốt, Vô Song cũng suy nghĩ một chút đi.”

Tần Vô Song hiện tại đã bắt đầu rất dụng tâm suy nghĩ.

Nửa ngày sau, Tần Vô Song cười cười: “Sơ Vân? Tên này thế nào?”

Vân Khuynh đem hai chữ đọc ở trong miệng: “Sơ Vân... Sơ Vân, giống như là mặt trời mới mọc, mang theo vài phần ý tứ sống lại...”

Đọc đọc, Vân Khuynh lấy lại tinh thần: “Thế nhưng, ta thấy tên này vẫn thiếu một tia dương cương khí.”

Tần Vô Song gio gio lông mày: “Nói không chừng hài tử trong bụng Khuynh nhi, là một nữ nhi nhu thuận khả ái...”

Nói xong Tần Vô Song lại bắt đầu nghĩ tên khác.

“Như vậy, Chiêu Minh thế nào?”

Vân Khuynh cười mà không nói, từ trong tên này, chỉ biết trong tương lai Tần Vô Song cũng là chờ mong và thương yêu hài tử.

Y giật giật lông mày mảnh khảnh: “Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn (*), Vô Song nghĩ tên Sơ Ánh này thế nào?”

(*) Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn: 2 câu trong bài thơ nào đó của Lâm Hòa Thịnh đời Tống =.= dịch nghĩa ra thì tạm tạm là như thế này:

Ánh mờ dọc ngang trên nước cạn.

Hoa mai lững lờ trăng hoàng hôn.

Tần Vô Song nghe xong nghĩ cũng tốt, trong đầu lại liên tiếp không ngừng tuôn ra từ ngữ tốt đẹp, muốn đem tên tự tốt nhất đưa cho hài tử tương lai của mình, nhưng thật khó mà chọn lựa.

Có lẽ Vân Khuynh cũng là nguyên nhân này, cho nên mới suy nghĩ rất nhiều ngày, mà như trước vẫn không nghĩ ra kết quả.

“Hai người các ngươi, nhiều ngày không thấy, hôm nay vừa gặp, sao cả đám lại đều mày chau mặt ủ như vậy?”

Liên Duyệt hiện tại mỗi ngày đều đến chỗ Vân Khuynh, vừa thấy hai người, thấy trên khuôn mặt bọn họ đều mang theo vẻ khổ não, không khỏi mở miệng hỏi.

Bởi vì chuyện Tân Vô Phong, dưới đáy lòng Tân Vô Song cùng Liên Duyệt còn có một tia khoảng cách, thế nhưng hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, cũng không thèm nghĩ đến chuyện khiến kẻ khác không thoái mái, hắn mỉm cười nói: “Chúng ta đang đặt tên cho hài tử chưa xuất thế, nương cũng không thể lười biếng, cũng phải suy nghĩ với chúng ta.”

Liên Duyệt ngẩn ngơ, vỗ vỗ đầu mình: “Đúng vậy, chuyện quan trọng như thế, dĩ nhiên quên...”

Vì vậy Liên Duyệt cũng gia nhập vào hàng đặt tên của bọn họ.

Ngày hôm nay, mọi người như trước nói nói cười cười, dường như chuyện vài ngày trước, căn bản chưa từng xảy ra, Vân Khuynh thiếu chút nữa liền cho rằng chuyện này, chỉ là một ảo giác của y.

Thẳng đến ngày thứ hai, Tân Vô Phong xuất hiện, mà Tân Vô Song không có xuất hiện, y mới mơ hồ hiểu rõ tình hình hiện tại.

Tuy rằng hiện tại ở trong lòng Vân Khuynh, càng quan tâm chính là thái độ của Tân Vô Song, thế nhưng Vân Khuynh ở trước mặt Tân Vô Song vẫn có thể trầm tĩnh lại.

Còn ở trước mặt Tân Vô Phong, lại càng khó có thể thả lỏng.

Thứ nhất thân phận hai người như vậy, thứ hai y nhất thời cũng không rõ mình rốt cuộc đối với Tân Vô Phong là một loại cảm tình như thế nào, cho nên đối với Tân Vô Phong, thản nhiên lúc ban đầu nơi đáy lòng y đã sớm rút đi, trở nên phức tạp không gì sánh được.

Nhưng Tân Vô Phong, lại vẫn đối với y như thường ngày, nhìn qua cũng không đem việc Vân Khuynh xa cách để ở trong lòng.

Cứ như vậy, ngày qua ngày có Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người thay phiên nhau làm bạn, Vân Khuynh liền quen thuộc loại giả tính đau bụng sinh này.

Theo thời gian trôi qua, hơn mười ngày sau, giả tính đau bụng sinh, đã biến thành đau bụng sinh thực sự.

Hôm nay là ngày Tân Vô Phong đến, Tân Vô Phong ngồi ở bên giường, dốc lòng chăm sóc Vân Khuynh.

Vào lúc Vân Khuynh ôm bụng kêu lên đau đớn, hắn chỉ nghĩ là giả tính đau bụng sinh như ngày thường, nắm tay Vân Khuynh, truyền nội lực cho y, ở một bên sốt ruột chờ đau bụng sinh không thể tránh khỏi này qua đi.

Thế nhưng, Vân Khuynh hét to, dưới thân liền xuất hiện vết máu.

Tân Vô Phong triệt để luống cuống, lập tức gọi tới Liên Cừ.

Liên Cừ bắt mạch, liền mặt âm trầm nói với Tân Vô Phong và Liên Duyệt: “Đã đến lúc lâm bồn... Vân Khuynh y, sắp sinh...”

Tuyên cáo này đem Tân Vô Phong và Liên Duyệt dọa thảng dưới chân run lên.

Vân Khuynh hoài thai hơn tám tháng, bọn họ một mực chờ mong từng li từng tí chăm sóc tiểu oa nhi, cuối cùng muốn xuất thế, bọn họ vừa vui

mừng vừa lo lắng.

“Tiểu Cừ, chúng ta phải chuẩn bị cái gì?”

Liên Cừ nhăn mày suy nghĩ một chút.

“Chuẩn bị một ít lát nhân sâm, mặt khác, kêu hạ nhân đun nhiều nước nóng...

Ở đây giao cho ta là được, cô cô ngươi lưu lại cùng ta chăm sóc Vân Khuynh, Vô Phong biểu ca trước hết đi ra ngoài đi...

Được rồi, còn phải tìm người gọi Vô Song biểu đệ tới, dù sao, hắn phải làm đà đà rồi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Khó Sinh Và Nước Mắt

Tuy rằng thân thể rất đau, thế nhưng lời Liên Cử nói, Vân Khuynh vẫn là nghe thấy.

Sắp sinh...

Y cắn răng, đáy lòng không ngừng lo lắng, dù sao nữ tử hoài thai mười tháng, y lại chỉ hơn tám tháng, hơn nữa y là một nam tử, cái bụng lại lớn dị thường, còn chưa bắt đầu sinh, y liền có chút lo lắng.

Liên Duyệt đứng ở một bên cầm khăn lau đi mồ hôi lạnh trên trán y, nắm tay y: “Tiểu Khuynh, đừng khẩn trương, rất nhanh, một hồi là qua...”

Như là nhìn ra Vân Khuynh lo lắng, Liên Duyệt không dám nói cái gì khiến Vân Khuynh khẩn trương, chỉ có thể không ngừng khuyên y trầm tĩnh lại.

Nhưng trên thực tế, đáy lòng Liên Duyệt cũng lo lắng không ngớt, sinh hài tử từ trước chính là một chuyện nguy hiểm...

Đặc biệt ở cổ đại...

Trong vô ý thức, Liên Duyệt cũng đã siết chặt ngón tay, đem tay Vân Khuynh vững vàng nắm trong tay, trước đây, nàng nắm mơ cũng nghĩ không ra đệ đệ nàng cũng có một ngày sinh hài tử.

Y giả phụ mẫu tâm, huống hồ nhân phẩm Liên Cử như vậy, vào lúc này từ lâu đã không có cỗ ky, Liên Cử rút đi quần áo trên người Vân Khuynh.

Đã có ba nhí tử lớn như vậy, huống hồ Vân Khuynh là đệ đệ nàng cũng là ‘Con dâu’ của nàng, Liên Duyệt tự nhiên cũng không cần lảng tránh.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy nơi riêng tư nhúc nhích không ngót, chảy ra rất nhiều dịch thể ẩm áp, trong phòng chật rãi bắt đầu lan tràn mùi máu tươi.

Cái trán Liên Cử cũng chật rãi tràn ra mồ hôi, sắc mặt hăng trịnh trọng nói với Liên Duyệt: “Cô cô, ngươi chú ý trạng huống của Vân Khuynh, hiện tại đã xuất hiện huyết khối... Nước ối hình như cũng vỡ, một hồi nhớ kỹ bảo y dùng lực...”

Liên Duyệt gật đầu: “Ta biết.”

Ngoài cửa, Tân Vô Phong bị đuổi ra ngoài dáng dấp luôn luôn ổn trọng lần thứ hai bị đánh vỡ, hăng không thể bình tĩnh, cũng không dám cách quá xa, chỉ có thể ở ngoài cửa đi lại.

Tuy rằng hài tử trong bụng Vân Khuynh không phải của hăng, thế nhưng, mặc kệ đại nhân, hay là hài tử, với hăng mà nói đều là vạn phần quan trọng.

Qua một hồi, Tân Du Hàn và Tân Vô Song cũng nhận được thông tri, đều chạy tới.

Tân Vô Song cũng bất chấp trùng mắt với Tân Vô Phong, hăng vừa đến liền bắt lấy cánh tay Tân Vô Phong hỏi: “Đại ca, Khuynh nhi y thế nào?”

Tiếng đại ca này khiến đáy lòng Tân Vô Phong dâng lên một loại tình tự giống như cảm động, Tân Vô Phong vươn tay vỗ vai Tân Vô Song: “Vô Song, Khuynh nhi vừa mới bắt đầu sinh, yên tâm đi, Khuynh nhi thiện lương như vậy, hài tử các ngươi chịu nhiều kiếp nạn như vậy còn ngoan cường vượt qua, bọn họ đều rất kiên cường, chúng ta ở chỗ này ngồi chờ là được.”

Nếu không phải có quy định thành tục lệ...

Ngoại trừ đại phu, nam tử không thể tiến vào phòng sinh, Tân Vô Song đã sớm xông vào.

Đối với Tân Vô Phong thoái mái, hắn chỉ là gật đầu, cả người liền dán lên cửa, một bộ chỉ muốn chạy ào đi vào.

Tân Du Hàn đem tay đặt lên vai hắn, kéo lại: “Đến đây, bình tĩnh chờ đi, đừng quấy rầy bọn họ...”

“Đa, ta...”

Hắn thực khẩn trương... Tâm Tân Vô Song treo trên cao cao, hai tay chăm chú nắm chặt lại, lòng bàn tay đã xuất hiện mồ hôi ẩm ướt, Tân Vô Phong cũng ở một bên thong thả bước đi.

Tân gia lão quản gia đứng ở bên thấy phản ứng của Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai người không khỏi mím môi cười.

Nhớ năm xưa, lúc Liên Duyệt sinh hài tử, Tân Du Hàn một chút cũng không tốt hơn bọn hắn bao nhiêu...

Hơn nữa, cuối cùng Tân Du Hàn còn xông vào phòng sinh, cũng không biết... Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai người, có thể kiên trì bao lâu.

Người ngoài phòng lo lắng, người trong phòng càng khẩn trương.

Một tay Vân Khuynh bị Liên Duyệt nắm, tay kia chăm chú siết chặt chăn bông dưới thân.

Cảm giác đau quặn bụng dưới, khiến y cảm thấy khó chịu không gì sánh được, Liên Cử tách ra hai chân y, vẫn kêu y hít thở dùng sức.

Liên Cử cũng là ghé vào tai y lải nhải nhắc nhở.

Y cũng làm theo lời bọn họ, dùng khí lực toàn thân, thế nhưng, ngoại trừ cảm giác bụng càng ngày càng đau nhức, căn bản là vô ích.

Khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mỹ của y bị nghẹn đến đỏ bừng, sợi tóc đen nhánh đều bị mồ hôi của y thấm ướt, mặt trát tự dính lên trán y, rồi rạc trên gối đầu.

Ngón tay y ngày càng siết chặt, các đốt ngón tay nắm đến trắng bệch, đau nhức toàn tâm từ bụng dưới truyền đến, khiến y thống khổ chỉ muốn lăn qua lăn lại, chỉ là y lại không thể động đậy mảy may.

“Vân Khuynh, nỗ lực lên, nước ối đã hoàn toàn vỡ, hài tử của ngươi đã có thể đi ra... Dùng sức...”

Liên Cử Liên Duyệt ở bên cạnh giúp Vân Khuynh đỡ đẻ, không có nửa phần thoái mái hơn Vân Khuynh, bọn họ thiếu hơn chỉ là thống khổ không ngót trên thân thể.

Trong đầu Vân Khuynh một mảnh hỗn độn, hài tử và đau đớn liên tục luân phiên chiếm lấy trong óc y, khiến y dần dần có chút mất đi tỉnh táo...

“Đau nhức...”

Y có chút vô lực rên rỉ, cả đời này y chưa từng chịu đau nhức như thế.

Giống như có người cầm một cây dao, kiên quyết xé bụng y, đem nơi riêng tư của y thoảng cái chém thành hai nửa.

Quá thống khổ, đau đến mức y chỉ muốn mất đi ý thức không đi cảm nhận những thứ này.

Thế nhưng...

Hài tử, hài tử trong bụng y còn chưa sinh ra, cho nên mặc kệ đau đớn, y cũng phải nhịn, muốn nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể sinh hạ hài tử xong mới có

thể nghỉ ngơi.

Nơi riêng tư của Vân Khuynh, so với nữ tử bình thường nhỏ hẹp chật trí hơn nhiều, cho dù y rất nỗ lực, nhưng sản đao vẫn rất nhỏ như trước.

Thân thể Liên Cừ và Liên Duyệt cũng bắt đầu cùng run với Vân Khuynh, nhưng là bọn hắn nhất định phải áp chế kinh hoảng, biểu hiện ra lãnh tĩnh, đồng thời phải đem lãnh tĩnh và lực lượng của mình truyền cho Vân Khuynh.

“Ô ô... Đau quá...”

Đau đớn trên thân thể và tâm lý mê man, khiến đôi mắt Vân Khuynh không tự chủ được tràn ngập vài phần hơi nước.

Thời gian giống như dày vò chậm rãi bò đi, mặc kệ bọn họ sốt ruột thế nào, tiểu oa nhi trong bụng Vân Khuynh vẫn chưa ra, giống như là muốn nằm luôn ở bên trong.

Cho dù trong khoảng thời gian này, thân thể Vân Khuynh bởi vì ‘Biến dị kim tàm cổ’ mà khỏe mạnh lên, nhưng vẫn không thể chịu được hài tử trong bụng lăn qua lăn lại như vậy.

Trời dần dần tối, đã qua năm sáu canh giờ, Vân Khuynh cơ bản đã không còn sức lực, ngay cả rên rỉ kêu đau cũng giống như là mèo con kêu lên.

Thế nhưng hài tử như trước không có đi ra...

Liên Cừ nắm chặt tay, không ngừng giúp y thuận thuận bụng: “Vân Khuynh, nỗ lực lên, đã thấy chân rồi... Hài tử sắp sinh ra.”

Vân Khuynh chưa từng sinh hài tử, cũng không biết tri thức về phương diện này, nghe Liên Cừ nói như vậy, chỉ cho rằng hài tử có hi vọng sinh hạ, y liền miễn cưỡng nhắc lên tinh thần dùng sức.

Nhưng Liên Duyệt và Liên Cừ đều biết Vân Khuynh hiện tại là khó sinh.

Sinh hài tử, bình thường là đầu ra trước, chân ra sau.

Nhưng hiện tại hài tử trong bụng Vân Khuynh, sau khi giãy dụa năm sáu canh giờ, mới chỉ ra một chân.

Này nói rõ Vân Khuynh thai vị (vị trí thai) không chuẩn, cứ như vậy, hài tử ở trong mẫu thể sẽ thiếu dưỡng khí, rất có thể sẽ hít thở không thông mà chết, mà mặt khác tay chân hài tử cũng có thể sẽ kẹt trong thân thể Vân Khuynh...

Nói vậy, Vân Khuynh sẽ càng thống khổ, sinh hạ hài tử sẽ càng khó, nếu như Vân Khuynh mất sức hoặc là ngất xỉu, vậy rất có thể sẽ một xác hai mạng...

Đôi mắt Liên Duyệt hơi phiếm hồng: “Tiểu Khuynh tiểu Khuynh, dùng sức...”

Nàng không hy vọng Vân Khuynh và hài tử sẽ xảy ra chuyện không may.

Vì Vân Khuynh và hài tử, bọn họ đã nỗ lực bao nhiêu, bao nhiêu người bọn họ vì Vân Khuynh và hài tử trong bụng y mà lo lắng, sao có thể xuất hiện nguy hiểm chứ?

Nàng gắt gao nắm lấy các đốt ngón tay run run trắng bệch của Vân Khuynh.

Vân Khuynh không phải là không dùng sức.

Bụng dưới của y rất đau, hô hấp trong ngực cũng rất nghiêm trọng.

Thân thể y kỳ thực đã run rẩy bần rủn vô lực, vì hài tử, y như trước đang kiên trì đang giãy dụa.

Trước mắt y biến thành màu đen, chỉ muôn ngất xỉu đi.

Liên Cử thấy y như vậy, trong lòng run lên, nhìn về phía sau, mới phát hiện chỉ có hắn và Liên Duyệt hai người.

Dĩ nhiên không có một người hỗ trợ, khuôn mặt hắn trong nháy mắt trầm xuống, cao giọng kêu lên: “Nhân sâm, nhân sâm!!! Nhân sâm cắt lát muôn các ngươi chuẩn bị đâu?”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong mấy người ở ngoài cửa nhìn sắc trời càng ngày càng tối, nghe Vân Khuynh thống khổ rên rỉ, chỉ hận mình không thể đi vào thay thế Vân Khuynh.

Lúc này Liên Cử rống to, tiết lộ rất nhiều tình tự, nôn nóng hấp tấp, bất an và khủng hoảng.

Tần Vô Song vốn đã đem tâm thu về trong ngực vừa nghe thanh âm như vậy của Liên Cử, lập tức phá cửa mà vào.

Tần Du Hàn vươn tay, muốn tóm lấy Tần Vô Song, nhưng sau một khắc nghĩ đến tâm tính hắn năm xưa lúc Liên Duyệt sinh sản, lập tức ngừng tay, thở dài một tiếng, trong lòng cũng rất lo lắng.

Trưởng tôn của hắn, cứ như vậy giày vò không chịu ra, sao có thể khiến hắn không lo lắng.

Tần Vô Phong còn lại là xoay người dùng tuyệt đỉnh khinh công rời đi...

Hắn muốn đi lấy nhân sâm cho Vân Khuynh.

Tần Vô Song vừa xông vào buồng trong, liền thấy Vân Khuynh vô lực nằm ở trên giường, thống khổ rên rỉ toàn thân là máu.

Hô hấp hắn cứng lại, khủng hoảng thật lớn trong nháy mắt đột kích trong lòng hắn, giống như lần giải cõi trước đó.

Hắn vừa tiến đến, Liên Duyệt liền yên lặng thối lui, đem vị trí gần Vân Khuynh nhất để lại cho Tân Vô Song.

Tân Vô Song nắm tay Vân Khuynh không ngừng truyền nội lực vào trong cơ thể Vân Khuynh, đem ngón tay trắng noãn của Vân Khuynh hôn ở trên môi: “Khuynh nhi Khuynh nhi, ta tiến đến cùng ngươi... Vô luận như thế nào chúng ta đều phải bên nhau, nỗ lực lên, vì ta, vì hài tử của chúng ta, tiếp tục kiên trì...

Van cầu ngươi... Vô luận như thế nào, cũng phải tiếp tục kiên trì...”

Lúc này hắn thật hận ông trời tại sao lại cho Vân Khuynh một thân thể như vậy, tại sao lại để Vân Khuynh chịu tội như vậy, hắn tình nguyện không có hài tử, cũng không hy vọng Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn!

Lúc này, Tân Vô Phong đã đem nhân sâm tới, giao cho Liên Cừ, Liên Cừ đem nó nhét vào trong miệng Vân Khuynh, cho Vân Khuynh ngậm lấy.

Vân Khuynh hơi hoi tỉnh táo một chút, ánh mắt mờ đi tiêu cự của y ngưng tụ trên người Tân Vô Song, cảm thụ được ấm áp trên ngón tay, y trông thấy Tân Vô Song từ từ nhắm hai mắt, hôn ngón tay y, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn vẹo treo đầy lo lắng và thống khổ.

Mà quan trọng nhất là, y dĩ nhiên thấy được một tia hơi nước rất nhỏ, Tân Vô Song hắn..

Khóc...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Huynh Đệ Song Sinh

“Vô Song...”

Nước mắt của Tân Vô Song khiến tâm Vân Khuynh rung động giật mình, ngón tay được Tân Vô Song nắm trong tay giật giật.

Tân Vô Song thảng thompson y: “Ta đây, ta ở đây, Khuynh nhi, ngươi nhất định phải kiên trì.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Khuynh, đôi môi nhợt nhạt chậm rãi cong lên độ cung xinh đẹp, cố nén đau đớn trên thân thể, y bật cười: “Ta... Sẽ...”

Liên Cử lúc này rất lo lắng cho hài tử trong bụng Vân Khuynh, thấy Vân Khuynh có khí lực, lập tức giục: “Vân Khuynh, hít vào... Cố sức... Hít vào...”

Tân Vô Phong đứng ở phía sau Tân Vô Song, một đôi mắt tối tăm vẫn luôn dán lên khuôn mặt Vân Khuynh, một đôi mày kiềm nhăn chặt, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị âm trầm không có nửa phần tâm tình.

Nếu như là hắn, hắn sau đó không bao giờ muốn Vân Khuynh chịu đựng khổ sở như vậy nữa...

Vẻ thống khổ trên khuôn mặt Vân Khuynh khiến tâm hắn chăm chú siết chặt lại, Vân Khuynh một phần thống khổ, đặt ở trong lòng hắn chính là mười phần thống khổ.

Bàn tay chắp ở sau lưng, đã gắt gao siết lại với nhau, đầu ngón tay thon dài đâm sâu vào lòng bàn tay hắn.

Hắn không phải Vô Song, cho dù tất cả mọi người biết hắn cũng yêu Vân Khuynh, nhưng lúc này, hắn vẫn không thể tranh gì đó với Vô Song, dù sao, hiện tại hài tử trong bụng Vân Khuynh là của Vô Song, Vô Song nói vậy càng khẩn trương khó chịu hơn hắn.

Huống hồ, hắn cũng không phải người như Vô Song dễ dàng đem cảm tình lộ ra bên ngoài.

Nhân sâm và nội lực Vô Song không ngừng đưa vào khiến Vân Khuynh lấy lại một ít khí lực.

Y dùng sức.

Cảm giác đau quặn bụng dưới càng ngày càng khó chịu, nơi riêng tư cũng càng ngày càng đau, giống như là bị người từ nơi đó xé tan thành hai nửa.

Ngón tay y nắm chặt Tần Vô Song, cắt ra vết máu trên tay Tần Vô Song, hàm răng trắng noãn cắn lén môi dưới mềm mại, cánh môi vốn mấp đi màu sắc, vào lúc này nhuộm lên vết tích đỏ sẫm.

Mỗi hơi lạnh trên trán khiến thân thể y suy nhược, thân thể run rẩy kỳ thực rất khó dùng sức, thế nhưng Vân Khuynh như trước vẫn kiên trì, nỗ lực kiên trì.

Đau nhức xé rách toàn tâm nện lên ý chí của y, muốn khiến y buông tha...

Song song với thân thể mệt mỏi, đau đớn này dằn vặt tâm Vân Khuynh, khiến tâm y cũng uể oải vạn phần, y rất muốn rất muốn vì Tần Vô Song và hài tử tiếp tục kiên trì...

Thế nhưng...

Tần Vô Phong nhìn chăm chăm vào y thấy sắc mặt y trắng xanh, vẻ mặt liền hoảng hốt, trong lòng không khỏi căng thẳng, cái gì cũng bất chấp, hắn ngồi xổm bên người Tân Vô Song, vươn tay vỗ về khuôn mặt Vân Khuynh: “Vân nhi, tiếp tục kiên trì, chúng ta đều đang đợi ngươi... Người không thể bỏ lại chúng ta...”

Vân Khuynh ý thức có chút không rõ: “Đại ca...”

Tần Vô Song lúc này kinh hoảng không gì sánh được, tâm hắn rối loạn, tình tự của hắn cũng hỗn loạn vạn phần: “Xin lỗi... Xin lỗi Khuynh nhi, ta không nên để ngươi hoài hận tử...”

Thanh âm hắn rất run, mang theo vài phần nghẹn ngào.

“Không...”

Vân Khuynh giống như đột nhiên có khí lực, hơi giãy dụa một chút: “Không, Vô Song... Ta thích hài tử... Cũng yêu Vô Song, muốn có hài tử của Vô Song... Có hài tử ta rất hài lòng...”

Liên Cừ nhìn Vân Khuynh và Tân Vô Song Tân Vô Phong ba người.

Vân Khuynh mặc dù đang nói với bọn hắn, nhưng thật ra là càng ngày càng cố sức.

Biết đâu sớm nên để bọn hắn tiến đến.

Chờ hài tử lại ra thêm một chân một tay, Liên Cừ trong lòng kiên quyết, tiếp tục nỗ lực hắn là có thể thuận lợi đem hài tử làm khổ người khác này sinh hạ.

Vân Khuynh nói, tự nhiên là khiến Tân Vô Song rất cảm động, rất hài lòng, thế nhưng lúc này hắn còn nhiều chính là lo lắng.

Hắn chưa bao giờ biết sinh hài tử là chuyện chấn động lòng người như thế này, chỉ hy vọng Vân Khuynh có thể vì hắn sinh hạ hài tử, dùng sự tồn tại của hài tử để xác định Vân Khuynh là thuộc về hắn.

Nhưng hiện tại hắn mới biết, chuyện này không quan trọng, căn bản một chút cũng không quan trọng, chỉ cần Vân Khuynh sống sót, chỉ cần trong lòng Vân Khuynh có hắn, hắn còn có thỉnh cầu xa với nào nữa đây?

“Khuynh nhi... Ta cũng yêu ngươi, cho dù không vì hài tử, ngươi cũng phải vì ta và đại ca mà sống sót.”

Giờ khắc này, chỉ cần có thể cho Vân Khuynh lực lượng, chỉ cần Vân Khuynh lưu ý, yêu thích, vô luận là thứ gì, vô luận là ai, Tân Vô Song đều nguyện ý tiếp thu.

Chuyện gì, cũng nguyện ý buông.

Tân Vô Song nói khiến Vân Khuynh và Tân Vô Phong đều cảm động không gì sánh được, Vân Khuynh nhắm mắt lại, y biết, y cuối cùng biết, Tân Vô Song đối với y, rốt cuộc sâu đậm đến mức nào.

Hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên lần thứ hai đem ngón tay trắng bêch siết chặt.

“Nhanh... Lập tức là tốt rồi... Vân Khuynh, tốt lắm, ngươi cố lên!”

Liên Cửu nắm lấy thân thể tiểu oa nhi đã lộ ra hơn phân nửa, nỗ lực thuận bụng Vân Khuynh, hắn đầu đầy mồi hôi hột.

Vân Khuynh cũng cảm giác được có một đoàn gì đó kẹt ở dưới, giống như là xé toang cả người y, chém thành hai nửa, đau muốn chết, nhưng hết lần này tới lần khác kẹt ở nơi đó bất động.

Mang theo tín niệm kiên định trong lòng, vào lúc tại thân thể đau nhức sắp không còn tri giác, Vân Khuynh nỗ lực chia lìa ý thức và thân thể, dùng hết khí lực toàn thân nỗ lực sinh tiễn oa nhi kia ra.

Thân thể y dùng hết khí lực, run run, khổ cực thêm một hồi, cuối cùng cũng sinh được hài tử.

Tuy rằng hài tử này là chân ra trước, nhưng tay chân bị kẹt không nghiêm trọng, có Tân Vô Phong và Tân Vô Song cùng ở một bên, trong miệng ngậm miếng sâm, lại được không ngừng đưa vào nội lực, sau một lúc lâu lăn qua lăn lại, hài tử giày vò người khác cùng cũng đi ra.

Nghe thấy tiếng khóc nỉ non của hài tử, Tân Du Hàn và lão quản gia ở ngoài cửa đều thở phào nhẹ nhõm.

Liên Duyệt lập tức từ trong tay Liên Cử đón lấy hài tử lớn bằng hai bàn tay đại nhân, là một nam hài, Liên Duyệt một bên thu gọn cho tiểu oa nhi kia, một bên tràn đầy vui sướng nói với Tân Vô Song: “Tiểu Song, nhi tử của ngươi rốt cục xuất thế...”

Nhưng Tân Vô Song và Tân Vô Phong lúc này đều không thể đem lực chú ý chuyển tới trên người hài tử, cho dù bọn họ hiện tại rất muốn lập tức nhìn hài tử một cái, ôm hài tử một chút. Nhưng là bọn hắn càng muốn ở bên Vân Khuynh.

Vân Khuynh lúc này, mềm nhũn nằm ở trên giường, một bộ hình dạng suy yếu tùy thời đều sắp biến mất, khiến cho bọn họ không dám rời đi nửa khắc.

Liên Cử thở phào nhẹ nhõm: “Mặc dù có chút khó sinh, nhưng cuối cùng đại nhân hài tử đều an toàn...”

“Ô... Bụng... Còn đau...”

Cảm giác đau quặn quen thuộc truyền đến từ bụng dưới, Vân Khuynh trong lòng cả kinh, thanh âm run run nói với Liên Cừ.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người ngạc trừng lớn hai mắt, nhất thời không hiểu y muốn nói gì.

Nhưng thật ra Liên Cừ, lập tức kinh hô một tiếng, ngừng lại công tác thanh lý cho Vân Khuynh, hít sâu một hơi.

Liên Cừ sắc mặt ngưng trọng, nhìn Tần Vô Song và Tần Vô Phong, trịnh trọng nói với Vân Khuynh: “Vân Khuynh... Người hãy nghe ta nói, hài tử của ngươi không chỉ có một, còn có một đứa ở trong bụng ngươi.

Hài tử này đầu đã đi ra một chút, đây là thuận thai, so với lúc trước dễ hơn rất nhiều, ngươi... Dùng sức...”

Nghe thấy Liên Cừ nói còn một đứa, Vân Khuynh trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng là đem tâm nhắc tới cổ họng, hai người đều hoảng hốt, vừa sinh ra một đứa, Vân Khuynh đã thống khổ như thế, thêm một đứa nữa...

Trời ạ!

Tần Vô Song và Tần Vô Phong chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám.

Vì vậy, mấy người lại bắt đầu phẫn đấu.

May là giống như lời Liên Cừ nói, hài tử thứ hai là thuận thai, hơn nữa hài tử này gầy yếu hơn nhiều hài tử trước, hơn nữa đã sinh ra một đứa, hài tử thứ hai hầu như không quá lăn qua lăn lại, rất nhanh liền sinh ra.

Liên Cừ lau mồ hôi trên đầu: “Song bào thai, đại nhân tiểu hài tử đều rất khỏe mạnh, thế nhưng, hài tử thứ hai sinh ra, hình như có chút vấn đề, rất suy yếu.”

Quá trình khó nhất đã đi qua, Liên Cừ mở cửa để lão tổng quản nhanh chóng đem thêm nước nóng lên, nước nóng trong phòng vốn chuẩn trước đã không đủ dùng.

Tần Vô Song giúp Liên Cừ thanh lý thân thể cho Vân Khuynh, Vân Khuynh bởi vì quá mức uể oải, vào lúc hài tử thứ hai vừa xuất thế liền hôn mê ngủ.

Nhất khắc y mê man, Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng suýt nữa bị dọa hôn mê, may là Liên Cừ nói chỉ là mất sức quá suy yếu, không chuyện lớn gì.

Lúc đó bọn họ mới bình tĩnh xuống.

Chờ tất cả thu thập thỏa đáng xong, Tần Vô Song mới hốt hoảng hiểu ra mình phải làm đà.

Từ nay về sau trên vai có thêm một phần trách nhiệm, dưới đáy lòng cũng nhiều thêm một phần lo lắng.

Sau khi đắp chăn ổn thỏa cho Vân Khuynh, Tần Vô Song liền đứng dậy, Liên Duyệt ôm hài tử đứng ở phía sau hắn, thấy hắn đứng dậy, đem hài tử trong lòng giao cho hắn: “Nhìn một cái đi, tiểu Song, đây là đại nhân của ngươi.”

Tần Vô Song đem hài tử ôm ở trong tay, hài tử rất nhẹ rất nhỏ, ấm áp, ôn nhu, nhìn qua cũng rất yếu đuối. Làm da hắn là hồng nhạt khỏe mạnh, nhưng như trước vẫn nhiều nếp nhăn, mặt mày còn chưa căng hết, ngũ quan rất dẹt, trên cái đầu tròn tròn còn có sợi tóc màu nâu thưa thớt.

Một đôi ánh mắt nhỏ bé chỉ lộ một chút khe, viền mắt còn có chút sưng phù.

Tần Vô Song trừng mắt trừng nửa ngày trên tay gì đó, nghĩ hắn hình như càng giống như một con khỉ, mà không phải một người.

“Nương... Ta và Khuynh nhi lớn lên đều là nhân thương chi tư, vì sao tiểu oa nhi này lại xấu như thế...”

Khuôn mặt Liên Duyệt đen sì: “Năm xưa lúc ngươi sinh ra, cũng chẳng đẹp hơn hắn bao nhiêu... Hài tử này khỏe mạnh là tốt, ngươi liền thỏa mãn đi.”

Lúc này, Liên Cừ ôm hài tử còn lại, Tần Vô Song liếc mắt nhìn thấy hài tử trong lòng Liên Cừ, so với hài tử trong lòng Tần Vô Song gầy hơn nhiều.

Hơn nữa hài tử kia, nhìn qua còn xấu hơn hài tử trong tay hắn.

Còn chưa kịp nghĩ tới cái gì, Liên Cừ liền mở miệng nói: “Hài tử này, bẩm sinh không tốt... Trái tim hình như không được đầy đủ, sau đó hắn là sẽ nhiều tai lăm bệnh...

Thế nhưng, hô hấp của hắn vẫn rất yếu ớt, cũng chưa từng đứt đoạn, hắn là một hài tử phúc lớn.”

Liên Duyệt vừa nghe Liên Cừ nói, tâm lại đề lên.

Thực sự là mọi chuyện không như ý, đại nhân không có việc gì tiểu hài tử lại có chuyện.

“Mặt khác hai hài tử này, đều có một cái bớt, lão đại ở vai phải, lão nhị ở vai trái, là cánh hoa hình thoi đỏ sẫm.”

Qua một hồi, Liên Cừ đã đem hai hài tử kiểm tra hoàn tất, đối với trạng huống khỏe mạnh và thân thể đặc thù của bọn họ đều nắm trong tay.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Dự Định Của Ám Dạ

Hài tử trong bụng Vân Khuynh, sau khi lăn qua lăn lại Vân Khuynh cuối cùng bình an xuất thế.

Cùng vào thời khắc hai hài tử được sinh ra, Huyết Trì trong ‘Vô Gian luyện ngực’ sôi trào không ngớt.

Pho tượng tổ tiên bên cạnh Huyết Trì phát sinh tiếng vang ầm ầm, bóng dáng màu tím từ trong mật đạo nhanh chóng trốn đi ra.

Nơi này là phần dưới cùng của ‘Vô Gian luyện ngực’, cũng là nơi bí ẩn nhất trong ‘Vô Gian luyện ngực’.

Thân ảnh màu tím toàn thân bọc trong y bào tím đậm, ngay cả mặt mũi cũng bị che lấp, chỉ có đôi mắt lộ ra dưới vành mũ, lóe lên tia sáng đỏ như máu.

Theo sát phía sau bóng dáng màu tím, là một nam tử hắc bào có trang phục giống hệt.

So với người trước, đôi mắt màu đen của hắc bào nam tử dung nhập trong màu sắc quần áo nhìn càng dọa người.

“Ngươi là nói, huyết đồng hiện thế?

Lần trước ngươi không phải nói dùng người có thân thể thuần âm là có thể chế tạo huyết đồng sao, vì sao hiện tại lại nói có huyết đồng trời sinh?

Hắc bào tể tự Ám Dạ, ngươi rốt cuộc là đang đùa giỡn mánh lới gì?”

Hai người kia chính là ‘vực chủ Vô Gian’ Ngụy Quang Hàn và ‘hắc bào tể tự’ Ám Dạ.

Ám Dạ hơi thở dài một tiếng: “Ta tự nhiên sẽ không lừa ngươi, ta từng đáp ứng hắn phải tận tâm giúp ngươi trợ hắn sống lại, liền nhất định sẽ làm được, chỉ là khi đó ta thật không ngờ huyết đồng sẽ xuất hiện ở đời này.

Dù sao, trước đó, trời giáng huyết đồng, chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Lông mày bao phủ dưới y bào của Ngụy Quang Hàn gạt gạt: “Vậy ý của ngươi là?”

“Đem huyết đồng, cướp về.”

Trong con ngươi màu đen của Ám Dạ vắng lặng một mảnh, hờ hững nói.

Ngụy Quang Hàn hơi cong khóe môi: “Cũng tốt, dù sao vẫn tiện hơn nhiều bắt lấy nữ nhân kia lại lần nữa chế tạo huyết đồng...

Được rồi, Ám Dạ. Ngươi nói, huyết đồng ở nơi nào, còn chuyện ra tay, để ta.”

Ám Dạ hờ hững quay đầu lại nhìn hắn: “Còn nhớ rõ năm ngoái ở Giang thành phuong bắc, lúc chúng ta gặp nhau, niên thiếu kia ở bên cạnh ngươi không?”

Ngụy Quang Hàn hô hấp cứng lại.

Lạc Minh, hắn có thể nào quên, sao có thể quên?

Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn đến yêu dị bao phủ dưới áo choàng tím hơi hơi vặn vẹo, lệ chí nơi khóe mắt dịu dàng muốn ngã.

Nếu không phải nam nhân kia vô cùng cường đại, ‘Vô Gian luyện ngực’ lại có dị biến, hắn đã sớm quay lại đi tìm Lạc Minh.

Thế nhưng, hiện tại không được.

Thân phận hiện tại, võ công hiện tại của hắn, cùng với trách nhiệm hắn gánh trên vai, đều không cho phép hắn đi tìm cái người rõ ràng là Lạc Minh, nhưng hết lần này tới lần khác muôn nói mình là cái gì Vân Khuynh kia.

Một đời này, thân phận của hắn khiến tình cảnh của hắn rất nguy hiểm, hắn không muốn người kia bị liên lụy.

Chí ít, trước khi hắn chấm dứt tất cả công việc ở thế giới này, hắn sẽ không cho phép mình đi quấy rối y.

Trừ phi, lúc này đây, hắn tuyệt đối nắm chặt bảo hộ y an toàn, cho y hạnh phúc.

“Nhớ kỹ.”

Ngụy Quang Hàn bình tĩnh nói, một cỗ tình tự khó hiểu, chẳng lành, khiến hắn bất an nỗi lên trong lòng.

Vì sao hắc bào tể tự Ám Dạ lại đột nhiên nhắc tới Lạc Minh, lẽ nào, huyết đồng có quan hệ gì đó với y?

Ngụy Quang Hàn còn đang suy đoán, hắc bào tể tự liền cho hắn đáp án: “Huyết đồng, chính là hài tử trong bụng niêm thiếp kia.”

“...”

Bàn tay phía dưới y bào tím của Ngụy Quang Hàn, chậm rãi nắm chặt.

“Chúng ta... Vẫn là lần nữa chế tác huyết đồng đi.”

“Không!”

Hắc bào tể tự Ám Dạ cự tuyệt: “Ngụy Quang Hàn, đừng quên ngươi và ta, đã đáp ứng hắn cái gì, chúng ta muốn đánh thức hắn, muốn cho hắn sống lại, nhất định phải hi sinh huyết đồng, huyết đồng chế tạo ra, căn bản không lợi hại bằng huyết đồng trời sinh.”

Hắc bào tể tự Ám Dạ ngoài miệng nói, nhưng trong lòng lại là một mảnh mờ mịt.

Chính hắn cũng không biết hắn nói như vậy rốt cuộc là vì cứu người nọ, hay là vì không cho huyết đồng nguy hại đến thế giới này.

“Ám Dạ.”

Con ngươi đỏ tươi của Ngụy Quang Hàn lưu quang tràn đầy: “Chúng ta không cần huyết đồng quá lợi hại, chỉ cần đủ để cứu hắn là được, chỉ cần cứu sống hắn, lời hứa của chúng ta coi như đã thực hiện.”

“Ngươi...”

Ám dạ trầm tư không được kỳ giải, ý của Ngụy Quang Hàn là, đang che chở huyết đồng kia sao?

Vì sao?

“Huyết đồng trời sinh kia, sẽ mang đến cho thế giới này hủy diệt và chiến tranh, khiến thế giới này rung chuyển bất an, khiến rất nhiều người trôi giạt khắp nơi!”

Ngụy Quang Hàn, bắt được hắn, vừa có thể dễ dàng cứu sống người kia, cũng có thể khiến cho thế giới này hòa bình yên ổn, chúng ta là một công đôi việc.”

Ngụy Quang Hàn lắc lắc y bào túm: “Vậy thì sao?”

Mục đích tìm huyết đồng của chúng ta chỉ là vì cứu sống hắn, cũng không phải vì để cho thế giới này bình an hòa bình gì gì đó.

Huống hồ, không phải còn có chuyển thể linh sao?

Ngươi đi tìm chuyển thể linh đồng, ngăn chặn hắn, không phải là xong sao?”

“Ngụy Quang Hàn, nếu có thể đơn giản tìm được chuyển thể linh đồng, ngươi nghĩ rằng ta sẽ động vào hậu duệ của Tân gia sao?

Ta nói cho ngươi, Ngụy Quang Hàn, ngươi muốn dồn tạo huyết, nhất định phải để nữ tử thuần âm kia vẫn bảo trì tấm thân xử nữ...

Nhưng nữ tử kia, là người của Huỳnh Quang nghiệp chính vương...

Huyết đồng, ngươi không thể chế tạo, ngoại trừ huyết đồng trời sinh, chúng ta không còn phương pháp khác để người nọ sống lại.”

Bước chân Ngụy Quang Hàn dừng lại, quay đầu: “Hắc bào tể tự Ám Dạ?

Ngươi nghĩ rằng Ngụy Quang Hàn ta là ai, dẽ lừa như vậy sao, nữ nhân kia, rõ ràng còn chỉ là vị hôn thê của Hiên Viên Liệt Thiên, ngươi yên tâm, trước khi bọn họ thành thân, ta nhất định sẽ đem nữ nhân kia đưa đến ‘Vô Gian luyện ngục’.”

Nghe vậy thân thể hắc bào tể tự lung lay.

Huyết đồng, huyết đồng... Tìm không được chuyển thể linh đồng, cũng chỉ có thể mượn tay ‘Vô Gian luyện ngục’, hủy đi hắn.

Vô luận như thế nào, hắn nhất định phải làm Ngụy Quang Hàn đồng ý đem huyết đồng kia đưa đến ‘Vô Gian luyện ngục’.

Ngoại trừ chuyển thể linh đồng có thể khắc chế huyết đồng, Huyết Trì của ‘Vô Gian luyện ngực’, là nơi duy nhất có thể phong ấn huyết đồng, thậm chí, nếu người nọ sống lại còn rất có thể sẽ hủy được huyết đồng.

Tìm không được chuyển thể linh đồng, hắn chỉ có thể bức Ngụy Quang Hàn đồng ý đem huyết đồng đến ‘Vô Gian luyện ngực’.

Ngụy Quang Hàn không phải đang có ý muốn dồn tạo huyết đồng sao?

Nếu như hắn để Hiên Viên Liệt Thiên hủy đi tấm thân xử nữ của nữ nhân kia thì sao?

Hắn bào tể tự Âm Dạ sắc mặt âm trầm, đáy lòng hiện lên rập tình tự.

Hắn sau khi quyết định trong lòng mọi việc liền phi thân rời đi.

Ngụy Quang Hàn lập tức chiêu gọi: “Càn Khôn Âm Dương.”

Người ẩn dấu bốn phía bên Huyết Trì lập tức xuất hiện.

Ngụy Quang Hàn nhìn bọn họ, không khỏi nhớ tới thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng của mình, toàn bộ thiệt hại trong tay người Tân gia, hôm nay nhớ tới, hắn vẫn hận đến nỗi nghĩ rằng nghĩ lợi.

Thu lại tâm tư, hắn lập tức phân phó bốn người này, dẫn người đến Giang thành phuơng bắc, bắt nữ tử có tên Liên Phù về, có danh xưng là Bạch Liên thánh nữ kia.

Phân phó xong Ngụy Quang Hàn nhìn Huyết Trì sôi trào, có chút xuất thần.

Lạc Minh, lúc này chúng ta còn có thể gặp lại không?

Một đời này, người có cơ duyên thế nào, vì sao huyết đồng lại là hài tử của người?

Còn có nam nhân kia, Tân Vô Phong, lúc này đây, nhất định phải đòi lại sỉ nhục bại trận lần trước.

...

Tân phủ.

Tuy rằng quá trình có chút gian nan, thế nhưng hai nhi tử của Vân Khuynh, cuối cùng cũng là bình an sinh hạ.

Liên Cử cũng không tiếp tục ngăn cản Tân Vô Song và Tân Vô Phong gặp Vân Khuynh.

Mà Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai người cũng rất ăn ý vào lúc ở bên Vân Khuynh cũng không có biểu hiện bất luận cái gì dị thường.

Hiện tại lực chú ý của bọn họ đều bị Vân Khuynh và hai người tiểu oa nhi hấp dẫn.

Hai người tiểu oa nhi qua hai ngày sau, quả nhiên là đẹp lên không ít.

Lão đại mặt mày có chút thô khốc, da trắng nõn, mũi thẳng, mắt lớn, đôi mắt luôn luôn quay tròn chuyển chuyển, nhìn qua linh động khả ái cực kỳ.

Mà lão nhị, tuy rằng gầy yếu, thế nhưng nhìn qua ngũ quan so với ca ca còn tinh xảo hơn chút, con mắt hắn cũng rất lớn, nhưng luôn luôn ngập nước, mang theo hơi nước, nhìn qua rất văn tĩnh, chọc người trìu mến.

Tân Du Hàn và Liên Duyệt luôn luôn ôm tiểu oa nhi không buông tay, thích muốn chết, Vân Khuynh dù cho còn nằm ở trên giường không dậy nổi, Tân Vô Song và Tân Vô Phong vẫn luôn luôn muốn cùng Tân Du Hàn và Liên Duyệt đoạt lại hai oa oa.

Hiện nay, người Tân phủ chỉ biết bọn họ có tiểu thiếu gia, vẫn rất ít.

Người một nhà ầm ĩ đặt tên cho hai oa oa, nói lên không ít tên nhưng chung quy vẫn nghĩ không tốt, cho nên hai tiểu oa nhi cho tới hôm nay vẫn chưa có tên.

Không còn cách nào khác, Liên Duyệt và Tân Du Hàn không thể làm gì khác hơn là quyết định để trưởng lão ở Cô Sa trấn ra tay, trước khi một đám trưởng lão ra quyết định, tất cả mọi người đều là ca ca đệ đệ xưng hô hai oa oa.

Lúc này Tân Vô Song đang ôm nhị nhi tử của hắn, không ngừng đùa ở trong ngực, không biết vì sao, hắn luôn luôn nghĩ nhị nhi tử con mắt cả ngày hàm chứa hơi nước này rất giống Vân Khuynh, cho nên hắn luôn luôn nhin không được thiêng vị sủng hơn một tí.

Lúc này tiểu gia hỏa như trước rất nhỏ, thân thể mềm mèm, Tân Vô Song mỗi lần ôm lấy hắn, đều giao cả tâm thần tập trung đến mức tận cùng, rất sợ không cẩn thận dùng sức làm hắn bị thương.

Tiểu gia hỏa bẽ ngoài rất giống hắn, rất an tĩnh, chỉ có một ham mê, chính là thích dùng cái miệng không có răng gặm cắn đồ đặc.

Vừa được Tân Vô Song ôm vào trong lòng, hắn liền quo quơ cánh tay nhỏ bé, lung tung bắt lấy sợi tóc thỉnh thoảng rơi xuống từ trên vai Tân Vô Song, trong đôi mắt ngập nước lóe ra tia sánh trong suốt linh động, nắm lấy sợi tóc đưa vào trong cái miệng nhỏ đến không thể tin nổi kia.

Biết từ chi bằng phụ, huống hồ Tân Vô Song mấy ngày nay vẫn luôn ở cùng Vân Khuynh và hai tiểu gia hỏa.

Hắn cẩn thận đem sợi tóc từ trong tay tiểu tử kia lôi đi ra, vào lúc tiểu tử kia chu miệng liền đem ngón trỏ của mình đẩy tới.

Bàn tay nhỏ bé mềm mèm của tiểu gia hỏa lập tức bọc lấy ngón tay hắn, há cái miệng còn không có nửa cái răng gặm lên.

Trong lòng Tần Vô Song dâng lên một trận cảm động.

Tiểu gia hỏa còn không có răng, tuỳ ý đẽ ngón trỏ của mình bị cắn, ngón cái nhẹ nhàng chà lên gò má non nớt không thể tin nổi của tiểu gia hỏa.

Hai hài tử này không giống với hài tử bình thường, sinh ra liền không có mẫu nhũ, chỉ có thể uống một ít sữa bò đến từ Liệt Phong quốc mà Liên Duyệt chuẩn bị từ rất sớm, ngay cả như vậy, hai đứa vẫn rất khỏe mạnh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Ngày Rời Đi

Đối với hai bảo bối nhi tử, Vân Khuynh là thích nhất.

Bởi vì từ dị thể mà đến, vốn là nghĩ cô đơn.

Lúc ở bên Tân Vô Song, bởi vì Tân Vô Phong mà xuất hiện một vết nứt, y liền càng khuyết thiếu một loại cảm giác thuộc về, nhưng hai nhi tử này sinh ra, lại cải biến loại tình huống này.

Hai tiểu sinh mệnh vừa mới giáng sinh này, cho y một phần cảm giác thuộc về.

Từ hiện nay đến xem, bất luận là trên huyết thống hay là trên là linh hồn chỉ có hai hài tử này, mới là thân thiết với y nhất.

Trong mấy ngày này, tên của hai bảo bối cũng đã sơ bộ được xác định.

Tần Kính Huyền, Tần Kính.

Thế nhưng trước khi đến lễ đầy tháng, tên của hai đứa không được chính thức xưng hô, bởi vậy mọi người lại vì hai đứa lấy nhũ danh, phân biệt gọi hai đứa —

Đại Bảo, tiểu Bảo.

Tần phủ hiện tại rất náo nhiệt, đám lão nhân của Cô Sa trấn trên cơ bản đều đã tới.

Liên Cù còn đang chăm sóc Vân Khuynh vừa sinh xong hài tử chưa rời đi, về phần muội muội Liên Cù, Liên Phù, còn lại là vào năm trước đã bị

nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên nửa cứng nửa mềm mang trở lại kinh thành ăn mừng năm mới.

Sáng nay, Vân Khuynh tỉnh lại, bên người còn không có ai chăm sóc, thấy không có người trông giữ, y liền đứng dậy mặc quần áo xuống giường.

Thân thể y trên cơ bản đã khôi phục lại, thế nhưng lúc bước đi, còn có chút mơ hồ đau đớn.

Y chậm rãi dời bước đi đến bên giường nhỏ đặt tiểu oa nhi, có lẽ là vì mới sáng sớm, hai tiểu gia hỏa cũng chưa tỉnh lại.

Hai đứa nhìn qua đều ngủ rất trầm, Vân Khuynh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của chúng, không tự chủ được vung lên khói môi mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tràn đầy ôn nhu sảng nghịch.

Y cong xuống thắt lưng, vươn ngón tay thon dài hoàn mỹ, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt của một trong hai nhi tử.

Cảm giác dưới tay rất nhẵn nhụi, rất non mềm.

Hài tử bị y chạm vào, dưỡng như có trực giác rất nhạy, Vân Khuynh vừa đụng tới hắn, hắn liền bỗng nhiên mở một đôi mắt tròn sáng.

Con mắt thật to, cho dù vào loại thời gian này cũng có vẻ có chút thâm thúy, tròng mắt rất đen, mí mắt thật nhỏ chớp chớp, một đôi mắt to chăm chú nhìn thẳng vào Vân Khuynh không tha.

Ngón tay Vân Khuynh trượt lên gó má hắn một chút: “Đại Bảo? Là ba ba khiến ngươi tỉnh sao?”

Thanh âm Vân Khuynh rất thấp, mang theo vài phần ý cười, hàm chứa sảng nghịch nồng đậm.

Y ngẩng đầu nhìn bốn phía, mấy ngày nay y ở trên giường, không đoạt được với những người đó, chỉ được ôm hai oa oa hai ba lần, hiện tại xem bốn bề vắng lặng, y liền vươn tay, đem oa oa bị y làm tỉnh ôm vào trong lòng.

Hài tử trong lòng mềm mại, chặt chẽ dán lên ngực y, cảm giác mềm mại này dường như truyền tới đáy lòng.

“Ha hả... Bảo bảo...”

Mà phần mềm mại này, dường như cũng khiến Vân Khuynh yếu đuối hơn.

“Hài tử đáng yêu như thế... Ta sao có thể nhẫn tâm buông tay, nhẫn tâm rời đi...”

Thì thào tự nói, trong đầu y hiện lên nước mắt của Tân Vô Song và lời nói của hắn vào ngày sinh hạ hai nhi tử này.

Tân Vô Song tuy rằng thường ngày nhìn qua ôn hòa như ngọc, thế nhưng đáy lòng hắn vẫn rất kiêu ngạo, một người kiêu ngạo mà kiên cường như vậy, dĩ nhiên khóc...

Tân Vô Song như vậy khiến y ngoài cảm động ra còn càng thêm tự trách, cho nên y vẫn lựa chọn rời đi như trước.

Thế nhưng, hai hài tử này...

Y bỏ xuống được sao?

Y thực sự có thể để bọn chúng ở lại Tân gia, sau đó rời đi một mình, có thể trọng kiếp này cũng không gặp lại sao?

Chỉ cần vừa nghĩ như thế. Vân Khuynh liền cảm thấy tâm của mình níu lại với nhau...

Nhìn chăm chú vào hài tử trong lòng, trên khuôn mặt y chật rã nhuộm lên đau thương nhàn nhạt, thân thể đơn bạc nhìn vào trong mắt người khác cũng càng trở nên gầy gò.

Ở trong mắt người đứng cạnh cửa cũng vậy.

Đáy mắt người cạnh cửa hiện lên một tia sáng, hẵn thu lại phức tạp tâm tình trên nét mặt, thay bằng vẻ mặt mỉm cười: “Khuynh nhi.”

Bàn tay Vân Khuynh run lên, quay đầu lại, trông thấy Tân Vô Song vẻ mặt ôn hòa cười cười.

“Vô Song, ta...”

Nghĩ lại tự mình không nghe mọi người nói phải nghỉ ngơi nhiều, một mình xuống giường, Vân Khuynh không khỏi có chút chột dạ, đôi mắt nhìn Tân Vô Song càng trở nên tối tăm, y không tự chủ được dời đi đôi mắt.

Tân Vô Song thấy y như vậy, đáy mắt không khỏi chật rã nảy lên vài tia ấm áp và ý cười, nhấc chân đi về phía Vân Khuynh.

Hắn vươn tay ôm lấy hài tử trong lòng Vân Khuynh: “Sao lại xuống giường, biểu ca cho phép sao?”

Sắc mặt Vân Khuynh trắng đi, lắc đầu, thành thật nói: “Không có... Ta chỉ là nǚm quá lâu... Có chút khó chịu.”

Tân Vô Song nhíu mày, một bên chơi đùa với tiểu oa nhi không phải rất ngoan ở trong lòng, một bên đánh giá Vân Khuynh: “Như vậy thân thể ngươi đã tốt chưa, không có vấn đề gì chứ?”

Vân Khuynh đỏ mắt trông mong nhìn một đôi tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn của tiểu oa nhi vẫy đi vẫy lại, cái miệng nhỏ nhắn non hồng chu lèn, y rất muốn đoạt về tiểu oa nhi, thế nhưng lúc này lại chột dạ lợi hại.

“... Hắn là... Được rồi...”

Cảm nhận được hơi hơi đau đớn, Vân Khuynh chần chờ mở miệng.

“Hắn là sao... Đó chính là không được rồi...”

Khuôn mặt ôn nhuật như ngọc của Tân Vô Song trầm xuõng, cẩn thận đem tiểu oa nhi đặt xuõng giường, cười như không cười nhìn Vân Khuynh: “Khuynh nhi, ngoan, lên giường nghỉ ngơi đi, chờ đến khi nào ngươi đem hắn là biến thành khăng định liền xuõng giường sau.”

Vân Khuynh không muốn quay về giường, vừa nâng mi muốn phản bác vài câu, liền thấy mặt mà Tân Vô Song nhìn như ôn hòa nhưng lại hàm chứa vài tia sắc bén.

Trong lòng run lên, y liền ngoan ngoãn nghe theo Tân Vô Song.

Một lần nữa nằm về trên giường, Vân Khuynh mới phát hiện Tân Vô Song dường như thay đổi...

Hoặc là chính y thay đổi?

Vì sao hiện tại nhìn Tân Vô Song mỉm cười, y lại nghĩ nó mang theo hàm nghĩa khác, cười như không cười hàm chứa uy nghiêm, y dĩ nhiên... Không dám phản bác lời của hắn?

Vì sao?

Lẽ nào là vì Vô Song làm đà đà của hai oa oa, cho nên càng thêm có quyết đoán, thế nhưng y cũng làm ba ba của hai oa oa, cũng không thấy tăng uy nghiêm gì đó... Hình như còn trở nên có chút nhát gan?

Lúc này, Tân Vô Song ngồi ở bên giường, ôn hòa nói với Vân Khuynh: “Một hồi biểu ca tới kêu hắn bắt mạch cho ngươi, nếu như có thể, ngươi liền xuõng giường.”

Vân Khuynh gật đầu.

Tần Vô Song nhìn y nói: “Lúc trước để tránh tai mắng của người khác, Khuynh nhi đưa đến ‘Vô’ viện, hiện tại đại Bảo và tiểu Bảo đều đã sinh ra, nếu như Khuynh nhi có thể xuống giường, chúng ta liền dọn về ‘Phù phong các’.”

Vân Khuynh giật mình, trên khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, gật đầu nói: “Được.”

Tần Vô Song lắc đầu nhìn y thấp thỏm, sợ y ngồi khó chịu, lại giúp y độn thêm đệm mềm ở phía sau.

“Đại Bảo và tiểu Bảo cũng sắp đầy tháng, chúng ta phải bắt tay vào làm chuẩn bị tiệc đầy tháng cho hai đứa...”

Vân Khuynh như trước là yên lặng gật đầu.

Khi còn bé y cũng chỉ ở trong Thiên viện với nương y, cũng không làm qua cái gì tiệc đầy tháng, cũng chưa từng có trǎo chu...

Nhớ tới chuyện cũ, Vân Khuynh không khỏi thở dài một tiếng.

Tần Vô Song nhìn vẻ mặt có chút bi thương của y, không khỏi vươn tay ôm lấy vai y: “Khuynh nhi, đại ca hắn...”

Tần Vô Song đắn đo mở miệng.

Ngày ấy Vân Khuynh sinh đại Bảo tiểu Bảo, thực sự là dọa sơ hắn.

Lúc ấy hắn biết, chỉ cần Vân Khuynh sống tốt, luôn luôn ở bên hắn mới là quan trọng nhất.

Nếu như, Vân Khuynh và Tần Vô Phong, có thể cho hắn một lời giải thích hợp lý, có thể chứng minh bọn họ thực sự không phải phản bội...

Nếu như Vân Khuynh thực sự yêu Tân Vô Phong...

Bàn tay ôm vai Vân Khuynh của Tân Vô Song siết chặt, đáy lòng cay đắng cực kỳ, hắn... Vân khó có thể buông tay...

Vân, khó có thể coi như không có việc gì mà thỏa hiệp.

Hắn không qua được cửa tình đỗi với Vân Khuynh, cũng không qua được tâm của mình.

Hắn rất khó chịu, cho dù biết cái gì là quan trọng nhất, hắn cũng không thể lựa chọn thứ hắn muốn...

“Vô Song!!!”

Nghe thấy Tân Vô Song nhắc tới Tân Vô Phong, Vân Khuynh có chút kinh hoảng, sợ hòa bình giả tạo ba người bọn họ duy trì trong mấy ngày nay, sẽ vỡ tan.

Y mong muốn trước khi y đi, còn có thể ở chung thật tốt với Tân Vô Song, Tân Vô Phong hai người.

Trước khi sinh hài tử, hai người thay phiên chăm sóc y không cần phải nói, sau khi sinh xong hài tử, hai người tuy rằng thường thường hay đến thăm y, thế nhưng, hai người lại như đã giao ước săn, rất có ăn ý không hề chạm mặt.

Vân Khuynh lớn tiếng cắt đứt Tân Vô Song, vào lúc nói chuyện cũng không kìm được nắm chặt quần áo trước ngực Tân Vô Song, chờ tới khi y nhận thấy mình quá kích động, lập tức trầm tĩnh lại, miễn cưỡng cười cười.

“Tam đệ đâu, ta nhiều ngày đã không nhìn thấy hắn?”

Trong lòng có chút loạn, Vân Khuynh lung tung hỏi.

Thấy y không muốn nói, Tân Vô Song cũng không muốn ép y, liếc mắt nhìn y: “Vô Hẹ hẵn ra ngoài...”

Vân Khuynh nhắm mắt lại, quả thực là không có tâm tình xen vào việc khác, hài tử đã sinh hạ, nhưng y lại càng ngày càng sâu sắc không muốn xa rời nơi đây, xem ra, y vẫn là đi sớm một chút mới tốt.

Không bằng vào ngày tham gia lễ đầy tháng của đại Bảo và tiểu Bảo.

Khi đó thân thể y cũng tốt hơn nhiều, ngày đó cũng có thể sẽ rất náo nhiệt, càng là náo nhiệt, càng có ít người chú ý đến y, mọi người cũng càng khó phát hiện hành tung của y...

Đến lúc đó, liền rời đi đi!!!

Dưới đáy lòng Vân Khuynh đã không muốn nghĩ về Tân Vô Song và Tân Vô Phong.

Đối với hai người này, tâm tư của y thật là phức tạp đến mức tận cùng, ngay cả chính y cũng không rõ tâm của mình, ngay cả chính y cũng không biết mình rốt cuộc muốn có kết quả như thế nào, vậy cần gì phải lưu lại khiến mọi người thống khổ...

Rời đi là trốn tránh, trốn tránh, là biểu hiện của yếu mềm.

Nhưng, y hiện tại, không thể gánh vác hai phần tình này, cũng không thể bình yên tiếp thu, y lưu lại, vẫn luôn dây dưa với Tân Vô Song Tân Vô Phong, sẽ chỉ làm ba người càng ngày càng loạn, sau đó hài tử lớn lên cũng không dễ ăn nói.

Cho nên trốn tránh cũng tốt, mềm yếu cũng được, đau lòng cũng chẳng sao, hối hận cũng không hề gì, y đều phải rời đi.

Nơi này có quá nhiều ký ức, y không buông được quá nhiều thứ, trong đó đại Bảo tiểu Bảo là khiến y khó buông nhất...

Thế nhưng, y đành có lỗi với chúng, vì Tân Vô Song và Tân Vô Phong, vì Tân gia, cũng vì đại Bảo tiểu Bảo sau khi lớn lên không cần khó xử bởi quan hệ giữa các trưởng bối của bọn họ.

Trong lòng đã quyết định, nhưng Vân Khuynh vẫn nhịn không được mâu thuẫn nghi vấn dưới đáy lòng...

Y cứ như vậy rời đi, đem toàn bộ vấn đề và bi thương lưu cho Tân Vô Song và Tân Vô Phong, còn lưu lại hai oa nhi mới sinh ra chưa được bao lâu.

Vân Khuynh a Vân Khuynh... Chẳng lẽ ngươi trời sinh là một người bạc tình?

Vân Khuynh trào phúng chính mình, nửa bi thương nửa giải thoát quyết định rời đi vào tiệc đầy tháng của đại Bảo và tiểu Bảo.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Huỳnh Quang Hoàng Đế

<tbody> Huỳnh Quang, kinh thành, hoàng cung, Chiêu Minh điện.

Ban đêm, ánh trăng lờ mờ chiếu xuống mặt đất có chút dọa người.

Bầu không khí trong cung cũng không phải tốt, bệnh của hoàng đế lúc tốt lúc xấu, nhân tâm toàn bộ triều đình bị hung hăng treo cao, khó có thể rơi xuống đất...

Bọn họ hoặc là lo lắng bệnh của hoàng đế, hoặc là đang ưu sầu mình nên đứng phía sau vị hoàng tử nào.

Huỳnh Quang nghiệp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên, là bào đệ nhỏ nhất của đương kim thánh thượng, nắm trong tay hơn nửa binh quyền, có thể nói là quyền khuynh vua dân.

Nhưng khó có được là hắn không có bất cứ ý nghĩ gì với ngôi vị hoàng đế, bởi vậy hắn hiện tại là người được thánh thượng tín nhiệm sủng ái nhất, so với nhi tử của mình còn sủng ái hơn.

Vạt áo đen huyền của Hiên Viên Liệt Thiên lay động theo bước đi của hắn, pháp pháp phồng phồng, phiêu dật vô song, ở trong đêm đen nhìn qua có vài phần tịch mịch.

“Vương gia.”

Vừa nhìn thấy Hiên Viên Liệt Thiên, đệ nhất tâm phúc canh giữ ở trong Chiêu Minh điện của đương kim hoàng đế, đại nội tổng quản Lý Đức Hải

liền lập tức đón hắn đi vào: “Thánh thượng vừa rồi còn đang nhắc tới ngài, sợ vương gia bị cái gì trì hoãn.”

Lý Đức Hải dẫn Hiên Viên Liệt Thiên đi vào nội thất.

Đương kim hoàng đế kỳ thực cũng không phải quá già nua, mới gần tới năm mươi, sợi tóc trên đầu màu đen vẫn chiếm đa số, bởi vì sống an nhàn sung sướng và bảo dưỡng rất tốt, trên khuôn mặt hắn cũng nhìn không ra một tia nếp nhăn, chỉ là sắc mặt tái nhợt mang theo vài phần bệnh trạng.

Lúc này hắn tựa trên long sàng, giống như một thư sinh gầy yếu, nhưng chính là một người như thế, vào lúc còn trẻ, cùng với gia gia hắn và tổ tiên Tân gia, gây dựng nền móng giang sơn hôm nay.

Khi đó hắn chỉ mới mười hai mươi ba tuổi, tuổi tác còn nhỏ, nhưng đã dũng mãnh thiện chiến, kế thừa phụ mẫu dũng cảm xông pha nơi sa trường, sau khi cùng lão nhân có được giang sơn sau liền trực tiếp được lập làm thái tử.

Thẳng đến khi tiên đế tạ thế, sau khi hắn đăng cơ chăm lo việc nước, vì dân suy nghĩ, cùng với Tân gia, dùng chưa đến mươi năm thời gian, để quốc gia chiến loạn lúc trước khôi phục một mảnh yên ổn.

Hiện nay Huỳnh Quang đã ổn định đứng đầu tứ đại quốc gia, dưới sự dẫn dắt của hắn trở nên cực kỳ hưng thịnh, không nghĩ tới, tới tuổi về già đột nhiên lại bệnh nặng quấn thân.

“Thiên nhi...”

Hoàng đế Huỳnh Quang nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, trông thấy Hiên Viên Liệt Thiên, vẻ mặt buông lỏng mở miệng kêu lên.

Tựa ở trên giường, trên người hoàng đế Huỳnh Quang trong tay cầm lấy một quyển sách, có một cỗ khí tức nho nhã.

Hắn cả đời này, có thể nói là chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì sai, nửa cuộc đời trước ở chiến trường, tuổi già ở triều đình, đã từng là tướng quân dũng mãnh thiện chiến, hôm nay là một minh quân nhân hậu nghiêm túc.

Bởi vì hắn và Hiên Viêt Thiên tuổi tác cách nhau quá xa, hắn vẫn luôn thích đem Hiên Viêt Thiên đặt ở vị trí ngang với hài tử của mình mà đối đãi.

Đối với hoàng đế ca ca một tay nuôi lớn mình này, Hiên Viêt Thiên là tương đương ngưỡng mộ và bội phục.

“Nhị ca.”

Hiên Viêt Thiên sải mẩy bước lớn, đi tới bên giường, nửa ngồi xổm xuống, đánh giá vị hoàng đế Huỳnh Quang.

Hoàng đế Huỳnh Quang tướng mạo nhã nhặn, ôn văn nho nhã, chỉ có sắc bén trong mắt khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, mới là kiêu ngạo và tôn quý bẽ nghẽ thiêng hạ thuộc về vương giả.

“Sắc mặt của ngài rất tái nhợt, là đát cung nhân ngu xuẩn không hẫu hạ tốt???”

Tuy rằng hắn không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế, không thích tiến cung, nhưng Hiên Viêt Thiên vẫn rất lo lắng thân thể của hoàng đế.

Huỳnh Quang hoàng đế vỗ vỗ tay hắn: “Ngồi xuống, thân thể trãm bởi vì nhiều năm trước bị thương nhiều, đến hiện tại, toàn bộ bệnh tật đều phát ra, liên miên không dứt, thế nhưng cũng may không có chuyển biến xấu.”

Hiên Viên Liệt Thiên lúc này từ lâu đã thu liễm khí phách bên ngoài của mình, thuận theo gật đầu: “Nhị ca đêm khuya triệu ta tới đây, là vì chuyện gì???”

Đôi mắt lợi hại của Huỳnh Quang hoàng đế lóe lóe, đôi mắt đen kịt có vẻ càng thêm sâu thẳm, hắn mở mở miệng, vừa định nói chuyện, lại bắt đầu kịch liệt ho khan.

Huỳnh Quang hoàng đế nắm tay thành đấm, đặt ở bên môi ho khan không ngớt.

Lý Đức Hải đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng ho khan của hắn mà đầy mặt lo lắng, bất chấp mệnh lệnh, trực tiếp tiến nhập trong phòng, đưa lên khăn tay cho Huỳnh Quang hoàng đế: “Thánh thượng, thân thể ngài không được tốt lắm, không bằng nghỉ ngơi trước đi???”

Mạo hiểm đại bất kính, Lý Đức Hải mở miệng nói.

Huỳnh Quang hoàng đế ho khan rốt cục cũng ngừng lại, hắn xoa xoa môi, đem khăn tay nắm trong lòng bàn tay lắc đầu.

“Đức Hải, ngươi lui ra đi.”

Trên khuôn mặt tái nhợt nhã của hắn bởi vì vừa rồi ho khan mà nhuộm lên vài phần uể oải.

Chờ sau khi Lý Đức Hải ra ngoài, hắn hơi hơi nhắm mắt, đem toàn bộ uể oải của mình hiện ra trước mặt Hiên Viên Liệt Thiên: “Vị trí này, trẫm đã sớm chán... Thiên nhi ngươi lại không chịu nhận...

Một đám hài tử kia, lão nhị có tâm trung nghĩa, nhưng dẽ xung động.

Lão tam lại khiến người ta nhìn không ra bất cứ khuyết điểm nhỏ nhặt nào, nhưng dã tâm quá lớn, Huỳnh Quang ở trong tay hắn sợ là an ổn

không được...

Lão tử, còn lại là quá độc ác, những năm gần đây, không chỉ dựa hơi triều thần, còn nhiều lần ra tay với tiểu ngũ... Ngôi vị hoàng đế nếu là cho hắn, sợ rằng Huỳnh Quang ta sẽ tuyệt hậu...

Về phần tiểu ngũ... Tiểu ngũ tuy rằng quý vi thái tử, nhưng là có chút mềm yếu, không chịu nổi gánh nặng quá lớn, hắn nếu đăng cơ, tối đa cũng chỉ có thể bảo vệ quốc gia, mà khó có thể đẩy nó lên đỉnh núi mới...

Còn lão bát... Xuất thân thấp kém, năng lực bình thường, khó làm kẻ dưới phục tùng..."

Huỳnh Quang hoàng đế nói, sắc mặt càng trở nên xấu xí.

Nhi tử của hắn, đều không thể coi là không ưu tú, thế nhưng đều không thích hợp.

Dưới đáy lòng Hiên Viêt Thiên hơi kinh ngạc một chút, đương kim hoàng đế triệu hắn đến, thực là thương lượng chọn người làm hoàng đế tương lai sao???

Hiên Viêt Thiên giơ giơ lên mi: "Nhị ca ngài... Lẽ nào muốn nhường ngôi???"

Huỳnh Quang hoàng đế lắc đầu: "Nhường ngôi thì chưa, thế nhưng đối với việc trong triều, thân thể trãm đích xác ăn không tiêu, lòng có dư mà lực không đủ."

Hiên Viêt Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt không giấu đi uể oải của Huỳnh Quang hoàng đế, vì ca ca này đau lòng một trận xong mở miệng nói: "Bình thường lập thái tử, đều là lập lớn không lập nhỏ, đại hoàng tử niêm thiếp rời nhà, ngũ hoàng tử tự băng mẫu quý ngồi lên thái tử vị, nhị tam tứ hoàng tử lại không phục..."

Thế nhưng thần đệ xem ra, nhị hoàng tử và tam hoàng tử đều đối với ngũ hoàng tử vô cùng tốt, nếu ngũ hoàng tử đăng cơ, để nhị tam hoàng tử đến giúp đỡ cũng không tệ.”

Huỳnh Quang hoàng đế gật đầu: “Là không tệ, chỉ là, Thiên nhi, dã tâm của lão tam, đã không phải ngày một ngày hai, từ xưa có bao nhiêu người vì vị trí này mà tranh nhau đấu roi máu chảy, không chừng lão tam sẽ vì vị trí này, mà hi sinh lão ngũ...”

Huỳnh Quang hoàng đế nói đến thương cảm.

Năm xưa trước khi hắn làm hoàng đế, ca ca đệ đệ của hắn đối đãi hắn như thế nào, hắn vẫn nhớ rất kỹ.

Quyền lợi mê hoặc có thể che mất lương tâm của bất cứ kẻ nào.

Hiên Viên Liệt Thiên im lặng một chút, trong lòng suy nghĩ kỹ càng.

“Như vậy, nhị ca, người trực tiếp đem ngôi vị hoàng đế cho lão tam, biết đâu bởi vì có lão ngũ, lão tam sẽ thu liễm.”

Huỳnh Quang hoàng đế ngơ ngác, lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trước kia... Lão đại vẫn thao vũ lược, mọi thứ đều tốt... Cũng là trẫm tự mình dạy dỗ từ nhỏ... Đáng tiếc...”

Trên khuôn mặt Huỳnh Quang hoàng đế dâng lên một cỗ bi thương.

Trong toàn bộ nhi tử, hắn yêu thương nhất chính là đại hoàng tử, thế nhưng người hận hắn nhất, hết lần này tới lần khác lại chính là hài tử tự tay hắn giáo dục.

Biết hắn nhớ tới chuyện cũ, sắc mặt Hiên Viên Liệt Thiên cũng khẽ động: “Đúng vậy... Nhị ca, nếu không, chúng ta triệu hắn trở về đi, hiện nay xem ra, hắn là thích hợp với vị trí này nhất...”

Ngón tay hoàng đế Huỳnh Quang run rẩy: “Thế nhưng... Hắn nguyện ý
trở về sao... Hắn còn nguyện ý nhận thức phụ thân là trãm này sao???”

Nói rồi tình tự của hắn kích động lên, ho khan không ngớt, hắn lập tức
đem khăn nǎm trong tay che miệng lại.

Lúc này Hiên Viên Liệt Thiên thấy rõ, trên chiếc khăn trắng noãn đã
nhuộm lên một chút vệt đỏ.

“Nhị ca!!!”

Hiên Viên Liệt Thiên kinh hô một tiếng, thăng đứng dậy, vỗ vai Huỳnh
Quang hoàng đế, đoạt lấy khăn tay trong tay hắn, mở ra, mặt trên chiếc
khăn đã nhiễm rất nhiều vết máu.

“Nhị ca... Người... Người...”

Hiên Viên Liệt Thiên luôn luôn kiên cường, luôn luôn khí phách, thậm
chí chỉ có một chút nhân tính cũng đột nhiên sợ hãi, thân thể hắn run lên.

Toàn bộ Huỳnh Quang hoàng thất, hắn chỉ thân cận với nhị ca hắn là
đương kim hoàng đế này, chỉ coi mình hắn là thân nhân, nếu nhị ca đi rồi,
hắn liền không có người thân.

Huỳnh Quang hoàng đế nỗ lực ngừng ho khan, thở hổn hển, vươn tay
xoá đầu Hiên Viên Liệt Thiên: “Thiên nhi, trãm... Ta không sao...”

Nói xong hắn thở dài một tiếng: “Trãm cả đời này, có lỗi nhất, chính là
lão đại, tiểu thất, và...”

Nói, thanh âm của vị đế vương này dĩ nhiên có chút nghẹn ngào...

Trên khuôn mặt nho nhã nhã nhặn mang theo thống khổ và hối hận sâu
sắc.

”Nhị ca... Người kia đã qua đời, chuyện quá khứ, để nó qua đi đi, người phải nhìn về phía trước.”

Huỳnh Quang hoàng đế nghe xong thân thẽ ngay ngắn, yếu đuối uể oải trước đó nhanh chóng giấu đi, trong mắt hắt lóe ra tia sáng sắc bén mà khẩn thiết: “Lý Đức Hải!!!”

Huỳnh Quang hoàng đế đột nhiên vung lên thanh âm dọa tới Hiên Viên Liệt Thiên.

Chờ sau khi Lý Đức Hải tiến đến, Huỳnh Quang hoàng đế mới nói: “Vì trẫm nghĩ chỉ, trẫm bệnh nặng quấn thân, quốc sự tạm giao cho nhiếp chính vương chủ trì, mặt khác, hạ lệnh triệu hồi đại hoàng tử của chúng ta, Hiên Viên Bất Kinh!” </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Vân Khuynh Rời Đì

Lễ đầy tháng của Đại Bảo và tiểu Bảo, cũng không mời quá nhiều người.

Đều là người của Tân gia, còn có các trưởng lão của Cô Sa trấn.

Các trưởng lão đối với một đôi tiểu oa nhi nhỏ nhất hiện nay của Tân gia, đều phi thường yêu thích, tranh nhau đòi thu làm đồ đệ hoặc là nhận làm tiểu kiền tôn.

Đối với chuyện nhận làm tiểu kiền tôn, Liên Duyệt và Tân Du Hàn tự nhiên sẽ không phản đối, thế nhưng sư phụ của hai oa oa xác thực phải chọn kỹ.

Hơn nữa, còn phải đợi đại Bảo tiểu Bảo đến một tuổi làm lễ tráo chu xong mới có thể quyết định rõ cuộc nên chọn kiểu sư phụ nào cho bọn hắn.

Lễ đầy tháng, là một nghi thức chính thức lấy tên.

Người xưa nói: “Danh dĩ chính thể”, danh là dùng để làm ký hiệu, tỏ rõ danh phận, cực kỳ quan trọng.

Cho nên lễ đầy tháng, là quyết không thể bỏ qua.

Người Tân gia luôn luôn ngạo nghẽ, ngoại trừ tổ tiên trưởng bối ra thì không quỳ trời không quỳ đất, cho nên quy trình ở trong ý thức đều lược đi không ít trình tự.

Lúc Tân Du Hàn rửa tay dâng hương hành lễ với tổ tiên, Tân Vô Song ôm đại Bảo, Vân Khuynh ôm tiểu Bảo, chậm rãi đi ra, lúc này các trưởng lão thường ngày cực kỳ hoạt bát đều đứng trang nghiêm nghênh tiếp.

Mặc dù có chút không hợp cấp bậc lẽ nghĩa, thế nhưng hai người oa oa, Vân Khuynh một mình ôm thực sự là vất vả.

Đám lão đầu này là lần đầu tiên nhìn thấy Vân Khuynh, chỉ cảm thấy Vân Khuynh ăn mặc một thân trưởng bào màu trắng bạc, thân hình nhỏ bé, mặt mày như tranh, ôn nhuận như ngọc, cửa tay áo và cổ áo đều mang theo lông tơ nhung nhìn qua rất giống một cô nương thanh tú...

Không, hoặc là nói, ngay cả cô nương cũng không đẹp như thế.

Thế nhưng, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng Tân Du Hàn và Liên Duyệt kiên quyết nói hai oa oa này là xuất từ y.

Nếu vẫn đề con nối dòng đã được giải quyết, đám lão đầu này đương nhiên sẽ không lưu ý giới tính của y.

Sau khi nhìn thấy Vân Khuynh, đám lão bà lão đầu này, dưới đáy lòng thậm chí còn nghĩ thân thể Vân Khuynh quá gầy yếu, đều hạ quyết tâm sau đó có cơ hội phải chăm sóc y thật tốt...

Để y sinh thêm cho Tân gia mấy oa oa đáng yêu.

Sau đó Tân Vô Song đọc tên của đại Bảo tiểu Bảo, Tân Kính Huyền, Tân Kính Quân.

Hôm nay tâm tình mọi người đều là vạn lý trời quang phi thường vui mừng, chỉ có Vân Khuynh một mình lộ vẻ cười yếu ớt, mặt mày có chút u buồn.

Tâm tình Tân Vô Song hắn là tốt nhất, hai oa oa này, tuy rằng đều rất nhỏ, nhưng lại khiến hắn yêu thích kiêu ngạo đến cực điểm.

Hắn ôm tiểu oa nhi đi tới đám trưởng lão nhất nhì vì đại Bảo trong tay nhận thức từng người.

Lúc này Vân Khuynh còn lại là nhìn bóng dáng Tân Vô Song bị đàn người bao phủ, đem tiểu bảo bảo trong lòng đưa cho Liên Duyệt, ánh mắt y ưu thương lướt qua Liên Duyệt đã có tôn tử, nhưng như trước mỹ lệ không hiện lão, trong ánh mắt mang theo một tia hâm mộ và lưu luyến.

“Nương... Tỷ, ngày hôm nay đứng lâu, thân thể ta có chút không khỏe, muốn đi về nghỉ ngơi một chút, tiểu Bảo đành nhờ ngươi.”

Còn sợ Liên Duyệt nhìn thấu tâm tư của mình, Vân Khuynh không dám nhìn lâu, chỉ phải buông xuống đôi mắt nhìn tiểu oa nhi quơ quơ bàn tay nhỏ trắng noãn, nhếch miệng cười với y.

Sau đó, Vân Khuynh lại quay đầu nhìn về phía đoàn người, không biết đại Bảo trong tay Tân Vô Song lúc này bị người vây quanh có dáng dấp như thế nào.

Liên Duyệt nhìn Vân Khuynh mắt hồn mất vía, không khỏi hơi hơi trầm tư, đáy mắt hiện lên một tia sáng.

Nàng gật đầu: “Thân thể quan trọng, tiểu Khuynh đi trước nghỉ ngơi đi, ở đây giao cho ta là được.”

Vân Khuynh lưu luyến tạm biệt Liên Duyệt rời đi.

Sau khi bóng dáng Vân Khuynh biến mất, Liên Duyệt lập tức đem tiểu oa nhi đưa cho Tân Du Hàn, đi tới hậu đường giường giọng nói: “Long Liêm.”

Long Liêm gần đây trên cơ bản vẫn làm ám vệ tư nhân cho Vân Khuynh lập tức xuất hiện.

Một thân áo đỏ, lạnh lùng mà diễm lệ: “Phu nhân?”

“Tiểu Khuynh sợ là muốn rời khỏi Tân gia...

Long Liêm, trong lục đại ảnh vệ, ta đối với ngươi là quen thuộc nhất, thân cận nhất, tiểu anh nhi năm xưa nhặt được bên bờ sông, hôm nay đã lớn như vậy, còn đẹp như thế.

Ta biết trong sáu đại ảnh vệ Tân gia, trừ ngươi và Long Khiêm ra, bọn họ đều đã có người mình nhận định.

Nếu ở Tân gia tìm không được ngươi muôn ở bên suốt đời, như vậy ngươi liền ra ngoài tìm đi...

Chút nữa thông tri cho Long Khiêm, ngươi và Long Khiêm hai người, đều phải theo tiểu Khuynh rời đi.

Sau khi rời đi Tân phủ, các ngươi phải bảo vệ tiểu Khuynh, chăm sóc tiểu Khuynh không cho bất cứ kẻ nào làm khó y...

Nói chung, trước khi quay về Tân gia, tiểu Khuynh chính là chủ tử của các ngươi, bất luận là yêu cầu dạng gì, cũng không được trái ý tiểu Khuynh..."

Liên Duyệt vừa nói, trên khuôn mặt vừa hiện lên toàn bộ lo lắng, nàng thậm chí có chút cẩn thận thiết vươn tay cầm tay Long Liêm: "Tiểu Khuynh với ta mà nói là rất quan trọng, ta đối với y, thậm chí còn để bụng hơn so với tiểu Phong tiểu Song, mong muốn ngươi và Long Khiêm có thể chăm sóc cho tiểu Khuynh thật tốt."

Long Liêm có chút ngạc nhiên, thế nhưng vẫn như cũ gật đầu nói: "Phu nhân xin yên tâm, trước khi trở lại Tân phủ, thuộc hạ và Long Khiêm nhất định sẽ chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt."

Liên Duyệt giật mình, vỗ vỗ tay nàng, cười nói: "Đi đi, chờ đến khi Khuynh nhi muốn trở về liền dẫn y trở về..."

Nói như thế nào cũng ở chung với Vân Khuynh hai kiếp, nàng đối với tính tình Vân Khuynh, hiểu rất rõ.

Vân Khuynh từ đời trước đã là một người cực kỳ dễ rơi vào ngõ cụt, sau lại bị Ngụy Quang Hàn chối bỏ tình yêu của y, dưới đáy lòng y càng ẩn sâu tự ti và phủ định chính mình.

Đối mặt với Tân Vô Song ưu tú, Vân Khuynh sợ là sớm đã có ý tự ti, sau lại Tân Vô Phong xen vào, càng khiến y kéo thêm vài phần tự trách.

Thế nhưng, Liên Duyệt nghĩ, nguyên nhân chân chính Vân Khuynh rời đi, và là nguyên nhân quan trọng nhất, sợ rằng không phải những điều này, mà là ——

Y không thể đối mặt với tâm của mình.

Vân Khuynh đối với ái tình, vẫn ôm khát vọng, ôm ước mơ, thậm chí y là người tin tưởng và ngưỡng mộ ái tình.

Sợ là chính y, cũng đã nhận ra y đối với cảm tình của Tân Vô Phong cũng không phải là thờ ơ.

Điều này hẳn là làm y rất khó chấp nhận!!!

Chắc hẳn y không thể tin, cũng không thể đối mặt với chuyện mình song song yêu hai người, cho nên mới rời đi.

Dù sao, một người vẫn luôn khát vọng và tin ngưỡng gì đó, bị chính mình phá vỡ, là chuyện rất khó chấp nhận...

Giống như là phản bội chính mình...

Nghĩ vậy, Liên Duyệt liền không tự chủ được nguyện ý thả y đi.

Ra ngoài kiến thức thế giới, mở mang tầm mắt, rồi giải giải sầu cũng tốt.

Dù sao Vân Khuynh sẽ không chân chính tách rời Tân gia, Liên Duyệt tin tưởng, Vân Khuynh trọng cảm tình, nhất định sẽ trở lại Tân gia.

Chỉ cần y qua được cửa ải của mình, chỉ cần y nghĩ thông suốt...

Y sẽ lại trở về...

Liên Duyệt thu hồi tâm tình, nặng nề thở dài một tiếng.

Nàng biết rõ Vân Khuynh muốn rời đi, không chỉ không ngăn cản, trái lại còn phái Long Liêm và Long Khiêm giúp y.

Nàng chỉ là không muốn làm khó Vân Khuynh, không muốn y thõng khổ, cũng không nỡ để Tân Vô Song và Tân Vô Phong từng bước ép sát y, cho nên, nàng lựa chọn như vậy.

Mong muốn đây là sự lựa chọn chính xác, mong muốn ngày sau nàng sẽ không hối hận vì sự lựa chọn này.

Vân Khuynh cầm lấy hành lý không quá nhiều, nhìn quanh trong phòng, y thực sự rất không muốn.

Y biết cửa sau của Tân phủ có lẽ thưa thớt người, y dự định từ cửa sau, lén lút ra ngoài.

Đáng tiếc y nghĩ quá giản đơn, cho dù tôi tớ Tân gia không nhiều lăm, thế nhưng đối với thủ vệ các nơi vẫn là tương đương nghiêm khắc.

May là vừa vặn y chưa đi, Long Liêm và Long Khiêm liền đi tới.

Hai người quỳ một gối xuống trước mặt Vân Khuynh: “Thỉnh nhị thiếu phu nhân mang theo chúng ta.”

Vân Khuynh khiếp sợ lui về phía sau một bước, trợn tròn một đôi con mắt thật to, vươn ngón tay có chút run run chỉ vào bọn họ: “Các ngươi...”

Các ngươi làm thế nào biết ta muốn rời đi???

Vân Khuynh còn chưa nói ra miệng, Long Liêm liền nói: “Phu nhân muốn thuộc hạ hai người bảo hộ an toàn cho nhị thiếu phu nhân, sau đó nhị thiếu phu nhân chính là chủ nhân của thuộc hạ hai người.”

Vân Khuynh giật mình, lâm bẩm nói: “Tỷ...”

Tâm trạng xoay chuyển trăm lần, Liên Duyệt quả nhiên là hiểu y...

Thế nhưng, Long Liêm và Long Khiêm rốt cuộc có nên mang theo không???

Mang theo, chẳng phải là bại lộ hành tung chính mình???

Long Liêm như là nhìn ra tâm tư Vân Khuynh: “Phu nhân từng căn dặn thuộc hạ, trước khi quay về Tân gia, chúng thuộc hạ tất cả chỉ nghe nhị thiếu phu nhân phân phó...”

Lúc nào nhị thiếu phu nhân muốn trở về, chúng thuộc hạ mới có thể mang nhị thiếu phu nhân trở về.”

Vân Khuynh nghe xong hơi nhíu mày.

Ý của Liên Duyệt, là cho phép y rời đi, nhưng tuyệt không cho phép y cả đời cũng không trở về.

Thoáng trầm tư một chút xong, Vân Khuynh hỏi Long Liêm: “Nếu là ta mang theo các ngươi, người Tân gia tìm ta, ta muốn các ngươi dẫn dắt người rời đi, hoặc là che chở ta không bị Tân gia phát hiện, các ngươi có bằng lòng hay không???”

“Điều này...”

Long Liễm giật mình, nghĩ lại lời Liên Duyệt nói, gật đầu: “Rời khỏi Tân phủ, chúng thuộc hạ chỉ có nhị thiếu phu nhân một người chủ tử, tự nhiên nguyễn ý.”

Vân Khuynh lặng lẽ thở ra một hơi, trầm tĩnh lại.

Một mình y, khuôn mặt vẫn không thể che giấu, chỉ có một chút nội lực, võ công thì không có chút nào, có thể nói là tay trói gà không chặt, không thể nói là không xung động, không thể nói là không nguy hiểm, mang theo Long Liễm Long Khiêm, biết đâu cũng tốt.

Đáy lòng Vân Khuynh chỉ nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩ tới, có lẽ ở trong tiềm thức của y muốn lần thứ hai trở lại Tân phủ, cho nên mới để người Tân gia giữ ở bên người.

Lúc ba người chuẩn bị rời đi, Vân Khuynh lại hỏi Long Liễm có biết thuật dịch dung.

Y không biết, nhưng Long Liễm thân là người đứng đầu lục đại ảnh vệ Tân gia, hẳn là tương đối toàn năng chứ nhỉ???

Long Liễm quả nhiên trả lời là có, sau đó lại giản đơn dịch dung cho Vân Khuynh.

Làm như vậy cũng rất hợp ý Long Liễm, lúc ban đầu, nàng đã cảm thấy dung mạo của nhị thiếu phu nhân này quá mức bắt mắt, sau đó muốn không bị tìm ra cũng rất khó.

Cũng không nghĩ Vân Khuynh không thèm để ý đối với bẽ ngoài, lại chủ động kêu nàng dịch dung cho y.

Liên Duyệt chủ động để Vân Khuynh rời đi, tự nhiên là ở phía trước ngoài sáng trong tối giúp y lôi kéo mọi người, cho nên thời gian cũng coi như có nhiều.

Long Liêm hỏi Vân Khuynh muốn ra ngoài như thế nào, Vân Khuynh nói ra ý kiến, ý kiến của y khiếu Long Liêm đen mặt.

Cuối cùng Long Liêm cũng bất chấp đại bất kính gì gì đó, trực tiếp nắm áo Vân Khuynh, dựa vào tuyệt đỉnh khinh công, dễ dàng tránh thoát Tân gia nàng hiểu biết quen thuộc không gì sánh được này, ba người dễ dàng ra khỏi Tân phủ.

Ra khỏi Tân phủ, Vân Khuynh liền cảm thấy thương cảm không muốn, y ở đây dĩ nhiên đã chừng một năm, từ lâu đã sinh ra cảm tình...

Hơn nữa, đại Bảo tiểu Bảo của y, y đến bây giờ còn đang áy náy và hổ thẹn với chúng.

Hai hài tử đáng thương vừa đầy tháng...

Y làm ba ba, nhưng lại lựa chọn rời đi...

Mong muốn Liên Duyệt Vô Song Vô Phong bọn họ có thể bảo vệ bọn họ nhiều hơn...

Tân Vô Song và Tân Vô Phong, thậm chí là Tân Du Hàn, nằm mơ cũng không ngờ tới Vân Khuynh lại rời đi, càng thật không ngờ Liên Duyệt lại giúp y rời đi.

Chờ cho đại Bảo nhận biết với tất cả mọi người, lúc Tân Vô Song đi tìm tiểu Bảo, hắn mới biết được tiểu Bảo ở trong lòng nương hắn, mà Vân Khuynh từ lâu đã không có hình bóng.

Tân Vô Song đổi lại tiểu oa nhi ôm trong lòng với Liên Duyệt, có chút lảng nói: “Nương, Khuynh nhi đâu?”

Liên Duyệtương đương trấn định, nét mặt nàng dáng cười như trước, nhìn không ra một chút khác thường: “Tiểu Khuynh nói thân thể khó chịu,

đã xuống dưới nghỉ ngơi rồi.”

Tần Vô Song nhướng mày, trong lòng thấp thỏm, lập tức liền biến mất ý niệm muốn chơi đùa với tiểu Bảo, mở miệng nói: “Khó chịu sao... Để ta đi xem.”

Liên Duyệt lắc đầu, mở miệng ngăn cản: “Tiểu Khuynh trở lại chưa được một hồi, hắn là vừa mới ngủ, ngươi hiện tại đi, sợ là sẽ quấy rối y...

Huống hồ, ngày hôm nay là lễ đầy tháng hài tử của ngươi và tiểu Khuynh, tiểu Khuynh đã không ở, ngươi lại rời đi, chẳng phải là thất lễ sao???”

Tần Vô Song chỉ phải ngừng lại cước bộ, vừa lúc người ở một bên nỗi lên hăng hái đối với tiểu Bảo trong lòng hắn, hắn liền mang theo tiểu Bảo đi gặp các vị trưởng bối.

Tần Vô Phong lúc này cũng không ở đại sảnh, hắn cùng với Tần Vô Song gần như không song song xuất hiện trước mặt Vân Khuynh.

Hôm nay là lễ đầy tháng của đại Bảo tiểu Bảo, lúc mới cử hành nghi thức hắn vẫn còn ở, sau lại nhìn Vân Khuynh và Tần Vô Song mỗi người một oa oa vui cười hạnh phúc bình yên, liền cảm thấy tâm có chút khó chịu.

Sau đó hắn đem một phỏng náo nhiệt này để lại cho người khác, còn mình trở lại xử lý sự vụ.

Bởi vậy, khi mọi người phát hiện Vân Khuynh rời đi, Vân Khuynh đã ở ngoài trǎm dặm.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Đi Không Từ Biệt

Chờ náo nhiệt ngừng hết, Tân Vô Song thực sự nhớ mong Vân Khuynh, liền đem tiểu Bảo giao cho người khác, còn mình đi tìm Vân Khuynh.

Tân Vô Song đương nhiên không tìm thấy Vân Khuynh.

Tìm không được Vân Khuynh, tâm Tân Vô Song, trong nháy mắt liền ập xuống một tầng lo lắng, trong óc hắn lóe ra ý niệm đầu tiên trong đầu, chính là Vân Khuynh và Tân Vô Phong đang ở bên nhau.

Khuôn mặt luôn luôn ôn hòa mang cười của hắn âm trầm xuống, lắng lặng ngồi ở trong phòng, yên lặng chờ Vân Khuynh trở về.

Thế nhưng hắn đợi thật lâu, chén trà trong tay hắn không hề động một ngụm, nước trà đã lạnh.

Tân Vô Song nhìn sắc trời tối mịt bên ngoài, tâm cũng có chút lạnh.

Vân Khuynh, dĩ nhiên không hề cố kỵ ở bên Tân Vô Phong lâu như vậy...

Nghĩ vậy, hắn liền cảm thấy trong lòng mọc lên một cỗ buồn bực.

Lại đợi nửa ngày, như trước không có ai.

Tâm Tân Vô Song đã bị vây trong trạng thái luống cuống.

Tay hắn chậm rãi nắm thành đấm, đứng lên, quyết định tự mình đến chỗ Tân Vô Phong đón Vân Khuynh.

Ngoại trừ Tân Vô Song một người quẩn quýt, đáy lòng Liên Duyệt cũng có thấp thỏm, nàng đang đợi Tân Vô Song nói ra tin tức Vân Khuynh mất tích.

Thế nhưng đợi nửa ngày, lại không thấy cái bóng của Tân Vô Song, không thấy Tân Vô Song nàng liền không biết Vân Khuynh rốt cuộc đang thế nào.

Trên khuôn mặt Vân Khuynh hôm nay lưu luyến và thương cảm đều quá rõ ràng, cho nên nàng mới đoán được tâm tư Vân Khuynh, nghĩ nghĩ như vậy, lẽ nào Vân Khuynh còn chưa đi sao???

Nàng bất an, cũng đi tới ‘Vô’ viện Vân Khuynh ở, vừa lúc đụng phải Tân Vô Song đi ra ngoài.

“Tiểu Song, muốn đi ra ngoài sao??? Tiểu Khuynh thế nào rồi???”

Khuôn mặt Tân Vô Song bình tĩnh, nhìn Liên Duyệt: “Khuynh nhi đang ở chỗ đại ca.”

Liên Duyệt nghe xong nhíu mày, nhất thời có chút không rõ Vân Khuynh vì sao lại ở chỗ Tân Vô Phong.

“Nương.”

Tân Vô Song nghiêm túc nhìn Liên Duyệt: “Chuyện giữa ta, Khuynh nhi và đại ca, ta mong muốn nương không nên nhúng tay.”

Liên Duyệt ngẩn ra, không đáp ứng cũng không phản đối: “Tiểu Song, vô luận như thế nào, không nên làm khó tiểu Khuynh, nương và tiểu Phong ta thật ra không lo lắng, chỉ là tiểu Khuynh tâm tư nhẫn nhại, nếu xảy ra sai lầm, nương sợ nương sẽ hối hận không kịp.”

Tần Vô Song gục đầu xuống, hơi thở dài một tiếng: “Ta biết, nương, ngươi yên tâm, ta sẽ không làm gì cả, chỉ là đến chỗ đại ca đón Khuynh nhi về mà thôi.”

Liên Duyệt gật gật đầu, lập tức biết Tần Vô Song cho rằng Vân Khuynh ở chỗ Tần Vô Phong chỉ là một suy đoán.

Nàng tùy ý Tần Vô Song đi tìm Tần Vô Phong, còn mình ở tại chỗ gọi Long Liêm gọi nửa ngày cũng không thấy người, liền biết chắc nàng đã thực sự rời đi với Vân Khuynh.

Sắc mặt Liên Duyệt có chút bi thương, nghĩ tới hai hài tử vừa mới đầy tháng, càng thêm có chút thương cảm.

Nàng hiểu tâm nguyện muốn rời đi của Vân Khuynh, cũng đồng ý để y đi, thế nhưng...

Nàng vẫn khống chế không được bản thân có chút oán hận và thương cảm.

Nàng biết tính tình và thế lực của hai nhi tử nàng, bọn họ nhất định có thể tìm được Vân Khuynh, nhưng nàng càng mong Vân Khuynh có thể tự mình trở về.

Lần thứ hai thở dài một tiếng, nàng liền đi tìm Tần Du Hàn.

Phỏng chừng, một hồi nữa, Tần gia sẽ bởi vì Vân Khuynh rời đi mà ầm ĩ ngất trời.

Liên Duyệt suy đoán không phải không có lý, cũng cực kỳ chuẩn xác.

Tần Vô Song mang theo ẩn nhẫn, gõ mở ‘Yên tuyền cư’ nơi Tần Vô Phong ở.

Tần Vô Phong cả ngày này, tuy rằng đang xử lý công vụ nhưng vẫn luôn mẩn hồn mất vía, luôn luôn đờ ra thất thần.

Nghi thức lễ đầy tháng của đại Bảo tiểu Bảo vừa mới bắt đầu, hình ảnh hoàn mỹ lúc Vân Khuynh và Tần Vô Song mỗi người ôm một oa oa.

Hắn cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, trong lòng có một loại đau nhức không thể ức chế đang lan tràn.

Lúc nghe thấy có người gõ cửa, Tần Vô Phong lập tức thu hồi vẻ đau thương hiếm có của mình, chỉnh lại sắc mặt, khuôn mặt bình tĩnh nói: “Tiến đến.”

Tần Vô Song đẩy cửa ra, một đôi mắt màu mực tìm kiếm bóng dáng Vân Khuynh chung quanh.

Đáng tiếc, toàn bộ trong phòng chỉ có Tần Vô Phong một người, hơn nữa, bởi vì chỉ có Tần Vô Phong, trong phòng cũng có vẻ có chút lạnh lẽo, tâm Tần Vô Song không tự chủ được co quắp một chút.

Ánh mắt rơi xuống Tần Vô Phong đang ngồi ngay ngắn, Tần Vô Song giương giương mày nói: “Đại ca.”

Đây là mấy ngày nay, Tần Vô Song lần đầu tiên không phải ở dưới tình thế cấp bách mà gọi nhầm, mà là nghiêm túc thực sự gọi đại ca.

Tần Vô Phong giật mình, thực tại là nghĩ mình làm đại ca, làm thật thà bại, trong lòng hổ thẹn lại sâu thêm một phần.

Thế nhưng hổ thẹn thì hổ thẹn, cái gì cũng không ngăn được quyết tâm muốn ở bên Vân Khuynh.

“Khuynh nhi đâu???”

Tần Vô Song tuy rằng đáy lòng che lấp, thế nhưng giọng điệu lại không tính là bình thản.

Nét mặt Tần Vô Phong hiển hiện một tia kinh ngạc, hắn có chút nghi hoặc nhìn Tần Vô Song: “Hôm nay không phải là lễ đầy tháng của đại Bảo tiểu Bảo sao, Vân nhi tự nhiên là ở cùng với ngươi và đại Bảo tiểu Bảo... Sao có thể ở lại chỗ ta???”

Vân Khuynh chưa từng chủ động đi tới gian phòng của Tần Vô Phong, luôn luôn đều là hắn đi tìm Vân Khuynh, mà Tần Vô Song hắn là biết điểm này mới đúng, tại sao hôm nay lại tìm tới đây.

Nghe xong Tần Vô Phong nói, Tần Vô Song hô hấp cứng lại.

Tần Vô Phong nói Vân Khuynh không ở đây, hắn liền nghĩ có thể là ở chỗ nương hắn hay không, thế nhưng vừa rồi nương hắn còn hỏi hắn Vân Khuynh thế nào...

Nghĩ đến đây, Tần Vô Song hoảng sợ cực kỳ, tim đập của hắn mất tần suất.

“Khuynh nhi không ở đây?”

Tần Vô Phong gật đầu, tinh tế suy nghĩ ý tứ của Tần Vô Song, trên khuôn mặt lạnh lùng cũng thoáng hiện lên một tia kinh hoảng: “Vân nhi cũng không ở chỗ các ngươi???”

Thân thể Tần Vô Song mềm nhũn, dựa lên lưng ghế dựa, có chút thất thần nói: “Đúng vậy, không ở chỗ ta, không ở chỗ ngươi, cũng không ở chỗ nương... Đại Bảo và tiểu Bảo ở chỗ nương...”

Tần Vô Phong vừa nghe, tăng một chút đứng lên: “Như vậy, Vân nhi ngươi đâu???”

Tần Vô Song lắc đầu: “Ta không biết.”

Tần Vô Phong bước qua bàn làm việc, kéo Tần Vô Song: “Không biết vậy mau đi tìm!!!”

Tần Vô Song tâm loạn như ma, hắn bỗng nhiên nhớ tới lời Liên Duyệt vừa nói với hắn, ‘tiểu Khuynh tâm tư nhẫn nhại, nếu xảy ra sai lầm, nương sợ người hối hận không kịp’...

Lẽ nào Vân Khuynh thật sự rời khỏi Tần gia???

Rời xa hắn???

Tần Vô Song thân thể run rẩy, không không không, sao có thể???

Vân Khuynh từng nói y thương hắn, sao có thể rời xa hắn???

Cho dù Vân Khuynh cam lòng rời xa hắn, nhưng y cũng không nhất định bỏ được đại Bảo tiểu Bảo!!!

Hay là... Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn, cho nên mới không gặp bóng người???

Trong nháy mắt Tần Vô Song nỗi lòng trăm chuyển, người đã theo Tần Vô Phong bước nhanh ra khỏi phòng.

Tần Vô Song lập tức triệu tập ám vệ Tần gia phân tán trong Tần phủ, hỏi tung tích Vân Khuynh.

Đáp án có được là Vân Khuynh sau khi vào gian phòng ở ‘Vô’ viện, chưa từng đi ra.

“Thực sự là hoang đường!!!”

Đôi mắt Tân Vô Song tràn đầy âm hàn, hung hăng đâm thẳng vào măy người ám vệ: “Người không ra ngoài, vậy là đi nơi nào??? Lẽ nào một người sống còn có thể hư không tiêu thất sao???”

Lúc này lòng hăng nóng như lửa đốt.

Thân thể Vân Khuynh không tốt, còn rất yếu, một người có tướng mạo như vậy lại không có võ công, có thể đi đâu được???

Sao y có thể tránh thoát tai măt ám vệ???

“Tiểu Song.”

Tân Vô Phong đi đến chỗ Liên Duyệt hỏi Vân Khuynh tung tích, Liên Duyệt chỉ nói không biết, đem đại Bảo tiểu Bảo thu xếp xong, liền cùng Tân Vô Phong tìm đến Tân Vô Song.

Tân Vô Song nâng mi, có chút bất lực nhìn Liên Duyệt: “Nương... Khuynh nhi không thấy...”

Liên Duyệt rất ít khi nhìn thấy nhị nhi tử yếu đuối như thế, tâm của nàng mềm nhũn.

“Ngươi trở lại, vào phòng tiểu Khuynh xem có vết tích gì không, xác nhận một chút xem tiểu Khuynh là tự mình rời đi, hay là... Xảy ra ngoài ý muốn???”

Liên Duyệt nói khiến Tân Vô Song và Tân Vô Phong đồng thời thay đổi sắc mặt, hai người bọn họ trong nháy mắt biến mất, trở lại ‘Vô’ viện Vân Khuynh ở.

Hai người quan sát trong phòng trống trải một phen, quần áo trong tủ thiếu một ít, Tân Vô Song lại phát hiện bức thư Vân Khuynh lưu lại ở trên giường.

Tay Tân Vô Song cầm thư run rẩy, dưới chân hắn một cái lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

Loại dấu hiệu này đều nói rõ... Vân Khuynh là tự mình rời đi...

Tâm Tân Vô Song giống như bị người xé rách, hắn không rõ, hắn không rõ hắn yêu y như vậy, yêu Vân Khuynh của hắn như vậy, vì sao Vân Khuynh lại chẳng biết tại sao để lại một phong thư đi không từ biệt???

Hắn không rõ, làm sao Vân Khuynh bỏ lại đại Bảo tiểu Bảo được???

Hắn không tin tất cả sự thực xảy ra trước mắt, sự thực nhìn thấy mà đau lòng này, khiến hắn sợ, khiến hắn vô thố, khiến hắn kinh hoảng bất an.

Hắn thậm chí không dám mở phong thư Vân Khuynh lưu lại, hắn chỉ là run run đem bức thư ôm vào trong ngực, có chút mờ mịt thì thào tự nói: “Khuynh nhi... Khuynh nhi...”

Tân Vô Phong đứng ở bên cạnh, đưa tay vỗ lên bờ vai hắn.

Tân Vô Song quay đầu lại, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Tân Vô Phong.

Nét mặt Tân Vô Phong không có một chút vẻ tự nhiên thường ngày, mà là hơi hơi trắng xanh, đáy mắt có một ít tơ máu, lông mày của hắn gắt gao nhíu lại, hơi thở rất nặng, như là đang ẩn nhẫn gì đó.

“Mở ra.”

Thanh âm đông lạnh của Tân Vô Phong gần như là mệnh lệnh nói ra.

Tân Vô Song mím môi, ánh mắt thoáng cái mang theo địch ý, lẽ nào là Tân Vô Phong tồn tại bức Vân Khuynh rời đi???

Nghĩ tới khả năng như vậy, đôi mắt hắn lóe lóe, mang theo sắc bén, trừng mắt Tân Vô Phong, cúi đầu, nhẹ nhàng cẩn thận mở ra bức thư Vân

Khuynh lưu lại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Nhị Lão Khuyên Bảo

Nội dung bên trong thư ngắn gọn khiến cho người ta phát điên.

Vài nét bút rất ít, viết tất cả đều là cái gì xin lỗi thỉnh tha thứ vì đi không từ biệt, chăm sóc tốt cho đại Bảo tiểu Bảo, giữ gìn sức khỏe đừng nhớ gì gì đó.

Ngay cả nửa phần nguyên nhân rời đi cũng không nhắc tới, cũng không nhắc tới làm thế nào y rời đi.

Đối với bức thư Vân Khuynh lưu lại, Tân Vô Song và Tân Vô Phong mê man không gì sánh được, như trước không rõ Vân Khuynh rời đi là vì sao, song song bọn họ lo lắng cho Vân Khuynh cũng tới cực hạn.

Vân Khuynh lần này rời đi, không hề có báo trước, ngoài dự liệu của Tân Vô Song và Tân Vô Phong.

Ở trong ý thức của họ, Vân Khuynh gả cho Tân Vô Song, vào cửa Tân gia, chính là cả đời làm người Tân gia, làm sao ngờ tới Vân Khuynh sẽ rời đi???

Tân Vô Song nắm chặt bức thư Vân Khuynh lưu lại, càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng tức giận.

Hắn cùng với Vân Khuynh hai người yêu nhau, ngày qua ngày thực sự tốt đẹp, nhưng đại ca hắn lại chen một chân vào giữa bọn họ, hiện tại Vân Khuynh đi không từ biệt, nhất định là bởi vì Tân Vô Phong phá hủy cảm tình của họ...

Nói cách khác, Vân Khuynh rời đi hoàn toàn là lỗi của Tân Vô Phong.

Tân Vô Song lúc này nheo lại đôi mắt tối tăm bốc hỏa, sắc mặt không tốt nhìn Tân Vô Phong: “Có phải là ngươi đã nói gì với Khuynh nhi không??? Hay là đã làm cái gì???

Khuynh nhi vì sao lại đi không từ biệt???”

Lúc này trong lòng Tân Vô Phong bức bối tuyệt không ít hơn Tân Vô Song, nghe xong hắn nói như thế, lông mày vốn đã nhăn lại, càng nhăn càng chặt, thanh âm hắn lạnh lẽo: “Vô Song, ngươi gần đây làm cái gì cũng không bình tĩnh, ta còn đang suy nghĩ, có phải là ngươi chọc Vân nhi mất hứng ở đâu, mới khiến Vân nhi phải rời đi như vậy.”

Nghe xong Tân Vô Phong nói, sắc mặt Tân Vô Song lập tức trở nên trắng xanh, hắn mấy ngày nay vẫn luôn cẩn thận đối đãi với Vân Khuynh, sao có thể chọc y mất hứng: “Rõ ràng là ngươi sai!!!”

Tân Vô Song trong miệng oán hận, cẩn thận siết lại bức thư Vân Khuynh lưu lại.

Lúc này hắn rất khủng hoảng, hắn không rõ Vân Khuynh rốt cuộc làm thế nào tránh thoát ảnh vệ của Tân gia??? Vân Khuynh đột nhiên rời khỏi Tân gia, rời khỏi tầm mắt hắn, khiến hắn cực kỳ bất an.

Vào lúc Tân Vô Song còn đang quấn quýt nghĩ không ra nguyên nhân, Tân Vô Phong đã xoay người rời đi.

Nếu biết Vân Khuynh đã rời khỏi Tân gia, như vậy, kế tiếp hắn nên làm chính là tìm được Vân Khuynh...

Hiểu vì sao Vân Khuynh rời đi, sau đó lấy thủ đoạn thích hợp dẫn y trở về.

Quan tâm sẽ bị loạn, có lẽ là quá quan tâm, cho nên trong đầu Tân Vô Song lúc này mất trật tự một đoàn, trong hoảng loạn đem tất cả đều đổ lên trên người Vô Phong gần đây nhìn không vừa mắt nhất.

Lúc này thấy Tân Vô Phong muốn đi, hắn lập tức vươn tay kéo lại ống tay áo Tân Vô Phong: “Tân Vô Phong, ngươi bức Khuynh nhi rời đi còn muốn coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra sao???

Không, ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép.”

Tân Vô Phong hiện tại tình tự cũng không tốt hơn Tân Vô Song bao nhiêu, chỉ là hắn luôn luôn giỏi về tự hạn chế chính mình, cho nên biểu lộ cũng không rõ ràng như Tân Vô Song.

Lúc này hắn vội vã tìm người, lại bị Tân Vô Song quấn chân, lập tức trong lòng mọc lên một cỗ tức giận.

“Không cho phép???”

Hắn nhíu mày: “Như vậy, Tân Vô Song, ngươi nói, muốn như thế nào???”

Từ khi Tân Vô Song trở về biết chuyện Tân Vô Phong và Vân Khuynh sau, Tân Vô Phong liền một mực đè thấp tư thái của mình...

Dù sao cũng là hắn cảm thấy có lỗi với Tân Vô Song.

Nhưng tư thái thấp tới ngày hôm nay, Vân Khuynh người lại không thấy, ngực hắn thực sự căm tức, vừa quýnh lên liền nghiêm khắc với Tân Vô Song.

Biểu hiện của Tân Vô Phong, ở trong mắt Tân Vô Song xem ra, không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích, hắn chậm rãi siết chặt ngón tay, đem

bàn tay nắm thật chặt, mím mím môi, trong lòng căm tức, nâng thay đánh về phía Tân Vô Phong: “Ta muốn đánh tên khốn nạn nhà ngươi.”

Ngực âm hỏa nghẹn tới cực hạn, là cần phát tiết, Tân Vô Song lúc này chỉ muốn thống khoái nhẽ nhại phát tiết một phen.

Tân Vô Song muốn, Tân Vô Phong cũng vậy.

Hai người nhìn nhau, nghiêm trọng bùm bùm hiện lên một chuỗi hỏa diễm, đều vươn tay đánh thành một đoàn.

Không biết bởi vì hai người là quan hệ huynh đệ, hay là vì hai người đều tức điên mà trở nên hờ đồ, Tân Vô Song và Tân Vô Phong dĩ nhiên không dùng nội lực, cũng không dùng võ công cao thâm, chỉ là dựa vào sức lực và nắm tay, vật lộn với nhau.

Hai người đều đã trưởng thành, hơn nữa tương đương kiêu ngạo, vào lúc này dĩ nhiên như hài tử không hiểu chuyện quay nắm tay đánh thành một đoàn.

Quả thật, Tân Du Hàn sủng ái Liên Duyệt phi thường, sủng ái đến mức mọi chuyện không đành lòng nặng nề trách móc nàng, nhưng đối với chuyện Liên Duyệt thả Vân Khuynh đi, Tân Du Hàn cũng nghĩ Liên Duyệt sai: “Không nói đến y vừa sinh xong hài tử, thân thể còn chưa tốt, đại Bảo tiểu Bảo không thể mất đi mẫu thân, chỉ nói đến đáng dấp của y, chút chút năng lực của y, nếu là ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, ngươi làm thế nào ăn nói với Vô Song và Vô Phong đây???”

Vẻ mặt Tân Du Hàn cực kỳ nghiêm túc, giống như tiên sinh trong trường tư giáo huấn học sinh không nghe lời giáo huấn Liên Duyệt.

Liên Duyệt có chút ủy khuất bĩu môi: “Ngoài thời gian ở bên đại Bảo tiểu Bảo, tiểu Khuynh ở trong khoảng thời gian này hầu như chưa từng cười qua. Nếu y ở lại Tân gia không vui, vì sao không thả y rời đi???”

Huống hồ, ta có kêu Long Liễm và Long Khiêm đi cùng... Tiểu Phong và tiểu Song nếu thật có lòng, vậy phải dựa vào năng lực của mình đuổi theo tiểu Khuynh, để tiểu Khuynh cam tâm tình nguyện trở về.”

“Ngươi nha...”

Tần Du Hàn nhu mi tâm: “Kỳ thực, ta yêu thương nhất chính là đại Bảo tiểu Bảo, hiện tại Vân Khuynh đi, lại để Vô Song và Vô Phong đuổi theo y, đại Bảo tiểu Bảo phải làm sao đây???”

Liên Duyệt hoài nghi nhìn Tần Du Hàn: “Tự nhiên là chúng ta chăm sóc... Lẽ nào ngươi không muốn chăm sóc đại Bảo tiểu Bảo???

Hai hài tử không có nhũ mẫu, không cần tùy thời ở cạnh tiểu Khuynh, thửa dịp đại Bảo tiểu Bảo còn nhỏ, để cho bọn họ đem quan hệ của họ xử lý thỏa đáng mới tốt.”

Tần Du Hàn nhíu nhíu mày, chung quy vẫn thấy có chỗ nào đó không ổn, rồi lại không chỉ ra được, nói chung hắn vẫn nghĩ Liên Duyệt làm như vậy vẫn có chút không thích hợp.

Hắn ngưng mi suy nghĩ, còn chưa nghĩ tới cái gì, liền nghe thấy tiếng lão tổng quản Tần gia hấp tấp chạy đến, khẩn cấp nói: “Lão gia, phu nhân, đại công tử và nhị công tử lại đánh nhau rồi.”

Dùng chữ lại này, là bởi vì lần trước Tần gia hai huynh đệ lần đầu tiên động thủ có chút dọa đến lão nhân hắn, hắn nhớ đặc biệt rõ ràng.

Bởi vì hai huynh đệ Tần gia này, lão tổng quản xưa nay ốn trọng, càng ngày càng không ốn trọng.

Tần Du Hàn đang giáo huấn Liên Duyệt, nghe thấy chuyện Tần Vô Song và Tần Vô Phong, không khỏi nheo lại đôi mắt: “Kệ bọn hắn đi, dù sao một trận này sớm muộn gì cũng đều phải có...”

Lão tổng quản ngẩn người, thoảng suy xét một chút, cũng trấn định xuống, bình tĩnh lui xuống.

Hắn cũng là rối loạn, chút việc nhỏ như thế cũng ngạc nhiên, xem ra thật là già rồi.

Liên Duyệt vẫn có chút quan tâm, nàng vươn tay kéo ống tay áo Tân Du Hàn: “Chúng ta đến đó xem... Lần trước tiểu Song đem tiểu Phong đánh rất thảm.”

Dù sao cũng là hài tử của mình, Tân Du Hàn sao không lo lắng, hắn lại hơi trách cứ liếc nhìn Liên Duyệt: “Cũng là do cái chủ ý rách nát của ngươi gây ra chuyện...”

Liên Duyệt im lặng không nói, quan hệ đích thực giữa nàng và Vân Khuynh, người khác không biết, nàng luyến tiếc Vân Khuynh để Vân Khuynh chịu một chút khổ tâm, so với Tân Vô Song Tân Vô Phong càng sâu.

Chờ tới lúc Tân Du Hàn và Liên Duyệt chạy tới, dây cột tóc của Tân Vô Song Tân Vô Phong hai người đã toàn bộ rơi rớt, trên khuôn mặt hai người đều mang theo xanh tím, chóp mũi chảy xuôi vết máu, viền mắt đen thùi, quần áo cũng bị rách tả tả tơi tơi.

Tân Du Hàn vừa thấy đáng dấp bọn họ, dĩ nhiên bị bọn họ làm cho tức xì khói.

“Các ngươi thật có tiền đồ, cái khác không học, nhưng lại như đám người ngoài đường học được đánh nhau đùa giỡn như vậy???”

Thanh âm Tân Du Hàn ẩn chứa nội công, chấn đến Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai người đều kinh hoảng.

Hai người không khỏi dừng lại tại chỗ.

Liên Duyệt lấy khăn tay, chậm rãi đi vào giữa bọn họ tách bọn họ ra, lần lượt giúp bọn hắn lau lau vết máu.

Ánh mắt Tân Du Hàn chuyễn hơi thâm trầm, vì nương tử nhà mình phục vụ người khác mà có chút bất mãn... Cho dù người khác kia, là đám nhi tử của hắn, đến đây tâm tình của hắn lại càng tối tăm, há miệng liền quát lớn: “Nhìn hình dạng các ngươi!!! Còn ra thể thống gì nữa???”

Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều không chấp nhận là mình sai, hai người chỉ là cúi đầu, cái gì cũng không nói.

Tân Du Hàn thấy hai người hình dạng chột dạ, giọng nói càng trở nên nghiêm khắc: “Sợ là hài đồng mười tuổi bên ngoài, cũng sẽ không như các ngươi đùa giỡn như vậy.”

Tân Vô Song Tân Vô Phong nghe xong không khỏi lại đổi phuơng.

Thấy hình dạng đối phuơng chật vật, lại nghĩ tới hai người không dùng nội lực động thủ cũng không dùng nội lực hộ thể, thuần túy chỉ dùng quyền cước đánh đối phuơng, hiểu ra lời Tân Du Hàn nói, khuôn mặt tuấn tú của hai người đều đỏ hồng.

Tân Du Hàn gần như chưa từng giáo huấn bọn họ, không nghĩ tới đến lúc trưởng thành, lại bị giáo huấn như thế.

Đánh một trận, phát tiết một chút xong, Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều đã triệt để tỉnh táo lại.

Tân Vô Phong nói với Tân Du Hàn và Liên Duyệt: “Đa, nương, Vân nhi không thấy.”

Tân Du Hàn khuôn mặt bình tĩnh: “Vân Khuynh không thấy các ngươi liền có lý do đùa giỡn với nhau??? Có thời gian làm việc đó, sao các ngươi không đi tìm người????”

“Ta...”

Tần Vô Song mở miệng muốn nói gì đó.

Tần Du Hàn lại lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía hắn: “Vô Song, ngươi gần đây càng lúc càng trở nên táo bạo, từ sau khi về nhà, ngươi vẫn chưa từng bình tĩnh.

Ba huynh đệ các ngươi tuổi tác kém nhau không lớn, gần như là lớn lên cùng nhau, đại ca ngươi là dạng người gì ngươi không biết sao???

Chỉ là một Vân Khuynh mà thôi, lại khiến cho huynh đệ các ngươi làm ra chuyện như vậy, nếu là sau đó đụng với hiểu lầm lớn hơn nữa các ngươi lại làm thế nào???

Hay là nói, các ngươi thật muốn bức ta giết Vân Khuynh —

Ta cũng không muốn đâm nhi tử của ta vì người bên ngoài, mà biến thành cái dạng này.”

“Đa...”

“Không!!!”

Một câu cuối cùng của Tần Du Hàn, khiến Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người sắc mặt đồng thời trở nên trắng bệch.

“Đa, Khuynh nhi là nhi túc của ngươi, là nương của đại Bảo tiểu Bảo... Ách, y không phải người bên ngoài, không thể động y.”

Tần Vô Song vội vã nói.

Tần Du Hàn hờ lạnh một tiếng, đem khuôn mặt chuyển qua một bên.

Hắn đương nhiên sẽ không thực sự động Vân Khuynh, chỉ là hù dọa hai huynh đệ này một chút mà thôi.

Liên Duyệt thấy hai huynh đệ đều thực sự nóng nảy, không khỏi thở dài: “Tiểu Song, ta biết ngươi nghe không vào, nhưng ngươi phải nói cho ngươi, chuyện giữa tiểu Phong và tiểu Khuynh, đích thật là hiểu lầm chiếm đa số, hơn nữa, trung gian này, cũng liên quan đến ngươi.”

Nói đến sự kiện kia, Tân Vô Song liền cảm thấy đáy lòng khó chịu.

Hắn chỉ cảm thấy Liên Duyệt nói như vậy là thiên vị Tân Vô Phong, ngực có chút ủy khuất, không khỏi có chút buồn bực cãi lại: “Đúng, có liên quan tới ta, ta không nên rời đi, không nên yên tâm đem Khuynh nhi giao cho Tân... Đại ca.”

Tân Vô Song nói khiến sắc mặt Tân Vô Phong trắng bệch, mở miệng, nhưng trước sau vẫn không nói được gì.

Liên Duyệt cũng có chút nỗi giận, kỳ thực Vân Khuynh rời đi, nếu nói là liên quan đến Tân Vô Phong, chẳng bằng nói là liên quan đến thái độ của Tân Vô Song càng lớn hơn một chút.

“Tiểu Song ngươi có biết tiểu Phong lúc nào bính tiểu Khuynh???”

Sắc mặt Tân Vô Song trắng xanh, lúc biết chuyện này hắn liền tức điên người, nào có tâm tư gì đi tìm hiểu quá trình, biết được thời gian nơi chốn chứ!!!

Đôi mắt màu mực xinh đẹp của Liên Duyệt thăng tấp nhìn chăm chăm Tân Vô Song: “Đại ca ngươi hắn, là vào đêm giao thừa bính tiểu Khuynh.”

Liên Duyệt nói, giống như một cái chìa khóa, mở ra rất nhiều ký ức của Tân Vô Song.

Đêm giao thừa đêm giao thừa...

Nói đến thời gian kia, tâm Tân Vô Song mơ hồ đau nhức, Tân Vô Phong vào đêm giao thừa phát tác cuồng ma chi chứng, toàn bộ đều là vì hắn.

Hắn có chút sợ sệt, thanh âm run run, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Biểu ca không phải đã phổi được cho đại ca ức chế cuồng ma chi chứng sao???”

Mặt mày Liên Duyệt mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Chung quy vẫn có ngoài ý muốn... Ngày ấy, đại ca ngươi chưa kịp uống...”

Tân Vô Song hô hấp cứng lại, vậy ra, Tân Vô Phong là bởi vì cuồng ma chi chứng phát tác mới bính Vân Khuynh...

Mà cuồng ma chi chứng của Tân Vô Phong cũng là vì hắn mà hạ xuống...

Như thế vừa nghĩ, đáy lòng Tân Vô Song không khỏi càng thêm rối loạn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Thân Thể Của Tiểu Bảo

Từ khi Tân Vô Song biết Tân Vô Phong là bởi vì cuồng ma chi chứng phát tác mới bính Vân Khuynh, ánh mắt hắn nhìn về phía Tân Vô Phong càng trở nên phức tạp.

Thế nhưng hắn vẫn không biết phải thỏa hiệp như thế nào.

Bởi vì Liên Duyệt và Tân Vô Phong cũng chưa từng nói cho Tân Vô Song dự định của họ, ở trong lòng Tân Vô Song, thành toàn Tân Vô Phong đó là bản thân mình rời khỏi.

Thế nhưng hắn rất luyến tiếc Vân Khuynh, sao có thể đồng ý thỏa hiệp???

Cứ như vậy, giữa Tân Vô Song và Tân Vô Phong liền cần có người thuyết phục.

Mà người này, chọn người tốt nhất tự nhiên là Liên Duyệt.

Liên Duyệt và Tân Vô Song trăng đêm gấp rút thảo luận, Liên Duyệt đem tình huống tình cảnh của bọn họ, tính cách Vân Khuynh nhất nhất phân tích cho Tân Vô Song.

Dưới tình huống Tân Vô Song cũng đủ lãnh tinh, lại nói với hắn dự định của Tân Vô Phong, cùng với một loạt nguyên nhân nàng đồng ý và dự định của Tân Vô Phong.

Tân Vô Song sau khi cùng Tân Vô Phong phái người đi tìm Vân Khuynh thì đóng cửa từ chối tiếp khách ba ngày, trải qua ba ngày yên lặng suy nghĩ,

hắn mở cửa, chuyện thứ nhất chính là đi tìm Tân Vô Phong.

Chuyện thứ hai đó là cùng Tân Vô Phong đi tìm Liên Duyệt, hai người thỉnh cầu tự mình đi ra ngoài tìm Vân Khuynh.

Nét mặt xinh đẹp của Liên Duyệt mang theo vài phần vui vẻ, đùa với tiểu Bảo Tân Kính Quân trong lòng, nhìn Tân Vô Phong và Tân Vô Song: “Từ sau khi tiểu Khuynh rời đi, ta liền một mực chờ ngày này...

Các ngươi tự mình đi tìm tiểu Khuynh đi.”

Ánh mắt Tân Vô Song dán lên tiểu oa nhi trong lòng Liên Duyệt, mấy ngày nay, hắn một mực suy tư về quan hệ giữa Tân Vô Phong và Vân Khuynh, nhất thời sơ sót hai bảo bối nhi tử của mình, hôm nay vừa thấy, tâm không khỏi mềm đi vài phần.

Tân Vô Phong vung môi: “Như vậy, đại Bảo và tiểu Bảo trước hết phiền phức đa nương.”

Liên Duyệt gật đầu: “Ta ước gì đuổi hết các ngươi đi ra ngoài, để ta một mình chơi với hai tiểu gia hỏa... Tiểu Song, tiểu Phong, từ sau khi các ngươi hiểu chuyện liền một mực giúp đỡ các ngươi để ý Tân gia, những năm gần đây cũng không du ngoạn, lần này đi ra ngoài, tìm được tiểu Khuynh rồi, các ngươi liền ở ngoài dạo chơi một chút đi... Thuận tiện thuyết phục tiểu Khuynh, để tiểu Khuynh tự nguyện trở về... Tiểu Khuynh người nọ nhẹ dạ, chỉ cần các ngươi có đủ thành ý vậy nhất định có thể đánh động y.”

“...”

Tân Vô Phong trầm mặc một lúc, có chút chần chờ hỏi ra nghi hoặc vẫn giấu trong lòng: “Nương, Vô Phong không giải thích được, vì sao nương đối với chuyện Vân nhi rời đi một chút cũng không lo lắng???

Vân nhi lại làm thế nào rời khỏi Tân gia, vì sao ám vệ lại không phát hiện...

Long Liêm và Long Khiêm hai người lại đi nơi nào??? Nếu như nương biết nguyên nhân, thỉnh cho Vô Phong một lời giải thích.”

Ngón tay đùa nghịch tiểu Bảo của Liên Duyệt dừng một chút, nâng mi nhìn về phía Tân Vô Phong: “Không hổ là tiểu Phong... Ha hả, các ngươi đi đi, đem tiểu Khuynh tìm trở về, các ngươi tự nhiên sẽ biết.”

Liên Duyệt lời này, kỳ thực đã là cho Tân Vô Phong đáp án.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song lập tức liền biết, Long Liêm và Long Khiêm là ở bên người Vân Khuynh.

Cứ như vậy, bọn họ cũng thoảng yên tâm.

Có hai người trong Tân gia lục đại ảnh vệ ở cạnh, người bình thường muốn động Vân Khuynh cũng là khó như lên trời.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song sau khi trong lòng đã thoảng ổn lại, liền từ biệt Liên Duyệt và Tân Du Hàn, chuẩn bị xuất phát đi tìm Vân Khuynh.

Sau khi bọn họ đi, Tân Du Hàn luôn luôn nhàn tản đến quen mới bỗng nhiên phát hiện rõ cuộc không đúng chỗ nào, Tân Vô Hạ hôm nay không ở Tân gia, Tân Vô Phong và Tân Vô Song lại đều rời đi.

Tân gia lớn như vậy phải làm sao bây giờ???

Tự nhiên là rơi lên đầu vai hắn!!!

Kế hoạch cùng thân thân nương tử chăm sóc đại Bảo tiểu Bảo của hắn cũng chết non, đại Bảo tiểu Bảo hai người đều bị Liên Duyệt chiếm lấy.

Liên Duyệt một người chiểu cõi hai tiểu oa nhi mặc dù có chút vất vả, thế nhưng nàng cực kỳ hài lòng.

Tần Vô Song ba huynh đệ tuổi tác gần nhau, ba năm kia nàng cơ bản đều là trong mang thai an thai vượt qua, khi đó vừa làm mẫu thân, một chút cũng không hưởng thụ được lạc thú chăm sóc bọn họ lớn lên.

Tới ngày hôm nay, chăm sóc đại Bảo tiểu Bảo cuối cùng cũng bù đắp tiếc nuối năm xưa.

Sáng sớm hôm nay, sau khi uy no hai oa oa xong, Liên Duyệt liền trước sau như một chơi đùa với chúng.

Hai hài tử này, đại Bảo rất thành thật trầm mặc, nhưng thật ra tiểu Bảo, dường như đặc biệt dính người, rất thích được ôm, cũng thích cắn ngón tay người khác.

Bởi vì hăn nhỏ gầy, thân thể yếu đuối, con mắt ngập nước, dáng dấp lại cực kỳ khiến người yêu thích, Liên Duyệt cũng vui vẻ sủng ái hăn, cả ngày ôm vào trong ngực không buông tay.

Nhưng tiểu Bảo ngày hôm nay ở trong lòng nàng cắn ngón tay một hồi liền ngủ, Liên Duyệt vốn tưởng giống như thường ngày đem hăn đặt lên giường nhỏ nghỉ ngơi, hăn lại đột nhiên tỉnh, đồng thời khóc liên tục.

Liên Duyệt lại càng hoảng sợ, nhưng thế nào cũng dỗ không được, lại tỉ mỉ xem xét, liền phát hiện khuôn mặt đáng yêu trắng noãn của tiểu Bảo ửng hồng một mảnh.

Bàn tay đặt ở trên trán hăn thoảng cảm nhận, liền phát hiện hăn bị phong hàn, cũng chính là phát sốt thông thường ở thế kỷ hai mươi mốt.

Kỳ thực phát sốt cũng chẳng có gì, then chốt là tiểu Bảo còn nhỏ như vậy, hơn nữa bọn họ còn đang ở cổ đại.

Liên Cừ sau khi Tân Vô Phong và Tân Vô Song rời nhà liền một lòng muốn tạm biệt, ngày rời đi cũng còn mấy ngày, Liên Duyệt vừa phát hiện tiểu Bảo bị phong hàn liền lập tức đi tìm Liên Cừ.

Liên Cừ vì tiểu Bảo trong lòng Liên Duyệt kiểm tra một phen, sắc mặt trở nên quái dị.

“Thế nào??? Tiểu Bảo hắn một mực khóc... Có thể có chuyện gì hay không???”

Hiện tại ở Tân gia hai tiểu oa nhi là quan trọng nhất, cực kỳ được thích, mọi người còn không nỡ chạm mạnh một cái, huống chi là sinh bệnh!!!

Liên Cừ nhìn Liên Duyệt có chút khó xử: “Cô cô, tiểu Bảo đây không coi là bệnh... Là thuốc và châm cứu không thể chữa.”

Liên Duyệt giật mình, dưới chân một cái lảo đảo: “Tiểu Cừ ngươi nói cái gì???”

Sắc mặt Liên Cừ trấn định: “Một đoạn thời gian trước năng lực tinh tượng của ta giảm xuống, thế nhưng, lúc đỡ đẻ cho đại Bảo tiểu Bảo, liền bắt đầu chậm rãi khôi phục, ta xem mạch đập của tiểu Bảo, ngoại trừ yếu nhược bẩm sinh từ trong bụng mẹ, cũng không có bệnh gì...

Điều này cũng khó nói rõ, ta chỉ có thể cho cô cô biết, tiểu Bảo mệnh cách kỳ lạ, dường như được trời cực kỳ thiên vị, ngày sau hầu như là mọi chuyện như ý, chung quy có thể chuyển nguy thành an, mang theo vận tốt người thường không thể có...

Thế nhưng, mọi việc đều có giá của nó, e rằng nguyên nhân chính là vì vậy, trong thân thể tiểu Bảo mang theo bệnh, không muốn mạng của hắn nhưng cũng không thể diệt tận gốc, có lẽ cứ như vậy một đời quẩn quít lấy hắn.”

“Cái gì???”

Liên Duyệt kinh hô một tiếng: “Đây là chuyện gì??? Tiểu Bảo sinh vào Tân gia chúng ta, cho dù không được thiên vị, cũng nhất định có thể yên vui không lo mà lớn lên, ta chỉ muốn tiểu Bảo khỏe mạnh, mới mặc kệ cái gì vận tốt người bên ngoài không có...”

Tiểu Cừ... Chiếu theo lời của ngươi tiểu Bảo chẳng phải là suốt đời ôm đau dǎn vặt... Ta... Ta thực sự không đành lòng để tiểu Bảo bị khổ như vậy, tiểu Cừ, ngươi có biện pháp nào giúp tiểu Bảo không???”

Liên Cừ mở miệng, muốn nói lại thôi, đến cuối cùng cũng không nói ra suy đoán của mình.

Năng lực của hắn hiện tại đã biến mất rất nhiều, có thể nhìn thấy một chút đã là cực kỳ không dễ, như vậy làm sao có thể giúp được tiểu Bảo đây.

Viền mắt Liên Duyệt gần như là lập tức đỏ lên, ôm tiểu Bảo, Liên Duyệt thương tiếc nhìn hắn, thiếu chút nữa liền rơi nước mắt.

Tay nàng ôm tiểu Bảo càng ngày càng chặt, trong lòng tràn đầy đau xót, hài tử nhỏ như vậy, vì sao phải bị bệnh tật quấn thân???

Không phải là được trời quan tâm sao, không phải vận khí tốt sao, vậy sao lại gặp phải loại bệnh không thể cứu chữa này???

Liên Duyệt nỗ lực khống chế tình tự của mình: “Như vậy, tiểu Cừ, tình huống của đại Bảo thì sao, có thể sẽ giống như tiểu Bảo không???”

Liên Cừ hơi hoi trầm tư: “Cái này thì phải nhìn mới biết được.”

Liên Cừ lại vì đại Bảo nhìn một chút, nhìn xong sắc mặt càng đen.

“Thế nào???”

Tiểu Bảo còn được Liên Duyệt ôm vào trong ngực, Liên Duyệt lo lăng nhìn Liên Cừ.

Khuôn mặt thanh nhã tuấn dật của Liên Cừ vào ngày hôm nay quả thật là thay đổi rất nhiều lần: “Ta chỉ biết là mạng của hắn rất cứng, dường như có một chút thiên sát cô tinh, khắc mình khắc người...

Thế nhưng ta vừa tới gần hắn nồng lực liền biến mất, e rằng sẽ không chính xác... Gần đây nồng lực của ta luôn luôn như vậy, cho nên ta muốn đi Lưu Ly tiểu trúc tìm sư phụ, để hắn chỉ điểm một chút.”

Kỳ thực vừa đỗ đẻ đại Bảo tiểu Bảo xong, lúc Liên Cừ lần đầu nhìn thấy song bào thai này, liền có một loại dự cảm kỳ lạ...

Hai tiểu oa nhi này nhất định không phải người thường, nhưng nghĩ không ra mệnh cách hai người bọn họ lại mâu thuẫn quái dị như vậy.

Có thể lấy nồng lực hiện tại của hắn còn nhìn không thấu những chuyện này... Nhưng nếu là sư phụ hắn Tinh Tú lão nhân... Hắn là có vài phần khả năng...

Nghĩ đến sư phụ hắn Tinh Tú lão nhân, đôi mắt Liên Cừ sáng rực lên, lại ngẩng đầu nhìn Liên Duyệt lo lăng cho tiểu Bảo, hắn có chút chần chờ nói: “Cô cô... Nếu như ngươi tin tưởng Liên Cừ, để Liên Cừ mang tiểu Bảo đến Lưu Ly tiểu trúc, thỉnh sư phụ ta Tinh Tú lão nhân nhìn một cái cho tiểu Bảo... Hắn có lẽ sẽ có biện pháp...”

Liên Duyệt ngân người: “Thế nhưng... Thế nhưng tiểu Bảo còn nhỏ như vậy...”

Nàng thật sự luyến tiếc, hiện tại Tân Du Hàn nhất định không thể rời bỏ Tân gia, Tân Du Hàn ở đâu, nàng liền ở đó.

Thế nhưng, bảo nàng làm sao bỏ được tiểu Bảo tiểu oa oa như vậy, theo Liên Cử một đường bôn ba đến Lưu Ly tiểu trúc.

Lưu Ly tiểu trúc nằm ở phía Đông Huỳnh Quang cùng với Tân gia phương bắc Huỳnh Quang, cách xa nhau non nửa Huỳnh Quang, bảo Liên Duyệt làm sao bỏ được, làm sao đồng ý???

“Cô cô, trong Lưu Ly tiểu trúc, không chỉ có tinh tượng thuật của sư phụ ta là đứng đầu thiên hạ, y thuật của nhị sư bá ta cũng là tuyệt đỉnh, hắn luôn luôn được xưng là quái tài thiên tài, càng là vẫn đề vướng tay chân, ở chỗ hắn lại càng dễ... Tiểu Bảo bẩm sinh từ trong bụng mẹ đã yếu nhược, biết đâu cũng có thể được nhị sư bá điều dưỡng tốt lên...”

Liên Duyệt nói đến đây, tự nhiên là mong muốn mang tiểu Bảo đi Lưu Ly tiểu trúc.

Đỡ đẻ hai oa oa của Tân gia, là lần đầu tiên hắn đỡ đẻ hài tử, là lần đầu tiên hắn cảm thụ sinh mệnh.

Cho nên, đối với hai tiểu oa nhi này, Liên Cử cũng là phi thường thương yêu, đồng thời mong muốn bọn họ có thể tất cả mạnh khỏe.

Hôm nay tiểu Bảo đại Bảo cái dạng này, hắn tự nhiên là lo lắng, kỳ thực hắn càng muốn mở miệng cũng mang đại Bảo đi Lưu Ly tiểu trúc để sư phụ hắn xem xét một chút.

Thế nhưng tình huống hiện tại của tiểu Bảo quan trọng hơn một ít, cô cô hắn ngay cả một tiểu Bảo còn có chút không muốn, vậy hắn sao dám cũng đem đại Bảo mang đi???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Đi Tới Phía Nam

Liên Duyệt cuối cùng cũng đồng ý để Liên Cử mang theo tiểu Bảo đi Lưu Ly tiểu trúc.

Cho dù luyến tiếc tiểu Bảo đi đường xóc nảy, thế nhưng Liên Duyệt càng luyến tiếc thấy tiểu Bảo một đời đều bị ốm đau dǎn vặt.

Cho nên sau khi chăm chú bế tiểu Bảo vài ngày, lưu luyến rất lâu, Liên Duyệt vẫn ngậm lấp thương cảm, tiễn bước Liên Cử và tiểu Bảo.

Cứ như vậy, Tân gia lớn như vậy càng thêm trống trải.

Trong phòng chủ nhân chỉ còn Tân Du Hàn, Liên Duyệt cùng với đại Bảo.

Tiểu Bảo đi, Liên Duyệt càng trở nên thương yêu đại Bảo, cẩn thận chăm sóc hắn, tiếc rằng hài tử này thật sự quá giống đại nhi tử Tân Vô Phong của nàng, quả thực chính là một hũ nút.

Một oa oa nho nhỏ, cũng đã biết cách phớt lờ người khác, đùa thế nào cũng không muốn phất tay huy chân đáng yêu như tiểu Bảo, mở mở cái miệng nhỏ, thăng đến khi bị đùa đến phiền, hắn mới có thể làm như không thể nhịn nữa đảo đảo mắt to đen bóng bày tỏ bất mãn.

Đại Bảo như vậy, tuy rằng không điểm đậm đáng yêu như tiểu Bảo nhưng lại càng hiển hiện tính cách, càng khiến người ta muốn trêu đùa hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hắc bào tể tự luôn luôn nhanh hơn Ngụy Quang Hàn một bước.

Tại kinh thành Huỳnh Quang nghiệp chính vương phủ, vào một lần nghiệp chính vương say rượu rốt cục huých Liên Phù.

Chẳng biết vì sao, từ đó trở đi, Liên Phù cũng không còn ngang bướng, hơn nữa cũng cấp tốc ước định đồng ý gả cho Hiên Viên Liệt Thiên, có người nói nghiệp chính vương phủ đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Thuần âm nữ tử Ngụy Quang Hàn muốn tìm đã không còn là tấm thân xứ nữ, chế tạo huyết đồng, đã thành một giấc mơ xa không thể thành.

Dưới sự bức bách của hắc bào tể tự, Ngụy Quang Hàn, đành phải suy xét đem chủ ý đánh tới trên người huyết đồng Lạc Minh sinh hạ.

Thế nhưng bởi vì đó là hài tử của Lạc Minh, cho nên Ngụy Quang Hàn có vẻ cực kỳ thận trọng.

Hắn mang theo thủ hạ trở lại ‘Vô Gian luyện ngực’, bắt đầu bế quan kiểm tra tư liệu về huyết đồng, cùng với biện pháp khiến người nọ sống lại.

Mấy ngày sau, hắn rốt cục tìm thấy thứ mình muốn.

Kiến trúc màu xám bạc mang theo vài phần trang nghiêm và nặng nề, cánh cửa đá cẩm thạch màu đen càng tăng thêm vài tia trầm trọng.

Ngụy Quang Hàn ngồi trong phòng tràn ngập màu đen, chậm rãi khép lại tư liệu trên tay.

Theo lời hắc bào tể tự nói cho hắn, cùng với hiểu biết của chính mình, ngày người nọ tỉnh lại tuần hoàn ba mươi lăm năm một lần, ba mươi lăm năm thứ nhất thứ hai thứ ba, đều bởi vì không có tin tức của huyết đồng, mà gấp phải trở ngại.

Chính bởi vì tìm không được huyết đồng, cho nên bọn họ mới nỗi lên ý niệm chế tạo huyết đồng ở trong đầu.

Vì vậy hắc bào tể tự Ám Dạ bắt đầu tìm kiếm thân thể thuần âm.

Tuy rằng thân thể thuần âm không khó tìm giống như huyết đồng, nhưng cũng là quý hiếm rất ít ỏi.

Hắc bào tể tự đã tìm nhiều năm, thằng đến năm ngoái, hắn mới tìm được Liên Phù.

Vì vậy sau khi thỏa thuận với Ngụy Quang Hàn, ‘Vô Gian luyện ngực’ liền bắt đầu bắt Liên Phù.

Đáng tiếc lúc đầu bọn họ xem thường năng lực của người bên ngoài ‘Vô Gian luyện ngực’, cũng không phái đi quá nhiều cao thủ, vậy nên để cho Hiên Viên Liệt Thiên cứu được Liên Phù.

Lần này, tìm được huyết đồng, cơ hội cách ba mươi lăm năm lần thứ tư để người kia sống lại, còn có mười chín năm.

Ngón tay thon dài của Ngụy Quang Hàn gó lên bàn, hắn ngưng mi tự hỏi.

Hắc bào tể tự để ép hắn đi tìm huyết đồng, sử dụng thủ đoạn khiến Liên Phù mất đi tấm thân xứ nữ, đối với điểm này, hắn tương đương bất mãn, hắn vốn không muốn để hài tử của Lạc Minh dính dáng vào.

Thế nhưng, hài tử kia...

Đích xác, bởi vì thân phận của hài tử kia, Ngụy Quang Hàn mới không muốn động hắn.

Thế nhưng, cũng vì thân phận của hài tử kia, khiến tâm Ngụy Quang Hàn rực rịch.

Đó là hài tử của Lạc Minh...

Hài tử của Lạc Minh, nếu như để hắn đến đây, vậy sẽ là một chuyện như thế nào???

Luyến tiếc thương tổn Lạc Minh, luyến tiếc Lạc Minh hiện tại, đi tới địa phương đáng ghét không thể ở bên hắn này, như vậy hài tử của y thì sao???

Một hài tử sớm muộn gì cũng sẽ vì cứu người nọ mà hi sinh, đem hắn đến đây thay cho Lạc Minh, hắn là vẫn có thể chứ???

Ý niệm trong đầu này của Ngụy Quang Hàn vừa xuất hiện, liền không thể kiềm chế được nữa.

Hài tử của Lạc Minh, cho dù không phải hài tử của hắn, nhưng hắn vẫn có thể coi là hài tử của mình.

Nếu như Lạc Minh tự mình nuôi lớn hắn, như vậy mười chín năm sau, khi hắn và hắc bào tể tự hi sinh hài tử kia, Lạc Minh nhất định sẽ thương tâm muốn chết.

Nói vậy, còn không bằng đem hài tử vốn không tồn tại ở thế giới này cướp về, nuôi lớn hắn ở ‘Vô Gian luyện ngục’.

Nuôi đến mười chín năm sau, khi đến ba mươi lăm năm lần thứ tư, liền hi sinh nó, để người nọ sống lại.

Rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ hắn liền có thể đi tìm Lạc Minh, đến lúc đó, bọn họ đã không còn cần huyết đồng, muốn hài tử bọn họ hai người sinh lại là được.

Ý niệm như vậy đong đưa trong đầu Ngụy Quang Hàn, giống như là có vuốt mèo không ngừng gãi gãi tâm hắn, không ngừng gãi ngứa hắn...

Mấy ngày sau, đạt thành ước định với hắc bào tể tự, huyết đồng có thể đưa đến ‘Vô Gian luyện ngục’, thế nhưng huyết đồng phải giao cho hắn xử

trí.

Trước khi tới ba mươi lăm năm lần thứ tư...

Cũng chính là trong mươi chín năm này, hài tử kia, hắc bào tể tự không thể động tới.

Như vậy cũng đủ, ở ‘Vô Gian luyện ngực’, có Ngụy Quang Hàn, chỉ cần hắc bào tể tự không động vào hài tử kia, vậy tuyệt đối không có người dám động hắn.

Sau khi hắc bào tể tự thỏa hiệp, Ngụy Quang Hàn, nhắm vào huyết đồng, cũng chính là hài tử của Tân gia, một lần khai triển hành động.

...

Sắp tới mùa hè, ánh nắng mặt trời lần thứ hai trở thành khách quen trên bầu trời, khí trời đã bắt đầu dần dần nóng lên.

Ra khỏi Tân phủ, Vân Khuynh kỳ thực rất mờ mịt, thế giới lớn như vậy, y nghĩ mình đã không còn nhà, dõi mắt nhìn lại, đều là hoàn toàn xa lạ.

Ngoại trừ khủng hoảng và mờ mịt đối với tương lai, mặc dù rất tưởng niệm người Tân gia, tưởng niệm đại Bảo tiểu Bảo mỗi ngày mỗi đêm đều dẫn y.

Nhưng y vẫn như trước không muốn trở lại, cũng không muốn bị tìm thấy.

Y bởi vì sợ Tân Vô Song mấy người đuổi theo, nên cấp tốc rời khỏi Giang thành, kiên trì chọn một phương hướng bắt đầu mà đi.

Phương hướng y chọn là phía nam y vẫn muốn đến từ rất lâu, nhưng vẫn không có cơ hội.

Lúc đầu, y nghĩ Long Liêm diễm lệ lạnh lùng và Long Khiêm nho nhã anh tuấn quá chọc người chú ý, liền muốn cầu bọn họ ẩn từ một nơi bí mật gần đó giống như lúc ở Tân gia.

Long Khiêm thỏa hiệp ẩn mình, nhưng Long Liêm bởi vì Liên Duyệt dặn dò, vậy nên không đáp ứng, chỉ là thay đổi y phục, giấu đi khí chất.

Long Liêm hôm nay nhìn qua giống như một đại nha hoàn dung mạo tú lệ, trong vẻ mặt có tôn trọng lại không mất đi ôn nhu đối với Vân Khuynh, thấy thế nào cũng không nhận ra nàng sẽ là ảnh vệ một thân áo đỏ, diễm lệ lại lạnh lùng kia.

Vân Khuynh thấy mà tấm tắc lấy làm kỳ, sau đó mới biết Long Liêm là giang hồ ‘Tuyệt sát’, am hiểu nhất chính là ngụy trang.

Từ nhát khắc ba người rời khỏi Tân gia, Vân Khuynh liền căn dặn Long Liêm và Long Khiêm che giấu hành tung của ba người bọn họ, tránh né Tân gia lục soát.

Long Liêm và Long Khiêm bởi vì có mệnh lệnh lúc trước của Liên Duyệt...

Trước khi quay về Tân gia, tất cả đều nghe Vân Khuynh mà tận tâm một đường che giấu vết tích của họ.

Cứ như vậy, Tân Vô Song và Tân Vô Phong mấy người muốn tìm Vân Khuynh càng lúc càng phiền phức.

Hôm nay, trải qua bốn ba gần một tháng, Vân Khuynh Long Liêm đã đi tới phía nam.

Thành trì phía nam đều là thành trì trên sông, mùa đông thì ấm, mùa hè thì lạnh, là thánh thành du ngoạn nổi danh trong các quốc gia.

Thành thị du ngoạn nổi danh nhất, đó là Kiền thành sòng bạc, cùng với Khôn thành hoa lâu.

Ngoại trừ hai tòa thành thị này, phía nam cũng còn có rất nhiều thành thị nổi danh khác, một trong số đó chính là Hoài Châu.

Hoài Châu ở đây nổi danh nhất là cao điểm, là một thành thị khiến người ta vừa nghĩ tới đã cảm thấy ngọt ngào.

Lúc này ba người Vân Khuynh đang ở Hoài Châu.

Cũng không phải mấy người tận lực đi tới Hoài Châu, chỉ là từ phương bắc Giang thành chạy tới, thành thị đầu tiên khi tiến nhập địa vực phía nam chính là Hoài Châu.

Lúc này Vân Khuynh một thân trường bào màu trắng bạc, đang thả lỏng tiêu sai ở thành thị phía nam mang theo vài phần ẩm ướt nơi đây.

Quần áo của y nhìn như đồ dùng màu trắng bạc thông thường, nhưng kỳ thực là xuất từ ‘Vân tú phường’ của Xích Yên quốc.

Là vải vóc tốt nhất người bình thường cho dù có tiền cũng khó mà mua, nguyên liệu màu trắng bạc là từ những sợi tơ tốt nhất do tằm nhả ra dệt thành tơ lụa.

Cửa tay áo và cổ áo đều có sợi tơ màu tím nhạt thêu thành hoa văn, hoa văn không phức tạp, cũng không diễm lệ, nhìn qua cực kỳ thanh lịch đơn giản.

Giống như lời Hiên Viên Bất Kinh thật lâu nói trước đây, hoa văn trên quần áo của ‘Vân tú phường’ rất được xem trọng, bên trong đường vân của hoa văn, đều có ngụ ý thêu lên tên của chủ nhân.

Nét mặt Long Liêm không có nửa phần đáng cười, một thân xanh nhạt quần dài lụa mỏng, nhìn qua giống như một cô gái đi theo nề nếp cũ.

Nàng đi theo phía sau Vân Khuynh, có chút quấn quýt suy nghĩ có nên nói cho Vân Khuynh, tam thiếu gia nhà nàng, Tân Vô Hạ, lúc này đang ở Tích Châu phía trước Hoài Châu hay không.

Kỳ thực lúc Vân Khuynh yêu cầu đi tới phía nam, Long Liêm liền có vài phần không muốn.

Phù Vân sơn trang nằm ở Tích Châu, Tân Vô Hạ vì chuyện Xích Huyết Kiếm, hiện nay cũng ở Tích Châu, toàn bộ phía nam vì một thanh Xích Huyết Kiếm, đã sớm khuấy đảo giống như một nồi nước sôi, nóng bỏng không ngớt, không cẩn thận là sẽ bị bỏng.

Giang hồ nhân sĩ ở các quốc gia, hơn phân nửa đều tụ tập ở phía nam, đến nơi đây, khắp nơi bên người đều có thể ẩn dấu nguy hiểm.

Vân Khuynh kiên trì muốn tới phía nam, nàng cũng không dễ cự tuyệt, chỉ có thể xốc lại mười hai vạn phần tinh thần che chở Vân Khuynh.

Nàng chỉ hy vọng Vân Khuynh ở phía nam chỉ là vui chơi giản đơn một chút liền rời đi.

Vân Khuynh đem toàn bộ ưu sâu và việc phiền lòng đều áp dưới đáy lòng, nâng mi đánh giá bốn phía, hỏi Long Liêm ở phía sau: “Long Liêm, trước kia ngươi đã từng đến Hoài Châu chưa???”

Long Liêm theo sát phía sau Vân Khuynh, nghe vậy lập tức trả lời: “Trước đây lúc làm nhiệm vụ đã tới vài lần.”

“Ở đây có địa phương đặc biệt gì không???”

Vân Khuynh chậm rãi bước đi, vật áo màu trắng bạc tạo nên độ cung ôn hòa.

Phía nam là thành thị trên sông, nữ tử ở đây nước da non hồng, phần lớn tính tình đều hiền lành, giống như dòng nước mềm mại đáng yêu.

Mà nam tử, còn lại là mang theo khí chất thanh tú nho nhã mà địa phương khác ít có, cho nên Vân Khuynh sau khi dịch dung, cùng với quần áo người thường khó có thể phân biệt khiến y có vẻ rất giống nam tử ở đây, cực kỳ bình thường.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Gặp Lại Cố Nhân

Đi mệt mỏi, Vân Khuynh liền mang theo Long Liêm tìm chỗ để nghỉ ngơi.

Vân Khuynh nhìn thấy một nơi ‘Thiên nhiên cư’.

‘Thiên nhiên cư’ thân có màu đỏ đen, mặt trên điêu khắc động vật chim hoa đủ các màu, đứng ở trên đường nhìn lại, rất có vài phần cảm giác lịch sự tao nhã.

Bước chân Vân Khuynh dừng một chút, nhìn Long Liêm phía sau nói: “Ở đây được không?”

Long Liêm tùy tiện nhìn lướt qua, trước cửa ‘Thiên nhiên cư’ này người đến người đi, như nước chảy, hình như sinh ý rất tốt.

Nét mặt nàng lộ ra dáng cười có thể xem là ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Công tử cảm thấy ổn là được rồi.”

Ban đầu Long Liêm Long Khiêm kiên trì muốn gọi Vân Khuynh là nhị thiếu phu nhân, nhưng sau Vân Khuynh dùng mọi cách khuyên bảo, hai người mới bằng lòng sửa lại kêu công tử.

Vân Khuynh nghe Long Liêm không phản đối, liền nhắc chân bước về phía ‘Thiên nhiên cư’.

Lúc đi vào người ở bên trong đã có rất nhiều, Vân Khuynh nhìn quanh bốn phía, có vài bàn là đang uống rượu, thanh âm thô lỗ rất lớn nói chuyện với nhau, y không nhịn được phải nhíu mày.

Sau đó liền đi lên lầu, điểm tiểu nhị đón y lên trên: “Hai vị nghỉ chân hay ở trọ?”

Long Liêm nhìn Vân Khuynh nói: “Chúng ta không ở trọ, đem vài món đặc sắc của bản điểm lên đây là được.”

Đang lúc nói chuyện, Vân Khuynh đã tìm thấy một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Người ở lầu hai cũng không ít, thế nhưng thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Liếc mắt quét tới, dĩ nhiên mỗi bàn đều ngồi đầy, vừa lúc chỉ còn lại một bàn bọn họ ngồi, mặt bàn còn chưa kịp chà lau tò rõ ở đây vốn cũng vừa có khách nhân, y chỉ là đúng dịp vừa tới mà thôi.

Điểm tiểu nhị thuận theo Long Liêm, cầm lấy khăn mặt khoát trên vai lau lau mặt bàn, sau đó đưa trà lên rồi đi xuống.

Vân Khuynh đối với chuyện ăn ở luôn luôn không xem trọng, hành lý ngày ấy của y cũng là do Long Liêm thu xếp dùm.

Vân Khuynh có thể nói là thân vô xu, chỉ biết trên người Long Liêm dường như mang theo rất nhiều bạc, dọc theo đường đi ăn ở chưa từng phải chịu ủy khuất.

Bởi vì lục đại ảnh vệ ở Tân gia vào lúc ăn cơm vẫn luôn ngang vai ngang vế với người Tân gia, cho nên Long Liêm cũng không cố kỵ ngồi xuống đối diện Vân Khuynh.

Chưa tới một hồi thức ăn của họ liền đưa lên, Vân Khuynh nâng mi nhìn Long Liêm: “Long Khiêm hắn...”

Long Liêm cong cong lông mày: “Công tử không cần lo cho hắn, hắn tự có biện pháp để mình không đói bụng.”

Vân Khuynh lúc trước chưa từng thân cận với Long Liễm, không quá quen thuộc, dọc theo đường đi lần này Long Liễm chăm sóc y rất chu đáo, giữa hai người cũng nhiều lần ít bồi dưỡng ra một chút ăn ý.

Long Liễm thường ngày không quá thích nói, đối với người không quá quen thuộc, Vân Khuynh cũng không thích nói chuyện, vì vậy hai người liền bắt đầu lắng lặng ăn.

Một lúc sau, có ba người quần áo hoa lệ, tướng mạo không tầm thường, khí chất phi phàm chậm chậm bước lên.

Lúc bọn họ bước lên, trên lầu rõ ràng yên lặng hơn một chút, chẳng biết vì sao, Vân Khuynh đột nhiên có chút hiếu kỳ, y liền nghiêng mặt nâng mí nhìn về phía ba người kia.

Lúc này y mới phát hiện, quần áo hoa lệ, kỳ thực chỉ có hai người.

Một người một thân đỏ rực, tựa như sa y, lồng ngực tựa như bạch ngọc mơ hồ có thể nhìn thấy, thân hình gầy gò, khuôn mặt yêu mị, nhìn qua phong lưu xinh đẹp, nét mặt hắn tựa hồ vẫn luôn lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt trói chặt trên người nam tử mặc bố y duy nhất trong ba người.

Bố y nam tử kia là kỳ quái nhất, một thân bố y màu lam, một chút cũng không hoa lệ, thậm chí nhìn qua có chút cũ kỹ, thế nhưng người nọ tuấn mỹ phi phàm, mặt như quan ngọc, tóc chỉ buộc phần trên trán phần còn lại thì tùy ý thả ở phía sau.

Toàn bộ sợi tóc ở phía sau không được buộc, toàn bộ theo chiếc cổ mảnh khảnh, trượt theo đầu vai hắn buông xuống, đen thùi bóng loáng.

Ở trên người hắn, dường như trộn lẫn khí chất nội liễm và tiêu sái kỳ dị, tuy rằng khuôn mặt thanh tú quyến rũ quá mức, nhưng cũng sẽ không ai nhầm hắn là nữ tử.

Lúc này đôi lông mày thanh tú của hắn hơi nhíu lại, đường như gấp phải chuyện khõ nǎo gì đó, nam tử áo đỏ đứng một bên thấy hắn như vậy độ cung bên môi cong càng sâu...

Trong chớp mắt nhìn thấy nam tử áo lam kia, trong lòng Vân Khuynh hiện lên một tia cảm giác kỳ dị.

Bỗng dừng cảm thấy người nọ rất thân thiết.

Long Liêm cũng theo đường nhìn của Vân Khuynh chú ý tới ba người kia, lúc nhìn thấy nam tử áo lam, động tác trên tay nàng ngừng lại.

Bỗng nhiên trùng lớn đôi mắt, nhìn Vân Khuynh, lại nhìn người nọ, trong ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc và đề phòng, nhưng không có mở miệng.

Ánh mắt thoảng dừng một chút trên người nam tử áo lam, Vân Khuynh liền chuyển qua nam tử thứ ba.

Vừa nhìn thấy, Vân Khuynh cả người liền cứng lại, bàn tay cầm đũa, hơi run lên một chút.

Cánh môi màu nhạt hơi mở, thiếu chút nữa thì gọi tên người kia ra.

Người nọ toàn thân đen huyền, khí chất nhưng không lạnh lùng, mà là ôn nhuận như ngọc, cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm tuấn mi tu mục càng hiển khí khái quân tử khiêm tốn.

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười yếu ớt, nhưng trong ánh mắt lại mang theo lạnh lùng nhàn nhạt, đường như tất cả bốn phía chưa từng nhập vào mắt hắn.

Người nọ đường như cảm giác được đường nhìn của Vân Khuynh, nâng mi nhìn về phía Vân Khuynh, Vân Khuynh cả kinh, lập tức cúi đầu, vội

vàng và cẩm vào miệng.

Ý lúc này rất mâu thuẫn, vừa muốn chào hỏi với người nọ, lại không biết nên nói với người nọ thế nào.

Nam tử vừa trông thấy Vân Khuynh thì trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, thảng tắp nhìn chăm chăm vào y, nhìn nhìn, lạnh nhạt trong mắt toàn bộ rút đi, mọc lên một cỗ ấm áp.

Ba người kia sau khi lén lầu, nhìn quanh bốn phía, thấy bàn ăn đã đầy hết, nam tử áo lam liền mở miệng nói: “Xem ra hôm nay lại không có lộc ăn, chúng ta đi nhà khác đi!”

Nam tử áo đỏ nhíu mày: “Bất Kinh nếu thực sự thích, ta có thể mỗi ngày sai người mang tới cho ngươi.”

Cao điểm ở đây, xem như là ngon nhất Hoài Châu, mỗi ngày khách nhân đều là chật ních, hôm qua ba người đến đây đã không có chỗ trống, ba người tính tình đều rất tốt liền trực tiếp rời đi, không nghĩ tới hôm nay đến vẫn không có chỗ.

Đôi mắt đen thùi của nam tử áo lam liếc qua nam tử áo đỏ, mím môi rồi muốn đi xuống: “Chúng ta đi thôi!”

Nam tử áo đen kia lại nói: “Chờ một chút.”

Nói xong, dưới ánh mắt nghi hoặc của nam tử áo lam và nam tử áo đỏ thảng tắp hướng đi đến chỗ Vân Khuynh và Long Liêm.

“Vị công tử này.”

Thanh âm của nam tử áo đen giống như con người hắn, rất ôn hòa, cũng phi thường dễ nghe.

Vân Khuynh có chút hoảng hốt, thanh âm quen thuộc lại xa lạ như vậy, đã bao năm rồi không nghe thấy?

Là chín năm hay là mười năm y đã nhớ không rõ.

Y ngẩng đầu, nhìn người nọ, thật lâu không nói,

Nụ cười yếu ớt bên môi nam tử kia trở nên sâu thêm, trong con ngươi cũng tràn đầy tình tự kỳ dị: “Tại hạ thấy ở đây chỉ có các hạ hai vị, không biết ba người chúng ta có thể may mắn được ngồi cùng một bàn với các ngươi?”

Vân Khuynh còn chưa kịp mở miệng, Long Liêm liền lạnh lùng nói: “Xin lỗi, công tử nhà ta không thích tiếp xúc với người ngoài.”

Thanh âm Long Liêm lúc này giống như Long Liêm diễm lệ lạnh lùng kia, mà không phải Long Liêm đã thay đổi hình tượng nhiều ngày.

Nam tử kia nghe vậy hơi hoi nhăn mày, nét mặt hiện ra một tia tiếc nuối.

Thấy vậy, tâm Vân Khuynh không khỏi mềm nhũn, mở miệng nói: “Đương nhiên có thể.”

Nói ra miệng xong Vân Khuynh liền có chút hối hận, y đây không phải là làm khó Long Liêm ngay trước mặt mọi người sao?

Y có chút cẩn thiết nhìn về phía Long Liêm, Long Liêm mỉm cười với y, lại cúi thấp đầu xuống.

Kỳ thực Long Liêm chỉ là thấy ba người này không giống người thường, không muốn dính dáng với bọn họ nên mới từ chối.

Thế nhưng, nếu Vân Khuynh đồng ý, nàng cũng không phản đối.

Nam tử áo đen có chút thâm ý liếc nhìn Vân Khuynh: “Đa tạ công tử, tại hạ, Vân Hoán.”

Thân thể Vân Khuynh cứng đờ: “Tại hạ... Long Khiêm.”

Long Liêm vừa nghe, thiếu chút nữa thì bị sặc.

Long Khiêm...

Nàng giương mắt nhìn Vân Khuynh, nhất thời không rõ tâm tư Vân Khuynh.

Vào lúc này, hai nam tử còn lại cũng đã đi tới, hơi hơi gật đầu với Vân Khuynh và Long Liêm xong liền đều ngồi xuống.

Vân Khuynh nhìn Vân Hoán, hé hé miệng, chỉ vào Long Liêm nói: “Đây là muội muội của ta, Long Liêm.”

Trong mắt Vân Hoán hiện lên một tia dị dạng, gật đầu.

Nam tử áo lam nhìn Vân Khuynh và Long Liêm, dĩ nhiên cũng nheo lại con mắt nở nụ cười: “Hiên Viên Bất Kinh.”

Hắn nói chính là tên mình, làm một trong tam đại thần bộ, hắn có thể nào nhìn không ra Vân Khuynh và Long Liêm đều là địch dung.

Nghĩ vậy ánh mắt hắn nhìn về phía Vân Khuynh và Long Liêm, vô tình mang theo một chút thăm dò.

Nam tử áo đỏ bên người Hiên Viên Bất Kinh còn lại là đem thân thể tựa lên trên ghế dựa, vươn tay đặt lên vai Hiên Viên Bất Kinh, thường thức sợi tóc đen tuyển của hắn ở trong tay, bên môi như trước mang theo nụ cười nghiền ngẫm, hắn tràn ngập mị hoặc nhíu mày: “Gọi Lạc là được.”

Vân Hoán gọi điểm tiểu nhị tới, chọn một vài món sau, lại nhìn về phía Vân Khuynh, mở miệng nói: “Long công tử rất giống một người.”

Vừa nói ánh mắt hắn vừa xa xăm, trong giọng nói mang theo vài phần phiền muộn.

Đôi mắt tràn đầy tia sáng của nam tử áo đỏ liếc nhìn Vân Hoán, trong con ngươi mang theo hiếu kỳ.

Hiên Viên Bất Kinh cũng vậy.

Vân Khuynh cúi đầu, nhìn không ra vẻ mặt, một vài ký ức đã lâu lật lại từ trong đầu, giống như một cuốn phim tua lại.

“Giống một muội muội của ta, đặc biệt con mắt của Long công tử... Đáng tiếc, ta cùng muội muội kia đã tách biệt gần mười năm, đến lúc ta trở về, nàng đã xuất giá, đồng thời theo phu gia chuyển đến một nơi không biết tên.”

Vân Khuynh nghe vậy, bàn tay cầm đũa bỗng nhiên siết chặt, ngón tay nắm lại có chút trắng bệch.

Xuất giá, theo phu gia chuyển đến một nơi không biết tên?

Vân gia kiếm cớ thật giỏi, nói vậy bọn họ hắn là không dám nói cho người khác là bắt y thay Vân Thủ đi xuất giá!

Không ngờ Vân Hoán còn nhớ đến y, ở Vân gia, sau khi mẫu thân qua đời, đối tốt với y, chỉ có Hồng Châu và nhị ca Vân Hoán này.

Lần đầu gặp Vân Hoán, là năm Vân Khuynh sáu tuổi, y bị đại tỷ đẩy ngã, cái trán đập vào tảng đá, sau đó trên trán máu chảy không ngừng.

Đại tỷ tam tỷ và đại ca ức hiếp y đều bị máu trên trán y dọa chạy, còn y nhất thời ngã trên mặt đất không đứng dậy được, chỉ phải ủy khuất nằm sấp

trên đất.

Sau đó y thấy một đôi giày màu đen, sau một khắc, y được một đôi tay to lớn đỡ lên.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Như Đã Từng Quen

Ký ức này, giống như kiếp trước xa xôi như thế, đều bị phủ trong bụi băm.

Sáu tuổi năm ấy, quen biết Vân Hoán, đối với Vân Khuynh mà nói, cũng là một chuyện may mắn.

Từ đó về sau, Vân Hoán luôn luôn nhìn qua khiêm khiêm như ngọc, trên thực tế lại ẩn giấu lạnh nhạt, rất ít đem người nào đặt ở trong lòng, liền chân chính thân thiết tiến gần Vân Khuynh.

Có lẽ là thương hại hãi tử nhỏ gầy như vậy bị người ức hiếp, có lẽ là buồn bực vì y bị bắt nạt mà vẫn trầm mặc, hoặc có lẽ là đơn thuần muốn nhìn hãi tử đối với người khác tựa như một tiểu thú tự bế lại trầm mặc có thể nhìn thẳng vào chính mình, khi đó Vân Hoán đối với Vân Khuynh rất tốt.

Lúc có thứ gì mới lạ chơi vui, hắn luôn luôn nhớ tới Vân Khuynh.

Vân Khuynh xuyên qua mà đến, khi đó chữ nghĩa đối với thời không này, nhận biết cũng không nhiều.

Năm xưa học chữ, luyện chữ, đều là ở trong thư phòng của Vân Hoán, trong lòng Vân Hoán, được Vân Hoán nắm tay chỉ dạy.

Hơn nữa khi đó Vân Khuynh xuyên đến thế giới này cũng chưa lâu, đáy lòng vẫn rất bàng hoàng bất an.

Mẫu thân của y quá mức nhu nhược, y không dám tăng thêm cho nàng một chút gánh vác thuộc về y, mà Hồng Châu lúc ấy cũng chỉ là một tiểu nha đầu.

Khi đó, người có thể để y toàn tâm tin cậy, chỉ có Vân Hoán.

Vân Hoán dường như trời sinh mang theo một loại khí chất khiến kẻ khác tín phục, hắn tuấn mỹ hữu lẽ, khiêm khiêm như ngọc, ôn hòa có thể khiến người ta dễ dàng ổn định lại.

Vân gia nữ nhi chiếm đa số, hơn nữa mỗi nữ nhi đều mỹ lệ không gì sánh được.

Hiện tại, Vân gia bốn người nữ nhi, đại nữ nhi, Vân Tinh lúc này cũng ở trong cung làm phi công với cô cô mình, nhị nữ nhi từ lúc còn bé đã chết non, tam nữ nhi đó là Vân Thù, từ ‘Nữ nhi’ tự nhiên là Vân Khuynh.

Hai nhi tử, đại nhi tử, Vân Linh, là một tên cao ngạo, lỗ mũi hướng lên trời ăn chơi trác táng.

Nhị nhi tử Vân Hoán, từ nhỏ khiêm tốn hữu lẽ, tự có chủ trương của bản thân.

Trong đám nữ nhân ở Vân gia, ngoại trừ Vân Linh và Vân Thù là đồng mẫu ra, những người khác đều là đồng phụ không đồng mẫu.

Vân vương gia thiên vị Vân Thù nhất, Vân Linh là trưởng tử, lại còn là đại phu nhân sở sinh, vậy nên cũng là nhi tử được sủng ái nhất.

Vân Hoán xuất từ nhị phu nhân, tuy là nhị phu nhân, nhưng lại là công chúa Huỳnh Quang, vị công chúa này vì nguyên nhân đặc thù, mà gả tới Vân phủ.

Vân vương gia đối với mẫu thân Vân Hoán lòng mang sợ hãi, liên quan theo đó cũng không thích Vân Hoán.

Sau lại có người nói mẫu thân Vân Hoán qua đời, Vân vương gia lại càng không thích Vân Hoán.

Nhưng Vân Hoán dù sao cũng là huyết thống hoàng thất Huỳnh Quang, Vân vương gia tuy không thích hắn, nhưng không dám đắc tội nửa phần, vào lúc Vân Hoán đề xuất bái sư liền đem hắn phái đến phuơng xa học nghệ.

Biết đâu trong lòng Vân vương gia, hắn chẳng bao giờ thừa nhận Vân Hoán và Vân Khuynh tồn tại.

Trên thực tế, Vân Hoán cũng không thích Vân gia.

Nếu không phải Vân gia có một người Vân Khuynh duy nhất khiến Vân Hoán cảm nhận được ôn nhu, Vân Hoán sẽ không dự định quay về Vân gia.

Đáng tiếc, xa gần mươi năm, chờ đến lúc Vân Hoán học nghệ thành công, cuối cùng rảnh rỗi quay về Vân gia, tiểu muội duy nhất hắn coi là người thân cũng đã gả đi, hơn nữa lại không có tung tích.

Nếu Vân gia không có Vân Khuynh, Vân Hoán tự nhiên không dừng lại quá lâu, vừa về đến nhà liền đi ra ngoài.

Có năng lực có quyền thế, nhưng tâm rất trống vắng, khiến hắn gấp ‘Long Khiêm’ như đã từng quen này.

Trên bàn cơm luôn luôn lặng lẽ, chỉ có Vân Hoán dường như rất có hứng thú với Vân Khuynh, luôn luôn háng hái bừng bừng hỏi y một vài vấn đề.

Vân Khuynh tự nhiên sẽ không sản sinh cảm giác phiền chán với Vân Hoán.

Đều là thấp thỏm nhất nhì đáp lại.

Dưới đáy lòng y vì không thể lấy thân phận Vân Khuynh gặp mặt Vân Hoán mà có chút không vui.

Nhi ca này, vào lúc y gần mươi tuổi đi ra ngoài học nghệ, bọn họ cũng đã gần mươi năm không thấy.

Cảm giác của Vân Khuynh đối với hắn, lại không chút nào xa lạ hờ hững.

Vân Khuynh không thích hợp, người khác nhìn không ra, nhưng Long Liêm ở chung với y gần một tháng lại thấy rất rõ ràng.

Nàng len lén không hiểu nhíu mày, nhưng chung quy không nói cái gì.

Lạc Diễm và Hiên Viên Bất Kinh cũng khá hiểu Vân Hoán, Vân Hoán tuy rằng nhìn qua ôn văn nho nhã, giống như người hiền lành ôn nhu, nhưng kỳ thực hắn tương đương lạnh huyết, bề ngoài nho nhã của hắn chỉ là dùng để che giấu lạnh lùng trong khung.

Đáy mắt trong lòng hắn, chưa từng đặt vào một người.

Hôm nay, lại thân thiện đối với một người xa lạ như thế, ở trong mắt Lạc Viêm và Hiên Viên Bất Kinh, thấy thế nào cũng nghĩ kỳ quái.

Lại qua nửa canh giờ, Vân Khuynh và Long Liêm rốt cục quyết định cáo từ.

Cáo từ vừa nói ra miệng, Vân Hoán liền nhịn không được mở miệng nói: “Long huynh đệ có tính toán đi đâu không?”

Vân Khuynh hoảng hốt một chút, mới nhớ đến mình để không cho Vân Hoán nhận ra bản thân, y cố ý mượn dùng tên Long Khiêm.

Y hơi hơi cong môi cười cười: “Chỉ là cùng muội muội đi ra ngoài một chút, cũng không có dự định đi đâu... Còn Vân công tử? Có chuyện quan trọng sao?”

Vân Khuynh nói xong liền có chút ảo não.

Y không chẽ không được muốn thân cận với nhị ca gần mươi năm không gặp, dường như cũng mất đi tâm đề phòng, hôm nay trải qua hốt hoảng trả lời sai rất nhiều vấn đề.

Sớm biết rằng ngay từ đầu nên nghe lời Long Liêm, cự tuyệt Vân Hoán bọn họ ngồi cùng.

Quả nhiên Vân Khuynh vừa mới nói xong, Vân Hoán liền cười cười, một đôi mắt phượng híp lại giống như một con hồ ly: “Thật không, vừa khéo, ba người chúng ta cũng vậy, vừa lúc Vân Hoán cảm thấy Long huynh đệ rất thân thiết, không bằng mấy người chúng ta kết bạn cùng đi dạo chơi, càng nhiều người càng vui!”

Lạc Viêm ở một bên bùi môi, không biết là ai lúc đầu thế nào cũng không muốn đi cùng bọn họ, nói là nhiều người phiền phức.

Thế mà chỉ qua hai ngày, thay đổi một người mà thôi, lí do thoái thác này cũng triệt để thay đổi.

Người kia, cũng chỉ là dịch dung, nhìn qua thú vị hơn người bình thường một chút mà thôi, có cần Vân Hoán để bụng như thế sao?

Lần này Vân Khuynh trái lại tinh táo, y nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng vừa nói ra miệng, cũng tìm không được lý do từ chối, lại thêm cặp mắt tràn ngập không đồng ý của Long Liêm, y chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Y biết mẫu thân Vân Hoán là công chúa Huỳnh Quang, cũng biết Vân Hoán năm xưa bái sư phụ cũng không phải là người bình thường, thân phận hiện tại của Vân Hoán nói vậy cũng là người trên người, đi cùng một người như vậy chung quy cũng sẽ có phiền phức tìm tới cửa.

Thế nhưng, đây là nhị ca khi còn bé y từng dựa vào, đối tốt với y, dạy y rất nhiều chuyện trên thế giới này.

Ở phương diện nào đó mà nói, Vân Hoán có thể nói là lão sư vỡ lòng của y trên thế giới này.

Dù sao y đích xác không có mục tiêu, không bằng đi cùng Vân Hoán một đoạn, tìm được địa phương cảnh tốt lại hợp tâm ý, biết đâu y còn có thể mua một tòa nhà rồi ổn định cuộc sống.

Vào lúc Vân Khuynh đáp ứng Vân Hoán, đầu Long Liêm lại bắt đầu đau.

Vân Khuynh rõ ràng đã dặn bọn họ hỗ trợ che giấu vết tích, không để người Tần gia tìm được, nhưng y lại thằng thắn đi cùng ba người không phải người thường như vậy, vậy hành tung há có thể dễ dàng che giấu?

Huống hồ nàng thân là giang hồ ‘Tuyệt sát’, đối với Hiên Viên Bất Kinh ôm một loại tình tự kỳ dị, dù sao, Hoa Ly Phi cũng giống Hiên Viên Bất Kinh là một trong tam đại thần bộ, lúc nào cũng đi tìm kiếm nàng muôn bắt được nàng.

Ai biết giữa ba thần bộ kia, liệu có cái gì mưu đồ hay không, nàng nếu như không cẩn thận bị Hiên Viên Bất Kinh nhận ra thân phận, vậy thì thực thảm.

Lúc nhóm năm người đều dùng cơm xong, mấy người lại vòng vo một hồi ở trong Hoài Châu, Vân Hoán mấy người liền dẫn Vân Khuynh Long Liêm đến khách sạn bình dân để bọn họ ngủ lại.

Vào đêm đó, Lạc Diễm xinh đẹp quyến rũ tựa ở trên ghế tuyên bố: “Ngày mai xuất phát đi Tích Châu, xem Xích Huyết Kiếm trong truyền thuyết, rõ cuộc là bộ dáng gì.”

Hắn vừa nói hết lời, Long Liêm chỉ muốn lấy tay che mặt.

Tần Vô Hạ đang ở Phù Vân sơn trang trong Tích Châu, hiện tại đi Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh không phải là tự động đưa mình đến trước mặt người Tần gia sao?

Vào đêm, chờ đến lúc Vân Khuynh và Long Liêm rốt cục tách khỏi Vân Hoán ba người, Long Liêm nhịn không được nói với Vân Khuynh: “Công tử, ngày mai chúng ta cáo biệt Vân công tử bọn họ đi!”

Nét mặt Vân Khuynh mang theo nụ cười ấm như gió xuân, y đang nhớ lại ban ngày Vân Hoán chiếu cố y, dưới đáy lòng cảm thán nhị ca của y từ nhỏ đến lớn đều là nho nhã lẽ độ như thế, khiêm khiêm như ngọc, tự do một cỗ khí chất nho nhã, thực sự là nhân trung long phượng khó có được...

Thế nhưng, y lại không nghĩ ra, vì sao Vân gia lại có thể có một người ưu tú như Vân Hoán chứ?

Lời Long Liêm, cắt đứt tư tự của Vân Khuynh, đem y từ trong vui sướng gấp lại Vân Hoán lôi ra.

Y chăm chú nhìn về phía Long Liêm: “Vì sao?”

Long Liêm cúi mặt: “Tam công tử, lúc này đang ở Tích Châu.”

Thân thể Vân Khuynh dừng một chút, dưới đáy lòng nỗ lực áp chế Tần Vô Song, Tần Vô Phong và đại Bảo tiểu Bảo bị lời nói của Long Liêm mà phóng ra.

Vui sướng cả ngày đều bị quét sạch, đáy lòng mang theo vài phần co quắp, hơi hơi đau đớn, y sờ sờ mặt mình: “Loại hình dạng này... Vô Hạ không nhất định có thể nhận ra, hơn nữa, Vô Hạ là ‘Ám hoàng’ chủ quản giang hồ, lần này vì Xích Huyết Kiếm đến Phù Vân sơn trang nhất định là bận đến túi bụi, chúng ta ăn mặc bình thường như vậy, sao có thể khiến hắn chú ý.”

“Nhưng...”

Long Liêm còn muốn nói gì đó.

Vân Khuynh lại khoát tay áo: “Không sao... Sau khi đến Tích Châu chúng ta liền chia tay Vân Hoán bọn họ, sau đó chúng ta rời xa Tích Châu là được.”

Long Liêm thấy Vân Khuynh rõ ràng từ chối thảo luận vấn đề này, không thể không thở dài một tiếng, lui xuống.

Đồng thời trong lúc đó, Lạc Viêm và Hiên Viên Bất Kinh cũng cực kỳ hiếu kỳ hỏi Vân Hoán: “Ngươi coi trọng muội muội của Long Khiêm kia sao, sao lại xum xoe với người ta như vậy?”

“...”

Khuôn mặt Vân Hoán đen xì, không trả lời.

Hắn thích loại nữ tử nào, ngay cả chính hắn cũng không biết... Thế nhưng, hắn biết, nhất định không phải nữ tử nhìn như dịu ngoan kì thực lạnh lùng hôm nay nhìn thấy.

Hắn đối tốt với Long Khiêm kia như vậy...

Thật sự là vì y và tứ muội Vân Khuynh của hắn quá giống nhau...

Mỗi khi bối rối, lông mi buông xuống giống như chiếc quạt, lưu lại một bóng ma trên da thịt như bạch ngọc, cũng sẽ hơi hơi mím môi.

Nhưng vào lúc vui vẻ, sẽ đem môi vung lên độ cung ấm áp nhu hòa, trong đôi mắt cũng sẽ phát sinh tia sáng tinh tế, khoe mắt chân mày đều mang theo vui mừng.

Hơn nữa mỗi khi y nhìn một người, đáy mắt chỉ có cái bóng người kia, là chăm chú thực sự nhìn toàn bộ người kia.

Vân Khuynh lúc nhỏ chính là như vậy, giống như tiểu thú có tâm đẽ phòng rất mạnh, thế nhưng xem ai thuận mắt, tín nhiệm ai, đối với người ta tuyệt đối là ôn nhu chăm chú đối đãi, có thể dễ dàng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Hôm nay đụng tới Long Khiêm này, một nụ cười, một cử chỉ, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều khiến hắn hoảng hốt cho rằng mình nhìn thấy Vân Khuynh.

Thế nhưng...

Người rất giống Vân Khuynh này, rõ ràng là một nam nhân... Hắn thấy hầu kết chõ cổ y, y không có khả năng là một nữ nhân.

Thế nhưng, nếu là nam nhân, sao y lại giống Vân Khuynh đến vậy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Ôn Lại Tình Cũ

Ban đêm, gió mát phô phất, rất nhiều người đã yên giấc, Hiên Viên Bất Kinh quần áo màu lam nǎm ở trên đỉnh khách sạn bình dân, nhìn ánh sao lóe ra trên bầu trời mà ngẩn người.

Nhin màn đêm đầy sao tām hǎn có chút phiền táo chật rãi yên lặng xuống.

Lông mi dày dài hơi rung động một chút, trên khuôn mặt thanh tú có chút quá phận của hǎn không có nửa phần biếu tình, mí mắt nhẹ nhàng nhắm, lông mày nhăn lại.

Đầu gối lên hai cánh tay giao nhau, đáy lòng yên lặng xuống nhưng lại vô tình nảy lên một tia mê man.

Hǎn vốn có thể dễ dàng thấy rõ tình tự của người khác, tất cả của người khác, nhưng đối với chính mình, lại là hoàn toàn không biết.

Là mình chán ghét mà vứt bỏ, tự mình căm hận, là bàng hoàng trên thế giới này không chỗ nào để dựa vào sao???

Hǎn là ai???

Hǎn là Hiên Viên Bất Kinh, là Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ phong quang vô hạn, hǎn là Huỳnh Quang đại hoàng tử Hiên Viên Bất Kinh.

Thế nhưng, thân phận này có ích lợi gì???

Không có thân phận này, hắn là một người, có thân phận này, hắn như trước là một người.

Nét mặt hiện lên một tia lạnh lùng, thánh chỉ sao, Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh???

Liên quan gì đến hắn, ở trên đời này, hắn đã sớm độc thân, vì sao phải bị người dễ dàng gọi trở về.

Hắn không quay về, vậy thì sao?

Bàn tay vốn đang thả lỏng dần dần nắm thành nắm tay, trong lòng phiền muộn càng ngày càng nghiêm trọng, khiến Hiên Viên Bất Kinh có loại cảm giác hít thở không thông.

“Này.”

Một thanh âm lười biếng quen thuộc vang lên.

Nét mặt Hiên Viên Bất Kinh hiện lên một tia chán nản, lúc mở mắt lần nữa, Lạc Diễm đã nắm ở bên người hắn, lấy khuỷu tay chống nửa mặt bên, vẻ mặt ý cười nhìn hắn.

Tướng mạo người nọ vốn đã phong lưu xinh đẹp, hôm nay hình dạng mang cười càng hiện phong tình.

Hiên Viên Bất Kinh liếc mắt nhìn lại đột nhiên có chút phản cảm, vì sao người này lúc nào cũng bình tĩnh như thế, dường như chuyện gì cũng không để ở trong lòng.

Lạc Diễm trông thấy trong mắt Hiên Viên Bất Kinh xuất hiện chống cự, đôi mắt lưu quang tràn đầy hơi hoi nheo lại, lóe lóe: “Ta còn tưởng rằng ngươi đã chạy mất... Hiên Viên Bất Kinh, một trong tam đại thần bộ thì sao, Huỳnh Quang đại hoàng tử thì thế nào, cũng chỉ là nô lệ của ta mà thôi.”

“Ngươi...”

Nét mặt Hiên Viên Bất Kinh hiện lên một tia tức giận, không phải là hắn không thể chịu thua, chỉ là tính cách người này quá mức ác liệt.

Mấy tháng trước đây, ở ‘Văn hương các’ tại Khôn thành hắn tiếp nhận Lạc Diễm khiêu chiến, trong một tháng tra ra thân phận hắn có.

Đáng tiếc theo dấu vết Lạc Diễm một tháng, chỉ tra ra năm thân phận của hắn.

Một là chủ nhân ‘Văn hương các’, hai là ‘Vũ giả’ Lạc Diễm có nhiều truyền kỳ nhất thiên hạ, ba là Ma Giáo giáo chủ, bốn là người thần bí dùng kiếm ba năm trước đây liên tiếp khiêu chiến hơn mười cao thủ đỉnh cao.

Và quan trọng nhất, thứ năm, hắn chính là tam hoàng tử của Tương Ly quốc.

Trong vòng một tháng, Hiên Viên Bất Kinh dựa vào tin tức mình biết, cùng năng lực quan sát của mình, mới tìm ra năm thân phận của Lạc Diễm, đến cuối tháng, hắn vốn tưởng rằng mình đã nắm chắc thắng lợi, lại không nghĩ rằng mình thua.

Bại bởi Lạc Diễm giảo hoạt hay thay đổi thân phận, ai có thể đoán ra, hắn đường đường Ma Giáo giáo chủ, tam hoàng tử Tương Ly quốc, dĩ nhiên còn là hải tặc ở giữa vùng biển Tương Ly và Xích yên quốc.

Nam nhân này thật đúng là quý dị hay thay đổi.

Chỉ kém một thân phận như vậy, nhưng khiến hắn thua triệt để.

Bởi ước định của hai người, hắn phải đáp ứng một cái điều kiện của Lạc Diễm, Lạc Diễm dĩ nhiên đê tiện kêu hắn làm nô lệ cho hắn.

Đây cũng không phải là ác liệt nhất, càng ác liệt chính là, Lạc Diễm này kêu hắn làm nô lệ lại không có thời gian nhất định, phải chờ đến khi hắn chán mới thôi, trước khi hắn chán trò chơi này, Hiên Viên Bất Kinh thân là nô lệ của hắn, phải luôn luôn ở bên cạnh hắn.

Thực ra tuy là nói nô lệ, nhưng thái độ Lạc Diễm đối với hắn thủy chung như một, chưa từng làm nhục hắn, việc nô lệ, cũng chỉ đề cập vào lúc hai người lần đầu tiên thực hiện hứa hẹn, sau đó hai người cũng rất ăn ý không còn đề cập tới.

Nhưng hôm nay, Lạc Diễm lại nói ra.

“Ngươi đang buồn bức chuyện gì, lão nhân nhà ngươi sắp chết, ngươi thực sự không quay về xem sao???”

Lạc Diễm đem Hiên Viên Bất Kinh tức giận thu hết vào đáy mắt, rất có vài phần cảm giác hưởng thụ.

Hắn nắm lấy sợi tóc rời lả tả ở trên cánh tay Hiên Viên Bất Kinh, chậm rãi quấn lên ngón tay thon dài.

“Thật đúng là vô tình.”

Hiên Viên Bất Kinh vươn tay kéo lại sợi tóc bị Lạc Diễm quấn trên ngón tay hắn, không nói lời nào phi thân rời đi.

Khóe miệng Lạc Diễm cong lên: “Hiên Viên Bất Kinh nội liễm tiêu sai lần đầu tiên nhìn thấy kia, thực sự là người không được tự nhiên trước mắt này sao???

Trong khung vắn là kiêu ngạo như vậy. Vừa nhìn đã khiến người ta muốn làm nhục...”

Lạc Diễm nói, vươn cái lưỡi đỏ tươi liếm liếm cánh môi, nụ cười dưới ánh trăng càng trở nên quyến rũ xinh đẹp.

Ngày thứ hai, mọi người vẫn là dáng dấp lúc trước, biểu hiện ra ngoài cũng không thay đổi quá nhiều, đoàn người bắt đầu đi tới Tích Châu.

Lúc trước, trên đường từ phương bắc đi đến phương nam, Vân Khuynh cũng không phải chỉ theo Long Liêm.

Không biết từ bao giờ, Long Liêm đã thăng cấp trở thành nửa sư phụ của Vân Khuynh, võ công của Long Liêm mặc dù không bằng Tân gia tam huynh đệ, nhưng tuyệt đối đứng đầu lục đại ảnh vệ.

Từ sau khi Long Liêm dùng tuyệt đỉnh khinh công đem Vân Khuynh mang ra Tân phủ, Vân Khuynh liền để Long Liêm dạy y võ công.

Vân Khuynh muốn học võ công, muốn có năng lực tự bảo vệ mình, Long Liêm tự nhiên là phi thường cam tâm tình nguyện, tuyệt không keo kiệt dạy cho Vân Khuynh.

Trước khi sinh đại Bảo tiểu Bảo, Vân Khuynh bởi vì giới hạn tuổi tác, chuyện học võ thật sự là hạn chế nhiều lắm.

Chỉ là dưới nhân duyên vừa khớp, sau khi Tân Vô Song dùng ‘Biến dị kim tàm cổ’ giải ‘Tử ô cổ’ cho Vân Khuynh, thân thể Vân Khuynh giống như là trải qua một lần dịch kinh tẩy túy, học võ cực nhanh.

Long Liêm nói rất nhiều thứ, Vân Khuynh đều là cái hiểu cái không, nhưng ngay cả như vậy, võ công của y vẫn tiến bộ rất nhanh.

Mặc dù không đến mức nói là cao thủ, nhưng hiện tại, quyền cước công phu vẫn là có, khinh công tuy rằng so với mấy người Long Liêm thì đúng là khó coi, nhưng là miễn cưỡng có thể nhảy lên cây nhỏ ổn định đứng vững.

Mặc kệ nói như thế nào, có tiến bộ chính là tốt, tất cả đang đi vào quỹ đạo.

Nhóm năm người bọn họ, thuê hai chiếc xe ngựa, Lạc Diễm và Hiên Viên Bất Kinh một chiếc, Vân Khuynh, Vân Hoán và Long Liêm một chiếc.

Vân Hoán nguyên bản là nên ngồi cùng với Lạc Diễm Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng cuối cùng vẫn theo Vân Khuynh lên xe ngựa thứ hai.

Lạc Diễm nhíu mày, khóe miệng mỉm cười: “Còn nói không coi trọng cô nương người ta...”

Nói xong đôi mắt lóe lóe: “Không đúng, e rằng không phải coi trọng cô nương người ta, mà là coi trọng Long Khiêm kia.”

Lạc Diễm nói hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh nghĩ sao???”

Hiên Viên Bất Kinh vì Huỳnh Quang hoàng đế bị bệnh và thánh chỉ quấy nhiễu tâm thần không yên, căn bản không có tâm tư đi phản ứng hắn, chỉ là có lệ ân một tiếng.

Lạc Diễm thấy vậy cũng không giận, trực tiếp ngã nằm lên đệm mềm trên xe ngựa, nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn thật sự muốn nhìn xem Hiên Viên Bất Kinh rốt cuộc có trở về hay không.

Trong xe ngựa phía sau, Long Liêm hiển nhiên là không thích Vân Hoán đối tốt với Vân Khuynh quá mức.

Dù sao Vân Khuynh là người Tân gia, trên người có danh hiệu Thiếu phu nhân, quá mức thân cận với nam tử khác cũng không tốt.

Bởi vì có Vân Hoán ở đây, Vân Khuynh không thể luyện võ, chỉ phải cùng Vân Hoán nói chuyện phiếm.

Trò chuyện trò chuyện, Vân Khuynh biết rõ Vân Hoán tận lực thân cận với y như vậy là bởi vì trong mắt Vân Hoán, y rất giống ‘Vân Khuynh’.

Trong lòng Vân Khuynh rất cảm động, cũng đột nhiên muốn biết, dưới đáy lòng Vân Hoán, rốt cuộc là đối đãi với ‘Muội muội’ này thế nào.

Vân Khuynh hơi buông mí mắt, ánh mắt dời đi nói: “Vân đại ca có rất nhiều muội muội sao, đối với từng muội muội đều tốt như vậy?”

Tiếp xúc nửa ngày, đã khiến hai người xưng hô thăng cấp là Vân đại ca và Long đệ.

Vân Hoán giật mình: “Đúng, nói đến huyết thống, ta có không ít muội muội, thế nhưng ta nhận thức, lại chỉ có một mình tiểu Khuynh.”

Nói nói ánh mắt hắn nhu hòa xuống: “Long đệ ngươi không biết, trong nhà chúng ta, phụ thân càng thích nữ nhi một ít, bởi vì hắn luôn cho rằng nữ nhi có thể mang đến cho hắn càng nhiều vinh hoa phú quý.

Bọn muội muội của ta, hầu hết đều được sủng ái, chỉ có một mình tiểu Khuynh bị quên trong góc.”

Vân Hoán nhìn về phía Vân Khuynh cười nói: “Trong đám muội muội này, kỳ thực tiểu Khuynh là người đáng yêu xinh đẹp nhất, đáng tiếc lại không được yêu thích, chỉ có ta đối tốt với y.

Y từ nhỏ đã thích dính ta, khi còn bé, ta thích nhất y dùng cặp mắt đen kít tràn ngập tín nhiệm kia nhìn ta...

Cái loại cảm giác này... Không cách nào hình dung...

Rất có cảm giác thành tựu, tràn ngập tự hào, thật giống như là mình dùng năng lực của chính mình mở ra một mảnh bầu trời cho y...”

Nhớ lại chuyện cũ, nét mặt Vân Hoán mang theo ôn nhu, nghĩ tới hiện tại không gặp được Vân Khuynh, lại hơi chuyen buồn bã: “Đáng tiếc lúc y xuất giá ta lại không biết, cũng không biết gả đến nhà nào, phu gia có tốt với y không.”

Lúc hắn trở lại hỏi Vân vương gia, Vân vương gia chỉ nói là không quá hiểu rõ đối phương, chỉ là Vân Khuynh kiên trì gả cho đối phương, cho nên họ mới đem Vân Khuynh gả đi, nhưng Vân Khuynh gả đi sau liền không thấy hình bóng.

Lấy Vân Hoán hiểu rõ tình cảnh của Vân Khuynh, và rõ ràng tính cách của Vân vương gia, tự nhiên là biết sự thực không phải như thế, thế nhưng hắn ngoại trừ thực sự tìm không được Vân Khuynh, cái gì cũng tra không được.

Nha hoàn của Vân Khuynh cũng bị đưa đến bên người cô cô hắn, hắn vào cung gấp cô cô vài lần, nhưng vẫn không đụng tới nha hoàn kia.

Lúc hắn nói với cô cô muốn nha hoàn kia, cô cô lại nói nha hoàn kia thân phận không xứng với hắn, muốn tặng mỹ nhân khác cho hắn, bị hắn cự tuyệt, hắn chỉ có thể âm thầm tra, nhưng vẫn là không có thu hoạch.

Vân Khuynh thấy giọng điệu hắn tịch mịch, vẻ mặt phiền muộn không khỏi an ủi nói: “Y nhất định sẽ gặp được phu quân của mình, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Song song đang an ủi Vân Hoán, y không khỏi nghĩ đến, hay là, y nên lấy thân phận Vân Khuynh viết một bức thư cho Vân Hoán, để hắn bớt sầu muộn, không nên lo lắng cho y.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Trên Đường Đi Gặp Giáo Đồng(*)

(*) giáo đồng:

Giáo: giáo hoạt; ranh mãnh; gian xảo; xảo quyết; quỷ quyết

Đồng: trẻ em; trẻ con; nhi đồng.

Đọc theo một đường chậm rãi đi, chưa đến nửa ngày, bọn họ liền tới Tích Châu.

Vân Khuynh không hề nuốt lời với Long Liêm, vừa đến Tích Châu liền cáo biệt với mấy người Vân Hoán, mượn cớ là muốn thăm hỏi người quen.

Vừa rời khỏi đám người Vân Hoán, Vân Khuynh liền muốn viết một bức thư đưa cho Vân Hoán.

Biết trên thế giới này ngoại trừ người Tân gia, còn có một Vân Hoán quan tâm y như vậy, y phi thường hài lòng.

Vân Khuynh và Long Liêm đang đi đường, phía trước lại truyền đến một trận tranh cãi ầm ĩ, hai người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một hài tử thấp bé gầy yếu lại bẩn thỉu chạy tới chõ hai người.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy vạt áo xanh của Long Liêm chợt lóe, tiểu hài tử chạy về phía họ, cũng đã bị Long Liêm tóm vào trong tay.

“Bước đi phải nhìn một chút, ngươi định va vào đâu???”

Trong miệng nghiêm khắc nói, một đôi lông mày mảnh khảnh của Long Liêm không tự chủ được nhíu lại với nhau.

“Thả ta xuống, thả ta xuống!!!”

Tiểu hài tử kia tay chân đá đạp lung tung, thậm chí vươn tay muốn bắt Long Liêm, thấy thế nào cũng giống như một giảo đồng ngang bướng.

Vân Khuynh nhìn hắn không tự chủ được nhăn lại lông mày, nói với Long Liêm: “Buông hắn đi, đừng làm mình bị thương.”

Một hài tử như thế, có thể làm Long Liêm bị thương mới là lạ, thế nhưng Long Liêm vẫn vì Vân Khuynh quan tâm mà hơi cong lên khóe môi một chút.

Long Liêm buông tay thả hài tử xuống đất, một đôi mắt to của hài tử kia quay tròn vòng vo một chút, sợ là nhìn ra Vân Khuynh thiện tâm, nhanh như chớp txa như cá chạch chạy đến phía sau Vân Khuynh, bàn tay đen bẩn siết chặt ống tay áo Vân Khuynh không buông.

Đôi mắt Vân Khuynh hơi híp một chút, cúi đầu, ánh mắt mang theo một ít đậm mạc nhìn tiểu đồng nắm lấy áo y.

Tiểu đồng kia ngẩng đầu, hơi hơi mếu máo, giọt nước mắt trong suốt từ trong mắt tràn ra, co quắp khóc lên: “Hai vị đại gia đại tỷ tiểu gia ta sai rồi, xin đại gia nhất định phải vì tiểu gia làm chủ...

Tiểu gia trên có lão mẫu tám mươi, dưới có... Đệ đệ muội muội gào khóc đòi ăn, tiểu gia ta thật vất vả mới hạ mình bán thân làm người hầu, đám lão hồn đản kia còn dám lừa tiểu gia...”

Hắn há miệng ngậm miệng kêu đại gia tiểu gia khiên khuôn mặt Vân Khuynh trong nháy mắt đen sì.

Vân Khuynh tỉ mỉ nhìn hắn, tuy rằng trong miệng không biết nói cái gì, nhưng nước mắt này nhìn qua là thực sự.

Ý còn chưa kịp hỏi gì, năm sáu người liền vây quanh ba người bọn họ.

Dẫn đầu là một nam nhân ba bốn mươi tuổi, phía sau đi theo cũng là một đám người hung thần ác sát.

Người dẫn đầu kia vẻ mặt đắc ý dào dạt nhìn Vân Khuynh, lấy tay chỉ chỉ y: “Ngươi, đem tiểu tử thối kia đưa cho ta.”

Vân Khuynh nhíu mày, trên khuôn mặt dịch dung xuất hiện một tia cười cười, hỏi ngược lại: “Vì sao???”

Người nọ thấy Vân Khuynh không nghe lời giống như trong tưởng tượng, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Tiểu tử, thức thời một chút, đem người giao ra cho ta.”

Vân Khuynh thảng thắn không để ý tới người nọ, cúi đầu hỏi tiểu hài tử trốn ở phía sau mình: “Sao ngươi lại đắc tội những người này???”

Đôi mắt tiểu hài tử kia vừa rồi còn mang theo nước mắt lập tức trợn tròn: “Nói vậy, rõ ràng là đám thiên sát hồn đản kia đắc tội tiểu gia!!!”

Mi tâm Vân Khuynh nhảy lên, cảm thấy có chút đau đầu: “Ngươi nếu không nói ta liền đem ngươi giao cho bọn hắn.”

“... Ban đầu là ta trộm bạc của họ... Sau lại bọn họ bức ta làm nô tài... Một chút bạc cũng không cho còn muốn tiểu gia ký bán mình khế, tiểu gia sao có thể làm???”

Thanh âm tiểu hài tử ban đầu còn rất nhỏ đến cuối cùng càng lúc càng lớn.

Vân Khuynh rất muốn xoay người rời đi.

Hiển nhiên, mặc kệ là hài tử trốn phía sau y hay là đám đại hán trước mặt này, đều có sai.

Nhưng mà, tiểu hài tử này, nói như thế nào cũng là một hài tử, mắt mờ trừng trừng nhìn nhiều người như vậy làm khó một hài tử, nếu không ra tay thì có chút không ổn.

Vân Khuynh hơi trầm tư một chút, hỏi mấy người kia: “Hắn trộm bao nhiêu bạc của các người???”

Người nọ trên dưới quan sát Vân Khuynh, thấy hắn tuy rằng quần áo không phải rất hoa lệ, nhưng là rất có khí chất, không giống người bình thường.

Khóe miệng kéo ra nụ cười xấu xa: “Hai mươi lượng.”

Tiểu hài tử lo lắng kéo quần áo Vân Khuynh: “Hắn nói bậy, tiểu gia ta chưa trộm được đã bị đuổi theo ép buộc ký bán mình khế...”

Vân Khuynh nói với Long Liêm: “Cho bọn hắn hai mươi lượng.”

Long Liêm vẻ mặt không đồng ý, thế nhưng vẫn nghe Vân Khuynh cho những người đó hai mươi lượng.

Những người đó cầm bạc trái lại có chút sững sốt.

Long Liêm trừng mắt bọn họ: “Còn không mau đi, ở lại là muốn bị đánh???”

Những người này nhìn qua không phải thứ tốt, nàng không rõ vì sao Vân Khuynh muốn cho bọn hắn bạc, nếu như là nàng, nàng nhất định sẽ giáo huấn bọn họ một lần.

Những người đó ước chừng số bạc trong tay, cuối cùng cũng rời đi.

Chờ những người đó đi rồi, tiểu hài tử kia mới có chút buồn bực từ phía sau Vân Khuynh đi ra: “Ngươi thực sự là ngu ngốc, tiểu gia không phải đã

nói với ngươi sao, tiểu gia ta căn bản không trộm được bạc, ngươi làm gì muốn đưa cho bọn hắn???”

Vân Khuynh sửa sang lại quần áo: “Đệ nhất, đừng há miệng ngậm miệng xưng tiểu gia, đệ nhị, bạc là của ta ta muốn dùng như thế nào là chuyện của ta, ngươi quản không được.

Được rồi, hiện tại ngươi không có việc gì, có thể đi, sau đó tốt nhất đừng tùy tiện trộm đồ người khác.”

Tiểu hài tử hừ một tiếng: “Tiểu gia mặc kệ ngươi.”

Sau khi nói xong đụng vào người Long Liêm nhanh chân bỏ chạy, thế nhưng chưa chạy được hai bước lại vị Long Liêm nắm cổ tay.

Long Liêm đen mặt nói với Vân Khuynh: “Công tử, tiểu quỷ này chết cũng không hối cải, lại muốn sờ bạc của chúng ta.”

Vân Khuynh một trận câm nín, vừa lúc đầu y đã có chút không muốn cứu giảo đồng này, sau lại nhìn hắn tuổi nhỏ mới ra tay, không nghĩ tới...

Vân Khuynh bước gần tới tiểu hài tử kia, trên khuôn mặt dịu dàng bình thường mang theo biểu tình nghiêm túc, lạnh lùng hỏi tiểu hài tử kia: “Ngươi rất thiếu tiền sao???”

Tiểu hài tử kia nhìn y một hồi, đột nhiên giãy giụa cổ tay bị Long Liêm nắm nắm lăn trên mặt đất khóc lên: “Ức hiếp ngươi ức hiếp ngươi... Hai đại nhân ăn hiếp một hài tử ta...”

Ô ô ô... Hai tên bại hoại mua ta không cho ta ăn không cho ta mặc mỗi ngày còn vừa đánh vừa mắng... Ở đâu ra chuyện ức hiếp ngươi như vậy chứ... Ta không sống...”

Vân Khuynh và Long Liễm ngẩn ngơ, bình thường chưa từng gặp phải người khóc lóc om sòm như vậy, nhất thời không kịp phản ứng.

Vừa rồi mấy người đại hán tụ tập tại đây nhận bạc xong liền tản đi, hiện tại tụ tập tới một đám người không rõ sự thật, chỉ tưởng là Vân Khuynh Long Liễm ức hiếp hài tử kia, không hỏi đâu đuôi liên trách mắng họ.

Nếu chỉ là trách mắng thì thôi, nhưng sau một khắc, một cái roi đen thùi từ trên trời giáng xuống, suýt nữa quật trúng người Vân Khuynh.

Theo roi xuất hiện, một tiếng khẽ kêu mang theo tức giận: “Vô sỉ bại hoại, rõ như ban ngày dĩ nhiên ức hiếp tiểu hài tử như vậy.”

Long Liễm hô hấp tắc nghẽn, trong nháy mắt vươn tay kéo Vân Khuynh lại.

Thế nhưng vẫn chậm một chút, đuôi roi đã quất lên cánh tay Long Liễm, Long Liễm khẽ cau mày, trên ống tay áo màu xanh của nàng chảy ra vết máu.

Hai người còn chưa rơi xuống đất, người đến đã hùng hùng hổ hổ, lại quất một roi lên người bọn họ.

Lúc này đây, ẩn từ một nơi bí mật gần đó, Long Khiêm một thân áo lam trong nháy mắt xuất hiện, lấy tay đón được roi, gắt gao nắm trong tay, ánh mắt băng lãnh nhìn chủ nhân roi da...

Là một thiếu nữ xinh đẹp một thân màu vàng nhạt.

Thiếu nữ kia thấy roi của mình bị người nắm, dùng sức kéo trở về, thế nhưng không thể kéo lại mảy may.

Nàng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhăn đỗi bừng: “Ngươi buông tay cho ta.”

Tiểu hài tử vừa nǎm khóc trên mặt đất thãy vậy, bật người chạy vào trong đám người.

Lúc này Long Liêm che chở Vân Khuynh đã đứng vững, thãy Vân Khuynh không có việc gì nàng liền đi tới phía trước Long Khiêm, nǎm roi, ánh mắt lạnh lẽo, dùng lực mạnh, thiếu nữ ở đầu kia của roi liền bị nàng đẩy ngã cả người lẫn roi.

“A a a... Đám người xấu các ngươi...”

Bởi vì không chuẩn bị tâm lý, thân thể thiếu nữ ở trong không trung không thể duy trì cân đối, té chói tai rồi ngã xuống đất.

Mắt thấy một mỹ nhân như nước trong veo sẽ ngã xuống đất, đột nhiên một đạo ánh sáng màu bạc lướt qua, một người nam tử áo bạc đỡ lấy thiếu nữ.

Thiếu nữ ngẩng đầu vừa nhìn người đến, sắc mặt liền đỏ: “Nhược Lưu ca ca.”

Người này là Phù Vân sơn trang Tích Châu biểu thiếu gia, Ân Nhược Lưu, mà thiếu nữ, còn lại là tiểu thư Thủy Mộng Linh của Phù Vân sơn trang luôn luôn thích bênh vực kẻ yếu.

Long Khiêm đã ẩn đi, Long Liêm nhất thời sơ ý không phòng bị, mới bị Thủy Mộng Linh đánh thương.

Vân Khuynh nhíu mày, cẩn thận dùng được giúp nàng xử lý vết thương trên cánh tay.

Y lại một lần nữa cảm thán, quả nhiên không nên cứu tiểu hài tử kia.

Thế nhưng Long Liêm lại chẳng quan tâm, vết thương nhỏ này, ở trong mắt nàng, không đáng kể chút nào.

“Mộng Linh, ngươi trách oan người tốt.”

Ân Nhược Lưu lúc trước ngồi trên tẩu lâu ở đối diện, đem trò khôi hài của tiểu hài tử kia thu hết đáy mắt, sự tình từ đầu đến cuối, hắn phi thường rõ ràng.

Vốn hắn không dự định nhúng tay, chỉ là Thủy Mộng Linh dù thế nào cũng là biểu muội hắn, hắn không thể nhìn người trong nhà bị ức hiếp.

“A??? Ba người kia không phải bại hoại sao??? Nhược Lưu ca ca ngươi không thấy bọn họ bắt nạt hài tử nhỏ như vậy...”

Ân Nhược Lưu sắc mặt hơi trầm xuống: “Qua đó xin lỗi đi, ngươi bị hài tử kia lừa, mà hài tử kia cũng đã sớm chạy.”

Thủy Mộng Linh lại ngẩn ngơ, có chút không thể tin tưởng.

Đã ra đoàn người, thấy Vân Khuynh đang xoa thuốc cho Long Liêm, mà hài tử vừa rồi khóc lăn trên mặt đất từ lâu đã không có hình bóng.

“Này...”

Tính tình của nàng lại nổi lên: “Tiểu quỷ kia, dĩ nhiên gạt ta, ta nhất định không buông tha hắn.”

Nói liền xoay người, một bộ muốn đi tìm tiểu quỷ kia tính sổ.

Ân Nhược Lưu hơi hơi lắc đầu, tính tình Thủy Mộng Linh, tuyệt đối là do Phù Vân sơn trang sủng ái mà ra.

“Mộng Linh, xin lỗi trước đi.”

Nghĩ lại vừa rồi làm Long Liêm bị thương, Thủy Mộng Linh lập tức hổ thẹn chạy đến bên người Vân Khuynh và Long Liêm: “Hai vị, xin lỗi, ta không biết tiểu quỷ kia là gạt người...”

Vân Khuynh mặc dù có chút bực mình thiếu nữ này làm Long Liêm bị thương, nhưng dù sao cũng là hiểu lầm, đối phương cũng nói xin lỗi, y cũng không làm khó, chỉ là gật đầu: “Lần sau trước khi ra tay phải rõ sự tình trước.”

Lúc này tâm tình Vân Khuynh không quá tốt, thanh âm rất ngưng trọng, không có một mảnh yếu nhược bình thường, ngược lại lại có một phen khí thế, Thủy Mộng Linh nhìn mà ngẩn người.

Thế nhưng Thủy Mộng Linh tự biết đuối lý, đối với lời Vân Khuynh nói, chỉ là gật đầu ân ân toàn bộ đáp ứng.

Vân Khuynh nói xong liền mang theo Long Liêm rời đi, nhưng Ân Nhược Lưu lại kéo Thủy Mộng Linh chạy tới: “Chờ một chút.”

Vân Khuynh và Long Liêm dừng lại cước bộ, Ân Nhược Lưu từ trong lòng lấy ra một bình sứ lam hoa: “Ta nơi này có một ít dược, coi như là biểu muội ta đưa cho cô nương chịu tội.”

Nét mặt Long Liêm nhàn nhạt, lạnh lùng nói: “Không cần.”

Ân Nhược Lưu nhíu mày, che ở trước mặt hai người: “Hôm nay biểu muội bất kính với hai vị, chúng ta nếu có vinh hạnh, thỉnh hai vị đến quý phủ để chúng ta khoản đãi một phen.”

Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh vừa nhìn liền biết không phải người thường, Vân Khuynh và Long Liêm vốn không muốn dính dáng, hơn nữa sợ đụng với Tân Vô Hạ, bọn họ vội vã muốn rời đi, bởi vậy, vừa nghe Ân Nhược Lưu nói Vân Khuynh liền lập tức từ chối.

Thủy Mộng Linh vì mình bị hãi tử kia lừa, tổn thương Long Liêm nên rất áy náy, lúc này vừa nghe Ân Nhược Lưu nói như vậy, quả nhiên nghĩ thỉnh bọn họ về nhà nghiêm túc nhận tội là một chủ ý tốt.

Ân Nhược Lưu vừa mới nói xong nàng liền chờ mong nhìn Vân Khuynh và Long Liêm, tuy rằng nàng tổn thương Long Liêm, thế nhưng nàng là đánh lén mới chiếm thương phong, vừa rồi Long Liêm chỉ ra một chiêu đã khiến nàng ngã bay, dưới đáy lòng nàng cũng là âm thầm bội phục Long Liêm.

Nàng tràn đầy chờ mong Vân Khuynh Long Liêm có thể đáp ứng Ân Nhược Lưu, lại không nghĩ rằng Vân Khuynh cự tuyệt bọn họ, vừa nghe thấy Vân Khuynh cự tuyệt, Thủy Mộng Linh mắt to liền lập tức tràn ngập hơi nước: “Hai vị không chịu tha thứ cho ta sao???”

“...”

Thế nào lại là khóc, giống hệt dáng dấp tiểu hài tử vừa rồi, khiến Vân Khuynh nhìn mà đau đầu.

Thật đúng là làm khó bọn họ.

Muốn không để ý tới nàng trực tiếp rời đi, rồi lại không thể rõ như ban ngày để mặc một cô nương như thế khóc ở trên đường không có hình tượng, như vậy chẳng phải là khó xử cô nương người ta sao.

Vân Khuynh nhìn sắc trời, vừa lúc đến buổi trưa, dù sao cũng là ăn bữa cơm, đi thì đi, ăn xong rồi chạy vậy.

Vân Khuynh chung quy nhẹ dạ, cho nên tuy rằng không quá tình nguyện, nhưng y vẫn nhận lời Ân Nhược Lưu đề nghị.

Lần nhận lời này, quả nhiên là khiến Vân Khuynh hối hận cũng không kịp.

Ý sao có thể biết hai người trước mắt này lại là người của Phù Vân sơn trang, sao có thể biết, không chỉ Tân Vô Hạ, liền ngay cả Vân Hoán và

Hiên Viên Bất Kinh mấy người vừa mới cáo biệt, cũng là ở trong Phù Vân sơn trang...

Vân Khuynh không nghĩ tới, người y một lòng muốn tránh xa, lại âm kém dương sai, tất cả đều tiến đến một chỗ...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Tình Cờ Gặp Lại

Đối với các hạng quyết định của Vân Khuynh, Long Liêm bình thường can thiệp rất ít.

Nhưng đến khi hai người theo Thủy Mộng Linh và Ân Nhược Lưu đi tới trước trang viên to lớn, thấy tấm biển đen đẽo thếp vàng bốn chữ lớn ‘Phù Vân sơn trang’, Long Liêm đầu đầy mồ hôi lạnh, chỉ hối hận nàng vừa rồi vì sao không phản bác quyết định của Vân Khuynh.

Thấy bốn chữ ‘Phù Vân sơn trang’, Vân Khuynh chỉ muôn xách giày bỏ chạy.

Long Liêm từng nói qua, Tân Vô Hạ ở Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh tự nhiên sẽ không quên, cho nên lúc thấy bốn chữ trên tấm biển, Vân Khuynh liền có vài phần choáng váng.

Tùy tiện đụng phải hai người ở đường, cũng có thể kéo ra người của Phù Vân sơn trang, vận khí này thực sự là quá tốt rồi!!!

Ở trong lòng xoắn lại một nút thắt, Vân Khuynh liếc nhìn Long Liêm, rất muốn cùng nàng rời đi.

Thế nhưng đã tới cửa nhà người ta, há lại có chuyện không vào bên trong.

Vân Khuynh không tự chủ được sờ sờ khuôn mặt, mong rằng Tân Vô Hạ không nhận ra y mới tốt.

Lúc này Long Liêm nhìn như thò ơ tới gần nói với Vân Khuynh: “Công tử, tam công tử quá quen thuộc thuộc hạ, bất luận thuộc hạ giả thành bộ dáng gì tam công tử đều có thể nhận ra, cho nên thuộc hạ muốn ẩn đi với Long Khiêm, chờ công tử rời khỏi Phù Vân sơn trang thuộc hạ sẽ trở lại với công tử.”

Vân Khuynh vừa nghe ngực phát lạnh, lúc này, thực sự chỉ còn lại mình y.

Y hít một hơi thật sâu, gật đầu: “Ta biết, ta ở lại đây một hồi, ngồi xuống một chút liền rời đi.”

“Ân.”

Long Liêm nhìn bốn phía: “Vậy thuộc hạ một hồi sẽ tìm cơ hội ẩn đến chỗ tối.”

Trên khuôn mặt bình thường của Vân Khuynh kéo ra một tia cười khổ, đồng ý một tiếng.

Bởi vì lúc này Phù Vân sơn trang có rất nhiều khách nhân, cho nên không thể nhất nhì tiếp đai từng người, đặc biệt lúc này Vân Khuynh và Long Liêm lại không có thân phận hiến hách gì.

Tự hỏi tình huống hiện tại, dưới đáy lòng Vân Khuynh không ngừng anxiety chính mình, y không nhất định sẽ đụng với Tân Vô Hẹ, không cần lo lắng...

Ân Nhược Lưu đưa bọn họ an trí ở phòng khách trước, sau đó rời đi, Thủy Mộng Linh cũng đi thay quần áo.

Bọn họ vừa đi, Long Liêm liền nói với Vân Khuynh: “Thuộc hạ ẩn đi trước, ra Phù Vân sơn trang, thuộc hạ trở lại với công tử.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt: “Được... Được rồi, Long Liêm, chờ một chút đã.”

Long Liêm vừa nhảy lên xà nhà thân thể giật mình, nhìn lại Vân Khuynh: “Công tử còn có cái gì phân phó sao?”

Vân Khuynh hơi ngưng mi: “Ngươi kêu Long Khiêm đi xem người gạt chúng ta hai mươi lượng bạc là người phuong nào, nếu là đại phú đại quý đại tham đại ác thì tìm đến kho bạc nhà họ, lấy bạc của họ, đều chia cho mấy người khất cái dân nghèo hết đi.”

Long Liêm thoảng trầm mặc một chút, gật đầu: “Thuộc hạ sẽ chuyển lời cho Long Khiêm.”

Vân Khuynh lúc này mới tính triệt để không có việc gì, khoát tay áo: “Ngươi đi trước đi, đói bụng thì cùng Long Khiêm đi ra ngoài mua đồ ăn, ta rất nhanh sẽ rời khỏi Phù Vân sơn trang.”

Long Liêm nhận lệnh, biến mất.

Vân Khuynh một người ngồi trên ghế gỗ lim, châm trà nhấp uống.

Vừa ngồi xuống không được bao lâu, Thủy Mộng Linh thay đổi quần áo trở về càng hiện xinh đẹp, nàng hiểu kỳ nhìn Vân Khuynh: “Vị tỷ tỷ kia đâu?”

Vân Khuynh vẻ mặt không thay đổi, chỉ là mỉm cười trả lời: “Vừa nhớ tới có một việc chưa làm, đã rời đi trước.”

Thủy Mộng Linh có chút thất vọng: “Thật không... Vị tỷ tỷ kia võ công thật cao, thật muốn thỉnh giáo một chút.”

Vân Khuynh nghĩ tới võ công của Long Liêm, gật đầu với Thủy Mộng Linh: “Long Liêm võ công đích xác không sai, nếu là hữu duyên, sau đó tất

nhiên có cơ hội.”

Thủy Mộng Linh nghe vậy cười cong con mắt thật to: “Ra vị tỳ tỳ kia kêu Long Liêm... Ta là Thủy Mộng Linh... Không biết công tử ngươi xưng hô thế nào?”

Vân Khuynh đờ trán, thực sự là sơ ý, ngay cả tên cũng không biết đã đưa người về nhà.

“Long Khiêm... Long Liêm là muội muội của ta.”

Vân Khuynh phát hiện hắn hiện tại dùng tên Long Khiêm dùng đến nghiện.

Hắn sợ Tân Vô Hạ phát hiện cho nên mới không dùng tên Vân Khuynh kia, thế nhưng, Vân Khuynh sao lại quên, đối với cái tên Long Khiêm này, Tân Vô Hạ cũng tương đương phi thường quen thuộc.

“Long Liêm tỳ tỳ võ công cao như vậy, Long Khiêm đại ca khăng định cũng rất khá.”

Hai mắt Thủy Mộng Linh nóng bỏng nhìn Vân Khuynh, cho dù Long Liêm không ở, vậy mượn người này đến thay thế Long Liêm luận bàn võ công.

Đáng tiếc nàng chọn sai người.

Chân chính Long Khiêm võ công đích xác không tệ, thế nhưng Vân Khuynh giả Long Khiêm này, về vấn đề võ công phải nói là chỉ tạm tạm.

“Không, bởi vì thân thể không phải tốt, ta hầu như chưa từng tập võ.”

“A... Là như vậy sao.”

Thủy Mộng Linh tiếc hận nhìn hắn, dường như hắn không luyện được võ công là chuyện rất đáng thương.

Vân Khuynh cũng không thèm để ý, tiếp tục uống trà, Vân Khuynh tuy rằng không biết Phù Vân sơn trang dùng trà gì để chiêu đãi khách nhân, thế nhưng, không thể phủ nhận, trà này uống vào miệng đầy dư hương, rất ngon.

Vân Khuynh lại trò chuyện với Thủy Mộng Linh một hồi, trên cơ bản đều là Thủy Mộng Linh nói Vân Khuynh đáp.

Một lúc sau, Ân Nhược Lưu liền mang bọn họ đi ra lương đình bên ngoài ăn cơm.

Khí trời đã đi vào mùa hè, lương đình ở giữa hoa viên, trong hoa viên tràn ngập mùi hoa, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy con bướm nhỏ màu sắc khác nhau bay lượn giữa những khóm hoa.

Theo Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh bước vào hoa viên, một trận hương thơm xông vào mũi, mùi thơm ngát hợp lòng người, tuy rằng Vân Khuynh cũng không chấp nhất với mấy thứ này, nhưng cứ như vậy tâm tình luôn luôn ít nhiều sẽ càng thêm thoải mái.

“Biểu ca.”

“Ca.”

Vừa đi một đoạn xa, Vân Khuynh liền phát hiện trong lương đình dường như đã có người.

Hơn nữa, nhìn qua còn không ít, khuôn mặt Vân Khuynh co quắp một chút, cưỡng chế ý niệm muốn quay người chạy đi trong đầu, bước chân ổn định đi đến lương đình.

“Nhược Lưu, Linh nhi.”

Cười trả lời Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh chính là Phù Vân sơn trang đương nhiệm trang chủ Thủy Mộng Lan.

Vân Khuynh vốn đang cố chống hình dạng khí định thần nhàn, vừa lúc đến bên lương đình, thấy người ở bên trong liền triệt để suy sụp.

Thân thể y run rẩy, thiếu chút nữa liền đứng không vững...

Một hai ba bốn...

Trong lương đình có năm người, mà có bốn người là y quen biết...

Lạc Diễm, Hiên Viên Bất Kinh... Vân Hoán, Tân Vô Hạ...

Trời ơi, lập tức cho thiên lôi giáng xuống đánh cho một quả đi!

Vân Khuynh chột dạ lấy tay che mặt, loại hình dạng này...

Hắn là sẽ không bị Tân Vô Hạ nhận ra hắn là sẽ không bị Tân Vô Hạ nhận ra...

Tuy rằng Vân Khuynh nỗ lực trốn phía sau Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh, nhưng như trước vẫn bị Vân Hoán mắt sắc phát hiện.

Trên khuôn mặt ôn hòa như ngọc của Vân Hoán hiện lên một tia kinh hỉ: “Long huynh đệ, thật khéo, chúng ta lại gặp mặt.”

Vân Khuynh kéo khéo miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đúng vậy, thật khéo...”

Ân Nhược Lưu nhìn Vân Hoán lại nhìn Vân Khuynh: “Vân công tử và Long công tử quen nhau sao?”

Kỳ thực Ân Nhược Lưu mời Vân Khuynh và Long Liêm, chỉ là bởi vì nhìn trúng thân thủ của Long Liêm Long Khiêm.

Phù Vân sơn trang rất quan trọng chuyện dùng người, người võ công chân chính cao trong chốn võ lâm, kỳ thực cực kỳ hiếm có, phần lớn đều là một đám võ công thấp kém.

Long Liêm và Long Khiêm tuy rằng chưa chân chính ra tay, thế nhưng, võ công của họ Ân Nhược Lưu lại nhìn không thấu, cho nên Ân Nhược Lưu mới nỗi lên ý muốn lôi kéo bọn họ.

Hắn nói với Thủy Mộng Lan hai người Long Liêm là cao thủ hiếm thấy, bởi vậy Thủy Mộng Lan mới coi trọng Vân Khuynh, tiếp đai Vân Khuynh cùng với tiếp đai Hiên Viên Bất Kinh, Vân Hoán, Lạc Diễm mấy người.

“Đúng vậy, Long công tử và chúng ta, sáng sớm vừa mới chia tay, không nghĩ tới, chỉ qua nửa ngày lại tụ họp đến đây.”

Lạc Diễm lắc lắc ly rượu trong tay, bên môi đỏ tươi mang theo nụ cười tà mị, mềm nhẹ nói.

Trong mắt Thủy Mộng Lan hiện lên một tia sáng, đứng lên: “Quen biết đó là duyên, Long công tử mời ngồi.”

Vân Hoán nhìn phía sau y: “Muội muội của Long công tử đâu?”

“Xá muội tạm thời có việc đi ra ngoài.”

Vân Khuynh trả lời, ánh mắt lại dính lên người Tân Vô Hạ.

Kỳ thực lúc này người khiến Vân Khuynh cảm thấy không được tự nhiên nhất chính là Tân Vô Hạ, cũng chính là người duy nhất trong lương đình, vẻ mặt nhàn nhạt quan sát trăm hoa bốn phía, cũng không đem con mắt di đến trên người y.

Vân Khuynh cảm thấy rất kinh ngạc.

Y chưa từng thấy Tân Vô Hạ như vậy, Tân Vô Hạ ở Tân gia, dường như luôn luôn bị Tân Vô Phong và Tân Vô Song áp chế, khiến cho ấn tượng chỉ là một tiểu thiếu gia tùy hứng ngạo mạn một chút mà thôi.

Nhưng Tân Vô Hạ trước mắt, không phải Tân Vô Hạ ở Tân gia thường thường mang cười, trên khuôn mặt anh tuấn tuấn mỹ không thua Tân Vô Song và Tân Vô Phong chút nào mang theo an tường phong khinh vân đậm, dường như cùng hoàn cảnh chu vi hòa làm một thể, hài hòa không thể tin nổi.

Cho dù hắn ẩn dấu năng lực, trên người hắn vẫn có uy áp nhàn nhạt, mặc cho là ai cũng không thể bỏ qua hắn tồn tại.

Hơn nữa trên người hắn trưởng bào màu xanh, màu xanh cổ xưa, dĩ nhiên mang theo một chút trang nghiêm.

Giờ này khắc này, Vân Khuynh dường như nhìn thấy cái bóng Tân Vô Phong và Tân Vô Song trên người Tân Vô Hạ, nhất thời dĩ nhiên thăng tấp đứng nhìn Tân Vô Hạ.

Dường nhìn của y quá mức tận lực, khiến Tân Vô Hạ muốn bỏ qua cũng không được.

Vì vậy Tân Vô Hạ liền hơi cong khóe môi, mà kiêm nhẹ nhàng giương lên, đôi mắt màu mực hơi chuyển động, bình tĩnh đặt trên người Vân Khuynh, nghiên ngâm nhìn y.

Thủy Mộng Lan hiểu kỳ nhìn hai người: “Lẽ nào Long công tử ngay cả Tân công tử cũng quen sao?”

Chỉ là một tên vô danh, vì sao lại quen toàn nhân vật khó lường như vậy, y rốt cuộc là ai, có thân phận gì?

Dưới đáy lòng Phù Vân sơn trang trang chủ tuôn ra nghi vấn liên tiếp.

Tần Vô HẠ nhìn về phía Vân Khuynh, Vân Khuynh chột dạ né tránh đường nhìn, Tần Vô HẠ thở dài hơi mở miệng: “Long công tử... Người họ Long sao?”

Vấn đề này Tần Vô HẠ là hỏi Vân Khuynh.

Vân Khuynh lúc này mới nhớ tới, hiện tại y dùng tên của Long Khiêm, mà Long Khiêm lại là một trong lục đại ảnh vệ của Tần gia, chỉ sợ y vừa nói tên ra sẽ bị bại lộ thân phận trước mặt Tần Vô HẠ...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Đoán Ra Hay Không

“Long công tử... Người họ Long sao?”

Thấy niên thiếu trước mắt này thất thần, Tân Vô Hẹt tốt tính hỏi lại lần nữa.

Hắn vừa nhìn vào niên thiếu trước mắt nhìn chăm chăm vào hắn này, y liền đột nhiên vòng vo đường nhìn, lông mi dày dài vô ý thức buông xuống, nhẹ nhàng run, cánh môi màu nhạt hơi hoi mím lại.

Vân Hoán và Tân Vô Hẹt thấy vậy đều nhăn mày, không biết vì sao, thấy hình dạng niên thiếu như vậy, bọn họ liền biết y đang bối rối.

Nhưng mà...

Tân Vô Hẹt hơi nheo lại đôi mắt, đánh giá cẩn thận người kia.

Bỏ qua khuôn mặt bình thường không nói, thân thể gầy gò thon dài, con ngươi như mặt nước, khí chất nhu hòa tuấn dật, thế nào đều là quen mắt đến vậy?

Hầu như nhất khắc ánh mắt rơi xuống trên người y, đáy lòng Tân Vô Hẹt liền hiện lên một bóng người.

Một người hắn quen thuộc lại xa lạ, sau đó là tiểu mèo hoang móng vuốt không quá sắc bén, nhưng tương đương có thể lăn qua lăn lại người khác.

Nhớ tới tiểu mèo hoang kia, ý cười bên môi Tân Vô Hẹt càng sâu, sâu thêm lại không khỏi thở dài, đáng tiếc...

Mèo hoang đã biến thành mèo nhà, hắn mất đi cơ hội tốt nhất.

Trước khi hắn rời khỏi Tân gia, hắn liền biết đại ca và nhị ca bởi vì tiểu mèo hoang kia mà đánh vỡ hòa thuận, đáy lòng hắn mơ hồ có một suy đoán, nhưng không người chứng thực, mà chính hắn cũng chưa kịp biết rõ tình hình, liền phải chạy tới Phù Vân sơn trang.

Đến Phù Vân sơn trang không bao lâu, lại nhận được tin tức, tiểu mèo hoang kia chạy mất...

Vì vậy, lại từ mèo nhà biến thành mèo hoang?

Nghĩ nghĩ, con ngươi Tân Vô Hạ nhìn niêm thiếp xem thật quen mắt này càng trở nên thâm thúy xa xưa, sâu không thể đoán.

Ngón tay thon dài đặt ở trên bàn, không tự chủ được cong lại, gõ gõ mặt bàn, Tân Vô Hạ tư thái nhàn hạ, mang theo vài phần lười biếng nhìn Vân Khuynh không tha.

Biết mọi người ở trong lương đình đang đợi y trả lời, Vân Khuynh giấu bàn tay nắm chặt dưới ống tay áo, nâng mi dứt khoát mở miệng: “Đúng vậy, tại hạ họ Long, Vô... Tân tam công tử có ý kiến sao?”

Bởi vì quán tính, Vân Khuynh thiếu chút nữa mở miệng kêu Vô Hạ...

May là đổi kịp.

Thế nhưng lúc y thay lời, người trong lương đình vẻ mặt vẫn là thay đổi khác nhau.

Ngay cả vẻ mặt Vân Hoán luôn luôn đậm mạc bên trong ôn hòa cũng thay đổi.

Tân Vô Hạ ung dung thản nhiên, chỉ vào chiếc ghế trống gần hắn nhất nói: “Ý kiến thì thật ra không có, chỉ là cảm thấy họ Long này phi thường

thân thiết, Long công tử nếu như không ngại, ngồi ở đây đi.”

Trên thực tế vị trí Tân Vô Hạ chỉ vào, chính là vị trí của Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, chỉ là Thủy Mộng Lan để nghênh tiếp Vân Khuynh mà đứng lên, thậm chí, hiện tại hắn còn đứng ở cạnh vị trí đó, chỉ là chưa ngồi xuống mà thôi.

Trong mắt Vân Khuynh hiện lên một tia tình tự kỳ dị, Tân Vô Hạ hình như quá mức tùy ý rồi.

Ánh mắt y dời về phía Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan.

Trong đáy mắt của Thủy Mộng Lan bịt kín một tầng ánh sáng âm độc, trên khuôn mặt mang theo nụ cười giả tạo, rời khỏi chỗ ngồi, thỉnh Vân Khuynh ngồi xuống.

Vân Khuynh thấy Tân Vô Hạ không quan quýt đến tính danh của y, tâm liền thoáng buông xuống một chút.

Y đối với thuật dịch dung của Long Liêm vẫn là có chút lòng tin, kế tiếp, y chỉ cần sống qua bữa cơm này là được.

“Sáng nay Long huynh đệ nói địa phương muốn đến thăm, chính là Phù Vân sơn trang sao? Lúc trước nếu là biết đến, chúng ta có thể cùng đi rồi.”

Vân Hoán hầu như ngồi đối diện Vân Khuynh, Vân Khuynh vừa nhắc đầu liền thấy được nụ cười ôn hòa như bình thường của hắn.

Y lắc đầu: “Không, gấp phải Ân công tử và Thủy cô nương chỉ là một ngoài ý muốn.”

“Nga. Ngoài ý muốn thế nào?”

Tân Vô Hạ vốn như không có hứng thú với bất cứ thứ gì bỗng nhiên mở miệng.

Vân Khuynh hô hấp tắc nghẽn.

Cỗ nhân không phải nói ăn cơm thì không được nói chuyện sao, vì sao Vân Hoán lại nhắc tới sự kiện kia, vì sao Tần Vô Hạ lại cảm thấy hứng thú đối với những chuyện nhảm chán này?

Vân Khuynh còn chưa kịp nói cái gì, Ân Nhược Lưu liền mở miệng: “Là Linh nhi trách lầm Long công tử và Long cô nương.”

Nói đến chuyện này, Thủy Mộng Linh cũng hai mắt tỏa sáng nói: “Đặc biệt võ công của Long Liêm tỷ tỷ, rất lợi hại.”

Hỗng...

Tay Vân Khuynh run lên, chiếc đũa trên tay thiếu chút nữa rơi lên trên bàn.

Long Liêm Long Liêm...

Cái tên này khiến y sởn cả tóc gáy, Tần Vô Hạ nhất định sẽ phát hiện...
Nhất định sẽ!!!

Y len lén giơ lên khéo mắt liếc nhìn Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ cười như không cười nhìn y, bắt lấy toàn bộ đường nhìn của y.

Thế nhưng Tần Vô Hạ cũng không làm khó, cái gì cũng chưa nói, chỉ là gấp thức ăn cho y.

Vân Khuynh trong lòng thật lạnh thật lạnh, thấp thỏm đoán rằng Tần Vô Hạ hẳn là đã biết thân phận của y.

Ân Nhược Lưu đáng ghét, Thủy Mộng Linh đáng ghét, chưa đem sự tình giải thích rõ ràng, lại vô ý thức kéo ra thân phận của y.

Ai... Y còn có thể giãy dụa thế nào đây?

Chính y kêu Long Khiêm lại dịch dung, bên người theo một Long Liễm, nếu như Tần Vô Hạ biết tin y rời khỏi Tần gia, vậy nhất định sẽ đoán ra y là Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhìn món ăn Tần Vô Hạ gấp cho y mà kinh ngạc đờ ra.

Tần Vô Hạ ở một bên thấy vậy nhíu mày: “Sao vậy, không hợp khẩu vị?”

Vân Khuynh đánh một cái giật mình lấy lại tinh thần: “Không có...”

Vì sao y hiện tại cảm giác mình rất sợ Tần Vô Hạ?

Lẽ nào đây là chộp dạ lúc làm chuyện sai lầm sao?

Thế nhưng, y chưa làm chuyện gì có lỗi với Tần Vô Hạ mà?

Vân Khuynh ngây ngây ngô ngô. Ăn một chút cơm cũng nuốt không trôi, chờ tất cả mọi người ăn xong thỏa đáng, dọn dẹp hết thảy mới thở phào nhẹ nhõm.

Y đang muốn cáo biệt, Tần Vô Hạ nhưng lại đứng lên, nói với Vân Khuynh: “Long huynh đệ thỉnh đi theo ta một chút.”

Vân Khuynh vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn Tần Vô Hạ sắc mặt đoán không ra vui buồn, cự tuyệt đến bên mép lại bị nuốt vào trong bụng.

Vân Khuynh thành thành thật thật đi theo phía sau Tần Vô Hạ, bắt đầu nghĩ lại mình rốt cuộc có lỗi với Tần Vô Hạ ở chỗ nào, vì sao lại sợ hãi như vậy, nghe lời như vậy?

Vân Hoán nhìn hai người dần dần đi xa, trong đôi mắt màu mực che lấp sóng gió mờ mịt.

“Bất Kinh, ngươi nói, vị Long công tử này rốt cuộc là ai?”

Ngón tay trắng nõn của Lạc Diễm chỉ vào Vân Khuynh theo Tần Vô Hạ đi xa: “Y gặp chúng ta quen biết là một trùng hợp, thế nhưng với Tần tam công tử lại là chuyện gì?”

Hiên Viên Bất Kinh cũng hiểu kỹ: “Cái này cõ lẽ cần một đoạn thời gian mới rõ...”

Hai người bọn họ rõ ràng quen biết, vì sao lại làm bộ như không quen?

Vừa rồi chưa ai giới thiệu Tần Vô Hạ cho Vân Khuynh, chỉ nói Tần công tử, mà Vân Khuynh lại xưng Tần Vô Hạ là Tần tam công tử.

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Lạc Diễm thu hồi ngón tay thon dài trắng nõn lắc lắc trước mắt Hiên Viên Bất Kinh: “Không, hắn là Long công tử một người phủ định sự thực bọn họ quen biết, Tần tam công tử cái gì cũng chưa nói. Hơn nữa tuy rằng Long công tử rất khách khí với Tần tam công tử, nhưng ta xem Tần tam công tử kia đối với Long công tử, lại rất tùy ý.”

Nói, mắt Lạc Diễm không tự chủ được nhìn về phía Vân Hoán: “Tiểu sư đệ, gặp gỡ cường địch nga, nếu không nỗ lực, không ra tay nữa là thảm bại đó.”

Nét mặt tuấn mỹ của Vân Hoán biểu lộ một nụ cười mỉm gần như là tà tú: “Sư huynh, vật sư đệ muốn, đã lúc nào thất thủ chưa? Long huynh đệ này... Chỉ là cảm giác quen thuộc một chút, trên người có quá nhiều cái bóng của tiểu Khuynh mà thôi... Tần tam công tử nếu thật có ý, tặng cho hắn thì có làm sao?”

Nói xong hắn cũng đứng dậy rời đi, vạt áo màu đen trong không trung kéo ra độ cung mang theo vài phần ma mị, ngoài miệng là nói như vậy, nhưng trong lòng rốt cuộc nghĩ như thế nào, có lẽ chỉ có hắn biết.

Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, lại bắt đầu bừng tỉnh đại ngộ ngưng mi tự hỏi.

Vậy ra Tân gia tam thiếu gia, đúng là thích niên thiếu trẻ tuổi khuôn mặt đẹp...

Quan quán trong Khôn thành hình như có không ít mặt hàng tốt...

Biết đâu, có thể mua mấy người đưa cho Tân tam công tử...

Nghĩ nghĩ, khéo miệng Thủy Mộng Lan xuất hiện dáng cười là nam nhân đều có thể hiểu.

...

“Được rồi.”

Vân Khuynh vẫn đang suy nghĩ, ngoan ngoãn nhìn y bào màu xanh tiêu sái lắc lư trước mắt, người nọ lại đột nhiên đứng lại mở miệng.

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Tân Vô Hạ, Vân Khuynh lại càng hoảng sợ, nhất thời dĩ nhiên quên dừng chân, thăng tấp đánh lên lưng Tân Vô Hạ.

“Tê...”

Vân Khuynh ôm mũi bị đụng đau, theo phản xạ sinh lý đau nhức khiến đôi mắt màu mực của y thoảng cái nỗi lên một tầng mặt nước.

Tân Vô Hạ xoay người, trông thấy Vân Khuynh như vậy không khỏi haha phá lên cười.

Dường như Tân Vô Hạ giờ khắc này, mới là Tân Vô Hạ Vân Khuynh quen thuộc.

Mũi Vân Khuynh bị đụng thật sự đau, y dưỡng như quên mình lúc này chỉ là một người xa lạ không quen Tân Vô Hạ, y bưng mũi, dùng đôi mắt tràn đầy hơi nước trừng Tân Vô Hạ, âm thanh mơ hồ nói: “Cười cười cười, có cái gì buồn cười chứ?”

Tân Vô Hạ thật vất vả mới dừng cười được: “Ta chỉ là muôn hỏi tên Long huynh đệ một chút mà thôi, lại không nghĩ rằng Long huynh đệ dĩ nhiên kích động thành ra như vậy.”

Nghe xong Tân Vô Hạ nói, biểu tình Vân Khuynh dừng một chút.

Ách...

Long huynh đệ...

Đúng, y hiện tại là Long Khiêm, không phải Vân Khuynh!

Vân Khuynh ảo não thu hồi đường nhìn trừng mắt Tân Vô Hạ, lại trở nên ngoan ngoãn.

“Long Khiêm.”

Mặc kệ, nếu bại lộ đã sớm bại lộ, đành xem Tân Vô Hạ có nguyện ý buông tha y hay không.

Nếu như Tân Vô Hạ mở một con mắt nhắm một con mắt coi chuyện gì cũng không biết thì tốt, nếu như Tân Vô Hạ nhất định nói ra hành tung của y cho Tân gia, vậy y đành phải tìm cơ hội để Long Liêm dẫn y chạy.

Ai...

Vân Khuynh dưới đáy lòng thở dài một tiếng.

Y sao lại không may như vậy, vừa mới rời khỏi Tân gia không bao lâu, liền đụng phải Tân Vô Hạ.

Lẽ nào, ngoại trừ đại Bảo tiểu Bảo ra, y và Tân gia, đúng là dính dáng thực sự cả đời cũng chém không đứt sao?

“Long Khiêm...”

Tân Vô Hạ đem tên y ngâm ở trong miệng nhẹ nhàng nhớ kỹ, giống như tình nhân khẽ gọi.

“Ngươi còn có một muội muội tên Long Liễm.”

“... Đúng vậy...”

Tân Vô Hạ đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?

Thế nhưng, Tân Vô Hạ hỏi cái này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Tin tức rõ ràng như thế, Tân Vô Hạ rốt cuộc có biết y từ Tân gia chạy ra hay không, rốt cuộc có đoán ra y là Vân Khuynh hay không?

Nghĩ nghĩ đôi mắt Vân Khuynh nhìn Tân Vô Hạ mang theo nghi hoặc.

Nói là Tân Vô Hạ không đoán ra, một chút cũng không giống, nhưng nếu Tân Vô Hạ đoán ra, Tân Vô Hạ lại vì sao không vạch trần y?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Mèo Vờn Chuột

Ở phía sau Phù Vân sơn trang, có một ngọn núi, tên là núi Vô Danh.

Một khoảng thời gian trước, chẳng biết từ lúc nào nơi này đột nhiên xuất hiện một lời đồn.

Lời đồn xuất hiện từ nhiều năm trước, vị võ lâm minh chủ đầu tiên Trạm Thiên Y ẩn cư ở núi Vô Danh, đồng thời đem tuyệt thế bảo kiếm ‘Xích Huyết Kiếm’ của mình cùng kiếm phổ ‘Kình Thiên kiếm phổ’ giấu trong núi Vô Danh.

Vì vậy núi Vô Danh, ngọn núi trước đây thực sự yên lặng vô danh này, trong nháy mắt biến thành miếng bánh thơm ngon trong mắt người giang hồ ở các quốc gia.

Đủ loại nhân sĩ các quốc gia đều chạy tới Phù Vân sơn trang của Huỳnh Quang, đánh chủ ý lên thanh tuyệt thế bảo kiếm ‘Xích Huyết Kiếm’ và ‘Kình Thiên kiếm phổ’.

Khi càng ngày càng nhiều giang hồ nhân sĩ tập hợp đến phụ cận Phù Vân sơn trang, tình huống an toàn của Phù Vân sơn trang ngày càng sa sút, mặt ngoài là gió êm sóng lặng, nhưng thực tế lại chịu ám sát không ngừng, tràn ngập nguy cơ.

Tần Vô Hạ một chút cũng không quanh co lòng vòng, sau khi hắn đến Phù Vân sơn trang, chuyện thứ nhất đó là hỏi Phù Vân sơn trang trang chủ ‘Xích Huyết Kiếm’ có thật ở núi Vô Danh hay không.

Tần Vô Hạ một người giang hồ nhân sĩ vô danh, Thủy Mộng Lan tự nhiên là chẳng thèm để ý, Tần Vô Hạ nói vài lời với hắn, liền trực tiếp lấy ra lệnh bài ‘Ám hoàng’.

Lúc ấy Thủy Mộng Lan mới nghiêm túc đối đãi Tần Vô Hạ.

Thế nhưng ở trong lòng Thủy Mộng Lan, hắn cho rằng Tần Vô Hạ là nhí tử hoặc là đồ đệ của ‘Ám hoàng’, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân Tần Vô Hạ chính là một trong ‘Ám hoàng’.

Đến khi biết Tần Vô Hạ là vị ‘Ám hoàng’ trong truyền thuyết thần bí không gì sánh được, thái độ của Thủy Mộng Lan chuyển ngoặt 180 độ, trực tiếp đem Tần Vô Hạ tôn sùng làm thượng khách.

Hắn cũng nói thăng, ở núi Vô Danh đích xác có một thanh tuyệt thế hảo kiêm sapphire hiện thế, thế nhưng hắn cũng không xác định đó có phải là Xích Huyết Kiếm không.

Tần Vô Hạ nghe xong, biểu tình nét mặt vẫn chưa vì tuyệt thế hảo kiêm tồn tại mà nhấc lên nửa điểm gợn sóng, chỉ là hơi hoi suy ngẫm.

Để duy trì trật tự giang hồ, tránh cho càng nhiều ám sát, và càng nhiều người tử vong, cũng để bảo đảm thanh tuyệt thế hảo kiêm kia không rơi vào tay võ lâm nhân sĩ bên ngoài Huỳnh Quang, Tần Vô Hạ phải xử lý việc này thật thỏa đáng.

Chuyện thứ nhất, đương nhiên là cần Phù Vân sơn trang trang chủ phối hợp.

“Trang chủ liệu có ý với thanh tuyệt thế hảo kiêm đó?”

Tần Vô Hạ ngồi ngay ngắn trên chủ vị, trên người hắn tản ra uy áp nặng nề, áo choàng xanh đen càng khiến cho hắn càng thêm ngạo nghễ, Thủy

Mộng Lan thực sự không dám nhìn thẳng: “Phù Vân sơn trang lấy kiếm lập trang, nếu có thể có, tự nhiên là tốt.”

Nghe xong đáp án của hắn, Tân Vô Hạ liền biết tâm ý của hắn.

Tân Vô Hạ gật đầu: “Xem ra, trang chủ cũng là muôn phân một phần canh, thế nhưng... Trang chủ nên nhớ, phàm là thiên địa linh khí, tất nhiên thông linh, có thể đến tay hay không còn phải xem cơ duyên, mong muốn trang chủ không nên quá mức chấp nhất. Ta đến Phù Vân sơn trang, chủ yếu là vì giữ gìn trật tự giang hồ, ở phương diện này, mong muốn trang chủ phối hợp.”

Thủy Mộng Lan tự nhiên là miệng đầy đáp ứng.

Tân Vô Hạ cười như không cười: “Ta nói, thiên địa linh vật như vậy, đạt được là cần cơ duyên, là của ai vậy sẽ là của người đó, trang chủ không bằng rõ ràng chiêu cáo thiên hạ, thông tri cho mọi người ngày tuyệt thế hảo kiêm hiện thế, cũng hứa hẹn sẽ dẫn bọn hắn đến núi Vô Danh, đến lúc đó tuyệt thế hảo kiêm tự mình chọn chủ, bớt đi không ít phiền phức... Hơn nữa cũng cắt đi ý niệm thăm dò trong đầu bọn họ, tránh cho Phù Vân sơn trang các ngươi hi sinh tử vong.”

Thủy Mộng Lan nghe xong Tân Vô Hạ nói, sắc mặt xấu xí cực kỳ, đen sì hệt như là đáy nồi.

Thứ hắn vốn dự định độc chiếm bị đặt ở trước mặt thế nhân, hắn có thể không tức sao?

Thế nhưng nghĩ lại trên người Tân Vô Hạ có lệnh bài thuộc về ‘Ám hoàng’, Thủy Mộng Lan đành nhẫn nhịn, cuối cùng rầu rĩ đáp một tiếng vâng.

Dù sao thế lực hiện tại của Phù Vân sơn trang còn không đủ để đối kháng với ‘Ám hoàng’.

Chờ sau khi hắn chiếm được ‘Kinh Thiên kiêm phổ’ luyện được võ công cao minh tuyệt đỉnh...

Cái gì ‘Ám hoàng’... Đến lúc đó còn không phải cút đầu xưng thần với hắn sao?

Trong lòng suy nghĩ vô luận như thế nào cũng phải có được ‘Xích Huyết Kiếm’ và ‘Kinh Thiên kiêm phổ’, Thủy Mộng Lan âm Phụng Dương Vi (*) biểu hiện ra ngoài vẫn là khách khí đối đãi với Tân Vô Hạ, tất cả nghe theo Tân Vô Hạ phân phó.

Nhưng đằng sau lại vụng trộm chuẩn bị không ít cho mình.

(*) âm Phụng Dương Vi: mặt ngoài nghe theo trong lòng làm trái.

Tân Vô Hạ chỉ là muốn từ chối Phù Vân sơn trang biết là có tuyệt thế hảo kiêm tồn tại, cần làm, cũng chỉ là không để tuyệt thế hảo kiêm không rơi vào tay người bên ngoài Huỳnh Quang mà thôi.

Bởi vậy đối với việc Thủy Mộng Lan âm Phụng Dương Vi hắn vẫn là mở một mắt nhắm một mắt, coi như không biết.

Chỉ cần là người Huỳnh Quang có được, còn thuộc về ai hắn không để ý, cho dù là Phù Vân sơn trang trang chủ có được cũng chẳng sao.

Thế nhưng duy trì trật tự giang hồ, không thể chỉ dựa vào hắn một người nói ngoài miệng là ổn thỏa.

Hắn cần điều ít người đến phụ cận Tích Châu.

...

Ngay sau đó, toàn bộ người giang hồ đều biết, năm ngày sau, chính là thời cơ tuyệt thế hảo kiêm hiện thế.

Giang hồ nhân sĩ tụ tập đến phía nam, tụ tập ở phụ cận Tích Châu đều bắt đầu rục rịch.

Vân Khuynh cũng là ở thế giới này, đến Phù Vân sơn trang.

Vân Khuynh vốn là dự định ăn xong bữa cơm liền rời đi, thế nhưng... Có thêm biến số Tân Vô Hạ này, y liền không nhất định có thể như nguyện.

Tân Vô Hạ cũng không vạch trần Vân Khuynh, chỉ là tư thái ái muội mập mờ xưng Vân Khuynh là Long Khiêm, vạn phần nhiệt tình, không để ý Vân Khuynh cự tuyệt đưa y đến gian nhà Phù Vân sơn trang cố ý sắp xếp cho hắn.

“Qua đây ngồi đi.”

Tân Vô Hạ ngồi xuống trước, châm trà cho hai người, kêu lên với Vân Khuynh đứng ở cạnh cửa.

Vân Khuynh nhíu nhíu mày, Tân Vô Hạ lúc này hình như là muốn nói chuyện dài dài với y, thế nhưng, y hiện tại hết lần này tới lần khác lại không muốn ở cạnh Tân Vô Hạ một giây.

Cũng không phải y ghét Tân Vô Hạ không muốn ở cùng hắn, mà là y sợ Tân Vô Hạ sẽ bắt y đem đến chỗ Tân Vô Song...

Trên thực tế y càng sợ Tân Vô Hạ trực tiếp đem y đóng gói đưa về Tân gia.

Thấy Vân Khuynh đứng ở cạnh cửa không chịu đến gần, Tân Vô Hạ buông ấm trà tinh xảo trong tay, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô tư nổi lên một tia ý cười trêu tức: “Ta vừa rồi quên nói cho Long huynh đệ... Ta vừa lúc quen được hai người, tên hai người kia, vừa lúc giống hệt tên của Long huynh đệ cùng với muội muội của Long huynh đệ nga.”

Lông mi như cánh bướm đen của Vân Khuynh run rẩy, bỗng nhiên trừng mắt to, nhìn Tân Vô Hẹ.

Tân Vô Hẹ có ý gì?

Hắn đã phát hiện, Tân Vô Hẹ nhất định phát hiện y là Vân Khuynh!

Hàm răng trắng noãn cắn vào môi dưới mềm mại, Vân Khuynh mang theo vài phần buồn bực, bước chân nặng nề, ngồi xuống đối diện Tân Vô Hẹ, chặt chẽ theo dõi hắn.

Tân Vô Hẹ mỉm cười nhìn Vân Khuynh: “Long huynh đệ, nhị ca nhà ta có một vị bạn lữ, tên là Vân Khuynh... Vân Khuynh nha, là một nam tử thanh linh tuấn dật rất giống Long huynh đệ...”

Nói đến đây Tân Vô Hẹ có chút khẽ nãõ ngừng lại, lúc này sắc mặt Vân Khuynh trắng xanh, cánh môi run nhẹ nhè, muốn há miệng nói gì đó, nhưng chung quy vẫn không nói.

Tân Vô Hẹ thấy Vân Khuynh như vậy, con ngươi thâm thúy hiện lên một tia không muôn, hắn cưỡng chế cổ không muôn ấy, tiếp tục mở miệng nói: “Nhưng vị Vân Khuynh kia, một thời gian trước, xảy ra một chút vấn đề nhỏ với nhị ca ta, cuối cùng rời nhà đi ra ngoài...”

Bàn tay thon dài bên trong ống tay áo của Vân Khuynh, chăm chú nắm y bào của mình.

Tân Vô Hẹ, rõ ràng biết y là Vân Khuynh, vì sao không nói rõ, trái lại nói bồng nói gió như vậy...

Lẽ nào Tân Vô Hẹ bây giờ còn chưa xác định y nhất định là Vân Khuynh, cho nên mới thăm dò?

Lông mày Vân Khuynh nhíu rất chặt, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tần Vô Hạ chỉ là khốé miệng ẩn cười nhìn y, mặc y thất thẫn.

Qua một lúc lâu, Vân Khuynh mới lấy lại tinh thần: “Tần tam công tử tìm tại hạ, chỉ là vì nói cho tại hạ việc này sao?”

Tần Vô Hạ lắc đầu: “Đương nhiên không.”

Nói xong trong ánh mắt hắn hiện lên một tia sáng kỳ lạ: “Long công tử có biết y thuật?”

Vân Khuynh lắc đầu, không biết Tần Vô Hạ vì sao đột nhiên lại đem chủ đề kéo đến y thuật.

“Như vậy...”

Tần Vô Hạ cong lại ngón tay cọ cọ cầm: “Long huynh đệ biết chăm sóc người không?”

Vân Khuynh ngạc nhiên nghi ngờ liếc nhìn Tần Vô Hạ, có chút chần chờ nói: “Hắn là... Biết!”

Chăm sóc người là một chuyện rất đơn giản, hình như ai ai cũng biết.

“Vậy thì tốt.”

Tần Vô Hạ vỗ tay một cái, trên khuôn mặt tuấn mĩ toát ra dáng cười đẹp mắt: “Long huynh đệ, trước đó vài ngày, ta không cẩn thận bị tiểu nhân ám toán, thân chịu trọng thương, mà ta thì luôn luôn không thích người lạ đến gần, sau khi bị thương rất nhiều chuyện làm đều rất phiền phức, hôm nay vừa lúc gặp Long huynh đệ cảm thấy rất thân thiết, không biết có thể ủy khuất Long huynh đệ chăm sóc ta một đoạn thời gian không?”

Tần Vô Hạ bị thương?

Nét mặt Vân Khuynh hiện lên một tia lo lắng, thế nhưng sau khi y hiểu ra ý nói của Tân Vô Hạ, lo lắng lập tức rút đi, trở nên có chút buồn bực, lập tức cự tuyệt Tân Vô Hạ: “Không... Tại hạ còn có chuyện quan trọng muốn làm, không thể dừng lại tại đây, Tân tam công tử vẫn là thỉnh cao minh khác đi.”

Dĩ nhiên bảo y chăm sóc Tân Vô Hạ?

Y trốn còn không kịp, sao có thể nguyện ý chăm sóc hắn, nhưng mà, hắn bị thương, rõ cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tân Vô Hạ có chút tiếc hận: “Long huynh đệ thực sự không lo lắng sao? Ta vừa rồi nói cho Long huynh đệ Vân Khuynh sau khi rời nhà, huynh trưởng nhà ta một mực tìm kiếm y... Long huynh đệ, ngươi nói, nếu ta viết một phong thư nói ta bị trọng thương cho các ca ca, các ca ca có thể sẽ đến Tích Châu vấn an ta không? Khi các ca ca thấy ngươi giống Vân Khuynh như thế, có thể cảm thấy rất kinh hỉ hay không?”

“...”

Khuôn mặt Vân Khuynh trầm xuống, Tân Vô Hạ đây là uy hiếp y?

Đáng ghét, vì sao không trực tiếp vạch trần thân phận của y, mà lại muốn chơi loại trò như lọt vào trong sương mù khiến y không rõ này?

Vân Khuynh còn đang tức giận, Tân Vô Hạ lại nói: “Ta nhớ kỹ thật lâu thật lâu trước đây, có một tiểu mèo hoang dùng đá ném ta, hết cắn rồi cào ta bị thương, hứa hẹn sẽ chăm sóc ta, cuối cùng lại không giữ lời... Ta vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với việc này. Long huynh đệ, ngươi nói, nếu ta lần thứ hai bắt được tiểu mèo hoang kia, có phải là nên nghiêm phạt y một chút vì không giữ lời không... Ân, đương nhiên, nếu y biết sai mà sửa, chủ động nhận lỗi, ta cũng là một người rộng lượng, toàn bộ ân oán coi như xóa bỏ...”

Vân Khuynh trừng mắt Tân Vô Hạ, thân thể mảnh khảnh run a run, run a run.

Y rốt cuộc biết, Tân Vô Hạ đích xác nhận ra y, hiện tại chỉ là đang chơi trò mèo vờn chuột với y thôi.

Hiển nhiên, y chính là con chuột đó.

Thế nhưng, Tân Vô Hạ lại không rõ ràng vạch trần thân phận của y, có phải là y còn có cơ hội hay không?

Nếu như y theo Tân Vô Hạ, lại thuyết phục được hắn, Tân Vô Hạ có phải là sẽ không đem hành tung của y tiết lộ cho Tân gia không?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Tâm Tư Vô Hẹ

<tbody> Toàn bộ giãy dưa của Vân Khuynh đều là giãy dưa vô nghĩa, bởi vì Tân Vô Hẹ từ lâu đã quyết tâm nhất định phải đem Vân Khuynh ở lại bên người...

Chí ít trước khi Tân Vô Hẹ còn chưa biết rõ giữa Vân Khuynh và Tân Vô Phong Tân Vô Song rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cùng với Vân Khuynh vì sao rời nhà trốn đi, hắn tuyệt đối sẽ không để Vân Khuynh rời đi.

Đương nhiên, Tân Vô Hẹ cũng sẽ không nói cho Tân Vô Phong và Tân Vô Song hành tung của Vân Khuynh.

Hắn biết Vân Khuynh rời khỏi Tân gia, tự nhiên là có nguyên nhân của y, hắn phải chờ tới khi biết được nguyên nhân kia, cân nhắc suy xét xong mới quyết định có nên tiết lộ hành tung của Vân Khuynh hay không.

Thực ra ngay từ lúc trước, Tân Vô Hẹ cũng rất không vui vì Tân Vô Song luôn luôn chiếm lấy Vân Khuynh, hắn thật vất vả mới gặp được một người tương đương khiến hắn hứng thú, nhưng luôn luôn bị Tân Vô Song che đậy quá chặt, muốn gặp cũng chẳng gặp được.

Hiện tại Tân Vô Song không ở, Vân Khuynh lại có nhược điểm trên tay hắn, hắn sao có thể không lợi dụng cơ hội này đùa giỡn Vân Khuynh một phen?

Người ở Phù Vân sơn trang không ít, nhưng coi như thân cận với Vân Khuynh, thì chỉ có Tân Vô Hẹ và Vân Hoán.

Từ lúc Vân Khuynh thỏa hiệp chăm sóc Tân Vô Hẹ, y thật giống như giáng cấp thành thư đồng của Tân Vô Hẹ, tuy rằng không làm chuyện thực chất gì, nhưng Tân Vô Hẹ đi đâu cũng phải mang y theo.

Đến cuối cùng, Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan thậm chí còn đem phòng khách của Vân Khuynh, sắp xếp ở ngay bên cạnh phòng khách của Tân Vô Hẹ.

Từ đó, ở trong mắt Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, Vân Khuynh triệt để biến thành nam sủng của Tân Vô Hẹ...

Thế nhưng dưới đáy lòng Thủy Mộng Lan cũng cho rằng Tân Vô Hẹ thật không tinh mắt, dù sao Vân Khuynh dịch dung nhìn qua quá mức bình thường, hắn đã bắt đầu xem xét nam đồng xinh đẹp ở Khôn thành bên kia cho Tân Vô Hẹ...

Đối với chuyện Vân Khuynh biến thành thư đồng của Tân Vô Hẹ, Vân Hoán cũng không nói gì, nhìn qua dường như cũng không có phản ứng, nhưng thái độ của hắn đối với Vân Khuynh vẫn là hòa ái thân cận hơn người khác vài phần.

Lạc Diễm còn lại là kéo Hiên Viên Bất Kinh xem trò cười của tiểu sư đệ hắn, song song hắn cũng hiểu kỳ, tiểu sư đệ hắn thật sự buông tha cái người rõ ràng khiến hắn cảm thấy hứng thú kia, hay là Vân Hoán tự có dự định, đang âm mưu làm thế nào từ trong tay Tân tam công tử đem người cướp về?

Cách ngày tuyệt thế hảo kiêm hiện thế càng ngày càng gần, toàn bộ Tích Châu tràn ngập một loại bầu không khí khẩn trương, cái loại tình hình gió thổi mưa giông trước cơn bão này hầu như là đè ép mọi người khó có thể hô hấp.

Ở Phù Vân sơn trang hoặc là nói toàn bộ Tích Châu, kẻ chân chính không để tâm tới tuyệt thế hảo kiêm, không quan tâm đến việc này. Sợ

cũng chỉ có Vân Khuynh, Long Liễm Long Khiêm cùng với mấy người Vân Hoán thôi!

Tần Vô Hạ tự nhiên cũng không ham muốn tuyệt thế hảo kiêm kia, thế nhưng bởi vì chức trách, hắn lại không thể không để bụng chuyện này.

Cách ngày tuyệt thế hảo kiêm hiện thế, cộng thêm hôm nay, chỉ có ba ngày.

Sáng sớm hôm nay, Tần Vô Hạ liền nói với Vân Khuynh: “Tiểu Long, ngày hôm nay đi ra ngoài với ta.”

Vân Khuynh thực sự không biết Tần Vô Hạ bị thương ở chỗ nào, từ sau khi y đáp ứng chăm sóc Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ mặc dù cũng kêu hắn làm một chút sự tình, nhưng đều là những chuyện cực kỳ dễ làm có thể có thể không.

Về chuyện chăm sóc Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ cũng chưa đưa ra yêu cầu gì, Vân Khuynh quan sát hai ngày cũng không thấy Tần Vô Hạ rốt cuộc có chỗ nào giống người bị thương.

Hơn nữa, Tần Vô Hạ rất ác liệt, ví dụ như gọi cái tên Long Khiêm của y, không để ý lời của y chỉ thích gọi y là tiểu Long, Vân Khuynh sau một lúc bức mình cũng chỉ có thể chấp nhận vô điều kiện một cái xưng hô như vậy.

Tuy Vân Khuynh là vì chăm sóc Tần Vô Hạ mới ở lại Phù Vân sơn trang, nhưng ở Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh vẫn thuộc về phạm trù khách nhân, cho nên đối với y Thúy Mộng Lan cũng không dám chậm trễ nửa phần, bởi vậy Vân Khuynh ở Phù Vân sơn trang, cũng coi như là nhàn hạ.

Đến hôm nay Tần Vô Hạ nói là muốn đi ra ngoài, Vân Khuynh tự nhiên không có dị nghị, y chỉ hy vọng Tần Vô Hạ sớm một chút kết thúc trò chơi chăm sóc buồn chán, để y rời xa nơi thị phi này.

Ra khỏi Phù Vân sơn trang, Tân Vô Hạ đi ở phía trước, Vân Khuynh cố ý rót lại phía sau Tân Vô Hạ vài bước.

Đi ở phía sau, bóng dáng Tân Vô Hạ liền tự nhiên rơi vào trong mắt Vân Khuynh.

Ở bên ngoài Tân Vô Hạ dường như rất thích màu xanh, cao ngất ngạo nghẽ như thân trúc, khí chất thanh tuyển, có thể khiến người ta dễ dàng tín phục.

Tân Vô Hạ thần thái nhàn nhã tiêu sái, đi ở trên đường thiếu nữ phụ nữ lão ấu đi qua bên người hắn, đều nhịn không được ghé mắt không ngớt với hắn.

Vân Khuynh thấy vậy mím môi, lắc đầu không ngừng, không khỏi nhớ lại hồi trước lúc y mới gả cho Tân Vô Song, bọn họ từ kinh thành chạy tới phương bắc, lúc đi ở trên đường, cũng là bị người chăm sóc nhìn kỹ như vậy.

Nam tử Tân gia, bất luận là ai, bất luận ở nơi nào, hình như đều là nhân vật lòe lòe phát quang.

Vân Khuynh đang lúc ngẩn người, Tân Vô Hạ liền ngừng lại, chờ đến lúc Vân Khuynh ý thức được Tân Vô Hạ dừng lại, khéo miệng Tân Vô Hạ đã mỉm cười, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn y một lúc lâu.

“Đang suy nghĩ cái gì, xuất thần như thế?”

Trong mắt Vân Khuynh hiện lên một tia nghịch ngợm: “Đang suy nghĩ tam công tử ngươi thật sự là đẹp, khiến các tiểu thư cô nương thèm nhỏ dãi ba thước.”

Tân Vô Hạ vẫn chưa tức giận, chỉ là nhíu mày: “Như vậy, tiểu Long đối với tướng mạo của bản công tử, có phải là cũng thèm nhỏ dãi ba thước hay

không?”

“...”

Đều là nam tử, cho dù đẹp mắt vậy thì thế nào, có cái gì để thèm nhỏ dãi?

Cho nên Vân Khuynh cự tuyệt trả lời vắn đề của Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ không tiếng động cười cười, kéo tay y: “Chúng ta tới rồi, đi theo ta.”

Đến đây Vân Khuynh mới phát hiện y không biết từ lúc nào, đã cùng Tân Vô Hạ đi vào một ngõ nhỏ tương đối hẻo lánh.

Tân Vô Hạ nắm tay y, đến trước một cánh cửa tương đối cũ kỹ, nhẹ nhàng gõ ba tiếng.

Sau đó có một người toàn thân trang phục màu đen cung kính mở cửa.

Trên người người nọ mang theo băng lanh, sát khí sắc bén, Vân Khuynh có chút không khỏe nhíu nhíu mày.

Lúc nhìn Tân Vô Hạ bên người, Vân Khuynh cưỡng chế loại cảm giác không khỏe này, theo sát Tân Vô Hạ vào cửa.

Trong viện rất rộng, cũng có vài phần thanh lịch, chí ít còn hơn cánh cửa cũ kỹ kia, trong viện còn đẹp hơn nhiều.

Một bóng dáng màu đen nghiêng người tựa lên một chiếc ghế dài, lúc Tân Vô Hạ đi vào người nọ ngẩng đầu cười cười với Tân Vô Hạ: “Tam sư huynh.”

Tân Vô Hạ gật gật đầu xong, nói với Vân Khuynh: “Đây là tiểu sư đệ của ta.”

Nói đến đây hắn dừng lại: “Song song, hắn cũng là tiểu sư đệ của hai ca ca ta, tên là Thương Vũ Túy.”

Vân Khuynh nhìn về phía người nọ, người nọ có một đôi mắt hẹp dài ẩn tình như hồ ly, diện mục cực kỳ tinh xảo, mang theo quyến rũ xinh đẹp nam tử ít có.

Vân Khuynh lần đầu tiên nhìn liền cảm thấy người này có khí chất rất giống Lạc Diễm, nhìn kỹ lại, mới phát hiện hai người không giống nhau, Lạc Diễm là xinh đẹp mang theo khí thế bức người, mà sư đệ trước mắt của Tân Vô Hạ này, lại có một loại quyến rũ u sầu gần như âm nhu.

Tân Vô Hạ ngồi xuống, ý bảo Vân Khuynh cũng ngồi xong mới mở miệng nói: “Thương hắn là Âm Ánh Lâu lâu chủ, cũng giống Bách Hiểu Lâu đảm nhận tình báo, Âm Ánh Lâu đảm nhận sát phạt. Lần này tuyệt thế hảo kiêm hiện thế, sợ là sẽ có biến cố phát sinh... Tiểu Long, từ giờ trở đi, ngươi ở tại chỗ này, ở cùng bọn họ, nếu phát sinh biến cố gì ngươi chỉ cần ở lại chỗ này, đâu cũng không được đi, chờ sau khi chuyện tuyệt thế hảo kiêm giải quyết xong, ta sẽ trở về đón ngươi.”

Lúc đầu, Vân Khuynh còn không rõ vì sao Tân Vô Hạ lại giới thiệu thân phận của Thương Vũ Túy cho y, chờ đến lúc Tân Vô Hạ nói hết, y mới hiểu ý của Tân Vô Hạ.

“Ngươi... Ngày đó, sẽ rất nguy hiểm sao?”

Tân Vô Hạ muốn đem y ở tại chỗ này, là bởi vì... Khi đó sẽ rất nguy hiểm?

Nếu như rất nguy hiểm, Tân Vô Hạ một người có thể chống đỡ không?

Lúc này Vân Khuynh rất muốn thăng thắn thân phận của mình, sau đó để Long Liêm Long Khiêm đều thoải mái đến giúp đỡ Tân Vô Hạ...

Bên này Vân Khuynh còn đang lo lắng, bên kia Tân Vô Hạ đã tự tin tràn đầy nở nụ cười: “Nguy hiểm, tự nhiên sẽ có, thế nhưng đối với ta mà nói, chút nguy hiểm này cũng không tính cái gì, chỉ là...”

Tân Vô Hạ mắt mang trêu tức nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới: ” Chỉ là tiểu Long ngươi thân thể tinh tế, võ công lại rách nát như vậy, ta là sợ ngươi ở bên người sẽ liên lụy ta...”

“...”

Vân Khuynh nhìn Tân Vô Hạ một trận câm nín, ra là sợ y liên lụy hắn, vậy mà y còn nghĩ Tân Vô Hạ là không muốn y rơi vào nguy hiểm mới lưu y lại.

Thấy đôi mắt màu mực của Vân Khuynh mang theo chán nản và không vui nhìn hắn, Tân Vô Hạ nhất thời tâm tình tốt, vươn tay kéo búi tóc của Vân Khuynh: “Nhớ kỹ phải ở chỗ này ngoan ngoãn chờ ta nga, tiểu sư đệ hắn sẽ thay ta chăm sóc ngươi.”

Nghe xong Tân Vô Hạ nói như vậy, Vân Khuynh trừng mắt nhìn: “Tam công tử... Ta xem ngươi bị trọng thương đã khỏi hắn, ngươi cũng không cần ta chăm sóc... Vậy có phải là ta không cần làm cái gì, muốn đi nơi nào thì đi chỗ ấy, không cần ở lại bên người tam công tử... Tự nhiên cũng không cần ở lại bên cạnh tiểu sư đệ của tam công tử?”

Lúc này đến phiên Tân Vô Hạ câm nín.

Hắn nói bị thương kêu Vân Khuynh chăm sóc hắn, cũng chỉ là lý do là hắn thuận miệng bịa ra mà thôi, hắn chưa bao giờ nghĩ tới để Vân Khuynh chân chính chăm sóc hắn, hắn sao bỏ được để Vân Khuynh làm loại chuyện bọn người hầu làm chứ.

Thế nhưng, lúc vừa gặp lại, Vân Khuynh còn bộ dạng ngơ ngác dễ lừa, hiện tại sao lại phản ứng nhanh như vậy?

Tần Vô Hẹ mặt âm trầm nói: “Tuy rằng bảo hộ tiểu Long tương đối phiền phức, nhưng ta đích xác cần người chăm sóc, tiểu Long vẫn là ở bên người ta đi...”

Nói xong lời này khuôn mặt Tần Vô Hẹ vặn vẹo một chút.

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy tiểu sư đệ Thương Vũ Túy của hắn che miệng cười trộm, dáng dấp kia thực sự là chướng mắt không thôi, hắn hung hăng trừng mắt tiểu sư đệ hắn.

Sau đó Tần Vô Hẹ lại cùng Thương Vũ Túy nói đến công tác chuẩn bị ngày tuyệt thế hảo kiêm hiện thế cần làm.

Vân Khuynh không có hứng thú, cũng nghe không vào, dĩ nhiên là nghe đến buồn ngủ.

Thanh âm Tần Vô Hẹ và Thương Vũ Túy nói chuyện với nhau chậm rãi thấp xuống.

Khi Vân Khuynh tựa lưng lên ghế nhắm lại hai mắt, Tần Vô Hẹ rốt cục im lặng, ra hiệu cho Thương Vũ Túy không nên mở miệng.

Sau đó hắn mềm nhẹ đem Vân Khuynh ôm lên, ôm vào trong phòng, giúp y cởi giày dép chăn xong mới đi ra ngoài.

Thương Vũ Túy nhíu mày: “Lần đầu tiên thấy tam sư huynh cẩn thận tỉ mỉ đối đãi một người như vậy? Chẳng lẽ người này chính là người tam sư huynh nhắm tới?”

Tần Vô Hẹ nét mặt mỉm cười, không trả lời vấn đề của hắn, mà là nói tiếp: “Tuy nói ta có tự tin ngày đó sẽ không xảy ra chuyện đại loạn gì, nhưng y ở bên ta dù sao cũng không an toàn, ngày kia tuyệt thế hảo kiêm hiện thế, đâm mai ngươi đến chỗ ta, đem y tới đây đi.”

Nghe Tân Vô Hạ nói như thế, Thương Vũ Túy rất hiểu kỳ: “Ý rốt cuộc là ai? Người thích y thật sao?”

Khuôn mặt Tân Vô Hạ đen sì: “Thương, người suy nghĩ nhiều, lúc chúng ta quen nhau người này chính là mèo nhà... Ai... Chuyện thương tâm, người vẫn là đừng nói tới thì hơn.”

“... Mèo nhà thì thế nào, nếu như thích thật, chỉ cần khiến y yêu người thì có chuyện gì là không thể?”

Thương Vũ Túy nói khiến tâm Tân Vô Hạ bỗng nhiên nhảy một cái.

Nhưng sau một khắc, khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song hiện lên trong đầu hắn...

Hắn đang nghĩ cái gì vậy, Khuynh Khuynh, là người của nhị ca hắn...

Nếu là người khác, biện pháp Thương nói thật ra cũng có thể...

Thế nhưng, Vân Khuynh, hết lần này tới lần khác lại là người của nhị ca hắn... </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Âm Kém Dương Sai

Tần Vô Hạ ở chỗ Thương Vũ Túy cũng không lâu, sau khi hai người bàn bạc xong tất cả mọi việc, Tần Vô Hạ liền ôm Vân Khuynh đang ngủ về tới Phù Vân sơn trang, sợ Vân Khuynh ở trên đường giật mình tỉnh giấc, Tần Vô Hạ thuận tiện điểm thụy huyệt của Vân Khuynh.

Phù Vân sơn trang trang chủ vừa nhìn, trong lòng giống như gương sáng, chỉ cảm thấy chuyện Vân Khuynh là nam sủng của Tần Vô Hạ, rõ cục chứng thực.

Nghĩ lại sau đó vào lúc tuyệt thế hảo kiêm hiện thế, hắn cần Tần Vô Hạ trợ giúp...

Phù Vân sơn trang trang chủ nghĩ mỹ niêm thiếu hắn cõ ý mang về từ Khôn thành, rõ cục cũng phát huy công dụng.

Nhin bóng dáng Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh biến mất, Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, vẫy vẫy tay với thị vệ bên người: “Đi, mang mỹ nhân vừa đến Tây Sương các đi Đông Sương phòng hầu hạ.”

Thừa dịp ‘Long Khiêm’ hiện tại đang ngủ, để Tần tam công tử mở mang kiến thức biết thế nào là mỹ niêm thiếu chân chính.

Thủy Mộng Lan nhớ tới khuôn mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân của mỹ nhân vừa mới đem về kia, không khỏi thoả mãn gật gật đầu.

Thị vệ sau khi nhận mệnh liền lập tức rời đi, Thủy Mộng Lan còn lại là đứng ở tại chỗ xấu xa cười ha hả.

Thị vệ kia vừa tới Tây Sương các quả nhiên nhìn thấy một vưu vật nhu nhược.

Rõ ràng là một nam tử, nhưng tư thái so với nữ tử còn mềm mại hơn vài phần, băng cơ ngọc phu, thu thủy tiễn đồng, doanh doanh tú lệ, hơn nữa trên người hắn còn tản ra hương thơm ngào ngạt.

Hương thơm trên người hắn, là mùi thơm mỗi niên thiếu ở trong quán quán đều dùng từ nhỏ, có tác dụng thôi tình rất mạnh.

Tự thân bọn họ đã quen, thế nhưng đối với khách nhân đến quán quán mà nói, lại có tác dụng thôi tình rất lớn.

Dùng quanh năm, khiến trên người đám tiểu quan trong quán quán, đã thật sâu nhiễm phải hương thơm như vậy, muốn bỏ đi cũng không xong.

Thị vệ kia vừa nhìn đến mỹ nhân kia liền có chút đờ ra, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần nhớ rõ cuộc mình phải làm gì.

Có người nói niêm thiếu này, tên là Thu Nguyệt, là tiểu quan đứng đầu bảng có công phu trên giường tốt nhất ở Khôn thành.

Hai ngày trước, sau khi Thủy Mộng Lan tự cho rằng Tân Vô Hạ thích nam tử, liền sai người đi đến Khôn thành mua Thu Nguyệt, suốt đêm đưa đến Tích Châu.

Thị vệ dẫn Thu Nguyệt đến Đông Sương phòng.

Đi tới nửa đường lại có chút sầu muộn.

Ở cổ đại, phương Đông vi tôn, vốn Đông Sương Phòng chỉ có một mình Tân Vô Hạ ở, sau lại Thủy Mộng Lan hiểu lầm quan hệ của Vân Khuynh và Tân Vô Hạ, đem Vân Khuynh cũng xếp đến sát vách Tân Vô Hạ...

Nói cách khác Đông Sương phòng hiện tại có hai khách nhân.

Phù Vân sơn trang trang chủ nói muốn đem công tử Thu Nguyệt đến Đông Sương phòng, lại không nói là đưa cho vị khách nhân nào.

Thị vệ kia khổ nǎo một đường. Đến lúc đi tới Đông Sương phòng, liền có quyết định.

Tần tam công tử kia, đến Phù Vân sơn trang đã nhiều ngày, nhưng Phù Vân sơn trang trang chủ lại không có nửa phần động tĩnh, chưa từng nổi lên ý niệm tặng mỹ niêm thiếu cho Tần tam công tử ở trong đầu.

Mà cùng ngày Long công tử kia đến, Phù Vân sơn trang trang chủ liền muốn tìm kiếm mỹ thiếu niêm, như vậy, mỹ niêm thiếu này hẳn là đưa cho Long công tử.

Thị vệ ở trong lòng tính toán một lúc, liền có chủ ý.

Hắn dẫn Thu Nguyệt đến trước cửa phòng Vân Khuynh, gõ gõ cửa, bên trong không có người đáp lại.

Thị vệ kia hơi trầm tư một chút, liền đẩy cửa ra, đẩy Thu Nguyệt đi vào: “Nhớ phải hầu hạ công tử gia cho tốt.”

Sau khi nói xong, liền đóng cửa lại.

Niên thiếu Thu Nguyệt, từ nhỏ đã bị người nhà bán vào quán quán, bị điều giáo nhẫn nhục chịu đựng, yêu mì không gì sánh được, ở phương diện hầu hạ nam nhân cũng đặc biệt lành nghề.

Hắn vốn cho rằng mình sẽ phải ở quán quán bị chà đạp suốt đời, nhưng không nghĩ ra người của Phù Vân sơn trang dĩ nhiên mua hắn.

Vào lúc hắn bị mua đi, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải hầu hạ người mua hắn thật tốt, nhất định phải nghe lời tân chủ nhân.

Lúc đến Phù Vân sơn trang hắn như trước nhận hết khinh thường và kỳ thị, ở trong miệng người hầu, hắn cũng rõ ràng Phù Vân sơn trang trang chủ, coi hắn như một công cụ dùng để mượn hơi một vị nhân vật quan trọng.

Thế nhưng hắn nhẫn nhục chịu đựng đã quen, tham sống sợ chết, tân chủ nhân hôm nay kêu hắn tận tâm hầu hạ người trong phòng, hắn tự nhiên phải đem tất cả kỹ xảo khiến người trong phòng này hài lòng.

Bởi cửa sổ đều đã đóng chặt, trong phòng có chút tối, Thu Nguyệt thậm chí không cảm thấy có người ở trong phòng.

Hắn bước nhỏ di động vài bước, phát hiện trong phòng đích xác không có ai, sau đó hắn chậm rãi đi tới bên giường, mới phát hiện một người đang ngủ trên giường.

Nửa bên mặt của người nọ bị lấp dưới sợi tóc màu mực, lộ ra cằm cổ trắng nõn nhẵn nhụi, nhìn qua mịn màng không gì sánh được, khiến người ta nhịn không được dục vọng muốn chạm đến.

Bởi vì khuôn mặt nghiêng đi, chỉ có thể lờ mờ thấy được bóng dáng của chiếc mũi thẳng tắp cùng với cánh môi màu nhạt hơi cong lên, dưới đáy lòng Thu Nguyệt nghĩ, người này, có lẽ cũng là một người tuấn mỹ vô tư.

Bị phái tới hầu hạ người như vậy, mà không phải một người tai to mặt lớn thiếu tay thiếu chân, hắn cũng thấy đủ rồi.

Hắn vươn tay, ôn nhu đẩy ra sợi tóc màu mực của người nọ, lại nhìn thấy màu da hơi tối hoàn toàn không tương xứng với màu cổ.

Ở trong quan quán một thời gian dài như vậy, đối với thuật dịch dung, Thu Nguyệt cũng có chút hiểu biết.

Hắn nhìn người nằm trên giường hô hấp nhợt nhạt, ngủ rất say, hắn rất muốn nhìn một chút cái người mà Phù Vân sơn trang trang chủ phái hắn tới hầu hạ là người thế nào, tay hắn chậm rãi mò lấy bên mặt của Vân Khuynh.

Vân Khuynh đang ngủ rất say, ở trong mộng lại ngửi thấy một cỗ hương thơm nồng nặc khiến kẻ khác khó có thể hô hấp.

Y hơi hơi nhíu mày, giật giật đầu, đem khuôn mặt chuyển thăng.

Thu Nguyệt đang mò tìm bõ đi thuật dịch dung trên mặt y, Vân Khuynh lúc này chuyển mặt qua, vừa lúc tiện cho động tác của Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt lại lần mò một trận, thứ trên khuôn mặt Vân Khuynh rốt cục bị hắn kéo ra, khuôn mặt tú lệ vô song, tuyệt mỹ động nhân thoảng chốc xuất hiện trong mắt Thu Nguyệt.

Tay Thu Nguyệt còn đang ở trên khuôn mặt Vân Khuynh, hắn ngây dại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt thiên hạ vô song, khuynh quốc khuynh thành này, hắn chưa từng thấy ai mỹ lệ như thế.

Người mỹ lệ kia lúc này dường như ngủ cũng không tốt, hơi hơi nhíu mày.

Thu Nguyệt nhịn không được vươn tay vuốt lên lông mày của y, người này còn đẹp hơn hắn, người này nếu là ở quan quán, vị trí đầu bảng nhất định sẽ là của y...

Nhưng mà, ngay cả Phù Vân sơn trang trang chủ cũng phải lấy lòng người này, xem ra thân phận người này không đơn giản.

Thu Nguyệt vỗ về khuôn mặt Vân Khuynh, trong lúc nhất thời trong lòng trăm chuyển.

Cuối cùng buông ra khuôn mặt Vân Khuynh, cởi quần áo của mình, chỉ còn áo lót, bò lên giường.

Mùi hương nồng nặc trên người hắn không có quần áo cản trở, trở nên càng ngày càng đậm, trong không khí tràn đầy đều là mùi được thôi tình Thu Nguyệt đã quen thuộc, nhưng đối với người thường mà nói thì rất mãnh liệt.

Trong lúc ngủ mơ Vân Khuynh nghĩ mình bắt đầu cảm thấy khó thở, thân thể cũng tự nhiên phát nóng.

Nóng quá...

Vân Khuynh hơi thở dốc, lại một lần nữa nghiêng đi, mồ hôi hột trong suốt trong suốt phủ lên một tầng nhợt nhạt trên trán y.

Giống như y đang bị nhốt ở trong hỏa lò không có kẽ hở...

“Nóng quá... Ngô....”

Đang ngủ thoái mái, lại thình lình bị nóng bức khó chịu, Vân Khuynh không tự chủ được rên rỉ, tay không tự chủ bắt đầu kéo áo mình.

Tần Vô Hạ vẫn chưa giúp Vân Khuynh cởi quần áo, lúc này Vân Khuynh ngủ trên giường, trên người quần áo vẫn rất chỉnh tề, y vươn tay kéo kéo, lôi xuống ngoại bào.

Thu Nguyệt quỳ gối trong giường, nhấc lên chăn mỏng trên người Vân Khuynh, thấy Vân Khuynh kêu nóng không khỏi mở miệng ôn nhu khuyên nhủ: “Công tử nhẫn nhẫn, lập tức sẽ hết nóng.”

Nói, hắn bắt đầu giúp Vân Khuynh rút đi quần áo.

Vừa cởi Thu Nguyệt vừa cảm thán, vị công tử này thân thể mềm dẻo tinh tế, tuyệt không thua người trong quan quán là hắn. Khó trách y thích nam

nhân.

Không đến một hồi, Thu Nguyệt liền đem ngoại bào của Vân Khuynh
cởi sạch.

Áo trong vẫn đang chăm chú bọc quanh trên người Vân Khuynh, Vân
Khuynh như trước vẫn thấy nóng, rất nóng rất nóng.

Loại nóng này giống như khô khát nơi đáy lòng, không giống với cái
nóng bên ngoài, mà giống như từ trong máu, từ chỗ sâu trong thân thể
truyền ra khó có thể úc chế.

Y khó mà kiềm chế.

Một đôi tay tinh tế trắng noãn, vẫn không hài lòng, lôi kéo chỗ cổ của áo
trong.

‘Tê lạp’ một tiếng, áo trong trắng mỏng bị kéo đến vai, lộ ra bộ ngực
trắng nõn.

Xương quai xanh tinh xảo nhỏ bé đã lộ ra, hơi nổi lên trên da thịt, đường
cong mỹ lệ không gì sánh được, phôi với da thịt hồng nhạt lại càng xinh
đẹp.

Xương quai xanh bên kia đã hơi lộ, nửa kín nửa hở, càng thêm phong
tình.

Ngay cả Thu Nguyệt luôn luôn bị nam nhân dấn vặt dục vọng ít đến
đáng thương, cũng bị chút chút cảnh xuân câu nhân khiến hắn có chút tâm
thần bất ổn, hắn nhìn người nằm trên giường, ánh mắt từ từ nóng bồng lên.

Công tử này toàn thân mỗi chỗ, thực sự đều là mỹ đốn mê người.

Dưới đáy lòng hắn lại một lần nữa cảm thán vận tốt của mình, nếu như
công tử này chính là chủ nhân sau này của hắn, hắn sẽ rất nguyện ý rất

nguyễn ý.

Quần áo trước ngực mở rộng hơn phân nửa, Vân Khuynh rốt cục thoáng thoảng cảm thấy một tia mát mẻ, nhẹ giọng lầm bầm một câu, liền ngủ tiếp.

Nhưng Thu Nguyệt lại muốn cởi hết quần áo còn lại của y.

Ngoại bào là áo choàng ngắn, mặc dễ cởi cũng dễ, động tác lúc cởi cũng sẽ không quá lớn, mà áo trong muốn cởi lại có chút khó, động tác cũng lớn hơn không ít.

Vân Khuynh vốn bị kinh động nửa tỉnh nửa mê, vào lúc Thu Nguyệt đang cởi áo trong của y, rốt cục không chịu nổi lăn qua lăn lại, mệt mỏi mở một đôi mắt màu mực.

Đầu tiên ánh vào mắt y hiển nhiên là một đôi tay trắng nhỏ.

Y nhìn đôi tay kia mà ngẩn người, theo bàn tay, nhìn lên thấy một dung nhan mỹ lệ hoàn toàn xa lạ.

“Ách... Người là ai???”

Bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt xa lạ vô hạn phóng đại trước mặt, Vân Khuynh có chút khắc chẽ không được tình tự, dương cao giọng nói hỏi người nọ.

Chất vấn xong y liền phát hiện mình quần áo không chỉnh, không những quần áo không chỉnh, mà trong thân thể y còn dường như dấy lên một đống lửa, đốt y khó chịu không gì sánh được.

Phát hiện này khiến đáy lòng Vân Khuynh có chút kinh hoảng, y trừng mắt nhìn người trần trụi giống y kia nhất thời không nói được gì.

Tần Vô Hạ và Vân Khuynh hai người, là ở cạnh nhau, vừa rồi Vân Khuynh kinh ngạc mà đề cao thanh âm, bị Tần Vô Hạ công lực cao thâm

đang ở trong phòng đang đọc sách vừa vặn nghe thấy.

Tần Vô Hạ bỗng nhiên nghe thấy thanh âm mang theo hồi hộp của Văn Khuynh, không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy tới trong phòng Văn Khuynh...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Giải Thích Rõ Ràng

Thị lực của Tân Vô Hạ thật sự rất tốt, vừa đẩy cửa ra, hắn liền nhìn thấy tình hình trên giường trong phòng.

Hai người trên giường tư thái mờ ám, người quỳ mặc áo trong màu trắng, nhìn qua còn tương đối chỉnh tề, nhưng người nằm thì quần áo không chỉnh, nhìn qua chính là hình dạng mặc người xâm lược...

Trong nháy mắt, trong lòng Tân Vô Hạ hiện lên không ít tâm tư, hắn thậm chí suýt chút cho rằng mình vào nhầm phòng.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?”

Vân Khuynh vươn tay giật lại quần áo, đề phòng nhìn niêm thiếp xinh đẹp xa lạ kia.

Trên người niêm thiếp kia có mùi hương khiến y có chút choáng đầu, nóng rực trong thân thể càng khiến y có chút vô thố.

“Công tử.”

Thu Nguyệt mê muội nhìn đôi mắt màu mực mang theo một chút mê man của y, chỉ cảm thấy vị công tử này lúc tỉnh còn đẹp hơn lúc đang ngủ.

“Thu Nguyệt là do Thủy trang chủ đưa tới hầu hạ công tử.”

Nói đến đây Thu Nguyệt lại cúi đầu, nét mặt trắng nõn xinh đẹp nổi lên một tầng đỏ ửng: “Thu Nguyệt nhất định sẽ hầu hạ công tử thật tốt...”

Nói, thân thể Thu Nguyệt lại nghiêng về phía trước, vươn tay muốn chạm đến Vân Khuynh.

Vân Khuynh hoảng hốt, y chưa từng gặp phải chuyện như vậy, sắc mặt y trắng bệch lấy tay chống thân di về phía sau: “Đừng! Người đừng qua đây!”

Thu Nguyệt ngơ ngác tại chỗ, nghi hoặc nhìn Vân Khuynh: “Công tử?”

Thủy trang chủ đưa hắn đến chỗ tiểu công tử xinh đẹp này, không phải là để lấy lòng y sao, vì sao vị tiểu công tử này nhìn qua lại không động tâm với hắn?

Lúc Thu Nguyệt còn đang nghi hoặc, Vân Khuynh còn đang đau đầu, Tân Vô Hạ liền giảm bước chân cực nhẹ đi vào.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn âm trầm đến mức có thể chảy ra cả nước.

Vừa rồi, ngay lúc hắn cho rằng mình đi nhầm phòng, lại nghe được thanh âm quen thuộc của Vân Khuynh.

Lập tức, trong lòng hắn, tăng một chút toát ra lửa giận không thể ức chế!

Thật giỏi, Vân Khuynh thực sự là thật giỏi, cũng dám vụng trộm sau lưng nhị ca hắn?

Ý nghĩ như vậy hầu như khiến Tân Vô Hạ trong nháy mắt mất đi lý trí, cuối cùng, trong đầu liền chỉ có trấn tĩnh ngăn trở lửa giận.

Bất luận thế nào, hiện tại không phải ở Tân gia, mà là ở bên ngoài, tục ngữ nói việc xấu trong nhà không thể khoe ra...

Cho nên, hắn phải trấn tĩnh, lãnh tĩnh xử lý chuyện này.

Đứng ở tại chỗ thở sâu vài lần, đầu Tân Vô Hạ rốt cục tỉnh táo một chút, nhìn động tác hai người trên giường càng thêm ám muội, trong óc hắn nhịn không được lần thứ hai bùng nổ.

Trong lòng rõ ràng tức đến cực hạn, thế nhưng, dáng người Tân Vô Hạ vẫn như cũ nhàn安然, chậm rãi tiêu sai đến gần hai người, nhìn Vân Khuynh và niêm thiếp xa lạ kia, Tân Vô Hạ nhẹ giọng hỏi: “Các ngươi đang làm cái gì?”

Vừa đến chỗ giường, một cỗ hương thơm kỳ quái lại có chút quỷ dị nhảy vào xoang mũi Tân Vô Hạ, khiến hắn có chút phản cảm.

Thanh âm Tân Vô Hạ bỗng nhiên xuất hiện, khiến Vân Khuynh và Thu Nguyệt đều đang chìm đắm trong tình tự của mình giật nảy người.

Vân Khuynh cảm thấy tồn tại một trận chột dạ, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn về phía Tân Vô Hạ: “Vô Hạ... Ách, tam công tử...”

Một màn trước mắt này, là ai cũng sẽ hiểu lầm, người khác trong Phù Vân sơn trang hiểu lầm thì cũng không sao, thế nhưng, Tân Vô Hạ không thể hiểu lầm được!

Tuy Tân Vô Hạ không rõ ràng vạch trần y, thế nhưng, Tân Vô Hạ biết y là Vân Khuynh, là chuyện trong lòng hai người bọn hắn đều rõ ràng.

Dù sao bọn họ đều là người Tân gia, nếu như Tân Vô Hạ hiểu lầm y, vậy phiền phức rất lớn.

Cho nên Vân Khuynh vừa nhìn thấy Tân Vô Hạ, ngoại trừ chột dạ và kinh hoảng ra, phản ứng đầu tiên chính là muốn lập tức giải thích.

Một đôi mắt mang theo kinh hoảng mờ mịt của Vân Khuynh chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của Tân Vô Hạ: “Ta... Hắn... Tam công tử, ta không biết đây là có chuyện gì... Ta không có... Này...”

Vân Khuynh rất muốn giải thích, đáng tiếc nói đến bên mép, y lại không biết nên hình dung trạng huống trước mặt như thế nào, bởi vì ngay cả chính y cũng không biết hiện tại rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vân Khuynh vừa nhấc đầu lên, liền khiến Tân Vô Hạ hô hấp cứng lại, trong ánh mắt toát ra lửa giận càng lớn, sắc mặt cũng càng thêm âm trầm.

Trên khuôn mặt Vân Khuynh, dĩ nhiên không có dịch dung!

Nhin tuyệt sắc dung nhan quen thuộc này, Tân Vô Hạ chỉ cảm thấy đáy lòng mình mọc lên một cỗ cay đắng khó có thể nói rõ...

Người này hao hết tâm tư che giấu thân phận ở trước mặt mình, nhưng ở trước mặt nam nhân khác lại đơn giản bỏ đi dịch dung...

Hơn nữa, còn bò lên giường với nam nhân xa lạ kia...

Không...

Dưới đáy lòng Tân Vô Hạ lạnh lùng phản bác chính mình.

Nam nhân kia với hắn mà nói, có thể là xa lạ, thế nhưng đối với Vân Khuynh mà nói, không nhất định là không quen.

Dù sao, hai người bọn họ đều đã ngủ thăng trên một cái giường, không phải sao?

Thu Nguyệt vừa thấy Tân Vô Hạ bên giường, lại một trận cảm thán, lại thêm một mỹ nam tử, thế nhưng cảm giác cường thế hơn một chút.

Hắn nhìn nhìn lại quay đầu nhìn Vân Khuynh, đột nhiên cảm thấy hai người này rất xứng.

Vân Khuynh ấp úng giải thích Tân Vô Hạ căn bản nghe không rõ, hắn cũng không muốn nghe, mang theo một tia đau xót, đem ánh mắt từ khuôn

mặt tuyệt mỹ tú lệ của Vân Khuynh, chuyển qua trên người Thu Nguyệt.

Thấy Thu Nguyệt lẻ loi một chiếc áo lót, đáy mắt Tân Vô Hạ hiện lên một tia lợi hại, lúc nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng âm nhu quyến rũ của Thu Nguyệt, Tân Vô Hạ càng thêm tức giận, hắn vươn tay chỉ vào Thu Nguyệt: “Ngươi là ai?”

Hắn nhất định phải thay nhị ca hắn, nghiêm phạt nam nhân dám can đảm bò lên trên giường của Vân Khuynh này.

Giọng nói của Tân Vô Hạ lạnh lẽo giống như hàn băng, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng tràn đầy u ám và hung ác, Thu Nguyệt nhìn mà sợ run, lập tức hèn mọn dập đầu với Tân Vô Hạ: “Vị gia này, Thu Nguyệt là người Thủy trang chủ phái tới hầu hạ công tử.”

Tân Vô Hạ giật mình, lại nhìn vẻ mặt Vân Khuynh vô thố thấp thỏm, đột nhiên có chút hiểu ra trạng huống hiện tại.

Hắn vươn tay xách áo Thu Nguyệt, nhấc lên thân thể gầy yếu của hắn, trực tiếp ném tới mặt đất: “Thủy trang chủ, là Thủy Mộng Lan sao?”

Tân Vô Hạ mím môi hỏi.

Lúc tới nơi này gặp Thủy Mộng Lan, Tân Vô Hạ liền biết chuyện Thủy Mộng Lan làm đều là chuyện âm Phụng Dương Vi, lại không nghĩ lá gan hắn dĩ nhiên lớn đến loại tình trạng này, dám tặng nam nhân cho Vân Khuynh?

Nếu để nhị ca hắn biết, Thủy Mộng Lan sợ là khỏi cần hít thở ở trên đời này.

Thu Nguyệt bị Tân Vô Hạ ném tới mặt đất ngã toàn thân phát đau, lại nghe Tân Vô Hạ rõ ràng tức giận ép hỏi, lập tức sợ hãi trả lời: “Đúng vậy, chính là Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan.”

Tần Vô Hạ chậm rãi đến gần Thu Nguyệt, dùng đầu ngón chân đá đá hắn: “Ngươi là nói, trước đó ngươi không quen y, chỉ là nhận lệnh Thủy Mộng Lan, mới tới nơi này hầu hạ y?”

Vân Khuynh một đôi mắt nháy cũng không nháy nhìn chăm chắm vào Thu Nguyệt, mong muốn Thu Nguyệt có thể trả lại thuần khiết cho y.

Thu Nguyệt nhìn tư thế này, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hóa ra vị gia vừa vào nhà này lật úp bình dấm chua.

Thế nhưng hai người nhìn qua coi như đều là nhân trung long phượng, cũng đích xác xứng đôi, trách không được vị gia này vừa tới liền không thích hắn.

Hắn lần thứ hai dập đầu: “Đúng vậy, Thu Nguyệt là lần đầu tiên nhìn thấy vị công tử ở trên giường.”

Nghe vậy ngực Tần Vô Hạ cuối cùng cũng dễ chịu một chút, thả nhẹ giọng điệu nói: “Ngươi là người nào của Thủy Mộng Lan, vì sao lại giúp hắn làm loại sự tình này?”

Thu Nguyệt có chút cay đắng nói: “Thu Nguyệt lúc trước là tiểu quan đầu bảng của quan quán Khôn thành, hôm trước được Thủy trang chủ mua về, Thủy trang chủ hiện tại là chủ nhân của ta.”

Tần Vô Hạ vừa nghe, nhíu mày.

Hay cho một Thủy Mộng Lan, tìm nam nhân cho Vân Khuynh còn chưa tính, dĩ nhiên còn tìm một nam kỹ ngàn người vạn người cười!

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Vô Hạ đã rút đi vẻ âm trầm, ngược lại mang theo một tia dáng cười, dáng cười rất dịu dàng: “Ngươi kêu Thu Nguyệt đúng không?”

Thu Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Tân Vô Hạ: “Đúng.”

Không biết vì sao, Tân Vô Hạ hiện tại mỉm cười, khiến Thu Nguyệt nghĩ hắn còn đáng sợ hơn Tân Vô Hạ âm trầm kia.

Đối diện với người nhìn qua thanh tuyển tuấn mỹ rõ ràng đang cười này, hắn cảm thấy người này càng thêm nguy hiểm, càng thêm đáng sợ.

Tân Vô Hạ nói với hắn: “Hiện tại, người đi tìm Thủy trang chủ, hầu hạ hắn cho tốt... Nói là tâm ý của hắn, Tân mỗ ta đã nhận, cũng sẽ ghi nhớ.”

Thu Nguyệt cũng không dám mặc quần áo, gật đầu xưng vâng, sau đó nhanh như chớp lập tức rời đi.

Trong không khí còn lưu lại mùi hương nồng nặc trên người Thu Nguyệt, Tân Vô Hạ ngửi mà nhíu nhíu mày, có chút chán ghét.

Sợ là cũng chỉ có nam nhân ở loại địa phương kia, trên người mới mang theo hương thơm nồng nặc như vậy.

Chờ sau khi Thu Nguyệt rời đi, Tân Vô Hạ mới quay đầu nhìn Vân Khuynh, thấy quần áo Vân Khuynh vẫn đang không quá chỉnh tề liền có chút tức giận: “Khuynh Khuynh, ngươi quá sơ suất.”

“Vô Hạ... Ách, tam công tử, ngươi?”

Vì sao Tân Vô Hạ đột nhiên lại xưng hô y Khuynh Khuynh?

Lẽ nào chuyện lần này chọc giận Tân Vô Hạ, Tân Vô Hạ dự định vạch trần y, đem y đưa về Tân gia?

Nghĩ tới đây sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, tiến sát bên người Tân Vô Hạ vài phần, không tự chủ được vươn tay kéo lấy quần áo Tân Vô Hạ: “Vô HẠ, đừng đưa ta trở lại!”

Nếu Tân Vô Hạ đã vạch trần thân phận của y, như vậy nếu tiếp tục cường điệu mình là Long Khiêm, vậy cũng quá không thức thời.

Tân Vô Hạ hờ lạnh một tiếng, vẫn chưa nói được, cũng chưa nói không được, chỉ là thanh âm lạnh lẽo nói: “Lần sau chú ý một chút... Nếu ngày hôm nay ở chỗ này chính là nhị ca, hắn rất có thể sẽ không nhất định giống ta nghe ngươi giải thích, bằng lòng cho người kia mở miệng sáng tỏ sự thực.”

Vân Khuynh lập tức gật đầu: “Ân ân ân, sau đó ta nhất định sẽ cẩn thận không cho người lạ tới gần ta... Vô Hạ, đừng đưa ta về Tân gia có được không?”

Vân Khuynh旗下, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vài phần cầu xin, có chút điểm đậm đáng yêu.

Có lẽ là bởi vì vừa rồi có chút khẩn trương, hai gò má của y nhuộm lên một tầng hồng nhạt, cùng với y bởi vì旗下 mà lộ ra cần cổ trắng nõn đan vào với nhau hợp thành một bức hình ảnh mê người.

Ánh mắt Tân Vô Hạ hơi ngừng lại một chút, lập tức dời đi, khụ một tiếng nói: “Khuynh Khuynh, mặt của ngươi... không dự định đích dung nữa sao?”

“A? Cái gì?”

Vân Khuynh vươn tay sờ sờ mặt mình, có chút nghi hoặc nhìn về phía Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ lại nhíu nhíu mày: “Dịch dung trên mặt ngươi, không phải là tự ngươi bỏ sao?”

Chẳng lẽ là nam kỹ vừa rồi?

Thực sự là lớn mật, Thủy Mộng Lan, đưa cho hắn một đại lễ như thế, hắn nhất định phải cẩn thận đáp lễ hắn!

Nghe xong Tân Vô Hạ nói, Vân Khuynh mới phát hiện dịch dung trên mặt y đúng là không có, trách không được Tân Vô Hạ trực tiếp gọi y Khuynh Khuynh.

Thế nhưng, trước khi ngủ vẫn còn dịch dung, sao đột nhiên lại không có?

Vân Khuynh không nghĩ ra có chút đau đầu nhíu nhíu mày: “Đương nhiên phải dịch dung tiếp.”

Không dịch dung chẳng phải là càng dễ bị Tân Vô Song bọn họ tìm được sao?

Tân Vô Hạ gật đầu, đứng dậy rời đi: “Vậy ngươi nhanh nhanh đứng lên mặc quần áo, một hồi ta dịch dung cho ngươi.”

Vân Khuynh nghe Tân Vô Hạ nói bắt đầu mặc quần áo.

Trong nháy mắt tỉnh lại, y cảm giác thân thể rất nóng, giống như có một đống lửa đang thiêu đốt.

Sau lại Tân Vô Hạ đột nhiên tiến đến, y bị hoảng sợ, tim nảy lên tận mắt, chỉ sợ phản ứng của Tân Vô Hạ mà tinh thần khẩn trương, nhất thời cũng quên lửa nóng trong thân thể.

Hôm nay nguy cơ vừa giải trừ, Vân Khuynh liền cảm thấy loại nóng rực như đặt mình trong hỏa lò này lại xuất hiện.

Nóng khiến y khổ sở không gì sánh được, càng khiến y kinh hoảng chính là, thân thể y, theo ngọn lửa kia, dĩ nhiên mọc lên một dòng nhiệt lưu chảy xuôi bên trong thân thể...

Hơn nữa, thân thể y dĩ nhiên vào lúc này, có phản ứng không nên có...

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Ý Loạn Tình Mê

Sau khi nhận thấy thân thể mình có phản ứng kỳ quái, khuôn mặt Vân Khuynh lập tức đỏ hồng.

Ý len lén nâng mi nhìn về phía Tân Vô Hạ, phát hiện Tân Vô Hạ cũng không chú ý tới y mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đáy lòng y có chút xấu hổ, mình chỉ là ngủ một giấc, sao lúc tỉnh lại lại có một nam tử xa lạ ở trên giường, thuật dịch dung bị bỏ đi, thân thể cũng trở nên kỳ quái...

Xem ra sau đó không thể tùy tiện tiễn ngủ vào lúc không nêng ngủ, cũng không thể ngủ ở địa phương không nêng ngủ.

Vân Khuynh mạnh mẽ đè xuống rối loạn trong thân thể, tay chân khẽ run mặc quần áo vào, dù sao Tân Vô Hạ còn đang chờ dịch dung cho y.

Áo lót vừa mặc chỉnh tề, Vân Khuynh liền cảm thấy lửa nóng trong cơ thể lại càng sâu thêm, trong đầu y đột nhiên hiện lên một ý niệm, nếu như y cũng mặc vào ngoại bào, có thể sẽ bị nóng chết hay không???

Thực sự rất khó chịu, y cảm thấy miệng khô lưỡi khô vừa nóng vừa khát khó chịu đến cực điểm...

Quần áo không mặc có được không???

Ý niệm này vừa toát ra trong đầu đã bị Vân Khuynh bỏ đi, sao có thể không mặc quần áo, như vậy có bao nhiêu thất lễ...

Khuôn mặt Vân Khuynh càng ngày càng hồng, hơi chu chu môi, nét mặt cũng càng ngày càng phiền muộn.

Trong thân thể xung động tới đột nhiên, cũng không thể đột nhiên trút bỏ, trái lại càng có xu thế càng ngày càng mạnh.

Vân Khuynh có chút phiền muộn giãy dụa thân thể, sao lại như vậy???

Thân thể nóng đến lợi hại không nói, ý thức cũng chao đảo có chút không rõ, không khí chung quanh hình như càng ngày càng mờ hờ, duy nhất rõ ràng chính là mùi hương kỳ quái quanh quẩn ở chóp mũi.

Sợi tóc trên trán Vân Khuynh đã có chút ẩm ướt, mồ hôi nóng hổi theo hai bên gò má trượt xuống.

Máu trong cơ thể chảy mất tần suất, không hề ôn hòa như bình thường, mà là càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

“Hô...”

Vân Khuynh gian nan hô hấp, cõi nén phản ứng trên thân thể khiến y tràn ra rên rỉ trong miệng.

Tay y run run lợi hại, căn bản không thể mặc quần áo cho mình.

Hơi lắc lắc đầu, Vân Khuynh nỗ lực duy trì ý nghĩ thanh tĩnh...

Y, sẽ không là sinh bệnh phát sốt đầy chứ, đột nhiên kỳ quái như thế...

Phản ứng trên thân thể ép Vân Khuynh phi thường khó chịu, y thăng thắn kéo bỏ áo khoác còn chưa mặc, một lần nữa gian nan chui vào trong chăn.

Tuy rằng thân thể nóng khó có thể chịu được, nhưng y vẫn sợ Tân Vô Hạ phát hiện y dị dạng, bởi vậy y đem thân thể bọc chặt lại nói với Tân Vô Hạ:

“Vô Hạ... Ngô... Ta... Hô... Còn muốn ngủ tiếp... Một hồi...”

Ăn mặc áo lót đơn bạc, vừa tiến vào trong chăn thân thể liền ra một tầng mồ hôi hơi mỏng, dục vọng dưới thân cũng hoàn toàn thoát khỏi khống chế của y, trở nên tinh thần chấn hưng, khiến y nhịn không được muốn cọ cọ hai chân...

Thực sự, rất khó chịu...

Tần Vô Hạ nâng mi nhìn về phía Vân Khuynh, phát hiện người vừa rồi rõ ràng cũng đã rời giường muộn mặc quần áo, lại lần nữa nằm lên trên giường, sắc mặt không khỏi hơi hơi chìm xuống.

Hắn nhắc chân đi về phía giường lớn, nhìn xuống người bọc chăn cực kín, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn: “Ngươi...”

Vốn là muốn trách cứ một chút, nhưng vào lúc rõ ràng trạng huống của Vân Khuynh thì ngừng lại.

Khuôn mặt Vân Khuynh nóng lợi hại, ửng hồng không ngớt, đôi mắt y hơi nheo lại, mang theo vài tia hơi nước, sóng sánh dập dờn, hơi nước sương mù.

Hàm răng như trân châu của y, nhẹ nhàng rơi vào trong môi dưới mềm mại, nỗ lực khắc chế rên rỉ ra miệng.

Sợi tóc màu mực của y ẩm ướt dính lên trán, trong lúc vô tình bày ra một loại xinh đẹp yêu dã mĩt trật tự.

Mồ hôi hột trong suốt còn đang chảy xuôi trên khuôn mặt y, nhưng y lại đem chính mình bọc rất kín.

Vân Khuynh lúc này, có một loại phong tình không như lúc bình thường, phi thường mê người, khiến người ta không thể di đi ánh mắt.

Hơi thở của Tần Vô Hạ trở nên có chút nặng nề, hắt hơi nhảm măt lại, hít sâu một hơi lại mở măt ra, sắc măt không tốt lớn tiếng nói với Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, ngươi đang làm cái quỷ gì vậy???”

Bàn tay Vân Khuynh gắt gao níu lấy chăn bông đang run rẩy, thân thể nóng rực vào lúc này dường như đều tụ tập tới đại não, đốt cháy ý thức của y khiến y bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Ta...”

Y hé miệng, thanh âm hết sức mềm mại khàn khàn.

Y lắc lắc đầu, muốn nói mình không sao, thế nhưng sức lực trong thân thể giống như là bị trôi đi mất hết, bàn tay níu lấy chăn bông cũng run run buông lỏng ra, y có một loại khát vọng cấp bách muốn xốc chăn lên, đem toàn bộ quần áo của mình xé toạc.

Tần Vô Hạ đứng ở bên giường, nghe thấy thanh âm mang theo âm rung thở nhẹ của Vân Khuynh, thân thể hắt bỗng nhiên run lên, giống như là có người dùng một cái bàn chải nho nhỏ nhẹ nhàng quét quét trong lòng hắt, khiến đáy lòng hắt sản sinh một loại cảm tình kỳ dị.

Tần Vô Hạ có chút thân thiết nhăn mày, cúi xuống thân thể, vươn tay đặt lên trán Vân Khuynh, nhiệt độ nóng bỏng dọa hắt vừa nhảy: “Ngươi sinh bệnh sao, Khuynh Khuynh???”

Lúc này đầu óc Vân Khuynh đã có chút không rõ, ngoại trừ lửa nóng nóng hổi ra, y đã không còn cảm giác khác.

Khi tay Tần Vô Hạ dán lên trán y, toàn bộ lực chú ý của y liền chuyển đến một mảnh mát lạnh trên trán kia.

Y nhịn không được giơ giơ lên đầu, càng thêm gần kề bàn tay thon dài của Tần Vô Hạ: “Ta... Nóng quá...”

Tần Vô Hạ thấy vậy trong lòng hoảng sợ, sợ là Vân Khuynh thực sự bị phong hàn, hắn lập tức xốc lên chăn bông, muốn đem ngoại bào của Vân Khuynh khoác lên người y, sau đó ôm lấy y muốn đi ra ngoài tìm đại phu.

Nhưng sau khi hắn xốc lên chăn bông, Vân Khuynh lại bởi vì cảm thấy hơi hơi nhẹ nhàng khoan khoái mà thở dài một tiếng.

Tần Vô Hạ kinh ngạc phát hiện áo lót của Vân Khuynh dĩ nhiên hơi ẩm ướt, có nóng như vậy không???

Hắn ôm Vân Khuynh giống như ôm cái hỏa lò, đáy lòng hắn căng thẳng, cấp bách muốn ôm Vân Khuynh đi ra ngoài tìm đại phu.

Mà Vân Khuynh lại không thành thật, cảm giác hoàn toàn tương phản với Tần Vô Hạ, Vân Khuynh cảm thấy chính là một mảnh mát lạnh.

Tay chân y run run chăm chú quấn lên thân thể Tần Vô Hạ, nỗ lực lấy đi cảm giác mát mẻ trên người hắn, cuối cùng còn không quên cọ cọ trên người Tần Vô Hạ: “Lạnh quá...”

Thân thể Tần Vô Hạ lập tức căng chặt, mùi hương trong không khí khiến hắn có chút không thích kia dường như từ chóp mũi hắn nhẹ nhàng bay qua.

Vân Khuynh tóc dài rối tung, quần áo đơn bạc, giống hệt một con gấu Koala ôm hắn, hắn có thể nào mang theo Vân Khuynh như vậy đi tìm đại phu???

Tần Vô Hạ một lần nữa đem Vân Khuynh đặt lên trên giường, Vân Khuynh nhưng lại sống chết mặc kệ, lưng dán lên trên giường, thế nhưng tay chân y lại như trước ôm lấy Tần Vô Hạ không chịu buông.

Y giơ lên đôi mắt ướt át, đáng thương hè hè nhìn Tần Vô Hạ, hơi chút mếu máo ủy khuất nói: “Nóng quá...”

Tần Vô Hạ bị đôi mắt sóng sánh ngập nước của y nhìn mà sững sờ tại chỗ, nhất thời đã quên động tác của mình, thậm chí còn quên mình muốn làm gì.

Vân Khuynh nhân cơ hội một lần nữa quấn lên người hắn, đồng thời cực kỳ thoái mái thở dài, thở dài rồi lại cảm thấy quần áo trên người mình có chút ngăn cản y tiếp cận tới thứ gì đó lạnh lẽo mát mẻ, trong lòng y khẽ động, lập tức lấy tay lôi kéo quần áo của mình.

Tần Vô Hạ thậm chí cái gì cũng không kịp ngăn cản, Vân Khuynh đã đem quần áo trên thân toàn bộ cởi ra.

Áo lót vốn đã đơn bạc, vừa bị cởi ra liền lộ ra bộ ngực trắng nõn gầy yếu, Tần Vô Hạ vội vã nhìn lướt qua, nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

Ánh mắt hắn hiện lên một tia tức giận, hầu như vào nhất khắc bị Vân Khuynh quấn lên, thân thể hắn liền rục rịch, hiện tại hắn phát hiện, hắn chỉ là nhìn thấy khuôn ngực gầy yếu của Vân Khuynh, thân thể hắn liền lập tức có phản ứng.

Dưới đáy lòng hắn thăm mắng chính mình một tiếng, đây cũng là lần đầu tiên Tần Vô Hạ biết, thì ra, hắn dĩ nhiên có thể sản sinh dục vọng đối với thân thể một người nam nhân.

Không tự chủ được, tay Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh cũng bắt đầu run lên, đôi mắt màu mực cũng càng thêm thâm trầm.

Hắn đè lại tay Vân Khuynh, yết hầu cuộn lại, thanh âm hắn cũng có chút khàn khàn: “Khuynh Khuynh, ngươi có biết mình đang làm gì không???”

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh nhíu nhíu, đôi mắt mang theo hơi nước có chút bất mãn nhìn Tần Vô Hạ, vươn tay nắm lấy vạt áo trước ngực Tần Vô Hạ, chậm rãi tới gần hắn than nhẹ: “Vô... Vô Hạ, ta nóng quá... Vì sao lại nóng như thế chứ...”

Tần Vô Hạ cường tự trấn định, cũng bắt đầu tự hỏi vấn đề này, Vân Khuynh vì sao lại đột nhiên biến thành cái dạng này???

Chuyện xảy ra ngày hôm nay xẹt qua trong đầu Tần Vô Hạ, cuối cùng suy nghĩ của hắn ngừng lại trên người nam tử tự xưng Thu Nguyệt kia.

Trong đầu một trận ánh sáng hiện lên, Tần Vô Hạ đột nhiên nhớ tới mùi hương ngủi thấy lúc hắn vừa tới.

Lẽ nào...

Lại nghĩ đến Thu Nguyệt kia đến từ loại địa phương kia...

Chết tiệt, lẽ nào Thu Nguyệt kia đã làm cái gì với Khuynh Khuynh???

Sau khi trong lòng sản sinh một ý nghĩ như thế, Tần Vô Hạ lại nhìn về phía Vân Khuynh, liền cảm thấy Vân Khuynh lúc này cực kỳ giống hình dạng động tình...

“Chết tiệt!!!”

Hắn khẽ chửi một tiếng, Thu Nguyệt kia quả nhiên là kẻ bỉ ổi, dĩ nhiên dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này ‘Hầu hạ’ Vân Khuynh.

Vậy giờ phải làm thế nào đây???

Tiếp tục để Vân Khuynh khó chịu như vậy???

Hắn tự nhiên luyến tiếc.

Thế nhưng, không để y khó chịu vậy nên làm cái gì bây giờ???

Dùng nước lạnh sao, như vậy Vân Khuynh có thể sinh bệnh hay không, hơn nữa xem Vân Khuynh hiện tại mơ hồ không rõ, dùng nước lạnh cũng không nhất định hữu dụng...

Loại dược vật này từ trước đến nay, hầu như đều là không có giải dược, hình như chỉ có... Chỉ có...

Tần Vô Hẹ nhăn lại lông mày, có chút chần chờ, thực sự phải làm như vậy???

Có thể làm như vậy sao???

Vân Khuynh dù nói như thế nào cũng là người của nhị ca hắn...

Thế nhưng nhị ca hắn lúc này lại không ở...

Nhị ca hắn không ở, liền cũng không có người để chọn khác...

Vân Khuynh còn đang cọ sát trong lòng Tần Vô Hẹ, Tần Vô Hẹ sớm nắng chiều mưa, bất luận là ai, đều là có lỗi với nhị ca hắn... Vân Khuynh thanh tịnh cũng nhất định sẽ hối hận...

Phải làm sao đây...

Vào lúc Tần Vô Hẹ còn đang do dự, Vân Khuynh đã bắt đầu từ lôi kéo quần áo mình biến thành lôi kéo quần áo của Tần Vô Hẹ...

Tần Vô Hẹ chỉ cảm thấy ngực mát lạnh, cúi đầu vừa nhìn, Vân Khuynh đã cởi quần áo trước ngực hắn.

Đồng thời khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng kia dán lên ngực hắn cọ cọ, đôi môi xinh xắn non hồng còn mơ hồ phát sinh thở dài thỏa mãn.

Không chỉ như thế, một đôi tay nhỏ bé mềm mại nóng bỏng của Vân Khuynh cũng bắt đầu lục lọi trong ngực hắn, hưởng thụ loại lạnh lẽo không giống với thân thể của mình này.

Vân Khuynh sờ sờ, trong đầu có chút mơ hồ nghĩ.

Thân thể y rõ ràng đã ôm lấy thứ gì đó mát lạnh, nhưng vì sao nhiệt độ phát ra từ sâu trong thân thể lại không giảm phản tăng???

Giống như là bị Vân Khuynh lây nhiễm, ý thức của Tân Vô Hạ cũng có chút không rõ, dường như hương thơm vừa rồi hăng ghét bao trùm toàn bộ gian nhà, thoảng cái bọc lấy lý trí và ý thức của hắn.

Hắn hình như... Cũng có chút...

Dây cung lý trí của Tân Vô Hạ dưới sự mê hoặc của Vân Khuynh và hương thơm như có như không kia, chậm rãi, triệt để, đỗ nát...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Đều Là Bất Đắc Dĩ

Bên trong nội thất có chút mờ tối, Vân Khuynh và Tân Vô Hạ ý thức đều có chút mơ hồ.

Kỳ thực lấy võ công của Tân Vô Hạ, tự hắn vẫn có thể tiếp tục bảo trì một trận thanh tĩnh.

Chỉ là ngoại trừ mùi hương trong không khí nhiễu loạn thần trí của hắn ra, Vân Khuynh còn ở trên người hắn không ngừng trêu chọc hắn, khiến ý thức của hắn càng thêm không rõ.

Tân gia ba huynh đệ, Tân Vô Phong thiên lạnh lùng, Tân Vô Song thiên ôn nhu, như vậy Tân Vô Hạ chính là thiên tùy hứng.

Từ nhỏ đã được hai ca ca che chở, tuy rằng Tân Vô Hạ cũng có thể một mình phụ trách một mặt công tác, cũng ưu tú hơn nhiều loại người bình thường ăn chơi trác táng, thế nhưng trong khung, hắn còn có thêm kiêu căng mà hai ca ca hắn không có.

Thân thể Vân Khuynh bị dược vật dǎn vặt khó chịu, mà hắn còn lại là chịu dược vật và Vân Khuynh mê hoặc đồng thời dǎn vặt.

Điều này làm cho đáy lòng hắn hơi chút phiền muộn, bàn tay ôm Vân Khuynh từ lâu đã bắt đầu run.

Hắn hơi hơi thở dài một tiếng, dứt bỏ toàn bộ ý nghĩ, đi theo khát vọng rõ ràng nhất trong nội tâm, thuận thế đem Vân Khuynh đè lên trên giường.

Tuy rằng lúc này thân thể Vân Khuynh vô cùng nóng, cảm giác ôm Tân Vô Hạ rất thoải mái, nhưng bị người đè nặng vẫn rất khó chịu, cho nên y bắt đầu hơi hơi giãy dụa, muốn từ thân thể Tân Vô Hạ rời đi.

Áo lót của y sớm đã bị chính y cởi gần hết, quần áo trước ngực Tân Vô Hạ cũng bị y kéo mở hơn phân nửa, y vừa giãy giụa như thế, khiến da thịt trần trụi của hai người dán vào với nhau ôn nhu cọ cọ lên nhau.

Ngọn lửa đáy lòng càng thêm nóng cháy, hai người nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Tân Vô Hạ vươn tay, vén lên sợi tóc trên trán Vân Khuynh, bàn tay chạm lên một mảnh mồ hôi ướt dính, Tân Vô Hạ hơi nheo lại đôi mắt, nhìn đôi lông mi không ngừng run run của Vân Khuynh, lộ ra yếu đuối bất lực như vậy.

Đáy lòng hắn truyền qua một trận rung động, hít một hơi thật sâu bàn tay chạm lên trán Vân Khuynh chậm rãi trượt, vỗ về gò má ửng hồng của Vân Khuynh.

Nhiệt độ dưới tay rất nóng, giống như ý thức lúc này của Vân Khuynh, hệt như nước nóng sôi trào, Vân Khuynh hoàn toàn đã bị dược vật dǎn vặt mất đi ý thức.

Vì sao...

Vì sao hắn không giống Vân Khuynh mất đi ý thức như vậy, nói vậy, hắn sẽ không cần tiếp tục từ chối...

Tân Vô Hạ cúi xuống thân thể, đem môi mình hôn lên trên trán Vân Khuynh, chậm rãi di xuống, làn môi mềm mại lướt qua lông mi lướt qua cánh mũi xinh xắn, nhưng chậm chạp không thể di xuống tiếp.

Trong lòng Tân Vô Hạ rất buồn bực, hắn rất muốn rất muốn hôn xuống, thế nhưng...

Hắn nhắm mắt lại, nghiêng đi thân thể ngã lên trên giường, Vân Khuynh bên cạnh còn đang khổ sở thở dốc cọ cọ thân thể của mình, nhưng hắn lại cảm thấy có chút vô thố.

Vẫn không được...

Rốt cuộc, Vân Khuynh vẫn là người của nhị ca hắn, nếu như Vân Khuynh hiện tại là độc thân, như vậy hắn nhất định sẽ không chút do dự làm tiếp.

Thế nhưng...

Tân Vô Song, là người hắn thân thiết nhất ở Tân gia, không hiểu vì sao, dưới đáy lòng Tân Vô Hạ đối với Tân Vô Phong luôn luôn ôm lấy một cỗ sợ hãi, đối với Tân Vô Song lại rất thân cận, mà Tân Vô Song so với Tân Vô Phong cũng càng sảng hắn hơn một ít.

Vân Khuynh bên cạnh chịu không nổi lửa nóng trong cơ thể dǎn vặt, đôi tay mảnh khảnh, lại tóm lấy quần áo của Tân Vô Hạ.

Thân thể Tân Vô Hạ cũng sớm đã có phản ứng, lúc này hắn khó chịu muốn chết, hắn nhìn Vân Khuynh, kinh ngạc có chút mê man kêu gọi, khẽ lẩm bẩm: “Khuynh Khuynh...”

Đối với người này, hắn là cảm thấy hứng thú, dưới đáy lòng hắn thậm chí cũng có vài phần yêu thích, thế nhưng nếu chỉ vì vậy mà phản bội nhị ca hắn, hắn...

Vân Khuynh lúc này tinh thần đã mơ hồ, luôn luôn quấy nhiễu hắn, hắn thở dài một tiếng, thăng thắn điểm huyệt đạo của Vân Khuynh.

Nhin Vân Khuynh không thể tiếp tục lộn xộn, tư tự trong lòng Tân Vô Hạ hàng vạn hàng nghìn, có tiếc nuối có thoải mái cũng có trống vắng.

Cuối cùng hắn đem quần áo Vân Khuynh phủ lên người Vân Khuynh, ôm Vân Khuynh khó chịu không ngớt còn đang rên rỉ dùng khinh công bay ra ngoài.

Ở trong hoa viên của Phù Vân sơn trang, có một hồ sen nước trong.

Lúc này đang là buổi sáng, rất nhiều người hầu đều đang làm việc, trong hoa viên không có ai, Tân Vô Hạ ôm Vân Khuynh đi vào trong hồ nước, làn nước lạnh lẽo trực tiếp thấm ướt quần áo của hắn và Vân Khuynh.

Nhiệt độ trên thân thể thoảng cái nguội xuống, nhưng ngọn lửa nơi đáy lòng lại không hề bị tắt.

Hai gò má nguyên bản ửng hồng không ngớt của Vân Khuynh, vào lúc tiếp xúc đến hồ nước lạnh, chậm rãi rút đi...

Nước lạnh lẽo, thấm ướt quần áo, thấm ướt thân thể.

Nhiệt độ trên thân thể chậm rãi rút đi.

Nhưng dục vọng trên thân thể vẫn rất rõ ràng, như trước không hề rút đi, nhưng ý thức của Vân Khuynh lại thanh tịnh một chút.

Sức lực trong thân thể y giống như là bị rút hết, quần áo y chỉ là khoác lên trên người mà thôi, bên trong chỉ có áo lót mỏng manh cũng chầm chừ dán ở trên người.

Thậm chí xuyên qua quần áo ướt đẫm, y thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của người phía sau.

Vân Khuynh chậm rãi có chút thanh tịnh đối với trạng huống lúc này có chút ngạc nhiên, chuyện lúc trước nhanh chóng xet qua trong đầu y, các

loại phản ứng của thân thể và tình cảnh lúc này, đều khiến y hiểu ra rõ cuộc y bị làm sao.

Lúc có được một tia ý thức, y liền liều mạng chịu đựng không cho mình phát sinh nửa phần rên rỉ.

Y rất bi ai phát hiện tuy rằng nhiệt độ thân thể đã giảm xuống, thế nhưng lửa nóng trong lòng và khát vọng trái lại là càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này y bị điểm huyệt, khó chịu vạn phần, tuy rằng trong đầu biết đây là không đúng, nhưng y vẫn nhịn không được muôn phát tiết, muôn mãnh liệt... Hoan ái một hồi???

Thân thể y nhẹ nhàng run rẩy, vào lúc nỗ lực khắc chế rên rỉ, y dùng tiếng nói khàn khàn hỏi người phía sau: “Vô Hạ???”

Tần Vô Hạ nghe thấy thanh âm rõ ràng mang theo tự kiềm chế của y, biết y đã khôi phục một ít ý thức, tưởng rằng y đã tốt hơn, trong lúc nhất thời các loại tư vị nảy lên trong lòng, hắn cúi đầu đáp lại một tiếng: “Là ta, Khuynh Khuynh...”

Vân Khuynh than nhẹ một tiếng: “Cảm tạ ngươi... Giải huyệt đạo cho ta, ngươi rời đi trước đi.”

Tần Vô Hạ giật mình, thế nhưng thấy Vân Khuynh hiện tại có vẻ bình thường, hắn liền giải huyệt đạo cho Vân Khuynh, đem Vân Khuynh chuyển thân đổi mặt với hắn: “Ngươi có tốt lên chút nào không???”

Không giống như ửng hồng vừa rồi, lúc này sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, ngay cả môi cũng mất màu, trên khuôn mặt tái nhợt cũng tràn đầy uể oải.

Y hơi hơi cong môi: “Ta không sao, ngươi... Đi đi, ta... Một hồi là ổn...”

Thân thể y rõ ràng đã là một mảnh lạnh lẽo, nhưng trên trán y vẫn như trước chảy xuôi mồ hôi lạnh, hai chân y, thậm chí là toàn thân đều đang run rẩy.

Dục vọng của y vẫn đang tăng vọt khó có thể rút đi, dưới đáy lòng Vân Khuynh hiểu rõ, e rằng nước hồ này cũng là vô dụng.

Chỉ là Tân Vô Hẹ ở đây, y không thể kêu Tân Vô Hẹ giúp y, chỉ có thể đuổi Tân Vô Hẹ đi tự mình giải quyết...

Mặc kệ thế nào, cũng không thể để chuyện như Tân Vô Phong tái diễn.

Y đã có lỗi với Tân Vô Song, y đã khiến mối quan hệ của Tân Vô Song và Tân Vô Phong biến thành loại đáng dấp kia, y sao có thể nào tiếp tục trêu chọc Tân Vô Hẹ???

Huống hồ, Tân Vô Hẹ chính là đệ đệ của Vô Phong và Vô Song...

Y cùng với người Tân gia, rốt cuộc là duyên hay là nghiệt, vì sao luôn luôn phát sinh loại chuyện khiến kẻ khác bất đắc dĩ này chứ???

Thanh âm Vân Khuynh có chút run, Tân Vô Hẹ phi thường chần chờ, thế nhưng lúc thấy vắng lặng và bất đắc dĩ uể oải trong mắt Vân Khuynh, hắn không thể làm gì hơn là gật đầu rời đi.

Sau khi Tân Vô Hẹ rời đi, Vân Khuynh dần dần nhắm mắt lại, bàn tay run run duỗi đến giữa hai chân mình, nhẹ nhàng xoa nắn dục vọng tăng vọt, trong lòng mang theo vài phần phức tạp an ủi nó.

Sau đó tình tự của y lại bắt đầu trống rỗng, chỉ dùng tay, chỉ là chỗ đó, cẩn bản không đủ, y muốn càng nhiều càng nhiều...

Thần trí Vân Khuynh vẫn còn mang theo thanh tịnh, y ghét phản ứng lúc này của thân thể mình, dục vọng tăng vọt dưới sự vỗ về chơi đùa của y mà

bạo phát một lần, nhưng như trước vẫn không mềm đi bao nhiêu.

Y cúi đầu, sợi tóc ẩm ướt buông xuống trên khuôn mặt trắng nõn của y, lấp đi rất nhiều tình tự của y.

Y có chút tức giận lẩy tay vỗ mặt nước, phiền muộn đáy lòng cùng dục vọng thân thể đều không được giải quyết, y rất thống khổ.

Run run hai chân, bước chân không vững đi đến sát bên hồ nước, mắt hơn phân nửa khí lực y mới tựa lên được gần bờ, hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại.

Y không biết vì sao người phải có dục vọng, vì sao nhất định phải có loại chuyện bất đắc dĩ này.

Vân Khuynh biết, chỉ có tay mình, căn bản không thể giải quyết vấn đề của y.

Khuôn mặt trắng nõn tái nhợt của y dưới ánh mặt trời có vài phần cảm giác trong suốt, y không biết mình nên làm gì bây giờ.

Sợi tóc màu mực ẩm ướt dán lên trán y, trên hai gò má, trên cổ, khiến y nhìn qua có chút yêu dã, cũng vạn phần chật vật.

Ở chỗ sâu trong thân thể tuôn ra một cỗ dục vọng đang từng bước xâm chiếm ý thức của y.

Dây cung trong đầu y thậm chí còn đang run rẩy, ngón tay của y thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay y, cào rách da thịt trên tay, từng giọt máu đỏ tươi từ nơi bị rách tràn ra, nổi trên mặt nước, chậm rãi phai đi, biến thành hồng nhạt.

Thế nhưng còn hơn ngọn lửa trong thân thể, đau đớn trên tay căn bản là không tính là gì.

Y vô lực tựa đầu sát lên đá cẩm thạch dùng xây hồ nước, trên khuôn mặt trắng xanh một mảnh tro nguội, hàm răng y giống như ngón tay đâm vào lòng bàn tay của y, hung hăng cắn chặt môi dưới, môi của y cũng bị chính mình dấn vặt máu tươi đầm đìa.

Thế nhưng thế nhưng...

Xung động thân thể vẫn khắc chế không được...

Vân Khuynh có chút tuyệt vọng...

Tần Vô Hạ sao có thể yên tâm để Vân Khuynh một mình ở tại chỗ này, hắn chỉ là ẩn đi bóng dáng, trốn từ một nơi bí mật gần đó mà thôi.

Hắn không có tận lực nhìn Vân Khuynh đang làm gì, một người nam nhân muốn giải quyết loại chuyện này sẽ làm cái gì thì chính hắn cũng biết.

Hắn tựa lưng lên núi giả bên cạnh hồ nước, cũng có chút uể oải.

Kỳ thực hắn cũng ít nhiều nhiễm phải loại hương vị dẫn người động tình này, hơn nữa dục vọng lúc trước của hắn cũng hoàn toàn bị Vân Khuynh đốt lên, cảm giác nửa vời hiện nay rất khó chịu.

Thế nhưng tự chủ của hắn, hiển nhiên là tốt hơn Vân Khuynh nhiều.

Hắn lặng lẽ dựa sát lên núi giả một hồi, đang suy nghĩ lúc nào thì nên đi ra đưa Vân Khuynh về, nhưng lại nghe thấy tiếng nước nở rất nhỏ, hắn hơi ngẩn người, lập tức sải bước đi ra ngoài.

Vừa đến bên hồ nước, liền thấy Vân Khuynh chật vật không gì sánh được tựa ở bên rìa hồ nước, sắc mặt trắng xanh, trên môi máu đỏ đầm đìa, hàm răng trắng noãn còn có xu thế nặng thêm sức lực.

Vân Khuynh là đang nhắm mắt, trên lông mi màu đen phủ lên một giọt nước mắt trong suốt nhìn qua khiến y càng có vẻ yếu đuối, một giọt chất

lỏng trong suốt theo gò má của y chảy xuống.

Tần Vô Hạ trong lòng căng thẳng, rung động cực kỳ lợi hại, có chút yêu thương có chút hối hận, mình vừa rồi sao lại bỏ Vân Khuynh một mình ở đây???

Trong đầu không kịp nghĩ nhiều, hắn trực tiếp nhảy xuống hồ, thanh âm hắn nhảy vào trong nước kinh động Vân Khuynh mở mắt.

Thấy Tần Vô Hạ đi rồi quay lại, trong đôi mắt đen hàm chứa nước mắt của Vân Khuynh hiện lên một tia kinh hoảng, theo phản xạ muôn lau đi nước mắt của mình.

Tay y vừa nâng lên, cũng là một mảnh đở tươi.

Trông thấy vết máu này, Tần Vô Hạ đột nhiên cảm thấy có chút giận dữ.

Hắn vươn tay bắt lấy bàn tay Vân Khuynh, đem nó ấn lên đá cẩm thạch Vân Khuynh đang tựa.

Ánh mắt hung hăng nhìn vết máu trên tay Vân Khuynh, cùng với vết máu trên môi, vừa khó chịu vừa có chút tức giận, hắn cúi xuống hung hăng hôn lên môi Vân Khuynh.

Vân Khuynh có chút không thể tin được trùng lớn hai mắt đang mang nước mắt.

Lung tung hôn một chút, Tần Vô Hạ liền lùi lại: “Chết tiệt ngươi, vì sao phải dằn vặt mình như vậy chứ???”

Bàn tay hắn nắm lấy cổ tay Vân Khuynh dùng sức: “Sớm biết ngươi sẽ như vậy... Còn không bằng còn không bằng chúng ta... Ngươi là ghét bỏ ta hay là thế nào???

Chúng ta đều là nam nhân, gặp phải chuyện này cũng là bất đắc dĩ...”

Vân Khuynh bắt đầu nhẹ nhàng giãy dụa, lắc đầu nói: “Không... Vô Hạ, ngươi không hiểu... Không đơn giản chỉ là như thế này...

Ngươi mau buông... Không nên quên, ta là người của Vô Song...”

Tần Vô Hạ nghe thấy tên Tần Vô Song, sức lực trên tay vô ý thức nhẹ đi vài phần, thân thể cũng cứng lại.

Nhưng nhìn khuôn mặt trắng xanh của Vân Khuynh, cùng với vẻ thông khổ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y, Tần Vô Hạ lại phát hiện mình không thể buông tay, cho dù sau đó sẽ khiến nhị ca sảng hăng hận hăng...

“Khuynh Khuynh.”

Tần Vô Hạ dường như hạ quyết định nào đó, không những không buông tay Vân Khuynh, trái lại mềm nhẹ một lần nữa hôn y: “Ngươi là người thứ nhất không phải người Tần gia nhưng lại có thể đơn giản tác động tâm tình của ta... Ta nghĩ là ta thích ngươi...”

Ngươi yên tâm...

Lần này không trách được ngươi, là lỗi của được, là ta sai...

Ngươi không cần lo lắng nhị ca, toàn bộ lỗi lầm, một mình ta gánh chịu, vô luận ngày sau nhị ca phản hận thế nào nghiêm phạt ra sao, ta đều sẽ bảo vệ tốt ngươi...”

Cuối cùng, lời nói của Tần Vô Hạ biến mất vào lúc đôi môi bọn họ chạm lên nhau.

Chẳng biết vì sao, sau khi nói ra hết như vậy, Tần Vô Hạ không những không cảm thấy khổ sở, trái lại lại có một loại cảm giác thỏa lỏng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Mê Say Trầm Luân

Tần Vô Hạ nói ra những điều mình muốn nói, như là buông xuống một gánh nặng nặng nề trong lòng, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng Vân Khuynh lại có chút bị hăm dọa sợ, y hơi nghiêng đầu, muốn né tránh môi của Tần Vô Hạ: “Ngô... Không... Vô Hạ...”

Tần Vô Hạ kiên nhẫn, linh hoạt dính sát vào môi y, khiến y ngay cả cự tuyệt cũng không thể nói ra.

Vân Khuynh vốn là ý thức không rõ dưới nụ hôn sâu của Tần Vô Hạ, trở nên càng thêm mơ hồ.

Trong mơ hồ y cảm giác được bàn tay Tần Vô Hạ, không chút nào do dự chạm đến chỗ hai chân y, nắm lấy dục vọng thăng đứng của y.

“A...”

Vân Khuynh vốn sắp nhắm lại đôi mắt, vào lúc tay Tần Vô Hạ nắm lấy chỗ quan trọng của y thì lập tức trợn to mắt, bên trong còn sót lại vài tia thanh tịnh, cũng còn mang theo nước mắt.

Trong con ngươi màu mực mang theo tràn đầy kinh hoảng, y lại bắt đầu giãy dụa, lần này là kịch liệt giãy dụa.

Tần Vô Hạ sợ y làm chính y bị thương, buông lỏng môi, hai người thở hổn hển, Vân Khuynh phe phẩy đầu: “Không... Vô Hạ... Chúng ta... Ngô... Không thể... Không thể...”

Lông mày Tân Vô Hạ nhíu nhíu lại, một tay dừng trên dục vọng của Vân Khuynh, một tay đem hai cổ tay mảnh khảnh của Vân Khuynh cố định trên đá cẩm thạch.

Khuôn mặt tuấn mỹ vô tư của hắn vô hạn gần gũi dán lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, không ngừng cọ sát, đôi môi chạm rai trong lúc cọ sát lại dán lên môi Vân Khuynh, hôn lên.

Song song khẽ hôn lên môi Vân Khuynh, hắn mở miệng nói: “Là ta bức ngươi... Khuynh Khuynh, ngươi không cần kinh hoảng, không cần sợ...

Tất cả mọi người sẽ không trách ngươi... Thả lỏng một chút, ngoan...”

Vào lúc quyết định làm như vậy, hắn hạ xuống quyết tâm muốn gánh chịu toàn bộ hậu quả.

Đúng vậy, Vân Khuynh không có kêu hồn hỗ trợ, từ đầu đến cuối chưa từng có ý kêu hồn hỗ trợ.

Là hắn, là chính hắn luyến tiếc thấy Vân Khuynh thống khổ, luyến tiếc thấy Vân Khuynh dǎn vặt chính mình như vậy, cho nên mới phạm vào sai lầm cấm kỵ.

Thế nhưng, sai lầm như vậy, ở trong mắt Tân Vô Hạ, tuyệt đối là một sai lầm mỹ lệ.

Tiểu thú dục vọng ở trong tay nóng bỏng không ngớt, xúc cảm mịn màng không gì sánh được, tay Tân Vô Hạ nhẹ nhàng vuốt ve, hắn vươn cái lưỡi đỏ tươi cạy mở môi của Vân Khuynh, tiến quân thần tốc, xâm nhập vào trong khoang miệng ướt át mềm mại của Vân Khuynh, tận gốc đảo qua hàm răng chỉnh tề truy đuổi cái lưỡi của Vân Khuynh.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Khuynh lại phủ thêm một tầng đỏ ửng, lông mi đen đặc như cánh bướm đen run rẩy không ngừng, suy nghĩ của y

lại thành mơ hồ.

Thân thể y vốn đã có phản ứng mãnh liệt, lúc này bị Tân Vô Hạ vỗ về chơi đùa như vậy, thân thể càng giống như mềm thành một đống bùn, nếu không phải Tân Vô Hạ kẽ chặt lấy y, thân thể y sợ là đã sớm trượt xuống nước.

Thân thể còn ngâm trong nước, bọn họ thậm chí còn đang ở trong hoa viên của Phù Vân sơn trang, ánh dương quang màu vàng trên đầu vê lên mặt nước ánh sáng chói lọi.

Tân Vô Hạ tinh tế hôn qua từng chỗ trong miệng Vân Khuynh, động tác trên tay nhanh hơn, ngón tay thon dài ở nơi nhìn không thấy không ngừng quét qua đỉnh trong của tiểu thú.

Vân Khuynh hô hấp vì động tác của Tân Vô Hạ mà ngập ngừng, chẳng biết là bởi vì tâm lý trầm trọng, hay là vì giải thoát nơi thân thể, khóc mắt y tràn ra giọt nước mắt trong suốt, dưới ánh dương quang chiếu xuống lòe lòe phát sáng, mỹ lệ không thể tin nổi.

Tân Vô Hạ dần dần cũng nhắm hai mắt lại, thân thể gần kề Vân Khuynh, đem thân thể Vân Khuynh đặt trên đá cẩm thạch, bàn tay đặt ở cổ tay Vân Khuynh nhẹ tay buông ra, tay Vân Khuynh vô lực buông xuống, vừa lúc rơi lên trên vai Tân Vô Hạ...

Dưới tác dụng dược vật và Tân Vô Hạ hôn sâu khiêu khích, y sớm đã không còn hơi sức.

Tân Vô Hạ vươn ra bàn tay, từ nơi cổ bọn họ giao tiếp, một đường đi xuống, kéo ra quần áo ướt sũng kề sát trên người Vân Khuynh.

Da thịt dẻo dai mềm mại nhảy lên dưới bàn tay Tân Vô Hạ, mang theo ấm áp, lại bởi vì quần áo bị ướt mà mang theo vài phần mát lạnh, sờ lên thoái mái ngoài ý muốn, khiến Tân Vô Hạ yêu thích không buông tay.

Hắn lúc này cuối cùng cũng triệt để buông lỏng đôi môi Vân Khuynh, đôi mắt Vân Khuynh nhắm hờ, trong đầu một mảnh mơ hồ bị Tân Vô Hạ đặt lên trên đá cẩm thạch, y chỉ có thể mờ mịt thở dốc.

Tân Vô Hạ cúi xuống thân thể, theo độ cong xinh đẹp của cẩm Vân Khuynh mà hôn xuống, một đường hôn qua cái cổ đường cong duyên dáng thon dài trắng nõn của Vân Khuynh, lè tè vụn vặt nhẹ nhàng gặm cắn liếm mút.

Vân Khuynh bị ép kề sát lên đá cẩm thạch, ngửa đầu, cánh môi hồng nhạt hé mở, vệt nước màu bạc từ khói môi y tràn ra, chảy đến cằm biến mất trong cẩn cổ, nhìn qua tràn ngập hương vị tình dục.

Y giống như người cá mát nước thở hổn hển, không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ nát vụn.

Rất rõ ràng, dưới sự trêu chọc của Tân Vô Hạ, y lại dễ dàng rơi vào trong khống chế của tình dục.

Tân Vô Hạ tận tâm liếm mút mỗi tấc da thịt của Vân Khuynh, lưu lại ở trên từng chút vết tích thuộc về mình.

Cảm thấy tiểu thú trong tay càng trở nên lớn mạnh, bắt đầu gấp gáp run run, mà người bất lực yếu đuối tựa lên trên đá cẩm thạch cũng rên rỉ càng lúc càng ngọt ngào mềm nhẹ, Tân Vô Hạ chỉ cảm thấy thân thể của mình cũng sắp bạo tạc.

Trên trán hắn cũng nhỏ giọt mồ hôi nóng hổi, không chỉ là vì mặt trời trên đầu chiếu rọi, mà còn là vì một cỗ hỏa vô danh thiêu đốt trong thân thể.

“A... Ô a...”

Thân thể Vân Khuynh run rẩy, thắt lưng cong lên, ngọc hành đứng thẳng ở trong tay Tân Vô Hạ kích động bạo phát, Tân Vô Hạ cũng vào thời khắc đó há miệng cắn nhẹ lên xương quai xanh xinh đẹp hồng nhạt của Vân Khuynh, sau một khắc, tay hắn dính đầy thứ dịch dinh dinh ẩm ướt thuộc về Vân Khuynh.

Vào lúc dục vọng bạo phát, thân thể Vân Khuynh như là mất đi toàn bộ sức lực, mềm đi vài phần, thế nhưng dục vọng của y lại chỉ là mềm đi một chút.

Tân Vô Hạ mở miệng, buông ra xương quai xanh bị hắn cắn ra vết tích, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khuynh.

Khi hắn thấy đôi mắt mê man hơi nước sương mù của Vân Khuynh hơi mở ra, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng không ngớt, sợi tóc màu mực từng sợi từng sợi trườn lên dính ướt da thịt của y, yêu dã mê người, hắn chỉ muốn lập tức đem Vân Khuynh nuốt vào trong bụng.

Đôi mắt màu mực của Tân Vô Hạ càng trở nên thâm trầm, bên trong lăng đọng quang huy khiến người ta sợ hãi.

Hắn rút lại bàn tay ở giữa hai chân Vân Khuynh, mặt trên dính đầy dịch thể bạch trọc đặc sệt, Tân Vô Hạ vô ý thức cong môi cười cười, đem bàn tay mang theo dịch thể đưa vào trong miệng Vân Khuynh, để y ngậm lấy.

Vân Khuynh bị động tác của hắn quấy nhiễu mở lớn hai mắt, một đôi mắt màu mực bị nước nhiễm lên càng thêm trong trẻo, bên trong mang theo mờ mịt và vô tội, thảng tấp nhìn hắn.

Mùi vị hơi đắng chát lan tràn trong miệng y, dưới ánh nắng màu vàng kim, dịch thể bạch trọc trên tay Tân Vô Hạ còn đang nhỏ giọt xuống hồ nước, hắn có ý thức quấy quấy ngón tay, vẽ loạn trong khoang miệng Vân Khuynh.

Vân Khuynh hơi híp đôi mắt mơ màng, mặc hăn muốn làm gì thì làm.

Chờ đến khi môi Vân Khuynh bị vẽ loạn một tầng như sửa gì đó hăn mới ngừng tay, nghiêng người, dán lên môi Vân Khuynh, nhẹ nhàng gặm cắn liếm mút.

Trong lúc không hay biết, quần áo Vân Khuynh cũng đều bị hăn thành thạo cởi sạch, mà quần áo trên người hăn cũng mất đi hơn phân nửa.

Hăn chăm chú đặt Vân Khuynh lên đá cẩm thạch, lưng Vân Khuynh dán lên hòn đá lạnh lẽo, trước ngực lại chạm đến lồng ngực cực nóng của Tân Vô Hạ, nóng lạnh hai loại kích thích khác biệt khiến thân thể mẫn cảm của y càng thêm hưng phấn.

Dục vọng giữa hai chân hăn nóng cháy cực lớn thăng tắp chạm lên dục vọng của Vân Khuynh, nóng đến mức da thịt trần trụi của Vân Khuynh gần như là bị đốt lên, cũng khiến hai chân Vân Khuynh có chút như nhũn ra.

Đem dịch thể trên môi Vân Khuynh liếm sạch sẽ xong, hai tay Tân Vô Hạ xuyên qua nách Vân Khuynh, đem thân thể Vân Khuynh lôi kéo về phía mình, khiến đầu gối Vân Khuynh hơi gập lại tựa ở trên đá cẩm thạch.

Mà chính hăn lần thứ hai theo dấu hôn vừa rồi hôn xuống, một đường hôn qua khuôn ngực gầy yếu của Vân Khuynh, đảo quanh hạt đậu đỏ sẫm đứng thẳng trên ngực y liếm mút hút vào, thậm chí là dùng hàm răng cắn lên trên đỉnh lôi kéo hoặc là hơi hơi cọ sát.

Vân Khuynh vào lúc hăn làm việc này, ngoại trừ hưởng thụ và thỉnh thoảng rên rỉ thì đường như cái gì cũng làm không được.

Không có thân thể hăn chống đỡ, thân thể Vân Khuynh vô lực có chút trượt xuống, sợ bị ngâm vào trong nước, đôi tay vừa buông xuống trên vai Tân Vô Hạ nỗ lực dùng hết sức, vịn lên vai Tân Vô Hạ chống đỡ thân thể của mình.

Tần Vô Hạ thấy y chống đỡ khổ cực, cũng không muốn làm khó y, vươn tay ôm lấy thắt lưng y, trực tiếp bế lên, để y ngồi xuống bên hồ nước.

Lúc này, trong hoa viên của Phù Vân sơn trang, cảnh sắc tươi đẹp, gió mát hiu hiu.

Nhẹ nhàng, áp lực, rên rỉ khó có thể kiềm chế tràn ngập trong hoa viên lớn, lại không có ai đến quấy rối bọn họ.

Sau khi Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ ôm lấy như vậy, nửa người trên của y đã bị phủ kín vết tích, mang theo bọt nước, hoàn toàn lộ ra trong không khí, bại lộ dưới ánh mặt trời.

Tần Vô Hạ có chút ngơ ngác mí mông, dưới ánh mặt trời, bọt nước trong suốt thật nhỏ theo da thịt hơi hiện hồng nhạt của Vân Khuynh chậm rãi trượt xuống, lóe ra ánh sáng mỹ lệ...

“Đẹp quá... Khuynh Khuynh...”

Tần Vô Hạ có chút say mê khẽ lẩm bẩm, tiến gần Vân Khuynh, đem ngọc hành gần ngay trước mắt, tinh thần chấn hưng lại xinh đẹp không gì sánh được ngâm vào trong miệng.

Không vì cái gì khác, chỉ là vì một phần mỹ lệ này của Khuynh Khuynh, hắn liền nguyện ý vì y làm như vậy.

Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ đặt ở bên hồ, da thịt dán chặt ngồi lên đá cẩm thạch, thân thể y hơi ngửa ra sau, chỉ có thể lấy cánh tay chống đất mới có thể khiến mình không ngã xuống.

Dục vọng dưới thân bỗng nhiên bị ngâm vào trong khoang miệng ẩm áp ẩm ướt, Vân Khuynh bỗng nhiên ngẩng cao đầu, bọt nước liên tiếp theo sợi tóc màu mực của y nhảy múa, ở trong không trung hất lên một độ cung xinh đẹp, giống như là một chuỗi vòng trang sức thủy tinh trong suốt.

Y hơi mở cánh môi hồng nhạt, rên rỉ không thể kiềm chế liền không hề che lấp tuôn ra.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ

Tần Vô Hạ hơi nghiêng đầu, song song vào lúc đem các loại phong tình của Vân Khuynh thu hết đáy mắt, hắn dùng cái lưỡi liếm mút ngọc hành ngậm ở trong miệng.

Hàm răng của hắn đụng phải đỉnh của ngọc hành, mẫn cảm kích thích khiến từ trong yết hầu của Vân Khuynh tràn ra rên rỉ khó nhịn, y không tự chủ được siết chặt ngón tay trắng nhỏ chống trên mặt đất.

Tần Vô Hạ một tay đỡ thắt lưng Vân Khuynh, một tay nhẹ nhàng từ hai chân vô lực buông ở trong nước của Vân Khuynh trượt lên phía trước, nhẹ nhàng ngửa ngửa, khiến thân thể Vân Khuynh run càng thêm lợi hại.

Vân Khuynh mê muội không ngớt, bởi vì ngửa đầu, ánh nắng trên đầu chiếu xuống khiến y không thể mở mắt, nhưng khi hai mắt nhắm lại, y càng thêm rõ ràng cảm giác được động tác cẩn thận của Tần Vô Hạ, điều này làm cho y e lệ không thể chịu nổi.

Tóc dài màu mực của Tần Vô Hạ chẳng biết từ bao giờ cũng đã buông lỏng, tản ra trong nước, có một chút dính lên đùi Vân Khuynh, càng tăng thêm vài phần ngửa ngửa khó có thể nói ra.

“Vô... Vô Hạ...”

Tuy rằng trong đầu rất mơ hồ, nhưng Vân Khuynh dường như vẫn còn lờ mờ biết người ở trước mặt y lúc này là ai.

Con ngươi của Tần Vô Hạ rụt lại, tăng nhanh động tác trên tay và trên lưỡi.

Thanh âm của Vân Khuynh chêt tiệt xúc động nhân tâm, thế nhưng, vào loại thời gian này, hắn không thể bỏ xuống Vân Khuynh đang được hắn phục vụ đến phân nửa, không thể chỉ vì bản thân phát tiết.

Loại trạng thái này của Vân Khuynh, căn bản không thể giúp hắn, chỉ có chính hắn mới có thể giúp mình.

Bàn tay thon dài vuốt ve Vân Khuynh cùng với bàn tay đặt ở trên thắt lưng Vân Khuynh đồng thời dùng sức, đem thắt lưng Vân Khuynh nhấc lên, môi của hắn cũng càng thêm thâm nhập đem ngọc hành cứng rắn nuốt vào sâu trong cổ họng, không ngừng dùng cái lưỡi ẩm áp quấn lấy trêu đùa toàn bộ ngọc hành.

Thỉnh thoảng dùng lưỡi quét qua đỉnh ngọc hành mẫn cảm, dùng đầu lưỡi đùa nghịch lỗ nhỏ trên đỉnh, thăng đến khi thân thể Vân Khuynh run lên, ý thức hỗn loạn.

Dưới sự nỗ lực của Tân Vô Hẹ, đầu của y vô lực hơi nghiêng qua vai, quên đi ánh nắng trên đầu, quên đi tình cảnh lúc này, chỉ là mở miệng, thanh âm khàn khàn rên rỉ.

Không giống lần trước y bắn lên tay Tân Vô Hẹ, lúc này đây Vân Khuynh trực tiếp bắn tới trong miệng Tân Vô Hẹ.

Tân Vô Hẹ có chút hoảng hốt, hắn chỉ là không kịp đem ngọc hành đáng yêu kia rút ra khỏi miệng mà thôi, dịch thể nóng bỏng tanh chát toàn bộ vọt vào trong miệng hắn.

Bởi vì hắn ngậm quá sâu, dịch thể bạch trọc bắn ra hơn phân nửa là bị hắn trực tiếp nuốt xuống.

Mà phần chưa bị nuốt vào, lại cùng với ngọc hành nằm ở trong miệng hắn, hoặc là từ khói miệng tràn ra.

Tần Vô Hạ chỉ hơi ngẩn ra, cũng không để ý, hơn nữa trên khuôn mặt bị dục vọng đốt hồng kia thậm chí còn cong lên nụ cười càng thêm tà tú.

Hắn mềm nhẹ đem ngọc hành chỉ mềm đi một chút của Vân Khuynh từ trong miệng rút ra, hai tay đỡ bên bờ hõ, chậm rãi đi lên, hắn lúc này, cũng giống với Vân Khuynh toàn thân trần truồng.

Một tay hắn dễ dàng nắm lấy bàn tay chống đất của Vân Khuynh, đẩy Vân Khuynh nằm trên mặt đất, còn mình đè lên người y, tay kia cố sức giữ lấy đầu Vân Khuynh, ép y旗下 đầu môi lưỡi quần lấy.

Lúc này không giống với lúc trước chỉ là lướt qua rồi ngừng lại, Tần Vô Hạ dùng lưỡi lôi kéo lưỡi của Vân Khuynh, khiến nó phải quấn quýt với hắn, cứ như vậy, vị đạo tanh chát bên trong môi lưỡi hai người lại càng thêm nồng.

Thân thể Vân Khuynh bị một vài hòn đá dưới thân chèn lên, thân thể hơi run rẩy, y có chút không khõenhú nhíu mà.

Thẳng đến khi Vân Khuynh không thể hô hấp, sǎp thiếu dưỡng khí mà hôn mê, Tần Vô Hạ mới băng lòng buông tha y, buông môi của y, chậm rãi thở dốc.

Hắn liếm liếm vành tai mềm mại hồng nhuận không ngọt của Vân Khuynh, mang theo thở dốc khẽ hỏi Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh... Muốn về phòng không???”

Vân Khuynh bị ép nằm nghiêng, thân thể hơi cong lại, thân thể hai người gắt gao dán vào với nhau, thân thể y theo thân thể Tần Vô Hạ cong ra một độ cung xinh đẹp.

Y lúc này giống như là giãm lên bông mềm, thân thể thống khổ và vui sướng là phản ứng rõ ràng nhất trung thực nhất, trừ cái này ra y căn bản không có lý trí nghe bất cứ cái gì.

Tần Vô Hạ hơi xuy cười một tiếng, cánh tay thon dài xuyên qua dưới lưng Vân Khuynh, ôm lấy toàn thân Vân Khuynh, chuẩn xác không gì sánh được bắt lấy hạt đậu trước ngực Vân Khuynh.

Kẹp giữa hai ngón tay lôi kéo vỗ về, vô cùng vui vẻ cảm thụ được hạt đậu bé nhỏ đáng yêu như vậy, ở trong tay hắn càng ngày càng cứng càng ngày càng sưng lên, đáy lòng tràn đầy một loại cảm giác thỏa mãn kỳ dị.

“Ách... A... Ngô hô...”

Thân thể Vân Khuynh dường như chịu không nổi đùa bỡn như vậy, đau hơi rủ xuống, hai tròng mắt nhắm lại, lông mi dày dài màu đen run run không ngớt, ở trên đỉnh cong lên còn vương giọt nước trong suốt chọc người thương tiếc.

Đôi mắt gắt gao nhắm lại cong thành hình trăng non cũng dập dờn một chuỗi bọt nước, cả người run run rên rỉ không ngớt.

Cứ như vậy, cái cổ thon dài tuyệt đẹp trăng nõn của y, không hề che lấp, yếu đuối bại lộ trước mắt Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ không chút khách khí há miệng gặm lấy.

“A...”

Tần Vô Hạ không biết vì sao, sức lực lần này không nhẹ, hàm răng sắc bén có chút rơi vào trong da thịt trắng noãn, Vân Khuynh bị kích thích không biết là đau đớn hay là vui thích mà dương cao tiếng rên rỉ của mình.

Còn có hai ngày là tới ngày tuyệt thế hảo kiêm hiện thế.

Vân Hoán tuy rằng không biết Tần Vô Hạ rốt cuộc có thân phận gì, thế nhưng thấy Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan khách khí với

hắn như vậy, lại nhiều lần nhắc tới để Tân Vô Hạ giúp đỡ hắn vào ngày tuyệt thế hảo kiêm hiện thế. Cho nên Vân Hoán chỉ đoán thân phận của Tân Vô Hạ nhất định không đơn giản, đương nhiên, võ công khẳng định cũng không đơn giản.

Nhưng mục đích hình như là vì tuyệt thế hảo kiêm, Vân Hoán chỉ nghĩ người như vậy, rất khó bảo hộ được người khác.

Mà gần đây gặp phải niên thiếu ‘Long Khiêm’ rất giống ‘Muội muội’ Vân Khuynh của hắn kia lại vẫn luôn ở cạnh Tân Vô Hạ.

Vân Hoán rất lo lắng một mình Tân Vô Hạ không bảo hộ được ‘Long Khiêm’, bởi vậy lúc này, sắp đến lúc ăn cơm trưa, hắn muốn đi tìm ‘Long Khiêm’, thỉnh cầu ‘Long Khiêm’ ở cùng với Hiên Viên Bất Kinh Lạc Diễm và hắn.

Dù sao bọn họ người nhiều hơn, chí ít ở cùng với họ, ‘Long Khiêm’ an toàn, cũng bảo đảm hơn ở cùng một mình Tân Vô Hạ.

Từ phòng khách Vân Hoán ở, đến Đông Sương phòng của Tân Vô Hạ và Vân Khuynh vừa lúc cần đi qua hoa viên.

Mặt trời hôm nay có chút nóng, khiến người ta cảm thấy có chút oi bức, liên quan tâm tình cũng âm trầm thêm một chút.

Vân Hoán một thân trường bào đen huyền, trên khuôn mặt tuấn mỹ không thể xoi mói, dáng cười hoàn mỹ nhu nhã lễ độ, ưu nhã thông thả đi vào hoa viên.

Tai mắt của người tập võ từ trước đến nay vẫn luôn bén nhạy hơn người thường vài lần.

Thanh âm trầm trồ kia, mang theo kiềm chế, mang theo uyển chuyển quyến rũ khó có thể miêu tả, hầu như vào nhất khắc hắn đến gần hoa viên

liền bay vào trong tai hắn.

Hắn giật mình, khuôn mặt tuấn mỹ hơi đỏ hồng, không nghĩ tới người của Phù Vân sơn trang lại phóng khoáng như vậy, ngay lúc trời đất sáng sủa, rõ như ban ngày, không có chút nào tránh né ở loại địa phương này...

Yêu đương vụng trộm???

Vân Hoán nhíu mày, vẻ mặt khôi phục bình thường, hắn vung lên đầu, giữ vững ý niệm phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật khán ở trong đầu, quyết định không nhìn, muốn thẳng tắp đi qua.

Nhưng vào lúc đi trên con đường trong hoa viên, thanh âm gián đoạn kia khiến hắn có chút ngạc nhiên, liên miên không dứt truyền vào trong tai hắn, khiến Vân Hoán cảm thấy quái dị phiền táo bất an nhất chính là... Thanh âm kia sao càng nghe càng quen thuộc???

Hình như là... Thanh âm của ‘Long Khiêm’ hắn định đi tìm???

Nhưng lại mềm mại đáng yêu hơn thanh âm của ‘Long Khiêm’ một chút...

Đây, rốt cuộc có phải ‘Long Khiêm’ hay không???

Bước chân Vân Hoán dừng một chút.

Không tự chủ được nhìn về phía sâu trong hoa viên, ma xui quỷ khiến, hắn dĩ nhiên di động bàn chân, đi vào sâu trong hoa viên.

Dưới ánh mặt trời, hai thân thể trần trụi gắt gao dán vào với nhau, mang đến trùng kích thị giác khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Vân Hoán hô hấp cứng lại.

Người nọ bất lực buông đầu xuống rên rỉ, sợi tóc màu mực dường như đã ướt đẫm, vô lực dính lênh láng và khuôn ngực trắng nõn của y, ở phương hướng đối diện với y, một bàn tay to lớn đang tàn sát bừa bãi viên đậu đỏ ở trước ngực y.

Thân thể Vân Hoán lảo đảo một chút, lui về phía sau một bước.

Nam tử vùi đầu vào cổ niêm thiếp chật rãi ngẩng đầu, tuy rằng trong ánh mắt lửa nóng đã nhuộm lên dục vọng khó có thể kiềm chế, nhưng ánh mắt hắn vẫn như cũ chuẩn xác lại sắc bén không gì sánh được nhìn thấy bóng dáng của Vân Hoán.

Là bọn hắn...

Quả thật là bọn họ...

Là Tân tam công tử và ‘Long Khiêm’...

Khóe miệng Tân Vô Hạ cong lên độ cung tà tú, sức lực trên tay tăng lên, trở nên có chút thô lỗ, khiến Vân Khuynh càng thêm kịch liệt thở dốc rên rỉ không ngớt.

Vân Hoán quay đầu đi, trong lòng tràn ngập một loại tình tự phức tạp.

Kỳ thực lần đầu nhìn thấy ‘Long Khiêm’, nhất cử nhất động của ‘Long Khiêm’ dịch dung, đều rõ ràng nói cho hắn, ‘Nàng’ là muội muội Vân Khuynh của hắn, chỉ là không biết vì sao ‘Nàng’ vẫn không chịu nhận thức hắn.

‘Nàng’ không nhận thức hắn, hắn liền không miễn cưỡng, chỉ là cố ý thường xuyên ở trước mặt ‘Nàng’ nhắc tới ‘Muội muội’ Vân Khuynh của hắn.

Dưới đáy lòng, hắn đã nhận định ‘Nàng’ là Vân Khuynh.

Nhưng một màn trước mắt này, lại đem sự tự tin của hắn đánh tan.

Hắn dĩ nhiên nhận nhầm người...

Tuy rằng người trong lòng Tân tam công tử kia vào lúc động tình cũng mềm mại đáng yêu dị thường, nhưng không khó nhìn ra, đó là một nam tử.

‘Long Khiêm’ thật là một nam tử...

Không phải ‘Muội muội’ Vân Khuynh của hắn...

Trong lúc nhất thời, các loại tình tự phức tạp nỗi lên trong lòng Vân Hoán, gần như khiến hắn khó có thể thừa nhận.

Có thất vọng, có tiếc nuối, có may mắn, còn có đau đớn chính hắn cũng không phát hiện...

Lúc nào, hắn mới tìm được nàng đây, người duy nhất hắn coi trọng, ‘Muội muội’ của hắn...

Vân Hoán quay mặt đi, không rời đi đúng lúc, mà là ngẩn ngơ đứng tại chỗ...

Tân Vô Hạ nhíu nhíu mày, thái độ của Vân Hoán đối với Vân Khuynh quá mức thân cận, cho nên hắn mới không ngại để Vân Hoán thấy tình cảnh lúc này của bọn họ, muốn rõ ràng nói cho Vân Hoán...

Vân Khuynh đã là của người khác, không được đánh chủ ý với Vân Khuynh...

Thế nhưng, Vân Hoán này sao lại không biết tốt xấu như thế, cũng dám đứng ở nơi đó ngẩn người...

Tân Vô Hạ ôm Vân Khuynh lần thứ hai nhảy vào trong nước, thanh âm lạnh lẽo: “Phong tổ???”

Dưới trời đất sáng sủa, chẳng biết từ chỗ nào, đột nhiên một người toàn thân đen thùi nhảy ra: “Phong tổ tổ trưởng ở đây đợi mệnh.”

Ánh vê là huynh đệ để Tân gia huynh đệ giao tâm, còn ám vê là tử sĩ.

Những ám vê này được huấn luyện không còn mang cảm tình của nhân loại, ngoại trừ trung thành với chủ nhân ra, liền không còn có tư tưởng khác.

Phong tổ tổ trưởng cúi đầu, an tĩnh chờ Tân Vô Hạ phân phó.

Tân Vô Hạ vừa miễn cưỡng cầm lấy hai chiếc áo bọc lại trên người hai người bọn họ vừa mở miệng nói: “Đem người không liên quan, đuổi ra khỏi đây cho ta.”

Sau khi nói xong liền hơi nhắm mắt lại.

Ám vê nhận mệnh lập tức đem ánh mắt dời về phía Vân Hoán, còn chưa ra tay, Vân Hoán liền cay đắng kéo môi, tự mình rời đi.

Từ đầu đến cuối hắn chưa thấy khuôn mặt Vân Khuynh ngẩng đầu có dáng dấp như thế nào, hắn chỉ là ở trong lòng nhận định mình quả nhiên nhận nhầm người...

Hắn thậm chí còn cười nhạo mình ở trong lòng, chẳng lẽ là nhớ muội muội nhớ đến nhập vào ma chướng, tùy tiện gấp gỡ một thiếu niên liền nghĩ tới nàng???

Vân Hoán tự mình rời đi, nhiệm vụ của phong tổ đội trưởng chẳng hiểu tại sao lại hoàn thành, thế nhưng sau khi Vân Hoán đi, hắn liền lại ẩn vào trong chỗ tối.

Tân Vô Hạ còn lại là ôm lấy Vân Khuynh, một đường dùng tuyệt đỉnh khinh công, nhanh như tia chớp rời khỏi hoa viên, về tới phòng hắn.

Đem Vân Khuynh còn đang ngọ nguậy rên rỉ trong lòng hắn, mềm nhẹ đặt ở trên giường.

Kéo bỏ quần áo khoác trên người hai người, Tân Vô Hạ thở ra một hơi, rốt cục có thể không hề cố kỵ ôm lấy người này.

Vân Khuynh bị hắn đặt nằm sấp ở trên giường, thân thể trắng noãn ở trên giường mở ra độ cung xinh đẹp.

Tân Vô Hạ híp híp mắt, nhịn không được đè lên thân thể Vân Khuynh, cúi đầu liếm mút tẩm lưng tuyết trắng của y.

Dùng tay tách mở hai chân trắng nõn thon dài của Vân Khuynh, bàn tay thon dài trượt về phía mông của y.

Thế nhưng, ngón tay của hắn vào lúc trượt đến phía dưới, lại chạm đến một nơi thấm ướt trơn dính.

Ngón tay cũng vô ý rơi vào một mảnh trũng xuống, một chỗ nào đó dưới thân Vân Khuynh hơi chút tản ra hơi ấm nóng hổi, thấm ướt pha lẩn mịn màng, hơi hơi bọc lấy ngón tay hắn.

“Ách...”

Động tác của Tân Vô Hạ dừng lại, đáy lòng có chút khiếp sợ, đó là vật gì vậy???

Bởi vì vừa rồi ở trong nước, hắn chỉ lo quan sát biểu tình và hình dạng động tình của Vân Khuynh, nên không tinh tế nhìn qua nơi riêng tư của Vân Khuynh.

Lúc này, ngón tay hắn lại rơi vào chỗ nào rồi???

Tân Vô Hạ rời khỏi thân thể Vân Khuynh, tách ra hai chân y nâng lên, chết đứng người, có chút không thể tin tưởng nhìn nơi riêng tư của Vân

Khuynh.

Đây... Rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân???

Vì sao thân thể y lại có cấu tạo kỳ lạ như vậy, nơi vừa rồi ngón tay hắn rơi vào, là một mảnh huyệt đỏ tươi.

Lúc này bởi vì động tình, chu vi mảnh huyệt có chút sưng, hơi hơi khép mở, không giống dịch thể bạch trọc ngọc hành của Vân Khuynh bắn ra vừa rồi, mà là chất dịch trong suốt chảy ra từ trong mảnh huyệt sưng đỏ.

Tần Vô Hạ ngạc nhiên vươn tay, khẽ nhấn vào trong mảnh huyệt một chút, non nửa ngón tay liền đi vào, bị nội bích nóng rực mềm mại căng chặt hút lấy.

Đĩ nhiên thực sự có thể đi vào???

Lẽ nào là bởi vì vậy, cho nên nhị ca hắn mới thú Vân Khuynh thân là nam tử???

Ý niệm trong đầu này của Tần Vô Hạ vừa toát ra liền lập tức bị bác bỏ, tính tình nhị ca hắn hẳn biết, huống hồ Tần Vô Song yêu Vân Khuynh như vậy, cho dù Vân Khuynh giống hệt nam tử bình thường, nhị ca hắn cũng sẽ thú y!!!

Tựa như hắn, lúc trước biết Vân Khuynh là một nam tử, cũng khắc chế không được muốn ôm y.

Tần Vô Hạ nằm ở trên giường, một lần nữa đem thân thể tuyet trang yêu mị của Vân Khuynh ôm vào trong lòng, nhẹ hôn lên lưng y một chút.

Nếu nơi đó đã tự động phân bố chất dịch, như vậy, nhất định sẽ tiếp nhận hắn dễ hơn ở phía sau.

Hai người nghiêng thân thể, Tần Vô Hạ nâng lên một chân của Vân Khuynh, đem mình đặt giữa hai chân y, dùng dục vọng cực nóng của mình đặt đến mêt huyết nóng ướt kia.

Làn môi hôn lên lưng Vân Khuynh chuyển qua vành tai hồng nhạt của y, mặc kệ là y có nghe hay không, Tần Vô Hạ vẫn nhẹ giọng nỉ non: “Khuynh Khuynh... Ngày sau, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi...”

Nói rồi há miệng đem vành tai phẩn hồng lại mỏng manh gần như trong suốt của Vân Khuynh ngậm vào trong miệng, thân thể đưa về phía trước, đỉnh dục vọng còn chưa vào trong mêt huyết, thân thể Vân Khuynh đã theo phản xạ cứng nhắc một chút.

Loại trình độ này, đã không cho phép bất luận kẻ nào chạy thoát.

Hai tay Tần Vô Hạ đặt ở bên hông Vân Khuynh dùng sức, cố gắng đem Vân Khuynh kéo gần đến mình, dưới thân cũng dùng lực đâm sâu vào trong cơ thể Vân Khuynh.

“Ô a...”

Thân thể Vân Khuynh bỗng nhiên cương một chút rồi thả lỏng, tiếng rên rỉ khàn khàn giống như con chim nhỏ ở trong rừng rậm hót lên tiếng ca đẹp nhất khiến Tần Vô Hạ mê muội không ngớt.

Tần Vô Hạ thở dài một tiếng, cảm thụ được dục vọng bị dǎn vặt đã lâu của mình được mêt huyết cǎng chặt nhỏ hẹp bọc lấy, bên trong mêt huyết nóng rực gần như muốn hòa tan dục vọng của hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác loại cảm giác dính sát vào nhau, giống như huyết mạch tương liên này lại khiến Tần Vô Hạ mê say không thôi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Triền Miên Không Ngót

“Khuynh Khuynh...”

Tần Vô Hạ dường như thở dài kêu tên Vân Khuynh, thân thể chìm sâu trong cơ thể Vân Khuynh, đợi Vân Khuynh thích ứng.

Hắn lại nhẹ nhàng nâng lên thân thể Vân Khuynh, gần như là nghiêng thân đem cả người Vân Khuynh ôm vào trong lòng.

Để dời đi Vân Khuynh vì thừa thụ hắn mà sản sinh không khỏe, tay hắn xuyên dưới thắt lưng Vân Khuynh, vuốt ve lồng ngực đơn bạc của y, xoa nắn viên đậu đỏ cứng như ru-bi kia.

Vào nhất khắc Tần Vô Hạ tiến nhập Vân Khuynh liền co rụt thân thể, hai tay gấp lại đặt bên khuôn mặt run run, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hồn hợp mồ hôi và nước mắt, biểu tình mang theo thống khổ lại vui sướng.

Trong miệng vô thố rên rỉ, đây chỉ là một loại phát tiết.

Chỉ là chẳng biết phát tiết là thống khổ, hay là vui thích, hay là cảm giác mâu thuẫn khiến người ta vô thố khó có thể chịu được lúc hai người kết hợp.

Vân Khuynh gián đoạn rên rỉ, mang theo hương vị phiến tình khó có thể nói rõ, điều này hiển nhiên là đang khiêu chiến thần kinh và năng lực kiềm chế của Tần Vô Hạ.

Mồ hôi trên trán Tần Vô Hạ càng rơi càng nhiều, càng rơi càng dày, trong ánh mắt hắn bắn toé đốm lửa dục vọng, thắt lưng lui về phía sau, bắt

đầu chậm rãi đem dục vọng của mình rời khỏi thân thể Vân Khuynh.

Nội bích nóng rực dính ướt gắt gao bao lấy hắn, không cho phép hắn dễ dàng rời đi, không ngừng nhúc nhích co rút giữ hắn lại, vậy nên hắn tuy là rời đi, nhưng lại gần như là đang tiến nhập.

“Ách... Thực sự là một vật nhỏ tham ăn...”

Lời nói của Tân Vô Hạ mang theo ý cười, lật người lại, đem tư thế hai người nằm nghiêng biến thành Vân Khuynh nằm sấp trên giường, mà hắn thì gắt gao đè trên người Vân Khuynh.

Khuôn mặt Vân Khuynh vẫn nghiêng như trước, nửa bên mặt vùi vào trong gối đầu mềm mại, còn nửa bên mặt lộ ra phần lớn cũng bị sợi tóc màu mực bao trùm.

Tân Vô Hạ vươn tay vén lên sợi tóc trên mặt y, cúi đầu hôn liếm làn da tuyệt mỹ vô song trơn truột kia.

Hắn yêu da thịt trơn truột của người dưới thân này, hắn yêu tiếng rên rỉ kiềm chế lại mềm mại đáng yêu của người này, hắn yêu đôi mắt, yêu nước mắt trên hai gò má y, hắn cũng yêu biểu tình mâu thuẫn thống khổ lại vui sướng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của người này.

Đương nhiên, hắn cũng yêu nơi hai người giao hợp cực lực giữ lại hắn, mật huyệt ngọt ngào khiến hắn điên cuồng kia.

Động tác dưới thân không ôn hòa, nhưng cũng không quá vội vàng, mà chỉ là mang theo một tia cường thế.

Dán chặt nội bích, trong sự ma sát căng chặt nóng rực, hắn nhợt nhạt rời đi, rồi lại kiên quyết dùng sức hung hăng đâm vào.

Người dưới thân tùy theo động tác của hắn mà lên xuống lắc lư, ban đầu còn có thể vì khó có thể thừa thu động tác của hắn mà nghẹn ngào khóc nức nở phát sinh tiếng rên rỉ, thế nhưng qua không bao lâu, nguyên bản khóc nức nở nghẹn ngào liền biến thành yêu mị than nhẹ.

Đôi môi nóng hổi của Tân Vô Hạ theo gò má tuyệt mỹ của Vân Khuynh, theo cái cổ thon nhỏ trăng mềm đến tấm lưng tuyêt trăng, ấn lên từng chuỗi dấu hôn ướt át.

Hai chân Vân Khuynh hơi tách ra, cong lại vô ý thức cọ xát sảng đan dưới thân không ngừng.

Nơi dưới thân được lấp đầy chiếm được thỏa mãn, thế nhưng ngọc hành phía trước của y, lại như trước lẻ loi, cứng rắn đứng thẳng.

Loại cảm giác cấp bách muôn được vui sướng phát tiết, nhưng lại không được thỏa mãn chỉ có thể chậm rãi khóc, dịch thể bạch trọc từng chút toát ra khiến Vân Khuynh khó chịu không gì sánh được.

Không tự chủ được, không chỉ chân y cọ lên sảng đan, mà cả thắt lưng của y cũng bắt đầu ma sát sảng đan.

Tuy rằng thâm nhập trong mật huyệt khiến y có chút khó có thể thừa thu, thế nhưng ngọc hành phía trước cũng khiến y tương đương khó chịu, suy nghĩ của y vào lúc này, chỉ có thể lắc lư qua lại hai địa phương kia, khó có thể tự kềm chế.

Tân Vô Hạ đang vui vẻ để lại vết tích trên người y, lập tức nhận ra y không khỏe.

Bởi vì thắt lưng y ma sát sảng đan, vừa lúc vô ý nghênh hợp Tân Vô Hạ tiến công, khiến Tân Vô Hạ càng thêm khó có thể kiềm chế.

Mồ hôi hột nóng rực trên trán Tân Vô Hạ rơi xuống tấm lưng tuyết trắng yêu mị của Vân Khuynh, lại cấp tốc bị nụ hôn nóng hổi của hắn hôn đi mất.

“Hô... Người... Tiếu yêu tinh giày vò người khác... Ách... Luôn luôn mãn cảm như thế sao???”

Tân Vô Hạ nói, nâng lên thân thể Vân Khuynh ngồi thẳng dậy, đỡ lấy thắt lưng Vân Khuynh đẩy nhanh tốc độ tiến công.

Một tay từ bên sườn thắt lưng Vân Khuynh xoa tới dưới thân y, đem dục vọng đứng thẳng của y nắn vào trong tay, không ngừng xoa nắn giúp y giải phóng.

...

Thời gian trôi đi, dục vọng của hai người lao nhanh duy trì liên tục.

Chẳng biết từ bao giờ, Vân Khuynh lại bị Tân Vô Hạ đẩy ngã xuống giường, mặt hướng lên, sợi tóc màu mực matted tự rối tung trên trán y và trên gối đầu màu nhạt.

Có sợi tóc màu mực làm nổi bật, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không có nửa phần thanh tịnh của y lại càng trở nên động nhân.

Cánh tay trắng noãn gầy yếu vô lực gập ở bên tai, đôi mắt hơi nước sương mù lúc mở lúc nhắm, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ cũng chưa từng khép lại, tiếng rên rỉ gián đoạn không ngừng từ trong đó tuôn ra.

Lưng y dán lên giường, thắt lưng lại được nâng lên cao, hai chân y bị Tân Vô Hạ uy mãnh giống như kỵ sĩ gác ở trên vai, lấy góc độ không thể tưởng tượng mà tách ra.

Từ góc độ của Tân Vô Hạ, thậm chí có thể đem quá trình mình làm thế nào tiến nhập Vân Khuynh nhìn thấy rõ ràng.

Tần Vô Hạ quỳ ở trên giường, hai tay an ủi ngọc hành tinh thăn chấn hưng của Vân Khuynh, dưới thân va chạm càng thêm mãnh liệt, hắn đã có chút không khống chế được.

Vân Khuynh cảm thấy thân thể của mình rõ ràng đã rất mỏi, nhưng ngọn lửa trong thân thể lại vẫn thiêu đốt như cũ, khó có thể tắt.

Biết đâu, đã sớm không phải do dược vật, mà là bởi vì hai người kề sát, chưa bao giờ dừng kết hợp, đã thay thế bản thân dược vật khiến cho y ý loạn tình mê.

“Ách... Ô a...”

Bỗng nhiên, vai Vân Khuynh run run một trận, co rụt lại, cái cằm trắng noãn nâng lên, cái cổ vốn đang rụt lại bỗng kéo dài thành một đường thẳng ưu mỹ, sợi tóc màu mực cũng theo động tác của y mà lắc lư thêm.

Hạ thân buộc chặt, ngọc hành bị Tần Vô Hạ nắm trong tay gấp gáp co quắp run run, sắp phát tiết.

Tần Vô Hạ lại mím môi, nét mặt cũng là say mê khó có thể kiềm chế, hắn dùng tay chăm chú bóp lại đỉnh ngọc hành.

Hắn cúi người hôn lên bụng và rốn của Vân Khuynh.

“Khuynh Khuynh... Chờ một chút... Hô... Cùng ta... Ngô cùng nhau...”

Theo tiếng nói kèm theo thở dốc của hắn, động tác dưới thân hắn càng trở nên sâu nhanh và kịch liệt.

Ngọc hành không thể phát tiết cùng với mật huyết khó có thể thừa thu khiến toàn bộ thân thể Vân Khuynh run run, ngay cả ngón chân trắng noãn như ngọc bị Tần Vô Hạ gác ở trên vai cũng bắt đầu cuộn lại.

Ngón tay vô lực đặt ở bên tai chăm chú níu lấy sàng đan ở dưới thân, các bộ phận tự do trên thân thể khó có thể khắc chế bắt đầu giãy dụa.

Khóe mắt y tràn ra giọt nước mắt trong suốt, cánh mũi non hồng liên tục khép mở, đôi môi bị hôn sưng đỏ bắt đầu truyền ra cầu xin và nức nở rất nhò suy yếu.

Nhin thấy Vân Khuynh mê người lại yếu mềm như vậy, Tân Vô Hạ càng thêm khó có thể khắc chế chính mình, thắt lưng gấp gáp đong đưa, hắn lùn luyễn hôn lên mọi nơi hắn có thể hôn đến.

Rốt cục trong một cái chôn sâu thật sâu, hắn dừng lại bất động, buông ra ngọc hành vẫn nắm chặt, vào lúc Vân Khuynh khóc lóc rên rỉ, ngọc hành sưng cứng không ngớt rốt cục có thể bạo phát.

Cùng thời khắc đó, dục vọng nóng rực chôn sâu trong thân thể Vân Khuynh cũng bắn ra.

Trong nháy mắt đầu óc hai người trống rỗng, thân thể và ý thức triệt để tách rời, trong đầu chỉ còn cực hạn vui sướng dục tiên dục tử, thân thể lại tách khỏi tư tự khống chế, thoả thích phát tiết khoái cảm của mình.

Tình dục ngừng lại, Tân Vô Hạ nằm ở trên người Vân Khuynh lại không thành thật, trên tay cảm thụ được da thịt trắng mịn ấm mềm ở dưới thân, cái lưỡi tươi đẹp sắc hồng cũng vươn ra khỏi miệng, liếm mút bất cứ da thịt dưới thân nào có thể chạm đến.

Hai người trần truồng, hai thân thể trải qua tình dục mang theo mãn cảm và nhiệt độ cao khó có thể tưởng tượng dính sát vào nhau, một loại cảm giác an tâm, một loại cảm giác gắn bó kề bên đột nhiên mọc lên trong lòng hai người.

Tư tự của Vân Khuynh còn chưa thu lại được vài phần, chủ yếu là thân thể quá mệt mỏi, y uể oải cực kỳ, suy yếu nhắm lại đôi mắt màu mực sóng

sánh hơi nước.

Nhưng Tân Vô Hạ vẫn tinh thần như trước, không đúng, hắn là tinh thần hơn nhiều lúc đầu, dục vọng của hắn như trước chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh theo động tác trên môi và trên tay hắn lại bắt đầu chậm rãi căng lớn, rực rịch.

Vì vậy môi lưỡi và thân thể của hắn, lại bắt đầu hăng hái bừng bừng châm lửa trên người Vân Khuynh, khiến cho thân thể vốn đã mẫn cảm của Vân Khuynh, trong sự ma sát của dục vọng nóng hổi không chịu thành thật trong mật huyệt của y, lần thứ hai mọc lên một vòng dục vọng mới.

Trước khi Vân Khuynh ý thức được xảy ra chuyện gì, ngọc hành dưới thân y lại bắt đầu run rẩy...

Đem toàn thân Vân Khuynh trêu đùa một lần, nghĩ lại hai người đã làm không ít, mật huyệt của Vân Khuynh đã bị hắn chà đạp sưng đỏ bất kham, Tân Vô Hạ liền không muốn chạm vào nơi đó nữa, nhưng thân thể hai người lại mọc lên dục vọng mới đang chờ giải quyết, bởi vậy, Tân Vô Hạ đem Vân Khuynh đặt ở trên giường, lại mơ ước hậu huyệt chưa bao giờ chạm qua.

Thân động theo tâm động, ngón tay thon dài của Tân Vô Hạ thâm nhập vào trong hậu huyệt căng chặt, chậm rãi mở rộng, sau khi cẩn thận thăm dò xong liền lần thứ hai thâm nhập rơi vào trong bể dục.

Hai người bỏ qua bữa trưa, bỏ qua bữa tối, từ chi dây dưa, triền miên không ngớt, mãi cho đến đêm khuya hai người đều mệt cực kỳ mới băng lòng dừng nghỉ.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, vào lúc hai người còn đang ở trong giấc mộng, Phù Vân sơn trang trang chủ lại truyền đến một tin tức mới.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Huynh Muội Nhận Nhau

Đầu Tần Vô HẠ có chút ẩn ẩn đau, lúc này hắn không muốn rời khỏi Vân Khuynh...

Thế nhưng...

Tuyệt thế hảo kiếm lại xuất thế sớm hơn một ngày.

Nơi núi Vô Danh phía sau Phù Vân sơn trang trời giáng dị tượng, ánh sáng chiếu ra ngoài, dẫn đến rất nhiều người hiếu kỳ kích động không ngớt, tình cảnh càng càng trở nên hỗn loạn.

Hết lần này tới lần khác càng hỗn loạn lại càng dễ xảy ra vấn đề, hắn có trách nhiệm của hắn, hắn không thể không quản chuyện này.

Lúc có được tin tức, Tần Vô HẠ liền rời giường, thuận tiện đem Vân Khuynh đang nặng nề ngủ cũng mặc đồ chỉnh tề, gọi ám vệ phong tổ tổ trưởng của hắn, kêu hắn mang một tiểu đội ba người đưa Vân Khuynh đến chỗ Thương Vũ Túy, chờ đợi tin tức.

Còn Tần Vô HẠ, hắn mang theo những người khác của phong tổ, chạy tới núi Vô Danh.

Lúc ở Phù Vân sơn trang, bởi vì cố kỵ Tần Vô HẠ tồn tại, Long Liêm và Long Khiêm không dám đơn giản tiếp xúc với Vân Khuynh, cũng không biết Vân Khuynh đã bị Tần Vô HẠ nhìn thấu.

Tuy rằng bọn họ không đi vào Phù Vân sơn trang, thế nhưng một mực ở bên ngoài Phù Vân sơn trang, lúc nào cũng khắc khắc quan tâm chuyện của

Phù Vân sơn trang.

Hôm nay thấy trong Phù Vân sơn trang có ám vệ bọn họ quen thuộc ẩn hiện qua lại, thấy người trên tay ám vệ rất giống Vân Khuynh, Long Liêm bắt đầu có chút quấn quýt.

Nàng than thở trong lòng, Vân Khuynh sợ là đã bị Tân Vô Hạ phát hiện, hiện tại hắn là bị Tân Vô Hạ đưa về Tân gia.

Nghĩ vậy, Long Liêm liền có chút đau đầu, nàng từng đáp ứng Vân Khuynh, giúp Vân Khuynh né tránh Tân gia tìm kiếm, cho nên nàng và Long Khiêm xóa đi vết tích của ba người bọn họ, chế tạo rất nhiều dấu hiệu giả, khiến Tân Vô Song và Tân Vô Phong không có đầu mối.

Nhưng nào ngờ bọn họ hao hết tâm tư che giấu phía sau, lại nhưng không cách nào biết được phía trước, dĩ nhiên đụng phải Tân Vô Hạ.

Hiện tại phải làm sao đây?

Đánh ngã mấy người ám vệ, cướp lại Vân Khuynh tiếp tục chạy...

Nghĩ nghĩ, ngay cả khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của Long Liêm cũng có chút vặn vẹo.

Ban đầu đáp ứng phu nhân mang Vân Khuynh đi ra ngoài, đã là đắc tội Tân Vô Phong và Tân Vô Song, thêm lần này nữa là đắc tội Tân Vô Hạ...

“Ai...”

Long Liêm thở dài một tiếng, chỉ hy vọng ít hôm nữa, lúc theo Vân Khuynh trở lại Tân gia, Liên Duyệt có thể bảo trụ nàng và Long Khiêm...

Cuối cùng, Long Liêm và Long Khiêm, lặng yên không một tiếng động xuất hiện, đem từng người đã từng là thủ hạ của mình toàn bộ an toàn đánh ngã, từ trong tay phong tổ trưởng cướp lấy Vân Khuynh.

Nhìn thấy khuôn mặt mất đi dịch dung của Vân Khuynh, trên trán Long Liêm thoáng hiện lên vài tia hắc tuyến.

Thân phận của Vân Khuynh quả nhiên là bị vạch trần.

Đứng ở tường ngoài của Phù Vân sơn trang, Long Liêm ôm Vân Khuynh, không rõ Vân Khuynh rốt cuộc làm cái gì, tại sao đáy mắt lại có bóng ma màu đen nặng nề như vậy, nhìn qua dĩ nhiên cực kỳ uể oải và tiêu tụy.

Lần thứ hai thở ra một hơi, Long Liêm dự định mang theo Vân Khuynh rời khỏi Tích Châu.

Vào lúc Long Liêm đang ra quyết định này, Long Khiêm đột nhiên đẩy nàng một cái: “Ta nhìn thấy oan gia của ngươi, nếu như bị hắn quấn lấy, hành tung của thiếu phu nhân nhất định sẽ bị bại lộ, các ngươi tìm một chỗ trốn đi trước, ta đi dẫn hắn rồi đi.”

“A??”

Trong nháy mắt Long Liêm ngạc nhiên, thế nhưng, lập tức lại hồi thần, sau đó chính là đầy người mồ hôi lạnh.

Oan gia của nàng...

Không phải là một trong tam đại thần bộ Hoa Ly kia sao???

Chết tiệt!!!

Long Liêm chửi bới, không phải là từng lợi dụng hắn giết chết vài người thôi sao, làm một trong tam đại thần bộ, Hoa Ly Phi có cần nhàn nhã quanh năm suốt tháng đuổi bắt nàng như vậy không???

Hơn nữa, lần đầu tiên hắn còn bức nàng đến mức không nơi để chạy, nhiều lần may mắn có người giúp mới có thể cất đuôi được hắn, đâu năm

nay vừa đụng phải hắn, không nghĩ tới, còn chưa tới nửa năm lại đụng phải.

Thực sự là một nam nhân hép hòi lại phiền phức!!!

Vừa nghĩ đến Hoa Ly Phi ở ngay gần đây, Long Liêm liền thấy cả người không thích hợp.

Cảnh giác và cẩn thận của nàng lúc trước, vào giờ khắc này cũng bị ném bay sang Trảo Oa quốc, nàng chỉ muốn giấu đi hành tung của nàng và Vân Khuynh, tránh thoát Hoa Ly Phi, hiện tại nàng chỉ có thể nhờ vào Long Khiêm.

Mang theo tư tự hỗn loạn, Long Liêm ôm Vân Khuynh còn đang mê man nhảy vào Phù Vân sơn trang, nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau ở phía bên kia tường nàng lại càng khẩn trương.

Hơi nhíu mày, theo sát hàng lang, nàng nhảy ra xa, nhảy đến chỗ góc rẽ, thuận lợi đẩy ra một cái cửa trốn vào.

Lúc đi vào Long Liêm cũng đã quyết định, bên trong không có ai là tốt nhất, nếu có người liền lập tức đánh ngất.

Chỉ là trong nháy mắt nàng đi vào nàng liền có chút giật mình.

Tình hình trong phòng, rất quái dị...

Nàng, hình như đến không đúng lúc...

Trong phòng có hai người, hơn nữa hai người này còn đang im lặng tranh chấp.

Một người đem người còn lại đè ở trên tường, công phu hai người đều cực kỳ xảo diệu, động tác tú chi phong phú mà sắc bén, liên tiếp không ngừng ra chiêu với nhau, hết sức chuyên chú đem đối phương coi như đối thủ, nhưng đúng lúc này lại bỗng nhiên vang lên tiếng mở cửa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, hai người cùng nhau quay đầu nhìn về phía cửa.

Sau đó trong nháy mắt tách ra.

Một người một thân sa y màu đỏ, xinh đẹp mị nhân, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Một người bên trong tiêu sai mang theo dáng vẻ hào sảng, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia xấu hổ rồi lập tức khôi phục bình thường.

Kỳ thực bọn họ đang làm cái gì Long Liêm cũng không thèm để ý, thế nhưng, hai người kia, lại đều là người Long Liêm quen biết, vừa thấy bọn họ, Long Liêm thiếu chút nữa thì há miệng chửi tục.

Xem ra vận khí ngày hôm nay của nàng, đều rất đen đúa.

Người áo đỏ kia chính là Lạc Diễm, hắn nhíu mày: “Long cô nương, mấy ngày trước chúng ta còn đang hỏi ngươi với ca ca ngươi, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhau nhanh như vậy.”

Long Liêm gượng cười nói vang, nghĩ đến Vân Khuynh trong lòng còn không có dịch dung, dáng cười của nàng lập tức trở nên càng thêm cứng ngắc: “Thật khéo, Lạc công tử, Hiên Viên công tử.”

Hiên Viên Bất Kinh hơi hoi gật đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có nửa phần tình tự, dường như người bị Lạc Diễm đặt ở trên tường giãy dụa vừa rồi căn bản không phải hắn.

Đôi chân thon dài của Lạc Diễm sải bước, ngồi xuống nói: “Chỉ là, không biết Long cô nương, xuất hiện như vậy là vì sao???”

Long Liêm vô ý thức siết chặt cánh tay ôm Vân Khuynh, tức giận đến nghiến răng, nàng ghét thần bô, ngoài tường có một Hoa Ly Phi, trong

tường dĩ nhiên lại có Hiên Viên Bất Kinh, nàng thực sự là xui xẻo đến cực điểm.

“Ta...”

Long Liêm hé hé miệng, còn chưa kịp giải thích cửa đã bị đẩy ra.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn người tới, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, dường như lúc này dù có chuyện gì hắn cũng không có hứng thú.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Vân Hoán luôn luôn cười cười nho nhã lễ độ, hoàn mỹ vô khuyết không có gõ cửa liền xông vào, nhìn thấy Long Liêm hắn giật mình một chút, thế nhưng chưa kịp nói cái gì hắn liền bình tĩnh khuôn mặt nói: “Núi Vô danh đã bị Thủy Mộng Lan sai người bao vây, hiện tại không ai có thể đi vào.”

Mi tâm của Hiên Viên Bất Kinh nảy lên: “Chuyện gì xảy ra???”

Vân Hoán thở dài một tiếng: “Thủy Mộng Lan lòng muông dạ thú, một mực chờ đến khi Xích Huyết Kiếm hiện thế, dĩ nhiên cùng người ngoài liên hợp, hâm hại đám người đến đây xem kiếm đoạt kiếm.”

Lạc Diêm tư thái thản nhiên: “Chúng ta tới nơi này, muốn xem, không phải là cục diện thú vị như thế này sao???”

“Ngươi nói cái gì?”

Long Liêm nghe xong Vân Hoán nói, trong nháy mắt bước tới bên người hắn chất vấn: “Hiện tại trên núi Vô Danh có nguy hiểm??? Tam công tử nhà ta có ở núi Vô Danh không???”

Bởi vì nàng là muội muội của “Long Khiêm”, cho nên Vân Hoán cũng tương đương ôn hòa với nàng:

“Đúng vậy, Thủy Mộng Lan và tổ chức Sáp Huyết Minh của Tương Ly quốc liên thủ.

Hôm nay, cả ngọn núi Vô Danh đã bị đám người kia dùng một loại kỳ môn độn giáp gì đó vây chặt.

Người bên ngoài không tìm được cửa vào, người bên trong cũng không tìm được lối ra, về phần bên trong rốt cuộc như thế nào, ngoại trừ người của Phù Vân sơn trang ra sơ là không người nào biết...

Về phần tam công tử trong miệng Long cô nương, đó là ai???”

Vân Hoán nói nhìn về phía Vân Khuynh trong lòng Long Liêm, khuôn mặt Vân Khuynh nghiêng về bên trong, hắn nhìn không thấy khuôn mặt y, thế nhưng dáng người này hắn rất quen thuộc.

Đây không phải là “Long Khiêm” sao, y không phải là đang ở cùng Tân Vô Hạ hay sao???

Sao đột nhiên lại ở chỗ Long Liêm???

Hơn nữa, vì sao nhìn qua y như là đang hôn mê???

Nghĩ, Vân Hoán hơi hơi nhíu mi, có chút lo lắng.

Long Liêm có chút lo lắng cho Tân Vô Hạ, Sáp Huyết Minh là một tổ chức giang hồ rất ngang ngược ở Tương Ly quốc, người ở bên trong đều rất quái dị, gần như là một ‘Vô Gian luyện ngực’ khác, có người nói trong Sáp Huyết Minh, tụ tập chính là một đám kỳ nhân thích uống máu người, năng lực quỷ dị lại cường đại.

Tân Vô Hạ một người, cho dù mang theo phong tố, chống lại Sáp Huyết Minh kỳ lạ lại quỷ dị cùng với một Phù Vân sơn trang như vậy... Khó tránh khỏi không gặp bất trắc.

“Tần Vô Hạ, Tần tam công tử là tam công tử nhà chúng ta, mấy vị, liệu có biện pháp nào biết được tình huống trên núi không.”

Thân thể Vân Khuynh mệt tới cực hạn, bị người mặc quần áo cho, bị người ôm xốc nảy, cho dù là y mệt chết, lúc này cũng không thể ngủ an ổn.

Y rõ ràng choáng đầu, khó chịu lợi hại, nhưng không cách nào yên giấc.

Nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, lông mi giống như cánh bướm đen run rẩy một chút, trong đầu mang theo đau nhức và mờ mịt, cả người không khỏe, Vân Khuynh thõng khổ vạn phần mở hai mắt.

Ánh vào mí mắt chính là quần áo màu lục, tiếp theo là nghe thấy thanh âm quen thuộc của Long Liêm.

Đầu óc y dừng lại trong nháy mắt, không kịp nghĩ nhiều, liền theo phản xạ hỏi: “Long Liêm???”

Lúc này Long Liêm cũng quên hai người giả làm quan hệ huynh muội, thấy Vân Khuynh tỉnh lại liền thở phào nhẹ nhõm: “Công tử, ngươi tỉnh.”

Xưng hô như vậy khiến thân thể ba người trong phòng đều là cứng đờ.

Hai người này, hóa ra không chỉ đích dung tướng mạo, mà ngay cả thân phận và quan hệ cũng là giả.

Thanh âm quen thuộc của Vân Khuynh khiến thân thể Vân Hoán cứng đờ, hắn nghiêng đầu, có chút không muốn nhìn thấy Vân Khuynh.

Long Liêm nói Tần Vô Hạ là tam công tử của nàng, lại xưng Vân Khuynh là công tử, xem ra, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh, thật sự là đã quen nhau từ trước, đồng thời quan hệ của họ hắn là cũng không bình thường...

Nhớ tới tràng cảnh hai người trần truồng ôm nhau dưới ánh mặt trời trong hoa viên, Vân Hoán cảm thấy đáy lòng nảy sinh một loại tình tự khó

hiểu khiến hắn không thích.

“Ân...”

Vân Khuynh lén tiếng, liền phát hiện mình bị Long Liêm ôm vào trong ngực, hai gò má giống như bạch ngọc không khỏi đỏ hồng, y một người nam tử hán, dĩ nhiên bị một nữ nhân ôm.

“Long Liêm, thả ta xuống.”

“Nga...”

Long Liêm lập tức đem Vân Khuynh thả xuống, chân Vân Khuynh vừa chạm đất toàn thân y liền truyền đến một trận đau nhức bùn rủn, còn chưa phản ứng lại, thân thể liền đổ về phía trước.

“Cẩn thận!”

Đứng cách bọn họ quá gần, Vân Hoán vừa mới vào cửa thấy Vân Khuynh ngã xuống liền lập tức bước về phía trước vài bước, để Vân Khuynh cả người nhào vào trong lòng hắn.

“Ngô...”

Thân thể không khỏe cùng với đau đớn ở nơi riêng tư khiến Vân Khuynh cương một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh khiến trái tim y gần như ngừng đập.

Y ép buộc mình không nghĩ tới chuyện kia nữa, theo phản xạ mở miệng nói: “Cảm tạ.”

Thanh âm của y rất nhỏ, giống như thở dốc, kỳ thực vừa rồi y còn tưởng rằng chỉ có y và Long Liêm hai người.

Vân Hoán đỡ y đứng dậy, tâm tình rõ ràng không phải quá tốt, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lại không tự chủ được hiện ra nụ cười tuấn dật ôn hòa: “Không có gì, thân thể của ngươi khó chịu sao???”

Vân Khuynh cúi đầu, sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu cười lắc đầu với Vân Hoán: “Không có... Ta...”

Vân Khuynh nói đến bên mép liền dừng lại, bởi vì Vân Hoán lúc này có chút dọa đến y.

Đó là một loại cảm giác thế nào???

Cái mỉm cười này, dường như mang theo hương thơm trăm hoa đua nở, mỹ lệ không thể tin nổi.

Thế nhưng... Kiểu cười này, dung nhan này, sao lại quen thuộc như vậy???

“Tiểu Khuynh???”

Biểu tình của Vân Hoán mang theo mờ mịt mang theo vui sướng lại mang theo không cam lòng và kinh hoảng, khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa của hắn vặn vẹo không bình thường.

Vân Khuynh chính là bị loại tâm tình phức tạp này của hắn dọa chết đứng, phủ nhận nói tới bên mép, nhưng vừa nhìn thấy tia sáng gần như tiêu tan trong mắt Vân Hoán liền ma xui quỷ khiến gật đầu nói: “Nhi ca...”

Chữ ca vừa ra khỏi miệng, cả người Vân Khuynh, liền một lần nữa bị Vân Hoán ôm vào trong lòng, gắt gao siết chặt.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Giải Thích Một Nửa

“Tiểu Khuynh...”

Nha đầu nhỏ gầy năm xưa ở trong lòng mình, trong nháy mắt, dĩ nhiên đã lớn như vậy...

Vân Khuynh bị ôm rất chặt, có chút hô hấp không thuận, y đẩy đẩy Vân Hoán: “Nhị ca... Buông tay...”

Vân Hoán nghe xong, không những không buông tay, trái lại là càng ôm càng chặt.

Ba người khác ở một bên, nhìn hai người này vốn không quá thân cận, đột nhiên thân mật như thế đều có chút vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là Long Liêm, nhìn thấy Vân Hoán ôm Vân Khuynh, nàng thiếu chút nữa liền phát cáu: “Vân công tử!!! Thỉnh tự trọng! Buông công tử nhà ta ra.”

Long Liêm thậm chí vươn tay đánh về phía Vân Hoán, Vân Hoán thấy vậy một tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, nhẹ nhàng nhảy lên tránh thoát Long Liêm công kích.

Vân Khuynh thấy vậy có chút đau đầu, quay đầu nói với Long Liêm: “Chờ một chút... Long Liêm, chờ một chút, hắn là nhị ca ta.”

“Ách...”

Long Liêm giật mình, Vân Khuynh, Vân Hoán...

Đều họ Vân...

Bọn họ thật là huynh đệ sao, sao nàng lại không nghĩ tới chứ.

Ý thức được điểm này, Long Liêm lập tức đứng thẳng, trong nháy mắt thành thật xuống: “Ra là nhị ca của thiếu phu nhân, vậy là người một nhà...”

Lông mày Vân Hoán nhẹ nhàng nhíu lại, kỳ thực hắn một mực do dự nghi hoặc.

Vân Khuynh rốt cuộc là nam hay nữ???

Vân Khuynh là muội muội của hắn không sai...

Thế nhưng, Vân Khuynh ngày hôm qua hắn nhìn thấy, rõ ràng, là một nam tử...

Còn có Long Liêm, rất kỳ quái, một hồi kêu Vân Khuynh công tử, một hồi lại gọi Vân Khuynh thiếu phu nhân...

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Vì không hiểu chuyện này, cái trán Vân Hoán có chút mơ hồ đau nhức, hắn theo mong muốn của Vân khuynh, buông y ra.

Thân thể Vân Khuynh lung lay, có chút gian nan ổn định thân thể.

Xương cốt trong thân thể giống như là bị người tháo ra rồi lắp lại một lần, đau nhức không ngớt, mà nơi riêng tư lại càng болé rát...

Đôi mắt Vân Khuynh híp lại, có chút tận lực áp chế vấn đề nổi lên trong lòng, khuôn mặt tuyệt mỹ của y trong nháy mắt trầm xuống, vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt...

Đúng lúc này, Vân Hoán vươn tay, khoát lên vai y: “Ngươi là Vân Khuynh... Là muội muội của ta sao???”

Vân Hoán cố ý nặng thêm hai chữ muội muội, hắn mong muốn nghe được lời giải thích của Vân Khuynh.

Hiên Viên Bất Kinh có chút suy nghĩ nhìn Vân Khuynh, khuôn mặt kia, lúc hắn vừa thấy, liền cảm thấy rất quen thuộc.

Lúc này nhìn kỹ, mới nghĩ hai người bọn họ, dĩ nhiên có bốn năm phần giống nhau...

Lông mày tương tự, môi tương tự, thế nhưng khí chất không giống, kiểu tóc không giống...

Người trước mắt này...

Thực là muội muội của Vân Hoán sao, y rõ ràng là một người nam tử mà???

Bên môi Lạc Diễm kéo lên nụ cười bí hiểm, trong ánh mắt như ngọc lưu ly mang theo thâm trầm khó có thể nói rõ...

Tứ muội của Vân Hoán, không chỉ Vân Hoán đang tìm, mà hắn cũng đang tìm y...

Chẳng biết là nam hay nữ, thật không rõ là hài tử của người nọ... Quái vật như nhau...

Trách không được mẫu phi của hắn nhớ mãi không quên... Muốn giết hài tử này...

“Ách... Cái này a...”

Vân Khuynh nhìn người chung quanh, nâng đầu nói với Vân Hoán:

“Nhị ca, ta đích thật là Vân Khuynh, nhưng mà...

Ta không phải muội muội, mà là đệ đệ.”

“Cái gì???”

Tay Vân Hoán đỡ vai y bỗng nhiên siết lại, trong đầu hắn lóe lên, không phải là kinh hỉ vì gặp lại Vân Khuynh, mà là hai người nam tử ôm nhau dưới ánh mặt trời ngày hôm qua.

Thân ảnh bọn họ, ở trong đầu hắn không ngừng mở rộng, mở rộng.

Long Khiêm là Vân Khuynh, ở trong mắt Vân Hoán, vừa trong dự liệu vừa ngoài dự liệu.

Hắn rất muốn hỏi Vân Khuynh một câu về chuyện ngày hôm qua...

Nhưng mà...

Coi như hết...

Vân Hoán nhìn ba người dư thừa trong phòng, chuyện như vậy, hiện tại không thích hợp để hỏi.

“Ngươi...”

Tâm tình trong lòng Vân Hoán phức tạp vạn phần, nhất thời chẳng biết nên nói cái gì cho phải.

Vân Khuynh buông xuống mí mắt: “Xin lỗi... Ta không phải cố ý muốn gạt nhị ca.”

Vân Hoán nhắm mắt lắc đầu, nếu như có thể, hắn mong muốn Vân Khuynh là bởi vì chuyện với Tân Vô Hạ hôm qua mà xin lỗi hắn.

Muội muội hắn, thoáng cái biến thành đệ đệ, thật đúng là khó có thể tiếp thu...

Biến thành đệ đệ, nhưng y như trước vẫn ở bên nam nhân...

Tiểu nha đầu trước kia ở trong lòng hắn mãi không lớn, hiện tại đã thành trân bảo trong lòng nam nhân khác...

Thực sự, không cam lòng...

Rõ ràng... Là hắn gấp được trước, nhận thức trước...

Ách...

Nghĩ nghĩ trong lòng Vân Hoán hoảng sợ, hắn đây là suy nghĩ cái gì???

Lẽ nào tin tức Vân Khuynh là nam tử, quá mức chấn động, hắn dĩ nhiên sản sinh ý nghĩ kỳ quái như vậy...

“Thiếu phu nhân, núi Vô Danh đã xảy ra chuyện, thế nhưng, tam công tử vẫn đang ở đó...”

Có thể là không hy vọng nhìn thấy Vân Hoán và Vân Khuynh thân mật với nhau, Long Liêm đem xưng hô với Vân Khuynh, từ công tử đổi thành thiếu phu nhân.

“Tần Vô Hạ...”

Vân Khuynh hơi nhắm mắt lại, trong lòng truyền đến một trận đau nhức...

“Chờ một chút...”

Không đợi tình tự trầm thấp của Vân Khuynh lan tràn, Vân Hoán liền bắt lấy cánh tay Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ngươi không phải là nam nhân

sao, vì sao Long Liêm gọi ngươi thiếu phu nhân???”

Sắc mặt Vân Hoán càng thêm âm trầm.

Chẳng lẽ, Vân Khuynh là... Thê tử của Tân Vô HẠ???

Cho nên bọn họ hôm qua mới...

Vân Hoán lắc đầu, không muốn suy nghĩ sâu xa.

Thế nhưng, hắn thực sự muốn biết, Vân Khuynh rốt cuộc vì sao rời khỏi Vân gia, làm thế nào rời khỏi Vân gia, đi khỏi Vân gia lại đi nơi nào, sống như thế nào, hắn bức thiết muốn biết.

“Ta...”

Chuyện phức tạp như vậy, Vân Khuynh vừa định mở miệng nói ngày sau sẽ giải thích, Long Liêm liền lập tức mở miệng nói: “Vân công tử là bạn đời của nhị công tử nhà ta... Tự nhiên là thiếu phu nhân của chúng ta...”

Nhị công tử???

Tân Vô HẠ không phải tam công tử sao, thế nào lại có thêm một nhị công tử???

Vân Hoán nghi hoặc nhìn Vân Khuynh, trên khuôn mặt trắng noãn ngọc của Vân Khuynh mờ mịt thành một mảnh ửng hồng, im lặng gật đầu.

“Nhưng... Tân Vô HẠ, không phải đứng hàng thứ đệ tam sao???”

Sắc mặt Vân Khuynh bỗng nhiên trắng, y kinh dị giương mắt nhìn Vân Hoán, đáy mắt màu mực tràn đầy kinh khủng vô thố.

Vân Hoán vì sao lại hỏi như vậy, lẽ nào hắn biết...

Chân Vân Khuynh bắt đầu run.

Vân Hoán dường như từ trên nét mặt của Vân Khuynh nhìn ra gì đó, hắn nhẹ nhàng kéo ra nụ cười cay đắng, nói sang chuyện khác: “Tiểu Khuynh... Hóa ra ngươi, thực sự đã xuất giá...”

Ai.

Dưới đáy lòng Vân Hoán nặng nề thở dài một tiếng.

Lẽ nào, Vân Khuynh gả cho Tân gia nhị công tử, nhưng kỳ thực lại yêu Tân Vô Hạ kia???

Dù sao, tràng diện hôm qua hắn thấy, Tân Vô Hạ và Vân Khuynh, là hai bên tình nguyện...

Nghĩ, ánh mắt Vân Hoán nhìn Vân Khuynh lại tràn ngập buồn bã và thương tiếc.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, lại khiến cho Vân Khuynh song song đang yêu một người, nhưng lại gả cho một người khác???

Vân Hoán lần thứ hai vươn tay ôm Vân Khuynh vào lòng: “Tiểu Khuynh, vô luận ngươi là thê tử của ai, ngươi đều là tiểu Khuynh, tiểu Khuynh của nhị ca, nhị ca vĩnh viễn là chỗ dựa cho ngươi.”

Vân Khuynh nghe, cong môi, đáy lòng từ lúc tỉnh lại đến giờ vẫn băng lãnh, chảy vào một cỗ dòng nước ấm.

Y yên tâm ngả vào trong lòng Vân Hoán, tùy ý khí túc của Vân Hoán vây quanh y.

Đầu tựa vào trong lòng Vân Hoán, Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy rất ấm áp rất an toàn.

Nhị ca y cho y nồng đậm thân tình, không liên quan đến tình yêu khiến y quấn quýt thống khổ, y ở trong lòng nhị ca, dường như có thể hoàn toàn

buông hết gánh nặng tâm lý, tâm linh đạt được cứu rỗi.

“Nhị ca... Mấy năm nay, tiểu Khuynh cũng rất nhớ ngươi.”

Vân Hoán không nghĩ đến chuyện khiến hắn không rõ không biết không nghĩ ra nữa, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô tư của hắn toát ra ý cười ôn hòa và thực lòng.

Như vậy mới đúng, Vân Khuynh như vậy, mới là Vân Khuynh năm xưa không hề cố kỵ ỷ lại hắn, cũng là Vân Khuynh chỉ có thể biết nương tựa vào hắn.

Long Liêm trừng mắt bóng dáng hai người ôm nhau.

Giữa hai huynh đệ, có cần phải thân mật như thế không???

Hiên Viên Bất Kinh nhìn sắc trời bên ngoài, nét mặt hiện lên một tia chấn chờ, sau đó nhấc chân chậm rãi bước đến gần Lạc Diễm.

“Ta muốn đi núi Vô Danh.”

Lạc Diễm nhíu nhíu mày: “Nếu muốn xem trò vui, ở chỗ này là được rồi, sau đó có kết quả, bao vây ở núi Vô Danh tự nhiên sẽ không còn.”

Con mắt màu mực của Hiên Viên Bất Kinh gọn sóng không sợ hãi, nhìn Lạc Diễm: “Ngươi biết, ta là đại hoàng tử Huỳnh Quang, dù ta không thừa nhận phụ thân ta, nhưng ta vẫn không thể nhìn con dân Huỳnh Quang rơi vào tuyệt cảnh.”

Lạc Diễm nhíu mày, trên khuôn mặt lảng lơ ta mang theo vài phần xem thường: “Lẽ nào, chỉ bằng một mình ngươi, liền muốn xoay chuyển toàn bộ cục diện sao?”

Hiên Viên Bất Kinh như trước trấn định, lắc đầu: “Không, chỉ dựa vào ta đương nhiên không được, thế nhưng, còn có ngươi nữa, Lạc Diễm, hoàng

tử Tương Ly, vậy cũng là dư dả.”

Lạc Diễm không để ý có người ngoài ở đây, vươn ngón tay thon dài nâng cằm Hiên Viên Bất Kinh:

“Ngươi thật đúng là thông thấu... Thế nhưng vì sao ta phải vì con dân Huỳnh Quang các ngươi, phá hỏng kế hoạch con dân Tương Ly chúng ta???

Bất Kinh, cho ta lý do ta phải giúp Huỳnh Quang, phải giúp ngươi.”

Sắc mặt Hiên Viên Bất Kinh trắng bệch, hơi hơi nhắm mắt, lại mở, con ngươi màu mực, thậm chí mang theo vài phần lạnh nhạt thăng trầm nhìn chăm chằm Lạc Diễm:

“Nếu chuyện... Núi Vô Danh, được giải quyết vẹn toàn...

Sau khi quay về kinh ăn xong xuôi mọi việc... Ta liền vĩnh viễn ở lại bên cạnh ngươi, vì ngươi sở dụng.”

Lạc Diễm giật mình, trợn to hai mắt:

“Hiên Viên Bất Kinh... Ngươi có biết mình đang nói cái gì không???

Ngươi là Huỳnh Quang đại hoàng tử, ngươi là một trong tam đại thần bộ Hiên Viên Bất Kinh...

Tương lai của ngươi, tự do của ngươi, ngươi còn có thể tự mình làm chủ sao???”

Hiên Viên Bất Kinh quật cường nâng cằm: “Đương nhiên! Những năm gần đây, ta không phải vẫn luôn tự mình làm chủ hay sao???”

Lạc Diễm nghe vậy có chút suy nghĩ nở nụ cười, gật đầu nhận lời:

“Được, thành giao, ngày hôm nay ngươi đã nói như vậy, cho dù ngày sau chính ngươi không thể làm chủ cho ngươi, ta cũng sẽ giúp ngươi làm chủ...”

Thế nhưng, ta hiểu kỹ, sao ngươi lại cam tâm, thân phận cao quý như ngươi, sao lại cam tâm đi theo ta...”

“Không có gì...”

Hiên Viên Bất Kinh nghiêng đi khuôn mặt, né tránh ngón tay của Lạc Diễm: “Chỉ là ghét, mệt mỏi, chán chường mà thôi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Trạng Huống Trên Núi

Vân Hoán và Vân Khuynh còn không kịp ôn chuyện, liền cùng Lạc Diễm và Hiên Viên Bất Kinh cùng đi đến chỗ núi Vô Danh.

Thân thể Vân Khuynh vốn là cực độ không khỏe căn bản không chịu được xóc nảy, lúc này mỗi một bước đi đối với y mà nói đều là dǎn vặt, dǎn vặt y khó chịu không gì sánh được.

Long Liêm nhìn dáng đi kỳ quái của y, nhìn nửa ngày vẫn không hiểu được, thế nhưng nàng vẫn đến gần Vân Khuynh, vươn tay đỡ y: “Thiếu phu nhân, ngươi không sao chứ???”

Vân Khuynh nhẹ nhàng nâng đầu liếc nhìn nàng, không có cự tuyệt nàng đỡ.

Sắc mặt y tái nhợt, thân thể có chút run, trên trán thậm chí còn có vết mồ hôi đang chảy xuống.

Bởi vì vừa rồi Vân Khuynh vẫn cúi đầu, cho nên không ai phát hiện, lúc này y vừa nhắc đầu, thật sự là dọa sợ Long Liêm.

Long Liêm kinh ngạc mở to hai mắt: “Thiếu phu nhân, ngươi...”

Vân Khuynh mặc cho nàng đỡ, đem phần lớn trọng lượng thân thể đều giao cho nàng, lắc đầu: “Không sao... Chỉ là thân thể có chút khó chịu, Long Liêm đỡ ta một hồi là được.”

“Nga.”

Long Liêm cực kỳ cẩn thận đỡ Vân Khuynh.

Lại đi một đoạn, Vân Khuynh mở miệng nói: “Long Liêm, đừng gọi thiếu phu nhân, vẫn là gọi công tử đi, dù sao, thân phận của ta, ở trước mặt nhiều người không dễ giải thích.”

“... Ân, được.”

Thân thể Vân Khuynh cho dù có Long Liêm đỡ nhưng vẫn có chút khó chịu.

Kỳ thực Vân Khuynh cho rằng Tân Vô Hạ sẽ không có chuyện gì, y vốn không muốn đến núi Vô Danh, nhưng thấy Long Liêm lo lắng Tân Vô Hạ như vậy, y liền không có mở miệng cự tuyệt.

Tới cũng tốt, biết hắn bình an rồi, vĩnh viễn không gặp nữa.

Hơi hơi nhắm mắt, thân thể Vân Khuynh có chút lắc lư, ý thức có chút không rõ...

Quả nhiên... Vẫn là quá miễn cưỡng...

Vân Khuynh cắn cắn đầu lưỡi, dùng đau đớn để duy trì thanh tịnh, để khiến mình có chút tinh thần, y bắt đầu mở miệng nói với Long Liêm.

“Long Khiêm đâu... Sao không thấy người khác???”

Long Liêm thoáng chầm chờ một chút: “Hắn gấp chút việc, sau đó mới có thể đến.”

Vân Khuynh gật đầu: “Chuyện lúc trước ta nói với hắn, đã hoàn thành chưa???”

Trong nháy mắt Long Liêm có chút nghi hoặc, đem toàn bộ chuyện tình gần đây suy nghĩ một lần sau mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Nga, công tử nói chính là những người lần trước gạt bạc chúng ta và tiểu quỷ kia sao???

Ta và Long Khiêm đã sớm tra được bọn họ là một đại phú hào gia ở Tích Châu, nghe theo mệnh lệnh công tử, chúng ta ở trong một đêm đã đem toàn bộ vàng bạc trong kim khố của họ dọn sạch.

Bạc này rất nhiều, sau khi chia cho những người công tử nói, chúng ta đã đem phần còn lại đưa tới tiệm cầm đồ thuộc quyền Tân gia, toàn bộ đổi thành ngân phiếu.

Hiện tại ngân phiếu đang ở trên người ta, công tử muốn không???

Đúng rồi, đại phú hào kia ỷ vào mình có vài phần tài lực mà luôn luôn lừa dối lũng đoạn thị trường, hối lộ quan viên, úc hiếp bách tính... Lúc bị chúng ta dọn sạch kim khố thì giận dữ rồi sinh bệnh, hôm nay còn đang ở nhà mòn muốn thuyết pháp..."

Lông mi màu mực của Vân Khuynh nháy nháy, nhẹ nhàng ân một tiếng xong lại hỏi: “Hài tử kia thì sao??? Chính là hài tử chơi xấu trước mặt chúng ta???”

Nhắc tới tiểu đồng giáo hoạt kia, trên khuôn mặt Long Liễm lộ ra dáng cười:

“Tuy rằng phương pháp của tiểu quỷ kia không sáng sủa, nhưng là không mất lý trí...

Sớm chỉ biết công tử sẽ hỏi hắn, cho nên chúng ta ngay cả hắn cũng đã hỏi thăm.

Hắn là tiểu hoạt đầu có tiếng ở vùng ngoại ô Tích Châu, tiểu khất cái, thường ngày, tiểu quỷ kia sẽ không xăng bậy, chỉ nhầm vào đám người lăm

tiền lại ức hiếp bách tính, ngày đó làm vậy với chúng ta, có lẽ hắn là bị bức nóng nảy...

Theo như ta và Long Khiêm biết, hài tử kia tương đương nghĩa khí, thế nhưng mấy ngày hôm trước ngay lúc chúng ta đến Tích Châu, tỷ tỷ duy nhất của hắn bị bệnh nặng.”

“Là như vậy sao...”

Vân Khuynh nghĩ không tự chủ được nhíu lại lông mày, tinh thần quả nhiên đã tốt hơn chút, tâm tư không tập trung ở trên người, y cũng không cảm thấy đặc biệt khó chịu.

“Vậy Long Liêm và Long Khiêm các ngươi, có giúp hắn hay không???”

Long Liêm gật đầu:

“Đương nhiên, công tử không phải nói để chúng ta đi chia bạc, phân cho người nghèo và khất cái sao???

Bọn họ đều ở trong đám người công tử chỉ định...”

Lúc này đã tới chân núi Vô Danh, Vân Khuynh thở dài một tiếng với Long Liêm:

“Cho người con cá không băng dạy người đánh cá...

Trước khi rời khỏi Tích Châu, chúng ta đi xem bọn họ một chút.

Chúng ta không biết thì thôi, biết rồi liền nhất định phải giúp hắn.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Long Liêm lộ ra nhất mạt đáng cười, trong nháy mắt băng tuyết tan rã: “Đương nhiên có thể, giúp bọn hắn, đối với chúng ta mà nói chỉ là nhấc tay chi lao.”

Vân Hoán trước kia đã từng nói, núi Vô Danh bị kỳ môn độn giáp kỳ quái vây khốn, người ở bên trong ra không được, người ở bên ngoài cũng vào không được.

Kỳ thực không phải, các quốc gia đều có sở trường riêng của mình, nếu nói Huỳnh Quang võ học hơn một chút, vậy Tương Ly lại mạnh hơn về mặt kỳ môn độn giáp, văn nhân hoặc quân nhân có thân phận có danh vọng của Tương Ly quốc đều được học qua, khác nhau chỉ là mức độ sâu cạn mà thôi.

Lạc Diễm làm hoàng tử Tương Ly, đối với mọi chuyện của Tương Ly quốc hầu như đều là hiểu biết, lại thêm phương diện học tập càng thuận buồm xuôi gió, muốn phá trận pháp trước mắt này chỉ cần một cái nhấc tay là xong.

Thế nhưng người Tương Ly từ trước đến nay đều thiên về âm nhu, thích dùng độc hoặc là dùng vài thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó, nếu như tùy tiện bỏ đi trận pháp rất có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho người ngoài núi Vô Danh.

Bởi vậy Lạc Diễm cẩn thận dẫn bọn họ, từng bước một, mỗi bước tinh diệu bước vào núi Vô Danh.

Vào nhất khắc bước vào núi Vô Danh, không gian trước mắt giống như là vòng vo bốn phía thật lâu, rồi lại bỗng nhiên ngừng lại.

Chờ đến khi mấy người rốt cục có thể nhìn rõ xung quanh, bốn phía là một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng hét hò loáng thoảng mờ nhạt từ phương xa truyền đến.

“Ở phía trước.”

Hiên Viên Bất Kinh híp híp mắt, dẫn đầu phi thân nhảy tới, nét mặt xinh đẹp tà tú của Lạc Diễm hiện lên một tia lo lắng: “Ngu ngốc, gấp như vậy

làm gì???”

Sau đó cũng đi theo tới, Long Liêm trong lòng lo lắng Tần Vô Hạ tự nhiên cũng là sốt ruột, may là Long Liêm còn nhớ khinh công của Vân Khuynh không tốt, muốn ôm Vân Khuynh đi, nhưng Vân Hoán lại ngăn trở: “Long cô nương dù nói thế nào cũng là nữ tử, tục ngữ nói nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu Khuynh là đệ đệ của ta, vẫn là để ta dẫn y tới đi.”

Long Liêm nhíu mày, kỳ thực cái gì nam nữ thụ thụ bất thân đối với Long Liêm mà nói căn bản là chẳng đáng kể, bởi vì ở trong lòng Long Liêm, nàng và Vân Khuynh, thuần túy chỉ là quan hệ thuộc hạ và chủ tử, thuộc hạ vì chủ tử làm việc đều là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng nàng xem Vân Khuynh không có phản đối Vân Hoán ôm y, nàng liền cũng không phản đối.

Nàng nhìn bốn phía, nói với Vân Hoán: “Như vậy, phiền phức Vân công tử hỗ trợ chăm sóc công tử nhà ta.”

Vân Hoán gật đầu.

Vào lúc mấy người đứng trước một cái hang núi tìm được hàng loạt người đều là sơ đến chết đứng.

Trước mắt, giống như là một mảnh địa ngục máu tươi.

Trong không khí mờ mịt một đoàn sương mù màu tím, toàn bộ mọi người, dường như đều mất đi ý thức, rất nhiều người đều xông vào nhau, dùng dao đâm, dùng kiếm chém, cũng có người cắn lên trên người đối phương một khối.

Chung quanh đều là tay cụt chân đứt, có người, rõ ràng là đã chết, nhưng cái đầu còn sót lại vẫn đang cắn một người khác.

Trường hợp như vậy khiến người ta nhìn mà buồn nôn không ngớt.

Hiên Viên Bất Kinh tránh né đám người kia, kiểm tra thương thế của những người đã chết chung quanh.

Lạc Diễm cứng rắn kéo lại cánh tay Hiên Viên Bất Kinh: “Đừng đến gần bọn họ.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Bất Kinh hơi hơi tái nhợt, đôi lông mày của hắn chăm chú nhíu lại với nhau, hắn dùng sức muỗn hất tay Lạc Diễm: “Ngươi buông!!!”

Lạc Diễm gắt gao túm lấy hắn:

“Ngươi phát điên cái gì, bọn họ đều đã trúng độc, mất đi ý thức, thấy sinh vật sống là muốn giết muốn nuốt muốn ăn tươi, bọn họ hiện tại hoàn toàn đã không có lý trí, ngươi đi làm gì, chịu chết sao???”

Hơn nữa trên người ta cũng không mang giải được!!!”

Hiên Viên Bất Kinh ngẩng đầu tàn bạo nhìn hắn: “Vậy ngươi muốn ta làm sao??? Mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ cứ như vậy chết đi???”

Không... Ta làm không được!!!”

“Làm không được???”

Lạc Diễm thật sự lo lắng Hiên Viên Bất Kinh, khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp của hắn đã có chút vặn vẹo: “Làm không được ngươi cũng muốn làm??? Đừng quên, ngươi hiện tại là nô lệ của ta, mạng của ngươi là thuộc về ta.”

Nói xong tay kia của Lạc Diễm cũng đặt lên vai Hiên Viên Bất Kinh, hung hăng kéo hắn về phía mình, hôn lên cánh môi đỏ mọng non mềm của hắn.

Hiên Viên Bất Kinh trợn to hai mắt, kịch liệt giãy dụa, vỗ công của hắn cũng không kém Lạc Diễm bao nhiêu, Lạc Diễm lúc này tâm thần bất ổn, chưa tới một hồi liền bị hắn giãy dụa tránh khỏi.

Sau khi tránh ra Hiên Viên Bất Kinh liền vươn tay dùng ống tay áo xoa xoa cánh môi, băng lãnh trừng mắt Lạc Diễm: “Ta đến núi Vô Danh, chính là muốn người cứu bọn họ, nhưng người cứu không được, ta dựa vào cái gì còn phải nghe theo người???”

Vân Khuynh nhìn Hiên Viên Bất Kinh và Lạc Diễm, cũng có chút lý giải tình huống của hai người, chớp chớp mắt, nói với Vân Hoán: “Nhi ca, thả ta xuống.”

Vân Hoán thả y xuống, Vân Khuynh từng bước từng bước, chậm rãi đi về phía Lạc Diễm, ngửa đầu hỏi hắn: “Lạc công tử nói đây là độc???”

Lạc Diễm gật đầu.

Vân Khuynh nhìn tình huống bốn phía, thật sự là khiến kẻ khác kinh hãi.

“Nếu như... Có một loại dược có thể giải bách độc, liệu có thể giải được độc này không???”

Lạc Diễm giật mình, giơ giơ lên mi:

“Kỳ thực đây cũng không phải là độc, chỉ là một ít dược vật khiến người ta sản sinh ảo giác mà thôi, nếu có thể giải được bách độc, hắn là có thể dễ dàng khiến những người này thanh tỉnh.

Chỉ là, người thực sự có thứ như vậy sao???”

Ánh mắt Lạc Diễm tràn ngập hoài nghi, nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới.

Vân Khuynh cong môi cười cười, giơ lên cánh tay, dùng bàn tay còn lại kéo lên ống tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn: “Đương nhiên... Máu của ta, có thể giải được bách độc.”

Y không biết vào lúc giải trừ “Tử ô cổ” trong cơ thể y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, sau đó, thân thể y liền trở nên càng ngày càng kỳ quái, càng ngày càng khỏe mạnh.

Máu của y, càng trở nên bách độc bất xâm, cũng có thể giải bách độc.

Liên Cừ còn nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng Liên Cừ giải thích cho y là, có lẽ là do bên trong được vật giải trừ “Tử ô cổ” có “Tị độc châu”...

Cử động này của Vân Khuynh khiến khuôn mặt Vân Hoán và Long Liễm đều có chút vặn vẹo.

Máu trong thân thể, có thể giải bách độc, chuyện như vậy, sao có thể tùy tiện nói ra, sao có thể tùy tiện nói cho người khác???

Cứ như vậy, Vân Khuynh người này, nhất định sẽ trở thành đối tượng mơ ước của đám người tâm tư khó lường.

Dù sao, máu thịt có thể giải bách độc, quá hiếm thấy.

Trong mắt Lạc Diễm hiện lên một tia sáng quý dị, đến gần Vân Khuynh, vươn tay kéo qua cổ tay Vân Khuynh: “Như vậy, mượn một ít máu của ngươi để dùng.”

Nói liền dùng đầu ngón tay xinh đẹp cắt lên mạch đập trên cổ tay Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Thái Độ Của Lạc Diễm

Theo đau đớn da bị cưa rách, giọt máu thành chuỗi từ trên cổ tay Vân Khuynh nhỏ giọt xuống.

Cổ tay Lạc Diễm nhẹ nhàng chuyển động, liền đón lấy máu của Vân Khuynh, những giọt máu này rơi xuống trên tay Lạc Diễm, thầm kỲ khÔng hề tản ra, mà là ngưng kết cùng một chỗ.

Vân Hoán cùng Long Liêm đều là cau mày, nhìn máu trong tay Lạc Diễm càng ngày càng nhiều, Vân Hoán bước về phía trước một bước: “Sư huynh, đủ chưa?”

Lạc Diễm nhíu mày, nhìn về phía Vân Hoán: “Một nơi lớn như vậy, nếu ít, sẽ thiếu...”

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch đến lợi hại, lắc đầu: “Không sao...”

Cho dù chết đi, cũng không sao...

Sống quá mê man, y luôn luôn làm chuyện sai lầm, vô luận là cố ý hay vô ý...

Y luôn luôn khiến những người vốn rất bình thường, chuyện rất bình thường, trở nên rắc rối...

Vân Khuynh nhắm mắt, khó chịu trong lòng còn hơn trên thân thể nhiều.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn chăm chăm khuôn mặt Vân Khuynh, vươn tay cầm cánh tay Lạc Diễm: “Máu này, thực sự không đủ sao???”

Lạc Diễm giật mình, không để ý đến cánh tay còn đang chảy máu của Vân Khuynh, xoay người rời đi: “Vừa vặn đủ rồi.”

Hiên Viên Bất Kinh hung hăng trừng mắt bóng lưng Lạc Diễm, xé ống tay áo của mình băng bó cổ tay Vân Khuynh: “Cảm tạ ngươi... Mặt khác, xin lỗi, Lạc hắn...”

Vân Khuynh lắc đầu, giơ lên cổ tay, nhìn vết thương kia: “Không sao, có thể cứu ngươi là được.”

Coi như là y thuộc tội vì luôn luôn làm sai đi, phá hủy hạnh phúc của nhiều người như vậy, khiến bọn họ khó xử, cho dù tử vong, cũng không quá đáng đúng không???

Máu trong tay Lạc Diễm, dường như mang theo lực hấp thụ, vẫn an tĩnh tụ lại trong tay Lạc Diễm.

Vân Khuynh thu hồi ánh mắt, thân hình có chút lảo đảo, nói với Vân Hoán: “Nhị ca, chúng ta đi tìm một chỗ ngồi nghỉ một chút.”

Vân Hoán thấy sắc mặt của y không tốt, lập tức gật đầu: “Ân.”

Sau đó liền đỡ y tránh xa những người kia, đi đến phụ cận vách núi, hai chân Vân Khuynh như nhũn ra, thân thể suy nhược, cũng bất chấp có bần hay không, dựa vào vách núi, trực tiếp ngồi xuống.

Long Liêm lo lắng nhìn đoàn người hỗn loạn: “Công tử, ta đi tìm tam công tử một chút, ngươi ở lại đây với Vân công tử trước.”

Ở trong lòng nàng, so sánh giữa Vân Khuynh và Tân Vô Hạ, tự nhiên Tân Vô Hạ tương đối nặng hơn một chút.

Vân Khuynh mỉm cười với nàng: “Được, Long Liêm nhanh đi, đừng để Vô Hạ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Vân Khuynh có chút uể oải dựa vào vách núi, chậm rãi nhắm mắt lại, Vân Hoán ngồi xổm ở bên người y: “Tiểu Khuynh, có phải ngươi khó chịu hay không???”

Vân Khuynh gian nan mở mắt lắc đầu nói: “Không, không có, chỉ là vừa rồi đi đường dài, lại mất chút máu, nên có chút không thoải mái mà thôi.”

Vân Hoán lúc này mới yên tâm.

Hiện tại đã nhận thức với Vân Khuynh, một bụng nghi hoặc của hắn, vốn muốn hỏi Vân Khuynh, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Hai người đơn độc ở chung, Vân Hoán thậm chí cảm giác được có chút vô thố.

Vân Khuynh như vậy, là hắn quen thuộc, lại là xa lạ với hắn.

Nhưng mà...

Mặc kệ thế nào, Vân Khuynh đều là muội muội hắn nhận định... Không, hắn là đệ đệ mới đúng, vô luận như thế nào, hắn đều phải che chở Vân Khuynh.

Vân Hoán nâng Vân Khuynh dậy, muốn để Vân Khuynh tựa lên người hắn, càng thoải mái hơn chút.

Lúc này, máu trong tay Lạc Diễm, hóa thành một mảnh sương mù, theo nội lực của hắn, nhẹ bay trong không trung, bao phủ màu tím lúc trước.

Đám người đang đấu tranh không tự chủ được đều dừng lại, có chút mờ mịt nhìn đối phương, chậm rãi tỉnh táo.

Sau khi tỉnh lại nhìn tay chân đứt gãy xác chết bốn phía, toàn bộ đều là hoảng sợ không ngớt.

“Đây... Đây là chuyện gì???”

Lúc mọi người còn đang hỗn loạn, lại có người kêu to: “Xích Huyết Kiếm đâu, ngày hôm nay không phải cơ hội Xích Huyết Kiếm hiện thế sao???”

Lạc Diễm nhìn bốn phía, Hiên Viên Bất Kinh đang cứu trợ đám người thương tàn, hăn cong cong môi, đè thấp âm thanh nói với những người đó: “Xích Huyết Kiếm đã bị Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan cầm đi, mà các ngươi... Trúng độc...”

“Cái gì??? Cái gì độc, là ngụy quân tử Thủy Mộng Lan kia hạ độc sao???”

“Vì công tử này vì sao biết đến rõ ràng như thế???”

“Độc này có giải được không???”

Trong lúc nhất thời, mọi người lại loạn thành một đoàn, Lạc Diễm vươn tay ý bảo mọi người ngừng lại: “Độc gì thì ta không biết, thế nhưng... Ta lại biết độc này giải như thế nào.”

Đương nhiên, mọi người đều hướng Lạc Diễm tìm kiếm biện pháp giải độc.

Xa xa, Lạc Diễm đưa tay chỉ hướng Vân Khuynh đang dựa vào vách núi và Vân Hoán: “Thấy không, niên thiếu áo trắng ở bên kia, danh gọi Vân Khuynh, thân thể tóc da đều là không bị độc xâm, hơn nữa có thể giải bách độc, chỉ cần các ngươi có thể uống một ngụm máu trong cơ thể y...”

Lạc Diễm còn chưa nói xong, cả đám người đã bỗ nhào về phía Vân Khuynh.

Đến lúc này, vì mạng của mình, bọn họ dường như chẳng còn quan tâm đến Xích Huyết Kiếm, mà chỉ để ý mình có thể giải được độc hay không.

Sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, ý thức hỗn loạn, Vân Hoán nửa ôm y.

Lúc này một đám người hùng hổ chạy về phía hai người, không nói phải trái đúng sai, liền trực tiếp ra tay.

Vân Hoán kinh ngạc, lập tức phản ứng lại, che chở Vân Khuynh đánh lên với đám người này.

Lạc Diễm ở xa xa nhìn, trong đôi mắt như ngọc lưu ly lóe ra tia sáng sảng khoái.

Võ nghệ của Vân Hoán tự nhiên không thấp, thế nhưng, đối phương người nhiều, lại là vì bảo mệnh, cho nên rất liều mạng.

Vân Khuynh cũng là vẻ mặt hồi hộp, những người này không phải là đã tinh táo rồi sao, vì sao lại cuồng loạn ra tay với bọn họ như vậy???

Vân Hoán vừa trốn vừa đánh, hiện nay trên núi Vô Danh, hắn tin được, liền chỉ có Vân Khuynh và Lạc Diễm, hắn dùng khinh công cao minh nhảy về phía Lạc Diễm, đem Vân Khuynh nhét vào trong tay hắn: “Sư huynh, tiểu Khuynh xin nhờ ngươi.”

Lạc Diễm cong môi: “Được.”

Hiên Viên Bất Kinh phát hiện bên này bạo loạn, lập tức chạy đến bên người Vân Hoán hỗ trợ, thuận miệng hỏi: “Đây là chuyện gì???”

Vân Hoán lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Mục tiêu của bọn họ là Vân Khuynh, cũng không phải Vân Hoán, bởi vậy vào lúc Vân Hoán đem Vân Khuynh đưa cho Lạc Diễm, bọn họ lập tức

chuyển hướng Lạc Diễm, đáng tiếc lại bị Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán ngăn cản, bọn họ lại không thể đến gần Lạc Diễm.

Đám người gào thét: “Giải được có thể giải bách độc, chúng ta muốn giải được...”

Hiên Viên Bất Kinh nghe vậy cả kinh, quay đầu nhìn về phía Vân Hoán: “Là ai nói cho bọn họ thân thể Vân Khuynh có thể giải bách độc???”

Khuôn mặt Vân Hoán âm trầm: “Không phải ta.”

Hiên Viên Bất Kinh ngưng mi, đột nhiên nghĩ tới lúc Lạc Diễm lấy máu Vân Khuynh, tư thái tà nịnh kia của Lạc Diễm.

Hắn hô hấp cứng lại, bất chấp những người đó, lập tức nắm lấy quần áo Vân Hoán: “Vân Khuynh đâu, hiện tại đang ở nơi nào???”

Vân Hoán có chút bị Hiên Viên Bất Kinh dọa tới: “Tiểu Khuynh đang ở chỗ sư huynh...”

“Chết tiệt...”

Hiên Viên Bất Kinh chửi bới một tiếng: “Chúng ta đi, mục tiêu của những người này không phải chúng ta mà là Vân Khuynh.”

Cùng lúc đó, tư tự của Vân Khuynh rất mơ hồ, thân thể khó chịu, ý thức lơ lửng, y mơ mơ hồ hồ nghe thấy thanh âm của Lạc Diễm: “Ngươi muốn sống sót sao, muốn giải được không???”

Một nam nhân xa lạ đáp lại: “Muốn.”

“Như vậy, người này liền cho ngươi.”

Sau một khắc, Vân Khuynh cảm thấy thân thể của mình bị ném lên, mà chính y, cũng triệt để mất đi ý thức.

Hiên Viên Bất Kinh phi thân bay đến bên người Lạc Diễm: “Vân Khuynh đâu??? Người khác đâu???”

Lạc Diễm nhíu mày, trên khuôn mặt tà mị xinh đẹp vẫn đang mang theo nỗi cười: “Bị đám người muốn giải được đoạt đi rồi.”

“Người...”

‘Ba!’

Tay Hiên Viên Bất Kinh hung hăng tát lên má Lạc Diễm: “Là người nói cho những người đó, chuyện máu của Vân Khuynh đúng không???”

Bàn tay thon dài trắng nõn của Lạc Diễm xoa lên gò má bị Hiên Viên Bất Kinh đánh cho đau nhức, hăn híp mắt, trên khuôn mặt yêu mị âm trầm mưa rền gió dữ.

“Người đánh ta???”

Lạc Diễm thì thào tự nói.

Hiên Viên Bất Kinh quật cường nâng cǎm: “Đánh người thì sao, vì sao người muốn làm vậy???”

Lạc Diễm vươn tay nắm lấy cổ tay Hiên Viên Bất Kinh: “Vì một người xa lạ, người cũng dám đánh ta???”

Hiên Viên Bất Kinh cười nhạt, trên khuôn mặt tuấn mỹ nổi lên một tầng châm chọc: “Ta đánh, thì thế nào???”

Nói xong hăn dùng sức hất tay Lạc Diễm: “Buông tay, ta chịu đủ người âm tình bất định, chịu đủ người cuồng tú tà nịnh rồi.”

Sau khi nói xong dứt khoát xoay người, phi thân rơi xuống một tảng đá:
“Các ngươi không phải muốn giải độc sao, tới tìm ta là được.”

Hắn cắt cổ tay, vung tay lên, dòng máu đỏ tươi theo cổ tay hắn rơi xuống: “Các ngươi đều bị hắn lừa, máu chân chính có thể giải bách độc chính là ta!!!”

Lúc này trong lòng mọi người chỉ muốn sống sót, không có Vân Khuynh, bọn họ tự nhiên đem mục tiêu chuyển hướng về phía Hiên Viên Bất Kinh.

Lạc Diễm vẻ mặt khiếp sợ mê man nhìn Hiên Viên Bất Kinh: “Hiên Viên Bất Kinh, ngươi điên rồi, mạng của ngươi là của ta, đừng hòng tự chủ trương như vậy!!!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Buông Tay Được Không?

Vân Khuynh ngủ say trong một mảnh bóng tối, thời gian lặng lẽ trôi đi.

Chẳng biết qua bao lâu, có thể là dài như một đời, cũng có thể là ngắn như trong nháy mắt, Vân Khuynh rốt cục lại mơ hồ có chút ý thức.

Đến lúc y hoàn toàn có ý thức, dường như nghe thấy có người ghé vào lỗ tai y nói cái gì đó.

Thanh âm kia mang theo vài phần xa lạ, nhưng kỳ dị khiến cho y cảm thấy quen thuộc.

Hơi động đây mí mắt, muốn mở mắt ra, nhưng con mắt lại như nặng nghìn cân.

Nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, y nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết chói tai, sau đó dường như y lại bị chuyển đến trong lòng người khác.

Cái ôm này có chút lạnh, tuy rằng tay người ôm y có chút run, thế nhưng lại ngoài ý muốn cho y vài phần cảm giác an tâm.

Sau đó là một mảnh ấm áp rơi xuống môi y, trong đầu Vân Khuynh hiện lên một tia linh quang, nhưng thế nào cũng không thể bắt lấy.

Một lát sau, Vân Khuynh cảm giác được người mình dường như là bị ôm bay lên.

Bay thật lâu sau y liền nghe thấy một trận thanh âm, thanh âm kia lớn đến dọa người, Vân Khuynh lại càng hoảng sợ, y không biết đó là thanh âm do cái gì sản sinh, chỉ cảm thấy thanh âm kia chấn động tai y đến tê dại.

Bọn họ không ngừng di động về phía âm thanh, thanh âm kia càng ngày càng lớn.

“Ngô...”

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh càng thêm nhíu chặt, tiếng vang như vậy khiến y khó chịu không gì sánh được, y có chút tức giận muốn mở hai mắt, y hiện tại đã rất mệt, vì sao còn có người dẫn y đến địa phương có tiếng ồn lớn như vậy.

Bất chấp thân thể mệt mỏi rã rời, bất chấp mí mắt nặng nghìn cân, Vân Khuynh dùng sức, chậm rãi mở hai mắt.

Tối đen trước mắt từng chút từng chút xa rời y, mở mắt ra bỗng nhiên thấy, đó là bầu trời trong xanh.

Mây bạc phóng khoáng nhàn nhã bay trên bầu trời hơi hoi ứng lam, nhìn qua đẹp không gì sánh được.

Thế nhưng bầu trời sáng sửa có chút quá phận, ánh sáng vô cùng chói mắt, khiến Vân Khuynh vừa mới tỉnh lại có chút không khỏe.

Y hơi nghiêng đầu, muốn tránh thoát ánh sáng chói lòa kia. Mà một động tác rất nhỏ này, lại khiến y nhìn thấy một mảnh tím đậm.

Y bào màu tím đậm trước mắt...

Trong ấn tượng, ở thế giới này, chỉ có một người dùng màu sắc này để lại cho y ấn tượng rõ ràng...

Vân Khuynh giật mình, ngẩng đầu.

Ánh vào mí mắt y, là một người toàn thân bọc trong y bào màu ý sẫm.

Người ăn mặc như vậy, ở trong nhận thức của Vân Khuynh, liền chỉ có một.

Đó là, Ngụy Quang Hàn???

Là người khiến y đau khổ yêu thương trong suốt một đời kia???

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh hô hấp tắc nghẽn, thanh âm có chút run: “Ngươi... Ngươi là...”

Người nở vươn tay gỡ nón xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị, lộ ra khuôn mặt Vân Khuynh vốn là xa lạ, nhưng lại cảm thấy quen thuộc.

Hắn rất tuấn mỹ, thế nhưng da hắn trắng bệch gần như trong suốt, môi hắn đỏ tươi giống như bất cứ lúc nào cũng nhiễm vết máu.

Dưới khéo mắt hắn, có một viên lê chí màu son, dịu dàng muôn ngã, không phải Ngụy Quang Hàn thì là ai???

Đôi mắt đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn chăm chú nhìn chăm Vân Khuynh: “Minh, ngươi không nhớ ta sao???”

Thân thể Vân Khuynh run lên: “Ra là Ngụy công tử... Ta nhớ kỹ, chúng ta dường như đã từng gặp mặt một lần.”

Trong đôi mắt đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn chợt lóe lên tình tự rồi biến mất, rồi lại lập tức bị vài tia kinh hoảng thay thế.

Bàn tay hắn ôm Vân Khuynh lại có chút run, sau một khắc, hắn liền siết tay rất chặt: “Minh, ngươi không biết, khi ta thấy người kia muốn giết ngươi, trái tim của ta đều như ngừng đập, ta có thể nào nhìn người khác tổn thương ngươi ngay trước mắt ta... Làm sao bây giờ, Minh, ta muốn dẫn ngươi quay về ‘Vô Gian luyện ngục’, ngươi ở lại đây ta đều lo lắng ngươi, vừa rồi, nếu như không phải ta vừa lúc đúng tới, ngươi liền...”

Nói đến đây Ngụy Quang Hàn nghĩ có chút sơ hãi, không muốn nói ra khả năng kia, mà là có chút phẫn nộ chất vấn Vân Khuynh: “Tướng công Tần gia kia của ngươi đâu, vì sao hắn lại mặc ngươi đi tới loại tình trạng này??? Thân thể của ngươi rất suy yếu, hơn nữa...”

“Đủ rồi!!!”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh có chút vặn vẹo.

Vì sao trong giọng nói của Ngụy Quang Hàn lại hàm chứa nồng đậm quan tâm, vì sao trong đôi mắt đỏ như máu của hắn lại có thâm tình y chưa bao giờ gặp qua???

Người trước mắt này là ai???

Rốt cuộc có phải Ngụy Quang Hàn không???

Ngụy Quang Hàn không phải luôn chán ghét y, còn cực độ khinh thường y thích nam nhân, thậm chí lần trước gặp nhau, hắn còn đang ghét bỏ thân thể khiếm khuyết của y...

Vì sao hiện tại lại như vậy???

Vân Khuynh bỗng nhiên đề cao thanh âm có chút đè xuống Ngụy Quang Hàn, Ngụy Quang Hàn giật mình: “Minh, ngươi...”

Vân Khuynh nghiêng mặt đi, né tránh ánh mắt khiến y không tự chủ được sản sinh phiền táo của Ngụy Quang Hàn, rầu rĩ hỏi: “Ngụy công tử, nơi này là nơi nào, sao ta lại ở cùng Ngụy công tử????”

Ngụy công tử???

Gân xanh trên trán Ngụy Quang Hàn nảy lên, hắn đời này, tuyệt không lanh ngạo cô nhiên giống như đời trước, mà tính tình và tính nhẫn耐 đời này của hắn đều là tương đương không tốt.

“Quang!!! Lạc Minh, ngươi trước đây không phải luôn luôn gọi Quang sao, gì mà Ngụy công tử, ta muốn ngươi gọi Quang!!!”

Đầu Vân Khuynh mơ hồ có chút đau nhức.

Y không biết người trước mắt này rốt cuộc đang chấp nhất cái gì, y rõ ràng đã nói y là Vân Khuynh, không phải Lạc Minh.

Vương mạc thuộc về Lạc Minh và Ngụy Quang Hàn, đã là chuyện đời trước, hiện tại y là Vân Khuynh, chỉ là Vân Khuynh.

“Ngụy công tử, thứ cho tại hạ lặp lại lần nữa, tại hạ không phải Lạc Minh gì đó, tên tại hạ là Vân Khuynh... Một khác, tại hạ cùng với Ngụy công tử cũng chỉ là gặp nhau hai lần, Vân Khuynh sao có thể thân mật như vậy xưng hô Ngụy công tử??? Hôm nay Vân Khuynh nhờ có Ngụy công tử cứu giúp, ngày khác nếu có cơ hội Vân Khuynh nhất định sẽ trả lại gấp bội, hiện tại, còn think Ngụy công tử buông ta xuống trước.”

“Ngươi... Ngươi không phải nói ngươi yêu ta sao??? Vì sao trước đây lúc ta quay đầu lại, ngươi luôn luôn đứng ở sau lưng nhìn ta, hiện tại... Ngươi lại không chịu nhận thức ta??? Đời trước, chính là vì có tình yêu của ngươi chi trì, ta mới có thể... Chính là bởi vì ta biết vô luận như thế nào ngươi cũng sẽ yêu ta, đều sẽ chờ ta trở lại ôm ngươi, cho nên... Thế nhưng ngươi...”

Đề cập đến chuyện cũ, tâm tình của Vân Khuynh liền xấu đi.

Sắc mặt y cũng âm trầm xuống, có chút phiền muộn vì Ngụy Quang Hàn dây dưa.

Y vẫn như trước lưng đeo quá nhiều cảm tình y không mang nổi, chuyện với Ngụy Quang Hàn, ở đời trước là một trò cười, đến đời này lại có thể thế nào???

Tuy rằng đáy lòng y vẫn đang khát vọng ái tình, thế nhưng y đã có chút sợ cảm tình, cảm tình thứ này quá tổn thương người.

Lại còn là thương tổn không thấy máu, khiến tâm người ta, từ bên trong hổng đến bên ngoài, vĩnh viễn không thể khép lại.

“Ngụy công tử, thỉnh không nên quên Vân Khuynh đã là người có gia thất, sao có thể ngôn ái với Ngụy công tử... Thỉnh Ngụy công tử buông.”

Vân Khuynh lần thứ hai lập lại khiến Ngụy Quang Hàn buông tha, Ngụy Quang Hàn vẫn cố chấp ôm y không chịu buông tay.

Ngụy Quang Hàn biết Vân Khuynh lúc này nhất định không chịu thua nhận y là Lạc Minh, hắn liền không dây dưa nữa.

Hắn nhớ tới Lạc Minh đời trước yêu hắn, chỉ cần hắn đem chuyện bên người đều làm xong hết rồi đi tìm y, y nhất định sẽ lần nữa trở lại vòng tay hắn.

Hít một hơi thật sâu, Ngụy Quang Hàn ôm Vân Khuynh xoay người, Vân Khuynh lúc này mới chú ý tới bên người dĩ nhiên có một thác nước.

Dòng nước màu bạc từ đỉnh núi trút xuống, đánh lên mỏm đá, bắn ra bọt nước trong suốt xinh đẹp lại tráng lệ đến cực điểm.

Hóa ra thanh âm đinh tai nhức óc kia, là thanh âm thác nước đánh lên mỏm đá.

Vân Khuynh vào lúc vừa mới tỉnh lại quá khiếp sợ vì nhìn thấy Ngụy Quang Hàn, dĩ nhiên hiện tại mới chú ý tới những thứ này.

Ngụy Quang Hàn ôm y chậm rãi đến gần thác nước: “Hiện tại thân thể của Minh quá yếu, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không buông tay. Minh

hiện tại theo ta đi lấy một thứ, lấy xong thứ đó ta liền mang Minh trở về... Được rồi, nếu như Minh đi theo ta, ta sẽ đưa cho Vân Khuynh một lỗ vật..."

Nghe xong Ngụy Quang Hàn nói, Vân Khuynh thở dài một tiếng trong lòng.

Kỳ thực lỗ vật của Ngụy Quang Hàn, y căn bản không muốn, thế nhưng, Ngụy Quang Hàn cũng có chút nói đúng, chính là thân thể hiện tại của y đích xác rất yếu.

Yếu đến mức căn bản không thể tự mình trở lại tìm Vân Hoán bọn họ, cho nên y chỉ có thể an tĩnh nhắm mắt lại, ngầm đồng ý đề nghị của Ngụy Quang Hàn.

Ngụy Quang Hàn thấy vậy cong môi cười cười, nhất thời khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị trở nên càng thêm tươi sáng.

Hắn ôm Vân Khuynh, dưới chân như nỗi gió phi thân lên.

Hầu như là trong nháy mắt, lúc Vân Khuynh còn không phản ứng tới, bọn họ đã đi qua thác nước, hơn nữa trên người bọn họ không có chút xíu vệt nước.

Đối với những người võ công cao thâm của thế giới này, Vân Khuynh từ lâu đã thấy nhưng không thể trách, hôm nay nhìn thấy Ngụy Quang Hàn thân thủ cao minh như thế, y một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Chỉ là dưới đáy lòng thoáng nhẹ thùng một trận, y và Ngụy Quang Hàn, đều là người hiện đại, vì sao võ công của Ngụy Quang Hàn cao như thế, mà y...

Sau khi đi qua thác nước Vân Khuynh mới biết rằng sau thác nước, đúng là che giấu một cái hang động.

Trong hang một mảnh đen thùi, lấy thị lực của Vân Khuynh, tự nhiên cái gì cũng nhìn không thấy, y lặng im không nói.

Ngụy Quang Hàn ôm y quẹo trái quẹo phải, không biết đi đến bao xa mới ngừng lại, sau khi đến nơi hắn như thở dài nói: “Tới rồi.”

Nói xong hắn móc ra một viên dạ minh châu ở trong lòng, trong nháy mắt, toàn bộ hang động đều sáng lên.

Vân Khuynh phát hiện trước mắt hai người bọn họ có một bài vị, ở một bên còn có ghế đá bàn đá.

Ngụy Quang Hàn cẩn thận đặt Vân Khuynh lên chiếc ghế đá ở một bên, quỳ lạy bài vị ba cái, ầm ầm một tiếng, bài vị kia liền chuyển mình biến mất.

Trước mắt đổi thành hai thanh kiếm, một thanh toàn thân đỏ đậm, một thanh toàn thân trắng bạc, hai thanh kiếm lơ lửng trên không trung, phát ra ánh sáng chói lòa, tia sáng nhỏ vụn chiếu lên trên tường hang động, dĩ nhiên phi thường xinh đẹp.

Ngụy Quang Hàn một lần nữa đứng lên, nói với Vân Khuynh: “Vị võ lâm minh chủ đầu tiên trên giang hồ, Chiến Thiên Y, là sư phụ ta, bộ phận then chốt ở đây, chỉ có hai trăm năm sau tức là ngày hôm nay mới mở ra, mà Xích Huyết Kiếm, chính là lễ vật hắn lưu cho ta.”

Nói rồi hắn tiến lên, gỡ xuống thanh kiếm toàn thân đỏ đậm, vặn lên chõ chuôi kiếm, từ bên trong lấy ra một chiếc khăn lụa màu vàng kim: “Đây là ‘Kình Thiên Kiếm Phổ’ người ta xua như xua vịt.”

Ngụy Quang Hàn nói xong nhẹ nhàng cười, hai tay siết chặt, khăn lụa màu vàng dĩ nhiên bùng cháy trong tay hắn.

“Ngươi...”

Vân Khuynh nhìn hắn có chút ngạc nhiên cách làm của hắn.

Nhưng y càng kinh ngạc chính là thân phận của Ngụy Quang Hàn.

Chiến Thiên Y là người từ hai trăm năm trước, Ngụy Quang Hàn sao có thể là đồ đệ của Chiến Thiên Y???

Vân Khuynh còn không kịp nghĩ tới, sau một khắc liền thấy Ngụy Quang Hàn lấy tay xoa lên Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Kiếm cắt ngón tay hắn, giọt máu đỏ tươi lập tức nhập vào trong thân Xích Huyết Kiếm.

Trường kiếm màu đỏ thẫm run run một trận, thoát khỏi bàn tay Ngụy Quang Hàn, xoay tròn vài vòng trong không trung rồi định linh một tiếng, thẳng tắp đâm về phía Ngụy Quang Hàn.

“Quang!!!”

Vân Khuynh hô hấp ngừng lại, ý nghĩ trống rỗng, hét lớn.

Lúc này y thậm chí bất chấp thân thể của mình suy yếu bất kham, kích động đỡ ghế đá đứng lên.

Nếu như Ngụy Quang Hàn chết ở trước mặt y... Y...

Nhưng sau một khắc, tràng diện máu tươi ba thước trong tưởng tượng của Vân Khuynh không hề xuất hiện, Xích Huyết Kiếm trong ánh mắt kinh ngạc của y, dĩ nhiên hóa thành tia sáng đỏ như máu, biến mất trong thân thể Ngụy Quang Hàn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vân Khuynh ngờ ngác nhìn Ngụy Quang Hàn hoàn hảo vô khuyết, ra một thân mồ hôi lạnh, trực giác nếu nhìn Ngụy Quang Hàn chết ở trước mặt y, vậy cũng giống như y lại trải qua một hồi sinh tử.

Xích Huyết Kiếm không hồ là bảo kiếm, dĩ nhiên còn có thể kết hợp một thể với người.

Ngụy Quang Hàn chậm rãi xoay người, mỉm cười mà đứng, phi thường hài lòng nhìn Vân Khuynh: “Minh, ngươi rốt cục lần thứ hai gọi ta.”

Vân Khuynh ngẩn ra, đầu ngón tay hơi hơi run lên.

Vậy ra...

Y vẫn không thể quên, lẽ nào y vẫn chưa buông tay sao???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Nguyên Nhân Xuyên Qua

Vân Khuynh không dám nghĩ sâu vì sao y kêu Ngụy Quang Hàn một tiếng Quang kia, cũng không tiếp tục mở miệng, mà là ngoảnh mặt đi, một lần nữa cúi đầu.

Trên trán y những lọn tóc thật dài, bao trùm lên khuôn mặt y, che khuất phần lớn biểu tình của y.

Vì y cúi đầu, nên không thấy Ngụy Quang Hàn một lần nữa nhấc lên thanh trường kiếm màu bạc, chậm rãi đến gần y.

Để dễ dàng cho y quan sát thanh kiếm kia, Ngụy Quang Hàn cầm lấy, nửa quỳ trên mặt đất: “Minh, đây là lễ vật ta muốn đưa cho ngươi.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, Ngụy công tử cứu Vân Khuynh đã là ân nhân của Vân Khuynh, Vân Khuynh sao có thể lấy gì đó của ân nhân.”

Ngụy Quang Hàn không cho y cự tuyệt kéo tay Vân Khuynh, đặt lên chuôi trường kiếm màu bạc: “Minh, hai thanh kiếm này, vốn chính là lễ vật sư phụ ta chuẩn bị cho chúng ta.”

“Ách...”

Vân Khuynh ngạc nhiên nâng mi nhìn về phía Ngụy Quang Hàn, y không biết Ngụy Quang Hàn vì sao lại bái được sư phụ từ hai trăm năm trước, càng không biết sư phụ của Ngụy Quang Hàn, vì sao hắn biết y tồn tại???

Thấy vẻ mặt Vân Khuynh ngạc nhiên, Ngụy Quang Hàn tâm tình tốt cười cười...

Trên thực tế từ nhát khắc Vân Khuynh gọi hắn Quang, tâm tình của hắn cũng đã như bay về phía xa, nhẹ nhàng bay bồng, vô cùng vui sướng.

“Đến đây, cầm lấy thanh kiếm trước, sau đó ta sẽ từ từ giải thích cho ngươi.”

Sau khi nói xong Ngụy Quang Hàn chiếu theo cách làm của hắn, cầm lấy ngón tay Vân Khuynh, dùng thân kiếm màu bạc nhẹ nhàng cắt lên da thịt non hồng.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy trên tay đau xót, giọt máu đỏ tươi rơi xuống thân kiếm.

Vừa rồi y cách Ngụy Quang Hàn quá xa, không thấy được Ngụy Quang Hàn thu Xích Huyết Kiếm như thế nào, nhưng hiện tại kiếm trong tay y, lại phiếm vài phần cảm giác lạnh lẽo, thân kiếm màu trắng ánh bạc, mơ hồ đó có thể thấy được đường vân rất nhỏ ở trên thân kiếm, toàn bộ thân kiếm hoa mỹ mà lạnh lùng.

Vân Khuynh nhìn nhìn, dĩ nhiên có vài phần yêu thích.

Thanh kiếm này, không giống Xích Huyết Kiếm ánh sáng chói lòa, nhưng bên trong lại tràn đầy quang huy không thể khinh thường.

Máu Vân Khuynh rõ ràng chỉ nhỏ một giọt, sau khi nhỏ lên thân kiếm, nhưng lại lan tràn theo đường vân trên toàn bộ thân kiếm, khiến những hoa văn này hiển hiện ra.

Chờ đến khi giọt máu chảy đến con mắt của hình rồng trên mũi kiếm, toàn thân thanh kiếm mới phát ra ánh sáng hoa mỹ màu đỏ nhạt.

Sau đó thân kiếm rung động trong tay Vân Khuynh.

“Này...”

Toàn bộ cánh tay bị run khó chịu không gì sánh được, Vân Khuynh muốn ném đi thanh kiếm kia, nhưng thanh kiếm kia dường như dính lên tay y, muốn ném cũng ném không xong.

Trên khuôn mặt trắng bệch yêu dị của Ngụy Quang Hàn toát ra vài tia ôn nhu: “Ngươi đã trở thành chủ nhân của nó, nó kêu Lưu Huỳnh, hiện tại ngươi có thể thu hồi nó.”

Thu hồi nó???

Vân Khuynh không biết phải thu hồi như thế nào, thế nhưng, vào lúc ý niệm thu hồi vừa hiện lên trong đầu, thân thể y liền sản sinh một loại cảm giác rất kỳ diệu, y thậm chí còn chưa lĩnh hội được tư vị đó là như thế nào, trường kiếm Lưu Huỳnh đã biến mất nhập vào thân thể y.

Tuy rằng vừa thấy Xích Huyết Kiếm của Ngụy Quang Hàn cũng là như thế này, thế nhưng vào lúc xảy ra trên chính người mình, Vân Khuynh như trước nghĩ có chút không thể tin nổi.

Ngụy Quang Hàn nâng tay Vân Khuynh, ở phía trên cổ tay của y, có một kiếm ấn màu bạc, chính là Lưu Huỳnh thu nhỏ khi nãy.

Ngụy Quang Hàn thấy tất cả đã kết thúc, mới một lần nữa đứng dậy.

Chẳng biết vì sao nhất khắc hắn đứng dậy, Vân Khuynh đột nhiên nghĩ tới nghi thức cầu hôn của người hiện đại, sau đó khuôn mặt y liền đỏ.

Vốn là khuôn mặt tuyệt mỹ, giờ phủ thêm một chút đỏ ửng, liền trở nên càng thêm mị hoặc nhân tâm, Ngụy Quang Hàn liếc mắt nhìn lại liền có chút cảm giác khó có thể cầm giữ.

Thế nhưng hắn thuộc về nội lực âm hàn, lập tức đè xuống tâm tư không nên có của mình.

Không nói đến Vân Khuynh vừa mới lần nữa gọi hắn Quang, chỉ nói đến thân thể hiện tại của y căn bản là không cho phép hắn đem Vân Khuynh dẫn dắt bên người...

Băng không, sao hắn có thể để Vân Khuynh tiếp tục đứng ở bên người những người đó.

Hơi hơi thở dài một tiếng, Ngụy Quang Hàn ôm lấy Vân Khuynh: “Ta đưa ngươi trở lại.”

Vân Khuynh nghiêng đầu nhìn Ngụy Quang Hàn một chút, Ngụy Quang Hàn vừa nói muốn giải thích chuyện hai thanh kiếm kia...

Nhưng hiện tại...

Ngụy Quang Hàn không mở miệng, y cũng không hỏi, hỏi càng nhiều càng dễ xảy ra vấn đề.

Sau khi Ngụy Quang Hàn ôm Vân Khuynh đi qua thác nước, hắn mở miệng nói: “Minh, ngươi còn nhớ ở địa cầu trước đó của chúng ta có đôi song bảo kiếm không, ở chỗ này, Xích Huyết Kiếm và Lưu Huỳnh Kiếm cũng là tồn tại như vậy. Thế nhưng, Xích Huyết Kiếm thích hợp dùng công kích, Lưu Huỳnh Kiếm, càng am hiểu phòng hộ, sau đó nếu Minh có gặp nguy hiểm, cho dù Minh không có võ công Lưu Huỳnh Kiếm cũng sẽ tự động hộ chủ... Mặt khác, trong Lưu Huỳnh Kiếm, có một tuyệt đỉnh kiếm phổ không thua Kình Thiên Kiếm phổ chút nào, sau đó nếu có thời gian, Minh có thể luyện nó, hơn nữa dùng Lưu Huỳnh Kiếm, luyện Lưu Huỳnh Kiếm pháp, tuyệt đối là làm ít công to.”

Nói đến đây Ngụy Quang Hàn dừng lại một chút, rồi mở miệng nói: “Minh có muốn biết nguyên nhân ta và ngươi xuyên qua không???”

Sau đó không đợi Vân Khuynh cự tuyệt hắn liền nói: “Một năm kia... Là vào lúc ta và Minh học đại học năm hai, có một lần ta hôn mê một tháng... Đó là lần đầu tiên ta xuyên qua, đến Tương Ly hai trăm năm trước, xuyên tới trên người một đứa trẻ bị vứt bỏ, là sư phụ thu dưỡng ta. Ta không biết địa cầu và Tương Ly hai nơi này thời gian đổi nhau như thế nào, chỉ biết là một tháng sau trở lại địa cầu, ở Tương Ly quốc ta đã hơn hai mươi tuổi. Sư phụ ta, ở Tương Ly quốc, thậm chí là thế giới này vẫn luôn là nhân vật đứng đầu... Kỳ thực ở trong mắt ta, hắn càng giống quỷ hút máu trên địa cầu chúng ta, hắn thấy chấp niệm muôn trở về của ta quá sâu, nên mới đưa ta trở về... Khi đó, có thể rời xa vinh hoa phú quý ở đây, võ nghệ cao thâm ở đây, tín niệm duy nhất trong lòng ta chính là muôn cùng Minh sinh sống trên cùng một thế giới hô hấp cùng một không khí. Sư phụ nói ta thuộc về thế giới này, một ngày nào đó sẽ trở về... Sau nhiều năm, ta quả nhiên là trở về... Lần kia là bởi vì cầu xin sư phụ cứu người ở hiện đại bị người sai lầm giết chết... Sư phụ cứu người, thế nhưng bởi vì lực lượng không đủ, sư phụ chỉ có thể đem người đưa đến thế giới này, thế nhưng ngay cả chính hắn cũng không biết hắn đưa người đưa đến nơi nào... Khi ta lần thứ ba xuyên qua đến đây, chính là vào lúc ta chết trên địa cầu, ta xuyên qua tới vẫn như cũ là hai trăm năm trước... Minh, ta đã, tìm người hơn hai trăm năm rồi...”

Ngụy Quang Hàn thoáng cái nói thật nhiều, hắn nói đều là gián đoạn, trong đó ẩn giấu rất nhiều chi tiết và chân tướng.

Có rất nhiều chuyện, không cho Lạc Minh biết, chỉ là vì bảo hộ y mà thôi...

Tuy rằng hắn nói đều là sự thực, thế nhưng hắn vì sao lại xuyên qua đến đây???

Sư phụ hắn vì cứu Lạc Minh mà đã trả giá lớn đến mức nào???

Vì sao lần thứ hai hắn xuyên qua đến đây lại không ở lại đây, mà là sau lần thứ ba xuyên qua mới triệt để ở lại???

...

Những điều này, đều bị Ngụy Quang Hàn khéo léo che giấu.

Vân Khuynh nghe xong hẵn nói, cả người ngây dại, y khiếp sợ khi biết mình xuyên qua dĩ nhiên là do Ngụy Quang Hàn.

Y tâm loạn như ma, cũng không nhận thấy những lỗ thủng này, giống như trước đây y chưa bao giờ nhận ra Ngụy Quang Hàn cũng là thương y.

“Ngươi...”

Y rốt cuộc nên làm thế nào???

Thùa nhận mình là Lạc Minh sao???

Nếu là thùa nhận, y sao có thể coi Ngụy Quang Hàn như người lạ được nữa???

Vân Khuynh có chút mờ mịt.

Trời đất mênh mang, vô luận là Lạc Minh, hay là Vân Khuynh, đều là con người nhỏ bé đến chừng nào...

Thế nhưng vì sao, y nhỏ bé như vậy, lại luôn luôn gặp phải vấn đề khó có thể lựa chọn, luôn lựa chọn điều mình không muốn.

Trái tim của y, chỉ có một quả, vặn qua vặn lại, lệch khỏi nơi ban đầu, cũng không thể trở về vị trí cũ được nữa.

Đối mặt với điều y quan tâm, với người y quan tâm, y dĩ nhiên không đủ dũng cảm, không chồ nào sợ hãi đối mặt với bất kỳ người nào.

Vân Khuynh đột nhiên ngẩng đầu, túm lấy quần áo của Ngụy Quang Hàn: “Ta nên làm như thế nào, mới là tốt đây???”

Y chỉ không muốn thương tổn bất kỳ ai...

Vì sao mỗi lần đều hoàn toàn ngược lại!!!

Ngụy Quang Hàn vì sao hiện tại mới nói cho y những điều này, hai người bạn họ, đã để vuột mất, hoàn toàn bỏ lỡ lẫn nhau...

Thế nhưng, vừa nghĩ đến mạng hiện tại của y là do Ngụy Quang Hàn cầu xin mà có, y liền cảm thấy đáy lòng có một tia bi ai...

Dĩ nhiên ngay cả mạng cũng là nợ người khác...

Y có một loại cảm giác hít thở không thông, trời đất bao la, nhưng y lại không có chỗ nào để trốn.

Y có thể bình yên đối mặt với người nào nữa đây???

Sợ là chỉ có đám người qua đường giáp ất bính đinh xa lạ trên đường mà thôi.

Vân Khuynh không có được câu trả lời của Ngụy Quang Hàn, có chút uể oải nhắm mắt lại, trong lòng tư tự vạn chuyễn.

Sau đó vô ý thức, y ngủ.

Lúc tỉnh lại y đã một mình tựa trên một vách núi đá, chung quanh bên tai đều là thanh âm Tân Vô Hạ, Long Liêm, Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh gọi y.

Y có chút mờ mịt nhìn bốn phía, sao chỉ có mình y???

Chỗng lên vách núi, y đứng lên, giương cao giọng nói: “Nhị ca, Long Liêm, ta ở chỗ này.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Một Hồi Trò Cười

Vân Khuynh một mặt giương giọng báo cho biết những người đi tìm y chỗ của y, một mặt ngạc nhiên nhìn xung quanh.

Ngụy Quang Hàn đâu???

Sao chỉ có mình y, chẳng lẽ Ngụy Quang Hàn đã đi rồi???

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh song song thả lỏng thở một hơi, đáy lòng liền có vài tia tâm tình dị dạng.

Cho dù Ngụy Quang Hàn nói một hồi với y như vậy, Ngụy Quang Hàn như trước vẫn không thương y...

Có chút chắc chắn, Vân Khuynh cong môi cười cười, biết đâu y có thể nghĩ như vậy...

Đời trước y cho Ngụy Quang Hàn tình yêu một đời, đời này Ngụy Quang Hàn cho y một đời sinh mệnh.

Giữa bọn họ, xem như là đã thanh toán xong!!!

Không thương thì tốt, không thương là tốt nhất, lúc này y không thể nghe theo nhất chính là ái tình.

Nếu như y và Ngụy Quang Hàn, có thể làm một đôi bạn tốt, vậy mới là tốt nhất.

Âm thanh bên tai càng ngày càng gần, thân thể Vân Khuynh như trước có chút lắc lư, chống lên vách núi, y chậm rãi đi về phía trước.

Không nghĩ tới, xa xa nhìn thấy lại là Tân Vô Hạ, đúng là Tân Vô Hạ tìm được y trước...

Tuy rằng còn cách một khoảng, thế nhưng thấy đối phương, vẫn không thể không chào hỏi.

Vân Khuynh miễn cưỡng kéo lên dáng cười trên khuôn mặt: “Vô Hạ.”

Tân Vô Hạ bỗng nhiên trùng to mắt, kinh hô một tiếng: “Khuynh Khuynh, cẩn thận!!!”

Sau một khắc, Tân Vô Hạ liền xuất hiện trước mặt Vân Khuynh trong nháy mắt, ở phía sau Vân Khuynh, có ba bốn người còn sót lại tin tưởng mình bị trúng độc, trước khi Tân Vô Hạ tới đã đến phía sau Vân Khuynh.

Bọn họ vốn chỉ là muốn bắt lấy Vân Khuynh hút máu của y, nhưng vì Vô Hạ kêu lên mà khiến bọn họ sợ hãi.

Bọn họ bắt đầu hoảng loạn bạo động.

Đều giơ lên dao kiếm trong tay đánh về phía Vân Khuynh, tâm Tân Vô Hạ trong nháy mắt hít thở không thông.

Không kịp nghĩ nhiều hắn liền chạy tới phía sau Vân Khuynh, trong tay lóe ra trường kiếm sắc bén, thoáng cái đã kết thúc sinh mệnh của hai ba người, nhưng như trước vẫn có cá lọt lưới.

Tất cả sự tình phát sinh trong nháy mắt, Tân Vô Hạ sau khi giết chết ba người kia, xoay người đến phía sau Vân Khuynh, dùng thân thể của mình che phía sau lưng Vân Khuynh.

Sau đó lưỡi dao lạnh lẽo màu bạc, song song vào lúc Tân Vô Hạ giết ba người kia lướt qua sau lưng hắn.

Thân thể Tân Vô Hạ hơi cứng đờ, thuận lợi điểm huyệt đạo trên vai mình, xoay người vung kiếm, sinh mệnh cuối cùng cũng bị hắn kết thúc.

Tân Vô Hạ gần như là giết bốn người trong nháy mắt.

Chờ đến khi Vân Khuynh phản ứng lại, nhìn thấy đó là thi thể trên mặt đất.

Vân Khuynh kinh ngạc há hốc miệng: “Này???”

Tân Vô Hạ cũng không giải thích, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra dáng cười, đỡ lấy Vân Khuynh:

“Thân thể của ngươi rất khó chịu đúng không, sao lại cùng Long Liễm đi lên đây???

Chuyện trên núi ta có thể xử lý... Nhưng thật ra ngươi, không có võ công, lên trên đây rất không an toàn.”

Nghe Tân Vô Hạ đề cập đến thân thể y, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh phủ lênh một mảnh đỏ ửng.

Ánh mắt có chút né tránh, y nói sang chuyện khác: “Tình huống thế nào rồi??? Người có bị thương hay không???”

Tân Vô Hạ nghe thấy câu hỏi mang theo quan tâm của Vân Khuynh, trong lòng cực kỳ vui vẻ, hắn đỡ Vân Khuynh đi trước, chậm rãi giải đáp:

“Ta không sao, tình huống trên núi cũng đã ổn định, Khuynh Khuynh không cần lo lắng.

Long Liễm ở ngay cách đó không xa, một hồi ta kêu nàng mang ngươi trở lại nghỉ ngơi, một lúc nữa ta mới có thể trở về.”

Vân Khuynh gật đầu, Tân Vô Hạ không đi cùng y và Long Liễm là tốt nhất, như vậy y có thể thuận lợi rời đi.

Hai người chậm rãi bước đi, thân thể Vân Khuynh không khỏe, thân thể Tân Vô Hạ cũng có chút run run.

Y không thấy sắc mặt Tân Vô Hạ lúc này trắng bệch, ngay cả môi cũng mất màu, trên trán chậm rãi chảy xuống một ít mồ hôi lạnh, trên đường hai người bọn họ đi qua, chảy ra một đường vết máu.

“Tiểu Khuynh!!!”

Không lâu sau, Vân Hoán tìm thấy bọn họ, Vân Hoán một tay lấy ôm Vân Khuynh vào lòng: “Tiểu Khuynh, xin lỗi, ta không biết sư huynh hắn...”

Sau khi được Hiên Viên Bất Kinh giải thích, Vân Hoán đành phải tin tưởng, sư huynh Lạc Diễm của hắn, dĩ nhiên phản bội sự tín nhiệm của hắn, đem Vân Khuynh giao cho những người đó.

Hắn không rõ vì sao lại như vậy, hắn biết Lạc Diễm luôn luôn không đem sinh mệnh để vào mắt, làm việc luôn luôn tùy theo ý mình, thế nhưng...

Tiểu Khuynh là đệ đệ của hắn mà!!!

Là tự tay hắn giao y cho Lạc Diễm, sao Lạc Diễm có thể phản bội sự tín nhiệm của hắn chứ???

Tuy rằng không phải cố ý, nhưng Vân Hoán đem Vân Khuynh đưa cho Lạc Diễm, đối với Vân Khuynh mà nói, cũng là phản bội gián tiếp đúng không...

Lúc này, đáy lòng Vân Hoán tràn ngập hối hận và tự trách.

Vân Khuynh mơ hồ nhớ lại chuyện trước khi ngất đi, nhưng y không rõ, vì sao Lạc Diễm muốn hại y, thế nhưng Vân Khuynh vẫn quyết định trước khi biết rõ nguyên nhân, y phải bảo trì trầm mặc trước.

Tư tự trong lòng trong nháy mắt vòng vo mẩy vòng, Vân Khuynh ôm lại Vân Hoán: “Nhi ca, ngươi nói xin lỗi cái gì, sự việc lộn xộn là do ta không đúng, là ta tạo cho ngươi thêm nhiều phiền phức.”

Hai người vừa ôm nhau không lâu, liền nghe thấy tiếng hét lớn: “Buông tay!!! Vân Hoán, không cho phép ngươi động đến Khuynh Khuynh!!!”

Tần Vô Hạ ở một bên chẳng biết từ bao giờ đã tựa trên vách đá, mặt mày cau lại, trừng mắt Vân Hoán.

Dĩ nhiên ở trước mặt hắn động tay động chân với Vân Khuynh, thực sự là không thể tha thứ!!!

Nếu như không phải thân thể hiện tại của hắn có chút không khỏe, hắn nhất định sẽ cho Vân Hoán đẹp mặt.

Vân Hoán ngẩng đầu nhìn, lúc trông thấy Tần Vô Hạ tay chân liền có chút cứng ngắc.

Hắn lại nghĩ tới tràng cảnh Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh, hai người kia...

Hắn là yêu nhau đúng không???

Yêu nhau, đương nhiên là mong muốn độc chiếm đối phương, cho nên Tần Vô Hạ lúc này, biểu tình nhìn qua có chút vặn vẹo không bình thường.

Sắc mặt hơi thả lỏng, Vân Hoán thả Vân Khuynh.

Chuyển chuyển ánh mắt một chút, Vân Hoán thấy được một đường vết máu, sắc mặt lại khẩn trương: “Sao lại có nhiều máu như vậy, các ngươi bị thương sao???”

Vân Khuynh lắc đầu, ý bảo mình không bị thương, Tân Vô Hạ nâng cổ tay: “Không ai bị thương, chỉ là vừa rồi giết vài người, ô uế kiêm của ta, nên mới nhỏ máu đầy đất như vậy.”

Kỳ thực kiêm của hắn, là kiêm tốt nhất, cho dù giết người cũng là một giọt không dính, lại sao có thể nhỏ máu đầy mặt đất???

Đang lúc mấy người nói chuyện, Hiên Viên Bất Kinh và Long Liêm cũng đã tìm đến.

Mà Lạc Diêm thì đứng nhìn từ rất xa, nhìn nhìn, vẻ mặt hết sức mê man nhìn chăm chăm Hiên Viên Bất Kinh.

Hành vi vừa rồi của Hiên Viên Bất Kinh, khiến hắn không hiểu, cũng không nghĩ ra...

Vân Khuynh đối với Hiên Viên Bất Kinh mà nói, chỉ là một người xa lạ mới quen không phải sao???

Vì sao Hiên Viên Bất Kinh lại nguyện ý đem tất cả đều kéo lên người mình???

Chẳng lẽ là vì Hiên Viên Bất Kinh thân là thần bộ, đây chính là thần bộ sao, chúa tể chính nghĩa???

Thần bộ thực sự đều chính nghĩa như thế sao, nếu thật là vậy hắn thật sự rất ghét chính nghĩa chết tiệt này.

Hiên Viên Bất Kinh như vậy hoàn toàn thoát khỏi bàn tay của hắn, khiến hắn không thể nắm chặt, hắn cho rằng mấy ngày này ở chung, đã khiến cho hắn đủ hiểu Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng, sự thực lại không như vậy.

Phản ứng vừa rồi của Hiên Viên Bất Kinh cũng rất nhạy bén, để Vân Hoán đi tùy tiện chuẩn bị một ít nước canh nói là giải được, nếu không

Hiên Viên Bất Kinh nhất định sẽ bị những người đó phân thây.

Hôm nay, cho dù những người đó hiện tại đều đã an tâm, thế nhưng, bọn họ cũng đã nhớ kỹ lời nói của Hiên Viên Bất Kinh, cho rằng máu thịt của Hiên Viên Bất Kinh có thể giải bách độc.

Không được!!!

Hắn phải đi giết những người đó diệt khẩu!!!

Chết tiệt...

Lạc Diễm càng nghĩ tâm tình càng ác liệt, ánh mắt âm u nhìn Vân Khuynh không bị thương tổn mảy may, lại đem đường nhìn phúc tạp dời về phía Hiên Viên Bất Kinh, nhíu mày một chút, liền thả người rời đi.

“Công tử, ngươi không sao chứ???

Xin lỗi công tử, ta rõ ràng đã đáp ứng phu nhân chỉ nghe theo lời của ngươi, nhưng lại bỏ mặc ngươi đi tìm tam công tử...”

Long Liêm vừa nghe đến chuyện vừa rồi cũng nghĩ mà sơ, vạn phần áy náy, nếu như nàng ở đó, tình huống hắn sẽ tốt hơn.

Cũng may Vân Khuynh không bị một tia thương tổn, bằng không nàng dù có chết cũng không đền đủ tội!!!

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không sao, đều đã qua đi. Hiện tại chúng ta đã an toàn...

Nếu chuyện Xích Huyết Kiếm đã giải quyết, như vậy chúng ta trở về đi!!!”

“Di di, công tử ngươi sao biết chuyện Xích Huyết Kiếm đã giải quyết???

Nói cái gì tuyệt thế hảo kiêm, căn bản toàn là nói nhảm.”

Nói đến thanh kiếm kia, Long Liêm liền nhịn không được oán giận.

Thủy Mộng Lan và người của Tương Ly quốc uống máu ăn thề liên thủ, sau khi lên núi Vô Danh, liền hạ được mê huyền thần chí với mọi người.

Nhưng thứ kia đối với những người ý chí kiên định như Tân Vô Hạ và ảnh vệ ‘Phong’ tổ của hắn mà nói, cũng chẳng tính là cái gì.

Cho nên để không đánh rắn động cỏ, Tân Vô Hạ và ‘Phong’ tổ một đường theo đuôi phía sau mấy người Thủy Mộng Lan.

Theo những người đó, bọn họ rốt cục vào trong một sơn động, phát hiện một thanh bảo kiếm toàn thân đen huyền.

Sau khi phát hiện ra thanh kiếm kia, bọn họ hầu như đều cho rằng đó là Xích Huyết Kiếm.

Tân Vô Hạ mấy người còn chưa hiện thân, nhân tính tham lam và ích kỷ, khiến cho Phù Vân sơn trang và Sáp Huyết Minh bắt đầu đấu tranh nội bộ.

Thủy Mộng Lan thừa dịp mọi người không chú ý, lấy đến thanh bảo kiếm kia.

Lúc hắn cầm thanh kiếm kia ngửa mặt lên trời cười to, bàn tay cầm kiếm của hắn bắt đầu thối rữa, biến thành từng khúc xương trắng.

Sau đó thối rữa lan tới toàn bộ cánh tay, đầu, toàn bộ nửa người trên và nửa người dưới...

Trong thời gian ngắn, cả người Thủy Mộng Lan biến thành bộ xương kinh khủng lại xấu xí.

Hiển nhiên, trên thanh kiếm kia dường như được quét lên một loại kịch độc lợi hại nào đó.

Lúc đó mọi người cũng đã có chút cỗ ky thanh kiếm kia, nhưng mà bọn hắn vẫn như cũ muốn có được nó...

Cho dù bọn hắn biết thanh kiếm kia rất nguy hiểm.

Thế nhưng thanh kiếm kia, toàn thân trên dưới tràn ngập quái dị, sau khi bắn toé huyết dịch, dĩ nhiên hóa thành bụi bậm biến mất vô tung vô ảnh.

Trong nháy mắt, ‘Tuyệt thế hảo kiếm’ khiến cho võ lâm nhân sĩ nổi lên lòng tham, kẻ khác theo đuổi, dĩ nhiên biến mất không chút vết tích.

Đây là một hồi trò cười.

Nhưng mà trò cười còn chưa kết thúc...

Phù Vân sơn trang bởi vì báo thù cho Thủy Mộng Lan mà gắt gao dây dưa với Sáp Huyết Minh, nhân mã hai bên, lập tức biến thành kẻ thù huyết hải thâm cừu.

Thẳng đến lúc này Tân Vô Hạ mới kêu ‘Phong tổ’ ra tay ngăn cản, mà trong phút chốc hắn xuất động đột nhiên lại rất lo lắng cho Vân Khuynh.

Lúc Long Liêm báo cho biết Vân Khuynh cũng đến núi Vô Danh, Tân Vô Hạ vẫn rất lo lắng cho Vân Khuynh.

Nghĩ đến ảnh vệ Phong tổ hoàn toàn có thể đối phó với Phù Vân sơn trang và Sáp Huyết Minh, Tân Vô Hạ liền cùng Long Liêm trở lại tìm Vân Khuynh.

Thẳng đến khi Tân Vô Hạ tìm được Vân Khuynh.

Cuối cùng, vào lúc thế nhân cho rằng tuyệt thế hảo kiêm hiện thế là một trò cười, lại không biết Xích Huyết Kiếm và Lưu Huỳnh Kiếm chân chính đã sớm bị Ngụy Quang Hàn và Vân Khuynh chiếm được.

...

Nhin sắc trời, Tân Vô Hạ tựa trên vách núi nói: “Long Liêm, ngươi mang Khuynh Khuynh trở lại trước, sau khi hoàn thành chuyện Phong tố bên kia ta sẽ trở lại.”

Nói xong hắn lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán.

Vân Hoán lập tức mở miệng: “Ta là nhị ca của tiểu Khuynh, ta sẽ cùng Long cô nương đưa tiểu Khuynh trở về.”

Lời Vân Hoán nói khiến Tân Vô Hạ căng thẳng.

Theo như hắn biết người Vân gia đối xử với Vân Khuynh không phải quá tốt, hơn nữa ấn tượng lần trước Vân Thủ cho hắn tương đương tệ hại, cho nên hắn rất ghét người Vân gia trừ Vân Khuynh...

Lúc Tân Vô Hạ còn đang suy nghĩ, Hiên Viên Bất Kinh cũng đã mở miệng: “Ta cũng đi cùng.”

Vì vậy trong nháy mắt mấy người tản ra, chỉ còn Tân Vô Hạ một người ở lại tại chỗ.

Thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng mọi người, Tân Vô Hạ mới xoa vai ngửa mặt rên rỉ một tiếng.

Hắn chõng lên vách núi, thẳng đứng dậy, nơi vách núi hắn dựa vào, từ lâu đã là một mảnh đở sẫm.

Tay hắn sờ đến phía sau, cũng là một mảnh ướt đẫm và đỏ tươi.

“Chết tiệt!!!”

Khuôn mặt tái nhợt của Tân Vô Hẹp hung hăng vặn vẹo, mở miệng chửi một câu.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Dạy Người Đánh Cá

Ngày hôm nay Vân Khuynh vẫn có một loại ảo giác, y dường như trở thành một con ma bệnh, cần có người khác đỡ mới đi được, một đường trở về đều là Vân Hoán đỡ y.

Tới cửa Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh tự nhiên sẽ không tiến vào nữa.

Y ra hiệu cho Vân Hoán buông tay nâng y: “Nhị ca, Hiên Viên công tử, ta muốn rời khỏi Tích Châu, chúng ta từ đây tạm biệt đi.”

Vân Hoán kinh ngạc nhíu mày: “Gấp như thế??? Tiểu Khuynh có chuyện quan trọng sao???”

Hỏi xong, không chờ Vân Khuynh trả lời liền nói: “Thân thể của tiểu Khuynh nhìn qua thật không tốt, nhị ca rất lo lắng, hơn nữa tiểu Khuynh và nhị ca nhiều ngày không gặp, từ đây chia tay trong lòng nhị ca rất không muốn... Cho nên, nhị ca và tiểu Khuynh cùng đi có được hay không???”

“Ách...”

Vân Khuynh nhíu nhíu mày, kỳ thực y rất muốn cự tuyệt...

Tuy rằng y cũng không muốn chia tay với Vân Hoán, thế nhưng y hắn hiện tại trong lòng rất loạn, y muốn được yên lặng, yên lặng suy nghĩ một chút.

Thế nhưng luôn luôn không tìm được cơ hội, hiện tại nếu là đáp ứng Vân Hoán, như vậy, chuyện của y, còn có thể giấu được bao lâu???

Vân Hoán nhìn ra Vân Khuynh bối rối, nhưng hắn không có thu hồi ý muốn của mình, chỉ là chờ Vân Khuynh trả lời.

Vân Khuynh vẻ mặt giãy dụa, bàn tay trong ống tay áo, không tự chủ được túm lấy bên trong ống tay.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn hai người, mở miệng nói: “Ta muốn trở lại kinh thành, quê nhà của Vân Hoán và Vân Khuynh cũng ở kinh thành đúng không, hay là chúng ta có thể cùng đi về nhà.”

Về nhà...

Vân Khuynh nhíu mày càng chặt, Vân gia, căn bản không có thứ y lưu luyến...

A, không!!!

Còn có một người, còn có một người y nhớ mong, y gả đến Tân gia đã hơn một năm không gặp nàng, dưới đáy lòng y vẫn luôn lo lắng cho nàng...

Hồng Châu xinh đẹp đáng yêu, từ nhỏ lớn lên cùng y, sau khi nương y qua đời liền càng càng giống như tỷ tỷ chăm sóc y.

Khi đó phải gả đến Tân gia, tiếc nuối duy nhất của y chính là không thể mang theo Hồng Châu, hôm nay có Long Khiêm và Long Liêm, bọn họ hắn là có thể giúp y mang Hồng Châu về???

Thế nhưng, y không muốn đi cùng Vân Hoán và Hiên Viên Bất Kinh, nếu chỉ vì Hồng Châu, y hoàn toàn có thể tự mình đi cùng Long Khiêm và Long Liêm đến kinh thành...

Bất tri bất giác, Vân Khuynh cũng thật sự muốn đi kinh thành.

Lúc này, độ nhạy cảm thuộc về thần bộ của Hiên Viên Bất Kinh lập tức phát huy tác dụng: “Vân tiểu công tử trước đó vài ngày dịch dung đổi tên,

là vì trốn ai đó đúng không...”

Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Bất Kinh không có mở miệng.

Hiên Viên Bất Kinh nói tiếp:

“Tên gia hỏa Lạc Diễm kia ở trên núi tiết lộ tin tức máu của ngươi có thể giải bách độc, ngày sau dù ngươi không chọc phiền phức, phiền phức cũng sẽ tự tìm tới ngươi...

Đi cùng ta và Vân Hoán, luôn luôn tương đối an toàn...

Hơn nữa ta là một trong tam đại thần bộ của tứ đại quốc gia, nếu ta muốn trốn người nào, liền nhất định có thể trốn được...”

Hiên Viên Bất Kinh muốn Vân Khuynh đi cùng hắn, là có nguyên nhân.

Thứ nhất là từ sự kiện trên núi Vô Danh kia không khó nhìn ra Lạc Diễm có địch ý rất sâu với Vân Khuynh, Lạc Diễm muốn giết Vân Khuynh, nhưng hắn lại không muốn Lạc Diễm thương tổn Vân Khuynh.

Vân Khuynh là người Huỳnh Quang, cũng là con dân của Hiên Viên hoàng thất, hắn không cho phép Lạc Diễm thương tổn Vân Khuynh.

Thứ hai là Hiên Viên Bất Kinh có chấp niệm và khát vọng của mình.

Khuôn mặt của Vân Khuynh, cùng với khuôn mặt của hắn, có đôi chút chỗ tương tự.

Hiện tại hắn có chút hối hận năm xưa xung động rời khỏi hoàng cung, hắn muốn đi về hỏi để vương Huỳnh Quang một câu, hỏi phụ hoàng hắn.

Năm xưa, mẫu thân của hắn, có thật là thực sự đã chết, hài tử trong bụng mẫu thân hắn, có thật cũng thực sự đã chết hay không...

Tuy rằng tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị vạn tiễn xuyên tâm... Thế nhưng...

Thế nhưng... Khi đó hắn còn nhỏ, khó tránh khỏi xảy ra sai sót...

Ngày hôm nay vài chục năm sau, lúc nhìn thấy khuôn mặt Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh đột nhiên nghĩ, người nọ biết đâu không phải là kẻ tàn nhẫn như hắn thấy.

Biết đâu, hai người hắn cho rằng là quan trọng nhất...

Là mẫu thân và đệ đệ của hắn, bọn họ còn sống.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, cũng là hy vọng của Hiên Viên Bất Kinh.

Mặc dù ở sâu trong nội tâm của Hiên Viên Bất Kinh, hắn không tin suy đoán của mình, thế nhưng, cho dù như vậy, hắn cũng nhịn không được, không tự chủ được coi Vân Khuynh như đệ đệ của mình...

Cứ như vậy, hắn lại càng không cho phép Lạc Diễm thương tổn Vân Khuynh.

Long Liêm nghe thấy câu kia của Hiên Viên Bất Kinh, chỉ cần muôn trốn người nào người đó nhất định không tìm được, đôi mắt đẹp sáng sủa của nàng lòe lòe phát quang.

Đối với năng lực của Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, Long Liêm vẫn rất tin tưởng.

Vừa lúc hiện tại Vân Khuynh đang trốn người Tần gia, nàng trốn Hoa Ly Phi, nếu như có thể đi cùng Hiên Viên Bất Kinh, để Hiên Viên Bất Kinh giúp bọn hắn che giấu hành tung, vậy không còn gì tốt hơn.

Hiện tại Long Liêm xem Hiên Viên Bất Kinh, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đồng dạng là một trong tam đại thần bộ, vì sao Hoa Ly Phi khiến người ta ghét đến như vậy, mà Hiên Viên Bất Kinh nhưng lại đáng yêu thế chứ???

“Công tử.”

Long Liêm cũng thêm vào đội ngũ thuyết phục: “Nếu như công tử không có mục tiêu... Hoặc là có ý đi đến kinh thành, đi cùng Hiên Viên công tử, đích thật là một sự lựa chọn không tệ.”

Vân Khuynh như trước có chút chần chờ: “Nhưng, ta không muốn...”

Không muốn nhiều người đi cùng...

“Chẳng lẽ...”

Lúc này Hiên Viên Bất Kinh đột nhiên mở miệng, trên khuôn mặt tuấn mĩ mang theo vẻ bi thương: “Chẳng lẽ Vân tiểu công tử là bởi vì chuyện của Lạc, nên mới tâm tồn khúc mắc với ta và Vân Hoán, cho nên không muốn lui tới với chúng ta???”

“Không!!!”

Vân Khuynh gấp đến mức trên đầu đổ mồ hôi:

“Ta không có ý đó... Ta là...

Ai... Cũng được, ta cũng cần đi kinh thành đón một vị cố nhân, cùng nhau, liền cùng nhau đi!!!

Thế nhưng, nhị ca, Hiên Viên công tử, ta đích thật là đang trốn người, trốn Tần Vô Hạ, người Tần gia, nếu như thuận tiện, thỉnh giúp ta che giấu hành tung.”

Vân Hoán nghe xong trong lòng kinh ngạc, hôm trước Vân Khuynh không phải là cá nước thân mật với Tần Vô Hạ sao, tại sao lúc này lại muốn trốn hắn???

Hay là, từ đầu đến cuối chính hắn đã hiểu lầm cái gì???

Việc này, quả nhiên là không đơn giản, xem ra hắn phải tìm một cơ hội, hỏi một câu với Vân Khuynh.

Hiên Viên Bất Kinh còn lại là vẻ mặt quả thế:

“Ta đã biết, nhất định sẽ giúp tiểu Khuynh tránh thoát Tần gia.

Tiểu Khuynh, sau đó ta cũng gọi ngươi tiểu Khuynh như Vân Hoán được không, ngươi cũng không cần luôn luôn Hiên Viên công tử Hiên Viên công tử, gọi Bất Kinh là được.”

Vân Khuynh gật đầu.

Vô luận là thân phận đại hoàng tử Huỳnh Quang, hay là thân phận một trong tam đại thần bộ của tứ đại quốc gia, đều khiến Hiên Viên Bất Kinh hiểu rõ Tần gia là như thế nào, một cái Tần gia có thân phận gì.

“Như vậy, chúng ta mau mau đi thôi, ta nghĩ Tần Vô Hạ sau khi xuống núi sẽ lập tức đi tìm tiểu Khuynh, nếu là bị phát hiện, muốn đi sẽ có chút khó khăn.”

Đoàn người lập tức gật đầu.

Vân Khuynh nhìn về phía Long Liêm nói: “Long Khiêm đâu???”

Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán nghe vậy giật mình, bọn họ cho rằng Long Khiêm là cái tên Vân Khuynh thuận miệng bịa ra, không ngờ lại có người tên Long Khiêm thật.

“Công tử yên tâm, ảnh vệ chúng ta có phương pháp liên hệ của mình, Long Khiêm sẽ bắt kịp chúng ta.”

“Vậy là tốt rồi... Thế nhưng trước khi đi, chúng ta có nên đi xem giảo đồng gấp một lần ở trên đường lần trước không...”

Từ khi Long Liêm nói chuyện hài tử kia cho Vân Khuynh, Vân Khuynh vẫn luôn suy nghĩ, cho người con cá không bằng dại người đánh cá, y muốn triệt để giúp đỡ bọn họ từ căn bản.

Long Liêm gật đầu: “Vâng, chư vị thỉnh đi theo ta.”

Lúc Vân Khuynh, Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh và Long Liêm đi tới địa phương bẩn thỉu lộn xộn kia, bệnh của tỷ tỷ hài tử kia đã tốt lên.

Vân Khuynh phát hiện hài tử kia và tỷ tỷ của hắn, là khất cái duy nhất không bẩn ở nơi đây.

Hài tử kia tên là tiểu Thích, tỷ tỷ của hắn kêu tiểu Khả.

Tiểu Khả nói cho Vân Khuynh, nói nàng và tiểu Thích vốn là công tử tiểu thư quản gia, sau bởi vì các trưởng bối phạm vào tội bị tru tam tộc, chỉ có hai người bọn họ là trốn được.

Hai người hài tử sau khi trốn ra không nơi nương tựa, chỉ có thể đi làm khất cái.

Vân Khuynh vòng quanh ở chỗ này một lúc lâu, tỉ mỉ hỏi tiểu Khả, biết tiểu Khả có tay nghề thêu thùa cao siêu, hiện tại trong tổ khất cái này, nàng chính là dùng tay nghề của mình kiếm một chút bạc chia cho mọi người mua đồ ăn.

Cũng chính là vì nguyên nhân này, khất cái ở đây chưa bao giờ ức hiếp tỷ đệ bọn họ.

Đã có tay nghề thành thạo, liền có thể nuôi sống chính mình, hơn nữa tiểu Thích và tiểu Khả đều là người biết chữ, làm việc này càng là làm ít công to.

Vân Khuynh kêu Long Liêm cho tiểu Khả tiểu Thích một ít ngân lượng, nói cho bọn hắn một ít lý niêm của hiện đại, cỗ vũ bọn họ mở một hương phường, tuyển thêm một ít nữ tử nhà nghèo biết thêu thùa, làm buôn bán nhỏ.

Tiểu Khả tiểu Thích vừa mừng vừa sợ, tự nhiên là cảm tạ vạn phần.

Lúc Vân Khuynh mấy người rời đi, gặp một nam tử tuấn tú nho nhã, là một người thư sinh thi rớt, thích tiểu Khả, tuy rằng trong nhà cũng rất nghèo, thế nhưng hắn vẫn kiên trì chăm sóc tiếp tế cho tiểu Khả và tiểu Thích.

Rất nhiều tên khắt cái vào lúc Vân Khuynh giúp đỡ tiểu Khả tiểu Thích, đều là vừa đố kị vừa ước ao nhìn hai người hài tử, cuối cùng lại khát vọng nhìn Vân Khuynh, mong muốn Vân Khuynh cũng có thể tìm cho họ một con đường sống.

Vừa nhìn thấy cái thư sinh kia, Vân Khuynh dừng lại bước bộ.

Đột nhiên quay đầu hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Huỳnh Quang liệu có một bang phái, tên Cái Bang hay không???”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu: “Không có... Đó là môn phái nào vậy, cái tên thật kỳ quái.”

Vân Khuynh vỗ tay cười khẽ, lập tức vẫy gọi mấy hài tử, cùng với thư sinh kia.

Xưa nay trà lâu tửu quán và đầu đường hẻm nhỏ, đều là nơi khởi đầu của tin tức, ở trên địa cầu, Cái Bang, là một trong những quần thể có tin tức

linh thông nhất.

Nếu như phối hợp với những hài tử này, để bọn họ mỗi ngày nghe chuyện rồi đến nói cho thư sinh kia, để hấn chỉnh lý in ấn, liệu có thể chế tác thành báo chí cổ đại hay không?

Đương nhiên, chỉ nhờ vào đám khất cái là không đủ, nhưng vào lúc đầu như vậy cũng ổn, chờ sau đó có thực lực, có thể thâm nhập vào các lĩnh vực khác nhau...

Như vậy, lĩnh vực này một ngày nối đường ray với Bách Hiểu Lâu của Tân gia, sẽ là một cơ hội buôn bán không nhỏ trong tứ quốc...

Vì vậy, Vân Khuynh chuẩn bị rời đi lại ở lại giảng giải cho đám khất cái và thư sinh kia về chế tác báo chí, trang báo thông thường, công dụng vân vân, nói một thời gian dài mới kết thúc.

Vào lúc này, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán Long Liêm mấy người cũng nghe đến hứng thú, tăm tắp lấy làm kỳ.

Loại ý nghĩ này của Vân Khuynh, hầu như không người nghĩ tới, nhưng hôm nay Vân Khuynh nhắc tới, mọi người phát hiện sự tồn tại của cái gọi là báo chí này dĩ nhiên cũng rất cần thiết.

Cuối cùng, sau khi lưu lại cho những người đó đầy đủ ngân lượng, Vân Khuynh mấy người rốt cục rời đi.

Trước khi đi Vân Khuynh từng nói với tiểu Khả tiểu Thích và thư sinh kia, nếu như ngày sau bọn họ làm mấy thứ này rất tốt, vậy hãy giúp đỡ khất cái của địa phương khác, để bọn họ có thể noi theo phương pháp này.

Vì vậy, rất nhiều năm sau, trong tứ đại quốc gia, một quần thể đoàn kết duy nhất, tên là quần thể Cái Bang, cứ như vậy chẳng biết tại sao lại hình thành.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Đến Kinh Thành

Đối với kinh thành, Vân Khuynh là vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi vì y ở kinh thành vài chục năm, xa lạ là bởi vì, ở kinh thành trong vài chục năm, y cho tới bây giờ chưa từng thực sự có cơ hội đi xem kinh thành phồn hoa.

Hiên Viên Bất Kinh không có nuốt lời, giống như lúc trước nói với Vân Khuynh, giúp Vân Khuynh che giấu thân phận, đoàn người ở trên đường trở lại kinh thành lại bắt đầu cài trang...

Hiên Viên Bất Kinh giả làm thiếu gia nhà nào đó, Long Liêm giả làm phu nhân, Vân Hoán và Vân Khuynh, liền biến thành thị vệ và tiểu tư.

Kinh thành vốn là ở phía nam, cũng tương đối gần với Tích Châu, không dùng bao nhiêu thời gian mấy người liền tới kinh thành.

Vân Hoán không thích Vân gia, biết Vân Khuynh cũng không thích Vân gia, tự nhiên sẽ không yêu cầu Vân Khuynh quay về Vân gia, bởi vậy bọn họ liền dừng chân ở một khách sạn bình dân.

Trên đường đi đến kinh thành, Hiên Viên Bất Kinh xem Vân Khuynh càng xem càng thuận mắt, cuối cùng thăng đem Vân Khuynh trở thành thân đệ đệ năm xưa chết non của mình.

Trong thánh chỉ Huỳnh Quang hoàng đế đưa đến trong tay Hiên Viên Bất Kinh nhắc tới Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, hơn nữa Hiên Viên Bất Kinh rất muốn hỏi một câu chân tướng của sự tình năm xưa, bởi vậy hắn khẩn cấp muốn quay về hoàng cung.

Đây là lần duy nhất trong vài chục năm, sau khi hắn rời khỏi hoàng cung bức thiết muốn trở lại như vậy.

Vì vậy sau khi sắp xếp thỏa đáng cho Vân Hoán và Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh liền cáo từ hai người, hẹn nhau ba ngày sau gặp lại.

Một thân phổ thông y bào màu lam, sợi tóc vẫn chưa hoàn toàn buộc lên, thả một nửa rối tung trên vai, thấy thế nào cũng giống như một tay ăn chơi dáng vẻ hào sảng tiêu sái giang hồ, tuy rằng Hiên Viên Bất Kinh có tướng mạo không tầm thường, nhưng vẫn bị ngăn ở ngoài cửa cung.

Hiên Viên Bất Kinh tìm kiếm trên người một hồi, mới bỗng nhiên nhớ tới, hắn từ lâu đã đem ngọc bội tượng trưng thân phận của mình đưa cho Sở Tiểu Ca.

Khi đó hắn đã nghĩ cả đời cũng sẽ không quay về hoàng cung, cho nên vào lúc Sở Tiểu Ca nói thích ngọc bội kia, hắn liền không chút do dự đem ngọc bội tặng người.

Hiên Viên Bất Kinh có chút đau đầu, hắn ở bên ngoài, tự do đã quen, không muốn trở lại trong cung, thực sự là nhiều quy củ, dĩ nhiên ngay cả cửa cung cũng không vào được.

Hắn đỡ trán nói với thị vệ canh giữ cửa cung: “Phiền phức hỗ trợ truyền lời cho hoàng đế bệ hạ, nói Hiên Viên Bất Kinh đã trở về.”

Người nọ nghe tên Hiên Viên Bất Kinh liền kinh ngạc, đại hoàng tử này năm xưa ở trong hoàng cung phi thường được sủng ái, mọi người đều biết.

Thế nhưng trên người Hiên Viên Bất Kinh không có gì đó đại biểu thân phận, thị vệ cũng không tin người trước mắt sẽ là đại hoàng tử năm xưa, trong lúc nhất thời, lại có vài phần chần chờ.

Hiên Viên Bất Kinh tất nhiên là hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, lập tức không dự định dây dưa thêm nữa, xoay người muốn rời đi, trong lòng cũng đã nghĩ đến ban đêm bái phỏng hoàng cung đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế.

Hắn vừa quay người liền phát hiện phía sau có một người một thân đen huyền liên kim tuyến đang liên tục đánh giá hắn.

Hiên Viên Bất Kinh cũng quan sát đối phương, sau một khắc liền sáng tỏ thân phận đối phương.

Hắn hành lễ nói: “Tiểu hoàng thúc.”

Đối diện với người này anh tuấn bất phàm, tuổi tác không lớn, tiến cung không cần mặc triều phục, thân mang khí phách lại có sắc bén khó có thể che giấu, chắc hắn người này chính là tiểu hoàng thúc năm giữ binh quyền lại có danh xưng nghiệp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên!!!

“Bất Kinh???”

Hiên Viên Liệt Thiên đánh giá chất nhi tuổi tác cũng gần bằng hắn này, nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của hắn cùng với khí chất càng lúc càng thành thục nội liêm mà thoả mãn gật đầu: “Hoàng huynh một mực nhớ ngươi, trở về thì tốt, trở về thì tốt.”

Không hổ là hài tử hoàng huynh hắn vẫn luôn nhớ mong, đích thật là tuấn tú lịch sự phong lưu phóng khoáng, mặt mày hạo nhiên chính khí, tu vi tự thân cũng không tầm thường, tính tình nếu tốt, hắn cũng sẽ chi trì hài tử này kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hiên Viên Liệt Thiên cảm thán xong liền mang theo Hiên Viên Bất Kinh đi vào hoàng cung.

Hiên Viên Bất Kinh hôm nay một thân bõ y, rất không thích hợp gặp mặt hoàng đế, thế nhưng chính hắn cũng không có ý muốn đổi trang phục, Hiên

Viên Liệt Thiên cũng không thèm để ý, trực tiếp mang theo hắn đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế.

Sau khi Hiên Viên Bất Kinh vừa tiến cung cùng với Hiên Viên Liệt Thiên, trong cung liền truyền ra tin tức đại hoàng tử hồi cung.

Trong lúc nhất thời, tâm tư các vị hoàng tử trong cung, phức tạp hàng vạn hàng nghìn.

Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, các vị hoàng tử thèm muốn ngôi vị đều đang tới tấp mua chuộc bá quan, hoàng tử Hiên Viên Bất Kinh năm xưa được sủng ái vạn phần lại vào thời gian mãn cảm này quay về hoàng cung, cực kỳ giống vì ngôi vị hoàng đế mà đặc biệt trở về.

Trong lúc nhất thời, một vài người có tâm, bắt đầu hoảng loạn, thuận tiện đem vị đại hoàng tử này trở thành tảng đá lớn thứ hai cùng với thái tử.

Song song lúc Hiên Viên Bất Kinh quay về hoàng cung, Vân Khuynh nói với Vân Hoán và Long Liêm về chuyện của Hồng Châu.

“Ta không muốn vào cửa Vân gia nhưng Long Liêm có thể trực tiếp đem Hồng Châu mang đi.

Từ rất lâu trước đây Hồng Châu đã không muốn ở lại Vân gia... Nếu như Long Liêm nói là nhận lệnh của ta tới tìm nàng, nàng nhất định sẽ xuất hiện.”

Vân Khuynh chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

Y cho rằng Hồng Châu chỉ là một nha đầu không được quan tâm, thực sự cũng không có bao nhiêu người để ý.

Nhưng Vân Hoán nói, lại khiến y cho chút mộng:

“Nha đầu Hồng Châu kia, trước kia ta trở về cũng từng đi tìm nàng...

Là vì hỏi chuyện của tiểu Khuynh ngươi, ban đầu vẫn không tìm được, sau lại mới biết nàng đã bị đưa vào trong cung ở bên cô cô.

Ta vẫn muốn mang nàng ra cung, nhưng cô cô lại không đồng ý...

Lẽ nào trung gian này, có vấn đề gì đó chăng???"

Vân Khuynh cong môi cười nhạt, may là Vân gia chỉ đem Hồng Châu đưa đến hoàng cung để Vân quý phi giam cầm, cũng không có giết người diệt khẩu, bằng không, y nhất định sẽ không buông tha cho Vân gia.

Trung gian này có chuyện hay không, đương nhiên là có.

Người biết Vân Khuynh thay thế Vân Thủ gả đến Tân gia, chỉ có Vân vương gia, Vân Thủ, cùng với mẫu thân Vân Thủ và Hồng Châu.

Vân vương gia đoàn người tự nhiên sẽ không đem bí mật này nói cho người khác, bọn họ duy nhất sợ chính là không bịt được miệng của Hồng Châu.

Vốn chỉ là việc gả thay, bị người biết cũng không có gì.

Thế nhưng, nếu để người bên ngoài biết Vân Thủ tương lai sẽ làm thái tử phi, từng là vị hôn thê của người khác, Vân gia chắc chắn sẽ phạm vào tội khi quân.

Tội khi quân, nếu nói nghiêm trọng, sẽ bị tru cả nhà.

“Ý của nhị ca là, Hồng Châu đang ở hoàng cung?”

Đáy mắt màu mực của Vân Khuynh mang theo vài phần lạnh lẽo, mong muốn Hồng Châu hoàn hảo vô khuyết.

Y không hy vọng người y quan tâm phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Vân Hoán gật đầu: “Chờ ngày mai ta quay về Vân Phủ xong sẽ đi hoàng cung một chuyến, tận lực đem Hồng Châu mang ra.”

Vân Khuynh nhưng lắc đầu nói: “Khi đó đều đã cự tuyệt, hiện tại sao có thể đồng ý, chúng ta nghĩ biện pháp khác đi... Trời không tuyệt đường người, luôn luôn sẽ có biện pháp.”

Vân Hoán nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đã bỏ đi dịch dung của Vân Khuynh, có vài phần xuất thần, một lúc lâu sau mới nói:

“Tiểu Khuynh, hiện tại đã ổn định, ngươi có thể nói cho nhị ca, những năm gần đây, ngươi rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì không???

Vì sao ngươi lại nam phẫn nữ trang, vì sao ngươi thân là nam tử lại thành thê tử của người khác, vì sao ngươi muốn trốn... Phu gia (nhà chồng) của ngươi, Hồng Châu lại vì sao bị cô cô kiêng dè như vậy???”

Vân Hoán liên tiếp hỏi khiến đầu Vân Khuynh mơ hồ đau nhức, y chỉ biết Vân Hoán nhất định sẽ hỏi, những chuyện này dù sao cũng không giấu được lâu.

Thế nhưng Vân Khuynh cũng không có ý muốn tận lực giấu diếm Vân Hoán, chỉ là cho rằng Vân Hoán biết đến càng nhiều sẽ càng phiền phức mà thôi.

Nếu hiện tại Vân Hoán đã hỏi ra miệng, Vân Khuynh tự nhiên sẽ không cự tuyệt trả lời vấn đề của hắn.

Vân Khuynh đuổi đi Long Liêm rồi hít sâu một hơi nói với Vân Hoán: “Nhị ca còn nhớ Vân Thủ từng có hôn nhân với Tân gia nhiều năm trước bị tru cùu tộc không???”

Vân Hoán là biết, thế nhưng hắn không hiểu Vân Khuynh vì sao phải hỏi cái này, nhưng thoáng suy nghĩ một chút, hắn liền nghĩ tới ‘Phu gia’ của

Vân Khuynh là họ Tần.

Cứ như vậy khuôn mặt Vân Hoán liền trầm xuống.

“Vân vương gia và đại nương không biết ta là nam nhân thân, chỉ nghĩ ta là một nữ hài, muốn ta thay Vân Thủ gả đến Tân gia...

Khi đó, ở Vân gia quá phiền, thật sự là muốn rời đi, ta liền đáp ứng, thay Vân Thủ gả cho Tân gia nhị công tử.

Nguyên nhân ta nam phẫn nữ trang, có lẽ là vì nương muốn bảo hộ ta...

Thế nhưng nhị ca, tuy rằng Vân gia đối với ta không phải quá tốt, lại để ta gả thay, nhưng những năm gần đây, ta kỳ thực sống cũng rất tốt...”

“Tiểu Khuynh...”

Vân Khuynh lời còn chưa dứt đã bị Vân Hoán ôm vào trong lòng.

“Xin lỗi, là nhị ca không bảo vệ tốt người... Khiến người bị khổ...”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, kỳ thực ta có được cũng rất nhiều... Ta thực sự rất tốt...”

Vân Hoán bỗng nhiên đưa tay đặt lên vai Vân Khuynh, kéo Vân Khuynh ra:

“Tốt ư? Làm một người nam tử lại bị buộc thay một nữ nhân gả cho một nam nhân khác mà là tốt sao???

Người Tân gia, cũng nhất định không phải là người tốt, bằng không tiểu Khuynh thế nào lại muốn tránh thoát người Tân gia???

Tiểu Khuynh, mấy năm nay, vào lúc ta không biết, người rõ cuộc chịu đựng bao nhiêu đau khổ???”

Phản ứng kích động và cường liệt của Vân Hoán khiến Vân Khuynh ngẩn ngơ: “Nhị ca, không phải như ngươi nghĩ đâu... Người Tần gia, đối ta đều tốt... Ta...”

Vân Hoán lại ngắt lời y:

“Tiểu Khuynh, nhị ca biết ngươi không muốn nhắc tới chuyện thương tâm này, nhị ca cũng không hỏi ngươi nữa, nhị ca biết ngươi nhất định đã chịu khổ rất nhiều...”

Thế nhưng không sao, hiện tại nhị ca tuy rằng không trở về Vân gia, không kế thừa vương vị của Vân gia, thế nhưng nhị ca hiện tại cũng vẫn có năng lực bảo vệ tốt tiểu Khuynh.

Sau đó nhị ca sẽ vẫn đi theo bên người tiểu Khuynh bảo hộ tiểu Khuynh, bất luận là người Vân gia hay là người Tần gia, nhị ca cũng sẽ không để họ ức hiếp ngươi!”

“Người Tần gia đối ta thực sự...”

Vân Khuynh giải thích lại bị bao phủ trong lòng Vân Hoán.

Vân Khuynh bị Vân Hoán ôm vào trong lòng có chút cười khổ không ngớt, Vân Hoán thế nào lại không nghe y giải thích.

Người Tần gia thực sự tốt với y, là chính y không tốt, lòng mang hổ thẹn không còn mặt mũi đi gặp bọn họ mới trốn bọn họ...

Thế nhưng, Vân Hoán quan tâm và lưu ý vẫn khiến Vân Khuynh ấm áp trong lòng, có một người ca ca lo lắng bảo vệ cho mình như vậy cũng rất tốt.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Chuyện Giữa Phụ Tử

Long Khiêm ở trên đường đã bắt kịp mấy người Vân Khuynh, chỉ là vẫn ẩn từ một nơi bí mật gần đó mà thôi.

Mục đích chủ yếu Vân Khuynh đến kinh thành chính là vì đón Hồng Châu về bên người, tự nhiên sẽ không bởi vì một chút nho nhỏ trở ngại mà buông tay.

Sau khi được Vân Hoán nhắc nhở, Vân Khuynh mới nhớ ra Hiên Viên Bất Kinh là Huỳnh Quang đại hoàng tử, bởi vậy bọn họ liền dự định nhờ Hiên Viên Bất Kinh hỗ trợ thử một lần.

Bọn họ và Hiên Viên Bất Kinh ước định ba ngày sau gặp lại, bởi vậy Vân Khuynh mấy người nhất thời cũng nhàn rỗi không có việc gì.

Lúc rảnh rỗi, Vân Khuynh đã nghĩ muốn đi xem thành thị y đã từng sống ở đây vài chục năm rốt cuộc là bộ dáng gì.

Như vậy, Vân Khuynh, Vân Hoán, Long Liêm lại cải trang ra cửa.

Trái ngược với Vân Khuynh mấy người ung dung an nhàn, Hiên Viên Bất Kinh lại không được thoải mái.

Hiên Viên Bất Kinh theo sau Hiên Viên Liệt Thiên, càng tới gần tẩm cung hoàng đế Huỳnh Quang, tâm Hiên Viên Bất Kinh lại càng thu chặt, hắn có phải là trở về quá đột nhiên không???

Vài chục năm, vào đêm hôm đó rời khỏi hoàng cung, hắn mang theo trường kiếm, đi ám sát phụ hoàng hắn, lúc sau thất bại, chật vật gào khóc

trong mưa đêm nói hận hắn sau đó kiên quyết rời đi...

Cảm tình cường liệt như vậy, theo thời gian trôi qua đã trở nên phai nhạt.

Thế nhưng vết thương trong lòng hắn vẫn vĩnh viễn không thể xóa đi.

Hắn hiện tại thực sự có thể bình yên đối mặt với Huỳnh Quang hoàng đế, có thể bình tĩnh hỏi hắn chuyện này sao???

Đáy lòng Hiên Viên Bất Kinh cay đắng vạn phần, thế nhưng hiện tại đã không cho phép hắn lùi bước.

Đi tới trước tấm cung, Hiên Viên Liệt Thiên đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh:

“Bất Kinh, tuy rằng ta không biết năm xưa ngươi vì sao hận phụ hoàng của ngươi như vậy...

Thế nhưng, những năm gần đây, phụ hoàng ngươi vẫn rất hối hận, cũng rất nhớ ngươi, hắn hiện tại thân thể thật không tốt, ta mong muôn...

Ngươi có thể buông tha chuyện cũ, tận tâm tận lực quan tâm hắn, không nên làm trái hắn...”

Hiên Viên Liệt Thiên không phải là loại người cẩn thận tỉ mỉ quan tâm người khác đến như vậy, nhưng hiện tại Huỳnh Quang đế vương, là thân nhân duy nhất là hắn thừa nhận.

Hắn thật tâm quan tâm ca ca của mình, cho nên hắn mong muôn ca ca có thể vui vẻ.

Hiên Viên Bất Kinh gục đầu xuống, lặng lẽ không nói gì.

Kỳ thực, hiện tại nhìn thấy Huỳnh Quang đế vương, hắn sẽ có tâm tình thế nào, tình tự thế nào chính hắn cũng không biết.

Hơi hơi nắm tay, Hiên Viên Bất Kinh thở dài một tiếng, mặc kệ thế nào, hắn hắn là đã không giống năm xưa xung động lỗ mảng đúng không.

“Tiểu hoàng thúc, ta sẽ chú ý.”

Hiên Viên Bất Kinh thấy Hiên Viên Liệt Thiên vẫn đứng chờ đáp án của hắn, không khỏi mím môi, nói như vậy.

Hiên Viên Liệt Thiên thoả mãn gật đầu, đi ở phía trước, thái giám tổng quản Lý Đức Hải canh giữ ở ngoài tẩm cung vừa thấy Hiên Viên Liệt Thiên liền muốn hành lễ.

Hiên Viên Liệt Thiên khoát tay áo, ý bảo hắn không nên quấy rối hoàng đế Huỳnh Quang ở bên trong.

Đi theo bên người Huỳnh Quang hoàng đế nhiều năm Lý Đức Hải lập tức im lặng, một lần nữa đứng ở tại chỗ mở cửa cho Hiên Viên Liệt Thiên đi vào.

Thấy Hiên Viên Bất Kinh, Lý Đức Hải có chút nghi hoặc, thế nhưng ở trong lòng hắn, nếu là người nghiệp chính vương mang đến, như vậy liền nhất định không thành vấn đề.

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu, theo Hiên Viên Liệt Thiên đi vào nội thất, đến cửa nội thất, Hiên Viên Liệt Thiên lại dừng lại, nhẹ giọng nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Vào trong nói chuyện với phụ hoàng đi, hoàng thúc chờ các ngươi ở bên ngoài.”

Nói xong không đợi Hiên Viên Bất Kinh phản ứng, liền đem Hiên Viên Bất Kinh đẩy vào, sau đó đóng cửa lại.

Phía sau cánh cửa, Hiên Viên Liệt Thiên cúi đầu cười khẽ hai tiếng, hình dạng hoang mang rối loạn mờ mịt vừa rồi của Hiên Viên Bất Kinh thực sự là thú vị...

Hiên Viên Bất Kinh như vậy, thấy phụ hoàng hiện tại của hắn, nhất định sẽ không đành lòng chọc hắn tức giận.

Nghĩ đến thân thể hiện tại của Huỳnh Quang hoàng đế, Hiên Viên Liệt Thiên không khỏi nhăn mày thở dài.

Bên trong quá mờ, cho nên ban ngày cũng điểm đèn dầu.

Huỳnh Quang hoàng đế đích thật là một vị hoàng đế tốt cúc cung tận tụy, cho dù hiện tại dưới tình huống trọng bệnh, hắn vẫn lật xem tấu chương, tuy rằng là dựa trên giường, thế nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

Hiên Viên Bất Kinh bị Hiên Viên Liệt Thiên đẩy mạnh ngay người một lúc, theo phản xạ đã muốn quay đầu rời đi, vừa quay lại nhìn thấy cửa đóng, hắn liền dừng một chút, chỉ phải giấu đi tâm tư chậm rãi đi vào trong phòng.

Huỳnh Quang hoàng đế không có ngẩng đầu, hắn biết, toàn bộ Huỳnh Quang có thể không cần thông báo, cứ như vậy không kiêng nể gì tiến nhập tẩm cung của hắn, chỉ có một người, chính là đệ đệ nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên của hắn.

“Thiên nhi, ngồi đi.”

Ánh mắt Huỳnh Quang hoàng đế vẫn đang kêt dính trên tấu chương: “Đây là tấu chương gần đây Vũ nhi xử lý, trật tự rõ ràng xử lý cũng tốt, thế nhưng vẫn còn một chút phải khiển trách, hắn ra tay có chút nhẹ... Kỳ thực, để Vũ nhi ngồi lên vị trí này cũng tốt...”

Hiên Viên Bất Kinh nghe Huỳnh Quang hoàng đế khích lệ thái tử hiện tại, ngũ hoàng tử Hiên Viên Trần Vũ trong lòng không vui cũng chẳng buồn, chỉ là ánh mắt dừng ở trên người tuổi tác rõ rệt ở trên giường kia.

Sợi tóc màu mực của hắn có một chút đã nhuộm trắng phong sương, hắn như trước không giống một người hoàng đế tràn ngập khí phách bên ngoài, mà nhìn càng giống một người tiên sinh dạy học lịch sự nho nhã, thế nhưng hắn lại đích xác mang theo tôn quý khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Người này chính là phụ hoàng hắn, Huỳnh Quang hoàng đế, một người nam nhân khiến hắn hâm mộ rồi lại oán hận.

Huỳnh Quang hoàng đế không nghe thấy tiếng Hiên Viên Liệt Thiên, không khỏi có chút kỳ quái, phải biết rằng Hiên Viên Liệt Thiên chưa bao giờ coi hắn như hoàng đế, chỉ coi hắn là ca ca, ở trước mặt hắn cho tới bây giờ có cái gì thì nói cái đó, ngày hôm nay thế nào lại trầm mặc như vậy.

Mang theo nghi hoặc, Huỳnh Quang hoàng đế ngẩng đầu.

Hiên Viên Bất Kinh lúc này đang nhìn chăm chăm vào Huỳnh Quang hoàng đế, Huỳnh Quang hoàng đế giương mắt, liền thấy một người thanh niên tuấn mỹ lam sam đứng ở trước giường của hắn, trên khuôn mặt của thanh niên tuấn mỹ mang theo mê man, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm vào hắn.

Chờ đến lúc hắn ngẩng đầu trông thấy thanh niên kia, thanh niên lại giống như bị kinh hách, lập tức dời đi ánh mắt mím môi không nói.

Bàn tay Huỳnh Quang hoàng đế run lên, tấu chuông trên tay rót xuống phía dưới.

Hắn đỡ giường chống lên thân thể, không thể tin tưởng nhìn thanh niên tuấn mỹ kia: “Bất Kinh??? Bất Kinh ngươi đã trở về, ngươi... Ngươi tha thứ cho phụ hoàng rồi sao???”

Hiên Viên Bất Kinh trầm mặc không nói, ngồi xổm xuống thân thể, nhặt lên tấu chuông đưa tới trong tay hoàng đế Huỳnh Quang.

“Ta lần này trở về, chỉ là muốn hỏi rõ một việc.”

“Nhưng...”

Huỳnh Quang hoàng đế bức thiết nhìn Hiên Viên Bất Kinh: “Phụ hoàng muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ngươi...”

“Không...”

Hiên Viên Bất Kinh theo phản xạ phản đối: “Không có khả năng, ngươi biết ta luôn luôn thích tự do, huống hồ, ngươi nghĩ, người như ta, thân thể như vậy có thể làm hoàng đế sao???”

Nói xong lời cuối cùng đáng cười của Hiên Viên Bất Kinh trở nên tái nhợt không gì sánh được, ánh mắt chậm rãi nhiễm lên ngọn lửa phẫn nộ không bình tĩnh:

“Hiên Viên Ly Thiên, ngươi vừa rồi không phải rất thoả mãn ngũ hoàng tử của ngươi hay sao, cần gì phải giả mù sa mưa nói muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta???

Ngươi không phải đem giang sơn của ngươi, Huỳnh Quang của ngươi đều coi trọng hơn bất cứ thứ gì sao???

Lẽ nào ngươi không sợ ta sẽ trả thù, cố ý hủy đi Huỳnh Quang của ngươi giang sơn của ngươi???”

Huỳnh Quang hoàng đế chẳng thèm để ý Hiên Viên Bất Kinh thăng hô tên của hắn, mà là vẻ mặt kiêu ngạo lắc đầu:

“Không, hài nhi Bất Kinh của ta, là một người chính trực thiện lương, hắn sẽ không trả thù, sẽ không dùng toàn bộ Huỳnh Quang lấp đi phần hận của hắn.

Bất Kinh, từ khi ngươi rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng vẫn luôn phái người đi theo ngươi, hành động mấy năm nay của ngươi, phụ hoàng đều nhìn trong mắt...

Nếu không Bất Kinh cho rằng phụ hoàng sao có thể chuẩn xác không gì sánh được đem thánh chỉ đưa đến tay ngươi như vậy, nếu không phụ hoàng sao bỏ được để ngươi năm xưa chỉ có chín tuổi rời đi???"

"Ngươi... Ngươi phái người theo dõi giám thị ta???"

Hiên Viên Bất Kinh chỉ cảm thấy mình không thể tỉnh táo, nhìn thấy ngươi này hắn liền nhớ tới một màn vũ tiên bay khắp bầu trời, cùng với mẫu thân bị trúng mấy mũi tên từ trên tường cao hoàng cung rơi xuống...

Khi đó, trong bụng mẫu thân hắn, thậm chí, còn có đệ đệ của hắn...

Huỳnh Quang hoàng đế... Hiên Viên Ly Thiên, sao hắn lại bỏ được, hắn làm thế nào, làm thế nào có thể nhẫn tâm như thế???

Đó không phải là người hắn yêu sao, trong bụng người nọ không phải là hài tử của hắn sao, vì sao hắn có thể để toàn bộ thị vệ trong hoàng cung, toàn bộ bắn tên lên người nọ???

Nhớ tới chuyện cũ, Hiên Viên Bất Kinh đau lòng khó có thể hô hấp, không khỏi có chút càng thêm hận Huỳnh Quang hoàng đế.

Hắn cho rằng thời gian đã đem thù hận hòa tan, nhưng hôm nay nhớ tới, lại như trước cường liệt như vậy.

"Không, Bất Kinh, phụ hoàng chỉ là quan tâm ngươi. Sợ ngươi ở bên ngoài sẽ bị người ức hiếp... Khụ khụ khụ... Ta..."

Nói, lồng ngực Huỳnh Quang hoàng đế pháp phồng không ngớt, lớn tiếng ho khan.

Huỳnh Quang hoàng đế lập tức từ dưới gối đầu rút ra một cái khăn tay, che ở khốé miệng kịch liệt ho khan.

“Ngươi quan tâm ta... Ngươi quan tâm ta mà ngươi ở ngay trước mặt ta, không để ý ta cầu xin giết chết mẫu thân đang hoài thai đệ đệ của ta???”

Chuyện xưa nhắc lại, đau nhức trong lòng Huỳnh Quang hoàng đế tuyệt đối nhiều hơn Hiên Viên Bất Kinh nhiều.

Dù sao, hắn lỡ tay giết chết, là người hắn yêu nhất kiếp này, cùng với cốt nhục của hắn.

Trong lòng bi thống, toàn bộ kinh hỉ vì gặp được Hiên Viên Bất Kinh đều rút đi, chỉ để lại đau thương chậm rãi và thống khổ, Huỳnh Quang hoàng đế trong miệng tanh ngọt, bỗ khán màu trắng lần thứ hai bị máu tràn ra trong miệng hắn nhuộm đỏ.

“Xin... Xin lỗi...”

Người hắn yêu, cùng với hài nhi hắn là đứng hàng thứ đệ thất của hắn, vào lúc chưa được sinh ra đã vì sai lầm của hắn mà chết...

Kiếp này hắn hổ thẹn nhất, chính là với Hiên Viên Bất Kinh và hai người kia, nhưng hai người kia đều đã chết, chỉ có Hiên Viên Bất Kinh còn sống, chỉ có Hiên Viên Bất Kinh sống tốt, tốt gấp nhiều lần mới có thể bình phục một chút áy náy trong lòng hắn.

Cho nên Hiên Viên Bất Kinh muốn tự do hắn liền cho hắn, bởi vì lo lắng, hắn còn từ một nơi bí mật phái ám vệ lợi hại nhất bên người âm thăm bảo hộ Hiên Viên Bất Kinh.

Biết Hiên Viên Bất Kinh hận hắn không muốn gặp hắn, hắn cũng liền chịu đựng nhớ thương mà không triệu kiến hắn.

Mãi cho đến khi hắn sắp chết, mới đem Hiên Viên Bất Kinh triệu hồi về được, muốn đem vị trí hắn cho rằng là tốt nhất, tôn quý nhất trên đời này đưa cho Hiên Viên Bất Kinh...

Chỉ có Hiên Viên Bất Kinh sống tốt hắn mới có thể thuộc tội, hắn đã nỗ lực tận cùng đổi tốt với Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng, Hiên Viên Bất Kinh, vẫn như trước, không chịu tha thứ cho hắn...

Huỳnh Quang hoàng đế trong lòng bi thống cùng với ho khan hai tầng giáp công, trước mắt tối sầm lại, ngất đi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Tình Cảnh Của Thái Tử

“Ngươi...”

Hiên Viên Bất Kinh đang nói đến kích động, nhưng bỗng nhiên thấy Huỳnh Quang hoàng đế ngã nghiêng trên giường, bàn tay che miệng ho khan cũng buông xuống.

Bố khăn trong tay hắn rơi xuống mặt đất, mặt trên kia cũng đã dính đầy máu tươi.

Con mắt Hiên Viên Bất Kinh bỗng nhiên trừng lớn, thân thể có chút run, vươn bàn tay thon dài muôn đở lấy Huỳnh Quang để vương.

Sau một khắc lại như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lui về phía sau một bước muốn buông tay.

Ánh mắt hắn vào lúc chạm đến khuôn mặt tái nhợt của Huỳnh Quang hoàng đế, liền bị đóng ở tại chỗ: “Hiên Viên Ly Thiên, ngươi đang làm cái quỷ gì vậy, tỉnh tỉnh...”

Hiên Viên Bất Kinh đỡ thân thể Huỳnh Quang hoàng đế, hơi hơi lắc lắc.

Hiên Viên Ly Thiên là ai, hắn là Huỳnh Quang hoàng đế, sao có thể cứ như vậy tùy tiện liều hôn mê???

Hắn không phải là Hiên Viên Ly Thiên vẫn có thể trị quốc, võ có thể an bang sao, hắn không phải là đế vương uy nghiêm không gì sánh được hay sao, sao có thể tùy tiện liều hôn mê chứ???

Mặc kệ Hiên Viên Bất Kinh không tin đến thế nào, Huỳnh Quang hoàng đế đích thật là hôn mê.

Mặc cho Hiên Viên Bất Kinh dùng mọi cách gọi, Hiên Viên Ly Thiên cũng không có tỉnh lại.

Lúc này Hiên Viên Bất Kinh thấy Huỳnh Quang hoàng đế vẫn hôn mê, không hề đáp lại hắn, hắn mới triệt đế luồng cuống.

“Đừng có giả chết với ta, mau ngồi lên??? Đừng tưởng rằng ngươi giả chết ta sẽ nhẹ dạ, ta...”

Hiên Viên Bất Kinh thanh âm càng lớn, cuối cùng khống chế không được thanh âm của mình lớn tiếng hô lên: “Ngự y, ngự y, mau truyền ngự y.”

Hiên Viên Liệt Thiên và Lý Đức Hải vẫn chờ ngoài cửa nghe tiếng của Hiên Viên Bất Kinh, đều bị dọa sợ, đá cửa chạy thẳng vào trong.

Khi bọn hắn thấy Hiên Viên Bất Kinh và Huỳnh Quang hoàng đế đã ngất xỉu thì trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không có.

Sau đó, phản ứng trước hết là Hiên Viên Liệt Thiên trực tiếp xách áo Hiên Viên Bất Kinh, tàn bạo chất vấn hắn: “Ngươi đã đáp ứng cái gì với ta, vì sao còn làm hắn tức giận như vậy??? Thấy hắn như vậy, ngươi vui vẻ sao, thoả mãn sao???”

Hiên Viên Bất Kinh kinh ngạc bị Hiên Viên Liệt Thiên xách áo, trên khuôn mặt tuấn mĩ của hắn một mảnh mờ mịt.

Đáy mắt hắn cũng có vài phần thống khổ, hắn...

Hắn cũng không muốn như vậy...

Thế nhưng, thế nhưng đối mặt với Hiên Viên Ly Thiên, vừa nghĩ tới chuyện năm xưa, hắn liền không chế khống được chính mình.

“Ta...”

Hắn không muốn tồn thương Hiên Viên Ly Thiên, hắn thực sự chỉ muốn hỏi một chút chuyện năm xưa mà thôi...

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn hình dạng hắn mâu thuẫn mà đáy lòng một trận tức giận, thăng theo dõi hắn một hồi mới buông tay thở dài một tiếng: “Mà thôi, Lý Đức Hải, ngươi mang đại hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi trước. Tất cả chờ hoàng huynh tỉnh lại nói sau.”

Lý Đức Hải lúc này mới biết thanh niên tuấn mỹ trước mắt này, dĩ nhiên là Huỳnh Quang đại hoàng tử thất tung đã lâu, Hiên Viên Bất Kinh.

Hắn cố né kinh ngạc trong lòng, nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Đại hoàng tử, thỉnh.”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn Hiên Viên Liệt Thiên nỗi giận dùng dùng trừng mắt hắn, lại nhìn Huỳnh Quang hoàng đế ở trên giường, đau lòng buông xuống đôi mắt, theo Lý Đức Hải rời đi.

Vừa mới hồi cung liền cãi nhau với Hiên Viên Ly Thiên, còn khiến Hiên Viên Ly Thiên tức đến ngất xỉu.

Xem ra, hắn đích thật là không thích hợp với hoàng cung này...

Vừa hồi cung ngày đầu tiên, Hiên Viên Bất Kinh liền nỗi lên ý niệm muốn rời đi ở trong đầu.

Thế nhưng, rời khỏi đây, trong thiên địa ở bên ngoài, nghênh tiếp hắn cũng là ngày đêm lạnh lẽo.

Cho dù có bạn tốt khắp năm châu bốn bể, cho dù có anh em kết nghĩa Sở Tiếu Ca, thế nhưng, vẫn như trước không có một nơi có thể để hắn gọi là nhà.

Hết lần này tới lần khác, lấy thân thể của hắn, không thể cưới vợ, cả đời này, hắn đã định trước là một người lênh đênh trôi giạt...

Đông cung thái tử.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong hai vị hoàng tử nghe thấy tin tức Hiên Viên Bất Kinh trở về, vội vã đi tìm Hiên Viên Trần Vũ.

“Vũ nhi.”

Sắc mặt Hiên Viên Lâm Phong có chút âm trầm: “Hoàng huynh đã trở về, ngươi đã biết chưa???”

Hiên Viên Trần Vũ đầy mặt kinh hỉ: “Vừa rồi mẫu hậu đã sai người nói cho ta biết, đại hoàng huynh rời kinh nhiều năm, ta còn nghĩ hắn gấp phải cái gì không may, hiện tại bình an trở về, tự nhiên là tốt.”

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong thấy Hiên Viên Trần Vũ cái dạng này, đều âm thầm nhíu mày.

Hai người liếc nhau, cuối cùng vẫn là Hiên Viên Lâm Phong mở miệng: “Vũ nhi, lẽ nào, ngươi không cảm thấy đại hoàng huynh trở về là có mục đích riêng sao???”

Hiên Viên Trần Vũ ngăn người, tiếp theo phản ứng tới: “Tam hoàng huynh nói chính là... Ngôi vị hoàng đế???”

Nói, Hiên Viên Trần Vũ một đôi lông mày cũng không tự chủ được nhíu lên: “Năm xưa đại hoàng huynh văn thao vũ lược, các phương diện đều là người nổi bật trong huynh đệ chúng ta, thái tử vị vốn nên là của hắn, hắn

trốn ra ngoài khiếu phụ hoàng không thể lập trưởng tử, liền phải chọn người hoàng hậu sinh ra là ta... Nếu đại hoàng huynh lần này thực sự là vì ngôi vị hoàng đế mà quay về, ta tự nhiên sẽ nhường cho đại hoàng huynh.”

“Ngươi...”

Khuôn mặt Hiên Viên Lâm Phong hơi vặn vẹo: “Ngươi ngu ngốc!!!”

Hắn hổn hển nói: “Trong hoàng gia nào có thân tình, nếu như Hiên Viên Bất Kinh làm hoàng đế mà kiêng kỵ hoàng tử đã từng làm thái tử là ngươi, hạ độc thủ với ngươi, ngươi phải làm sao đây???”

Hiên Viên Trần Vũ hô hấp cứng lại, sắc mặt cũng có chút âm trầm: “Những đạo lý này, thần đệ đều hiểu, chỉ là thần đệ nguyện ý tin tưởng đại hoàng huynh. Hơn nữa... Tam hoàng huynh, ngươi nói hoàng gia không có thân tình, như vậy, thần đệ có phải là nên đề phòng cả tam hoàng huynh không???”

“Ngươi...”

Hiên Viên Lâm Phong triệt để tức giận: “Vũ nhi, tam ca đối với ngươi mà nói hắn là không giống!!!”

“Có cái gì không giống, không phải đều là ca ca hay sao???”

Hiên Viên Lâm Phong híp híp mắt, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy thắt lưng Hiên Viên Trần Vũ, tay kia nâng cằm Hiên Viên Trần Vũ, không cho cự tuyệt hôn lên.

Môi của hắn mang theo khí phách không thể chống đỡ, cấp tốc xâm chiếm Hiên Viên Trần Vũ.

Lưỡi dài mềm mại càng không cho cự tuyệt cạy mở môi Hiên Viên Trần Vũ, sau đó nhanh chóng bức thiết quét qua mỗi thốn da thịt trong khoang

miệng của Hiên Viên Trần Vũ.

“Ngô... Ngươi...”

Hai tay Hiên Viên Trần Vũ không ngừng đẩy Hiên Viên Lâm Phong mà giãy dụa, ánh mắt đen láy của hắn không thể tin được trừng lên rất tròn, chậm rãi nỗi lên vài pha hơi nước.

Thế nhưng sức lực của Hiên Viên Lâm Phong rất lớn, trói buộc hắn rất chặt, hắn dĩ nhiên không thể lay động mảy may.

Hiên Viên Khê Phong ở một bên thấy vậy tiến lên, vốn hắn muốn kêu Hiên Viên Lâm Phong buông ra Hiên Viên Trần Vũ, nhưng khi hắn thấy Hiên Viên Trần Vũ trong lòng Hiên Viên Lâm Phong hai má ửng hồng, đôi mắt mê ly liền cũng có chút ngây dại.

Sau đó không tự chủ được, hắn cũng vươn tay, từ phía bên cạnh ôm lấy Hiên Viên Trần Vũ, cúi đầu ấn từng nụ hôn lên má hắn.

Làn da nhẵn nhụi dưới đầu lưỡi khiến hắn trong lòng rung động không ngớt.

Thật lâu thật lâu trước đây, bọn họ đã cùng mang tình cảm đỗi với Ngũ đệ này, vì để có hắn mà bọn họ thậm chí không ngại hạ “Tình ti” với hắn, đáng tiếc bị người phá hỏng.

Ngoại trừ trực trặc của độc “Tình ti”, cảm tình giữa ba người bọn họ vốn nên mở ra cũng bị ức chế, sau khi trở lại kinh thành, hắn và Hiên Viên Lâm Phong như trước cố nén khát vọng của mình, vẫn lấy thân phận ca ca đỗi dãi Hiên Viên Trần Vũ.

Hôm nay, nhất khắc khi Hiên Viên Lâm Phong hôn Hiên Viên Trần Vũ, liền tuyên cáo cục diện “Huynh hữu đệ ái” giữa ba người bọn họ hoàn toàn bị đánh vỡ.

Bọn họ đã không thể duy trì biểu hiện huynh hữu đệ ái giả dối nữa.

Hiên Viên Trần Vũ đối với bọn họ dường như cũng không có loại ý tứ này, nhưng bọn hắn xác thực rất thích Hiên Viên Trần Vũ, cho nên dù phải dùng đến sức mạnh, bọn họ cũng muốn có được hắn.

Tuy rằng Hiên Viên Trần Vũ quý vi thái tử, thế nhưng tính tình của hắn luôn luôn thuần lương, cư xử ôn hòa, cũng nhẹ dạ không gì sánh được.

Đối với Hiên Viên Trần Vũ như vậy, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nghĩ chắc chắn có thể trưng cầu Hiên Viên Trần Vũ tha thứ, cũng chắc chắn có thể làm cho Hiên Viên Trần Vũ yêu bọn họ.

Đương nhiên, hiện nay, trong Huỳnh Quang còn có phụ hoàng uy nghiêm không thể xâm phạm, cùng với thế lực bộ tộc hoàng hậu rất lớn rất mạnh như trước, bọn họ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện nay Hiên Viên Lâm Phong, chỉ là vì cho Hiên Viên Trần Vũ một cái tuyên cáo trong im lặng mà thôi.

Môi lưỡi của Hiên Viên Lâm Phong tàn sát bừa bãi trong miệng Hiên Viên Trần Vũ không ngớt, môi Hiên Viên Trần Vũ bởi vì thật lâu không thể khép lại, nước bọt màu bạc theo làn môi đỏ mọng tràn ra.

Tốc độ tim đập của hắn rất nhanh, cả người mơ hồ, không thể tin được Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong dĩ nhiên thực sự bính hắn.

Chưa từng có ai...

Chưa từng có ai hôn hắn như vậy, hoặc là nói, chưa có ai môi chạm môi hôn hắn, cho nên hắn khiếp sợ hoảng loạn không ngớt, trong đầu một mảnh trống rỗng, nhất thời luống cuống tay chân.

Một lúc lâu, Hiên Viên Lâm Phong mới cảm thấy mĩ mãn buông hẵn ra: “Đây là sự khác nhau giữa chúng ta và các ca ca khác của ngươi, hiểu chưa, Vũ nhi???”

Trong thanh âm của Hiên Viên Lâm Phong lộ ra vài phần tà mị, khẽ khàng bên tai Hiên Viên Trần Vũ.

Thân thể Hiên Viên Trần Vũ không tự chủ được run lên: “Tam tam... Tam Hoàng huynh... Thỉnh... Thỉnh buông...”

Hiên Viên Lâm Phong hướng về phía Hiên Viên Khê Phong nhíu mày: “Nhị ca, nếu Vũ nhi không để tâm đến chuyện này, như vậy, chúng ta liền giúp hẵn là được.”

Hiên Viên Khê Phong gật đầu: “Tự nhiên, chúng ta yêu quý tiểu ngũ nhi như vậy, tự nhiên nên vì hẵn phân ưu.”

Bàn tay ôm lấy Hiên Viên Trần Vũ của Hiên Viên Lâm Phong không hề buông ra, trái lại đẩy Hiên Viên Trần Vũ xuống ghế quý phi ở một bên, chính mình cũng ngồi xuống, đem Hiên Viên Trần Vũ giãy dụa không ngớt ấn vào trong lòng cong môi cười cười.

Hẵn biết những việc làm này của bọn họ nếu bị người khác biết, rất có thể sẽ đánh mất tính mạng, Hiên Viên Trần Vũ đồng dạng cũng biết, mà Hiên Viên Trần Vũ nhẹ dạ, thường ngày lại tương đối tin cậy bọn họ, cho nên hẵn tuyệt đối sẽ không gọi người vào lúc này.

Nắm chắc Hiên Viên Trần Vũ nhẹ dạ, Hiên Viên Lâm Phong yên tâm hưởng thụ cảm giác nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, một bên ngăn cản Hiên Viên Trần Vũ giãy dụa, một bên hơi nâng lên thanh âm nói: “Thanh Phong!”

Thiếp thân thị vệ của Hiên Viên Lâm Phong lập tức xuất hiện, nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu, dường như hoàn toàn không thấy được động tác kinh

hãi thế tục của chủ tử mình.

“Đi, tra xem vì sao Hiên Viên Bất Kinh về kinh, trở về từ chỗ nào, lại cùng đi với người nào... Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, đối phương có bị mà đến, chúng ta cũng không thể bị vây vào vị trí bị động.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Nguy Cơ Tầng Tầng

Mặc kệ trong cung mưa gió bão táp thay đổi thất thường thế nào, cũng không sản sinh bất cứ ảnh hưởng gì đối với Vân Khuynh Vân Hoán và Long Liêm mấy người.

Trong bất tri bất giác Vân Hoán biến thành hướng dẫn viên du lịch, dẫn Vân Khuynh, Long Liêm dạo chơi trong kinh thành.

Nhin kinh thành náo nhiệt phồn hoa, tâm tình vẫn luôn u buồn của Vân Khuynh cũng có một chút rộng mở, trên khuôn mặt tuyệt mỹ treo lén dáng cười nhợt nhạt.

Vân Khuynh một thân trường bào trắng bạc cuộn viền vàng, cả người phiêu dật ôn hòa, Vân Hoán còn lại là một thân đen huyền, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang theo dáng cười nho nhã lễ độ, thỉnh thoảng quay về phía Vân Khuynh nói gì đó.

Long Liêm thay một thân đỏ hồng, lần đầu tiên mặc quần áo màu đỏ tươi, đi theo phía sau bọn họ, một bộ hình dạng có chút suy nghĩ, tâm thần không yên.

Ba người giống như người đi đường phố thông trên đường chậm rãi bước đi, dần dần trên khuôn mặt Vân Hoán rút đi ý cười, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Vân Khuynh mẫn cảm nhận thấy Vân Hoán biến hóa, không khỏi mở miệng hỏi: “Nhi ca, làm sao vậy???”

Vân Hoán ánh mắt ôn hòa nhìn y: “Không có việc gì, chỉ là bị một vài con chuột theo dõi mà thôi.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, trong lòng có chút kinh ngạc: “Nhi ca là nói... Chúng ta bị theo dõi sao???”

Vân Hoán gật đầu.

Đối với việc này Long Liêm cũng đã phát hiện, nàng cấp tốc tới gần Vân Khuynh Vân Hoán, nói:

“Trên người đám người kia có chứa sát khí sắc bén, xem ra là kẻ đến không có ý tốt, chúng ta hiện tại có hai lựa chọn.

Một là vẫn luôn ở trong địa phương náo nhiệt, khiến họ không thể ra tay, nhưng chúng ta vẫn sẽ bị giám thị... Hơn nữa sau khi quay về khách sạn bình dân như trước sẽ có nguy hiểm.

Hai là đưa bọn họ dẫn đến địa phương hẻo lánh giải quyết sạch.”

Nghe xong Long Liêm nói, Vân Khuynh trong lòng không có nửa phần phản cảm hoặc là dị dạng, mà là bắt đầu nghiêm túc tự hỏi rõ cuộc nên chọn phương pháp nào.

Y đến từ địa cầu xã hội nhân quyền, trong bất tri bất giác, ở tại nơi này thảo luận sinh tử của người khác, y cũng không có cảm giác tội ác.

Xem ra bộ phận thuộc về thời đại này trong thân thể y, biết đâu đã nhiều hơn một chút.

Vân Khuynh còn chưa kịp quyết định, Vân Hoán đã mở miệng nói:

“Một hồi Long Liêm che chở tiểu Khuynh trốn đi, ta đem những người đó dẫn dắt rời đi rồi giải quyết, sau đó sẽ trở về tìm các ngươi...

Nếu là không đợi được ta, vậy hai người trở về khách sạn bình dân chúng ta ngủ lại chờ ta là được.”

Vân Khuynh nhíu nhíu mày, muốn ngăn cản, nhưng nhớ tới mình đỗi với Vân Hoán Long Liễm mà nói thì xem như là một gánh nặng, cuối cùng lời nói đến bên mép vẫn nuốt trở lại.

Long Liễm cũng gật đầu: “Được, ta sẽ bảo vệ tốt công tử, nhị công tử cũng phải cẩn thận.”

Sau khi ba người thương lượng thỏa đáng liền bắt đầu hành động.

Trên đường náo nhiệt, ở một góc trên đường ba người đang đứng có một sạp hàng bán mặt nạ, Vân Khuynh và Long Liễm nhìn nhau cười, cầm lấy mặt nạ không ngừng khoa tay mút chân trên khuôn mặt, chen vào dòng người đi qua góc ngoặt.

Chờ đám người theo dõi Vân Khuynh bọn họ lấy lại tinh thần, trước sạp mặt nạ từ lâu đã không còn bóng dáng Vân Khuynh và Long Liễm, mà Vân Hoán cũng chỉ là góc áo chợt lóe mà qua.

Những người đó lập tức đuổi theo bóng dáng Vân Hoán.

Qua một lúc lâu, Vân Khuynh và Long Liễm mới từ một bên trà phô đi ra, nhìn đoàn người náo nhiệt, Vân Khuynh có chút lo lắng: “Long Liễm, ngươi nói nhị ca có thể gặp chuyện không may hay không???”

Long Liễm an ủi Vân Khuynh: “Công tử không cần lo lắng, Vân nhị công tử võ nghệ cao thâm, trí mưu hơn người, chỉ là một đám kiến thức nông cạn, Vân nhị công tử nhất định sẽ không gặp chuyện không may.”

Vân Khuynh nghe vậy gật đầu, chậm rãi an tâm.

Long Liêm và Vân Khuynh đợi một hồi không thấy Vân Hoán quay về, hai người liền trở lại khách sạn.

Đám người theo dõi rõ ràng đã bị Vân Hoán dẫn đi, nhưng khi Vân Khuynh và Long Liêm đi ở trên đường, Long Liêm lại một lần nữa có cảm giác bị người giám thị.

Long Liêm có chút kinh hãi, song song nàng bắt đầu suy đoán rốt cuộc là kẻ nào, vì sao lại giám thị bọn họ???

Thông qua Long Khiêm đã từng chưởng quản Bách Hiểu Lâu, nàng biết Tân Vô Phong và Tân Vô Song dùng thế lực của Bách Hiểu Lâu tìm đến Vân Khuynh.

Ở giữa các hạng thế lực và Tân gia, ngoại trừ ảnh vệ ám vệ, liền chỉ có tổng bộ Bách Hiểu Lâu nằm ở Xích Yên quốc, cùng với Ám Ảnh Lâu nằm ở Liệt Phong quốc là có nhiều cao thủ nhất.

Đặc biệt người của Bách Hiểu Lâu giỏi về theo dõi, giỏi về suy luận, cho dù dọc theo đường đi có nàng, Long Khiêm và Hiên Viên Bất Kinh che giấu cũng khó mà không lộ ra chân ngựa.

Chân chính tính ra, nàng và Long Khiêm mang Vân Khuynh đi ra ngoài cũng mới chỉ một tháng, sẽ không bị Tân Vô Song và Tân Vô Phong tìm ra trong khoảng thời gian ngắn đến vậy chứ???

Long Liêm lo lắng nhất chính là sau khi bị đại công tử và nhị công tử tìm ra, nàng phải ăn nói thế nào với bọn họ, không chỉ khó nói với hai người bọn họ, mà cả Liên Duyệt giao phó Vân Khuynh cho nàng cũng khó ăn nói.

Long Liêm tâm sự tầng tầng phi thường muốn cắt đuôi mấy người đó.

Mang theo Vân Khuynh nàng rẽ trái rẽ phải, rốt cục vào lúc rẽ sang một ngõ cụt mới bỏ rơi được những người đó.

Nếu như chỉ là Long Liêm một người, hoặc là không có đoàn người nào nhiệt Long Liêm có thể không cần cõi kỵ dùng khinh công mang Vân Khuynh đi, nàng nhất định có thể dễ dàng cắt đuôi những người đó.

Thế nhưng mang theo Vân Khuynh, ở trong đám người chen lấn nơi giữa ban ngày, liền có một chút trắc trở.

Có lẽ là trong đám người theo dõi, cũng có cao thủ lợi hại, cho nên lúc ở trong ngõ cụt, Long Liêm cho rằng đã triệt để bỏ rơi những người đó, liền có một đám người áo đen bịt mặt từ trên trời giáng xuống.

“Chết tiệt!!!”

Long Liêm chửi bới một tiếng, nàng không biết những người này, vì sao nhất định phải quấn lấy nàng và Vân Khuynh chứ.

Chết tiệt nhất chính là, từ thân thể lá lướt của những người đó, Long Liêm có thể nhận ra đây là một đám nữ nhân, nữ sát thủ.

Có người nói trong tứ đại quốc thì Xích Yên quốc tất cả đều là nữ nhân, có một tổ chức sát thủ tên là Yên Chi phường, bên trong sát thủ đều là nữ tử, chẳng lẽ là những người này, vì sao họ lại ra tay với nàng và Vân Khuynh???

Người của Yên Chi phường hiển nhiên tương đương coi trọng lần hành động này, dĩ nhiên thoảng cái phái hơn hai mươi người.

Long Liêm song quyển khó địch bốn tay, khó tránh khỏi không thể bảo vệ tốt Vân Khuynh.

Khiến Long Liêm và đám nữ sát thủ kia kinh ngạc chính là, vào lúc có người tới gần Vân Khuynh, một đạo tia sáng màu bạc từ trong cơ thể Vân Khuynh bắn ra, sau đó trường kiếm tràn đầy ánh sáng bạc lơ lửng trong không trung, đem Vân Khuynh bảo hộ chặt chẽ.

Lưu Huỳnh Kiếm.

Vân Khuynh vươn tay nắm chuôi kiếm Lưu Huỳnh Kiếm trong tay, không tự chủ được bắt đầu múa kiếm.

Lợi hại trường kiếm, không lưu tình chút nào đoạt đi sinh mệnh của người dưới kiếm, Vân Khuynh cảm giác tay y nắm chặt “Lưu Huỳnh Kiếm”, cả người y liền tiến nhập một loại trạng thái huyền diệu.

Trong đầu xuất hiện hoa văn chiêu thức khó hiểu, nhưng tay chân lại không chịu khống chế, không tự chủ được khiêu vũ đứng lên.

Thế nhưng loại cảm giác này, tuyệt diệu giống như nghi thức xối nước lên đầu, khiến người ta giác ngộ dễ dàng trầm mê.

Thủ lĩnh nữ sát thủ thấy tình huống không ổn, lập tức đánh tín hiệu rời đi.

Phường của họ chủ yếu giết người, rõ ràng là người không có võ công, tại sao lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy???

Long Liêm và Vân Khuynh vốn không muốn gây chuyện, tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian đuổi theo các nàng, thế nhưng tay chân Vân Khuynh, dường như có chút khó có thể dừng lại.

Chờ đến lúc những người đó rời khỏi, tay chân Vân Khuynh mới dừng lại, y có chút suy nghĩ nhìn Lưu Huỳnh Kiếm, lẽ nào vừa rồi y vô ý thức sử dụng, chính là kiếm phô bên trong Lưu Huỳnh Kiếm???

Tuy rằng y không biết vừa rồi là chuyện gì, thế nhưng có thể bảo hộ bản thân, y vẫn có chút phẫn chấn, song song dưới đáy lòng y cũng hạ quyết tâm, lúc nào rảnh rỗi phải luyện luyện Lưu Huỳnh Kiếm.

Khóe miệng chậm rãi cong lên nụ cười, Vân Khuynh tâm niệm hơi đổi, Lưu Huỳnh Kiếm xinh đẹp liền hóa thành một đạo kiếm quang, nhập vào trong cơ thể Vân Khuynh.

Long Liêm đồng dạng khiếp sợ kinh ngạc nhìn một màn này, đến gần Vân Khuynh, nghi hoặc nói: “Công tử, vừa rồi đó là...”

Trước đây nàng chưa từng thấy Vân Khuynh có thanh kiếm như vậy, cũng tinh tường biết võ công của Vân Khuynh có bao nhiêu kém cỏi...

Thế nhưng...

Vân Khuynh vừa rồi, nhìn qua, cũng là một cao thủ, hơn nữa nàng hiểu kỳ, Vân Khuynh bình thường giấu kiếm ở đâu??? Hiện tại lại ở nơi nào???

“Cái kia a...”

Vân Khuynh có chút nhíu nhíu mày, trực giác nói cho y chuyện y đã từng gặp Ngụy Quang Hàn, không thể tùy tiện nói cho Long Liêm.

Long Liêm thấy Vân Khuynh bối rối mà cười cười: “Không sao, công tử không cần chú ý, Long Liêm chỉ là nhất thời hiểu kỳ, công tử không tiện nói ra cũng không sao.”

Vân Khuynh gật đầu: “Hiện tại đích xác có chút bất tiện, ít hôm nữa nếu có cơ hội ta sẽ nói cho ngươi.”

Long Liêm nhìn sắc trời: “Ân, chúng ta vừa rồi dừng lại, dĩ nhiên bỏ lỡ không ít thời gian, Vân nhị công tử sợ là đã trở về, không thấy chúng ta nhất định sẽ lo lắng, chúng ta nhanh lên trở về đi.”

“Được.”

Hai người không biết, sau khi nữ sát thủ công kích bọn họ rời đi, chu vi lập tức có hai cỗ cổ lực lượng đuổi theo nữ sát thủ tàn dư kia, đồng thời lưu

loát nhổ cỏ tận gốc.

Chờ đến lúc Vân Khuynh và Long Liêm trở lại, Vân Hoán quả nhiên đã trở về.

“Những người đó rốt cuộc vì sao mà đến, sau khi Vân nhị công tử rời đi, chúng ta lại đụng phải một đám khác của Yên Chi phường...”

Vân Hoán vừa nghe Vân Khuynh và Long Liêm gặp phải người của Yên Chi phường, lập tức khẩn trương đỡ lấy vai Vân Khuynh, nhìn từ trên xuống dưới: “Chết tiệt, đám chết tiệt kia, cũng dám động tiếu Khuynh, tiếu Khuynh, ngươi không sao chứ???”

Vân Hoán vừa hỏi vừa nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới.

Yên Chi phường, ở đây không có ai hiểu hơn Vân Hoán.

Sau khi bái sư, Vân Hoán liền nhận được vị trí Bách Hoa cung cung chủ ở Xích Yên quốc.

Bách Hiểu Lâu, Bách Hoa cung, Yên Chi phường song song đều là tam đại tổ chức giang hồ ở Xích Yên quốc.

Vân Hoán và chủ nhân của Yên Chi phường cũng đã từng quen biết, Vân Hoán cơ bản có thể đoán được Vân Khuynh vì sao lại bị công kích, nhất thời không khỏi có chút tức giận.

Vân Khuynh thấy Vân Hoán quan tâm y như vậy, mỉm cười lắc đầu: “Không có việc gì, nhị ca thì sao, có sao không???”

Vân Hoán cũng lắc đầu, biết Vân Khuynh không sao hắn cũng không nhắc lại chuyện Yên Chi phường, chỉ nói sang chuyện khác: “Nhóm người ta dẫn dắt rời đi đã bị ta ép hỏi ra. Nói là trong chốn giang hồ có người treo giải thưởng giá cao muốn máu của công tử áo trắng có thể giải bách độc...

Hóa ra bọn họ vào lúc nghe nói mình trúng độc ở núi Vô Danh, liền vẩy một loại hương vị đặc thù lên người tiểu Khuynh, cũng theo hương vị kỳ dị này tìm được tiểu Khuynh... Nguy hiểm thật, nếu như vừa rồi không phải vì có nhiều người, mùi vị pha tạp, ta căn bản không có khả năng dẫn dắt đưa bọn họ rời đi..."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Tâm Linh Cảm Ứng

Bởi vì ngày đó xảy ra sự kiện ám sát, Vân Khuynh mẩy người để phòng ngừa gây chuyện thị phi liền không hề ra cửa, mà là vẫn luôn ở trong khách sạn.

Thẳng đến ba ngày sau gặp mặt Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh ở hoàng cung sau khi khiến Huỳnh Quang hoàng đế hôn mê, liền một mực ở trong cung, Huỳnh Quang hoàng đế sau khi tỉnh lại lần thứ hai triệu kiến hắn, sau khi tới đó hắn cũng không tùy tiện mở miệng nữa.

Hắn không muốn lần thứ hai làm Huỳnh Quang hoàng đế tức đến ngắt đi, thế nhưng nhắc tới chuyện cũ hắn lại không chế được, bởi vậy hắn thẳng thắn ít nói đi.

Hơn nữa, hắn tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nếu như Huỳnh Quang hoàng đế biết Vân Khuynh tồn tại, đã sớm đem Vân Khuynh đưa đến bên người sủng ái, sao có thể tùy ý hại tử của mình lưu lạc bên ngoài???

Hắn đúng là quan tâm sẽ bị loạn, lúc trước dĩ nhiên không nghĩ tới chuyện này, hiện tại nghĩ tới hắn liền cảm thấy hắn ở lại trong cung như vậy cũng chẳng làm được gì, toàn bộ sự thực chỉ có tự mình đi tìm, bởi vậy hắn chuẩn bị cáo từ với Huỳnh Quang hoàng đế.

Chỉ là Hiên Viên Liệt Thiên nhìn ra hắn có ý cáo biệt liền lập tức ngăn trở.

Hiên Viên Liệt Thiên nói cho hắn, thân thể của Huỳnh Quang hoàng đế một ngày không bằng một ngày, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể cưỡi hạc về tây, Hiên Viên Bất Kinh nếu là rời đi, sợ là ngày sau ngay cả một mặt cuối cùng của Huỳnh Quang hoàng đế cũng không thấy được.

Không thể không nói, cảm tình của Hiên Viên Bất Kinh đối với Huỳnh Quang hoàng đế tương đương phức tạp.

Hận hắn, oán hắn, rồi lại bởi vì hai người có quan hệ huyết thống chí thân, khiến hắn không thể nhẫn tâm với người kia.

Nếu như Huỳnh Quang hoàng đế chết đi, hắn tất nhiên sẽ rất thương tâm...

Một người có thể nào mâu thuẫn đến loại tình trạng này???

Ở trong hoàng cung, Hiên Viên Bất Kinh luôn luôn lãnh tĩnh trật tự rõ ràng, biến thành một người thường bị tâm tình vây khốn khó khăn mâu thuẫn.

Thẳng đến ngày ước định gặp mặt Vân Khuynh mấy người, hắn mới hơi chút tỉnh táo lại.

Sau đó chuẩn bị rời đi.

Thuộc hạ của Hiên Viên Liệt Thiên thấy Hiên Viên Bất Kinh rời đi, liền lập tức báo cáo với Hiên Viên Liệt Thiên.

Hiên Viên Liệt Thiên nhận được tin tức, lập tức ngăn cản Hiên Viên Bất Kinh ở cửa cung: “Bất Kinh không phải đã đáp ứng với hoàng thúc ở lại sao, vì sao còn muốn rời đi???”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hiên Viên Liệt Thiên, cười lạnh nói: “Ta không có đi, chỉ là đi bái phỏng mấy người bằng hữu mà

thôi.”

Hiên Viên Liệt Thiên ngẩn người, thiêu mi nói: “Như vậy, Bất Kinh có cần thị vệ???”

Đầu Hiên Viên Bất Kinh mơ hồ đau đớn: “Cảm tạ ý tốt của hoàng thúc, thế nhưng không cần.”

Nói xong mặc kệ có lẽ hay vô lẽ, trực tiếp lách qua Hiên Viên Liệt Thiên rời đi.

Lông mày Hiên Viên Liệt Thiên chậm rãi nhíu lại, lẩm bẩm:

“Hiên Viên Bất Kinh như vậy, thực sự thích hợp làm hoàng đế Huỳnh Quang sao???

Xem ra, vẫn là phải thương lượng thương lượng với hoàng huynh...”

Trong hoàng cung hiện nay nhìn qua gió êm sóng lặng, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, gần đây càng nhiều lần đi tới Đông cung của thái tử.

Bọn họ tuyệt không cảm kỹ, ở trước mặt Hiên Viên Trần Vũ thảo luận chuyện quan trọng.

Hiên Viên Trần Vũ muốn trốn bọn họ không gấp, nhưng mỗi lần đều là kết thúc trong thất bại, may là Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong cũng không có động tác lớn nào, vẫn còn trong phạm vi hắn chịu được.

Chỉ là đã sắp tới sinh nhật mười tám tuổi của Hiên Viên Trần Vũ, Huỳnh Quang hoàng đế và hoàng hậu từng nói qua, qua sinh nhật mười tám tuổi của Hiên Viên Trần Vũ liền để hắn thú thái tử phi...

Hơn nữa, lần này sinh nhật mười tám tuổi của thái tử, Huỳnh Quang hoàng đế bệnh nằm giường hạ lệnh cho Hiên Viên Liệt Thiên, phải mở tiệc chiêu đãi các quốc gia sứ thần, dị thường long trọng.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, lấy trạng huống thân thể hiện tại của Huỳnh Quang hoàng đế, Huỳnh Quang hoàng đế vô cùng có khả năng vào lúc đó, tuyên bố đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hiên Viên Trần Vũ.

...

Hôm nay là ngày Vân Khuynh mấy người ước định với Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh nhưng lại nghĩ tim mình vẫn luôn thỉnh thích nhảy lên, dường như sắp có chuyện không bình thường xảy ra...

Y tâm tư không yên, tâm thần bất định, Vân Hoán đem nhất cử nhất động của y đều đưa vào trong mắt.

Vân Hoán ôm vai Vân Khuynh, để y ngồi xuống: “Tiểu Khuynh, ngươi có tâm sự???”

Vân Khuynh nhìn hắn, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng: “Nhi ca, hôm nay sau khi rời giường ta liền tâm thần không yên, giống như là sắp có chuyện gì đó xảy ra... Rất khó chịu...”

Rốt cuộc là chuyện gì, có thể dễ dàng quấy nhiễu tâm thần của y như vậy.

Vân Khuynh vẫn không biết, ở xa ngoài ngàn dặm, chính vào ngày này, hắc bào tể tự Ám Dạ, sử dụng kỹ thuật khác hẳn với người thường của hắn, lặng lẽ xuất hiện trong Tần phủ, lại lặng lẽ đem đại Bảo ôm tới ”Vô Gian luyện ngực”.

Hắc bào tể tự Ám Dạ, vốn là muốn mang theo đại Bảo đưa đến chỗ đó để đại bảo chìm vào giấc ngủ say, làm chuẩn bị cho chuyện mười chín năm.

Nhưng lại bị Ngụy Quang Hàn vẫn cố kỵ hắn phá hỏng dự tính, bởi vì ước định lúc trước của hai người, hắc bào tể tự đành phải đem đại Bảo giao cho Ngụy Quang Hàn.

Ngụy Quang Hàn ôm tiếu oa nhi an tĩnh nho nhỏ mềm mềm trong lòng, trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp không gì sánh được.

Đây là nhi tử của Lạc Minh, đây là hài tử của người hắn yêu nhất, cũng là hài tử bởi người hắn yêu nhất sinh ra vì người khác.

Hắn vốn hắn là chán ghét hài tử này, thế nhưng...

Bởi vì người sinh hạ hắn là Lạc Minh, hắn liền yêu ai yêu cả đường đi muốn đổi tốt với hài tử này...

Thu chặt bàn tay ôm hài tử, Ngụy Quang Hàn phát thê dưới đáy lòng.

Hắn nhất định sẽ thay Lạc Minh, đem hài tử này giáo dục nuôi dưỡng tốt...

Cho dù mười chín năm sau phải tự tay giết chết hài tử này, hắn vẫn sẽ đổi tốt với nó...

Hắn thỉnh sư phụ lợi hại nhất trong ‘Vô Gian luyện ngực’ cho hắn, muốn hắn học tập võ công cao thâm nhất, hắn muốn cho hắn hưởng thụ sự tôn sùng địa vị cao nhất trong ‘Vô Gian luyện ngực’.

Cho dù phải tự tay giết hắn, hắn cũng muốn trước đó, cho hắn toàn bộ tất cả tốt nhất...

Tất cả, đơn giản chỉ vì hắn là hài tử của Lạc Minh.

Lạc Minh, cái người đời trước hắn yêu, nhưng không thể không giả chán ghét.

Lạc Minh, cái người đời này hắn vẫn yêu...

Tuy rằng...

Y đã xoay người sinh hài tử cho người khác, nhưng hắn vẫn như cũ
nguyễn ý thương y.

Bởi vì nguyễn nhân đáng buồn của đời trước, hắn vẫn luôn thương tổn
Lạc Minh...

Đối mặt với hắn thương tổn, Lạc Minh nhưng vẫn đứng ở tại chỗ chờ
hắn, thương hắn, khiến hắn rất cảm động, khiến hắn nghĩ vì người kia cái gì
cũng đáng giá...

Đáng tiếc thiên ý trêu người, Lạc Minh hiện tại, dĩ nhiên, thay đổi...

Khóe miệng Ngụy Quang Hàn kéo lên độ cung cay đắng, vuốt ve khuôn
mặt mềm mại trơn truột của đại Bảo, lẩm bẩm nói: “Bất luận bọn họ đặt tên
gì cho người, ngày sau người chính là hài tử của Ngụy Quang Hàn ta, tên là
Ngụy Tư Minh...”

Ngụy Tư Minh Ngụy Tư Minh, Ngụy Quang Hàn nhớ Minh...

Minh, người có thể hiểu, có thể nguyện ý tha thứ cho ta đã từng thương
tổn người không???

Đời trước phụ tình người, đời này lấy mạng nhi tử người...

Người nhất định sẽ hận ta, hận đi hận đi...

Nếu như đã không còn yêu, vậy hận cũng tốt...

Lạc Minh hận và yêu, ở trong mắt Ngụy Quang Hàn đều là như nhau, chỉ
cần Lạc Minh có thể thật sâu nhớ kỹ hắn, chỉ cần bọn họ có thể dây dưa lẫn
nhau, yêu và hận nào có khác biệt???

Hoàn cảnh sinh tồn của ‘Vô Gian luyện ngực’, không giống với địa phương khác, nơi này tràn ngập mùi máu tươi có chứa độc tố, người tu luyện lâu dài ở đây, trên thân thể, hoặc nhiều hoặc ít đều có một vài bệnh ngầm.

Đại Bảo bị mang tới ‘Vô Gian luyện ngực’, thực tế đã đem thân thể hắn tổn hại phân nửa.

Cho dù ngày sau có cường đại, tâm tình của hắn, tu vi của hắn, tập tính của hắn, cũng sẽ nhiễm mùi máu tanh của ‘Vô Gian luyện ngực’, quý dị, bạo ngược...

Đây cũng là nguyên nhân Vân Khuynh ở kinh thành cảm thấy tâm thần không yên.

Bệnh trên thân thể Tiểu Bảo, cũng không coi là bệnh, chỉ là một loại số mệnh, là thân phận của hắn nên gánh chịu, bệnh như vậy đối với tiểu Bảo mà nói thì bình thường như hô hấp, bởi vậy Vân Khuynh không cảm ứng được.

Thế nhưng, chuyện lần này của đại Bảo, thực là nguy hiểm do người tạo thành, cho nên Vân Khuynh mới cảm ứng đến.

Đến buổi trưa, Vân Khuynh Vân Hoán đợi Hiên Viên Bất Kinh, không thấy Hiên Viên Bất Kinh, nhưng lại thấy hai người khiến y kinh hồn táng đắm.

Y cũng từng nghĩ tới khả năng mình bị tìm ra, thế nhưng trăm triệu không nghĩ tới, còn chưa hết một tháng đã bị bọn họ tìm ra...

Buổi trưa, Vân Khuynh Vân Hoán Long Liêm còn đang ở phòng khách, lại bỗng nhiên nghe thấy thanh âm một vật nặng rơi xuống ngoài phòng, mấy người còn chưa phản ứng đến, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị, không nhanh không chậm nói: “Long Khiêm, ngươi thật là có

tiền đồ, cái khác không học được, nhưng chuyện lừa gạt chủ tử, lại học càng thêm tinh thông.”

Thanh âm quen thuộc kia khiến Vân Khuynh Long Liêm sờn gai ốc.

Vân Khuynh lập tức tăng đứng lên, nắm ống tay áo Long Liêm: “Long Liêm... Chúng ta đi mau!!!”

Ánh mắt y đánh giá bốn phía, cuối cùng dừng lại trên cửa sổ, lúc này y rất muôn nhảy cửa sổ chạy thoát.

Hiện tại y thực sự không muốn gặp Tân gia huynh đệ, vốn Tân Vô Phong và Tân Vô Song đã là vấn đề cực lớn, y vẫn tận lực không nghĩ tới, thế nhưng tận lực lảng tránh Tân Vô Hạ lại thành một vấn đề khác, khiến y đau đầu không gì sánh được.

Tuy rằng đi ra sắp tới một tháng, thế nhưng trong lòng y thật sự vẫn rất quấn quýt.

Y vẫn không biết nên đổi mặt với bọn họ thế nào...

Y giục Long Liêm, Long Liêm lại nghe trong thanh âm Tân Vô Phong giáo huấn Long Khiêm ở ngoài cửa mang âm hàn khí, xem ra lúc này, đại công tử thật sự tức giận.

Nàng lúc này nếu như mang theo Vân Khuynh chạy tiếp, phạm tội sẽ lớn hơn nữa...

Tâm Long Liêm thoảng cái lạnh lẽo.

Tân gia huynh đệ coi lục đại ảnh vệ như huynh đệ, coi như bằng hữu, thành thật với nhau, không cho phép một chút phản bội, nhưng bọn họ lại gạt Tân Vô Phong và Tân Vô Song giúp Vân Khuynh chạy trốn...

Lần này, thật xong đời rồi sao???

Vân Khuynh thấy Long Liêm không để ý tới y liền có chút luống cuống, chuyển hướng sang một người khác: “Nhi ca, mang ta rời khỏi đây trước được không???”

Vân Hoán chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Vân Khuynh đầy mặt lo lắng liền gật đầu nói: “Được.”

Cũng không nghĩ chữ ‘được’ hắn vừa nói ra, một thanh âm cười như không cười theo tiếng đầy cửa vang lên: “Khuynh nhi, rời khỏi đây, là muốn đi đâu vậy???”

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Ba Người Gặp Lại

“Khuynh nhi, rời khỏi đây, là muốn đi đâu vậy???”

Thanh âm đồng dạng quen thuộc, nhưng nghe xưng hô Vân Khuynh liền biết hắn là ai.

Vân Khuynh cứng còng thân thể ngẩng đầu nhìn về phía cửa —

Người nọ chỉ là tùy ý đứng ở cửa, nhìn qua liền tự có một cỗ khí thế tiêu sái ngạo nghẽ.

Hắn một thân trường bào trắng bạc không gió tự động, mái tóc đen thùi thật dài buộc lên buông xuống từ đỉnh đầu, đen như mực.

Hắn mày dài hắt cao đến búi tóc, con ngươi như hồ nước sâu, sâu thẳm sáng sủa, mũi thẳng đĩnh trực, môi mỏng mà hồng hơi vung lên.

Lúc này hắn hai tay khoanh lại, nhàn nhã đi chơi mà đứng, một cỗ lãnh ý và uy áp nhàn nhạt từ trên người hắn nhẹ nhàng toát ra.

Vân Khuynh không tự chủ được lui về phía sau một bước, tới gần Vân Hoán, thanh âm có chút bất ổn nói: “Vô... Vô... Vô Song”

Chỉ hơn nửa tháng không thấy, khí thế trên người Tân Vô Song càng thêm đáng sợ, thế nhưng cũng may Tân Vô Song cũng giống Vân Khuynh, nhìn qua cũng không tính là chật vật, tương tư dǎn vặt là tinh thần bọn hắn, mà không phải liên quan thân thể.

Tân Vô Song nghe thấy Vân Khuynh gọi hắn, giơ giơ lên mi, nhắc chân đi vào trong phòng, ý cười khéo môi càng sâu, chậm rãi đến gần Vân

Khuynh: “Khuynh nhi ngươi vừa rồi là muỗn đi sao???”

“Ách...”

Vân Khuynh sắc mặt trắng nhợt, một đôi tay khẩn trương không biết đặt ở đâu mới tốt.

“Không không... Không thể nào...”

Vì sao thân thể y bắt đầu run lên, Tân Vô Song rõ ràng là đang cười, Tân Vô Song rõ ràng rất ôn nhu, hơn nữa...

Y rõ ràng cũng rất nhớ Tân Vô Song, lúc này rất muốn nhào vào lòng hắn lớn tiếng nói y nhớ hắn...

Tân Vô Song không để ý tới Vân Khuynh, mà là quay đầu, trông thấy Vân Hoán, đôi mắt sâu thẳm, lạnh nhạt nói: “Ngươi là ai???”

Vân Khuynh thấy Tân Vô Song đem đầu mâu chuyển hướng Vân Hoán, lập tức mở miệng nói: “Vô Song, hắn là...”

“Khuynh nhi.”

Tân Vô Song cắt đứt y: “Chuyện giữa chúng ta, một hồi nói sau, ta hiện tại hỏi chính là hắn, không phải ngươi.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, phát hiện Tân Vô Song cũng có một mặt thô bạo.

Y buông xuống mặt mày, giấu đi các loại tâm tình trong lòng, y bất an, y thấp thỏm, là không người nào biết.

Vân Hoán thấy thái độ của Tân Vô Song đối với Vân Khuynh vô cùng nghiêm khắc, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Ta là nhị ca Vân Hoán của tiểu Khuynh, công tử xưng hô thế nào???”

Trong ánh mắt Tân Vô Song hiện lên một tia kỳ dị, gật đầu: “Ra là nhị ca của Khuynh nhi, thất kính thất kính, đa tạ người vài ngày trước chăm sóc Khuynh nhi.”

Tân Vô Song, Tân Vô Phong là có được tin tức chuẩn xác mới đến tìm Vân Khuynh, Vân Khuynh bên người có người nào bọn họ tự nhiên biết.

Tân Vô Song hỏi như vậy, lúc trả lời cũng cường điệu hai chữ nhị ca.

Không có biện pháp!!! Khi bọn hắn biết được Vân Khuynh cùng với Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán tương đối thân mật hòa hợp, cũng đã lật úp bình dấm chua.

Hôm nay thấy bản thân Vân Hoán, phát hiện Vân Hoán cũng tương đương anh tuấn, trong lòng vị chua lại càng nồng, cũng liền khẩn cấp muốn tuyên cáo quyền lợi của mình đối với Vân Khuynh.

Cho nên nghe thấy Vân Hoán hỏi, hắn lập tức ôm lấy lưng Vân Khuynh, mở miệng nói: “Ta là Tân Vô Song, tướng công của Khuynh nhi.”

Vân Hoán vừa nghe liền kinh ngạc, hóa ra người trước mắt này chính là nhị công tử Tân gia, tướng công của Vân Khuynh.

Lại suy nghĩ một chút phong tư của Tân Vô Hạ, Vân Hoán âm thầm cảm thán, Tân gia quả nhiên được trời ưu ái, một người hai người, liếc mắt nhìn lên đều là nhân trung long phượng.

Thế nhưng, mặc kệ đối phuơng là long hay phượng, Vân Khuynh là đệ đệ của hắn, hắn tự nhiên muốn bảo vệ y, cho dù đối phuơng là tướng công của Vân Khuynh, hắn cũng không cho phép đối phuơng ức hiếp Vân Khuynh.

Tuy rằng Tân Vô Song này nhìn qua là người tử tế, thế nhưng bên trong ai biết là thế nào.

Nếu như Vân Hoán nhớ không lầm, Vân Khuynh hiện tại đang trốn tránh vị tướng công này của y...

Nghĩ tới đây lông mày của Vân Hoán không khỏi nhăn càng chặt: “Tần nhị công tử, tiểu Khuynh là đệ đệ của ta, chăm sóc y là chuyện đương nhiên, ngươi không cần cảm tạ ta.”

Thân thể Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực có chút cứng ngắc.

Ôm áp quen thuộc này, trước đó vài ngày y quyến luyến không gì sánh được nhưng lại không thể không rời đi, hôm nay trở lại vòng tay này, vừa muốn dừng lại vừa muốn khuyên mình không nên trầm luân phải chạy trốn...

Rất mâu thuẫn rất thống khổ.

Nếu như Tần gia chỉ có một nhi tử, chỉ có một Tần Vô Song thì thật tốt.

Vì sao Tần gia ngoại trừ Tần Vô Song, hết lần này tới lần khác còn có Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ.

Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực cũng không giãy dụa, chỉ là chậm rãi nhắm mắt, đáy lòng rối loạn không mở miệng.

Vân Hoán nhìn, biểu tình luôn luôn nho nhã lễ độ có chút vỡ tan, ở quanh thân hắn, chẳng hiểu tại sao lại quanh quẩn vài phần áp suất thấp.

Tần Vô Song đối với Vân Khuynh thuận theo thoả mãn, thế nhưng hắn càng hài lòng chính là rốt cục có thể lần thứ hai ôm Vân Khuynh vào lòng.

Người này, từ sau khi rời khỏi Tần gia, khiến hắn lo lắng hãi hùng, nóng ruột nóng gan.

Rất sợ y lỡ có vạn nhất hoặc là gặp phải nguy hiểm, mỗi ngày nghĩ y có được ăn ngon ngủ ngon, có thể gặp phải nguy hiểm, sống có vui vẻ...

Mỗi ngày thấp thỏm suy đoán, hầu như sắp bức điện hǎn, toàn bộ nhớ thương cắp thiết và lo lắng, vào lúc nhìn thấy dĩ nhiên đều lặng xuống.

Đến bây giờ hǎn vẫn không rõ, lúc vừa thấy Vân Khuynh, hǎn vì sao có thể thần thái như thường, tự nhiên như vậy.

Trái tim hǎn rõ ràng hài lòng kích động mất tần suất, thân thể hǎn, mỉm cười bên môi hǎn rõ ràng là đang run rẩy, nhưng nét mặt hǎn lại cứng nhắc không biểu lộ mảy may.

Kỳ thực hǎn càng sợ tìm được Vân Khuynh là một giấc mộng, là một ảo cảnh, thăng đến nhất khắc đem Vân Khuynh ôm vào trong lòng, tâm của hǎn mới yên ổn xuống, vòng tay của hǎn rốt cuộc được viên mãn.

Hơi hơi nhắm mắt, Tần Vô Song không thể thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng tìm được... Khuynh nhi của hǎn cuối cùng cũng trở lại vòng tay hǎn...

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ của hǎn vào lúc ôm Vân Khuynh vào lòng, liền trở nên càng thêm rõ ràng, đó là dáng cười đích thực phát ra từ nội tâm.

Nửa ôm Vân Khuynh, Tần Vô Song không chút khách khí ngồi xuống.

Hơn nữa còn thuận lợi đem Vân Khuynh giam trên đùi mình, Vân Khuynh không thể tin tưởng trùng lớn hai mắt, nhìn Vân Hoán và Long Liêm còn đang ở đây, hai gò má trắng noãn thoảng cái nhuộm lên đỏ ửng.

Y đãy đãy Tần Vô Song: “Vô Song, buông...”

Hiện tại tình tự của y rất loạn, thanh âm cũng thay đổi.

Tần Vô Song cúi đầu, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y nhuêm lên nhàn nhạt đỏ ửng, trong lòng không khỏi kinh sợ, ánh mắt hơi trầm xuống, sợ mình luống cuống, Tần Vô Song lập tức ngẩng đầu hô hấp, sau khi bình tâm xong mới ánh mắt sắc bén nhìn về phía Long Liễm: “Long Liễm, ngươi tuy rằng là nữ nhi thân, nhưng ở trong lục đại ảnh vệ, ngươi đích đích xác xác là người chúng ta tín nhiệm nhất, yên tâm nhất, nhưng ngươi, lại dùng cái gì báo đáp chúng ta???”

Cái liếc mắt kia của Tần Vô Song quá mức phức tạp, Long Liễm biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong là thật sự nỗi giận, lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ biết tội, thỉnh nhị công tử trách phạt.”

Nàng vừa nói xong liền cúi thấp đầu, một bộ thái độ nhặt sai cực kỳ chân thành.

Kỳ thực nàng hiện tại đang than thở dưới đáy lòng, không biết Liên Duyệt biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong tìm được Vân Khuynh, có thể trách tội nàng hay không.

Tần Vô Song còn chưa nói ra muôn nghiêm phạt nàng thế nào, bóng dáng đen huyền của Tần Vô Phong liền xuất hiện ở cửa, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn vẫn là lạnh lùng nghiêm nghị như thường.

Khí tức băng lãnh trên người hắn so với Tần Vô Song càng sâu, uy áp trên người cũng càng thêm áp bách khiến người ta không thể hô hấp.

Hắn chậm rãi đi vào, y bào đen huyền dưới thân vẽ ra một độ cung hoa mỹ tôn quý.

Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực không tự chủ được ngẩng đầu, trông thấy Tần Vô Phong, nhất thời không khỏi sững sốt.

Cứ như vậy khuôn mặt hơi ngừa, trong đôi mắt đẹp màu mực mang theo trong suốt và thuần túy, thăng tấp nhìn Tần Vô Phong, nhất thời dời mắt

không được.

Lúc vừa nhìn thấy Tân Vô Song, y còn có chút sợ bị hai người tìm được, lúc này bị Tân Vô Song ôm vào trong ngực, y đã không còn quắn quýt chuyện bị tìm được, cho nên lúc này thấy Tân Vô Phong, mới có thể yên tâm hiện ra ngoài một bộ thất thần.

“Long Liêm, nếu đã biết sai, ngươi liền đi cùng Long Khiêm, về hình đường ảnh vệ đi lĩnh phạt.”

Tân Vô Phong dừng lại cước bộ, đứng ở trước mặt Long Liêm, lạnh lùng nói.

Long Liêm lập tức lưu loát dập đầu: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau một khắc liền biến mất.

Vân Hoán nhìn Tân Vô Phong, trực giác người này còn lợi hại hơn Tân Vô Hạ và Tân Vô Song, trên người người này có một loại khí thế thuộc về thượng vị giả không giận tự uy.

Hắn còn chưa kịp hỏi đối phương là ai, đối phương liền nhìn về phía hắn: “Nhi ca của Vân nhi??? Ta nhớ kỹ Vân gia, hình như chỉ có ngươi từng đối xử tử tế với Vân nhi... Đa tạ ngươi từ nhiều năm trước đã chăm sóc Vân nhi, ta là đại ca của Vô Song, Tân Vô Phong.”

Vân Hoán bừng tỉnh đại ngộ, ra là ca ca của Tân Vô Song và Tân Vô Hạ, trách không được lại bất phàm như thế, hai người đệ đệ đều khó lường như vậy, làm ca ca tự nhiên càng khó lường.

Nhưng mà...

Vân Hoán bắt đầu hoài nghi, Vân Khuynh nói y là gả thay, đà nương hắn sao có thể bỏ qua loại nhân vật như vậy, sao có thể tiện nghi Vân Khuynh

để Vân Khuynh gả vào phu gia như vậy???

Chẳng lẽ người Tân gia này, kỳ thực có chỗ nào bẩn thỉu hèn hạ, tỳ như trời sinh tính bạo ngược, tỳ như khát máu thành tính, tỳ như làm nhục thành tính...

Vân Hoán không quá rõ ràng trạng huống, vẫn còn đang nghĩ loạn, càng nghĩ càng lo lắng, nhưng sau một khắc, những suy luận này của hắn đều bị phủ định.

Khi Tân Vô Phong rốt cục khắc chẽ không được, đem ánh mắt mình dời về phía Vân Khuynh trong lòng Tân Vô Song, hắn cũng nhịn không được ôn nhu như mặt nước, nhẹ nhàng gọi lên: “Vân nhi...”

Vân Khuynh cũng si ngốc nhìn lại, nỉ non nói: “Đại ca...”

Vân Hoán mộng, nhìn Vân Khuynh, nhìn Tân Vô Song mặt âm trầm, lại nhìn Tân Vô Phong.

Vì sao, hắn nghĩ giữa Tân Vô Phong và Vân Khuynh rất ái muội???

Bọn họ hai người tuy chỉ là ngăn ngói gọi tên nhau, thế nhưng cũng rất ôn nhu nhẫn nhụi, giống như lão phu lão thê chung sống với nhau đã lâu.

Gặp quỷ, Vân Khuynh rõ ràng là ‘Thê tử’ của Tân Vô Song, Vân Khuynh rõ ràng đang ngồi trong lòng Tân Vô Song, vì sao Vân Khuynh còn có thể ái muội như vậy với Tân Vô Phong.

Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??? Chân tướng rốt cuộc là thế nào???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Lời Nói Dối Thiện Ý

Hỗn động giữa Vân Khuynh và Tân Vô Phong, không chỉ Vân Hoán nhìn ra không đúng, ngay cả Tân Vô Song cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng Tân Vô Song chỉ là vô ý thức buộc chặt bàn tay ôm Vân Khuynh, cũng không toát ra quá nhiều tình tự.

Người bình thường thấy ‘Thê tử’ của mình, cùng với đại ca của mình ‘Mắt đi mày lại’ như vậy, không phải đều rất tức giận sao???

Vì sao Tân gia tướng công này, nhìn thế nào lại cam chịu như thế???

Vân Hoán trăm tư không được kỳ giải, chỉ cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau.

Lúc Vân Khuynh nói chuyện này với hắn, đều chỉ là thô sơ giản lược nói một lần, trong đó rất nhiều trọng điểm và chi tiết đều là ngậm miệng không nói, mọi việc của Tân gia lại càng không hề đề cập với hắn.

Vân Khuynh cố ý ẩn dấu không nói sự thực, rõ cuộc là thế nào, Tân gia chỉ có ba huynh đệ, vì sao hắn cảm giác lại rất phức tạp???

Vân Hoán có chút suy nghĩ nhìn Vân Khuynh, Vân Khuynh lại không phát hiện, chỉ là hơi hơi nhắm mắt, đang suy nghĩ phải trả lời hai người tìm được y như thế nào.

Thế nhưng y cũng phát hiện, Tân Vô Song, Tân Vô Phong hai huynh đệ, càng như là đã hòa thuận lại, cùng nhau đi tìm y...

Điều này ý nghĩa cái gì...

Vân Khuynh nghĩ không ra, cũng không dám suy nghĩ sâu xa tiếp xuống.

Mà Tân Vô Song thì phi thường không hài lòng Vân Hoán nhìn Vân Khuynh, giơ lên ống tay áo, ho nhẹ một tiếng nói: “Vân nhị ca, chúng ta và Khuynh nhỉ xa cách đã lâu, có rất nhiều chuyện muốn nói, còn thỉnh Vân nhị ca lắng tránh một chút, nếu có chỗ thắc lẽ, thỉnh Vân nhị ca không lấy làm phiền lòng.”

Gọi Vân Hoán một tiếng Vân nhị ca, cũng chỉ là vì Tân Vô Phong vừa nói câu kia, ở Vân gia, chỉ có Vân Hoán từng đối xử tử tế với Vân Khuynh.

Đích xác thắc lẽ, Tân Vô Song thỉnh cầu khiến Vân Hoán nhíu mày: “Ta...”

Kỳ thực hắn rất lo lắng đem Vân Khuynh lưu cho hai người kia, chỉ là Vân Khuynh đột nhiên từ trong lòng Tân Vô Song ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn.

Như vậy hắn liền đem cự tuyệt bên mép, nuốt xuống phía dưới, gật đầu đóng cửa rời đi.

Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại Tân Vô Phong, Tân Vô Song và Vân Khuynh, trên khuôn mặt Tân Vô Song mang theo vài phần mãnh liệt, lúc này mới mở tay đặt trên thắt lưng Vân Khuynh, một lần nữa vươn đến, đem cả người Vân Khuynh mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Đầu của hắn chôn ở cằm cổ Vân Khuynh, thì thào lầm bẩm: “Khuynh nhỉ, ta rất nhớ ngươi...”

Vân Khuynh nghe vậy trong lòng mềm nhũn, trong mắt nóng lên, thiếu chút nữa chảy ra nước mắt.

Y cũng nhớ hắn, nhớ Tân Vô Phong, nhớ Liên Duyệt, nhớ bảo bảo...

Tần Vô Phong không nói gì ngồi ở trên ghế bên cạnh bọn họ, bình tĩnh nhìn Vân Khuynh không nói, nhưng trong đôi mắt đen vắng lặng như hắc diệu thạch, cuồn cuộn cũng là tha thiết nóng cháy thâm tình, đốt cháy tâm can Vân Khuynh.

Lẽ nào...

Ý sai rồi sao???

Không nên trốn sao???

Đang suy nghĩ, Tần Vô Song đã thu hồi yếu đuối và thắt thắn toát ra vừa rồi, từ chõ cổ Vân Khuynh ngẩng đầu, vươn tay nâng cằm Vân Khuynh, thật sâu hôn xuống cánh môi hắn mong nhớ ngày đêm đã lâu kia.

Hắn hết sức triền miên liếm mút đảo quanh bên môi y.

Vân Khuynh sắc mặt ửng đỏ, nhưng cũng không có phản kháng, hơi buông xuống mí mắt, tùy ý lông mi che phủ đôi mắt màu mực của y, dịu ngoan thuận theo động tác của Tần Vô Song.

Tần Vô Song xem chuẩn thời cơ, liền vươn lưỡi cạy mở cánh môi Vân Khuynh, thâm nhập vào trong, hai bên cấp tốc quấn lại một chõ, truy đuổi lẫn nhau.

Tần Vô Phong dường như không có việc gì nhắc lên chén trà ở một bên, đáy lòng hơi hơi cay đắng, bàn tay nắm chén trà cũng trắng bệch, trên mặt là một mảnh lạnh lùng và bình tĩnh.

Con mắt hắn hơi hơi rủ xuống, không nhìn động tác của hai người bên cạnh, mà là nghiên cứu hoa văn màu xanh mạ vàng trên chén trà.

Vân Khuynh và Tần Vô Song vừa hôn, thiếu chút nữa khiến Vân Khuynh hít thở không thông, may là y đúng lúc đẩy ra Tần Vô Song, Tần

Vô Song cũng không quá cố sức đã bị y dễ dàng đẩy ra.

Hô hấp vừa được tự do, Vân Khuynh liền tựa ở trong ngực Tân Vô Song nhẹ nhàng thở hổn hển, hơi nâng lên lông mi nhiệm lên vài phần hơi nước, một bóng người bỗng nhiên ánh vào trong mắt Vân Khuynh.

Là Tân Vô Phong.

Vân Khuynh chậm rãi trợn to hai mắt, ảo não không ngớt.

Trời ạ!!!

Y vừa bị Tân Vô Song hôn liền bị dụ dỗ, dụ dỗ y thăng thắn quên Tân Vô Phong tồn tại.

Lúc này vừa nhìn Tân Vô Phong, nhớ tới vừa rồi y và Tân Vô Song không kiêng nể gì hôn môi trước mặt Tân Vô Phong, Vân Khuynh liền chỉ muốn đào một cái hố vùi mình vào trong.

Tân Vô Song nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Tân Vô Phong, đột nhiên cũng không cảm thấy đại ca nhà mình tồn tại vướng bận.

“Được rồi.”

Vẫn là Tân Vô Phong tự chủ tốt nhất, thấy Tân Vô Song và Vân Khuynh dừng lại, liền lập tức buông chén trà trong tay, chăm chú nhìn Vân Khuynh nói: “Vân nhi, theo chúng ta trở lại.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt, Tân Vô Phong nói chính là theo bọn họ cùng nhau trở lại...

Là bọn hắn, mà không phải Tân Vô Song, hoặc là Tân Vô Phong bất lý một ai trong hai người, mà hai người bọn họ.

Vân Khuynh hô hấp đột nhiên có chút cứng ngắt: “Ta... Không được.”

Y cự tuyệt khiến tâm tình tốt của Tân Vô Song cũng trầm xuỗng: “Vì sao???”

Vân Khuynh hô hấp dừng một chút, hai bàn tay che giấu dưới ống tay áo đặt trên đùi, không tự chủ được quấn lại với nhau: “Ta... Ta... Ta ở kinh thành còn có chút việc.”

Tân Vô Phong liếc nhìn Tân Vô Song, trong đôi mắt mang theo vài phần trách cứ.

Vân Khuynh rời xa bọn họ nhất định là có nguyên nhân, cho nên bọn họ đã sớm thương lượng hết thảy, sau khi tìm được Vân Khuynh nhất định phải ôn nhu chờ y, dỗ y đem toàn bộ tâm sự và cõi kỵ đều nói ra.

Cũng ước định ai cũng không được khởi binh vấn tội Vân Khuynh, chất vấn nguyên nhân y rời đi, miễn cho lại đem Vân Khuynh bức chạy.

Tuy rằng trải qua lần Vân Khuynh trốn đi này, bọn họ ngày sau nhất định sẽ càng thêm chú ý hành tung của Vân Khuynh, thế nhưng, người có lúc trượt chân ngựa có lúc mất móng, nói không chừng lúc nào đó lại để Vân Khuynh thừa cơ chạy mất.

Cho nên, thương thượng sách chính là theo Vân Khuynh, để y trầm tĩnh lại, hoàn toàn tin tưởng bọn họ, nguyện ý ở lại bên người bọn họ, nguyện ý đem tâm sự của y đều nói cho bọn họ.

Thu được ánh mắt cảnh cáo của Tân Vô Phong, Tân Vô Song bĩu môi, đem ánh mắt dời sang một bên, không hề mở miệng.

Vừa rồi hắn cố ý tiến đến trước Tân Vô Phong, ôm Vân Khuynh vào lòng trước Tân Vô Phong, thậm chí cố ý ở trước mặt Tân Vô Phong bừa bãi hôn môi Vân Khuynh, tất cả đều là vì để Tân Vô Phong tức giận.

Thế nhưng, đối với Tân Vô Phong vững như núi đá này, hắn làm tất cả trái lại càng có vẻ hắn giống như một hài tử không được tự nhiên.

Nghĩ, Tân Vô Song bắt đầu ảo não, gừng càng già quả nhiên càng cay, đạo hạnh đại ca nhà hắn hắn không sánh được, trách không được hắn sẽ thỏa hiệp nhượng bộ.

“Vậy được.”

Nghe xong Vân Khuynh nói, Tân Vô Phong gật đầu: “Ta và Vô Song vốn là tới đón Vân nhi trở lại, nếu Vân nhi có việc, như vậy ta và Vô Song liền ở cùng Vân nhi, đem sự tình giải quyết xong xuôi rồi cùng nhau trở lại.”

Vân Khuynh không tự chủ được nhíu mày, trong lòng biết hai người này tìm được y tất nhiên sẽ không đơn giản để y tiếp tục trốn bọn họ, cho nên chỉ có thể gật đầu.

Dù sao bây giờ còn chưa tới Tân gia, sau đó y có thể xem xét tình huống hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Không tiếp tục tự hỏi vấn đề này, Vân Khuynh lập tức nghĩ tới một chuyện khác khiến y nóng ruột nóng gan, y giơ lên đôi mắt, nhìn Tân Vô Song, lại nhìn Tân Vô Phong: “Vô Song, đại ca, đại Bảo tiểu Bảo hiện tại thế nào???”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song rời khỏi Tân gia, thế nhưng chuyện phát sinh ở Tân gia, bọn họ đều là thời khắc quan tâm.

Trước đó vài ngày bọn họ như trước nhận được thư Liên Duyệt gửi, nói tiểu Bảo hôm nay đã ở Lưu Ly tiểu trúc chố nhị sư bá của bọn hắn.

Mà đại Bảo...

Nhớ tới hài tử kia, trên khuôn mặt Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người, đều bịt kín một tầng lo lắng, dĩ nhiên bị người bắt tri bất giác mang đi, hơn nữa không hề lưu lại nửa điểm vết tích.

Biết hai hài tử gặp chuyện không may, Tân Vô Song và Tân Vô Phong lòng nóng như lửa đốt, thế nhưng bọn hắn còn muốn đi tìm Vân Khuynh.

Cho nên chỉ có thể phái người đi tìm đại Bảo.

Tuy rằng bọn họ không rõ vì sao Vân Khuynh lại rời khỏi Tân gia, bỏ được rời xa hai nhi tử, thế nhưng Tân Vô Phong và Tân Vô Song biết, Vân Khuynh cực kỳ thích hai hài tử kia, rất coi trọng hai hài tử của mình.

Lúc này Vân Khuynh vừa hỏi, bọn họ đều luyến tiếc nói cho Vân Khuynh sự thực, cho nên sắc mặt bối rối không tiện mở miệng.

Nhin bọn họ hai người ấp a ấp úng, đáy lòng Vân Khuynh mọc lên một loại dự cảm không ổn, chẳng lẽ hai hài tử xảy ra cái gì ngoài ý muốn???

Sắc mặt tuyệt mỹ của y biến tái nhợt, cánh môi run run, còn chưa đem suy đoán của mình hỏi ra, Tân Vô Phong liền mở miệng nói: “Bọn họ hai người tốt, Vân nhi không cần lo lắng.”

Tân Vô Song rất phổi hợp dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, Khuynh nhi nếu thật nhớ bọn họ, lúc trước không bỏ đi chẳng phải là ổn rồi sao.”

Nói đến sự kiện kia, Vân Khuynh lập tức chột dạ gục đầu xuống.

Tân Vô Phong biết Vân Khuynh còn không bỏ xuống được hai nhi tử, thoáng suy ngẫm liền nói: “Liên Cử biểu ca thấy hai đứa cẩn cót kỳ giai, liền đem bọn họ đưa đến Lưu Ly tiểu trúc học nghệ rồi.”

Đây coi như là một lời nói dối thiện ý.

Hắn không hy vọng Vân Khuynh lo lắng cho bọn nhỏ, trước khi Vân Khuynh phát hiện bọn nhỏ gặp chuyện không may hắn nhất định phải đem bọn chúng bình yên vô sự tìm trở về.

“A... Bọn họ còn nhỏ như vậy đã phải đi bái sư học nghệ sao... Như vậy, cho dù ta trở lại Tân gia, cũng không gặp được bọn họ???”

Tân Vô Phong gật đầu: “Bọn họ là tiểu nam tử hán, hơn nữa sau đó còn phải tiếp nhận mọi việc trên tay chúng ta, ta và Vô Song Vô Hạ không rảnh dạy bọn hắn, liền chỉ còn cách đưa bọn hắn đến nơi có thể giáo dục tốt.”

Vân Khuynh ngẫm lại cũng đúng, liền an tĩnh lại, thế nhưng y như trước lo lắng cho hai hài tử, tuổi còn nhỏ như vậy, có thể học được cái gì???

Khẳng định sẽ rất khổ.

Thế nhưng, chịu khổ trong khổ, mới có thể trở thành người trên người, y hiện tại chỉ hy vọng bọn họ sớm ngày học nghệ thành công, ít ném khổ sở một chút.

“Hiện tại, nên là Khuynh nhi nói cho chúng ta biết, Khuynh nhi ở lại kinh thành rốt cuộc có chuyện quan trọng gì — Khuynh nhi nói ra, nói không chừng chúng ta có thể giúp được, Khuynh nhi có chúng ta bang trợ, nhất định sẽ là làm ít công to, nói vậy chúng ta có thể sớm ngày giải quyết vấn đề, sớm ngày về nhà.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Chuyện Cũ Năm Xưa

Đang lúc Vân Khuynh giải thích chuyện Hồng Châu với Tân Vô Phong và Tân Vô Song, Hiên Viên Bất Kinh cũng đã tới.

Nếu như Vân Hoán là người đầu tiên khiến Tân Vô Phong và Tân Vô Song lật úp bình dấm chua, như vậy Hiên Viên Bất Kinh chính là người thứ hai.

Hiên Viên Bất Kinh tới gặp Vân Khuynh, vừa đến đã bị Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ do Tân Vô Phong và Tân Vô Song mang đến ngăn ở ngoài cửa.

May là đúng với Vân Hoán, Vân Hoán nói Vân Khuynh đang chờ Hiên Viên Bất Kinh, Tân Vô Phong và Tân Vô Song trong phòng mới bằng lòng để Hiên Viên Bất Kinh đi vào.

Hiên Viên Bất Kinh đi vào, đã bị Tân Vô Phong và Tân Vô Song dùng ánh mắt nghiêm khắc soi kỹ, loại ánh mắt này giống như kim châm đâm vào người, thế nhưng Hiên Viên Bất Kinh vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song vốn đang căm thù, nhưng vào lúc nhìn thấy tướng mạo của Hiên Viên Bất Kinh, dĩ nhiên giật mình.

Hai người bọn họ nhìn Vân Hoán, lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh, cuối cùng lại nhìn về phía Vân Khuynh.

Ba người này...

Nếu nói Vân Khuynh và Vân Hoán là huynh đệ...

Thế nhưng lúc này, Tân Vô Phong và Tân Vô Song lại thăm nghĩ Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh càng giống huynh đệ hơn.

Vừa rồi lúc bọn họ quan sát Hiên Viên Bất Kinh, dĩ nhiên phát hiện tướng mạo của Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh có ba bốn phần rất giống.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nhìn nhau, có chút suy nghĩ nhăn lại lông mày, trực giác của bọn họ, hành trình kinh thành lần này, hẳn là sẽ không đơn giản như vậy.

Vân Khuynh từ lâu đã giãy khỏi Tân Vô Song ôm ấp, rất vui vẻ nghênh tiếp Hiên Viên Bất Kinh.

Tinh thần và thần sắc của Hiên Viên Bất Kinh không phải quá tốt, khiến Vân Khuynh có vài phần lo lắng.

Dù sao ở trên đường đi từ Tích Châu đi đến kinh thành, Hiên Viên Bất Kinh chăm sóc y rất tốt.

“Bất Kinh có chỗ nào không khỏe, có muốn đi nghỉ ngơi trước không??? Sắc mặt của Bất Kinh rất kém.”

Vân Khuynh nhíu mày, nói ra y lo lắng.

Kỳ thực đối với Hiên Viên Bất Kinh, y vốn đã có vài phần kính ngưỡng và thân cận, hơn nữa Hiên Viên Bất Kinh bảo vệ y, y từ lâu đã coi Hiên Viên Bất Kinh như ca ca của mình.

Tân Vô Song thấy Vân Khuynh lo lắng Hiên Viên Bất Kinh như vậy, ánh mắt không khỏi liếc sang một bên, cong môi nói: “Vừa rồi ta tinh tế quan sát, thân thể của Hiên Viên công tử không có gì đáng ngại, nếu có, sợ cũng là tâm bệnh.”

Hiên Viên Bất Kinh, Huỳnh Quang đại hoàng tử.

Hiên Viên gia và Tân gia, mặt ngoài là bạn, nhưng ngầm đều đẽ phỏng nhau, tuy là thế cộng sinh môi hở răng lạnh, nhưng đám người Hiên Viên gia này luôn luôn muôn một mình độc bá.

Cho nên ám hoàng Tân Vô Song chưởng quản triều đình, rất không thích Hiên Viên hoàng thất, liên quan, cũng không thích vị đại hoàng tử này...

Tuy răng hắn vẫn có vài phần thường thức vị đại hoàng tử làm thần bộ tiêu sai và tài năng này.

Tân Vô Song nói như vậy, kỳ thực là có chút thắc lẽ, tuy răng hắn nói là sự thật, thế nhưng Tân Vô Song và Hiên Viên Bất Kinh dù sao cũng không quen nhau.

Cho nên nghe xong Tân Vô Song nói, Hiên Viên Bất Kinh nhịn không được muốn nhìn Tân Vô Song.

Tân Vô Song và Tân Vô Phong hai huynh đệ, đều là những kẻ không thể bị người tùy tiện bỏ qua, Hiên Viên Bất Kinh đương nhiên cũng không ngoại lệ chẳng qua thằng đến lúc này hắn mới chăm chú quan sát Tân Vô Song.

Cuối cùng cười khổ: “Đích thật là tâm bệnh.”

Sau khi nói xong trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có chút mờ mịt, lẩm bẩm nói:

“Ta muốn rời khỏi đây... Thế nhưng có quá nhiều chuyện ta chưa thể rõ ràng...

Tiểu Khuynh, thứ cho ta vô lễ, ta muốn hỏi ngươi một việc, có được không???”

Vân Khuynh kinh ngạc không gì sánh được: “Ta??? Bất Kinh muốn hỏi ta cái gì, nếu ta biết, tất sẽ không giấu diếm.”

Hiên Viên Bất Kinh dời ánh mắt về phía Vân Hoán, có chút gian nan mở miệng: “Tiểu Khuynh ngươi, thật là hài tử của Vân vương gia sao???”

Vấn đề của Hiên Viên Bất Kinh bùng nổ khiến mấy người ở đây ngạc nhiên không ngớt, Vân Khuynh và Vân Hoán càng là trùng lớn hai mắt: “Đó là tự nhiên... Ta tự nhiên là người của Vân phủ.”

Tuy rằng Vân Khuynh không thích Vân gia, thế nhưng sau khi y có ý thức, đích thật là ở Vân phủ, hơn nữa là từ nhỏ đã ở Vân phủ.

Hiên Viên Bất Kinh nâng tay xoa lên khuôn mặt mình, hỏi Vân Khuynh và mọi người:

“Lẽ nào, tiểu Khuynh không cảm thấy chúng ta rất giống nhau sao, lẽ nào tiểu Khuynh đối với ta, không có một loại cảm giác thân thiết kỳ dị sao???

“Tiểu Khuynh năm nay có phải mười chín???”

Vân Khuynh bị Hiên Viên Bất Kinh liên tiếp hỏi có chút khó có thể chống đỡ, vẻ mặt y hoảng hốt, Hiên Viên Bất Kinh nói đều rất đúng, đều rất chính xác.

Thế nhưng...

Cái đó và y có phải là hài tử của Vân vương gia hay không lại có liên quan gì???

Lẽ nào Hiên Viên Bất Kinh chỉ băng vào những thứ vừa khớp này, mà hoài nghi quan hệ gì đó giữa bọn họ???

Tần Vô Phong và Tần Vô Song có chút suy nghĩ, bọn họ vốn đã có chút kỳ quái, Vân Khuynh nếu là thân sinh ‘Nữ nhi’ của Vân vương gia, Vân vương gia sao có thể không thích Vân Khuynh???

Cho dù là không thích, thì y cũng là hài tử của hắn, hổ độc không ăn thịt con, toàn bộ trên dưới Vân phủ, thái độ đối với Vân Khuynh, vốn là có chút khiến cho kẻ khác khó hiểu.

Chẳng lẽ là do thân thế của Vân Khuynh, thật là có gì đó đáng ngờ???

Lúc bọn họ còn đang suy nghĩ sâu xa, khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Bất Kinh lóe ra hoảng hốt và đau thương, ép buộc mình nhớ lại chuyện cũ mở miệng nói:

“Thế nhân đều nói Hiên Viên Bất Kinh ta là nhi tử của Lan phi, một trong tam đại quý phi của hoàng cung Huỳnh Quang, nhưng kỳ thực, ta không phải là nhi tử của nàng.

Khi còn bé, ta bình thường nghi hoặc, vì sao phụ hoàng không cho ta gặp mẫu phi của ta, mà là tự mình giáo dục ta...

Thẳng đến khi ta hơi lớn một chút, phụ hoàng mới đưa ta vào nội thất tẩm cung của hắn, ở đó, treo một bức họa, phụ hoàng chỉ vào người kia nói hắn là mẫu thân của ta.

Ta khi đó căn bản không tin, bởi vì người kia, hắn là một nam nhân...”

Hiên Viên Bất Kinh nói đến đây, hơi hơi nhắm mắt, thở dài một tiếng nói:

“Nam nhân bị phụ hoàng xưng là mẫu thân của ta, quanh năm không ở Huỳnh Quang quốc nội.

Năm ấy ta sáu tuổi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn mỹ lệ giống như một vị tiên tử bị giáng xuống phàm trần, ôn nhu, bác học, nhàn nhã như nước bồ liễu, kì thực cứng cỏi như thạch.

Từ ánh mắt đầu tiên thấy hắn, ta liền nguyện ý tin tưởng hắn là người sinh ta ra, bởi vì, ta rất mong muốn một người mẫu thân như vậy chỉ ở xa xa nhìn, thăng đến ta sáu tuổi hiểu chuyện mới bằng lòng chính thức gặp mặt với ta...

Khoảng thời gian đó, là lúc ta vui vẻ nhất, tuy rằng mẫu thân rất ít khi vào hoàng cung gặp ta, nhưng mỗi lần gặp, liền nhất định mọi cách sủng ái ta...

Năm ấy ta tám tuổi, mẫu thân lại mang thai, lần kia mẫu thân ở trong hoàng cung rất lâu..."

Nhớ lại chuyện này đối với Hiên Viên Bất Kinh mà nói là một kỷ niệm rất đẹp, khoe miệng Hiên Viên Bất Kinh cong lên độ cung hạnh phúc.

Vân Khuynh chỉ nhìn môi Hiên Viên Bất Kinh khép mở, đối với nội dung hắn nói cũng không quá hiểu.

Đây lòng mọc lên một loại sợ hãi.

Y làm Vân Khuynh mười chín năm, nhưng phát hiện mình rất có thể không phải Vân Khuynh.

Khi Hiên Viên Bất Kinh nói đến thân sinh mẫu thân của hắn là một người nam tử, tâm của y liền siết chặt lại.

Y lập tức nghĩ tới thân thể của mình, thân thể khác hắn với thường nhân...

Dù sao, người thân là nam tử lại có thể mang thai quá ít, trùng hợp như vậy không có quá nhiều, hơn nữa, khuôn mặt của y và Hiên Viên Bất Kinh thực sự có chút giống...

Lẽ nào...

Vân Khuynh sắc mặt tái nhợt, toàn bộ thân thể bất tri bất giác run run không ngớt.

Tần Vô Phong vào lúc y không phát hiện đã đi tới phía sau y, đưa y ôm vào trong lòng, vươn tay sờ sờ đầu y:

“Không sao, không cần lo lắng, ta và Vô Song nhất định sẽ điều tra rõ ràng chân tướng...

Mặc kệ ngươi là ai, ngươi đều là Vân nhi của ta và Vô Song.”

Vân Khuynh có chút thấp thỏm ngẩng đầu, ánh mắt bàng hoàng nhìn Tần Vô Phong: “Đại ca...”

Không ai có thể hiểu tâm tình của y lúc này, lúc còn nhỏ y một mực suy nghĩ, lẽ nào bởi vì mẫu thân của y ở bên trong Vân phủ thân phận quá thấp, không được sủng cho nên y mới nhận hết xa lánh???

Lúc y còn nhỏ, y từng vô số lần ôm lấy hi vọng với Vân vương gia, cùng với các vị tỷ tỷ của y...

Khi đó y cũng từng oán hận, cuối cùng khi biết những người đó thực sự không thích y, y mới hết hy vọng, đem tất cả quy về bình tĩnh.

Ngoại trừ mẫu thân đã chết của y, cùng với Vân Hoán, đối với thân tình của Vân phủ, y từ lâu đã không còn hy vọng xa vời.

Nhưng hiện tại lại có người đến nói cho y, nói y căn bản không phải là hài tử của Vân phủ.

Trách không được những người đó lại đổi xử với y như vậy, trách không được Vân vương gia không thích y...

Hóa ra, đúng là bởi vì y, không phải là hài tử của bọn hắn???

Dựa vào trong lòng Tân Vô Phong, đáy lòng Vân Khuynh ngũ vị tạp giao, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc y nhắm mắt lại, thanh âm của Hiên Viên Bất Kinh như trước không hề che lấp truyền vào tai y.

“Đệ đệ trong bụng mẫu thân, hắn là đã sáu tháng...

Buổi tối hôm đó, ta theo thường lệ đi tìm mẫu thân nói cho hắn tình huống công khóa của ta, thế nhưng không biết vì sao, mẫu thân và phụ hoàng lại nổi lên tranh chấp...

Cuối cùng mẫu thân hắn dĩ nhiên muốn rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng không lưu được hắn, liền gọi toàn bộ cung thủ trong cung bức bách mẫu thân...

Mẫu thân... Không bị phụ hoàng uy hiếp, khư khư cố chấp muốn đi... Mà phụ hoàng hắn, lại thực sự hạ lệnh...

Nhất khắc kia, vạn tiễn tề phát... Vô số mũi tên bắn lên người mẫu thân...

Ta thấy máu tươi tuôn ra từ trên người mẫu thân... Mẫu thân từ trên tường ngã xuống.

Ta mang theo trường kiếm đi ám sát phụ hoàng báo thù cho mẫu thân... Ta khi đó, xung động như vậy, nhỏ yếu như vậy, dễ dàng bị phụ hoàng chě phục.

Nhưng ta đã không thể tiếp tục ở lại nơi đó, không thể tiếp tục gọi người giết nương của ta là phụ hoàng...

Có lẽ phụ hoàng lòng mang áy náy, để tưởng niệm đệ đệ chưa kịp xuất thế kia của ta, phong cái người căn bản không tồn tại kia làm thắt hoàng tử..."

Khuôn mặt tuấn mĩ của Hiên Viên Bất Kinh vặn vẹo không ngớt, thân thể hắn run run, giống như là rất gian nan mất khí lực rất lớn mới nói ra được những điều này.

Chờ đến khi hắn đem hết sự tình nói xong, đôi mắt của hắn đã nổi lên một tầng mặt nước thăng tấp nhìn chăm chăm Vân Khuynh:

"Ta đã cho rằng thắt hoàng đệ đáng thương của ta, thực sự đã chết... Thế nhưng thấy tiểu Khuynh, ta liền dấy lên một tia hy vọng..."

Biết đâu tiểu Khuynh chính là thắt hoàng đệ của ta, biết đâu mẫu thân của ta năm xưa cũng chưa chết!!!"

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Có Nên Thùa Nhận Hay Không

Biết đâu Vân Khuynh chính là thất hoàng đệ của Hiên Viên Bất Kinh, biết đâu mẫu thân của Hiên Viên Bất Kinh năm xưa cũng chưa chết!!!

Đây là suy đoán của Hiên Viên Bất Kinh, cũng là ý nghĩ trong lòng mọi người lúc này.

Thế nhưng, theo lời của Hiên Viên Bất Kinh, mẫu thân hắn bị trúng mẩy mũi tên, lại đang ở trong hoàng cung, hắn thoát được sao???

Loại khả năng này quá nhỏ.

Thế nhưng, lỡ đâu lại có ngoài ý muốn...

Trên người Vân Khuynh chứa nhiều đặc điểm, thực sự quá mức giống với lời của Hiên Viên Bất Kinh, biết đâu, bọn họ thật là... Huynh đệ cũng không nhất định...

Người ở đây nghe xong Hiên Viên Bất Kinh nói, đều rơi vào trong trầm tư.

Một lúc lâu, có người lần thứ hai đánh vỡ vắng vẻ, lúc này đây, người mở miệng là Vân Hoán.

“Tố nương nương nàng...”

Tố nương nương trong miệng Vân Hoán, chính là vị mẫu thân của Vân Khuynh trong Vân phủ kia.

“Nàng là nữ tử thanh lâu đà ta nhìn trúng.

Lúc mới vào Vân phủ, nàng nhất thời nhận hết sủng ái, nhưng nàng thân phận hèn mọn lại giỏi dùng thủ đoạn, bị các phu nhân có thân phận trong phủ cùng với đám thiếp thất xa lánh.

Sau nhiều lần các vị phu nhân và thiếp thất bị hâm hại, nàng rốt cục khiến đa ta chán ghét, đa ta đã nhốt nàng ở hậu viện...

Có lẽ là bởi vì nàng rốt cục nhìn thấu tất cả, liền từ nay về sau an ổn ở hậu viện, không tranh không đoạt, mặc cho người khác ức hiếp cũng chỉ là một mặt nhường nhịn...

Khi đó, nàng không có mang thai, thế nhưng, khoảng năm tháng sau, ‘Tứ muội’ Vân Khuynh của ta liền xuất thế.

Khi đó đã có người hoài nghi Vân Khuynh không phải là ‘Nữ nhi’ của đa ta, thế nhưng đại phu nói là sinh non...

Đa ta khi đó vốn đã không thích tiểu Khuynh, là bởi vì tin lời đồn cho rằng tiểu Khuynh không phải hài tử của hắn...

Từ đây suy ra, có lẽ tiểu Khuynh thực sự không phải là hài tử của đa ta..."

Vân Hoán nói, không thể nghi ngờ là nói cho người khác, hắn tin lời nói của Hiên Viên Bất Kinh.

Vân Khuynh ngạc nhiên nhìn Vân Hoán, y cho rằng, Vân Hoán sẽ là người thứ nhất phủ định Hiên Viên Bất Kinh, không nghĩ tới Vân Hoán lại...

Vân Hoán ngẩng đầu cười cười với Vân Khuynh, trên khuôn mặt tuấn mĩ nho nhã lẽ độ mang theo vài phần đáng thương:

“Tuy rằng... Rất muốn tiểu Khuynh là thân đệ đệ của ta, thế nhưng...

Ta biết, người Vân gia gây cho tiểu Khuynh tất cả đều là thương tổn khó có thể phai mờ, cho nên, dưới đáy lòng tiểu Khuynh, nhất định là không hy vọng bọn họ là thân nhân của mình...

Đã như vậy, ta cần gì phải chấp nhận, dù sao mặc kệ tiểu Khuynh có phải là người Vân gia hay không, chỉ cần tiểu Khuynh nhận vị nhị ca này là được.”

Vân Khuynh giật mình, trong đôi mắt sáng một tảng mặt nước.

Đúng vậy, y không hy vọng người Vân gia là thân nhân của y, y muốn có thân nhân bảo vệ y, tự nhiên là tốt.

Thế nhưng...

Nếu thân phận của Vân Khuynh thực sự là Huỳnh Quang thất hoàng tử...

Vậy vì sao lại được sinh ra ở Vân phủ???

Hiên Viên Bất Kinh nghe xong Vân Hoán nói, kích động bước về phía một bước, hai tay đặt lên vai Vân Khuynh, thăng túc kéo y tới gần, cắp thiết mở miệng: “Nói như vậy, tiểu Khuynh ngươi, thật là thất hoàng đệ của ta sao???”

Đây gần như là chuyện nước chảy thành sông, nhưng Vân Khuynh lại vươn tay hất tay Hiên Viên Bất Kinh xuống.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một ít thất vọng: “Một năm trước, khi ta thay Vân Thù gả đến Tân gia, ta cũng đã đoán tuyệt quan hệ với Vân gia.

Khi đó ta đã nói với mình, ta không phải người của Vân gia...

Sau đó ta lần thứ hai khẳng định, ta không phải là người của bất cứ nhà nào, chỉ là người của Tân gia...

Nếu ta không phải là người Tân gia, như vậy nhất định là kẻ không nhà.

Về phần thân thể của ta thế nào, rốt cuộc có phải là thất hoàng đệ của Bất Kinh hay không, đều đã không còn quan trọng, ta cũng không muốn tra, bất luận Bất Kinh có phải là thân sinh huynh đệ của ta không, ta đều nguyện ý coi Bất Kinh là ca ca...

Nói chung, mặc kệ nói như thế nào, ta là Vân Khuynh, chính là Vân Khuynh, cũng chỉ là Vân Khuynh.”

Sau khi nói xong Vân Khuynh cúi đầu, giấu đi tình tự trong ánh mắt.

Y tự nhiên là muốn tìm được người nhà bảo vệ mình, y tự nhiên là muốn biết thân thể của mình, muốn gặp thân sinh phụ mẫu của mình một lần.

Thế nhưng...

Mùa đông năm ngoái khi ở cùng Tân Vô Phong, Tân Vô Phong phân tích tình thế giữa Tân gia và Hiên Viên gia, khiến y không thể tiếp tục suy tính về thân thể của mình.

Vì sao, hết lần này tới lần khác phải là người Hiên Viên gia, hết lần này tới lần khác phải là thất hoàng tử của Huỳnh Quang???

Y đã vì Tân gia sinh hai hài tử, Tân gia và Hiên Viên gia lại không giống như biểu hiện ra ngoài nhìn qua hữu nghị như vậy.

Y nếu nhận người thân, tất sẽ là làm khó Vô Phong Vô Song, trong tương lai cũng rất có thể sẽ khiến bọn nhỏ khó xử.

Nói như vậy, y tình nguyện không tiếp thu cái gọi là ca ca thân sinh này.

“Tiểu Khuynh...”

Hiên Viên Bất Kinh không thể tin tưởng nhìn Vân Khuynh:

“Vì sao, vì sao ngươi không muốn thừa nhận thân phận của ngươi, không muốn nhận thức ca ca là ta???

Ngươi biết không, nếu như mẫu thân của chúng ta thực sự đã chết, chúng ta sẽ chỉ còn người thân duy nhất là đôi bên...”

“Hiên Viên công tử.”

Tần Vô Song bước về phía trước một bước, chấn ở trước mặt Hiên Viên Bất Kinh, cười như không cười mở miệng: “Khuynh nhi đã có Tần gia chúng ta, có hai hài tử của y, sao có thể nói là chỉ có một người thân???”

“Hài tử???”

Hiên Viên Bất Kinh nghe xong Tần Vô Song nói, hai mắt trở nên lòe lòe phát sáng, mở miệng nói:

“Hài tử??? Các ngươi nói hài tử...

Là hài tử của tiểu Khuynh sao???

Tiểu Khuynh, trên thế giới này nam tử có thể sinh hài tử rất ít, mẫu thân có thân thể như vậy, cho nên chúng ta mới có thân thể như vậy...

Tiểu Khuynh, ngươi thật là thất hoàng đệ của ta!!!”

Hiên Viên Bất Kinh sau khi nói xong mới phát hiện tất cả mọi người đang quái dị nhìn hắn.

Lúc này hắn mới nghĩ dưới lúc cấp thiết, dĩ nhiên đem bí mật mình ẩn dấu nhiều năm, chưa bao giờ nói cho người khác nói ra.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn mang theo bối rối đờ bừng.

Làm hoàng tử một quốc gia, hắn vẫn vì thân thể khó có thể mở miệng của mình mà cảm thấy hổ thẹn, nhận tri của hắn, thiên đạo luân lý trong cảm nhận của hắn, khiến hắn không thể chấp nhận thân thể của mình.

Huỳnh Quang hoàng đế và mẫu thân của hắn, cũng chưa từng nói về thân thể của hắn với hắn, mà Văn Khuynh đến từ hiện tại, biết thân thể của mình là chuyện gì xảy ra, tầm mắt cũng nhìn thoáng hơn Hiên Viên Bất Kinh.

Tuy Văn Khuynh cho rằng thân thể của mình không được trọng vẹn không được đầy đủ, nội tâm có tự ti, nhưng vẫn mạnh mẽ hơn Hiên Viên Bất Kinh rất nhiều, Hiên Viên Bất Kinh vào lúc đối mặt với thân thể của mình, xa xa không có thản nhiên như Văn Khuynh...

Tuy rằng Văn Khuynh đã đủ không thản nhiên.

Vân Hoán đầu óc một trận mê muội, nghĩ mình sắp ngất đi.

Ngày hôm nay hắn thụ kích thích quá nhiều.

Đầu tiên là mối quan hệ ủ ụ cạc cạc giữa Văn Khuynh và Tân gia huynh đệ, tiếp đến là Hiên Viên Bất Kinh công bố thân phận của Văn Khuynh...

Hiện tại, hắn dĩ nhiên nghe thấy thân thể của Văn Khuynh có thể sinh hài tử, đồng thời còn có hai hài tử...

Hắn đỡ trán mình, tức khắc ngồi xuống.

Hôm nay, trong mấy người ở đây, hiểu Văn Khuynh nhất chắc chắn là Tân Vô Phong và Tân Vô Song.

Lấy bọn họ hiểu tính cách của Văn Khuynh, tự nhiên biết tính tình không được tự nhiên của y, vì sao lại cự tuyệt nhận thức Hiên Viên Bất Kinh.

Tân Vô Phong trầm tư một hồi rồi nói:

“Hiên Viên công tử, Vân nhị ca, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Vân nhi khó tránh khỏi có chút khó có thể tiếp nhận...

Các ngươi cứ đi nghỉ ngơi trước, ta và Vô Song muốn nói chuyện với Vân nhi, một hồi tự nhiên sẽ rõ mối quan hệ giữa y và Hiên Viên công tử.”

Tuy rằng Vân Khuynh không thừa nhận, nhưng trên thực tế Hiên Viên Bất Kinh lúc này, đã nhận định Vân Khuynh là thất hoàng đệ của hắn, nghe xong Tân Vô Phong nói, hắn lặng lẽ gật đầu.

Hắn biết việc này không phải chuyện đùa, Vân Khuynh cần thời gian để tiếp thu.

Thế nhưng, hắn hi vọng Vân Khuynh không nên tốn hao quá nhiều thời gian, mới bằng lòng thừa nhận y là đệ đệ của hắn.

Trên thế giới này, chỉ có Vân Khuynh và hắn là thân sinh huynh đệ đồng phụ đồng mẫu.

Vân Khuynh thừa nhận thân phận của y, đáy lòng hắn sẽ có một phần gửi gắm thân tình, hắn sẽ không bao giờ cô đơn một người nữa.

Vân Khuynh Vân Khuynh...

Lúc này Hiên Viên Bất Kinh đáy lòng mê man, yếu đuối bất kham lại tịch mịch cô độc gần như phát cuồng, tràn ngập khát vọng liếc nhìn Vân Khuynh, gật đầu với Tân Vô Phong, xoay người rời đi.

Vân Hoán cũng là tinh thần hoảng hốt, thế như sự chín chắn cùng với năng lực thừa thu của hắn, hiển nhiên là tương đương tốt, tuy rằng vẻ mặt vẫn đang mang theo khiếp sợ, nhưng hắn vẫn nỗ lực bảo trì bình tĩnh cáo biệt với Vân Khuynh mấy người.

Không chỉ Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh lúc này cần thời gian
lãnh tĩnh, tiếp thu sự thực này, hắn cũng cần.

Trong gian phòng lớn đến vậy, người thoáng cái tới, rồi lại thoáng cái đi.

Chỉ còn lại Tân Vô Phong, Tân Vô Song và Vân Khuynh.

Vân Khuynh nặng nề thở hắt ra, thả lỏng xuống.

Lời Hiên Viên Bất Kinh nói, giống như hòn đá ném xuống mặt nước,
khiến y quấn quýt mệt chết đi.

Nếu muốn truy tra thân thế của y, khẳng định sẽ đưa tới liên tiếp sự kiện,
hơn nữa lúc này Huỳnh Quang để vương đang trọng bệnh, hắn nói y là thất
hoàng tử, khó tránh khỏi sẽ bị một vài người có tâm hiểu lầm.

Thế nhưng...

Cũng bởi vì Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh...

Nếu như Huỳnh Quang hoàng đế là thân sinh phụ thân của y, y nên làm
như thế nào, có nên tiến cung xem hắn một lần không???

Vân Khuynh rất quấn quýt, rất bối rối.

Tân Vô Song ở một bên nhìn, cũng cau mày, hắn thực sự không nghĩ tới
thân thế của Vân Khuynh khác thường, cũng chưa từng nghĩ, Vân Khuynh
dĩ nhiên có thân thế sâu xa với Hiên Viên gia như vậy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Hạnh Phúc Của Ba Người

“Đối với những lời của Hiên Viên Bất Kinh, đại ca nghĩ như thế nào???”

Không có người ngoài, Tân Vô Song thu lại tâm tình, nghiêm túc hỏi Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong hơi trầm tư:

“Ta nghĩ có thể tin...

Hiên Viên Bất Kinh, thật là ca ca của Vân nhi. Kỳ thực lúc Vân nhi vừa đến Tân gia chúng ta, lúc ta tra thân phận của y, cũng đã có chút hoài nghi thân thế của y.”

Vân Khuynh nghe xong Tân Vô Phong và Tân Vô Song nói, cười khổ:

“Ta sống mười chín năm, chưa bao giờ hoài nghi thân thế của ta... Ai... Hiên Viên Bất Kinh có phải là thân ca ca của ta hay không, đã không quan trọng...

Dù sao, đại ca, Vô Song, đúng như lời các ngươi nói, ta hôm nay là người Tân gia, sao có thể làm người Hiên Viên gia???”

Tân Vô Song nhíu nhíu mày: “Thực sự là ông trời chọc ghẹo, Khuynh nhi là vì vừa khớp mới gả đến Tân gia chúng ta, đây đã là duyên phận, ta không hy vọng Khuynh nhi cũng có duyên phận của Huỳnh Quang hoàng tử... Như vậy sau đó, sẽ rất phiền phức.”

Tân Vô Phong lắc đầu, không có tiếp lời Tân Vô Song, mà là quay sang hỏi Vân Khuynh:

“Vân nhi, ngươi thực sự không muốn nhận thức ca ca Hiên Viên Bất Kinh kia sao, Hiên Viên Bất Kinh mấy năm nay cô độc bên ngoài, hình như cũng rất khổ cực...”

Hơn nữa thái độ làm người của hắn chính trực, cùng với những người khác của Huỳnh Quang hoàng thất, rất không giống.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta và Hiên Viên Bất Kinh đã kết bạn, hơn nữa cảm tình hôm nay cũng như huynh đệ, chúng ta nhận thức hay không, cũng không quan trọng, không phải sao???”

Tần Vô Phong ở khá gần Vân Khuynh, hắn vươn tay cầm tay Vân Khuynh:

“Không giống...

Vân nhi, thân nhân người nhà là thứ rất khó thay thế trong lòng ngươi, bằng hữu là bằng hữu, khác hẳn thân huynh đệ, cũng không có tình cảm vì cùng dòng máu giữa các thân nhân...

Về phần Hiên Viên gia, cùng với Tần gia, cũng không nhất định là gay go như vậy.

Nếu leo lên ngôi vị hoàng đế là thái tử hiện nay, hoặc là Hiên Viên Bất Kinh, như vậy, Hiên Viên gia và Tần gia hai nhà mới có thể tường an vô sự...

Hơn nữa, từ xưa đến nay, giữa các quốc gia khác nhau cũng có hòa thân, tuy rằng Hiên Viên gia và Tần gia vẫn tránh kết làm thân gia, nhưng nếu như Vân nhi thật là Huỳnh Quang hoàng tử, như vậy chuyện ngươi gả đến Tần gia chúng ta liền thành kết cục đã định...

Nói không chừng, Hiên Viên gia và Tần gia cũng có thể thực sự vì Vân nhi, mà thân cận với nhau.”

Tần Vô Phong nói, là chủ trương để Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh nhận nhau, ý tứ an ủi tương đối nhiều, Vân Khuynh nghe vào cũng thật có vài phần tâm động.

Kỳ thực Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh hai người, đều là người tương đối bơ vơ, nếu thực sự có thể gắn bó, làm thân huynh đệ cũng là chuyện tốt.

“Đại ca, Vô Song, chuyện này vẫn là để ta suy nghĩ kỹ đi...

Nhưng mà, đại ca, Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, có phải thật không???”

Nghe xong vẫn đề của Vân Khuynh, Tần Vô Song nhíu mày.

Vân Khuynh tuy nói là ngẫm lại, thế nhưng, hiện tại y đã bắt đầu không tự chủ được quan tâm Huỳnh Quang hoàng đế.

Xem ra, y và Hiên Viên Bất Kinh nhận nhau, đã là chuyện nhất định, có khác, cũng chỉ là vẫn đề sớm muộn mà thôi.

Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng vậy, Khuynh nhi quên sao, từ năm ngoái, lúc Khuynh Vận đến Tần gia, Huỳnh Quang hoàng đế cũng đã sinh bệnh, đến tận bây giờ, bệnh của hắn, hắn là càng ngày càng nặng...”

Vân Khuynh trong lòng sợ hãi, hơi nhíu mày lại, nghiêng đi khuôn mặt, thở dài một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không tự chủ được nổi lên vẻ lo lắng.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nhìn nhau, cũng không muốn thấy Vân Khuynh sầu lo như vậy.

Cuối cùng vẫn là Tần Vô Phong nắm tay Vân Khuynh mở miệng: “Vân nhi, ta và Vô Song nóng lòng gặp ngươi, một đường mệt nhọc đến tìm

ngươi, hiện tại có chút mệt mỏi... Không bằng Vân nhi, theo chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Vân Khuynh giật mình mở miệng: “Vậy các ngươi chờ một chút, ta đi ra ngoài xếp cho các ngươi hai gian phòng...”

Vân Khuynh nói còn chưa dứt lời, Tân Vô Phong đã ôm lấy y đi về phía giường gỗ trong phòng trọ: “Không cần, chúng ta ở chỗ của ngươi nghỉ ngơi một chút là được.”

Tân Vô Song cũng gật đầu:

“Khuynh nhi, chúng ta vừa mới gặp lại, ta không muốn nhanh như vậy liền xa ngươi, cho dù là đi thuê phòng cũng không được...”

Vậy nên, chúng ta trực tiếp nghỉ ngơi ở chỗ này là được rồi.”

Đang lúc nói chuyện, Tân Vô Phong đã ôm Vân Khuynh đến bên giường, Tân Vô Phong buông Vân Khuynh, tự cởi giày của mình.

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, nhìn Tân Vô Phong, lại nhìn Tân Vô Song: “Cái này... Ta không mệt, hai người các ngươi nghỉ ngơi là được, thế nhưng, giường này có chút nhỏ, các ngươi hai người ngủ không được, để ta đi thuê thêm gian phòng cho các ngươi.”

Tân Vô Phong đã nằm lên giường, thuận lợi đem Vân Khuynh kéo vào trong lòng: “Không sao, chen chúc một chút là được.”

Vân Khuynh đột nhiên ngã sấp trong lòng hắn, còn chưa phản ứng đến, Tân Vô Song liền nằm úp sấp đến vai y mỉm cười nhìn y: “Đại ca nói rất đúng, không cần phiền phức như vậy, chen một chút là được... Cho dù Khuynh nhi không mệt, cũng phải ở lại cùng ta và đại ca.”

Vân Khuynh vẻ mặt kinh hoảng vô thố.

Này, hai người này là làm sao vậy???

Vốn là bởi vì y, hai người này không phải trở mặt thành thù, không phải căm thù lẫn nhau sao, hiện tại, thế nào lại nổi thành đồng bọn như vậy???

Tần Vô Phong thân thể năm sát vào trong, cũng đem Vân Khuynh ngã sấp trên người hắn kéo đến bên cạnh, Tần Vô Song thuận lợi cởi giày của hắn và Vân Khuynh, cùng nhau bò lên giường nằm.

Vân Khuynh còn đang bị vị trí thân thể thay đổi làm cho y đầu váng mắt hoa, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người đã ôm y vào lòng.

Một người một tay vắt trước ngực y, một người một tay khoát lên lưng y.

Vân Khuynh cứng còng thân thể, trừng lớn hai mắt, một chút cũng không dám lộn xộn.

Ai tới nói cho y, đây rốt cuộc là chuyện gì???

Tình huống quý dị trước mắt này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Vân Khuynh đáy lòng thấp thỏm bất an, nhất thời quên luôn chuyện Hiên Viên Bất Kinh và Huỳnh Quang hoàng đế, cũng không còn u buồn.

Chỉ là đối với trạng huống hiện nay của y và Tần Vô Song, Tần Vô Phong hai người, y cảm giác nghi hoặc không ngớt, đáy lòng mơ hồ có một ý nghĩ hiện lên...

Một ý nghĩ, y ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ...

Y không dám có ý nghĩ tham lam như vậy, bởi vì càng khát vọng điều không thể, lại càng dễ dàng không cam lòng, nhưng tình huống trước mắt này...

Tần Vô Song nhắm mắt lại, Tần Vô Phong vươn tay che đi con mắt Vân Khuynh: “Ngoan, không nên suy nghĩ nữa, cùng ta và Vô Song nghỉ ngơi một hồi.”

Vân Khuynh chỉ cảm thấy một đoàn hắc ám chấn trước mắt y, kỳ thực y vốn không mệt, thế nhưng bởi vì tay Tần Vô Phong che đi mắt y, y nhìn không thấy gì đó, mở to mắt cũng là phí công nên y liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Tần Vô Phong thảng đến cảm giác được lông mi của y quét lên lòng bàn tay, mới buông tay xuống.

Khi đó Vân Khuynh đã thành thật thật nhắm mắt lại.

Sau khi nhắm mắt lại, tâm lý và thân thể của Vân Khuynh, bất tri bất giác đều thả lỏng một ít, bởi vậy ý thức của y dần dần chìm vào trong bóng tối, cuối cùng là thực sự ngủ.

Trái lại là Tần Vô Phong vẫn mở to mắt, nghe thấy hô hấp nhỏ nhẹ của Vân Khuynh, Tần Vô Song nhắm mắt cũng mở mắt ra, nhìn Vân Khuynh bị hắn và Tần Vô Phong ôm vào trong ngực, khẽ cười một tiếng: “Còn nói mình không mệt, kết quả còn ngủ trước cả chúng ta.”

Trong con ngươi như hắc diệu thạch của Tần Vô Phong, lộ ra ôn nhu ấm ý nhè nhẹ, mở miệng nói:

“Vân nhi không giống chúng ta võ nghệ thâm hậu, sau khi rời khỏi chúng ta, tinh thần nhất định vẫn luôn buộc chặt rất uể oải, chắc hẳn là thấy chúng ta tưởng an vô sự mới bằng lòng yên tâm...

Y nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Tần Vô Song vươn một bàn tay khác, nhẹ nhàng nâng lên tóc dài màu mực của Vân Khuynh: “Ta thấy để y thành thật đối mặt với hiện thực, là

một chuyện rất khó khăn.

Khuynh nhi gặp chuyện chỉ thích một người miên man suy nghĩ không nói ra, còn thích trốn tránh, làm một vài quyết định không phải quá tốt, ta nghĩ, chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng với y một lần.”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng: “Nói rõ với y là chuyện nhất định, thế nhưng, ta nghĩ cho dù cần, cũng cần phải làm rõ thân thể của Vân nhi trước, nếu trong lúc nhất thời Vân nhi thay đổi quá nhiều tâm tư, ta sợ Vân nhi sẽ chịu không nổi.”

Tần Vô Song khẽ ân một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Giữa hắn và Tần Vô Phong, không thể nói rằng không có khúc mắc, nhưng vì Vân Khuynh, vì tình huynh đệ giữa bọn họ, tất cả mọi thứ đều bị bọn họ dứt bỏ, bởi vì không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của bọn họ.

Tần Vô Song giật giật Vân Khuynh, mặc dù có chút không công bằng, thế nhưng Tần Vô Phong cũng không phải cố ý, hơn nữa vì cứu hắn, Tần Vô Phong mới bị nhiễm phải cuồng ma chi chứng, huống hồ, Vân Khuynh đối với Tần Vô Phong cũng không phải là vô tình.

Hắn nếu không lùi một bước, hạnh phúc của ba người bọn họ sơ rỗng sẽ bị hủy đi chỉ trong chốc lát.

Hắn thống khổ, Tần Vô Phong cũng tự trách áy náy thống khổ, Vân Khuynh càng khó xử bởi bọn họ gây chiến vì y, cho nên y mới chạy trốn...

Đây không phải là điều hắn muốn, tràng diện như vậy, hắn không hy vọng nhìn thấy.

Hắn mong muốn Tần Vô Phong vẫn là đại ca tự tin trong cảm nhận của hắn, hắn mong muốn Vân Khuynh vẫn là Vân Khuynh tự do vui sướng hắn yêu...

Nếu như phải lui một bước để có thể lấy về thứ hắn mong muốn, như vậy hắn liền lui bước.

Hơn nữa, lần này gặp lại Vân Khuynh, Tân Vô Song phát hiện, sau khi lui bước cũng có lạc thú của lui bước.

Lúc ở trước mặt Tân Vô Phong hôn Vân Khuynh hắn thấy biểu tình tức giận của Vân Khuynh, Vân Khuynh bị hắn và Tân Vô Phong ôm vào trong ngực ngủ vẻ mặt ngạc nhiên ngượng ngùng, đều là biểu tình trước đây hắn rất ít khi được thường thức đến, rất đáng yêu.

Ba người, nhất định cũng sẽ hạnh phúc, hạnh phúc của ba người, biết đâu lại càng nhiều so với hai người, huống hồ Tân Vô Phong là đại ca của hắn, cứ tiếp tục như vậy, biết đâu bởi vì yêu cùng một người, cảm tình huynh đệ của bọn họ cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn cũng không chừng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song mang theo dáng cười thoải mái, dần dần chìm vào mộng đep.

Tân Vô Phong cũng nhắm lại con mắt, một màn trước mắt này, tình cảnh này, chính là điều hắn hy vọng lúc trước, truy cầu lúc trước.

Hắn tin tưởng, có hắn và Tân Vô Song, Vân Khuynh nhất định sẽ càng thêm được yêu thương che chở, nhất định sẽ càng khiến y hạnh phúc, không để y phải chịu một chút ủy khuất.

Ba người trên một cái giường, mang theo tâm tình thản nhiên như nhau, say mộng ấm áp như nhau, cùng nhau tiến nhập vào giấc ngủ.

Hiên Viên Bất Kinh ở ngoài còn đang chờ đáp án của Vân Khuynh, trái lại bị người của Hiên Viên Liệt Thiên lấy đủ loại lý do đón về hoàng cung.

Vân Hoán và Vân Khuynh ở cùng một khách sạn bình dân, Long Liêm và Long Khiêm trở lại lĩnh phạt.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng không mang theo ảnh vệ khác, chỉ mang đến Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn của Bách Hiểu Lâu.

Vào lúc ăn khuya, Vân Hoán là lần đầu tiên quen biết Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, ăn cơm cùng bọn họ, còn Vân Khuynh, Tần Vô Song và Tần Vô Phong ba người trong gian phòng kia lại không có đi ra.

Dưới đáy lòng Vân Hoán mơ hồ có chút sáng tỏ, nhưng tâm tình của hắn cũng không tốt, tương phản rất kém cỏi.

Hắn thậm chí hoài nghi, Vân Khuynh có thể là đồ chơi của ba huynh đệ Tần gia kia hay không...

Nếu quả thật là vậy, bất luận Tần gia ba vị công tử, là nhân vật khó lường đến thế nào, hắn cũng muốn đem Vân Khuynh cứu ra khỏi ma chưởng.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Tâm Ý Hừng Đông

Vân Khuynh và Tân Vô Song Tân Vô Phong ngủ một lần này, dĩ nhiên ngủ thẳng đến bình minh ngày thứ hai.

Ngày thứ hai, khi sắc trời còn tờ mờ sáng, trời đất còn đang mờ mịt sương mù xám đen, người trên đường đi còn rất thưa thớt, nhưng ở ngoài khách sạn bình dân, lại mơ hồ vang lên tiếng binh khí va chạm.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song không cần ngủ quá nhiều, bọn họ hai người đã sớm tỉnh, chỉ là vì không muốn quấy rối Vân Khuynh nên vẫn nằm chớp mắt mà thôi.

Giường của khách sạn bình dân, vốn đã rất nhỏ, ba người chen vào càng miễn cưỡng, cả người Vân Khuynh hầu như là bị Tân Vô Phong và Tân Vô Song ôm vào trong ngực, cho nên bọn họ thoáng có động tĩnh sẽ kinh động đến Vân Khuynh.

Lúc Vân Khuynh ngủ thường thích cong người, lúc ngủ cũng nhất định sẽ ôm chăn bông, chỉ là hôm nay xác thực ngoài ý muốn.

Tuy rằng y như trước là cong người lại, thế nhưng hôm nay ở trên giường cũng không phải là thoả thích mở ra thân thể, mà là toàn bộ thắt lưng đều ở trong lòng Tân Vô Song, nửa người trên thì chôn ở trong lòng Tân Vô Phong.

Không có chăn bông, bàn tay thon dài của y nắm thành nắm tay, chăm chú nắm lấy quần áo trước ngực Tân Vô Phong thay thế chăn bông.

Lúc này, tuy rằng là chợp mắt, thế nhưng vào lúc ngoài phòng vang lên động tĩnh, Tần Vô Song vẫn mở một đôi mắt tối tăm thâm thúy.

Đôi mắt của hắn trong suốt sáng sủa, tuyệt không giống người vừa mới tỉnh ngủ, liếc mắt nhìn lại chỉ biết là tỉnh ngủ đã lâu.

Hắn giật giật, muốn đứng dậy, nhưng Tần Vô Phong ngăn hắn lại, im lặng chỉ chỉ Vân Khuynh vẫn như trước ngủ rất say, lấy nội lực truyền âm: “Thượng Quan Tôn ở bên ngoài, nói vậy tối hôm qua hắn đã liên hệ với lực lượng ở kinh thành, tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, tất cả chờ Vân nhi tỉnh lại nói sau.”

Tần Vô Song gật đầu, một lần nữa nằm trở lại.

Một lần nữa buông xuống mí mắt, bàn tay Tần Vô Song đặt ở trước ngực Vân Khuynh, không tự chủ được quấn lấy sợi tóc rủ xuống trước ngực y, âm thầm trầm ngâm.

Chờ Vân Khuynh ba người chân chính rời giường, đã sắp đến buổi trưa.

Vân Khuynh đã lâu không ngủ say đến vậy, an ổn như vậy.

Y hôm qua, giống như là đang ở nơi an toàn nhất ấm áp nhất khiến y quyến luyến nhất.

Lúc y tỉnh lại, y còn có chút không rõ mình đang ở nơi nào.

Y chỉ cảm thấy tư thế của mình cực kỳ dễ chịu, khiến y vừa mở mắt ra không khỏi hơi nheo lại, bên môi cũng nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng, bàn tay túm lấy quần áo trước ngực túm Tần Vô Phong càng chặt, thậm chí còn đem hai gò má của mình cọ cọ lên đó.

Lúc y làm một loạt động tác, Tần Vô Phong rũ mắt nhìn y, đáy mắt nhộn nhạo thâm tình, ấm áp ôn nhu, Tần Vô Song còn lại là ở một bên không

chút nào nể tình cười ha hả.

Hắn cười khiến lồng ngực rung động, thanh âm vang dội, như là một đạo sấm sét, triệt để đánh tỉnh Vân Khuynh.

Toàn bộ động tác của Vân Khuynh, lúc này ngừng lại tại chỗ.

Qua nửa ngày, Vân Khuynh mới trợn tròn mắt, toàn bộ ý thức trở về trong óc.

Lúc y nhớ ra y hiện tại là ngủ cùng Tân Vô Song Tân Vô Phong, thân thể mềm mại của y vốn đang thả lỏng, lập tức cứng lại.

Tiếp đó nét mặt nổi lên tràn đầy đỏ ửng.

Là ngượng ngùng, là không cam lòng, cũng là tức giận, sao y có thể, cứ như thế ngủ say trong lòng Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người như vậy???

Y chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng thở than không ngớt.

Nếu Vân Khuynh đã tỉnh, Tân Vô Phong tự nhiên cũng không nắm nữa, mà là ngồi lên, nâng Vân Khuynh dậy: “Chúng ta đã bỏ lỡ bữa tối hôm qua và bữa sáng hôm nay, không thể bỏ qua bữa trưa nữa.”

Vân Khuynh luống cuống tay chân mặc lại quần áo, y nghĩ tới lúc y vừa mở mắt hai người này đã tỉnh, xem ra...

Bọn họ đều là đang đợi y...

Vân Khuynh thở dài một tiếng thật sâu, Vô Song Vô Phong hai người đều đối tốt với y, thế nhưng, lúc hai người bọn họ cùng nhau song song đối tốt với y, thật là có chút quái dị.

Thế nhưng, dưới đáy lòng Vân Khuynh như trước rất hài lòng, y rời khỏi Tân gia hơn nửa tháng, mà Vô Song và Vô Phong cũng không thay đổi...

Nhớ tới thay đổi, Vân Khuynh bỗng nhiên nhớ tới chuyện hoang đường giữa y và Tân Vô Hạ, trong đầu mơ hồ đau đớn.

Y có thể nào nói cho Vô Song và Vô Phong chuyện này đây???

Không thể, tuyệt đối không thể, dù sao đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, phải vĩnh viễn coi nó như là chuyện ngoài ý muốn, hoặc là ngoài ý muốn chưa từng xảy ra.

Tay chân ba người đều tương đương lưu loát, có lẽ là bởi vì vừa mới gặp lại, hoặc là bởi vì cố kỹ sự tồn tại giữa đôi bên. Tân Vô Song và Tân Vô Phong đối với Vân Khuynh, đều là trong quy trong cù.

Mấy người ra khỏi phòng liền tìm được Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn mấy người, Vân Hoán cũng đang ở đây.

Hơn nữa khuôn mặt Vân Hoán, tương đương âm trầm, nhìn qua dĩ nhiên là đang nổi giận.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người chói mắt không gì sánh được, nam tử diện mạo hiên ngang đi theo bên người Vân Khuynh, một trái một phải xuất hiện, nhìn bầu không khí giữa ba người đều có chút quái dị.

Con mắt của Vân Hoán, hùng hổ quan sát trên người Vân Khuynh, hắn muốn chứng minh Vân Khuynh có phải là bị Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người huynh đệ tàn phá hay không.

Thế nhưng, mặc kệ hắn quan sát thế nào, Vân Khuynh nhìn qua cũng không có nửa phần dị dạng.

Trái lại là ánh mắt hắn, không chỉ khiến Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều nhíu mày, hơn nữa cũng khiến dưới đáy lòng Vân Khuynh thấp thỏm không ngớt, cho rằng mình đã làm sai chuyện gì.

Cuối cùng Tân Vô Song thực sự không chịu nổi ánh mắt Vân Hoán nhìn Vân Khuynh, trực tiếp đem Vân Khuynh kéo đến trong lòng.

Hắn càng lúc càng nhìn vị nhị ca kia của Vân Khuynh không vừa mắt, vốn có hắn và Vân Khuynh đã có chút thân cận quá mức, hiện tại hắn còn lấy ánh mắt mờ ám như vậy quan sát Vân Khuynh???

Hắn làm như vậy, không phải là đang rõ ràng nói cho hắn và Tân Vô Phong, nói Vân Hoán hắn có ý với Vân Khuynh, muốn mơ ước Vân Khuynh sao???

Càng nghĩ tâm tình Tân Vô Song càng ác liệt, trực tiếp trừng Vân Hoán.

Hắn không giống Tân Vô Phong cảm tình nội liễm, nhưng hắn làm việc còn hơn Tân Vô Phong càng thêm tùy ý một chút, đặc biệt đối với chuyện của Vân Khuynh, càng là trông gà hoá cuốc, thà rằng giết nhầm ba nghìn, không thể buông tha một người.

Vân Khuynh mơ hồ cảm giác được Tân Vô Song và Vân Hoán có địch ý với nhau, thế nhưng y nắm mơ cũng nghĩ không ra là bởi vì y.

Bởi vì Tân Vô Song trong cảm nhận của y sẽ không áu trĩ như vậy.

Vân Khuynh ba người vừa ngồi xuống, liền thượng trà, bây giờ còn chưa tới lúc dùng cơm trưa, Tân Vô Song gọi cho Vân Khuynh một ít cao điểm.

Tân Vô Phong còn lại là ở một bên, dùng đôi mắt lãnh tinh bình tĩnh, lẳng lặng nhìn Tân Vô Song và Vân Khuynh.

“Nhị lão đại đây là săn sóc, nhị phu nhân thật hạnh phúc.”

Thượng Quan Nhược Vũ ở một bên có chút ước ao mở miệng.

Vân Khuynh đương nhiên nhận ra Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, y gật đầu cười cười với Thượng Quan Nhược Vũ, đột nhiên nhớ tới chuyện giữa Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, cười đến có vài phần chê nhạo: “Ca ca của tiểu Vũ cũng tốt với tiểu Vũ, không chỉ như thế, ta tin tưởng ngày sau, Thượng Quan công tử cũng nhất định sẽ vì tiểu Vũ tìm một vị tướng công văn võ song toàn cẩn thận ôn nhu.”

Thượng Quan Nhược Vũ nghe vậy, một đôi lông mày mảnh khảnh lập tức nhíu lại với nhau, hung hăng mở miệng: “Ta mới không cần gả cho người khác.”

Tần Vô Song cũng đem ánh mắt chuyển qua Thượng Quan Nhược Vũ, nhíu mày: “Đối với tiểu Vũ mà nói, người nào mới không phải người khác.”

Thượng Quan Nhược Vũ thoáng cái ôm lấy cánh tay Thượng Quan Tôn ở một bên: “Ca ca, chỉ có ca ca mới không tính là người ngoài, đời này kiếp này, ta chỉ nguyện ý gả cho ca ca.”

“Tiểu Vũ!!!”

Thượng Quan Tôn khẽ quát một tiếng, ngăn trở tiểu Vũ nói, trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nghiêm nghị của hắn mang theo vài phần chột dạ và thấp thỏm, giương mắt liếc nhìn mấy người trên bàn.

Tần Vô Phong Tần Vô Song vẫn như thường ngày, trên khuôn mặt Vân Khuynh mang theo dáng cười hiếu rõ, y có lẽ là nghĩ, mỗi quan hệ mờ ám của đôi huynh muội này rốt cuộc cũng có tiến bộ.

Khuôn mặt Vân Hoán còn lại là hơi co quắp.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý niệm...

Huynh muội luyến, quả nhiên là có dạng chủ tử quái dị, tất có dạng thuộc hạ quái dị.

Thế nhưng, nếu người ta thật tình yêu nhau, cho dù là huynh muội thì thế nào???

Hạnh phúc giữa hai người hai người nếm trải là được, người khác đâu thể biết được bọn họ vui sướng và thỏa mãn, gian khổ và giãy dụa, tự nhiên cũng không có quyền bình luận gì đó.

Cho nên Vân Hoán không phản đối, thậm chí còn mơ hồ có ý chi trì.

Hắn thậm chí suy nghĩ, nếu như năm xưa hắn không có rời nhà bái sư học nghệ, hắn và Vân Khuynh, có thể đi tới bước này hay không???

Đồng dạng là ‘Huynh muội’, đồng dạng là hai hài tử vô tư, gắn bó nương tựa lẫn nhau, Vân Hoán thở dài suy nghĩ.

Biết đâu là vậy, biết đâu nếu hắn không có bái sư học nghệ, hắn và Vân Khuynh hôm nay có thể sẽ là một đôi Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn khác...

Đáng tiếc chính là, hắn đã rời nhà học nghệ, cho nên loại giả thiết này không tồn tại, cho nên không ai biết, nếu hắn không rời đi rõ cuộc sẽ như thế nào.

Vân Hoán lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt lần thứ hai dừng trên người Vân Khuynh.

Nếu như Vân Khuynh thực sự là đồ chơi của Tân gia huynh đệ, hắn nhất định sẽ mang theo Vân Khuynh, sau đó bảo hộ Vân Khuynh thật tốt, đối đãi Vân Khuynh thật tốt.

Không cầu thân mật như Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, chí ít cũng muốn như ca ca bình thường bảo vệ đệ đệ, bù đắp bảo vệ hắn nợ mấy năm nay.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã như ngọc của Vân Hoán mang theo một ít buồn bã vô cớ, hiện tại hắn mới biết được, đối với Vân Khuynh, hắn đúng là ôm lấy ý nghĩ không giống người khác.

Hắn thật là trì độn, qua nhiều năm như vậy, mới có thể cảm thán rằng, a, hóa ra Vân Khuynh với hắn mà nói là khác biệt, đúng là khác biệt...

Thượng Quan Nhược Vũ bước bỉnh bên người Thượng Quan Tôn đã quen, hôm nay bị Thượng Quan Tôn thấp giọng quát lớn cũng không sợ, một đôi mắt quay tròn vòng vo, nịnh hót ngang đầu nhìn về phía Tân Vô Phong và Tân Vô Song, nỗ lực nói sang chuyện khác.

“Đại lão đại, nhị lão đại, sáng sớm hôm nay, có một đám chuột đến điều tra chúng ta.”

Chuyện này Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều biết, lúc đó chỉ là vì không muốn quấy rối Vân Khuynh nên mới không có rời giường, không thèm để ý tới.

Bọn họ yên lặng chờ câu sau của Thượng Quan Nhược Vũ, Thượng Quan Nhược Vũ hệt như tranh công giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc: “Thế nhưng bọn họ sao có thể từ trong tay Bách Hiểu... Ách, từ trong tay Thượng Quan Nhược Vũ ta trốn mất, tuy rằng để cho bọn họ chạy thoát vài người, nhưng ta cũng bắt sống được một ít, đồng thời hỏi ra người sai sứ phía sau.”

Thượng Quan Nhược Vũ nói lè lè lười, thiếu chút nữa liền bại lộ thân phận Bách Hiểu Lâu lâu chủ của nàng.

Vân Hoán có chút kinh ngạc nhìn Thượng Quan Nhược Vũ.

Sáng sớm một hồi tranh đấu kia hắn cũng ở trong đó, hắn không thấy Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn ra tay, hơn nữa, những người đó không chết thì chạy, bọn họ rốt cuộc bắt giữ đối phương từ lúc nào???

Vẻ mặt Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều phi thường bình tĩnh, dường như tuyệt không đem việc này để ở trong lòng.

Thượng Quan Nhược Vũ vươn đầu về phía trước, nhỏ giọng nói:

“Những người đó là người của đôi song bào thai hoàng tử lần trước phái tới theo dõi Hiên Viên Bất Kinh, bọn họ biết Hiên Viên Bất Kinh thân cận với nhị thiếu phu nhân, dĩ nhiên nỗi lên ý xấu muốn bắt ép nhị thiếu phu nhân áp chế Hiên Viên Bất Kinh...

May là đại lão đại nhị lão đại chúng ta chạy tới từ tối hôm qua, bằng không nhị thiếu phu nhân rất có thể sẽ bị chịu tội.”

Thượng Quan Nhược Vũ nói khiến đôi mắt Tân Vô Phong trầm xuống, tia sáng tối tăm ngoan lệ chợt lóe mà qua nơi đáy mắt hắn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn càng thêm căng chặt, nét mặt nổi lên tình tự bất thiện nào đó.

Tân Vô Song đột nhiên siết chặt ngón tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, lạnh lùng mở miệng nói: “Chính là Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Lâm Phong???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Tiên Cung Báu Phỏng

“Chính là Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Lâm Phong???”

Dĩ nhiên động tâm muôn tổn thương Vân Khuynh, thực sự là không thể tha thứ!!!

Thanh âm của Tân Vô Song mang theo vài phần lạnh lùng, ngay cả Vân Khuynh bị hắn ôm vào ngực đều có chút không khỏe, huống hồ là Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ ngẩn ngơ: “Ân, đích thật là hai người bọn họ, thế nhưng ta hiểu kỹ, Hiên Viên Bất Kinh nói như thế nào cũng là một trong tam đại thần bộ, thân thủ phi phàm, sao có thể bị đám tiểu lâu la này thành công theo dõi???”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút Thượng Quan Nhược Vũ nói, nhíu lại lông mày, có chút lo lắng: “Thân thủ của Bất Kinh đúng là không tệ, thế nhưng hôm qua lúc gặp hắn, ta phát hiện hắn tâm tình hoảng hốt, tâm thần không yên, cũng không đem vật ngoài để ở trong lòng... Khó tránh khỏi sơ sót phòng bị tự thân —

Nếu hiện tại ngay cả đám tiểu lâu la cũng có thể theo dõi hắn... Như vậy hắn ở trong cung tình cảnh chẳng phải càng nguy hiểm???”

Càng nói Vân Khuynh càng lo lắng Hiên Viên Bất Kinh.

Y và Hiên Viên Bất Kinh vốn đã có cảm tình như huynh đệ, huống hồ hôm qua Hiên Viên Bất Kinh còn mở miệng nói bọn họ còn có thể là thân huynh đệ...

Cứ như vậy, Vân Khuynh liền càng đẽ bụng Hiên Viên Bất Kinh, trong lòng đã thăng thắn đem hăn đề thăng lên một vị trí tương đương quan trọng.

Hiện tại lại nghe thấy Hiên Viên Bất Kinh bị người theo dõi, suy nghĩ một chút trạng huống hiện nay của Hiên Viên Bất Kinh, y sao có thể không lo lắng???

Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, biết tâm tư Vân Khuynh, hăn cùi đầu nhìn Vân Khuynh, chăm chú phân tích cho Vân Khuynh nói: “Huỳnh Quang hoàng đẽ trọng bệnh, thọ mệnh của hăn phỏng chừng cũng kéo dài không được bao lâu. Hiện nay trong Huỳnh Quang, mọi người quan tâm nhiều nhất, chính là thay thế hoàng quyển. Tuy rằng ta không biết Hiên Viên Bất Kinh một mực ở bên ngoài vì sao lại đột nhiên hồi cung, nhưng ở trong mắt người khác, tất nhiên đã cho rằng Hiên Viên Bất Kinh là vì ngôi vị hoàng đẽ mà trở về... Cứ như vậy, mặc kệ là ngoài sáng hay trong tối, rất nhiều người đều sẽ coi Hiên Viên Bất Kinh là chướng ngại vật, là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, muốn trừ bỏ thật nhanh... Khuynh nhi, tuy rằng ta kỳ thực không muốn nói cho ngươi những điều này... Thế nhưng, ta biết tầm quan trọng của Hiên Viên Bất Kinh đối với ngươi, cho nên, ta vẫn là nói thật cho ngươi thì hơn...”

Ba ám hoàng, Tần Vô Song chủ quản triều đình, tương đối rõ ràng việc này, hoàng thất không thân tình, phần lớn đều là hoạ từ trong nhà mà ra.

Năm trước thái tử gặp chuyện không may cũng là vì nguyên nhân này, hiện tại tình cảnh của Hiên Viên Bất Kinh cũng thế.

Đây là lý do vì sao năm xưa Tần gia và Hiên Viên gia cùng nhau đánh thiêu hạ, Tần gia buông tha đẽ vị, chỉ làm ám hoàng bảo toàn sinh mệnh.

Vân Khuynh vốn đã lo lắng không ngớt, sau khi nghe Tần Vô Song phân tích xong, y lại càng thêm thấp thỏm bất an.

Y gần như là đứng ngồi không yên.

Tuy rằng y không nhận thức với Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng dưới đáy lòng, y đã nhận Hiên Viên Bất Kinh là ca ca của mình.

Nếu là Hiên Viên Bất Kinh xảy ra ngoài ý muốn, y... Nhất định sẽ khó có thể tiếp thu...

Thế nhưng, thế nhưng, y có thể vì Hiên Viên Bất Kinh làm gì, y có thể làm gì giúp được Hiên Viên Bất Kinh???

Tần Vô Phong ở trước mặt người ngoài, cảm tình luôn luôn nội liễm, lúc này thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh tràn đầy lo lắng, một đôi lông mày mảnh khảnh nhíu chặt, trong lòng không khỏi co rút đau đớn.

Vân nhi của hắn, sao hắn có thể bỏ được để y khổ sở như vậy, sầu lo như vậy???

Cũng may người khiến Vân Khuynh lo lắng chính là thân ca ca của y, bằng không hắn thật không biết hắn sẽ làm cái gì.

Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu nói: “Vân nhi, Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh đã lâu, Hiên Viên gia và Tần gia, mặc kệ nói như thế nào, ở mặt ngoài, nguồn gốc sâu xa tương giao rất tốt, nếu ta và Vô Song tới kinh thành, tự nhiên cũng phải làm vãn bối tiễn cung đi gặp trưởng bối Huỳnh Quang hoàng đế... Vân nhi có muốn đi cùng chúng ta không???”

Tần Vô Phong vừa nói xong, mỗi người ở đây liền có phản ứng khác nhau.

Tâm tình Vân Hoán càng trở nên trầm trọng, Tần gia trước đây bị diệt cửu tộc, ngày hôm nay rõ cuộc là thân phận gì, vì sao có thể lấy thân mang tội đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế???

Khi Tân Vô Phong và Tân Vô Song đề cập tới Huỳnh Quang hoàng đế và các thế lực khắp nơi, chưa bao giờ biến sắc mặt, hoàng tử cũng được, hoàng đế cũng tốt, dường như chẳng bao giờ được bọn họ để ở trong lòng.

Tân gia, Tân gia, rốt cuộc là một nhà thế nào, rốt cuộc có thân phận cao quý thần bí khó lường thế nào???

Thượng Quan Như Óc Vũ còn lại là hình dạng nóng lòng muốn thử.

Nàng vốn ham chơi, hận không thể dạo khắp thiên hạ, mà hoàng cung Huỳnh Quang, chính là nơi nàng chưa từng tới, cho nên nàng rất chờ mong hành trình đi đến hoàng cung lần này.

Thượng Quan Tôn vẫn là một bộ mặt than, muội muội hắn ở nơi nào, hắn liền ở nơi đó bảo vệ nàng, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Tân Vô Song ngạc nhiên nhìn Tân Vô Phong, đến kinh thành chỉ là ngoài ý muốn, là bởi vì Vân Khuynh tới kinh thành, nên bọn họ mới đến kinh thành tìm Vân Khuynh.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới muốn đi gặp Huỳnh Quang để vương, thế nhưng gắn với chuyện tình trước mắt, Tân Vô Song liền chậm rãi hiểu ra dụng ý của Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong có lẽ là muốn giúp Vân Khuynh bảo hộ Hiên Viên Bất Kinh, cũng muốn giúp Vân Khuynh đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế — thân đa đa của y một mặt...

Nghĩ thông suốt điểm này, Tân Vô Song liền không hề dị nghị, lập tức gật đầu nói đúng.

Vân Khuynh cúi đầu, cắn môi dưới, Tân Vô Song có thể hiểu ra dụng ý của Tân Vô Phong, y tự nhiên cũng có thể.

Tần Vô Phong chính là như vậy, chưa bao giờ lộ ra ngoài rằng hắn bảo vệ y, thế nhưng cũng không nói một tiếng, đem chuyện của y cẩn thận làm tốt.

Kỳ thực y có thể vạch trần lời Tần Vô Phong nói, y cũng biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song, vốn không thích tiếp xúc với người của Huỳnh Quang hoàng thất.

Thế nhưng, cuối cùng tâm tư ích kỷ của y, vẫn ngăn trở y, khiến y không thể vạch trần lời nói của Tần Vô Phong.

Y ích kỷ muốn Tần Vô Phong và Tần Vô Song giúp y bảo hộ Hiên Viên Bất Kinh, y cũng ích kỷ muốn lợi dụng Tần Vô Phong nói ra cái cớ kia, đì gặp nam nhân rất có thể là thân sinh đa đa kia của mình một lần...

Y còn ích kỷ mong muốn sau khi tiến cung dưới sự trợ giúp của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, tìm được Hồng Châu...

Bàn tay dưới ống tay áo Vân Khuynh chậm rãi siết chặt, y nghĩ mình thật không phải ích kỷ bình thường.

Y quá ác liệt lợi dụng Tần Vô Phong và Tần Vô Song, trong nháy mắt, tâm lý bóng ma trong mắt hầu như là áp y suy sụp.

Tần Vô Phong ở bên nhin không được nghiêng thân, vươn tay vuốt lên lông mà nhíu chặt của y, nhẹ nhàng mở miệng: “Vân nhi, ngươi phải biết rằng, ta và Vô Song bất luận làm cái gì cho ngươi, đều là cam tâm tình nguyện, cam tâm tình nguyện vạn phần, chúng ta làm gì cho ngươi, ngươi nghìn vạn lần tuyệt đối không nên áy náy hoặc là cảm thấy thua thiệt chúng ta...”

Song song nói những lời này, trong con ngươi như hắc diệu thạch của hắn nhìn Vân Khuynh, vẫn như cũ mang theo ấm ý hiềm có.

Vân Khuynh giật mình, gật đầu: “Ân, ta biết.”

Hắn là không phải đồ chơi, dù là ai cũng sẽ không để bụng với một thứ đồ chơi như thế.

Đáy lòng Vân Hoán tựa hồ chết lặng, không còn cảm giác, hắn vẫn bảo trì trầm mặc, có vẻ không vui, không có mở miệng, cũng không có hăng hái mở miệng.

Hắn biểu hiện ra nhìn qua ôn nhuận như ngọc, nhưng kì thực hắn là một người rất đậm đặc, rất ít tiếp cận ai, tín nhiệm ai.

Nhưng nếu có thể có một người khiến hắn thật tình, hắn nhất định sẽ mọi cách sủng nịch đối phương, chỉ tiếc...

Người hắn muốn sủng nịch, đã được người khác sủng, vậy hắn phải làm sao???

Là an tĩnh ngồi ở một bên, nhìn y mỉm cười, nhìn y hạnh phúc đúng không.

...

Tần Vô Phong nói được làm được, tới buổi chiều, quả nhiên là cùng Tần Vô Song mang theo Vân Khuynh đi vào hoàng cung, bái phỏng Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh nằm trên giường.

Ngay từ đầu tiếp đai bọn hắn chính là người quen cũ, Hiên Viên Liệt Thiên.

Đối với chuyện Hiên Viên Liệt Thiên và Liên Phù, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là cam tâm tình nguyện đứng ở một bên nhìn.

Hiên Viên Liệt Thiên là người trong hoàng thất Huỳnh Quang, giống như Hiên Viên Bất Kinh không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế, hơn nữa, tuy

hắn không có hưng thú với hoàng vị, nhưng tay cầm binh quyền, quyền cao chức trọng.

Làm vương gia một quốc gia, hắn không xa hoa dâm dật, vô nghệ phi phàm, từng từ ‘Vô Gian luyện ngực’ đi ra, thái độ làm người tuy rằng hơi bá đạo một chút, nhưng cũng không phải người không nói tình lý.

Nói tóm lại, Hiên Viên Liệt Thiên, tướng mạo anh tuấn, khí chất phi phàm, phối với Liên Phù vừa xứng.

Liên Phù gả cho Hiên Viên Bất Kinh, chấp nhất với Tân Vô Song cũng có thể buông, cho nên tất cả mọi người cam tâm tình nguyện thấy bọn họ kết làm phu thê.

Nói thật, Tân Vô Phong và Tân Vô Song bái phỏng, thật sự là ngoài dự liệu của Hiên Viên Liệt Thiên.

Thậm chí hắn có chút hoài nghi, Tân Vô Phong và Tân Vô Song mưu đồ gây rối, cũng mơ ước ngôi vị hoàng đế, vậy nên đề phòng bọn họ không ngớt.

Cho dù hắn không thích ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn cũng không cho phép giang sơn của Hiên Viên gia, đổi thành họ khác.

Vừa lúc Tân Vô Phong Tân Vô Song và Vân Khuynh tới, Huỳnh Quang hoàng đế vừa nghỉ ngơi, Hiên Viên Liệt Thiên liền để bọn họ đợi, Tân Vô Phong nhân cơ hội nói là bạn tốt của Hiên Viên Bất Kinh, muốn gặp Hiên Viên Bất Kinh một mặt.

Hiên Viên Liệt Thiên tự hỏi một chút rồi đáp ứng.

Khi Vân Khuynh gặp lại Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh nhìn qua tinh thần thật không tốt.

Vân Khuynh đến hoàng cung gặp Hiên Viên Bất Kinh, thật sự là ngoài dự liệu của Hiên Viên Bất Kinh, vừa thấy Vân Khuynh, hắn liền kích động đi về phía trước cầm tay Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh ngươi...”

“Đại hoàng tử, chúng ta vào trong trước đã, ở đây nói chuyện không tiện.”

Tần Vô Phong lập tức ngăn cản Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh chợt thanh tỉnh, dẫn Tần Vô Phong Tần Vô Song và Vân Khuynh đi vào trong điện, sau khi đuổi hết những người khác, mới nói tiếp: “Tiểu Khuynh, có phải là ngươi đã nghĩ thông suốt, thừa nhận mình là thất hoàng đệ của ta không?”

Vân Khuynh có chút bối rối, không biết nên trả lời thế nào, trái lại là Tần Vô Song, thiêu mi nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Đại hoàng tử cho rằng, Khuynh nhi lúc này có thể là thất hoàng đệ của ngươi được sao??? Khuynh nhi là ‘Thê tử’ của Tần Vô Song ta, y có thể là thất hoàng đệ của ngươi hay sao???”

Trung thu đặc biệt thiên (không thuộc phạm trù chính văn)

Bối cảnh Trung thu thiên:

Vân Khuynh đã tiếp nhận Tần gia tam huynh đệ, đồng thời, đại Bảo tiểu Bảo cũng đều bên người...

“Tiểu Khuynh.”

Ngày hôm nay trời vừa sáng, Liên Duyệt chạy đến trước phòng Vân Khuynh trung khí mười phần rồng lên.

Qua đêm cùng ba tướng công, Vân Khuynh mệt nhọc là có thể tưởng tượng, y mơ mơ màng màng mở mắt lên tiếng, muốn từ trên giường đứng

lên, nhưng tay Tân Vô Phong lập tức ôm ngang thắt lưng y ngắn cản y: “Vân nhi nghỉ ngơi thêm một hồi, ta đi xem rốt cuộc có chuyện gì.”

Hai người khác ở trên giường cũng mở mắt, Tân Vô Song nửa đè trên người Vân Khuynh, đáy mắt màu mực mang theo vài phần ảo não: “Vì sao phụ thân đại nhân của chúng ta hiện tại không mang theo nương ta đi ra ngoài, để nàng ở lại quấy nhiễu mộng đẹp của người khác!!!”

Tân Vô Hạ ghé vào trên giường đem tay Vân Khuynh cầm trong tay thường thức, nhíu mày: “Nương đã có xu thế dạy hư Khuynh Khuynh...”

Lúc bọn họ nói những lời này, Vân Khuynh vẫn như cũ uể oải nhắm mắt, trong đầu một mảnh hỗn độn, không rõ mình đang ở đâu.

Thế nhưng Tân Vô Phong làm đại ca, lại có tính tự kiềm chế cực mạnh đã chuẩn bị thỏa đáng rời giường, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo, Tân Vô Phong nhìn quét hai người đệ đệ một chút: “Đều thành thật một chút cho ta, Vân nhi đã mệt chết đi... Đừng quên, còn có một đống việc lớn đang chờ các ngươi kìa.”

Hai người kia thở dài một tiếng, nằm ở trên giường giả chết.

Tân Vô Phong vừa mở cửa phòng, Liên Duyệt đã muốn xông vào bên trong: “Tiểu Khuynh đâu tiểu Khuynh đâu, hôm nay là ngày đặc biệt, ta muốn tìm tiểu Khuynh làm một chuyện vừa gian khổ vừa vĩ đại.”

Tân Vô Phong nhíu mày, vươn tay ngăn trở mẫu thân mình: “Nương, Vân nhi còn đang ngủ, có chuyện gì chờ Vân nhi tỉnh lại nói sau.”

Liên Duyệt dừng lại bước bộ, quay đầu nhìn lão đại nhà mình, học hình dạng lão đại đồng dạng nhíu mày:

“Hai tiểu tử thối kia cũng ở trong???

Các ngươi lại lăn qua lăn lại tiểu Khuynh, ta nói cho các ngươi, còn tiếp tục như vậy, khó bảo toàn tiểu Khuynh sẽ không theo ta rời nhà trốn đi..."

Tần Vô Phong khuôn mặt đen sì, Tần Vô Hạ quả nhiên nói không sai, Vân Khuynh đích xác có xu thế bị nương bọn họ dạy hư.

Liên Duyệt làm như không thấy khuôn mặt âm trầm của Tần Vô Phong, nhàn nhã đi chơi ngồi vào ghế nói: "Ngươi đi gọi tiểu Khuynh, ta có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với y, sẽ không làm y mệt."

Tần Vô Phong nghi hoặc nhìn Liên Duyệt: "Rốt cuộc là chuyện gì???"

Liên Duyệt lập tức tinh thần tỉnh táo: "Hôm nay là mười lăm tháng tám."

Tần Vô Phong nhíu mày, hắn đương nhiên biết hôm nay là mười lăm tháng tám, thế nhưng mười lăm tháng tám thì sao, không phải giống như bình thường???

Liên Duyệt chớp chớp mắt: "Mười lăm tháng tám là lễ Trung thu, ngày lễ đại đoàn viên, các ngươi ở đây không có, ta đã thật nhiều năm chưa từng ăn lễ Trung thu, hiện tại có tiểu Khuynh, hai người chúng ta rốt cục có thể ôn lại cảm thụ lễ Trung thu một chút."

"..."

Tần Vô Phong rất bi ai phát hiện hắn căn bản nghe không hiểu nương hắn đang nói gì.

Thế nhưng hắn tuyệt đối sẽ không quấy rối Vân Khuynh uể oải ngủ, cho nên hắn liền đứng ở tại chỗ bắt đầu cùng Liên Duyệt mắt to trừng mắt nhỏ.

"Được, tiểu Phong, ngươi không gọi, tự ta gọi."

Cuối cùng Liên Duyệt bỏ lại một câu như thế, đứng lên.

Tần Vô Phong cho rằng nàng muôn đi vào nội thất gọi người, ai biết nàng dĩ nhiên bỏ đi.

Tần Vô Phong không rõ, nương hắn rõ ràng nói muôn gọi Vân Khuynh, thế nào lại đi rồi???

Không được nửa khắc, Liên Duyệt liền quay lại, dùng hành động nói cho Tần Vô Phong nàng vừa rồi đi đâu.

Liên Duyệt cười phi thường thuần lương, trong tay ôm anh hài khả ái còn đang ngủ.

Tần Vô Phong lập tức sợ hãi: “Nương, ngươi...”

Liên Duyệt ôm tiểu oa nhi ngồi xuống, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng nắn nắn bóp bóp khuôn mặt trắng noãn nhỏ nhắn xinh xắn của tiểu oa nhi, thỉnh thoảng còn nắm lên bàn tay nhỏ bé của tiểu oa nhi, gãi gãi trong lòng bàn tay.

Tiểu oa nhi vốn đang ngủ rất say sau một loạt động tác của Liên Duyệt, không tình nguyện tỉnh lại, cái miệng mếu máo, ô ô oa oa lên tiếng khóc lớn.

Liên Duyệt nhìn tiểu oa nhi nước mắt đầy mặt, trong lòng không những thương yêu mà còn cảm thấy thú vị.

Tần Vô Phong đau đầu vạn phần, hắn thập phần hoài nghi, lúc ba huynh đệ bọn họ còn nhỏ, nương hắn có phải là cũng đùa nghịch bọn họ như thế không...

Thanh âm tiểu oa nhi khóc truyền tới nội thất, Vân Khuynh vốn đang mơ mơ màng màng ngủ bị hai người khác sổ sàng bỗng nhiên mở hai mắt, lẩm bẩm nói: “Tiểu Bảo khóc...”

Sau đó vào lúc còn chưa lấy lại tinh thần, tay chân y đã chủ động mặc quần áo.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ thấy vậy bất đắc dĩ nhìn nhau, trong lòng Vân Khuynh, oa oa vĩnh viễn là đệ nhất.

Khi Vân Khuynh quần áo nón nảy chỉnh tề, xuất hiện trước mặt Liên Duyệt, tiểu Bảo trong lòng Liên Duyệt đã mở to một đôi mắt ngập nước y y nha nha ngậm lấy ngón tay Liên Duyệt chơi tiếp.

Vân Khuynh thở dài một hơi, từ trong lòng Liên Duyệt ôm lấy tiểu Bảo, hỏi Liên Duyệt và Tần Vô Phong: “Vừa rồi tiểu Bảo làm sao vậy???”

Liên Duyệt chớp chớp mắt: “Nhớ mụ mụ.”

Vân Khuynh vẻ mặt hắc tuyến: “Tỷ, là ba ba, không phải mụ mụ.”

Các bảo bảo kêu Tần gia tam huynh đệ là đa đa, kêu y là ba ba.

Liên Duyệt nhún nhún vai: “Không phải là như nhau sao, tiểu Khuynh, ngày hôm nay ta tới tìm người là có chuyện quan trọng nga.”

Vân Khuynh mềm nhẹ sờ sờ hai gò má có chút hồng hồng của tiểu Bảo, thở ơ hỏi: “Chuyện gì???”

Tỷ tỷ này của y, sống ở cổ đại nhàn đến phát sợ, dĩ nhiên càng ngày càng ấu trĩ càng ngày càng ồn ào, nói tất cả mọi người già đi liền biến thành “lão hài tử”, quả thật là đúng như vậy.

“Tiểu Khuynh, hôm nay là mười lăm tháng tám nga, lễ Trung thu, ở đây không có lễ Trung thu, thế nhưng, chúng ta vẫn như cũ có thể làm lễ Trung thu chứ...”

Tô Tuân không phải đã nói ‘Thiên lý cộng thiền quyên’ (*) sao, tiểu Khuynh ngươi nói chúng ta đang ở dị thế, có phải là cũng có thể cùng các

các băng hưu trên địa cầu cộng thiền quyên không???”

(*) Thiên lý cộng thiền quyên: Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên. ‘Thuyền quyên’ ở đây chỉ mọi người đẹp, không riêng gì phụ nữ.

Vân Khuynh nghe xong Liên Duyệt nói có chút thương cảm, lập tức hỏi: “Tỷ ngươi muôn làm thế nào???”

Liên Duyệt nghe Vân Khuynh nói như vậy lập tức mày giän miệng cười: “Cái khác không nói, chí ít người một nhà cũng phải cùng nhau ăn bánh trung thu ngắm trăng đúng không???”

Vân Khuynh không nói gì gật đầu.

Sau đó ngày này, đại Bảo tiểu Bảo bị ném cho Tân Du Hàn thích tôn tử, Tân gia tam huynh đệ bận việc, sứt đầu mẻ trán, mà Vân Khuynh và Liên Duyệt từ buổi chiều liền bắt đầu thầm bí đuối lão trù sư của Tân gia đi ra ngoài, bắt đầu tự mình nghiên cứu cách làm bánh trung thu.

Về quy trình làm bánh trung thu, Vân Khuynh dốt đặc cán mai, Liên Duyệt cũng chỉ là biết một chút lý luận suông.

Hai người bận rộn từ buổi chiều đến tối muộn, rốt cục làm ra mấy cái ‘Bánh trung thu’ hoặc là khô vàng hoặc là đen thùi.

Tuy rằng nhìn qua không thể nào đẹp, ăn cũng không thể nào ngon, nhưng là ăn không chết người, Vân Khuynh và Liên Duyệt nhìn cũng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Trời tối, Liên Duyệt lôi kéo Tân Du Hàn ôm đại Bảo tiểu Bảo, Vân Khuynh cưỡng chế ngừng Tân gia tam huynh đệ công tác, cứng rắn lôi kéo mọi người tiến đến lương đình ở hậu viện ngắm trăng...

Kỳ thực, Huỳnh Quang ngày này khí trời không được tốt lắm, trăng cũng không tròn, thế nhưng ngay cả như vậy cũng khó quét đi hăng hái của Vân Khuynh và Liên Duyệt.

Liên Duyệt nhất thời hưng khởi, còn nói cỗ nhân lễ Trung thu thì phải đổi nguyệt ngâm thơ, kiên quyết sai tướng công của mình và ba nhi tử làm thơ cho nàng nghe.

Tại đây trung gian Vân Khuynh ôm tiểu Bảo, Liên Duyệt ôm đại Bảo, tiểu Bảo thích căn đồ nằm trong lòng Vân Khuynh, dĩ nhiên dắt tay Vân Khuynh liều mạng đem ‘Bánh trung thu’ nhét vào trong miệng.

Vân Khuynh hôn hòn gö má tiểu nhi tử: “Tiểu Bảo cũng thích lễ Trung thu sao... Ân, hay là nói, tiểu Bảo thấy bánh trung thu ba ba tự tay làm ăn ngon???”

Tần Du Hàn và Tần gia tam huynh đệ vốn là bất đắc dĩ tham gia, chậm rãi, cũng trầm tĩnh lại, lúc mọi người rơi vào cảnh đẹp, Vân Khuynh lại đột nhiên mở miệng nói: “Ta đột nhiên nhớ tới có một việc còn chưa làm, mọi người chờ ta một chút.”

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Tần Vô Phong hơi trầm tư một chút đi theo, Liên Duyệt bùi môi không nói gì.

Nhưng khi Tần Vô Song và Tần Vô Hạ cũng đi theo, nàng rốt cục có chút nỗi giận: “Đám hài tử này... Cả đám đều thành cái dạng gì... Không có tiểu Khuynh liền sống không nổi...”

Vân Khuynh đứng dậy đi tới hoa viên Tần gia, dưới ánh trăng, khuôn mặt tuyệt mĩ của y đặc biệt xuất trần xinh đẹp.

Y nhìn bốn phía, phát hiện không có ai mới nhẹ nhàng cong môi cười cười, cúi xuống thân thể, hái một đóa hoa cúc màu hồng vừa mới nở.

Hái xong y đứng thẳng dậy, nét mặt đáng cười càng trở nên rõ ràng.

Lúc này, một đôi tay từ phía sau ôm lấy y: “Vân nhi làm chuyện xấu gì, mà cười vui vẻ như thế???”

Vân Khuynh thân thể cứng đờ, sau đó thả lỏng, dựa sát trong lòng Tân Vô Phong, hai gò má hơi phiếm hồng nói:

“Có một nơi, vào ngày lễ Trung thu có một tập tục, là ‘Thâu thái cầu lang’ (trộm rau xin lang quân =.=), cô nương chưa lập gia đình sẽ ăn mặc thật đẹp, dưới ánh trăng đi tới vườn rau nhà người khác trộm rau, nếu như hái được liền biểu thị sẽ gả được cho lang quân tốt.

Trong viện chúng ta không có rau, ta liền hái hoa, cô nương chưa thành hôn là cầu lang, còn ta noi theo các nàng cảm tạ ông trời cho ta gặp được ngươi.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, bên cạnh lập tức có hai thanh âm bất mãn truyền đến: “Chỉ vì gặp được đại ca mà cảm kích sao, Khuynh nhi / Khuynh Khuynh quá không công bình, ngươi cũng phải trộm hoa vì chúng ta...”

Vân Khuynh nhìn ba người, trên khuôn mặt tuyệt mỹ toát ra dáng cười ôn nhu lại hạnh phúc: “Được, ngày hôm nay ta liền làm đạo tặc trộm hoa cho các ngươi một lần...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Hoàng Đế Thất Nghi

Tần Vô Song nói, như là một chậu nước lạnh, giội lên đầu Hiên Viên Bất Kinh.

Giội cho ý nghĩ phát nóng phát sốt mẩy ngày qua của Hiên Viên Bất Kinh, rốt cục lanh tinh xuống.

Hắn sao có thể bởi vì Vân Khuynh mà mất đi lý trí, trở lại hoàng cung xẳng bậy đi tìm kiếm chân tướng???

Hắn lỗ mang như vậy, càng giống như hài đồng năm xưa, những năm gần đây, hắn hào hiệp, hắn cẩn thận đều học tới nỗi nào???

Lúc này hồi cung, tình cảnh của hắn vốn có nguy cơ tứ phía, hắn không tự giác thì thôi, dĩ nhiên còn vọng tưởng vào loại thời gian này nhận thức Vân Khuynh???

May là Vân Khuynh không nhận thức hắn, nếu là nhận thức, hắn chẳng phải là đem Vân Khuynh kéo vào vòng thị thị phi phi nguy hiểm cùng với mình sao???

Hiên Viên Bất Kinh thu liễm tâm thần, nhắm mắt, có chút may mắn, may là lúc này hồ đồ chỉ có mình hắn...

Tuy rằng đã biết nguyên nhân Vân Khuynh không tiếp thu hắn, nhưng trong thần sắc của Hiên Viên Bất Kinh, vẫn như trước mang theo vài phần tịch liêu không cam lòng.

Nửa ngày hắn mới lấy lại bình tĩnh, gật đầu nói với Tân Vô Song mấy người: “Đúng vậy, chỉ cần ta và tiểu Khuynh tình như huynh đệ là được... Hư danh bên ngoài này, không có cũng được.”

Vừa rồi Tân Vô Song chất vấn, là Vân Khuynh có thể làm đệ đệ của hắn hay không, mà không phải Vân Khuynh có phải là đệ đệ của hắn hay không.

Xem ra, Vân Khuynh đích thật là thất hoàng đệ của hắn không thể nghi ngờ, nghĩ trong lòng Hiên Viên Bất Kinh chảy qua một trận ấm áp.

Đệ đệ của hắn, đệ đệ đáng thương năm xưa của hắn, cuối cùng là không có chết...

Nói như vậy, mẫu thân bọn họ, cũng vô cùng có khả năng còn đang sống trên đời này...

Vân Khuynh, là tú công tử Vân gia không muốn người biết, mà y thực tế cũng là thất hoàng tử Huỳnh Quang.

Trung gian này chắc chắn có chuyện, có một chút người bên trong Vân phủ chắc chắn biết rõ chân tướng, chờ bọn hắn có thời gian, đi Vân gia thăm dò đến cùng hắn là có thể sáng tỏ nguyên do trong đó...

Dưới đáy lòng Vân Khuynh cũng hiểu ý Hiên Viên Bất Kinh, hôm nay y và Hiên Viên Bất Kinh đều biết quan hệ của mình với đối phương, chỉ là tình thế không cho phép bọn họ nhận nhau.

Nếu đã biết đây là thân huynh đệ cho dù hiện nay không thể nhận thức, nhưng trong lòng bọn họ để ý, cũng thân cận hơn trước đây, ý muốn bảo vệ đối phương cũng càng nhiều.

Hiên Viên Bất Kinh suy nghĩ một chút, lập tức nhăn mày: “Hiện tại thời buổi rối loạn, các ngươi sao lại vào cung, các ngươi hiện tại nên hoả tốc rời

đi, rời xa kinh thành, chờ mọi việc kết thúc, ta tự nhiên sẽ tới đón các ngươi.”

Tân Vô Phong liếc nhìn Hiên Viên Bất Kinh: “Là Vân nhi lo lắng ngươi, cho nên chúng ta mới đến... Buổi nói chuyện ở khách sạn bình dân của ngươi, xem như là quyến rũ ra vô hạn tâm tư của Vân nhi, cho nên chúng ta tới bái phỏng phụ hoàng ngươi.”

Hiên Viên Bất Kinh thoáng suy tư, liền biết Vân Khuynh là muôn gấp Huỳnh Quang hoàng đế, không khỏi có chút bi ai.

Vân Khuynh từ khi sinh ra đến giờ, hắn là chưa từng gặp mặt phụ hoàng của họ.

Thế nhưng, phụ hoàng bọn họ năm xưa đối xử với mẫu thân bọn họ như vậy, Vân Khuynh chẳng lẽ không hận hắn, cứ như vậy dễ dàng tha thứ sao???

Hắn nghi hoặc nhìn Vân Khuynh, trăm tư không hiểu được, hắn hận nhiều năm như vậy, tại Vân Khuynh xem ra, vì sao lại dễ dàng như thế???

Bất cứ một người Hiên Viên gia nào, đều sẽ không coi thường người Tân gia, huống hồ lần này tới, là đại đương gia và nhị đương gia hiện giữ Tân gia.

Hiên Viên Bất Kinh tự nhiên không yên lòng để ba người bọn họ đi gặp riêng hoàng đế, dù sao, khuôn mặt của Vân Khuynh, hắn có thể nhìn ra một chút, Huỳnh Quang hoàng đế có thể nào không nhìn ra.

Hiên Viên Bất Kinh chủ động tiếp cận Huỳnh Quang hoàng đế, đến gặp Huỳnh Quang hoàng đế, Hiên Viên Liệt Thiên tự nhiên là đồng ý.

Huống hồ hắn cũng lo lắng Tân gia ba người kia đơn độc gặp Huỳnh Quang hoàng đế, mặc kệ giữa Hiên Viên Bất Kinh và Huỳnh Quang hoàng

để có ân oán gì, bọn hắn chung quy là phụ tử, Hiên Viên Bất Kinh sẽ không chân chính gây bất lợi cho Huỳnh Quang hoàng đế.

Hiên Viên Bất Kinh người này võ nghệ cao thâm, luôn luôn chính trực, là một người thuần lương chính nghĩa, có hắn đi cùng ba người Tần gia đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế, Hiên Viên Liệt Thiên cũng yên tâm hơn.

Đi vào tâm cung hoàng đế, người thứ nhất luống cuống, chính là đại nội tổng quản Lý Đức Hải trung thành tận tâm, từ nhỏ đi theo Huỳnh Quang hoàng đế.

Hắn một bộ như nhìn thấy quỷ trùng mắt nhìn Vân Khuynh thật lâu không nói, sau khi bị Hiên Viên Liệt Thiên quát lớn, hắn mới lấy lại tinh thần đưa Vân Khuynh mấy người đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế.

Hiên Viên Ly Thiên làm hoàng đế, có tôn quý và tôn nghiêm của hoàng đế, lúc gặp người trong nhà và người thân cận, hắn cho phép mình đem tái nhợt yếu đuối toát ra, nhưng đối mặt với người ngoài, vô luận trạng huống thân thể của hắn thế nào, hắn cũng sẽ kiên cường giả bộ chống đỡ tôn nghiêm của hắn.

Huống chi hắn hiện tại muốn gặp, là đồng bọn hợp tác của bọn hắn, cũng đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn hắn, Tần gia.

Huỳnh Quang hoàng đế, có thể nắm giường gặp Hiên Viên Liệt Thiên, nắm giường gặp Hiên Viên Bất Kinh, nhưng tuyệt đối không thể nắm giường gặp Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Lúc Tần Vô Phong mấy người nhìn thấy Huỳnh Quang hoàng đế, Huỳnh Quang hoàng đế một thân y bào vàng chóe, chắp tay mà đứng, trường thân ngọc lập, tuy rằng người đến trung niên nhưng khó mà giấu đi khí chất nho nhã, tuấn tú lịch sự.

Tần gia và Hiên Viên gia, hoàn toàn là bình đẳng, trong Huỳnh Quang, bách tính đại thần Huỳnh Quang thấy Huỳnh Quang hoàng đế nhất định phải quỳ không thể nghi ngờ, nhưng Tần gia lại có thể không quỳ.

Bởi vậy Tần Vô Phong và Tần Vô Song thấy Huỳnh Quang hoàng đế cũng không quỳ xuống, chỉ là hơi khom người lấy thân phận tiểu bối hành lễ với Hiên Viên Ly Thiên: “Tiểu chất Tần Vô Phong, Tần Vô Song gặp qua Hiên Viên thế bá.”

Hiên Viên Ly Thiên xoay người lại, trên khuôn mặt anh tuấn đã treo đầy dáng cười, nói: “Hai vị hiền chất không cần đa lễ, đi tới hoàng cung cứ coi như trong nhà là được.”

Hiên Viên Ly Thiên nói, hướng Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn lại.

Quan sát rồi liên tục gật đầu: “Hổ phụ vô khuyến tử, hai vị hiền chất nhìn qua càng hơn Tần lão đệ năm xưa...”

Nói hắn lại đem ánh mắt dời về phía Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh, lúc thấy Hiên Viên Bất Kinh, đáy mắt hắn tuôn ra một cỗ vui sướng, một người thân thể tới loại tình trạng như hắn, vinh hoa phú quý, quyền lợi tiền tài đều đã thành mây trôi, thân tình trái lại quan trọng hơn hết.

Nếu Hiên Viên hoàng đế nhìn thấy Hiên Viên Bất Kinh thì cảm thấy vui sướng, như vậy lúc hắn thấy Vân Khuynh, chính là tuyệt đối kinh hỉ.

Lúc này hắn dáng vẻ toàn bộ không còn, trong mắt đã không có Tần Vô Phong, không có Tần Vô Song, cũng không có Hiên Viên Bất Kinh.

Đứng ở tại chỗ, cánh môi hé mở, một đôi mắt màu mực thâm thúy chăm chú khóa lấy Vân Khuynh, nét mặt buồn vui nảy ra, nhất thời như mất đi ngôn ngữ.

Vân Khuynh cũng nhìn lại hắn.

Vừa nhìn thấy Hiên Viên Ly Thiên, tướng mạo khí chất nhã nhặn lẽ độ của Hiên Viên Ly Thiên khiến Vân Khuynh tâm sinh thiện cảm, cũng có chút hiếu kỳ một người hoàng đế, sao lại không có khí phách, nhìn qua trái lại giống một người tiên sinh dạy học hơn???

Thẳng tới khi Hiên Viên Ly Thiên xoay người, y trông thấy hai tròng mắt tinh quang toát ra của Hiên Viên Ly Thiên, Vân Khuynh mới biết vị hoàng đế này cũng không phải ôn hòa như mặt ngoài.

Tướng mạo Hiên Viên Ly Thiên đối với Vân Khuynh mà nói, rõ ràng là xa lạ, thế nhưng Vân Khuynh liếc mắt nhìn lại, nhưng lại có thiện cảm vô tận, lẽ nào, đây chính là lực hấp dẫn tự nhiên giữa cốt nhục thân tình sao???

“Phàm nhi... Người... Người đã trở về, Phàm nhi, người đã tha thứ cho ta rồi sao... Có phải là ta thực sự sắp chết... Cho nên mới thấy Phàm nhi...

Nếu sớm biết rằng tử vong có thể khiến ta thấy được Phàm nhi, ta đã sớm...”

Không tự chủ đi đến chỗ Vân Khuynh, vừa đi vài bước, dưới chân hắn một cái lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Cẩn thận!!!”

Vân Khuynh kinh hô, Hiên Viên Bất Kinh thân hình nhanh như điện đớ lấy Hiên Viên Ly Thiên.

Hiên Viên Ly Thiên trải qua khiếp sợ vừa rồi, lý trí cũng quay về một chút.

Không, thanh âm kia, không phải thanh âm của Phàm nhi, người trước mắt này tuổi còn trẻ như vậy, Phàm nhi của hắn hắn là giống hắn, đã đến

trung niên mới đúng...

“Ngươi là... Ai???”

Hiên Viên Ly Thiên bất chấp bất luận kẻ nào, chỉ là si ngốc hỏi Vân Khuynh.

Hiên Viên Bất Kinh nhíu mày, đỡ Hiên Viên Ly Thiên đứng thẳng dậy xong buông tay ra, đem Vân Khuynh che ở sau người: “Tiểu Khuynh là bằng hữu của ta, ta không cho phép ngươi đánh chủ ý với y.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song phía sau Hiên Viên Ly Thiên, cũng đều bước về phía trước, Tần Vô Song cười như không cười mở miệng: “Hiên Viên thế bá, Khuynh nhi là nội tử, bởi vì xuất thân vi hàn, chưa bao giờ gặp qua thánh nhan, nếu có chỗ thất lễ thỉnh thế bá không nên chú ý.”

Hiên Viên Ly Thiên đem ánh mắt dời về phía Hiên Viên Bất Kinh, gần như run rẩy mở miệng: “Bất Kinh... Ngươi nói, vị bằng hữu này của ngươi, cùng mẫu thân ngươi, liệu có chỗ tương tự???”

Thiếu niên trước mắt này, hầu như là giống hệt Phàm nhi hồi còn trẻ, thế nhưng hắn lại bừng tỉnh, không thể tin được, lúc này chỉ có thể hỏi Hiên Viên Bất Kinh, để Hiên Viên Bất Kinh cho hắn một đáp án khăng định.

Vân Khuynh cúi đầu, không có mở miệng, các loại tình huống hiện nay, đều nói rõ y là thất hoàng tử không thể nghi ngờ.

Chỉ là tình huống hiện nay, y ngay cả Hiên Viên Bất Kinh ca ca này cũng không dám đơn giản nhận thức, càng đừng nói là đa đa hoàng đế.

“Phụ hoàng, ngươi luống cuống.”

Đối mặt với Huỳnh Quang hoàng đế tìm chứng cứ, Hiên Viên Bất Kinh chỉ là nhẹ nhàng lạnh lùng chỉ trích.

Hiên Viên Ly Thiên giật mình, nhìn Tân Vô Phong và Tân Vô Song một trái một phải đứng bên Vân Khuynh, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tuy rằng đã hồi thần, nhưng ánh mắt hắn vẫn như trước không chịu rời khỏi Vân Khuynh.

Vân Khuynh có chút không chống đỡ được ánh mắt như vậy, cũng có chút không thích, bởi vì trong mắt Huỳnh Quang hoàng đế nhìn thấy không phải y, mà là xuyên thấu qua khuôn mặt y, nhìn một người khác.

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Tạm Thở Ở Lại Hoàng Cung

Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên qua thật lâu mới tỉnh táo lại, chiến trường ngang dọc suốt đời, hắn là loại nhân vật nào???

Trên đời này có thể làm hắn biến sắc, cũng chỉ có người hắn yêu từ nhỏ mà thôi.

Người kia và hài tử người kia sinh hạ cho hắn, đều là người hắn yêu thương, hổ thẹn, bọn họ giống như ma chưởng trong lòng hắn.

Cả đời này, hắn không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với Huỳnh Quang con dân, duy chỉ thẹn với mẫu tử ba người bọn họ.

Sau khi Huỳnh Quang hoàng đế tỉnh táo lại, thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Vân Khuynh, nhắm mắt rồi lại mở khôi phục thành một mảnh thản nhiên.

Hắn hơi cong môi, mỉm cười, nâng tay nói với mấy người: “Đều đứng làm gì, ngồi đi, người khác không biết còn tưởng Hiên Viên thế bá phạt đứng các người.”

Mấy người tự nhiên là không chút khách khí ngồi xuống.

Huỳnh Quang hoàng đế mở miệng trước: “Nội tử của Tân hiền chất và một vị cõi nhân của thế bá thật sự là giống nhau, thế bá nhất thời luống cuống, mong rằng hiền chất không để ở trong lòng.”

Vân Khuynh nghe vậy mím môi cười cười, Hiên Viên Ly Thiên thân là đế vương, muốn làm cái gì liền làm cái đó, căn bản không cần giải thích,

nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại giải thích.

Vân Khuynh hơi nghiêng đầu, nhìn về phía hoàng đế đa đa chưa từng gặp mặt, hôm nay vừa thấy liền tâm sinh thiện cảm này.

Tiếp đó là một ít tràng diện Tân Vô Phong và Tân Vô Song cùng với Huỳnh Quang hoàng đế, khách khách khí khí với nhau, Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh còn lại là an tĩnh nhìn bọn họ hàn huyên.

Hiên Viên Bất Kinh có chút chán ghét, Vân Khuynh còn lại chỉ lo xem xét thần thái ba người đối thoại, cũng không cảm thấy quá buồn chán.

Thế nhưng, Huỳnh Quang hoàng đế chung quy không thể nhẫn nại, chốc lát liền mở miệng nói: “Nội tử của Tân hiền chất, tướng mạo rất tuấn mỹ, Tân hiền chất thực sự là phúc khí tốt... Thế nhưng, không biết nội tử xứng hô thế nào???”

Tân Vô Song nhìn Vân Khuynh, thấy hai gò má y hơi phiếm hồng, nói vậy y nhất định là vì thân sinh đa đa khích lệ mà xấu hổ.

Trong đôi mắt đen tràn đầy ôn nhu và ý cười, Tân Vô Song không thèm quan tâm bộc lộ cảm tình nói với Huỳnh Quang hoàng đế: “Họ Vân, danh Khuynh, là tứ công tử của Tương Nam vương phủ.”

Người này là nhược điểm của người Tân gia.

Hầu như nhất khắc nhìn thấy hổ động của bọn họ, trong lòng Hiên Viên Ly Thiên liền hiện lên ý nghĩ như vậy.

Nhưng mà...

Họ Vân... Thực sự là vừa khéo...

Lẽ nào Huỳnh Quang hoàng đế, vô luận là minh hoàng hay ám hoàng, đều thua trong tay người Vân gia sao???

Tâm Huỳnh Quang hoàng đế hung hăng chấn động, họ Vân, họ Vân, dĩ nhiên là họ Vân...

Đối với Vân gia, hắn từ trước đến nay thiên sủng, chính hắn không chỉ có hai vị quý phi họ Vân, ngay cả tam nữ nhi Vân Thủ của Tương Nam vương cũng được hắn phong làm thái tử phi.

Thế nhưng, từ bao giờ Vân gia có một vị tứ công tử, vì sao hắn không biết???

Huỳnh Quang hoàng đế nhíu mày, hơi trầm tư nói: “Liệu có tiện nói cho trẫm... Ta, Vân công tử xuất từ vị phu nhân nào???”

Ở trước mặt người Tần gia và nhi tử của hắn, hắn liền tạm thời bỏ xưng trẫm.

Lời này của Huỳnh Quang hoàng đế khiến mọi người ở đây sững sốt, sợ rằng hắn còn biết Vân phủ có mấy vị phu nhân ấy chứ.

Hiên Viên Ly Thiên này, quan tâm Vân phủ, hình như hơi quá mập thiết chǎng???

Vân Khuynh bất ngờ một chút, vẻ mặt y hơi tối sầm lại: “Nương ta tên Tố Cẩm, là đệ tứ phòng tiểu thiếp đà ta lấy về.”

Lúc đầu, y còn cho rằng Vân gia không thích y là bởi vì thân phận của nương y thấp.

Trong mắt Huỳnh Quang hoàng đế hiện lên một tia sáng, sắc mặt mềm xuống, ôn hòa nhẹ giọng nói với Vân Khuynh: “Ta có thể gọi ngươi tiểu Khuynh không, ngươi năm nay đã bao nhiêu rồi???”

Tới...

Huỳnh Quang hoàng đế này, cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của y.

Hơi nhắm mắt, Vân Khuynh mở miệng nói: “Mười chín.”

Sắc mặt Huỳnh Quang hoàng đế vặn vẹo một chút, cuối cùng cố gắng lộ ra một dáng cười quái dị lại xấu xí: “Thật không...”

Tay hắn hơi rung động.

Vân Khuynh này, là tiểu thất của hắn sao, tiểu thất tiểu thất, tiểu thất của hắn...

Hài tử này, nếu thật là tiểu thất của hắn, vậy Phàm nhi của hắn có phải là còn sống trên đời này không???

Tâm tư tĩnh lặng mười chín năm của Huỳnh Quang hoàng đế, lại lần nữa kích động lên.

Tưởng rằng trên đời đã không còn người nọ, cuộc sống của hắn liền thành một mảnh thảm lờ mờ, biết người nọ còn sống trên đời, hắn liền cảm thấy có lực lượng vô tận.

“Tần hiền chất, tiểu Khuynh, các ngươi khó có được tiến cung một chuyến, liền ở chỗ này một đoạn thời gian đi...”

Sau đó không đợi Tần Vô Phong bọn họ cự tuyệt, liền mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian ở trong cung này, liền để Bất Kinh đưa các ngươi đi chơi đi.”

“Không, cảm tạ ý tốt của Hiên Viên thế bá...”

Tần Vô Song cự tuyệt, còn chưa nói xong, Tần Vô Phong đã mở miệng nói: “Như vậy, liền quấy rầy Hiên Viên thế bá và Bất Kinh.”

Huỳnh Quang hoàng đế gật đầu mỉm cười, cười tới một nửa, lại bắt đầu ho khan.

Hắn nắm tay lại, đặt ở bên môi ho khan không ngót.

Vân Khuynh thấy vậy, lo lăng trong mắt càng trở nên rõ ràng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, chỉ kém không có chạy đến bên người Huỳnh Quang hoàng đế, giúp hắn thuận thuận khí.

Tuy rằng lúc trước sắc mặt Huỳnh Quang hoàng đế có chút tái nhợt, thế nhưng trước mặt Tân Vô Phong và Tân Vô Song, hắn vẫn cường chổng thân thể, cố nén toàn bộ không khỏe.

Không nghĩ tới, tối nhất khắc cuối cùng, lại thế nào cũng nhịn không được, thất bại trong gang tấc.

“Ta mệt mỏi... Để Bất Kinh trò chuyện với các ngươi trước đi.”

Hiên Viên Ly Thiên đuổi khách rõ ràng như thế, bọn họ đương nhiên là lập tức đứng dậy cáo biệt.

Trên đường đi, Vân Khuynh liên tiếp quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng vừa nhìn là biết.

Hiên Viên Bất Kinh nghĩ thật là kỳ quái: “Tiểu Khuynh, lẽ nào ngươi không cảm thấy hắn năm xưa đối xử với ngươi và nương ngươi quá tàn nhẫn sao???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục dưỡng mà thân không đợi, ta không biết mẫu thân của Bất Kinh có còn tại thế không, nhưng phụ hoàng của Bất Kinh còn trên nhân thế đã là khó được...

Huyết thống chí thân, nào có cái gì chân chính thâm cùu đại hận, so với ngày sau tự trách tinh ngộ, không bằng trước đó phụng dưỡng, tần cận hiếu tâm... ”

Đời trước bởi vì thích nam tử, Vân Khuynh và phụ mẫu của mình cũng không thân cận, toàn gia chỉ có tỷ tỷ Lạc Sương Sương coi như là thân cận với y.

Sau khi y chết, nhìn phụ mẫu y thương tâm gần chết, y mới hoàn toàn tỉnh ngộ, phụ mẫu y, kỳ thực là thương y, tuy rằng bọn họ cũng không tán thành y thích nam nhân.

Kiếp này, phàm là tình, không phân biệt thân tình, ái tình, hữu tình, với y mà nói, đều là trân quý.

Y là tuyệt không vì bất cứ ai, mà xem nhẹ nửa phần.

Vân Khuynh nói, khiến Hiên Viên Bất Kinh có chút suy nghĩ: “Thế nhưng, hận thù phức tạp nhiều năm như vậy... Đâu phải nói buông là có thể buông???”

Vân Khuynh dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh, mỉm cười, ôn nhu thản nhiên nói: “Bất Kinh ca ca, cần biết, thống khổ lớn nhất nhân sinh, chớ quá chấp nhất...

Chính vì không bỏ xuống được mới thống khổ, ta nghĩ, vẫn là tất cả thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.”

Hiên Viên Bất Kinh im lặng.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song phía sau cũng nỗi lên tranh chấp, Tần Vô Song khuôn mặt bình tĩnh chất vấn Tần Vô Phong:

“Vì sao muốn đáp ứng ở lại hoàng cung???

Hiên Viên Bất Kinh nói rất đúng, chúng ta hiện tại, tốt nhất là rời đi, lập tức rời khỏi kinh thành, không nên ở lại ao nước đục này mới tốt...”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng, Vô Song, ngươi nói rất đúng.

Thế nhưng, lối thái độ hiện nay của Vân nhi đối với Hiên Viên Bất Kinh và Hiên Viên Ly Thiên, ngươi nghĩ Vân nhi sẽ cam tâm tình nguyện rời đi với chúng ta, một mình an nhàn sao???

Hơn nữa, Hiên Viên Ly Thiên đã hoài nghi thân phận Vân nhi, hắn nhất định sẽ tận lực tra ra sự thực năm xưa, ta nghĩ, Vân nhi, nhất định là muốn biết hành tung của mẫu thân y...

Mà chúng ta ngay cả mẫu thân y là ai cũng không biết, cho dù tra ra, cũng sẽ đi rất nhiều đường vòng, còn không bằng ở lại hoàng cung, đợi Hiên Viên Ly Thiên cho chúng ta đáp án.”

Tần Vô Song có chút nôn nóng: “Thế nhưng, đại ca, ở lại chỗ này rất nguy hiểm, một chút cũng không an toàn, sao ngươi có thể nhẫn tâm để Khuynh nhi đặt mình vào trong nguy hiểm chứ???”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Chúng ta ở lại hoàng cung với Vân nhi, dù sao vẫn hơn là không yên lòng để Vân nhi một người, len lén chạy tới hoàng cung.

Như vậy, chí ít chúng ta còn có thể ở lại bên y bảo hộ y.”

“...”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày, còn có chút không cam lòng: “Thế nhưng Khuynh nhi không phải loại người sẽ làm khó chúng ta, biết đâu y sẽ nguyện ý theo chúng ta rời đi.”

Tần Vô Phong nhìn Vân Khuynh đứng chung với Hiên Viên Bất Kinh nói chuyện, hơi thở dài một tiếng, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị toát ra một tia bất đắc dĩ:

“Vô Song, Vân nhi không làm khó chúng ta, liền nhất định sẽ làm khó chính y...

Ta biết ngươi là lo lắng Vân nhi an nguy, thế nhưng cho dù Vân nhi rời đi với chúng ta, trong lòng cũng sẽ không thoả mái...

Vô Song, lẽ nào ngươi không có tự tin ở trong hoàng cung này, bảo toàn Vân nhi hay sao?”

Tần Vô Song lặng lẽ không nói gì.

Tất cả của Vân Khuynh, ở trong lòng hắn, nặng hơn bất cứ thứ gì, hắn sợ nhất, chính là Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn gì đó.

Cho nên dù biết rõ Tần Vô Phong nói đều là sự thực, nhưng hắn như trước vẫn muốn mang theo Vân Khuynh rời xa hoàng cung này...

“Mà thôi, dù sao chúng ta cũng ở lại, ngày sau chú ý một chút là được...”

Một lúc lâu, Tần Vô Song thở dài một tiếng.

Trong ánh mắt Tần Vô Phong lóe ra một tia tình tự dị dạng.

Giống như hắn, như Tần Vô Song, gặp chuyện của Vân Khuynh, sẽ bị loạn; giống như Hiên Viên Bất Kinh, gặp chuyện thân nhân, cũng loạn; giống như Huỳnh Quang hoàng đế gặp chuyện của người mình yêu nhất, cũng là loạn.

Tình trên thế gian này, rốt cuộc là thứ gì, khiến mỗi người đều thật sâu mẩn đi diện mục vốn có của mình, nó rốt cuộc có thể hoàn thành một người, hay có thể hủy diệt một người???

Sau khi mấy người Tần Vô Phong rời khỏi, Huỳnh Quang hoàng đế liền cố sức ho khan xong, mới khàn khàn thanh âm nói: “Lý Đức Hải!!!”

Đại nội tổng quản hầu ở ngoài cửa từ lâu, lập tức đi đến: “Hoàng thượng, nô tài ở đây.”

Hiên Viên Ly Thiên thở phì phò, nhìn Lý Đức Hải, bức thiết hỏi: “Hài tử kia... Hài tử đi cùng người Tần gia kia ngươi có nhìn thấy???”

Quả nhiên là hỏi cái này, Lý Đức Hải cúi xuống thân thể.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nô mới nhìn đến.”

Hiên Viên Ly Thiên nhắm mắt lại: “Ngươi nghĩ, y và Phàm nhi so sánh thế nào???”

Lý Đức Hải thắt lưng cong sâu thêm: “Nô tài cho rằng, vị tiểu công tử này, giống hệt Phàm thiếu gia lúc còn trẻ.”

“Ân...”

Hiên Viên Ly Thiên gật đầu, sau mới mở miệng nói: “Y là tứ công tử của Tương Nam vương phủ, tuy nhiên Tương Nam vương tốc tốc đến gặp mặt trãm, mặt khác phái người tỉ mỉ tra chuyện năm xưa, nhất có kết quả, lập tức hồi bẩm.”

“Nô tài tuân chỉ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Thanh Âm Duyên Phận

Thân thể Hiên Viên Ly Thiên đích thật là càng ngày càng kém, không đợi Tương Nam vương Vân Lũng tới đã ngất đi.

Lý Đức Hải và Hiên Viên Liệt Thiên lại một trận luống cuống tay chân, triệu tới rất nhiều ngự y tiến hành khám chữa bệnh.

Thân thể Hiên Viên Ly Thiên, là tật cũ lưu lại bởi vì trước kia tham chiến, hơn nữa năm ngoái bị bệnh thương hàn nho nhỏ, rõ ràng đã có rất nhiều người dốc lòng chiêu cỗ, đúng bệnh hốt thuốc, nhưng vẫn như trước không thấy好转.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song và Vân Khuynh ba người dự định ở lại hoàng cung, tự nhiên là muốn xuất cung ăn nói một chút với thuộc hạ của mình và Vân Hoán.

Cuối cùng Thượng Quan Tôn, Thượng Quan Nhược Vũ cùng với mấy người thủ hạ Tần gia, đều quyết định chờ bọn hắn ở ngoài cung, mà Vân Hoán lại được Tần Vô Phong nhờ vả, quay về Vân gia, tra thân thế của Vân Khuynh.

Sau khi tất cả ăn nói thỏa đáng xong, ba người bọn họ mới một lần nữa trở lại hoàng cung.

Trong hoàng cung điện dùng để chiêu đãi khách nhân có rất nhiều, nhưng Vân Khuynh mấy người, lại kiên trì ở cùng cung điện với Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Liệt Thiên nghĩ bọn họ là người quen, Hiên Viên Ly Thiên lại kêu Hiên Viên Bất Kinh chiêu đãi bọn hắn, ở cùng nhau cũng tiện chiểu ứng nên hắn liền đồng ý.

Hiện tại đầu óc Hiên Viên Bất Kinh một lần nữa lung lay, có rất nhiều thời gian ở cùng Vân Khuynh, Tân Vô Phong, Tân Vô Song, bầu không khí quái dị giữa ba người cùng với hình thức ở chung, cũng khiến hắn có chút hiểu ra chuyện giữa ba người này, bởi vậy cũng không phản đối Tân gia huynh đệ đề nghị ba người bọn họ ở cùng một chỗ.

Vân Khuynh tuy rằng không nhận thức thân nhân với Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Ly Thiên, nhưng trong lòng y, bí ẩn về thân thế của y cũng chấm dứt, theo đó, y liền lập tức nhớ tới một việc khác.

“Bất Kinh ca ca.”

Tuy rằng không thể nhận thân ca ca, thế nhưng Vân Khuynh vẫn tận lực kêu Hiên Viên Bất Kinh thì bỏ thêm hai chữ ca ca ở phía sau.

Đối với một người đồng phụ đồng mẫu duy nhất với mình, đệ đệ Vân Khuynh vừa nhận định, Hiên Viên Bất Kinh là tương đương quan tâm và sủng nịch.

Đối với y trên cơ bản là có cầu tất ứng, đáng tiếc chuyện Vân Khuynh cầu lại rất ít.

Cho nên lúc này Vân Khuynh vừa mở miệng, Hiên Viên Bất Kinh liền xốc lại mười hai vạn tinh thần, mỉm cười nói: “Tiểu Khuynh có chuyện gì?

Đừng ngại, mặc kệ là chuyện gì, tiểu Khuynh cứ nói cho Bất Kinh ca ca, dù khó thế nào, Bất Kinh ca ca cũng sẽ giúp ngươi làm được.”

Hiên Viên Bất Kinh bộc lộ tâm ý bảo hộ trong lời nói.

Vân Khuynh cảm thụ được ấm áp khác với Tần Vô Song và Tần Vô Phong đưa cho y, hơi cong môi anh đào, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười, lông mi dày dài lại cong vút hơi run rẩy, hướng về phía trước giơ lên: “Bất Kinh ca ca, ta nhớ kỹ, Vân phủ ở trong hoàng cung, là có hai vị Vân quý phi?”

Nhớ tới đám phi tử của Hiên Viên Ly Thiên, khuôn mặt Hiên Viên Bất Kinh liền trầm xuống.

Những năm gần đây, hắn từng vô số lần suy đoán nguyên nhân mẫu thân hắn muôn rời khỏi hoàng cung, trong đó có phương diện là do phi tử của Hiên Viên Ly Thiên quá nhiều.

Dù sao, ai có thể chịu được bên người mình yêu, có vô số người đến chia sẻ tình yêu của mình?

Hiên Viên Bất Kinh âm thầm thở, không có được tình chung, tình thâm, hắn tuyệt không đơn giản động tình, quyết không phụ tâm.

Hắn như vậy, đối với đám phi tử của Hiên Viên Ly Thiên tất nhiên là phi thường phản cảm.

Thế nhưng nếu là Vân Khuynh hỏi, hắn liền nghiêm túc trả lời:

“Đúng, trong cung có hai vị Vân quý phi xuất từ Tương Nam vương phủ, tướng mạo tú lệ vô song, là mỹ nhân thiên hạ ít có, phụ hoàng cũng phi thường sủng ái bọn họ.

Thế nhưng tiểu Khuynh, ngươi đã không có quan hệ huyết thống với Vân gia, bọn họ liền chẳng liên quan gì tới ngươi, ngươi hoàn toàn không cần để ý tới bọn họ.”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta biết, chỉ là năm ngoái, trước khi ta gả vào Tần gia, có một thiếp thân tỳ nữ, sau khi ta gả đến Tần gia thì bị đưa đến bên

người Vân quý phi trong cung.”

Vẻ mặt Hiên Viên Bất Kinh mang theo một tia hiếu rõ:

“Ân, ta nhớ kỹ, trong cung có hai vị quý phi họ Vân, thoảng cái đã chiếm hai vị trí trong tú đại quý phi, một người là Đức phi tên Vân Nhã, một người Vân Nhiên làm Thục phi.

Hai nữ tử này đều tương đương lãnh tinh cơ trí, là người thông minh hiếm có của Vân gia —

Chí ít là thông minh hơn nhiều đương gia gia chủ Vân gia Vân Lũng, ta đi trước phái người hỏi thăm một chút thiếp thân tỳ nữ của người ở chỗ vị Vân quý phi nào, chờ có manh mối liền giúp người đòi người về.”

Vân Khuynh nghe xong Hiên Viên Bất Kinh nói, tự nhiên là hài lòng không ngớt: “Vậy tiểu Khuynh ở đây tạ ơn Bất Kinh ca ca.”

Trên khuôn mặt tuấn mĩ của Hiên Viên Bất Kinh mang theo một mảnh ôn hòa, mỉm cười:

“Không quan hệ, đối với Bất Kinh ca ca, tiểu Khuynh không cần khách khí.

Vừa rồi gặp mặt phụ hoàng, nói vậy phụ hoàng chính là vì có điều hoài nghi thân phận của tiểu Khuynh, cho nên mới hỏi nhiều hơn —

Tin tưởng không lâu sau, chúng ta sẽ biết sự thực năm xưa, biết tin tức mẫu thân...

Tiểu Khuynh...”

Hiên Viên Bất Kinh nói đến chỗ kích động, không khỏi vươn tay cầm tay Vân Khuynh: “Ngươi có biết, trong biển người mênh mông có thể gặp lại

tiểu Khuynh, là chuyện ta cảm thấy may mắn nhất, nếu có thể gặp lại mẫu thân, như vậy nhân sinh của Bất Kinh, từ đây viên mãn.”

Vân Khuynh cười cười: “Bất Kinh ca ca còn trẻ như thế, thứ mình theo đuổi, sao có thể đơn giản như vậy, Bất Kinh ca ca ngày sau còn phải làm một phen sự nghiệp, phải thú thê sinh tử...”

Hai người đang trò chuyện, Hiên Viên Trần Vũ hiếm khi nào từ trong quản chế hít thở không thông của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong trốn ra được, rốt cục rảnh rồi tới thăm vị đại hoàng huynh vừa hồi cung không bao lâu này.

Cách rất xa, Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh liền nghe thấy thái giám quản sự trong cung kêu lớn: “Thái tử giá lâm.”

Khuôn mặt Hiên Viên Bất Kinh lúc này trầm xuống.

Nói thật, hắn không thích cái họ Hiên Viên này của mình, cũng không thích người Hiên Viên gia.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh lại mang cho dáng cười thú vị, y vẫn nhớ kỹ vị thái tử điện hạ này.

Lại nói tiếp, y chính là ân nhân cứu mạng của thái tử.

Mùa đông năm ngoái mang thai đại Bảo tiểu Bảo, khi y nắn nỉ Tần Vô Phong đi xem mảnh đất xây dựng cô nhi viện và trường học của bọn hắn, từng trong đất tuyet cứu được thái tử.

Nói lên cô nhi viện và trường học, Tần Vô Phong lần này gặp lại y, cũng nói cho y một tin tức tốt, chính là công trình kiến trúc cô nhi viện và trường học đã làm xong.

Chỉ là sơ lúc làm việc có chút khác với ý nghĩ của Vân Khuynh, cũng sợ không tương xứng với ước nguyện ban đầu của Vân Khuynh, Tần Vô Phong chỉ đành tạm thời niêm phong hai viện tử kia, tất cả chờ Vân Khuynh trở lại, để Vân Khuynh tự theo cảm nhận của y bố trí hình thức.

Vân Khuynh nghe thấy Tần Vô Phong nói đến chuyện này, lập tức đã nghĩ tới Tích thành, khi bang trợ đám tiểu khất cái kia, cùng với ánh mắt khát vọng lại ham học hỏi của chúng.

Lúc này y hận không thể lập tức trở lại Giang thành phương bắc, đáng tiếc chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn, cho nên chuyện này chỉ có thể chờ sau.

Khi Vân Khuynh hoảng hốt nghĩ tới những chuyện cũ này, Hiên Viên Trần Vũ đã kéo một thân trường bào màu vàng nhạt, mang theo nụ cười yếu ớt đi đến.

Kỳ thực trong toàn bộ hoàng tử của Hiên Viên Ly Thiên, thái tử Hiên Viên Trần Vũ này là giống hăn nhất.

Tuy tướng mạo thái tử càng thêm thanh tú một ít, nhưng tư văn nho nhã trên người hăn lại giống hệt Hiên Viên Ly Thiên.

Tuy Hiên Viên Bất Kinh là đại hoàng tử, nhưng đối phương dù sao cũng là thái tử, cho nên nhất khắc Hiên Viên Trần Vũ tiến đến, Hiên Viên Bất Kinh liền muốn hành lễ.

Hiên Viên Trần Vũ mắt sắc thấy được cử động của hăn, lập tức vươn tay ngăn trở: “Hoàng huynh, ngươi hiếm khi nào trở về, hoàng đệ đến bây giờ mới tới thăm ngươi đã là thất lễ, sao dám để hoàng huynh hành lễ nữa chứ?”

Vân Khuynh ở một bên vẫn đang nghĩ chuyện của mình, không có lấy lại tinh thần, thăng đến lúc nghe thấy thanh âm của Hiên Viên Trần Vũ mới lấy

lại tinh thần.

Ý tuyệt không cấm kỵ, thăng túc đánh giá vị thái tử xa cách không ít thời gian này —

Hắn là phu quân tương lai của Vân Thủ, Vân Thủ bắt y gả thay sang Tân gia, chính là vì muốn gả cho vị thái tử này.

Đáng tiếc Vân Khuynh lại nhớ, vị thái tử này, năm ngoái sau khi trúng độc ‘Tình ti’, người đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy không phải Vân Thủ, trái lại là hai người huynh trưởng của hắn.

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh mím môi, cũng không biết hiện tại thái tử này cùng với hai vị huynh trưởng của hắn phát triển thế nào.

Hiên Viên Trần Vũ và Hiên Viên Bất Kinh hàn huyên một hồi, ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ liền chuyển qua trên người Vân Khuynh.

Hắn là bởi vì Hiên Viên Bất Kinh song song thờ ơ nói chuyện với hắn, luôn luôn không quên như có như không nhìn kỹ Vân Khuynh mới chú ý tới Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhận thấy được đường nhìn của hắn, mỉm cười gật đầu biểu thị với hắn, y chưa từng học lễ nghi cung đình, hơn nữa là bầu bạn của Huỳnh Quang ám hoàng, thấy Huỳnh Quang hoàng đế cũng không cần hành lễ, đối với thái tử này lại càng không cần.

Hiên Viên Trần Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh, nụ cười như hoa sen kia, hơi hơi giật mình.

Cho dù hắn gặp qua thiên hạ đẹp ba nghìn, vào lúc này cũng cảm thấy dáng cười của người trước mắt này là đẹp nhất.

Bởi vì y không chỉ tướng mạo tuấn mĩ, ngay cả đối với người xa lạ là y cũng mỉm cười rất chân thành.

Ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ đặt ở trên người Vân Khuynh, nhất thời thu không trở lại, hắn lẩm bẩm nói: “Vị này chính là?”

Hắn tuy là nhìn Vân Khuynh, nhưng hắn hỏi lại là Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh thấy vậy, có chút kiêu ngạo mở miệng: “Đây là một vị huynh đệ của ta, tên là Vân Khuynh.”

Nếu như có thể, Hiên Viên Bất Kinh hận không thể hướng khắp thiên hạ tuyên bố Vân Khuynh là đệ đệ của hắn.

Vân Khuynh nghe xong Hiên Viên Bất Kinh nói, cũng sinh sôi ra một thân mồ hôi lạnh, bổ sung nói: “Ta và Bất Kinh ca ca là huynh đệ kết nghĩa.”

Thanh âm của Vân Khuynh, mềm nhẹ thanh linh, giống như ngọc thạch va chạm, phi thường êm tai, Hiên Viên Trần Vũ nghe, đáy lòng thăng lên vài tia cảm giác hoảng hốt.

Thế nhưng Hiên Viên Trần Vũ không phải bị thanh âm này mê hoặc, mà là thanh âm luẩn quẩn nửa năm trong đáy lòng hắn, nghe ra lại quen thuộc như vậy.

“Ngươi...”

Hiên Viên Trần Vũ nhất thời luống cuống, sải bước nắm lấy cánh tay Vân Khuynh, thất thanh nói: “Là ngươi?”

Vân Khuynh giật mình, chớp chớp mắt nói: “Ách, thái tử điện hạ còn nhớ rõ ta.”

Hiên Viên Trần Vũ đầy mặt mừng như điên:

“Thật là người???

Lúc trước ta ở phương bắc trúng độc hôn mê, người từng nói rất nhiều với ta... Hóa ra người kêu Vân Khuynh???”

Thanh âm khi đó hắn nghe thấy vào lúc ý thức không rõ, trở thành chấp nhất trong lòng hắn, luôn luôn thôi thúc hắn đi tìm người kia, nhưng không tìm được mảy may.

Không nghĩ tới đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi đạt được chặng tốn công, ngay lúc hắn cho rằng đó chỉ là ảo giác, hắn lại vừa khớp đúng phải chủ nhân thanh âm kia.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Hạnh Hay Bất Hạnh

Vân Khuynh giật mình, đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước, vị thái tử điện hạ này sau khi tỉnh lại từ ‘Tình ti’, liền vẫn luôn tâm niệm nhở đến chủ nhân thanh âm kia...

Hóa ra suy đoán khi đó của y là chính xác, chủ nhân thanh âm trong miệng Hiên Viên Trần Vũ, thật là y...

Mong muôn, duyên phận giữa bọn họ chỉ là như vậy, không nên dính dáng quá nhiều.

Y nhớ kỹ hai vị ca ca kia của thái tử cũng không phải người dễ đối phó, hơn nữa, khi đó Tân Vô Phong cũng từng nói qua, không hy vọng y dây dưa quá nhiều với vị thái tử này.

Nghĩ tới đây, dáng cười ôn hòa nguyên bản trên nét mặt Vân Khuynh, liền trở nên có chút xa cách, ở trong lòng y không có ai quan trọng hơn đại Bảo tiểu Bảo và người Tân gia.

Mà tương phản với Vân Khuynh, thái tử Hiên Viên Trần Vũ càng lúc càng tỏ ra thân thiện với y.

“Các ngươi quen nhau???”

Hiên Viên Bất Kinh hiểu kỳ nhìn Vân Khuynh và Hiên Viên Trần Vũ dò hỏi.

Vân Khuynh lắc đầu: “Từng có duyên vài lần, thế nhưng lúc ta thấy thái tử điện hạ, thái tử điện hạ luôn luôn trong ngủ say, lần này là lần đầu tiên

chúng ta chính thức nói chuyện với nhau.”

Hiên Viên Trần Vũ gật đầu:

“Đúng, thế nhưng, ở trong lòng ta, lần này cũng không phải là lần đầu tiên nói chuyện với Vân Khuynh.

Mùa đông năm ngoái, ta xảy ra một chút ngoài ý muốn nho nhỏ, Vân Khuynh đệ của hoàng huynh ngươi đã cứu ta, trong lúc ta hôn mê còn từng chăm sóc ta, khi đó y nói rất nhiều với ta —

Tuy rằng khi đó ý thức của ta cũng không phải rất rõ ràng, nhưng vẫn vang nhớ kỹ thanh âm của Vân Khuynh đệ.”

Vân Khuynh tuy rằng không muốn dính dáng với Hiên Viên Trần Vũ, thế nhưng Hiên Viên Trần Vũ một ngụm một ngụm Vân Khuynh đệ, thực tại không được tự nhiên, bởi vậy Vân Khuynh liền lắc đầu nói: “Thái tử điện hạ vẫn là gọi Vân Khuynh đi.”

Hiên Viên Trần Vũ ngưng mi nói: “Thắng hô tính danh, là cử động không lẽ phép, không bằng, ta gọi Vân Khuynh đệ là Khuynh nhi thế nào???”

Vân Khuynh nghe vậy sắc mặt lúc này biến đổi, đó là xưng hô riêng của Tân Vô Song, đừng nói Tân Vô Song không cho phép, chính là y cũng không muốn Hiên Viên Trần Vũ gọi y như thế.

Y còn chưa kịp cự tuyệt, liền nghe thấy một người thanh âm lãnh liệt quen thuộc khác nói: “Khuynh nhi là xưng hô đặc biệt của Vô Song đối với nội tử, thái tử điện hạ nếu thật nghĩ thắng hô kỳ danh là thất lễ, như vậy liền gọi Khuynh nhi là Tân phu nhân đi.”

Một phen nói này của Tân Vô Song là để trút giận, khuôn mặt Vân Khuynh xác thực đen xuống.

Tần... Tần phu nhân???

Tuy rằng ‘Gả’ cho Tần Vô Song, còn sinh hai hài tử cho Tần Vô Song, thế nhưng, nếu có người nào đó gọi y phu nhân, thật đúng là đang khảo nghiệm năng lực thừa thục của y!

Hiên Viên Trần Vũ quay đầu, trông thấy Tần Vô Phong và Tần Vô Song song song đi cùng nhau, hai người tuấn mỹ như thiên thần chói mắt khiến hắn giật mình.

Lại tập trung nhìn vào, trong hai người kia dĩ nhiên có một người hắn nghĩ nhìn rất quen mắt, hắn chỉ vào Tần Vô Phong nói: “Ngươi là... Tần gia đại công tử???”

Tần Vô Phong gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị không có nửa điểm tâm tình, con mắt màu mực thằng tắp nhìn chăm chăm Hiên Viên Trần Vũ, bên trong có tia sáng lợi hại như hàn băng, Hiên Viên Trần Vũ nhìn dĩ nhiên cảm thấy băng lãnh thấu xương.

Tần Vô Song chắp tay nói: “Ta là Tần Vô Song, là Tần gia nhị công tử, vị Vân Khuynh kia, chính là nội tử.”

Tần Vô Song tuy là đáng dấp cười nói, thế nhưng mà kiềm hơi gồ lên, vẫn tiết lộ tình tự chân thực của hắn.

Hiên Viên Trần Vũ thở dài một tiếng, có chút phiền muộn một lần nữa quay đầu lại nhìn Vân Khuynh: “Vân Khuynh ngươi, dĩ nhiên đã thành thân sao... Hơn nữa... Là cùng một danh nam tử...”

Nam nam mến nhau, ở Huỳnh Quang, một chút cũng không thịnh hành, vẫn là thuộc về kinh hãi thế tục.

Vân Khuynh nhẹ nhàng nâng tay che trán, nói với Hiên Viên Trần Vũ: “Đúng vậy, thái tử điện hạ.”

Hiên Viên Trần Vũ lại thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn bã.

Sớm biết là như thế này, hắn tình nguyện thanh âm tuyệt vời trong đáy lòng hắn kia, vĩnh viễn chỉ là một ảo ảnh.

Mặc dù gặp được Vân Khuynh trong hiện thực, thế nhưng sự thực là Vân Khuynh đã thuộc về người khác, dường như đánh vỡ một giấc mộng bí ẩn trong lòng hắn.

Chỉ là một người xa lạ mà thôi, chỉ là một người lúc trước gần chỉ nghe qua thanh âm mà thôi, chỉ là một người dung mạo thương giai mà thôi, vì sao hắn lại có cảm giác nóng ruột nóng gan đối với Vân Khuynh lần đầu tiên chính thức gặp mặt chứ???

Đây rốt cuộc là vì sao???

Hiên Viên Trần Vũ nhẹ nhàng nhíu lại lông mày, trong lúc nhất thời, ngay cả chính hắn cũng không rõ tâm tư của mình.

Vì sao sẽ có tình tự quái dị như thế???

Lúc Hiên Viên Trần Vũ hoảng hốt, Tân Vô Song và Tân Vô Phong cũng đã tới bên người Vân Khuynh, Tân Vô Song càng không coi ai ra gì đem Vân Khuynh nửa ôm vào lòng. Nói với Hiên Viên Bất Kinh và Hiên Viên Trần Vũ: “Đại hoàng tử và thái tử điện hạ từ từ trò chuyện, ba người chúng ta sẽ không quấy rối.”

Sau khi nói xong, liền trực tiếp mang theo Vân Khuynh rời đi.

Ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ chăm chú đuổi theo ba người bọn họ, Hiên Viên Bất Kinh hơi nheo lại đôi mắt, có chút suy nghĩ.

Lúc không còn thấy hình bóng ba người, Hiên Viên Trần Vũ mới thu hồi ánh mắt, hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Đại hoàng huynh, Vân Khuynh y...”

Hiên Viên Bất Kinh hơi cong môi: “Là huynh đệ kết nghĩa của ta, tiễn cung đến thăm ta, sẽ ở lại một đoạn thời gian rồi đi.”

Hiên Viên Trần Vũ nghe vậy mắt sáng rực lên: “Thật không, đáng tiếc ta quanh năm khó có thể ra cung, không có cơ hội quen biết càng nhiều bằng hữu.”

Hiên Viên Trần Vũ nói, thanh âm trầm thấp xuống.

Hiên Viên Bất Kinh thiêu mi: “Thái tử nói ngốc gì vậy, ngươi quý vi Huỳnh Quang thái tử, là vua của một nước trong tương lai, há có thể dứt bỏ trách nhiệm và an nguy của mình, tùy tiện đi ra ngoài???”

Hiên Viên Trần Vũ nâng mi, chăm chú nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh: “Thế nhưng... Ngôi vị hoàng đế này, vốn hắn là của đại hoàng huynh.”

Hiên Viên Bất Kinh biến sắc: “Không, Bất Kinh chỉ là có đại hoàng tử hư danh, lại không có thực học gì, trái lại là thái tử điện hạ mấy năm nay bang trợ phụ hoàng rất nhiều, ngôi vị hoàng đế này, vẫn là do thái tử điện hạ ngồi lên thì thích hợp hơn.”

Khi Hiên Viên Bất Kinh nói lời này lồng mà nhíu lại, hắn cho rằng Hiên Viên Trần Vũ đang thử thái độ của hắn đối với ngôi vị hoàng đế, cho nên lập tức cho thấy quyết tâm không cùng hắn tranh chấp.

Ai biết đối mặt với cục diện giữ sạch lập trường của hắn, Hiên Viên Trần Vũ dĩ nhiên là sắc mặt đau khổ: “Đại hoàng huynh ưu tú là tất cả mọi người biết đến, hơn nữa, hơn nữa... Nếu không có mẫu hậu ta đâu có được làm thái tử, ta đã sớm muốn học đại hoàng huynh ngươi, đi ra ngoài ngao du tứ hải, sống một cuộc sống vui sướng tựa như chim trời.”

Hiên Viên Bất Kinh quả thực không nghĩ tới trong hoàng thất Hiên Viên, dĩ nhiên còn có người cùng chung chí hướng với hắn, nhất thời cũng không cự tuyệt như trước đối với Hiên Viên Trần Vũ.

“Thái tử, nếu thân tại kỳ vị, vẫn là tận lực vì nhân dân Huỳnh Quang mà tạo phúc đi.”

Hiên Viên Trần Vũ gật đầu.

Hắn tự nhiên sẽ làm như vậy, đáy lòng không thích cũng không thể không làm, thân phận của hắn như vậy, cũng không phải làm chuyện gì cũng có thể tùy ý mình.

Kỳ thực hắn thực sự ước ao Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh từ nhỏ đã được phụ hoàng mang theo bên người tự mình giáo dục, hắn là hoàng tử thân cận nhất với Huỳnh Quang hoàng đế, cũng là hoàng tử được Huỳnh Quang hoàng đế sủng ái nhất, bằng không Huỳnh Quang hoàng đế sao có thể cho phép một hoàng tử quốc gia, đi làm một người bộ khoái???

Hiên Viên Bất Kinh nếu chỉ làm Huỳnh Quang đại hoàng tử, trong tứ đại quốc, biết Hiên Viên Bất Kinh người này, sợ là cũng chỉ có người trong hoàng thất các quốc gia, nhưng hiện tại làm Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, xác thực là có tiếng thiên hạ.

Hắn có thể ngao du thiên hạ, kết bạn vô số giống như Vân Khuynh, còn được nhân dân các quốc gia thừa nhận, hắn sống tiêu sai tự tại, ở trong hoàng cung Huỳnh Quang còn có Huỳnh Quang hoàng đế vạn phần sủng ái hắn.

Từ góc độ của Hiên Viên Trần Vũ đến xem, Hiên Viên Bất Kinh, thực sự là rất hạnh phúc, nhưng hắn thế nào biết, trên đời này, người người đều có một quyển kinh khó đọc, chân chính so sánh, hắn vẫn hạnh phúc hơn Hiên Viên Bất Kinh nhiều.

Tần Vô Phong Tần Vô Song mang theo Vân Khuynh đi tới nơi ở của bọn họ, Tần Vô Song liền buông tay, trong con ngươi lóe ra ánh sáng kỳ dị nào đó, thảng fark nhìn Vân Khuynh.

Tần Vô Phong cũng nhìn Vân Khuynh, hơi cau mày kiềm nói: “Ta từng nói qua, không muốn Vân nhi và Hiên Viên Trần Vũ tiếp xúc quá nhiều.”

Vân Khuynh vô tội trừng lớn hai mắt:

“Đại ca, Vô Song, hôm nay đụng với Hiên Viên Trần Vũ chỉ là ngoài ý muốn, hơn nữa, ta còn là lần đầu tiên chính thức gặp mặt hắn, nào có làm gì quá nhiều tiếp xúc???”

Ta và Bất Kinh ca ca đang nói chuyện, hắn là đột nhiên chạy tới, ta còn chưa kịp lảng tránh các ngươi cũng đã tới...”

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Lần đầu tiên chính thức gặp mặt??? Lần đầu tiên chính thức gặp mặt, vậy mà hắn há miệng ngậm miệng đã gọi ngươi Khuynh nhi???”

Vân Khuynh giật mình, nếu y nhớ không lầm, vừa rồi, Hiên Viên Trần Vũ chỉ kêu một lần Khuynh nhi, là đang hỏi ý kiến của y...

Vô Song từ lúc nào nhở mợn như vậy???

Không đúng... Đối với chuyện của y, Vô Song hình như vẫn luôn không hảo phỏng.

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh nhẫn nại nói: “Ta sau đó nhìn thấy Hiên Viên Trần Vũ liền đi đường vòng, tuyệt không nói nhiều một câu với hắn.”

Vẻ mặt Vân Khuynh rất nghiêm túc, Tần Vô Phong nhìn chậm rãi tuôn ra tình cảm ấm áp ở sâu trong đôi mắt, ôn hòa nói với Vân Khuynh: “Vân nhi, ngươi đã định trước là người Tần gia chúng ta, là thuộc về ta và Vô

Song, những người khác ngươi không cần phải phản ứng, không cần quan tâm.”

Tần Vô Song gật đầu: “Đúng, có ta và đại ca yêu ngươi là đủ rồi.”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong lại một lần nữa ở trước mặt Vân Khuynh cho thấy lập trường, cũng là lần đầu tiên đem quyết định của hai người nói cho Vân Khuynh.

Bước chân Vân Khuynh một cái phù phiếm, thiếu chút nữa liền đứng không vững.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song bọn họ...

Bọn họ, bọn họ dĩ nhiên là thực sự quyết định như thế...

Hai ngày này, Tần Vô Song và Tần Vô Phong thường xuyên làm bạn ở bên y, y mơ hồ có chút nhận ra ý tứ của bọn họ, nhưng lại không dám hỏi.

Không nghĩ tới, dĩ nhiên thực sự là như vậy!!!

Biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song thoái nhượng như vậy, đáy lòng Vân Khuynh, đầu tiên nảy lên, không phải là vui vẻ, không phải là vui sướng kinh thiên, mà là vô tận tự trách áy náy, cùng với thua thiệt Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song, bất kỳ một người, đều là thanh niên tài tuấn, bọn họ cần gì phải vì một người bình thường như y, làm đến loại tình trạng này???

Y...

Thân thể Vân Khuynh run nhẹ nhẹ, đáy lòng không biết là kinh, là sợ, là vui, hay là buồn...

Bọn họ là yêu không đủ mới làm ra thoái nhượng như vậy, hay là vì quá yêu mới làm ra thoái nhượng như thế...

Vân Khuynh chàm rãnh nhắm mắt lại, lông mi dày dài che trên mí mắt, giấu đi tình tự phức tạp không gì sánh được trong mắt trong đáy lòng y.

Vô Phong... Vô Song...

Cánh môi hồng nhạt hơi khép mở, nỉ non nhớ kỹ tên hai người, gấp gỡ bọn họ, y sao mà may mắn???

Bọn họ trân ái y như vậy, vì y mà ủy khuất chính mình tới nồng nỗi này.

Mà chính y, cũng thương bọn hắn như vậy, như là mê muội, muốn dung nhập vào trong cốt nhục bọn họ, muốn cùng bọn họ hóa thành tro tàn vĩnh viễn vĩnh viễn ở bên nhau.

Vì bọn họ, tại nội tâm âm u, y dĩ nhiên có thể trở nên điên cuồng như vậy, đây, rõ cuộc là hạnh hay bất hạnh???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Tức Đến Hộ Máu

Tương Nam vương Vân Lũng khom người, đứng ngoài tẩm cung Huỳnh Quang hoàng đế thấp thỏm không ngớt.

Vân gia tuy rằng là vương gia duy nhất khác họ của Huỳnh Quang, mặc dù có nữ nhi làm quý phi, mặc dù có gia chủ thú công chúa, thế nhưng không ai rõ ràng hơn hắn, bản thân bọn họ, cũng chỉ có hư danh khác họ vương, không có nửa điểm thực quyền.

Vân gia một nhà, trước đây khi Hiên Viên gia và Tân gia mưu phản, là đại phú thương có thể đếm được trên đầu ngón tay trong Huỳnh Quang, từng chi trì cho bọn họ không ít ngân lượng, đợi tới khi Hiên Viên gia leo lên đại bảo, xuống dốc một trận liền được Huỳnh Quang hoàng đế phong làm khác họ vương.

Bọn họ ở trong triều đình, không có nửa phần thế lực, có, chỉ là phi tử trong cung.

Bọn họ Vân gia, tuy rằng nhìn qua nở mày nở mặt, nhưng ân sủng vinh nhục của bọn hắn, nguy cơ cực kỳ, tất cả tất cả, cũng chỉ là một câu nói của Huỳnh Quang hoàng đế mà thôi, Huỳnh Quang hoàng đế có thể cho bọn họ sống nở mày nở mặt, cũng đồng dạng có thể cho bọn họ sống thảm không gì sánh được, cho nên đối với Huỳnh Quang hoàng đế, Vân Lũng lòng mang cực đại kính nể.

Thái độ Huỳnh Quang hoàng đế đối với Vân Lũng, tự nhiên là không giống thái độ với Tân Vô Phong Tân Vô Song mấy người, dù sao thân phận hai người kém quá xa.

Lúc gặp Tân Vô Phong Tân Vô Song bọn họ thì có thể giả vờ hòa ái hiền lành, nhưng lúc gặp Vân Lũng, Huỳnh Quang hoàng đế tương đương nghiêm khắc lạnh lùng nghiêm nghị.

Hơn nữa, lúc này đây, Hiên Viên Liệt Thiên cũng ở một bên.

Chờ Vân Lũng được đưa đi vào, Vân Lũng đã ra một thân mồ hôi lạnh, hắn vừa mới vào cửa liền bò rạp trên đất hành lễ.

Huỳnh Quang hoàng đế niệm hắn đồng dạng họ Vân, liền khoát tay áo nói: “Bình thân.”

“Đa tạ thánh thượng.”

Vân Lũng nơm nớp lo sợ đứng dậy, dưới đáy lòng không ngừng suy đoán, Huỳnh Quang hoàng đế rõ cuộc vì sao tìm hắn.

Hắn chính là không rõ nguyên nhân Hiên Viên Ly Thiên tìm hắn, cho nên mới thấp thỏm lo sợ.

Đang nghĩ ngợi, Hiên Viên Ly Thiên liền trầm mặt, sắc mặt ngưng trọng dò hỏi hắn: “Tương Nam vương gia, có phải là có một hài nhi Vân Khuynh???”

Vân Khuynh?

Tương Nam vương gia Vân Lũng nhất thời có chút quên Vân Khuynh là ai, thoáng ngưng mi suy nghĩ một chút, mới nhớ tới hài tử Vân Khuynh kia.

Chờ hắn nhớ lại người trong miệng hoàng đế là ai, đổ mồ hôi lạnh trên người càng nhiều, nghĩ tới lai lịch của hài tử kia, thân thể hắn liền không tự chủ được rung mình.

Hắn dưới chân mềm nhũn, khom lưng xuống: “Hồi... Hồi hoàng thượng, vì thần đúng là có một liệt nữ, tên là Vân Khuynh.”

Trong mắt Hiên Viên Ly Thiên hiện lên một tia sáng lạnh, thanh âm cũng trầm xuống: “Liệt nữ sao? Tốt lắm, Tương Nam vương liệu có thể nói cho trẫm, vị liệt nữ này của ngươi đến tột cùng xuất từ vị phu nhân nào? Vì sao trẫm chưa bao giờ nghe qua Tương Nam vương phủ có một vị tú tiểu thư, hoặc là tú công tử?”

Về phương diện thân thế của Vân Khuynh, Vân Lũng vốn đã phi thường chột dạ, lúc này Hiên Viên Ly Thiên lại hỏi như thế, liền lập tức mất đi thần trí, phác thông một chút quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng tha tội, thỉnh hoàng thượng tha tội, vi thần biết sai, vi thần biết sai... Cầu hoàng thượng khai ân!”

Hắn một bên dập đầu cầu xin tha thứ, một bên ở trong lòng mắng to Vân Phàm.

Năm xưa nếu không phải Vân Phàm ép hắn nhận lấy hài tử kia, hắn sao có thể giúp người khác nuôi nấng nghiệt chủng không biết từ đâu tới chứ?

Sắc mặt Hiên Viên Ly Thiên hơi lộ ra kích động, thân thể nghiêng về phía trước, lo lắng hỏi: “Ngươi có tội gì?”

“Hài tử kia, không phải hài tử của vi thần... Vi thần phạm tội khi quân, thỉnh hoàng thượng tha thứ.”

Hiên Viên Ly Thiên trong lòng lo lắng không ngớt, nhíu lại lông mày hờ lạnh: “Vậy y rốt cuộc là hài tử của ai?”

Vân Lũng run run thân thể: “Hồi bẩm hoàng thượng... Y... Y... Y là, y là nữ nhi của tội thần Vân Phàm... Vi thần là, vi thần là thương hại tội thần Vân Phàm có một cốt nhục... Kỳ thực vi thần thực sự không muốn vì cầu tặc Vân Phàm kia nuôi dưỡng nghiệt chủng... Là Vân Phàm cầu tặc kia ép vi thần thề độc phải thu dưỡng hài tử kia... Vi thần, vi thần đối với hoàng

thượng tuyệt không dị tâm, vi thần đối với hoàng thượng trung tâm có thiên địa chứng giám..."

Vân Lũng lời còn chưa dứt, Hiên Viên Ly Thiên liền gấp gáp ho khan, hai gò má tức giận đến đỏ bừng, không để ý thân thể của mình, đứng lên, đi đến trước mặt Vân Lũng, hung hăng một bước đạp xuống: "Cầu nô tài! Người nói ai là tội thần, ai là cẩu tặc?"

Người mình yêu bị người vũ nhục như vậy, Hiên Viên Ly Thiên có thể nào không giận?

Huống hồ địa vị của Vân Phàm trong lòng Hiên Viên Ly Thiên là không người có thể đụng, tốt đẹp không thể tin nổi, cao quý tựa như trích tiên, ở trước mặt Hiên Viên Ly Thiên mắng Vân Phàm, Vân Lũng rõ ràng là muốn ăn đập.

Vân Lũng bị Hiên Viên Ly Thiên đá ngã trên mặt đất, thân thể run run không dám mở miệng.

Một đời Vân gia này, có bốn hài tử, trong bốn hài tử, có hai nam hài, một người chính là Tương Nam vương Vân Lũng hôm nay, người còn lại chính là ca ca hắn Vân Phàm.

Vân Phàm người này, tướng mạo từng là nhất tuyệt Huỳnh Quang, văn võ song toàn, cùng bậc cha chú Tân gia, Hiên Viên Ly Thiên mấy người là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vốn có hận vì Huỳnh Quang cúc cung tận tụy, là niềm kiêu hãnh của Vân gia.

Đáng tiếc chính là, từ nhiều năm trước, khi Hiên Viên gia và Tân gia vừa có được Huỳnh Quang, Tương Ly thừa dịp Huỳnh Quang căn cơ bất ổn, muốn đánh Huỳnh Quang.

Huỳnh Quang hoàng đế lúc ấy là gia gia của Hiên Viên Ly Thiên, liền phong Vân Phàm làm hộ quốc tướng quân, đi biên quan đánh trận.

Kết quả nhất trượng, Vân Phàm không những thất bại, lại còn phạm tội lớn thông đồng với địch bán nước, đồng thời bởi vậy gây nên một hối náo động, một hối bạo loạn kia, thiếu chút nữa hủy hoại Huỳnh Quang trong chốc lát.

Sau đó Hiên Viên Ly Thiên và Tân Du Hàn mây người tự mình đi tới biên cương, Hiên Viên gia, Tân gia, tập hợp toàn bộ lực lượng có thể điều động của Huỳnh Quang mới giữ vững được cục diện, cùng Tương Ly lưỡng bại câu thương, sau đó mới thoái nhượng lấy cầu hòa bình.

Từ khi đó bắt đầu, trưởng tử Vân gia đã từng danh chấn Huỳnh Quang, liền trở thành cẩm kỵ trong miệng toàn bộ người Huỳnh Quang.

Nhiều năm trôi qua như vậy, rất nhiều người, từ lâu đã quên Vân Phàm người này.

Mà những người không quên, cũng tận lực không đề cập tới.

Vân Phàm xảy ra chuyện, Vân gia bị Hiên Viên gia cường lực đả kích, toàn bộ tiền tài bị tịch thu, phú thương đã từng đếm trên đầu ngón tay, biến thành bần dân.

Đừng nói là Vân Lũng, chính là toàn bộ Vân gia, không ai không hận Vân Phàm.

Thế nhưng gia gia của Hiên Viên Ly Thiên niệm cập trước khi Hiên Viên gia leo lên đại bảo, bang trợ Hiên Viên gia, nên tha cho tính mệnh người Vân gia.

Hai ba năm đó, tình cảnh của Vân gia, đích xác là khổ cực cực kỳ, có thể nói ai cũng có thể ức hiếp.

Sau khi gia gia Hiên Viên Ly Thiên qua đời, Hiên Viên Ly Thiên đăng cơ, lúc phong thưởng cho từng đại gia tộc có công khai quốc, mới một lần

nữa bắt đầu dùng Vân gia, đem Vân gia phong làm khác họ vương duy nhất, lại thêm phong phi tử, gả công chúa ân sủng không dứt.

Khi đó rõ ràng là thánh sủng cuồng cuộn, nhưng không có nửa phần thực quyền, không chỉ như thế, Hiên Viên Ly Thiên cũng chẳng bao giờ trưng dụng bất kỳ ai trong Vân gia.

Người Vân gia mấy năm nay sống nơm nớp lo sợ, cũng rất an phận, đối với Hiên Viên hoàng gia càng thêm e ngại.

Hiện tại Vân Lũng thấy Hiên Viên Ly Thiên phát hỏa, toàn thân run run, ngẩn ngơ một chữ cũng nói không nên lời.

Hiên Viên Ly Thiên lại trút giận đá Vân Lũng mấy đá, Hiên Viên Liệt Thiên nhìn hắn ho khan không ngừng, vội vã đỡ lấy hắn: “Hoàng huynh, cần gì phải để loại thấp hèn này chọc tức thân thể, chúng ta vẫn là để hắn kể lại cho chúng ta một chút năm xưa là chuyện gì xảy ra đi.”

Hiên Viên Ly Thiên được Hiên Viên Liệt Thiên đỡ một lần nữa ngồi vào ghế, một đôi mắt tối tăm lợi hại gắt gao nhìn chăm chăm Vân Lũng: “Ngươi nói, năm xưa Phàm nhi lúc nào đưa hài tử giao cho ngươi, hắn là giao cho ngươi như thế nào, sau khi hắn đưa hài tử cho ngươi thì đi đâu?”

Vân Lũng phỏng đoán Hiên Viên Ly Thiên và Hiên Viên Liệt Thiên nói, biết hai người kia ấn tượng rất tốt đối với Vân Phàm, cũng không dám mở miệng mắng Vân Phàm thêm.

Hắn có chút ảo não, hắn thế nào hiện tại mới nhớ lại, năm xưa Vân Phàm và Hiên Viên hoàng đế này là thanh mai trúc mã, là bạn tốt tri kỷ còn hơn cả thân huynh đệ.

Hôm nay nghe xong Hiên Viên Ly Thiên ép hỏi, hắn cũng không dám giấu diếm, mở miệng nói chuyện năm xưa: “Đại khái vào một buổi tối mười chín năm trước, vi thần cùng phu nhân đã ngủ, Vân Phàm biến mất

khỏi Vân gia từ nhiều năm trước, chẳng biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, ôm một anh hài... Hắn ban đầu chỉ là khẩn cầu vi thần thu dưỡng, nhưng vi thần nghĩ tới hành vi phạm tội thông đồng với địch bán nước của hắn, tự nhiên là không chịu thu dưỡng... Ai biết hắn thấy mềm không được, dĩ nhiên đem kiém gác ở trên cổ vi thần, bức vi thần nhận lấy nghiệt chủng kia, đồng thời bắt vi thần thề độc phải đổi tốt với nghiệt chủng kia nếu không sẽ không được chết tử tế... Hoàng thượng tha mạng. Kỳ thực vi thần, thật sự không muốn thu lưu nghiệt chủng kia, vi thần chỉ là vì bảo mệnh... Hắn lưu lại nghiệt chủng xong liền đi, vi thần sợ người khác phát hiện, liền thuận lợi đem nghiệt chủng giao cho một người tiểu thiếp không được sủng mới bị vi thần nhốt sau hậu viện, cho nên người ngoài mới không biết Vân phủ có nghiệt chủng kia tồn tại..."

Theo Vân Lũng miêu tả, Hiên Viên Ly Thiên trong lòng đau nhức không gì sánh được.

Vân Phàm sao mà kiêu ngạo, sao mà thiện lương, hắn sao có thể ép buộc người khác?

Hắn vì sao không tự mình nuôi dưỡng hài tử kia, hoặc là đem hài tử đưa vào trong cung giao cho hắn?

Là Vân Phàm xảy ra ngoài ý muốn, hay là Vân Phàm đã không thương hắn, không tin hắn nữa...

Còn có hài tử kia, hài tử đáng thương kia, Vân Phàm lấy loại hình thức này đem y ở lại Vân gia, Vân Lũng mặc dù thề độc đổi tốt với y, thế nhưng hắn lại đem y cho tiểu thiếp không được sủng nhốt trong hậu viện, khiến người ngoài Vân gia cũng không biết Vân Khuynh tồn tại... Há miệng ngậm miệng xưng Vân Khuynh là nghiệt chủng, Vân Lũng, tuyệt đối không có đối xử tử tế với hài tử kia!

Hiên Viên Ly Thiên nghĩ đến khuôn mặt Vân Khuynh không khác với Vân Phàm, nghĩ dưới nụ cười ôn hòa yếu ớt của y, che giấu chính là bị mău thân vứt bỏ, không có phụ thân thương yêu, chỉ có thõng khổ bị ác nhân đồi đãi, tâm của hắn lăng lặng siết lại với nhau.

Hắn có lỗi với bọn họ, thực sự có lỗi với bọn họ, có lỗi với Vân Phàm, có lỗi với Bất Kinh, có lỗi với Vân Khuynh.

Hiên Viên Ly Thiên gắt gao siết chặt bàn tay, trong lúc nhất thời cực hận, hận không thể đem Vân Lũng thiên đao vạn quả.

Hắn vì sao ân sủng Vân gia như vậy?

Hắn vì sao sau khi có được đế vị, khôi phục vinh hoa phú quý của Vân gia, toàn bộ là vì bồi thường Vân Phàm, tất cả đều là vì Vân Phàm.

Thế nhưng, Vân gia đám lòng lang dạ sói này, chỉ nghĩ Vân Phàm liên luy bọn họ, lại không biết khi đó Hiên Viên gia và Tần gia cùng nhau giành chính quyền, nắm chắc tư tưởng “Phi điểu tẫn, lương cung giấu, thỏ khôn tử, chó săn phanh”, Vân gia sớm muộn gì cũng phải hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Vân Phàm làm tất cả, chỉ là vì lấy bản thân bảo trụ Vân gia mà thôi.

Dù sao, Vân gia cũng không có thể lực không thua Hiên Viên gia chút nào như Tần gia, bọn họ chỉ có tài phú, Hiên Viên gia muốn đối phó bọn họ, quả thực dễ như trở bàn tay.

Khi đó, tất cả đều là vì Vân Phàm hi sinh, người Vân gia mới có thể bảo trụ tính mệnh, mới có thể sau khi hắn đăng cơ hưởng hết vinh hoa phú quý...

Thế nhưng...

Thế nhưng, Vân gia lại đem Vân Phàm hi sinh vì Vân gia xem thành cái gì?

Là tội thần, là cẩu tặc!

Một đám... Một đám bạch nhãn lang, cả đám lang tâm cẩu phế...

Hiên Viên Ly Thiên, ngực gấp hô hấp, ho khan càng phát ra lợi hại, như là muốn đem toàn bộ tim phổi ho ra ngoài.

Khuôn mặt hắn đỏ lên, trong đôi mắt rùng rực hỏa diễm, hắn hiện tại hận không thể đem toàn bộ người Vân gia ban chết hết thảy, càng hận không thể tự mình bóp chết cái kẻ há miệng ngậm miệng mắng Vân Phàm này.

Ý thức của hắn lại bắt đầu không rõ, trước đó vài ngày, đối mặt với Hiên Viên Bất Kinh, hắn là hao tổn tinh thần quá độ hôn mê, không nghĩ tới tiểu nhân gian nịnh lòng dạ chật hẹp này cũng có thể khiến hắn tức đến ngất đi.

“Lý Đức Hải!”

Hiên Viên Ly Thiên cường chống mạnh mẽ ý thức, giương giọng kêu to.

Hắn cứng rắn ngừng ho khan, hét lớn, một ngụm máu tươi phun ra theo lời nói của hắn.

Hiên Viên Liệt Thiên bị dọa run run, lập tức đỡ lấy Hiên Viên Ly Thiên: “Hoàng huynh, hoàng huynh, ngươi không nên kích động, bảo trọng thân thể, phải bảo trọng thân thể của ngươi.”

Lý Đức Hải tiến đến, thấy Hiên Viên Ly Thiên hộc máu cũng sợ không ngớt, quỳ gối bên chân Hiên Viên Ly Thiên cấp thiết nói: “Thánh thượng, bảo trọng long thể.”

Mà Vân Lũng lại không biết mình rốt cuộc nói sai cái gì, làm sai cái gì, bị Hiên Viên Ly Thiên tức giận dọa sững sờ tại chỗ, một cử động cũng

không dám.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Hiểu Lầm Nực Cười

Hiên Viên Ly Thiên hiện tại tuy răng giận dữ, nhưng vẫn còn lại một tia lý trí, hắn run run chỉ vào Vân Lũng, nói với Lý Đức Hải bên chân: “Bắt hắn áp vào thiên lao cho trãm, chờ đợi xử trí.”

Hiên Viên Liệt Thiên thấy vậy gật đầu, hắn sợ Vân Lũng tiếp tục quỳ trước mặt Hiên Viên Ly Thiên, sẽ thực sự làm Hiên Viên Ly Thiên tức chết, lập tức nói với Lý Đức Hải: “Nhanh đi!!! Đem người kia áp xuống cho ta.”

Lý Đức Hải lĩnh chỉ, gọi hai người cầm cung thị vệ, đè nặng Vân Lũng tha đi ra ngoài.

Sau khi Vân Lũng đi, Hiên Viên Ly Thiên như là mất đi toàn bộ khí lực, mềm nhũn trên ghế, thở phì phò có chút nức nở nói:

“Đều là lỗi của trãm, đều là Hiên Viên gia có lỗi với Phàm nhi... Phàm nhi tốt như vậy, sao lại giáng sinh tại Vân gia???

Vân gia đám người bạch nhãnh lang, cho rằng trãm mấy năm nay ân sủng bọn họ, đều là từ trên trời rớt xuống hay sao???”

Hiên Viên Liệt Thiên ở một bên liên tục gật đầu, không ngừng hẫu hạ, thấy Hiên Viên Ly Thiên đã bớt giận, mới mở miệng nói: “Hoàng huynh, ngươi lên giường nghỉ ngơi trước đi, thần đệ sẽ tìm ngự y tới xem cho hoàng huynh một chút.”

Hiên Viên Ly Thiên thở dài lắc đầu nói:

“Ta thế nào ngủ được, ta thế nào có thể nghỉ ngơi...

Tướng mạo của Vân Khuynh quá giống Phàm nhi, tuổi tác lại trùng hợp như vậy, y nhất định là thất hoàng nhi đáng thương của ta...

Nếu y sống, như vậy Phàm nhi hắn là còn sống, thế nhưng...

Phàm nhi còn sống, vì sao hắn không tới tìm ta, hắn hiện tại lại ở nơi nào???"

Trong lúc nhất thời, Hiên Viên Ly Thiên đầy bụng tâm sự, trước đây hắn nghĩ chỉ cần chết đi là sẽ gặp lại Vân Phàm ở âm tào địa phủ, thế nhưng, hiện tại, Vân Khuynh tồn tại lại nói cho hắn, Vân Phàm rất có khả năng còn sống trên nhân thế.

Vân Phàm có khả năng còn sống, sao hắn bỏ được đi tìm chết, sao hắn bỏ được âm dương cách xa với Vân Phàm???

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Ly Thiên vẫn là thành thật thật năm về giường, đồng thời mở miệng phân phó nói:

"Thiên nhi, ta nhớ kỹ Nhị đương gia Lưu Ly tiểu trúc y thuật rất cao, ngươi đi đưa hắn tìm về đây, trị liệu cho ta..."

Phong hàn này của ta không giống bình thường, ngự y trong cung sợ là không được."

Hiên Viên Liệt Thiên nghe vậy dừng một chút.

Lúc trước Hiên Viên Ly Thiên chỉ biết bệnh mình có chuyện, nhưng vẫn không mở miệng, mãi cho đến lúc này, mới mở miệng...

Lẽ nào, nguyên bản, Hiên Viên Ly Thiên là cố ý muốn chết???

Nghĩ đến đây Hiên Viên Liệt Thiên ra một thân mồ hôi lạnh, may là Hiên Viên Bất Kinh hồi cung, may là Hiên Viên Bất Kinh mang về một người Vân Khuynh.

Băng không, hoàng huynh hắn, có phải là thực sự muốn chết???

Hiên Viên Liệt Thiên đè xuống đủ loại tình tự trong lòng, gật đầu nói:
“Ân, hoàng huynh ngươi yên tâm, ta đi phái người thỉnh hắn trị liệu cho hoàng huynh.”

Lưu Ly tiểu trúc tồn tại chính là vì phụ tá hoàng thất, như vậy, Huỳnh Quang hoàng đế bệnh nặng, họ nhất định sẽ không đứng nhìn bàng quan.

Hiên Viên Liệt Thiên cũng đi, để lại Hiên Viên Ly Thiên một người.

Hiên Viên Ly Thiên nhìn đại điện hoa lệ trống trải chung quanh, đáy lòng có chút đau nhức, ở đây, thực sự là trống vắng. Nhiều năm như vậy, Vân Phàm vì sao không trở lại tìm hắn...

Vân Phàm vì sao không đem hài tử giao cho hắn, nhưng lại giao cho Vân gia, đây rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào trong lòng Vân Phàm, đám lang tâm cẩu phế Vân gia kia còn tốt hơn hắn???

Hiên Viên Ly Thiên hơi nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi, muốn ngủ.

Lúc này, Lý Đức Hải lại đi vào.

“Hoàng thượng, nô tài đã đem gian tặc Vân Lũng kia bắt giữ vào đại lao, hơn nữa chuyện của Vân Phàm thiếu gia năm xưa, cũng tra được một chút, đáng tiếc chỉ có một chút...”

Hiên Viên Ly Thiên nghe vậy đột nhiên mở hai mắt: “Tra được cái gì???”

“Hoàng thượng, Vân Phàm thiếu gia năm xưa bị tên bắn trúng ngã xuống tường vây rơi đến hoàn toàn thay đổi, huyết nhục không rõ.

Dựa vào thương thế, quần áo và ngọc bội trên người Vân Phàm thiếp gia, chúng ta tự nhiên cho rằng đó là Vân Phàm thiếp gia, kỳ thực không phải, người nọ không phải Vân Phàm thiếp gia.

Vân Phàm thiếp gia, vào đêm hôm đó, được người cứu đi.

Chúng ta tra được sau khi ‘Vân Phàm thiếp gia’ chết, người khác từng gặp hắn ở biên cương, thế nhưng khi đó Vân Phàm thiếp gia đã thành cẩm kỵ của Huỳnh Quang, không người nhắc tới, cho nên chúng ta cũng không thu được tin tức.”

“Biên cương...”

Hiên Viên Ly Thiên thì thào tự nói...

Giao tiếp với biên cương Huỳnh Quang, đơn giản chỉ có Tương Ly quốc và Xích Yên quốc.

Mà Tương Ly quốc phương bắc, Xích Yên quốc phía nam.

Con ngươi của Hiên Viên Ly Thiên trầm xuống, ánh mắt lợi hại nhìn Lý Đức Hải: “Là biên cương phương nào???”

Lý Đức Hải gục đầu xuống: “Phương bắc.”

Hiên Viên Ly Thiên hô hấp cứng lại, khuôn mặt anh tuấn nhã nhặn có chút vặn vẹo.

Phương bắc, phương bắc Tương Ly.

Lẽ nào, Vân Phàm đúng là đi Tương Ly???

Lẽ nào Vân Phàm thực sự yêu người kia, không hề thương hắn, cũng không còn thương Bất Kinh và Vân Khuynh???

“Nô tài không hiểu, năm xưa hoàng thượng và Vân Phàm thiếp gia tốt như vậy, Vân Phàm thiếp gia sao lại phản bội Huỳnh Quang, sao hoàng thượng lại thực sự hạ lệnh giết chết Vân Phàm thiếp gia???

Thế nhưng mũi tên năm xưa, đích thật là bắn tới trên người Vân Phàm thiếp gia, Vân Phàm thiếp gia sau khi giả chết cũng thực sự đi Tương Ly...”

Lão nhân bên người Hiên Viên Ly Thiên, có lẽ, cũng chỉ có Lý Đức Hải này, mới dám rõ ràng hỏi Hiên Viên Ly Thiên như vậy.

Hiên Viên Ly Thiên nghe Lý Đức Hải hỏi, nét mặt hiện lên một tia đau xót:

“Trẫm tự nhiên cũng không tin Phàm nhi sẽ phản bội Huỳnh Quang, hắn vốn là người Huỳnh Quang, lại xem quyền lực danh lợi như phù vân, sao có thể phản bội Huỳnh Quang chứ???

Chỉ trách trẫm quá quan tâm Phàm nhi, trước khi đăng cơ vẫn cho rằng mình bị phản bội, sống mơ mơ màng màng hồi lâu...”

Nói lên chuyện cũ, Lý Đức Hải cũng thở dài không ngớt: “Đúng vậy, hoàng thượng khi đó, thực sự là hoang dâm vô đạo, nếu không phải tiên hoàng chỉ còn lại một người tôn nhi là hoàng thượng, tiên hoàng sợ là ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không truyền cho hoàng thượng.”

Hiên Viên Ly Thiên cười khổ:

“Một đoạn thời gian sau khi mơ mơ màng màng, trẫm lại còn không muốn truy tra chân tướng... Trẫm có lỗi với Phàm nhi, toàn bộ Hiên Viên gia đều có lỗi với Phàm nhi, cuộc đời này người ta hổ thẹn nhất chính là Phàm nhi, người yêu nhất cũng là Phàm nhi...”

Lý Đức Hải, người cho rằng trẫm thực sự hạ mệnh giết Phàm nhi sao???”

Lý Đức Hải trầm tư nửa khắc, lắc đầu:

“Không, hoàng thượng đối với Vân Phàm thiếu gia vừa tốt vừa thâm tình, là nô tài một đường nhìn ra, nô tài rõ ràng hơn bất kỳ ai... Nô tài không tin hoàng thượng sẽ tự mình hạ mệnh giết Vân Phàm thiếu gia...

Nhưng năm đó...”

Hiên Viên Ly Thiên hơi nhắm mắt lại, trên khuôn mặt mang theo cười khổ:

“Thiên ý trêu người... Ngoại trừ Lý Đức Hải ngươi ra, còn có ai tin trầm cho tới bây giờ chưa từng muốn tổn thương Phàm nhi...

Mệnh lệnh năm xưa là một sai lầm, căn bản là một sai lầm.”

Lý Đức Hải một trận ngạc nhiên: “Hoàng thượng nói vậy là???”

Hiên Viên Ly Thiên một lần nữa mở hai mắt, nhìn bàn tay mình nói: “Lý Đức Hải, ngươi có nhớ, lúc Phàm nhi bay về phía đầu tường, trầm từng giơ tay khuyên bảo Phàm nhi đi xuống không???”

Lý Đức Hải suy nghĩ một chút, gật đầu, tuy rằng tuổi tác lớn, thế nhưng chuyện đêm đó đối với hắn mà nói là quá không thể tin nổi, cho nên hắn vẫn nhớ kỹ rất rõ ràng.

Hiên Viên Ly Thiên thở dài một tiếng: “Vậy thì đúng rồi, đó là cách biểu đạt với đối phương, khi trầm ở bên Phàm nhi, một người dưới đất, một người đầu tường, Phàm nhi đứng ở đầu tường thực sự nguy hiểm, cuối cùng Phàm nhi không muốn tranh cãi với trầm, muốn rời đi, nhưng không giữ chắc lực đạo dưới chân thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống.

Trầm nhất thời nóng ruột, kinh hô một tiếng buông xuống cánh tay... Nhất khắc cánh tay giơ lên cao của trầm buông xuống, vạn tiễn tề phát...

Lúc ấy, ngay cả trẫm cũng sững sờ... Trẫm lúc đó còn suy nghĩ, mũi tên này, vì sao lại bắn ra... Vì sao lại bắn ra chứ..."

Phải biết rằng, trẫm tình nguyện vạn tiễn xuyên tâm mình, cũng không hy vọng tổn thương Phàm nhi mảy may..."

Hiên Viên Ly Thiên nói, khóc miệng lại tràn ra vết máu, khuôn mặt hốc vẹo, đáy mắt mang theo không cam lòng tự trách hối hận và phẫn nộ, hiển nhiên lúc này tâm lý chấn động cực đại.

Lý Đức Hải kinh hô một tiếng nhào tới bên giường: "Hoàng thượng!!! Ngài, ngài đừng nói nữa, bảo trọng long thể, bảo trọng long thể."

Đáy lòng hốc cũng thở dài không ngớt, đích xác như lời Hiên Viên Ly Thiên nói, thiên ý trêu người...

Năm xưa sự thực khiến hốc không thể tin nổi, khiến Hiên Viên Bất Kinh trốn đi, thậm chí hận muốn giết Hiên Viên Ly Thiên, dĩ nhiên là một hồi ô long giản đơn, châm chọc như thế, không thể tin nổi như thế.

Một hiểu lầm nho nhỏ như vậy, nhưng lại khiến bao người thương tâm nửa cuộc đời???

Hiên Viên Ly Thiên vì thế tự trách ân hận, căm ghét bản thân tổn thương người mình yêu nhất, Hiên Viên Bất Kinh bởi vậy mà cho rằng thân đa của mình muốn giết chết thân nương, từ nay về sau mất đi thân nương căm hận thân đa, độc thân lưu lạc thiên nhai.

Vân Khuynh từ nay về sau mất đi song thân, bị Vân Phàm nhò người nuôi dưỡng, không thể vui sướng vô lo mà lớn lên.

Mà vạn tiễn xuyên tâm của thị vệ cung đình Hiên Viên Ly Thiên, cũng khiến Vân Phàm lạnh thấu tâm, cho rằng người mình yêu đã không còn yêu mình, từ nay về sau cũng thành người thương tâm.

Một hồi hiếu lầm nực cười, trêu chọc nửa cuộc đời nhiều người như vậy, khiến cho bọn họ thống khổ khó có thể xóa nhòa.

Làm một người ngoài cuộc đứng xem, Lý Đức Hải thật tình mong muốn toàn gia này, có thể gặp lại nhau, lý giải hiếu lầm, được sống vài năm an ổn hạnh phúc...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Hoàng Đế Thoái Vị

Mắt thấy chân tướng sẽ trồi lên mặt nước, bởi vì Vân Phàm chẳng biết tung tích lần thứ hai cắt đứt.

Thế nhưng, chí ít bọn họ đều đã biết, Vân Khuynh là nhi tử của Vân Phàm và Huỳnh Quang hoàng đế, hơn nữa Vân Phàm vô cùng có khả năng còn sống tại Tương Ly.

Biết đổi phương sống ở một góc nào đó trên thế giới này, bản thân sẽ nỗ lực sống, hoặc là để chuộc tội, hoặc là đi trưng cầu tha thứ.

Dù sao, mặc kệ Huỳnh Quang hoàng đế tâm địa rốt cuộc là nghĩ như thế nào, nhưng suy cho cùng hắn đã thương tổn Vân Phàm.

Huỳnh Quang quốc sự, trong sự hỗ trợ lẫn nhau giữa Hiên Viên Trần Vũ và nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên, coi như thuận lợi.

Nhưng thân thể Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên, lại càng thêm suy nhược, hầu như khó có thể xuống giường, Vân Lũng như trước ở trong thiên lao đợi xử lý.

Theo thân thể Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên suy nhược, dưới cục diện Huỳnh Quang quốc nội bình tĩnh, là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trong cung đình.

Vân Khuynh bởi vì lo lắng Huỳnh Quang hoàng đế, thường xuyên cùng Hiên Viên Bất Kinh đi vãn an Hiên Viên Ly Thiên.

Thân phận đích thực của y, y ôn hòa hiếu thuận, cùng với Hiên Viên Bất Kinh từ từ tan rã băng cứng, đều là niềm hạnh phúc nhất mĩa ngày qua của Hiên Viên Ly Thiên.

Ban đêm, một cỗ xe ngựa dưới ánh trăng sáng tỏ, chậm rãi đi vào nội viện Huỳnh Quang hoàng đế, một đường thông hành, người bên trong xe ngựa, dĩ nhiên ngay cả mặt mũi cũng chưa lộ.

Hiên Viên Liệt Thiên chờ ở tẩm cung Hiên Viên Ly Thiên từ lâu, vừa thấy xe ngựa lập tức nghênh tiếp: “Thực là Lộ tiên sinh???”

Một đôi tay thon dài tái nhợt vén lên màn hình kiệu, đó là một nam nhân một thân tuyêt trắng, tuyêt trắng quần, tuyêt trắng trường bào, làn da trắng bệch, khuôn mặt tuấn mỹ, xinh đẹp không giống nam tử.

Người này tuổi còn quá trẻ, Hiên Viên Liệt Thiên hơi nhíu nhíu mày, trực giác người này không phải Lộ Quan Ânh hắn muốn đợi.

Trên khuôn mặt người nọ một mảnh băng lãnh, lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Liệt Thiên xong, liền không nói một lời nhảy xuống xe ngựa.

Trên mã xa đi ra người thứ hai, người nọ trên dưới ba mươi, toàn thân mang theo vài phần lạnh lẽo đậm đặc, đường cong trên khuôn mặt lưu sướng lại ưu mỹ, toàn thân hàn, giơ tay nhấc chân đều mang theo vài phần xuất trần nói không nên lời.

Hắn hướng về phía Hiên Viên Liệt Thiên gật đầu: “Ta chính là Lộ Quan Ânh.”

Lộ Quan Ânh, là nhị sư đệ của đương gia Lưu Ly tiểu trúc hiện nay, vị trí cực cao.

Hắn cũng là nhị sư bá của Liên Cử, là người trị liệu cho tiểu Bảo, lúc này hắn theo ý chỉ của Hiên Viên Liệt Thiên truyền xuống, đến kinh thành xem

bệnh cho Hiên Viên Ly Thiên.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn thiếu niên bên cạnh Lộ Quan Ânh đẹp đẽn gần như quý dị, lạnh lùng hơn Lộ Quan Ânh vài phần, lại không thích phản ứng người khác mà nhẹ nhàng nhường mày, có chút không vui nói: “Thị vệ này của Lộ tiên sinh thật đúng là tuẫn tú lịch sự, thân thủ bất phàm, thân phận tôn quý.”

Tuy biết lúc này không nên đắc tội Lộ Quan Ânh, thế nhưng thiếu niên kia quá không để người vào mắt, loại hình dạng không nhìn người khác này rất dễ khiến cho người ta phản cảm.

Hiên Viên Liệt Thiên nói xong, liền nhận thấy khí tức quanh thân Lộ Quan Ânh hơi đổi, một lúc lâu mới nói: “Đây là tiểu đồ, Dạ Lạc Huyền.”

Dạ Lạc Huyền, người bước vào giang hồ, đều là biết đến... Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

Hiên Viên Liệt Thiên thu hồi kinh ngạc trong lòng, hóa ra đây là Dạ Lạc Huyền, dĩ nhiên cũng xuất từ Lưu Ly tiểu trúc.

Làm thiên niên cổ phái giống với Lưu Duyên ảo cảnh, nội tình của Lưu Ly tiểu trúc đích xác không thể khinh thường, may mắn bọn họ là hữu không phải địch.

Giang hồ đồn rằng Dạ Lạc Huyền ái phạm sát ngược, hơn nữa hỉ nộ vô thường, tính tình cổ quái, cao ngạo lạnh lùng không thích phản ứng người.

Hiểu rõ thân phận của hắn, cũng biết cá tính của hắn xong, Hiên Viên Liệt Thiên cũng không đem việc hắn thất lễ vừa rồi để ở trong lòng, trực tiếp cùng Lý Đức Hải dẫn Lộ Quan Ânh hai người vào tẩm cung.

Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên, vẻ mặt tiêu điều tiêu tụy, nhan sắc trên khuôn mặt là một mảnh trắng bệch, cực kỳ không tốt, chỉ có

ánh mắt hắn là coi như trong sáng.

Lộ Quan Ânh nhìn thấy Hiên Viên Ly Thiên lập tức hành lễ: “Thảo dân Lộ Quan Ânh khấn kiến hoàng thượng.”

Dạ Lạc Huyền ở một bên tuy không muốn để ý tới, thế nhưng Lộ Quan Ânh đều đã quỳ, hắn sao có thể không quỳ???

Vì vậy hắn cũng im lặng quỳ xuống.

Hiên Viên Ly Thiên ho khan xua tay:

“Khụ khụ... Lộ tiên sinh thỉnh... Mau... Mau... Bình thân...

Làm phiền... Lộ tiên sinh vì trãm... Lặn lội đường xa... Khụ khụ...”

Hiên Viên Liệt Thiên tiến đến bên giường đỡ lấy Hiên Viên Ly Thiên: “Hoàng huynh, tâm ý của ngươi Lộ tiên sinh đều đã biết, hiện tại để Lộ tiên sinh bắt mạch cho ngươi đi.”

Cùng là nam tử, hơn nữa Hiên Viên Ly Thiên cũng không phải người ngượng nghịu, bởi vậy Hiên Viên Liệt Thiên trực tiếp để Lộ Quan Ânh bắt mạch cho Hiên Viên Ly Thiên.

Lộ Quan Ânh đưa tay đặt lên mạch đập của Hiên Viên Ly Thiên một lúc lâu, nhíu nhíu mày nói: “Hoàng thượng là trúng độc mạn tính, độc này đè ép đã lâu trong cơ thể hoàng thượng, hiệu quả càng ngày càng rõ ràng, cho nên hoàng thượng càng ngày càng suy yếu.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Liệt Thiên trầm xuống, thì thào tự nói: “Độc??? Trong hoàng cung, ẩm thực đều được kiểm tra rất nghiêm, không có bữa nào không có người thử độc trước khi hoàng huynh dùng bữa, vì sao lại trúng độc???”

Lộ Quan Ânh lắc đầu, ý bảo mình không biết, sau đó nói tiếp:

“Độc này nói lợi hại cũng không tính lợi hại, nhưng là có chút khó giải, cần thời gian điều dưỡng rất dài.

Nhưng đây cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng hơn là, thân thể hoàng thượng tựa hồ có bệnh cũ, theo độc tính dẫn phát, bệnh cũ của hoàng thượng phát tác rất khó khống chế.”

Hiên Viên Ly Thiên hơi nhắm mắt, nhìn không ra tình tự trong mắt hắn, thế nhưng thân thể hắn lại hơi run.

Nhìn chung quanh đề phòng sâm nghiêm, người có thể hạ độc hoàng đế trong thời gian dài, ngoại trừ người thân cận, còn có thể là người nào, không thể trách Hiên Viên Ly Thiên cảm thấy tâm lạnh.

Hiên Viên Liệt Thiên vỗ vỗ tay Hiên Viên Ly Thiên, hỏi Lộ Quan Ânh: “Như vậy Lộ tiên sinh, thân thể hoàng huynh ta, rốt cuộc lúc nào mới tốt lên???”

Nét mặt Lộ Quan Ânh lướt qua một tia bất đắc dĩ: “Nếu hoàng thượng bảo trì trạng thái ngày hôm nay, không đến hai ngày, sẽ hồi về tây thiên.”

“...”

Hiên Viên Ly Thiên và Hiên Viên Liệt Thiên đều là hô hấp cứng lại: “Lẽ nào ngay cả Lộ tiên sinh cũng không có biện pháp cứu hoàng huynh ta???”

Lộ Quan Ânh xoay người, chậm rãi bước đi thong thả trong phòng nói: “Nếu như hoàng thượng và nhiếp chính vương nguyện ý phối hợp, tình huống của hoàng thượng, còn có thể vẫn hồi.”

Hiên Viên Liệt Thiên và Hiên Viên Ly Thiên nghe vậy, đều nhìn Lộ Quan Ânh: “Phải làm như thế nào???”

Lộ Quan Ânh dừng lại bước bộ, tỉ mỉ nhìn Hiên Viên Ly Thiên:

“Bệnh của hoàng thượng, cần tĩnh dưỡng, không thể làm lụng quốc sự vất vả, mặt khác, bệnh cũ của hoàng thượng, thuốc và kim châm không trị được, chỉ có thể theo ta đi Lưu Ly tiểu trúc, nằm trên giường huyền băng trong Lưu Ly tiểu trúc của ta một đoạn thời gian mới có thể phục hồi như cũ.

Về phần độc, sau khi khống chế được bệnh cũ, ta chậm rãi uy giải được, sẽ khôi phục lại.”

Trên khuôn mặt Hiên Viên Ly Thiên bởi vì vừa ho khan mà mang theo ửng hồng, nhìn Lộ Quan Ânh, hơi nhăn mày: “Ý của Lộ tiên sinh là kêu trãm cùng ngươi đi Lưu Ly tiểu trúc.”

Lộ Quan Ânh gật đầu: “Không chỉ như thế, lấy tâm lực và thân thể của hoàng thượng, nếu tiếp tục vất vả chuyện quốc sự, thân thể sẽ càng ngày càng yếu.”

Hiên Viên Ly Thiên cười khổ:

“Quốc sự trãm đã buông tay lâu ngày, cũng được... Hiện tại một thân ốm đau, quyền tiền danh lợi, vinh hoa phú quý đã chẳng là gì, ngôi vị hoàng đế ràng buộc ta hơn nửa đời, cũng là lúc nên buông tay.

Chỉ cần có thể giữ lại tính mệnh, có cơ hội đi tìm Phàm nhi là được.”

Nói xong, hắn hơi nhắm hai mắt, chốc lát lại nói: “Lý Đức Hải, việc không chần chờ, đi thu thập hành lý cho trãm. Lộ tiên sinh thỉnh chờ một chút, sau khi ta ăn nói một vài việc xong sẽ theo ngươi đi.”

Khi Hiên Viên Ly Thiên hạ mệnh lệnh, Hiên Viên Liệt Thiên đã ngây dại ở một bên: “Hoàng huynh, ngươi đây là???”

Hiên Viên Ly Thiên ngẩng đầu cười với hắn: “Thiên nhi, nghĩ chỉ, trãm muốn thoái vị.”

“Ách... Hoàng huynh ngươi... Này cũng quá nóng nảy, hơn nữa hoàng huynh thoái vị, Huỳnh Quang làm sao bây giờ???”

Biểu tình của Hiên Viên Ly Thiên cứng lại một chút, nâng tay nói với Hiên Viên Liệt Thiên: “Thiên nhi, đi gọi Bất Kinh, tiểu Khuynh, và tiểu ngũ tới đây.”

Hiên Viên Liệt Thiên cau mày: “Hoàng huynh, chờ ngươi hết bệnh, ngươi như trước vẫn có thể làm hoàng thượng của ngươi...”

Hiên Viên Ly Thiên khoát tay áo: “Trẫm vì Huỳnh Quang lê dân bách tính bận rộn nửa cuộc đời, cũng nên theo đuổi hạnh phúc của mình, lần này nếu có thể may mắn sống sót, quãng đời còn lại của trẫm, chỉ cần tìm được Phàm nhi.”

Hiên Viên Liệt Thiên vẻ mặt buồn bã, suy nghĩ một chút Liên Phù trong nghiệp chính vương phủ, thoáng cái hiểu được tâm tư Hiên Viên Ly Thiên, hắn gật đầu: “Hoàng huynh chờ, thần đệ đi gọi bọn hắn cho ngươi.”

Mọi người, đều đã ngủ, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh bị đánh thức, Tân Vô Phong và Tân Vô Song ở cùng Vân Khuynh, tự nhiên cũng là tỉnh.

Bọn họ đi theo phía sau Vân Khuynh, hầu ở bên ngoài tẩm cung hoàng đế.

Không tới một hồi, thái tử Hiên Viên Trần Vũ cũng tới.

Khi Hiên Viên Trần Vũ tiến vào, toàn bộ trong phòng, chỉ còn Hiên Viên Ly Thiên, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh.

Hiên Viên Ly Thiên hiền lành nhìn Vân Khuynh:

“Quan hệ giữa chúng ta, nói vậy ngươi đã sớm biết, ta cũng biết ngươi có rất nhiều chuyện đều không rõ, nhưng hôm nay trẫm...

Ta và ngươi cũng mơ hồ như nhau, ta đáp ứng ngươi, chờ ta hiểu ra tất cả, nhất định sẽ nói cho ngươi.”

Nói xong, mặc kệ Vân Khuynh phản ứng thế nào, hắn liền nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh:

“Bất Kinh, ngươi là hài tử được ta tự tay dạy dỗ từ nhỏ, tuy rằng sau đó Bất Kinh rất hận ta, nhưng ở trong lòng phụ hoàng, Bất Kinh vẫn là hài tử khiến phụ hoàng kiêu ngạo.

Trong nhiều hài tử của phụ hoàng, chỉ có ngươi là phụ hoàng lo lắng nhất, cũng yên tâm nhất, Bất Kinh, phụ hoàng hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng tiếp nhận ngôi vị hoàng đế kéo dài chí nguyện của phụ hoàng, tạo phúc cho bách tính Huỳnh Quang không???”

Giọng điệu của Huỳnh Quang hoàng đế tựa như ăn di ngôn, khiến Hiên Viên Bất Kinh nghiêng mặt đi, lạnh lùng nói: “Ta không muốn.”

Hiên Viên Ly Thiên mặt mày buồn bã:

“Năm xưa, nếu không phải vì hiểu lầm kia... Bất Kinh sẽ là thái tử ưu tú nhất của Huỳnh Quang chúng ta...

Yên tâm đi Bất Kinh, phụ hoàng sẽ không bức ngươi, ngươi cự tuyệt, cũng là trong dự liệu của phụ hoàng, cho nên phụ hoàng cũng gọi tới tiểu ngũ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Hoàng Vị Thuộc Về Ai

Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên vừa mới nói xong, Hiên Viên Trần Vũ liền đi vào, dập đầu trên mặt đất nói: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Hiên Viên Ly Thiên nâng tay, bảo hắn tiến lên nói:

“Tiểu ngū, những năm gần đây ngươi ngồi trên vị trí thái tử, tận chức tận trách, vì phụ hoàng phân ưu giải nạn, giúp phụ hoàng không ít —

Gần đây thân thể phụ hoàng càng trở nên không bằng trước đây, ngươi có nguyện ý giúp phụ hoàng gánh lấy trách nhiệm này???”

Hiên Viên Trần Vũ giật mình, nhất thời dĩ nhiên không phản ứng lại.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn Hiên Viên Trần Vũ, vẻ mặt Hiên Viên Trần Vũ ngày ấy nói hắn muốn rời khỏi hoàng cung làm một con chim tự do tự tại bỗng nhiên xuất hiện trong óc hắn.

Dưới đáy lòng hắn thở dài một tiếng, trong con mắt nhìn Hiên Viên Trần Vũ, không tự chủ được hiện lên một tia buồn bã.

Hiên Viên Ly Thiên nói tiếp:

“Trẫm tỉ mỉ suy nghĩ một chút, các hoàng tử của Huỳnh Quang chúng ta hôm nay, chỉ có tiểu ngū là thích hợp nhất, khuyết điểm duy nhất của tiểu ngū ngươi, chính là quá mức nhân từ.

Tiểu ngū phải hiểu, lấy đức thu phục người, lấy người trị thiên hạ, tự nhiên là tốt, nhưng cũng không thể quá mức rộng lượng, quá mức mềm

yếu.

Một người hoàng đế, nếu là quá mềm yếu liền không thể đặt chân trong các quốc gia.

Luật pháp nếu quá lỏng lẻo, sẽ thành nuông chiêu sinh hư, gây thành nhiều việc vi phạm pháp lệnh... Khụ khụ..."

Nói nói, Hiên Viên Ly Thiên lại bắt đầu ho khan.

Vân Khuynh nhíu mày, y nhẹ nhàng mở miệng: "Thân thể của ngươi có phải là..."

Vân Khuynh thoảng cái hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người.

Hiên Viên Ly Thiên lắc đầu, khéo miệng hiện lên đáng cười, vươn tay sờ sờ đầu Vân Khuynh:

"Tiểu Khuynh, tiểu thất của trẫm, trẫm còn muốn sống đi tìm mẫu thân ngươi, sao có thể đơn giản chịu chết???"

Chỉ là thân thể trẫm không chống nổi nữa, cũng chán ghét mệt mỏi vì việc thiên hạ."

Vân Khuynh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gật đầu: "Vậy thì tốt."

Xưng hô của Hiên Viên Ly Thiên đối với Vân Khuynh khiến Hiên Viên Trần Vũ sợ sệt nửa ngày.

Hóa ra Vân Khuynh này, chính là thất hoàng đệ của hắn, Huỳnh Quang quốc thất hoàng tử.

Hắn còn đang sợ run, Hiên Viên Ly Thiên lại nói: "Thế nào, tiểu ngũ, ngươi có bằng lòng thay phụ hoàng gánh lấy một mảnh giang sơn không???"

Người bình thường có được hoàng vị, có được vị trí tôn quý nhất trên đời này, hắn là sẽ rất hài lòng, rất cao hứng.

Thế nhưng Hiên Viên Trần Vũ không thể.

Đáy lòng hắn lúc này một mảnh trống rỗng mờ mịt, hắn dường như thấy bầu trời phía trên bốn bức tường của hoàng cung này càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Hắn không biết nên vui, nên buồn, nên giận, hay nên thế nào...

Thế nhưng, mặc dù trong lòng mờ mịt, hắn vẫn như trước dập đầu nói: “Nhi thần tuân mệnh, nhi thần nguyện ý nhận lấy giang sơn này, cũng nguyện ý vì thần dân Huỳnh Quang cúc cung tận tụy.”

Hiên Viên Ly Thiên mỉm cười gật đầu, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

“Tiểu ngũ, ngươi tiến lên đây.”

Hiên Viên Ly Thiên hòa ái cười với Hiên Viên Trần Vũ:

“Trừ ba bọn ngươi ra, các hoàng tử khác, đều tâm tồn bất lương đối với ngôi vị hoàng đế này của trẫm, lòng muông dạ thú, trong mắt chỉ có quyền thế, không có bách tính, ba hài tử các ngươi thuần lương, là hài tử hiếm có trong hoàng thất.

Tiểu ngũ, ngươi mau mau nhận thức, vị này chính là đại hoàng huynh Hiên Viên Bất Kinh của ngươi, vị này chính là thất hoàng đệ của ngươi, Vân Khuynh.

Chờ sau khi trẫm thoái vị, ngươi để bọn họ rời đi, cho bọn hắn tự do, cam đoan bọn họ suốt đời không lo.”

Hiên Viên Trần Vũ hít một hơi thật sâu, trong lòng phụ hoàng hắn, sủng ái nhất, quan tâm nhất, chính là đại hoàng huynh và thất hoàng đệ của hắn.

Trong lòng hắn chua chát, không biết nên vui vẻ hay là thương tâm.

Hiên Viên Ly Thiên nói với Hiên Viên Trần Vũ xong, lại quay sang Hiên Viên Bất Kinh:

“Ngươi có kinh thế chi học, cho dù không muốn leo lên hoàng vị, nhưng ngươi như trước có thể làm một nhàn tản vương gia bang trợ tiểu ngũ, giống như Liệt Thiên bang trợ ta.

Ta mong muốn nếu triều đình Huỳnh Quang gặp nạn, ngươi có thể giúp tiểu ngũ một chút.”

Hiên Viên Bất Kinh gục đầu xuống, lúc này đây hắn không có cự tuyệt.

Hiên Viên Ly Thiên dường như đối với ba người bọn họ có lời nói không xong, một vòng một vòng, một vòng một vòng, từng cái lần lượt ăn nói cho bọn hắn.

Cuối cùng, hắn quay sang Vân Khuynh nói:

“Tiểu thất, giữa chúng ta, mặc dù có quan hệ huyết thống, thế nhưng, phụ hoàng ngoại trừ cho ngươi một cái sinh mệnh, cho tới bây giờ lại chưa từng dưỡng dục ngươi, ngươi là tức phụ của Tân gia, thân phận thực sự không tiệm.

Cũng may tiểu ngũ phẩm tính thuần lương, cư xử ôn hoà hiền hậu, nhất định sẽ hòa bình ở chung với Tân gia, chỉ là Tân gia bên kia...

Ta mong muốn, khi Tân gia có tâm gây rối cái gì, tiểu thất có thể tiến hành khuyên bảo, hoặc là báo một tin cho tiểu ngũ.”

Hiên Viên Ly Thiên suy tư thật lâu mới nói ra những lời này.

Vẻ mặt Vân Khuynh vốn đang hết sức chăm chú, lúc nghe thấy lời này của Hiên Viên Ly Thiên, bỗng nhiên biến đổi...

Ý của Hiên Viên Ly Thiên là, vào lúc cần thiết muốn y phản bội Tân gia, bang trợ Hiên Viên hoàng thất...

Trong lòng Vân Khuynh lúc này một hơi thở cũng không hít sâu nổi, đáy lòng y đau nhức, tăng đứng lên, lạnh lùng nói với Hiên Viên Ly Thiên:

“Hoàng thượng, thảo dân Vân Khuynh đã gả cho Tân gia, tự nhiên chính là người Tân gia, còn tâm, đương nhiên cũng phải hướng về người Tân gia...

Sắc trời đã không còn sớm, thỉnh hoàng thượng thứ cho Vân Khuynh vô lễ, Vân Khuynh xin cáo lui trước.”

Sau khi Vân Khuynh rời khỏi, Hiên Viên Bất Kinh thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Vân Khuynh, cười lạnh nói với Hiên Viên Ly Thiên: “Phụ hoàng, hủy đi một đời của mẫu thân là đủ rồi, Tân gia huynh đệ sủng ái tiểu Khuynh như vậy, hạnh phúc của tiểu Khuynh, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào phá hư.”

Nói xong cũng phất tay áo rời đi.

Hiên Viên Trần Vũ đứng ở tại chỗ, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hiên Viên Ly Thiên thở dài, nhìn Hiên Viên Trần Vũ nói: “Trẫm mệt mỏi, tiểu ngũ cũng trở lại nghỉ đi.”

Sau khi Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh, và Hiên Viên Trần Vũ rời khỏi, Lý Đức Hải, Hiên Viên Liệt Thiên liền lần thứ hai xuất hiện.

Hiên Viên Ly Thiên lau khuôn mặt, nói với Hiên Viên Liệt Thiên: “Thiên nhi, nghĩ chỉ, trẫm muốn truyền ngôi cho thái tử.”

Sau khi đem tất cả sự tình đều xử lý thỏa đáng, Hiên Viên Ly Thiên liền rời đi.

Vẫn là mã xa tới trước đó, chỉ là trên mã xa có thêm hai người, một người là Huỳnh Quang hoàng đế đã thoái vị, Hiên Viên Ly Thiên, một người là Lý Đức Hải vốn là đại nội tổng quản.

Trong sắc trời hơi hơi sáng, nương theo âm thanh móng ngựa đáp đáp, mã xa rốt cục ra khỏi cửa thành kinh thành.

Bình minh, vào lúc thượng triều, nhiếp chính vương tuyên bố, tiên hoàng bởi vì thân thể không khỏe, thoái vị trước thời gian đi xa tìm kiếm danh y, nhường ngôi cho thái tử hiện nay Hiên Viên Trần Vũ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ triều đình đều nổ tung.

Quá đột nhiên, tuy rằng biết thân thể Hiên Viên Ly Thiên không tốt, nhưng nghĩ hắn bệnh kéo dài, hắn rất có thể sẽ làm hoàng đế một đoạn thời gian nữa, cho đến khi chết.

Lại không nghĩ rằng, hắn dĩ nhiên có thể sống thoái vị.

Trước khi tân hoàng đăng cơ, mọi việc trong triều, đều do nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên và thái tử sắp đăng cơ nắm giữ, diễn lê tân hoàng lên ngôi còn lại là đang trong trù tính gấp rút.

Sau bình minh, Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh, và Hiên Viên Trần Vũ nhận được tin Hiên Viên Ly Thiên thoái vị cũng đã rời khỏi kinh thành đều là cả kinh, đáy lòng phi thường phức tạp.

Vân Khuynh thậm chí có chút hối hận tối hôm qua đã nói lời không dễ nghe với Hiên Viên Ly Thiên.

Đêm qua từ biệt, bọn họ muốn lần thứ hai gặp lại, xem ra phải đợi thật lâu.

Y cũng nói với Hiên Viên Bất Kinh, cây muôn lăng mà gió chẳng ngừng, con muôn dưỡng mà thân không đợi, thế nhưng, chính y thì sao???

Chính y cũng chưa từng chân chính khiến Hiên Viên Ly Thiên thoả mái.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vân Khuynh đáy lòng ủ dột không ngớt, đồng thời quyết tâm, sau đó gặp lại Hiên Viên Ly Thiên, nhất định phải tận tâm hiểu đạo.

Mà hiện tại, y ngoại trừ hướng lên trời khẩn cầu phù hộ Hiên Viên Ly Thiên thân thể khang phục ra, không còn phương pháp khác.

Thế nhưng y không biết chính là, Tân Vô Phong và Tân Vô Song, biết y không yên lòng Hiên Viên Ly Thiên, nhất khắc sau khi có được tin tức, đã bắt đầu bắt tay vào làm, truy tra nơi đi của Hiên Viên Ly Thiên.

Đối với biến cố bất ngờ xảy ra này, bất mãn nhất, chính là nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong, tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong, cùng với tứ hoàng tử Hiên Viên Mộc Phong.

“Phụ hoàng... Dĩ nhiên thực sự đem ngôi vị hoàng đế đưa cho Vũ nhi...”

Đầu ngón tay của Hiên Viên Lâm Phong ấn sâu vào lòng bàn tay, rất không cam lòng.

Hiên Viên Khê Phong bước đi qua lại thong thả: “Tiểu ngũ nhi tính tình có chút nhát gan, vốn tưởng rằng phụ hoàng lập tiểu ngũ nhi làm thái tử, chỉ là vì ổn định đại cục, không nghĩ tới, phụ hoàng, dĩ nhiên thực sự hướng về tiểu ngũ nhi...”

Hắn có chút không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng lập tức, hắn lại mở miệng:

“Kỳ thực tiểu ngũ nhi đăng cơ cũng tốt, trong huynh đệ chúng ta, cũng chỉ có tiểu ngũ nhi, hoặc là tam đệ ngươi leo lên ngôi vị hoàng đế ta mới tâm phục...

Tiểu ngũ nhi xưa nay thân cận với chúng ta, hắn làm hoàng đế kỳ thực cũng tốt.”

Hiên Viên Lâm Phong cười nhạt:

“Thật không, nhị hoàng huynh ngươi thực sự nghĩ như vậy???

Nếu như ta nói, Vũ nhi cẩn bản không thích chúng ta, ngày sau sau khi lên làm hoàng đế, sẽ một cước đá bay chúng ta, sẽ thoát khỏi tình yêu và giam giữ của chúng ta, nhị hoàng huynh sẽ làm thế nào???”

Hiên Viên Khê Phong ngây người: “Không, tiểu ngũ nhi sẽ không như vậy...”

Hiên Viên Lâm Phong tiếp tục cười nhạt: “Đừng ngốc nữa nhị hoàng huynh, chúng ta trước đây có thể thân cận với Vũ nhi, là bởi vì thân phận chúng ta tương đương, mà chúng ta lại cường thế hơn hắn...

Chờ hắn lên làm hoàng đế, hai người chúng ta cũng không còn làm gì được hắn, cũng vĩnh viễn không có khả năng có được hắn...”

Tỉ mỉ suy tư lời Hiên Viên Lâm Phong nói, đáy lòng Hiên Viên Khê Phong có chút thấp thỏm: “Tam đệ, chúng ta phải làm gì đây?”

Hiên Viên Lâm Phong ngẩng đầu, trong đôi mắt dài nhỏ hàm chứa tia sáng băng lãnh lợi hại:

“Tự nhiên là... Đoạt lấy ngôi vị hoàng đế...

Chỉ có quyền lực tuyệt đối, địa vị tuyệt đối, chúng ta mới có thể đem Vũ nhi vững vững vàng vàng nắm trong tay...

Mới có thể khiến người trong thiên hạ cũng không dám dị nghị, quang minh chính đại có được Vũ nhi..."

Hiên Viên Khê Phong có chút tâm động: "Thế nhưng, hiện tại trong hoàng cung, có người của Tân gia, còn có hoàng thúc nắm chắc Huỳnh Quang binh quyền... Chúng ta, phải làm như thế nào???"

Hiên Viên Lâm Phong cong cong môi: "Những thứ này, ta tự có dự định..."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Sóng Lớn Chợt Tới

Hiên Viên Lâm Phong đích thật là có dự định.

Mẫu thân của Hiên Viên Lâm Phong, xuất từ một nhà giám quốc Huỳnh Quang, nhảy ra ngoài lục bộ triều đình, cùng với nghiệp chính vương vị, địa vị gần như sánh ngang, quyền thế phi thường lớn, bộ tộc bọn họ, chi trì, tự nhiên là Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong.

Nhất khắc Hiên Viên Bất Kinh vào kinh, bọn họ đã bắt đầu hành động, ở trong lòng bọn họ, Hiên Viên Bất Kinh mang đến cho họ uy hiếp lớn hơn Hiên Viên Trần Vũ nhiều.

Trừ cái này ra, Hiên Viên Lâm Phong đã lén thông đồng một mạch với quan viên chi trì mình, liên hợp bày mưu tính kế.

Hoàng hôn, bầu trời mang theo dư vị màu cam, tia sáng yếu ớt trên bầu trời bị bụt kín một tầng âm u không thể bỏ qua.

Trước Văn phủ của Tương Nam vương, một người thân mang đấu lạp nhìn bốn phía, phát hiện không người theo dõi, mới nhẹ tay gõ gõ cửa.

Một người tiểu đồng len lén mở hé cửa, đề phòng nhìn người nọ.

Từ sau khi Văn Lũng bị bắt, toàn bộ Tương Nam Văn phủ đều nơm nớp lo sợ, muôn tiễn cung đi tìm hai vị quý phi lung lay, nhưng ngay cả người cũng không thấy được.

Dưới tình huống không xin được giúp đỡ chung quanh, toàn bộ Văn phủ rơi vào một trận thảm đạm, như chim sợ cành cong, rất nhiều năm trước,

lúc Huỳnh Quang mới thành lập một hối tai họa của Vân gia rõ ràng ngay trước mắt, bọn họ cực kỳ sợ lịch sử lại tái diễn, gần đây luôn luôn đóng chặt cửa lớn, làm kẻ quắp đuôi.

Người gõ cửa không nói hai lời, giơ lên cánh tay, lộ ra một cái lệnh bài, mặt trên điêu long khắc phượng, vừa nhìn là biết tôn quý phi thường.

Tiểu đồng cũng không nhận biết, người kia mở miệng nói: “Ta là người tới từ hoàng cung, có việc muốn gặp phu nhân nhà ngươi.”

Vừa nghe là người trong hoàng cung tới, tiểu đồng kia sợ đến tay chân run run, lập tức mở cửa lớn.

Người nọ gặp được đại phu nhân Vân phủ, một nữ nhân ham mê huy vinh, ngại bần ái phú rồi lại thân phận không thấp, hơn nữa nàng cũng là nữ nhân có vài phần tâm kế, Vân Thủ là do nàng sinh, cũng là nàng và Vân Thủ cùng nhau xúi giục Vân vương gia, để Vân Khuynh thay Vân Thủ gả đến Tân gia.

Người nọ gõ xuống đầu lạp, lộ ra khuôn mặt bình thường xa lạ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Chủ nhân của ta có thể cứu Vân Lũng, cũng có thể giúp Vân gia đại phú đại quý, phu nhân nếu có ý, tìm một chỗ, chúng ta nói chuyện.”

Vân phu nhân nghe vậy kích động không ngớt, nhưng nàng dù sao cũng xuất từ thế gia vọng tộc, vẫn có vài phần tâm trí, nhìn bốn phía xong, nói với người nọ: “Ngươi đi theo ta.”

Vân phu nhân đưa người vào trong một mạt thất, hai người bắt đầu bàn bạc.

Người nọ đầu tiên mở miệng nói: “Vân phu nhân, thuộc hạ là người của nhị hoàng tử và tam hoàng tử.”

Vân phu nhân sắc mặt hơi đổi: “Không biết nhị hoàng tử và tam hoàng tử điện hạ muốn cứu phu quân nhà ta thế nào, bảo hộ phú quý Vân gia ta thế nào???”

“Vậy cần phu nhân và chủ nhân nhà ta hợp tác, chờ chủ nhân nhà ta leo lên đại bảo, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho Vân phu nhân, Vân gia.”

Vân phu nhân hô hấp cứng lại: “Đùa gì chứ, Vân phủ chúng ta nào có năng lực gì có thể bang trợ bang trợ hai vị hoàng tử điện hạ, sao có thể hợp tác với hai vị hoàng tử???”

“Phu nhân và Vân gia không có năng lực hợp tác với chủ tử nhà ta, thế nhưng, lệnh tôn trước kia là tướng quân đức cao vọng trọng trong Huỳnh Quang, ca ca của ngươi lại là thủ lĩnh cầm quân kinh thành, dựa vào binh quyền bọn họ nắm trong tay là có thể cho chủ nhân ta vô hạn bang trợ.”

“Ách...”

Vân phu nhân giật mình, đích xác, nàng đến từ tướng quân phủ, thân phận phụ thân huynh trưởng của nàng không phải là cao nhất, thế nhưng đích thật là có binh quyền trong tay.

Được đổi phương điểm ra ưu thế của mình, thái độ của Vân phu nhân lập tức kiêu ngạo: “Nhị hoàng tử và tam hoàng tử muốn phụ huynh ta bang trợ... Là nỗi tâm mưu phản sao?”

Trong mắt đổi phương hiện lên một đạo u quang, cũng không trả lời vấn đề của nàng, mà là tiếp tục mở miệng nói:

“Vân phu nhân, Tương Nam vương gia hôm nay bị bắt áp thiên lao, mắt thấy tính mệnh khó giữ.

Hơn nữa chúng ta có được tin tức, Vân gia không biết vì sao khiến cho hoàng thượng tức giận, hoàng thượng đã quyết tâm muốn đồi phó Vân gia.

Hiện tại tuy rằng hoàng thượng bối vì nguyên nhân thân thể mà rời đi, thế nhưng hắn đã đem việc này giao cho nhiếp chính vương và thái tử, chờ thái tử đăng cơ xong, Vân gia các ngươi, sẽ vạn kiếp bất phục..."

Vân phu nhân bị người nọ dọa đến sắc mặt trắng bệch, cánh môi run run, trong lúc nhất thời mất đi toàn bộ lý trí, trở nên hoang mang lo sợ.

Đối phương thấy nàng như vậy, hơi buông xuống mí mắt:

"Nếu Vân phu nhân có thể thuyết phục phụ huynh của ngươi trợ các vị chủ nhân của ta hoàn thành đại nghiệp, không những bảo hộ được Tương Nam vương, bảo hộ được Vân gia, mà phụ huynh của ngươi cũng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý bất tận."

Chủ tử nhà ta nói, để biểu thị thành ý, sau khi việc thành hắn sẽ thả Tương Nam vương gia."

Vân phu nhân vốn đang hoang mang lo sợ, lúc nghe thấy bốn chữ vinh hoa phú quý, triệt để biến thành vui mừng.

Trên khuôn mặt của nàng toát ra một tia tham lam: "Công tử, thỉnh trở lại chwynn cáo cho chủ nhân nhà ngươi, ta sẽ tận lực, chốc nữa ta sẽ trở về bái phỏng phụ huynh, chờ có tin tức sẽ thông tri cho công tử."

...

Tảng sáng hôm sau, trong kinh thành lúc này phần lớn mọi người đang trong ngủ mơ, mấy ngày nay Hiên Viên Liệt Thiên bởi vì bệnh của Hiên Viên Ly Thiên, vẫn luôn ở trong hoàng cung, nhiếp chính vương phủ hầu như là một lần cũng không về.

Nhiếp chính vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, cũng có thể nói là tường đồng vách sắt.

Nhưng trên đời này luôn luôn có sơ sẩy, luôn luôn có người tài trong người tài, dưới sự sơ sẩy của người trong nghiệp chính vương phủ, Liên Phù dĩ nhiên mất tích.

Lúc bọn hắn chuẩn bị đi hoàng cung báo tin, hoàng cung đã vào không được.

Một hồi náo động, một hồi biến cố, vào lúc này đang trình diễn trong hoàng cung.

Trong nước và thức ăn Hiên Viên Bất Kinh mấy người dùng bị hạ độc. Hiên Viên Bất Kinh, Tân Vô Phong, Tân Vô Song là hạng người nào, sao có thể trùng loại tài mọn này, mà thân thể Tân Vô Song và Vân Khuynh đều là bách độc bất xâm, cho dù trùng độc cũng không sao.

Nhưng chất độc nho nhỏ này, đã khiến cho bọn họ coi trọng.

Mấy người quan sát một chút tình huống trong cung, phát hiện bầu không khí toàn bộ hoàng cung quái dị không gì sánh được, kiểm tra phi thường nghiêm, cũng nghiêm cấm đi lại giữa các cung, bọn họ hoài nghi trong đó sẽ có biến cố gì đó, liền giả vờ trúng độc, chậm rãi chờ đợi thời cơ rời đi, âm thầm tra chân tướng.

Sáng sớm, Hiên Viên Trần Vũ bởi vì mấy ngày này bận đến sứt đầu mẻ trán, tinh thần không phải quá tốt, nhưng ngay cả như vậy, hắn như trước phải xốc lại tinh thần, phải dẫn dắt chúng thần đăng thiên thai, do Hiên Viên Liệt Thiên chủ trì diễn lễ lên ngôi cho hắn.

Toàn bộ hoàng cung vốn hắn là vui sướng, vào lúc này, hết lần này tới lần khác lại là một mảnh nghiêm túc trầm tĩnh, âm lãnh dọa người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời đã lên tới giữa không trung, Hiên Viên Liệt Thiên tay cầm ngọc tỷ, mỉm cười nhìn Hiên Viên Trần Vũ.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, đem ngọc tỷ giao cho Hiên Viên Trần Vũ: “Thái tử điện hạ, từ hôm nay trở đi, ngài chính là hoàng đế chân chính của Huỳnh Quang, Huỳnh Quang đều ở trong tay ngài, hoàng thúc mong muốn tân hoàng có thể khiến bách tính Huỳnh Quang sinh hoạt yên ổn giàu có, không có phụ kỳ vọng của phụ hoàng ngài.”

Hiên Viên Trần Vũ cung kính cong xuống thắt lưng, tiếp nhận ngọc tỷ, mở miệng nói: “Hoàng thúc yên tâm, Trần Vũ nhất định dốc hết khả năng, tạo phúc cho Huỳnh Quang bách tính.”

Hiên Viên Liệt Thiên gật đầu, sau đó bỗng nhiên hành lễ, quỳ xuống: “Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên khấu kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Nhiếp chính vương đã sớm được tiên hoàng hạ chỉ, có thể không quỳ hoàng đế, chỉ là hắn cố tình đi đầu thừa nhận Hiên Viên Trần Vũ, cho nên mới ở trước mặt vân võ bá quan, hành một đại lễ với Hiên Viên Trần Vũ.

Hắn vừa quỳ xuống, vân võ bá quan hơn phân nửa đều quỳ: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hiên Viên Trần Vũ đứng thẳng thân thể, vuốt lại chỉnh tề tóc dài màu mực trên thiên thai bị gió thổi trúng có chút loạn.

Hắn hơi thở dài một tiếng, xoay người.

Trông thấy có quan viên không quỳ, lông mày hắn hơi nhíu lại, khi hắn thấy rõ toàn bộ quan viên này đứng ở phía sau nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong và tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong thì sắc mặt đại biến.

Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong chăm chú nhìn hắn, tuy rằng sắc mặt lạnh lùng, thế nhưng trong hai đôi mắt tương đồng, lại tương đồng lóe ra tia sáng nóng như lửa.

Hiên Viên Trần Vũ giật mình, hắn biết hai người ca ca, là muôn ngôi vị hoàng đế...

Thế nhưng, người đăng cơ là hắn, là hắn, bọn họ dĩ nhiên còn ra tay???

Khi hắn đang trong run sợ, một mũi tên dài sắc bén thẳng tắp bắn về phía hắn.

Hiên Viên Liệt Thiên không nghe thấy mệnh lệnh của Hiên Viên Trần Vũ, nghi hoặc ngẩng đầu, vừa lúc thấy được mũi tên sắc bén kia: “Hoàng thượng, cẩn thận!!!”

Hiên Viên Liệt Thiên nói, đẩy ra Hiên Viên Trần Vũ, thân thể Hiên Viên Trần Vũ một cái lảo đảo, ngã xuống.

“Tiểu ngũ nhi!!!”

Hiên Viên Khê Phong kinh hô một tiếng, phóng người lên thiên thai đón được Hiên Viên Trần Vũ, khẩn trương nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Tiểu ngũ nhi, ngươi không sao chứ??? Có khó chịu đâu không???”

Hiên Viên Trần Vũ kinh ngạc nhìn Hiên Viên Khê Phong: “Nhi hoàng huynh, ta không sao... Nhi hoàng huynh và tam hoàng huynh không phải đã quyết tâm muôn đoạt hoàng vị của Trần Vũ sao, vì sao còn quan tâm Trần Vũ???”

Lúc này từ khắp nơi tuôn ra không ít thị vệ quan binh, tứ hoàng tử Hiên Viên Mộc Phong được tiên hoàng phong đất, sai đến Lĩnh Nam lại bỗng nhiên xuất hiện.

Trên khuôn mặt không tính là xấu xí mang theo vẻ âm ngoan, giọng nói: “Đem ngọc tỷ cướp về cho ta! Còn lại bách quan, đều không được nhúc nhích! Đao kiếm không có mắt, không cẩn thận lấy mạng các ngươi, vậy không nên tránh bốn hoàng tử thủ đoạn độc ác!”

Hiên Viên Liệt Thiên che ở trước người Hiên Viên Trần Vũ và Hiên Viên Khê Phong, hờ lạnh một tiếng: “Trò hề dối trên gạt dưới.”

Mà lúc này Hiên Viên Lâm Phong, còn lại là con mắt chăm chú nhìn theo Hiên Viên Trần Vũ.

Hắn tuy rằng sớm biết Hiên Viên Mộc Phong tâm hoài bất quỷ, cũng sớm biết Hiên Viên Mộc Phong sẽ gây bất lợi cho Hiên Viên Trần Vũ, thế nhưng thấy có người thương tổn Hiên Viên Trần Vũ, hắn vẫn bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

Tuy hắn cũng muốn cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn lại rất yêu Hiên Viên Trần Vũ, không muốn thương tổn Hiên Viên Trần Vũ mảy may.

Người của chính hắn, cũng đều được hắn căn dặn nghìn vạn lần, không được thương tổn Hiên Viên Trần Vũ mảy may, hiện tại hạ sát thủ với Hiên Viên Trần Vũ, tất nhiên là Hiên Viên Mộc Phong.

Lúc này Hiên Viên Lâm Phong có chút hối hận. Hiên Viên Mộc Phong thuận lợi mang người tiến cung như vậy, cũng là kiệt tác của hắn.

Hắn chỉ là muốn lợi dụng Hiên Viên Mộc Phong dẫn dắt rời đi đường nhìn của mọi người, nhân cơ hội tìm một lý do quang minh chính đại phát binh bắt đầu cung biến mà thôi.

Thế nhưng hắn lại liên lụy Hiên Viên Trần Vũ.

Thẳng đến nghe thấy thanh âm kiêu ngạo của Hiên Viên Mộc Phong, hắn mới lấy lại tinh thần, giương giọng hô to: “Thị vệ đâu? Mau mau bảo hộ hoàng thượng, đuổi bắt loạn tặc!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Tình Và Hoàng Vị

“Thị vệ đâu, mau mau bảo hộ hoàng thượng, đuổi bắt loạn tặc!”

Hiên Viên Lâm Phong nói, chính hắn cũng nhảy lên thiên thai, rơi xuống bên người Hiên Viên Trần Vũ.

Quan binh của Hiên Viên Liệt Thiên và Hiên Viên Mộc Phong mang đến đánh nhau, thân thủ phi phàm, vừa rồi hắn cúi đầu, không thấy Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong hai người cũng không quỳ xuống đất thừa nhận Hiên Viên Trần Vũ làm hoàng đế.

Hắn chỉ cho rằng đối thủ chính là Hiên Viên Mộc Phong trước mắt này, bởi vậy rất yên tâm đem Hiên Viên Trần Vũ giao cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, đồng thời mở miệng nhắc nhở bọn họ: “Bảo hộ hoàng thượng, ở đây giao cho ta là được.”

Hiên Viên Lâm Phong nháy mắt ra dấu cho Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Khê Phong liền nửa kéo nửa ôm đem Hiên Viên Trần Vũ mang đi.

Ngọc tỷ còn đang trên tay Hiên Viên Trần Vũ, Hiên Viên Mộc Phong tự nhiên sẽ không tùy ý để Hiên Viên Trần Vũ rời đi, hắn hạ mệnh gọi người đều theo Hiên Viên Trần Vũ.

Mà Hiên Viên Lâm Phong ở phía sau Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Trần Vũ, lại có vẻ phi thường trắc trở.

Hắn hơi nhíu nhíu mày, từ ống tay áo lấy ra một cái ống tròn màu đỏ tươi, phóng xuất lên không trung, khói lửa hoa mỹ thoáng cái nổ tung trong không khí.

Tất cả mọi người không hiểu lý do động tác này của hắn, mê hoặc không ngớt.

Nhưng sau một khắc, khi thị vệ quan binh thân màu ngân bạch giáp y xuất hiện, tất cả mọi người hiểu ra, hóa ra Hiên Viên Lâm Phong vừa rồi là phóng tín hiệu.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Liệt Thiên hơi vặn vẹo, ánh mắt đỏ rực trừng mắt Hiên Viên Lâm Phong, cười nhạt: “Các ngươi đám chất bối này thực sự là càng ngày càng có tiền đồ... Những tưởng các ngươi sẽ an phận thủ thường, không nghĩ tới, cả đám tất cả đều là hạng người lòng muông dạ thú...”

Nói xong tâm hắn lại nhíu chặt.

Vừa rồi hắn dĩ nhiên tin làm người, đem Hiên Viên Trần Vũ giao cho Hiên Viên Khê Phong, chỉ mong Hiên Viên Khê Phong không nêu thương tổn Hiên Viên Trần Vũ mới tốt.

Trên thực tế Hiên Viên Khê Phong tuyệt đối sẽ không thương tổn Hiên Viên Trần Vũ, hắn đưa Hiên Viên Trần Vũ đi vào trong Đông cung, ôn hòa mở miệng: “Tiểu ngũ nhi, nghe nhị hoàng huynh nói, đợi ở chỗ này, nhị hoàng huynh và tam hoàng huynh sẽ bảo vệ ngươi.”

Hiên Viên Trần Vũ cười lạnh: “Thật không? Nhị hoàng huynh ngươi xác định sẽ không vì ngôi vị hoàng đế mà giết ta đấy chứ?”

Hiên Viên Khê Phong ngăn người hai tay đặt trên vai Hiên Viên Trần Vũ, xoay người Hiên Viên Trần Vũ, khiến Hiên Viên Trần Vũ chính diện đối mặt hắn: “Tiểu ngũ nhi, ngươi biết rõ nhị hoàng huynh sẽ không thương tổn ngươi, vì sao còn muốn nói như vậy?”

Hiên Viên Trần Vũ hất tay hắn: “Không thương tổn ta? Thật không, nếu thực sự không thương tổn ta, các ngươi vì sao nhất định phải cướp đoạt

hoàng vị của ta? Trước khi đăng cơ ngươi và Hiên Viên Lâm Phong mọi cách trêu chọc ta, ta đã không tính toán, vì sao hiện tại các ngươi còn muốn đoạt ngọc tỷ?”

Hiên Viên Trần Vũ thanh âm đông lạnh, ai cũng không biết đáy lòng hắn nghĩ gì.

Tuy rằng hắn không muốn ngôi vị hoàng đế này, không muốn làm hoàng đế, thế nhưng nếu hắn đã đáp ứng với phụ hoàng phải làm một hoàng đế tốt, như vậy hắn nhất định sẽ làm hoàng đế tốt, vì bách tính Huỳnh Quang tạo phúc.

Ngôi vị hoàng đế này, là phụ hoàng tự mình giao cho hắn, hắn sao có thể không bảo vệ?

Hiên Viên Khê Phong không thể giải thích rõ ràng với Hiên Viên Trần Vũ, hắn chỉ cảm thấy lòng mình phiền táo không ngớt.

“Không phải, không phải... Tiểu ngũ nhi, ta và Lâm Phong, chỉ là muốn chăm sóc tốt cho ngươi, chỉ là muốn ngươi sống một cuộc sống hạnh phúc không lo mới lấy đi ngôi vị hoàng đế kia... Nếu không có ngươi tồn tại, Lâm Phong sao có thể muốn làm hoàng đế? Hắn chỉ là muốn có thể yêu ngươi không chút cố kỵ mà thôi...”

Hiên Viên Khê Phong nói, dọa đến Hiên Viên Trần Vũ.

Yêu?

Hiên Viên Khê Phong dĩ nhiên nói rõ với hắn, nói Hiên Viên Lâm Phong thương hắn, đồng thời vì hắn mới muốn tranh đoạt hoàng vị...

“Không...”

Hiên Viên Trần Vũ lắc lắc đầu: “Không phải như thế... Rõ ràng là hai người các ngươi hám lợi, mơ ước ngôi vị hoàng đế, không nên kéo ta vào, không nên lấy ta làm lá chắn...”

Hiên Viên Khê Phong kiên định nói: “Không có, tuy Lâm Phong dã tâm không nhỏ, thế nhưng nếu ngươi không tồn tại, hắn nhất định sẽ không sống chết muốn làm hoàng đế... Chúng ta là song bào thai, có tâm linh cảm ứng, hắn nghĩ cái gì ta đều biết.”

Vẻ mặt khẳng định này của Hiên Viên Khê Phong, khiến Hiên Viên Trần Vũ hoảng hốt lại đau đầu.

“Ngươi đừng nói nữa, ta sẽ không tin tưởng. Hiên Viên Khê Phong, trong lòng ngươi nếu còn coi ta là đệ đệ, vậy thả ta đi, đừng cướp đi ngọc tỷ của ta, như vậy, đối với việc các ngươi cố tình mưu phản ta sẽ không truy cứu, chỉ cần ngươi buông tha ta, chúng ta liền giống như trước.”

“Tiểu ngũ nhi, sao ngươi không rõ tâm của chúng ta... Chúng ta yêu ngươi, chúng ta chưa bao giờ coi ngươi là đệ đệ, chúng ta yêu ngươi, chúng ta muốn có ngươi, bảo vệ ngươi... Giống như phu thê, mà không phải như huynh đệ... Người biết không? Lâm Phong nói ngươi làm hoàng đế, chúng ta sẽ không còn cơ hội tiếp cận ngươi, yêu ngươi. Lúc ta nghe thấy điều này, tâm của ta đều đau nhức, ta cũng không thể chịu đựng được. Cho nên, để có thể nắm giữ ngươi, có được ngươi, ta và Lâm Phong liền làm ra loại chuyện ngày hôm nay... Đúng rồi, Lâm Phong còn nói, nếu như hắn làm hoàng thượng, làm người tôn quý nhất trên đời này, liền không còn ai dám nói cái gì, chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau.”

Hiên Viên Trần Vũ trưởng lớn hai mắt, thăng tấp nhìn Hiên Viên Khê Phong. Trong lòng hắn một mảnh hoảng loạn, một mảnh mờ mịt.

Trong lời Hiên Viên Khê Phong nói mang theo yêu say đắm quá mức cực hạn và nóng cháy, hầu như muốn đốt cháy linh hồn hắn, khiến hắn không

dám đối mặt.

Trong lòng hoàn toàn không thể tin nổi và kinh hoảng, tâm h Dank rung động không ngớt, biết hai người ca ca đối tốt với h Dank là có ý đồ, nhưng nghĩ không ra là như vậy...

Trước đây, h Dank cũng đã có phát hiện, chỉ là khi đó h Dank vẫn cho rằng đó là Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đùa với h Dank, là thấy h Dank tính tình ôn lương cõ ý ức hiếp h Dank...

Thế nhưng...

Hiên Viên Trần Vũ còn đang suy nghĩ, Hiên Viên Khê Phong nói tiếp: “Lúc còn rất nhỏ, ta và Lâm Phong đã thích ngươi, chúng ta ước định cùng nhau bảo hộ ngươi... Chúng ta từ nhỏ đã thủ hộ ở bên ngươi, nhìn ngươi lớn lên, nhìn ngươi càng ngày càng tuấn tú, ta và Lâm Phong đều nhẫn rất khổ cực... Cho nên năm ngoái, ta và Lâm Phong đã hạ ‘Tình ti’ cho ngươi, muốn ngươi yêu chúng ta, thế nhưng âm kém dương sai, ngươi dĩ nhiên bị tú hoàng đệ ám sát... Lần kia chúng ta hợp lại đem hết toàn lực đi tìm ngươi, chờ sau khi chúng ta tìm thấy ngươi, vẫn luôn luôn ở bên ngươi, mong muốn ngươi sẽ tỉnh lại nhìn thấy chúng ta sẽ yêu chúng ta... Nhưng chúng ta thật không ngờ, ngươi dĩ nhiên nhớ nhung một đạo thanh âm, ta và Lâm Phong lui về hàng hai, đả kích như vậy, khiến cho chúng ta lần thứ hai lui bước, giống như trước đây ở bên ngươi... Thế nhưng, nếu tiểu ngũ nhi lên làm hoàng đế, ta sẽ không bao giờ có thể tiếp cận tiểu ngũ nhi được nữa, ta quyết không cho phép tiểu ngũ nhi làm hoàng đế.”

Hiên Viên Trần Vũ phát hiện mình dĩ nhiên có chút bị tình yêu của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đánh động, h Dank dĩ nhiên có chút động dung.

Hoặc là nói, đối với hai người hoàng huynh từ nhỏ đã đặc biệt che chở h Dank, dưới đáy lòng h Dank, cũng ôm tâm tư không bình thường như vậy?

Bàn tay Hiên Viên Trần Vũ nắm ngọc tỷ, không ngừng buộc chặt, ngón tay nắm đến trắng bệch cũng không rõ bản thân nên làm cái gì bây giờ. Đối đãi ra sao với lời Hiên Viên Khê Phong nói, thế nhưng hắn biết, tâm hắn đã rối loạn.

Phụ hoàng nói rất đúng, tính tình hắn mềm yếu, không chỉ quá mức thiện lương nhẹ dạ, cũng rất dễ bị cảm động.

Theo chiều hướng phát triển, Hiên Viên Mộc Phong xuất hiện, vốn là Hiên Viên Lâm Phong cố ý, như vậy tất cả trạng huống của Hiên Viên Mộc Phong nhất định là bị Hiên Viên Lâm Phong nắm trong tay.

Bởi vậy, người của Hiên Viên Lâm Phong, diệt trừ người của Hiên Viên Mộc Phong, cực kỳ dễ dàng, dễ như trở bàn tay.

Chờ đối địch song phương biến thành Hiên Viên Liệt Thiên dẫn đầu bảo vệ hoàng phái, cùng với Hiên Viên Lâm Phong dẫn đầu mưu phản phái đối địch với nhau, Hiên Viên Liệt Thiên hừ lạnh: “Lâm Phong, phụ hoàng ngươi đã truyền ngôi vị cho Trần Vũ, ngươi và Trần Vũ quan hệ luôn luôn không sai, vì sao nhất định muốn đoạt ngôi vị hoàng đế này, không những phá hư tình nghĩa giữa các ngươi, còn phải lưng đeo tội danh hành thích vua bị người trong thiên hạ phỉ nhổ?”

Hiển nhiên, Hiên Viên Liệt Thiên hiểu lầm Hiên Viên Lâm Phong cũng muốn mạng Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Lâm Phong khuôn mặt co quắp một chút: “Không, ta sẽ không thương tổn Vũ nhi.”

Hiên Viên Liệt Thiên chỉ trích: “Ngươi luôn mồm nói không thương tổn hắn, nhưng lại muốn cướp ngôi vị của hắn, Hiên Viên Lâm Phong ngươi thật là dối trá, ta nhìn lầm ngươi, trước đây chỉ nghĩ ngươi tính cách âm trầm, nhưng hiện tại mới phát hiện ngươi không chỉ là một tên tiểu nhân gian nịnh, mà còn là kẻ dám làm không dám nhận... Hiên Viên Lâm Phong,

ta lần cuối nói cho ngươi, ngươi hiện tại nếu như bó tay chịu trói, ta sẽ xin hoàng thượng xử nhẹ cho ngươi. Nếu ngươi tiếp tục khăng khăng một mực, vậy đừng trách ta không khách khí, phải biết rằng, binh quyền ta nắm giữ trong tay, không phải là để nhìn cho đẹp mắt.”

Hiên Viên Lâm Phong hiển nhiên đã tính toán không bỏ sót, quyết định một chiêu đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, hôm nay nghe Hiên Viên Liệt Thiên gần như uy hiếp nói, dĩ nhiên là nở nụ cười: “Ta vẫn nghe nói hoàng thúc ngươi không thích cung đình tranh đấu, ngươi chỉ thích làm một tiêu diêu vương gia, cùng mỹ nhân của ngươi ngao du tứ phương. Như vậy, ta muốn biết, ở trong lòng hoàng thúc, ngôi vị hoàng đế của Vũ nhi quan trọng, hay là nữ nhân âu yếm của ngươi quan trọng?”

Hiên Viên Liệt Thiên tay run lên: “Ngươi nói cái gì? Hiên Viên Lâm Phong, ngươi đây là gì ý?”

Hiên Viên Lâm Phong nhướng mày: “Hoàng thúc ngươi binh quyền trong tầm tay, thế nhưng ngày hôm nay ngươi không rời khỏi đây, không thể điều động binh lính khắp nơi, ngươi muốn đối phó ta như thế nào? Hơn nữa, dù ngươi đưa tới binh mã, Liên Phù ở trong tay ta, ngươi sẽ không để ý tới tính mệnh của nàng mà ra tay với ta sao?”

“Ngươi... Ngươi đã làm gì Phù nhi? Hiên Viên Lâm Phong, Phù nhi chỉ là một người nữ tử, ngươi có cái gì hướng về ta là được, không nên thương tổn vô tội!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Lại Thêm Biến Cố

Đem tất cả nắm giữ trong tay, dưỡng như hắn đã ngồi trên hết thảy, Hiên Viên Lâm Phong cười đến hài lòng không ngớt: “Hoàng thúc, không nên gắp gáp, ta chỉ là thỉnh Liên cô nương đến quý phủ của ta làm khách mà thôi, về phần sau đó ta có thể làm gì nàng không, cái này còn phải xem hoàng thúc ngươi thế nào...”

Hiên Viên Liệt Thiên trừng lớn hai mắt, cả người run run, cung đình ô uế này, luôn luôn khiến hắn chán ghét như thế.

Thế nhưng, ngôi vị hoàng đế, xem như là Hiên Viên Ly Thiên kêu hắn phụ tá Hiên Viên Trần Vũ leo lên, hắn sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

...

“Hóa ra chuyện là như vậy...”

Tần Vô Song một mực quan sát tình thế trong một góc bí mật bao môi mở miệng thở dài:

“Nếu là nhà ta, ta ước gì đem tất cả mọi việc giao cho đại ca ấy chứ.

Ta lại không rõ, Hiên Viên Lâm Phong, Hiên Viên Mộc Phong, đều là hoàng tử, Hiên Viên Trần Vũ sau khi đăng cơ sẽ phong cho bọn hắn làm vương, không cần quá mức làm lụng vất vả là có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, vì sao bọn họ không cần cuộc sống như vậy, hết lần này tới lần khác muốn liều chết liều sống đi đoạt cái ngôi vị mệt chết người kia?”

Hiên Viên Bất Kinh và Tân Vô Phong sâu sắc chấp nhận, Vân Khuynh đối với việc này cũng không có hứng thú, thế nhưng y có chút lo lắng cho Hiên Viên Trần Vũ.

Dù sao, đêm đó trước khi Hiên Viên Ly Thiên đi, ngoại trừ gặp y và Hiên Viên Bất Kinh cũng chỉ thấy Hiên Viên Trần Vũ.

Vậy nói rõ, vị trí của Hiên Viên Trần Vũ ở trong lòng Hiên Viên Ly Thiên cũng không thấp, huống hồ trước đây Tân Vô Phong phân tích thế cục từng nói qua với y, nếu Hiên Viên Trần Vũ lên làm hoàng thượng, cục diện hiện nay của Tân gia và Hiên Viên gia có khả năng là cùng tồn tại.

Nếu là người khác, đặc biệt Hiên Viên Lâm Phong leo lên ngôi vị hoàng đế, vậy nhất định sẽ nhắc lên một ít huyết vũ tinh phong giữa Hiên Viên gia và Tân gia.

Cứ như vậy, ở trong lòng Vân Khuynh, liền cực kỳ không muỗn ngôi vị hoàng đế rơi xuống trong tay người ngoài Hiên Viên Trần Vũ.

Trong thân thể chảy máu của Hiên Viên gia, thân phận lại là người của Tân gia, sao y có thể mong muốn giữa hai nhà xảy ra xung đột?

Y quay đầu nhìn Tân Vô Phong: “Đại ca, hiện tại hoàng cung loạn như thế, chúng ta phải làm thế nào?”

Tân Vô Phong hơi trầm ngâm:

“Muỗn xuất cung sao?

Kỳ thực Hiên Viên gia, dù là ai làm hoàng đế, đối với chúng ta ảnh hưởng không lớn, dù sao mặc kệ đấu thế nào cũng là chuyện nhà của Hiên Viên gia, mặc kệ ai làm hoàng đế, chỉ cần có thể tạo phúc cho Huỳnh Quang là được.”

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu, có chút buồn bã: “Phụ hoàng từng nói, nếu Huỳnh Quang gặp nạn, mong muốn ta sẽ trợ Trần Vũ một tay, tuy rằng ta thế đan lực bạc, nhưng ta tuyệt sẽ không bỏ xuống cục diện như vậy mà đi.”

Hiên Viên Bất Kinh, là người duy nhất trên thế giới này, đồng phu đồng mẫu với Vân Khuynh.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song, cũng biết tính cách của Vân Khuynh, y có lẽ sẽ nhất định giúp Hiên Viên Bất Kinh, tuy rằng dựa vào y cái gì cũng làm không được.

Tần Vô Phong sớm có chuẩn bị, hơi thở dài một tiếng nói:

“Bất Kinh, Vân nhi, từ lúc tiến cung, ta đã phát hiện bầu không khí hoàng cung không đúng, vì vậy đã mệnh tam đệ dẫn theo một ít người chạy tới kinh thành —

Hôm nay bọn họ đang ở ngoài cung chờ mệnh, đã có thực lực kia, chúng ta liền giúp Hiên Viên Trần Vũ một tay, để hắn thuận lợi đăng cơ đi!”

Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh đều ngẩng đầu nhìn hắn, kinh hỉ không ngớt.

Vân Khuynh đem thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một mảnh ôn nhu thâm tình, không tự chủ được cầm tay Tần Vô Phong, đáy mắt tuôn ra vô hạn biết ơn.

Y biết, Tần Vô Phong luôn luôn không thích rơi vào vũng bùn như vậy, bằng không lúc trước cũng sẽ không khuyên Bạch Khuynh Vận chỉ lo thân mình, hiện tại Tần Vô Phong làm tất cả, toàn bộ là vì y.

Hiên Viên Bất Kinh cũng cảm kích vạn phần: “Đại ân của Tần đại ca, Bất Kinh nhất định sẽ nhớ kỹ, ngày khác có cơ hội, Bất Kinh tất sẽ trả lại

gấp bội.”

Tần Vô Phong cười mà không nói.

Tần Vô Song không cam lòng lạc hậu kéo tay kia của Vân Khuynh, có chút bất mãn nói: “Ta cũng có xuất lực nha, Liên Phù biểu muội, chính là ta sai người cứu ra, cứ như vậy Hiên Viên Liệt Thiên sẽ không cần buồn phiền việc nhà, thế nhưng vì sao các ngươi không có ai cảm tạ ta?”

Tần Vô Song không nói thì thôi, vừa nói dưới đáy lòng Vân Khuynh lại nổi lên tâm tư dị dạng, y còn nhớ rõ, Liên Phù biểu muội trong miệng Tần Vô Song, dường như là thâm tình không dứt với hắn?

Tuy rằng biết Tần Vô Song chỉ là cứu người, thế nhưng vừa nghĩ như vậy, đáy lòng vẫn có chút khó chịu.

May là Hiên Viên Bất Kinh lập tức mở miệng: “Đa tạ Tần nhị ca, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại đi ra ngoài giúp hoàng thúc và hoàng thượng đi.”

“Ân.”

...

“Nhị hoàng huynh, ngươi không nên nói cái gì tình ái với ta, ngươi nghĩ vào lúc này nói với ta những lời này, ta sẽ tin tưởng sao?

Ngươi vẫn là khuyên tam hoàng huynh thu tay đi, trong tay hoàng thúc nắm giữ binh mã, ta lại là tân đế được phụ hoàng khâm điểm, các ngươi hiện tại làm những chuyện này, chính là mưu phản... Sau đó rất khó mà sống yên lành.”

Hiên Viên Trần Vũ chăm chú che chở ngọc tỷ dưới ống tay áo, tận tình khuyên bảo Hiên Viên Khê Phong.

Hiên Viên Khê Phong lắc đầu:

“Triều đình hiện nay, chỉ có hoàng thúc là Lâm Phong cỗ ky, nhưng hắn đã sớm làm tốt dự định, ngươi không cần lo lắng cho hắn.

Hơn nữa, từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc, chờ Lâm Phong chân chính lên làm hoàng đế, sẽ không có bất luận kẻ nào dám nói xấu.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Hiên Viên Trần Vũ xẹt qua một tia đỏ ửng: “Ta nào có lo lắng cho hắn... Ta chỉ là, chỉ là không muốn các ngươi làm những chuyện đại nghịch bất đạo mưu phản mà thôi.”

Hiên Viên Khê Phong mỉm cười, đem Hiên Viên Trần Vũ ôm vào trong lòng: “Tiểu ngũ nhi, cái gì cũng không cần nghĩ, chúng ta chỉ cần ở chỗ này chờ tất cả kết thúc là được.”

Hiên Viên Trần Vũ trong lòng phi thường bất an, hiện tại ngực hắn rất loạn, hắn phát hiện, mặc kệ Hiên Viên Lâm Phong mưu phản có thành công hay không, cũng không phải kết quả hắn muốn.

Nếu là thành công, chính hắn đã phụ sự nhờ vả của phụ hoàng, không còn mặt mũi nào đối mặt với phụ hoàng hắn, nếu là thất bại, kết cục của Hiên Viên Lâm Phong, chỉ có một...

Trong lòng Hiên Viên Trần Vũ sợ hãi.

Không, hắn không thể ở lại chỗ này, trốn ở đây, người bên ngoài đang liều mạng vì hắn, hắn có lý do gì trốn đi?

Hắn phải đi ra ngoài, cùng nhau chiến đấu với mọi người đang phẫn đấu vì hắn.

“Nhị hoàng huynh.”

Hiên Viên Trần Vũ tránh né Hiên Viên Khê Phong, thăng tắp nhìn hắn: “Nhị hoàng tử, ta không thể ở lại chỗ này với ngươi. Ta muốn đi ra ngoài, ta là hoàng thượng, ta không thể bỏ lại bọn họ một mình chiến đấu vì ta.”

Hiên Viên Khê Phong chăm chú cầm lấy cánh tay hắn: “Không được, ta không cho phép, bên ngoài quá nguy hiểm, ngươi căn bản không thể bảo hộ chính mình, nếu ngươi xảy ra ngoài ý muốn, ta và Lâm Phong phải làm sao?”

Hiên Viên Trần Vũ lắc đầu: “Không, nhị hoàng huynh, ta muốn đi ra ngoài, nhất định phải đi ra ngoài.”

Hiên Viên Khê Phong tự nhiên không chịu thoái nhượng, hai người liền giằng co với nhau.

Cuối cùng, ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ lóe lóe: “Nhị hoàng huynh, ngươi thực sự yêu ta sao?”

Đáy lòng Hiên Viên Khê Phong biết vì sao Hiên Viên Trần Vũ hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn phải thừa nhận: “Ta đương nhiên yêu ngươi.”

Hiên Viên Trần Vũ dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào Hiên Viên Khê Phong: “Như vậy, nhị hoàng huynh cho ta đi ra ngoài đi... Hoàng huynh nếu như lo lắng, hoàn toàn có thể đi cùng ta.”

Hiên Viên Khê Phong vẫn lắc đầu.

“Nhị hoàng huynh, ta chỉ muốn xem tình huống bên ngoài một chút mà thôi...”

Hiện tại ở chỗ này, chuyện bên ngoài chúng ta một chút cũng không biết, ta rất lo lắng... Ta cũng rất khó chịu... Nhị hoàng huynh nếu yêu ta, vì sao nhất định muốn nhìn ta khổ sở?”

“Ta... Ta chỉ là lo lắng an nguy của ngươi...”

Hiên Viên Khê Phong có chút hoảng loạn, bởi vì Hiên Viên Trần Vũ rất ít khi tức giận, cũng bởi vì Hiên Viên Trần Vũ chưa bao giờ dùng loại giọng điệu ai oán như thế.

“Nếu tam hoàng huynh đều đã nắm chắc đại cục, tất thắng không thể nghi ngờ, nhị hoàng huynh đang lo lắng cái gì?

Có nhị hoàng huynh ngươi che chở ta, người của các ngươi tự nhiên sẽ không thương tổn ta, mà hoàng thúc bọn họ cũng sẽ không thương tổn ta, nào có nhiều nguy hiểm như trong tưởng tượng của nhị hoàng huynh?”

Hiên Viên Khê Phong trầm ngâm một lát, nhìn ánh mắt mang theo khẩn cầu của Hiên Viên Trần Vũ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Ngươi đã muốn đi ra ngoài như vậy... Cũng được, ta mang ngươi đi xem tình huống.”

Hắn thực sự không rõ vì sao Hiên Viên Trần Vũ nhất định phải đến chỗ nguy hiểm, rõ ràng hắn có thể bình yên không lo chờ ở chỗ này...

Khi Hiên Viên Lâm Phong ở ngoài điện cho rằng toàn bộ thế cục đều đã bị mình nắm giữ, Hiên Viên Bất Kinh, Tân Vô Phong, Tân Vô Song, Vân Khuynh bọn họ dĩ nhiên xuất hiện.

Đáy lòng Hiên Viên Lâm Phong mọc lên một cỗ kinh hoảng khó có thể nói rõ: “Các ngươi không phải đều hôn mê sao... Vì sao gấp phải ở chỗ này?”

Tân Vô Song cong môi cười cười, đùa cợt nhìn Hiên Viên Lâm Phong:

“Lẽ nào ở trong lòng ngươi, người Tân gia, là một chút độc dược nho nhỏ của ngươi có thể hạ độc được sao?

Nói vậy, ngươi cũng quá xem thường Tân gia chúng ta, huống hồ... Đại hoàng huynh của ngươi, một trong tam đại thần bộ lừng lẫy nổi danh, nếu như ngay cả chút tính cảnh giác cũng không có, hắn còn làm thần bộ thế nào?"

Sắc mặt Hiên Viên Lâm Phong hết thay rồi đổi, mắt thấy sẽ thành công, nhưng lại nhảy ra Tân gia và Hiên Viên Bất Kinh, hắn cắn răng, trong lòng cực hận, mấy người hắn không thèm để mắt, cuối cùng lại thành họa lớn của hắn, thực sự là đáng buồn.

"Nga, đúng rồi..."

Tân Vô Song xem ra còn ngại Hiên Viên Lâm Phong thiếu túc giận, hắn giương giọng nói với Hiên Viên Liệt Thiên: "Này, nghiệp chính vương, biểu muội của ta đã được ta cứu ra, ngươi không cần lo lắng."

Lúc này, đáy lòng Hiên Viên Lâm Phong càng căm hận, Tân gia, Tân gia, lần trước đi phương bắc Tân gia đón Hiên Viên Trần Vũ, hắn đã phi thường không thích Tân gia...

Khi đó, Tân gia dùng nhiều ngày như vậy cũng không tìm được Hiên Viên Trần Vũ, Tân gia vô năng như vậy, hiện tại, vì sao lại có thực lực như thế?

Tân Vô Phong chẳng biết từ bao giờ cũng đã đánh tín hiệu, Tân Vô Hộ mang theo Thương Vũ đoàn người, Thương Quan Nhược Vũ, Thương Quan Tôn, và mấy đội ám vệ bỗng nhiên xuất hiện.

Những người này hoặc là sát thủ, hoặc là ám vệ, thân thủ đều không giống người thường, quan binh bình thường không thể địch nổi, không tới một hồi, Hiên Viên Lâm Phong liền binh bại như núi đổ rơi vào tràng diện cực kỳ xấu.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Cáo Nhất Đoạn Lạc

Toàn bộ sự tình, đều lấy Hiên Viên Lâm Phong không cẩn thận thất thủ bị bắt làm chung kết.

Thị vệ gác đao trên cổ Hiên Viên Lâm Phong, thủ hạ của Hiên Viên Lâm Phong phải ngừng tay.

Hiên Viên Liệt Thiên thu hồi binh khí, chậm rãi đến gần Hiên Viên Lâm Phong: “Tà không thắng chính, Lâm Phong, có vài thứ, là của ai, thì chính là của người ấy, không phải của ai, đoạt cũng không đoạt được.”

Hiên Viên Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, quay đầu.

Hắn trước đó căn bản không nghĩ tới khả năng thất bại, cũng nghĩ không ra mấy người hắn coi thường, cho hắn một kích nghiêm trọng nhất.

Trở thành kẻ bại, hắn đã dùng hết toàn lực, thất bại cũng không có gì tiếc nuối, chỉ là, hắn làm trọng phạm triều đình, sau đó muốn gặp Hiên Viên Trần Vũ làm hoàng đế là cực kỳ khó.

Đây là chuyện không cam lòng nhất trong lòng hắn, cũng khiến hắn phát điên nhất.

Hiên Viên Liệt Thiên bởi vì hắn từng bắt đi Liên Phù, đối với hắn cũng rất bất mãn, hiện tại nhìn loại thái độ này của hắn, ấn tượng càng xấu tới cực hạn.

Cũng không muốn nhiều lời với hắn, khoát tay áo liền nói với thị vệ: “Trước đó đem tam hoàng tử, tứ hoàng tử mấy người áp đến thiên lao chờ

xử trí.”

“Vâng.”

Thị vệ đè Hiên Viên Mộc Phong, Hiên Viên Lâm Phong mấy người muốn rời đi.

Lại nghe thấy một thanh âm hô to vang dội: “Chờ một chút!”

Mọi người lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chính là hoàng đế đương nhiệm Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Khê Phong đi theo phía sau Hiên Viên Trần Vũ, tình huống hiện tại, thật là có chút dọa đến hắn, hắn luôn luôn rất tin tưởng tài trí của Hiên Viên Lâm Phong, thế nhưng, thực sự như lời Hiên Viên Trần Vũ, bọn họ dĩ nhiên thất bại!

Thanh âm của Hiên Viên Trần Vũ, khiến ánh mắt mọi người đều ngưng kết lên người hắn.

Ánh mắt Hiên Viên Lâm Phong nóng cháy nhìn hắn, sâu trong đôi mắt màu mực toát ra hỏa diêm.

Hiên Viên Trần Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, ánh mắt hai người nhìn đối phương đều cực kỳ phức tạp, cuối cùng đều tránh né nhau.

Tránh khỏi ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ, đường nhìn của Hiên Viên Lâm Phong lại rơi xuống trên người Hiên Viên Khê Phong, chăm chú nhìn Hiên Viên Khê Phong, hắn im lặng mở miệng: “Chăm sóc tốt hắn.”

Không chỉ Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Trần Vũ cũng nhìn ra khâu hình của hắn, hiểu được ý của hắn.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn Hiên Viên Trần Vũ: “Hoàng thượng, khiến ngài bị sợ hãi, may là những loạn thần tặc tử này đều đã bị bắt, chờ thần trở

về, nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc với chúng.”

Hiên Viên Liệt Thiên nói rất nghiêm túc, nhìn vẻ mặt là không dự định nhẹ tha cho Hiên Viên Lâm Phong.

Tâm Hiên Viên Trần Vũ bỗng nhiên co rút lại.

Trừng phạt nghiêm khắc...

Hành vi phạm tội của Hiên Viên Lâm Phong, nếu trừng phạt nghiêm khắc, sẽ là loại kết quả gì?

Vào ngục suốt đời? Giiam cầm suốt đời? Biếm làm thứ dân? Lưu vong biên cương?

Hoặc là... Giết hắn?

Thân thể Hiên Viên Trần Vũ run rẩy, hắn... Cũng không muốn thấy Hiên Viên Lâm Phong có kết quả như vậy...

Thế nhưng, làm hoàng thượng, hắn sao có thể vì tình riêng mà làm việc trái luật?

Trong lòng Hiên Viên Khê Phong cũng rất thống khổ, hắn vừa muốn ở lại bên người Hiên Viên Trần Vũ, vừa muốn đi cùng Hiên Viên Lâm Phong.

Hắn và Hiên Viên Lâm Phong là song bào thai, từ khi sinh ra đã một mực ở cạnh nhau, vô luận như thế nào cũng chưa từng tách ra, sao có thể để Hiên Viên Lâm Phong vào thiên lao còn hắn hưởng thụ vinh hoa phú quý?

Thế nhưng nếu hắn cùng nhận tội với Hiên Viên Lâm Phong, Hiên Viên Trần Vũ phải làm sao đây? Bọn họ sao có thể yên tâm để Hiên Viên Trần Vũ thuần lương một mình một người ngồi trên hoàng vị nhìn như cao cao tại thượng, nhưng kì thực tịch liêu không gì sánh được?

Hiên Viên Khê Phong chậm rãi nắm chặt hai tay, bàn tay dưới ống tay áo nắm đến trắng bệch.

Trở thành bại khấu, nói bắt đầu chỉ là một câu nói, nhưng tới lúc thật sự thất bại, lại phi thường khó có thể đổi mặt.

Khi Hiên Viên Trần Vũ và Hiên Viên Khê Phong còn đang sợ run, Hiên Viên Liệt Thiên lại kêu thị vệ đưa Hiên Viên Lâm Phong bắt giữ thiêu lao.

Mắt thấy bóng dáng Hiên Viên Lâm Phong sẽ biến mất tại chỗ góc, toàn thân Hiên Viên Trần Vũ run run không ngớt, hắn thực sự không thể mắt mở trừng trừng nhìn Hiên Viên Lâm Phong cả đời phải ngồi trong ngục tối.

“Chờ một chút!”

Chờ mọi người lần thứ hai đứng lại, sắc mặt Hiên Viên Trần Vũ tái nhợt như tờ giấy, thân thể lung lay sắp đổ.

“Chờ một chút, hoàng thúc, thỉnh thả tam hoàng huynh.”

Lời này vừa nói ra, không nói Hiên Viên Liệt Thiên, chính là Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Bất Kinh, Tân Vô Phong, Tân Vô Song, Vân Khuynh và Hiên Viên Lâm Phong cũng đều kinh ngạc nhìn hắn.

Thân thể Hiên Viên Trần Vũ run rẩy lợi hại hơn, vẻ mặt của hắn toát ra vài tia thống khổ: “Ngày hôm nay... Ngày hôm nay tất cả, chỉ là khảo nghiệm của phụ hoàng mà thôi.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Trần Vũ, nhất thời có chút không rõ Hiên Viên Trần Vũ nói như vậy là có ý gì.

Đặc biệt Hiên Viên Liệt Thiên phản ứng lớn nhất: “Trần Vũ, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?”

Hiên Viên Trần Vũ gật đầu: “Hoàng thúc, ta biết ta đang nói gì, ta rất rõ ràng.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng thân thể Hiên Viên Trần Vũ kỳ thực đã đổ mồ hôi thấm ướt tảng lớn.

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên chợt chuyển lạnh, giọng nói nghiêm túc: “Sao ta không biết hoàng huynh có một cái khảo nghiệm như vậy? Nội dung cụ thể của khảo nghiệm là gì?”

Hiên Viên Trần Vũ nuốt nước bọt: “Trước một ngày phụ hoàng rời kinh đã từng triệu kiến ta, nói với ta, ta thân là thái tử, thế nhưng tính cách quá mức mềm yếu, rất có thể sau đó sẽ không thể đưa Huỳnh Quang đặt chân trong các quốc gia, cho nên muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người khác.”

Chỉ có như vậy...

Chỉ có như vậy, mới có thể cứu được Hiên Viên Lâm Phong, mới có thể để hắn không công trên lưng tội danh mưu phản...

Hơn nữa, hắn cảm thấy nói về năng lực, Hiên Viên Lâm Phong đích thật là giỏi hơn hắn, huống hồ...

Đem ngôi vị hoàng đế giao cho Hiên Viên Lâm Phong, hắn có thể rời khỏi hoàng cung...

Hắn biết đây là tư tâm của hắn, là hắn nhu nhược, hắn có lỗi với phụ hoàng hắn, phụ sự giao phó của phụ hoàng...

Nhưng đối với Huỳnh Quang con dân mà nói, Hiên Viên Lâm Phong, hắn là càng thích hợp!

Hiên Viên Trần Vũ hoàn toàn không chú ý lời mình nói, ở trong lòng mọi người nhắc lên sóng to gió lớn đến thế nào, hắn tiếp tục mở miệng:

“Người phụ hoàng muốn chọn chính là Lâm Phong...

Thế nhưng, phụ hoàng nói để khảo nghiệm Lâm Phong, hắn muốn Lâm Phong phải tự mình tranh thủ lấy ngôi vị hoàng đế, tất cả ngày hôm nay, đều là được cho phép, phụ hoàng từng nói, bất luận Lâm Phong dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có năng lực lấy được ngôi vị hoàng đế liền lập tức để hắn đăng cơ...

Nếu như hắn dựa vào lực lượng của mình, không thể đoạt được ngôi vị, ta liền đăng cơ.”

“Sao có thể?”

Hiên Viên Liệt Thiên kinh hô: “Hoàng huynh sao có thể hạ loại mệnh lệnh sai lầm này, sao có thể có ý nghĩ quái dị như vậy?”

Trên trán Hiên Viên Trần Vũ toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hắn có lỗi với phụ hoàng hắn, hắn sẽ tự mình đi tìm phụ hoàng nhận tội.

“Đích xác là như vậy, cho nên, hoàng thúc, tam hoàng huynh không có tội.”

Hiên Viên Liệt Thiên cười lạnh lắc đầu: “Không, cho dù sự thực là vậy, thế nhưng Trần Vũ, Hiên Viên Lâm Phong dùng lực lượng của mình cũng không lấy được ngôi vị hoàng đế, hắn thất bại, cho nên, ngôi vị hoàng đế là của người.”

Hiên Viên Trần Vũ nhìn khuôn mặt lãnh tinh có chút suy nghĩ của Hiên Viên Lâm Phong, cùng với con mắt càng ngày càng lửa nóng thiêu đốt của hắn, hắn lại nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh mấy người.

Như thở dài mở miệng nói: “Hoàng thúc, tam hoàng huynh đã thắng. Hắn hiện tại bị bắt, tất cả đều là do Tân gia hỗ trợ, chúng ta dựa vào lực lượng của người khác bắt giữ hắn, không thể tính chúng ta thắng lợi, thắng chính là tam hoàng huynh, cho nên ngôi vị hoàng đế này, thuộc về tam hoàng huynh.”

Hiên Viên Trần Vũ nói, từng bước từng bước đi xuống thiên thai, đi về phía Hiên Viên Lâm Phong, cầm ngọc tỷ trong tay giao cho hắn: “Tam hoàng huynh, chúc mừng.”

Hiên Viên Lâm Phong kinh ngạc tiếp nhận ngọc tỷ, trên khuôn mặt tuấn mĩ hơi toát ra vẻ tươi cười, dùng thanh âm cực nhỏ khẳng định nói với Hiên Viên Trần Vũ: “Vũ nhi, ngươi yêu ta!”

Khảo nghiệm trong miệng Hiên Viên Trần Vũ, người đâu óc bình thường, đều sẽ không tin.

Thế nhưng, tội mưu phản của Hiên Viên Lâm Phong, hoàng thượng không trách tội, hơn nữa nguyện ý nhường ngôi, người khác nào có lập trường gì nói không?

Hiên Viên Lâm Phong dùng đích thật là câu trấn thuật, Hiên Viên Trần Vũ nghiêng đi khuôn mặt không có mở miệng, thế nhưng cũng là vì hắn nghiêng mặt đi, Hiên Viên Lâm Phong mới nhìn đến trên khuôn mặt tái nhợt của hắn hiện lên đỏ ửng hồng nhạt.

Trong lòng hắn khẽ động, nếu không phải hiện tại có nhiều người như vậy, hắn nhất định sẽ siết chặt Hiên Viên Trần Vũ vào lòng, ra sức yêu thương một phen.

Một màn kịch vui này, chậm rãi kết thúc.

Hiên Viên Mộc Phong bị áp đến thiến lao, chờ đợi xử trí, mà Hiên Viên Lâm Phong, đăng cơ trở thành hoàng thượng, Hiên Viên Liệt Thiên lúc này

bãi quan, từ chức nhiếp chính vương, phất tay áo rời đi.

Tần Vô Phong mấy người bị buộc lưu lại trong cung, Hiên Viên Lâm Phong nói Tần gia vô cớ mang nhiều người như vậy tiến cung, có mưu đồ gây rối đối với ngôi vị hoàng đế, phải tiến thêm một bước điều tra.

Hiên Viên Bất Kinh đối với thuyết pháp này, tức giận đến khuôn mặt đều phải tái đi.

Một đêm trước khi Hiên Viên Ly Thiên đi, triệu gặp hắn, Vân Khuynh, Hiên Viên Trần Vũ, hắn nghe thấy, đều là hoàng thượng làm thế nào đem giang sơn giao phó cho Hiên Viên Trần Vũ, khuyên Hiên Viên Trần Vũ trị quốc như thế nào.

Đâu có nói đến cái gì khảo nghiệm.

Hắn không biết Hiên Viên Trần Vũ đang suy nghĩ cái gì, hắn biết Hiên Viên Trần Vũ không muốn làm hoàng đế, thế nhưng, cũng không thể tùy tiện như vậy đem ngôi vị hoàng đế giao cho hạng người lòng muông dạ thú như Hiên Viên Lâm Phong.

Ghê tởm nhất chính là Tần gia rõ ràng là tới hỗ trợ, lại bị Hiên Viên Lâm Phong nói thành loạn đảng.

Đáng trách Hiên Viên Lâm Phong đã là hoàng thượng, hắn cũng không có cách nào khác.

Tuy rằng Hiên Viên Lâm Phong cố tình hâm hại Tần gia, thế nhưng những người Tần Vô Hạ mang đến, mỗi người đều là cao thủ, đam thị vệ cung đình cẩn bản ngăn không được, cuối cùng tất cả đều rời đi.

Mà Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh, Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ, Hiên Viên Lâm Phong lại càng lưu không được.

Thế nhưng nhất khắc từ khi Hiên Viên Lâm Phong biết được sự tồn tại của Tân gia. Hắn đã không thích Tân gia chia nhỏ quyền lợi của Hiên Viên gia, năm ngoái lúc ở Giang thành phượng bắc, hắn phi thường coi thường năng lực làm việc của Tân gia, cũng cực kỳ không thích bọn họ ngạo nghễ, khi đó hắn đã thề sau khi hắn đăng cơ nhất định sẽ cướp đoạt cái danh ám hoàng của Tân gia, chèn ép Tân gia.

Khi đó là hận cũ, mà nay lại thêm thù mới, hai cái cộng vào nhau, hiển nhiên Tân gia đã thành một cái gai bắt buộc phải nhổ trong lòng Hiên Viên Lâm Phong, khó có thể dễ dàng tha thứ.

Thế nhưng xét thấy hắn vừa đăng cơ, Tân gia đã bại lộ thế lực không đơn giản, cho nên hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ, hắn phải bàn bạc kỹ hơn, chậm rãi đặt kế hoạch, phải đối phó Tân gia làm đến không gì bỏ sót.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Hành Trình Sau Này

Hiên Viên Lâm Phong vừa đăng cơ, bận đến túi bụi.

Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh, Tân Vô Phong Tân Vô Song bọn họ tuy là đối tượng quan chú trọng điểm của hắn, nhưng bọn hắn vẫn thuận lợi rời khỏi hoàng cung.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Vân Khuynh nhìn tường hồng ngói lưu ly mà thở dài: “Không nghĩ tới, Hiên Viên Trần Vũ lại lựa chọn như vậy.”

Hiên Viên Bất Kinh hừ lạnh một tiếng: “Hắn thật khiến ta thất vọng, ta tin hắn sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

Tân Vô Song ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Kỳ thực, hắn cũng chỉ là muôn bảo trụ tính mệnh của Hiên Viên Lâm Phong mà thôi, dù sao, tội danh của Hiên Viên Lâm Phong quá lớn.”

Tân Vô Phong cũng gật đầu:

“Độc ‘Tình ti’ khi đó, hắn là có tác dụng, hoặc là trước khi bị hạ ‘Tình ti’, hắn cũng đã đánh mất tâm của mình, tóm lại, hắn chỉ là vì bảo trụ tính mệnh người mình yêu mà thôi.

Tưởng tượng một chút, giả như người là Hiên Viên Trần Vũ, người người yêu là Hiên Viên Lâm Phong, chính người cõi lẽ cũng sẽ làm vậy, mọi việc phải đặt mình vào vị trí người khác, mới hiểu được nỗi khổ của người khác.

Hiện tại mặc kệ là đúng hay sai, loại hình dạng này đã thành kết cục đã định.

Ta nhớ kỹ Hiên Viên Liệt Thiên từng nói, là của ai, thì là của người ấy, không phải của ngươi, đoạt cũng đoạt không được.

Có thể, ngôi vị hoàng đế kia, vốn đã định trước là của Hiên Viên Lâm Phong, hoặc là, sau đó, ngôi vị hoàng đế kia, sẽ đổi thành người khác."

Tần Vô Phong nói, ý vị thâm trường nhìn Hiên Viên Bất Kinh.

Kỳ thực không chỉ Hiên Viên Ly Thiên cho rằng Hiên Viên Bất Kinh là thích hợp với hoàng vị nhất, mà ngay cả Tần Vô Phong cũng cho rằng Hiên Viên Bất Kinh rất thích hợp với vị trí kia.

Đáng tiếc Hiên Viên Bất Kinh một lòng muốn tránh, không muốn tiếp nhận.

Thế nhưng, theo như lời Hiên Viên Liệt Thiên và của hắn vừa nói, là của ai, chính là của người đó.

Nếu ngôi vị hoàng đế kia không thuộc về Hiên Viên Lâm Phong, cho dù hắn hiện tại lên làm hoàng đế, cuối cùng cũng sẽ thoái vị.

Nếu ngôi vị hoàng đế thuộc về Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh dù tránh tránh, cũng sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia.

Thế nhưng mặc kệ tương lai rốt cuộc như thế nào, hiện tại Hiên Viên Lâm Phong là hoàng đế, điểm này, ai cũng không thay đổi được.

Chỉ bằng thái độ của Hiên Viên Lâm Phong đối với Vân Khuynh Tần Vô Phong mấy người khi ở trong hoàng cung, sẽ không khó đoán, Hiên Viên

Lâm Phong nhất định sẽ không buông tha Tân gia tiếp tục tiêu dao giống như trước.

Bởi vì còn chưa có người mình yêu, cho nên Hiên Viên Bất Kinh không hiểu lời Tân Vô Phong nói, nhưng hắn thực sự không muốn nói đến Hiên Viên Trần Vũ nữa, liền mở miệng nói sang chuyện khác: “Tiểu Khuynh, Tân đại ca, các ngươi dự định sau đó thế nào???”

Tân Vô Phong hơi ngẫm lại nói: “Hiên Viên Lâm Phong không thích Tân gia, giữa Tân gia và Hiên Viên Lâm Phong, sợ là phải có một hồi ác chiến, chúng ta phải về phương bắc Giang thành đi làm một ít chuẩn bị.”

Còn có Đại Bảo của bọn họ, đến nay không có tin tức, để cho bọn họ lo lắng không ngớt.

Trên đời này rốt cuộc có người nào, có thể trong nháy mắt vô thanh vô túc xuất hiện tại một chỗ, rồi vô thanh vô túc biến mất???

Vì sao truy tra một đoạn thời gian không ngắn, Đại Bảo lại như trước toàn bộ không có tin tức, hắn và Tân Vô Song vì thế mà lo lắng không ngớt, bọn họ cũng không dám nói cho Vân Khuynh, sợ Vân Khuynh sẽ lo lắng quá độ.

Hắn chuẩn bị quay về Giang thành hướng đà nương hắn hiểu rõ một chút tình huống lúc Đại Bảo mất tích, mau chóng tìm về Đại Bảo.

Đối với quyết định của Tân Vô Phong, Tân Vô Song lập tức gật đầu chi trì:

“Đúng vậy, chúng ta phải về, thế nhưng trước khi trở lại, còn phải đến khách sạn bình dân hợp với tam đệ bọn họ.

Bất Kinh có tính toán gì không???”

Hiên Viên Bất Kinh thở dài một tiếng: “Một quãng thời gian trước, ta và Tiểu Ca hẹn nhau gặp mặt tại Tích Châu, bởi vì có quá nhiều chuyện, ta đã chậm trễ không ít thời gian, ta hiện tại dự định đến Tích Châu gặp Tiểu Ca.”

Tân Vô Phong vô ý thức nhìn Vân Khuynh nói: “Vừa lúc chúng ta quay về Giang thành cũng cần đi qua Tích Châu, tuy rằng đường xá không xa, nhưng chúng ta như trước có thể đi cùng nhau, chiếu ứng lẫn nhau một chút.”

Vân Khuynh vừa lúc thấy được ánh mắt của Tân Vô Phong, mỉm cười với hắn, gật đầu mở miệng nói:

“Bất Kinh ca ca tiêu sái tại ngoại đã lâu, đã quen cuộc sống ngao du thiên hạ, ta cũng không mạnh mẽ yêu cầu Bất Kinh ca ca cùng ta quay về Giang thành, Bất Kinh ca ca chỉ cần nhớ kỹ nếu có thời gian rảnh rỗi liền đi Giang thành xem ta là được.

Hiện tại cùng đường đi Tích Châu, là không thể tốt hơn.

Sau khi về Giang thành, ta muốn bắt đầu chính thức thành lập trường học và cô nhi viện của ta, đám tiểu gia hỏa ở Tích Châu kia, chúng ta tương đối quen thuộc, có thể thuận tiện mang mấy người về làm nhóm học viên đầu tiên, hơn nữa chúng ta cũng có thể kiểm nghiệm một chút, xem chủ ý lúc trước ra cho bọn hắn có thể có giúp được bọn hắn không, giúp được thì tốt, nếu không được, chúng ta còn muốn một lần nữa nghĩ biện pháp.”

Mấy người làm xong quyết định liền không hề dừng lại, lập tức xuất phát.

Đầu tiên là đi khách sạn bình dân tìm được Tân Vô Hộ mấy người hội họp.

Thẳng đến lúc này, Vân Khuynh mới có thể để mình đem chuyện trong hoàng cung ném ra sau đầu, bắt đầu nghĩ đến chuyện trước mắt.

Chuyện trước mắt, là y và Tân Vô Song Tân Vô Phong lập tức sẽ gặp mặt Tân Vô Hạ.

Chuyện trước mắt, cũng là Tân Vô Song và Tân Vô Phong muốn dẫn y quay về Giang thành.

Lúc trước tuy rằng biết Tân Vô Hạ từng vào cung, thế nhưng cục diện khi đó quá loạn, y một lòng nghĩ tới tình cảnh của Hiên Viên Trần Vũ lo lắng ngôi vị hoàng đế thuộc về ai, nên cũng không chính diện gặp mặt Tân Vô Hạ, bởi vậy cũng chưa kịp tự hỏi phải đối mặt với Tân Vô Hạ như thế nào.

Nhưng hiện tại, tất cả đều bình tĩnh, y lại phải đổi mặt với vấn đề này.

Một hồi, bọn họ sẽ gặp lại trong trạng huống thế nào???

Tân Vô Hạ có thể nói ra sự kiện kia hay không, chuyện gì rồi sẽ xảy ra???

Y nên trả lời Tân Vô Hạ thế nào lúc dưới chân núi Vô Danh đi mà không từ biệt????

Càng nghĩ sâu thêm một chút, y thực sự muốn cùng Tân Vô Phong Tân Vô Song bọn họ quay về Giang thành sao???

Trong lúc nhất thời trong lòng Vân Khuynh, bị tình tự phức tạp lại mâu thuẫn này xâm chiếm.

Lần này gặp lại, tuy rằng y và Tân Vô Phong Tân Vô Song bọn họ hai người không có cơ hội nói chuyện yêu đương gì đó.

Thế nhưng, Tân Vô Phong Tân Vô Song vì y làm tất cả, không một điều nào không nói với y cảm tình chân thành của bọn họ.

Đặc biệt hai người nam nhân ưu tú lại kiêu ngạo kia, vì yêu y mà cam nguyễn nhượng bộ, quyết định cùng có y, điểm ấy khiến y cảm động không ngót, nhưng tình yêu của bọn hắn, luôn luôn tới không đúng lúc.

Nếu là trước khi y rời Tân gia, trước khi đụng tới Tân Vô Hạ, hai người bọn hắn như vậy, vậy bọn họ lúc này đã không còn lo lắng ở bên nhau.

Thế nhưng, bởi vì số phận trêu cợt, giữa bọn họ, lại có thêm một Tân Vô Hạ...

...

Khách sạn bình dân nằm trong kinh thành, không qua bao lâu, mấy người đi ra, chỉ là không nghĩ tới, ngoại trừ Tân Vô Hạ mấy người, còn có hai người ngoài ý muốn, một người là Vân Hoán, một người là Hồng Châu.

Khi Hồng Châu thấy Vân Khuynh, kinh hô một tiếng liền nhào về phía Vân Khuynh, chăm chú ôm y khóc lên:

“Tiểu thư... Tiểu thư, ô ô... Hồng Châu rốt cục nhìn thấy ngươi...

Hồng Châu còn tưởng rằng kiếp này sẽ không còn được gặp lại ngươi, Hồng Châu rất nhớ tiểu thư... Ô ô...”

Vân Khuynh tự nhiên cũng kích động dị thường, ở trong hoàng cung, bọn họ tìm Hồng Châu đã lâu cũng không tìm được, Vân Khuynh còn rất thương tâm cho rằng Hồng Châu đã bị giết hại, không nghĩ tới, Vân Hoán dĩ nhiên đem Hồng Châu mang đến cho y.

Y vươn tay ôm lại Hồng Châu, viền mắt mơ hồ hồng hồng: “Hồng Châu, ta cũng rất nhớ ngươi.”

Dù sao cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho tới bây giờ chưa từng tách ra, xa nhau lâu như vậy, sao có thể không nhớ chứ???

Hồng Châu đối với Vân Khuynh mà nói là sự tồn tại như thân nhân.

Tần Vô Song ở một bên đen mặt, cứng rắn tách hai người ra, còn trịnh trọng giáo dục Hồng Châu: “Ngươi chính là Hồng Châu mà Khuynh nhi nói đúng không, ta là cô gia nhà ngươi, nhớ kỹ Khuynh nhi là nam tử, sau đó không nên tiểu thư tiểu thư gọi y, còn có, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi không nên ôm ôm ấp ấp Khuynh nhi trước nơi đông người.”

Hồng Châu bị giật lại đứng ở một bên, trên khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ còn mang theo vết nước mắt, vẻ mặt giật mình nhìn Tần Vô Song và Vân Khuynh.

“Cô... Cô gia??? Nếu đã kêu là cô gia, vì sao tiểu thư nhà ta còn có thể là nam tử???”

Nàng vừa nói như thế, trái lại hòa tan cảm giác Vân Khuynh chợt thấy nàng thì muôn rơi lệ.

Khóe môi y nhếch lên nụ cười nhợt nhạt, nhu hòa nói: “Xin lỗi, Hồng Châu, ta lừa ngươi nhiều năm như vậy, kỳ thực, ta là một người nam tử, mà không phải nữ tử, sau đó ngươi đừng gọi tiểu thư nữa.”

Hồng Châu vẫn không tin, dĩ nhiên tới gần Vân Khuynh vươn tay xoa ngực y: “Sao có thể, tiểu thư chính là tiểu thư, ta hầu hạ tiểu thư vài chục năm, làm thiếp thân thị nữ vài chục năm cho tiểu thư, sao có thể ngay cả tiểu thư là nam hay nữ cũng không biết???”

Cử động này của Hồng Châu, không chỉ khiến Vân Khuynh xấu hổ, càng khiến người trong một phòng, toàn bộ tề xoát đen mặt.

“Hồng Châu cô nương.”

Tần Vô Phong chỉ là đứng tại chỗ, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị bịt kín một tầng hàn băng, thanh âm đậm mạc kêu một tiếng, cũng đã khiến Hồng Châu cảm thấy lạnh lẽo không ngớt, thân thể không tự chủ được run lên, đem lực chú ý chuyển hướng về phía Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong nhàn nhạt liếc nhìn nàng: “Chúng ta vội vã muốn rời khỏi kinh thành, đợi tới Giang thành, ngươi ôn chuyện với Vân nhi sau.”

Nhin khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Tần Vô Phong, Hồng Châu không tự chủ được lui một bước, gật đầu nói: “Ân.”

Ai biết Hồng Châu vừa thối lui, lại một người vọt vào, chính là Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ tóm lấy hai tay Vân Khuynh, cau mày chất vấn Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, ngày đó ngươi vì sao đi không từ biệt??? Ta không phải nói muốn ngươi ở lại Phù Vân sơn trang chờ ta hay sao???”

Giọng nói của Tần Vô Hạ rất nghiêm túc, trong đó còn mang theo vài phần đáng thương khó có thể nói rõ.

Ngày ấy hắn vì Vân Khuynh mà bản thân bị trọng thương, sợ Vân Khuynh lo lắng cho hắn, cho nên vẫn che giấu chuyện mình bị thương, để Vân Khuynh đi đầu một bước, còn mình ở lại chậm rãi xử lý vết thương.

Không nghĩ tới, chỉ chênh lệch có vài canh giờ, Vân Khuynh dĩ nhiên nhẫn tâm đi không từ biệt.

Hắn khi đó, bản thân bị trọng thương, thân thể khó chịu không gì sánh được, ngay cả một người chăm sóc cũng không có bên người, Long Liêm Long Khiêm không ở, Vân Khuynh cũng không.

Càng khiến hắn giận chính là, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán cũng không thấy, Vân Khuynh nhìn qua, dĩ nhiên giống như là rời đi với bọn họ.

Khi đó vừa nghĩ tới Vân Khuynh bỏ rơi hắn, không từ biệt với hắn đã đi với nam nhân khác, hắn liền vừa giận vừa đau khổ.

Hận không thể lập tức bắt được Vân Khuynh chất vấn một phen, tiếc rằng thân thể hắn bị thương thực sự không nhẹ, cần tĩnh dưỡng, hơn nữa chuyện của núi Vô Danh cũng cần phải giải quyết tốt, bởi vậy hắn đành ở lại Phù Vân sơn trang một hồi.

Khi toàn bộ sự tình còn chưa hoàn toàn kết thúc, hắn lại nhận được thư hai người ca ca gửi, muốn hắn mang theo Thương Vũ Túy bọn họ đến kinh thành hỗ trợ...

Trong thư Tân Vô Phong và Tân Vô Song cũng không nhắc tới Vân Khuynh ở kinh thành, bởi vậy hắn vạn phần thất lạc đi tới kinh thành, nhất khắc kia khi tới hoàng cung thấy Vân Khuynh, hắn còn phi thường khiếp sợ.

Thế nhưng hắn vẫn không kịp nói gì với Vân Khuynh, vì sự an toàn của mọi người, Tân Vô Phong cũng đã kêu hắn mang theo những người đó rời đi.

Sau khi ra cung hắn liền một mực nghĩ muốn hồi cung gặp Vân Khuynh, nhưng lúc này lại nhận được tin tức Tân Vô Song nói bọn họ muốn xuất cung, bởi vậy hắn lại nhẫn nhịn chờ ở đây.

Sau đó, đến bây giờ, hắn thực sự đợi được hai người ca ca và Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Lên Đường Rời Đì

Tần Vô Hạ bỗng nhiên xuất hiện, có chút dọa đến Vân Khuynh.

Tuy rằng biết ở chỗ này sẽ gặp phải Tần Vô Hạ, thế nhưng y còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nếu như nói nhìn thấy Hồng Châu là kinh hỉ, như vậy, nhìn thấy Tần Vô Hạ nhất định là kinh hách.

Bởi vì chót dạ, cho nên Vân Khuynh đối với chuyện Tần Vô Hạ nắm hai tay y, phi thường mãn cảm, vội vã muốn hất ra.

Nhưng Tần Vô Hạ lại không chịu, gia tăng lực đạo trên tay, cầm tay Vân Khuynh thật chặt, tay Vân Khuynh lập tức trở nên rất đau, y cố nép đau đớn, hơi nhíu mày nói: “Vô Hạ, ngươi buông tay trước.”

“Không, ngươi nói cho ta biết trước, vì sao muốn đi không từ biệt???

Ngươi không biết ta lo lắng cho ngươi cỡ nào, không biết ngươi đi không từ biệt khiến ta thương tâm cỡ nào sao???”

“Ách...”

Trên trán Vân Khuynh mơ hồ mờ hôi, vì sao giọng điệu lúc này của Tần Vô Hạ, giống hệt như một người bị phu ruồng bỏ???

“Vô Hạ, ta... Lúc đó phụ hoàng của Bất Kinh ca ca bệnh nặng trong người, ta, ta vội vã đi cùng Bất Kinh ca ca vào kinh, quên không nói trước với Vô Hạ...”

Vân Khuynh vừa nói, vừa nháy mắt với Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh lập tức bước về phía trước một bước nói:

“Xin lỗi, Tân tam công tử, lúc trước chỉ muôn tiễn Khuynh đi theo ta, quên lưu lại thư...

Thế nhưng hiện tại Tân tam công tử đã tìm được tiễn Khuynh, không nên tính toán nhiều như vậy.”

Tân Vô Hạ hừ lạnh một tiếng: “Bất Kinh ca ca??? Hanh, lúc ở Phù Vân sơn trang, không phải chỉ là người xa lạ không quá quen thuộc sao???”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song từ lúc Tân Vô Hạ xuất hiện liền vẫn bảo trì trầm mặc.

Bọn họ tỉ mỉ quan sát Tân Vô Hạ và Vân Khuynh.

Càng xem vẻ mặt càng lạnh lùng, Tân Vô Song nhếch lên môi mỏng, không có mở miệng, bên trong con ngươi màu mực như hắc diệu thạch của Tân Vô Phong còn lại là lăng đọng lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm.

Giữa đoạn đối thoại của Vân Khuynh và Tân Vô Hạ, bọn họ không khó phát hiện, trước khi Vân Khuynh đến kinh thành, trước đó đã gặp qua Tân Vô Hạ.

Mà bọn họ đã sớm nói cho Tân Vô Hạ Vân Khuynh rời nhà đi ra ngoài, còn đặc biệt nhấn mạnh, nếu Tân Vô Hạ thấy Vân Khuynh nhất định phải nói cho bọn họ, thế nhưng, Tân Vô Hạ, lại giấu diếm chuyện hắn gặp Vân Khuynh.

Đây là vì sao???

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nghĩ tới chuyện giữa hai huynh đệ bọn họ cùng với Vân Khuynh. Ánh mắt nhìn Tân Vô Hạ càng thêm thâm trầm,

dưới đáy lòng, một loại tình tự không thể nói rõ khó thể ức chế bay lên.

Chờ Hiên Viên Bất Kinh mở miệng, giọng điệu châm chọc như lật như úp bình giấm chua của Tân Vô Hạ càng khiến Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người bất an.

Tân Vô Hạ song song nói chuyện, không ngừng nặng thêm lực đao trên tay, giống như là phải có được đáp án chính xác hẵn mới buông tay.

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh càng nhíu càng chặt, tay y đau nhức gần như chết lặng.

“Vô Hạ, buông tay.”

Một lúc lâu, Tân Vô Song chỉnh lý tốt tâm tình, vẻ mặt ôn hòa mở miệng nói với đệ đệ mình luôn luôn sủng ái này.

Tân Vô Song nói, như là một đạo sấm sét, trong nháy mắt đánh tỉnh Tân Vô Hạ.

Thân thể Tân Vô Hạ giật mình, bàn tay giống như bị bỗng, cấp tốc thả tay Vân Khuynh, Vân Khuynh lập tức buông tay xuống, dùng ống tay áo che lại.

Trong lòng Tân Vô Hạ một trận ảo não, hẵn khắc chẽ không được ý niệm muôn chất vấn Vân Khuynh ở trong đầu, dĩ nhiên nhất thời quên hai vị ca ca cũng ở đây.

Trong khoảng thời gian này, hẵn đã biết hai vị ca ca là bởi vì đều thích Vân Khuynh, nên mới náo loạn đánh nhau, Vân Khuynh bởi vì không muốn phá hư quan hệ giữa bọn họ mời rời đi...

Khi hẵn biết những thứ này, đã chậm.

Khi đó, hắn đã chạm qua Vân Khuynh, khi đó, hắn rất hoảng loạn, hắn không biết phải làm như thế nào.

Lúc mới bắt đầu cứu Vân Khuynh, hắn nghĩ, chỉ cần đi tìm nhị ca hắn nói rõ chân tướng sự tình, nhị ca hắn sẽ tha thứ cho hắn.

Nhưng hiện tại mới phát hiện, đối với người đang yêu mà nói, đáy mắt không thể khoan dung dù chỉ là một hạt cát.

Sự tình căn bản không đơn giản giống như hắn tưởng tượng, hai người ca ca của hắn, đã vì Vân Khuynh mà ầm ĩ, nếu thêm hắn vậy sẽ là tràng diện thế nào???

Cho nên sau khi tiến cung biết Vân Khuynh ở bên hai vị ca ca, hắn liền một mực suy nghĩ phải làm thế nào, hiện tại hai người ca ca ở trước mặt, hắn nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ, chờ nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn rồi nói sau.

Hơn nữa, hắn còn phải xem thái độ của đại ca hắn, dù sao, đại ca hắn là vết xe đỗ của hắn.

“Đại ca, nhị ca.”

Tân Vô Hạ buông xuống đôi mắt, giấu đi toàn bộ tâm tư, chột dạ kêu hai ca ca nhà mình.

Tân Vô Song mỉm cười nói với hắn: “Bất Kinh, giống như Vân Hoán, đều là ca ca của Khuynh nhi.”

Vân Hoán ở một bên khéo miệng hàm chứa mỉm cười thản nhiên, trên khuôn mặt ôn nhu như ngọc tràn đầy nhu hòa, mềm nhẹ nhìn về phía Vân Khuynh.

Sau khi hắn trở lại Vân gia, từng ép hỏi Vân vương gia về chuyện Vân Khuynh gả thay, Vân vương gia kiên quyết không thừa nhận, nhưng sau khi hắn rời đi, lập tức phái người đi giết Hồng Châu diệt khẩu.

Mà hắn theo đuôi phía sau những người đó, mau chóng cứu được Hồng Châu, thu xếp bên người, mang đến cho Vân Khuynh.

Chuyện Vân gia giúp Hiên Viên Lâm Phong, hắn ít nhiều cũng biết một chút, nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Phụ huynh tham lam của Vân phu nhân kia, bởi vì tiên đế giam giữ Tương Nam vương, lại không cho Vân gia quyền lợi, phi thường không thích tiên đế, liên quan, cũng không thích Hiên Viên Trần Vũ tiên đế tuyển chọn.

Bởi vậy bọn họ kiên quyết không ủng hộ Hiên Viên Trần Vũ, không ủng hộ Hiên Viên Trần Vũ thì thôi, hết lần này tới lần khác bọn họ quá mức tham lam, dĩ nhiên gạt Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Mộc Phong, hợp tác cùng hai bên.

Vừa bang trợ Hiên Viên Mộc Phong vừa bang trợ Hiên Viên Lâm Phong, tự cho là đúng thắn không biết quý không hay, nhưng sớm bị Vân Hoán biết được.

Vân Hoán liền an tĩnh làm một người ngoài cuộc đứng xem, không thèm để ý, đối với chuyện tranh chấp quyền thế trong Huỳnh Quang hắn căn bản không quan tâm, hắn duy nhất lo lắng chính là Vân Khuynh mấy người đang ở trong cung.

Hắn từng đi qua khách sạn bình dân, muốn thuyết phục Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ tiến cung bảo hộ Vân Khuynh bọn họ, nhưng Thượng Quan Tôn lại kêu hắn yên tâm.

Vân gia tham lam ích kỷ, vừa bang trợ Hiên Viên Mộc Phong, lại bang trợ Hiên Viên Lâm Phong, làm giặc mông bất cứ kẻ nào thắng mình cũng có thể hưởng thụ phú quý.

Thế nhưng, Vân Hoán tin tưởng Hiên Viên Lâm Phong sau khi tra rõ đồng đảng của Hiên Viên Mộc Phong, nhất định sẽ tra ra Vân gia, đến lúc đó, chính là ngày Vân gia diệt vong.

Vân Hoán dù biết rõ những việc này nhưng hắn vẫn mặc kệ, bởi vì hắn đối với Vân gia vốn chẳng có một chút cảm tình.

Mẫu thân hắn là công chúa Huỳnh Quang gả cho Vân gia, Huỳnh Quang gả công chúa cho Vân gia làm thiếp, là bởi vì công chúa kia vốn đã mang thai.

Hơn nữa, hài tử trong bụng, cũng không phải hài tử của Tương Nam vương, Tương Nam vương tuy cam tâm tình nguyện đội lên thân phận Phò mã, nhưng đối với công chúa và hài tử, tuy rằng không dám chậm trễ, nhưng cũng rất xa cách.

Vân Hoán từ nhỏ đã biết thân thế của mình, hơn nữa Vân gia đối với hắn và mẫu thân hắn cũng phi thường lạnh lùng, cho nên hắn đối với Vân gia căm bản không có nửa phần cảm tình.

Vân gia duy nhất, khiến hắn cảm thấy ấm áp, chính là Vân Khuynh.

Đáng tiếc, Vân Khuynh cũng không phải người Vân gia, như vậy, người Vân gia chết sống, chẳng liên quan đến hắn nửa phần.

Mấy người lại hàn huyên một trận, liền lập tức lên đường xuất phát.

Vân Khuynh vẫn luôn cố ý vô ý trốn tránh Tần Vô Hạ, chỉ ở cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song, Tần Vô Hạ nhìn mà đáy lòng lửa giận bùng cháy.

Đáng tiếc giận thì giận, trước khi chưa rõ trạng huống của hai người ca ca hắn hiện nay, hắn vẫn không dám tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ.

Trong đoàn người, Thương Vũ Túy và Độc Cô Mặc đuổi người của Âm Ánh Lâu quay về Liệt Phong quốc, còn hai người bọn họ thì ở lại Huỳnh Quang dạo chơi một đoạn thời gian.

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ còn lại là chơi chán rồi mang theo thuộc hạ rời đi, chuẩn bị quay về Bách Hiểu Lâu tổng bộ ở Xích Yên quốc gần Huỳnh Quang quốc nhất.

Còn đám ảnh vệ tới sau, đều bị Long Ânh Long Lê mang theo sớm đã xuất phát rời đi.

Nhóm người còn lại, cũng chính là Tân gia tam huynh đệ, Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh, Vân Hoán, Hồng Châu, Thương Vũ Túy, Độc Cô Mặc chín người.

Bọn họ mua hai chiếc mã xa.

Hiên Viên Bất Kinh đánh xe, Tân Vô Phong, Tân Vô Song, Vân Khuynh, Hồng Châu ngồi bên trong mã xa.

Xe còn lại, Độc Cô Mặc đánh xe, Vân Hoán, Tân Vô Hạ, Thương Vũ Túy ngồi bên trong.

Tân Vô Hạ rất không hài lòng đối với sắp đặt này, đáng tiếc hắn kháng nghị không ai để ý tới, đây cũng vừa lúc hợp ý Vân Khuynh muốn tránh né Tân Vô Hạ.

Bên trong xe ngựa, Tân Vô Phong và Tân Vô Song một chút cũng không khách khí với Vân Khuynh, cực kỳ thân mật.

Hồng Châu vốn thật cao hứng được ở cùng với Vân Khuynh, đã chuẩn bị một lố vấn đề muốn hỏi Vân Khuynh.

Đáng tiếc vừa vào mã xa, Vân Khuynh đã bị Tân Vô Phong và Tân Vô Song một trái một phải kẹp giữa.

Đừng nói là nói, dù là đến gần Vân Khuynh cũng rất khó, hơn nữa, nam nhân nghe nói là ca ca của cô gia nhà nàng kia, ngồi ở một bên, không cho cự tuyệt kéo ống tay áo Vân Khuynh, thoa được lên bàn tay có chút sưng của y, đồng thời xoa bóp.

Mà nam nhân có người nói là cô gia nhà nàng, còn lại là trực tiếp ôm thắt lưng Vân Khuynh, tựa ở vai y buồn ngủ, nàng cũng không dám quấy rối.

Lúc đầu nàng còn dám dùng khéo mắt len lén liếc ba người, sau đó thấy cô gia nhà nàng trộm hôn Vân Khuynh, khuôn mặt của nàng lập tức đỏ hồng, cũng không dám ngồi bên trong nữa, không ngừng dịch ra xa, cuối cùng thăng đến ngồi cùng với Hiên Viên Bất Kinh ở bên ngoài.

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu nhìn Hồng Châu một chút: “Ngươi là thiếp thân tỳ nữ trước đây của tiểu Khuynh???”

“Ân.”

Hồng Châu dùng sức gật đầu, trên thế giới này, chỉ có nàng là ở bên Vân Khuynh lâu nhất.

“Ta là ca ca Hiên Viên Bất Kinh của tiểu Khuynh, ngươi có thể nói cho ta biết tiểu Khuynh khi còn bé, là như thế nào không???”

“Đương nhiên có thể, tiểu thư khi còn bé...”

Hai người ngoài mã xa, rốt cục tìm được việc làm.

Trong mă xa, Tân Vô Phong xoa tay Vân Khuynh, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đầy vẻ lo lắng:

“Vô Hạ càng ngày càng quá đáng, ra tay mạnh như thế???

Vân nhi, ngươi và Vô Hạ rốt cuộc là chuyện gì, sau khi ngươi rời khỏi Tân gia, có phải đã từng gặp Vô Hạ???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Chạy Trốn Thất bại

Vân Khuynh mấy người rời khỏi hoàng cung, rốt cuộc có thể thả lỏng, nhưng người vẫn ở trong cung, lại không được thoải mái như vậy.

Lời nói của Hiên Viên Trần Vũ vào lúc quan trọng, khiến Hiên Viên Lâm Phong từ tùng nhàn, thoảng cái biến thành đế vương cao cao tại thượng.

Kỳ thực khi đối mặt với ánh mắt chỉ trích của mọi người, Hiên Viên Trần Vũ cũng có chút hối hận.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Hiên Viên Lâm Phong hiện tại không chỉ không có nguy hiểm, trái lại còn hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, hắn liền nghĩ ngược một trận thoải mái.

Khi Hiên Viên Lâm Phong đăng cơ, hắn liền trở lại Đông cung thái tử trước đây của hắn, đóng cửa phòng, lặng lẽ trầm tư một trận, bắt đầu thu thập hành lý, hắn muốn rời khỏi đây.

Đem giang sơn này giao cho Hiên Viên Lâm Phong, hắn là có tư tâm muốn rời khỏi nơi này.

Lúc thu dọn hành lý, Hiên Viên Trần Vũ mới phát hiện kỳ thực thứ hắn có thể mang đi, thực sự không nhiều lắm, rất ít rất ít.

Cuối cùng tùy tiện cầm lấy vài bộ quần áo sạch, cùng với một ít ngân lượng hắn liền muôn rời đi.

Hắn đương nhiên biết lúc này hắn lấy thân phận Hiên Viên Trần Vũ, dựa vào chính mình là không có khả năng rời khỏi đây, cho nên hắn nghĩ tới

Hiên Viên Bất Kinh danh xưng là tam đại danh bộ.

Hắn mong muốn Hiên Viên Bất Kinh có thể giúp hắn rời đi.

Nhưng mà, chờ tới khi hắn tới cung điện của Hiên Viên Bất Kinh mới biết, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh, sớm đã rời đi.

Tay chân hắn một trận lạnh lẽo, dù hắn có võ công, nhưng lại không cao lắm, hôm nay Hiên Viên Bất Kinh mấy người sớm đã đi, hắn không thể trông cậy vào người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lúc trở lại Đông cung, hắn phái lui mọi người, chỉ để lại một tiểu thái giám thường ngày theo sát bên người mình.

Hiên Viên Trần Vũ nhân lúc tiểu thái giám kia không chú ý liền đánh ngất hắn, thay quần áo của tiểu thái giám xong liền mang theo bao quần áo và lệnh bài trộm đi.

...

Khi Hiên Viên Liệt Thiên trở lại nghiệp chính vương phủ, Liên Phù đã bình yên về tới vương phủ, sau khi ra cung hắn liền khẩn cấp về nhà, thấy Liên Phù bình yên cuối cùng cũng yên tâm.

Lại tinh tâm tự hỏi chuyện của Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Trần Vũ, trong lòng có chút rầu rĩ.

Kỳ thực, trước khi Hiên Viên Bất Kinh quay về kinh, hắn cũng đã từng đề cử Hiên Viên Lâm Phong với Hiên Viên Ly Thiên, nhưng khi đó bị Hiên Viên Ly Thiên nói tính tình Hiên Viên Lâm Phong quá mức cay độc mà cự tuyệt.

Khi đó hắn còn có chút tiếc nuối, không nghĩ tới Hiên Viên Lâm Phong này thực sự là lòng muông dạ thú.

Hiên Viên Trần Vũ nói bọn họ là dựa vào Tần gia mới chiến thắng Hiên Viên Lâm Phong, nhưng Hiên Viên Lâm Phong kê đơn với mấy người Hiên Viên Bất Kinh, lại bắt đi Liên Phù muốn uy hiếp hắn lại tính là gì???

Chỉ trách Hiên Viên Trần Vũ quá vô dụng, quá hồ đồ, làm vua một nước, qua loa như vậy đem ngôi vị hoàng đế nhường đi, nếu như hiện tại ngồi trên ngôi vị hoàng đế không phải là Hiên Viên Lâm Phong, mà là Hiên Viên Trần Vũ, tương lai Huỳnh Quang nói vậy cũng sẽ không thể phát triển trên tay Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Liệt Thiên càng nghĩ càng giận, thế nhưng nếu đã thành kết cục đã định, hắn cũng không có cách nào khác, trừ phi giống như Hiên Viên Lâm Phong lúc trước, một lần nữa phát động cung biến.

Đáng tiếc không có người chọn làm đế vương, hắn đối với chuyện cung đình cũng không để bụng thêm nữa.

Hắn muốn đem binh quyền của mình giao cho Hiên Viên Ly Thiên, để Hiên Viên Ly Thiên tự mình xử lý, thiên hạ hôm nay, đã không thích hợp để bọn họ nắm chặt, hắn là giao cho tiểu bối.

Hiên Viên Liệt Thiên lập tức dùng bồ câu đưa tin, nói cho Hiên Viên Ly Thiên biến cố trong cung, mà chính hắn cũng mang theo Liên Phù, ra roi thúc ngựa, chạy tới Lưu Ly tiểu trúc hội hợp với Hiên Viên Ly Thiên.

Mấy hôm sau, Hiên Viên Lâm Phong thu được phong thư và thủ dụ của Hiên Viên Ly Thiên.

Hiên Viên Ly Thiên thừa nhận thân phận của hắn, điều kiện duy nhất chính là thả Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh, Hiên Viên Trần Vũ, thậm chí là Hiên Viên Mộc Phong ra kinh.

Không thể làm khó Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh, Hiên Viên Trần Vũ mấy người, Hiên Viên Mộc Phong lưu đày biên cương.

Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh mấy người từ lâu đã ra kinh, Hiên Viên Lâm Phong cũng không truy cứu thêm, không để định tội chết cho Hiên Viên Mộc Phong, khiến hắn có chút bực mình, còn nữa, thả Hiên Viên Trần Vũ ra kinh, đây là chuyện càng không thể.

Hắn vì sao muốn có vương vị???

Không phải là vì Hiên Viên Trần Vũ, đem Hiên Viên Trần Vũ nắm chặt trong tay sao??? Hắn rốt cục lên làm hoàng đế, sao có thể thả Hiên Viên Trần Vũ???

Thế nhưng Hiên Viên Ly Thiên gửi thư cũng nhắc nhở hắn, cho dù hắn lên làm hoàng đế, cũng không thể muốn làm gì thì làm, nếu hắn thực sự muốn làm mưa làm gió, còn phải đợi Hiên Viên Ly Thiên sau trăm tuổi mới được.

Điểm ấy khiến hắn hận đến nỗi rằng, thế nhưng hắn còn không có phát rõ đến mức làm ra loại chuyện giết cha giết vua như vậy.

Bởi vậy ngoại trừ Hiên Viên Trần Vũ hắn tuyệt sẽ không thả ra kinh, đối với mọi chuyện theo như lời Hiên Viên Ly Thiên, hắn đều nhất nhất làm theo.

Cùng thời khắc đó, Hiên Viên Bất Kinh, cũng nhận được thư của Hiên Viên Ly Thiên.

Ngôn ngữ trong thư của Hiên Viên Ly Thiên uyển chuyển, hàm chứa đau thương, đem binh quyền trước đây của Hiên Viên Liệt Thiên giao cho Hiên Viên Bất Kinh, đồng thời phong hắn làm tân nhiếp chính vương.

Trong thư, Hiên Viên Ly Thiên cố ý nhấn mạnh, nếu Hiên Viên Lâm Phong không làm tròn bổn phận của hoàng đế, hắn có thể lợi dụng binh quyền trong tay quản giáo Hiên Viên Lâm Phong, thậm chí là phế bỏ ngôi vị hoàng đế của hắn.

Khi Hiên Viên Bất Kinh nhận được thư, trong lòng ngũ vị tạp giao, chuyện này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là khoai lang bỗng tay.

Thế nhưng, hắn vẫn nhận, cho dù muốn từ chối, cũng phải tìm đến Hiên Viên Ly Thiên từ chối ngay mặt.

Kỳ thực Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong, trong chuyện thay đổi người trên hoàng vị, cao hứng nhất, không phải Hiên Viên Lâm Phong chiếm được ngôi vị hoàng đế.

Mà là bọn hắn cho rằng bọn họ thấy được chân tâm của Hiên Viên Trần Vũ.

Nhất khắc ấy, Hiên Viên Lâm Phong tuyệt đối chắc chắn, Hiên Viên Trần Vũ thương hắn, cho nên Hiên Viên Lâm Phong phi thường vui vẻ.

Hiên Viên Khê Phong cũng rất vui vẻ, ở trong lòng hắn, hắn và Hiên Viên Lâm Phong là một thể, Hiên Viên Trần Vũ giữa thiên hạ và Hiên Viên Lâm Phong, lựa chọn Hiên Viên Lâm Phong, cũng chính là lựa chọn hắn.

Tuy rằng Hiên Viên Lâm Phong vừa mới đăng cơ có chút bận, thế nhưng Hiên Viên Khê Phong lại có thời gian chăm sóc Hiên Viên Trần Vũ.

Khi Hiên Viên Khê Phong chạy tới Đông cung thái tử, không thấy được Hiên Viên Trần Vũ mà phát hiện một tiểu thái giám hôn mê, trong lòng hắn hiện lên các loại ý niệm, cái gì cũng bất chấp, lập tức thông tri Hiên Viên Lâm Phong.

Hiên Viên Lâm Phong hạ lệnh đóng cửa cung, tra tìm tung tích Hiên Viên Trần Vũ.

“Chết tiệt, tiểu ngũ nhi vì sao muốn đi??? Hắn không phải đã chọn chúng ta sao???”

Hiên Viên Khê Phong nắm chặt nắm tay, trên khuôn mặt anh tuẫn mang theo nôn nóng, nỗi giận đùng đùng nói.

Hiên Viên Lâm Phong nghiên chặt khớp hàm, hiển nhiên cũng là tức giận không nhẹ: “Trời biết hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì... Lúc này bắt được hắn nhất định phải phái người trông giữ hắn, không cho hắn bước ra hoàng cung nửa bước.”

Hiên Viên Khê Phong gật đầu: “Đó là đương nhiên, tiểu thái giám bên người tiểu ngũ nhi kia bị đánh ngất, đồ đạc trên người cũng là của tiểu ngũ nhi, tiểu ngũ nhi khẳng định giả làm tiểu thái giám chạy trốn.

Thế nhưng sau khi tiểu thái giám kia tỉnh lại nói hắn mới bị đánh ngất một hồi, xem ra tiểu ngũ nhi còn chưa kịp ra cung, để bọn thị vệ tra từng thái giám đi.”

Hiên Viên Lâm Phong nheo lại đôi mắt, có chút suy nghĩ, cuối cùng phân phó đi xuống.

Sau khi phân phó, hắn và Hiên Viên Khê Phong liền trở lại Đông cung thái tử của Hiên Viên Trần Vũ, hi vọng có thể tìm ra manh mối gì đó.

Sau khi bọn họ quay về Đông cung không bao lâu, thị vệ liền tìm được Hiên Viên Trần Vũ, đồng thời đưa đến Đông cung trước mặt Hiên Viên Lâm Phong Hiên Viên Khê Phong.

Hiên Viên Khê Phong vừa nhìn thấy hắn, lập tức đi về phía trước quan sát hắn: “Tiểu ngũ nhi, một thân trang phục này của người là muốn làm gì??? Người muốn ra cung???”

Ta không phải đã nói với ngươi, chúng ta muốn phản cướp đoạt ngôi vị hoàng đế này, toàn bộ là vì ngươi, ngươi đi, chúng ta muốn ngôi vị hoàng đế này làm gì???”

Hiên Viên Khê Phong giọng điệu chân thành tha thiết, Hiên Viên Trần Vũ tin hắn, nhưng lại không tin Hiên Viên Lâm Phong.

Hắn buông xuống mí mắt, mím môi không nói lời nào.

Đôi mắt hẹp dài của Hiên Viên Lâm Phong híp lại, chậm rãi từng bước từng bước tới chỗ Hiên Viên Trần Vũ: “Vũ nhi, ngươi vì sao không trả lời nhị hoàng huynh???”

Bàn tay dưới ống tay áo Hiên Viên Trần Vũ siết chặt, cố lấy dũng khí ngẩng đầu, nhìn về phía Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong: “Hoàng thượng, thần đệ không thích ở lại trong cung, thỉnh các ngươi thả thần đệ đi.”

Hiên Viên Lâm Phong vươn bàn tay thon dài, chăm chú nắm cằm Hiên Viên Trần Vũ, đồng thời dùng sức nâng lên, bên trong đôi mắt tối tăm thâm thúy thiêu đốt hỏa diêm nóng cháy, nhìn về phía Hiên Viên Trần Vũ: “Đi???”

Hắn hơi cong lên môi mỏng, bên môi tràn ra dáng cười gần như tà ác: “Chúng ta yêu Vũ nhi, Vũ nhi cũng yêu chúng ta, chúng ta vì sao phải thả một người chúng ta yêu cũng yêu chúng ta???”

Đáy lòng Hiên Viên Trần Vũ truyền tới một trận rối loạn, cảm giác vô lực lúc làm thái tử bị Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong ức hiếp mọc lên từ đáy lòng.

Hắn quay đầu đi, muốn thoát khỏi Hiên Viên Lâm Phong, tiếc rằng Hiên Viên Lâm Phong dùng sức quá mạnh, hắn căn bản không thể di động mảy may.

“Buông... Buông tay.”

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần thõng khổ, đôi lông mày mảnh khảnh
chăm chú nhíu lại.

Hiên Viên Khê Phong thấy một trận yêu thương, lập tức khuyên bảo
Hiên Viên Lâm Phong: “Lâm Phong, buông tay, ngươi không thấy tiểu ngũ
nhi rất thõng khổ sao???”

Hiên Viên Lâm Phong hờ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hiên
Viên Khê Phong, nhíu lại lông mày: “Chính là vì ngươi dung túng như vậy,
hắn mới dám trốn chúng ta, có lần thứ nhất tất có lần thứ hai, để phòng
ngừa hắn tiếp tục muốn chạy trốn, lúc này, chúng ta nhất định phải giáo
huấn hắn.”

Hiên Viên Trần Vũ nghe xong Hiên Viên Lâm Phong nói, thân thể hung
hăng giật mình một cái, trong con ngươi tràn ngập vài phần ưu thương.

Có phải hắn sai rồi không... Làm trái lời hứa với phụ hoàng, chịu đựng
chỉ trích từ mọi người, cứu một người thương tổn hắn???

Hiên Viên Lâm Phong nói xong, trái phải nhìn một chút, quát lạnh với
đám cung nữ thái giám: “Xuống phía dưới.”

Trên người Hiên Viên Lâm Phong tản ra khí tức băng lãnh tàn lệ, khiến
cả đám người sợ hãi lập tức rời đi.

Hiên Viên Lâm Phong lúc này mới buông tay, nét mặt cũng hoà nhã hơn
vài phần: “Vũ nhi, ngươi rõ ràng đã chọn chúng ta, vì sao còn muốn rời
đi???”

Hiên Viên Trần Vũ nhíu mày phản bác: “Không có... Ta không có chọn
các ngươi, ta chỉ lựa chọn tự do mà thôi, rất sớm trước đây, ta đã muốn rời
khỏi hoàng cung, rời khỏi đây, giống như con chim nhỏ tự do tự tại bay
lượn ở trên trời...

Thế nhưng, phụ hoàng lại muốn ta kế thừa ngôi vị... Nếu, nếu tam hoàng huynh thích vị trí kia, như vậy, ta đem ngôi vị hoàng đế nhường cho tam hoàng huynh, còn ta tự do bay lượn..."

"Ta sẽ bẻ gãy cánh của ngươi."

Hiên Viên Trần Vũ nói khiến khuôn mặt Hiên Viên Lâm Phong biến đen trong nháy mắt, hắn tàn bạo mở miệng.

Hiên Viên Trần Vũ, ngươi muốn đi ra ngoài tự do bay lượn???

Nằm mơ!!!

Chúng ta vốn chính là vì muốn trói buộc ngươi mới tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ngươi mơ tưởng vứt bỏ chúng ta ở trong cung tự mình rời đi!!!

Sắc mặt Hiên Viên Khê Phong cũng phi thường xấu xí, lúc bình thường, hắn đối với Hiên Viên Trần Vũ phi thường tốt, luyến tiếc thương tổn đe dọa mảy may, thế nhưng, tiền đề là Hiên Viên Trần Vũ không nên chạm vào điểm mấu chốt của hắn.

"Tiểu ngũ nhi, ngươi lẽ nào không nghĩ tới, ngươi đem ngôi vị hoàng đế tặng cho tam đệ, chính là tự tay đẩy mình vào trong lồng sắt hoàng cung này???"

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Điểm Báo Thân Thể

Tiếng vó ngựa trở nên thong thả, lời Tân Vô Phong nói, còn quanh quẩn bên tai Vân Khuynh:

‘Vân nhi, ngươi và Vô Hạ rốt cuộc là chuyện gì, sau khi ngươi rời khỏi Tân gia, có phải đã từng gặp Vô Hạ???’

Y phải trả lời thế nào, kỳ thực vấn đề này dễ trả lời, y nói thẳng là từng gặp là được...

Thế nhưng, y phải nói như thế nào về chuyện bọn họ gặp mặt đã xảy ra cái gì???

Bàn tay Vân Khuynh bị Tân Vô Phong nắm trong tay có chút hơi run, y mím môi, gục đầu xuống, không trả lời ngay.

Trên thực tế vấn đề Tân Vô Phong hỏi, cũng là Tân Vô Song muốn hỏi.

Nghe Tân Vô Phong vừa hỏi như thế, Tân Vô Song lập tức ngồi thẳng thân thể, nghiêng đi khuôn mặt, nhìn một bên mặt trắng noãn của Vân Khuynh: “Khuynh nhi, có phải ngươi có chuyện gì lén gạt chúng ta???”

Vân Khuynh hơi nhấc lên mí mắt, nhìn Tân Vô Phong và Tân Vô Song, y phát hiện hai người này đều đang nhìn y không chuyển mắt.

Xem ra bọn họ không chiếm được đáp án, là sẽ không bỏ qua.

Vân Khuynh cân nhắc gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc ta ở Tích Châu, âm kém dương sai đi tới Phù Vân sơn trang, cũng đúng phải Vô Hạ ở đó.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song liếc mắt nhìn nhau: “Vì sao Vô Hạ không nói cho chúng ta biết những việc này... Giữa các ngươi, đã xảy ra cái gì sao???”

Tần Vô Song không kìm được, mở miệng hỏi trước.

Đôi mắt Vân Khuynh né tránh: “Ta... Chúng ta... Đại khái là, Vô Hạ sợ các ngươi trách cứ hắn, cho nên mới chưa nói.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là cả kinh: “Vân nhi, ngươi đem sự tình từ đâu chí cuối nói cho chúng ta biết!”

Như vậy hỏi một câu đáp một câu, phải đợi tới khi nào bọn họ mới có thể biết rõ sự tình chân tướng???

Vân Khuynh gật đầu: “Kỳ thực rất đơn giản, chính là lúc ta đến Phù Vân sơn trang thì đã dịch dung, ban đầu Vô Hạ cũng không nhận ra ta, mãi cho đến núi Vô Danh hắn mới nhận ra...

Lúc ở núi Vô Danh, người trên núi trúng độc, ta nói máu của ta có thể giải bách độc, sau đó thả rất nhiều máu, còn chọc rất nhiều phiền phức...

Vô Hạ có lẽ là sợ các ngươi biết chuyện này, trách hắn không chăm sóc tốt cho ta, mới không nói chuyện hắn gặp ta nói cho các ngươi.”

Nói xong y lại ngẩng đầu lén lút nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, sau đó lập tức gục đầu xuống: “Ta cũng sợ các ngươi trách ta không chăm sóc bản thân cho tốt... Cho nên, cũng không nói từng gặp Vô Hạ...”

“Là như vậy???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều cau mày, nửa ngờ nửa tin, trực giác nói cho bọn họ không có đơn giản như vậy, thế nhưng, không phải thế này thì là thế nào???

Chăm chú ngẫm lại hổ động vừa rồi của Tân Vô Hạ và Vân Khuynh, đáy lòng bọn họ mơ hồ hiện lên một đáp án, bọn họ không thích kết quả như vậy.

Cho nên, dù bọn họ biết lí do thoái thác của Vân Khuynh có chuyện, vào lúc này bọn họ cũng ép buộc mình tiếp thu Vân Khuynh giải thích, không nghĩ sâu thêm.

Vân Khuynh thấy bọn họ không hề ép hỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại đã sống nơm nớp lo sợ, sau đó phải làm sao đây???

Nghĩ đến lúc trở lại Tân gia, vừa phải đổi mặt Tân Vô Phong Tân Vô Song, lại phải đổi mặt với Tân Vô Hạ y liền da đầu tê dại, có một loại xung động muôn chạy trốn.

Y không muốn về nhà...

Căn cǎn mōi, Vân Khuynh bỗng nhiên nghĩ đến một việc khác: “Đại ca, Vô Song, Đại Bảo và tiểu Bảo có về nhà không, phải bao lâu mới về nhà được???”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nói với y Đại Bảo tiểu Bảo đến Lưu Ly tiểu trúc học nghệ, như vậy y quay về Tân gia có phải là vẫn không thấy được Đại Bảo tiểu Bảo???

Trong khoảng thời gian rời khỏi Tân gia, đối với hai hài tử y rất không bỏ xuống được, đến bây giờ y còn không hiểu mình lúc trước sao lại có dũng khí bỏ xuống bọn họ.

Y hối hận, rất hối hận...

Thấy tình cảnh giữa Hiên Viên Bất Kinh và Hiên Viên Ly Thiên, y rất sợ một ngày kia, y và Đại Bảo tiểu Bảo cũng sẽ trở thành như vậy...

“Vân nhi.”

Tần Vô Phong đắn đo một chút nói: “Đại Bảo tiểu Bảo, bọn họ phải đi học nghệ, cần rất nhiều năm mới có thể về nhà... Năm xưa ba huynh đệ chúng ta đến Lưu Duyến ảo cảnh học võ, cũng phải dùng tròn mười mấy năm.”

“Nhưng Đại Bảo tiểu Bảo nhỏ như vậy...”

“Luyện võ phải đánh căn cơ từ nhỏ mới tốt, ba huynh đệ chúng ta lúc lớn bằng Đại Bảo tiểu Bảo cũng đã bắt đầu tắm nước thuốc, rèn đúc gân cốt và thân thể, Đại Bảo tiểu Bảo cũng vậy, hơn nữa Vân nhi cũng biết thân thể tiểu Bảo sinh hạ yếu đuối, cần nhị sư bá của Liên Cử điều dưỡng một phen.”

Vân Khuynh là thật muốn đi xem Đại Bảo tiểu Bảo, cũng thực sự không muốn quay về Tần gia, cho nên y không khỏi mở miệng thỉnh cầu: “Chúng ta trước khi về nhà đi Lưu Ly tiểu trúc một chuyến, nhìn Đại Bảo tiểu Bảo một cái có được không???”

Sắc mặt Tần Vô Song và Tần Vô Phong bỗng nhiên biến đổi.

Nếu Đại Bảo tiểu Bảo thật là đang ở Lưu Ly tiểu trúc học nghệ, bọn họ tự nhiên nguyện ý để Vân Khuynh đi xem Đại Bảo tiểu Bảo.

Nhưng then chốt là, ở Lưu Ly tiểu trúc chỉ có tiểu Bảo, không có Đại Bảo.

“Cái này.”

Tần Vô Phong dừng một chút nói:

“Vân nhi, ngươi cũng biết Hiên Viên Lâm Phong luôn luôn không thích Tần gia, hơn nữa lần này hắn ở trong hoàng cung còn bị người Tần gia

chúng ta chẽ phục, hăn hiện tại làm hoàng đế nhất định sẽ không tùy ý cho Tân gia chúng ta tiếp tục làm ‘Ám hoàng’, khẳng định sẽ ngáng chân Tân gia từ một nơi bí mật, chúng ta phải đi về...

Nếu không, Vân nhi, chờ nguy cơ lần này của chúng ta qua đi, chúng ta liền cùng người đi xem Đại Bảo tiểu Bảo có được hay không???”

Vân Khuynh cũng nghĩ tới Hiên Viên Lâm Phong, không thể làm gì khác hơn là buồn bã gật đầu.

Vẻ mặt Vân Khuynh buồn bã, tuy rằng khiến Tân Vô Phong và Tân Vô Song rất không muốn, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể làm vậy.

Nếu như biết Đại Bảo gấp chuyện không may, Vân Khuynh sẽ càng thương tâm lo lắng hơn.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nhìn nhau, trao đổi ý kiến đôi bên, đều quyết tâm nhất định phải nhanh chóng tìm ra Đại Bảo.

Kinh thành và Tích Châu đều là ở phía nam, đường đi nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa, không qua bao lâu, mấy người đi tới phụ cận Tích Châu.

Lúc dừng chân, bọn họ đa số đều là ở khách sạn bình dân, lúc an bài phòng trọ Vân Khuynh cường liệt yêu cầu muốn ở riêng.

Tuy rằng Tân Vô Phong và Tân Vô Song không muốn, thế nhưng Vân Khuynh lần này thật sự là kiên quyết kiên trì, sợ làm cho Vân Khuynh phản cảm, bọn họ không thể làm gì khác hơn là theo ý Vân Khuynh.

Bọn họ nghĩ có lẽ vì là ở ngoài Vân Khuynh xấu hổ, kỳ thực Vân Khuynh chỉ là không muốn Tân Vô Hạ nhìn ra thái độ Tân Vô Phong và Tân Vô Song đối với y hiện tại.

Phải biết rằng, lối tính tình thiên về bốc đồng của Tân Vô Hạ, nếu biết hình thức ở chung hôm nay của ba người bọn họ, nhất định sẽ đến chen một chân thêm vào bọn họ.

Nói vậy, nghênh tiếp y chính là, Tân Vô Phong và Tân Vô Song tức giận, Tân gia huynh đệ lại một lần nữa bất hòa, còn có một đống hậu quả phiền phức lớn.

Tỷ như, tuy rằng hiện tại Tân Vô Song và Tân Vô Phong thừa nhận lẫn nhau, thế nhưng Liên Duyệt, Tân Du Hàn bọn họ chính là vấn đề lớn.

Nếu như thêm cả Tân Vô Hạ.

Vân Khuynh phỏng chừng, dù y là thân đệ đệ của Liên Duyệt, Liên Duyệt có lẽ cũng có tâm muốn giết y.

Ba nhi tử, dĩ nhiên một người lại một người có quan hệ với y, lần này, y nhất định không thể để chuyện Tân Vô Song và Tân Vô Phong tái diễn.

Tân Vô Hạ lúc trước chỉ là vì cứu y, giữa bọn họ không giống giữa y và Tân Vô Phong, còn dính dáng cảm tình khó có thể làm rõ.

Tân Vô Phong, dưới đáy lòng y còn khó có thể chọn lựa, thế nhưng Tân Vô Hạ, y bỏ được.

Lúc này đây, y nhất định phải cẩn thận tìm một cơ hội thích hợp, đem tất cả nói rõ với Tân Vô Hạ.

Lúc này đây, y sẽ không để mâu thuẫn giống như Tân Vô Phong Tân Vô Song lại xảy ra.

Y không thương Tân Vô Hạ, Tân Vô Hạ cũng không thương y, tất cả chỉ là một sai lầm, không có gì dính dáng.

Biết đâu, y có thể trước khi Tần Vô Song và Tần Vô Phong biết chuyện này, đem tất cả triệt để giải quyết.

Đêm nay, là một đêm trước khi tiến vào Tích Châu, lúc đến Tích Châu Hiên Viên Bất Kinh sẽ chia tay với Vân Khuynh bọn họ, cho nên Vân Khuynh đặc biệt đến phòng của Hiên Viên Bất Kinh tiến bước, huynh đệ hai người khó có được lúc đơn độc ở cùng nhau.

Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, đối với một vài việc nhìn thấy rõ ràng hơn người bên ngoài.

“Ngươi và Tần đại ca, Tần nhị ca ba người, Tần Vô Hạ kia phải làm sao???”

Hiên Viên Bất Kinh là muôn đi, nhưng hắn không bỏ xuống được Vân Khuynh, rất lo lắng Vân Khuynh, hắn làm ca ca không hạnh phúc, mẫu thân bọn họ không hạnh phúc, cho nên hắn mong muốn Vân Khuynh hạnh phúc, tốt nhất là Vân Khuynh hạnh phúc luôn cả phần bọn họ.

Vân Khuynh hơi nhíu mày: “Ta và hắn, không thể so sánh với đại ca và Vô Song, ta sẽ tìm cơ hội nói rõ với hắn, ta chỉ là bạn đời của ca ca hắn, chỉ thế mà thôi.”

Hiên Viên Bất Kinh rót một ly rượu, cong môi cười: cười:

“Ta xem Tần đại ca và Tần nhị ca đối với ngươi đều tốt, ngươi nhất định phải sống tốt với bọn họ.

Phụ hoàng đêm đó nói, ngươi nghìn vạn lần đừng để ở trong lòng, có chuyện gì thương lượng với Tần đại ca và Tần nhị ca bọn họ là được.”

Vân Khuynh gật đầu, Hiên Viên Bất Kinh uống rượu, y cũng không uống, y luôn luôn không thích thứ cay độc này.

Cho nên y chỉ có thể cùng dùng bữa, y gấp lên một miếng thịt gà, vừa đưa vào miệng, một cỗ mùi vị mỡ ngậy nhảy lên.

Sau đó không thể kìm né, lồng ngực Vân Khuynh liền mọc lên một loại cảm giác buồn nôn, y bưng miệng, chỉ kịp đứng lên, còn chưa kịp rời đi, liền bắt đầu nôn.

Hiên Viên Bất Kinh lại càng hoảng sợ, lập tức đứng dậy đỡ lấy y: “Tiểu Khuynh, ngươi... Ngươi sao vậy???”

“Ngô... Nôn...”

Vân Khuynh còn đang nôn, y một tay chống góc bàn, một tay vỗ ngực, thân thể có chút suy nhược, căn bản không thể trả lời Hiên Viên Bất Kinh.

Hơn nữa, y cũng không rõ mình rốt cuộc làm sao, trả lời cũng là uổng phí.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Quả Nhiên Có

Chẳng biết nôn bao lâu, cảm giác khó chịu bên trong dạ dày Vân Khuynh rốt cục ngừng lại.

Hiên Viên Bất Kinh lập tức đưa cho y một chén trà súc miệng: “Tiểu Khuynh, có phải ngươi ăn cái gì bị đau bụng rồi không???”

Sắc mặt Vân Khuynh còn có một chút tái nhợt, y lắc đầu không có mở miệng.

Hai chân y run lên, thân thể yếu nhược, chỉ là nôn có một chút, dĩ nhiên khiến y không còn chút sức lực nào.

“Thân thể của ta... Luôn luôn tương đối khỏe mạnh, đặc biệt sau khi sinh xong Đại Bảo tiểu Bảo, không chỉ máu là bách độc bất xâm, thân thể cũng càng ngày càng cường tráng... Lần này...”

Vân Khuynh trầm tư, chậm rãi nhíu mày, nôn liều mạng như vậy, ẩn tượng y khắc sâu...

Thời kỳ cuối mang thai Đại Bảo tiểu Bảo... Nôn phi thường nghiêm trọng...

Lẽ nào...

Khuôn mặt Vân Khuynh trắng bệch, thế nhưng y lập tức bỏ đi ý nghĩ này, trước đây mang thai Đại Bảo tiểu Bảo, là đến lúc gần sinh mới nôn, hiện tại, hắn chỉ là ngoài ý muốn...

Tuy rằng Vân Khuynh không ngừng thuyết phục mình chỉ là ngoài ý muốn, thế nhưng đáy lòng lại không có cách nào ức chế một loại bất an gần như là sợ hãi.

Y cắn môi dưới, do dự nâng mi nhìn Hiên Viên Bất Kinh, có chút chần chờ nói: “Bất Kinh ca ca...”

Khả năng quan sát của Hiên Viên Bất Kinh nhạy cảm vô cùng, lập tức nhìn ra Vân Khuynh thấp thỏm bất an.

Hắn nhăn mày, chăm chú nhìn Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ngươi làm sao vậy??? Ngươi biết thân thể của ngươi xảy ra chuyện gì sao???”

Vân Khuynh hơi nhắm mắt, bỗng nhiên rất nhanh nắm tay, lại buông ra, vẻ mặt bất cứ giá nào mở mắt nói: “Bất Kinh ca ca, ngươi có hiểu y thuật???”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới hồi đáp: “Một chút, nhưng không tinh thông.”

Vân Khuynh hít một hơi thật sâu: “Như vậy, phiền phức Bất Kinh ca ca giúp ta bắt mạch một chút.”

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu, ngón tay ấn lên trên cổ tay Vân Khuynh, hơi nhắm hai mắt, tinh tế bắt mạch.

Không qua quá lâu, sắc mặt hắn hơi khẽ động, vẻ mặt có chút ngạc nhiên nhìn Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh ngươi...”

Vân Khuynh mím môi: “Bất Kinh ca ca, có cái gì sai sao???”

Dưới đáy lòng y, tưởng tượng không ít, cũng không biết là loại khả năng nào.

Cuối cùng, cánh môi mỏng của Hiên Viên Bất Kinh hé ra hợp lại, chỉ nói bốn chữ: “Ngươi mang thai rồi.”

Hiên Viên Bất Kinh có vẻ phi thường vui vẻ, hắn có tiểu chất nhi, Vân Khuynh có hài tử, đây là chuyện khiến kẻ khác phẫn chấn tới cỡ nào.

Điếc này đối với Hiên Viên Bất Kinh đồng dạng khuyết thiếu thân tình mà nói, tuyệt đối là một kinh hỉ.

Đáng tiếc tương phản với hắn vui vẻ, trên khuôn mặt mất đi huyết sắc của Vân Khuynh lại là vẻ kinh hoàng.

Cánh môi Vân Khuynh run rẩy, nói không nên lời một câu...

Quả nhiên...

Giống với suy nghĩ của y...

Y gục đầu xuống, bàn tay dưới ống tay áo, đã bị đầu ngón tay của y dǎn vặt đến máu tươi nhẽnhại.

Sinh xong Đại Bảo tiểu Bảo y bỏ chạy, sau khi chạy thoát, lại đụng với Tân Vô Hạ.

Lần kia với Tân Vô Hạ, là lần duy nhất sau khi y sinh xong Đại Bảo tiểu Bảo...

Hiện tại hài tử trong bụng này là của ai, căn bản không cần đoán, đây là chuyện nhìn vào hiểu ngay.

Vân Khuynh hiện tại xung động muốn chết cũng có...

Y nghĩ ông trời luôn luôn đối nghịch với y, sợ cái gì hết lần này tới lần khác cái đó tới, y trăm cay nghìn đắng lẩn trốn Tân Vô Hạ, muốn giặt sạch quan hệ với Tân Vô Hạ, thế nhưng...

Thế nhưng, y hiện tại, dĩ nhiên có hài tử của Tân Vô Hẹ...

Thiên!!!

Y rốt cuộc phải làm sao đây???

Sắc mặt Vân Khuynh rất dễ khiến người ta nhìn ra y không thích hợp, huống hồ người nọ lại là Hiên Viên Bất Kinh mẫn cảm.

Hiên Viên Bất Kinh thấy Vân Khuynh như vậy, thân thiết nói:

“Tiểu Khuynh, ngươi làm sao vậy, ngươi mất hứng sao??? Mất hứng mình có hài tử???”

Đúng rồi, tiểu Khuynh, hài tử này là của ai???

Là Tân đại ca, hay là Tân nhị ca???”

Vấn đề của Hiên Viên Bất Kinh rốt cục khiến Vân Khuynh lấy lại tinh thần, y ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là một mảnh thảm đạm: “Bất Kinh ca ca...”

Y nỉ non mở miệng: “Ta phải làm sao đây... Ta nên làm cái gì bây giờ???”

Đôi mắt màu mực của y lóe ra không ngớt, bên trong vẹt sáng mờ mịt và thõng khổ, tay y chậm rãi xoa bụng mình.

Hai lần mang thai, hai lần tâm tình hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu, hài tử của y và Vô Song, bọn họ chờ mong đến cỡ nào, y là vui mừng tới cỡ nào...

Thế nhưng, lúc này...

Hiên Viên Bất Kinh bước qua bàn tròn, đem Vân Khuynh ôm vào lòng: “Tiểu Khuynh, ngươi rốt cuộc làm sao vậy, hài tử này có vấn đề gì??? Phụ thân của nó là ai??? Lê nào, không phải Tân đại ca cũng không phải Tân nhị ca???”

Hiên Viên Bất Kinh vì suy đoán của mình mà khuôn mặt trầm xuống, nếu như thật là vậy, Vân Khuynh phải ăn nói thế nào với Tân Vô Phong và Tân Vô Song???

Lấy tính cách của Tân Vô Phong và Tân Vô Song, Vân Khuynh nếu như mang thai hài tử nam nhân khác...

Hiên Viên Bất Kinh trong lòng mát lạnh, phỏng chừng đê đê này của hắn, cũng là cả đời không thể hạnh phúc.

Cánh tay hắn không tự chủ được buộc chặt, chăm chú truy hỏi Vân Khuynh: “Hài tử là của ai??? Hài tử trong bụng ngươi rốt cuộc là của ai???”

Vân Khuynh hơi nheo lại đôi mắt, cắn cắn môi: “Bất Kinh ca ca, ngươi không nên hỏi ta hài tử là của ai... Tóm lại, không phải của Vô Phong và Vô Song...”

Hiên Viên Bất Kinh bắt đầu kịch liệt thở dốc, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia sáng lợi hại, trầm tư một lúc lâu rồi dường như hạ quyết tâm, ngưng trọng mở miệng: “Tiểu Khuynh, hài tử này, chúng ta bỏ đi.”

“...”

Vân Khuynh bỗng nhiên trừng lớn hai mắt nhìn Hiên Viên Bất Kinh, trong đôi mắt là một mảnh mờ mịt, y dường như nhất thời có chút không rõ lời Hiên Viên Bất Kinh nói rốt cuộc là có ý gì.

Hiên Viên Bất Kinh nắm hai vai y:

“Ngươi hãy nghe ta nói, tiểu Khuynh, ngươi đã có hai hài tử, sau đó cũng sẽ có rất nhiều hài tử... Hài tử này, không quan trọng như vậy, thế nhưng Tân đại ca Tân nhị ca, đối với ngươi mà nói là phi thường quan trọng, không phải sao???”

Bọn họ yêu ngươi, ngươi cũng yêu bọn hắn, lẽ nào ngươi muốn vì hài tử này mà đoạn tuyệt với Tân đại ca Tân nhị ca bọn họ sao???”

“Bất Kinh ca ca???”

Vân Khuynh dao động, trong vẻ mặt tràn đầy không thể tin tưởng:

“Sao ngươi lại có ý nghĩ như vậy... Nó là hài tử của ta, sao lại không quan trọng???”

Hơn nữa... Mặc kệ có quan trọng hay không, nó vẫn là một cái sinh mệnh...”

Tuy rằng trong đầu hoảng loạn, tuy rằng không săn sàng, tuy rằng phi thường sợ hãi, thế nhưng Vân Khuynh chưa từng có ý niệm muốn thương tổn hài tử trong bụng.

“Tiểu Khuynh.”

Hiên Viên Bất Kinh dường như hạ quyết tâm, trịnh trọng khuyên bảo Vân Khuynh:

“Tiểu Khuynh, ta cũng là vì hạnh phúc của ngươi mà suy nghĩ, ngươi xem, ta và mẫu thân, đều là cái dạng này, chỉ có ngươi là hạnh phúc, hạnh phúc của ngươi là tín ngưỡng của ta đối với hạnh phúc, ngươi nhất định phải luôn luôn hạnh phúc, thế nhưng hài tử này, sẽ hủy đi hạnh phúc của ngươi...”

Ngươi còn có thể có rất nhiều rất nhiều hài tử, vì sao nhất định chấp nhất một người này???”

Vân Khuynh như trước lắc đầu:

“Không không, ta không muốn, ta không muốn bỏ hài tử, ta muốn sinh nó, ta nhất định phải sinh nó.

Nếu như bỏ nó, ta nhất định sẽ hối hận, nửa đời sau của ta nhất định sẽ sống trong hối hận...”

“Thế nhưng, tiểu Khuynh, ngươi muốn ăn nói với Tân đại ca và Tân nhị ca bọn họ thế nào??? Ngươi nói thế nào về thân thế của hài tử này???”

Vân Khuynh giật mình.

Nếu như sự tồn tại của hài tử này bị mọi người biết, y đâu chỉ phải ăn nói với Tân Vô Phong Tân Vô Song, y cũng phải ăn nói với Tân Vô Hạ...

“Bất Kinh ca ca.”

Vẻ mặt Vân Khuynh càng thêm hoảng loạn, y cầm lấy cánh tay Hiên Viên Bất Kinh: “Đừng nói cho bọn họ, đừng nói cho bọn họ ta có tiểu bảo bao có được không... Ta ta ta sẽ suy nghĩ phải làm thế nào, trước khi ta nghĩ ra, Bất Kinh ca ca đừng nói cho bọn họ có được không???”

Hiên Viên Bất Kinh thấy y thực sự giữ gìn hài tử trong bụng, liền không hề khuyên bảo y bỏ hài tử này đi.

Đó là thân chất nhi của hắn, cũng có quan hệ huyết thống với hắn, hắn sao có thể thực sự muốn mệnh của hài tử kia...

Hắn chỉ là vì Vân Khuynh hạnh phúc mà thôi, nếu như không phải thực sự không có cách nào, hắn sao có thể nghĩ tới việc này.

“Được rồi... Như vậy, tiểu Khuynh ngươi có thể nói cho ta biết, hài tử trong bụng ngươi rốt cuộc là của ai không???”

Ánh mắt Vân Khuynh mang theo cầu xin: “Bất Kinh ca ca, ngươi nhất định phải biết sao???”

Hiên Viên Bất Kinh kiên định gật đầu: “Đương nhiên, ta nhất định phải biết là ai ức hiếp tiểu Khuynh.”

Vân Khuynh và Tân Vô Phong Tân Vô Song ba người là yêu nhau, Vân Khuynh nhất định sẽ không vô cớ mang thai hài tử của người khác, nhất định là tên hồn đản nào đó bức bách Vân Khuynh.

Vân Khuynh vẻ mặt ảm đạm: “Kỳ thực, cũng không phải ức hiếp... Lúc ở Phù Vân sơn trang, ta trúng dược... Là...”

“Là Vân Hoán???”

Hiên Viên Bất Kinh lập tức nghĩ đến đoạn thời gian kia thái độ của Vân Hoán đối với Vân Khuynh.

Vân Khuynh lắc đầu, thở dài một tiếng: “Là Vô Hạ.”

Hiên Viên Bất Kinh giật mình, hắn cũng nghĩ đến là Tân Vô Hạ, thế nhưng, Tân Vô Hạ là đệ đệ của Tân Vô Phong và Tân Vô Song, hắn không tin trên thế giới sẽ có chuyện vừa khéo như vậy, ba huynh đệ, dĩ nhiên đều là với Vân Khuynh...”

“Nếu như ngươi thật là vì trúng dược... Mà hài tử lại là của Tân Vô Hạ... Tiểu Khuynh, ngươi nói, Tân đại ca và Tân nhị ca có thể tha thứ cho ngươi, tiếp thu Tân Vô Hạ hay không???”

“Không có khả năng.”

Hiên Viên Bất Kinh vừa nói ra miệng, lập tức bị Vân Khuynh phản bác.

“Không, ta sẽ không chấp nhận Tần Vô Hạ, ta không thương hắn...”

“Thế nhưng hài tử trong bụng ngươi là của hắn.”

“Bất Kinh ca ca.”

Vân Khuynh đột nhiên nghĩ ý kiến của Hiên Viên Bất Kinh và y căn bản khó có thể thông nhất: “Ta có chút đau đầu, muốn đi về nghỉ ngơi một chút... Bất Kinh ca ca, ngươi nhất định không được nói cho Vô Phong Vô Song và Vô Hạ bọn họ chuyện hài tử, cho ta suy nghĩ kỹ thêm...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Tư Tâm Của Vân Hoán

Vân Khuynh thất hồn lạc phách trở lại phòng mình, trong đầu y một mảnh hỗn loạn, ngơ ngơ ngẩn ngơ ở bên giường, phát ngốc.

Hài tử không thể bỏ, cũng không thể để Tân Vô Phong Tân Vô Song biết.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể vẹn toàn đôi bên???

Lẽ nào y phải trốn một lần nữa???

Không cần phải nói, khẳng định sẽ không trốn được Tân Vô Phong và Tân Vô Song...

Kỳ thực...

Theo lời của Hiên Viên Bất Kinh, bị Tân Vô Phong và Tân Vô Song biết, sau đó sẽ thế nào???

Sẽ thế nào đây???

Giống với Hiên Viên Bất Kinh kêu y bỏ hài tử đi sao???

Hoặc là giống như lời Hiên Viên Bất Kinh nói, bởi vì Tân Vô Hạ là đệ đệ của bọn hắn, bọn họ sẽ tiếp thu Tân Vô Hạ, nhưng cho dù bọn hắn tiếp nhận Tân Vô Hạ thì sao, y hiện tại, đối với Tân Vô Hạ căn bản không có loại cảm tình này...

Vào loại thời gian này, Vân Khuynh rất mong muốn có một người đến ra chủ ý cho y, có một người có thể giúp y chia sẻ một ít tâm lý gánh vác.

Thế nhưng, y có thể tìm ai???

Tần gia tam huynh đệ là không thể, Hồng Châu không có tầm nhìn xa, càng không thể nói, nếu không phải Hiên Viên Bất Kinh kêu y bỏ hài tử, Hiên Viên Bất Kinh trái lại là sự lựa chọn tốt, nhưng hiện tại, Hiên Viên Bất Kinh y cũng không thể tìm...

Như vậy...

Còn có ai???

Còn có... Nhị ca của y, Vân Hoán!!!

Vào lúc này đáy lòng Vân Khuynh hoảng loạn lại bất an, đột nhiên hiện lên khi còn bé lúc y ở trong Vân phủ bị người ức hiếp, Vân Hoán dốc lòng chăm sóc và bảo vệ y.

Vân Khuynh đột nhiên rất nhớ lúc ấy không có lo lắng, lúc ấy, kỳ thực đơn thuần hơn hiện tại, tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Vân Khuynh sửa sang lại ống tay áo, một lần nữa đứng lên, đi gõ cửa phòng Vân Hoán.

Nhị ca của y, có thể giúp y một chút gì đó không???

Dù sao cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Vân Hoán hiểu y, vẫn sâu hơn Hiên Viên Bất Kinh một ít.

Sắc trời còn không tính là muộn, Vân Hoán còn chưa đi ngủ, thấy Vân Khuynh tất nhiên là rất hoan nghênh.

Kỳ thực hắn thấy Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song ở bên nhau rất hạnh phúc, hắn rất yên tâm, hắn bắt đầu sinh ra ý niệm muốn rời đi trong đầu, chỉ là còn chưa nói ra miệng mà thôi.

“Tiểu Khuynh, ngươi làm sao vậy???”

Vân Khuynh vừa vào cửa, Vân Hoán liền phát hiện sắc mặt y không tốt, lập tức thân thiết hỏi.

Vân Khuynh hít một hơi thật sâu: “Nhị ca, ta trước đây, có rất nhiều chuyện chưa nói cho ngươi.”

Vân Hoán tự nhiên là biết Vân Khuynh có rất nhiều chuyện giấu hắn, thế nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần Vân Khuynh hạnh phúc là được.

Nếu như Vân Khuynh hiện tại thanh tịnh, e rằng y sẽ không tìm đến Vân Hoán.

Thế nhưng y hiện tại hoang mang lo sợ, chuyện của Tân Vô Hạ và hài tử chèn ép y không thở nổi, y bức thiết muốn có một người đến chia sẻ áp lực với y, vội tới chỉ một con đường cho y.

Lúc nghĩ tới từng người, Vân Hoán liền trở thành sự lựa chọn tốt nhất, cũng là duy nhất.

“Nhị ca nhất định có thể nhìn ra tình huống của ta và Vô Phong Vô Song.”

Nghĩ tới tình huống Vân Khuynh nói, vẻ mặt Vân Hoán có chút buồn bã, thế nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ vung lên dáng cười:

“Đúng vậy... Bọn họ đối tốt với tiểu Khuynh, nhị ca cũng rất yên tâm, nhị ca thấy tiểu Khuynh hạnh phúc cũng rất hài lòng...

Hơn nữa, nhị ca đã quyết định muôn về Xích Yên quốc, sau đó không thể ở cạnh tiểu Khuynh, tiểu Khuynh nhất định phải chăm sóc mình thật tốt.”

“Nhị ca phải đi???”

Vân Khuynh giật mình, lúc này y càng luống cuống, nguyên bản chuyện muốn nói ra lại nghẹn ở trong lòng không nói ra được.

Hiện tại nếu như y nói chuyện hài tử với Vân Hoán, Vân Hoán... Liệu có thể vì y, mà làm lỡ hành trình hay không...

“Đúng vậy, ta và Vân gia không có bất cứ quan hệ gì, lại thấy tiểu Khuynh ngươi hạnh phúc, ta ở Huỳnh Quang cũng chẳng để làm gì, cho nên muốn đi, kỳ thực đến Xích Yên quốc cũng rất buồn chán... Thế nhưng thuộc hạ của ta đều ở đó, đi chỗ đó, ta còn có việc làm...”

“Vậy sao...”

Vân Khuynh cắn cắn môi, vẻ mặt che giấu không được thảm đạm.

Vân Hoán lấy lại tinh thần nhìn Vân Khuynh:

“Tiểu Khuynh đừng chỉ nói chuyện của nhị ca, ngươi tới tìm nhị ca là có chuyện gì??? Sắc mặt của ngươi nhìn qua thật không tốt, là cãi nhau với Tân Vô Phong Tân Vô Song bọn họ sao???

Tình nhân ở chung phải bao dung nhường nhịn lẫn nhau, còn phải thăng thắn thành khẩn với nhau...”

Vân Khuynh nghe xong Vân Hoán nói, giống như là trút hết đè nén suy sụp hai vai: “Thế nhưng... Nhị ca, ta không thể thành khẩn, ta không thể thăng thắn thành khẩn với bọn họ... Ta căn bản không biết phải làm gì...”

Giọng nói của y mang theo buồn bã, Vân Hoán có ngốc cũng nhìn ra Vân Khuynh xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

Hắn lập tức thu lại tâm tính ung dung, nghiêm túc nói: “Tiểu Khuynh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi nói cho nhị ca, vô luận phát sinh chuyện gì, nhị ca đều sẽ đứng về phía ngươi.”

Vân Khuynh nâng mi nhìn hắn, đáy mắt đen kịt như mực nhộn nhạo một chút ẩm ướt: “Nhị ca, ta mang thai.”

Vân Hoán trong nháy mắt có chút sợ run: “Ngươi... Người nói cái gì???”

Vân Khuynh mím môi, lần thứ hai vô lực lặp lại: “Ta mang thai...”

Vân Hoán lúc này mới nhớ tới Hiên Viên Bất Kinh từng nói qua, mẫu thân của hắn và Vân Khuynh là một nam nhân, hắn và Vân Khuynh cũng giống nhau có thể mang thai.

Vân Hoán nỗ lực đè xuống khiếp sợ trong lòng, bức bách mình tiếp thu chuyện này, sau đó hắn mới mở miệng: “Xem chừng... Tiểu Khuynh không muốn giữ lại hài tử này???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, nhị ca, ta muốn giữ nó, ta muốn sinh nó ra, thế nhưng... Thế nhưng, nhị ca...”

Vân Khuynh nâng mi, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Vân Hoán, mờ mịt nói: “Thế nhưng, nhị ca, hài tử này, không phải của Vô Phong và Vô Song.”

Y vừa dứt lời, Vân Hoán đã nghĩ tới một màn lúc ở Phù Vân sơn trang, hắn thấy Vân Khuynh và Tân Vô Hạ triền miên.

Hắn cau mày, khẳng định nói: “Của Vô Hạ phải không.”

Vân Khuynh kinh ngạc nói: “Đúng, sao nhị ca lại biết???”

“Ngày đó... Trong hồ sen của Phù Vân sơn trang... Ta thấy các ngươi...”

‘Oanh’ khuôn mặt tái nhợt lập tức nổ tung, nhuộm lên tảng lớn tảng lớn đỏ ửng.

Thiên!!! Y chưa bao giờ biết dĩ nhiên có người thấy y và Vô Hẹ... Y và Vô Hẹ...

Người kia lại còn là Vân Hoán...

Trời ạ, ở đâu có cái hố, y muốn nhảy vào đó!!!

Vân Hoán tự nhiên nhìn ra Vân Khuynh hoảng loạn xấu hổ, hắn khi đó còn tưởng rằng Vân Khuynh và Tân Vô Hẹ yêu nhau, nhưng khi gặp Tân Vô Phong và Tân Vô Song, hắn còn bởi vì một lần kia của Tân Vô Hẹ mà cho rằng Tân Vô Phong và Tân Vô Song coi Vân Khuynh như đồ chơi.

Thế nhưng trải qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, hắn cố ý quan sát, phát hiện Tân Vô Phong và Tân Vô Song là thật tâm với Vân Khuynh, ánh mắt Vân Khuynh nhìn bọn hắn cũng không giống những người khác, bọn họ hắn là yêu nhau.

Hắn cho rằng Vân Khuynh đã tìm được hạnh phúc, nhất thời cũng quên sự kiện Tân Vô Hẹ kia...

Hiện tại nghĩ lại, hắn mới cảm thấy không đúng.

“Tiểu Khuynh, Tân Vô Phong và Tân Vô Song không biết chuyện giữa ngươi và Tân Vô Hẹ sao???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Nhị ca, giữa ta và Vô Hẹ không có quan hệ đặc biệt, lần kia, là ngoài ý muốn, lần kia là Phù Vân sơn trang trang chủ tặng mỹ nhân cho Vô Hẹ... Ta trúng xuân được, Vô Hẹ vì cứu ta, chúng ta mới... Giữa chúng ta, không có cảm tình.

Vô Phong và Vô Song càng không biết chuyện này, ta vốn muốn đem chuyện này che giấu, coi như chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, thế nhưng loại thân thể đặc thù này của ta, lại khiến ta có hài tử của Vô Hạ... Nhị ca, ta phải làm sao đây??? Ta nên làm cái gì bây giờ???”

Vân Hoán nghe xong một phen nói của Vân Khuynh mới triệt để hiểu ra quan hệ giữa Vân Khuynh và Tân gia tam huynh đệ.

Hắn không khỏi nhíu lại lông mày.

Hóa ra phía dưới mặt ngoài hạnh phúc của Vân Khuynh, cất dấu nhiều tai họa ngầm như vậy...

Thế nhưng hắn dù sao cũng là người ngoài đứng xem, có thể cấp tốc tinh táo tự hỏi vấn đề: “Như vậy, tiểu Khuynh hiện tại nghĩ như thế nào???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta không biết phải làm sao... Ta muốn sinh hài tử này, thế nhưng, ta không biết thế nào ăn nói với Vô Phong và Vô Song, ta không muốn để cho bọn họ biết hài tử này tồn tại... Ta...”

Vân Khuynh càng nói càng kích động, đến cuối cùng gần như là nói nồng lộn xộn.

Vân Hoán thấy vậy lập tức an ủi y: “Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, không nên kích động, tiểu Khuynh, ngươi yên tâm, nhị ca nhất định đứng về phía ngươi.”

Vân Khuynh nghe xong Vân Hoán nói, liền thăng túp thương cảm hě hě nhìn Vân Hoán, mong muốn Vân Hoán có thể giống như lúc còn bé, giúp y giải quyết vấn đề y không thể giải quyết.

Vân Hoán tự hỏi một lúc lâu, trong lòng dĩ nhiên mọc lên một cõ ý niệm ích kỷ, ma xui quỷ khiến, vì tư tâm kia, hắn nhìn Vân Khuynh mở miệng nói: “Tiểu Khuynh muốn sinh hạ hài tử, cũng không muốn để Tân gia tam huynh đệ biết hài tử kia tồn tại???”

Vân Khuynh gật đầu.

“Vừa lúc ta cũng muốn cáo từ với mọi người... Không bằng tiểu Khuynh đi với ta, chờ sau khi sinh hài tử rồi trở về???”

Chịu đựng nội tâm khiển trách, Vân Hoán nhẹ nhàng nói ra quyết định của mình.

Vân Khuynh lại một lần nữa mở to hai mắt: “Không... Nhị ca, hài tử sinh ra vẫn như cũ sẽ bị bọn họ biết...”

Vân Hoán lắc đầu: “Hài tử sinh hạ, giao cho nhị ca, nhị ca giúp người nuôi lớn nó, bọn họ sẽ không biết đó là hài tử của người.”

Vân Khuynh vẫn không chịu: “Không được, lần trước ta đã rời đi một lần, không thể đi nữa, hơn nữa ta cũng không có lý do để đi.”

Vân Hoán mím môi: “Thế nhưng, người không đi, không cần chờ tới lúc bụng người nổi lên, lấy người và Tân Vô Phong Tân Vô Song bọn họ thân mật, bọn họ cũng sẽ lập tức biết sự tồn tại của hài tử trong bụng người...”

Nhân hiện tại bọn họ không biết, người cùng ta rời đi, người có thể nói là cùng ta đi tìm tiên đế, tìm thân sinh mẫu thân của người... Đều có thể.”

“Không được!!! Vẫn không được... Nếu ta đi, nhất định sẽ tổn thương Vô Phong và Vô Song, ta không muốn đi, lúc này không muốn đi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Ba Người Nói Chuyện Với Nhau

“Tiểu Khuynh, ngươi bình tĩnh một chút, không muốn để Tân Vô Phong và Tân Vô Song bọn họ biết sự tồn tại của hài tử, cũng chỉ có rời đi.

Sau khi đi, ngươi còn có thể trở về, chỉ là đi ra ngoài sinh hạ hài tử trong bụng ngươi mà thôi???

Tiểu Khuynh...”

Chấp niệm trong lòng Vân Hoán vừa nói ra miệng, trở nên càng ngày càng sâu càng ngày càng kiên định.

Đáy lòng Vân Khuynh hoảng loạn không ngớt, y không có biện pháp bình tĩnh trở lại, y phát hiện biện pháp theo như lời Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán, đều không phải biện pháp y muốn, thế nhưng chính y cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Y vươn tay vỗ về bụng mình.

Hài tử này, tới thật không đúng lúc, quá không đúng lúc.

Hơi nhăm mắt, Vân Khuynh nghĩ trạng thái hiện tại của y phi thường kém cỏi.

Y cần yên tĩnh một hồi, chờ mình triệt để tĩnh táo rồi nghĩ tới chuyện này sau.

Y nỗ lực ổn định tình tự của mình: “Nhị ca, sắc trời đã không còn sớm, ta sẽ trở lại suy nghĩ đề nghị của nhị ca, đến ngày mai sẽ cho nhị ca đáp án.”

Vân Hoán nhíu nhíu mày:

“Tiểu Khuynh, tuy rằng nhị ca không muốn ngươi bức mình, thế nhưng, nhị ca cũng rất muốn để ngươi đi cùng nhị ca...

Mặc kệ nói như thế nào, tất cả làm hết sức đi, kỳ thực, coi như bị bọn họ biết cũng không hề gì...

Thế nhưng nếu như ngươi thật không muốn để người khác biết, nhị ca nhất định sẽ không nói cho người khác...

Được rồi, tiểu Khuynh, chuyện ngươi có thai, còn có ai biết???”

“Còn có Bất Kinh ca ca, hắn đáp ứng ta sẽ không nói cho người khác.”

Vân Hoán gật đầu: “Ân, vậy ngươi cẩn thận một chút, ngẫm lại cho nghĩ, thực sự không được liền thuận theo tự nhiên đi.”

“Ta biết.”

Vân Khuynh trở lại trong phòng trắng đêm không ngủ, nằm ở trên giường, vỗ về hài tử chưa thành hình trong bụng, không ngừng trầm tư.

Y trăn trọc khó ngủ, tư tự tỉnh táo không gì sánh được, kỳ thực đề nghị của Vân Hoán không tệ.

Thế nhưng vì sao y không muốn???

Trước đây rời khỏi Tân gia, y từng quyết tâm cả đời cũng không về Tân gia.

Nhưng hiện tại, ngay cả rời bỏ Tân Vô Phong và Tân Vô Song cũng làm không được???

Vì sao... Bản tính loài người, quả nhiên là ích kỷ sao???

Y miệt mài theo đuổi nội tâm của mình, không muốn Tân Vô Phong Tân Vô Song biết, là sợ đánh vỡ cục diện cân đối khó có được hiện tại, hay là sợ Tân Vô Phong Tân Vô Song và Tân Vô Hạ mất mặt, quan trọng hơn là chính y không dám đổi mặt hiện thực.

Nếu như Tân Vô Phong Tân Vô Song hai người biết trong bụng y có hài tử, nhất định sẽ không để y thương tổn hài tử này.

Nhưng tình huynh đệ giữa bọn hắn và Tân Vô Hạ...

Ái tình giữa y và Tân Vô Phong Tân Vô Song...

Lần thứ hai sẽ bị rạch thêm vết sẹo!!!

Vân Khuynh đang suy nghĩ, mình vì sao không thẳng thắn làm một con đà điểu chân chính chứ???

Vân Hoán còn nói thuận theo tự nhiên, thế nhưng, y nằm ở trên giường suy nghĩ đề nghị của Vân Hoán, càng nghĩ lại càng muốn kéo dài.

Y luôn luôn như vậy, vào thời điểm cuối cùng y luôn luôn chọn trốn tránh.

Trốn tránh, là trốn khỏi thương tổn, là biểu hiện nhu nhược.

Thế nhưng, trốn tránh, cũng có nghĩa mình phải công theo gánh nặng tâm lý trầm trọng, chịu đựng gánh nặng tâm lý dằn vặt.

Biết đâu y không trốn, vẫn tốt hơn là trốn đi.

Thế nhưng, y cuối cùng chọn rời đi, đều chỉ là vì để càng nhiều người có thể duy trì hạnh phúc hiện tại.

Ngày thứ hai Hiên Viên Bất Kinh bởi vì từng hứa với Vân Khuynh, hắn không nói cho bất kỳ ai chuyện Vân Khuynh mang thai, thế nhưng hắn trở

nên rất khẩn trương Vân Khuynh, khiến cho mọi người liên tiếp nhìn nhau, Vân Khuynh cũng không được tự nhiên.

Nửa ngày này, Vân Khuynh càng bối vì dự định trong lòng, cùng với quyết tâm mà thấp thỏm không ngớt, cả ngày đều rất hoảng hốt.

Thẳng đến buổi trưa lần thứ hai gặp Vân Hoán, mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Buổi trưa, y lại đơn độc nói chuyện một hồi với Vân Hoán, đến buổi chiều tâm lý đã ổn định rất nhiều.

Buổi chiều ngày hôm ấy bọn họ rốt cục tới Tích Châu.

Hiên Viên Bất Kinh vốn dự định chia tay với họ tại đây, nhưng Vân Khuynh đột nhiên mang thai lại khiến hắn không thể yên tâm rời đi.

Hắn nói hắn muốn hội hợp với Sở Tiểu Ca trước, sau đó sẽ đón Sở Tiểu Ca tới nơi này tìm bọn họ.

Bởi vì Hiên Viên Bất Kinh là ca ca của Vân Khuynh, Vân Khuynh lại cùng với Hiên Viên Bất Kinh tụ họp thì ít xa cách thì nhiều, cho nên Tân Vô Phong và Tân Vô Song rất mong muốn Hiên Viên Bất Kinh có thể ở cạnh Vân Khuynh nhiều hơn.

Hiên Viên Bất Kinh sau khi nghìn dặn vạn dặn Vân Khuynh phải chăm sóc tốt cho bản thân, mới cực kỳ lo lắng rời đi.

Lúc hắn đi, Vân Khuynh mấy người bọn họ đã vào ở khách sạn.

Chạng vạng, ánh chiều tà mờ nhạt đánh lên mái hiên, bởi vì bọn họ một đường mệt nhọc, vừa xuống xe ngựa, Tân Vô Phong và Tân Vô Song liền để Vân Khuynh đi nghỉ ngơi.

Tới lúc dùng bữa tối, Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều đến kêu Vân Khuynh rời giường.

Lần này có thai, không biết là bởi vì thời gian ngắn, hay là vì Vân Khuynh đầy bụng tâm sự, y dĩ nhiên không hề ngủ giống như lần trước.

Lúc y còn rất thanh tịnh, Tân Vô Phong và Tân Vô Song đã nhẹ nhàng đẩy cửa, gọi y rời giường, thuận tiện giúp y mặc quần áo.

Sắc mặt Vân Khuynh vẫn không quá tốt, nhìn qua tinh thần còn có chút hoảng hốt.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song vẫn luôn phát hiện y không thích hợp, ở trên xe ngựa ép hỏi nửa ngày, Vân Khuynh chỉ nói là bởi vì Hiên Viên Bất Kinh đi rồi y có chút luyến tiếc.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song tự nhiên không tin, cũng chú ý gấp bội, thế nhưng tới hiện tại, Vân Khuynh không chỉ không tốt hơn, còn có xu hướng càng thêm nghiêm trọng.

Tân Vô Phong Tân Vô Song nhìn mà lo lắng không ngớt, đối với loại hình dạng buồn mà không hé răng này của Vân Khuynh, càng là hận đến nghiến răng nhưng lại không biết nên làm sao.

Chờ bọn hắn ra khỏi cửa phòng muộn đi xuống ăn cơm, Vân Khuynh mới mở miệng nói: “Đại ca, Vô Song.”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song lập tức dừng lại cước bộ nhìn về phía y: “Vân nhi/ Khuynh nhi, làm sao vậy???”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh miễn cưỡng kéo ra nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không có gì, ta cuối cùng là nghĩ, ba chúng ta từ lúc gặp lại đến giờ, chưa từng có cơ hội nói chuyện thật sự, mắt thấy chúng ta sắp về đến nhà, ta nghĩ, cũng đến lúc chúng ta nên nói chuyện rõ ràng...

Chung quy cũng không thể cứ như vậy dựa vào suy đoán cam chịu lẫn nhau đúng không???

Ta nghĩ, có rất nhiều chuyện, chúng ta kỳ thực cần phải nói rõ với đối phương.”

Tỷ như y chưa từng nói với Tân Vô Phong một câu ta yêu ngươi, cũng chưa từng nói với Tân Vô Song một câu cảm tạ hắn tiếp thu Tân Vô Phong.

Tất cả giữa bọn họ, đều là dựa vào hành động để thực thi, dựa vào hành vi của đối phương mà đoán, chưa từng ngồi với nhau nói chuyện rõ ràng.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, đều bừng tỉnh đại ngộ, hoá ra Vân Khuynh là vì chuyện này mà vẫn luôn lo sợ bất an???

Bọn họ cũng có ý muốn nói chuyện với Vân Khuynh, hiện tại Vân Khuynh mở miệng, bọn họ tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Như vậy, Vân nhi muốn bàn bạc vào lúc nào???”

Vân Khuynh quay đầu đi, dưỡng như là hơi suy ngẫm, sau đó quay đầu lại, chớp chớp mắt nói:

“Nếu không, vậy đêm nay đi.

Đêm nay các ngươi đến phòng ta, chúng ta từ từ nói chuyện... Sớm một chút nói rõ ta sớm an tâm... Kỳ thực ta một mực suy đoán tâm tư của đại ca và Vô Song...”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song mỗi người cầm một tay y:

“Đứa ngốc, cử động và tình ý rõ ràng như thế ngươi cũng nhìn không ra sao, còn đoán cái gì???

Được rồi, vậy đêm nay, ngươi xem ngươi lo lắng đến tiều tụy, ta và đại ca nhìn mà lo lắng nửa ngày.”

Tần Vô Song có chút trách cứ, với hắn mà nói, chuyện đã quyết định, đã thành kết cục đã định, hắn sẽ không thay đổi, chỉ biết nỗ lực làm tốt.

Vân Khuynh hơi mím môi, bên môi nhộn nhạo nở ra nụ cười như hoa, xoè giän mặt mày: “Đại ca, Vô Song, xin lỗi để các ngươi lo lắng.”

Tần Vô Phong lắc đầu: “Ngươi đừng lộ ra biểu tình không vui là được. Chỉ cần nhìn ngươi vui vẻ, chúng ta liền thỏa mãn.”

Vân Khuynh nghe vậy gục đầu xuống, lại cong lên khói môi.

Sau bữa tối Vân Khuynh đến nói rõ một vài việc với Vân Hoán xong liền trở về phòng.

Tuy rằng vừa dùng xong bữa tối, nhưng Vân Khuynh như trước vẫn đặt thêm rượu và thức ăn.

Y không thích đồ cay, từ trước đến nay không thích uống rượu, hôm nay trong bụng có hài tử, y tự nhiên là cẩn thận gấp đôi, cho nên lúc này y lấy trà thay rượu, mà Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng không ngại.

Hai người làm theo ước hẹn tới chỗ Vân Khuynh thấy y như vậy, nhìn nhau, đều nhíu mày, nghĩ Vân Khuynh như vậy quái dị tới cực điểm.

Thế nhưng, cảm giác vẫn chỉ là cảm giác, rốt cuộc quái dị chỗ nào bọn họ lại không thể nói rõ.

Vân Khuynh đem ống tay áo của mình kéo hướng về phía trước, nói với Tần Vô Phong Tần Vô Song: “Đại ca, Vô Song, các ngươi ngồi.”

Hai người ngồi xuống xong, Tân Vô Song đầy mặt nghi hoặc nhìn Vân Khuynh: “Khuynh nhi, chúng ta vừa ăn xong bữa tối, không cần ăn khuya nhanh như vậy chứ???”

Sắc mặt Vân Khuynh hơi đỏ lên: “Không, chỉ là như thế này sẽ không buồn chán.”

Tân Vô Phong nhấc lên bầu rượu ở một bên, dĩ nhiên cực kỳ tiêu sái rót rượu, hẵn lắc lắc ly rượu, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, hơi thiêu mi, nâng mắt nhìn về phía Vân Khuynh.

Thấy Vân Khuynh khẩn trương nhìn hẵn, đáy mắt như hắc diệu thạch của hẵn không khỏi nhộn nhạo ra vài phần tình cảm ấm áp, cong môi lộ ra mỉm cười, sau đó đem ly rượu chuyển qua bên môi, ngừa đầu uống hết ly rượu, Vân Khuynh nhìn hẫu kết của hẵn trên dưới cuộn một chút nhất thời nghĩ động tác này hấp dẫn và dung cảm không nên lời.

Tân Vô Song thấy Vân Khuynh có chút đờ ra, mi tâm không khỏi nhíu nhíu, liếc nhìn Tân Vô Phong rồi mở miệng nói:

“Khuynh nhi, sau khi ngươi đi ta và đại ca, triệt để đã biết cái gì là quan trọng nhất...

Ta và đại ca bất hoà, chỉ biết làm hai người chúng ta thống khổ, khiến ngươi tự trách áy náy...

Ta đã biết chân tướng sự tình, đó là ý trời, là ngoài ý muốn, ta cũng có trách nhiệm, ta không có quyền trách ngươi và đại ca.”

Tân Vô Song nói cũng gục đầu xuống, đem ly rượu đưa đến bên môi mình, chậm rãi nuốt xuống, hít sâu một hơi: “Cho nên, ta và đại ca vứt bỏ hiềm khích, quyết định cùng nhau yêu thương ngươi.”

Thân thể Vân Khuynh hơi cứng đờ, bàn tay dưới ống tay áo xoắn lại với nhau.

“Các ngươi...”

Ánh mắt y bắt đầu nỗi lên một ít hơi nước, nếu như không có hài tử trong bụng kia, y sẽ hạnh phúc bao nhiêu???

Y sao mà may mắn, dĩ nhiên gặp gỡ Tân Vô Phong và Tân Vô Song.

Tân Vô Phong hơi hơi nâng trán, nhìn Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ngươi có thể trách ta và Vô Song tự chủ trương hay không??? Lúc trước, ta nói sẽ cho ngươi một cái công đạo, sẽ giải quyết chuyện này thật tốt, ta nghĩ chính là phương pháp này... Ngươi có bằng lòng hay không???”

Hai gò má trắng noãn của Vân Khuynh nhiễm màu đỏ ửng, y cắn cắn môi, bỗng nhiên nhìn về phía Tân Vô Song, kiên định nói: “Ta đã sớm nói với ngươi, Vô Song, ta yêu ngươi.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song thoảng chốc tia sáng rực rỡ, khoe miệng cong lên, con ngươi lóe sáng: “Đó là tự nhiên.”

Nói xong, Vân Khuynh lại đem ánh mắt chuyển hướng Tân Vô Phong:

“Chỉ là ta vẫn chưa nói, đại ca, không, Vô Phong, ta cũng yêu ngươi... Có thể các ngươi nghĩ ta quá tham lam, thế nhưng, ta không cự tuyệt được Vô Song cho ta ôn nhu, cũng không cự tuyệt được đại ca cho ta che chở...

Kỳ thực lúc ở bên Vô Song, ta đã nghĩ, ta bình thường như vậy có đức có tài gì, dĩ nhiên có thể được Vô Song yêu thương, sau đó cùng với đại ca... Càng làm cho ta nghĩ tội nghiệp nặng nề, thế nhưng ngay cả như vậy, ta cũng ích kỷ mong muốn có được tình yêu của các ngươi...

Ông trời dường như quá yêu mến ta, thứ ta mong muôn, thậm chí không dám nghĩ đến, dĩ nhiên đều thành hiện thực..."

Tư tự của Vân Khuynh có chút mờ ảo, lời y nói, cũng có chút lộn xộn.

Trong đôi mắt đẹp trong suốt dần dần hiện lên hơi nước, y cong cánh môi nói:

"Mặc kệ thế nào... Ta hiện tại, muôn nói cho các ngươi biết chính là, ta cũng yêu các ngươi, hai người đều yêu, không phải một lòng chia làm hai nửa, mà là đem toàn bộ trái tim đưa cho các ngươi..."

Tới lúc này, cảm tạ Vô Song bao dung... Cảm tạ đại ca bảo vệ..."

Tình tự nét mặt y đã gần như tan vỡ, y cúi đầu, thanh âm run run: "Kỳ thực... Ta thực sự, rất muốn rất muốn ở bên các ngươi..."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Tâm Tư Vân Khuynh

Lời Vân Khuynh nói, dần dần biến mất.

Toàn bộ bên trong một mảnh vắng vẻ, Tân Vô Phong và Tân Vô Song vừa rồi còn nghe y nói, dĩ nhiên không biết từ lúc nào đã cúi đầu ghé vào trên bàn.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song lực nhìn thấu thế nào, năng lực ra sao, lẽ ra sẽ không bị Vân Khuynh giản đơn đánh gục như vậy.

Chỉ là thứ Vân Khuynh lấy từ chỗ Vân Hoán không phải độc, hơn nữa vô sắc vô vị.

Đó là một loại giống như mê huyễn được, sẽ không gây tổn hại đối với thân thể người, sẽ không khiến người ta triệt để hôn mê, mà là làm cho họ sản sinh một ít ảo giác như thật như giả, hơn nữa người trúng được này, năng lực phòng bị sẽ giảm xuống.

Rất giống với cà độc được Vân Khuynh biết đến ở thế kỷ hai mươi mốt.

Dược này quả thực khiến Vân Khuynh thỏa mãn tới cực điểm.

Y không muốn thương tổn Tân Vô Phong và Tân Vô Song, y lần này dự định rời đi, là bỏ đi thật, không giống như lần trước lắc lư ở bên ngoài.

Cũng không phải giống như lời Vân Hoán nói, sinh xong hài tử rồi trở về, y muốn triệt để rời đi.

Tìm một địa phương hẻo lánh, ẩn cư, không bao giờ đi ra nữa, không cho Tân Vô Phong bọn họ còn có cơ hội tìm được y.

Quãng đời còn lại của y có hài tử trong bụng này là được.

Tối hôm qua y suy nghĩ một đêm, bỗng nhiên phát hiện mình chính là tai tinh của Tân gia.

Khiến Tân gia huynh đệ một người hai người toàn bộ vì y trở mặt thành thù, Tân Vô Phong và Tân Vô Song thật vất vả mới hòa thuận như lúc ban đầu, âm kém dương sai, y dĩ nhiên lại dính dáng mơ hồ với Tân Vô Hạ.

Y tin tưởng, trong sâu thẳm nhất định là có một đôi tay, đang lôi kéo y phá hỏng sự an bình của Tân gia.

Trước đây là Tân Vô Phong và Tân Vô Song, hiện tại là Tân Vô Phong Tân Vô Song và Tân Vô Hạ, chờ bọn hắn trở lại Tân gia, liệu có thể là Tân Vô Song Tân Vô Phong và Tân Du Hàn bọn họ nữa hay không...

Vân Khuynh không dám tưởng tượng.

Nhưng y biết, ba người bọn họ ở bên nhau đã là kinh thế hãi tục, về đến Tân gia, cùng với thân gia trưởng bối, nhất định phải dây dưa một phen, trắc trở trùng điệp.

Y không hy vọng như vậy, không hy vọng bởi vì mình, khiến cho toàn bộ Tân gia gà chó không yên.

Đại Bảo tiểu Bảo hôm nay ở Lưu Ly tiểu trúc, tên Lưu Ly tiểu trúc y cũng từng nghe qua, đó là một nơi tương đương không tệ, ở đó, hai hài tử kia có thể được giáo dục rất tốt.

Không gặp được hai hài tử, không thể nhìn bọn họ lớn lên là thua thiệt lớn nhất của y đối với bọn họ, y sẽ đem thua thiệt Đại Bảo tiểu Bảo của mình bù đắp gấp bội cho hài tử trong bụng này.

Y muốn rời đi, rồi lại có chút không cam lòng rời đi.

Y yêu hai nam nhân này, y không cam lòng, bản thân y cái gì cũng không làm, từ nay về sau lại không còn được gặp họ. Từ biệt này, cũng là vĩnh biệt, y sao có thể cam lòng???

Dù sao y thương bọn hắn như vậy, yêu đến tâm đều đau, muốn y buông tay, nào có thể lưu loát như vậy, nào có dễ dàng như vậy.

Trước khi rời đi, y muốn vì mình chế tạo một hồi ức tốt đẹp khắc sâu, cho nên y mới không trực tiếp len lén trốn đi với Vân Hoán, mà là dùng được đối phó bọn họ.

Hai người mơ mơ màng màng, rơi vào trong tràng cảnh như thật như giả, hai người như tỉnh như mơ bị Vân Khuynh nâng tới bên giường.

Hai người thân cao và thể trọng đều cao nặng hơn so với Vân Khuynh, chờ thành công chuyển bọn họ lên giường, y liền ngồi ở trên giường thở dốc.

Y vỗ vỗ hai gò má của mình, đáy lòng tuôn ra một loại cảm giác kỳ dị, y không biết y lấy đâu ra quyết tâm lớn như vậy, cũng không biết vì sao y muốn làm vậy...

Y cắn môi dưới, thân thể hơi run, đem bàn tay mảnh khảnh chạm lên quần áo của Tân Vô Phong, lúc Tân Vô Phong nửa mơ nửa tỉnh, rút đi ngoại bào của hắn.

Càng cởi ra, khuôn mặt Vân Khuynh càng đỏ, tới loại hiện trạng khẩn yếu quan đầu này, y dĩ nhiên bắt đầu nảy sinh một loại ý niệm muốn chạy trốn.

Thế nhưng...

Vừa nghĩ đến qua tối nay sẽ không còn được gặp bọn họ, tâm của y, liền đau đớn giống như bị đao cắt, sau đó toàn bộ ngượng ngùng bất an đều bị

ép xuống đáy lòng.

Tay y càng lúc càng trở nên không linh hoạt, y có chút bực mình, ánh mắt chuyển đến bầu rượu trên bàn thì hơi sáng ngời.

Y muốn uống rượu tăng thêm cam đắng, hạ được Tân Vô Phong Tân Vô Song, không phải ở trong rượu, mà là quét trên thành chén, chén trà ly rượu trên bàn, ngoại trừ chén Vân Khuynh dùng, còn lại đều bị quét lên loại được này.

Vân Khuynh dứt bỏ Tân Vô Phong và Tân Vô Song, đi tới trước bàn, cầm lấy bầu rượu, đưa đến bên môi, ngừa đầu uống thật nhiều ngụm.

Trong mơ màng, y dường như cảm thấy mình có tư thái dũng cảm của Tân Vô Phong lúc uống rượu vừa rồi.

Thế nhưng y một chút cũng không bình tĩnh như Tân Vô Phong, mùi vị cay độc thoảng cái từ dạ dày nhảy lên, khiến y khó chịu muốn chết, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y, cũng bị xông đỏ lên có chút chêch choáng.

Tuy rằng biết mang thai uống rượu không tốt, thế nhưng y đã dự định tốt đêm nay phải phóng túng một đêm, như vậy cũng không quan tâm một chút rượu ấy.

Vân Khuynh đem bầu rượu thả lại mặt bàn, hơi nhắm mắt lại, tay vịn mặt bàn, thân thể có chút mê muội, y lắc đầu, yên lặng chờ mình khôi phục lại.

Lúc này y đưa lưng về phía giường lớn, căn bản không biết hai người trên giường kia vốn phải là mơ mơ màng màng, nhưng con mắt lại tinh táo không gì sánh được trao đổi ánh mắt với nhau, trên hai khuôn mặt tuấn tú đồng dạng mang theo nghi hoặc.

Chỗ lát, Vân Khuynh tỉnh lại một chút, bước chân có chút lảo đảo, lại về tới trước giường, một bước dưới chân bất ổn, ngã lên trên giường, y hơi

giương mắt, vừa lúc chạm tới lông mi dày dài hơi buông xuống dưới hai mí mắt của Tân Vô Phong.

Y nhịn không được vươn tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Tân Vô Phong, cánh môi đỏ mọng mang theo hơi rượu chậm rãi mở ra, nỉ non nói: “Đại ca, đại ca, ta thực sự thích ngươi, thực sự...”

Nói nói, y dùng tay giữ lấy khuôn mặt Tân Vô Phong, hôn lên bờ môi mỏng băng lạnh của Tân Vô Phong.

Tân Vô Song phía sau y mở mắt, thấy vậy trong đáy mắt hiện lên một tia tình tự kỳ dị, hắn giật giật thân thể, lăn sang Vân Khuynh bên kia, đem non nửa thân thể của Vân Khuynh áp dưới thân.

“Nặng quá...”

Vân Khuynh lầm bầm một câu, rời khỏi cánh môi Tân Vô Phong, trở mình, đem thân thể Tân Vô Song đẩy ra bên ngoài.

Sau đó y dùng tay chống giường, quỳ ngồi giữa Tân Vô Phong và Tân Vô Song, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vì rượu mà tràn đầy đỏ ửng mang theo nụ cười vui sướng thuần túy: “Vô Song, đại ca... Thật xinh đẹp... Thật là đẹp mắt, ha hả...”

Nói, nương theo hương rượu, lá gan của y cũng lớn lên, thuận lợi lột hơn phân nửa quần áo của Tân Vô Phong và Tân Vô Song, chỉ chừa áo lót.

Tân Vô Song và Tân Vô Phong nhìn như hôn mê kì thực thanh tịnh dù ngốc đến đâu cũng biết Vân Khuynh muốn làm gì.

Bọn họ ở trong lòng vạn phần khiếp sợ, bọn họ chưa bao giờ biết, hóa ra Vân Khuynh cũng có thể chủ động như thế, cũng có thể như thế như thế... Dũng cảm???

Lúc Vân Khuynh lôi kéo quần áo họ, đôi tay nhỏ bé lơ đãng nhích tới nhích lui trên người bọn họ, chọc cho dục vọng dưới thân đã lâu không phát tiết của bọn họ tăng vọt không ngớt.

Vân Khuynh một mực lục lợi, động tác rất chậm, dẫu vặt bọn họ, bọn họ rất muốn không giả vờ bị dược tính khống chế nữa, rất muốn biến bị động thành chủ động, thế nhưng...

Nhưng Vân Khuynh chủ động là như thế này, trước đây thực sự chưa từng thấy, huống hồ lại là ở trước mặt cả hai bọn họ.

Hơn nữa bọn họ cũng muốn thăm dò Vân Khuynh rốt cuộc muốn làm gì, nhất thời cũng không dám hành động thiêu suy nghĩ.

Hai người nam nhân anh tuấn cứ như vậy nằm ở trên giường, mặc cho Vân Khuynh muốn làm gì thì làm, Vân Khuynh đã có chút không biết làm sao.

Cái đầu có chút choáng váng của y nhớ lại cách Tân Vô Song làm khi ở bên Tân Vô Song trước đây, sau đó cúi xuống thân thể, cúi đầu, giật lại quần áo trước ngực Tân Vô Phong, liếm lên lồng ngực màu đồng cổ của hắn.

Vì sao là nhớ lại Tân Vô Song? Đương nhiên là bởi vì y và Tân Vô Song làm nhiều nhất.

Cùng Tân Vô Phong chỉ có một lần kia, còn suýt nữa lưu lại tâm lý bóng ma, lần nọ với Tân Vô Hạ, y trúng dược, ý thức vẫn không tỉnh táo, cuối cùng chờ lúc y tỉnh lại chỉ nhớ được cảm thụ ngay lúc đó, động tác cụ thể tư thế cơ thể vân vân, tất cả đều quên sạch.

Đôi tay tinh tế thon dài chậm rãi kéo quần áo Tân Vô Phong, tay và môi đều đang di động trên người Tân Vô Phong.

Lúc nhìn thấy đột khởi màu đỏ sậm Vân Khuynh nghiêng nghiêng đầu, lẩy tay chọc chọc, lại véo véo, y vẫn cho rằng chỉ có nữ nhân mới có cảm giác ở đây, thế nhưng...

Trước đây Tân Vô Song làm với y như vậy, hình như y cũng rất có cảm giác...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh giống như xấu hổ mà bối hơi, may là trong phòng lúc này chỉ có mình y là coi như tỉnh táo.

Y làm gì cũng chỉ có y biết, nhớ kỹ.

Tân Vô Phong luôn luôn lạnh lùng, y muốn biết, hiện tại Tân Vô Phong có thể có cảm giác hay không.

Hơi nâng mi nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn của Tân Vô Phong, lông mày Tân Vô Phong dường như gắt gao nhíu lại, sắc mặt cũng có chút vặn vẹo.

Vân Khuynh vừa nhìn lại càng hoảng sợ, bất chấp tiếp theo mình muốn làm gì, thân thể trực tiếp cọ xát về phía trước, con mắt đế sát vào đầu Tân Vô Phong muốn biết hắn rốt cuộc làm sao.

Quần áo trên người Vân Khuynh vẫn chỉnh tề, Tân Vô Phong lại là nửa thân trần, lúc y cọ xát về phía trước, thân thể lướt qua lồng ngực trần trụi của Tân Vô Phong, lúc y còn không rõ Tân Vô Phong rốt cuộc làm sao, cổ tay mảnh khảnh đã bị một đôi tay thon dài không chẽ.

Sau một khắc, một cái lật người thật lớn, y đã bị Tân Vô Phong đặt ở dưới thân.

Lẽ... Lẽ nào Tân Vô Phong còn tỉnh???

Ý nghĩ này khiến Vân Khuynh sợ đến ngùng hô hấp, nhưng mà y nâng mi nhìn lại, lại thấy đôi mắt Tân Vô Phong vẫn còn nhăm, khuôn mặt vặn vẹo vừa rồi đã khôi phục bình tĩnh, chỉ là khuôn mặt của hắn hạ xuống, như là muốn hôn y.

Vân Khuynh chớp chớp mắt, vừa lúc nghĩ tới được kia không phải mê được, mà là có thể khiến người ta sản sinh ảo giác, như thật như giả, phỏng chừng, Tân Vô Phong hiện tại là làm việc này với y trong ảo giác.

Vừa nghĩ như thế, y liền yên tâm.

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Hai Người Thương Yêu

Sau một khắc y cảm thấy yên tâm, dung nhan lạnh lùng nghiêm nghị áp bách đến trước mắt liền khiến tâm y đề lên, hô hấp cũng chậm đi một nhịp.

Không có bất cứ ngoài ý muốn nào, bờ môi hơi lộ vẻ băng lãnh, rơi xuống gò má y, ẩn xuống nụ hôn nóng cháy khác hẵn.

Môi lưỡi Tân Vô Phong dao động trên gò má trắng noãn của Vân Khuynh, Vân Khuynh nhất thời cũng bất chấp Tân Vô Song tồn tại, vươn tay ôm Tân Vô Phong.

Đợi đến lúc môi Tân Vô Phong rốt cục rơi xuống bên môi Vân Khuynh, Vân Khuynh không chút do dự mở miệng, vươn đầu lưỡi dây đưa với Tân Vô Phong.

Tay Tân Vô Phong thừa dịp môi lưỡi quấn quýt với Vân Khuynh, lưu loát cởi bỏ quần áo của Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngoài bị hôn đến khó thở ra, dưới đáy lòng còn sợ hãi than dược hiệu kia thần kỳ, lúc này Tân Vô Phong trúng dược, dĩ nhiên còn hành động như thường, giống như không có việc gì vậy.

Còn tinh táo hôn y như vậy, có thể cởi quần áo của y, thực sự là thần kỳ.

Lúc quần áo của y bị cởi ra, Tân Vô Phong liền xé mở áo lót vốn đang phanh rộng của mình, cứ như vậy giữa hai người bọn họ liền không còn có bất cứ cái gì trở ngại.

Da thịt dán chặt với nhau, cảm giác ấm áp phi thường tuyệt diệu, khiến đáy lòng Vân Khuynh dĩ nhiên mọc lên một cỗ cảm động và bi thương khó hiểu.

Cảm động vì mình có thể tiếp cận Tân Vô Phong như vậy, bi thương vì sau lần này sẽ xa cách Tân Vô Phong.

Đây là một lần cuối cùng thân thể này tiếp xúc thân mật đúng không nhỉ???

Vừa nghĩ như thế, tay Vân Khuynh liền chủ động dao động trên người Tân Vô Phong, không ngừng trêu chọc ý chí Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong sợ Vân Khuynh phát hiện hắn vẫn còn tỉnh, liền thăng tuốt nhắm mắt, hắn chỉ có thể từ cảm giác run rẩy từ da thịt người dưới thân truyền đến, cảm thụ được tâm tình pháp phồng quá lớn của y.

Không còn lạnh lẽo như ngày xưa, cũng không giống lần đầu tiên thô bạo với Vân Khuynh, hắn lúc này, có vẻ phi thường ôn nhu, nhẹ nhàng mà sát thân thể trắng mịn của Vân Khuynh.

Lúc hai người ôm hôn nhau, Tân Vô Song bị vắng vẻ một bên chậm rãi nhốm dậy, trong con ngươi đen thùi lói ra sáng bóng kỳ dị.

Thân thể hai người kia đan chéo với nhau, một người là màu đồng cổ dương cương, một người khác tương đối mảnh khảnh trắng nõn, về phương diện thị giác là phi thường không tệ, nhưng hai người này là Tân Vô Phong và Vân Khuynh, khiến trong lòng hắn có chút nho nhỏ không vui.

Hắn nhìn Tân Vô Phong đóng chặt hai mắt mím môi, lại đem ánh mắt dời về phía khuôn mặt Vân Khuynh.

Tóc dài màu mực vào lúc Tân Vô Phong đem y đặt ở dưới thân, cũng đã tản ra, tảng lớn tảng lớn xõa trên sàng đan màu nhạt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ bừng như là người sốt cao, đôi mắt y mê ly không rõ, hơi nước tràn ngập, ánh mắt ôn nhu nhìn Tân Vô Phong, bên trong dường như ẩn chứa tình ý khó có thể tự thuật.

Tân Vô Song hô hấp ngừng lại, đáy lòng mọc lên một cỗ rối loạn không thể nói rõ, dục vọng dưới thân càng trở nên sưng tấy khó có thể khống chế, hắn không còn nguyện ý Tân Vô Phong một mình chiếm lấy Vân Khuynh nữa.

Hắn vươn tay bỏ đi áo lót còn lại trên người mình, lập tức trở nên trần trụi giống với Tân Vô Phong và Vân Khuynh.

Chậm rãi di động tới chỗ Vân Khuynh và Tân Vô Phong, bàn tay thon dài của Tân Vô Song theo cẳng chân Vân Khuynh chậm rãi xoa lên phía trước.

Vân Khuynh nghiêng đầu, trông thấy người còn lại đồng dạng hắn là mơ hồ, nhưng lại rất tinh táo kia.

Thân thể Tân Vô Phong đầu tiên là cứng đờ, sau đó liền di sang một bên, lùi đi một chút, nhường chỗ cho Tân Vô Song.

Cùng thời khắc đó hắn lại hôn lên cánh môi hơi nghiêng đi của Vân Khuynh, kéo lực chú ý của Vân Khuynh về, bàn tay chậm rãi ma sát lên cổ Vân Khuynh.

Tay Tân Vô Song rất nhẹ, chậm rãi mơn trớn về phía trước, từ bắp chân đến bắp đùi, giống như một cái lông chim chậm rãi xẹt qua, không có đau đớn hoặc cảm giác xấu khác, nhưng lại khiến Vân Khuynh cảm thấy ngứa ngáy không ngớt, điện lưu nhỏ vụn cũng theo đó chậm rãi nhộn nhạo, khiến Vân Khuynh chỉ muốn gãi lên, nhưng nửa người trên của y đã bị Tân Vô Phong áp chẽ, không thể nhúc nhích mảy may.

Vân Khuynh vốn bị rượu làm cho ý nghĩ không còn tỉnh táo, lúc này càng thêm mơ hồ.

Y chỉ loáng thoáng nhớ kỹ hai người kia bị y hạ được, hiện tại hắn là y chủ động...

Nhưng vì sao, y lại biến thành người bị động???

Thế nhưng nếu thật để y chủ động, y không nhất định sẽ làm tốt như hai người hiện tại chủ động, bất luận quá trình như thế nào, chỉ cần mục đích của y đạt được là ổn.

Khóe môi Vân Khuynh hơi cong lên, vào lúc tỉnh táo cuối cùng còn không quên nhắc nhở mình, loại được kỳ quái sau đó vẫn là ít đi xin thì tốt hơn, bởi vì tình huống hiện tại thực sự quá quỷ dị.

Tư tự yếu ớt này của y, dưới sự trùng kích từ các loại cảm giác tê dại ở trên người, chậm rãi biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc Vân Khuynh gần như không thể hô hấp, Tân Vô Phong rốt cục thả môi Vân Khuynh, theo chiếc cổ trắng noãn nhẵn nhụi thon dài mỹ lệ như cổ thiên nga một đường hôn xuống.

Da thịt dưới môi là ấm áp, trơn mềm, mịn màng, Tân Vô Phong lưu luyến, hắn giống như muốn trực tiếp đem Vân Khuynh toàn bộ ăn vào trong bụng.

Vì vậy Tân Vô Phong liền đem hàm răng của mình cắn lên làn da non mềm, lưu lại một đường vết tích gặm cắn.

Sức lực của Tân Vô Phong không tính là nặng, khiến Vân Khuynh trong khi đau đớn rất nhỏ, cảm giác được càng nhiều tê dại, cổ bị Tân Vô Phong cắn lên Vân Khuynh chỉ có thể ngửa đầu thở dốc, một ít rên rỉ nhỏ vụn khó có thể khắc chế bừng lên.

Thân thể Tân Vô Song áp sát vào Vân Khuynh, ngón tay thon dài cung theo chân Vân Khuynh, trượt tới phía trên bắp đùi tuyết trắng.

Bàn tay hắn quá mức nóng cháy, hầu như có thể làm bỏng làn da mềm mại trên người Vân Khuynh, thắt lưng Vân Khuynh hơi giãy dụa, muốn thoát đi loại nhiệt độ này.

Nhưng Tân Vô Song sao có thể cho phép???

Hai tay đặt trên bắp đùi dài nhỏ, Tân Vô Song khóa lại hai chân Vân Khuynh, cúi người xuống, lưu lại từng chút từng chút vết tích trên đùi Vân Khuynh.

Vừa rồi thấy Vân Khuynh bởi vì đại ca mà trở nên quyến rũ hắn liền có chút bực mình, đáy lòng mọc lên một loại ý niệm muốn ganh đua cao thấp với đại ca, hắn cực kỳ có kỹ xảo hôn chân Vân Khuynh, môi lưỡi cùng sử dụng mút vào, đầu lưỡi khẽ liếm, cùng lúc đó bàn tay hữu lực của hắn cũng tách ra hai chân luôn luôn không tự chủ được muốn khép lại của Vân Khuynh.

Chính vào lúc này, môi Tân Vô Phong cũng chuyển tới chỗ xương quai xanh của Vân Khuynh, đem xương quai xanh tinh xảo thật nhỏ của y ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng gặm cắn.

“Ngô... Ách....”

Vân Khuynh bị Tân Vô Phong bỗng nhiên nặng thêm lực đao quấy nhiễu khó có thể bình tĩnh.

Tân Vô Song nghe thấy thanh âm mị hoặc nhỏ vụn của y, trong đôi mắt lay động một mạt tư tự kỳ dị, sau đó liền dùng thân thể của mình giam cầm hai chân Vân Khuynh, còn tay thì chủ động xâm phạm ngọc hành đã thăng dậy của Vân Khuynh.

Vân Khuynh mơ hồ nghĩ sự tình càng ngày càng không thích hợp, vì sao hai người này đã không có ý thức thanh tịnh lại có thể chuẩn xác xâm lược y như vậy???

Nhưng mà loại tình huống này hiện nay, căn bản không cho phép y suy nghĩ nhiều, vào lúc y còn đang vì xương quai xanh đau nhức tương đối nặng mà kháng nghị, móng tay trong suốt cắt sửa gọn gàng của Tân Vô Song đã quét qua đinh ngọc hành.

Thân thể Vân Khuynh vốn có run rẩy không ngớt, dưới một kích kia của Tân Vô Song, thoảng cái giật bắn, nhưng bởi vì Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều đã đè nặng nửa người trên và nửa người dưới của y, cho nên y cũng chỉ có thể cong lên phần eo, rên rỉ nhỏ vụn trong miệng bởi vì ngọc hành bị kích thích cũng bỗng nhiên biến lớn.

Khóe miệng Tân Vô Song hơi cong lên, hai gò má còn dán trên bắp đùi của Vân Khuynh đã chuyển đến giữa hai chân Vân Khuynh, sau đó há miệng đem ngọc hành tinh thần chấn hưng ngậm vào trong miệng.

Tay hắn, trong lúc không ý thức thay đổi trận địa, chuyển qua trước mặt huyệt hơi ướt át bên dưới ngọc hành, khẽ vuốt ve chung quanh.

Động tác của Tân Vô Song đương nhiên khiến toàn bộ lực chú ý của Vân Khuynh đều tập trung tới nửa người dưới.

Y giãy dụa thắt lưng muốn chạy trốn, ngọc hành sưng lên chỉ muốn phát tiết, hết lần này tới lần khác khoang miệng ẩm áp cùng với đầu lưỡi trơn mềm kia, lại khiến y tham luyến không gì sánh được.

Mật huyệt phía dưới vốn bởi vì thân thể bị trêu chọc mà hơi động tình, hiện tại động tác trên tay Tân Vô Song, càng trêu ghẹo ra tảng lớn ái dịch.

“Vô... Vô Song... Ô... Không nên...”

Trong con ngươi màu mực của Tân Vô Song lúc này ngâm lấp ngọc hành của Vân Khuynh đã mang theo ý cười, mà Tân Vô Phong đang gặm cắn lồng ngực phía trên sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Hắn híp lại đôi mắt tràn đầy màu sắc dục vọng vươn tay dùng ngón trỏ và ngón cái đem hạt tròn nhỏ trước ngực Vân Khuynh, đỏ bừng cứng rắn chăm chú lôi kéo nắn bóp.

Đầu Vân Khuynh bỗng nhiên giương lên, hầu kết trên chiếc cổ trắng nõn mang theo vết tích cuộn một chút, trong miệng tràn ra rên rỉ khó nhịn, trên khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mỹ là biểu tình như đau đớn cũng như vui sướng.

Trong đôi mắt màu mực mờ mịt ánh nước, thậm chí có giọt nước trong suốt tràn ra ở khói mắt y.

Y muốn đưa tay cứu lấy điểm mẫn cảm trên người đang pha lẩn thึng khổ và vui sướng kia, như Tân Vô Phong lại vươn tay, dễ dàng đem hai tay y đặt xuống sàng đan ở dưới thân.

Tân Vô Phong một tay khóa lại hai cổ tay Vân Khuynh, một tay đùa nghịch thù du trước ngực Vân Khuynh, tự nhiên cũng sẽ không lạnh nhạt với một viên đậu đỏ khác đang run run thăng tắp trong không khí, hắn cúi xuống thân thể, đem thù du cứng rắn như ru-bi hoàn toàn ngâm vào trong miệng, dùng hàm răng day mài gặm cắn.

Đau đớn bén nhọn từ hai điểm trước ngực khuếch tán ra, Vân Khuynh hơi rụt lui thân thể lắc lắc đầu: “Không... Không nên... Đại ca... Ô...”

Tân Vô Song cảm thấy bức mình, hắn nghĩ lúc này, trong cái miệng nhỏ của Vân Khuynh, nghe thấy tiếng rên rỉ là được, về phần tên gọi các loại, coi như hết.

Nghĩ, ngón tay thon dài liền đâm vào mặt huyệt hắn vẫn luôn mơ ước, cảm nhận cảm giác trơn mềm, thoáng cái đi vào trong cơ thể ấm áp chặt trí của Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Nhiệt Tình Như Lửa

“Ân a...”

Nơi bí ẩn nhất trong thân thể bỗng nhiên bị xâm lấn, thân thể mẫn cảm của Vân Khuynh có vẻ càng thêm kích động.

Đầu lưỡi Tân Vô Song hoàn toàn quấn lấy ngọc hành của Vân Khuynh, mồ hôi hột trên trán chật rải chảy xuống, rơi lên bắp đùi trắng noãn của Vân Khuynh và sảng đan, nóng đến mức khiến Vân Khuynh run run không ngớt.

Tà ác nhẹ nhàng ma sát ở đỉnh ngọc hành, Tân Vô Song cảm thấy rõ ràng vật nhỏ trong miệng càng ngày càng căng lớn, gân xanh mặt trên toát ra càng ngày càng nghiêm trọng, run nhẹ nhè chỉ muôn bạo phát.

Hắn nhân cơ hội này giật giật ngón tay đã vào trong cơ thể Vân Khuynh, nhiệt độ trong cơ thể Vân Khuynh rất cao, nóng đến mức gần như đem ngón tay Tân Vô Song hòa tan ở bên trong.

Ngón tay thon dài vừa đâm vào mật huyết nhỏ hẹp, nội bích mật huyết chặt trí liền đè ép từ bốn phía, ép hắn nửa bước khó đi.

Vì vậy, thừa dịp nhất khắc thân thể Vân Khuynh run run bạo phát, ngón tay thứ hai của Tân Vô Song cũng vói vào trong mật huyết.

Hai ngón tay của hắn đã bị ái dịch làm ướt, ở trong nội bích chặt trí ấm áp đè nhấn mở rộng.

Bởi vì hắn vẫn ngậm lấy ngọc hành, nên dịch thể bạch trọc ngọc hành phun ra, bị hắn ngậm vào trong miệng, cũng thuận thế nuốt xuống.

Trên tay tiến công mật huyệt Vân Khuynh song song, Tân Vô Song chậm rãi ngẩng đầu, buông ra ngọc hành đã không còn sưng cứng trong miệng, một ít dịch thể bạch trọc còn chưa kịp nuốt xuống, theo ngọc hành rời đi, từ khóe môi Tân Vô Song tràn ra.

Hắn ngẩng đầu, cảm giác được thân thể Vân Khuynh bạo phát, Tân Vô Phong cũng ngẩng đầu lên, huynh đệ hai người nhìn nhau, giữa hai người có nhiều chỗ ăn ý khiến Tân Vô Phong vươn tay nửa ôm thân thể Vân Khuynh vào lòng, mà Vân Khuynh còn lại là toàn thân vô lực tùy ý bọn họ loay hoay.

Tân Vô Song khẽ nhíu mày, nhìn Vân Khuynh mặt hướng Tân Vô Phong, cả người nho nhỏ hầu như lui ở trong lòng Tân Vô Phong, hắn chậm rãi rút ra hai ngón tay đã vào trong cơ thể Vân Khuynh, bởi vì vị trí, hắn thăng thắn nghiêng người ra phía sau Vân Khuynh, đem phía trước tặng cho Tân Vô Phong.

Tay hắn một lần nữa xoa lên tấm lưng tuyết trắng trơn mềm như tơ của Vân Khuynh, cảm giác dưới tay trắng mịn không ngót, dường như mang theo lực hấp thụ khó có thể tưởng tượng, khiến Tân Vô Song thế nào cũng luyến tiếc dời đi.

Hắn thích lưng của Vân Khuynh, trắng noãn không tì vết, cũng chỉ có thể chờ hắn dùng môi tùy ý miêu tả bức vẽ hắn muốn ở trên.

Vân Khuynh hơi nhíu mày, ngón tay mở rộng mật huyệt phía trước của y rút khỏi, khiến mật huyệt động tình không ngừng tràn ra ái dịch trơn dính, càng khiến Vân Khuynh đáng sợ nghĩ có chút trống rỗng.

Hai chân y chậm rãi ma sát, mong muốn có vài thứ lần thứ hai tràn đầy mật huyệt đã động tình của y.

Tóc dài màu mực trên trán y đã hoàn toàn ướt, dính vào trên trán, tôn lên cho da thịt trắng nõn càng thêm óng ánh như ngọc.

“Ngô...”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y mang theo mê man và bất mãn, Tân Vô Phong mở đôi mắt, cúi đầu nhìn Vân Khuynh nằm nghiêng trong lòng hắn hơi cong khoe môi, ngón tay có chút thô ráp theo đở bừng trước ngực Vân Khuynh một đường trượt xuống, lướt qua bụng y, cuối cùng chìm vào trong cơ thể Vân Khuynh, công chiếm vị trí vừa rồi của Tân Vô Song.

Ngón tay thon dài không cho Vân Khuynh cơ hội, hai ngón tay trực tiếp nhập vào mật huyệt của Vân Khuynh.

Mật huyệt vốn có chút trống rỗng nhỏ hẹp chặt trí thoảng cái liền bị hai ngón tay kia tràn đầy.

Vân Khuynh rên rỉ giương lên đôi mắt sương mù nhìn Tân Vô Phong, lúc thấy đôi mắt sâu thẳm sáng sửa, lóe ra ngọn lửa nóng cháy thì đáy lòng hiện lên vài tia nghi hoặc.

Tân Vô Phong, nhìn qua... Rất tinh táo...

Suy nghĩ của y sau một khắc liền bị ngón tay Tân Vô Phong bắt đầu chuyển động trong nội bích quấy nhiễu chẳng còn.

Bởi vì mật huyệt đã bị khai thác qua, không quá khó khăn tiếp nhận hai ngón tay của Tân Vô Phong, lại bởi vì tuôn ra rất nhiều ái dịch, bên trong trở nên nóng ướt không gì sánh được, khiến thân thể buộc chặt của Tân Vô Phong khó chịu đến cực điểm.

Dục vọng lửa nóng dưới thân Tân Vô Phong sưng đến dọa người đang thăng túp đỉnh lên trên đùi Vân Khuynh, nhìn chăm chăm vị trí ngón tay hắn mơ ước.

Tuy rằng dưới thân sưng đau khó chịu không ngớt, nhưng Tân Vô Phong vẫn không muốn lỗ mảng tiến vào trong cơ thể Vân Khuynh khiến y thõng khổ, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn cũng mang theo mồ hôi hột ẩn nhẫn, kiên nhẫn chậm rãi tăng ngón tay.

Không chỉ Tân Vô Phong có loại tâm tư quý trọng Vân Khuynh này, Tân Vô Song phía sau Vân Khuynh, càng là có thêm tâm tư như vậy.

Hắn đang theo ý muốn của mình, không ngừng ẩn xuống vết tích mình muốn trên tấm lưng tuyet trang của Vân Khuynh, khiến tấm lưng thuần khiết mỹ lệ, tràn đầy vết tích tình ái, trở nên mê hoặc không ngớt.

Hôm nay, Tân Vô Song dường như yêu cảm giác thân cận hạ thân của Vân Khuynh.

Khi tay và môi hắn chuyển qua thắt lưng Vân Khuynh, hắn cũng không hề ngừng, một đường đi xuống, hôn lên mông cong, cuối cùng khẩn cấp lấy tay tách mở, kề sát vào đóa hoa nhỏ giữa hai cánh mông ẩn giấu càng thêm bí ẩn so với mật huyệt phía trước.

Từ lúc ngón tay tiến nhập mật huyệt Vân Khuynh, hắn cũng đã có chút nhẫn không nổi, sau lại bởi vì vị trí thời gian hắn nhẫn nại càng bị ép dài hơn, hắn hiện tại khẩn cấp muốn muốn đi vào thân thể Vân Khuynh.

Hắn trực tiếp dùng môi mình, vươn cái lưỡi đỏ tươi dùng sức chen vào trong, muốn thăm dò trong đó, song song hắn nỗ lực tiến nhập, toàn bộ hậu huyệt cũng đã ướt.

Phía trước vốn trống rỗng vừa bị lấp đầy, phía sau lại bị xâm phạm, thân thể Vân Khuynh sau khi phóng thích mãn cảm đến dọa người, lúc này trước sau giáp kích, ngọc hành vừa thăng lên lần thứ hai của y thiếu chút nữa tiết ra, đáng tiếc cuối cùng bị Tân Vô Phong nắm lại.

“Không muốn...”

Đã không biết mình rốt cuộc là muốn cự tuyệt hay là muốn bị tiến nhập, Vân Khuynh chỉ có thể lắc đầu, muốn chạy trốn loại cảm giác hẫu như bao phủ y này.

Ngón tay Tân Vô Phong lúc này ở trong mật huyệt của y, đã tăng tới bốn ngón, nghe thấy Vân Khuynh nói không muốn hẵn cong lên khéo môi: “Ta xem là muốn đi...”

Thanh âm của hẵn vào lúc này mang theo một loại từ tính kỳ dị, chọc người vô cùng, bốn ngón tay chôn trong cơ thể Vân Khuynh vào lúc vừa dứt lời liền bắt đầu kịch liệt ma sát nội bích non mềm.

Từng đợt điện lưu theo ngón tay hẵn ma sát chảy về phía hậu huyệt Vân Khuynh, bởi vì thân thể thực sự không thể nhẫn nại thêm, Tân Vô Song liền ngẩng đầu, lấy ngón tay xâm nhập hậu huyệt đã ướn ướt.

Trong hậu huyệt cực hạn mẫn cảm và mềm mại của Vân Khuynh không có phí quá lớn khí lực liền tiến vào.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song đem hết toàn lực muốn để Vân Khuynh thả lỏng, cảm thấy vui sướng, môi lưỡi ngón tay cũng không rời khỏi thân thể Vân Khuynh.

Thân thể trắng noãn của Vân Khuynh sớm đã bị hôn tràn đầy vết tích.

Thân thể dường như mềm thành đống bùn.

Nếu là Tân Vô Phong Tân Vô Song thực sự hôn mê, chuyện Vân Khuynh vốn muốn làm, chỉ sợ không thể tiến hành...

May là Tân gia huynh đệ sức chống cự thân thể tốt không phải người bình thường có thể so sánh.

Tần Vô Song thật sự là rất lâu rất lâu đã không chạm vào thân thể này, hiện tại gấp mặt liền như trúng độc không thể buông ra, kích động khó có thể khắc chế.

Chờ hậu huyệt Vân Khuynh vừa có thể thích hợp ba ngón tay của hắn, hắn liền rút đi ngón tay, dùng dục vọng nóng rực sưng cứng của mình thay thế ngón tay vừa rồi.

Dục vọng cực lớn thoảng cái kéo mở nội bích hậu huyệt, dục vọng sưng cứng của Tần Vô Song thực sự quá lớn, hậu huyệt bị ba ngón tay khai thác cẩn bản không thể lập tức thừa thu nó, cho nên chỉ tiến nhập một chút liền bị kẹt lại.

Nội bích mềm mại bị kéo căng, chặt chẽ bọc lấy dục vọng của Tần Vô Song, cơ thịt từ bốn phương tám hướng nội bích vọt tới đè ép vật xâm lấn từ bên ngoài, lôi kéo toàn bộ hậu huyệt siết chặt. Điều này khiến Tần Vô Song không ngừng rơi mồ hôi hột.

“Khuynh nhi... Thả lỏng...”

Vân Khuynh mơ mơ hồ hồ nghe thấy Tần Vô Song nói như vậy, y muốn thả lỏng, rất muốn thả lỏng.

Thế nhưng mặt huyệt phía trước bị bốn ngón tay không ngừng ma sát cực nhanh, ngọc hành cũng bị cầm giữ trong tay người khác, thân thể y bởi vì các loại dục vọng y khó có thể thừa thu mà hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của y, lúc này hoàn toàn là dựa vào bản năng.

Tần Vô Song vươn tay xoa lên chu vi hậu huyệt Vân Khuynh, thắt lưng đẩy về phía trước, dùng sức đem mình đưa vào trong cơ thể Vân Khuynh.

Tần Vô Phong cảm thụ được Vân Khuynh chậm rãi kéo căng thân thể, nhíu mày, cũng kéo ra ngón tay, trong con ngươi màu mực lóe ra sáng bóng

kỳ dị, đem dục vọng lửa nóng tràn ngập uy hiếp của mình đặt ở lối vào mật huyệt.

Hắn vươn tay đỡ thắt lưng Vân Khuynh, nói với đệ đệ phía sau Vân Khuynh: “Ta đến giúp ngươi...”

Nói xong, liền đem mình đưa vào mật huyệt Vân Khuynh, mật huyệt nhỏ hẹp cũng không thể lập tức thừa thụ cực lớn của hắn, bàn tay hắn đặt ở bên hông Vân Khuynh cũng dùng sức, nhếch môi, dùng lực đánh vào trong cơ thể Vân Khuynh.

“Ách a....”

Lúc Vân Khuynh ngưỡng cổ quyến rũ rên rỉ, Tân Vô Phong đã đâm vào trong cơ thể y, sức lực này cũng khiến cho dục vọng Tân Vô Song kẹt ở hậu huyệt Vân Khuynh đi tới.

Thân thể yếu ớt, bị bọn họ một trước một sau xâm nhập, bọn họ xâm nhập, dục vọng của bọn họ hầu như có thể xuyên qua thân thể Vân Khuynh cảm thụ được sự tồn tại giữa hai bên.

Vân Khuynh cả người đều mất đi tư tự, thân thể đơn bạc dường như trôi nổi trên biển rộng, cảm giác chặt trí bị tràn ngập dưới thân khiến y muốn phát cuồng.

“Ô.... Không... Nóng quá.... Rất trướng...”

Lông mi hơi nhắm lại vương lên giọt nước mắt trong suốt, Vân Khuynh không biết làm sao hô lên.

Nhưng hai nam nhân toàn thân mồ hôi kia đã không nghe bất cứ can ngăn nào của y, mà là thuận theo dục vọng của mình, bắt đầu luật động cỗ xưa nhất.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Bắt Đầu Chạy Trốn

Lửa nóng thật lớn, tựa như có tinh lực không thể dùng hết, ma sát kịch liệt nội bích từ hai nơi trước sau của Vân Khuynh, va chạm thân thể Vân Khuynh.

Động tác của Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người tuy rằng chưa nói tới thô bạo, nhưng là tuyệt không ôn nhu.

Một chân của Vân Khuynh bị Tân Vô Song giơ lên cao, khiến hắn càng thêm chặt chẽ tiếp cận Vân Khuynh, cũng càng khiến cho dục vọng của hắn có thể tiến vào địa phương càng sâu càng mềm mại của Vân Khuynh.

Tân Vô Phong mượn Tân Vô Song tiện lợi, cũng có thể càng sâu xâm nhập trong cơ thể Vân Khuynh.

Dục vọng nóng cháy thật lớn của hai người xô vào nhau trong cơ thể Vân Khuynh, ngoại trừ cảm thụ được nội huyệt Vân Khuynh chặt trí trơn mềm và co rút bọc lấy, còn có thể song song cảm thụ được sự tồn tại giữa đôi bên trong khi thâm nhập thân thể Vân Khuynh.

Hai mặt giáp công như vậy, ở sâu trong thân thể nỗi lên cảm giác tựa như đau nhức lại tựa như sung sướng, thực sự khiến Vân Khuynh khó có thể thừa thụ, y gần như sắp tan vỡ.

Ngọc hành bị Tân Vô Song nắm trong tay tiết đến rối tinh rối mù, vừa tiết xong còn chưa kịp mềm xuống liền lại cứng rắn như thiết, dục vọng của y cũng bị hai người kia không có chỗ nào không câu đi ra.

Toàn bộ thân thể của y, đã bị dục vọng và Tân Vô Phong Tân Vô Song hai người hoàn toàn nắm trong tay.

Trên khuôn mặt nhỏ nhăn tuyệt mĩ trăng noãn của y tràn đầy nước mắt, cái miệng nhỏ nhăn anh hồng cũng không thể ngậm lại, chỉ có thể tuôn ra tiếng rên rỉ quyến rũ ngay cả chính y cũng không biết.

Mái tóc màu mực vốn có trơn mượt bị động tác của y làm cho mất trật tự không gì sánh được, tăng thêm vài phần quyến rũ xinh đẹp.

Tân Vô Phong ở phía trước, không ngừng lấy tay và môi thưởng thức thù du trước ngực Vân Khuynh, khi Vân Khuynh rên rỉ tê dại khiến hắn không thể chịu đựng được, hắn cũng sẽ ngẩng đầu che lại cái miệng nhỏ nhăn mê người kia.

Chăm chú bao phủ cánh môi Vân Khuynh, ngăn chặn môi lưỡi của y, ngăn cản bất cứ tiếng rên rỉ từ bên trong tuôn ra, cái lưỡi đỏ tươi thoả thích càn quét và công chiếm địa bàn thuộc về mình trong khoang miệng của y.

Mà Tân Vô Song ở phía sau Vân Khuynh cũng không cam lạc hậu, bờ môi nóng hổi hạ xuống rập vết tích trên tấm lưng tuyêt trăng của Vân Khuynh, bàn tay đi qua từ gốc đùi Vân Khuynh bị hắn nâng cao, đem ngọc hành của Vân Khuynh lấy tư thế tuyệt đối nắm giữ nắm trong tay thưởng thức.

Dục vọng ba người áp lực đã lâu, vào lúc này đã có thể vô cùng nhuần nhuyễn phát tiết, thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng dục vọng của họ lại chưa từng nguội lại.

Chờ ba người đều phát tiết qua đi, lại thay đổi vị trí, tiếp tục gieo rắc ái ý tràn ngập trên thân thể đơn bạc ở giữa kia.

Vân Khuynh chẳng biết bị rượu hay bị dục vọng xông đến choáng váng, thiếu chút nữa liền quên chuyện chạy trốn.

Trời đã sắp sáng, động tác trong phòng thoảng ngừng lại, tay của Tân Vô Phong và Tân Vô Song còn đang dao động trên người Vân Khuynh, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, ba tiếng dài, ba tiếng ngắn, giống như ám hiệu nào đó.

Vân Khuynh toàn thân mềm nhũn vô lực, đầu óc kêu loạn một chút cũng chưa phát hiện, nhưng thật ra Tân Vô Phong và Tân Vô Song dần dần thành thật xuống.

Cả đêm hôm qua có thể đem Vân Khuynh từ trong ra ngoài, lại từ ngoài vào trong ăn sạch một lần, thân thể chiếm được thỏa mãn cực lớn, tâm tình của bọn họ cũng tương đương không tệ.

Thế nhưng tiếng đập cửa này trái lại đem bọn họ từ trong suối chảy dục vọng đánh thức.

Song song bọn họ thành thật xuống, cũng bắt đầu suy tư sự kiện từ đầu đến cuối.

Hành vi tối hôm qua của Vân Khuynh, thật sự là quá quỷ dị, quỷ dị khiến người ta khó có thể hình dung.

Cái người luôn luôn tương đối xấu hổ nội hướng, dĩ nhiên đột nhiên thổ lộ với hai người bọn họ, đồng thời chủ động đưa lên cửa cho bọn họ ăn???

Có quỷ, tuyệt đối có quỷ!!!

Bọn họ không rõ Vân Khuynh rốt cuộc muốn làm gì, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể lảng lặng đợi nhất khắc chân tướng rõ ràng kia đến.

Chỉ có biết được khúc mắc của Vân Khuynh, bọn họ mới có thể giúp Vân Khuynh giải quyết, mới có thể khiến cho quan hệ giữa bọn hắn càng thêm thăng thắn thành khẩn, cảm tình càng thêm vững chắc.

Tiếng đập cửa bên ngoài, ba tiếng dài ba tiếng ngắn lặp lại vài lần, vẫn không chiếm được đáp lại, liền có người đẩy ra cửa phòng.

Đây là lần thứ hai Vân Hoán nhìn thấy Vân Khuynh ở trong lòng người khác.

Lần đầu tiên là ở trong lòng Tân Vô Hạ, lúc này đây là ở trong lòng Tân Vô Song Tân Vô Phong hai huynh đệ.

Đây lòng hắn dâng lên một loại cảm giác đắng chát, trái tim trong lồng ngực, đau đớn kỳ dị.

Hắn cũng rất tự tin đối với loại được hắn đưa cho Vân Khuynh, cũng không sợ Tân Vô Phong Tân Vô Song phát hiện hắn, hắn đưa lưng về phía giường lớn của khách sạn, ho nhẹ hai tiếng nói: “Tiểu Khuynh, chúng ta cần phải đi.”

Bởi vì ba người thoảng bình tĩnh một trận, cho nên ý nghĩ của Vân Khuynh đã có một chút thanh tịnh.

Thế nhưng thân thể y mềm thành một đống bùn, không có khí lực.

Y nhớ ra toàn bộ mọi chuyện, y không thể lưu luyến ấm áp và dục vọng như vậy, y phải đi.

Đúng vậy, tối hôm qua y đã quyết định bỏ trốn, y vốn cũng chỉ là muôn trước khi đi được ôm lấy hai người kia mà thôi.

Cái đầu mơ hồ đau đớn của y, đến bây giờ cũng không nghĩ ra vì sao được Tân Vô Phong và Tân Vô Song trúng lại kỳ quái như vậy, có thể khiến Tân Vô Phong và Tân Vô Song hoàn toàn nham chát y.

Thế nhưng điều đó đã không còn quan trọng, mặc kệ là vì sao y sau đó cũng không có cơ hội hạ loại được này với bọn hắn nữa.

Nhất khắc nghe thấy Vân Hoán nói phải đi, y triệt để tinh táo lại, mở miệng nói với Vân Hoán đưa lưng về phía giường lớn: “Xin lỗi... Quên thời gian, nhị ca, ngươi đi ra ngoài chờ ta một chút.”

Thanh âm của Vân Khuynh khàn khàn không ngọt, mang theo vài phần suy yếu vô lực.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người nửa đêm Vân Khuynh đặt ở dưới thân nghe thấy Vân Hoán và Vân Khuynh đối thoại, toàn bộ thân thể như là bị nước lạnh xối lên, lạnh lẽo không bình thường.

Vân Khuynh như vậy...

Dĩ nhiên, dĩ nhiên là muốn rời bỏ bọn họ???

Trách không được Vân Khuynh tối hôm qua lại chủ động, hoá ra ở trong mắt Vân Khuynh, đó là bữa tối cuối cùng sao???

Vân Khuynh toàn thân vô lực, thân thể khó chịu giống như là bị người tháo dỡ rồi khâu lại lỏng lẻo, y vươn tay đẩy ra thân thể Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Bọn họ ba người hiện tại đều là trần truồng, trải qua ma sát làn da như vậy, nhiệt độ cơ thể ba người lại bắt đầu tăng cao.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người bởi vì không dám dùng sức đè lại Vân Khuynh, nên bị Vân Khuynh đẩy ra.

Vân Khuynh đẩy ra hai người xong, chống giường, gian nan lại khó chịu không gì sánh được ngồi dậy.

Y nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, trong đôi mắt mang theo ánh nước bi ai và nồng đậm không muốn.

Y cúi đầu, nhìn vết tích rậm rạp trên người mình, rồi cúi người ẩn một nụ hôn lên môi Tân Vô Phong và Tân Vô Song, tuy rằng hai người kia đem y lăn qua lăn lại không nhẹ, thế nhưng y một chút cũng không tức giận.

Đây lòng trái lại mang theo tràn đầy tình cảm.

“Ta yêu các ngươi... Thỉnh tin tưởng, ta, kỳ thực... Thật là muôn ở bên các ngươi...”

Vân Khuynh đem chăn bông đắp lên trên người Tân Vô Phong và Tân Vô Song, còn mình bọc chăn đơn, chậm rãi muôn xuống giường.

“Chỉ là... Ta thực sự không muôn khiến các ngươi khó xử... Không muôn bất cứ ai đau khổ... Ông trời luôn luôn thích trêu cợt chúng ta...”

Vân Khuynh nói, gián đoạn, đến cuối cùng chỉ còn lại một mảnh thở dài cam chịu.

Y đến chỗ bên giường, kéo thân thể mềm nhũn bước xuống, nhưng bởi vì hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa ngã trên đất, may là y vươn tay chống mép giường mới có thể tránh được té ngã chân chính.

Một đường chống đỡ vật, dùng hai chân run đến không thể đứng thẳng chậm rãi di động, hai địa phương trên thân thể trải qua tiến nhập tối hôm qua thậm chí còn theo bước đi của y chậm rãi tràn ra dịch thể.

Hai gò má y ửng hồng, đáng tiếc thực sự không có thời gian thanh lý.

Tìm được bao quần áo, dùng khăn xoa xoa vết tích trên người mình, thay bộ quần áo sạch sẽ xong, y đã mệt đến mõm hôi đầy người.

Hai người trên giường, vào lúc y làm những việc này, cũng đang yên lặng dùng ánh mắt giao lưu, bọn họ cuối cùng đạt thành nhất trí, quyết định tiếp tục giả bộ bất tỉnh, xem Vân Khuynh rốt cuộc muôn làm gì.

Chuyện Vân Khuynh muốn đi khiến bọn họ rất tức giận, cũng rất khó hiểu, lần này bọn họ nhất định phải đem hành tung của Vân Khuynh vứt vàng nắm trong tay mình, tra rõ vì sao y muốn rời đi.

Chẳng lẽ bọn họ đối với y không tốt???

Vì sao bọn họ thương y, y cũng thương bọn hắn, nhưng y vẫn muốn rời đi...

Trung gian này, rốt cuộc có lý do gì khiến y phải trốn.

Lúc Vân Khuynh chuẩn bị hoàn tất, y cũng không thể động đậy thêm, y tê liệt ngồi trên ghế, nhìn hai người ‘Ngủ say’ trên giường, trong đôi mắt đẹp trong suốt, không biết từ bao giờ đã có chút ướn ướt.

Cả đời không còn gặp lại...

Sẽ không còn được gặp lại bọn họ...

Kỳ thực y rất hối hận lần kia trốn khỏi Tân gia, nếu lần kia y không trốn đi, một mực ở lại Tân gia, liệu có phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như hôm nay không???

Nếu thời gian có thể quay lại, y có thể lần thứ hai lựa chọn, y nhất định sẽ không rời khỏi Tân gia...

Nghĩ như vậy, trong lòng Vân Khuynh lại tức giận và chần chờ, trong tương lai, liệu y có hối hận vì lần rời đi này không???

Ý niệm này của y chợt lóe rồi biến mất trong đầu, còn chưa kịp nghĩ sâu, Vân Hoán ở bên ngoài lại bắt đầu gõ cửa: “Tiểu Khuynh, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi...”

Vân Hoán thúc giục khiến một chút chần chờ trong lòng Vân Khuynh cũng biến mất.

“Nhị ca, phiền phức ngươi tiễn đến một chút.”

Hai mắt Vân Khuynh chăm chú nhìn chăm chăm hai người trên giường, y muốn nắm chặt thời gian cuối cùng, nhìn bọn hắn thật kỹ.

Đem dung nhan anh tuấn tuấn mỹ của họ thật sâu giấu dưới đáy lòng.

Vân Hoán mở cửa, thấy Vân Khuynh ngồi ở trên ghế có chút nghi hoặc.

Vân Khuynh hơi ngẩng đầu lên: “Ta thân thể khó chịu, đi không được, phiền phức nhị ca dẫn ta đi một đoạn.”

“... Được.”

Qua một hồi, Vân Hoán mới hiểu được ý trong lời nói của Vân Khuynh, có chút gian nan đáp.

Lúc Vân Khuynh đến chõ hăn xin được hăn cũng không biết Vân Khuynh muốn làm gì, trải qua một màn vừa rồi, hăn rốt cục đã biết.

Đáy lòng song song đau nhức cũng có một tia tinh ngộ, Vân Khuynh là thật rất yêu rất yêu Tân gia huynh đệ.

Lúc này con mắt Vân Khuynh hồng hồng, bờ môi sưng không ngớt, trên cổ trên cằm có vết tích tình ái mà quần áo giấu không được, Vân Hoán không nhìn nữa, hăn nghiêng đi đôi mắt, khom lưng đem Vân Khuynh ôm lên.

Ánh mắt Vân Khuynh lại dán chặt trên người hai người trên giường, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Vĩnh biệt, Vô Phong, Vô Song...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Bất Kinh Quyết Định

Vân Khuynh cuối cùng quyết định rời bỏ Tân Vô Phong và Tân Vô Song.

Thế nhưng y không biết chính là, sau một khắc Vân Hoán ôm y rời đi, Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều mờ hai mắt.

Bọn họ nhìn nhau, yên lặng không nói gì, sau đó bắt đầu rời giường mặc quần áo, đáy lòng bọn họ đều phi thường áp lực.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong là một mảnh băng lãnh, con ngươi như sao lạnh áp lực tình tự vẻ lo lắng, chu vi thân thể tản ra áp suất thấp không gì sánh kịp, đâu còn là nam tử sắc mặt đỏ hồng, mang theo ý cười ở trên giường tối hôm qua.

Sắc mặt Tân Vô Song cũng không tốt ở chỗ nào.

Tân Vô Phong nhìn Tân Vô Song, hờ hững nói: “Tìm người đuổi theo Vân Hoán, lúc này, vô luận như thế nào cũng không thể để Vân Hoán mang Vân nhi đi.”

Tân Vô Song nhíu mày:

“Không cần, ta tự mình đi... Ta đi xem xem bọn hắn vì sao rời đi, đại ca, ngươi cũng ở chỗ này tra một chút, ta tùy thời bảo trì liên hệ với đại ca, trước khi biết rõ sự tình chân tướng sẽ mang theo Khuynh nhi trở về.

Đại ca... Chúng ta tối hôm qua.... Vô dụng như vậy sao, dĩ nhiên để Khuynh nhi sáng sớm có thể ngồi dậy bỏ chạy???”

Câu cuối cùng kia của Tân Vô Song mang theo phiền muộn nghi hoặc khiến khuôn mặt Tân Vô Phong càng đen...

Vấn đề này, Tân Vô Phong cũng suy nghĩ tối, điều này làm cho đáy lòng hắn phi thường không thoái mái.

Cưỡng chế không thoái mái, Tân Vô Phong gật đầu với Tân Vô Song:

“Ngươi tự mình đi, ta càng yên tâm...

Ta nhớ kỹ Vân nhi là từ cái đêm cáo biệt với Hiên Viên Bất Kinh mà bắt đầu trở nên kỳ quái, ta một hồi đi tìm Hiên Viên Bất Kinh, ngươi đi theo sát Vân Hoán bọn họ.”

Tân Vô Song có chút suy nghĩ: “Đại ca, ngươi phải nhanh, ta không hy vọng xa cách Khuynh nhi quá lâu.”

Nói xong, liền thả người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tân Vô Phong một người, hắn xoay người lại, nhìn giường lớn còn mấp trật tự, có vết tích đêm qua ba người lưu lại, đôi mắt hắn tối sầm.

Vô luận Vân Khuynh là vì chuyện gì mà đi, hắn đều không cho phép.

Nhất định phải đem Vân Khuynh mang về, Vân Khuynh, là ái nhân của hắn và Tân Vô Song, sinh là người Tân gia, chết làm quý Tân gia, bất luận xảy ra chuyện gì Vân Khuynh cũng phải ở bên bọn họ.

Cuộc sống không có Vân Khuynh, là dày vò, bọn họ không thể chấp nhận, toàn bộ nhân tố cản trở Vân Khuynh và bọn họ ở bên nhau, bọn họ đều sẽ diệt trừ.

Tân Vô Phong đứng trước giường một hồi liền rời khỏi gian phòng, hắn hiện tại muốn làm chính là đi tìm Hiên Viên Bất Kinh, biết đâu ngoại trừ

Vân Hoán ra, hắn chính là người hiểu rõ tình hình nhất.

Trời còn chưa sáng tỏ, nhiều người cũng chưa tỉnh, người đi trên đường cũng là thưa thớt.

Tần Vô Phong không mất nhiều công phu liền tìm thấy khách sạn bình dân Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca đặt chân.

Hiên Viên Bất Kinh còn đang ngủ, Tần Vô Phong liền gõ mở cửa phòng hắn.

Hiên Viên Bất Kinh mơ mơ màng màng bị Tần Vô Phong đánh thức, chỉ phải xốc lại tinh thần tiếp đài hắn: “Tần đại ca, có chuyện gì mà ngươi gấp như vậy??? Thật ra ta dự định hôm nay rời giường xong sẽ mang theo Tiểu Ca đi gặp các ngươi.”

Tần Vô Phong vẻ mặt tối tăm, mím mím môi: “Vân nhi đi rồi...”

“A... Cái gì???”

Hiên Viên Bất Kinh kinh ngạc: “Tiểu Khuynh... Sao có thể, chết tiệt!!! Y hiện tại như vậy, sao có thể một mình đi ra ngoài???”

Tần Vô Phong buông xuồng mí mắt: “Y không đi một mình, y đi cùng Vân Hoán...”

“Ách... Lẽ nào y...”

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng, Hiên Viên Bất Kinh đã quen tìm tội nghiên cứu chân tướng sự tình liền hiểu ra tâm tư Vân Khuynh.

Hắn không khỏi mở miệng chửi bới một tiếng: “Tiểu Khuynh thực sự là hồ đồ, dĩ nhiên lại chọn con đường ngốc nhất khó đi nhất này!!!”

Hắn không cho phép, không cho phép Vân Khuynh đạp hư cuộc sống hạnh phúc của mình như vậy.

“Tân đại ca, ngươi biết Vân Khuynh đang ở đâu không???”

Tân Vô Phong ánh mắt thâm trầm nhìn Hiên Viên Bất Kinh, không có trả lời vấn đề của Hiên Viên Bất Kinh, trái lại mở miệng nói:

“Bất Kinh, Vân nhi rốt cuộc là làm sao???

Xảy ra chuyện gì, vì sao lại đột nhiên muốn rời bỏ ta và Vô Song, y rõ ràng nói y yêu chúng ta???”

Nét mặt Hiên Viên Bất Kinh lộ ra một tia giãy dụa: “Ta đã đáp ứng tiểu Khuynh giữ bí mật cho y.”

Nghe Hiên Viên Bất Kinh nói như thế, Tân Vô Phong trong lòng căng thẳng.

Xem ra Vân Khuynh là thật có việc gạt bọn họ.

Tân Vô Phong tỉ mỉ suy nghĩ một chút, ở trong cung, thậm chí là ở kinh thành và trên đường, Vân Khuynh vẫn luôn rất tốt.

Tất cả đường như là từ một đêm trước khi đến Tích Châu, ngày đó, Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh ở cùng nhau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì???

Đôi mắt Tân Vô Phong như sao lạnh, thảng thompson nhìn Hiên Viên Bất Kinh, mở miệng nói: “Đêm đó Vân nhi tiễn bước ngươi, các ngươi làm cái gì???”

Hiên Viên Bất Kinh biết Tân Vô Phong đã nhận thấy tất cả sự tình bắt đầu từ ngày ấy, không khỏi có chút đe phỏng: “Đêm đó, chúng ta chỉ cùng nhau ăn cơm tối thôi.”

“Chỉ ăn, không có chuyện khác???”

Tần Vô Phong chăm chú truy vấn, song song truy vấn, trong lòng hắn cũng tưởng tượng lúc ăn thì sẽ xảy ra chuyện gì, xảy ra cái gì khiến Vân Khuynh muốn rời xa bọn họ.

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu: “Đúng vậy, Tần đại ca, chúng ta ngày đó chỉ ăn, chuyện gì cũng chưa từng làm, ngày đó tiêu Khuynh thân thể không khỏe, cho nên về sớm.”

Thân thể không khỏe???

Lông mày Tần Vô Phong chật rãnh nhăn lại.

Lần đầu Vân Khuynh bỏ đi, là bởi vì hắn và Tần Vô Song trở mặt thành thù khiến y thống khổ và áy náy, cũng là vì Vân Khuynh song song yêu hai người bọn họ, không dám đối mặt bọn họ...

Lúc này đây, có thể là nguyên nhân cùng loại hay không???

Lẽ nào, lại có ai yêu Vân Khuynh, hoặc là Vân Khuynh yêu ai đó, không muốn làm khó bọn họ...

Tần Vô Song từng nói với hắn, về chuyện Liên Cử xem tướng tay cho Vân Khuynh, nói Vân Khuynh tình trái nhiều...

Lẽ nào là loại nguyên nhân này thật.

Tần Vô Phong tim đập mất tần suất, cả người có chút tâm thần không yên, hắn nhắm mắt lại, đem toàn bộ sự việc xâu chuỗi lại.

Vĩnh biệt... Ăn cơm... Thân thể không khỏe... Rời đi... Yêu người khác...

Toàn bộ sự việc đã từng xảy ra sau khi gắn liền với suy đoán của hắn, dĩ nhiên cho hắn một loại cảm giác quỷ dị khiến hắn hoảng sợ.

Chẳng biết tại sao hắn lại nhớ tới giai đoạn sau khi Vân Khuynh mang thai đại bảo tiểu bảo, lúc ăn thường xuyên nôn mửa...

Hắn bỗng nhiên nâng mi, mặc dù có chút không thể tin tưởng, thế nhưng hắn như trước nhìn thăng Hiên Viên Bất Kinh, thanh âm có chút run hỏi: “Lúc Vân nhi ăn cơm với ngươi, có phải Vân nhi đã nôn, có phải y...”

“Tần đại ca.”

Hiên Viên Bất Kinh mở miệng cắt đứt hắn: “Ngươi chờ ta một chút, ta đi đem Tiếu Ca tới, sau đó chúng ta đến khách sạn bình dân chở các ngươi, ta sẽ nói cho ngươi chuyện đã xảy ra.”

Hiên Viên Bất Kinh mặc dù mở miệng ngăn cản Tần Vô Phong muốn nói, Tần Vô Phong nếu hỏi ra miệng, hắn liền khó có thể phủ nhận...

Cho nên, còn không bằng hắn đến trước mặt Tần Vô Phong Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, đem chuyện Vân Khuynh mang thai hoàn toàn nói rõ.

Tần Vô Phong nghe thấy Hiên Viên Bất Kinh muốn nói cho hắn, tự nhiên là vui mừng dị thường, suy đoán vừa muốn nói ra, cũng bị hắn ném tới sau đầu.

Bởi vì suy đoán kia tại hắn xem ra là rất khó tin, quá thực là thiên phương dạ đàm, hắn nếu không bị buộc nóng nảy cũng sẽ không có suy đoán như vậy.

“Bất Kinh, ta thực sự rất muốn biết vì sao Vân nhi muốn rời bỏ chúng ta, ngươi đi gọi Tiếu Ca, chúng ta nhanh lên một chút trở về.”

Hiên Viên Bất Kinh thở dài thật sâu, hơi nhắm mắt lại, than thở dưới đáy lòng:

Tiểu Khuynh ơi tiểu Khuynh, không phải ta cố ý nói cho bọn họ, thật sự là bọn họ quá thông minh, cho dù ta không nói, bọn họ cũng sẽ đoán được, hơn nữa....

Ngươi vì sao không bình tĩnh, nhanh như vậy đã trốn đi???

Ngươi bảo chúng ta những người quan tâm ngươi phải làm sao đây???

Ngươi không muốn đổi mặt, ta đây liền bức ngươi đổi mặt!!!

Hiên Viên Bất Kinh hạ quyết tâm xong lập tức đến gian phòng sát vách gọi Sở Tiểu Ca.

Sau đó Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca theo Tân Vô Phong, về tới khách sạn bình dân Tân Vô Phong ở, vừa vào khách sạn bình dân, Tân Vô Phong liền khẩn cấp hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lúc này có thể nói cho ta biết chứ???”

Hiên Viên Bất Kinh ngồi trước bàn gỗ, thở dài: “Tân đại ca, ngươi đi gọi Tân nhị ca và Vô Hạ tới, chờ tất cả mọi người tới rồi ta lại nói cho các ngươi.”

Sở Tiểu Ca hai tay chống cằm, chớp một đôi mắt đen thật to tròn tròn, một hồi nhìn Hiên Viên Bất Kinh, một hồi nhìn Tân Vô Phong, không biết bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì.

Tân Vô Phong cau mày, có chút chần chừ:

“Vô Song hiện tại không ở... Hắn đã đuổi theo Vân nhi và Vân Hoán, hiện tại chưa về...

Vô Hạ nhưng thật ra có thể gọi tới... Nhất định phải có Vô Song sao???”

Hắn không hiểu Hiên Viên Bất Kinh trong hổ lô muốn làm cái gì, trong lúc nhất thời có chút phiền táo.

Hiên Viên Bất Kinh hơi trầm tư, Tân Vô Phong và Tân Vô Song cùng một chiến tuyến, suy nghĩ của hai người bọn họ hắn là giống nhau, chỉ cần Tân Vô Phong Tân Vô Hạ có mặt, việc này cũng có thể nói.

Hắn gật đầu: “Tân nhị ca không ở cũng không sao... Việc này nói cho Tân đại ca và Tân Vô Hạ cũng tốt.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Phản Ứng Của Vô Phong

Hiên Viên Bất Kinh ngồi ở trên ghế, sắc mặt ngưng trọng, cùng đợi Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ đến.

Sở Tiếu Ca ngồi đối diện hắn, đánh giá vẻ mặt của hắn: “Bất Kinh ca ca ngươi làm sao vậy???”

Tiếng hô của hắn, quyến rũ ra vô hạn tâm tư của Hiên Viên Bất Kinh.

Dưới đáy lòng Hiên Viên Bất Kinh nặng nề thở dài, từ trong thâm tâm mong muôn một hồi Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ có thể tỉnh táo.

Hắn hơi nhắm mắt, dưới đáy lòng tính toán rõ cuộc phải mở miệng thế nào, mới có thể uyển chuyển một chút.

Thế nhưng thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, hầu như là lập tức, Tân Vô Phong mang theo Tân Vô Hạ, lần thứ hai xuất hiện trước mặt hắn.

Lúc này sắc mặt Tân Vô Hạ cũng âm trầm, phi thường cấp thiết hỏi Tân Vô Phong:

“Đại ca, sao Khuynh Khuynh lại không thấy??? Sao y lại bỏ đi??? Đi từ lúc nào???

Y nếu ở bên ngoài ra cái gì ngoài ý muốn thì làm sao???”

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong không có nửa phần biểu tình, hắn lạnh lùng nhìn Tân Vô Hạ: “Nếu ta biết vì sao Vân nhi đi, còn cần tìm ngươi đến làm gì???”

Nghe thấy thanh âm hai huynh đệ Tần gia, Hiên Viên Bất Kinh bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn về phía Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ, lần thứ hai nặng nề thở dài một tiếng.

Tần Vô Phong ngồi vào đối diện hắn, nhìn hắn, khẩn cấp mở miệng: “Bất Kinh, ta đã gọi Vô Hạ tới, ngươi mau nói cho ta biết rõt cuộc vì sao Vân nhi bỏ đi???”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Bất Kinh nhuộm lên vài phần bối rối, có chút gian nan mở miệng nói: “Tiểu Khuynh... Tiểu Khuynh y...”

Tần Vô Hạ và Tần Vô Phong hai người bốn con mắt đều thảng thompson hồn, cùng đợi đáp án của hắn.

Rốt cục, Hiên Viên Bất Kinh không còn ấp úng, hắn nhắm mắt lại, một hơi nói ra: “Tiểu Khuynh y mang thai.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng tĩnh lặng.

Ánh mắt nôn nóng của Tần Vô Phong trong nháy mắt băng lãnh xuống, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng tàn lệ, bàn tay đặt ở mép bàn, chậm rãi siết lại một góc dưới bàn, mảnh gỗ cứng rắn ở trong tay hắn tan vỡ như bọt biển.

Tần Vô Hạ cũng giật mình, đầu óc hỗn loạn, hắn nghĩ lời Hiên Viên Bất Kinh nói thật sự là thiên phuơng dạ đàm, chuyện hắn nói, thực sự là khiến kẻ khác không thể tưởng tượng nổi.

Vân Khuynh là một nam nhân, sao lại mang thai???

Sao có thể!!!

Trước hết đánh vỡ một phòng trầm mặc như bị đóng băng chính là Sở Tiểu Ca, Sở Tiểu Ca nháy một đôi mắt to đen thùi sáng sủa, nhìn ba

người vẻ mặt khác nhau, vô cùng hiếu kỳ mở miệng nói: “Bất Kinh ca ca, tiểu Khuynh là ai???”

Hiên Viên Bất Kinh không có trả lời vấn đề của Sở Tiếu Ca, hắn thăng tấp nhìn chăm chăm Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ.

Phản ứng của Tân Vô Phong, là trong tình lý, chẳng qua có chút dọa người, khiến hắn không tự chủ được đem trái tim đè chìm xuống.

Mà phản ứng của Tân Vô Hạ lại khiến hắn có chút thất vọng, không nghĩ tới Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người nặng tình nghĩa như vậy, đệ đệ bọn họ, lại là một tên không phụ trách nhiệm.

Trong nháy mắt nghe thấy Vân Khuynh mang thai, trong đầu Tân Vô Phong hiện lên rất nhiều chuyện.

Hình ảnh dừng lại cuối cùng chính là lúc Vân Khuynh tối hôm qua cho bọn hắn uống rượu, nói những lời kia với bọn họ.

Vân Khuynh nói, y thực sự muốn ở bên bọn họ, thế nhưng lại không muốn làm bọn họ khó xử...

Là như vậy sao???

Hắn hít một hơi thật sâu, cái đầu có chút đóng băng vừa rồi bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Vân Khuynh rời đi vào đêm làm tiệc đầy tháng cho đại bảo tiểu bảo, khi đó hắn và Tân Vô Song đều bởi vì thân thể Vân Khuynh mà không có chạm vào y...

Sau đó, Vân Khuynh bỏ đi, mãi cho đến lúc bị bọn họ tìm được ở kinh thành.

Sau khi tìm được, hắn và Vô Song bởi vì sợ Vân Khuynh không thích ứng được việc hắn và Tần Vô Song cùng nhau thương y, cho nên dự định cho y thời gian, để y thích ứng cuộc sống ba người trước... Cho nên, cũng không có chạm vào Vân Khuynh, mãi cho đến tối hôm qua...

Như vậy...

Hài tử trong bụng Vân Khuynh...

Tần Vô Phong nheo mắt, trong con ngươi tựa như sao lạnh bắn toé hàn quang: “Bất Kinh, Hài tử... Trong bụng... Vân nhi, có bao nhiêu lớn???”

Tần Vô Phong nói ra gian nan không gì sánh được, giống như là gồng mình dùng lực lượng toàn thân.

Vân Khuynh dĩ nhiên hoài hài tử của người khác, hoài hài tử của người khác hắn và Vô Song...

Nghĩ đến đây, Tần Vô Phong liền cảm thấy có một đôi bàn tay đang xé nát tâm hắn.

Hóa ra...

Hóa ra, đây là cảm thụ của Tần Vô Song khi biết chuyện giữa hắn và Vân Khuynh.

Quả thật là báo ứng sao, hiện tại cũng đến phiên hắn cảm nhận loại cảm thụ này.

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu, không đành lòng nhìn khuôn mặt trắng bệch lúc này của Tần Vô Phong.

Từ lúc hắn quen biết Tần Vô Phong tới nay, hắn chưa từng thấy Tần Vô Phong như vậy, hàn lanh và tịch liêu khắc cốt ghi xương, khiến kẻ khác chua xót không hiểu muốn rời nước mắt.

Nhưng hắn, rõ ràng là một người nam tử cứng như sắt thép.

“Gần tới một tháng.”

Thanh âm Hiên Viên Bất Kinh rất nhẹ.

Hắn có chút hối hận, biết đâu, hắn không nên đem chuyện này nói cho Tân Vô Phong bọn họ, từ biểu tình hiện tại của Tân Vô Phong, có thể dễ dàng nhìn ra chuyện này đối với bọn họ mà nói, là thương tổn lớn đến cỡ nào.

Hắn nghĩ hắn cũng có chút hiểu vì sao Vân Khuynh muốn bỏ đi, mà không phải thẳng thắn thành khẩn, Vân Khuynh là không muốn thấy Tân Vô Phong Tân Vô Song thống khổ, không muốn làm khó Tân Vô Phong Tân Vô Song mới bỏ đi!!!

Thế nhưng hắn, lại phá hủy dụng tâm lương khổ của Vân Khuynh.

Tân Vô Phong gục đầu xuống, đem mặt mình ẩn dấu dưới một bóng ma, không để bất cứ ai nhìn thấu tình tự của hắn.

Hắn chậm rãi giang hai tay, miếng gỗ trong tay hắn từng mảnh nhỏ rơi xuống mặt đất, mang theo vết máu.

Tân Vô Phong thu tay, dưới ống tay áo, bàn tay không ngừng siết chặt, hiện tại, dường như chỉ có đau đớn mới có thể khiến hắn bình tĩnh.

“Không thể nào, đại ca!!!”

Tân Vô Hạ nhìn Tân Vô Phong, cấp thiết lại hoảng loạn mở miệng: “Khuynh Khuynh là nam nhân, y thực sự có thể mang thai sao??? Đại ca, ngươi nói rõ ràng???”

Song song lúc hỏi Tân Vô Phong, hắn không tự chủ được nhớ tới thân thể cấu tạo kỳ lạ của Vân Khuynh, bộ vị giữa hai chân mà nam nhân bình

thường không có khiếu hắn ngạc nhiên nửa ngày của y...

Biết đâu...

Biết đâu Vân Khuynh thực sự có thể sinh hài tử cũng không nhất định.

Tần Vô Hạ nhớ tới ngày đó lửa nóng kích tình với Vân Khuynh, bên tai lại bỗng nhiên vang lên lời nói của Hiên Viên Bất Kinh, sắp tới một tháng???

Sắp tới một tháng???

Theo hắn biết, một tháng trước Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, rời bỏ đại ca, nhị ca hắn...

Tỉnh ngộ đến điểm này xong, tình tự của Tần Vô Hạ lập tức cũng lạnh xuống, đáy lòng vù vù bốc lên khí lạnh, một loại nỗ lực khó hiểu chiếm giữ trong lòng hắn, tắc nghẽn hắn khó có thể hô hấp.

Thế nhưng, sau một khắc, trong đầu hắn hiện lên một linh quang chợt lóe, lúc Vân Khuynh gặp phải hắn, không phải là thời gian kia, hơn nữa, Vân Khuynh dịch dung, người từng tiếp cận quá mức với Vân Khuynh, hơn nữa huých Vân Khuynh, chỉ có hắn!!!

Như vậy...

Hài tử trong bụng Vân Khuynh, có thể là của hắn hay không???

Vừa nghĩ như thế, đáy lòng Tần Vô Hạ lập tức bay cao, khí lạnh lúc trước thoảng cái đều toàn bộ biến mất, cả người hắn đều như giãm trên đám mây bay bỗng nhẹ nhàng vui sướng không gì sánh được.

Hắn thậm chí quên Tần Vô Phong tồn tại, hoặc là quên Vân Khuynh hoài hài tử của hắn là chuyện khó xử tới chừng nào, hắn trực tiếp kích động hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta sao???”

“Bất Kinh biết hài tử trong bụng Vân nhi là của ai không???”

Sau một khắc, thanh âm Tân Vô Hạ và Tân Vô Phong song song vang lên.

Hai thanh âm cũng không thấp, hoàn toàn có thể nghe thấy đối phương nói cái gì, Tân Vô Hạ nghe thấy Tân Vô Phong hỏi, ngây người một chút, mới nhớ tới tình huống hiện nay là cái gì.

Lẽ nào Vân Khuynh chính là vì có hài tử của hắn mới trốn đi???

Tân Vô Phong nghe thấy Tân Vô Hạ nói, tâm của hắn hung hăng chấn động, hắn bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Tân Vô Hạ, toàn bộ thân thể đều run rẩy.

Con mắt sâu thẳm của hắn sáng sửa dọa người, khuôn mặt hắn lại trắng bệch, trắng đen cực hạn như vậy phối với nhau quả thực là quỷ dị muốn chết, làm cho người ta nhìn cũng kinh hồn táng đảm, khí lạnh vô biên lan tràn quanh thân hắn.

Tân Vô Phong lúc này, thật là triệt triệt để để cảm thụ được cảm nhận lúc đó của Tân Vô Song.

Hắn hiện tại đã hiểu, khi đó Tân Vô Song đánh hắn, vẫn là nhẹ.

Bởi vì đáy lòng Tân Vô Song càng đau nhức, tựa như hắn hiện tại, đau nhức dường như không cảm thấy được hô hấp, đau nhức toàn bộ lý trí đều phải biến mất.

“Ngươi nói cái gì???”

Thanh âm hắn là lạnh lẽo, khàn khàn, trầm thấp, tất cả mọi người chỉ cảm thấy rất trầm trọng, nhưng lại nghe không ra tâm tình gì.

Tần Vô Hạ trái lại cũng không sợ, tâm tư lúc này của hắn đều bị hưng phấn Vân Khuynh hoài hài tử của hắn chiếm lấy, hắn hưng phấn nói với Tần Vô Phong: “Khuynh Khuynh mang thai... Đại ca, hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta, ta sẽ phụ trách với Khuynh Khuynh!!!”

“Hoang đường!!!”

Tần Vô Hạ vừa nói xong, một chưởng của Tần Vô Phong đập xuống bàn gỗ, bàn gỗ run run một trận, triệt để tan tành.

Việc này đều dọa đến mọi người, khẽ động cũng không dám, đầu óc Tần Vô Hạ lúc này cũng bình tĩnh xuống.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Quyết Định Của Vô Phong

Lúc Tân Vô Phong rõ ràng phát hỏa, Tân Vô Hạ lúc này mới nhớ tới thân phận của Vân Khuynh, cùng với thân phận của hắn.

Vân Khuynh, có thể nói là “Nhị tấu” của hắn, đại ca và nhị ca hắn, đã vì Vân Khuynh mà tổn thương hòa khí một lần.

Ý thức đến những điều này Tân Vô Hạ cũng biết sự tình không ổn, sắc mặt hắn trầm xuống, nói với Tân Vô Phong: “Đại ca, tất cả đợi khi tìm được Khuynh Khuynh rồi nói sau.”

Lúc Tân Vô Phong ở trước mặt bọn họ đánh một chưởng lên bàn, hắn cũng thuận thế buông tay xuống, bàn tay dưới ống tay áo nắm đến xương cốt khanh khách rung động.

Hắn cúi đầu, bỗng nhiên đứng dậy rời đi: “Vô Hạ, ngươi theo ta đến.”

Hiện tại, hắn cũng không cần Hiên Viên Bất Kinh nói cho hắn cái gì.

Đã biết chuyện quan trọng nhất, còn lại, hắn đều đoán được.

Tân Vô Hạ cũng chưa kịp cáo biệt với Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiếu Ca, trực tiếp đứng lên đi theo Tân Vô Phong, cùng hắn rời đi.

Sở Tiếu Ca nhìn bóng dáng Tân Vô Hạ và Tân Vô Phong, nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh ca ca, bọn họ rốt cuộc làm sao vậy??? Bọn họ nhìn qua đều rất hung, có thể đánh nhau hay không???”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu, biểu thị hắn cũng không biết.

Hắn cũng rất mờ mịt, đó là chuyện của Tân gia huynh đệ, hắn rất khó nhúng tay...

Thế nhưng, từ phương diện khác mà nói, bọn họ đều là người quan trọng nhất của Vân Khuynh, hắn có thể nào mặc kệ???

Trong lúc nhất thời, Hiên Viên Bất Kinh ngồi ở tại chỗ, ngơ ngơ ngắn phát ngốc.

...

Tân Vô Phong vào trong phòng ngồi xuống, lúc thấy Tân Vô Hạ đi vào, nhàn nhạt mở miệng nói: “Đóng cửa lại.”

Tân Vô Hạ không nói gì, nhất nhát nghe theo, làm xong cũng không dám trực tiếp ngồi xuống, mà là đi tới trước mặt Tân Vô Phong, cúi đầu, lặng lẽ không nói gì.

Tân Vô Phong nặng nề thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên.

Sắc mặt hắn vẫn như cũ là trắng bệch, rất khó coi, lông mày của hắn nhăn chặt với nhau, bên trong hàm chứa nồng đậm bất đắc dĩ.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn mang theo một tia ngắn ngơ, nhìn Tân Vô Hạ, ngơ ngác nhìn, hắn dĩ nhiên mất đi ngôn ngữ.

Hắn không biết hắn nên nói cái gì, muốn nói cái gì.

Lớn tiếng chỉ trích Tân Vô Hạ sao???

Hoặc là giống như Tân Vô Song lúc trước đối với hắn, trực tiếp đánh Tân Vô Hạ một trận???

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tân Vô Phong nhẹ nhàng kéo kéo, mang theo vài phần châm chọc chê cười.

Con mắt hắn vào lúc này thâm thúy như một đầm nước sâu, tâm tình gì cũng nhìn không ra.

Từ nhỏ Tân Vô Hạ đã có chút sợ Tân Vô Phong, nhìn thấy Tân Vô Phong cái dạng này, nghĩ càng thêm bất an.

Hắn không biết Tân Vô Phong suy nghĩ cái gì, Tân Vô Phong gần chỉ là nhìn, nhìn đến mức hắn chân tay luống cuống, nhưng vẫn không mở miệng, Tân Vô Phong càng là như vậy, càng khiến hắn sợ.

Đúng vậy, sợ, hắn sợ ca ca hắn.

Một lúc lâu, Tân Vô Phong lại gục đầu xuống, nặng nề thở dài một tiếng nói: “Vô Hạ, ngươi và Vân nhi, là từ lúc nào bắt đầu??? Lần kia Vân nhi bỏ đi, có phải là vì tìm ngươi hay không???”

Lúc này Tân Vô Hạ đã bình tĩnh xuống, hắn biết hắn phải đổi mặt tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Thế nhưng, vô luận thế nào, hắn đều phải đổi mặt.

Đối với Vân Khuynh, bởi vì lúc hai người sơ ngộ có chút đặc biệt, cho nên hắn vẫn nhớ kỹ người này, sau đó bởi vì nhị ca vốn rất sủng hắn vì Vân Khuynh tồn tại mà có chút quên hắn, khiến đáy lòng hắn có chút không vui, sau đó hắn ở Bách Hiểu Lâu xem tư liệu đại ca hắn điều tra về Vân Khuynh, dưới đáy lòng lại có chút thương tiếc người kia.

Sau đó Vân Khuynh và Tân Vô Song vẫn dính lấy nhau, tuy rằng thời gian gấp lại ở chung không nhiều lăm, thế nhưng hắn cũng biết Vân Khuynh là một người lương thiện ôn hòa, có trâm tinh không hợp với tuổi, hoàn toàn khác với người tùy hứng như hắn, Vân Khuynh ở đáy lòng hắn lại có thêm một phần đặc biệt.

Khi đó hắn liền phi thường phi thường muôn tiếp cận Vân Khuynh, đáng tiếc không lâu sau nhị ca hắn mang theo Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, cho nên hắn cũng không thể tiếp xúc với Vân Khuynh.

Đoạn thời gian Vân Khuynh đi kia, cũng làm lạnh thiện cảm ngày càng tăng của hắn đối với Vân Khuynh.

Rồi sau đó, đại ca và nhị ca hắn chiến tranh lạnh, mẫu thân hắn không cho hắn gặp Vân Khuynh, cũng không cho hắn tìm Tần Vô Phong và Tần Vô Song, hắn vẫn lo lắng có phải Vân Khuynh xảy ra chuyện gì hay không, đáng tiếc khi hắn còn chưa tra ra việc này, hắn lại bởi vì tuyệt thế hảo kiêm sắp hiện thế mà gấp gáp đi Phù Vân sơn trang.

Chuyện nội bộ Tần gia, bởi vì chuyện của hắn lại bị mắc cạn.

Hắn cho rằng, lần sau hắn gặp lại Vân Khuynh, sẽ là lúc hắn về nhà.

Lại không nghĩ rằng, địa điểm chuẩn xác hắn gặp lại Vân Khuynh, sẽ là ở Phù Vân sơn trang.

Lần kia gặp lại Vân Khuynh, tuy rằng Vân Khuynh dịch dung, thế nhưng chỉ là liếc mắt, hắn liền nhận ra Vân Khuynh, khi đó hắn cũng vừa nhận được tin tức Vân Khuynh rời khỏi Tần gia từ chỗ Tần Vô Phong Tần Vô Song.

Hắn hoài nghi Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, cùng với việc hai vị ca ca trở mặt thành thù lúc đó có liên quan tới nhau.

Bởi vậy, chính vì hiểu kỹ nguyên nhân hai vị ca ca trở mặt thành thù cùng với Vân Khuynh rời nhà, hắn liền dùng hết thủ đoạn đem Vân Khuynh giữ ở bên người.

Kỳ thực, bởi vì Vân Khuynh là nam tử, lúc hắn và Vân Khuynh ở cạnh nhau, hắn luôn luôn quên thân phận của Vân Khuynh, quên Vân Khuynh là

người của nhị ca hắn.

Ngắn ngủi mấy ngày ở Phù Vân sơn trang, hắn đem Vân Khuynh hoàn toàn nắm trong tay, Vân Khuynh cũng không còn câu thúc với hắn giống như lúc trước ở Tần phủ, hiển hiện ra càng nhiều tình tự, khiến hắn càng xem càng yêu thích không buông tay.

Đoạn thời gian kia, tuy rằng trên người có chuyện tuyệt thế hảo kiêm đè nặng, nhưng tâm tình của hắn, lại như trước rất tốt, bởi vì có Vân Khuynh bên người, hắn cảm giác rất ấm áp và dễ dàng.

Vân Khuynh trúng được lần kia tuyệt đối là chuyện ngoài dự đoán.

Tuy rằng hắn rất có thiện cảm với Vân Khuynh, nhưng hắn cũng không dám vượt qua giới hạn, bởi vì mặc kệ nói như thế nào, Vân Khuynh vẫn là người của nhị ca hắn.

Lần kia Vân Khuynh trúng được, hắn có dùng nước lạnh giúp Vân Khuynh... Nhưng cuối cùng, ma xui quỷ khiến tư tâm ở sâu trong linh hồn hắn, như trước khiến hắn huých Vân Khuynh...

Sau khi huých Vân Khuynh, hắn vẫn muốn tìm Vân Khuynh nói chuyện một phen, giữa bọn họ cần xác định tương lai một chút...

Hắn là mong muốn có thể ở bên Vân Khuynh, nhưng hắn không biết Vân Khuynh có muốn ở bên hắn không, cho nên hắn vẫn luôn đợi một cơ hội tâm sự với Vân Khuynh.

Đáng tiếc còn chưa kịp trò chuyện, tuyệt thế hảo kiêm đã hiện thế, sau đó, chờ tới lúc hắn đem tất cả đều giải quyết, Vân Khuynh lại đi mất.

Lần kia Vân Khuynh đi không từ biệt, kỳ thực khiến hắn rất tức giận rất thương tâm, hắn không để ý mình bị trọng thương, ở lại núi Vô Danh quấn

chặt vết thương rồi mới đi tìm Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh dĩ nhiên nhanh như vậy chạy mất, rời bỏ hắn.

Lần thứ hai gặp lại, hắn rất muốn lôi kéo Vân Khuynh hỏi cho rõ ràng, nhưng bởi vì trong lòng hổ thẹn đồi với nhị ca hắn, khiến hắn không thể chất vấn Vân Khuynh ở trước mặt Tân Vô Phong và Tân Vô Song, mà Vân Khuynh lại tận lực trốn tránh hắn, khiến hắn chuyện gì cũng không làm được.

Mãi cho đến hôm nay.

Đến bây giờ, hắn biết Vân Khuynh mang thai, mang thai hài tử của hắn.

Tất cả giữa hắn và Vân Khuynh, giống như kim phong ngọc lộ vừa gặp mặt, giống như một giấc mộng không chân thực.

Có hài tử, đáy lòng hắn kỳ thực vẫn mê man, thế nhưng hắn rất vui vẻ rất hài lòng, đơn thuần vì có hài tử mà vui vẻ, lúc hắn vừa biết có hài tử đã quên mất thân phận của hai người, có chút đắc ý vênh vách, nhưng hiện tại...

Tân Vô Hạ nghiêm mặt, nhìn Tân Vô Phong nói: “Đại ca, không thể nào, lần kia Khuynh Khuynh rời khỏi Tân gia không phải vì tìm ta, ta và Khuynh Khuynh gặp nhau chỉ là ngẫu nhiên ngoài ý muốn.”

Sắc mặt Tân Vô Phong một chút cũng không giãn xuông, trong thanh âm hắn mang theo vài phần tự giễu: “Không phải đi tìm ngươi sao... Các ngươi hai người, thời gian chưa tới một tháng, cảm tình liền phát triển tới mức Vân nhi... Vân nhi sẽ vì ngươi mà mang thai sao???”

Tân Vô Hạ không muốn Tân Vô Phong hiểu lầm Vân Khuynh, lập tức mở miệng giải thích: “Không, không, đại ca, không phải như ngươi tưởng tượng.”

Tần Vô Phong lập tức gắng sức đè xuống lửa giận và luồng cuồng trong lòng mình, hắn nói cho mình phải bình tĩnh, phải biết rõ ràng chân tướng sự tình.

Thống khổ trước kia khi Tần Vô Song không nghe hắn và Vân Khuynh giải thích hắn biết rõ, cho nên hắn cho Tần Vô Hạ một cơ hội, để Tần Vô Hạ giải thích rõ ràng cho hắn nghe.

“Như vậy, ngươi, đem chân tướng sự tình toàn bộ nói rõ ra.”

Nắm tay siết chặt của Tần Vô Phong run run không ngớt, nỗ lực khắc chẽ xung động muốn đánh Tần Vô Hạ.

Hóa ra người Tần gia bọn họ trong khung đều có chút khuynh hướng bạo lực...

“Khi đó ta bởi vì chuyện tuyệt thế hảo kiêm mà ở lại Phù Vân sơn trang, Khuynh Khuynh là bị tiểu thư và biểu thiếp gia của Phù Vân sơn trang thỉnh tới, lần đầu tiên ta thấy y liền nhận ra y, bởi vì hiểu kỳ y vì sao rời nhà, cho nên ta dùng chuyện sẽ nói hành tung của y cho các ngươi uy hiếp y ở lại Phù Vân sơn trang với ta...

Chẳng biết vì sao, trang chủ Phù Vân sơn trang cho rằng ta thích nam sắc, dĩ nhiên tặng cho ta một người tiểu quan, thế nhưng đưa tới nhầm chỗ, tới chỗ Khuynh Khuynh...

Khuynh Khuynh y, y trúng xuân được của tiểu quan, ta, ta cứu y...”

“Ngươi hồn đản!!!”

Tần Vô Phong biết, Vân Khuynh lưng đeo cảm tình của hắn và Tần Vô Song, tuyệt đối sẽ không đơn giản động tình với Tần Vô Hạ, xảy ra chuyện như vậy, Vân Khuynh cũng tất nhiên là không muốn.

Người Vân Khuynh yêu, chỉ có hắn và Tân Vô Song, thế nhưng y lại mang thai hài tử của Tân Vô Hạ, y không thể đổi mặt với hắn và Vô Song, cũng không thể đổi mặt với Tân Vô Hạ...

Trách không được Vân Khuynh lại bỏ đi... Thì ra là thế!!!

“Tân Vô Hạ, ta nói cho ngươi, trong lòng Vân nhi chỉ có ta và Vô Song!!!

Y không thương ngươi, đừng tưởng rằng Vân nhi có hài tử của ngươi thì sẽ thế nào, ngươi là tam đệ của ta và Vô Song, cũng là tam đệ của Vân nhi.

Ngươi là tam đệ của y, đời này kiếp này, cũng chỉ có thể là tam đệ của y. Hài tử ngươi không cần lo lắng, ta và Vô Song nhất định sẽ coi nó như hài tử của mình... Từ nay về sau, ngươi không được đề đến chuyện này, không cho phép ngươi tới gần Vân nhi, không cho phép ngươi chạm vào Vân nhi, không được đánh chủ ý với Vân nhi.”

Tân Vô Hạ nhìn Tân Vô Phong con mắt đỏ lùm cát cáo hắn, đáy lòng cực kỳ khủng hoảng, thế nhưng hắn không muốn như vậy.

Bởi vì hắn phi thường không thích loại tình huống trong miệng Tân Vô Phong: ”Không, đại ca, ra sẽ phụ trách với Khuynh Khuynh.”

“Không cần.”

Tân Vô Phong lạnh lùng cắt đứt hắn: “Vân nhi có ta và Vô Song là đủ rồi, y không cần ngươi phụ trách cái gì, ngươi thành thật làm một đệ đệ tốt, y liền an tâm.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Tìm Về Vân Khuynh

“Ta không phải đệ đệ của Khuynh Khuynh!!! Đại ca, vô luận như thế nào, trong bụng Khuynh Khuynh có hài tử của ta, đó là chuyện không thể tranh cãi.”

Tân Vô Hạ không biết, lời hắn nói, vẫn khiến Tân Vô Phong không thể tiếp thu một chút.

Vân Khuynh hoài thai hài tử của Tân Vô Hạ, cho dù Vân Khuynh không thương Tân Vô Hạ, cho dù bọn họ không thương nhau, nhưng bọn họ vẫn như cũ có một hài tử.

Hắn yêu Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh lại như trước không có hài tử của hắn.

Hắn cũng rất ước ao Vân Khuynh vì Tân Vô Song sinh hạ hài tử...

Trong lòng dường như đang nhỏ máu, Tân Vô Phong mở miệng nói: “Vô Hạ, không nói đến đại ca, ngươi cho rằng nhị ca ngươi, hắn sẽ đáp ứng cho ngươi phụ trách với Vân nhi sao???”

Tân Vô Hạ giật mình: “Về phần nhị ca, ta sẽ nói với hắn, ta sẽ khiến hắn đem Khuynh Khuynh nhường cho ta, hắn sau đó còn có thể thú người khác.. Khuynh Khuynh hoài hài tử của ta, lẽ ra nên là người của ta.”

Tân Vô Phong nghe vậy, sắc mặt âm trầm bỗng nhiên biến đổi, mở miệng cười nhạt:

“Vô Hạ... Người cho là Vân nhi hoài hài tử của người, đối với Vân nhi mà nói, người là đặc biệt sao???

Quá ngây thơ rồi... Vô Hạ, chuyện người không biết, nhiều lầm, nếu như ta nói cho người, Vân nhi đã vì Vô Song sinh hạ hai hài tử, người còn có thể cho rằng người có lợi thế thỉnh cầu Vô Song thú Vân nhi sao???

Ta và Vân nhi, ở chung mấy tháng sinh sôi tình cảm, nếm hết thống khổ dǎn vặt, mới được nhị ca người đồng ý, Vô Song chỉ là băng lòng cho ta và hǎn cùng nhau chăm sóc Vân nhi, người cho là dựa vào một người hài tử, người liền đương nhiên có được Vân nhi sao???

Quả thực là nằm mơ!!!”

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Tân Vô Hạ chuyện gì cũng chưa từng làm, thậm chí ngay cả tình yêu của Vân Khuynh cũng không có, nhưng vẫn có thể có được hài tử với Vân Khuynh???

Tâm Tân Vô Phong đau nhức giống như một con thú bị cầm tù, hǎn hiện tại giống như một quả bom, không cẩn thận một chút sẽ bùng nổ.

Hiện tại hǎn chưa phát cuồng, vẫn còn duy trì bình tĩnh đã rất không dễ dàng.

Tân Vô Hạ bị chuyện Tân Vô Phong nói làm cho chấn động: “Cái... Cái gì... Đại ca nói, Khuynh Khuynh đã vì nhị ca sinh hai hài tử... Hơn nữa, hơn nữa hiện tại đại ca và nhị ca cùng nhau thương yêu Vân Khuynh.”

Những lời này Tân Vô Phong vừa nói, sau một chốc nói ra miệng, hǎn liền có chút hối hận, giọng điệu của hǎn dường như quá mức nghiêm khắc, ngôn từ cũng quá mức sắc bén không lưu tình.

Nhưng mà...

Lời hắn nói đều là thật.

Kỳ thực người từng trải như hắn gian nan dung nhập vào giữa Tân Vô Song và Vân Khuynh, có thể hiểu được cảm giác của Tân Vô Hẹ.

Cảm giác của Tân Vô Hẹ, hắn là thống khổ giống hắn lúc đó, thế nhưng...

Thế nhưng, bọn họ dù sao vẫn khác nhau.

Khác biệt lớn nhất, đó là, Vân Khuynh căn bản không thương Tân Vô Hẹ, mặc kệ nói như thế nào, Vân Khuynh lúc trước là yêu hắn...

Nhưng Vân Khuynh không thương Tân Vô Hẹ, không thương, ở bên nhau sẽ chỉ là thống khổ, huống hồ, Tân Vô Hẹ muốn gia nhập đến giữa bọn họ, Tân Vô Song, chắc chắn sẽ không thỏa hiệp.

Hắn không muốn, thật sự là không muốn tiểu đệ của mình vì một người không thương hắn, đi vào con đường gian nan như thế.

Nếu như, Vân Khuynh và Tân Vô Hẹ là ái mộ lẫn nhau, chỉ bằng thống khổ hắn hiểu rõ lúc đó, hắn cũng sẽ không trách móc nặng nề Tân Vô Hẹ như thế.

Thế nhưng, bọn họ không thương nhau, kết hợp rồi, chỉ là một sai lầm, một thiên đại một sai lầm.

Vân Khuynh, quả nhiên bị sai lầm này bức đi.

Hiện tại trong lòng Tân Vô Phong lẫn lộn tất cả tâm tình, như là vì Tân Vô Hẹ, lại như là vì Vân Khuynh.

Vân Khuynh khiến hắn rất tức giận, Vân Khuynh luôn luôn không tin hắn, cũng không tin Vô Song, gặp phải chuyện, luôn luôn một người buồn

bực quẫn quýt ở trong lòng, cuối cùng còn quẫn quýt ra kết quả khiến mọi người vô thõng khổ nhất.

Vì sao y không chịu đem những chuyện này nói cho hắn và Vô Song???

Nếu như, Vân Khuynh đem chuyện này nói cho hắn và Vô Song trước, biết đâu Vô Hạ còn có thể cả đời cũng không biết Vân Khuynh có hài tử của hắn, Vô Hạ cũng sẽ không chấp nhất với Vân Khuynh...

Kỳ thực, nào có đơn giản như vậy.

Cho dù Tân Vô Hạ không biết Vân Khuynh có hài tử của hắn, nhưng chỉ chuyện bằng hắn chạm qua Vân Khuynh, hắn cũng không thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra, hắn cũng sẽ vào lúc lĩnh ngộ cảm tình trong lòng mà đi tranh thủ.

Hiện tại hài tử của Tân Vô Hạ trong bụng Vân Khuynh, chỉ là chuyện trong lúc vô ý khiến điều này đến sớm mà thôi.

“Vô Hạ.”

Trên khuôn mặt Tân Vô Phong bịt kín một tầng uể oải: “Vô Hạ, ghi nhớ thật kỹ những lời đại ca vừa nói với ngươi, ta sẽ bảo Vô Song mang Vân nhi về, chúng ta sẽ giải thích chuyện này với Vân nhi, ngươi...”

Tân Vô Phong nói rồi ngừng một chút: “Suy nghĩ cho kỹ, ở bên một người không yêu ngươi, cuối cùng ngươi có thể hạnh phúc sao???”

“Không công bằng... Đại ca, điều này không công bằng với ta.”

Tân Vô Hạ không cam lòng kêu.

Tân Vô Phong nhắm mắt lại: “Ta mệt mỏi, Vô Hạ, công bằng hay không, không phải là chuyện ngươi ta định đoạt, nên là của ngươi, vô luận như thế

nào đều là của ngươi, không phải của ngươi, dù tranh thủ đến thế nào cũng sẽ không là của ngươi.”

Tần Vô Hạ siết chặt nắm tay, nhìn Tần Vô Phong, mặt không biểu tình rời đi.

Hắn đích xác cần bình tĩnh, ngẫm lại cho kỹ, hắn là vì thích Vân Khuynh muốn hài tử kia của Vân Khuynh, hay là vì hài tử, mới muốn phụ trách với Vân Khuynh.

Hắn nghĩ đại ca hắn nói đúng, giữa hắn và Vân Khuynh, không có tình yêu, mới là trí mạng nhất, mới là vấn đề lớn nhất bất lợi nhất với hắn.

...

Tần Vô Phong im lặng, lắng nghe thanh âm Tần Vô Hạ rời đi, thanh âm Tần Vô Hạ mở cửa rồi đóng cửa.

Đáy lòng hắn mưa gió thất thường, trên khuôn mặt lại khôi phục trầm tĩnh, hắn nghĩ, hiện tại, quan trọng nhất chính là, để Tần Vô Song mang Vân Khuynh về đây trước, dù sao Vân Khuynh vẫn ở bên ngoài bọn họ sẽ rất lo lắng.

Tần Vô Phong ra cửa, thả bồ câu, trở lại trong phòng, một mình đứng trước cửa sổ, tuấn nhan lạnh lùng, ngơ ngác đờ ra.

Võ công của Tần Vô Song cao hơn Vân Hoán một ít, huống hồ Vân Hoán còn ôm Vân Khuynh.

Vân Khuynh bởi vì đêm qua quá mệt mỏi, bị Vân Hoán ôm đi không lâu sau liền ngủ, Tần Vô Song sau khi nhận được tin tức của Tần Vô Phong, liền hiện thân ngăn cản Vân Hoán.

Đó là lúc Vân Khuynh còn ngủ say, Vân Hoán nhìn thấy Tân Vô Song chỉ biết hắn và Vân Khuynh đi không được.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài đem Vân Khuynh ngủ say trong lòng đưa cho Tân Vô Song, sau đó theo Tân Vô Song cùng mang Vân Khuynh trở về.

Vân Khuynh thật sự là quá mệt mỏi, vào lúc sáng sớm, có thể là vì chấp niệm rời đi quá mạnh mẽ, cho nên mới tỉnh lại, hiện tại vừa ngủ sẽ khó mà tỉnh lại.

Thời gian Tân Vô Phong biết rõ chân tướng quá ngắn, Vân Hoán và Tân Vô Song cũng không đi xa, cho nên thời gian quay về cũng không dài.

Vân Hoán nhìn Tân Vô Phong mở rộng cửa cho Tân Vô Song ôm Vân Khuynh đi vào, muốn nói lại thôi, Tân Vô Phong lại lắc đầu ngăn cản hắn: “Vân Hoán, chuyện ngươi một mình mang Vân nhi đi, ta không truy cứu, mặc kệ nói như thế nào, ngươi vẫn là nhị ca của Vân nhi, có lẽ ngươi có thể tâm sự với Bất Kinh, trao đổi suy nghĩ một chút, thế nào mới là một người ca ca tốt chân chính vì đệ đệ suy nghĩ.”

Tân Vô Phong nói xong liền đóng cửa.

Tân Vô Song đem Vân Khuynh đặt ở trên giường, cởi giày cho y, kéo chăn bông rồi mới quay sang Tân Vô Phong nói:

“Đại ca, ngươi biết nguyên nhân Khuynh nhi muốn bỏ đi sao???

Ngươi vừa rồi nói với Vân Hoán... Có phải là có chút nặng hay không???”

Tân Vô Phong đi tới bên giường, điểm thụy huyệt của Vân Khuynh, nhìn Vân Khuynh ngủ say, nặng nề thở dài.

Đôi lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh nhíu rất chặt, trước mắt có bóng ma nặng nề, biểu tình trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng rất ưu thương.

Tần Vô Phong nhìn, tâm liền nhíu lại.

Vân Khuynh rời xa bọn họ, căn bản là không vui vẻ, Vân Khuynh vốn không phải thật tâm muốn đi, thế nhưng y lại bức mình rời đi.

Nguyên bản Tần Vô Phong còn có chút tức giận Vân Khuynh không tin hắn và Tần Vô Song, hiện tại vừa thấy Vân Khuynh, tức giận gì đó cũng không còn.

Bởi vì hắn biết, Vân Khuynh là bởi vì thương bọn hắn cho nên mới rời đi.

Vân Khuynh nhất định không muốn cảm tình giữa ba huynh đệ bọn họ quyết liệt, không muốn làm khó bọn họ, hơn nữa y còn hổ thẹn với hắn và Vô Song...

Vân Khuynh, cũng nhất định không muốn hắn và Vô Song đuổi theo y...

Vân Khuynh ngốc nghếch, Vân Khuynh ngờ nghệch, y muốn đem chuyện gì cũng đặt ở trên vai mình gánh vác, chuyện gì cũng muốn tự quyết định.

Thế nhưng...

Sự lựa chọn Vân Khuynh cho rằng là tốt nhất đối với Tần Vô Phong và Vô Song, ở trong mắt Tần Vô Phong Tần Vô Song quả thực là kém cỏi nhất.

Thế nhưng, tình chi sở chung, đây cũng là chuyện thường tình của đời người.

Vân Khuynh rời đi, là một loại biểu hiện đà điểu, là một loại biểu hiện không dám đối mặt hiện thực, thế nhưng, nếu thực sự đứng ở vị trí của Vân Khuynh, vì người mình yêu và người nhà mà suy nghĩ, lại thêm rất nhiều cỗ ky khác, sợ là cũng rất khó quyết định.

Vân Khuynh biết Tân Vô Phong và Tân Vô Song có thể giải quyết tốt tất cả, thế nhưng, y càng biết, muốn giải quyết vấn đề này, là sẽ làm khó Tân Vô Phong và Tân Vô Song đến cỡ nào, cũng khiến đáy lòng Tân Vô Phong và Tân Vô Song thống khổ vạn phần mới có thể viên mãn.

Y không đành lòng, y không muốn, cho nên...

Chính y mang theo bí mật mang thai, mang theo sự thực hoài hài tử của Tân Vô Hạ đi xa tha hương.

Y trốn tránh, cũng chỉ vì yêu Tân Vô Song yêu Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong đến lúc này mới tỉnh ngộ ra điểm này, dưới đáy lòng hắn yêu thương Vân Khuynh, điều này cũng khiến tâm hồn càng thêm trầm tĩnh.

“Vô Song.”

Bởi vì đã điểm thụy huyệt của Vân Khuynh, Tân Vô Phong liền dự định ở chỗ này, không hề cỗ ky nói rõ với Tân Vô Song.

“Ta đã biết nguyên nhân Vân nhi muốn bỏ đi... Thế nhưng, Vô Song, ngươi phải bình tĩnh.”

Còn hơn Tân Vô Song lúc đó thế nào cũng không nghe hắn giải thích, không nói hai lời liền đánh hắn, Tân Vô Hạ thật là may mắn hơn nhiều so với hắn.

Dù sao hắn không đánh Tân Vô Hạ, cũng không trách móc nặng nề quá phận, chỉ là đem tất cả nói cho Tân Vô Hạ, để Tân Vô Hạ suy nghĩ về tình cảnh của mình làm ra sự lựa chọn sáng suốt.

Vừa nghe Tân Vô Phong bảo hắn bình tĩnh, tâm Tân Vô Song liền bắt đầu vô hạn trầm xuống.

“Chuyện gì, đại ca, ngươi nói đi.”

Nét mặt Tân Vô Phong như trước mang theo ưu thương, hắn lại liếc nhìn Vân Khuynh, thanh âm trầm thấp nói: “Vân nhi y, có thai, mang thai sắp tới một tháng.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Phản Ứng Của Vô Song

“Vân nhi y, có thai, mang thai sắp tới một tháng.”

Tần Vô Phong nói, không thể nghi ngờ còn hơn cả sấm sét, hung hăng bỗ xuồng đầu Tần Vô Song, cả người Tần Vô Song thiếu chút nữa bị bỗ choáng váng.

“Cái gì... Đại ca, ngươi nói cái gì???”

Tần Vô Phong hiểu loại cảm giác không thể tin tưởng này của Tần Vô Song, hắn chỉ có thể nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo, chịu đựng đau đớn trong lòng, lần thứ hai lập lại cho Tần Vô Song: “Ta nói Vân nhi mang thai đã một tháng.”

Tần Vô Song dùng tay nâng cằm mình, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tần Vô Phong: “Đại ca, ngươi nói sai rồi, cũng nhớ lầm, Khuynh nhi y sinh hạ đại bảo tiểu bảo cũng đã ba bốn tháng, mang thai cái gì, một tháng cái gì...”

Tần Vô Phong thấy đôi mắt đen thùi của Tần Vô Song đã biến càng thêm thâm thúy, hắn cũng thấy bên trong đôi mắt càng thêm thâm thúy của Tần Vô Song có hàn băng khắc cốt ghi xương, cùng với gân xanh nhảy trên trán hắn, tất cả điều này đều nói cho Tần Vô Phong, Tần Vô Song, dưới đáy lòng đã biết rõ cuộc xảy ra cái gì.

Chỉ là, Vô Song hắn không thể tiếp nhận, thế nhưng, bọn họ phải đối mặt...

“Vô Song, ta không nói sai cũng không nhớ lầm, Vân nhi là bởi vì hoài thai hài tử của người khác, cho nên mới muốn rời bỏ chúng ta.”

“Hài tử của người khác???”

Giọng nói của Tần Vô Song lạnh lẽo lập lại một lần, sau đó hắt hơi nheo lại đôi mắt: “Đại ca, đây là không có khả năng... Khuynh nhi nói yêu chúng ta, tối hôm qua y đã nói y yêu chúng ta, không phải sao??? Y yêu chúng ta, sao có thể vì nam nhân khác sinh hài tử???”

Tần Vô Phong xé dịch thân thể, chỉ vào Vân Khuynh trên giường nói: “Vân nhi ở chỗ này, ngươi có thể bắt mạch cho y, lấy y thuật của ngươi nhất định sẽ không sai.”

Tần Vô Song đứng lên, chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xuống, nhìn Vân Khuynh, ngơ ngác nhìn, đáy mắt có chút tình tự vẫn vẹo gần như điên cuồng đang tràn lan.

Hắn vươn tay, chậm rãi đem tay Vân Khuynh, từ trong chăn bông lấy ra.

Chẳng biết vì sao, Tần Vô Phong đứng bên cạnh hắn cảm thấy trên người và trong lòng mình một trận lạnh lẽo, hắn ngưng mi nhìn Tần Vô Song.

Chỉ cảm thấy Tần Vô Song sau khi nghe thấy Vân Khuynh hoài hài tử của người khác, thay đổi rất không thích hợp.

Võ công tu vi của hắn, cao hơn Tần Vô Song rất nhiều, phản phác quy chân tình tự biến hóa của người đối diện cũng không thoát khỏi cảm thụ của hắn, hắn, dĩ nhiên cảm giác được sát khí.

Dưới đáy lòng Tần Vô Phong hơi đề phòng, nhìn Tần Vô Song vươn bàn tay thon dài, kéo qua cổ tay Vân Khuynh.

Hắn vươn tay, cũng không phải bắt mạch cho Vân Khuynh, mà là vén lên ống tay áo Vân Khuynh, trên cánh tay mảnh khảnh trắng noãn của y vẫn còn vết tích tối hôm qua hắn và Tần Vô Phong lưu lại.

Tần Vô Song ngẩng đầu, nhìn Tần Vô Phong, mặt không chút biểu tình, thanh âm cũng không có bao nhiêu phép phồng, hắn nhàn nhạt nói: “Đại ca, ngươi xem, trên người Khuynh nhi còn mang theo vết tích chúng ta thương yêu y.”

Đôi mắt Tần Vô Phong buồn bã, mím môi không mở miệng.

Tần Vô Song cũng không nói gì thêm, ngón tay thon dài đặt lên cổ tay Vân Khuynh, bắt đầu bắt mạch.

Hắn nhắm mắt lại, trên khuôn mặt vẫn là đau thương thế nào cũng che giấu không xong, hắn đã biết kết quả...

Kỳ thực lúc Tần Vô Phong nói cho hắn, hắn đã tin, thế nhưng...

Hắn không muốn đổi mặt...

Hắn chậm rãi siết chặt ngón tay, cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của Vân Khuynh bị hắn siết đến tím bầm.

Cho dù Vân Khuynh còn đang trong ngủ mơ, cũng chậm rãi kháng nghị nhíu mày, Tần Vô Phong nhìn chăm chăm vào hắn, lúc đầu chỉ cho rằng hắn chỉ là nắm chắc cổ tay Vân Khuynh suy nghĩ sâu xa, nhưng thật không ngờ hắn không khống chế tốt lực đạo, tạo thành vết thương trên cổ tay Vân Khuynh.

Thẳng đến Vân Khuynh nhíu mày vùng vẫy cổ tay, Tần Vô Phong mới phát hiện.

Hắn vỗ vỗ vai Tần Vô Song: “Vô Song, buông tay.”

Tần Vô Song như là mới từ trong mộng tỉnh lại, rất nghe lời buông tay, Tần Vô Phong nhìn từng vết bầm trên tay Vân Khuynh, lại bắt đầu nhíu mày.

Tần Vô Song cúi đầu, Tần Vô Phong nhìn không thấy biếu tình của hắn, chỉ nghe thấy hắn nói: “Khuynh nhi mang thai... Khuynh nhi có hài tử của người khác... Vì sao??? Vì sao vì sao???”

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, đáy mắt có rất nhiều tơ máu, hắn thăng tấp, gần như điên cuồng nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca, đại ca, ngươi nói cho ta biết, vì sao, có hai người chúng ta thương y còn chưa đủ sao???”

Vì sao, vì sao y muốn phản bội chúng ta, vì sao phải có hài tử của người khác??? Vì sao???”

Tần Vô Phong chưa từng thấy Tần Vô Song điên cuồng như vậy, Tần Vô Song là ôn nhu, là ôn văn nho nhã, là thông minh thấu tình đạt lý.

Thế nhưng, từ khi lấy Vân Khuynh, Tần Vô Song rộng rãi, thông minh thấu tình đạt lý trước kia liền hoàn toàn biến mất, hắn trở nên ích kỷ, trở nên khó có thể bình tĩnh, trở nên luống cuống...

Một lần là vì chuyện của hắn và Vân Khuynh, hắn đã hoàn toàn kiến thức tới Tần Vô Song sau khi biến hóa, thế nhưng, so với Tần Vô Song lúc này... Tần Vô Song khi đó còn không tính là dọa người, thực sự không tính dọa người.

Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu: “Vô Song, Vân nhi là có khố trung... Người bình tĩnh, tĩnh táo lại...”

“Không, ta không thể bình tĩnh, ta không có cách nào bình tĩnh...

Đại ca, ngươi hiểu được cảm thụ của ta không, cảm thụ lặp đi lặp lại nhiều lần bị người phản bội...

Đại ca, kỳ thực ta rất hận, thực hận thực hận... Ta, ta ta... Thậm chí muốn giết y, ta không biết có phải chỉ cần y không có ý thức, y sẽ không chạy sẽ không động, mới sẽ không cả ngày muốn rời bỏ ta, mới sẽ không phản bội ta...

Tần Vô Phong nghe xong Tần Vô Song nói, thở hốc vì kinh ngạc: “Vô Song, ngươi...”

Hắn còn chưa nói xong, Tần Vô Song bỗng nhiên quay người, hai tay chăm chú siết cổ Vân Khuynh, chậm rãi bóp chặt hai tay: “Ta thực hận... Có phải giết y rồi ta sẽ an tâm không... Ta...”

“Vô Song!!!”

Tần Vô Phong bất chấp, lập tức nắm cổ tay Tần Vô Song: “Ngươi muốn làm gì, buông tay, mau buông tay, Vô Song, ngươi nhìn cho rõ, y là Vân nhi, là Vân Khuynh ngươi yêu nhất, nếu như ngươi giết y, ngươi sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận...”

Tần Vô Song đờ đẫn giương mắt nhìn Tần Vô Phong, sau đó khí lực toàn thân dường như bị rút sạch, buông tay, hai vai sụp xuống:

“Đại ca ngươi nói đúng... Ta sẽ hối hận... Không cần sau đó, ta hiện tại đã hối hận... Ta thương y như vậy, sao có thể nhẫn tâm ra tay???

Thế nhưng, ta thật là khó chịu, đại ca, ta nên làm cái gì bây giờ???

Ta còn phải thành toàn sao??? Có một còn phải có hai, có hai sau đó có phải sẽ có ba có bốn có năm nữa không???”

Gần chỉ là trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn tú của Tần Vô Song nhìn qua tiêu tụy không gì sánh được.

Tâm lực của hắn đã quá mệt mỏi.

Tần Vô Phong bị cử động vừa rồi của hắn dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắn nhìn trong ánh mắt Tần Vô Song có bi thương, cũng có đau khổ.

“Vô Song, tinh táo lại, ta liền đem toàn bộ mọi chuyện đều nói cho ngươi.”

Tần Vô Song trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng:

“Lần này, cũng là hiểu lầm sao??? Hay là bất đắc dĩ??? Nam nhân kia là ai???

Khuynh nhi rời bỏ chúng ta có phải là vì muốn tìm hắn không???”

Tần gia ba huynh đệ, thời khắc mấu chốt, có thể bình tĩnh tinh táo, vẫn chỉ có Tần Vô Phong.

Hắn là đại ca trong ba huynh đệ, tự ràng buộc mình đã quen, theo thói quen khắc chế thống khổ của mình, cho dù trong lòng đau nhức thiêng đao vạn quả, nhưng hắn như trước vẫn có thể khiến mình bảo trì lý trí nghiêm túc tự hỏi sự tình.

Thấy Tần Vô Song khôi phục lại, Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng nói ra lí do Tần Vô Hạ nói cho hắn.

Tần Vô Song nghe xong liền không thể khắc chế, càng thêm không khống chế được, hắn trừng mắt Tần Vô Phong, trong ánh mắt mịt mù khó có thể nói rõ:

“Ngươi là người thứ nhất... Là ca ca của ta, hắn là người thứ hai... Là đệ đệ của ta...

Thật tốt... Thật tốt, thực sự là quá tốt...

Tình địch của ta, một người hai người, hết lần này tới lần khác toàn bộ không phải người ngoài, toàn bộ là huynh đệ của ta, ta...”

Tần Vô Song nói lập tức đứng lên, đi đến phía ngoài, trên người mang theo hơi thở sắc bén không thể che đậy.

“Vô Song, ngươi muốn làm gì???”

Tần Vô Phong vẻ mặt buồn bã, kỳ thực bọn họ cũng không sai, sai chỉ là không khống chế được cảm tình của mình mà thôi.

Tình yêu ai cũng khống chế không được, tình yêu hỗn loạn như vậy, rất thống khổ, bọn họ vốn cũng không muốn, nhưng ông trời hết lần này tới lần khác sắp xếp cho họ tình yêu như vậy...

Cho nên hắn phải tìm niềm vui trong nỗi khổ, phải nỗ lực từ trong thống khổ tìm kiếm vui sướng, khiến vui sướng lớn hơn thống khổ, khi vui sướng lớn hơn thống khổ, coi như là hạnh phúc.

Làm người, ai không có khó xử, ai không có một mặt thống khổ, mọi việc nếu quá tính toán quá để tâm vào chuyện vụn vặt sẽ rất thống khổ.

Lui một bước trời cao biển rộng, là buông tha cho mình cũng là buông tha người khác.

“Ta muốn đi tìm Tần Vô Hạ.”

Thấy Tần Vô Song hình dạng sát khí lăng nhâ, Tần Vô Phong không thể mặc kệ ngồi xem, hắn từ phía sau Tần Vô Song, lập tức vươn tay điểm huyệt, đem Tần Vô Song định ở tại chỗ.

“Vô Song, ngươi còn nhớ lần trước Vân nhi đi, lúc chúng ta mất đi Vân nhi, là loại tình huống thế nào, là loại thống khổ thế nào không???

Khi đó chúng ta đã nói như thế nào, chúng ta đã quyết định như thế nào???”

Tần Vô Song đưa lưng về phía Tần Vô Phong nghe xong lời này, thoảng ch襂c giật mình, chuyện cũ như khói mây, một màn kia xuất hiện trong đầu hắn...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Ý Kiến Nhất Trí

Tần Vô Song bị Tần Vô Phong điểm huyệt đạo kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Đáy lòng hắn có oán khí tận trời, không có cách nào phát tiết, lời Tần Vô Phong nói, giống như đến từ nơi rất xa xôi, hắn thế nào cũng nghe không rõ.

Hắn một người rơi vào bên trong một mảnh vũng bùn, không có cách nào tự kềm chế.

Chậm rãi, theo thời gian trôi đi, hắn dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu suy ngẫm...

Tần Vô Phong nhìn bóng dáng Tần Vô Song thất hồn lạc phách, thở dài một tiếng, đi tới phía trước cửa sổ, mở cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài...

Ngoài cửa sổ, cảnh sắc vẫn như trước, nhưng bọn họ đều mất đi tâm tư thưởng thức mỹ cảnh.

Dường như qua đi thật lâu thật lâu, Tần Vô Phong phỏng đoán Tần Vô Song đã tỉnh táo lại, hắn mới xoay người, giải huyệt đạo cho Tần Vô Song.

Tần Vô Song quả nhiên không còn nhào ra phía ngoài nữa, sự tức giận của hắn, đã biến mất trong đoạn thời gian trầm tư kia.

Tần Vô Phong nhìn hắn, chỉ nói một câu: “Vô Song, chúng ta hiện tại phải lo lắng chính là, tương lai làm thế nào, mà không phải luôn luôn nhìn chăm chăm vào quá khứ.”

Hắn mong muốn Tân Vô Song không nên vĩnh viễn chìm đắm trong chuyện thống khổ đã xảy ra ở đây, hắn mong muốn Vô Song có thể từ trong thống khổ bước ra.

Tân Vô Song quả nhiên không để Tân Vô Phong thất vọng, hắn đi tới ngồi tựa lưng lên ghế dựa, giương mắt nhìn Tân Vô Phong: “Như vậy, đại ca có tính toán gì không.”

“Vô Song, ngươi hắn là rõ ràng, cho dù xảy ra chuyện như vậy, Vân nhi cũng sẽ không đơn giản động tâm với Vô Hạ...

Ta đã nói qua với Vô Hạ, chúng ta sẽ coi hài tử trong bụng Vân nhi như hài tử của mình, Vô Hạ, liền không cần dây dưa Vân nhi nữa.”

Khóe miệng Tân Vô Song hơi cong lên, câu ra độ cung khổ sáp:

“Đại ca, ý của ngươi ta hiểu, thế nhưng... Khuynh nhi không thương Vô Hạ, Vô Hạ lại nhất định không thương Khuynh nhi sao???

Nếu như ta đoán đúng, nếu Vô Hạ yêu Khuynh nhi, Vô Hạ sao có thể đơn giản buông tay???”

Có thể nói ra một câu này, hiển nhiên Tân Vô Song đã thật sự tinh táo lại.

Sắc mặt Tân Vô Phong trầm xuống, hắn sơ nhất chính là tình huống Tân Vô Song vừa nói.

“Nếu như vậy, đại ca dự định làm thế nào???”

Tân Vô Song truy hỏi, hắn là hạ quyết tâm muốn từ chối ca ca hắn có được đáp án.

Đáng tiếc Tân Vô Phong cũng không muốn nói ra suy nghĩ của mình trước, chỉ là hỏi lại: “Vô Song ngươi dự định làm thế nào???”

“Vô Hẹ là đệ đệ của chúng ta, ba huynh đệ chúng ta, ta và Vô Hẹ đều tương đối kính trọng người, cũng sợ hãi sự uy nghiêm của người, giữa ta và Vô Hẹ, càng thân thiết hơn chút...

Tử nhỏ, ta đã thích sủng hắn, thứ hắn muốn, ta có, hoặc là có thể có được, còn chưa bao giờ nói không cho hắn...

Thế nhưng Khuynh nhi, Khuynh nhi không giống những người khác, những thứ khác... Ta... Không thể tặng cho hắn...”

Đây là điều Tân Vô Phong đã sớm dự liệu đến, đừng nói Tân Vô Song không đem Vân Khuynh tặng cho Tân Vô Hẹ, nếu là hắn, hắn cũng tuyệt đối không cho.

“Đại ca, ta vừa suy nghĩ một chút, ta nghĩ ta đã hiểu nguyên nhân Khuynh nhi chạy trốn, chúng ta không thể để Khuynh nhi biết đã có chuyện xảy ra...”

“Chúng ta đây rốt cuộc phải làm sao???”

Tân Vô Phong hầu như cũng bị Tân Vô Song làm cho mơ hồ, một phen nói này của Tân Vô Song khiến người ta rất khó hiểu ra ý của hắn.

Tân Vô Song nặng nề thở dài, đứng lên, chậm rãi lần thứ hai đến gần bên giường, ngồi xuống, vươn tay đỡ cẩn cõi Vân Khuynh vừa bị động tác của hắn siết ra vết bầm.

“Đại ca, kỳ thực cái này cũng dễ xử lý, chúng ta không làm bất cứ sự lựa chọn nào cả, tất cả thuận theo tự nhiên là được.”

Tân Vô Phong nhíu mày, hắn vẫn không hiểu ý của Tân Vô Song.

Kỳ thực, chỉ cần cảm tình huynh đệ giữa Tân Vô Song và Tân Vô Phong không bị phá hỏng, chỉ cần Vân Khuynh không bị tổn thương, thế nào Tân

Vô Phong cũng có thể tiếp thu.

Sức nhẫn nại của hắn luôn luôn rất mạnh, cho dù phải tiếp nhận Tân Vô Hẹ cũng không phải là không thể được.

Thế nhưng ý của Tân Vô Song lại không phải đơn giản tiếp thu Tân Vô Hẹ như vậy:

“Đại ca, ý của ta là, hài tử vẫn là của Khuynh nhi và Vô Hẹ, bọn họ có hài tử này, là vô ý, cũng không phải cố ý, hài tử là vô tội, chúng ta sẽ để Khuynh nhi sinh hạ hài tử.

Sau khi sinh hài tử, hài tử là của Khuynh nhi, cũng là của Vô Hẹ, Vô Hẹ có thể tự cho mình là phụ thân của hài tử, hắn cũng có thể thú thê...

Ý của ta là, đối với Vô Hẹ mà nói, Khuynh nhi chỉ là một người từng sinh hài tử cho hắn, hắn có thể có được hài tử với Khuynh nhi.

Thế nhưng, muốn ở bên Khuynh nhi... Ta sẽ không cố vũ, cũng không ngăn cản...

Kỳ thực ta cho rằng, nếu như bọn họ có ý, chúng ta ngăn cũng không ngăn được, liền xem duyên phận hai người bọn hắn, tạo hóa của bản thân đi.”

“Cái này...”

Tân Vô Phong phải thừa nhận, ý nghĩ của Tân Vô Song rất kỳ lạ, phi thường kỳ lạ, hắn chưa từng nghĩ tới Tân Vô Song lại nói ra loại biện pháp này.

Hắn nghĩ tới chính là, hoặc là không cho phép Vân Khuynh và Tân Vô Hẹ ở bên nhau, hoặc là cho phép.

Ý nghĩ của Tân Vô Song lại kỳ quái lạ lùng như vậy, khiến hắn cảm thấy không thể đoán trước.

Ý của Tân Vô Song, chính là mặc kệ???

Giống như hai người hoàn toàn không quen biết, bởi vì ngoài ý muốn mà kết hợp, có hài tử... Bọn họ sẽ sinh hạ hài tử, thế nhưng, có yêu hay không, có thể gần nhau hay không lại là một vấn đề khác...

“Như vậy, có thể sao???”

Đây cũng thật giống như coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra...

Thực sự có thể như vậy sao???

Trong ánh mắt Tân Vô Song nhìn Vân Khuynh, tràn đầy tất cả đều là tình ý trìu mến: “Đại ca, Khuynh nhi ta không muốn làm khó, Vô Hạ là đệ đệ ta từ nhỏ sủng lớn, ta cũng không muốn làm khó, vậy để tự bọn họ quyết định đi.”

Tân Vô Phong nhíu mày: “Nhưng ngươi vừa rồi không phải tức giận muốn giết Vân nhi, muốn tìm Vô Hạ tính sổ sao???”

“Khi đó, trong đầu ta không có lý trí, hiện tại khôi phục, tự nhiên là tốt hơn...

Ta vừa rồi suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, suy nghĩ giữa ta và Khuynh nhi, giữa ngươi và Khuynh nhi, nhớ tới lời Liên Cừ biểu ca từng nói với ta, nhớ tới cảm thụ lúc ta mới biết chuyện giữa ngươi và Khuynh nhi, nghĩ tới lần Khuynh nhi trốn đi kia giống với lúc này...

Ta đột nhiên hiểu ra một cái đạo lý, Liên Cừ biểu ca từng nói qua Khuynh nhi tình trái nhiều cũng không phải hư ngôn, cho dù y vẫn sống

trong phạm vi thế lực của người Tần gia chúng ta, y vẫn có thể yêu người khác...

Đây là chuyện đã định trước, số phận cho phép, vô luận chúng ta trốn thế nào cũng không trốn được, bất luận ta cẩn thận đến đâu, Khuynh nhi vẫn yêu đại ca, lại còn ở bên tiểu đệ của ta...

Trước đây ta từng nghe người ta nói, một chuyện tệ hại, nếu như không thể thay đổi nó, như vậy liền chấp nhận nó đi..."

Lúc Tần Vô Song nói những lời này, biểu tình nhàn nhạt, dường như thật là tinh ngộ, đã nhìn ra rõ ràng.

Mỗi Tần Vô Phong giật giật, cuối cùng cái gĩ cũng không nói.

Lời Tần Vô Song, là cam chịu Tần Vô Hạ có được quyền lợi yêu thương Vân Khuynh...

Ngay cả trong lòng Tần Vô Phong không vui đến thế nào, cũng không thể nói gì hơn.

Hắn là người từng trải, Tần Vô Hạ hiện tại chịu đựng, hắn đều đã chịu đựng qua, hắn là càng thông cảm càng khoan dung với Tần Vô Hạ một chút mới đúng, thế nhưng hắn không hề, trái lại là Tần Vô Song lần này càng có vẻ hào hiệp.

Tần Vô Phong nhìn Tần Vô Song, dường như không có lúc nào hắn càng thêm tiếp cận tâm tư của đệ đệ hơn lúc này.

Hắn vẫn cho rằng Tần Vô Song là một đệ đệ gần như hoàn mỹ, tuấn mỹ, thông minh, võ công cao cường, tiêu sái.

Sau khi trưởng thành Tần Vô Song vẫn luôn cho hắn thấy hắn là một cường giả có thể một mình đảm đương một phía, hắn cũng đã lâu không coi

Tần Vô Song là người yếu, hắn nghĩ Tần Vô Song như vậy đã không cần ca ca đến cho hắn ý lại.

Thế nhưng...

Giờ này khắc này, hắn dùng một thứ chưa bao giờ có tiến gần đến tâm của Tần Vô Song, hắn cảm thấy tâm Tần Vô Song đang chảy máu.

Chuyện Tần Vô Hạ lần này, khiến Tần Vô Phong hoàn toàn hiểu được cảm thụ lần kia của Tần Vô Song.

Loại thống khổ này, không thua thống khổ lúc đó của hắn, lần này lại trải qua chuyện Vô Hạ, cảm giác lúc này của Tần Vô Song nhất định là càng đau càng đau hơn hắn khi đó, cũng đau nhức hơn hắn hiện tại...

Bất tri bất giác Tần Vô Phong cũng đi tới bên giường, hắn vươn tay đặt lên vai Tần Vô Song, trong đôi mắt như hàn tinh lóe ra tình huynh đệ khẩn thiết: “Nhị đệ, xin lỗi.”

Đã nhiều năm, Tần Vô Phong xưng hô Tần Vô Song, đều là Vô Song, nhưng giờ khắc này hắn phát hiện, cho dù Tần Vô Song đã lớn lên, đã trưởng thành, hắn như trước vẫn cần đại ca là hắn đến thông cảm, cho hắn dựa vào, cho nên hắn vẫn muốn gọi hắn một tiếng đệ đệ.

Thanh âm tiết lộ tâm tình rõ ràng kia của Tần Vô Phong khiến thân thể Tần Vô Song cứng đờ, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô tư lộ ra dáng cười Tần Vô Phong quen thuộc...

Dáng cười hào hiệp tự tin giống như Tần Vô Song trước khi thú Vân Khuynh: “Đại ca, các ngươi không sai, chỉ là yêu Khuynh nhi mà thôi.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng vậy... Thế nhưng, Vô Hạ tiểu tử kia, thực sự là tiện nghi cho hắn... Từ trước đến nay, chưa từng thấy hắn thông cảm những người làm ca ca là chúng ta này...”

Tần Vô Song tràn đầy đồng cảm: “Đúng vậy, tiểu tử kia, chẳng qua là xuân được mà thôi, ta cũng không tin không có biện pháp giải quyết khác, hẵn rõ ràng chính là thừa cơ chiếm tiện nghi của Khuynh nhi... Tiểu tử kia, cũng không ngẫm lại ta là ca ca từ nhỏ thương hẵn đến lớn...”

Nói, trong mắt phượng mỹ lệ của Tần Vô Song hiện lên một tia tình tự kỳ dị, cong môi: “Đúng vậy... Vô Hạ khi đó hẵn là cũng đã thích Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong gật đầu: “Xem ra, Vân nhi tiếp thu Vô Hạ chỉ là chuyện sớm muộn, Vô Hạ hẵn... Không giống hai người chúng ta... Ách, rụt rè???”

Tần Vô Song giơ giơ lên mi: “Không được không được, chúng ta sao có thể tiện nghi hẵn như vậy, phải biết rằng chúng ta thế nhưng trải qua rất nhiều thống khổ giãy dụa mới đi đến một bước này, đại ca, không bằng chúng ta giả vờ, hù dọa hù dọa Vô Hạ...”

Ân, hiện tại Khuynh nhi cũng không có cảm tình rất sâu với Vô Hạ, lại thêm chúng ta chế tạo chút phiền toái nhỏ trên đường Vô Hạ truy cầu Khuynh nhi... Dù sao cũng không thể để hẵn có được Khuynh nhi quá dễ dàng.”

“Nhưng, như vậy có thể hay không...”

Kỳ thực Tần Vô Song lúc này, mới là Tần Vô Song lúc ban đầu, mới là Tần Vô Song bình thường nhất, Tần Vô Song, sau khi trải qua tâm lý giãy dụa, sau khi đi qua đau nhức khắc cốt ghi xương, thực sự hiểu rõ, khôi phục thành Tần Vô Song hào hiệp trước kia.

Tần Vô Phong rất động tâm đối với chuyện Tần Vô Song nói muốn cản trở Tần Vô Hạ, thế nhưng hẵn còn có chút chần chờ, sợ Vân Khuynh còn quấn quýt tính toán sự kiện kia.

Tần Vô Song dùng tay xoa cằm: “Đối với Khuynh nhi chúng ta liền nói thẳng đi...”

Nghe vậy Tần Vô Phong không hề do dự, gật đầu nói: “Được, cứ làm như vậy.”

Sau khi nói xong lông mày Tần Vô Phong lại nhăn lại nhắc nhở nói: “Chỉ là, Vô Song, tuy rằng chuyện Vô Hạ không thể quay đầu lại, thế nhưng, sau đó, chúng ta nhất định phải xem trọng Vân nhi, không thể để xảy ra bất cứ ngoài ý muốn nào nữa, có ba người chúng ta bảo vệ Vân nhi là đủ rồi.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Vô Song hơi trầm xuống: “Đây là đương nhiên, sau đó, chúng ta chắc chắn sẽ không để bất cứ kẻ nào có cơ hội đến gần rồi yêu Khuynh nhi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Vân Khuynh Tỉnh Lại

Một chút cũng không có quấn quýt và thống khổ giống với lần kia, lần này Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai người cùng nhau chia sẻ thống khổ, hai bên lại có thể thoải mái lẫn nhau, làm ra quyết định ngoài ý muốn nhân từ với Tân Vô Hạ.

Làm xong quyết định, hai người cũng không còn thương cảm.

Nhưng thật ra đêm qua bọn họ cũng không nghỉ ngơi tốt, sáng sớm lại trải qua chuyện Vân Khuynh bỏ đi, tinh thần vẫn luôn kéo căng, tâm tình lại thay đổi quá nhanh, sau khi làm xong một loạt quyết định, liền có chút uể oải nảy lên thể xác và tinh thần.

Bởi vậy, hai người huynh đệ liền rất ăn ý cởi quần áo, cùng nhau ôm Vân Khuynh ngủ bù.

Phải thừa nhận, hai huynh đệ vốn bởi vì Vân Khuynh thiếu chút nữa trở mặt thành thù, sau khi đêm tất cả mở ra nói rõ, trở nên càng thêm ăn ý, quan hệ giữa huynh đệ cũng là không lùi mà càng tiến.

...

Vân Khuynh nằm mơ cũng không nghĩ tới, y sẽ tỉnh lại trong lòng Tân Vô Phong và Tân Vô Song.

Y không nghĩ ra, y y y không phải hắn là cùng Vân Hoán đi rồi sao???

Sao có thể một giấc tỉnh lại, ở ngay trong lòng Tân Vô Phong Tân Vô Song hai người, còn cùng bọn họ nằm ở trên giường ngủ???

Lẽ nào, bởi vì tối hôm qua y quá mệt, cho nên sáng sớm hôm nay không thức dậy, không đi...

Tràng diện lúc đi trong trí nhớ y, chẳng lẽ chỉ là giấc mơ của y???

Sau khi tỉnh lại Vân Khuynh chớp con mắt, nhìn Tân Vô Phong và Tân Vô Song đưa tay đặt trên lưng y, đem chân khóa trên đùi y, trong lúc nhất thời không chỉ đau óc trống rỗng, mà còn mất đi toàn bộ ngôn ngữ.

Đây rốt cuộc là một loại trạng huống thế nào, y hơi chuyển động cái đầu nhỏ nhăn xinh xắn, sau khi nhìn Tân Vô Phong lại quay đầu nhìn về phía Tân Vô Song.

Khuôn mặt hai người này rất điềm tĩnh, nhìn qua ngủ rất say, vẻ mặt như thường, không có biến hóa mảy may.

Chẳng lẽ ngày hôm nay y thực sự chưa từng rời giường, chưa từng rời đi sao???

Như vậy... Y hiện tại có phải là mau chóng đứng lên. Đi hội hợp với Vân Hoán cùng nhau rời khỏi đây???

Sao y có thể tiếp tục cùng Tân Vô Phong và Tân Vô Song ngủ chứ...

Nghĩ, Vân Khuynh lại muốn đứng dậy, thế nhưng, lúc ngủ Vân Khuynh còn không có cảm giác, lúc vừa tỉnh lại, y liền cảm thấy căng chân Tân Vô Phong khóa ở trên đùi y, áp hai chân y có chút tê dại, khẽ động liền cảm giác khó chịu không gì sánh được.

Y hít một hơi, tay không tự chủ được vói vào ống chăn, muốn xoa xoa chân mình, lúc này y mới phát hiện, ba người bọn họ đều mặc quần áo...

Di di di, tối hôm qua lúc bọn họ ngủ, rõ ràng là cởi sạch, từ lúc nào đã mặc quần áo, sao y không biết???

Không phải y mặc quần áo cho bọn họ, Tân Vô Phong và Tân Vô Song bị y hạ được càng không thể tự mặc quần áo...

Đây, đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??? Thần quái sao???

Đáy lòng Vân Khuynh mọc lên một loại bất an, thế nhưng không đợi y có quá nhiều phản ứng, Tân Vô Phong liền lặng lẽ mở mắt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ bởi vì ngủ mà ửng hồng của Vân Khuynh, mềm nhẹ mở miệng: “Vân nhi, tỉnh... Có muốn ngủ thêm một hồi nữa không???”

Trong ỗ chăn mềm mại ấm áp cực kỳ, ôm thân thể Vân Khuynh, Tân Vô Phong chỉ muốn nằm luôn ở đây, không muốn nhúc nhích chút nào.

Bên kia Tân Vô Song miễn cưỡng mở mắt cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêng thân thể ôm lấy Vân Khuynh, hơi há miệng ngáp một cái, hắn hiện tại tâm tư giống hệt Tân Vô Phong: “Đúng nha, Khuynh nhi, tối hôm qua khiến ngươi mệt... Ách, không đúng, Khuynh nhi hắn là nghỉ ngơi tốt rồi, tối hôm qua xem ra chúng ta cũng không nỗ lực đủ, cho nên sáng sớm ngày hôm nay Khuynh nhi mới còn tinh lực rời giường...”

Tân Vô Phong nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị dĩ nhiên toát ra một tia ý cười ôn nhu: “Đúng vậy, Vân nhi dĩ nhiên lại muốn chạy trốn.”

Nói hắn nắm tay Vân Khuynh, mở ra bàn tay Vân Khuynh, cùng y mười ngón giao nhau, ngoài miệng nói mang theo vài phần trách cứ, nhưng biểu tình trên khuôn mặt lại vẫn rất ôn hòa.

Vân Khuynh lần thứ hai chớp chớp mắt, đáy lòng bất an và kinh hoảng lần thứ hai khiến cho y có chút không khống chế được.

Y run run bờ môi tái nhợt: “Ngươi... Các ngươi...”

Tần Vô Song bỗng nhiên ghé sát vào y, ấn lên gò má trắng noãn hơi ửng hồng của y một nụ hôn: “Chúng ta tỉnh lại như thế nào đúng không??? Sao chúng ta biết tối hôm qua xảy ra cái gì phải không??? Ân??? Người một tiểu đà điểu, cả ngày khiến ta và đại ca kinh hồn táng đảm...”

Vân Khuynh nỗ lực mở lớn hai mắt: “Ta...”

Đáy mắt hắc bạch phân minh của y tràn đầy hoảng loạn, vô thô, thấp thỏm, y liên tục đánh giá qua lại biểu tình của Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

“Các người, rốt cuộc biết cái gì???”

Ta ta ta không phải đã rời đi với nhị ca sao???”

Tần Vô Phong không cam lòng lạc hậu, cũng đem môi ấn lên má Vân Khuynh: “Đúng, người và Vân Hoán cùng nhau rời đi, thế nhưng, các người lại bị Vô Song đưa về.”

Vân Khuynh nghe xong lời này, cũng không chờ thêm được nữa, y nỗ lực muốn đứng dậy, thế nhưng hai người kia một trái một phải ngăn lại động tác của y, khiến y không thể như nguyện.

“Các người vì sao biết ta bỏ trốn, ngoại trừ tìm ta về... Các người còn biết cái gì???”

Nhị ca có nói chuyện gì khác cho các người hay không???”

Vân Khuynh hô hấp khó khăn, y không biết hậu quả Tần Vô Phong và Tần Vô Song biết chuyện y mang thai sẽ là gì...

Thân thể y bắt đầu không tự chủ được run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rồi còn ửng hồng, thoảng cái trở nên tái nhợt.

“Ngu ngốc, nhìn người sơ thành như vậy...”

Tần Vô Song không muốn nhìn Vân Khuynh hình dạng run sợ như vậy nữa, vươn tay sờ sờ hai gò má Vân Khuynh, thưởng thức sợi tóc của y, giống như thò ơ nói: “Chút chút đạo hạnh này của ngươi, có thể đánh ngã ta và đại ca sao???”

Tần Vô Song rất giống như biết gì đó, thế nhưng giọng điệu của hắn lại quá mức nhẹ nhàng, trong ngôn ngữ cũng không tiết lộ quá nhiều nội dung, khiến Vân Khuynh căn bản là không đoán được gì.

Trong lòng Vân Khuynh buồn bực muốn chết, y rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong rốt cuộc biết được bao nhiêu, sợ mình không cẩn thận chưa đánh đã khai.

Tần Vô Phong thở dài một tiếng nói: “Vân nhi, ngươi yên tâm, Vân Hoán không có nói cho chúng ta biết cái gì.”

Nghe vậy Vân Khuynh lập tức thực sự yên tâm, nếu Vân Hoán cái gì cũng chưa nói, như vậy, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hắn là không biết chuyện y mang thai...

Vân Khuynh đang nghĩ ngợi, Tần Vô Phong lại nói tiếp, triệt để khiến y cứng lại: “Thế nhưng, trái lại ta đi tìm Hiên Viên Bất Kinh đều hỏi rõ ràng mọi chuyện.”

Như ngũ lôi oanh đinh, Vân Khuynh thoảng ch襍 hóa đá.

“Ngươi... Các ngươi...”

Tần Vô Phong thấy y hai mắt trừng rất lớn, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa mắt y: “Chúng ta đã biết mọi chuyện, cũng biết vì sao ngươi muốn bỏ đi.”

Lúc này, thân thể Vân Khuynh kể cả tâm của y, tất cả đều biến thành lạnh lẽo.

Tần Vô Song ngẩng đầu cười cười với Tần Vô Phong: “Đại ca, ngươi xem Khuynh nhi hiện tại ngon miệng không???”

Tần Vô Phong một tay nắm tay Vân Khuynh, một tay kia chống đầu, nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới, gật đầu: “Ân... Là rất ngon miệng rất khả ái... Một ngày đêm không ăn... Thật đói...”

Tần Vô Phong ý có điều chỉ, trong ánh mắt giao hội với Tần Vô Song mang theo quang huy dị dạng.

Vân Khuynh không có tâm tư xem hai người bọn hắn lúc này là biểu tình gì, cũng không có tâm tư phỏng đoán ý tứ trong lời nói của bọn họ, có chút cẩn thiết nói: “Vô Song, đại ca, các ngươi đã biết... Như vậy, các ngươi...”

Tần Vô Song thoáng cái che lại môi Vân Khuynh, Tần Vô Phong ở một bên nói tiếp: “Chúng ta tự nhiên là lo lắng thân thể của ngươi, lần trước sinh đại bão tiểu bảo bị khó sinh, lúc này đây, không biết sẽ như thế nào...”

Hắn vừa nói, thân thể Tần Vô Song cứng đờ, lập tức buông môi Vân Khuynh: “Hài tử... Chết tiệt, sao ta lại quên mất chuyện này chứ...”

Ảo não thở dài, Tần Vô Song ngã đến bên thân Vân Khuynh, trở nên thành thật.

Tần Vô Phong nói với Tần Vô Song: “Tôi hôm qua đã lăn qua lăn lại Vân nhi không ít... Để y nghỉ ngơi trở lại đi... Ân, mặc dù có hài tử, thế nhưng mấy tháng đầu hình như cũng không sao.”

Vân Khuynh quan tâm chính là thái độ của Tần Vô Phong và Tần Vô Song đối với việc y hoài hài tử của Tần Vô Hạ, nhưng hai người này hết lần này tới lần khác không nói đến sự kiện kia, trái lại nói chút chuyện khiến y mặt đỏ tới mang tai: “Các ngươi...”

Vân Khuynh chỉ vào Tần Vô Phong, nói không ra lời.

Tần Vô Phong lúc này đem ngón tay của y ngậm vào trong miệng, có chút mơ hồ nói: “Ân... Hiện tại để Vân nhi nghỉ ngơi, chúng ta thương Vân nhi đấy chứ???”

Vân Khuynh trợn to hai mắt, cho y nghỉ ngơi, còn không phải là vì câu nói vừa rồi của Tần Vô Phong ‘Nghỉ ngơi trở lại’ làm chuẩn bị cái kia sao???

“Hài tử là...”

Vân Khuynh quyết định tạm thời dứt bỏ việc này, rõ ràng mở miệng hỏi Tần Vô Phong Tần Vô Song rốt cuộc nghĩ chuyện hài tử trong bụng y như thế nào.

“Nói đến hài tử... Khuynh nhi, ngươi lần này còn ác liệt hơn lần trước, lần trước một người chạy còn chưa tính, lần này dĩ nhiên ôm cầu chạy!!!”

“...”

Vân Khuynh có chút vô lực, y không biết vì sao y luôn luôn không nói được điểm chính với Tần Vô Song Tần Vô Phong bọn họ.

Thế nhưng, xem phản ứng hiện tại của Tần Vô Song và Tần Vô Phong...

Tất cả hình như đều rất bình thường???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Lại Thêm Sóng Gió

Tần Vô Phong và Tần Vô Song sau khi tìm về Vân Khuynh, vẫn như thường lui tới, một chút biến hóa cũng không có.

Nhưng bởi vì bọn họ càng bình thường, cho nên những người khác biết chuyện, trái lại cho rằng bọn họ như vậy là không bình thường.

Bọn họ một mực phỏng đoán thái độ của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, một người hai người mỗi ngày đều thường thường quan tâm đến Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên là biết những việc này, thế nhưng bọn họ quyết định ngoại trừ Vân Khuynh ai cũng không nói, mặc cho bọn hắn nghĩ đến phá đầu cũng nghĩ không ra mưu tính đích thực của bọn họ.

Có đôi khi nhìn bọn họ phiền não, ở trong tâm lý Tần Vô Phong và Tần Vô Song, cũng sẽ thoáng cân đối một chút.

Nếu không phải hình dạng Vân Khuynh lo sợ bất an khiến cho bọn họ quá mức không muốn, bọn họ rất có thể cũng không nói cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh thận trọng suy xét biện pháp của bọn họ, dĩ nhiên cũng tìm không được biện pháp nào tốt hơn biện pháp của họ.

Bởi vậy, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hiển nhiên chỉ coi sự kiện kia là một sai lầm rất bình thường, chứ không coi nó như một lần phản bội, một lần phạm lỗi không thể tha thứ...

Hóa ra sự tình cǎn bản không có hỏng bét như trong tưởng tượng của y.

Y nghĩ Tân Vô Phong và Tân Vô Song nói rất đúng, y ỷ lại và cho bọn hắn tín nhiệm quá ít.

Dưới đáy lòng y hạ quyết tâm, không nên có lõi thêm với Tân Vô Phong và Tân Vô Song, bởi vậy tuy rằng Tân Vô Phong Tân Vô Song nói là muốn y và Tân Vô Hạ tự do phát triển, nhưng y vẫn không dự định tiếp thu Tân Vô Hạ.

Chuyện trong bụng Vân Khuynh có hài tử đã là bí mật được công khai, Vân Khuynh ở trước mặt Tân Vô Phong và Tân Vô Song không có tâm sự và giấu diếm, hiện tại mỗi ngày ở bên Tân Vô Phong Tân Vô Song đều là vui sướng không gì sánh được.

Tân Vô Hạ lựa chọn, đương nhiên là muốn tranh thủ Vân Khuynh, ngay từ đầu hắn chưa từng nghĩ tới muốn buông tha.

Thế nhưng Vân Khuynh cố ý xa lánh hắn, từ sau khi bị Tân Vô Song mấy người đưa về, liền thẳng tuốt chỉ ở cùng Tân Vô Phong Tân Vô Song, chưa từng đến gần hắn, hắn cho dù có nghìn ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ra.

Có một lần thực sự bị bức nóng, lúc ở khách sạn bình dân dùng cơm trưa, hắn đột nhiên ở trước mặt mọi người mở miệng nói: “Khuynh Khuynh, ta sẽ phụ trách với ngươi và hài tử.”

Nói xong rồi tràn ngập khiêu chiến nhìn Tân Vô Phong lại nhìn Tân Vô Song: “Ta nhất định sẽ làm ngươi yêu ta.”

Khỏi cần nghĩ, trước mặt công chúng, Tân Vô Hạ nói như vậy với Vân Khuynh thân là nam tử, Vân Khuynh không tức giận mới là lạ.

Tần Vô Hạ nói, khiến ánh mắt tất cả mọi người rơi vào trên người Vân Khuynh, mặc dù ở đây đều là người không thể thân thuộc hơn, nhưng Vân Khuynh vẫn là khuôn mặt đỏ ửng, tức giận dị thường, hung hăng trừng Tần Vô Hạ rồi đứng dậy rời đi.

Tần Vô Song đuổi theo, Tần Vô Phong còn lại là ở lại tại chỗ, nói với Tần Vô Hạ: “Tam đệ, Vân nhi một chút cũng không hiềm lạ phụ trách của ngươi, hài tử trong bụng Vân nhi, thế nhưng đã có hai đà đà.”

Nói xong cũng thi thi nhiên nhiên đứng dậy rời đi.

Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiếu Ca nhìn Tần Vô Hạ, trong ánh mắt đều là vẻ phức tạp đồng tình.

Giữa Tần Vô Song Tần Vô Phong và Vân Khuynh, người sáng suốt đều có thể nhìn ra bọn họ hài hòa ân ái đến cỡ nào, Tần Vô Hạ hơn phân nửa chính là không có hi vọng.

Thế nhưng Tần Vô Hạ mặc kệ, Tần Vô Hạ đã quyết định quấn quýt Vân Khuynh chết cũng không buông tay.

Hắn cũng không giống hai người ca ca, cho dù bên trong bên ngoài đều là chính nhân quân tử, nhưng hắn là người thông minh co được dãn được, còn có thể chơi xấu, chưa bao giờ làm chuyện thà chết sĩ diện còn hơn sống chịu tội.

Tần Vô Hạ không gì kiêng kỵ, bình thường Vân Khuynh tránh né không gặp hắn, hai người ca ca cũng cố ý vô tình cản trở, thật sự là gấp chết hắn, bởi vậy chờ đến cơ hội ở chung với Vân Khuynh, hắn liền tiến công, đáng tiếc Vân Khuynh vẫn như trước không có hoà nhã sắc với hắn.

Rất nhanh Vân Khuynh liền phát hiện thái độ của y đối với Tần Vô Hạ không thích hợp, y làm như vậy, lạnh nhạt Tần Vô Hạ quá rõ ràng, như vậy những năm sau này y sẽ sống không được tự nhiên biết bao???

Sau khi suy nghĩ, thái độ của Vân Khuynh đối với Tân Vô Hạ khôi phục đến bình thường, coi như là thân nhân bình thường, không cho quá nhiều thân mật, cũng không lạnh nhạt, hoàn toàn coi hắn như Hiên Viên Bất Kinh, Vân Hoán bọn họ mà đối đãi.

Cứ như vậy, Tân Vô Hạ lại càng thêm phiền táo, trước đó Vân Khuynh lạnh nhạt chí ít còn nói rõ hắn đối với Vân Khuynh mà nói là đặc biệt, có thể ảnh hưởng đến tâm tình của Vân Khuynh, nhưng hiện tại...

Xem ra đường tình của Tân Vô Hạ, còn rất dài...

Vân Khuynh lần kia sau khi bị Tân Vô Song đưa về, bọn họ ở Tích Châu đi xem ‘Cái Bang’ mua tin tức bán báo chí cổ đại trước đó, thấy nó vận hành khá tốt, cực kỳ tốt.

Tân Vô Song nghe xong ý tưởng của bọn họ, liền ra lệnh cho Bách Hiểu Lâu hợp tác với bọn họ để cao đẳng cấp, sau đó mới rời khỏi Tích Châu.

Bọn họ một đường đi đi dừng dừng, mắt thấy rời xa phía nam, sắp trở lại Giang thành, Vân Khuynh lại nhận được một phong thư...

Ở chỗ này có người viết thư cho Vân Khuynh, thật sự là một việc rất kỳ dị.

Bởi vì mọi người Vân Khuynh quen thuộc đều ở bên người, y trăm tư không được kỳ giải, thế nhưng, sau khi mở thư, y mới biết là Hiên Viên Ly Thiên viết cho y, Hiên Viên Ly Thiên thỉnh cầu Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc một chuyến nhưng không nói đến nguyên nhân.

Vân Khuynh xem thư, thở dài một tiếng: “Hóa ra hoàng thượng hắn là ở Lưu Ly tiểu trúc.”

Hiên Viên Bất Kinh lạnh lùng nói: “Hắn đã sớm không phải hoàng thượng, là tiên hoàng, tiên hoàng.”

Vân Khuynh nhìn Hiên Viên Bất Kinh bắc đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười nói:
“Bất Kinh ca ca, ngươi sẽ đi cùng ta phải không???”

Hiên Viên Bất Kinh nghiêng mặt đi: “Ta muốn cùng Tiểu Ca quay về
xem Tương Ly quốc.”

“... Tìm mẫu thân sao???”

Vân Khuynh giật mình, nói như vậy.

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu:

“Đúng, kỳ thực Tiểu Ca chính là tiểu nhi tử của thần võ đại tướng quân
Tương Ly quốc, cùng Tiểu Ca quay về Tương Ly, đi tìm mẫu thân sẽ dễ
hơn...”

Thế nhưng, tiểu Khuynh, Hiên Viên Lâm Phong vừa kể vì, liền nhìn
chăm chăm Tân gia, Tân đại ca và Tân nhị ca có thời gian đi Lưu Ly tiểu
trúc với ngươi sao???”

Vân Khuynh nhíu mày: “Thế nhưng, ý trong thư của hắn là thỉnh cầu,
Bất Kinh ca ca, mặc kệ nói như thế nào, trên người chúng ta chảy huyết
mạch của hắn, chở Vô Song và Vô Phong, chúng ta tới thương lượng.”

...

Tân Vô Phong và Tân Vô Song phi thường phi thường không muốn Vân
Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, bọn họ không muốn để Vân Khuynh đi Lưu Ly
tiểu trúc, tự nhiên không phải có ý kiến gì với Hiên Viên Ly Thiên, then
chốt là, bọn họ gạt Vân Khuynh đại bảo tiểu bảo đang ở Lưu Ly tiểu trúc.

Nếu như Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, như vậy lời nói dối về đại bảo
tiểu bảo chắc chắn sẽ bị vạch trần.

Khiến bọn họ tức giận nhất chính là, bọn họ không có đầu mối tin tức gì của đại bảo, Bách Hiểu Lâu đã tra xét gần tới một tháng, nhưng vẫn không tìm được một chút đầu mối.

Không tìm được đại bảo, bọn họ sao dám đơn giản để Vân Khuynh biết đại bảo xảy ra ngoài ý muốn???

Bởi vậy Tân Vô Phong Tân Vô Song cực lực ngăn cản Vân Khuynh, không có chỗ nào không dỗ y, cuối cùng nói chờ quay về Tân gia làm tốt công tác phòng bị xong rồi mới đi Lưu Ly tiểu trúc.

Vân Khuynh mặc dù có chút tiếc nuối không thể lập tức đi gặp Hiên Viên Ly Thiên, nhưng y cũng không nhẫn tâm làm khó Tân Vô Phong và Tân Vô Song, đang lúc y muốn viết hồi âm cho Hiên Viên Ly Thiên, Tân Vô Phong và Tân Vô Song lại thay đổi thái độ, muốn cùng y đi Lưu Ly tiểu trúc.

Bởi vì Tân Vô Phong và Tân Vô Song mới từ Bách Hiểu Lâu có được một tin tức, một người thủ hạ của Tân gia Bách Hiểu Lâu mới từ ‘Vô Gian luyện ngực’ đi ra nói Vô Gian ngực chủ ‘Diêm La’ thu nhận một người nghĩa tử, ngày ấy ngực chủ ‘Diêm La’ thu nghĩa tử tâm tình rất tốt, cho người ở trong ”Vô Gian luyện ngực” trên hai mươi năm, toàn bộ thả ra ‘Vô Gian luyện ngực’.

Bởi vậy tin tức hắn thu nghĩa tử mới làm cho bên trong ”Vô Gian luyện ngực” không người không biết không người không hiểu, bọn họ thậm chí còn đi hỏi thăm hài tử kia có bao nhiêu lớn, là hài tử của ai, lúc nào thì được Vô Gian ngực chủ nhận làm nghĩa tử.

Người nọ trở lại Bách Hiểu Lâu nói ra tình cảnh của nghĩa tử Vô Gian ngực chủ, so sánh với tuổi tác và thời gian tiểu thiếu gia nhà bọn họ mảnh khảnh không mưu mà hợp, bởi vậy bọn họ hoài nghi đại bảo Tân Kính Huyền chính là nghĩa tử của Vô Gian ngực chủ.

Thế nhưng Bách Hiểu Lâu làm việc cũng không dựa vào hoài nghi, mà là phải thẩm tra đối chiếu sự thực, trước khi chưa thể xác định, bọn họ cũng không nói cho Tân Vô Phong và Tân Vô Song, thẳng đến lúc bọn họ phái rất nhiều cao thủ đi vào ‘Vô Gian luyện ngục’, tìm kiếm rất nhiều đầu mối, chính tai nghe thấy đối thoại giữa Ám Dạ và Vô Gian ngục chủ, sau khi chắc chắn mới nói cho Tân Vô Phong và Tân Vô Song tin tức này.

Tân Vô Phong biết hướng đi của đại bảo, đầu tiên nghĩ đến, chính là nam tử Ngụy Quang Hàn lực lượng ngang nhau với hắn, sau đó liền hoài nghi Ngụy Quang Hàn mang đi đại bảo là vì ân oán trả thù bọn họ lúc trước.

Lúc đầu bọn họ còn rất khẩn trương đại bảo, nhưng tinh thần suy nghĩ một chút, Ngụy Quang Hàn không chỉ nhận đại bảo làm nghĩa tử, lại còn thực hiện ‘Đại xá’ ở ‘Vô Gian luyện ngục’, như vậy hắn hẵn là rất thích đại bảo...

Thế nhưng nếu đã biết hành tung của đại bảo, bọn họ liền lập tức hành động, chuẩn bị nghĩ cách cứu viện đại bảo, bất luận Ngụy Quang Hàn đối tốt với đại bảo hay không, đại bảo vẫn là hài tử của bọn họ, phải trở lại bên người bọn họ bọn họ mới có thể an tâm.

Đã bắt đầu hành động cứu viện đại bảo, cho nên Tân Vô Phong Tân Vô Song cũng không sợ Vân Khuynh biết chuyện đại bảo nữa, bọn họ không muốn thấy Vân Khuynh vì lấy một mảnh hiếu tâm nhưng không gặp được Hiên Viên Ly Thiên mà không vui, vì vậy đáp ứng để y đi Lưu Ly tiểu trúc.

Lần này quay về Tân gia đường xá đã định trước là dài dòng, trên đường, bọn họ quay đầu lại, đi Lưu Ly tiểu trúc.

Tân Vô Phong Tân Vô Song đáp ứng mang Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, Vân Khuynh vui vẻ cực kỳ, bởi vì tới Lưu Ly tiểu trúc y không chỉ có thể nhìn thấy Hiên Viên Ly Thiên, hơn nữa y còn có thể gặp đại bảo tiểu

bảo đã chia lìa nhiều ngày, mang theo tràn ngập chờ mong, Vân Khuynh ngày ngày nghĩ tới Lưu Ly tiểu trúc.

Hiên Viên Bất Kinh quả nhiên theo như lời hắn, cùng Sở Tiếu Ca đi Tương Ly quốc.

Từ khi biết Vân Phàm có thể không chết, Hiên Viên Bất Kinh liền bắt đầu tra chuyện năm xưa, chuyện Hiên Viên Ly Thiên có thể tra ra, Hiên Viên Bất Kinh làm một trong tam đại danh bộ tự nhiên cũng có thể tra ra, cuối cùng đầu mối đứt đoạn ở Tương Ly quốc, bởi vậy hắn cùng Sở Tiếu Ca đi Tương Ly quốc tìm Vân Phàm.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Tình Cảnh Của Đại Bảo

“Ngụy Quang Hàn, đều là do ngươi.”

Trong ‘Vô Gian luyện ngục’ u ám, hắc bào tể tự Ám Dạ toàn thân bọc trong y bào màu đen, trong thanh âm khàn khàn u lãnh mang theo vài phần hổn hển.

Trong ánh mắt giũa trong áo choàng đen phát ra tia sáng oán độc.

Ngụy Quang Hàn ôm tiểu oa nhi trắng trắng mềm mềm chỉ mới năm tháng, thờ ơ giương mắt nhìn Ám Dạ: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì, ngươi kích động như vậy làm chi???”

Ám Dạ đi qua đi lại, có vẻ có chút nôn nóng bất an:

“Lần trước ta đem tiểu tử này mang đến, ngươi đắc ý vênh ván, trắng trợn nói mình vui mừng nhận nghĩa tử, dĩ nhiên tiến hành ‘Đại xá’ trong ‘Vô Gian luyện ngục’, thả đám người ở ‘Vô Gian luyện ngục’ trên hai mươi năm, hiện tại Tần gia tìm hiểu nguồn gốc, biết hành tung của tiểu tử kia, ngươi vui rồi chứ???”

Chờ tới lúc Tần gia tìm tới cửa, ta xem ngươi còn đắc ý nổi không???”

Ngụy Quang Hàn giật mình, nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc: “Sao có thể... Chuyện ‘Vô Gian luyện ngục’, dễ dàng bị người tra được như vậy sao???”

Ám Dạ hừ lạnh một tiếng:

“Ta biết ngươi ngoại trừ phục sinh người nọ, đối với chuyện gì cũng không để bụng.

Thế nhưng, Ngụy Quang Hàn, ta rõ ràng đã cảnh cáo ngươi vô số lần, ngươi của Tân gia không phải đơn giản như ngươi tưởng tượng, nhưng ngươi vì sao vẫn không nghe, còn bất cẩn như vậy...”

Ngụy Quang Hàn nghe xong, hơi nheo lại đôi mắt, nhớ tới Tân Vô Phong lần trước so chiêu với hắn.

Lần kia hắn dĩ nhiên thất bại, hắn tuổi tác đã trên trăm, luyện võ rất nhiều năm, dĩ nhiên bại dưới tay một nam tử tuổi trẻ... Tuy rằng công lực của hắn đã bị phong ấn một phần là một trong những nguyên nhân, nhưng một nguyên nhân khác cũng là vì nam tử kia quá cường đại.

Nam tử kia, thực sự rất không đơn giản, còn mạnh mẽ hơn tướng công của Lạc Minh, nếu như tướng công của Lạc Minh là nam nhân kia, biết đâu hắn còn có thể cam tâm chút.

“Tân gia, rốt cuộc là làm gì??? Vì sao ngươi cố kỵ bọn họ như vậy???”

Lần đầu tiên, Ngụy Quang Hàn cảm thấy hứng thú với ngoài chuyện huyết đồng, phục sinh người nọ, và Lạc Minh, hắn không khỏi mở miệng hỏi.

“Tân gia, là nửa đế vương Huỳnh Quang...

Thế lực của họ, thâm nhập vào cung đình giang hồ các quốc gia, rắc rối khó gỡ.

Tân gia hiện tại ba huynh đệ, càng là xuất từ Lưu Duyễn ảo cảnh thần bí nhất trên giang hồ, cùng với các tổ chức Bách Hiếu Lâu, Ám Ảnh Lâu, Lưu Ly tiểu trúc có thiên ti vạn lũ quan hệ...

Ngụy Quang Hàn, ta thấy, lần này chúng ta phải hành động sớm.”

Bàn tay Ngụy Quang Hàn ôm hài tử bỗng nhiên buộc chặt, cau lại mày kiềm nồng đậm: “Cái gì sớm, ngươi có ý gì???”

“Ai...”

Ám Dạ tẽ tự thở dài một tiếng: “Ta cũng nên nói cho ngươi.”

Hắn chắp tay sau lưng, ngẩng đầu, chậm rãi đi lại mở miệng: “Tuy rằng về lý luận muốn ‘Hắn’ sống lại thì cách ba mươi năm mới có một lần cơ hội, thế nhưng, chúng ta cũng có thể để cơ hội này tới sớm hơn...

Thời gian muôn ‘Hắn’ sống lại còn có 19 năm, thế nhưng, hiện tại Tân gia nhất định sẽ đến đoạt huyết đồng với chúng ta, cho nên...

Trước khi Tân gia tới đây, chúng ta lập tức sử dụng huyết đồng làm ‘Hắn’ sống lại.”

Ngụy Quang Hàn ngưng mi trâm tư, có chút kinh ngạc nói:

“Ý của ngươi là... Đã ngày phục sinh sư phụ ta sớm hơn, trước khi Tân gia tìm tới nơi này???”

Sau đó chúng ta giết chết huyết đồng, phục sinh sư phụ ta, đến lúc đó sư phụ tỉnh, cho dù Tân gia tới cũng không ngại???”

Hỏi, đáy lòng Ngụy Quang Hàn có chút hoảng loạn, kỳ thực để người nọ sống lại sớm hơn cũng tốt, nói vậy, hắn có thể thoát khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ sớm một chút.

Thế nhưng...

Thế nhưng, muốn người nọ sống lại, nhất định phải giết chết tiểu oa nhi trên tay hắn.

Không được!!!!

Hắn đã quyết tâm muốn đem tiểu oa nhi này nuôi lớn, sao có thể để Ám Dạ quấy rầy kế hoạch của hắn???

“Không được... Chúng ta đã nói rõ, 19 năm sau mới lấy đi tính mệnh của Tư Minh, ngươi hiện tại sao có thể ra tay???”

Ngụy Quang Hàn vẻ mặc ngoan độc, vững vàng che chở hài tử trong lòng.

Từ khi hài tử này bị đưa tới ‘Vô Gian luyện ngục’, hắn vẫn đều tự mình chăm sóc hài tử, hiện tại để tiểu oa nhi này bị giết, quả thực là thiên phuơng dạ đàm.

Vô luận như thế nào, trước khi nhất khắc 19 năm sau đến, hắn không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hài tử này!!!

“Ngụy Quang Hàn, tuy rằng ta không biết vì sao ngươi từ ngay từ đầu đã che chở hài tử này, thế nhưng, người kia phải sống lại, chúng ta đã đáp ứng hắn.

Hôm nay thân thể nữ tử thuần âm đã không còn trinh tiết, chúng ta không thể chế tạo ‘Huyết đồng’, chỉ có huyết đồng độc nhất vô nhị trời sinh này mới có thể làm người kia sống lại, ngươi nhất định phải phân rõ bên nặng bên nhẹ...

Ngụy Quang Hàn, đừng quên, người nợ đối với ngươi có ân dưỡng dục, có ân giáo dục...

Huống hồ, hắn còn yêu ngươi...

Ngươi nhẫn tâm không cứu người yêu ngươi sao, ngươi nguyện ý vì một tiểu quỷ không có liên quan, buông tha cứu ân nhân của ngươi, sư phụ của

ngươi sao???”

Trên khuôn mặt trắng bệch quý dị của Ngụy Quang Hàn hiện lên một tia lạnh lùng, lệ chí khóc mắt dịu dàng muôn ngã: “Ngươi... Ta đáp ứng hắn, tự nhiên sẽ làm được, không cần ngươi tới nhắc nhở.”

Khuôn mặt dưới áo choàng đen của Ám Dạ hơi hơi vặn vẹo: “Ngươi!!! Ngụy Quang Hàn, ngươi chờ xem, đến lúc đó, ta cũng không tin ngươi luyến tiếc giết hài tử này.”

Hắc bào tể tự nói xong, phất tay áo rời đi.

Ngụy Quang Hàn ôm tiểu oa nhi trong lòng, im lặng không nói.

Hắn cúi đầu, vươn tay vuốt ve tiểu oa nhi an tĩnh giường mắt nhìn hắn.

Tiểu oa nhi này không giống với tiểu oa nhi giày vò người khác, là một hài tử rất an tĩnh rất khả ái, không khóc không quấy, giống như tự có ý thức của mình.

Cả ngày dùng một đôi mắt tối tăm tròn tria nhìn chăm chăm vào người ta, nhìn lâu, sẽ làm đáy lòng người khác sản sinh một loại cảm giác quý dị gần như âm hàn, người bình thường sẽ sợ hãi, sẽ chán ghét, nhưng Ngụy Quang Hàn thì không, hắn hết lần này tới lần khác lại thích hài tử như vậy.

Hắn vuốt khuôn mặt trơn truột như tơ của tiểu oa nhi trong lòng, thì thào tự nói: “Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt ngươi, ta đã nói 19 năm sau động thủ thì chính là 19 năm sau, một phút đồng hồ cũng không sớm.”

Song song nói ra những lời này, Ngụy Quang Hàn lại âm thầm quyết định ở trong lòng, sau đó tuyệt không rời khỏi hài tử này một bước, không để cho hắc bào tể tự Ám Dạ có bất cứ cơ hội nào thương tổn hài tử này.

...

Đoàn người Vân Khuynh rất nhanh chạy tới Lưu Ly tiểu trúc, là Liên Cừ nghênh tiếp bọn họ.

Sau đó dẫn bọn họ đi đến chỗ Hiên Viên Ly Thiên và Lục Quan Ânh.

Trên đường, Vân Khuynh nhìn bốn phía, đình thai lâu các khắp nơi hoa cỏ tươi tốt, núi xanh nước chảy, chung quanh lộ ra hơi thở thanh nhã cùng thế vô tranh, rời xa nơi ầm ĩ phồn thịnh, nơi này là một địa phương u tĩnh tưởng hòa.

Thế nhưng Vân Khuynh không có lưu luyến cảnh sắc này, lập tức thu hồi ánh mắt, từ bên người Tân Vô Phong và Tân Vô Song đi đến bên cạnh Liên Cừ, không để ý cấp bậc lễ nghĩa, hạ giọng nói: “Liên Cừ biểu ca, đại bảo tiểu bảo ở chỗ này có tốt không???”

Liên Cừ nhìn y, nét mặt tuấn mỹ thanh dật lộ ra một chút ý cười: “Tình huống của tiểu bảo đã ổn định, sư phụ nói đó là bệnh từ nhỏ, không phải bệnh quá nặng, chỉ có thể nói là do mệnh số, không cần trị liệu, khi hắn đến gần người đã định trước là có duyên với hắn, tự nhiên sẽ tốt.”

Vân Khuynh nghe không hiểu ra sao.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song không phải nói đại bảo tiểu bảo ở chỗ này bái sư học nghệ sao, sao lại có bệnh gì, cái gì số mệnh???

Vân Khuynh nhíu mày, đáy lòng mọc lên một tia dự cảm không tốt, y giương mắt nhìn Tân Vô Phong hòa Tân Vô Song, lại thu hồi ánh mắt: “Biểu ca, đại bảo tiểu bảo còn nhỏ như vậy, ta có thể đem bọn chúng trở về, thêm vài năm lớn hơn một chút rồi mới đưa đến đây được không???”

Liên Cừ có chút kinh ngạc giơ giơ lên mi:

“Tiểu Khuynh, tiểu Bảo ngươi không thể mang đi, sư phụ nói thân phận và mệnh cách của tiểu bảo đều rất kỳ lạ, phúc duyên của hắn quá sâu, người

bình thường hưởng thụ không nỗi, sẽ bị trời phạt, sư phụ muốn để tiểu bảo ở đây áp chế linh khí của hắn, vì hắn điều dưỡng thân thể...

Sư phụ cũng có hỏi qua ta chuyện của đại bảo, đáng tiếc đại bảo dĩ nhiên mất tích...

Được rồi, tiểu Khuynh, đại bảo hiện tại thế nào, có tin tức hay không???"

Đầu Vân Khuynh ông ông tác hưởng, bước chân không tự chủ được ngừng lại, trước mắt trắng xoá một mảnh, thiếu chút nữa ngã quy ngắt xỉu, thân thể y vừa lung lay một chút, liền được Tân Vô Song đỡ.

Vân Khuynh nâng mi nhìn Tân Vô Song, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia buồn bã:

"Vì sao muốn gạt ta??? Đại bảo người đâu???"

Thanh âm Vân Khuynh run run, thế nhưng ánh mắt y rất bình tĩnh.

Tân Vô Song thở dài một tiếng, đem y ôm vào lòng:

"Khuynh nhi, ngươi còn không biết chúng ta vì sao lừa ngươi sao???"

Vân Khuynh vùi vào trong lòng hắn, trong lòng run lên, đại bảo, đại bảo dĩ nhiên xảy ra ngoài ý muốn...

Đều là lỗi của y, nếu không phải y rời đi, Tân Vô Phong Tân Vô Song vội vàng đi tìm y, vậy sao có thể sơ sót đại bảo???

Thế nhưng...

Hiện tại nghĩ cái này cũng vô dụng, then chốt lúc này là: "Đại bảo có tung tích chưa???"

Tần Vô Phong đứn bên cạnh y và Tần Vô Song nhàn nhạt mở miệng:
“An, đại bảo đang ở ”Vô Gian luyện ngực”.”

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Tung Tích Của Vân Phàm

”Vô Gian luyện ngực”...

Cái tên này chợt lóe qua trong óc Vân Khuynh, Vân Khuynh lập tức đã nghĩ tới một người...

Ngụy Quang Hàn.

Vân Khuynh hơi híp lại hai mắt, từ trong lòng Tân Vô Song ngẩng đầu: “Là Ngụy Quang Hàn mang đi Đại Bảo???”

Ngụy Quang Hàn, hắn rốt cuộc vì sao muốn dẫn Đại Bảo đi???

Là vì ân oán năm ngoái lần kia, hay là vì nguyên nhân khác...

Vân Khuynh nỗ lực đè xuống các loại suy đoán và khủng hoảng, tận lực duy trì bình tĩnh: “Hiện tại ngươi và đại ca dự định làm như thế nào???”

“Đã có hành động, bất cứ giá nào chúng ta nhất định phải cứu Đại Bảo trở về.”

Vân Khuynh gật đầu, biểu hiện ra ngoài nhìn qua dĩ nhiên cũng không còn hoảng loạn, mà là sửa sang lại sắc mặt nói: “Tất cả đều chờ đi gấp tiên hoàng rồi nói sau đi.”

Tân Vô Phong và Tân Vô Song gật đầu: “Được, đến lúc đó, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Thân thể Hiên Viên Ly Thiên nhìn qua khá hơn rất nhiều, tái nhợt trên nét mặt đã rút đi, hai mắt lấp lánh hữu thần, nếp nhăn trên mặt cũng dường

như thiếu đi rất nhiều, nhìn qua giống như một người mới ba mươi, một chút cũng không có suy yếu và tiêu tụy như lần gặp trước.

Thấy Vân Khuynh hắn rất kích động, hắn nâng tay về phía Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ngươi tới đây.”

Vân Khuynh đi vài bước về phía trước, đi tới trước mặt Hiên Viên Ly Thiên, Hiên Viên Ly Thiên kích động dị thường cầm tay Vân Khuynh: “Có thể nhìn thấy ngươi và Phàm nhi, kiếp này ta có chết cũng không tiếc.”

“Phàm nhi???”

Nét mặt Vân Khuynh mang theo vài tia nghi vấn.

Hiên Viên Ly Thiên thở dài một tiếng: “Phàm nhi, là tên của mẫu thân ngươi, Vân Phàm, y gọi Vân Phàm...”

“Vân Phàm...”

Vân Khuynh thì thào tự nói: “Mẫu thân, là người Vân gia...”

“Hanh, Vân gia, đám người lòng tham không đáy rắn nuốt voi kia (*), không có kết cục tốt, giữa ngày Vũ nhi đăng cơ cung biến, bọn họ vừa trợ Lâm Phong, lại vừa trợ Mộc Phong, kết quả Lâm Phong đại thắng, lấy tính tình Lâm Phong, biết Vân gia là cây cổ đầu tường như vậy, họa diệt gia của Vân gia, lửa sém lông mày rồi!!!”

(*) rắn nuốt voi: ý chỉ quá mức tham lam, không ăn được nhưng vẫn cố.

Vân Khuynh hơi nhíu mày, Vân gia, sắp đi vào đường cùng rồi sao???

“Thế nhưng... Mẫu thân không phải người Vân gia sao, lẽ nào hoàng thượng ngươi không thể tha cho bọn họ một lần???”

“Tiểu Khuynh, không nên gọi hoàng thượng, gọi đà đà, ta cũng chỉ là đà đà của ngươi. Ngươi có biết năm xưa Phàm nhi đem ngươi giao cho Vân gia, đã phải dùng kiếm ép bọn họ nhận lấy ngươi... Vân gia lại đối xử tệ với ngươi như vậy, ngươi nói, ngươi như vậy còn đáng giá để Phàm nhi biện hộ cho bọn họ sao???”

Vân Khuynh trầm mặc không nói.

Cá nhân y đổi với Vân gia không có bao nhiêu cảm tình, nghe Hiên Viên Ly Thiên nói như vậy, Vân Phàm sinh ra y đường như cũng không có bao nhiêu thiện cảm với Vân gia.

Nói như vậy, tất cả của Vân gia, cũng đích xác không liên quan đến bọn họ.

“Tiểu Khuynh, ta hiện tại chỉ có hai nguyện vọng, một là nghe thấy ngươi và Bất Kinh gọi đà đà, cái còn lại, đó là tìm được Phàm nhi.”

Vân Khuynh giương mắt nhìn Hiên Viên Ly Thiên.

Trên người y chảy huyết mạch của Hiên Viên Ly Thiên, không có gì để tính toán, chỉ là một tiếng xưng hô mà thôi: “Đa đà.”

Khẽ mỉm môi, Vân Khuynh nhẹ giọng nói.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Hiên Viên Ly Thiên nói ba tiếng tốt liên tiếp, sau đó cười ha ha, cười như vậy, khí chất nho nhã trên người hắn ngày xưa đều biến mất, càng có vài phần hào hùng phóng khoáng.

Biết đâu Hiên Viên Ly Thiên như vậy, mới là thiếu niên tướng quân ở chiến trường không chỗ nào không thắng lúc Huỳnh Quang mới lập quốc kia.

“Tiểu Khuynh, lần này ta tìm ngươi đến, kỳ thực, là có chuyện muôn nhờ.”

“Ân? Chuyện gì?”

Hiên Viên Ly Thiên quý vi tiên hoàng, là thái thượng hoàng hiện nay, chuyện hắn làm không được, vì sao phải đến cầu Vân Khuynh.

Hiên Viên Ly Thiên có chút kích động: “Ta thỉnh cầu tiểu Khuynh cùng ta, chờ Phàm nhi.”

“Bất Kinh ca ca đã đi Tương Ly quốc tìm mẫu thân rồi.”

Đã biết Phàm nhi trong miệng Hiên Viên Ly Thiên là ai, Vân Khuynh nhịn không được mở miệng nói như vậy.

Nếu Hiên Viên Bất Kinh đi Tương Ly quốc, như vậy tám chín phần mười, Vân Phàm còn đang ở Tương Ly, Hiên Viên Ly Thiên hiện tại nói với y như vậy, chẳng lẽ là muốn y cùng hắn đi Tương Ly tìm Vân Phàm???

Tuy rằng Vân Khuynh hiện tại rất muốn gặp Vân Phàm, thế nhưng hiện nay Đại Bảo chưa cứu trở về, Hiên Viên Lâm Phong lại nhìn chằm chằm Tân gia, Vân Khuynh sao có thể đồng ý đi quốc gia khác???

“Bất Kinh hắn nhầm rồi.”

Ngoài dự liệu của Vân Khuynh, đáp án Hiên Viên Ly Thiên đáp lại y, lại là phủ định: “Phàm nhi hiện tại không ở Tương Ly quốc, y đang ở Huỳnh Quang, hơn nữa còn ở chung quanh Lưu Ly tiểu trúc chõ chúng ta.

“Ngươi nói cái gì???”

Không chỉ Vân Khuynh cảm thấy không thể tin nổi, tất cả mọi người trong phòng cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, vốn ngay cả Vân

Phàm còn sống hay không bọn họ cũng không biết, bỗng nhiên nghe nói Vân Phàm ở Huỳnh Quang, lại còn ở chung quanh bọn họ.

Có lẽ là biểu tình ngạc nhiên của mọi người trong phòng quá buồn cười, cũng có thể là tâm tình Hiên Viên Ly Thiên rất tốt, nụ cười khoe miệng hàn vẫn chưa từng biến mất.

“Đúng vậy, Phàm nhi ở ngay quốc nội Huỳnh Quang, mấy ngày trước ta đã gặp y...

Ta đoán Phàm nhi vẫn yêu ta, bởi vì nghe nói ta thoái vị, lo lắng ta, cho nên đến Huỳnh Quang tìm hiểu tình huống của ta...

Đáng tiếc, ta từng ngủ trên Huyền Băng sàng của Lưu Ly tiểu trúc, võ công không chỉ khôi phục mà còn tinh tiến không ít, ta lại quá mức quen thuộc khí tức của y, tuy rằng y mang theo mặt nạ lặng lẽ xuất hiện, nhưng vẫn bị ta phát hiện nhận ra y...”

Nói đến đây, sắc mặt Hiên Viên Ly Thiên bỗng nhiên trầm xuống.

“Thế nhưng, y không muốn gặp ta... Lần trước thoáng nhìn xong, y liền chạy đi, chúng ta tìm người phong tỏa cửa ra ở đây, chỉ được phép vào, không cho phép ra, y hiện tại nhất định còn ở nơi này...

Y không muốn gặp ta, ta nghĩ y nhất định rất hi vọng được gặp ngươi, cho nên thỉnh cầu ngươi tới nơi này, giúp ta dẫn Phàm nhi đi ra.”

Nghe xong Hiên Viên Ly Thiên nói, đáy lòng Vân Khuynh ngũ vị tạp giao, y đối với vị mẫu thân chưa từng gặp gỡ kia, dưới đáy lòng ngưỡng mộ vạn phần, bởi vì Hiên Viên Bất Kinh từng dùng tất cả từ ngữ tốt đẹp hình dung y.

Thế nhưng, Vân Phàm không muốn gặp Hiên Viên Ly Thiên, tất nhiên có nguyên nhân chính y không muốn gặp, Hiên Viên Ly Thiên lại muốn lợi

dụng y đến dẫn dụ Vân Phàm...

Nói thật, Vân Khuynh có chút hối hận một chuyến đến này.

Tuy rằng tâm tình trong lòng có chút trầm thấp, thế nhưng Vân Khuynh vẫn như trước mỉm cười gật đầu: “Ta cũng muốn gặp mẫu thân, thé nhưng y có muốn gặp ta hay không, lại là việc khác. Đa đa ngươi muốn ta làm cái gì???”

Hiên Viên Ly Thiên lắc đầu:

“Tiểu Khuynh cái gì cũng không cần làm, mẫu thân ngươi võ công rất cao, hành tung cũng phiêu hốt bất định, hơn nữa có thể lực tương đối, ta nghĩ chuyện đã xảy ra trong Lưu Ly tiểu trúc, không tránh được cơ sở ngầm của y.”

Y là một người rất quật, y hắn đã biết ngươi tới, y nếu băng lòng gặp ngươi, tự y sẽ tìm tới cửa, nếu là không muốn, cho dù chúng ta hao hết tâm tư y cũng sẽ không gặp chúng ta một mặt.”

Thanh âm Hiên Viên Ly Thiên tiêu điều, nét mặt buồn bã, hắn nói qua, hai tâm nguyện lớn nhất hiện nay của hắn, một là mong muốn Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh gọi hắn là đa đa, hai là tìm được Vân Phàm.

Nửa cuộc đời trước, hắn nợ Vân Phàm quá nhiều, hắn hy vọng nửa đời sau có thể sử dụng thực tâm của mình cùng tất cả bồi thường cho Vân Phàm.

Một đời của Vân Phàm, vì hắn, vì Vân gia chịu quá nhiều đau khổ.

Hắn không cầu Vân Phàm tha thứ cho hắn, nhưng dưới đáy lòng hắn vẫn cầu mong Vân Phàm còn yêu hắn, còn quan tâm đến hài tử Vân Khuynh của bọn họ.

“Đa đa... Người có thể nói cho ta biết, năm xưa người và mẫu thân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không???”

Hiên Viên Ly Thiên buông ra bàn tay Vân Khuynh, ra hiệu Vân Khuynh ngồi xuống, lại để những người khác đều lui ra ngoài, chờ đến lúc chỉ còn hắn và Vân Khuynh, hắn thở dài một tiếng: “Chuyện của ta và mẫu thân ngươi, ta cũng nên nói cho ngươi, ta chỉ có thể nói, ta cả đời này, quả thực có lỗi với mẫu thân ngươi, không chỉ là ta, toàn bộ Hiên Viên gia, cùng với Vân gia, đều nợ y rất nhiều rất nhiều.”

Vân Khuynh cắn môi dưới, lặng lẽ không nói gì, lặng lặng chờ Hiên Viên Ly Thiên kể cho y.

Hiên Viên Ly Thiên dừng một chút, hơi nheo lại đôi mắt nói:

“Khi ta và mẫu thân ngươi sinh ra, Hiên Viên gia vẫn chưa là hoàng thất Huỳnh Quang, thế nhưng, khi đó, Hiên Viên gia đã cùng Tân gia, chuẩn bị lật đổ tiền triều.

Ta và mẫu thân ngươi, thậm chí là Tân Du Hàn, đều cùng học trong một học viện, dần dần, tình cảm đôi bên thâm hậu không gì sánh được, cảm tình giữa ta và Phàm nhi càng theo thời gian trôi qua, biến chất thành một loại ái tình khác hẳn với huynh đệ.

Hai người chúng ta cũng không phải người ngượng nghịu, vừa xác định cảm tình liền đến với nhau, đến lúc Tân gia và Hiên Viên gia khởi binh, mẫu thân ngươi và ta, cùng tiến lên chiến trường, cùng nhau giành lấy giang sơn, hồi ấy dũng cảm tự tại biết bao.

Khi đó, hoàng tổ gia gia ngươi liền phát hiện cảm tình giữa ta và mẫu thân ngươi, chỉ là lúc đó, cướp đoạt giang sơn đại sự lửa sém lông mày, hoàng tổ gia gia ngươi đối với chuyện của chúng ta, biểu thị là mở một con mắt nhăm một con mắt, khi đó, ta và Phàm nhi còn tưởng rằng hắn là đồng ý cho chúng ta ở bên nhau...

Sau đó, Hiên Viên gia có được thiên hạ, Tần gia dự định ẩn đến chỗ tối, gia gia ngươi vào lúc đoạt vị chết ở sa trường, hoàng tổ gia gia ngươi đăng cơ, dưới gối không hề có một nhi tử chỉ có ta và Liệt Thiên hai người tôn tử, Liệt Thiên lúc ấy mới chỉ biết nói, ta chiến công hiển hách tự nhiên mà thành thái tử.

Sau khi ta thành thái tử, Phàm nhi liền thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của hoàng tổ gia gia ngươi, hoàng tổ gia gia ngươi thủy chung cho rằng Phàm nhi sẽ phá hỏng ta, sẽ khiến mặt mũi Hiên Viên gia đã thành hoàng thất mất sạch, vào lúc ta còn đang chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc với Phàm nhi, hoàng tổ gia gia ngươi lại tìm đến Phàm nhi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Toàn Bộ Chân Tướng

Vân Khuynh cũng không biết năm xưa Vân Phàm ở Huỳnh Quang, là kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, là sự tồn tại chói mắt đến cỡ nào.

Khi đó khuê trung nữ tử ái mộ Hiên Viên Ly Thiên, Vân Phàm và Tân Du Hàn không biết nhiều đến bao nhiêu, ba người tuy rằng đều là long phượng chi tú, nhưng chỉ có dung mạo khí chất của Vân Phàm là giống như thần tiên.

Vân Khuynh không chỉ không biết Vân Phàm huy hoàng chói mắt, y cũng không biết Vân Phàm thông đồng với địch bán nước, đồng thời Vân gia bị liên lụy biếm thành thứ dân.

Thế nhưng Vân Khuynh không biết cũng không sao, bởi vì những thứ này, Hiên Viên Ly Thiên đều sẽ nói cho y.

“Hoàng tổ gia gia sử dụng quỷ kế chia rẽ các ngươi???”

Hiên Viên Ly Thiên lắc đầu: “Không, sự tình không đơn giản như vậy.”

Hiên Viên Ly Thiên dường như có chút ngồi không yên, hắn bỗng nhiên đứng lên, ngửa đầu nói:

“Hoàng tổ gia gia ngươi dùng toàn bộ Vân gia áp chế Phàm nhi, khiến Phàm nhi tự sát...

Nhưng may trời còn thương, đang lúc hoàng tổ gia gia ngươi gặp mặt Phàm nhi, biên cương báo lại, Tương Ly xâm phạm Huỳnh Quang khi đó cũng không ổn định.

Tiểu Khuynh, ngươi không biết mẫu thân ngươi là một người tốt cỡ nào, tài hoa cỡ nào, y như vậy, ngay cả hoàng gia gia cũng luyến tiếc giết hắn, hoàng gia gia vào nhất khắc đó dĩ nhiên nỗi lên tích tài chi tâm (luyến tiếc tài năng), để Phàm nhi tự sát biến thành trấn thủ biên cương, bảo hộ Huỳnh Quang.

Hoàng gia gia khi đó muốn Phàm nhi đánh xong trận kia liền biến mất, mặc kệ chết thật chết giả, nhưng trong mắt người đời Vân Phàm y không thể làm người sống...

Hoàng gia gia ngươi khi đó chỉ là vì chặt đứt ý nghĩ của ta.

Nhưng Phàm nhi đáp ứng hoàng gia gia đi biên cương, mọi chuyện lại hoàn toàn thay đổi, Vân gia vốn tài phú nhiều không đếm xuể, ở trong triều đình cũng có địa vị phi phàm, sau khi Tần gia dần dần ẩn xuống Vân gia càng là có hiềm nghi công cao chấn chủ.

Từ xưa đến nay, bất luận người nào, ngồi vào vị trí tối cao kia, đều sẽ trở nên nghi kỵ, trở nên không thể chấp nhận có người quyền thế ngang vai với mình.

Đương nhiên Tần gia mạnh mẽ chỉ là ngoài ý muốn.

Thứ nhất bởi vì 'Phi điểu tần lương cung tàng, giảo thỏ tử tẩu cẩu phanh' (*), thứ hai người Vân gia ngoại trừ Vân Phàm tất cả mọi người đều không biết thu liễm, ngang ngược, hoàng gia gia liền rất muốn diệt trừ Vân gia.

(*) Phi điểu tần lương cung tàng, giảo thỏ tử tẩu cẩu phanh: Chim bay mất hết cung tốt cất đi, thỏ khôn đã chết chó săn bị nấu.

Nhưng Vân gia dù sao cũng coi như là khai quốc công thần của Huỳnh Quang, nếu như không có lỗi lầm quá lớn, hoàng gia gia khó lòng trưởng trị bọn họ...

Để tìm một lý do tiêu diệt Vân gia, hoàng gia gia càng đem chủ ý đánh tới trên người Phàm nhi, hắn muốn Phàm nhi giả vờ thông đồng với địch bán nước...

Tội danh này, vô luận là người trong hoàng thất, hay là có công khai quốc, cũng không có đường sống, dùng làm lý do tiêu diệt Vân gia là không thể hợp hơn, ở trong lòng hoàng gia gia, dù thế nào Phàm nhi vẫn là phải hi sinh, không bằng vật tặc kỳ dùng(**)...

(**) Vật tặc kỳ dùng: kiểu như vắt kiệt sức lao động á!!!!

Có tâm khéo léo nhanh nhẹn, nhưng Phàm nhi ngây ngô dĩ nhiên, dĩ nhiên đáp ứng thỉnh cầu sai lầm của hoàng gia gia, giả vờ thông đồng với địch phản quốc đến Tương Ly quốc nội làm mật thám, yêu cầu duy nhất của y với hoàng gia gia chính là không được giết người Vân gia, y không cầu người Vân gia có thể phú quý hiển hách giống như trước, chỉ cầu mình hi sinh có thể đổi lấy bình an cho Vân gia mọi người.

Hoàng gia gia chỉ là kiêng kỵ Vân gia, hắn đối với Vân gia cùng nhau đoạt lấy giang sơn với hắn, vẫn có vài phần tình cảm, liền đáp ứng Phàm nhi sẽ chỉ tước đi chức vị của Vân gia, tịch thu tài sản, không tổn thương tính mệnh...

Sau đó, mẫu thân ngươi Vân Phàm, trong mắt người đời, liền thành kẻ phản bội thông đồng với địch bán nước, không chỉ toàn bộ bách tính Huỳnh Quang đều chửi rủa y, người Vân gia càng bởi vì cho rằng Phàm nhi hại bọn họ mất đi vinh hoa phú quý nên hận Phàm nhi thấu xương...

Nhưng sau lưng, mẫu thân ngươi vẫn vì Huỳnh Quang làm vô số công hiến, bắt được rất nhiều thám tử bí mật của Tương Ly quốc đến Huỳnh Quang.

Phàm nhi sau khi đạo diễn một hồi kịch thông đồng với địch bán nước, liền không bao giờ trở về cố hương được nữa, vẫn ở lại Tương Ly vì Huỳnh

Quang truyền lại tin tức.

Ta là một hồn đản, khi đó dĩ nhiên không hề tin tưởng Phàm nhi, ta hoang đường một trận rồi mới tỉnh lại...

Loại cảm giác bị người yêu nhất phản bội, thực sự quá dễ khiến người ta mất đi lý trí, sau khi tỉnh táo ta mới hiểu được, lấy thái độ làm người của mẫu thân người, căn bản không có khả năng làm ra chuyện thông đồng với địch bán nước...

Vì vậy ta phái người điều tra rõ sự thật năm xưa, sau khi hoàng tổ gia gia người chết, ta đã tự mình đến Tương Ly quốc, cầu được mẫu thân người tha thứ.

Mẫu thân người là một người thiện lương, y tha thứ cho ta, còn băng lòng tiếp tục yêu ta, sinh cho ta Bất Kinh và người...

Bởi vì thân phận thông đồng với địch bán nước ở Huỳnh Quang, cùng với thân phận mật thám Tương Ly, khiến y quanh năm phải ở lại Tương Ly, chỉ có những ngày tết, hoặc là có chuyện quan trọng, mới trở lại Huỳnh Quang gặp ta, mỗi khi gặp mặt chỉ là mấy ngày liền biến mất...

Ta cũng có đủ tự tin mẫu thân người vẫn yêu ta, chưa từng tận lực tìm hiểu cuộc sống của y ở Tương Ly...

Thế nhưng, mẫu thân người ở đó lại quen với một người nam nhân khác... Hoàng đế Tương Ly Lạc Ánh.

Châm chọc cỡ nào, mẫu thân người rõ ràng là mật thám Tương Ly, nhưng hoàng đế Tương Ly quốc, lại điên cuồng yêu mẫu thân người, đáng trách nhất chính là, mẫu thân người dĩ nhiên bởi vì hắn mà dao động, không chịu làm mật thám nữa.

Kỳ thực ta đã sớm không muốn mẫu thân ngươi ở lại Tương Ly, y không làm mật thám là tốt nhất, như vậy quanh năm có thể ở lại bên ta...

Khi đó, mẫu thân ngươi vừa lúc có ngươi, y cũng đáp ứng ở lại bên ta, khi đó, ta đang lợi dụng tin tức mẫu thân ngươi mang về trước đó, bày ra một hồi âm mưu hẫu như có thể hủy diệt toàn bộ Tương Ly, trong lúc vô ý bị mẫu thân ngươi biết, y...

Y dĩ nhiên lựa chọn đứng ở bên Tương Ly quốc, y khuyên ta thu tay, y nói y không hy vọng ta dùng tin tức từ sự phản bội lòng tin của y đối với nam nhân kia mà có được đi đồi phó nam nhân kia...

Ta tự nhiên là không chịu, mẫu thân ngươi liền sản sinh ý niệm muốn rời khỏi Huỳnh Quang đi tìm nam nhân kia báo tin trong đầu, y muốn đi, sao ta có thể cho phép...

Sau đó, chính là chuyện ta hạ sai mệnh lệnh tổn thương mẫu thân ngươi, chuyện này, Bất Kinh hắn là đã nói cho ngươi...

Lần kia, ta cứ nghĩ ngươi và mẫu thân ngươi đã chết, tâm của ta, cũng cùng chết theo các ngươi, mấy năm nay tuy rằng ta làm một hoàng đế tốt, thế nhưng, lại tận lực không bảo vệ thân thể của mình, muốn nằm xuống đất theo ngươi và mẫu thân ngươi...

Ngay lúc ta sắp chết, lại phát hiện, tiểu Thất, ngươi còn sống.

Thấy ngươi, ta lập tức nghĩ tới Phàm nhi có khả năng cũng còn sống... Phàm nhi y quả nhiên còn sống...

Ta... Có lỗi với y, Hiên Viên gia có lỗi với y... Vân gia cũng có lỗi với y, Phàm nhi hắn là phải có cuộc sống thuận buồm xuôi gió vui sướng, lại bị chúng ta phá thành mảnh nhỏ, khiến y chưa từng trải qua một ngày vui vẻ...

Y trách ta hận ta oán ta không muốn gặp ta là chuyện hẵn là... Thế nhưng ta thương y, ta còn muốn gặp y, còn muốn thuộc tội với y, còn muốn dùng nửa cuộc đời sau của mình để bảo vệ y bù đắp thương tổn nửa cuộc đời trước cho y..."

Sắc mặt Vân Khuynh vẫn rất bình tĩnh, nhưng chỉ có chính y biết đáy lòng y kỳ thực một chút cũng không bình tĩnh.

Y cho rằng chính y đã đủ bất hạnh, nhưng nghĩ không ra mẫu thân y, so với y bất hạnh gấp trăm lần.

Bị chính ái nhân hoài nghi, bị thân nhân ái nhân tính toán mưu hại, bị chính thân nhân thù hận, bị người trong thiên hạ hiểu lầm...

Nhưng Vân Phàm, y vẫn có thể tha thứ Hiên Viên Ly Thiên, cùng lúc y yêu Hiên Viên Ly Thiên sâu vô cùng, bản tính tinh khiết lương thiện của y lại hướng về phương diện khác.

Thế nhưng, đối mặt với một Vân Phàm như vậy, Hiên Viên Ly Thiên, cũng từng hoài nghi, từng thương tổn, thậm chí hận còn có hậu cung khổng lồ, có nhiều hài tử như vậy, phản bội Vân Phàm...

Ánh mắt Vân Khuynh nhìn Hiên Viên Ly Thiên đã hoàn toàn lạnh xuống, nếu y là Hiên Viên Bất Kinh đã từng tận mắt thấy Hiên Viên Ly Thiên thương tổn Vân Phàm, y nhất định cũng sẽ hận Hiên Viên Ly Thiên.

Y hiện tại, cảm thấy Hiên Viên Ly Thiên, căn bản là không xứng với Vân Phàm, y phát hiện y sắp trở nên giống với Hiên Viên Bất Kinh chán ghét Hiên Viên Ly Thiên...

Mẫu thân Vân Phàm của y, bất hạnh cỡ nào, yêu một người Hiên Viên Ly Thiên, tất cả bi kịch của y đều bắt đầu từ nam nhân này, nhưng nam nhân này lại trả lại cho y cái gì...

Vân Khuynh lạnh mặt, chậm rãi nhắm mắt lại, tự đáy lòng y mong muôn Vân Phàm đừng tới tìm y, không nên bị Hiên Viên Ly Thiên tìm được...

Vân Khuynh thậm chí nghĩ, nếu như hoàng đế Tương Ly quốc kia thương hắn mẫu thân y, vậy cứ để họ đến bên nhau đi...

Còn hơn mẫu thân y, y vẫn có Tân Vô Phong Tân Vô Song và Đại Bảo tiểu Bảo, còn có Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh hai người ca ca, y hạnh phúc đến cỡ nào...

Khi đó, Vân Phàm bị người trong thiên hạ hiểu lầm, trong tay cái gì cũng không có...

Vân Khuynh một lần nữa mở mắt, lạnh lùng mở miệng nói: “Ngươi nói xong rồi???”

Hiên Viên Ly Thiên dường như hiểu được tâm tư của y, thở dài một tiếng:

“Ta biết ngươi hiện tại rất hận ta, rất ghét ta... Ta cũng không thể biện giải gì thêm cho mình... Chỉ hy vọng ngươi xem ta thương y, lúc y liên hệ với ngươi nói cho ta biết một tiếng...

Chuyện vừa nói với ngươi, ta vẫn không dám nói cho Bất Kinh... Lấy tính tình ngay thẳng của Bất Kinh, nếu hắn biết những chuyện này, ta và hắn, sợ là kiếp này không còn là phụ tử...

Nhưng ngươi không giống, tiểu Thất, tiểu Khuynh, vào trình độ nhất định, ngươi so với Bất Kinh càng thêm co được dãn được...”

Bởi vì y nhẹ dạ hơn Hiên Viên Bất Kinh sao???

Đáy lòng Vân Khuynh đột nhiên xuất hiện vài phần chán ghét phiền táo, mở miệng nói: “Mẫu thân có tìm ta hay không thì không xác định, chuyện

sau đó nói sau, hoàng... Đa đa, ta và Vô Song bọn họ một đường đi tới có chút mệt mỏi, muốn xuống phía dưới nghỉ ngơi một hồi trước.”

Hiên Viên Ly Thiên gật đầu: “Ân... Người xuống phía dưới trước đi, nghỉ ngơi cho tốt...”

Vân Khuynh gật đầu với hắn, mang theo tâm tư đầy mình rời đi.

Hiên Viên Ly Thiên nhìn bóng dáng Vân Khuynh, lúc Vân Khuynh mở cửa bỗng nhiên mở miệng: “Tiểu Khuynh.”

Vân Khuynh dừng lại bước bộ, nhưng cũng không quay đầu lại: “Sao vậy???”

“Lúc Phàm nhi tìm tới ngươi, ngươi nhất định phải cho ta biết... Người không cần lo lắng y không gặp ngươi, y nhất định sẽ gặp ngươi...”

Vân Khuynh không muốn nghe thêm, trực tiếp rời đi.

Hiên Viên Ly Thiên đứng tại chỗ, thấp giọng nói: “Bởi vì y giống ngươi trọng cảm tình lại nhẹ dạ...”

Vân Khuynh chậm rãi bước đi, chuyện vừa rồi Hiên Viên Ly Thiên nói cho y, giống như cuốn phim xuất hiện trong đầu y...

Vân Phàm trong miệng Hiên Viên Ly Thiên và Hiên Viên Bất Kinh, đều là một nam tử tương đối tốt đẹp, y rất chờ mong được gặp y...

Hơn nữa, y nhất định sẽ không khiến Vân Phàm thương tâm, thỉnh cầu của Hiên Viên Ly Thiên, y sẽ không đáp ứng!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Lơ Lửng Xuất Hiện

Vân Khuynh sau khi từ gian phòng Hiên Viên Ly Thiên trở lại bên người Tân Vô Phong và Tân Vô Song, liền một mực đờ ra.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song hai mặt nhìn nhau, không biết Vân Khuynh rốt cuộc làm sao.

Hai người trao đổi ánh mắt một lúc, đi vào, Tân Vô Song mở miệng nói: “Khuynh nhi, ngươi...”

Vân Khuynh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ: “Nếu có một ngày, ta phản bội các ngươi, phản bội Tân gia, các ngươi tin tưởng không???”

Tân Vô Song giật mình: “Nếu như ngươi thật làm vậy, nhất định là có nỗi khổ.”

Tân Vô Phong lắc đầu: “Không có khả năng, Vân nhi nhất định sẽ không làm vậy, đối với người xa lạ Vân nhi còn không đành lòng hăm hại, huống chi Vân nhi đã là người Tân gia.”

Vân Khuynh hơi cong khóe môi, cười cười:

“Ta quả nhiên hạnh phúc hơn mẫu thân nhiều.... Đại ca, Vô Song, Hiên Viên Ly Thiên muốn ta tới nơi này, là để lợi dụng ta dẫn mẫu thân ra, ta không muốn bị hắn sử dụng, không muốn nam nhân bạc tình kia có thêm cơ hội thương tổn mẫu thân ta...”

Sau khi thăm xong tiểu Bảo, chúng ta liền đi đi.”

Tuy rằng không gặp Vân Phàm, thế nhưng Vân Khuynh đã nỗi lên tâm tư giũ gìn với y.

Ngụy Quang Hàn năm xưa thương tổn y, cũng không hề thâm sâu như Hiên Viên Ly Thiên thương tổn Vân Phàm...

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, tự nhiên sẽ không phản đối: “Được, xem xong tiểu Bảo, chúng ta liền đi ”Vô Gian luyện ngực” cứu Đại Bảo.”

Tần Vô Song hơi nhíu mày: “Khuynh nhi cũng muốn đi sao? ‘Vô Gian luyện ngực’ không phải nơi tầm thường, ta sợ Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong khoát tay áo: “Không sao, ta nghe Long Liêm nói qua, Vân nhi hình như có được một thanh kiếm thần khí???

Bởi vì trước đó xảy ra quá nhiều chuyện, ta chưa kịp hỏi Vân nhi, hiện tại Vân nhi có thể lấy thanh kiếm kia ra cho chúng ta xem không???”

Vân Khuynh gật đầu, tâm niệm khẽ động, Lưu Huỳnh Kiếm bị y thu trong tại thân thể trong nháy mắt xuất hiện.

Thân kiếm màu bạc tràn đầy tia sáng trong suốt long lanh, giống như con rồng mạch lạc chạy ở trên, trên mặt rồng lóe ra sáng bóng màu hồng nhạt, đó là máu khi Lưu Huỳnh Kiếm nhận Vân Khuynh là chủ thì chảy xuống.

Tần Vô Phong nhận lấy Lưu Huỳnh Kiếm trong tay Vân Khuynh cảm thán: “Kiếm tốt, kiếm tốt, băng hàn lợi hại, nói vậy cũng là chém sắt như chém bùn, thực sự là thanh kiếm tốt. Nhưng mà Vân nhi, ngươi là từ đâu có được thanh kiếm này???”

Vân Khuynh hơi nhíu mày, có chút bối rối nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song: “Ta chỉ có thể nói cho Vô Song và đại ca thanh kiếm này là ai

cho ta, về phần cái khác, ta bây giờ còn chưa sẵn sàng nói cho Vô Song và đại ca, khi thời cơ tới, ta tự nhiên sẽ nói.”

Tần Vô Phong xem xong Lưu Huỳnh Kiếm thì đưa cho Tần Vô Song, ngón tay Tần Vô Song nhẹ nhàng vỗ về chuôi kiếm, nghe Vân Khuynh nói như vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn y, hơi hơi dừng động tác một chút nói: “Được, chờ lúc nào Khuynh nhi nguyện ý nói cho chúng ta biết đi.”

Vân Khuynh gật đầu nói: “Thanh kiếm này, là lúc ở trên núi Vô Danh, Ngụy Quang Hàn cho ta, hắn nói thanh kiếm này tên là Lưu Huỳnh Kiếm, cùng với Xích Huyết Kiếm trong tay hắn là một đôi.”

“Ngụy Quang Hàn??? Là Ngụy Quang Hàn đoạt đi Đại Bảo???”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nghe vậy, đồng thời hô hấp cứng lại.

“Các ngươi... Quen nhau sao???”

Vân Khuynh nhìn biểu tình cứng ngắc của Tần Vô Phong và Tần Vô Song một chút, biết ý nghĩ đáy lòng bọn họ, y thở dài một tiếng: “Sự tình không như trong tưởng tượng của các ngươi, ta hiện tại chỉ cảm thấy thời cơ chưa tới, cho nên không nói cho các ngươi, các ngươi không nên nghĩ loạn, ta và hắn, quen, thậm chí là thân thuộc, thế nhưng, đó đã là chuyện thật lâu thật lâu trước đây.”

Thật lâu thật lâu trước đây, rốt cuộc là bao lâu???

Trong nhận thức của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, có lẽ là lần kia vào năm ngoái Ngụy Quang Hàn bắt đi Vân Khuynh, hoặc là trước khi Vân Khuynh gả đến Tần gia.

Nhưng sự thực, lại là lâu đến một đời, Vân Khuynh đời này, cùng Ngụy Quang Hàn, đích xác không hề tiếp xúc, bọn họ chỉ tiếp xúc hai lần chính là lần Ngụy Quang Hàn bắt y cùng với lần tặng kiếm trên núi Vô Danh.

Đối mặt với Vân Khuynh im lặng không nói, dưới đáy lòng Tân Vô Phong và Tân Vô Song có rất nhiều suy đoán, tuy rằng biết quan hệ của Vân Khuynh và Ngụy Quang Hàn nếu như giản đơn Ngụy Quang Hàn sẽ không tặng y bảo kiếm như vậy, thế nhưng, bọn họ như trước vẫn tin tưởng Vân Khuynh.

Tân Vô Phong gật đầu với Vân Khuynh nói: “Üm, chúng ta thực sự hiểu kỳ, chờ cơ hội đến, Vân nhi đừng quên nói cho chúng ta biết.”

Vân Khuynh thu hồi Lưu Huỳnh Kiếm, mỉm cười với họ: “Nhất định, Vô Song, đại ca, mỗi khi ta cầm Lưu Huỳnh Kiếm, đều có một loại cảm giác kỳ quái, trong đầu sẽ có một ít chiêu thức tự động hiện lên, sau đó ta sẽ không khống chế được tay chân mình...”

Tân Vô Phong hơi nheo lại đôi mắt: “Long Liêm nói kiếm pháp lần kia Vân nhi dùng phi thường lợi hại cao minh, nhưng lại là vào thời khắc nguy cấp, Lưu Huỳnh Kiếm mới xuất hiện, Vân nhi vừa cầm lấy thanh kiếm này liền biến thành võ lâm cao thủ, cho nên, ta nghĩ Vân nhi có thể cùng chúng ta đi ”Vô Gian luyện ngực”.”

Tân Vô Song gật đầu, xoay người bước đi thong thả nói:

“Đúng vậy, ta vốn cho rằng Ngụy Quang Hàn cướp đi Đại Bảo là bởi vì ân oán lần kia... Nhưng nghe Khuynh nhi nói ra lai lịch của Lưu Huỳnh Kiếm, ta nhưng thật ra mê hoặc, e rằng, Ngụy Quang Hàn không phải vì ân oán mà mang đi Đại Bảo...”

Ngụy Quang Hàn, cùng với Khuynh nhi hắn là bạn không phải địch, nếu như là bạn, hắn nhất định sẽ không vì ân oán lần kia mà cướp đi Đại Bảo, sợ là có nguyên nhân khác...”

Vân Khuynh gục đầu xuống, sợi tóc màu mực che đi mí mắt y: “Mặc kệ hắn là bởi vì nguyên nhân gì mà mang đi Đại Bảo, ta đều không cho phép hắn thương tổn Đại Bảo, chúng ta nhất định sẽ mang Đại Bảo về.”

“Không sai, chúng ta nhất định phải mang Đại Bảo về, không khí ‘Vô Gian luyện ngực’ đều dày đặc mùi máu tươi, mang theo độc tố kỳ dị, chúng ta sao có thể để Đại Bảo ở lại chỗ đó?”

Tần Vô Phong rất tán thành ý kiến của Vân Khuynh.

...

Hiên Viên Ly Thiên nói không sai, Vân Phàm đích thật nhất định sẽ tìm Vân Khuynh.

Một đời của Vân Phàm, người dựa vào y nhiều, y không hăn tất cả đều là vui sướng, nhưng y tự nhận người y có lỗi duy nhất, chính là Vân Khuynh.

Y biết rõ Vân gia sẽ không đối tốt với Vân Khuynh, nhưng vẫn dùng kiềm ép Vân vương gia giữ lại Vân Khuynh còn trong tã lót...

Chỉ là khi đó bản thân y bị trọng thương, Vân Khuynh sinh ra thiếu tháng, chính thân thể y đã kém muôn chết, ngay cả chính mình cũng không thể chăm sóc tốt, sao có thể chăm sóc tốt cho Vân Khuynh???

Y mang theo trọng thương đầy người, vừa muốn trốn Hiên Viên Ly Thiên vừa muốn cứu Lạc Ánh của y, không thể cho hài tử nhỏ như vậy một cuộc sống an ổn, Hiên Viên Ly Thiên là không thể gấp, hài tử của y, chỉ có thể giao phó cho Vân gia.

Tuy rằng y có chỗ khó xử, thế nhưng, y vẫn quyết định mình nợ Vân Khuynh.

Vân Khuynh y rất muốn gấp, thế nhưng, y cũng đắn đo rất lâu mới gấp được.

Đêm, mọi âm thanh tĩnh lặng, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Vân Khuynh ba người như trước ngủ cùng nhau.

Ba người đang ngủ say ngọt ngào, lại bị một trận gió lạnh thổi tỉnh, chuẩn xác mà nói, tỉnh lại chính là Tân Vô Phong và Tân Vô Song Tân Vô Song.

Lúc bọn họ mở mắt, thấy chính là ánh trăng trăng bêch từ trong cửa sổ đổ xuống trong phòng, có một bóng dáng màu trắng đứng thẳng trên bệ cửa sổ, tóc dài màu mực cùng với tay áo mỏng manh theo gió đêm nhảy múa, bóng dáng y chiêu rơi dưới ánh trăng, phiêu dật vô song càng giống như tiên nhân đến từ chín tầng trời.

Lông mày Tân Vô Phong hơi nhăn lại, tiếng nói trầm thấp: “Nhạc mẫu đại nhân???”

Thân ảnh người nọ ngắn ra, quay đầu lại, khuôn mặt tuyệt mỹ vô song ánh vào sâu trong đôi mắt Tân Vô Phong và Tân Vô Song.

Đó là dung nhan thập phần tương tự Vân Khuynh, nhưng so với Vân Khuynh lại thêm vài phần phiêu dật tang thương.

Da thịt của y tựa như bạch ngọc thượng hạng, ở trong đêm phát ra tia sáng ôn hòa, sâu trong đôi mắt đen kịt của y mang theo bình tĩnh bất luận kẻ nào cũng không thể kích động, vẻ mặt y mang theo một chút mê man, một chút vui sướng, nhìn ba người bọn hắn chăm chăm, gật đầu nói: “Gọi Vân Phàm là được.”

Thanh âm của y như tiếng mưa rơi, mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tân Vô Phong và Tân Vô Song nhìn nhau, cùng kêu lên: “Vân tiền bối.”

Vân Phàm gật đầu.

“Vân tiền bối, muốn đánh thức Vân nhi sao???”

Tần Vô Phong hỏi người, hắn vừa dứt lời, phá không vang lên một loại thanh âm, trong nháy mắt vang lên, trong nháy mắt biến mất.

“Tiền bối???”

Tần Vô Phong nhìn về phía Vân Phàm, có chút không giải thích được.

“Không có gì, ta chỉ điểm huyệt ngủ của tiểu Khuynh, ta hiện tại không muốn gặp Hiên Viên Ly Thiên, cho nên cũng không thể gặp tiểu Khuynh, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, hai người các ngươi đều là người khiến cho người ta tin tưởng, các ngươi đối với tiểu Khuynh rất tốt, tiểu Khuynh giao phó cho các ngươi ta rất yên tâm, các ngươi nhất định phải đối tốt với y, cho y hạnh phúc.”

“Đây là tự nhiên, Vân tiền bối không cần lo lắng cho Vân nhi, kẻ nào muốn đả thương Vân nhi trước đó phải bước qua thi thể chúng ta đã.”

“Đúng vậy, nhưng mà, Vân tiền bối, Khuynh nhi chưa từng muốn nói cho Hiên Viên Ly Thiên tung tích của ngươi, y vẫn rất muốn gặp ngươi... Người điểm huyệt đạo của y như vậy...”

Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt vốn không có biểu tình của Vân Phàm, đột nhiên thả ra một nụ cười thanh nhã như sen: “Hiện tại không phải thời cơ, thời cơ tới, ta tự nhiên sẽ gặp y, chúng ta nhất định sẽ lần thứ hai gặp lại. Ta chỉ hy vọng các ngươi khiến y hạnh phúc.”

Nói xong câu đó, Tần Vô Phong Tần Vô Song chỉ cảm thấy bóng trăng chợt lóe, Vân Phàm đã không còn bóng dáng, phảng phất vừa nhìn thấy y chỉ là giấc mộng.

Tần Vô Phong Tần Vô Song lần thứ hai nhìn nhau, Tần Vô Song mở miệng: “Xem ra ngày mai chúng ta có thể trực tiếp mang theo Khuynh nhi đi ”Vô Gian luyện ngục”...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Ám Dạ Muốn Chết

Ngày thứ hai, bình minh, sau khi Vân Khuynh tỉnh lại, Tần Vô Phong và Tần Vô Song nói với y chuyện Vân Phàm, Vân Khuynh tuy rằng tiếc nuối không ngót, thế nhưng cũng biết Vân Phàm hiện tại mạnh khỏe, y liền yên tâm.

Dù sao Vân Phàm đã nói với Tần Vô Phong và Tần Vô Song bọn họ còn có thể gặp lại, những lời này, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đồng dạng truyền lời cho Vân Khuynh.

Cứ như vậy, Vân Khuynh liền không cần lo lắng cho Vân Phàm, sau khi dùng bữa sáng, bọn họ liền lập tức đi xem tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đã được năm tháng, dáng vẻ nho nhỏ trổ mã càng thêm xinh xắn, thân thể tuy rằng không giống hài tử khác trắng trắng mập mạp, thế nhưng lại tinh tế trong sáng giống như một khối bảo ngọc tuyệt thế.

Cái môi nho nhỏ của y rất hồng, giống như được tô son, hai gò má cũng là đỏ bừng đáng yêu dị thường, đẹp nhất chính là đôi mắt ngập nước kia, vô luận từ góc độ nào đến xem đều là trong veo như nước, con ngươi quay tròn thương cảm hẽ hẽ lại đáng yêu không gì sánh được.

Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song mấy người, đã một đoạn thời gian dài không thấy tiểu Bảo, vừa nhìn liền yêu thương trong lòng.

Vân Khuynh càng ôm càng không muốn buông tay, chỉ muốn đem y hòa vào trong lòng.

“Tiểu Bảo, tiểu Bảo, gọi ba ba.”

Vân Khuynh vươn tay mềm nhẹ vỗ về khuôn mặt tiểu Bảo. Hơi hơi cong môi nhẹ nhàng nói với tiểu Bảo.

Bên người Vân Khuynh, là một người áo trắng, dung mạo người kia đẹp không giống như một nam tử, hắn mặc một thân y bào màu trắng, giày trắng, bên hông đeo một thanh trường kiếm.

Dạ Lạc Huyền.

Vẻ mặt của hắn là băng lãnh, thế nhưng, ở sâu trong đôi mắt hắn lại là ôn nhu chưa ai nhìn thấy.

Con mắt hắn vẫn dính trên người tiểu Bảo, nhìn tiểu oa nhi kia, oa oa mềm mại hầu như sấp đem tâm của hắn hòa tan.

Hắn thậm chí có chút đố kị Vân Khuynh hiện tại ôm tiểu Bảo, thế nhưng Vân Khuynh là người sinh tiểu Bảo, hắn tạm thời có thể chịu được.

Trong một đời của hắn, chưa từng gặp qua tiểu oa nhi giống như tiểu Bảo, chưa từng thấy qua người ôm hài tử ngây thơ chất phác.

Hắn nhìn thấy, tiếp xúc tất cả đều là đen thùi, đều là hắc ám khiến hắn chán ghét.

Tỷ như hiện tại hắn phải ở bên người Lộ Quan Ânh.

Lộ Quan Ânh là có danh thần y, là nhị sư bá trong Lưu Ly tiểu trúc, quyền cao chức trọng, thái độ làm người văn nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng, là một người được tán thưởng là anh hùng hào kiệt, thế nhưng trong mắt Dạ Lạc Huyền, hắn cũng chỉ là một tên ngụy quân tử, một tên mặt người dạ thú mà thôi.

Mọi người chỉ biết hắn là đồ đệ của Lộ Quan Ânh, lại không biết hắn là nhi tử của Lộ Quan Ânh, càng là bị hắn ức hiếp độc chiếm, hắn vui sướng,

hắn thờ ơ, hắn ôn nhu toàn bộ bị Lộ Quan Ânh xóa sạch.

Trên thế giới này, không có cái gì có thể cho hắn ấm áp, thế nhưng tiểu Bảo xuất hiện, lại khiến hắn cảm thấy trên thế giới này vẫn còn ấm áp, còn có ánh nắng, cho nên hắn đặc biệt thích tiểu Bảo.

Hắn thỉnh cầu Lộ Quan Ânh cho phép chăm sóc tiểu Bảo, còn muốn thu tiểu Bảo làm đồ đệ, Lộ Quan Ânh đều đồng ý hết.

Trước khi Vân Khuynh mấy người đến, tiểu Bảo vẫn là một mình hắn chăm sóc, vẫn là oa oa của mình hắn, thế nhưng Vân Khuynh vừa tới liền đoạt đi tiểu Bảo, vậy nên hắn rất không vui, rất không thích Vân Khuynh.

Hắn cả người tản ra khí lạnh, không nói gì cự tuyệt sự tồn tại của Vân Khuynh, lại dùng ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào tiểu Bảo.

Tần Vô Song cố ý vô tình đứng giữa bọn họ, nói với Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, tiểu Bảo hiện tại mới lớn một chút, sao có thể gọi ngươi ba ba... Chờ một chút đi, chờ tiểu Bảo lớn lên rồi nhất định dạy y để y gọi.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn tiểu Bảo, mở miệng nói:

“Ừm... Thế nhưng, biểu ca nói không thể mang tiểu Bảo về nhà...

Ai, Vô Song, đại ca, chúng ta nhất định phải mang Đại Bảo về...

Tiểu Bảo không thể lớn lên bên người chúng ta, chúng ta không thể nhìn chúng lớn lên, không thể dạy chúng bước đi, không thể dạy bọn hắn nói đã là tiếc nuối rất lớn, nếu là Đại Bảo không thể ở bên chúng ta...”

Thanh âm Vân Khuynh có chút nghẹn ngào, không nói tiếp nữa.

Y không muốn bỏ rơi hài tử, lần trước bỏ đi, y rất hối hận, y là cỡ nào mong muốn ở bên Đại Bảo tiểu Bảo.

Mỗi lần nghĩ đến Đại Bảo tiểu Bảo mở miệng nói tiếng đầu tiên không phải đa đa hoặc là ba ba, tâm của y sẽ rất đau rất đau, giống như bị vô số đôi tay siết chặt, khiến y ngay cả hô hấp cũng trở nên trắc trở.

Tần Vô Phong vươn tay đỡ lấy vai Vân Khuynh: “Vân nhi, không nên thương tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được Đại Bảo, đem Đại Bảo an toàn mang về, chúng ta tự mình nuôi hẵn lớn, chờ thân thể tiểu Bảo tốt lên chúng ta liền đón y về...”

Vân Khuynh gật đầu: “Ừm... Đại Bảo, chúng ta phải nhanh cứu Đại Bảo.”

Sau khi Tần Vô Phong Tần Vô Song ôm qua tiểu Bảo, bọn họ liền đem tiểu Bảo giao cho Dạ Lạc Huyền muôn lên đường rời đi.

Tần Vô Hạ, Vân Hoán và Hồng Châu là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Bảo, cực kỳ yêu thích, Vân Khuynh vốn muốn để Hồng Châu lưu lại chăm sóc tiểu Bảo, nhưng Hồng Châu khăng khăng muốn theo y, vì vậy y liền thôi.

Vân Hoán biết bọn họ muốn đi ”Vô Gian luyện ngực”, tự nhiên muốn cùng đi với bọn họ, hỗ trợ ngày mai đoạt lại Đại Bảo.

Sau khi Tần Vô Hạ nhìn thấy tiểu Bảo, càng kiên định phải làm đa đa danh chính ngôn thuận của hài tử trong bụng Vân Khuynh hiện tại, vậy nên lúc này hài tử trong bụng Vân Khuynh là điều hẵn chờ mong nhất.

Song song bọn họ xuất phát, Tần Du Hàn và Liên Duyệt bọn họ đồng dạng đã biết hành tung của Đại Bảo, cũng phái không ít người từ Tần gia xuất phát đi ‘Vô Gian luyện ngực’.

Dù sao kiến nhiều có thể cắn chết voi, tuy rằng Tần gia ba huynh đệ rất mạnh, nhưng trong ‘Vô Gian luyện ngực’, dù là cường giả cũng không thể liệu trước, quỷ dị dị thường, dù sao cẩn thận một chút vẫn hơn...

...

“Vực chủ, hắc bào tể tự đại nhân cho mời.”

Ngụy Quang Hàn trong tay vẫn đang ôm Đại Bảo, nghe thấy thủ hạ báo lại, đôi lông mày của hắn không tự chủ được cau lại, hờ lạnh một tiếng: “Hắn lúc nào thì chơi trò này, có việc không tự đến tìm ta, còn muốn ta đi tìm hắn???”

Ngụy Quang Hàn buông xuống đôi mắt, nhìn tiểu oa nhi, kiên định trả lời: “Có việc kêu hắn tự tới, không có việc thì thôi.”

Người nọ cảm thụ được hơi thở lạnh lẽo của Ngụy Quang Hàn, cấp tốc quỳ xuống:

“Vực chủ.... Hắc bào tể tự hắn.... Hắn nói hắn muốn tới cũng là lực bất tòng tâm, mong muốn người đi tới chỗ người yêu ngài gặp hắn một mặt cuối cùng...

Chính là nơi lão vực chủ ngủ say.”

Ngụy Quang Hàn nghe vậy giật mình, trong lòng mọc lên một cõi dự cảm cực kỳ không tốt.

Chết tiệt hắc bào tể tự, hắn rõ cuộc muốn làm cái gì, hắn làm cái gì...

Sao hắn lại ở chỗ sư phụ ngủ say???

Sao lại nói muốn hắn đi gặp mặt lần cuối, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Hắn đang đánh cái quỷ chủ ý gì???

Dưới đáy mắt âm lẻ của Ngụy Quang Hàn lóe ra tia sáng tàn nhẫn, vô luận như thế nào, hắn nói muốn bảo trụ Ngụy Tư Minh liền nhất định sẽ

bảo trụ Ngụy Tư Minh.

Nước đến đất chặn binh đến tướng ngăn, vô luận như thế nào đều sẽ bảo vệ hài tử trong lòng chu toàn.

Hắn muôn lấp tinh chế động, liền hướng về phía gắp mặt cuối cùng kia của hắc bào tể tự Ám Dạ, mau chân đến xem Ám Dạ rốt cuộc đang chơi trò gì.

Ôm Đại Bảo, Ngụy Quang Hàn đi qua tầng tầng bộ phận then chốt, đi tới nơi thấp nhất của ‘Vô Gian luyện ngục’ Huyết Trì.

Ở đó có một cái giường lớn dùng băng trăm năm không tan khắc thành, trên giường có chiếc lồng thủy tinh, nằm bên trong chính là sư phụ Chiến Thiên Y của hắn đã chết hơn hai trăm năm.

Chính là nam nhân khiến hắn xuyên qua đến thời không này, tại đây thời không nuôi lớn hắn, vừa là thầy vừa là bạn, người hắn coi là phụ thân nhưng lại yêu hắn.

Kỳ thực mỗi lần đối mặt với nam nhân này, tâm tình Ngụy Quang Hàn luôn luôn rất phức tạp, hắn kéo hắn đến thế giới này, hắn là vì cho Vân Khuynh sinh mệnh lần thứ hai mới chết đi.

Sư phụ hắn kỳ thực là một người rất chính nghĩa, rất lanh ngao, nói rất ít, nhưng có thể không nói một lời vì người hắn quan tâm mà làm hết thảy.

Hắn là người tốt nhất, thế nhưng Ngụy Quang Hàn ở hiện đại đã yêu Vân Khuynh trước, cho nên, hắn chỉ có thể nói xin lỗi.

Lúc Ngụy Quang Hàn đi tới nơi sư phụ hắn ngủ say, hắc bào tể tự cùng sư phụ hắn Chiến Thiên Y cùng nhau nằm trên giường khắc băng, áo choàng màu đen của hắn hầu như bị vết máu đỏ sậm hoàn toàn làm ướt, dòng máu ấm áp chảy xuôi khắp nơi trên giường lớn.

Ngụy Quang Hàn nhìn nhiều đã quen, thế nhưng ở trên giường lớn như bạch ngọc thấy nhiều máu như vậy, lại càng hoảng sợ.

Bàn tay hắn ôm Đại Bảo không ngừng siết chặt, hắn trừng mắt hắc bào tể tự Ám Dạ: “Ám Dạ, ngươi đang làm cái quỷ gì??? Tự sát??? Tự tử???”

Ám Dạ gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Quang Hàn, vì câu hỏi của hắn mà giật mình, sau đó, thở dài một tiếng: “Ngươi quả nhiên là biêt...”

Ngụy Quang Hàn hờ lạnh:

“Biết cái gì, biết ngươi cam tâm tình nguyện cùng ta đáp ứng giúp hắn sống lại là bởi vì thương hắn???

Hay là biết ngươi là tiểu nhi tử của tiền nhậm cảnh chủ Lưu Duyến ảo cảnh, vì hắn mà phủ thêm hắc bào, làm hắc bào tể tự???

Chỉ bởi vì một câu nói đùa của hắn nói dung mạo của ngươi thiên hạ ít có, nếu người khác thấy hắn sẽ đố kị, cho nên ngươi mới đem chính mình vĩnh viễn giấu trong y bào màu đen, không muốn lộ ra nửa thốn da thịt???”

Hắc bào tể tự Ám Dạ thở hốc vì kinh ngạc.

“Ngươi... Sao ngươi biết???”

Ngụy Quang Hàn ôm Đại Bảo đến gần hắn: “Ngươi hiện tại đang làm cái gì??? Ngươi nếu không cầm máu, liền thực sự sẽ chết.”

“Ngụy Quang Hàn.”

Hắc bào tể tự cấp tốc trấn định lại, trên khuôn mặt giấu trong y bào màu đen dường như mang theo dáng cười: “Ta muốn chính là tử vong.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Hai Lựa Chọn Khó Khăn

Muốn chết???

Lẽ nào hắc bào tể tự Ám Dạ, thực sự muốn tự tử???

Ngụy Quang Hàn căn bản không tin.

Nhiều năm như vậy, hắc bào tể tự Ám Dạ nếu muốn tự tử đã sớm tự tử, sao còn chờ tới bây giờ, hết lần này tới lần khác đến hôm nay mới tự tử???

Nghe xong Ám Dạ trả lời, Ngụy Quang Hàn hơi nhíu nhíu mày:

“Chết???

Ám Dạ, tuy rằng ngươi sống hay chết không liên quan gì đến ta, thế nhưng... Người không phải đáp ứng sư phụ ta, muốn làm hắn sống lại, hiện tại ngươi chết là thế nào??? Đem toàn bộ mọi chuyện đều giao cho ta một người??? Lẽ nào, ngươi không muốn tận mắt nhìn thấy một khắc sư phụ ta sống lại sao???”

Hắc bào tể tự Ám Dạ dùng tay bưng ngực, rút ra chủy thủ cắm trong ngực hắn, máu trên người hắn không chỉ tẩm ướt giường lớn như thủy tinh, càng đem một thân quần áo tuyêt trắng của Chiến Thiên Y sư phụ Ngụy Quang Hàn vãy bẩn.

Ngụy Quang Hàn thấy vậy, trong con ngươi hiện lên một tia lo lắng: “Ám Dạ, dù cho ngươi muốn tự tử, cũng không nên làm bẩn sư phụ ta.”

“Ha hả ha hả... Ngụy Quang Hàn, ngươi thật cho rằng ta là muốn tự tử sao???

Sao có thể, ta mấy năm nay, tâm tâm niệm niệm vẫn mong muôn có thể khiến hắn sống lại, ta vì hắn sống lại mà làm nhiều chuyện như vậy, sao có thể đi tự tử chứ...

Ngươi nói rất đúng, ta đương nhiên muốn tận mắt nhìn thấy hắn sống lại, thế nhưng, ngươi không cho phép... Ngụy Quang Hàn, là ngươi ép ta phải chết.

Ngươi che chở huyết đồng như vậy, căn bản là không muốn giết nó, chuyện cho tới nước này, để Thiên Y sống lại, ta chỉ có thể chịu đau nhức rời xa hắn..."

Ám Dạ nói, bàn tay bưng lấy vết thương trên ngực, dời về phía khuôn mặt an tĩnh nằm của Chiến Thiên Y, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt người kia.

"..."

Hắn ép hắn chết??? Chuyện khi nào, chính hắn thế nào một chút cũng không biết???

Ngụy Quang Hàn trừng mắt Ám Dạ, dưới đáy lòng chậm rãi cân nhắc lời Ám Dạ nói.

Nửa ngày, mi tâm của hắn di động, nét mặt xuất hiện vài tia ngoan lè: "Ám Dạ... Lẽ nào đây là ngươi nói..."

"Ha hả ha hả..."

Ám Dạ lại cười, tự tay cởi ra y bào màu đen của mình, rút đi mũ trùm, lộ ra một nam tử tuyệt mỹ vô song, sắc mặt lại phiếm u lam, đôi mắt đen kịt của hắn thăng tấp nhìn chăm chăm Ngụy Quang Hàn và đại bảo trong tay hắn: "Ngươi nghĩ tới... Ngụy Quang Hàn, ngươi hiện tại mới nghĩ đến... Ha ha ha..."

“Hừ.”

Ngụy Quang Hàn hừ lạnh một tiếng:

“Ám Dạ, mặc kệ ngươi đùa giỡn thủ đoạn gì, ta cũng sẽ không ra tay với Tư Minh, chúng ta đã nói rõ, mười chín năm sau mới động hắn, ngươi mơ tưởng ta sẽ ra tay sớm một ngày đêm.

Ngươi muốn chết, muốn tự tử là chuyện của ngươi, ngươi nếu thực sự muốn ở cùng sư phụ tại chỗ này, ngươi liền ở lại đây đi, ta không ngăn cản ngươi.”

Nói xong, Ngụy Quang Hàn phất tay áo rời đi.

Nhưng mà hắn chưa đi được xa, lại bị lời nói hắc bào tể tự đóng tại chỗ:

“Chờ một chút... Ngụy Quang Hàn, giữa sư phụ ngươi và hài tử kia ngươi chỉ có thể lựa chọn một người...

Ta dùng sinh mệnh của ta, linh hồn của ta, tất cả của ta, thúc dục kỳ hạn sư phụ ngươi sống lại sớm hơn... Ngươi hiện tại chỉ cần giết huyết đồng, sư phụ ngươi có thể sống lại...

Nếu như trong vòng 3 ngày, ngươi không muốn giết hài tử kia... Thân thể sư phụ ngươi, sẽ hóa thành bụi, tiêu thất trong tam giới... Tự ngươi lựa chọn đi...

Chọn sư phụ ngươi, hoặc là, huyết đồng...”

“Ngươi...”

Ngụy Quang Hàn bỗng nhiên xoay người, trên khuôn mặt yêu dị tái nhợt kia tràn đầy tức giận, trong đôi con ngươi đỏ như máu hùng hực oán hận khó có thể nói rõ, lệ chí khóe mắt hắn dịu dàng muốn ngã, giống như lập tức muôn từ trên mặt hắn rơi xuống.

“Ai cần ngươi nhiều chuyện??? Ám Dạ, ngươi chết còn chưa đủ, muốn tự tử thì tự tử đi, vì sao phải kéo theo sư phụ ta, vì sao muốn liên lụy đến Tư Minh???”

Nét mặt phiếm màu u lam của Ám Dạ tràn đầy nụ cười quỷ dị:

“Ngươi nghĩ rằng ta nhìn không ra sao, ngươi căn bản không muốn ra tay với hài tử ở trong lòng ngươi kia... Lúc hướng về hắn, trên người ngươi không có một chút sát khí.

Không thể làm chung, ta nói rồi, ta sẽ bức ngươi ra tay với hắn, Ngụy Quang Hàn, ta cũng không tin, ngươi sẽ vì một huyết đồng quỷ dị chẳng dính dáng gì mà uổng phí sinh mệnh sư phụ ngươi...

Ngươi bức ta vì Thiên Y sống lại mà không thể không chết, ta bức ngươi phải lựa chọn, Ngụy Quang Hàn, hai người chúng ta không thiếu nợ nhau.”

Ám Dạ nói xong bệnh trạng gần như quỷ dị trên khuôn mặt rút đi, hắn ôn nhu nhìn khuôn mặt trầm tĩnh, không có một chút sinh mệnh của Chiến Thiên Y.

“Ta đích xác chết cũng không đủ... Không sao, từ lúc ta biết hắn, hắn vẫn luôn chống đối với trời, hắn là một người vĩnh viễn không muốn hướng về bất kỳ ai, dù là ông trời cũng không nguyện thần phục.

Tất cả mọi người đều nói sinh tử do mệnh, hắn thì khác, vẫn luôn biến mình càng mạnh càng mạnh... Cuối cùng cũng tìm được một phương pháp có thể vượt ra khỏi sinh tử luân hồi, đó chính là sống lại...

Ngụy Quang Hàn, sống lại sau đó sống mãi là tâm nguyện lớn nhất của hắn, vô luận như thế nào ta cũng phải giúp hắn thực hiện, hơn hai trăm năm, hắn đã chết lâu như vậy...

Ngụy Quang Hàn ngươi hiểu ta hoảng loạn không, chỉ có ta và ngươi còn sống, mọi người quen thuộc bên người lục tục già nua rồi chết đi, sau đó biến mất vô tung vô ảnh, ta sợ... Sợ hắn không thể sống lại, sợ hắn không về được nữa...

Cho nên, dù chỉ một chút cơ hội, ta cũng sẽ không bỏ qua.

Ta vốn không muốn hi sinh mình thúc đẩy thời kỳ sống lại của hắn sớm hơn, thế nhưng... Tân gia sẽ tìm tới nơi này, bọn họ sẽ mang đi huyết đồng... Bọn họ mang đi huyết đồng ta nhưng thật ra không sợ, ta sợ nhất chính là ngươi...

Ngụy Quang Hàn, là ngươi, ta sợ ngươi sẽ bị hài tử kia mê hoặc tâm trí, không chịu giết hắn, nói vậy, Thiên Y hắn sẽ không có hi vọng sống lại...

Vậy nên, ta phải khiến hắn sống lại sớm hơn, ta muốn đánh cược một lần, Ngụy Quang Hàn, còn có ba ngày, ngươi giết hài tử kia, sư phụ ngươi sẽ sống lại, ngươi không giết hài tử kia, sư phụ ngươi sẽ biến mất trong tam giới sáu đạo..."

"Ngươi quả nhiên là tính toán không bỏ sót, Ám Dạ, ngươi điên rồi."

Đích thật là tính toán không bỏ sót.

Bất luận Ngụy Quang Hàn có nguyện ý giết đại bảo hay không, thằng đều là Ám Dạ.

Ngụy Quang Hàn nếu nguyện ý giết đại bảo, Chiến Thiên Y sẽ sống lại, nguyện vọng của người Ám Dạ yêu nhất sẽ được thực hiện.

Ngụy Quang Hàn nếu không muốn giết đại bảo, Chiến Thiên Y sẽ biến mất, Ám Dạ liền có thể cùng Chiến Thiên Y đối mặt với tử vong triệt để, trở về hắc ám.

Bàn tay Ngụy Quang Hàn ôm đại bảo, không tự chủ được siết chặt nắm tay, đáy lòng hắn phẫn hận và cuồng nộ không người có thể hiểu.

Hắn không muốn thương tổn đại bảo, nhưng hắn cũng không muốn Chiến Thiên Y cứ như vậy biến mất trong tam giới sáu đạo.

Chiến Thiên Y là ân nhân của hắn, đời này, cho hắn nhiều nhất, hắn nợ nhiều nhất chính là Chiến Thiên Y.

Đáy lòng Ngụy Quang Hàn một mảnh hỗn loạn, lúc này hắn căn bản không thể tỉnh táo lại làm ra bất cứ lựa chọn nào.

Hắn ghét lựa chọn này, cực kỳ ghét.

Lúc này hắn không hề dừng lại, trực tiếp rời đi.

Ám Dạ lúc này cũng không gọi lại hắn, mà là cất tiếng cười to, tiếng cười của hắn bén nhọn âm trầm, mang theo cảm giác quỷ dị nói không nên lời, dường như cười nhạo châm chọc Ngụy Quang Hàn, cũng dường như rất hài lòng với cục diện hắn thiết kế.

Nói chung, ở bên trong không có nửa phần thiện ý.

Chờ bóng dáng Ngụy Quang Hàn hoàn toàn biến mất, nụ cười của hắn thu lại, khuôn mặt trở nên đau thương.

Nếu như có thể, hắn đương nhiên muốn chờ Chiến Thiên Y sống lại.

Đáng tiếc...

Đáng tiếc...

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn bóng lưng Ngụy Quang Hàn, một lần nữa đem đường nhìn chuyển lên trên người Chiến Thiên Y.

Mái tóc màu mực vốn có của Chiến Thiên Y hiện tại tất cả biến thành màu trắng bạc, khuôn mặt hắn rất an tường, con mắt nhắm lại, mũi miệng đều mất đi hô hấp.

Thân thể hắn băng lãnh, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh.

Vươn bàn tay lây dính vết máu của mình, hắn nắm tay Chiến Thiên Y, ánh mắt kiên định nói: “Ta sẽ cho ngươi sống lại, ta nhất định sẽ làm ngươi sống lại...”

.....

Cách làm của Ám Dạ quấy rầy toàn bộ kế hoạch của Ngụy Quang Hàn, mười chín năm sau giết đại bảo, đã là không thể.

Lẽ nào hắn phải giết đại bảo ngay lúc này???

Ba ngày, đối với Ngụy Quang Hàn mà nói, chỉ có ba ngày suy nghĩ.

Hoặc là chọn sư phụ giết chết Ngụy Tư Minh, hoặc là mặc kệ sư phụ biến mất bảo trụ Ngụy Tư Minh...

Ngụy Quang Hàn ngồi trên Huyết Trì của ‘Vô Gian luyện ngực’, trong Huyết Trì tràn đầy máu tươi tanh hôi, còn có một con cự mãng do ‘Vô Gian luyện ngực’ nuôi dưỡng bơi trong đó.

Tay áo màu tím của Ngụy Quang Hàn không gió tự động, hắn cúi đầu, nhìn Ngụy Tư Minh trong lòng, nhìn hai gò má khéo léo xinh xắn của tiểu hài tử kia, đôi mắt đỏ như máu của hắn sâu thẳm không thấy đáy.

Dù là ai cũng nhìn không ra tâm tư của hắn.

Hắn cứ như vậy bình tĩnh nhìn Ngụy Tư Minh, trên khuôn mặt không có một chút tâm tình, băng lãnh, cao ngạo, toàn thân tản ra khí tức người sống chờ tới gần.

Ngoại trừ giết chết đại bảo, cùng với bỏ mặc sư phụ hắn chết, liệu còn lựa chọn khác???

Liệu còn con đường thứ ba???

Con ngươi đỏ tươi của Ngụy Quang Hàn hơi lóe ra, trong lòng hắn là một mảnh mê man, không ai có thể nói cho hắn phải lựa chọn như thế nào.

Chính hắn căn bản không thể lựa chọn.

Ba ngày, ba ngày chẳng qua là trong nháy mắt mà thôi.

Trong ba ngày này, liệu có xảy ra biến cố nào đó khiến hắn làm ra quyết định???

Là giết đại bảo cứu sư phụ, hay là cô phụ sư phụ hắn không giết đại bảo...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Đòi Lại Đại Bảo

Ngụy Quang Hàn còn nhớ rõ khi đó hắn là một học sinh trung học, nhưng chẳng hiểu tại sao lại xuyên qua đến Huỳnh Quang, xuyên vào trong người một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Khi vừa đến dị thế hắn kinh hoảng, là không gì sánh kịp.

Vào lúc hắn cho rằng mình sẽ chết, thì Chiến Thiên Y nhặt được hắn.

Chiến Thiên Y thu dưỡng hắn, từ nhỏ đem hắn mang theo bên người nuôi lớn, thu hắn làm đồ đệ, dạy cho hắn tuyệt học có một không hai.

Chiến Thiên Y luôn luôn lãnh ngạo với người khác, rất ít nói, luôn luôn đem tất cả sự tình nhàn rãnh thông thấu, luôn luôn lặng lẽ quan tâm mọi thứ vì hắn.

Chiến Thiên Y đối với hắn đặc biệt tốt, có thể nói, hắn là lo lắng duy nhất của Chiến Thiên Y, cũng là điều duy nhất Chiến Thiên Y quan tâm.

Chính bởi vì Chiến Thiên Y đối tốt với Ngụy Quang Hàn, cho nên Ngụy Quang Hàn sau khi biết nguyên nhân mình xuyên qua, không có trách cứ Chiến Thiên Y, chỉ trách thế sự bất đắc dĩ.

Huống hồ, sau đó, Chiến Thiên Y vì hắn, làm cho Lạc Minh sống lại trong thế giới này, dâng ra sinh mệnh của mình, điều này làm cho hắn sao có thể hận Chiến Thiên Y???

Chiến Thiên Y giúp Lạc Minh sống lại ở thế giới này, lúc chết đi, điều kiện duy nhất chính là muốn Ngụy Quang Hàn tìm được huyết đồng làm

hắn sống lại.

Khi đó, Ngụy Quang Hàn miệng đầy đáp ứng.

Những năm gần đây, trong lòng Ngụy Quang Hàn chỉ có hai sự kiện, một là Lạc Minh, một là phục sinh Chiến Thiên Y.

Thế nhưng, hôm nay, vì hài tử này là hài tử của Lạc Minh, hắn dĩ nhiên chần chờ.

Sư phụ hắn, ở trên giường lớn khắc băng lạnh như băng, năm hai trăm năm, hắn lại vì một hài tử ở trong tay mình mấy tháng, hài tử của Lạc Minh, chần chờ.

Không muốn cứu sư phụ hắn...

Hắn, sao có thể như vậy???

Thế nhưng...

Nếu thực sự giết hài tử này, hài tử vẫn còn nằm trong tã lót, thuộc về Lạc Minh, nếu như thực sự giết nó, hắn phải ăn nói thế nào với Lạc Minh???

Đời trước, hắn đã bởi vì mình, từng thương tổn Lạc Minh một lần, hắn sao có thể lần thứ hai làm ra chuyện như vậy???

Một ngày một đêm đã qua, Ngụy Quang Hàn nhưng còn đang mê man.

Chỉ còn lại một nửa thời gian...

Lúc này, Vân Khuynh bọn họ cũng chạy tới ‘Vô Gian luyện ngực’.

Tân gia huynh đệ, thậm chí là đại đa số ảnh vệ ám vệ Tân gia đều từng ở trong ‘Vô Gian luyện ngực’, đối với lỗi vào là phi thường quen thuộc.

Đó là một tòa thành ngầm cực lớn, ‘Vô Gian luyện ngực’ chưa bao giờ cự tuyệt bất luận kẻ nào tiến nhập, cũng sẽ không ngăn cản bất luận kẻ nào rời khỏi, chỉ cần có năng lực, ra vào không là vấn đề.

Chỉ là ‘Vô Gian luyện ngực’ giống như một địa ngục chân chính, ngoại trừ tử sĩ ở đó và đám người không ra được, người đi ra ngoài, chưa từng có ý nghĩ muốn trở lại.

Vân Khuynh mấy người rất dễ dàng tiến nhập ‘Vô Gian luyện ngực’.

Đó là một trấn nhỏ cổ quái trong tòa thành ngầm, không khí bên trong vô thì vô khắc phiêu dật hơi thở máu tanh, thậm chí ngay cả màu sắc không khí cũng là phẩn hồng nhàn nhạt.

Đường cái rất an tĩnh, thế nhưng hai bên đường đứng đầy người.

Đủ loại người, bọn họ có người bẩn thỉu, có người áo mũ chỉnh tề, có người tuấn mĩ tiêu sai, có người lấm la lấm lét, bọn họ không hoàn toàn giống nhau, thậm chí là hoàn toàn khác nhau.

Thế nhưng, trên người bọn họ đều có hơi thở tương đồng.

Hơi thở thuộc về lang sói, con mắt bọn họ đều mơ hồ phiếm hồng, đứng dưới ánh dương quang nóng rực mà quý dị nhìn đoàn người Vân Khuynh vừa mới tiến đến ‘Vô Gian luyện ngực’.

‘Vô Gian luyện ngực’ là một nơi người ăn thịt người, những người này, nhìn Tân Vô Phong Tân Vô Song và Vân Khuynh bọn họ, ý niệm duy nhất trong đầu chính là uống máu bọn chúng, ăn thịt bọn chúng.

‘Vô Gian luyện ngực’ cũng là nơi cường giả vi tôn, những người này trước khi biết rõ năng lực của Vân Khuynh mấy người, không có một người dám đơn giản động thủ.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong đem Vân Khuynh che chở ở trung gian bọn họ, cảnh giác nhìn đám người trên đường.

Người ở lại ‘Vô Gian luyện ngực’, hoặc là vừa tiến đến lich lâm, hoặc là không có năng lực đi ra ngoài, hầu như không ai có thể địch nổi Tần Vô Phong đoàn người.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong để giảm bớt một ít phiền phức, tự động phóng xuất ra uy áp và sát khí cường đại.

Năng lực của bọn họ khiến đám người kia liên tục lui về phía sau, nhưng bọn hắn vẫn như trước dùng ánh mắt nóng cháy quỷ dị nhìn bọn hắn chăm chăm, liếm môi, dưới đáy lòng huyễn tưởng thịt của bọn họ có bao nhiêu ăn ngon...

Ở trong ‘Vô Gian luyện ngực’, có hai loại tình huống, nhất định phải gặp ‘Vực chủ’.

Một là lúc vừa tiến nhập ‘Vô Gian luyện ngực’, phải uống huyết rượu thành chủ dâng tặng, hai là lúc rời đi thì cáo biệt ‘Vực chủ’.

Ngụy Quang Hàn ở chỗ này, cũng là vĩnh viễn một thân áo choàng tím, đem toàn thân mình, ngay cả đầu cũng bọc trong y bào màu tím, khiến người ngoài nhìn không thấy mảy may.

Đại Bảo bị hắn ôm vào trong ngực, cũng toàn thân bị áo choàng màu tím bao vây, khác biệt chính là, khuôn mặt Đại Bảo là lộ ra bên ngoài.

Ngụy Quang Hàn đã sớm nghe thấy thủ hạ nói lần này tới rất nhiều người, hắn đã chuẩn bị huyết rượu, còn thiếu chỉ là chiêu đãi mà thôi.

Nhưng mà khi hắn thấy người, cũng bỗng nhiên ngẩn ra.

Trước khi hắc bào tể tự Ám Dạ chết, đã nói qua Tân gia đã tìm được chỗ của huyết đồng, sẽ đến đoạt lại huyết đồng.

Khi đó, hắn không quá để ý, sau khi hắc bào tể tự Ám Dạ chết, hắn càng một mực phiền não rốt cuộc giữa hai loại lựa chọn khó khăn chọn lấy cái nào...

Hắn không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới Tân gia dĩ nhiên sẽ đến sớm như vậy, càng không nghĩ tới Vân Khuynh cũng tới đây.

Vân Khuynh từ lúc tiến nhập ‘Vô Gian luyện ngực’ liền cực kỳ không thích ở đây, thế nhưng y vẫn kiềm néo cảm thụ của mình.

Lúc này, y nhìn một đám người chẳng biết từ nơi này xuất hiện cầm khay ở trong tay, trên khay có vài ly rượu, mùi máu tươi nồng nặc trong rượu khiến người ta muối mông morna.

Thế nhưng Vân Khuynh không có nôn, lực chú ý của y lập tức đã bị Ngụy Quang Hàn vừa mới xuất hiện, cùng với hài tử trong tay hắn hấp dẫn.

Trong giây lát, Vân Khuynh thậm chí quên mình đang ở nơi nào, quên bên người có người nào, y gần như chỉ muốn nhào tới trước người Ngụy Quang Hàn đoạt lại hài tử trong tay hắn.

“Đại Bảo!!!”

Động tác của y còn chưa làm ra, trong miệng cũng đã gọi tên hài tử của y.

Sau một khắc, Tân Vô Song và Tân Vô Phong đã một trái một phải cầm tay y, ngăn cản y tiến về phía trước.

Khuôn mặt giấu dưới áo choàng của Ngụy Quang Hàn hơi vặn vẹo, giơ tay với thuộc hạ bưng huyết rượu nói: “Xuống phía dưới.”

Sau đó một loạt người cấp tốc đi xuống.

Ngụy Quang Hàn đi xuống cầu thang, một người đối mặt với Tân Vô Song Tân Vô Phong Vân Khuynh đoàn người, hắn ôm hài tử trong tay, nhìn Vân Khuynh nói: “Hài tử này, là nghĩa tử của ta, ta đặt tên cho nó, Ngụy Tư Minh.”

Vân Khuynh bỗng nhiên ngây người, Tư Minh, Tư Minh, ý tứ trong đó, Vân Khuynh đã từng làm Lạc Minh sao không biết???

Thân thể Vân Khuynh bỗng nhiên có chút run, Tân Vô Phong Tân Vô Song một trái một phải, nắm chặt tay y, hơi ấm trên tay bọn họ, truyền tới tay y, cũng sưởi ấm tâm của y.

Vân Khuynh bắt đầu chậm rãi trầm tĩnh lại, y hít một hơi thật sâu, nhìn Ngụy Quang Hàn nói: “Vì sao muốn bắt Đại Bảo của ta???”

Ngụy Quang Hàn vươn ngón tay thon dài, lướt qua gò má Đại Bảo: “Tự nhiên là có nguyên nhân, nếu không, Minh, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tổn thương ngươi một lần nữa sao???”

Lông mi Vân Khuynh nhẹ nhàng run lên: “Trả hài tử lại cho chúng ta.”

“Các ngươi??”

Trên khuôn mặt trắng bệch gần như yêu di giấu dưới áo choàng màu tím của Ngụy Quang Hàn mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Ánh mắt hắn nhất nhì từ trên người Tân Vô Phong lướt đến bàn tay nắm chặt của Tân Vô Phong cùng Vân Khuynh, lại chuyển qua khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nôn nóng của Vân Khuynh, hơi dừng một chút, lại lướt đến đôi bàn tay nắm chặt của Vân Khuynh và Tân Vô Song cùng với khuôn mặt Tân Vô Song.

Nhìn một vòng xong, ánh mắt hắn lại lần nữa định trên khuôn mặt Tân Vô Phong, mở miệng nói: “Tân Vô Phong, chúng ta lại thấy mặt.”

Tân Vô Phong nhăn chặt lông mày, hờ lạnh một tiếng: “Đem Kính Huyền trả lại cho chúng ta.”

Ngụy Quang Hàn cười khẽ hai tiếng, xoay người, một lần nữa đi lên bậc thang, ngồi trên ghế dựa lớn phủ lông thú, bàn tay vẫn như trước xoa nhẹ khuôn mặt Đại Bảo: “Cho các ngươi, sư phụ ta làm sao bây giờ???”

Tân Vô Song hơi đi về phía trước một bước: “Sư phụ ngươi??? Hắn cùng với Đại Bảo có liên quan gì???”

Ngụy Quang Hàn nâng lên thân thể Đại Bảo, đem khuôn mặt an tĩnh của Đại Bảo, ánh mắt băng lãnh hiện ra trước mặt Vân Khuynh và Tân Vô Song Tân Vô Phong bọn họ: “Nhi tử các ngươi, là huyết đồng, nó có thể khiến sư phụ ta sống lại.”

“Huyết đồng? Sư phụ ngươi là??? Làm sao sống lại???”

Sống lại? Không phải chỉ có người sau khi chết mới có thể dùng từ này sao???

Sư phụ Ngụy Quang Hàn là ai, người, thực sự có thể khởi tử hồi sinh một lần nữa sống lại sao???

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong tràn đầy nghi hoặc, liên tiếp hỏi hai vấn đề.

Ngụy Quang Hàn có vẻ có chút thong dong, hắn thở ơ đáp: “Huyết đồng, là một tồn tại có mệnh cách kỳ lạ mà cường đại... Chiến Thiên Y, sư phụ ta là người đầu tiên đàm nhận võ lâm minh chủ hai trăm năm trước trên giang hồ Chiến Thiên Y, hai trăm năm trước, hắn đã chết, hiện tại, ta muốn đem khán phục sinh.”

“Hai trăm năm trước!!!”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều có vẻ hối hận không gì sánh được:
“Ngụy Quang Hàn, ngươi rất cuộc bao nhiêu???”

Ngụy Quang Hàn nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ: “Hơn hai trăm tuổi mà
thôi... Sư phụ ta cho ta sinh mệnh, dưỡng dục ta, cho người ta yêu nhất có
cơ hội sống lại, các ngươi nói ta có nên giúp hắn sống lại không???”

Lúc Ngụy Quang Hàn nói đến người yêu nhất, con mắt thảng thắp nhìn
Vân Khuynh, vẫn đề trong miệng hắn, tựa như đang hỏi Vân Khuynh, cũng
là đang hỏi mọi người, càng như là đang hỏi chính hắn.

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt, nhìn hắn:

“Đại Bảo chỉ là Đại Bảo, ta không biết ngươi nói huyết đồng là cái gì,
thế nhưng, cho người mình quan tâm sống lại tuy rằng là có thể, thế nhưng
cũng không thể dùng một sinh mệnh vô tội khác để trao đổi.

Hơn nữa, người kia đã qua đời, nếu đã chết đi, cần gì phải sống lại???

Ngụy Quang Hàn, ngươi chẳng lẽ không biết thương hải tang điền, cảnh
còn người mất sao. Sư phụ ngươi đã chết hơn hai trăm năm, hiện tại cho dù
ngươi phục sinh hắn, người vật hoàn cảnh hắn quen thuộc đã không tồn tại,
như vậy cho dù sống lại, lại có ý nghĩa gì???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Hắn Rất Đáng Thương

“Sư phụ ta không có người vật hoàn cảnh quan tâm.”

Ngụy Quang Hàn bình tĩnh trả lời vấn đề của Vân Khuynh.

“Hắn muốn sống lại, không phải vì sinh mệnh có ý nghĩa, đó chỉ là nguyện vọng của hắn, hắn chỉ muốn chống lại ông trời mà thôi.”

Vân Khuynh nhíu mày: “Đem Đại Bảo trả lại cho chúng ta, ta thay Đại Bảo có được không???”

“Vân nhi...”

“Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, đều giật nảy mình.

Ngụy Quang Hàn cũng lập tức phủ định: “Không có khả năng.”

Trong thanh âm hắn đã mang theo tức giận: “Ngươi cũng không phải huyết đồng, sao có thể thay thế được nó???”

“Thế nhưng...”

Ánh mắt Vân Khuynh cầu xin nhìn Ngụy Quang Hàn.

“Nhưng chúng ta không thể mất đi Đại Bảo.”

Ngụy Quang Hàn quay đầu đi, làm như không thấy biểu tình của Vân Khuynh, Tân Vô Song thoảng dùng sức đem Vân Khuynh kéo đến trong lòng, ôm y, cúi đầu nói: “Không nên cầu hăn, Khuynh nhi, chúng ta nhất định có thể từ trong tay hăn đoạt lấy Đại Bảo.”

“Được rồi, ‘Vô Gian luyện ngục’ chưa bao giờ cự tuyệt bất luận người nào muốn vào, cũng không ngăn cản bất luận người nào muốn rời đi, các ngươi muốn ở chỗ này làm cái gì xin cứ tự nhiên, ta sẽ không phụng bồi.”

Tuy rằng Ngụy Quang Hàn biểu hiện rất bình thường, thế nhưng đáy lòng hăn, cũng là sóng gió cuộn trào mãnh liệt.

Vừa rồi đối mặt với ánh mắt cầu xin của Vân Khuynh, tâm hăn mềm nhũn, dĩ nhiên thiếu chút nữa đem hài tử ôm trong tay trả lại cho Vân Khuynh.

Nhưng hăn vẫn còn lý trí, không đưa cho Vân Khuynh.

Nói xong câu kia, Ngụy Quang Hàn ôm lấy Đại Bảo muốn rời đi.

Tân Vô Phong, Tân Vô Song tự nhiên sẽ không cho phép Đại Bảo cứ như vậy ở trước mặt bọn họ bị Ngụy Quang Hàn ôm đi.

Khoảnh khắc Ngụy Quang Hàn vừa mới xoay người, Tân Vô Phong liền nhấc chân, bay lên trời, thoảng cái rơi xuống phía trước Ngụy Quang Hàn, ngăn cản Ngụy Quang Hàn: “Lưu lại Đại Bảo.”

Ngụy Quang Hàn giơ lên đôi mắt, châm chọc kéo môi: “Đây là hài tử của Tân Vô Song, cũng không phải của ngươi, ngươi cần gì phải ra sức như thế.”

Khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong, vừa nghe những lời này, càng thêm trầm xuống: “Hài tử của Vô Song cũng là

người Tân gia, huống hồ, hài tử của Vân nhi liền là hài tử của ta, hôm nay, ta sẽ không để người mang Kính Huyền đi.”

Khuôn mặt giấu dưới y bào tím của Ngụy Quang Hàn có chút khó coi: “Tân Vô Phong, nơi này là ‘Vô Gian luyện ngục’, không phải địa bàn Tân gia các ngươi!!!”

“Vậy thì sao??? Lẽ nào ”Vô Gian luyện ngục” còn có người lợi hại hơn ngươi???”

Ngụy Quang Hàn trầm mặc.

Tân Vô Phong hờ lạnh một tiếng: “Lần trước, chúng ta còn chưa rõ ràng phân ra cao thấp, lúc này đây, để cho chúng ta từ từ phân cao thấp đi.”

Ngụy Quang Hàn như trước trầm mặc.

Tân Vô Phong nói rất đúng, trong ‘Vô Gian luyện ngục’, võ công của hắn cao nhất, nếu như ngay cả hắn cũng đánh không lại Tân Vô Phong, những người khác tự nhiên không được, hơn nữa Tân Vô Phong cũng mang theo rất nhiều thuộc hạ tới, dù là biến người chiến cũng không sợ.

Khuôn mặt tuấn tú dưới y bào của Ngụy Quang Hàn âm trầm một mảnh: “Như vậy, ngươi động thủ đi!”

Tân Vô Phong tự nhiên sẽ không lơ là, dù sao Ngụy Quang Hàn là một đối thủ không thể bỏ qua, hơn nữa trong tay Ngụy Quang Hàn còn ôm Đại Bảo.

“Chờ một chút, hài tử, đem hài tử giao cho Vân nhi bọn họ, chúng ta tỷ thí, khó tránh khỏi không thể khống chế lực đạo, thương đến hài tử dù sao cũng là không tốt.”

Tân Vô Phong mở miệng nói.

Ngụy Quang Hàn nhìn Vân Khuynh, thả người nhảy đến bên người Vân Khuynh, đem Đại Bảo trong lòng đưa cho y: “Minh, ta tin tưởng ngươi.”

Nói xong, hắn một lần nữa xoay người, nhìn Tân Vô Phong: “Lúc này đây, nếu như ta thắng, lưu lại Lạc Minh, nếu như ngươi thắng, liền mang đi Tư Minh.”

Tân Vô Phong nhíu mày: “Lạc Minh???”

Ngụy Quang Hàn vươn tay, cởi mũ áo choàng trên đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ lại trắng bệch đến yêu di.

Con mắt hắn đỏ như máu, khói mắt có một viên lê chí màu son kỳ dị dịu dàng muôn ngã.

Vì sao sẽ có lệ chí kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ là máu, kiếp này hắn nhất định phải đem toàn bộ đau đớn và nước mắt, đều nuốt vào lòng mình sao???

“Chính là Vân Khuynh trong miệng là các ngươi, ta đã quen gọi y Lạc Minh.”

Tân Vô Phong nghe xong giương mắt nhìn Vân Khuynh, lại lần nữa đem ánh mắt đặt trên khuôn mặt Ngụy Quang Hàn.

Bọn họ hai người dĩ nhiên một chút cũng không giống sắp sửa quyết chiến với nhau, ngược lại giống một đôi bằng hữu: “Cảm ta ngươi đưa cho Vân nhi Lưu Huỳnh Kiếm, Vân nhi có nó, an toàn hơn.”

Môi mỏng Ngụy Quang Hàn hơi kéo: “Ta cũng chỉ là muốn cho y càng thêm an toàn mà thôi.”

Nói xong, ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong đó lóe ra một tia lửa chỉ có chính bọn họ có thể thấy và hiểu.

Bọn họ cũng đều biết, vô luận người kia gọi Lạc Minh hay Vân Khuynh, tâm bọn họ đều ở trên người người kia.

Nếu là như vậy...

Trận tỷ thí này, sẽ trở nên càng thêm quan trọng.

Lúc này toàn bộ tâm tư Vân Khuynh, đều ở trên người Đại Bảo Ngụy Quang Hàn giao cho y, hoàn toàn không chú ý tới đối thoại của hai người.

Bọn họ chỉ là đứng, thăng tấp đứng, ánh mắt lợi hại như kiếm quan sát đối phương.

Địch bất động, ta bất động.

Tìm không được kẽ hở của đối phương, bản thân sẽ không động, gấp gỡ đối thủ lực lượng ngang nhau, dù chỉ một sai lầm, liền có thể toàn bộ thua.

Tới loại trình độ này của bọn họ, cho dù bất động cũng đã là đang so sánh lẫn nhau.

So sánh khí tràng, so sánh nội lực, so sánh sức chịu đựng, so sánh tâm trí.

Thời gian bất tri bất giác, đã qua đi thật lâu.

Vân Khuynh đã xác định Đại Bảo trong lòng khỏe mạnh, không có một chút ngoài ý muốn, lúc này y mới ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Quang Hàn và Tân Vô Phong.

Sắc mặt hai người đều mơ hồ có chút trắng bệch, trên trán chảy ra mồ hôi.

Vân Khuynh ôm Đại Bảo, nhíu mày, hỏi Tân Vô Song bên người: “Vô Song, bọn họ... Ai có thể thắng???”

Tân Vô Song lắc đầu: “Không thể nói trước, lực lượng bọn họ ngang nhau... Khuynh nhi, mong đại ca thắng, hay mong Ngụy Quang Hàn thắng???”

Nếu là Vân Khuynh trước đây, khẳng định sẽ tránh né không đáp, nhưng Vân Khuynh hiện tại, đối với Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều là phi thường thân cận, không muốn giấu thêm bọn họ cái gì, dù là chuyện y xuyên qua, y cũng dự định tùy thời nói cho Tân Vô Song và Tân Vô Phong, vào lúc này y sẽ càng không trốn tránh.

Hơi suy nghĩ sâu xa một chút, Vân Khuynh chăm chú nhìn Tân Vô Song nói: “Ta mong muốn bọn họ hoà, đại ca thắng đương nhiên là tốt, chúng ta có thể mang theo Đại Bảo rời đi, thế nhưng Ngụy Quang Hàn thất bại... Hắn, hắn rất đáng thương.”

Tân Vô Song có chút hiếu kỳ: “Vì sao nói như vậy???”

Vân Khuynh thở dài một tiếng:

“Trước đây thì ta không biết, hiện tại tự mình đi tới ‘Vô Gian luyện ngực’ ta mới biết đây là địa phương thế nào.

Người thường ở chỗ này một đoạn thời gian sẽ điên cuồng, huống chi Ngụy Quang Hàn ở chỗ này đã hơn hai trăm năm???

Hơn nữa, hai trăm năm qua, sư phụ hắn đã chết, hắn chỉ có một người, toàn bộ ‘Vô Gian luyện ngực’ không có một người tri tâm, bên người không có người yêu...

Đây là tịch mịch cỡ nào... Cô tịch ra sao... Cho nên hắn muốn cho sư phụ hắn sống lại cũng rất bình thường...

Hắn, thực sự rất đáng thương...

Ta không nên trách hắn hiện tại đã không phải thiếu niên sạch sẽ thuần túy trước kia... Người, có ai không thay đổi..."

Vân Khuynh nói, vốn là nói với Tân Vô Song, nói nói, cuối cùng biến thành lẩm bẩm.

Đến giờ phút này, y mới hiểu được Ngụy Quang Hàn.

Ở một đời này gặp lại, y vẫn đối với Ngụy Quang Hàn rất chông cự, hiện tại đã biết hoàn cảnh tồn tại của hắn, đã biết hắn ở thế giới này khố sờ, mới bằng lòng vì hắn suy nghĩ một chút.

Tân Vô Song trầm mặc một chút: "Ta sẽ không ngăn cản hắn phục sinh sư phụ hắn, thế nhưng, dùng Đại Bảo đổi lấy mệnh sư phụ hắn, thì trăm triệu không thể."

Vân Khuynh gật đầu: "Ta mong muốn bọn họ hoà, chúng ta mang Đại Bảo đi, Ngụy Quang Hàn tìm kiếm phương pháp khác cứu sư phụ hắn."

"Khuynh nhi."

Tân Vô Song nghiêng đầu nhìn Vân Khuynh, có chút chần chờ.

Vân Khuynh chớp chớp mắt, nhìn lại hắn: "Ân???"

"Ngươi..."

Tân Vô Song nói có chút ấp úng: "Ngươi... Cùng với Ngụy Quang Hàn... Rất quen thuộc sao... Còn có, hắn... Vừa gọi ngươi Lạc gì đó..."

"Lạc Minh."

Vân Khuynh cười cười: "Đây là một cái tên khác của ta, chờ trở lại Tân gia, ta sẽ nói cho ngươi và đại ca đây rốt cuộc là chuyện gì."

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Không Bao Giờ Gặp Lại

Tần Vô Phong và Ngụy Quang Hàn tỷ thí, lo lắng không lớn, có lẽ là khi tỷ thí lần đầu tiên, liền báo trước kết cục hôm nay.

Tần Vô Phong, thắng!

Ngụy Quang Hàn, bại!

“Vì sao???”

Khi Tần Vô Phong đặt kiếm trên cổ Ngụy Quang Hàn, thanh âm đdong lạnh của hắn hỏi Ngụy Quang Hàn.

Ngụy Quang Hàn mỉm cười: “Cái gì vì sao... Người thắng, mang theo Minh và Tư Minh... Nga, chính là Vân Khuynh và Đại Bảo rời đi đi.”

Ánh mắt Tần Vô Phong lãnh liệt nhìn hắn, thân thể cũng bất động, hắn muốn một đáp án, một đáp án chuẩn xác.

Ngụy Quang Hàn nhíu mày: “Thế nào, muốn giết ta???

Đáng tiếc không được đâu, ta còn muốn giữ lại một cái mệnh của mình để cứu sư phụ ta.”

Tần Vô Phong hơi nhăn mày: “Đừng hòng nói sang chuyện khác, ta đang hỏi ngươi, vì sao??? Người biết ta hỏi cái gì!!!”

Ánh mắt Ngụy Quang Hàn dời về phía Vân Khuynh cùng với Đại Bảo trong lòng y, cúi đầu:

“Ngươi hỏi ta vì sao thu hồi kiếm???

Nếu như trước khi ngươi đặt kiếm ở trên cổ ta, ta cầm kiếm trong tay ám sát ngươi, ngươi sẽ không thể nhẹ nhàng như vậy thắng ta, ta liền không nhất định thua??? Đúng không???”

Tần Vô Phong không nói gì, chỉ là nhìn hắn, lắng lăng đợi đáp án.

“Kỳ thực rất đơn giản.”

Ngụy Quang Hàn mở miệng nói: “Trong lòng ta từ lâu đã có lựa chọn, thắng cùng không thắng, căn bản không có một chút quan hệ.”

Dù sao mặc kệ thế nào, hắn đều sẽ để Vân Khuynh rời đi, sao hắn có thể để Vân Khuynh ở lại cái nơi ngay cả trong không khí cũng tràn ngập bệnh độc này???

Hắn đúng là muốn ở bên Vân Khuynh, thế nhưng hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ mang Vân Khuynh đến ‘Vô Gian luyện ngực’ sống.

Cho dù hắn từng vọng tưởng ở cùng một chỗ với Vân Khuynh, cũng chỉ là nghĩ rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngực’ sống cùng với Vân Khuynh.

“Đối với ngươi không quan hệ, thế nhưng đối với ta, có quan hệ, quan hệ rất lớn, ta không hy vọng mình thắng không rõ ràng.”

Tần Vô Phong không hiểu có chút tức giận.

Đối thủ lực lượng ngang nhau, là khó có thể gặp phải đến cỡ nào, hắn thật lâu trước đó đã muốn đánh với Ngụy Quang Hàn một lần, rốt cục có cơ hội, Ngụy Quang Hàn nhưng lại có lệ với hắn.

“Vậy cùng ta có quan hệ gì đâu, lẽ nào ngươi kỳ thực không muốn mang Vân Khuynh và hài tử kia rời đi???

Nếu như ngươi thật không muôn, liền đem bọn họ lưu lại đi, ta sẽ thay ngươi chăm sóc bọn họ thật tốt.”

Ngụy Quang Hàn nói xong, không hề để ý tới Tân Vô Phong, thậm chí ngay cả kiếm Tân Vô Phong đặt ở cổ hắn cũng không để ý.

Trực tiếp xoay người bước đi.

“Chờ một chút!!!”

Lúc này đây, gọi lại Ngụy Quang Hàn chính là Vân Khuynh.

Ngụy Quang Hàn quay đầu lại, y gật đầu với Ngụy Quang Hàn: “Cảm tạ ngươi buông tha Đại Bảo.”

Ngụy Quang Hàn ngẩn ra một chút, nâng ngón tay chỉ Vân Khuynh: “Ta muốn nói chuyện với y một hồi.”

Vân Khuynh có chút ngạc nhiên, nhìn Tân Vô Phong và Tân Vô Song, sau một khắc liền đem Đại Bảo đưa cho Tân Vô Song, mở miệng nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Sau đó trong ánh mắt kỳ dị của Tân Vô Song và Tân Vô Phong cùng với những người khác, y theo Ngụy Quang Hàn rời đi.

“Khuynh Khuynh y...”

Tân Vô Hộ có chút muỗn ngăn cản Vân Khuynh.

Tân Vô Song trêu đùa Đại Bảo trong lòng, Tân Vô Phong lại giơ lên tay, lắc đầu.

“Tuy rằng nói quen biết không hơn, nhưng ta biết hắn, hắn nếu nói muốn chúng ta mang Đại Bảo và Vân nhi đi, liền nhất định sẽ không đổi ý.”

...

“Ngươi tìm ta có chuyện gì???”

Vân Khuynh theo Ngụy Quang Hàn, ra khỏi phòng khách lúc trước, đi tới một hành lang, Ngụy Quang Hàn thăng tấp đứng, đưa lưng về phía y, nhưng không mở miệng.

Vậy nên Vân Khuynh liền nhịn không được mở miệng trước.

Ngụy Quang Hàn cúi đầu một chút, như trước đưa lưng về phía y: “Minh... À không, Vân Khuynh. Ngươi hạnh phúc chứ???”

Vân Khuynh giương mắt nhìn Ngụy Quang Hàn, hơi nheo lại hai mắt, chuyện cũ một màn một màn xẹt qua trước mắt, vô luận là tốt hay xấu, vô luận lúc trước quẩn quýt và giãy dụa đến cỡ nào, hôm nay nhớ lại, lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất khoái nhạc.

Có lẽ, quan trọng không phải quá trình, mà là kết cục, y hiện tại ở bên Tân Vô Song Tân Vô Phong rất hạnh phúc, liền cảm thấy quay đầu nhìn lại thấy cái gì cũng tốt.

“Hạnh phúc, ta rất hạnh phúc.”

Ngụy Quang Hàn có chút xuất thần: “Hạnh phúc hơn kiếp trước???”

“Đúng vậy.”

Vân Khuynh không chút do dự trả lời.

“Như vậy, ta liền hài lòng...

Đi đi, Tân Vô Phong, Tân Vô Song đều là người có thể phó thác, ta tin tưởng ngươi sẽ tiếp tục hạnh phúc, từ bây giờ trở đi, ngươi có thể quên ta rồi.

Quên đi một người tên Ngụy Quang Hàn đã từng tồn tại, vô luận là kiếp trước, hay kiếp này.

Còn có, đến tận lúc này, ta vẫn nợ người một câu:

Xin lỗi.”

Vân Khuynh ngơ ngác, trong lòng có chút buồn bã, y không biết Ngụy Quang Hàn vì sao muốn nói như vậy.

Thế nhưng, y biết lời Ngụy Quang Hàn nói, ở đáy lòng y, nổi lên tác dụng rất lớn, khiến y có chút mờ mịt, cũng có chút cảm động, còn có chút vô thố.

Trong nháy mắt trước đó, y vừa lĩnh ngộ được Ngụy Quang Hàn khổ sở, trong nháy mắt lúc này, Ngụy Quang Hàn lại nói với y xin lỗi, Ngụy Quang Hàn...

Ngụy Quang Hàn này, càng ngày càng giống Ngụy Quang Hàn lúc trước y thích, giống Ngụy Quang Hàn tuy rằng cao ngạo nhưng không thanh cao kia, u sầu nhưng hết lần này tới lần khác có thể cho y ánh nắng mặt trời.

“Vì sao, người...”

Ngụy Quang Hàn rốt cục quay người lại nhìn y, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tuy rằng vẫn như cũ tái nhợt yêu dị, thế nhưng biểu tình lại rất bình thản.

“Vân Khuynh.”

Ngụy Quang Hàn cong môi nhìn y: “Có thể cho ta ôm người thêm một lần không???”

Vân Khuynh ngẩn ra, hai gò má khắc chẽ không được nhuộm lên đỏ ửng nhẹ nhẹ, buông xuống lông mi thật dài.

“Chỉ là cáo biệt với ngươi mà thôi, sau khi ngươi rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngực’, sẽ không trở lại nữa đúng không? Ta cũng sẽ không đi ra ngoài, chúng ta có thể cả đời này cũng không thể gặp được nhau nữa...

Vậy nên, cho ta một cái ôm hữu tình, ly biệt, được chứ???”

Vân Khuynh ngạc nhiên nhìn hắn: “Ngươi không giúp sư phụ ngươi sống lại sao???”

Sau một khắc, mắt y liền bị một mảnh màu tím bao trùm, Ngụy Quang Hàn đã đem y vây trong lồng ngực màu tím.

Ngụy Quang Hàn gắt gao ôm y, nâng đầu, nhắm mắt lại, khắc chế tình tự mãn liệt trong nội tâm mình.

Vừa rồi nghe thấy Tân Vô Phong vì hắn đưa cho Vân Khuynh Lưu Huỳnh Kiếm mà nói lời cảm tạ, đáy lòng hắn khẽ động.

Hắn rốt cục hiểu, hắn rốt cục nhìn thấu.

Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ, đời trước bỏ lỡ, đời này có thể nào đến bên nhau đây???

Khi đó hắn không nắm chặt, lúc này, Vân Khuynh sao có thể thuộc về hắn???

Bên người Vân Khuynh đã có người khác, không có hắn, cũng không sao, tự nhiên có người khác yêu thương Vân Khuynh, che chở Vân Khuynh.

Vậy nên khi Tân Vô Phong lấy thân phận thân mật nhất với Vân Khuynh, cảm tạ hắn đối tốt Vân Khuynh, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Vân Khuynh, đã thuộc về người khác, hiện tại, hắn thậm chí ngay cả quyền yêu Vân Khuynh cũng không có.

Vốn hắn còn muỗn ích kỷ hi sinh Đại Bảo, phục sinh sư phụ hắn, sau khi sư phụ hắn sống lại sẽ đi tìm Vân Khuynh, cùng Vân Khuynh trải qua ngày tháng hạnh phúc vui sướng của người bình thường...

Thế nhưng, tất cả nếu đúng theo như ý muỗn của hắn, Vân Khuynh chưa chắc sẽ hạnh phúc hơn hiện tại, Vân Khuynh còn rất có thể sẽ hận hắn...

Buông hay không buông chỉ ở một ý niệm.

Tại một ý niệm này, Ngụy Quang Hàn buông xuồng, vậy nên hắn lựa chọn thành toàn, thành toàn Vân Khuynh một nhà hạnh phúc.

Hung hăng ôm chặt Vân Khuynh một lát, Ngụy Quang Hàn bỗng nhiên đẩy ra Vân Khuynh, quay mặt đi: “Được rồi, ngươi có thể đi.”

Vân Khuynh bị động tác bất ngờ của hắn làm cho có chút nghi hoặc, y còn chưa kịp hỏi, Ngụy Quang Hàn đã mở miệng: “Cái gì cũng đừng hỏi, ngươi còn mở miệng, ta coi như ngươi không muốn về lại với Tần gia huynh đệ, mà muốn lưu lại với ta.”

Cánh môi đã mở ra một nửa của Vân Khuynh giật giật, lại khép lại.

Có lẽ Ngụy Quang Hàn đúng, y và Ngụy Quang Hàn, cần phải phân rõ giới hạn.

Bất luận trước đây y thương hắn bao nhiêu, đó cũng là chuyện đời trước, đời này, lại nói tiếp, bọn họ cũng chỉ là hai người xa lạ quen thuộc lẫn nhau mà thôi.

Vân Khuynh đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn Ngụy Quang Hàn một hồi, cúi đầu nói: “Bảo trọng, cáo từ.”

Liền xoay người rời đi.

Ngụy Quang Hàn hơi giương mắt, nhìn bóng dáng Vân Khuynh càng đi càng xa, đáy lòng bỗng nhiên có một loại đau đớn khó có thể khắc chế lan tràn.

Cho dù, cho dù nói cho mình phải buông tay, thế nhưng, tâm vẫn như trước chảy máu, vẫn như trước đau nhức, dù sao, cũng là người hàn yêu lâu như vậy.

Vân Khuynh không quay đầu lại, kỳ thực bước chân y cũng có chút chần chờ, thế nhưng y lựa chọn kiếp này, lựa chọn Tân Vô Phong Tân Vô Song, lựa chọn Đại Bảo tiểu Bảo, vậy nên y không thể quay đầu lại, quay đầu lại là sai, quay đầu lại sẽ làm rất nhiều biến cố càng thêm phức tạp.

Vậy nên y thăng lửng, chậm rãi bước đi.

Có gió lạnh từ hàng lang thổi qua, thổi bay vạt áo y bào của Vân Khuynh, trường bào màu xanh nhạt, đón gió, bay phất phới, như là đang giãy dụa, như là đang vĩnh biệt...

Ngụy Quang Hàn nhìn theo bóng dáng Vân Khuynh rời khỏi, bên môi kéo ra nhất mạt mỉm cười, trong lòng lặng lẽ nói:

Lạc Minh, vĩnh biệt, không bao giờ gặp lại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Bi Kịch Đời Người

Chờ Vân Khuynh triệt để biến mất trong tầm mắt Ngụy Quang Hàn, trong lòng Ngụy Quang Hàn cáo biệt Vân Khuynh xong, liền khẽ cười một tiếng xoay người rời đi.

Phương hướng hắn đi, tương phản với phương hướng của Vân Khuynh.

Hoàn toàn tương phản, Vân Khuynh muốn rời đi, còn hắn thì đi tới địa phương sâu nhất của ‘Vô Gian luyện ngực’.

Hắn muốn đi cứu sư phụ hắn, phục sinh sư phụ hắn.

Hắn biết, sư phụ hắn, muốn sống lại, không phải vì ý nghĩa sinh mệnh, không phải muốn trường sinh bất tử, không phải vì làm đại sự kinh thiên động địa gì, hắn chỉ là muốn chống đỡ ông trời.

Đó là chấp niệm của Chiến Thiên Y, điều duy nhất Chiến Thiên Y theo đuổi, cho dù Chiến Thiên Y đúng như lời hắc bào tế tự nói hắn yêu Ngụy Quang Hàn, nhưng ở đáy lòng hắn, quan trọng nhất, vẫn như cũ không phải Ngụy Quang Hàn, không phải yêu, mà là loại chấp nhất không chịu thua, không muốn cúi đầu với ông trời, là loại cố chấp muốn tự mình nắm lấy số phận.

Đó là thứ hắn theo đuổi, cho dù vì điều này, sẽ hi sinh rất nhiều rất nhiều, hắn cũng không quan tâm, hắn sẽ đau lòng, nhưng tuyệt sẽ không hối hận.

Vậy nên Ngụy Quang Hàn vô luận như thế nào cũng sẽ giúp Chiến Thiên Y sống lại.

Thế nhưng, huyết đồng Đại Bảo, Ngụy Quang Hàn đã giao cho Vân Khuynh và Tần gia huynh đệ.

Liên Phù có thân thể thuần âm, có thể chế tạo thành huyết đồng cũng không còn tấm thân xử nữ, không thể trở thành huyết đồng, không thể làm Chiến Thiên Y sống lại.

Như vậy, còn có biện pháp khác, còn có người khác có thể khiến Chiến Thiên Y sống lại không???

Đáp án là, có!!!

Ngụy Quang Hàn từng bước từng bước, chậm rãi đi vào sâu trong dưới nền đất, trong lúc bước đi, trong đầu hắn nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện.

Từ đời trước đến đời này.

Tất cả tất cả, hắn sinh ra, hắn tồn tại, hắn chấp nhất, toàn bộ đều lệch lạc.

Cuộc đời hắn, mặc kệ là đời trước, hay là đời này đều là bi kịch, bi kịch rất lớn, cuộc đời tràn ngập bi kịch trầm trọng.

Hắn mỗi một bước đi, trong đầu liền hiện lên rất nhiều ký ức, hắn phát hiện, trong trí nhớ này, thống khổ dĩ nhiên vẫn lớn hơn vui sướng.

Ngụy gia, ở thế kỷ hai mươi mốt, là một cổ võ thế gia, từ nhỏ bọn ca ca đệ đệ của hắn, đều tập võ, chỉ có hắn không được.

Bởi vì hắn từ nhỏ mang bệnh, từ trong bụng mẹ sinh ra, thân thể băng hàn, sợ nóng.

Sinh tại nhà khác, sợ là sẽ không biết loại trạng huống này của hắn là vì sao, thế nhưng sinh tại Ngụy gia cổ võ thế gia, thì không thể không biết đây là chuyện gì.

Hắn sinh tại cổ võ thế gia, Ngụy Quang Hàn, là trùi sinh cửu âm huyền mạch.

Người mang cửu âm huyền mạch, bình thường nữ tử chiếm đa số, nam tử có cửu âm huyền mạch là cực kỳ hiếm có, nhưng cũng không phải tuyệt đối không có, Ngụy Quang Hàn trùng hợp chính là một nam nhân có cửu âm huyền mạch.

Người mang cửu âm huyền mạch, cực độ khuyết thiếu dương khí, thân thể phi thường suy nhược, tập võ làm nhiều công ít, gần như không thể tập võ...

Hơn nữa, người mang cửu âm huyền mạch, đều sống không quá hai mươi tuổi, sẽ bởi vì máu đông lại mà chết.

Chí ít, lấy kiến thức của Ngụy Quang Hàn đời trước ở Ngụy gia, chưa từng có một người mang cửu âm huyền mạch sống qua hai mươi tuổi.

Trong truyền thuyết, chỉ có một loại biện pháp có thể khắc chế cửu âm huyền mạch, chính là hỏa liên hoa trong truyền thuyết, dùng hỏa liên hoa hòa tan âm khí cửu âm huyền mạch, đáng tiếc, Ngụy gia đời trước dùng hết khả năng, cũng không thể tìm được nửa đóa.

Ngụy Quang Hàn từ nhỏ bởi vì thân thể, là một hài tử nặng nề, nhưng là vì người nhà của hắn, hắn ngoài lúc âm lãnh còn có mỉm cười.

Không thể tập võ, không thể sống quá hai mươi tuổi, cha mẹ hắn, chỉ hy vọng hắn có thể vui vẻ sống hết hai mươi tuổi, đến lúc đại nạn tới, có thể không còn vướng mắc rời đi.

Vậy nên bọn họ dị thường thương yêu Ngụy Quang Hàn, tuyệt không cường điệu trạng huống thân thể hắn, cho hắn sủng ái nhiều nhất, cho hắn giống như hài tử bình thường sinh hoạt.

Ngụy Quang Hàn cũng biết người nhà của hắn ở trước mặt hắn tuy rằng cười rất vui vẻ, thế nhưng ở phía sau hắn lại không biết chảy bao nhiêu nước mắt.

Người nhà của hắn vì hắn mệt nhọc, hắn làm sao không vì người nhà của hắn mệt nhọc, hắn lúc ở nhà là ánh dương quang, đến trường học, ở bên ngoài, lại là lanh ngạo.

Hắn biết mình chỉ có hai mươi năm thọ mệnh ngắn ngủi, liên lụy người nhà hắn, không muốn có bất cứ gánh nặng cảm tình nào, vậy nên hắn không kết giao bằng hữu, không nói chuyện yêu đương.

Người khác vui sướng, người khác náo nhiệt, cho tới bây giờ đều là người khác, mà chính hắn vĩnh viễn chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, chờ đợi tử vong.

Lúc Ngụy Quang Hàn ở trung học cơ sở, quen biết Lạc Minh.

Hai người bắt đầu, là Lạc Minh chủ động tiếp cận Ngụy Quang Hàn, Lạc Minh từ nhỏ chính là một hài tử thiện lương hoạt bát, không biết vì sao, từ lần đầu tiên y thấy Ngụy Quang Hàn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hài tử khác cùng nhau chơi đùa, y liền cảm thấy Ngụy Quang Hàn kỳ thực cũng rất muốn cùng mọi người chơi đùa.

Vậy nên y liền chủ động kết bạn với Ngụy Quang Hàn, Ngụy Quang Hàn là một khối băng lanh ngạo, y không thèm để ý, kiên trì dùng phương pháp của mình, chấp nhất của mình cùng Ngụy Quang Hàn làm bạn tốt.

Trái tim lạnh lẽo rất nhiều năm, kỳ thực rất khát vọng ấm áp.

Một ngày có một trái tim ấm áp, hòa tan băng cứng dày nhất nơi đáy lòng, Ngụy Quang Hàn, liền tan vỡ đến rối tinh rối mù.

Lạc Minh thành người bạn hắn tán thành, duy nhất một người bạn.

Bọn họ từ cấp 2, đi lên cấp 3, trong năm tháng cấp 3 thịnh hành yêu đương, bọn họ đã biết tâm ý lẫn nhau, nhưng lại không dám nói cho đối phương.

Lạc Minh sợ Ngụy Quang Hàn dùng ánh mắt chán ghét nhìn y, sợ Ngụy Quang Hàn ngay cả làm bạn với y cũng không muôn, Ngụy Quang Hàn thì sợ mình sau 20 tuổi chết đi Lạc Minh sẽ đau khổ, sẽ thương tâm.

Thẳng đến hai người 16 tuổi, bọn họ vừa lên cấp 3, Lạc Minh nhịn không được hôn trộm Ngụy Quang Hàn, bị Ngụy Quang Hàn vạch trần, cảm tình gút mắt của hai người mới trồi lên mặt nước.

Trời biết, lúc mô Lạc Minh rơi xuống mô Ngụy Quang Hàn, đáy lòng Ngụy Quang Hàn, vui sướng đến cỡ nào, vui vẻ đến cỡ nào, đáng tiếc, hắn không thể chìm đắm trong vui sướng.

Hắn phải khiến mình trở nên lãnh khốc, dùng ngôn ngữ ác độc nhất trên đời này đả kích Lạc Minh, thương tổn Lạc Minh.

Như hắn mong muốn, hắn thương tổn Lạc Minh.

Thế nhưng Lạc Minh thật sự là con lừa bướng bỉnh, yêu hắn càng lúc càng sâu, hai người vẫn là bạn, lần thứ hai gặp lại coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, thái độ của Ngụy Quang Hàn đối với Lạc Minh bất tri bất giác sản sinh biến hóa lớn, hắn vốn muốn giống như bình thường đối đãi Lạc Minh.

Thế nhưng Ngụy Quang Hàn vừa nghĩ mình sẽ chết, Lạc Minh sau đó sẽ đau khổ, hắn liền lấy ngôn ngữ ác độc, hành vi ác liệt thương tổn Lạc Minh.

Sau khi thương tổn, mất đi ấm áp, hắn liền hối hận, lại đối tốt với Lạc Minh, chỉ ôn nhu với y.

Cứ như vậy, Ngụy Quang Hàn, nhiều lần nhiều lần, một lần lại một lần ôn nhu với Lạc Minh, lại thương tổn y, rồi lại ôn nhu, rồi lại thương tổn...

Trung gian này, Lạc Minh đối với Ngụy Quang Hàn vẫn là khăng khăng một mực, Ngụy Quang Hàn mỗi một phân ôn nhu y đều cất kỹ dưới đáy lòng, vô luận Ngụy Quang Hàn cho chính là ôn nhu hay thương tổn, y vẫn đều canh giữ bên người Ngụy Quang Hàn, vô luận lúc nào, chỉ cần Ngụy Quang Hàn xoay người, liền nhất định có thể tìm được Lạc Minh.

Ngụy Quang Hàn, đời trước thương tổn Lạc Minh một đời, chỉ là vì để mình sau khi chết, Lạc Minh có thể quên đi hắn mà sống vui sướng, thế nhưng, hắn ngàn tính vạn tính, lại không nghĩ tới, Lạc Minh, dĩ nhiên chết trước hắn.

Điều này làm cho hắn hối hận hai đời hai kiếp.

Người mang cửu âm huyền mạch, cùng với nữ tử thân thể huyền âm âm hàn như nhau, chế tạo huyết đồng, ngoại trừ dùng thân thể nữ tử huyền âm, còn có thể dùng người mang cửu âm huyền mạch.

Chấp niệm duy nhất Chiến Thiên Y theo đuổi chính là chống lại ông trời, trong đó sinh tử do mệnh càng là thứ hắn phản cảm nhất, hắn muốn mọi chuyện thắng trời, mọi chuyện không theo thiên ý, rất sớm rất sớm trước đó, hắn đã bắt đầu nghiên cứu thuật bất tử, hoặc là thuật phục sinh.

Một năm kia, rốt cục hắn nghiên cứu ra, chính là huyết đồng, lợi dụng huyết đồng, sát khí cực mạnh trong thiên địa ẩn chứa trong huyết mạch huyết đồng, có thể khiến tế bào của thân thể đã chết đi khôi phục cơ năng.

Chỉ cần có thể vào lúc người chết đem linh hồn người đó cố định trong cơ thể, vào lúc thích hợp, lại dùng máu huyết đồng đổi máu có thể khiến

thân thể khôi phục sinh cơ, sau khi thân thể khôi phục sinh cơ, lại dung hợp với linh hồn, như vậy là có thể phục sinh.

Chiến Thiên Y khi đó đã bắt đầu tìm kiếm huyết đồng, nữ tử thân thể huyền âm, cùng với người mang cửu âm huyền mạch.

Hai người trước hắn không tìm được, lực lượng gần như thẳn thông của hắn, lại ở thế giới kia, tìm được Ngụy Quang Hàn mang cửu âm huyền mạch.

Vì vậy liền có Ngụy Quang Hàn lần đầu tiên xuyên qua.

Là do Chiến Thiên Y, lúc ban đầu Chiến Thiên Y, là muốn đem Ngụy Quang Hàn chế tác trở thành huyết đồng.

Thế nhưng Chiến Thiên Y không đợi đến lúc mình chết đem Ngụy Quang Hàn chế tạo thành huyết đồng, trong lúc dưỡng dục Ngụy Quang Hàn, lại yêu Ngụy Quang Hàn.

Tuy rằng động tình, thế nhưng Chiến Thiên Y chưa từng nghĩ tới muôn buông tha Ngụy Quang Hàn, vì chấp niệm của hắn, hắn mặc kệ hi sinh ai, hắn đều ra tay được.

Cho dù là khiến Ngụy Quang Hàn biến thành huyết đồng, rút sạch máu của hắn, hắn cũng sẽ không nương tay, thế nhưng hắn sẽ đau lòng, hắn sẽ khổ sở, hắn sẽ thương tâm.

Thế nhưng Chiến Thiên Y là Chiến Thiên Y, một Chiến Thiên Y kỳ quái, mặc dù hắn đau lòng đến chết, khổ sở đến chết, thương tâm đến chết, nét mặt hắn cũng sẽ không toát ra nửa phần, cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt.

Số phận sau khi xuyên qua của Ngụy Quang Hàn, chính là để Chiến Thiên Y trước khi chết bị Chiến Thiên Y làm thành huyết đồng dùng để

sống lại.

Chẳng qua, thế sự khó có thể dự liệu, Chiến Thiên Y yêu Ngụy Quang Hàn, sẽ không vì hắn nương tay, nhưng sẽ vì hắn thối lui nửa bước, mà nửa bước kia cũng thay đổi số phận Ngụy Quang Hàn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Nhân Duyên Từ Đầu Đến Cuối

Nửa bước Chiến Thiên Y thối lui kia, chính là đem Lạc Minh đưa đến thế giới này.

Lạc Minh vừa mới chết, Ngụy Quang Hàn như muốn phát cuồng, hắn nghĩ tới Chiến Thiên Y làm cho hắn xuyên qua, xuyên đến thời không này.

Dựa vào trải nghiệm của mình, hắn cho rằng Chiến Thiên Y cũng có thể khiến Lạc Minh chết đi, xuyên đến trên người một người nào đó của thế giới này.

Ở chỗ này tuy rằng hắn vẫn như cũ lưng đeo cửu âm huyền mạch, thế nhưng Chiến Thiên Y vì hắn sáng tạo một bộ võ công, có thể đem huyền âm chi khí trấn áp phong ấn trong cơ thể, khiến hắn không chỉ có thể sống trong hạn chế hai mươi tuổi.

Cho hắn có thể khỏe mạnh sống, sống đến trước khi Chiến Thiên Y đem hắn biến thành huyết đồng, lấy trình độ lợi hại của Chiến Thiên Y, hắn hoàn toàn có thể sống với Lạc Minh thật lâu.

Một đời này, hắn dự định yêu thương Lạc Minh một hồi, không còn giống đời trước luôn luôn thương tổn Lạc Minh.

Thế nhưng Chiến Thiên Y cuồng ngạo không kèm chẽ được, sao có thể cứu một người chẳng liên quan gì???

Ngụy Quang Hàn vì hắn có thể ra tay, cầu hắn, thậm chí quỳ xuống cầu hắn.

Trong ấn tượng của Chiến Thiên Y, Ngụy Quang Hàn là người cao ngạo giống hắn, nhưng Ngụy Quang Hàn lại vì một người khác quỳ xuống cầu hắn.

Vì vậy Chiến Thiên Y yêu Ngụy Quang Hàn hiếu kỳ, hiếu kỳ Lạc Minh.

Vì vậy, hắn ra tay, ban đầu chỉ là muốn biết Lạc Minh là một người thế nào, thế nhưng, hắn lại phát hiện, thân thể người này dĩ nhiên là trời sinh vật dẫn huyết đồng, nếu như trên thế giới này thật có huyết đồng trời sinh, như vậy nhất định xuất phát từ người này.

Chiến Thiên Y tâm động.

Tuy rằng vì chấp niệm của mình hắn có thể không chút do dự giết Ngụy Quang Hàn chế tạo thành huyết đồng, thế nhưng, nếu như có thể không cần giết Ngụy Quang Hàn, hắn nhất định sẽ không giết Ngụy Quang Hàn, vậy nên hắn đồng ý để Lạc Minh sống lại tại thế giới này.

Biến cố duy nhất chính là lực lượng của hắn không đủ, đem Lạc Minh đưa đến thế giới này lại không biết ở thời đại nào, chính hắn cũng đánh mất sinh mệnh.

Hắn thậm chí chưa kịp đem Ngụy Quang Hàn biến thành huyết đồng, vào khoảnh khắc cuối cùng, kỳ thực hắn hoàn toàn có thể nói cho hắc bào tể tự, Ngụy Quang Hàn có thể chế tạo thành huyết đồng trực tiếp có thể làm hắn sống lại.

Nhưng hắn cuối cùng lại không nói, mà là để cho bọn họ đáp ứng hắn, tìm kiếm nữ tử thân thể Huyền Âm, hoặc là huyết đồng làm cho hắn phục sinh.

Hắc bào tể tự Âm Dạ vẫn cho rằng là do Ngụy Quang Hàn muốn đem Lạc Minh đến thế giới này mới hại chết Chiến Thiên Y.

Vậy nên, trước khi Chiến Thiên Y chết, từng giao hẹn với hắc bào tể tự, không liên quan đến bảo tàng biến mất đã lâu, không liên quan đến huyết đồng, không liên quan đến chuyển thể linh đồng thì không cho hắn tiếp cận chuyện ‘Vô Gian luyện ngục’.

Chiến Thiên Y trước khi chết, hiển nhiên là đem Lạc Minh đưa đến thế giới này hai trăm năm sau.

Vậy nên Ngụy Quang Hàn mới có thể bỏ lỡ Vân Khuynh, vậy nên Ngụy Quang Hàn mới có thể cô tịch ở ‘Vô Gian luyện ngục’ hơn hai trăm năm.

Nếu là người thường, cô tịch sống trong ‘Vô Gian luyện ngục’ loại địa phương giống như địa ngục này hai trăm năm, không có điên cuồng, có lẽ trong lòng cũng sẽ vẫn vẹo.

Nhưng Ngụy Quang Hàn chỉ bằng kiên trì trong lòng, hai cái tín niệm, là phục sinh Chiến Thiên Y và tìm được Lạc Minh, vẫn bảo trì bản tâm cho tới hôm nay.

Thế nhưng, đời trước, Ngụy Quang Hàn và Lạc Minh bởi vì cửu âm huyền mạch mà bỏ lỡ, đời này Vân Khuynh và Ngụy Quang Hàn lại âm kém dương sai bỏ lỡ hai trăm năm.

Hai người kia, thực sự là để vuột mất nhau quá nghiêm trọng.

Nghiêm trọng khó có thể vẫn hồi.

Hôm nay Ngụy Quang Hàn lựa chọn buông tay, may mắn duy nhất chính là tuy rằng Lạc Minh năm xưa yêu hắn muốn chết, nhưng hiện tại Vân Khuynh cũng không thương hắn, một chút cũng không thương hắn.

Vô luận hắn sống hay chết, Vân Khuynh hôm nay cũng sẽ không vì hắn mà thương tâm, vì hắn mà rơi lệ.

Việc này, Ngụy Quang Hàn một người một đường đi tới, cô tịch, tịch mịch, hàn lanh, thống khổ, hối hận, đều đã qua đi, ngay một khoảnh khắc nhìn thấy Vân Khuynh, hắn đột nhiên nghĩ tới nguyên nhân Vân Khuynh đi tới thế giới này.

Lại nghĩ tới huyền âm chi khí thuộc về cửu âm huyền mạch bị hắn và Chiến Thiên Y phong ấn tại trong cơ thể.

Sau đó, hắn liền nghĩ đến, hóa ra ngoại trừ giết hài tử của Vân Khuynh, còn có một loại phương pháp khác vẫn luôn bị hắn bỏ qua và quên lãng có thể làm cho Chiến Thiên Y sống lại...

Nếu Lạc Minh, Vân Khuynh hạnh phúc, như vậy cứ để y vẫn luôn hạnh phúc đi.

Nếu y bất hạnh, như vậy để hắn giải thoát, để Vân Khuynh cùng hắn hạnh phúc.

Ngụy Quang Hàn lựa chọn hi sinh mình để phục sinh Chiến Thiên Y.

Chỉ là nhớ tới sư phụ hắn, hắn có một tia cảm thán khó có thể nói rõ, sư phụ hắn lúc lâm chung giao phó hai người giúp hắn sống lại, một người là hắn, một người là hắc bào tể tự Ám Dạ.

Bọn họ quả nhiên vì sư phụ hắn sống lại mà mất đi sinh mệnh.

Hắc bào tể tự Ám Dạ thương sư phụ hắn, hắn là người sư phụ hắn yêu, không biết khi sư phụ hắn phục sinh, phát hiện bọn họ đều đã chết, sẽ nghĩ thế nào...

Tất cả tất cả, bắt đầu từ lúc hắn vì thân thể cửu âm huyền mạch bị Chiến Thiên Y đưa đến thế giới này, như vậy, cũng để tất cả tất cả, từ hắn vì Chiến Thiên Y sống lại mà chết kết thúc đi.

Ngụy Quang Hàn ôm quyết tâm nhất định phải chết, đi tới giường lớn khắc bằng nơi sư phụ hắn ngủ say.

Hắn cúi đầu nhìn Chiến Thiên Y bình tĩnh nằm trên giường, giơ giơ lên môi: “Sư phụ, ngày hôm nay, đồ nhi nợ ngươi, toàn bộ trả lại cho ngươi.”

Hết thảy đều trả lại cho Chiến Thiên Y, hai bên không thiếu nợ nhau, nếu như có thể, thật hy vọng sau khi Chiến Thiên Y sống lại có thể một lần nữa yêu người khác...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Trăm Sông Đổ Về Một Biển

Vân Khuynh sau khi cáo biệt Ngụy Quang Hàn, trong lòng liền có một cỗ trầm trọng khó có thể nói rõ đang lan tràn.

Y nghĩ tới rất nhiều chuyện từ thật lâu trước đây, tất cả tất cả khi y và Ngụy Quang Hàn ở bên nhau.

Ngụy Quang Hàn đời trước, cho dù hung hăng thương tổn y, sau đó lại cho y ôn nhu không gì sánh kịp.

Khiến y luôn luôn chìm đắm trong ôn nhu của Ngụy Quang Hàn, cam tâm vì một chút ôn nhu, một chút cũng không quan tâm Ngụy Quang Hàn hung hăng thương tổn sau khi cho y ôn nhu.

Vô số lần, y từ địa ngục trèo đến thiên đường, sau khi bị hung hăng vứt bỏ, lại được kéo đến thiên đường, rồi lại hung hăng bị đẩy mạnh xuống địa ngục...

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại, tới tối lui lui, y vẫn quấn quýt trong tình yêu kia của Ngụy Quang Hàn khó có thể dứt bỏ.

Thẳng đến chết đi.

Thẳng đến lúc chết đi, y mới cho rằng, mình đã chết, không có ký ức, sẽ được giải thoát.

Thế nhưng, đi tới thế giới này, y vẫn còn ký ức của mình, ký ức đời trước của mình.

Bao gồm cả tình yêu, đau khổ.

Khi đó y một lòng nghĩ, người thương tổn y như vậy, không nên yêu nữa, không nên yêu nữa mới tốt, vì vậy, nhất khắc y gấp được Tần Vô Song, y tiếp nhận Tần Vô Song...

Hôm nay, y đã có cuộc sống hạnh phúc của mình, Ngụy Quang Hàn nhưng vẫn bất hạnh.

So sánh tình cảnh của y với Ngụy Quang Hàn một chút, Vân Khuynh nghĩ mình khó có thể yên tâm thoải mái hạnh phúc.

Loại tình tự dường như vĩnh viễn xa nhau vừa rồi của Ngụy Quang Hàn, cũng quấy nhiễu y tâm thần không yên.

Lúc Vân Khuynh nghĩ tới chuyện cũ, y đã một lần nữa về tới điện phủ.

Tần Vô Phong đã thu kiếm lại.

Tần Vô Song ôm Đại Bảo, bọn họ đều bình yên đợi Vân Khuynh trở về.

Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, thả lỏng một hơi, cười với họ: “Ta đã trở về.”

Tần Vô Song lập tức bước về phía trước vài bước, nhìn Đại Bảo trong lòng cảm thán nói:

“Không nghĩ tới cướp Đại Bảo về dễ dàng như vậy... Sai, không phải cướp, hầu như chính là Ngụy Quang Hàn đưa cho chúng ta.

Thực sự là kỳ tích, hắn cướp Đại Bảo nhà chúng ta, không phải vì phục sinh sư phụ hắn sao, sao lại đơn giản vứt bỏ như vậy???”

Vân Khuynh có chút hiểu kỳ nhìn bọn họ: “Người, thực sự có thể sống lại sao???”

Mọi người lắc đầu, Tân Vô Phong chỉ có thể trả lời y một câu: “Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ.”

“Chúng ta đi chứ???”

Tân Vô Hạ mở miệng dò hỏi, ánh mắt hắn lo lắng nhìn Vân Khuynh, trong không khí ‘Vô Gian luyện ngực’ tràn ngập độc tố phi thường tai hại với thân thể người, Tân Vô Hạ rất sợ độc tố này tổn thương Vân Khuynh và hài tử trong bụng y.

Vân Khuynh có chút chần chờ: “Ta... Ta còn muốn gặp lại Ngụy Quang Hàn một lần.”

Vừa rồi trên đường trở về, y suy nghĩ một đường, y nghĩ, giúp Ngụy Quang Hàn đem sư phụ hắn sống lại, biết đâu sư phụ hắn có thể làm bạn gắn bó với hắn, cho hắn sống tốt hơn hiện tại nhiều.

Sắc mặt y mang theo ảo não: “Vừa rồi có chuyện quên nói.”

Thật sự là bầu không khí vừa rồi giữa y và Ngụy Quang Hàn quá mức quỷ dị, Ngụy Quang Hàn dường như cố ý ép y rời đi, vậy nên, rất kỳ quái, rất có tính ép buộc, khiến y không thể cưỡng lại việc này.

“Là giúp sư phụ hắn sống lại sao???”

Tân Vô Phong trầm tư một chút: “Hắn đem Đại Bảo hoàn hảo vô khuyết trả lại cho chúng ta, chúng ta hắn là nên cảm tạ hắn, chuyện này, nếu như có thể giúp, ta nhất định sẽ tận lực, nhưng mà độc tố trong không khí ở đây, không có giải được sẽ rất phiền phức, không thích hợp ở lâu, không bằng chúng ta hiện tại đi tìm hắn, giúp hắn một tay, sau đó chúng ta đi???”

“Được.”

Vân Khuynh gật đầu, dẫn Tân Vô Phong bọn họ đi đến hành lang vừa rồi, biết đâu lúc có nhiều người, y mới có thể thản nhiên đổi mặt với Ngụy Quang Hàn.

Hành lang dài dằng dặc nhìn không thấy đầu cùng đã không còn ai, Vân Khuynh nhìn chậm rãi nhíu mày.

Nhin phuong huong Ngụy Quang Hàn vừa đi, đang đi tới, đáy lòng y lại bỗng nhiên đau xót, bỗng nhiên giống như hô hấp bị người bóp chặt.

Vân Khuynh vươn tay che ngực, khó chịu khó có thể không chẽ thân thể của mình.

Tân Vô Phong vẫn đi bên cạnh y lập tức phát hiện y không đúng, lo lắng kẽ sát vào y: “Vân nhi, ngươi làm sao vậy???”

Hắn vươn tay đỡ lấy Vân Khuynh, sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, thân thể hơi run, nhất khắc vừa rồi, trái tim bóp nghẹt một chút, rất khó chịu.

Nhưng đây cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, sau khi đi qua, toàn bộ cảm giác liền biến mất, sau khi biến mất, trong đầu y, lại không hiểu sao xuất hiện một con đường.

Vân Khuynh lắc đầu: “Không có việc gì, có lẽ đúng như các ngươi nói, ở đây không thích hợp ở lâu...”

Nói xong, thân thể Vân Khuynh cứng đờ, dĩ nhiên giống như thân thể của mình mất đi không chẽ, dưới ánh mắt trọn mắt há mồm của Tân Vô Phong mấy người, dưới chân y điểm nhẹ, giống như bay đi lao về một cái phương hướng.

Tân Vô Phong mấy người kinh hãi: “Khuynh nhi.”

“Vân nhi!”

Bọn họ đều chạy tới.

Trên trán Vân Khuynh tràn đầy mồ hôi, thân thể phù phiếm lợi hại, y căn bản là không khống chế được thân thể của mình, giống như bị một loại lực hút đi, thân thể không bị khống chế theo lộ tuyến trong đầu y chạy như bay.

Vân Khuynh chạy phía trước, đuổi theo紧跟 sau là Tân gia tam huynh đệ, chuẩn xác không gì sánh được tránh thoát các bộ phận then chốt, bọn họ đi tới tầng sâu nhất của ‘Vô Gian luyện ngực’.

Vân Khuynh là người đến đầu tiên, lúc y đến, Ngụy Quang Hàn ngồi trên một chiếc giường khắc băng lớn, tuyêt trắng tản ra hàn ý.

Phía sau hắn, còn ngồi một nam tử bạch y như tuyêt, sắc mặt nam tử kia cứng ngắc đem hai tay đặt trên lưng Ngụy Quang Hàn, quanh thân hắn tản ra vài phần khí tiêu điều, trong ánh mắt càng tiết lộ tịch liêu khắc cốt ghi xương.

“Tiểu Hàn, ta nhất định sẽ cứu ngươi.”

Tuyêt y nam tử cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, nhận thấy được người ngoài đến, hắn bỗng nhiên quay sang, sau đó Vân Khuynh liền thấy được khuôn mặt thâm thúy anh tuấn điêu luyện sắc sảo.

Nam tử kia cũng thấy được Vân Khuynh, hắn nhấp hé môi, thanh âm trầm thấp hàn lanh mang theo vài phần giọng mỉa mai: “Lạc Minh???”

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt, dưới chân kỳ thực từ lúc trước khi chính y phản ứng đến cũng đã đi về phía hai người, ánh mắt y như kiếm, thăng tấp nhìn tuyêt y nam tử: “Ngươi là ai??? Ngươi đã làm gì Ngụy Quang Hàn???”

Đây là, Vân Khuynh mới phát hiện thân thể của mình dĩ nhiên đã có thể tự do khống chế???

“Chiến Thiên Y, sư phụ Ngụy Quang Hàn.”

Vân Khuynh thân thể cứng đờ: “Ngươi thực sự sống lại??? Ngụy Quang Hàn không phải nói cần sinh mệnh Đại Bảo trao đổi, mới có thể cho ngươi sống lại sao, vì sao...”

Nói đến cái này, khuôn mặt Chiến Thiên Y lại có một chút vặn vẹo.

Ngụy Quang Hàn, tình cảm trong lòng hắn quá nặng, nhiều năm trước hắn vẫn tránh không dùng thân thể Ngụy Quang Hàn chế tạo huyết đồng, Ngụy Quang Hàn khen ngợi, dĩ nhiên tự hi sinh mình.

Mà hắn hi sinh bản thân, chính là vì người trước mắt này.

Chiến Thiên Y bỗng nhiên cảm thấy hô hấp của mình có chút không thông: “Ta thực sự đã sống lại, tiểu Hàn hắn thay thế huyết đồng, hi sinh chính hắn cho ta sống lại.”

“Hi sinh??? Người là nói... Ngụy Quang Hàn hắn...”

Một loại khủng hoảng không thể ức chế từ trong lòng Vân Khuynh mọc lên, khiến thân thể y thăng run lên.

“Đúng, ta là nói, Ngụy Quang Hàn sẽ chết... Hoặc là đã chết.”

Ngụy Quang Hàn...

Đã chết...

Trong đầu trong lòng Vân Khuynh, bỗng nhiên trống rỗng. Ngụy Quang Hàn đã chết...

Là vì, thay thế Đại Bảo???

Trời ạ!!!

Tâm Vân Khuynh như đang rỉ máu, y khó chịu gần như khó có thể hô hấp.

Nếu như không biết Ngụy Quang Hàn từng sinh tồn trong thế giới này, như vậy Ngụy Quang Hàn chết lúc nào y tất nhiên sẽ không lưu ý, thế nhưng...

Thế nhưng, người này, là người y từng yêu, hôm nay y tận mắt nhìn thấy hắn chết trước mặt mình.

Càng làm cho y thống khổ chính là, đối phương còn vì con y mà chết.

“Tại sao có thể như vậy???”

Thời gian không thể chậm trễ, Chiến Thiên Y không muốn nói quá nhiều với y, chỉ là truy hỏi: “Ngươi nguyện ý cứu hắn không???”

Ánh mắt Vân Khuynh dời về phía hai gò má Ngụy Quang Hàn: “Ta nguyện ý, phải cứu thế nào???”

“Công lực của ta chưa hoàn toàn khôi phục, không thể tuyệt đối nắm chặt cứu hắn, cho nên mới dẫn các ngươi tới đây... Nếu như các ngươi giúp ta một tay, ta nhất định có thể cứu hắn.”

Hắn vừa dứt lời, Vân Khuynh còn chưa phản ứng tới, Tân Vô Phong chạy tới vừa nghe thấy Chiến Thiên Y nói như vậy thân thể đã xoay tròn ngồi xuống phía sau Chiến Thiên Y trên giường khắc băng, vận chuyển nội lực vào trong cơ thể Chiến Thiên Y.

Tân Vô Song đem Đại Bảo trong lòng giao cho Vân Khuynh, cũng ngồi xuống phía sau Tân Vô Phong, Tân Vô Hạ cũng phi thân ngồi phía sau Tân Vô Song. Ngụy Quang Hàn, Chiến Thiên Y, Tân Vô Phong, Tân Vô Song, Tân Vô Hạ năm người, một người tiếp một người, không chút do dự đem nội lực trong cơ thể mình vận chuyển về người phía trước.

Vân Khuynh ôm Đại Bảo, nhìn bọn họ, tay chân một trận lạnh lẽo, nhưng không có nửa điểm biện pháp.

Cử động lần này của Tân Vô Phong mấy người, không thể nói không phải xung động, thế nhưng khi bọn hắn nghe thấy Vân Khuynh vội vàng hỏi Chiến Thiên Y dùng biện pháp gì cứu Ngụy Quang Hàn, bọn họ chỉ biết Vân Khuynh nhất định muốn cứu người này.

Vậy nên bọn họ không nói hai lời, lập tức đi giúp Chiến Thiên Y, dù sao mạng người quan thiên, cứu người quan trọng hơn.

Một phút trôi qua...

Một canh giờ trôi qua...

Hai canh giờ trôi đi...

Vân Khuynh ôm Đại Bảo, uể oải đi tới đi lui, đáy lòng hoảng loạn thành một đống lo lắng cho mấy người...

Rốt cục...

Thân thể Ngụy Quang Hàn trước người Chiến Thiên Y nghiêng đi, ngã ở trên giường, hơi thở cắt đứt, từ nay về sau, trên đời này, đã không còn một người tên Ngụy Quang Hàn.

Khóe miệng Chiến Thiên Y tràn ra một tia máu, chậm rãi mở con mắt, Tân Vô Phong cùng Tân Vô Song, Tân Vô Hạ cũng đều mở mắt, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng nhìn qua tốt hơn Chiến Thiên Y nhiều.

Vân Khuynh ngoé ngác nhìn Ngụy Quang Hàn, trong mắt không tự chủ được tụ lại hơi nước: “Ngươi đã nói ngươi có thể cứu hắn...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Nơi Về Của Đại Bảo

“Ngươi đã nói ngươi có thể cứu hắn...”

Vân Khuynh quả thực không thể tin được, Ngụy Quang Hàn nhất khắc trước rõ ràng còn nói chuyện với y, vừa chớp mắt liền không còn tiếng động, thành một người chết.

Chiến Thiên Y hờ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh chuyển đến trên người Đại Bảo trong lòng Vân Khuynh.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy hoa mắt, không ai thấy Chiến Thiên Y di động ra sao, Đại Bảo đã bị Chiến Thiên Y đoạt đi.

“Trả Đại Bảo lại cho ta!!!”

Vân Khuynh kinh hô.

Thân thể Chiến Thiên Y rơi xuống cầu thang cách rất xa giường lớn, duỗi tay vỗ về hai gò má trắng non mịn của Đại Bảo.

“Đây là kẻ tiểu Hàn hi sinh sinh mệnh của mình để cứu sao???”

“Đừng thương tổn Đại Bảo, đem Đại Bảo trả lại cho ta...”

Vân Khuynh ngừng thở chăm chú nhìn chăm chăm Chiến Thiên Y, rất sợ Chiến Thiên Y không cẩn thận một cái thương tổn Đại Bảo.

Chiến Thiên Y nâng mắt nhìn về phía Vân Khuynh, hơi kéo kéo môi: “Ta sẽ không ra tay với một đứa trẻ mới sinh tay không tắc sắt.”

“Như vậy, ngươi là...”

Vân Khuynh vẫn khẩn trương nhìn Chiến Thiên Y, hiển nhiên là có chút không tin lời hắn nói.

Chiến Thiên Y cũng không thèm giải thích, chỉ là lạnh lùng mở miệng: “Ở trên giường kia tuy chỉ là một cái xác, thế nhưng cũng từng là thân xác của tiểu Hàn, Lạc Minh, nể tình các ngươi đã từng yêu nhau một hồi, an táng hắn cho tốt đi.”

Nói xong hắn xoay người muốn đi.

Lúc này Tân Vô Phong đã lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau hắn, vươn tay khoát lên vai hắn, ngăn cản hắn rời đi: “Ngươi muốn đi, có thể, để hãi tử lại!!!”

Chiến Thiên Y chậm rãi xoay người, hai kẻ đồng dạng lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nhau, Chiến Thiên Y lạnh lẽo mở miệng: “Buông tay!!!”

Tân Vô Phong hơi nheo lại con mắt, nhìn thẳng Chiến Thiên Y lạnh lùng phản vấn: “Vì sao, cho ta một lý do, ngươi ôm hãi tử của chúng ta trong tay, ta vì sao phải buông tay???”

Chiến Thiên Y lại nhìn chòng chọc Tân Vô Phong một hồi, dĩ nhiên có chút thỏa hiệp.

Hắn thở dài một tiếng:

“Tân Vô Phong đúng không???

Ngươi rất giống ta, đối với thứ mình theo đuổi đều chấp nhận không gì sánh được, một ngày đã hạ quyết tâm, vô luận con đường phía trước có bao nhiêu gian nan, đều sẽ tiếp tục kiên trì.”

Tần Vô Phong dần dần nhăn mày: “Vậy thì sao, ngươi rốt cuộc muôn nói cái gì???”

Chiến Thiên Y cười lắc đầu:

“Không có gì, ta chỉ là có chút cảm khái, cả đời ta theo đuổi cực hạn chính là chống lại trời xanh, vì thế ta hi sinh tất cả, chỉ vì muốn chứng minh ta có thể nghịch thiên mà đi, ta liền tâm niệm niệm theo đuổi phục sinh.

Thế nhưng, để ta sống lại, người ta yêu, người yêu ta, toàn bộ đều đã chết, ta sống, rốt cuộc cũng không còn gì để theo đuổi.

Tần Vô Phong, ngươi chấp nhất rất giống ta, thế nhưng, ngươi chấp nhất lại là cảm tình, còn là trụ cột tín niệm của mọi người, sự chấp nhất của ngươi, khiến ngươi giành được mọi người ủng hộ, ngươi có được tất cả, mà ta mất đi tất cả...

Lần này sống lại, nhìn tiểu Hàn ở trước mặt ta, ta vốn có một tia mê hoặc, thấy được ngươi, ta liền không mê muội nữa.

Chấp niệm của ta là thứ duy nhất ta theo đuổi, ta liền vì nó mà trả giá toàn bộ, đây là đương nhiên...

Dù sao muôn có được thứ gì, tất nhiên là phải có hi sinh, tuy rằng ta mất đi tất cả, nhưng chấp niệm của ta, dù sao cũng là như ta mong muốn.”

“Chẳng hiểu gì cả.”

Nghe Chiến Thiên Y nói, Tần Vô Hợp nhíu lại lông mày lầu bầu một câu.

Hắn rất không rõ, vì sao đại ca hắn không trực tiếp ra tay đoạt lại Đại Bảo, trái lại đứng ở tại chỗ nghe đối phương huyên thuyên gì đó.

Tần Vô Phong cũng ngưng mi trâm tư, có chút hiểu ra, bình cảnh võ học đã đến cảnh giới cực cao dĩ nhiên bắt đầu dao động, vỡ tan.

Hắn trong mơ hồ, như là bắt được cái gì đó.

Chiến Thiên Y như vậy, ngoại trừ chấp niệm duy nhất kia, võ học nội lực trong cơ thể đang tăng lên cực nhanh.

Chiến Thiên Y gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tần Vô Phong cảm kích hắn chỉ điểm, thế nhưng, Tần Vô Phong càng sẽ không quên Đại Bảo đang ở trong tay hắn.

“Tiền bối, mặc dù tại hạ không phải đối thủ của ngươi, thế nhưng, ta vẫn sẽ không cho phép ngươi mang hài tử của chúng ta đi.”

Chiến Thiên Y, hai trăm năm trước, chính là minh chủ đời đầu tiên trong chốn võ lâm, sáng lập ra ‘Vô Gian luyện ngực’ có lực lượng thông thiên sơ khai gần như có thể nghịch chuyển thời không, cường đại không thể tưởng tượng, Tần Vô Phong gọi hắn một tiếng tiền bối cũng là đương nhiên.

Chiến Thiên Y quay đầu, dáng cao đứng thẳng, quần áo tuyêt trắng không gió tự động:

“Các ngươi muốn giải thích, ta liền nói cho các ngươi.

Huyết đồng, tụ tập sát khí, âm tà chi khí trong thiên địa, ngưng tụ mà thành một sự tồn tại đầu thai thành thân người, mỗi khi trời giáng huyết đồng, nhất định là lúc thiên địa biến hóa, thiên hạ náo động, gió nổi mây phun.

Có thể nói, hắn là kẻ tạo ra kiếp nạn cho thế giới này, ứng với kiếp người, nghiêm trọng mà nói, có khả năng sẽ phá hủy toàn bộ thế giới này.

Thế nhưng mọi việc không phải tuyệt đối, huyết đồng cũng có khắc tinh, đó là chuyển thể linh đồng.

Tương phản với huyết đồng, chuyển thể linh đồng tụ tập linh khí trong thiên địa ngưng tụ mà thành, phúc duyên cực sâu, huyết đồng và chuyển thể linh đồng đã định trước là có nhân duyên ngàn kiếp, chỉ có chuyển thể linh đồng mới có thể áp chế bản tính tà ác của huyết đồng.

Duyên phận sư đồ của ta và tiểu Hàn đã hết, duyên phận sư đồ giữa ta và huyết đồng cũng đã bắt đầu, ta nghĩ trên thế giới này, nếu không có chuyển thể linh đồng, ngoại trừ ta, không còn ai có đủ tư cách giáo dục quản chế huyết đồng.

Lạc Minh, Tân Vô Phong, các ngươi yên tâm đi, huyết đồng là tiểu Hàn hi sinh bản thân để đổi lấy, ta sẽ không thương tổn nó.

Nhưng ta phải đem huyết đồng đi, chờ tới lúc hắn có thể đánh bại ta, ta tự nhiên sẽ thả hắn đi tìm kiếm chuyển thể linh đồng, cũng sẽ cho hắn trở lại tìm các ngươi.”

Vẻ mặt Chiến Thiên Y chỉ là có chút cô đơn, nhàn nhạt mở miệng nói hết những chuyện hắn biết cho mấy người Tân Vô Phong.

Mình sinh một ác ma???

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không... Trả Đại Bảo lại cho chúng ta!!! Ta mặc kệ hắn là cái gì huyết đồng, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp không cho các loại ác tích xuất hiện trên người hắn...”

Còn có, Chiến Thiên Y, ngươi không phải nói ngươi có thể cứu Ngụy Quang Hàn sao, Ngụy Quang Hàn vì sao không có cứu sống, vì sao???”

Vân Khuynh bỗng nhiên nghe chuyện huyết đồng, lại thêm Ngụy Quang Hàn đã chết, đả kích gấp bội, tâm sức lao lực quá độ, tinh thần cực độ suy yếu.

Bên môi Chiến Thiên Y tràn ra một tia cười nhạt:

“Lạc Minh, ngươi vĩnh viễn không biết Ngụy Quang Hàn ở sau lưng hi sinh bao nhiêu cho ngươi, ngươi vĩnh viễn cũng không biết Ngụy Quang Hàn yêu ngươi có bao nhiêu sâu đậm...

Ta đến tột cùng có cứu hắn hay không, sự thực giữa ngươi và hắn rốt cuộc là thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không nói cho ngươi. Ta muốn ngươi thông khổ cả đời, tự trách cả đời, áy náy cả đời, Lạc Minh, ngươi phải nhớ kỹ, Ngụy Quang Hàn là vì ngươi, vì hài tử của ngươi mà chết đi...”

Vấn đề của Vân Khuynh, khiến Chiến Thiên Y thay đổi lời nói tốt lúc trước, lập tức trở nên bén nhọn.

Tuy rằng trong lòng không có chấp niệm với tình yêu, thế nhưng Chiến Thiên Y dù sao cũng không có chân chính đạt đến vô tình vô dục, vô tận vô hận.

Hắn đố kị Lạc Minh hai trăm năm, hai trăm năm sau sự đố kị ấy khiến hắn miệng không lựa lời, nói ra lời ác độc.

Vân Khuynh thân thể nhoáng lên, tâm thần đau nhức, thậm chí ngay cả linh hồn cũng đau nhức, trước mắt tối sầm ngắt đi.

“Vân nhi!!!”

Tần Vô Phong kinh hô một tiếng, trong nháy mắt đến trước mặt Vân Khuynh đỡ lấy thân thể trượt xuống của Vân Khuynh.

Nụ cười khéo miệng Chiến Thiên Y nhuộm lên một chút mỉa mai: “Loại đau đớn này còn nhẹ, Lạc Minh, linh hồn của ngươi là ta từ thế giới kia kéo đến thế giới này, ta tự nhiên có thể hoàn toàn nắm ngươi trong tay, ngươi muốn sống cuộc sống an ổn, vẫn là chờ mong hài tử của ngươi sớm một chút đánh bại ta đi!!!”

Nói xong, hắn liền không cho Tân Vô Phong mấy người có cơ hội giữ lại hắn, ôm Đại Bảo, thân hình như điện, trong nháy mắt biến mất.

Tràng diện hỗn loạn, Tân Vô Phong ôm Vân Khuynh, Tân Vô Song và Tân Vô Hạ đều muốn đuổi theo Chiến Thiên Y.

Tân Vô Phong lại ngăn cản bọn họ: “Chờ một chút.”

“Đại ca, lẽ nào chúng ta mặc cho hắn thương tổn Khuynh nhi rồi đem Đại Bảo mang đi sao???”

Sắc mặt Tân Vô Song có chút vặn vẹo.

“Vô Song, Chiến Thiên Y rất lợi hại, toàn bộ chúng ta không phải đối thủ của hắn, nếu đúng như lời hắn nói, Đại Bảo là huyết đồng, Đại Bảo ở chỗ hắn, hắn là chỗ tốt nhất hiện nay cho Đại Bảo.”

“Đại ca???”

Tân Vô Song có chút không thể tin tưởng: “Lẽ nào, ngươi cứ như vậy giao Đại Bảo cho Chiến Thiên Y sao???”

Ánh mắt Tân Vô Phong trầm tĩnh nhìn Tân Vô Song: “Vô Song, ngươi phải tin tưởng Đại Bảo, tin tưởng huyết đồng, thời gian hắn dùng đánh bại Chiến Thiên Y, tuyệt đối sẽ không quá dài. Trước mắt, chúng ta càng hắn là lưu ý Vân nhi, Chiến Thiên Y dường như động tay chân với Vân nhi. Còn có, chúng ta phải bắt đầu lưu tâm tìm kiếm chuyển thể linh đồng.”

Tần Vô Phong nói xong, cúi đầu nhìn Vân Khuynh, cau mày: “Xem ra Vân nhi vẫn chưa đem toàn bộ sự việc nói cho chúng ta, Ngụy Quang Hàn, Chiến Thiên Y, Lạc Minh, những người này, những việc này, những mối quan hệ này, chúng ta cho tới bây giờ đều không biết.”

Tần Vô Song thở dài một tiếng: “Vừa rồi lúc ở đại sảnh, Khuynh nhi nói với ta, chờ chúng ta quay về Tần gia y sẽ nói cho chúng ta biết, thế nhưng, hiện tại y...”

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Tinh Tú Lão Nhân

Chiến Thiên Y đích xác động tay chân với Vân Khuynh, nhưng cũng là bất đắc dĩ, cũng không giống như tưởng tượng trong lòng mọi người.

Thế nhưng, Chiến Thiên Y người này, ngoại trừ chấp nhất không thể tưởng tượng chấp niệm quá mức ra, cơ bản là không có khuyết điểm.

Hắn tuy rằng cao ngạo thế nhưng chính trực, hắn tuy rằng lạnh lùng với người quan tâm mình, nhưng cũng sẽ yên lặng trả giá, hắn tuy rằng cuồng ngạo không kềm chế được nhưng cũng là minh chủ giang hồ đầu tiên, người đầu tiên dựa vào lực lượng cường đại của mình trừng ác dương thiện. (trừng phạt cái ác tuyên dương cái thiện)

Hắn cô lãnh, hắn chính trực, hắn cường đại, tuy rằng hắn cũng có tư tâm, nhưng tư tâm cũng vĩnh viễn không chiến thắng được bản tính của hắn.

Mặc dù hắn ôm đi Đại Bảo, hắn nói lời ác độc với Vân Khuynh, thế nhưng hắn không có hạ nửa điểm độc thủ.

Lúc đó, hắn không hạ độc thủ, sau này, càng không có ý hạ độc thủ.

Vân Khuynh ngay lúc đó ngất đi, cũng chỉ là bị lời hắn nói khi đó, kích thích đến ngất đi mà thôi.

Chẳng qua, mặc kệ nói như thế nào, Đại Bảo, vẫn thực sự bị hắn mang đi, đưa đến địa phương không biết tên.

Chiến Thiên Y công lực cao thâm, hành tung bất định, không ai biết hướng đi đích xác của hắn, đuối theo đòi lại Đại Bảo, đối với Tân Vô

Phong mĩ ngời hiện tại mà nói là chuyện không thể.

Cuối cùng đoàn người bọn hắn quyết định về Tân gia trước, thế nhưng Vân Khuynh sau khi tỉnh lại có vẻ có chút không thích hợp, cực kỳ không thích hợp.

Thân thể y rất suy yếu, tinh thần của y rất không ổn định.

Thân thể suy yếu, có thể giải thích là bởi vì mang thai hài tử, tinh thần của y không ổn định, có thể nói là vì Ngụy Quang Hàn chết đi.

Thế nhưng ý thức của y rất thanh tịnh, thanh tịnh đến mức nhận thấy được lý do sự tình không phải giản đơn như vậy.

Mang thai hài tử có khả năng khiến cho thân thể thoảng suy yếu một chút, thế nhưng thân thể Vân Khuynh bởi vì kim tàm cổ của Tân Vô Song, đã sớm khắc phục điểm suy yếu này.

Ngụy Quang Hàn chết, Vân Khuynh chỉ vào lúc hạ táng Ngụy Quang Hàn, mới yên lặng rời lệ, sau đó nửa chữ cũng không đề cập tới.

Sau lại y liền chỉnh đốn tinh thần, tuy rằng Ngụy Quang Hàn vì Đại Bảo mà chết, sự thực này đặt ở trong lòng y, nặng nề khiến y khó có thể hô hấp, thế nhưng ý thức của y còn không có bị đau đớn làm cho suy sụp, y biết vì hài tử trong bụng y, vì Tân gia huynh đệ, nói cái gì y cũng không thể hiển hiện ra y áy náy thương tâm trầm trọng, vậy nên y tận lực nhẫn nại.

Dưới tình huống như vậy, y vẫn như trước lấp tốc độ nhanh chóng suy nhược xuống, tinh thần cũng càng trở nên khó có thể chống đỡ thân thể...

Điều này nói rõ thân thể y xảy ra vấn đề, một vấn đề khác.

Mấy người từ ban đầu yên tâm cho đến sau đó là sầu lo, không khỏi nghĩ tới một phen nói của Chiến Thiên Y trước khi đi với Vân Khuynh.

Mọi người lại khẩn trương lên, cho rằng vấn đề xảy ra ở chỗ Chiến Thiên Y, Tân Vô Song y thuật tốt, thế nhưng hắn nhìn không ra nửa phần mánh khéo.

Sau đó nghĩ tới sự tồn tại của Chiến Thiên Y gần với thần như vậy, hành sự quỷ dị, có lẽ chỉ có người cường đại quỷ dị giống như vậy mới có thể nhìn ra một chút, bọn họ liền về tới Lưu Ly tiểu trúc lần thứ hai.

Tìm kiếm Tinh Tú lão nhân, sư phụ Liên Cử, người dạy Liên Cử thuật tinh tương.

Hắn là một người đức cao vọng trọng, tiên phong đạo cốt, không ai biết tuổi tác của hắn, bản lĩnh cao cường của hắn cũng không ai hiểu được.

Liên Cử là đệ tử của hắn, là Thiên Cơ đảo chủ có tiếng, trước khi đến Tân gia, chuyện hắn tính ra, không một cái nào là không chính xác, đạo hạnh có thể thấy rõ, mà sư phụ hắn, tuyệt đối còn mạnh hơn hắn.

Mấy ngày nay, bọn họ dường như một mực bôn ba, giống như là muốn đem con đường cả đời toàn bộ đi hết, tới lui lui, tới lui lui.

Lại nhớ tới Lưu Ly tiểu trúc, lúc đến Lưu Ly tiểu trúc, Vân Khuynh lại một lần nữa ngất đi.

Tân Vô Phong, Tân Vô Song mấy người bất chấp cái khác, trực tiếp ôm y đi tìm Tinh Tú lão nhân.

Tinh Tú lão nhân thấy bọn họ thì tương đương vui vẻ.

Lần trước bọn họ vội vã tạt qua Lưu Ly tiểu trúc, Tinh Tú lão nhân vẫn đang bế quan, bỏ lỡ bọn họ, chuyện Đại Bảo cũng chưa kịp nói.

Tinh Tú lão nhân sau khi xuất quan, đang tính toán bao giờ thì viết một phong thư gọi bọn họ trở lại một chuyến, chính bọn họ lại tự đưa lên cửa.

Tần gia tam huynh đệ chạy một đoạn đường rất dài, phong trần mệt mỏi, không kịp rửa mặt chải đầu thay trang phục, trực tiếp gặp mặt Tinh Tú lão nhân.

Tinh Tú lão nhân quả nhiên tiên phong đạo cốt như trong truyền thuyết.

Hắn một thân áo xám, đạo bào in hình âm dương bát quái đồ án không gió tự động, mái tóc hoa râm của hắn rất chỉnh tề, hắn còn có một đôi lông mày trắng rất dài, cùng với râu mép màu trắng cũng rất dài.

Trên mặt hắn tầng tầng nếp nhăn, tinh tường nói cho mọi người, hắn là một lão nhân dãi dầu sương gió.

“Tinh Tú tiền bối, thỉnh giúp ta nhìn Vân nhi một cái rõt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Tần Vô Phong vừa thấy Tinh Tú lão nhân, chưa hàn huyên được vài câu liền mở miệng nói.

Cho dù Tinh Tú lão nhân cũng cấp thiết muốn nói cho bọn họ về chuyện huyết đồng và chuyển thể linh đồng, thế nhưng mạng người quan thiên, hắn vẫn quyết định xem xét Vân Khuynh trước.

Đem Tần Vô Phong mấy người đi vào nội thất, để cho bọn họ đặt Vân Khuynh lên giường, Tinh Tú lão nhân lập tức bắt đầu kiểm tra cho Vân Khuynh.

Kiểm tra nửa ngày, vẻ mặt hắn nghiêm túc, nửa ngày sau hắn mới thở dài một tiếng, xoay người: “Không có gì trở ngại, chỉ là một đoạn thời gian trước bị tổn thương thôi.”

“Có ý gì???”

Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ đều nghe không hiểu lời Tinh Tú lão nhân, bọn họ vẫn luôn tận lực bảo hộ Vân Khuynh, Vân Khuynh hầu như không có cơ hội bị thương.

Lần trước ở trước mặt Chiến Thiên Y, là một lần ngoài ý muốn, nhưng là bọn hắn vẫn luôn luôn không biết Chiến Thiên Y rốt cuộc tổn thương Vân Khuynh bằng cách nào.

Tinh Tú lão nhân lắc đầu: “Linh hồn của y, cùng với thân thể này vốn là hoàn toàn phù hợp, nhưng một đoạn thời gian trước, từng có người không chế linh hồn y.”

Đích xác, lúc trước Chiến Thiên Y đem linh hồn Lạc Minh kéo đến thế giới này, cũng không phải tùy tiện tìm một thân thể, mà là tương đương với Lạc Minh chuyển thể sống lại, có một thân thể hoàn toàn mới.

Thân thể và linh hồn y, là hoàn toàn phù hợp.

Chỉ là, khi ở ‘Vô Gian luyện ngực’, Ngụy Quang Hàn vì phục sinh Chiến Thiên Y mà chết, chuyện thứ nhất Chiến Thiên Y sau khi sống lại, đó là muốn cứu Ngụy Quang Hàn sắp chết đi trước mắt hắn.

Thế nhưng hắn vừa phục sinh, công lực không đủ, linh hồn và thân thể Vân Khuynh bị hắn kéo đến thế giới này có cảm ứng đặc thù với hắn, giống như năm xưa đem Vân Khuynh kéo đến thế giới này, hắn hoàn toàn có thể nắm linh hồn Vân Khuynh trong tay.

Vì vậy hắn muốn Vân Khuynh giúp hắn, muốn mượn lực lượng của mấy người Vân Khuynh cứu trợ Ngụy Quang Hàn, vậy nên hắn dựa vào không chế linh hồn Vân Khuynh, chỉ dẫn Vân Khuynh đi tới địa phương hắn ngủ say.

Cử động kia của hắn là bắt buộc, cũng không phải hắn cố ý gây nén, thế nhưng điều này thực sự tổn thương tới Vân Khuynh.

Tinh Tú lão nhân giải thích một phen, Tân Vô Phong mấy người hoàn toàn không hiểu, bọn họ muốn biết chỉ có một việc, Vân Khuynh có chuyện gì hay không, có thể khôi phục hay không???

Tinh Tú lão nhân nghe xong vấn đề của bọn họ thì khẳng định gật đầu, nói với Tân gia tam huynh đệ: “Có thể khôi phục là tất nhiên, chỉ là các ngươi cần lảng tránh một chút. Lúc ta ra tay, luôn luôn không thích người khác ở bên cạnh ta.”

Bối phận của Tinh Tú lão nhân, cùng với thân phận hắn là sư phụ Liên Cử, đều có thể để bọn họ tin tưởng Tinh Tú lão nhân.

“Như vậy, chúng ta kính nhờ ngươi tiền bối.”

Bọn họ không hiểu những thứ này, không thể nhúng tay hỗ trợ, chỉ có thể làm theo lời Tinh Tú lão nhân lui đi ra ngoài.

Cứ như vậy, toàn bộ trong phòng, liền chỉ còn lại Vân Khuynh và Tinh Tú lão nhân.

Tinh Tú lão nhân chỉ là vỗ vài cái trên mây huyệt đạo của Vân Khuynh, Vân Khuynh liền tỉnh lại.

Y có chút mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, cùng với mái tóc hoa râm lại càng hoảng sợ.

May là Tinh Tú lão nhân giải thích đúng lúc, bằng không Vân Khuynh còn tưởng rằng mình bị người nào bắt cóc.

“Cừ nhi nói đúng, mệnh cách của ngươi rất kỳ quái, thảo nào có thể sinh ra hài tử chuyển thể linh đồng...

Thế nhưng, ta thấy ngươi tâm sự chưa cởi, cùng với trấn duyên kiếp trước cũng chưa hết, khiến ngươi có tâm kết khó gỡ, ngươi có muốn ta giúp

ngươi cởi ra khúc mắc không???”

Vân Khuynh kinh ngạc nhìn Tinh Tú lão nhân.

Y đích xác có khúc mắc chưa cởi, y hiện nay có rất nhiều khúc mắc.

Lo lắng Đại Bảo, phύc tạp với Tân Vô Hạ, áy náy bi thống vì Ngụy Quang Hàn chết, cũng không biết Tinh Tú lão nhân nói rốt cuộc là cái nào.

“Lão hủ nói, đương nhiên là cái quan trọng nhất kia.”

Có lẽ là thần thái trên khuôn mặt Vân Khuynh quá dễ nhận ra, Tinh Tú lão nhân vừa nhìn nghi hoặc trên khuôn mặt y liền hồi đáp.

Vân Khuynh kỳ thực có chút mẩn hết hứng thú, thế nhưng y từng nghe nói về vị sư phụ này của Liên Cử ở chỗ hắn, thực sự không phải người thường.

“Không biết tiền bối ngươi dự định giúp ta cởi ra khúc mắc như thế nào???”

Tinh Tú lão nhân một đôi con mắt màu mực thâm thúy lóe ra tia sáng thần bí:

“Ta tự nhiên là có biện pháp, ta nói cho ngươi ngươi cũng không hiểu, ta chuẩn bị dùng thuật mộng nhập thần cơ, cho ngươi đi đến địa phương nên đi, triệt để lý giải tâm nguyện của ngươi...

Chẳng qua, ta tuy rằng quyết định làm như vậy, nhưng ý kiến của đương sự là ngươi cũng rất quan trọng, nếu ngươi nguyện ý ta liền xuất thủ, không muốn liền thôi. Ta vừa cho Tân gia huynh đệ đi ra ngoài, chủ yếu cũng là vì việc này. Người nghĩ thế nào???”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ có chút trăng nhợt của Vân Khuynh hiện lên một mạt cười suy yếu: “Có cái gì để suy nghĩ, tiền bối chủ động giúp ta,

sao ta lại cự tuyệt, tiền bối giúp ta cởi ra khúc mắc, Vân Khuynh tự nhiên vô cùng cảm kích, cho dù không giải được cũng đâu quan trọng không phải sao???”

Tinh Tú lão nhân sờ sờ râu mép gật đầu: “Đúng đúng đúng, nói cho cùng, chính là như vậy.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Mộng Nhập Thần Cơ

Mộng nhập thần cơ, trước hết phải để Vân Khuynh ngủ say mới có thể bắt đầu.

Chờ tới lúc nhận thấy Vân Khuynh rơi vào ngủ say, Tinh Tú lão nhân mới bắt đầu động thủ.

Vân Khuynh cảm thấy tâm của mình rất bình tĩnh, rất bình tĩnh.

Bình tĩnh giống như đời này gả cho Tân Vô Song, bình tĩnh giống như đời trước yêu Ngụy Quang Hàn.

Vân Khuynh có thể cảm giác được ý thức của mình rất thanh tịnh, vẫn an tĩnh chìm trong một đoàn hắc ám.

Chậm rãi, ý thức của y, giống như có thêm cánh, nhẹ trôi lơ lửng, chậm rãi bay lượn.

Thanh âm Tinh Tú lão nhân mông mông lung lung, gián đoạn mở miệng: “Tất cả tùy theo lòng ngươi... Nếu như ngươi xem không rõ tâm của mình... Sẽ.... Vĩnh viễn, không về...”

Đây là một lần lựa chọn phải trải qua trong cuộc đời Vân Khuynh, đặc biệt sau khi Ngụy Quang Hàn đã chết...

Tất cả về Ngụy Quang Hàn lưu lại tại thế giới này, ảnh hưởng tới y quá lớn.

Ý thức Vân Khuynh cuối cùng từ câu nói chẳng rõ đầu đuôi kia của Tinh Tú lão nhân, liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Thế kỷ hai mươi, Trung Quốc, thành phố G.

Hiện tại là giữa tháng sáu, ánh nắng chói sáng, ánh mặt trời nóng rực xuyên thấu qua rèm cửa sổ trong suốt chiếu vào trong phòng, người trên giường, dường như bị ánh nắng quấy rối giấc ngủ.

Y hơi nhúc nhích một chút, vô ý thức giơ lên cánh tay, che ở trước mí mắt, chậm rãi mở mắt.

Lọt vào trong tầm mắt chính là trần nhà tuyết trắng, cùng với đèn treo thủy tinh tinh xảo.

Vân Khuynh giật mình, trần nhà như vậy, đèn treo như vậy, là quen thuộc lại xa lạ đến cỡ nào.

Y không tự chủ được thay đổi ánh mắt, nhìn sang bàn học gỗ lê bên cạnh, lướt qua ghế da màu đen mềm mại, còn có sô pha màu nâu, bàn trà đá cảm thạch...

Nơi này là...

Nơi này là...

Ở đây rõ ràng là gian phòng thế kỷ hai mươi của Lạc Minh, vì sao, vì sao y lại ở chỗ này???

Y không phải là ở cổ đại, ở Lưu Ly tiểu trúc tại Huỳnh Quang vương triều sao???

Thế nào lại có cảm giác tỉnh lại liền về tới thế kỷ hai mươi, nếu là y trở về, Tần gia huynh đệ, Đại Bảo tiểu Bảo phải làm sao, hài tử trong bụng Vân Khuynh phải làm sao???

Vân Khuynh với khuôn mặt thanh tú của Lạc Minh, kinh ngạc phát ngốc.

Sau khi ngần người y chật rãі ngồi dậy, xốc lên chǎn bōng, ngay cả áo ngủ trên người cũng chưa kịp đổi, đã đi đến bên cửa sổ sát đất, giật lại rèm cửa sổ, ánh nắng bên ngoài xán lạn không thể tin nổi.

Hầu như là chói mắt.

Vân Khuynh vươn tay vỗ về kính thủy tinh bị ánh nắng chiếu lên có chút nóng lên, trong lòng ngũ vị tạp giao.

Phía sau vang lên thanh âm mở cửa đóng cửa, thân thể Vân Khuynh cứng đờ, bỗng nhiên xoay người.

Ánh vào mắt y, dĩ nhiên là...

Ngụy Quang Hàn???

Là Ngụy Quang Hàn thế kỷ hai mươi, không phải Ngụy Quang Hàn có làn da tuyết trắng, khuôn mặt yêu dị, có lệ chí chọc người yêu thương kia.

Vân Khuynh mở to hai mắt nhìn Ngụy Quang Hàn từng bước từng bước đi về phía y, tim đập của y, đường như có chút kỳ lạ nảy lên.

Ngụy Quang Hàn mặc một thân quần áo ở nhà màu lam nhạt, cước bộ dưới chân hắn không có nửa phần dừng lại, thẳng tắp đi về phía Vân Khuynh, cười cười, trên khuôn mặt điển trai tràn đầy vẻ ôn nhu, sau khi tới gần Vân Khuynh, dựa vào ưu thế thân cao, hắn vươn tay vò vò mái tóc ngắn mềm mại của Vân Khuynh: “Minh, sao không ngủ thêm một hồi, hôm qua không phải còn nói không dậy nổi, nhất định muốn ta gọi ngươi dậy sao???”

Ách...

Vân Khuynh lúc này, cứng đờ...

Động tác thật, thật, thật thân mật!!!

Thời gian lúc trước, tuy rằng y thích Ngụy Quang Hàn, thế nhưng y vẫn rất khắc chẽ, Ngụy Quang Hàn đối với y càng là âm tình bất định, động tác thân mật chân chính giữa hai người rất ít.

Nhưng hiện tại, Ngụy Quang Hàn trước mắt vì sao lại ôn nhu với y như thế???

Trong vẻ mặt của Vân Khuynh, không tự chủ được mang theo vài phần mê hoặc, trong ánh mắt đen kịt rõ ràng phản chiếu cái bóng của Ngụy Quang Hàn, cùng với nội tâm y nhàn nhạt vô thỏ.

Ngụy Quang Hàn lập tức nhíu mày, đưa tay chuyển qua sờ sờ trán y: “Làm sao vậy, Minh ngươi có phải khó chịu hay không???”

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn Ngụy Quang Hàn, không tiếng động lắc đầu.

Động tác tiếp theo của Ngụy Quang Hàn lại dọa đến y.

Ngụy Quang Hàn trực tiếp ôm y vào trong lòng, cắm cọ cọ trên đỉnh đầu y: “Có cái gì khó chịu nhất định phải nói cho ta biết, đừng khiến ta lo lắng.”

Ngụy Quang Hàn như vậy quá quái dị, Vân Khuynh không nhịn được nữa vươn tay đẩy hắn ra: “Vì sao???”

Ngụy Quang Hàn bởi vì không phòng bị, bị y đẩy ra, Ngụy Quang Hàn bị đẩy ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Minh, ngươi làm sao vậy???”

Vân Khuynh mở lớn hai mắt: “Vì sao đối với ta như vậy??? Ngươi không phải... Không phải rất chán ghét rất khinh thường đồng tính luyến ái sao, vì sao còn thân mật với ta như thế???”

Đến đây, cứng đờ chính là Ngụy Quang Hàn.

Khuôn mặt Ngụy Quang Hàn dần dần âm trầm xuống, trong đôi mắt hắt lóa ra tia sáng thần bí: “Vân Khuynh???”

“Chuyện gì???”

Đối mặt với Ngụy Quang Hàn gọi tên, Vân Khuynh hầu như là trả lời theo phản xạ, sau một khắc, y liền che miệng lại, ngạc nhiên nhìn Ngụy Quang Hàn.

Trời, Ngụy Quang Hàn này, vì sao biết cái tên Vân Khuynh???

Vào lúc y còn đang suy nghĩ, Ngụy Quang Hàn liền bước nhanh về phía trước đỡ lấy bờ vai y:

“Sao ngươi lại ở đây??? Sao ngươi lại trở về, ngươi ở thế giới kia cũng đã chết sao???

Không, không, không, không có khả năng, Tân gia huynh đệ lợi hại như vậy, sao có thể... Trừ phi... Trừ phi là...

Chiến Thiên Y??? Là Chiến Thiên Y sát hại ngươi???”

Một loạt vấn đề của Ngụy Quang Hàn làm Vân Khuynh có chút não trướng cháng váng đầu, y lập tức trả lời: “Không có, Chiến Thiên Y không làm gì ta, Tinh Tú lão nhân nói ta hiện tại là mộng nhập thần cơ, hắn muốn ta tới đây cởi bỏ khúc mắc, ta ở thế giới kia, rất tốt, không có việc gì.”

“Thật không...”

Ngụy Quang Hàn thở ra một hơi, rốt cục trầm tĩnh lại.

Sau đó liền thò tay nói: “Cởi bỏ khúc mắc... Là chỉ ta sao???”

Vân Khuynh buông xuống đôi mắt, thở dài một tiếng: “Ta nghĩ là vậy.”

Ngụy Quang Hàn gật đầu: “Cũng đúng, ở thế giới kia, ta vẫn nói cho ngươi ta yêu ngươi làm ngươi phúc tạp, hơn nữa ta còn vì nỗi tử của ngươi mà chết, ngươi khẳng định cảm thấy áy náy....”

Vân Khuynh một lần nữa giương mắt nhìn hắn: “Ngươi không phải đã chết sao, sao lại trở về???”

Ngụy Quang Hàn khẽ cười một tiếng, nhìn cảnh sắc phía bên ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng:

“Ta vốn là vì phục sinh sư phụ mà hi sinh mình, chỉ là chẳng biết vì sao, sư phụ sau khi sống lại thì ta còn không có triết để chết đi, vì vậy sư phụ, giống như năm xưa đem ngươi đưa đến thế giới kia, đẩy ta trở về.

Minh, ta rất cảm kích sư phụ, sư phụ đem ta đưa đến năm thứ hai chúng ta quen nhau, lúc này đây, ta rốt cục có thể không thương tổn ngươi nữa, có thể thực sự yêu ngươi.”

Vân Khuynh nghe như lọt vào trong sương mù, y không biết cái gì là ‘giống như năm xưa đem ngươi đưa đến thế giới kia’, cũng không hiểu cái gì là ‘Ta rốt cục có thể không thương tổn ngươi nữa, có thể thực sự yêu ngươi’.

Vân Khuynh nhíu lại lông mày, sắc mặt ủ dột nhìn Ngụy Quang Hàn: “Ngụy Quang Hàn, ngươi lời này là có ý gì, ngươi rõ cuộc giấu ta cái gì, ngươi nói rõ cho ta.”

Ngụy Quang Hàn xoay người, thấy y một thân áo ngủ, ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống sofa, thuận tiện rót một cốc nước cho mình: “Ngồi xuống, ta từ từ nói cho ngươi.”

Vì vậy, Ngụy Quang Hàn liền đem chuyện hắn giấu diếm lúc trước, toàn bộ nói cho Vân Khuynh.

Bao gồm cả đời trước hắn kỳ thực là yêu Lạc Minh, nhưng bởi vì cửu âm huyền mạch mà liên tục thương tổn Lạc Minh, cũng nói cho y, là hắn kêu sư phụ hắn giúp Lạc Minh xuyên qua đến cổ đại biến thành Vân Khuynh, còn nói cho y trong hai trăm năm kia, hắn vẫn luôn đi tìm Lạc Minh.

Vân Khuynh nghe mà ngũ vị tạp giao, lúc y còn chưa phản ứng lại, giọt nước mắt trong suốt đã như đứt dây, từ hai gò má y rơi xuống.

Chờ Ngụy Quang Hàn rốt cục nói xong ngangs đầu lên, mới phát hiện Vân Khuynh từ lâu đã khóc không thành dạng.

Ngụy Quang Hàn có chút hoảng hốt:

“Minh, ngươi đừng khóc, đừng khóc, hiện tại đều rất tốt, tất cả đều đã ổn, tuy rằng ta không thể ở lại cổ đại với ngươi, thế nhưng sư phụ đã đem ta về đây.

Ở chỗ này, ta và thân thể hiện tại của ngươi, Lạc Minh lúc ban đầu vừa mới quen nhau hai năm, y hiện tại thậm chí còn chưa phát hiện cảm tình đối với ta.

Lúc này đây, ta nhất định sẽ yêu y thật tốt, sẽ không để chuyện trước đó của chúng ta tái diễn.”

Vân Khuynh cầm lấy khăn giấy xoa xoa nước mắt, con ngươi hồng hồng nhìn Ngụy Quang Hàn, cuối cùng chỉ có thể lẩm bẩm nói: “Xin lỗi....”

Ngụy Quang Hàn một người lưng đeo nhiều thứ như vậy, nhưng y khi ở cổ đại nhìn thấy Ngụy Quang Hàn, còn liều mạng xa lánh hắn...

Tâm Vân Khuynh có chút đau đớn: “Được rồi, Quang, thân thể của ngươi... Cái kia cái gì cửu âm huyền mạch???”

Ngụy Quang Hàn cười to:

“Ngu ngốc Minh, ta quay về đến nơi đây, mang theo ký ức tại cổ đại, ta tiếp tục luyện kiếm pháp sư phụ tạo ra cho ta, áp chế phong ấn Huyền Âm khí của cửu âm huyền mạch là được.

Lúc này đây, cửu âm huyền mạch không chỉ không tổn thương được ta, ta còn nhảy vọt trở thành người lợi hại nhất Ngụy gia chúng ta.”

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lựa Chọn Hạnh Phúc

Ngụy Quang Hàn có tính là nhân họa đắc phúc không???

Hoặc là, bị Chiến Thiên Y kéo về cổ đại, chỉ là một hồi rèn luyện, là ông trời bồi thường đổi với Ngụy Quang Hàn lưng đeo cửu âm huyền mạch.

Cho dù hắn vì tình mệt mỏi, vì tình gây thương tích, nhưng hắn cuối cùng đã khắc phục được nhược điểm cửu âm huyền mạch, đột phá đại nạn sinh tử, còn có một cơ hội gần như là sống lại ở bên người mình yêu.

Ngụy Quang Hàn là đáng thương, nhưng vào giờ khắc này cũng là hạnh phúc, sự thống khổ của hắn đã qua đi, hôm nay nghênh đón chỉ có hạnh phúc.

“Minh, ngươi đang ở trong thân cơ mộng cảnh, như vậy ngươi còn muốn trở về không???”

Vân Khuynh nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, hồi đáp: “Đương nhiên phải đi về.”

Nam tử trước mắt là người y từng yêu, thế nhưng, bọn họ bỏ lỡ, giữa bọn họ lại trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ sao có thể trở lại như lúc ban đầu yêu thương đối phương???

Đi qua cổ đại, Vân Khuynh nhận thức Tân Vô Song, Tân Vô Phong, Tân Vô Hạ, sinh hạ Đại Bảo tiểu Bảo, mặc dù đã từng là Lạc Minh, nhưng y và Lạc Minh cũng có rất nhiều điểm khác biệt.

Trước mắt tất cả, là thứ y đã sớm bỏ qua, y hôm nay muốn theo đuổi, chỉ là cuộc sống bình tĩnh an nhàn trong Tần gia tại Giang thành Huỳnh Quang kia thôi.

Ngụy Quang Hàn có chút cay đắng nhìn y: “Có đôi khi, ở cùng với Lạc Minh, ta rất hận mình có hai trăm năm ký ức kia, ký ức về Vân Khuynh, còn Lạc Minh vẫn thuần túy như vậy, thuần trắng như lúc ban đầu, nhưng ta lại không phải Ngụy Quang Hàn vốn có.”

Vân Khuynh giật mình, đôi mắt vọt sáng một chút: “Không thể phủ nhận, Lạc Minh thuần trắng như vậy, chính là Lạc Minh ngươi yêu kia... Người tuy rằng không phải Ngụy Quang Hàn lúc ban đầu, thế nhưng Ngụy Quang Hàn hiện tại càng thêm có thể bảo vệ tốt y, không phải sao???”

Bàn tay Ngụy Quang Hàn đặt trên đầu gối, chậm rãi buộc chặt: “Lẽ nào ngươi không cảm thấy không cam lòng sao???”

Ta còn nhớ rõ ngươi năm xưa, cuồng nhiệt với ta như thế nào, nhưng ta một mực thương tổn ngươi... Ta hôm nay giác ngộ, hôm nay có thể dùng trạng thái hoàn hảo yêu thương y, tất cả đều là từ thương tổn ngươi, cho ngươi lớn lên trong thống khổ, ngươi không cảm thấy không cam lòng, không cảm thấy đố kị y sao???”

“Sao có thể!!!”

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt: “Ta là y, y chính là ta, không phải sao, ta hà tất phải đố kị chính mình???”

Trên khuôn mặt điển trai của Ngụy Quang Hàn hiện lên một tia nghi hoặc: “Ngươi chính là y... Y chính là ngươi??? Thế nhưng, y là Lạc Minh, mà ngươi, lại thành Vân Khuynh.”

Vân Khuynh gục đầu xuống: “Lạc Minh và Vân Khuynh, về bản chất đều là cùng một người, chỉ là Vân Khuynh trải nghiệm nhiều hơn Lạc

Minh, ngươi cần gì nhất định phải đem chúng ta coi như hai người... Nếu thực sự cho rằng hai người, ngươi sẽ phải chọn như thế nào, lựa chọn người nào đây???"

Ngụy Quang Hàn tỉ mỉ so sánh, cuối cùng bỗng nhiên cười to: "Minh, ngươi nói rất đúng, các ngươi vốn là một người, ta cần gì phải chấp nhất, ha hả, bảo ta chọn, vô luận người nào cũng tốt, đều là Minh."

Đúng vậy, vô luận người nào cũng là Lạc Minh, cũng đều là Vân Khuynh.

Bọn họ là hai cá thể, nhưng cũng là cùng một người, bọn họ có thể cùng tồn tại trong hai không gian song song.

"Nếu là một người... Minh, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không???"

Vẻ mặt Ngụy Quang Hàn có chút kỳ dị, lại có chút chờ mong, cộng thêm vài phần thấp thỏm.

Vân Khuynh trong lòng căng thẳng, hơi nhắm mắt lại, y biết Ngụy Quang Hàn muốn hỏi cái gì, trách chính là y không thể tránh vấn đề này.

Trong đôi mắt tối tăm của Ngụy Quang Hàn xao động tình cảm kỳ dị náo đó: "Ngươi yêu ta không??? Ngươi còn yêu ta không??? Ngươi hiện tại, còn yêu ta không???"

Ba câu của Ngụy Quang Hàn, hỏi chính là đồng nhất một ý, một câu so với một câu càng cấp thiết.

Vân Khuynh vươn bàn tay, đánh giá cẩn thận một phen, nâng mi nói: "Lạc Minh yêu Ngụy Quang Hàn, Vân Khuynh lại yêu Tân gia huynh đệ."

Y chỉ có thể nói vậy, cái khác, y không biết phải nói như thế nào.

“Lạc Minh yêu Ngụy Quang Hàn, như vậy Vân Khuynh thì sao, Vân Khuynh có thể vào lúc yêu Tần gia huynh đệ còn yêu Ngụy Quang Hàn???”

Ngụy Quang Hàn hỏi vấn đề này, muôn, chính là đáp án vấn đề này.

“Vân Khuynh chính là Lạc Minh.”

Vân Khuynh không có chính diện trả lời, nhẹ giọng mở miệng nói như vậy.

Vân Khuynh yêu Ngụy Quang Hàn không???

Đáp án là không biết.

Vân Khuynh là thật không biết mình có còn yêu Ngụy Quang Hàn hay không.

Lúc y là Vân Khuynhm y đã quyết định quên đi người này, làm lại từ đầu, sau khi nhìn thấy hắn, cảm giác của y đối với hắn cũng không còn kịch liệt giống như trước đây.

Y nghĩ, hắn là không thương, không thương Ngụy Quang Hàn!!!

Hơn nữa, một lần kia, lúc Ngụy Quang Hàn thu Xích Huyết Kiếm trên núi Vô Danh, y lại bị Ngụy Quang Hàn dọa thiếu chút nữa ngừng thở.

Thế nhưng, lúc Ngụy Quang Hàn chết, y vẫn như trước đau nhức nội tâm khó chịu.

Rốt cuộc yêu hay không yêu, y đã mê man, chính y cũng không biết.

Thế nhưng, tới lúc này đây, yêu và không yêu đã không còn quan trọng.

Trước đây y từng tiếc nuối Ngụy Quang Hàn không thể ở bên Lạc Minh, hai người bọn họ hạnh phúc, là sự mong đợi tư ẩn nhất đáy lòng Vân Khuynh.

Hiện tại, tuy rằng y đang ở cổ đại, có người yêu khác, thế nhưng chỉ cần y biết tại thế giới kia, Lạc Minh và Ngụy Quang Hàn yêu nhau là được, y liền không còn tiếc nuối.

Lấy thân phận Vân Khuynh, y sẽ không cũng không thể tiếp thu Ngụy Quang Hàn, thế nhưng, Lạc Minh thế kỷ hai mươi thì khác, Lạc Minh thế kỷ hai mươi không biết Tân Vô Phong, không nhận ra Tân Vô Song, trong mắt trong lòng y chỉ có Ngụy Quang Hàn một người, vậy nên y có thể không hề cố kỵ ở bên Ngụy Quang Hàn.

Biết đâu đây là kết cục tốt nhất giữa y và Ngụy Quang Hàn.

Sau khi biết rõ tất cả ở đây, trước mắt Vân Khuynh trở nên trong sáng, không còn bối rối mình rốt cuộc yêu Ngụy Quang Hàn hay không, cũng không cần tiếp tục áy náy Ngụy Quang Hàn vì Đại Bảo mà chết, lại càng không cần vì mình đã từng bỏ lỡ Ngụy Quang Hàn mà tiếc nuối...

Sự tình phát triển tới cục diện ngày hôm nay, Vân Khuynh chỉ biết bỏ lỡ giữa bọn họ trước đó chính là duyên phận hôm nay.

Hạnh phúc như vậy, thật tốt.

Tinh Tú lão nhân nói không sai, hắn giúp Vân Khuynh cởi bỏ khúc mắc y lưu ý nhất.

Hơn nữa, xem ra, không chỉ là khúc mắc của y, cũng là khúc mắc của Ngụy Quang Hàn.

Hiện tại, hai người đều nghĩ thông, mặc kệ ở đáy lòng đối phương, chính mình có vị trí như thế nào, nói chung bọn họ đều hạnh phúc, đều không tiếc

nuối.

Trên khuôn mặt Ngụy Quang Hàn mang theo dáng cười thật to, thắn thái phi dương: “Hai trăm năm trước kia, ta chưa từng có nhất khắc nhẹ nhõm giống như bây giờ.”

Vân Khuynh cười yếu ớt, trong đôi mắt hiện lên mỉm cười: “Ngươi hiện tại hạnh phúc như vậy, tự nhiên là nhẹ nhõm.”

Ngụy Quang Hàn nằm ngửa tại sô pha, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên thủy tinh trên bàn: “Ước ao duy nhất chính là thân thể của ngươi tại cổ đại, ta và Minh đời này cũng không thể có hài tử của mình...”

Chẳng qua, đừng chỉ nói ta, ta hạnh phúc, ngươi thì sao, ngươi cũng hạnh phúc chứ, Tân gia ba huynh đệ đối với ngươi rất không tệ.”

Vân Khuynh vươn tay vuốt lê sợi tóc rơi trên trán, dáng cười bên môi thành lớn: “Đó là tự nhiên, nhân sinh khổ đoán, chúng ta đều phải hạnh phúc mới đúng, đại ca, Vô Song thậm chí là Vô Hạ đối với ta đều tốt, thế nhưng, hiện tại, ta vẫn không thích Vô Hạ...”

“Minh, khiến ngươi bất an là lỗi của ta, bởi vì ta thương tổn, cho ngươi yêu một người, kỳ thực cũng không khó, chỉ cần người kia có cơ hội tiếp cận ngươi, có đủ kiên trì sưởi ấm cho ngươi, sủng ái ngươi... Tân Vô Hạ, hắn có một cơ hội kia, vậy nên ngươi yêu hắn, chẳng qua là vấn đề thời gian, Minh ngươi quá nhẹ dạ, quá dễ bị cảm động...”

Nếu như Tân Vô Phong, Tân Vô Song bọn họ đích xác không phản đối, ngươi không ngại thử tiếp thu Tân Vô Hạ xem, chính ngươi cũng nói nhân sinh khổ đoán, không chịu nổi lăn qua lăn lại, có thể hạnh phúc liền tận lực làm cho mình hạnh phúc đi...”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta sẽ suy nghĩ.”

Hai người lại ngồi một hồi, thời gian chậm rãi trôi qua trong trầm mặc, Vân Khuynh có chút bất an: “Ta không biết mộng này, lúc nào mới có thể kết thúc, ta cũng không biết mình lúc nào có thể trở lại... Ta phải trở lại như thế nào??? Ta có thể không về được hay không...”

Ngụy Quang Hàn mặt mày khẽ động: “Minh, ngươi không nên gấp gáp, Tinh Tú lão nhân nếu cho ngươi về đây, nhất định đã làm tốt dự định mang ngươi trở lại.”

Vân Khuynh đứng lên, một lần nữa đi tới cửa sổ sát đất: “Quang, ngươi không rõ, trong bụng ta còn có hài tử của Vô Hạ, ta sợ ta ở chỗ này quá lâu, sẽ không tốt cho hài tử...”

“Vân Khuynh.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, trống rỗng xuất hiện một đạo thanh âm già nua: “Ngươi thực sự quyết định trở về sao???”

“Tinh Tú lão nhân??? Đúng, ta muốn về, muốn về bên cạnh đại ca và Vô Song bọn họ.”

“Ngươi đã nhìn rõ tâm của ngươi chưa, sau khi lựa chọn, ngươi sẽ không còn cơ hội hối hận, ngươi có thể ở lại đó, một lần nữa bắt đầu với Ngụy Quang Hàn, coi như chuyện ngươi ở đây cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra...”

Tinh Tú lão nhân lời này là có ý gì???

Vân Khuynh có chút tức giận: “Kỳ thực ta chẳng bao giờ nghĩ tới mình có một ngày dĩ nhiên còn có thể trở về, ta vẫn cho rằng ta sẽ một mực ở lại thế giới kia.”

Lúc này, Ngụy Quang Hàn đột nhiên mở miệng nói: “Vân Khuynh, nếu như ta muốn ngươi, vì ta ở lại chỗ này, ngươi nguyện ý không???”

Vân Khuynh quay đầu lại nhìn hắn: “Lạc Minh chính là Vân Khuynh, y một mực ở bên cạnh ngươi.”

“Ha hả ha hả... Vân Khuynh, ta thực sự đã thấy rõ lòng của ngươi... Thật đúng là sợ ngươi sẽ chấp nhất tình yêu chưa kết thúc ở đời trước...”

Trong thanh âm Tinh Tú lão nhân mang theo ý cười, tâm Vân Khuynh chẳng biết tại sao bắt đầu trầm tĩnh lại, sau một khắc, thân thể mềm nhũn liền mất đi ý thức.

Ngụy Quang Hàn đúng lúc đỡ được thân thể Lạc Minh, hắn biết Vân Khuynh đã rời đi.

Nghiêng người hôn lên trán Lạc Minh, Ngụy Quang Hàn như phát thẻ mở miệng nói: “Ta nhất định sẽ làm chúng ta rất hạnh phúc rất hạnh phúc...”

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Trở Lại Tân Gia

Trang Sinh hiểu mộng mê hồ điệp, Trang Sinh (*) đã từng mê hoặc hồ điệp và bản ngã cái nào mới là thật.

Khi ý thức Vân Khuynh khôi phục trong Lưu Ly tiểu trúc, y cũng có loại ngờ vực này giống như Trang Sinh.

(*) Trang Sinh mơ mình thành hồ điệp, tỉnh dậy không biết là mình mơ thành hồ điệp hay hồ điệp mơ thành mình – cái này quá quen thuộc rồi nhỉ
=..=

Y không rõ trong mộng Vân Khuynh là Lạc Minh, hay thực tế Lạc Minh là Vân Khuynh hiện tại.

Trong đầu y hiện lên nghi hoặc trong giây lát, sau đó là thoái mái.

Vô luận là Lạc Minh, hay Vân Khuynh, đều không quan trọng, chân chính quan trọng, chính là nội dung nhẫn nhủ của ký ức này khiến y an tâm.

Đối với Ngụy Quang Hàn, đã không còn áy náy, không còn tiếc nuối, cũng không còn lo lắng, hoài niệm.

Bởi vì y biết Ngụy Quang Hàn và Lạc Minh, tại thế giới kia, sẽ sống thật tốt, vậy nên y hoàn toàn không lo lắng.

Đôi môi vung lên một đường cong duyên dáng, cho tới lúc này, đặt ở trong lòng y, hòn đá nặng nề nhất đã bị dời đi.

Hóa ra, dù là ở kiếp trước, y cũng chiếm được tình yêu của Ngụy Quang Hàn.

Hóa ra, Ngụy Quang Hàn vì yêu y, làm nhiều chuyện như vậy.

Hóa ra, tình yêu của y không hề uổng phí, hóa ra y vẫn hạnh phúc và may mắn như vậy.

Càng may mắn chính là y ở chỗ này gặp được Tân gia huynh đệ, y đã hạnh phúc như vậy, y nên thấy đủ.

Chậm rãi mở mắt, Vân Khuynh như trước năm trong gian phòng của Tinh Tú lão nhân tại Lưu Ly tiểu trúc, Tinh Tú lão nhân đang vuốt râu mép, mỉm cười gật đầu nhìn y.

Vừa nhìn thấy Vân Khuynh tỉnh lại, trên khuôn mặt hắn liền hiện ra nụ cười xán lạn: “Thế nào, bản lĩnh giải khúc mắc của lão hủ không tệ lắm phải không.”

Vân Khuynh mỉm cười với hắn: “Cảm tạ tiền bối.”

Tinh Tú lão nhân lắc đầu:

“Không cần, nhìn các ngươi đám tiểu bối này, lão nhân ta cũng thấy vui vẻ.

Được rồi, mộng nhập thần cơ, theo ý của ngươi, chặng qua ở thế giới kia mấy cái canh giờ, nhưng ở chỗ này, ngươi đã mê man nửa tháng rồi.

Nếu không phải lão hủ đem đầu ra đàm bảo ngươi vẫn mạnh khỏe, tôn nhỉ ngoan kia của ngươi, Tân gia đàm tiểu oa nhi cùng với Hiên Viên Ly Thiên mấy người, phỏng chừng đã sớm đem Lưu Ly tiểu trúc của ta hủy đi.”

Vân Khuynh không thể tin nổi trùng mắt to, sau đó có chút áy náy cười cười: “Xin lỗi, cho ngươi thêm phiền phức.”

Tinh Tú lão nhân lắc đầu: “Đám hài tử kia đều rất lo lắng cho ngươi, ngươi đã tỉnh, ta sẽ không chiếm lấy ngươi thêm, ta đi ra ngoài gọi bọn hắn tiến đến.”

“Được, cảm tạ tiền bối.”

Nét mặt Vân Khuynh vẫn lộ vẻ cười yếu ớt.

Kỳ thực y là muôn ngồi xuống, thế nhưng toàn thân y bần rủn không ngót, khiến y khó có thể nhúc nhích, xem ra năm nửa tháng đem khớp xương đều nằm đến mềm rồi.

Vân Khuynh nhìn theo bóng dáng Tinh Tú lão nhân rời đi, chỉ qua hai phút sau, cửa liền bị mở.

Lần này vào là Tân gia huynh đệ.

Tân Vô Phong bước dài vọt tới trước mặt Vân Khuynh, vươn tay cầm tay y: “Vân nhi, Tinh Tú lão nhân luôn luôn không chịu nói cho chúng ta biết ngươi xảy ra chuyện gì, ngươi một người vẫn lặng lẽ nằm, không tỉnh, không nói, quá thực dọa sợ chúng ta... Người...”

“Đại ca.”

Vân Khuynh nắm lại tay Tân Vô Phong, ánh mắt từ Tân Vô Phong Tân Vô Song Tân Vô Hạ trên người nhất nhì lướt qua: “Không có việc gì, đều đã ổn, tất cả đều đã tốt. Không cần lo lắng, ta đây không phải đã tỉnh sao...”

Ha hả, chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, chờ trở lại Tân gia, ta sẽ nói cho các ngươi, toàn bộ nói cho các ngươi, ta sẽ không bao giờ giấu diếm các ngươi mảy may, cũng sẽ không để các ngươi lo lắng nữa...

Thế nhưng các ngươi cũng phải nhớ kỹ, sau đó không được giấu ta chuyện gì."

Tần Vô Phong Tần Vô Song và Tần Vô Hạ đều cảm giác được Vân Khuynh thay đổi, nhưng rõt cuộc thay đổi chỗ nào, bọn họ lại không thể nói rõ...

Lúc này đây Vân Khuynh như trước không thấy Vân Phàm, chờ y hoàn toàn tốt lên, lại đến chỗ Hiên Viên Ly Thiên và tiểu Bảo.

Vốn Vân Khuynh Tần Vô Phong mấy người sau khi nghe Chiến Thiên Y nói Đại Bảo là huyết đồng thì giật nảy mình, rất quan tâm rất lo lắng cho Đại Bảo, rất sợ Chiến Thiên Y sau khi mang hắn đi sẽ tổn thương hắn.

May là Tinh Tú lão nhân nói cho bọn họ về chuyện tiểu Bảo là chuyển thể linh đồng.

Trừ cái đó ra, Tinh Tú lão nhân cũng tận tâm tận lực vì Vân Khuynh mấy người, giải thích quan hệ và dây dưa giữa huyết đồng và chuyển thể linh đồng.

Khi Vân Khuynh bọn họ biết tiểu Bảo không chỉ có thể khắc chế Đại Bảo, còn có thể mang đến vận may cho Đại Bảo, xoay chuyển số phận Đại Bảo, bọn họ mới an tâm.

Hiện tại tiếc nuối duy nhất của bọn họ chính là Đại Bảo không có tin tức, cũng không thể đem tiểu Bảo về Tân gia.

Xem ra, Đại Bảo tiểu Bảo kiếp này là vô duyên trưởng thành ở Tân gia.

Chờ tất cả đã hiểu rõ, Vân Khuynh mấy người liền lần thứ hai rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc, lúc này đây bọn họ là thật sự về nhà.

Quay về Tân gia.

Vân Khuynh nôn nghén kỳ thực vẫn chưa từng dừng, thế nhưng cũng không lợi hại như thời gian hoài Đại Bảo tiểu Bảo, hôm nay mang thai hơn ba tháng, tại mặt ngoài xem ra, cái bụng dĩ nhiên vẫn một mảnh băng phẳng, xem ra lần này sẽ không giống Đại Bảo tiểu Bảo trùng hợp là song bào thai.

Ở bên trong xe ngựa thư thích, lộ trình kéo dài gần tới một tháng, bọn họ mới trở lại Tân gia.

Lúc này đây, là Vân Khuynh lần thứ hai tiến vào Tân gia.

Y còn nhớ rõ, lần đầu tiên y đến Tân gia, là lúc y vừa gả cho Tân Vô Song, cùng Tân Vô Song trở về.

Khi đó y ở trên xe ngựa tùy ý Tân Vô Song làm xẳng làm bậy, lần kia chân chính đến Tân gia, y còn đang ngủ say.

Sau khi tỉnh lại... Sau khi tỉnh lại...

Vân Khuynh giương mắt nhìn nam tử lạnh lùng nghiêm nghị đưa tay cho y, dù y xuống xe ngựa.

Lúc tỉnh lại, y ở ngay trong lòng Tân Vô Phong.

Đó là lần đầu tiên y nhìn thấy Tân Vô Phong, khi đó y liền cảm thấy ánh mắt Tân Vô Phong rất kỳ quái, lại không nghĩ tới, một ngày kia, y lại trở thành tình nhân của nam tử lạnh lùng nghiêm nghị này.

Nghĩ nghĩ, khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh lại mang theo dáng cười.

Từ lúc tỉnh lại trong thần cơ mộng cảnh, Vân Khuynh cả người đều xảy ra một ít biến hóa rất nhỏ, ưu thương đáy mắt biến mất, trên khuôn mặt y cả

ngày đều mang theo dáng cười, hoặc là mỉm cười hoặc là cười yếu ớt, đủ loại cười, ánh mắt cũng ấm áp.

Nhìn người sự vật chung quanh, giống như đối với tất cả đều rất thỏa mãn, cả người tản ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng ấm áp, hấp dẫn bọn họ phải nhìn kỹ y, hơn nữa vừa nhìn là luyến tiếc dời đi ánh mắt.

Y hiện tại, giống như biến thành một khối ngọc thạch cực phẩm ôn nhuận, tinh xảo, quý báu, xinh đẹp, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Đối với loại biến hóa này, Tân gia huynh đệ tuy rằng kỳ quái, nhưng càng còn nhiều là hài lòng...

Dù sao có cái gì có thể so sánh với nhìn người mình yêu vui sướng càng khiến người ta vui vẻ đây???

Sau đó bọn họ liền đem tất cả đều quy công lên trên người Tinh Tú lão nhân, trong lòng đối với Tinh Tú lão nhân lại thêm một tầng tôn kính.

Thế nhưng, tinh tế tính ra, cũng đích thật là công lao của Tinh Tú lão nhân, chính thuật mộng nhập thần cơ của hắn mới làm cho Vân Khuynh giải khai khúc mắc lớn nhất hai kiếp của y.

Vân Khuynh đỡ tay Tân Vô Phong, cẩn thận xuống xe ngựa, ánh mắt vừa nhìn thấy Liên Duyệt, Tân Du Hàn đang chờ ở cửa, thậm chí là Hồng thúc lão quản gia Tân phủ, trong lòng liền ấm áp, trong ngực bỗng nhiên mọc lên một mặt cảm động.

Xa nhà ở ngoài, cảm giác được người nhớ mong là nhẹ nhàng tốt đẹp như thế này đúng không???

Thế nhưng, trước khi bọn họ về nhà, trưởng bối lo lắng cũng là một loại thống khổ dày vò, Vân Khuynh âm thầm thề, sau đó tuyệt không dễ dàng đi

xa nhà.

“Tiểu Khuynh, ngươi rốt cục đã trở về!!!”

Không thể nghi ngờ, trong những người cùng đợi bọn họ trở về, nhớ mong Vân Khuynh nhất chính là Liên Duyệt.

Vừa nhìn đến Vân Khuynh, nàng một người bước lớn vọt tới bên người Vân Khuynh, nhào tới ôm lấy y.

Vân Khuynh cũng mặc kệ không hợp lễ nghi, y cũng vươn tay ôm lại Liên Duyệt, ở bên tai của nàng, cúi đầu nói: “Tỷ, xin lỗi, khiến cho ngươi lo lắng.”

Tiếng tỷ kia kêu Liên Duyệt thiếu chút nữa ngay cả nước mắt cũng chảy xuống, nàng nhẹ nhàng đánh sau lưng Vân Khuynh một chút: “Tiểu tử ngốc, trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi... Tỷ cũng xin lỗi ngươi, đã đánh mất Đại Bảo...”

Nói đến đây, nước mắt Liên Duyệt rốt cục rơi xuống.

Nói đến Đại Bảo, Vân Khuynh lại nghĩ tới lời Tinh Tú lão nhân nói, Đại Bảo và Chiến Thiên Y đích xác có duyên sư đồ, cũng nói Chiến Thiên Y người nọ rất đáng tin, Đại Bảo tuyệt không có nguy hiểm, chỉ là muốn gặp Đại Bảo thì có chút khó, bởi vì Chiến Thiên Y nói một không nói hai, hắn nói Đại Bảo phải đánh bại hắn mới cho Đại Bảo trở về, liền nhất định sẽ vào lúc Đại Bảo đánh bại mới thả Đại Bảo.

Nghĩ nghĩ, Vân Khuynh liền đỡ bả vai Liên Duyệt, đỡ nàng kéo ra một chút, nét mặt mang theo nụ cười trấn an: “Tỷ, ta và đại ca, Vô Song bọn họ đã biết hành tung của Đại Bảo, hắn đã bái một người sư phụ lợi hại đi học nghệ, cũng không có bất luận cái gì cần lo lắng, tỷ ngươi không cần vì thế mà chú ý.”

Đang nói, thân thể Tân Du Hàn nhẹ nhàng chợt hiện, thân thể Liên Duyệt liền từ trong tay Vân Khuynh rời đi, Tân Du Hàn mười phần chiếm hữu ôm vai Liên Duyệt: “Tiểu tử ngươi, trở về liền động tay động chân với Duyệt nhi... Ta cảnh cáo ngươi, Đại Bảo mất tích không liên quan đến Duyệt nhi, ngươi không thể trách nàng.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Đều là do ta khү khү cố chấp muốn rời khỏi Tân gia mới để cho người khác có cơ hội nhảy vào, sao ta lại trách tỷ... Nương chứ.”

Thời gian lâu, trước mặt người bên ngoài Vân Khuynh gọi Liên Duyệt là nương, vẫn rất khó hô lên miệng.

Y dường như đã quen kêu nàng là tỷ, trưởng tỷ như mẹ, tuy rằng gọi nàng là nương cũng không có gì không thích hợp, thế nhưng Vân Khuynh vẫn cảm thấy có chút sượng miệng.

Y đã quyết định nói cho Tân gia huynh đệ kiếp trước kiếp này của y, biết đâu, y cũng có thể cỗ động tỷ tỷ của y nói cho mọi người về kiếp trước kiếp này của nàng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Một Nhà Đoàn Tụ

Trên thế giới này, nơi cho người ta cảm thấy ấm áp, chính là Tân gia.

Trước đây ngay cả y cũng chưa từng ý thức được, hóa ra thật lâu thật lâu trước đây, y cũng đã đem nơi này trở thành ngôi nhà chân chính của y.

Y kiếp này đã định trước là không ra khỏi cửa nhà này.

“Đa, nương, chúng ta đã về.”

Tân gia tam huynh đệ một chữ bài khai, mở miệng nói với Tân Du Hàn và Liên Duyệt, sau khi bọn họ rời khỏi, chuyện trong nhà đều rơi xuống trên người Tân Du Hàn và Liên Duyệt, bọn họ ở bên ngoài còn khiến nhị lão nhớ mong không ngớt, sau khi trở về, bọn họ lý nên trọng trọng nói cho nhị lão một tiếng bọn họ đã về.

Ánh mắt Tân Du Hàn từ trên người bọn họ nhất nhì lướt qua: “Truy một nương tử thời gian dài lại như vậy, thật là đủ mất mặt.”

Tân Vô Phong buông xuống mí mắt, không có mở miệng, Tân Vô Song ho nhẹ một tiếng cũng dời đi ánh mắt, Tân Vô Hạ còn lại là ánh mắt chờ mong nhìn Tân Du Hàn, trong ánh mắt hàm chứa cấp thiết, giống như là có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói cho Tân Du Hàn.

Hắn đương nhiên là muốn nói cho Tân Du Hàn về chuyện hắn và Vân Khuynh, bởi vì lão đã hắn đã nói, tán thành chuyện giữa Vân Khuynh và Tân Vô Phong Tân Vô Song hai người.

Hai người ca ca đều chiếm được tán thành, hắn tự nhiên cũng muốn.

Liên Duyệt trừng mắt Tân Du Hàn: “Truy nương tử khó khăn mất mặt lắm sao??? Có phải năm xưa ngươi truy ta quá dễ, vậy nên ngươi hiện tại mới có mặt mũi tiêu khiếu các nhi tử???”

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Tân Du Hàn đầu đầy mồ hôi lạnh, lập tức im miệng.

Liên Duyệt thấy hắn không có ý kiến, quay đầu lại gật đầu với tam nhi tử: “Khổ cực các ngươi.”

Vân Khuynh mỉm cười mà đứng, trong con ngươi đen như mực mang theo ý cười.

Ý đột nhiên phát hiện, nhìn Tân Du Hàn sang Tân gia ba huynh đệ, Liên Duyệt khi dỗ Tân Du Hàn, thật là một chuyện thú vị.

“Phu nhân, thiếu gia bọn họ vừa mới trở về, nói vậy còn mệt chết đi, không bằng để cho bọn họ đi xuống nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng ta lại đón gió tẩy trần cho các thiếu gia được không???”

Tân phủ quản gia nhìn ba hài tử mình nhìn lớn lên vẻ mặt phong trần, có chút yêu thương khuyên bảo Liên Duyệt.

Tân Vô Phong lập tức gật đầu: “Đúng vậy, nương, thân thể Vân nhi có chút không khỏe, cũng không nên đứng quá lâu.”

“Thân thể không khỏe???”

Liên Duyệt biến sắc, tránh né bàn tay Tân Du Hàn, vươn tay nắm lấy cánh tay Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ngươi thân thể không khỏe??? Không khỏe chỗ nào, có chuyện gì không???”

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng cúi đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ chậm rãi nhuộm lên màu hồng phấn đỏ ửng, hạ giọng nói: “Tỷ, ngươi không cần lo

lắng... Là Đại Bảo tiểu Bảo có đệ đệ hoặc muội muội thôi...”

“Ách...”

Liên Duyệt giật mình, sau đó trên khuôn mặt mỹ lệ bỗng nhiên bắn ra vui sướng thật lớn: “Thực sự??? Người là nói ngươi...”

Nàng nhìn bốn phía, biết ở đây không phải chỗ nói chuyện, áp chẽ vui sướng, gật đầu nói với Hồng thúc: “Tất cả mọi người tản đi, để ba vị thiếu gia và tiểu Khuynh đi nghỉ ngơi, buổi tối đón gió tẩy trần sau.”

“Tiểu Khuynh ngươi là nói ngươi lại có hài tử???

Ai nha, lần này là của ai vậy, Vô Song hay Vô Phong??? Thật nhanh... Hiện tại ngẫm lại, Đại Bảo tiểu Bảo còn chưa được một tuổi... Ha hả...”

Tần Du Hàn đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng nương tử nhà mình cùng con dâu cùng nhau đi xa, nghĩ trong lòng oán niệm không gì sánh được, rõ ràng là nương tử của hắn, vì sao lại chạy theo nam nhân khác.

Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ gật đầu, đuổi kịp Liên Duyệt, đi ở bên cạnh Vân Khuynh, mở miệng nói: “Nương ngươi không cần lo lắng, thân thể Vân nhi sau khi giải cổ, đã trở nên rất khỏe mạnh, ta và Vô Song Vô Hạ lần này cũng sẽ ở cạnh Vân nhi, sẽ không để chuyện lẩn kia tái diễn.”

Đề cập đến chuyện lẩn kia, mọi người nhịn không được đều đánh một cái rùng mình.

Lần trước, lúc sinh Đại Bảo tiểu Bảo, bởi vì vì khó sinh, Vân Khuynh thật có thể nói là cửu tử nhất sinh, đem Tần Vô Phong, Tần Vô Song dọa sợ muốn chết.

Vân Khuynh cũng nhớ tới sự kiện kia, ra một thân mồ hôi lạnh, đau nhức ngay lúc đó, thế nhưng khiến y suốt đời khó quên.

Thế nhưng đau thì đau, thấy Đại Bảo tiêu Bảo sau khi xuất thế, Vân Khuynh cảm thấy đau đớn lúc đó cùng với sợ hãi trong lòng đều không quan trọng.

Hiện tại y như trước sẽ không vì đau đớn, hoặc là sợ khó sinh mà không cần hãi tử trong bụng, bởi vì bất luận gian nguy thế nào, có thể sinh ra một tiểu sinh linh đáng yêu, đều là một chuyện đáng giá chờ mong.

Liên Duyệt thấy Vân Khuynh không có trả lời nàng hãi tử là của ai, Tân Vô Phong ân cần giải thích như thế, trên khuôn mặt mỹ lệ không khỏi hiện lên nụ cười xấu xa: “Nga... Ta đã biết, tiểu Phong, lần này tiểu oa nhi trong bụng tiểu Khuynh là của ngươi phải không... Nhìn dáng vẻ đắc ý hãi lòng của ngươi kìa...”

Nét mặt Vân Khuynh hiện lên một tia mắt tự nhiên và bất đắc dĩ.

Sắc mặt Tân Vô Phong cũng cứng đờ: “...Không phải của ta...”

Liên Duyệt hiểu rõ nhíu mày: “Vô Song tên kia, cũng thực sự là may mắn... Tiểu Khuynh, ngươi không thể nặng bên này nhẹ bên kia, chờ oa oa này sinh ra, nhất định phải sinh cho tiểu Phong một tiểu oa nhi.”

Vân Khuynh cúi đầu, bên tai và cổ đều nhuộm một mảng hồng hồng hơi mỏng, Tân Vô Phong ho nhẹ một tiếng: “Nương, về vẫn đề hãi tử là của ai, vẫn là để ngày mai chúng ta nói cho ngươi đi, hiện tại ta mang Vân nhi xuống dưới nghỉ ngơi trước.”

“Được rồi được rồi, không quấy rối các ngươi, hãi tử này...”

Liên Duyệt sau khi đưa Vân Khuynh và Tân Vô Phong đến ‘Phù Phong Các’ của Tân Vô Song, liền rời đi.

Tần Vô Hạ vẫn là quay về ‘Vân Tình Lâu’ của mình, có chút khổ não lúc nào mới nên nói cho Tần Du Hàn và Liên Duyệt về chuyện hắn và Vân Khuynh.

Hắn hiện tại không có lập tức nói, thứ nhất là vì mọi người vừa về nhà, tâm tình đều rất vui vẻ, hắn không hy vọng phá hủy tâm tình tốt của mọi người.

Nhưng đến đây, hắn nếu muốn nói cho đa nương, hắn cũng cần trưng cầu ý kiến Vân Khuynh trước, hiện tại Vân Khuynh đối với hắn ôn hoà, điều này làm cho trong lòng hắn có một chút lo lắng.

Vậy nên, hắn dự định đêm nay tìm cơ hội gặp Vân Khuynh một mặt.

Về phần Tần Vô Song, còn lại là dụng phải Nhã Sóc Lam lần trước được hắn mang về từ Tà Vu cốc, Liên Duyệt ngoài ý muốn thích nàng, đã thu nàng làm nữ nhi.

Về phần Mạc Nguyệt, ở Tần gia lâu như vậy, sớm đã bị Hồng thúc dạy dỗ từ một đại thiếu gia cao cao tại thượng, tùy hứng ích kỷ biến thành một người hầu có thể chịu khổ nhọc.

Mạc Nguyệt trước đây ở Bách Mạc Cung, người Bách Mạc Cung sợ hắn, kính nể hắn, thế nhưng ngoại trừ ca ca hắn ra, cho tới bây giờ chẳng ai thật tình đối tốt với hắn...

Hắn ở Tần phủ, tuy rằng hồng thúc rất nghiêm khắc với hắn, thế nhưng, toàn bộ trên dưới bên trong phủ, không có ai lấy ánh mắt dị dạng nhìn hắn, bọn họ coi hắn như người bình thường mà đối đãi.

Dần dần, hắn từ ban đầu chống lại, đến sau đó lại thích nơi đây, hiện tại hắn cũng đã coi nơi này là một nửa nhà mình.

Biến dị kim tàm cổ trong cơ thể Tân Vô Song tùy thời tùy chỗ khống chế hắn, hắn cũng không dám động nửa điểm ý biến thái.

Nhã Sóc Lam là một nữ tử đáng yêu thiện lương, cho dù Mạc Nguyệt từng phản bội nàng, cho dù Mạc Nguyệt từng muốn gây bất lợi cho đa nàng và Tà Vu cốc, nhưng nàng thích Mạc Nguyệt là chuyện chưa bao giờ thay đổi, nàng vẫn như trước muốn vãn hồi Mạc Nguyệt, muốn làm cho Mạc Nguyệt cải tà quy chính.

Trời không phụ người có lòng, sau khi Mạc Nguyệt thực sự cải tà quy chính, tình yêu giữa hai người bọn họ, cũng thực sự nở hoa kết quả.

Chỉ là, người chìm đắm trong vui sướng, vẫn đều quên một tai hoạ ngầm, Mạc Nhật, ca ca Mạc Nguyệt.

Sau khi Bách Mạc Cung bị hủy, Mạc Nguyệt mất tích, hắn sao có thể từ bỏ ý đồ???

Ban đêm, gió mùa thu đã lạnh khiến người ta có chút khó có thể chịu được, mọi người đã mặc vào quần áo rất nặng.

Người Tân gia, đã lâu không tụ lại đầy đủ cùng nhau.

Ngoại trừ Đại Bảo tiểu Bảo, Tân gia mọi người đây lần thứ hai tụ họp.

Mọi người đang đón gió tẩy trần cho Tân gia tam huynh đệ vừa mới trở về, đám người Long Liêm lục đại ảnh vệ, cũng toàn bộ đến đông đủ, lúc ở kinh thành Tân Vô Phong nghiêm phạt Long Liêm và Long Kính đã kết thúc từ lâu.

Sau khi bọn họ phạm sai lầm bị nghiêm phạt, bọn họ vẫn là huynh đệ tốt tín nhiệm lẫn nhau.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song một trái một phải ngồi ở bên người Vân Khuynh, Tần Vô Hạ ngồi cạnh Tần Vô Song, vừa nhìn vị trí bọn hắn ngồi, Tần Du Hàn đành phải phiền muộn thừa nhận, hai nhi tử của mình quả nhiên là bị Vân Khuynh đối phó.

Nhin không chỉ hai nhi tử, ngay cả nương tử của mình cũng xoay quanh Vân Khuynh, hắn thực sự là buồn đến thối ruột.

“Y không phải không có tay, các ngươi làm gì đều khẩn trương như thế.”

Tần Du Hàn cũng không biết mình đang nhăn nhó cái gì, chỉ là vừa nghĩ đến lúc trước nương tử hắn không chỉ ở đoạn thời gian Vân Khuynh sinh hài tử mà ngày ngày lo lắng cho Vân Khuynh, đến khi Vân Khuynh rời khỏi Tần gia lại càng lo lắng không ngớt, nghĩ đến vậy hắn lại tức giận.

Hắn nghĩ, có Vân Khuynh ở đây, hắn liền thành người trong suốt, có Vân Khuynh ở đây, hắn cái này ‘Một nhà đứng đầu’ không có nửa điểm cảm giác tồn tại, đặc biệt là ở trước mặt nương tử hắn.

Vậy nên, ở đây lòng hắn, hắn đối với Vân Khuynh luôn luôn có một loại cảm giác chống lại không lái đi được, vừa nhìn đến mọi người đối với Vân Khuynh quá tốt, hắn liền nhẹn không được dưới đáy lòng lật úp bình dấm chua, sau đó liền khống chế không được nói vài lời vô liêm sỉ.

Quả nhiên, một câu kia của hắn vừa ra khỏi miệng, người trên bàn lập tức im lặng một giây, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Thế nhưng dưới bàn, Tần Du Hàn lại bị Liên Duyệt hung hăng đá một cước, Liên Duyệt hạ giọng nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi nếu như sinh một hài tử cho Tần gia chúng ta, hoặc là mang thai một lần thử xem, chúng ta cũng sẽ khẩn trương ngươi như thế...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Tâm Tính Của Vân Khuynh

Nghĩ đến đương nhiên, câu nói kia của Liên Duyệt, tạo thành lực sát thương cực lớn cho Tân Du Hàn, khiến hắn thiếu chút nữa sặc nước bọt của mình.

Vừa mới ban đầu Tân Du Hàn còn có một chút tức giận, thế nhưng tỉ mỉ suy xét lời Liên Duyệt, hắn liền vui vẻ, bởi vì hắn từ trong lời Liên Duyệt biết Vân Khuynh lại có hài tử.

Đại Bảo tiểu Bảo hiện không ở nhà, đối với Tân Du Hàn thích tôn tử mà nói là một tiếc nuối tương đối lớn.

Hiện tại nghe thấy Vân Khuynh lại mang thai, Tân Du Hàn nhất thời cũng vui vẻ, không được tự nhiên lúc trước nơi đáy lòng thoáng cái biến mất không còn một mảnh.

Không chỉ hoàn toàn biến mất không vui đối với việc mọi người quá tốt với Vân Khuynh, ngay cả chính hắn cũng bắt đầu lo lắng thân thể Vân Khuynh có chịu được không, dù sao chuyện lần trước Vân Khuynh khó sinh hắn cũng biết.

Xem ra, giữa Vân Khuynh và Tân Du Hàn, còn cần một đoạn thời gian bồi dưỡng cảm tình, hơn nữa, ràng buộc của cảm tình này còn phải là tiểu tôn tử tương lai của Tân Du Hàn mới được....

Bầu không khí trên bàn ăn thật sự là quá quý dị, Vân Khuynh cũng đã sớm ăn no, chỉ là ngại lẽ nghiêng nên vẫn ở lại cùng mọi người.

Thế nhưng ở Tân gia, Liên Duyệt biết đệ chi bằng tỷ, sao nhìn không ra y miến cưỡng: “Tiểu Khuynh, ngươi hiện tại thân thể không khỏe, ăn no rồi thì nghỉ ngơi sớm một chút, không cần theo chúng ta. Tiểu Song, ngươi đưa tiểu Khuynh trở lại nghỉ ngơi trước đi.”

Tân Vô Song gật đầu, còn chưa kịp mở miệng, Tân Vô Hạ đã lập tức giành nói: “Ta đến đây đi, để ta đưa Khuynh Khuynh trở về.”

Tân Vô Song và Tân Vô Phong đều ngẩn ra, quay sang nhìn Tân Vô Hạ, Tân Vô Hạ không chút nào lùi bước, băng phẳng tùy ý bọn họ nhìn.

Liên Duyệt cảm giác được bầu không khí kỳ dị giữa mấy người, hơi híp mắt, thở ơ nói: “Tốt lắm, tiểu Hạ cùng nhị ca ngươi đưa tiểu Khuynh trở về đi. Tiểu Phong lưu lại, nương một hồi có một số việc muôn hỏi ngươi.”

Tân gia huynh đệ nghe xong Liên Duyệt nói, đều gật đầu nghe theo.

Vân Khuynh cũng gật đầu với Liên Duyệt: “Vậy các ngươi chậm rãi dùng.”

Liên Duyệt khoát tay áo: “Đi đi, đi đi, không nên để mệt.”

Vì vậy, Vân Khuynh, Tân Vô Song, Tân Vô Hạ liền ra khỏi bàn tiệc rời đi.

Tân Vô Phong nhìn bóng lưng Tân Vô Hạ có chút suy nghĩ, Liên Duyệt còn lại là nhìn Tân Vô Phong có chút suy nghĩ.

Gió đêm nhàn nhạt, tóc dài màu mực của Vân Khuynh hơi pháp phồng trong đêm, bên cạnh hai bên trái phải là Tân Vô Song và Tân Vô Hạ.

Tân Vô Hạ vốn là muốn nói chuyện với Vân Khuynh, hỏi một câu Vân Khuynh có chú ý hắn bài với Tân gia nhị lão hay không, thế nhưng Tân Vô Song lại ở một bên, Tân Vô Hạ nhất thời không tiện mở miệng.

Hắn tin tưởng, hắn nếu như mở miệng, nhất định sẽ làm Tân Vô Song khó xử.

Vì vậy, toàn bộ lời nói, tối bên mép, chỉ đổi thành một câu quan tâm của hắn: “Khuynh Khuynh, mấy ngày nay thân thể của ngươi có khỏe không???”

Ở trên đường về, Tân Vô Phong Tân Vô Song đem Vân Khuynh bảo hộ đến kín kẽ, khiến hắn hầu như đều không thấy được bóng người, có lúc nhìn thấy bóng người cũng không thể nói rõ một câu, về nhà, Tân Vô Phong Tân Vô Song ngại nhị lão mà không làm rõ, hắn cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Vân Khuynh.

Vân Khuynh nghe xong Tân Vô Hạ nói, dưới chân hơi ngừng lại, mỉm cười nói: “Tốt, đa tạ Vô Hạ quan tâm.”

Tân Vô Song ở một bên, vẻ mặt không đổi, đường như hoàn toàn không để ở trong lòng.

Tân Vô Hạ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, may là Vân Khuynh không có phớt lờ hắn.

Ngay lúc hắn âm thầm vui mừng, Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nở nụ cười.

Lúc này ngay cả Tân Vô Song cũng hiểu kỳ: “Khuynh nhi đang cười cái gì???”

Vân Khuynh cười lắc đầu: “Không có gì, chỉ là, lúc này đi đến nơi đây, khiến ta đột nhiên nhớ tới một việc.”

“Chuyện gì???”

“Nhớ tới lần đầu tiên ta gặp Vô Hạ.”

Nụ cười trên mặt Tân Vô Hạ, bỗng nhiên ngừng lại, có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, không còn cao ngạo lúc hai người mới gặp gỡ nữa.

Lúc đó hai người tâm tình thấp thỏm, hiện tại nhớ lại cũng buồn cười, cảm giác cũng là tuyệt vời.

Tân Vô Song tỉ mỉ suy nghĩ một chút, chỉ nhớ rõ khi đó Tân Vô Hạ bị Vân Khuynh hiểu lầm thành tiểu tặc, bị Vân Khuynh chó ngáp phải ruồi đánh cho bị thương không nhẹ...

Nghĩ nghĩ Tân Vô Song cũng nở nụ cười.

Bầu không khí vốn có cứng nhắc giữa ba người, bị nụ cười của bọn họ, lập tức hóa nhẹ nhàng hơn.

Tân Vô Hạ cũng mãn cảm phát hiện thái độ Vân Khuynh đối với hắn có chút buông lỏng.

Hắn không khỏi nhìn Vân Khuynh muốn nói lại thôi.

Vân Khuynh coi như không thấy, cúi đầu cười yếu ớt, nét mặt cử chỉ hành động rõ ràng là thanh tú ưu nhã, dưới chân y, nhưng lại nghịch ngợm đá hòn đá.

Tân Vô Song hơi nhăn mày: “Sắc trời có chút tối, cẩn thận không nên trượt chân.”

“Không có việc gì, chỉ là cảm thấy thú vị, đã lâu không có nhẹ nhõm như bây giờ... Vô Song, ngươi biết không, ta hiện tại rất hài lòng, rất vui vẻ, ta xem tất cả sự vật bên người hình như đều đang mỉm cười với ta, ta chưa từng có một khắc thỏa mãn vui sướng hơn bây giờ.”

Trong đêm đen, ánh mắt Tân Vô Song dần dần mềm xuống.

“Từ nhất khắc về đến nhà, ta cũng có tâm tình như vậy.”

“Còn có ta.”

Tần Vô Hạ lập tức bỗ sung.

Tần Vô Song nhàn nhạt liếc hắn không có mở miệng.

Tần Vô Hạ thấy Tần Vô Song không có phản đối, lập tức lại nghĩ từ nhỏ đến lớn Tần Vô Song bảo vệ hắn, ca ca này đối với hắn vẫn tốt, đối với chuyện Vân Khuynh, hắn rất xin lỗi, thế nhưng, hắn không thể buông tha Vân Khuynh.

Cho hắn dưới sự sủng ái của ca ca, làm càn tùy hứng thêm một lần cuối đi, sau đó, hắn sẽ nỗ lực không làm cho hai vị ca ca lo lắng thương tâm vì hắn.

“Khuynh Khuynh, nhị ca, ta dự định đem chuyện hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta nói cho đà nương.”

Tần Vô Song thân thể cứng đờ, hơi thở lạnh liệt hơi hơi tản mát, thế nhưng hắn cũng không có mở miệng.

Vân Khuynh quay đầu nhìn Tần Vô Song, vươn tay chủ động cầm tay Tần Vô Song, nói với Tần Vô Hạ: “Tốt, chúng ta cùng đi.”

“Ách...”

Đáp án của Vân Khuynh, không chỉ dọa tới Tần Vô Hạ, chính là Tần Vô Song cũng giật mình, Tần Vô Song bỗng nhiên nắm lại bàn tay Vân Khuynh nắm, hơn nữa sức lực rất lớn.

Vân Khuynh tiếp tục đi tới, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ tự nhiên là đi theo.

“Quang từng nói, ách... Quang chính là Ngụy Quang Hàn, hắn từng nói qua, có thể khiến mình hạnh phúc, liền tận lực để mình hạnh phúc. Ta và

Vô Song cùng đại ca, cùng nhau sống cả đời ở Tân gia, mà Vô Hạ cũng là người Tân gia, cũng là người sẽ ở chung một đời, nếu ta không thử tiếp thu Vô Hạ, như vậy, ta và Vô Hạ, cả đời này, nói vậy đều khó mà an tâm hạnh phúc.”

“Khuynh Khuynh, ngươi nói thật sao, ngươi thực sự đồng ý thử tiếp thu ta sao???”

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng vậy, thế nhưng Vô Hạ cũng đừng bất an và chờ mong quá độ, chúng ta không cần tận lực, thuận theo tự nhiên đi... Nếu như chúng ta thực sự hợp nhau, một ngày nào đó tình yêu sẽ phủ xuồng, hài tử là của hai người chúng ta, vậy nên nếu đã phải làm đa nương, cũng cần hai người chúng ta cùng làm, tuy rằng là một hồi ô long hiểu lầm, thế nhưng, ta dù sao cũng có phần.”

Thanh âm Vân Khuynh nhẹ nhàng nhàn nhạt, mang theo vài phần ấm áp, nói rất rõ ràng, ý tứ trong đó, Tân Vô Song và Tân Vô Hạ đều nghe rất rõ.

Vân Khuynh không có lập tức tiếp thu vẫn khiến Tân Vô Hạ có chút thất lạc, thế nhưng hắn lập tức lấy lại tinh thần, dù sao, hiện tại Vân Khuynh nguyện ý thử tiếp thu hắn, cũng đã là nhượng bộ rất lớn.

“Đến lúc đó, ta đi cùng các ngươi, nương dễ dàng nói chuyện, ta xem nương là thật tâm thương yêu Khuynh nhi, chỗ đa có chút khó khăn, nếu đa làm khó dễ các ngươi, ta còn có thể giúp Khuynh nhi.”

“Còn có ta, Vân nhi là người của chúng ta, chuyện của y, chúng ta tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Tân Vô Phong vừa tới chỗ ba người nghe thấy lời Tân Vô Song nói, lập tức tiếp lời.

Hắn nói xong, ba huynh đệ nhìn nhau mà cười, ba người huynh đệ bọn họ, chưa từng có cảm giác thân cận như giờ khắc này.

Vân Khuynh có chút suy nghĩ: “Nếu tất cả mọi người đến đông đủ, như vậy ta cũng nên nói cho các ngươi về chuyện của Quang.”

“Ta đã hiểu kỳ thật lâu.”

Tần Vô Phong nghe xong Vân Khuynh nói không khỏi mở miệng.

Thấy giữa Ngụy Quang hàn và Vân Khuynh có một phần quen thuộc người khác không thể chen vào, hắn cảm thấy rất kỳ quái, đáy lòng cũng có chút khó chịu, vô cùng hiểu kỳ.

Nhưng lúc ở trên đường, Vân Khuynh kiên trì muốn đến Tần gia rồi mới nói cho bọn họ, vậy nên hắn chỉ có thể kiềm chế cẩn thận trong lòng, hiện tại hắn rõ rệt đợi được Vân Khuynh mở miệng.

Vân Khuynh mặt mày mỉm cười nhìn về phía Tần Vô Phong: “Đại ca, lúc này đây, mặc kệ ngươi hỏi cái gì, ta đều sẽ nói cho ngươi.”

Đáy lòng Vân Khuynh hiểu rõ, bất luận y đến từ đâu, bất luận y có ký ức kỳ quái bao nhiêu, Tần gia huynh đệ cũng sẽ không vứt bỏ y, vậy nên y không sợ đem chuyện này nói cho bọn họ, một chút cũng không sợ.

“Được rồi, được rồi, tuy rằng ta cũng hiểu kỳ, thế nhưng, đại ca, Khuynh nhi, tam đệ, nơi này là đầu gió, rất lạnh, đi vào nhà trước đi, vào trong chúng ta mỗi người một chén trà nóng, chậm rãi nghe Khuynh nhi kể chuyện, ta có dự cảm, đây là chuyện tương đối lớn, cũng cần Khuynh nhi nói thật lâu mới có thể nói hết... Đúng không, Khuynh nhi???”

Vân Khuynh gật đầu: “Vô Song nói rất đúng.”

Đang lúc nói chuyện, Tần Vô Hộ đã đẩy cửa, mấy người lục tục vào trong phòng, đúng như lời Tần Vô Song nói, mấy người sau khi vào nhà, đều tự rót cho mình một chén trà, nhàn nhã ngồi bên cạnh bàn chậm rãi nghe Vân Khuynh kể ra ngọn nguồn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Thái Độ

Cho dù trong lòng đã suy tính vô số lần, nhưng tới lúc chân chính mở miệng, Vân Khuynh vẫn chẳng biết phải nói như thế nào.

Chẳng qua đối mặt với ba đôi con mắt 囧囧 hữu thần, đã không cho phép y lùi bước.

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng: “Ta cùng với Quang, kiếp trước, là một đôi bạn tốt.”

“Kiếp trước???”

Ba người đang ngồi hiển nhiên có chút ngốc trệ.

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng, là kiếp trước, không biết lúc mới quen, Vô Song có phát hiện trước khi ta quen người, trong lòng từng có một người hay không, người kia, chính là Ngụy Quang Hàn.”

Nét mặt Tân Vô Song tuy rắn tràn đầy vô cùng kinh ngạc, thế nhưng hắn như trước bảo trì bình tĩnh: “Đúng vậy, ta cũng nhận ra, sau khi người ở cùng ta, chưa từng đe dọa qua người kia mảy may, không chỉ như thế, người rất nhanh cũng quên đi hắn.”

“Đó đều là công lao của Vô Song, Vô Song khi đó là một người ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ, khiến ta sao có thể không trầm luân.”

Nói nói, Vân Khuynh cũng từ từ tiến nhập trạng thái: “Kiếp trước ta vốn là bị xe đâm chết, ta vốn nên phải đi cõi âm đầu thai, nhưng Ngụy Quang Hàn không thể chấp nhận chuyện ta tử vong, hắn tìm sư phụ Chiến Thiên Y

của hắn, đem hồn phách của ta từ thế giới kia của chúng ta mang đến nơi đây sống lại, sau đó, ta liền biến thành Vân Khuynh.”

Vân Khuynh lược bớt rất nhiều chi tiết, nhưng ý tứ bao hàm trong mấy câu ngắn gọn này, cũng khiến Tần gia tam huynh đệ tương đương vô cùng kinh ngạc.

Kiếp trước... Hồn phách, thế giới kia, thế giới này... Sống lại...

Thật sự là quá mất trật tự.

“Ngươi đã từng yêu Ngụy Quang Hàn, Ngụy Quang Hàn là không muốn ngươi chết, mới cho ngươi sống lại, thế nhưng, vì sao sau khi ngươi sống lại, ngươi và Ngụy Quang Hàn không đến với nhau???” Tần Vô Phong bình tĩnh hỏi.

Hắn có thể nhạy cảm nhận thấy được, Vân Khuynh hiện tại nhắc tới Ngụy Quang Hàn, đã không có tình tự ba động quá lớn, hơn nữa, kiếp trước của Vân Khuynh không có bạn họ, yêu người khác cũng không có gì đáng trách, chỉ cần hiện tại, người trong lòng Vân Khuynh là bạn họ thì tốt rồi.

“Bởi vì giữa ta và hắn có hiểu lầm, sư phụ hắn lại không cẩn thận đem hồn phách của ta đưa đến hiện tại tức hai trăm năm sau theo lời Ngụy Quang Hàn...”

Để có thể triệt để giải thích rõ ràng, Vân Khuynh bắt đầu nói về chuyện quen biết và thương tổn giữa y và Ngụy Quang Hàn đời trước, Ngụy Quang Hàn cửu âm huyền mạch, rồi tới bỏ lỡ...

Toàn bộ đều nhất nhất nói cho bạn họ.

Hầu như đến hơn nửa đêm, chờ Vân Khuynh rốt cục nói hết, đêm đã rất đen, nhưng bạn họ lại không có chút nào nhận thấy được thời gian trôi qua, cũng không cảm thấy mệt.

“Ra là vậy...” Tân Vô Song thở dài một tiếng.

“Thật thần kỳ.” Tân Vô Phong hiểu kỳ đánh giá Vân Khuynh.

Tân Vô Hạ còn lại là gật đầu nói: “Đây là duyên phận số mệnh đã định trước, xem ra Khuynh Khuynh từ nhỏ chính là người của chúng ta, nếu không sao lại dùng phương thức kỳ quái lại trùng hợp như vậy đi tới thế giới chúng ta gặp mặt rồi yêu chúng ta???”

Bọn họ đích xác như Vân Khuynh suy nghĩ, không cảm thấy Vân Khuynh là khác loài, thản nhiên tiếp nhận câu chuyện của Vân Khuynh.

Tựa như bọn họ thản nhiên tiếp thu thân thể khác hẳn với người thường của Vân Khuynh.

Bởi vì việc Vân Khuynh đối với Ngụy Quang Hàn, thực sự không có bất luận khúc mắc và tiếc nuối gì đó, vậy nên, y một việc cũng không giữ lại, rõ rõ ràng ràng một chữ không sót, toàn bộ đều nói cho Tân gia huynh đệ.

Tân gia huynh đệ lúc đầu là có chút ghen tức y đã từng yêu Ngụy Quang Hàn, thế nhưng Ngụy Quang Hàn kiếp trước gánh vác cứu âm huyền mạch một mình lưng đeo cô đơn và kiếp này cô độc chờ đợi hai trăm năm, hơn nữa hẳn vì Đại Bảo mà chết, khiến cho bọn họ không có biện pháp ghét người kia.

Huống hồ, hiện tại Vân Khuynh đã vứt bỏ mối quan hệ trước kia, bọn họ cần gì phải quan tâm nữa!

Vân Khuynh như thế thản nhiên nói cho bọn họ, bọn họ sao có thể không thản nhiên tiếp thu???

Mặc kệ nói như thế nào, quá khứ, cũng đã là quá khứ, bọn họ muốn chính là tương lai, mà không phải quá khứ.

Đối với Ngụy Quang Hàn quay về hiện đại chung sống suốt đời với Lạc Minh, Tân gia tam huynh đệ càng không thèm để ý, tựa như lúc trước đã nói, bọn họ cho tới bây giờ không hề quen một người tên là Lạc Minh, trong mắt bọn họ, trong lòng bọn họ, cho tới bây giờ cũng chỉ có Vân Khuynh, cũng chỉ là Vân Khuynh.

Từ sau khi Vân Khuynh thăng膳 thành khẩn với Tân gia huynh đệ, giữa mấy người liền không có nửa điểm ngăn cách, Tân Vô Hạ sau khi thái độ Vân Khuynh có điều chuyển biến, cũng đã không bị tận lực xa lánh.

Thế nhưng, tương đối lạnh nhạt vẫn là không thiếu được, chí ít Vân Khuynh hiện tại có thể bình yên tiếp thu cử chỉ thân mật của Tân Vô Phong và Tân Vô Song, nhưng đối với Tân Vô Hạ vẫn là có chút khó.

Bốn người giống như lời của mình, đồng loạt tới trước mặt Tân Du Hàn và Liên Duyệt, nói chuyện hài tử trong bụng Vân Khuynh.

Vân Khuynh và Tân Vô Hạ còn chưa nghĩ ra phải mở miệng thế nào, Tân Vô Phong đã nói: “Nương không phải một mực hỏi ta hài tử trong bụng Vân nhi là của ai sao, ngày hôm nay chúng ta là đến nói cho đà nương phụ thân của hài tử kia.”

Liên Duyệt và Tân Du Hàn có chút kỳ quái, lần kia Tân Vô Phong nói hài tử không phải của hắn, bọn họ liền tự nhiên cho rằng hài tử là của Tân Vô Song.

Nhưng hình dạng bọn họ hôm nay, lại phảng phất không phải như thế, hình như có ẩn tình khác.

Ánh mắt Liên Duyệt có chút suy nghĩ dừng lại trên người Tân Vô Hạ một chút, trong lòng hầu như đã có chút dự cảm.

Tân Du Hàn còn lại là nhíu mày: “Không phải Vô Phong thì là Vô Song, chẳng lẽ lại của người khác???”

Nói Tân Du Hàn ngẩn người, ánh mắt cũng từ bốn người bọn họ lướt qua, hắn nhìn về phía Tân Vô Phong: “Hài tử không phải của ngươi???”

“Đúng, không phải.”

“Cũng không phải của ngươi???”

Lần này hỏi chính là Tân Vô Song, Tân Vô Song lắc đầu: “Đích xác không phải.”

Tân Du Hàn bỗng nhiên nhíu mày, một chưởng đập mạnh lên bàn, cái bàn hi lý rầm vỡ thành đống vụn, hắn dùng tay chỉ vào Vân Khuynh: “Ngươi cho Vô Phong Vô Song cắm sừng???”

“...”

Người trong phòng, không tự chủ được khéo miệng co quắp, Vân Khuynh có chút bất lực nhìn về phía Liên Duyệt, không cần phải nói, cái gì gọi là cắm sừng khẳng định là Liên Duyệt nói cho Tân Du Hàn.

Nhưng mà Tân Du Hàn không có thời gian quản biếu tình của bọn họ, Tân Du Hàn hung thần ác sát nói: “Ngươi thân là tức phụ Tân gia chúng ta, trong bụng lại mang thai hài tử của người khác, ngươi bảo mặt mũi Tân gia chúng ta ném đi đâu???”

Mấy người còn lại còn không phản ứng tới, Tân Du Hàn đã dựng ngược lông mày nói tiếp: “Trong bụng mang thai hài tử người khác, ngươi còn dám bước vào cửa Tân gia chúng ta...”

“Đa, hài tử là của ta, ngươi có cần nói Khuynh Khuynh như vậy không, hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta.”

Tân Vô Hạ không nhìn được Tân Du Hàn trách móc Vân Khuynh, nhịn không được mở miệng nói.

Tần Du Hàn thoảng cái biến thành tượng đá, cứng lại.

“...”

Vẻ mặt Tần Du Hàn thâm thụ đả kích khiến mấy người khác đều không nói gì, Liên Duyệt còn lại là quả thế nhìn về phía Tần Vô Hạ.

Từ lúc Vân Khuynh bọn họ trở về, Tần Vô Hạ liền cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song, Vân Khuynh bọn họ thân cận hơn, giống như cùng với bọn họ là một chỉnh thể.

Liên Duyệt từ lâu dưới đáy lòng mơ hồ có đáp án, chỉ là loại suy đoán này, đến bây giờ mới được nghiệm chứng mà thôi.

Đáy lòng nàng có chút phức tạp, đối với chuyện này, vừa có chút hiểu, lại vừa có một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc trước Tần Vô Phong và Tần Vô Song cùng yêu Vân Khuynh, nàng đã nghĩ tới một tầng này, lúc đó chỉ là giải trí suy nghĩ một chút, hiện tại lại biến thành sự thật. Duy nhất khiến Liên Duyệt cảm thấy vui mừng chính là, hiện nay tình tự của Tần Vô Song và Tần Vô Phong xem ra rất ổn định, đối với chuyện này phảng phất như đã tiếp nhận rồi.

Điểm này khiến nàng tương đương thoả mãn, nếu như lại thêm một lần mâu thuẫn giống như Tần Vô Song Tần Vô Phong hai huynh đệ lúc trước, nàng sẽ tương đương nhức đầu, may là bọn họ đã giải quyết nội bộ mâu thuẫn xong mới đến nhất trí đối ngoại.

“Các ngươi...”

Lúc này, Tần Du Hàn mới lấy lại tinh thần, một hồi chỉ Vân Khuynh, một hồi chỉ Tần Vô Hạ, một câu nói cũng không nói nên lời.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn nhau, dĩ nhiên đều mở miệng nói: “Đa, Vô Hạ và Khuynh nhi (Vân nhi) là chứng thực, thỉnh ngài cho phép.”

Liên Duyệt mỉm cười đứng ở một bên, không ngắt lời, nàng cũng không phản đối, cũng không nói chi trì, nàng muốn xem xét trước, Tần Vô Phong và Tần Vô Song có thật là đã thực sự tiếp nhận Tần Vô Hạ hay không.

“Hoang đường, hoang đường, từ xưa đến nay, chỉ có nhất phu đa thê, hôm nay các ngươi... Thế nào... Thế nào có thể nhất thê đa phu chứ?!?”

Nhất thê đa phu...

Khụ khụ... Mấy người nghe xong thiếu chút nữa bị nước bọt của mình sặc chết.

Tuy rằng coi Vân Khuynh là của chung bọn họ, thế nhưng ở trong lòng bọn họ, kỳ thực vẫn coi Vân Khuynh là thê tử, là ngang hàng với bọn họ.

Liên Duyệt ở một bên nghe xong Tần Du Hàn nói, cũng bị tướng công nhà mình làm cho vui vẻ, chẳng qua, Tần Du Hàn đương nhiên nói nhất phu đa thê thực sự chọc tới nàng: “Tần Du Hàn, nếu nhất phu đa thê cũng có thể, như vậy thằng thắn để tiểu Khuynh thú tiểu Phong bọn họ đi, tiểu Khuynh làm ‘Phu’, tiểu Phong, tiểu Song, tiểu Hạ bọn họ làm ‘Thê’, cứ như vậy không phải phù hợp nhất phu đa thê trong miệng ngươi sao.”

“Hoang đường.”

Tần Du Hàn phản đối theo phản xạ: “Nam nhi Tân gia ta, sao có thể làm thê người khác???”

Khuôn mặt Liên Duyệt trầm xuống: “Nhi tử của ngươi không thể, nhi tử người khác thì có thể sao, như vậy tiểu Khuynh có thể lấy nam nhi thân gả đến Tân gia của ngươi hay không???”

“Ách...”

Tần Du Hàn á khẩu không trả lời được, vô lực phản đối Liên Duyệt.

Sắc mặt Liên Duyệt hoãn xuống: “Như vậy không phải xong, mặc kệ ai phu ai thê, chỉ cần bọn nhỏ nguyện ý, chúng ta tính toán nhiều làm gì, nếu giữa tiểu Khuynh và tiểu Hạ có tình, chúng ta vì sao phải chia rẽ một đôi tình nhân??? Huống hồ, tiểu Phong và tiểu Song là người có quyền nói nhất cũng đâu có nói không, chúng ta lại có lập trường gì để phản đối???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Kẻ Đến Bất Thiện

<tbody> Ở Tân gia, Liên Duyệt không phản đối chuyện Tân Vô Hạ và Vân Khuynh...

Kỳ thực chỉ cần bọn nhỏ nguyễn ý, các nàng cũng không thể nói gì thêm.

Bởi vì hài tử trong bụng Vân Khuynh mặc kệ nói như thế nào cũng là của Tân gia các nàng, Tân Du Hàn cho dù trăm nghìn lần không muối, cuối cùng cũng đành đánh rót hầm răng và máu nuốt vào trong bụng.

Huống hồ, toàn gia Tân gia hiện tại, hắn muối phản đối thì chỉ có một mình chiến đấu hăng hái.

Không chỉ ba nhi tử không cùng chiến tuyến với hắn, mà còn thân thân nương tử của hắn cũng không chung một thuyền với hắn.

Cuối cùng, Tân Du Hàn không thể làm gì khác hơn là nói cho chính mình, vì hài tử trong bụng Vân Khuynh, tiểu tôn tử tương lai của hắn, hắn nhẫn, bởi vậy hắn cũng cam chịu quan hệ của Tân Vô Hạ và Vân Khuynh.

Còn hơn Tân Vô Phong gian khổ lúc trước, Tân Vô Hạ xem như là may mắn làm cho người ta đố kỵ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong khoảng thời gian này, người Tân gia sống rất nhẹ nhàng, an bình mà hạnh phúc.

Hài tử trong bụng Vân Khuynh đã khoảng 5 tháng, bụng của y đã hơi nhô lên, lại sắp bước vào mùa đông.

Toàn bộ hài tử Tân gia, dường như rất có duyên với mùa đông, lần trước Vân Khuynh hoài đại tiểu bảo, hình như cũng là vào đông được Tân Vô Phong mọi cách chăm sóc.

Từ lúc Tân gia tam huynh đệ về đến nhà, Tân Du Hàn liền hoàn toàn giải phóng, lão đa vô lương này, lại lập tức đem toàn bộ mọi việc, tiện tay ném cho Tân gia tam huynh đệ, cùng nương tử nhà mình tiêu dao khoái hoạt.

Mà Tân Vô Phong bọn họ tuy rằng tương đối bận, thế nhưng mỗi người mỗi ngày đều thay phiên rút ra không ít thời gian chăm sóc Vân Khuynh...

Loại thời gian này, Tân Vô Phong phong phạm đại ca lần thứ hai thể hiện ra, vô luận vào lúc nào, vị trí đầu lĩnh của hắn đều là không người có thể dao động.

Tân gia dường như khôi phục như trước đây, khôi phục tới lúc trước khi Vân Khuynh đến Tân gia.

Huynh hữu đệ cung, Tân Vô Phong như trước chăm sóc hai người đệ đệ, Tân Vô Song như trước kính trọng đại ca Tân Vô Phong, Tân Vô Hạ như trước kính nể Tân Vô Phong, kính yêu Tân Vô Song.

Ngày tháng như vậy, đậm như nước chảy, Vân Khuynh lại cực kỳ thích, tâm linh của y phi thường yên tĩnh, y cảm giác được vui sướng.

Khí trời rất lạnh, thế nhưng như trước không có tuyết rơi.

Tân Vô Phong vừa từ chối Vân Khuynh rời đi, hắn là đang bận kế hoạch từ năm ngoái, giúp Vân Khuynh kiến tạo trường học và cô nhi viện.

Trường học và cô nhi viện trong cảm nhận của Vân Khuynh hiện nay đã có quy mô đại khái, không ít hài tử đã vào ở, hài tử ở đó, có hài tử Liên Phù giúp đỡ lúc trước, cũng có đám tiểu khất cái Vân Khuynh quen ở Tích châu trước đó.

Tần Vô Phong đối với lời Vân Khuynh nói, đám hài tử này vẫn đều rất ước ao có sách để học, hiện tại bọn chúng có cơ hội này đều phi thường ra sức.

Hơn nữa cổ nhân phần lớn đều là hạng người trung can nghĩa đảm, đối với ân tình đều rất xem trọng, tuy rằng Vân Khuynh chỉ là đơn thuần muốn giúp đỡ bọn họ, nhưng là bọn hắn đã tự động coi Vân Khuynh là chủ tử của bọn hắn...

Thế nhưng đối với Vân Khuynh phần lớn thời gian đều ở Tần gia, chỉ biết thỉnh thoảng đi đến trường học và cô nhi viện mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, Vân Khuynh cũng không chú ý tới điểm này, chỉ cảm thấy hài tử ở đây, thật sự là tôn sư trọng đạo...

Tần Vô Phong sau khi đi liền chỉ còn lại Vân Khuynh một người.

Hiện tại ở Tần gia, mọi người rất khó để Vân Khuynh lại một mình.

Mà lúc Tần Vô Phong bọn họ ở đây, luôn luôn nhìn Vân Khuynh không cho y làm cái này không cho y làm cái nọ, chỉ có thể ngồi, nằm.

Cái này thật sự là buồn chán đến sợ, Vân Khuynh nghĩ mình đã tiến hóa thành sâu gạo cổ đại giống tốt tự bao giờ.

Thừa dịp Tần Vô Phong rời đi, những người khác còn chưa tới, Vân Khuynh cầm lấy áo choàng đen huyền kia, khoác lên rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Tới gần mùa đông, hoa trong hoa viên đều tàn lui gần hết, chỉ có một ít đóa hoa hàn lan và hoa cúc linh tinh vẫn đang nở.

Vân Khuynh bước đi trên đường nhỏ trải từ đá sỏi, nhìn bốn phía, hô hấp không khí tuy rằng có chút lạnh, nhưng cũng rất tươi mát.

Vân Khuynh đi một hồi ở trong sân, phỏng chừng một lúc nữa Tần Vô Song hoặc Tần Vô Hạ sẽ tìm đến y, y liền bắt đầu trở về.

Không biết có phải Vân Khuynh ảo tưởng hay không, y luôn cảm thấy hàn ý trên người càng ngày càng nặng, quần áo và áo choàng rất nặng dường như không còn tác dụng chống lạnh.

Có một loại cảnh kỳ khó hiểu, Vân Khuynh vào lúc chưa phát giác ra đã dần dần dừng lại bước chân.

Nếu như Vân Khuynh trải qua giang hồ nhiều thêm một chút, hoặc là võ công cao thêm một chút, y sẽ có thể nhận ra, y lạnh, không phải do khí trời, mà là từ sát khí.

Là một loại sát khí, sắc bén, cao ngạo, lạnh lùng.

Thế nhưng bản năng thân thể vẫn khiến Vân Khuynh ngừng bước.

Nhất khắc y ngừng lại, một thứ băng lãnh gì đó, đã đặt lên cổ y.

Vân Khuynh khoác áo choàng, rìa áo choàng còn có lông lơ màu đen, cổ của y rất ấm áp, hầu như ngay cả gió cũng không lọt vào.

Thế nhưng, hiện tại, lại có một thứ gì đó cứng rắn sắc bén, băng lãnh chăm chú chạm lên da thịt y.

Thân thể Vân Khuynh cứng đờ, biểu tình hơi trắng bệch, nhưng không có chút nào hoảng loạn.

Phía sau truyền đến một thanh âm hơi khàn khàn: “Ngươi là người Tần gia???”

Vân Khuynh buông xuống ánh mắt, ánh mắt mát lạnh định tại bụng mình, bàn tay dưới ống tay áo, chậm rãi buộc chặt, dùng thanh âm bình ổn nói: “Ta họ Vân.”

Y không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ nói mình họ Vân.

Y rõ ràng là lầm đạo người ta, quả nhiên, kiêm người đến buông lỏng, không giống như vừa rồi xiết chặt lấy cổ y: “Họ Vân??? Họ Vân người sao lại ở đây??? Người có biết Tân Vô Song người này???”

Lông mày Vân Khuynh dần dần nhíu lại: “Tân phủ chẳng lẽ không thể có khách sao??? Tân Vô Song, là Tân phủ nhị công tử, ta tự nhiên biết.”

“Nga.”

Thanh âm người nọ dừng một chút, dường như đang trầm tư gì đó.

“Ra người là khách nhân Tân phủ...”

Vân Khuynh nghe suy đoán của người phía sau, mím mím môi, không có mở miệng.

Y từ đầu đến cuối cũng không nói mình là khách nhân Tân phủ, đối phương là tự đoán mò.

“Nếu như, ta bắt đi khách nhân Tân phủ, người nói Tân Vô Song có thể tới gặp ta hay không???”

Lập tức, Vân Khuynh liền cảm giác được thanh kiếm sắc bén kia ép sát đến cổ y.

Vân Khuynh âm thầm sốt ruột, muốn triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm, nhưng đối phương nội lực rất cao, khí tức và uy áp đều quá lợi hại, y vốn là khó có thể thừa thu, dùng toàn bộ tinh lực chỉ có thể duy trì đôi chân đứng thẳng không yếu đuối, y sao còn tinh lực triệu hoán Lưu Huỳnh Kiếm!!!

Xem ra, có bảo kiếm một không hai cũng không ổn, chỉ có thực lực chân chính, sự an toàn của y mới được bảo đảm tuyệt đối.

“Ngắn người cái gì, hỏi người đó!!!”

Thanh âm đối phương mang theo vài phần không nhịn được và tàn bạo, lưỡi kiếm cũng ghì chặt hơn, Vân Khuynh cảm thấy cổ mình mơ hồ đau đớn.

“Ta không biết... Có lẽ vậy.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, bỗn phía liền im hơi lặng tiếng xuất hiện mấy người.

Long Liêm, Long Ánh, Long Kính, Long Lê.

“Người tới là người phương nào, buông phu...”

“Long Liêm.”

Vân Khuynh khéo mắt hàn quang, cắt đứt lời của nàng, người tới hiển nhiên có ân oán với Tân Vô Song, nếu như loại thời gian này bị hắn biết y là ‘Phu nhân’ của Tân Vô Song, chỉ sợ y lập tức khó giữ được cái mạng nhỏ.

“Long Liêm.”

Vân Khuynh lại kêu một tiếng, Long Liêm Long Ánh Long Kính và Long Lê cũng không mở miệng thêm.

Thanh âm Vân Khuynh bình tĩnh nói: “Vị hiệp khách này muốn kèm giữ ta để gặp nhì công tử nhà ngươi, ngươi đi đem nhì công tử nhà ngươi mời tới là tốt rồi.”

Trước mắt bốn người trong lục đại ảnh vệ, không phải võ công bọn họ không cao, hoặc là không bắt được người, chẳng qua Vân Khuynh đang ở trong tay đối phương, bọn họ sợ ném chuột vỡ đồ, không dám động thủ.

Nghe xong Vân Khuynh nói, Long Liêm lập tức thả người rời đi mời ba vị thiếu gia.

Người nọ cũng trong chớp mắt tiếp cận Vân Khuynh, vươn tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, kiềm bạc sắc bén đặt ngang cổ Vân Khuynh, thanh âm đóng băng nói: “Một hồi nói cho Tân Vô Song, quý khách quý phủ các ngươi đã bị ta mang đi, muốn để yên toàn không việc gì, bảo Tân Vô Song tới chỗ sườn núi ba dặm ngoại ô Giang thành, chỉ được đi một mình, có thêm một người, ta liền giết y.”

Nói hắn thị uy đem lưỡi kiếm đưa càng tới gần Vân Khuynh, một tia địch thể đỏ tươi từ trên thân kiếm rơi xuống.

Hiển nhiên, hắn cũng nhạy cảm khai quật được tấm bia Vân Khuynh.

Ba ảnh vệ khác hô hấp cứng lại, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng, bọn họ trải qua rất nhiều sóng to gió lớn thanh âm có chút run: “Chúng ta nhớ kỹ, thỉnh các hạ không nên thương tổn phu... Quý khách nhà ta.”

Thân thể vốn ấm áp của Vân Khuynh cũng bị cử động của người đến làm cho toàn thân lạnh lẽo, mồ hôi lạnh phía sau lưng ướt cả tảng lớn.

Thiên hạ ai không sợ chết, huống hồ y hiện tại hạnh phúc như vậy, trong bụng còn có một hài tử, sao y bỏ được đi tìm chết???

Người nọ hừ lạnh một tiếng, ôm Vân Khuynh thả người nhảy đến đầu tường, quay đầu lại cường điệu nói: “Nhớ kỹ, chỉ cần Tân Vô Song một người tới, nếu không ăn theo lời ta, liền đừng trách ta vô tình.”

Người nọ ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, cảm thấy rất là kỳ quái, người này rõ ràng nhìn qua mảnh khảnh như vậy, thắt lưng vì sao lại lớn như thế???

Vân Khuynh dần dần nhắm mắt lại, bắt đầu nghĩ cách ứng đối.

Người nọ mang theo Vân Khuynh, sử dụng khinh công cao thâm, một đường cước đẹp cành cây bay vọt tới chỗ sườn núi ba dặm ngoại ô Giang thành mới ngừng lại.

Vân Khuynh lần thứ hai nhớ tới lần kia Thượng Quan Tôn bắt cóc y, thế nhưng lần kia Thượng Quan Tôn không có ác ý quá lớn, mà người này, dường như là tới lấy mạng Tân Vô Song.

Thế nhưng, người như Tân Vô Song rất ít cùng người kết thù kết oán, người này rốt cuộc là vì sao nhất định phải làm khó Tân Vô Song???

</tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Liên Duyệt Tìm Cách

Sau khi tới chỗ nam nhân kia nói, nam nhân kia liền thả Vân Khuynh.

Kiếm nhưng như trước đặt lên trên cổ Vân Khuynh.

Vân Khuynh buông xuống đôi mắt: “Lấy công lực của các hạ, hắn là không khó nhìn ra tại hạ chỉ là một người bình thường, chỉ biết chút công phu mèo ba chân, các hạ hà tất khẩn trương như thế.”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, thu hồi kiếm: “Đừng nghĩ giờ thủ đoạn gì, bằng không dù Tân Vô Song một mình tới, ta như trước sẽ giết ngươi.”

Vân Khuynh vươn tay sờ sờ chỗ cổ mơ hồ đau đớn của mình, trên tay một mảnh trơn ướt, quả nhiên là chảy máu.

Y quay đầu lại, nhìn về phía người bắt cóc y.

Người nọ một thân trường bào màu xanh ngọc, mày kiếm mắt sáng, có chút anh tuấn, chỉ là trên khuôn mặt phảng phất bao phủ một tầng hàn băng không thích hợp thân cận, làm cho người ta sợ hãi.

Vân Khuynh liếc mắt quan sát liền biết đối phương không phải loại người dễ sống chung dễ thỏa hiệp.

Hơi cúi đầu, bàn tay dưới ống tay áo giật giật, tùy thời chuẩn bị đem Lưu Huỳnh Kiếm triệu hồi.

Hiện tại y đích thật là không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng, chờ Tân Vô Song tới lại khác.

Ý tin tưởng vô công của Tân Vô Song, sau khi Tân Vô Song tới, lực chú ý của người này khẳng định sẽ đặt trên người Tân Vô Song, đến lúc đó, y chỉ cần tìm một cơ hội triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm bảo hộ mình là được.

Không cầu có thể giúp đỡ Vô Song, không liên lụy hắn là tốt rồi.

Tân Vô Song sau khi biết Vân Khuynh bị bắt cóc tâm tình là có thể suy đoán, chưa kịp nghĩ nhiều, hắn lập tức làm theo lời đói phuơng, chạy tới chỗ sườn núi ba dặm ngoại ô.

Trên đường chạy tới, hắn nỗ lực làm cho mình tinh táo, mà Tân Vô Phong, Tân Vô Hạ, tự nhiên cũng nhận được tin tức này, tuy rằng đói phuơng chỉ nói để Tân Vô Song tới một mình, nhưng là bọn hắn kiềm chế không được lo lắng cho Vân Khuynh, cũng lặng lẽ tiến đến.

Tân Vô Song không mất nhiều thời gian, liền tìm thấy Vân Khuynh và kẻ bắt cóc Vân Khuynh.

Thấy Vân Khuynh mạnh khỏe, tâm hắn rốt cục buông xuống một chút.

Nhẹ nhàng rời xuống trước người người nọ, Tân Vô Song đông lạnh thanh âm nói: “Tân Vô Song ở đây, các hạ có thể thả quý khách Tân phủ rồi chứ???”

Đối phuơng nâng mày, đánh giá cẩn thận hắn nửa ngày: “Ngươi là Tân Vô Song???”

“Không thể giả được.”

Tân Vô Song ngẩng đầu, nhất phái ngạo nghẽ.

“Tốt.”

Đối phuơng hừ lạnh một tiếng: “Nửa năm trước, hủy đi Bách Mạc Cung, giết Mạc Nguyệt, chính là ngươi làm???”

Vân Khuynh thấy lực chú ý của đối phương quả nhiên chuyển dời đến trên người Tân Vô Song, không khỏi lặng yên không một tiếng động lui về phía sau, rời xa người bắt cóc y.

Đối phương nói, khiến Tân Vô Song giật mình: “Không sai, Bách Mạc Cung là ta hủy đi, thế nhưng, Mạc Nguyệt, ta cũng không giết hắn, hắn chỉ là...”

“Câm miệng!!!”

Đối phương nỗi giận: “Như vậy là đủ rồi, chỉ cần ngươi đã làm chuyện này, như vậy chúng ta liền thù không đội trời chung.”

“Chờ một chút.”

Trong đầu Tân Vô Song hiện lên một đạo linh quang: “Chẳng lẽ ngươi là... Bách Mạc Cung cung chủ, ca ca Mạc Nguyệt, Mạc Nhật???”

“Tính ngươi có chút kiến thức.”

Mạc Nhật nói xong không dự định dong dài thêm với Tân Vô Song, lập tức phi thân nhảy lên, đánh về phía Tân Vô Song.

Tân Vô Song liếc nhìn Vân Khuynh, liền nghênh đón chiêu thức.

Trong nháy mắt Mạc Nhật phi thân nhảy lên, Vân Khuynh triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm, trường kiếm màu bạc chăm chú bám vào tay y, tay chân y linh hoạt lên, dường như có lực lượng cuồn cuộn không ngừng từ trong Lưu Huỳnh Kiếm truyền ra.

Tân Vô Song nhìn thấy Vân Khuynh triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm, trong lòng buông lỏng: “Khuynh nhi, ngươi về trước đi, ở đây giao cho ta.”

Vân Khuynh gật đầu.

Lưu Huỳnh Kiếm chủ yếu là để tự bảo vệ mình, lấy võ công của y, không liên lụy Tân Vô Song đã là tốt rồi, tự nhiên là không trông cậy vào có thể giúp Tân Vô Song.

Vậy nên vừa nghe Tân Vô Song muốn y rời đi, y một chút cũng không chần chờ, lập tức dùng khinh công cũng không quá quen thuộc bay nhanh rời đi.

Mục tiêu của Mạc Nhật là Tân Vô Song, không phải Vân Khuynh, mà hắn cũng không thèm để ý.

Trên đường Vân Khuynh bị Mạc Nhật mang đi, vẫn dụng tâm nhớ kỹ lộ tuyến, lúc này trở lại đường cũ, cũng là cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Nửa đường, gặp gỡ Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ.

“Vân nhi.”

“Khuynh Khuynh.”

Vừa nhìn thấy Vân Khuynh, Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ đều thở ra một hơi, Tân Vô Song võ nghệ cao thâm, khó gặp địch thủ, đối với Tân Vô Song bọn họ cũng không lo lắng lắm.

Thần kinh vẫn buộc chặt của Vân Khuynh vào lúc nhìn thấy Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ, rốt cục thả lỏng.

“Đại ca, Vô Hạ, các ngươi nhanh đi giúp Vô Song, ta xem ngươi nọ võ công không thấp, tương xứng với Vô Song, xem ra rất phân cao thấp.”

Tân Vô Phong gật đầu, nói với Tân Vô Hạ: “Vô Hạ, ngươi đi trước giúp nhị ca ngươi, ta mang Vân nhi trở lại.”

Nói xong hắn vươn tay nâng cằm Vân Khuynh, nhìn vết máu rất nhỏ trên cổ y, trong con ngươi tối tăm nỗi lên nhẹ nhè cuồng bạo.

Tần Vô Hạ cũng theo động tác của Tần Vô Phong nhìn về phía cổ Vân Khuynh, khí tức quanh thân bỗng nhiên lạnh lẽo: “Ta hiện tại đi giúp nhị ca, các ngươi không nên lo lắng cho chúng ta, ta và nhị ca lập tức sẽ xong việc trở lại.”

Nói xong Tần Vô Hạ lập tức đi tìm Tần Vô Song.

Tần Vô Phong ôm Vân Khuynh, chân điểm nhẹ, bay nhanh quay về Tân gia.

“Đúng rồi, đại ca.”

Tâm thần Vân Khuynh như trước ở trên người Tần Vô Song, Tần Vô Hạ và Mạc Nhật kia.

“Ân? Làm sao vậy???”

“Người bắt cóc ta kia tự xưng là Mạc Nhật, Vô Song nói hắn là cái gì cung chủ Bách Mạc Cung... Hình như hắn là ca ca Mạc Nguyệt của quý phủ chúng ta.”

“Ách...”

Tần Vô Phong dưới chân ngừng lại, vẻ mặt có chút suy nghĩ: “Phương diện này sợ là có chút hiểu lầm, trở lại xong, ta sẽ kêu Mạc Nguyệt đi sườn núi ba dặm một chuyến.”

“Ân.”

Nói xong Vân Khuynh cảm giác có chút uể oải, dựa vào thân thể Tần Vô Phong liền ngủ.

Tần Vô Phong sau khi trở lại Tân gia, lập tức gọi Mạc Nguyệt, kêu Mạc Nguyệt đi ba dặm sườn núi.

Võ công Mạc Nhật không thấp, Tân Vô Song thật lâu không có gắp phải đối thủ lực lượng ngang nhau như vậy, đánh đến hăng say, lúc Tân Vô Hạ tới, hắn kiên quyết không muốn Tân Vô Hạ hỗ trợ.

Hai người giao đấu hơn trăm hiệp cũng không phân ra cao thấp.

Mắt xem bọn hắn tranh đấu xa xa khó mà kết thúc, Mạc Nguyệt lại chạy tới.

Ở trong lòng Mạc Nhật, Bách Mạc Cung căn bản là không quan trọng, quan trọng, chỉ có đệ đệ Mạc Nguyệt này, biết được đệ đệ mình không chỉ không chết, trái lại là sống rất tốt, hắn liền không còn tâm báo thù.

Cả đời này, Mạc Nhật quan tâm duy nhất chính là đệ đệ Mạc Nguyệt kia, hắn mong muốn thấy nhất, chính là Mạc Nguyệt thành gia lập nghiệp, có thể đảm đương một mặt.

Biết Mạc Nguyệt sống tốt, Mạc Nhật liền không còn thấp thỏm, chuẩn bị rời đi, thế nhưng hôn lễ năm xưa của Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt, Mạc Nguyệt là vì biến dị kim tàm cổ mới vội vã chạy tới Tà Vu cốc giả thành thân.

Khi đó, Mạc Nguyệt căn bản không thật tình muốn thú Nhã Sóc Lam, Mạc Nhật cũng không ở, vậy nên coi như không tính.

Mạc Nhật quyết định tự mình chủ trì hôn lễ của Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam, để cho bọn họ chính thức một lần nữa thành thân.

“Nói đến chuyện thành thân...”

Liên Duyệt kề sát vào tai Tân Du Hàn nói nhỏ:

“Lúc trước Vô Song cũng chỉ là một người một ngựa đến kinh thành dùng một cỗ kiệu rách nát đem tiểu Khuynh thú về nhà chúng ta...

Hình như ngoại trừ hai người bọn họ là đương sự tân nương tân lang ra, không có một người dự lễ, tuyệt không có cảnh tượng nào nhiệt, này không phải ủy khuất tiểu Khuynh sao???

Hơn nữa, tiểu Khuynh và tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ ba người phải sống với nhau cả đời, tính ra tiểu Khuynh và tiểu Song thành thân, tiểu Phong tiểu Hạ chẳng phải là suốt đời cũng chưa từng làm qua một lần thành thân hay sao????”

“Ý của ngươi là???”

Chẳng biết vì sao, Tân Du Hàn đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, trực giác nói cho hắn, thân thân nương tử tâm tư quý dị này của hắn hiện tại khăng định đang đánh cái quỷ chủ ý nào đó.

“Ha hả ha hả a.”

Quả nhiên, Liên Duyệt sau khi phát sinh một trận cười quái dị liền nói với Tân Du Hàn: “Ta dự định làm một hối hôn lễ có một không hai, để tiểu Khuynh và tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ bọn họ cùng nhau thành thân.”

“...”

Tân Du Hàn đáng thương cắn bẩn là không có phản ứng đến, qua một đoạn thời gian khá dài sau, Tân Du Hàn mới lắp bắp nói: “Ngươi... Ngươi là nói... Bốn người... Bốn người cùng nhau thành thân???”

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt lộ vẻ sung sướng mỉm cười, một đôi mắt đẹp cong thành hình trăng non: “Đúng, không chỉ là bốn người cùng nhau, mà còn là bốn nam nhân cùng nhau...”

“Này... Hoang đường, Duyệt nhi, mặc kệ là nam nhân thành thân với nam nhân, hay là bốn người cùng nhau thành thân đều là kinh hãi thế tục,

huống hồ tiểu Phong bọn họ hai loại đều chiếm... Hôn lễ như vậy, phải cử hành thế nào.”

“Cái này giao cho ta là tốt rồi, ngươi không cần quan tâm, an tâm làm cao đường của ngươi là được.”

Liên Duyệt nghĩ năng lực thừa thu của Tân Du Hàn còn cần đề cao, cũng không muốn lãng phí thời gian với hắn thêm, nàng muốn đi thực thi ý tưởng của mình.

Nàng muốn thừa dịp chuẩn bị hôn lễ cho Mạc Nguyệt bọn họ, cũng đem hôn lễ của các nhi tử làm luôn.

Ý nghĩ như vậy, nàng hắn là thương lượng với Vân Khuynh, thế nhưng nàng muốn cho Vân Khuynh một kinh hỉ, vậy nên không dự định nói cho Vân Khuynh.

Không nói cho Vân Khuynh thì được, nhưng không nói cho Tân gia tam huynh đệ thì có chút không ổn, hiện tại Tân gia các hạng sự vụ đều ở trong tay Tân gia tam huynh đệ, nàng chỉ cần một hồi gió thổi cỏ lay bọn họ đều sẽ phát hiện, căn bản là không thể gạt được.

Nếu không thể gạt liền không gạt nữa, trực tiếp đi tìm bọn họ làm cu li cho nàng đi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Chuẩn Bị Hôn Lễ

Liên Duyệt tuyệt đối là thuộc phái hành động.

Vừa có ý nghĩ, liền muốn lập tức thực thi, bước đầu tiên, tự nhiên là tìm ba bảo bối nhi tử của nàng nói ra suy nghĩ của nàng.

Lúc Liên Duyệt tìm đến thư phòng, Tân Vô Phong và Tân Vô Song đều có mặt, chỉ có Tân Vô Hạ không có, hắn đang ở cùng Vân Khuynh.

“Ta có một việc rất lớn muốn thương lượng với các ngươi.”

Liên Duyệt hấp tấp đẩy cửa ra, người còn chưa hoàn toàn đi vào, giọng nói đã truyền tới.

Tân Vô Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía nàng, nương hắn tuy rằng không phải thực nữ, thế nhưng thường ngày cũng là cực hiếu cấp bậc lễ nghĩa, sao hôm nay lại luống cuống như vậy.

Tân Vô Song đang ngồi đối diện Tân Vô Phong, nghe thấy thanh âm Liên Duyệt cũng quay đầu lại nhìn về phía Liên Duyệt.

“Nương, ngươi có chuyện lớn gì?”

Liên Duyệt lập tức kéo ghế qua ngồi ở bên người Tân Vô Song: “Tiểu tử, chính ngươi nói một chút ngươi cho là hôn lễ thành thân với tiểu Khuynh lần kia như thế nào???”

“Ách...”

Tân Vô Song giật mình:

“Bởi vì ta lúc ấy không muốn thú thê, cho nên... Làm rất vội vội vàng và cũng rất giản dị... Ai, hôm nay nhớ lại, thật đúng là cực độ ăn năn.”

Liên Duyệt rất thoả mãn đối với câu trả lời của hắn, liền bỏ qua hắn không hề để ý tới, trực tiếp quay đầu hỏi Tân Vô Phong: “Như vậy, tiểu Phong, ngươi thì sao, ngươi đối với chuyện ngươi và tiểu Khuynh không có danh phận lại nghĩ thế nào???”

Trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong xuất hiện một tia hoảng hốt, gần như thì thào lầm bẩm: “Thật đáng tiếc... Tuy rằng ta không chú ý tới danh phận... Thế nhưng, ý nghĩ có thể thú Vân Nhi một lần vẫn thường xuyên mê hoặc ta...”

“Vậy thì được rồi, ta chính là vì tìm các ngươi bàn chuyện này.”

Câu trả lời của hai nhi tử, đều trong dự liệu của Liên Duyệt.

Nếu thái độ của bọn họ là như vậy, vậy nàng sẽ không cần lo bọn họ không đáp ứng thỉnh cầu kế tiếp của nàng.

Liên Duyệt nói, thành công khơi mào hứng thú của Tân Vô Phong và Tân Vô Song.

“Nương lời này là có ý gì???”

“Đồ ngốc, Tân phủ chúng ta không phải muốn làm việc vui sao???”

Tân Vô Phong gật đầu: “Là làm việc vui cho Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam, trên cơ bản cũng sắp hoàn thành.”

Liên Duyệt cười hì hì nhìn hai nhi tử: “Nương là nghĩ, chúng ta thăng thắn song hỷ lâm môn, tận dụng cơ hội lần này, đem việc hôn nhân của các ngươi và tiểu Khuynh làm luôn.”

“Việc hôn nhân của chúng ta... Ách, nương là muốn tiểu Khuynh thành thân ba lần??? Liệu có quá quái dị hay không???”

Tần Vô Song nhíu lại lông mày.

Tần Vô Phong gật đầu: “Lần này thấy Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam thành thân, lòng ta cũng càng thêm muốn quang minh chính đại thành thân với Vân nhi, thế nhưng, chúng ta loại hình dạng này, nếu là thành thân, sẽ rất hỗn loạn.”

“Cái gì ba lần... Một lần là đủ rồi, loại sự tình thành thân này, suốt đời một lần, một lần khó quên là được, các ngươi còn muốn bao nhiêu lần???”

“Ý của nương là???”

Tần Vô Phong trong lòng khẽ động, nét mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị hiện ra vài tia kích động.

Kỳ thực loại ý nghĩ này hắn cũng từng nghĩ tới, chỉ là sợ không qua được một cửa trưởng bối kia, nhưng hôm nay là Liên Duyệt nói ra, liền không giống.

Tại Tần gia, chuyện Liên Duyệt định đoạt, trên cơ bản là sẽ không thay đổi.

“Nương dự định, cho các ngươi bốn người cùng nhau thành thân.”

“Không phải đâu...”

Tần Vô Song kinh hô một tiếng: “Nương... Người quả nhiên là không tầm thường... Thế nhưng... Ta thích, ha ha, không hổ là nương ta.”

Liên Duyệt vươn tay gõ đầu Tần Vô Song: “Tiểu tử, ba hoa.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Vô Song dần dần hiện ra vẻ ủy khuất: “Nương chỉ ức hiếp một mình ta, cũng không ức hiếp đại ca, quả nhiên là bất công.”

Liên Duyệt mắt trăng dã: “Tiểu Song, lẽ nào ngươi quên nương từng nói với ngươi, đánh là thương, mắng là yêu, nương kỳ thực là thương ngươi nhiều một chút.”

Tân Vô Song gật đầu: “Thì ra là thế, ta nhưng thật ra đã quên... Ta nói như thế nào nương luôn luôn ức hiếp đa, hóa ra là vì nguyên nhân này.”

“Hỗn tiểu tử.”

Liên Duyệt lại một cái tát vỗ tới.

Tân Vô Phong nhìn bọn họ, sâu trong đôi mắt tối tăm toát ra tia sáng ôn hòa, hơi kéo lên khóe miệng, lộ ra dáng cười đầu tiên không phải vì Vân Khuynh.

Đáng tiếc Liên Duyệt và Tân Vô Song hai người chỉ lo ba hoa, không chú ý tới.

Thế nhưng, không sao, tin tưởng sau đó bọn họ có cơ hội nhìn thấy Tân Vô Phong cười.

Mấy ngày sau, mấy người lại bận rộn lên.

Tần gia tam huynh đệ đặc biệt hưng phấn dị thường, trong lòng bọn họ thực sự quá kích động, cũng rất thấp thỏm, đây là chuyện bọn hắn từ lúc sinh ra đến nay coi trọng nhất.

Bọn họ kiên quyết mọi chuyện tự thân tự lực, bọn họ không hiểu rõ việc này, khó tránh khỏi có chỗ làm không tốt, thế nhưng không sao, có Liên Duyệt giám sát là không thành vấn đề.

Cục diện trước mắt này chính là điều Liên Duyệt muốn, có thể tùy tâm sở dục song song nô dịch ba nhi tử, là một trong những tâm nguyện của nàng, hôm nay rõt cục đạt thành.

Thế nhưng thấy ba nhi tử tâm tình vui sướng rất rõ ràng, đáy lòng nàng cũng thật vui vẻ.

Về phần Vân Khuynh, Vân Khuynh biết Tân phủ đang lo liệu hôn sự cho Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam, đối với Tân phủ náo nhiệt cũng không quá kinh ngạc.

Huống hồ, Tân gia tam huynh đệ tuy rằng mọi việc tự thân tự lực, nhưng bọn hắn vẫn kiên trì mỗi người thay phiên bồi Vân Khuynh.

Mà Vân Khuynh vẫn không biết bọn họ đang làm cái gì, vậy nên không có chút nào nhận ra hôn lễ lần này cũng có phần của y.

Đương nhiên, nhìn hình dạng trong phủ náo nhiệt, Vân Khuynh cũng từng nghĩ tới cảnh tượng y và Tân Vô Song lẩn kia thành thân, y cũng có nghĩ tới nếu như có thể quang minh chính đại thành thân với Tân Vô Phong thì thật tốt.

Thế nhưng, y biết người cổ đại tư tưởng rất bảo thủ, ở hiện đại cũng không nhất định có người có thể tiếp thu được loại tình huống này của bọn họ, huống hồ là ở cổ đại, bởi vậy y cũng chỉ coi như một hồi mộng đẹp, thỉnh thoảng ngẫm lại, cười một chút.

Y lại không biết, năng lực tiếp thu và kiến thức ba người y yêu không phải người thường có thể so sánh, Liên Duyệt của Tân gia càng là loại lời ra kinh người, những điều kiện này cộng lại với nhau, đủ để khiến cho giấc mộng của y biến thành hiện thực.

Bởi vì vấn đề bối phận, Tân gia nhị lão có thể xem như là trưởng bối của Mạc Nguyệt, nhưng Mạc Nhật lại không thể xem như là trưởng bối của Tân

gia huynh đệ, hai hôn lễ cử hành cùng nhau, nếu như ấn theo trình tự cổ đại nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, lúc bái cao đường, sẽ rất hỗn loạn, bởi vậy, Liên Duyệt thăng thắn dự định dùng nghi thức kết hôn hiện đại chuẩn bị hôn lễ.

Cha sứ sao, đều do Liên Duyệt bí mật gọi Liên Cử tới Tân gia thay thế.

Nếu dự định làm hôn lễ hiện đại, nhẫn Âu phục phù dâu phù rể gì đó, tự nhiên là không thể thiếu.

Những thứ này đương nhiên đều phải do Liên Duyệt nói cho Tân gia tam huynh đệ, khiến Tân gia tam huynh đệ tự động đầu óc.

Thế nhưng Liên Duyệt tự mình giám sát một chuyện chế tạo nhẫn, nhẫn chỉ dùng hoàng kim chế tạo, mặt trên khảm lên thạch anh màu sắc khác nhau, Tân Vô Phong là màu tím sậm, Tân Vô Song là màu lam, Tân Vô Hạ là màu cam, Vân Khuynh, còn lại là màu phấn hồng, dưới sự dụng tâm kín đáo của Liên Duyệt, trên nhẫn mỗi người tương ứng có khắc bốn chữ khác nhau.

Phân biệt là Phong L; Song O; Hạ V; Khuynh E.

Lúc Tân gia tam huynh đệ nhận được nhẫn, có thể hiểu được Hán ngữ mặt trên là cái gì, nhưng đối với chữ cái tiếng Anh thì hoàn toàn mơ hồ.

Đều hỏi Liên Duyệt đó là cái gì, Liên Duyệt cười rất thầm bí: “Đó là thần chú nga, thần chú tình yêu, tương truyền đem thần chú này khắc lên nhẫn, người đeo nhẫn này sẽ hạnh phúc.”

Tân Vô Phong có chút suy nghĩ: “Thần chú tình yêu sao??? Ý đây là yêu??? Nếu như là yêu, bốn người chúng ta vì sao không giống nhau.”

“Đồ ngốc.”

Đây là lần đầu tiên Liên Duyệt nói Tân Vô Phong như vậy.

Thế nhưng Tân Vô Phong cũng không tức giận, mà là giống như Tân Vô Song Tân Vô Hạ hiểu kỳ đợi Liên Duyệt giải thích.

“Nhẫn của mỗi người các ngươi, cũng không phải yêu, nhẫn bốn người các ngươi ghép lại, mới là ‘LOVE’.”

Tân Vô Phong cái hiểu cái không: “Cần bốn người ghép lại đúng không???”

Liên Duyệt gật đầu: “Chẳng lẽ không đúng, chỉ có bốn người các ngươi ở bên nhau mới xem như là hạnh phúc, mới tính là yêu.”

“Thì ra là thế.”

Tân gia tam huynh đệ đều gật đầu xưng đúng.

Toàn bộ Tân phủ, một mảnh đỏ thắm vui mừng.

Mỗi gian phòng kể cả rèm, màn giường, bình phong vân vân, đều bị đổi thành màu đỏ.

Cho dù đệm chăn cũng là thêu uyên ương màu đỏ, trước phủ treo đèn lồng đỏ thắm.

Trung gian đại đường dán chữ hỉ thật to, phía trước cửa sổ, trước cửa từng gian phòng cũng dán chữ hỉ, ngay cả câu đối trên cửa cũng đổi thành ‘Vạn lý trường chinh hân bỉ dục, bách niên hảo hợp hỉ đồng tâm’ ;’Liên lý chi hỉ kết đại địa, bỉ dục điểu hoan tường trường thiêng.’ đủ loại câu đối vui mừng.

Tân phủ trên dưới, vô luận là chủ nhân hay tôi tớ trên khuôn mặt đều mang theo mỉm cười thong dong ngọt ngào, khắp nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Tần gia mấy trưởng lão, các lão nhân Cô Sa trấn cũng được mời tới.

Bọn họ không hiểu ra sao, chẳng biết vì sao, lúc Tần Du Hàn thỉnh bọn họ, sợ bọn họ biết chân tướng sẽ tháo luôn cả đầu khớp xương của hắn, vậy nên vẫn không dám nói thật, chỉ nói là Tần gia có hỉ sự, trái ấp phải úng đem bọn họ kéo tới.

Nói chung, đồ đạc nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị, nên bố trí cũng đều đã bố trí, quý khách nên mời cũng đã mời, chỉ thiếu mỗi thời điểm, chỉ cần thời điểm tới, chuyện bọn họ vẫn chờ mong, sẽ từ mộng tưởng trở thành sự thật.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Khúc Nhạc Đạo Bắt Đầu

Giờ lành ngay ngày hôm nay.

Ngày hôm nay là ngày Tân gia đại hỉ.

Hôn lễ lần này, giấu diếm rất nhiều người, biết nội tình, chỉ có Tân gia tam huynh đệ, Liên Duyệt phu phụ, Liên Cử, còn có Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam sắp thành thân.

Những người khác một mực chẳng biết.

Tân khách đã đến đông đủ.

Liên Cử đứng ở bên cạnh Liên Duyệt phổi hợp đứng ở trên đài, yến hội phía dưới đều đã ngồi chật người.

Bệnh của Hiên Viên Ly Thiên đã triệt để trừ tận gốc, Vân Khuynh thành thân, sao không gọi hắn chứ???

Tân Du Hàn biết thân thế Vân Khuynh, tất cả đều là vì Hiên Viên Ly Thiên dùng bồ câu đưa tin nói.

Hiên Viên Ly Thiên, Vân Phàm, Tân Du Hàn ba người, kỳ thực là bạn cũ, trước khi Huỳnh Quang kiến quốc, bọn họ là bạn tốt từ nhỏ lớn lên.

Chỉ là sau khi kiến quốc, bọn họ mỗi người một phương, cuối cùng càng bởi vì vị trí của mình và lập trường gia tộc mà trở nên xa lạ.

Hiên Viên Ly Thiên trong thư minh xác chỉ ra Vân Khuynh chỉ là nhi tử của Hiên Viên Ly Thiên, không phải hoàng tử Huỳnh Quang, có những lời

này của hắn, cộng thêm Liên Duyệt dùng sức du thuyết, Tân Du Hàn mới từ trong tin tức bạo tạc khôi phục lại.

Mặc kệ nói như thế nào, Vân Khuynh đã là người Tân gia bọn hắn, là “Nương” của tôn nhi Tân gia bọn hắn, dù là Tân Du Hàn hắn không muốn thì cũng không thay đổi được điểm này, vậy nên hắn chỉ có thể nhận mệnh.

Ngày hôm nay khách nhân Tân phủ đều rất kinh ngạc, bởi vì người Tân phủ ăn mặc rất lạ.

Tôi tớ bên trong phủ dưới sự xúi giục của Liên Duyệt, nam đều mặc vào kiểu áo Tôn Trung Sơn(*), nữ đều mặc vào sườn xám(**).

(*) (**) áo Tôn Trung sơn và sườn xám – ta đoán ở cổ đại thế này chỉ có thể mặc kiểu sườn xám dài như ở dưới thôi, chứ nếu mặc sườn xám ngắn xẻ đùi thì khách khứa có mà trợn tròn mắt hết, kaka ~~~

ao-vest-ton-trung-son-1 T2zpirXgFaXXXXXXXXX_!!49750138

Búi tóc phức tạp của nữ đều bị bỏ đi, đổi lại là búi lên giản đơn, lưu loát chuyên gia.

Nam còn lại là tết thành đuôi ngựa, phối với quần áo trên người tương đương buồn cười, thế nhưng khi toàn bộ nam người hầu đều mặc loại trang phục này, liền có một loại cảm giác hài hoà kỳ dị.

Bởi vì nhạc khí không được đầy đủ, vậy nên dù có là Liên Duyệt toàn tài thì cũng không có phương pháp, chỉ có thể đem khúc quân hành hôn lễ, biến thành phượng cầu hoàng.

Tuy rằng không có ý tứ hàm xúc kết hôn, thế nhưng ý tứ hàm xúc triển miên ái tình cũng rất dày đặc.

Vạn chúng chú mục, trước hết xuất hiện chính là Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam.

Nhã Sóc Lam không thể ngờ là thành tiêu điểm trong nháy mắt, một thân áo cưới tuyết trắng cổ nhân khó có thể tưởng tượng, kiểu tóc cao nhã giản đơn, trang điểm đậm nhạt thích hợp khiến nàng nhìn qua xinh đẹp không chỉ gấp đôi bình thường.

Liên Cử mặc một thân trường bào màu đỏ không được tự nhiên, trước ngực có hình thập tự trắng, lúc Liên Duyệt đem bộ quần áo này giao cho hắn nói đây là quần áo của cha sứ còn dạy hắn rất nhiều thuyết từ.

Hôm nay, hắn đang đọc thuộc lòng thuyết từ Liên Duyệt dạy cho hắn, con ngươi ôn nhuận nhìn chăm chú vào Nhã Sóc Lam, nhẹ giọng dò hỏi:

“Nhã Sóc Lam tiểu thư, xin hỏi ngươi có nguyện ý để nam tử này trở thành trưởng phu của ngươi cùng hắn ký kết hôn ước???

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, đều thương hắn, chăm sóc hắn, tôn trọng hắn, tiếp nhận hắn, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi với hắn cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

Liên Cử nói khiến Nhã Sóc Lam vô thố kinh ngạc lại xấu hổ, nhưng nàng vẫn cúi xuống khuôn mặt ửng đỏ nói: “Ta nguyện ý.”

Liên Cử gật đầu, lại hỏi Mạc Nguyệt:

“Mạc Nguyệt tiên sinh, ngươi có nguyện ý để nữ nhân này trở thành thê tử của ngươi cùng nàng ký kết hôn ước???

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, đều yêu nàng, chăm sóc nàng, tôn trọng nàng, tiếp nhận nàng, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi với nàng cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

Mạc Nguyệt sẽ không xấu hổ như Nhã Sóc Lam, hắn kiên định nhìn Liên Cừ nói: “Ta nguyện ý.”

Liên Cừ khẽ cười cười, hướng về đám người phía dưới mù mịt, mê man không gì sánh được dò hỏi: “Các vị khách. Xin hỏi các ngươi nguyện ý làm chứng cho lời thề kết hôn của bọn họ không???”

Mọi người chẳng biết vì sao hắn hỏi như vậy, thế nhưng vẫn hồi đáp: “Nguyện ý.”

...

Lúc này, Liên Duyệt đang dỗ Vân Khuynh mặc quần áo.

“Tỷ, ngươi làm cái quỷ gì vậy, sao lại để mọi người cả đám đều mặc quần áo hiện đại???”

Liên Duyệt chớp chớp mắt: “Vui mà, tiểu Khuynh, Nhã Sóc Lam bọn họ hôn lễ đều bắt đầu rồi, ngươi còn ồm ờ thêm sẽ không thể tham gia, mau, đây là tỷ tỷ chuyên môn tìm người làm quần áo cho ngươi.”

Vân Khuynh hắc tuyến: “Âu phục??? Đùa gì vậy, tỷ, bụng của ta...”

“Không có việc gì, tiểu Khuynh ngươi gầy như vậy, ta để cho bọn họ làm quần áo rất dày, cái bụng sẽ không đặc biệt rõ ràng, không nhìn kỹ là nhìn không ra.”

“Tỷ, ngươi cứ đi làm việc đi, ta mặc quần áo bình thường là được rồi.”

“Không được.”

Liên Duyệt thấy nói không thông liền trực tiếp động thủ kéo áo choàng của Vân Khuynh, Vân Khuynh lại càng hoảng sợ: “Tỷ, ngươi làm gì vậy???”

“Thay quần áo cho ngươi.”

“...”

Vân Khuynh khuất phục: “Được rồi, ngươi đi ra ngoài trước, ta sẽ mặc.”

Nửa khắc qua đi, Liên Duyệt thấy Vân Khuynh một thân Âu phục trắng thuần, sợ hãi than một tiếng:

“Ôa, thực sự là thanh xuân mĩ thiếu niên, lão đệ, ngươi cái dạng này ở hiện đại sẽ hút hồn cả đống lớn nam nhân nữ nhân...”

Ách, không đúng, ở cổ đại cũng vậy, không sai không sai, diện mạo hiên ngang ngọc thụ lâm phong, tuy rằng khuôn mặt có chút quá đẹp, nhưng chỉ càng hiện rõ tiểu Khuynh nhà ta tuấn mĩ, tốt lắm tốt lắm.”

Nói xong Liên Duyệt liền lôi kéo Vân Khuynh đi ra ngoài.

Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt đã ở trong đám người qua lại không ngớt kính rượu, nhưng Vân Khuynh còn không biết hôn lễ của bọn họ đã kết thúc.

Y bị Liên Duyệt kéo đi, bị Liên Duyệt kéo đến chỗ Long Liêm đám đương phù dâu mặc quần lụa mỏng giống như áo cưới của Nhã Sóc Lam, may là nàng vẫn luôn không lộ bộ mặt thật, bằng không nàng nhất định cũng sẽ trở thành đối tượng chú mục của mọi người.

Đương nhiên, Tân Vô Phong tam huynh đệ, cũng ăn mặc Âu phục, Tân Vô Phong mặc màu đen, Tân Vô Song là màu lam sậm, Tân Vô Hạ là màu xám sẫm.

Loại quần áo này khác với bình thường rườm rà, khiến thân hình bọn họ được tôn lên càng thêm cao to, khuôn mặt cũng càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

Hơn nữa áo sơmi màu trắng dựng thẳng cổ áo phối với màu Âu phục, thực sự rất lãnh tuấn nho nhã, Vân Khuynh liếc mắt nhìn lại có chút hoảng hốt, thiếu chút nữa cho rằng mình lại xuyên qua thời không về tới hiện đại.

Liên Duyệt đem Vân Khuynh kéo đến trước mặt Tân gia tam huynh đệ, hít một hơi nói: “Tiểu Khuynh, kỳ thực chúng ta vẫn giấu ngươi một việc...”

...

Trên bữa tiệc, Liên Duyệt bận bịu, Tân Du Hàn còn lại là ngồi cùng các vị trưởng bối Tân gia.

Liên Duyệt Tân gia tam huynh đệ đang bận, Tân Du Hàn đi không ra, chuyện chiêu đãi tân khách, đều giao cho Long Ánh và Long Lê.

Hơn mươi trưởng lão đến từ Cô Sa trấn nhìn xong hôn lễ của Nhã Sóc Lam gật đầu: “An, không tệ, có phong cách riêng, rất kỳ lạ, rất mới mẻ độc đáo, nhưng là vì hôn lễ của hai người chẳng thân quen, có cần ngươi đi一趟 học chúng ta cả đám xương già cỗi này không???”

Tân Du Hàn mồ hôi lạnh, gián đoạn nói: “Không... Không phải... Cái kia, ngày hôm nay, ngày hôm nay hôn lễ của tiểu Khuynh mới là quan trọng nhất.”

“Nga, ngươi là nói còn có một hồi hôn lễ??? Nhưng mà, tiểu Khuynh là ai???”

Tân Du Hàn vươn tay lau mồ hôi: “Là... Tức phụ, năm ngoái Vô Song thú, khi đó không đủ trịnh trọng... Hiện tại một lần nữa cử hành... các vị thúc thúc bá bá, các ngươi kiên trì chờ đi, lập tức bắt đầu rồi.”

Nhin các lão nhân tâm tình không tính là tốt, Tân Du Hàn không khỏi bắt đầu đoán hình dạng sau khi bọn họ biết được chân tướng.

Nghĩ nghĩ dưới đáy lòng hắn rùng mình một cái, sau đó liền vì thân thân nương tử của hắn mà cău khän.

...

“Cái gì.... Thành thân??? Ta, đại ca, Vô Song Vô Hạ??? Tỷ, ngươi đang nằm mơ sao???”

Vân Khuynh bị Liên Duyệt nói tạc cho đầu óc trống rỗng, trong đầu cái gì cũng không còn.

Chỉ có thành thân, hai chữ thật to.

Sau khi lấy lại tinh thần phản ứng đầu tiên của y chính là không tin, phản ứng thứ hai chính là điên rồi, mọi người trên thế giới này điên rồi mới có thể đem loại ý nghĩ kinh thế hãi tục này làm thành hành động.

“Tiểu Khuynh, ta không lừa ngươi, mau, âm nhạc đã vang, các ngươi mau lên đài, Long Liễm là phù dâu của các ngươi, Long Khiêm là phù rể.”

Sau khi nói xong Liên Duyệt liền thúc Vân Khuynh đang không thể phản ứng, để y chuẩn bị cùng Tân Vô Phong bọn họ đi ra ngoài.

Tân Vô Phong ba người mỉm cười nhìn y, không có phủ nhận lời Liên Duyệt nói, lảng lặng cùng đợi biểu tình kinh hỉ của Vân Khuynh.

Thế nhưng Vân Khuynh lại bị dọa đến sắc mặt trắng bệch: “Không... Quá đột nhiên, ta một chút cũng chưa chuẩn bị...”

“Nên chuẩn bị chúng ta đều đã chuẩn bị, ngươi còn muốn chuẩn bị cái gì, nhanh đi... Sắp bắt đầu rồi... A, khoan khoan, còn cái này.”

Liên Duyệt lấy ra chiếc nhẫn thuộc về Vân Khuynh: “Bởi vì bốn ngươi các ngươi không có biện pháp trao đổi nhẫn, một hồi các ngươi đều tự đeo đi.”

Vân Khuynh kinh ngạc cầm chiếc nhẫn Liên Duyệt nhét vào trong tay y: “Ngay cả cái này cũng có... Tỷ, không phải nói đây là hôn lễ của Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt sao... Sao lại biến thành cái dạng này???”

“Là hôn lễ của Mạc Nguyệt, nhưng hôn lễ của bọn họ đã kết thúc, hiện tại đến các ngươi.”

“Thế nhưng.. Ta...”

Thời gian thực sự tới rồi, Vân Khuynh đã không thể dừng lại, Tân Vô Phong mấy người đã chuẩn bị xuất phát, Liên Duyệt như trước không thể đối phó Vân Khuynh. Cuối cùng Liên Duyệt hung ác nói: “Nếu như ngươi không muốn đường đường chính chính sống cả đời với tiểu Phong bọn họ, như vậy ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

Tâm Vân Khuynh bỗng nhiên co rút lại.

Đúng vậy, y không phải đã sớm muốn cùng Tân Vô Phong bọn họ đường đường chính chính ở bên nhau sao??? Sao lúc này lại nhăn nhó như thế.

Hiện tại tất cả là chuyện y năm mơ cũng nghĩ tới, sao y lại lùi bước??? Sao lại thế???

Vân Khuynh không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể tràn ngập cảm kích vội vã nói với Liên Duyệt: “Tỷ, cảm tạ ngươi.”

Nói xong, liền cùng Tân gia tam huynh đệ bước đi ra ngoài.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Lời Thề Vĩnh Hằng

Vân Khuynh bốn người lên đài, không giống với Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt lúc trước.

Bọn họ là bốn người nam tử tuấn mĩ vô tư, bọn họ mặc quần áo bọn hắn chưa từng gặp qua.

Loại quần áo này rất phẳng, màu sắc tuy không nhiều lấm, thế nhưng lại dị thường nghiêm túc trang trọng, Vân Khuynh màu trắng ôn nhuận, Tân Vô Phong màu đen lãnh tuấn, Tân Vô Song lam thăm nho nhã, Tân Vô Hạ xám sậm trang nghiêm.

Áo sơmi trắng dựng thẳng cổ áo khiến cho bọn họ nhìn qua rất ưu nhã rất chỉnh tề, trên khuôn mặt bọn họ đều mang theo tâm tình phức tạp kỳ lạ.

Có kích động hưng phấn có chờ mong thấp thỏm có khẩn trương bất an, tân khách ở đây lần thứ hai nghe thấy phượng cầu hoàng liền có chút nghi hoặc, thấy bốn người Vân Khuynh lên sân khấu thì càng thêm mê man.

“Du Hàn, đó không phải tiểu Phong bọn họ sao, bọn họ mặc cái gì vậy, lão nhân ta sống lâu như vậy lần đầu tiên thấy quần áo như thế... Chỉ là bọn họ nhìn qua thật đúng là tuấn tú, không hổ là tử tôn Tân gia ta!”

Lão nhân ngồi ở bên người Tân Du Hàn vươn tay vuốt vuốt râu mép, gật đầu cười vẻ mặt đặc ý.

Dứt lời hắn đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp: “Không đúng, Du Hàn, ca khúc này không phải vừa rồi hai tiểu oa nhi thành thân kia đã dùng sao, sao hiện tại vẫn là khúc này???”

Tần Du Hàn dùng ống tay áo thấm thấm mồ hôi lạnh trên trán: “Lão tổ tông, bọn họ đây không phải đang cử hành hôn lễ sao, Duyệt nhi nói, ca khúc này dùng để thay thế cái gì khúc quân hành hôn lễ.”

“Cử hành hôn lễ??? Có ý gì???”

Nguyên bản lão nhân vẻ mặt cười cười lập tức cứng lại, trừng lớn hai mắt ngẩng đầu nhìn Tần Vô Phong bốn người.

Hắn đột nhiên nhớ tới vừa rồi Tần Du Hàn nói cho hắn, nói trọng điểm ngày hôm nay là hôn lễ của Vân Khuynh.

Mà Vân Khuynh là nam túc phụ Tần Vô Song thứ...

Nghĩ nghĩ khuôn mặt lão nhân trầm xuống, hóa ra Tần gia muốn làm một hồi hôn lễ long trọng cho Vô Song và nam túc phụ kia, trách không được Tần Du Hàn không dám nói cho đám lão già bọn họ.

Lão nhân lão bà tử Cô Sa trấn, nghe xong đối thoại của Tần Du Hàn và lão nhân kia, đều hiểu ra trạng huống hiện tại, đều lãnh nghiêm mặt, trở nên mất hứng.

Thế nhưng, bọn họ làm sao có thể nghĩ tới, hiện tại hôn lễ lần này, căn bản không phải là bổ sung hôn lễ cho Vân Khuynh và Tần Vô Song đơn giản như vậy, hiện tại hôn lễ lần này là điểm bắt đầu cho Vân Khuynh cùng với Tần gia tam huynh đệ vĩnh viễn đường đường chính chính ở bên nhau.

Vân Khuynh cảm thấy mỗi bước mình bước ra, đều không có cùng tâm tình.

Y thậm chí còn không có tiêu hóa xong tin tức ngày hôm nay y sẽ kết hôn với Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ, y chỉ là thuận theo tâm tình của mình bị Liên Duyệt thuyết phục, theo Tần Vô Phong ba người đi ra ngoài tham gia hôn lễ mà thôi.

Hôm nay tâm của y, không những không trở nên hỗn loạn, trái lại theo từng bước chân càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng kiên định.

Trong đâu y hiện lên quá khứ trước đó.

Có mờ mịt và thấp thỏm vào đêm thành thân lần đầu gặp mặt Tân Vô Song...

Có quan tâm và kích cuồng khi y bị Thượng Quan Tôn mang đi sau đó Tân Vô Song tìm được y...

Có hiểu kỳ và hoài nghi lần đầu tiên gặp Tân Vô Phong đối với y rất tốt...

Có bất an và thống khổ khi Tân Vô Song bởi vì Liên Cử tiên đoán mà băn khoăn không khống chế được thương tổn y...

Có phiền muộn và bất đắc dĩ khi Tân Vô Song vì y đi lấy lam ngân hoa mà nói lời từ biệt...

Có mâu thuẫn giãy dụa tham lam và bất an khi được Tân Vô Phong dốc lòng chăm sóc...

Có sợ hãi và tuyệt vọng vào đêm giao thừa năm ngoái bị Tân Vô Phong xâm phạm...

Có thống khổ và hỗn loạn khi Tân Vô Song biết được quan hệ giữa y và Tân Vô Phong...

Có đau đớn và vui sướng khi y sinh Đại Bảo và tiểu Bảo...

Có không muốn và quyết tuyệt khi rời khỏi Tân phủ...

Có bất đắc dĩ và vô thố khi y ở cạnh Tân Vô Hạ...

Có...

Có rất nhiều, sinh mệnh của y, từ nhát khắc gắp phải Tân Vô Song, mới bắt đầu chân chính sinh động...

Một bước, hai bước, ba bước...

Chậm rãi cùng Tân Vô Phong Tân Vô Song Tân Vô Hạ ba người cùng nhau đi đến đài cao chõ Liên Cừ đứng, các loại quá khứ, vô luận tốt xấu, vào lúc này xem ra, đều thành một loại ngọt ngào.

Bất luận khi đó là mặt mang mỉm cười hay là hàm chứa nước mắt, bất luận khi đó là hài lòng vui sướng hay là thương tâm gần chết.

Vì giờ khắc hiện tại ngày hôm nay, đáng giá, tất cả đều đáng giá.

Ý sao mà may mắn, gắp được ba người thương yêu y, quý trọng y.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh mang theo mỉm cười, ánh mắt sáng sủa ngẩng đầu nhìn Liên Cừ trên đài cao, cùng Tân Vô Phong ba người dừng bước.

Liên Cừ nhìn bốn người bạn họ cũng nhịn không được gật đầu, mặt mang mỉm cười, bắt đầu sứ mệnh lúc này của hắn, hắn thăng tấp nhìn chăm chắm Vân Khuynh, cỗ vũ nhìn y:

“Vân Khuynh tiên sinh, xin hỏi ngươi có nguyện ý để Tân Vô Phong tiên sinh, Tân Vô Song tiên sinh, và Tân Vô Hạ tiên sinh trở thành người bạn đời của ngươi, cùng bạn họ ký kết hôn ước???

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc bất cứ lý do nào khác, đều bảo vệ bạn họ, chăm sóc bạn họ, tôn trọng bạn họ, tiếp nhận bạn họ, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi đối với họ cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

Bên tai nghe thanh âm Liên Cừ, Vân Khuynh tim đập càng lúc càng nhanh, khuôn mặt tuyệt mỹ của y chậm rãi nhuộm lên đỏ ửng, y gần như không thể hô hấp, lúc Liên Cừ kết thúc vấn đề, trong óc y còn đang hoảng hốt, nhưng trong miệng y đã rõ ràng không gì sánh được hồi đáp: “Ta nguyện ý.”

Đúng vậy, y nguyện ý, mười phần nguyện ý, trăm phần nguyện ý, ngàn phần nguyện ý, vạn phần nguyện ý, có thể ở bên người yêu của mình, sao y lại không muốn chứ.

Vân Khuynh chìm đắm trong thế giới một người, y căn bản là không biết lúc Liên Cừ nói những lời này ra miệng, tân khách ở đây có bao nhiêu khiếp sợ.

Trong nháy mắt, toàn bộ Tân phủ ngay cả một tia thanh âm cũng không có, thăng đến câu ta nguyện ý kia của y, mới giống như đánh vỡ ma chú khiến các loại thanh âm sống lại.

Thế nhưng, lúc đó tiếng động lớn xôn xao, các loại thanh âm thảo luận nối liền không dứt, mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tin...

Các trưởng lão bên người Tân Du Hàn, nghe xong Liên Cừ nói sau khi ngốc lăng một chút, càng cuồng bạo không gì sánh được chỉ vào Tân Du Hàn hỏi: “Đây là có chuyện gì???”

Hai nam tử thành thân đã là khiêu chiến năng lực thừa thu của bọn họ, vì sao còn muốn Tân Vô Phong tam huynh đệ song song thành thân với một nam nhân nữa???

Mệt cho hắn vừa rồi còn tưởng Tân Vô Phong và Tân Vô Hạ là đi cùng Tân Vô Song, đưa Tân Vô Song lên thành thân.

Hóa ra, đây căn bản là ý nghĩ của riêng mình hắn, nhân vật chính ngày hôm nay không chỉ có Tần Vô Song, ngay cả Tần Vô Phong Tần Vô Hạ cũng đồng dạng là nhân vật chính!!!

Tần Du Hàn ho nhẹ một tiếng: “Lão tổ tông, đúng như ngươi thấy, tiểu Phong ba huynh đệ bọn họ cùng thích một người...”

“Ngươi...”

Lão nhân kia bàn tay run run, nhất thời mất đi toàn bộ ngôn ngữ.

Hắn không biết phải dùng loại ngôn ngữ gì chỉ trích Tần Du Hàn, sai lầm của Tần Du Hàn quá lớn.

“Tam trưởng lão bá bá.”

Ngay lúc lão nhân kia tức giận đến á khẩu không trả lời được, cả người run rẩy, thanh âm ngọt ngào của Liên Duyệt bỗng nhiên vang lên.

Sau đó bóng dáng mỹ lệ của nàng xuất hiện bên người tam trưởng lão, cười nói:

“Tam trưởng lão bá bá chẳng lẽ là nghĩ chủ ý của Duyệt nhi không tốt???

Nhớ năm xưa Duyệt nhi ra chủ ý cho tam trưởng lão bá bá theo đuổi tam nãi nãi, tam trưởng lão bá bá vẫn nói chủ ý của Duyệt nhi rất tốt nha, liền ngay cả...”

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ.”

Liên tiếp ho khan từ trong miệng tam trưởng lão truyền ra, lão nhân này nguyên bản tinh thần quắc thước trong nháy mắt dường như thành ma ốm, như là muốn ho khan khụ ra cả tim phổi của mình.

Liên Duyệt chớp chớp mắt, che miệng cười khẽ: “Tam trưởng lão bá bá, ngài thân thể gần đây hình như không tốt lắm, phải chú ý thân thể nga, chả là, tân nhân hôn lễ lần này, đích xác rất xứng đôi, tam trưởng lão bá bá ngươi nói đúng không???”

Lão nhân vừa rồi còn nỗi giận lập tức đã không có ý kiến, gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, Du Hàn nói bọn họ yêu thương lẫn nhau, tốt tốt... Ha ha ha ha, rất xứng đôi rất xứng đôi.”

Liên Duyệt gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, con cháu tự có con cháu phúc, chính bọn chúng thích, chúng ta làm trưởng bối, sao có thể không thành toàn cho bọn chúng chứ...”

...

Cùng lúc đó, Liên Cử sau khi nghe Vân Khuynh nói ta nguyện ý, mỉm cười gật đầu với y, sau đó hỏi Tân Vô Phong:

“Tân Vô Phong tiên sinh, ngươi có nguyện ý để Vân Khuynh tiên sinh trở thành bạn đời của ngươi, cùng y sáng lập hôn ước???

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc bất luận lý do nào khác, đều thương y, chăm sóc y, tôn trọng y, tiếp nhận y, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi với y cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

“Câu còn không được.”

Trong thanh âm Tân Vô Phong có chút trong trẻo lạnh lùng nhưng mang theo cảm tình khó có thể khắc chế.

Liên Cử ngẩn ngơ, đáp án này của Tân Vô Phong, không ở trong vòng dự liệu của hắn, Liên Duyệt đã từng nói cho hắn, đáp án chỉ có một, cũng chính là ta nguyện ý.

Liên Cử ho nhẹ một tiếng: “Nguyện ý cùng Vân Khuynh kết làm bạn đời???”

Tần Vô Phong nghe vậy lập tức nhớ tới lúc trước nương hắn dặn dò hắn, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị hơi lan tràn đỏ sậm, dùng thanh âm rõ ràng hồi đáp: “Ta nguyện ý.”

Loại thời gian này, ta nguyện ý, là ngôn ngữ êm tai nhất trên đời này, thậm chí vượt lên cả, ta yêu người.

Bởi vì ta yêu người, chẳng biết bao giờ sẽ không yêu nữa, nhưng ta nguyện ý này, là lời hứa hẹn, lâu dài như trời đất.

Liên Cử thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu hỏi Tần Vô Song, Tần Vô Hạ hai người.

Bọn họ bốn người đều đã trả lời hoàn tất, Liên Cử lại hỏi mọi người: “Xin hỏi các vị khách có nguyện ý làm chứng cho lời thề kết hợp của bọn họ???”

Kỳ thực các lão nhân Cô Sa trấn rất muốn nói không muốn, thế nhưng nhìn cặp mắt xinh đẹp như có như không của Liên Duyệt kia bắn phá, đều cùng mọi người nhỏ giọng nói: “Nguyện ý.”

Chờ mọi người trả lời xong, Liên Cử mỉm cười nắm chặt hai tay nói: “Nhẫn sẽ đại diện cho ràng buộc đối với lời thề, hiện tại, thỉnh đền tự đeo nhẫn, ràng buộc lời thề của mình cả đời không thay đổi.”

Vĩnh viễn bên nhau yêu nhau, không rời không bỏ, đó là một lời thề vĩnh hằng.

Lúc này Vân Khuynh mới có khoảng không quan sát chiếc nhẫn Liên Duyệt kín đáo đưa cho y, chế tạo từ hoàng kim, ở trên mặt khảm một viên

thạch anh màu hồng phấn, bên trong nhẫn có khắc tên y, Khuynh, còn có một chữ cái tiếng Anh E.

Thấy chữ cái tiếng Anh kia, Vân Khuynh sững sốt, hồn như là lập tức nghĩ tới LOVE, trong lòng y tràn ngập tình cảm ấm áp, không cần đoán cũng biết, hôn lễ này, chiếc nhẫn này, đều là tâm tư của Liên Duyệt.

Trên thế giới này, ngoại trừ y ra, cũng chỉ có Liên Duyệt là tỷ tỷ kiếp trước của y biết những lẽ nghi này cùng chữ cái tiếng Anh.

Trịnh trọng chăm chú đeo nhẫn lên ngón áp út của mình, Vân Khuynh yên lặng nghĩ trong đáy lòng:

Ngụy Quang Hàn, Lạc Minh, các ngươi thấy được không, Vân Khuynh cổ đại kết hôn rồi, kết hôn với Tân gia tam huynh đệ.

Các ngươi thì sao, các ngươi hiện tại, kết hôn chưa...

Nghĩ ý cười bên môi y càng sâu, mặc kệ Ngụy Quang Hàn và Lạc Minh có kết hôn hay không, y đều biết bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Ông trời đối với y thật nhân từ, y kiếp trước, y kiếp này, cuối cùng cuối cùng, dĩ nhiên đều là hạnh phúc như thế...

Vào lúc ngắn ngủi, Liên Cử lần thứ hai mở miệng: “Ta đã chứng kiến các ngươi thề nguyền với đối phương, ta cảm thấy vạn phần vui sướng tuyên bố với các vị đang ngồi ở đây các ngươi kết làm bạn đời, hiện tại tân lang có thể hôn tân nương.... Ách....”

Một câu cuối cùng vừa nói ra miệng Liên Cử chỉ biết sai rồi, thế nhưng lúc hắn lấy lại tinh thần thì đã nói xong, căn bản là không thể đổi ý.

Cái này phiền phức rồi, Vân Khuynh chỉ có một, nam nhân chiếm lấy lại có ba, cái này hôn thế nào!!!

Tần Vô Phong đứng gần Vân Khuynh nhất rất biết lắng nghe, lập tức xoay người, đỡ lấy vai Vân Khuynh, nghiêng người cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhạt kia, cái lưỡi đỏ tươi dễ dàng cạy mở cánh môi Vân Khuynh, không hề cố kỵ dò xét vào trong miệng Vân Khuynh, cùng cái lưỡi mềm mại của y dây đưa quấn mút.

Vân Khuynh hơi nhắm hai mắt lại, mặc dù có chút ngượng ngùng, thế nhưng y lại không có nửa điểm giãy dụa, bởi vì ở trong lòng y, đây là một nghi thức, nghi thức thần thánh.

Đã lâu không chạm vào Vân Khuynh, Tần Vô Phong hôn có chút vong tình, tân khách chu vi đều mặt đỏ tới mang tai, ống tay áo che mặt, ở đây dù sao cũng là cổ đại.

Liên Duyệt chà chà chân, lớn tiếng ho khan.

Tần Vô Phong cả kinh, lập tức thả Vân Khuynh, sau đó nắm một tay Vân Khuynh, xé dịch một chút, cùng y mười ngón nắm chặt.

Tần Vô Song không đợi ai tới mở miệng nói cho hắn làm như thế nào, liền thay thế địa vị vừa rồi của Tần Vô Phong, lại một lần nữa xâm chiếm môi Vân Khuynh.

Tần Vô Hạ tự nhiên là người thứ ba.

Liên Cử đỏ mặt xuống đài, hắn chỉ là không cẩn thận nói sai, ai ngờ bốn người kia, nhưng lại làm thật, đem cả đám người bọn họ ở đây coi như đồ trang trí, mặc sức chơi trò triền miên...

“Ba tên tiểu tử này...”

Liên Duyệt cười lắc đầu, mệt cho ba nhi tử của nàng sinh tại cổ đại, nếu như ở hiện đại, vậy không phải càng hào phóng hay sao???

“Vân Khuynh y, thật đúng là làm trò trước mặt nhiều người như vậy hôn môi với tiểu Phong tiểu Song bọn họ...”

Tần Du Hàn có chút cảm thán, nếu là hắn, hắn sẽ không có dũng khí kia.

Liên Duyệt lắc đầu: “Ngươi không biết điều này đối với tiểu Khuynh mà nói, ý nghĩa trọng đại biết bao nhiêu, tiểu Khuynh nhất định cho rằng nụ hôn hiện tại của bọn họ là nghi thức thần thánh... Tiểu Khuynh là một hài tử dễ bắt an, có thể chính đại quang minh ở bên tiểu Phong bọn họ, vẫn là tâm nguyệt của y...”

“Vậy nên ngươi mới có thể cố ý cử hành hôn lễ này cho y???”

Tần Du Hàn tiếp lời Liên Duyệt.

Liên Duyệt gật đầu mỉm cười: “Đúng vậy.”

Tần Du Hàn nhíu nhíu mày: “Vì sao ta cảm thấy ngươi đối với Vân Khuynh, còn tốt hơn cả Vô Phong bọn họ, ngươi không biết, còn tưởng rằng Vân Khuynh mới là thân sinh nhi tử của ngươi.”

Liên Duyệt nhíu mày: “Cái này thì không đúng... Tiểu Khuynh y tuy rằng không phải thân sinh nhi tử của ta, nhưng lại là thân sinh đệ đệ.”

Tần Du Hàn giật mình: “Ngươi... Có ý gì???”

Liên Duyệt phong tình vạn chủng ngoái đầu nhìn hắn: “Ý trên mặt chữ, Vân Khuynh là thân đệ đệ của ta.”

“Ngươi đùa cái gì vậy!!!”

Tần Du Hàn gần như bùng nổ: “Vân Khuynh là hài tử của Hiên Viên Ly Thiên và Vân Phàm... Hai người bọn họ số tuổi giống như ngươi, sao có thể có nữ nhi lớn như ngươi???”

Liên Duyệt hắc tuyến:

“Ai nói ta là nữ nhi của bọn hắn???

Ta nói ta là thân tỷ tỷ của Vân Khuynh, lại chưa nói là của kiếp này...
Chúng ta là tỷ đệ kiếp trước có được hay không???”

Vân Khuynh tìm nàng nói qua, nói y đã đem chuyện y xuyên qua nói cho Tân Vô Phong bọn họ, còn kiến nghị nàng đem những chuyện này thăng thắn nói cho Tân Du Hàn.

“Duyệt nhi, có phải ngươi hưng phấn đến hồ đồ rồi không, như thế nào lại nói lời mê sảng, chuyện kiếp trước, sao chúng ta có thể biết được???”

Liên Duyệt đột nhiên đứng dậy kéo tay Tân Du Hàn: “Ngươi đi theo ta, ta kể cho ngươi một câu chuyện thật dài thật dài.”

Chỉ là trong chớp mắt, không chỉ Liên Duyệt và Tân Du Hàn đã chạy biến, chờ chúng tân khách buông ống tay áo, ngay cả tân nhân bốn người cũng không thấy.

Bọn họ đi nơi nào???

Tự nhiên là trở về phòng tương thân tương ái...

Tương thân tương ái như thế nào???

Khụ khụ khụ, cái này nha, thỉnh tự mình phỏng đoán.

— Chính văn hoàn —

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Ngoại Truyện 1.1 Bao Tử Thiên Chi Tụ Thành Bàn Mạt Chượt

Năm tháng như nước chảy, trong nháy mắt đã gần tới hai năm.

Đầu năm năm ngoái, Vân Khuynh rốt cục không phụ sự kỳ vọng, sinh ra một nữ tính duy nhất của mấy đời Tân gia gần đây.

Tiểu công chúa này, lúc sinh ra cũng rất được người thích, không phải bởi vì nàng đáng yêu như nước trong veo, cũng không phải bởi vì nàng là nữ hài duy nhất của mấy đời Tân gia gần đây, chủ yếu là bởi vì lúc nàng sinh ra, tương đương nhu thuận, tuyệt không giống Đại Bảo tiểu Bảo lăn qua lăn lại người như vậy.

Vân Khuynh lúc sinh nàng ra, đặc biệt thuận lợi, đau đớn cũng nhỏ, vậy nên mọi người từ lúc tiểu gia hỏa này sinh ra đã nhận định nàng là một bão bão ngoan, bởi vậy cũng rất thích nàng.

Nàng xuất hiện, hòa tan một chút tiếc nuối Đại Bảo tiểu Bảo không ở Tân phủ.

Người bên trong Tân gia, thích hài tử nhất, chính là Tân Du Hàn.

Một lão nhân qua tuổi bán trăm, dĩ nhiên cùng một đám tiểu bối đoạt hài tử, mà Liên Duyệt không những không ăn giấm, trái lại là cùng Tân Du Hàn đoạt.

Vân Khuynh và Tân gia huynh đệ nếu là yêu cầu chăm sóc hài tử, Liên Duyệt đều sẽ đem bọn họ đá bay, lý do đá bọn họ đi, chính là để cho bọn họ nỗ lực tạo người.

Hôm nay, Tân gia tam huynh đệ đều đi làm việc, Vân Khuynh sau khi học một hồi võ công với Long Liêm, thay đổi một thân áo quần, liền đi tìm Liên Duyệt, muốn chăm sóc tiểu nữ nhi của y.

“Tiểu Khuynh, ngươi và tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ đều còn trẻ như vậy, thừa dịp tuổi trẻ sinh thêm mấy oa oa tới chơi... Khu khu khu, phải biết rằng, Tân gia chúng ta tiểu Phong bọn họ đồng lứa, nhiệm vụ nối dõi tông đường đều đặt trên người một mình ngươi.”

“... Tỷ, đã ba hài tử rồi, còn muôn... Ngươi cho ta tiểu tru sao???”

Liên Duyệt trợn tròn đôi mắt đẹp:

“Tiểu Khuynh, đừng nói với ta ngươi sinh ba đứa sẽ không muốn sinh nữa... Cái này là không được, không nói không công bình với tiểu Phong, chính là ta, ta cũng không hài lòng...

Ta một mực chờ ngươi sinh một đội bóng đá... Nhưng hiện tại ngay cả một bàn mạt chược còn chưa tới cửa ngươi đã muốn bãi công...”

“Ách...”

Vân Khuynh bị ngôn từ của Liên Duyệt dọa đến thiếu chút sặc nước bọt của mình: “Đội bóng đá!!! Tỷ, đó là 11 người, 11 người đấy!!! Thật muốn đến một đội bóng đá, không muốn mạng của ta mới là lạ...”

“Sợ cái gì, lúc đở đẻ cho Hương Hương tiểu Cừ không phải đã nói rồi sao, thân thể của ngươi rất tốt, sinh thêm mấy đứa hoàn toàn không thành vấn đề.”

Hương Hương chính là tiểu công chúa hiện tại của Tân gia, Tân Hương, là Liên Duyệt đặt, nàng ở trong đám nam nhân Tân gia, tiểu cô nương nhu thuận tự nhiên là thơm ngào ngạt, cũng không cần nghĩ nhiều, trực tiếp đánh nhịp định ra tên Hương Hương này.

“Được được, tỷ, Hương Hương ngươi chăm sóc đi, ta đi xem đại ca và Vô Song bọn họ có cần giúp gì không.”

Gần hai năm nay, nhiều lúc Tân Vô Phong bọn họ đặc biệt bận, Vân Khuynh cũng sẽ giúp bọn họ, số lần hỗ trợ vặt vãnh nhiều, y đối với vận tác và lực lượng Tân gia cũng đã đại thể nắm chặt dưới đáy lòng, sau đó hiện tại đi giúp cũng là thuận buồm xuôi gió.

Trước đây Tân gia tam huynh đệ đều có thư phòng riêng, lúc xử lý sự vụ, đều là việc ai người nấy làm, sau khi bốn người thành thân, Vân Khuynh và Liên Duyệt liền cùng đem thư phòng của bọn họ cải thiện một chút.

Giống như phòng làm việc hiện đại, ba bốn cái bàn đặt cùng với nhau, chia ra các bàn mặt đối mặt mà ngồi, gặp phải cái gì không có biện pháp, hoặc là có chuyện gì cần thảo luận, ba người sẽ cùng dừng lại, bàn bạc một phen.

Vân Khuynh thỉnh thoảng sẽ mang theo trà và cao điểm đi xem bọn hắn, hoặc là hỗ trợ, hoặc là ngồi một mình đọc sách ở một bên.

...

Làm nữ oa oa duy nhất Tân gia, Hương Hương và một nữ nhân khác của Tân gia Liên Duyệt là tương đương hợp ý.

Nếu không phải Tân Du Hàn phản đối, một ngày đêm mười hai canh giờ, phỏng chừng các nàng sẽ từng phút từng giây dính vào nhau, cũng may Tân Du Hàn kiên trì không cho phép Liên Duyệt ngủ cùng người khác, cho dù là tiểu oa nhi cũng không được.

Bởi vậy ban đêm, Hương Hương sẽ bị Liên Duyệt đưa cho bà vú đặc biệt mang từ bên ngoài về.

Vân Khuynh và Tân gia tam huynh đệ, một ngày đêm cơ hội ở cùng Hương Hương có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có ở cạnh bên người Liên Duyệt hoặc là lúc dùng bữa bọn họ mới có thể gặp mặt.

Tân gia tam huynh đệ, đều rất thích Hương Hương, không có đặc biệt thích cũng không có đặc biệt không thích...

Ban đêm, Vân Khuynh vẻ mặt ngắn ngơ nhìn ngọn đèn dầu, có chút xuất thần, y nhớ tới lời Liên Duyệt nói vào ban ngày.

Y rất lưu ý một câu trong đó —- đối với Tân Vô Phong không công bình.

Đích xác không công bình.

Tù hai người yêu nhau, đến hài tử, hình như đối với Tân Vô Phong vẫn rất không công bình.

Giữa Tân gia tam huynh đệ, cùng Tân Vô Song là thành thân, giản đơn nhất, nước chảy thành sông, cùng Tân Vô Hạ là vì Hương Hương, cũng bởi vì hai người ca ca thoái nhượng bảo vệ, chỉ có Tân Vô Phong, là khó như lênh trời.

Lúc yêu nhau vốn là trải nghiệm đau khổ nhiều, tới hiện tại, y đã lần lượt sinh ra hài tử của Tân Vô Song và Tân Vô Hạ, nhưng chỉ có Tân Vô Phong là không có.

Sau khi thành thân, Tân Vô Phong liền thành đứng đầu một nhà, áp lực trên vai là có thể nghĩ tới, y có thể vì Tân Vô Phong làm rất ít rất ít.

Đối với Tân Vô Phong mà nói, tình cảnh như vậy, có lẽ là chân chính không công bình.

Y duy nhất có thể làm khiến Tân Vô Phong cảm thấy kinh hỉ, có lẽ đúng như Liên Duyệt muốn, cho nàng một bàn mạt chược, sinh một người hài tử

cho Tân Vô Phong.

Vân Khuynh dần dần hạ quyết tâm, không còn bối rối, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nhất mạt đáng cười.

Thời gian sau khi thành thân, cuộc sống giống như gia đình bình thường, vụn vặt, yên lặng, nhưng cũng rất ấm áp, Vân Khuynh đã không còn loại tâm tư quẩn quýt thích để tâm vào chuyện vụn vặt như trước.

Gặp chuyện, lập tức bắt đầu động não hạ quyết tâm giải quyết, bởi vì y phát hiện rất nhiều chuyện, kỳ thực là càng kéo dài càng thương tổn người.

Giường của Vân Khuynh rất lớn.

Đích xác rất lớn, bởi vì đôi khi là bốn người cùng ngủ ở trên.

Bốn người lúc mới thành thân, từng vì vấn đề giấc ngủ mà đau đầu một trận, bốn người ngủ cùng nhau đương nhiên là vui vẻ, nhưng cũng phải suy nghĩ tới tiểu thân thể của Vân Khuynh có chịu được hay không???

Hơn nữa hai người yêu nhau, luôn luôn cần không gian cá nhân, mỗi ngày bốn người đều cùng một chỗ, chung quy cũng có chút chỗ bất tiện.

May là Tân gia có vị nương Liên Duyệt cường hẵn không gì sánh được kia, Liên Duyệt chỉ hỏi Vân Khuynh một câu, tất cả vẫn đề liền toàn bộ giải quyết.

Liên Duyệt hỏi Vân Khuynh: “Một tuần có mấy ngày???”

Vân Khuynh ngơ ngác trả lời: “Bảy ngày.”

Sau đó suy tư một chút liền có manh mối.

Một tuần bảy ngày, Tân gia tam huynh đệ là ba người, kỳ thực vẫn để ngủ dễ giải quyết.

Mỗi người một tuần hai ngày, một ngày cuối cùng cùng nhau ngủ là được.

Thứ hai thứ năm là Tân Vô Phong, thứ ba thứ sáu là Tân Vô Song, thứ tư thứ bảy là Tân Vô Hạ, chủ nhật mọi người cùng ngủ.

Ngày như vậy, kỳ thực vừa mới bắt đầu thời gian ứng phó là có chút vất vả, nhưng lâu dần Vân Khuynh liền càng ngày càng quen, đến bây giờ đã thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay, vừa khéo, đúng vào thứ hai.

Phỏng chừng Tân Vô Phong còn đang làm việc, Vân Khuynh đến chỗ bà bú của Hương Hương bế Hương Hương một hồi, dỗ cho nàng ngủ sau mới trở lại chỗ ở của mình.

Tân Vô Phong còn chưa về, Vân Khuynh cởi dây buộc tóc, rút đi áo khoác, nửa tựa trên giường đọc sách.

Qua một hồi Tân Vô Phong liền trở về.

Vân Khuynh thấy hắn tiến đến, liền cất sách, có chút suy nghĩ nhìn hắn.

Tân Vô Phong tùy ý Vân Khuynh nhìn, mặt không đổi sắc, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị ngoại trừ mềm xuống một chút, hầu như không có biến hóa khác.

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch mang theo tình cảm ấm áp nhẹ nhẹ.

Vân Khuynh xoa xoa cằm, nhìn Tân Vô Phong đang bận bịu, mở miệng nói: “Đại ca, ngươi có nghĩ tới muôn một người hài tử hay không???”

Tân Vô Phong giật mình, gật đầu, sau đó lại lập tức lắc đầu: “Thuận theo tự nhiên đi, có Đại Bảo tiểu Bảo và Hương Hương là được, hơn nữa, mỗi

lần sinh hài tử nghe ngươi kêu la thõng khổ ta liền hận ngươi phải chịu đựng chuyện này..."

Lồng ngực Vân Khuynh vì lời Tân Vô Phong nói, bắt đầu tràn ra hơi ấm nhè nhẹ.

Tân Vô Phong, đây là Tân Vô Phong, từ nhát khắc hắn yêu Vân Khuynh, hắn đã kiên định không thay đổi trả giá cho tình yêu lớn.

Đang lúc nói chuyện, Tân Vô Phong đã lướt ráo đi áo khoác, xốc lên chăn bông trực tiếp ôm Vân Khuynh vào lòng.

Đưa tay giơ lên cầm Vân Khuynh, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên cánh môi hồng nhạt của y.

"Chỉ cần ngươi ở bên ta là tốt rồi, cái khác, đều không quan trọng."

Vân Khuynh vươn tay ôm cổ hắn, tới gần hắn, gần như là nửa tựa vào lòng hắn: "Thế nhưng, ta muốn sinh hài tử của đại ca... Đại Bảo tiểu Bảo không ở bên người, Hương Hương thì luôn bị tỷ chiếm lấy... Ta căn bản là không có cơ hội thân cận với hài tử, ta muốn sinh một người hài tử tự mình chăm sóc."

Tân Vô Phong vươn tay vỗ về mái tóc dài đen như mực của y, theo sợi tóc trượt xuống, bàn tay đặt lên vai y, thăm dò vào áo trong đơn bạc cảm thụ cảm giác mềm nhẵn dưới tay khiến kẻ khác yêu thích không buông tay, hơi thở Tân Vô Phong có chút bất ổn: "Vân nhi... Sau khi sinh xong Hương Hương... Không phải vẫn không muốn chúng ta bính phía trước sao... Sao đột nhiên..."

"Ta thay đổi chủ ý, đại ca, ta trước đây chỉ là nghĩ ba hài tử là đủ rồi... Quá nhiều chúng ta sẽ không chăm sóc được... Nhưng hiện tại ta nghĩ thuận theo tự nhiên rất tốt..."

“Ân.”

Tân Vô Phong trở mình, thuận thế đem y đặt ở dưới thân: “Vậy thuận theo tự nhiên đi.”

Nói, cánh môi nóng hổi của hắn ấn lên chiếc cổ trắng nhỏ của Vân Khuynh...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Ngoại Truyện 1.2 Bao Tử Thiên Chi Tiên Hành Tạo Người

Sau khi thành thân, Vân Khuynh đáng yêu hơn trước đây.

Sau khi thành thân, Vân Khuynh hoàn toàn đem ba người bọn họ trở thành người một nhà, gấp phải chuyện không giải quyết được sẽ thành thật ăn nói, không giống trước đây giấu ở trong lòng, mà là rõ ràng nói cho bọn họ, mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp.

Đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân quan trọng nhất, nguyên nhân quan trọng nhất, chính là Vân Khuynh ở tình sự, hoặc là lúc thân thiết với bọn họ, tuy rằng ngượng ngùng như trước, thế nhưng cũng sẽ không chống cự, thậm chí còn tương đương phối hợp.

Tỷ như lúc này.

Tần Vô Phong cẩn thận đặt ở trên người Vân Khuynh, vùi đầu vào cổ y hôn mút, ngón tay thô ráp châm lửa chung quanh trên người y, châm lửa song song cũng cởi bỏ áo đơn của y.

Đối với điều này Vân Khuynh không những không ngăn cản, trái lại là giơ lên cánh tay thon dài khoát lên vai Tần Vô Phong, cũng giúp hắn cởi áo.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y phiếm hồng đỏ ửng, một đôi con ngươi như hắc diệu thạch hơi nước sương mù, lông mi dày dài run run không ngớt, cánh môi anh đào non hồng hơi mở ra, hơi hơi thở dốc.

“Vân nhi...”

Đôi môi nóng hổi nồng nhiệt của Tân Vô Phong từ đường cong duyên dáng trên cổ y, chuyển qua xương quai xanh tinh xảo, gặm cắn một phen lại di đến hai điểm đỏ bừng trước ngực.

“Ngô...”

Vân Khuynh nhẹ giọng lên tiếng, thân thể bị Tân Vô Phong vỗ về chơi đùa nồng bồng không ngớt, có chút run rẩy, cảm giác khó có thể nói rõ từ toàn thân lan tràn.

“Cảm tạ ngươi...”

Tân Vô Phong nói, biến mắt vào nhất khắc ngâm lấy hồng anh kia, cảm tạ cái gì, có lẽ chỉ có chính hắn biết.

Tạ ơn Vân Khuynh gánh chịu thống khổ sinh hài tử cho Tân gia, tạ ơn Vân Khuynh nguyện ý tiếp thu ba huynh đệ bọn họ, tạ ơn Vân Khuynh song song khi yêu hai người khác còn có thể nghĩ đến chỉ có hắn không có hài tử...

Tân Vô Phong vì Vân Khuynh chủ động mà trong lòng có hơi kích động, cũng có chút vội vàng nôn nóng.

Bàn tay to lớn thô ráp, nhanh chóng lướt qua làn da xúc cảmtron mềm, theo đường cong mềm mại xoa đến nơi bí ẩn nhất của Vân Khuynh.

Hai chân Vân Khuynh, theo phản xạ kẹp lại với nhau, thế nhưng sau một khắc, ý thức được hiện tại đang làm cái gì, y khẽ ngâm một tiếng, lập tức lại buông lỏng sức lực.

Tân Vô Phong nhẹ cười hai tiếng, hơi thở nóng rực phun lên hồng anh khẽ run, hồng anh khéo léo trở nên càng thêm cứng rắn.

Tay hắn theo làn da trắng mịn rơi vào chỗ lồi lõm, chậm rãi tách ra mật huyệt thật nhỏ.

“Ách....”

Loại cảm giác đột nhiên bị tách ra này khiến Vân Khuynh nhíu mày, cánh tay đặt lên trên vai Tân Vô Phong cũng bỗng nhiên buộc chặt.

Hai năm này, sau khi sinh Hương Hương, bốn người bọn họ cũng không phải là không hề hoan ái, tương phản, còn phi thường nhiều lần.

Thế nhưng theo như lời lúc trước, Vân Khuynh cho rằng ba hài tử đã đủ, không muốn bọn họ bính phía trước.

Tân gia ba huynh đệ tương đương sủng ái Vân Khuynh, đối với Vân Khuynh hầu như là cầu gì được nấy, ở chuyện tình sự tuy rằng có hơi bá đạo, thế nhưng cũng rất thương yêu bảo vệ, y không muốn, bọn họ liền không ép y.

Vì vậy, hai năm đầu này, phía trước của Vân Khuynh chưa bao giờ bị bọn họ chạm qua.

Mật huyệt đã lâu không trải qua tình sự, nhỏ hẹp chặt trí, khó mà tiến nhập, cho dù Tân Vô Phong chỉ dùng một ngón tay, cũng là nửa bước khó đi, còn chưa tiến vào bao nhiêu, trái lại đã đem hai người lăn qua lăn lại không nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh trắng bệch, hàm răng trắng noãn cắn chặt môi dưới, đầu ngón tay cắt sửa chỉnh tề thật sâu bấu vào da thịt Tân Vô Phong.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tân Vô Phong ửng đỏ một mảnh, mồ hôi hột nhỏ xuống trên người dưới thân, nhiệt độ cơ thể hắn cao

hầu như có thể hòa tan tất cả, gân xanh trên trán nhảy lên đủ biết hắn nhẫn nại thế nào.

“Muốn dùng được không???”

Tần Vô Phong thở hổn hển hỏi... Được là được bôi trơn, khi bốn người cùng nhau, Vân Khuynh kiên quyết không để cho bọn họ dùng phía trước liền tránh không được thỉnh thoảng ngoạn song long, như vậy không có được bôi trơn sẽ chết người.

Tần Vô Phong hỏi khiến Vân Khuynh do dự.

Dùng được có tác dụng bôi trơn, sau đó sẽ dễ dàng hơn, thế nhưng, được kia có chứa hiệu quả thôi tình, sau khi dùng, thường thường sẽ làm bọn hắn ở chuyện tình sự khó có thể kết thúc.

Thấy Tần Vô Phong đêm nay rất hưng phấn, Vân Khuynh phỏng chừng nếu dùng được, y có thể cả đêm cũng đừng nghỉ chợp mắt.

Tần Vô Phong thì không hề gì, hắn chỉ là không muốn thương đến Vân Khuynh mà thôi.

Trong miệng hỏi, ngón tay hắn vẫn không ngừng đi tới, ngón cái ấn nắn tại chu vi mật huyệt, mong muốn Vân Khuynh có thể thả lỏng, ngón giữa còn lại là duy trì liên tục chậm rãi tiến nhập vào mật huyệt.

Vừa tiến nhập bốn phía liền vọt tới cảm giác ấm áp chặt trú, nhiệt độ trong cơ thể Vân Khuynh rất cao, cao đến mức hầu như có thể hòa tan ngón tay Tần Vô Phong.

Mật huyệt vì bị ngón tay Tần Vô Phong xâm nhập mà phiếm đau nhức, thân thể Vân Khuynh run nhẹ nhàng, thanh âm y run run nói: “Ô... Đại ca... Dùng... Dùng được....”

Hiện tại mới chậm rãi mở rộng mà đã đau như vậy, sau khi dùng được, tuy rằng sẽ lăn qua lăn lại một đêm, thế nhưng song song lăn qua lăn lại y cũng có thể cảm nhận được lạc thú.

Hai sự lựa chọn, Vân Khuynh chọn cái sau.

“Được.”

Tần Vô Phong nói, thân thể trượt về phía trước, dục vọng nóng rực dưới thân chăm chú đính lên thắt lưng Vân Khuynh, Vân Khuynh hai gò má đỏ hồng nghiêng sang một bên.

Tần Vô Phong lại không cho phép, hắn cúi đầu, đem môi mỏng của mình bao phủ trên mặt Vân Khuynh, cường thế cạy mở đôi môi Vân Khuynh, buộc Vân Khuynh phải cùng hắn mật thiết hôn môi.

Lưỡi dài đỏ tươi sau khi tiến nhập khoang miệng của Vân Khuynh liền chậm rãi liếm hôn cơ thịttron mềm trong khoang miệng y, cùng lúc đó, cánh tay thon dài của Tần Vô Phong vươn ra xa, mò lấy một cái hộp màu lục ở đầu giường, mở ra, khoét một ít thuốc mỡ lạnh lẽo.

Thuốc mỡ là trong suốt, lộ ra vài phần khí tức mát lạnh, làm cho người ta không dám tin tưởng chính là, thứ này là do Liên Cử tự mình điều chế đưa cho bọn hắn.

Động tác trên tay Tần Vô Phong cũng không tác động đến động tác trên môi, môi lưỡi hắn như trước quần mút lấy Vân Khuynh, hấp thu nước bọt trong miệng hai người.

Vân Khuynh còn lại là bị vật cứng nóng rực để ở bên thắt lưng làm cho tâm thần không rõ, khó có thể tập trung tinh thần.

Dược trong suốt rất dễ hòa tan, sau khi dược tới tay, ngón tay thon dài của Tần Vô Phong, liền lập tức một lần nữa về tới mệt huyệt.

Cảm giác được thuốc mỡ trên tay đã hòa tan thành dịch thể, Tân Vô Phong không dám dừng lại, lập tức đưa ngón tay vào trong mật huyết.

Cho dù là trong dự liệu, vẫn là có chút đột nhiên, Vân Khuynh không khống chế được rên rỉ, thân thể y run rẩy một chút, trong con ngươi đen sương mù càng nhiều thêm hơi nước.

Ngón tay Tân Vô Phong mượn được vật làm mưa làm gió trong cơ thể Vân Khuynh, ở trên vách bên trong mật huyết đè ép ma sát, chậm rãi thêm một ngón tay.

Tuy rằng mật huyết chặt trí như trước, nhưng đã dễ tiến vào hơn, rất nhanh Tân Vô Phong liền tiến nhập bốn ngón tay.

Theo rung động trong lòng và thân thể động tình của Vân Khuynh, từ trong mật huyết chảy xuôi ái dịch, cộng thêm được vật hòa tan, cùng nhau làm ướt ngón tay Tân Vô Phong.

Tân Vô Phong vào lúc Vân Khuynh sắp tắt thở, buông môi y ra, chính hắn cũng thở hồn hồn, mồ hôi trong suốt từ trên trán, trượt xuống khéo mắt chân mà, rơi lên gò má Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị nóng lông mi khẽ run, khó có thể hô hấp trong miệng gián đoạn nói: “Ân... Đại ca... Ô, có thể.... Có thể.. Ân... Tiến...”

Tân Vô Phong cúi đầu xuống, che lại thanh âm của y.

Thanh âm của y lúc này mềm yếu mị, khiến Tân Vô Phong nghe, chỉ biết càng thêm khó có thể khắc chế.

Ngón tay tăng đến bốn ngón, ra vào mật huyết mở rộng một hồi mới rời khỏi, vào lúc hạ thể Vân Khuynh vì không còn bị vỗ về chơi đùa mà thả lỏng, dục vọng càng thêm nóng càng thêm trưởng lớn của Tân Vô Phong thay thế ngón tay, mạnh mẽ xâm chiếm lãnh thổ ngọt ngào trong mật huyết.

“Ô...”

Con ngươi ướt át của Vân Khuynh bỗng nhiên trợn tròn, đao thật súng thật so với ngón tay càng thêm khó có thể thừa thu, động tác của Tân Vô Phong rất mạnh, một lần tiến nhập đến chỗ sâu nhất của thân thể y, đột nhiên va chạm khiến hạ thể y mơ hồ đau đớn.

Tân Vô Phong cũng biết mình quá mức kích động, lực đạo không khống chế tốt, cảm thụ được y không khỏe, Tân Vô Phong lập tức yên lặng trong cơ thể y không hề có động tác.

Cùng thời khắc đó, tay hắn đi tới dục vọng có chút héo rút của Vân Khuynh mềm nhẹ mà có nhiều kẽ xảo vỗ về chơi đùa dời đi lực chú ý của Vân Khuynh.

Kỳ thực cứ như vậy chôn sâu trong đó, bất động cũng là một loại hưởng thụ, nội bích mật huyệt chặt trí bởi vì bị tách ra, không ngừng nhúc nhích co rút lại, dù chỉ là chôn ở bên trong cũng có thể cảm thụ được lực hấp thụ chặt trí cùng với khoái cảm khó có thể nói rõ.

Chậm rãi, thân thể Vân Khuynh dưới sự cẩn thận tỉ mỉ của Tân Vô Phong và tác dụng của dược vật, triệt để nở rộ.

Không hề cảm giác được đau đớn, chỉ có trống rỗng phệ cốt và khoái cảm không ngừng, từng cơn từng cơn lan tràn ra toàn thân.

Tình càng thêm nồng, đêm dần dần khuya, mà kế hoạch tạo người của Vân Khuynh và Tân Vô Phong chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Ngoại Truyện 1.3 Bao Tử Thiên Chi Có Tiểu Bao Tử

Ngày thứ hai Vân Khuynh không thể dậy được là chuyện hoàn toàn trong dự kiến.

Vân Khuynh còn mơ mơ màng màng làm ố ở trên giường, ôm chăn trong ngực, còn Tân Vô Phong đã hoàn toàn thanh tịnh.

Tân Vô Phong thần thanh khí sáng, tâm tình rất tốt, Vân Khuynh còn lại là mệt muối chết, ngay cả con mắt cũng không mở ra được.

Tân Vô Phong nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên má Vân Khuynh, mở miệng phân phó Long Liêm chuẩn bị nước nóng cho hai người.

Nước nóng chuẩn bị xong hẵn liền ôm Vân Khuynh đang mê man lẩn chǎn đơn đi tắm rửa.

Khớp xương toàn thân Vân Khuynh giống như bị người hủy đi một lần rồi ráp lại, không dùng được nửa phần khí lực, cũng bủn rủn lợi hại.

Sau khi bốn người thành thân, Tân gia huynh đệ đều tương đương ôn nhu, trạng huống như vậy trong hai năm nay cũng chỉ có lúc bốn người cùng nhau mới gặp phải, hiện tại Tân Vô Phong một người đem khí lực Vân Khuynh tháo nước, khiến y uể oải thành như vậy, xem ra tối hôm qua Tân Vô Phong đích thật là rất kích động.

Vân Khuynh không có nửa phần khí lực, tùy ý Tân Vô Phong thanh lý thân thể cho y, Tân Vô Phong tự nhiên là mở rộng tầm mắt cộng thêm có lộc ăn.

Thế nhưng hình dạng Vân Khuynh uể oải tái nhợt cũng khiến hắn yêu thương, hắn cũng không có bính thêm Vân Khuynh, chỉ là ăn một ít đậu hũ mà thôi.

Lúc thanh lý xong trở về phòng, ra giường đệm chăn đều đã thay mới.

Tần Vô Phong đem Vân Khuynh đặt ở trên giường an bài thỏa đáng xong mới băng lòng rời đi.

Trước khi đi còn cõi ý dặn dò Long Liêm chăm sóc Vân Khuynh cho tốt, dặn khi nào y tỉnh không nên quên chuẩn bị đồ ăn.

Ăn nói xong tất cả, Tần Vô Phong mới đi thư phòng bắt đầu công tác.

Đối với việc hắn tới muộn, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ tự nhiên là biết rõ nguyên nhân, hai người hiểu lòng không nói, nhìn thoáng qua lẫn nhau, liền tiếp tục công tác.

Thời gian như trước trôi qua, ngày cứ theo lẽ thường qua đi.

Giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong có tiểu bí mật, lúc Vân Khuynh ở cùng Tần Vô Song, Tần Vô Hạ, vẫn không có mở miệng cho phép bọn họ bính phía trước của y, lúc bốn người cùng nhau, Tần Vô Phong cũng không có đai ngộ đặc thù, cũng không có bính phía trước, thế nhưng, mỗi tuần hai ngày đến phiên Tần Vô Phong, Vân Khuynh và Tần Vô Phong sẽ nỗ lực tạo người.

Cũng không phải Vân Khuynh không muốn sinh thêm hài tử cho Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, chỉ là quan hệ giữa bọn hắn có chút phức tạp, hài tử trước đều rõ ràng biết là của Tần Vô Song hoặc là Tần Vô Hạ, nếu là Tần Vô Song Tần Vô Hạ cũng bính phía trước, y sợ y còn chưa sinh được hài tử cho Tần Vô Phong đã hoài hài tử của Tần Vô Song hoặc Tần Vô Hạ.

Vậy nên thăng thắn như trước giả câm vờ điếc không nói cho Tân Vô Song Tân Vô Hẹ bọn họ.

Trời không phụ người có lòng, sau một tháng Tân Vô Phong và Vân Khuynh nỗ lực tạo người, tiểu bao tử bọn họ chờ mong đã lâu rốt cục tới.

Ngày ấy, trời trong nắng ấm, Vân Khuynh cùng Liên Duyệt và Hương Hương tĩnh tọa trong hoa viên, sau đó Liên Duyệt ôm Hương Hương đi nghỉ trưa, chỉ chừa Vân Khuynh một người.

Vân Khuynh nhất thời mệt nhọc, dĩ nhiên ngủ quên trên ghế quý phi tại hoa viên.

Buổi chiều, lúc Tân Vô Hẹ đến không tìm thấy y, mãi cho đến hoa viên mới nhìn thấy y đang ngủ.

Có cơn gió nhẹ đang khe khẽ thổi, Vân Khuynh tựa lưng trên ghế quý phi rộng thùng thình, hai mắt nhắm, sợi tóc màu mực bị gió thổi hơi phập phồng, trên hai gò má tuyệt mỹ của y mang theo màu đỏ ửng.

Tân Vô Hẹ vốn chỉ là đứng tại chỗ, bên môi mang cười ngóng nhìn y, chỉ muốn ở một bên với y, để y nghỉ ngơi.

Sau lại nghĩ như vậy rất dễ bị cảm lạnh, Tân Vô Hẹ dưới tình huống tận lực không kinh động đến Vân Khuynh ôm lấy Vân Khuynh, chuẩn bị ôm y quay về phòng nghỉ ngơi, lúc tay tiếp xúc đến thân thể y, xúc giác lại tương đương nóng hổi.

Trong lòng hắn căng thăng, lúc này liền sợ Vân Khuynh đã bị một chút cảm lạnh.

Tân gia tam huynh đệ, đối với y thuật đều có chút hiểu biết, Tân Vô Hẹ sau một khắc nghi ngờ Vân Khuynh bị cảm lạnh liền lập tức bắt mạch cho y.

Lần xem mạch này, ngoài bị phong hàn nhẹ ra, còn bắt ra hỉ mạch.

Tân Vô Hạ thoảng chốc sắc mặt tái nhợt, thân thể bị dọa run lên, thiếu chút nữa đánh rơi Vân Khuynh bị hắn nửa ôm vào trong ngực.

Tân Vô Hạ biết thân thể Vân Khuynh không giống người thường, hỉ mạch này, rất có thể là thật.

Nghĩ tới hắn và hai người ca ca vẫn không có chạm qua phía trước của Vân Khuynh, sắc mặt hắn càng thêm trắng.

Tự nhiên nghĩ tới chuyện tình năm xưa của mình và Vân Khuynh.

Trong lòng hắn mơ hồ hiện lên một ý nghĩ không thể tin nổi, hài tử lớn gần một tháng trong bụng Vân Khuynh này, sẽ không là của người khác chứ???

Ý niệm này vừa toát ra trong đầu, Tân Vô Hạ đã bắt đầu quấn quýt.

Tâm quấn quýt vặn vẹo thành một đoàn, khó chịu ngay cả hô hấp cũng sắp dừng lại.

Hiện tại cùng chung Vân Khuynh với hai người ca ca đã thành thói quen, đã là chuyện bình thường như hô hấp, nếu là lại thêm tới một người đoạt Vân Khuynh với hắn, hắn khẳng định không tiếp thụ được.

Vào lúc này, hắn rốt cuộc cũng cảm nhận được cảm thụ năm xưa của hai người ca ca khi biết Vân Khuynh có mang hài tử của hắn.

Hôm nay nhớ tới hai người ca ca, ngoại trừ khi đó đối với hắn lạnh lùng vài phần ra thì không hề làm khó hắn nửa phần, đối với hắn quả nhiên là nhân từ đến cực điểm.

Trong lòng ôm ấp cảm kích đối với hai người ca ca, Tân Vô Hạ cấp tốc tinh táo lại.

Hắn vừa rồi chỉ là bị chuyện Vân Khuynh đột nhiên có thai làm cho đầu óc hồ đồ, Vân Khuynh ngoại trừ ở cùng hắn, thời gian khác còn có hai người ca ca, hài tử trong bụng Vân Khuynh, cũng vô cùng có khả năng là của hai người ca ca.

Tần Vô Hạ hít một hơi thật sâu, ổn định tâm tư, ôm lấy Vân Khuynh, đem y ôm vào trong phòng, sau khi phân phó Hồng Châu tiên được cho Vân Khuynh, liền kêu Long Khiêm đi mời Tần Vô Phong và Tần Vô Song tới.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên đều biết hiện tại là lúc Tần Vô Hạ bồi Vân Khuynh, Tần Vô Hạ lúc này gọi hai người bạn hắn, nhất định là vì Vân Khuynh, lại còn là vì Vân Khuynh xảy ra chuyện lớn.

Bằng không Tần Vô Hạ sẽ không thoáng cái đều kêu hai người bạn họ trở lại.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vừa nhận được lời nhắn của Long Khiêm, liền lập tức trở về.

Lúc trở lại, Vân Khuynh đã được Tần Vô Hạ đặt ở trên giường ngủ, Tần Vô Hạ ngồi ở bên giường trông coi Vân Khuynh.

Thấy hai người ca ca tiến đến, hắn lập tức đứng dậy, sau khi liếc nhìn Vân Khuynh, ra hiệu cho hai người ca ca đi ra ngoài, sau đó ba người liền đi ra cửa.

Tới cửa, Tần Vô Hạ thấp thanh âm nói: “Đại ca, nhị ca, Khuynh Khuynh bị phong hàn rồi.”

“Ách, đã phân phó tiên được cho Vân nhi chưa???”

“A... Tối hôm qua còn đang tốt, sao hôm nay lại bị phong hàn, có nghiêm trọng không???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vừa nghe Tần Vô Hạ nói xong, đều mặt mang lo lắng nhíu mày.

Tần Vô Hạ gật đầu: “Đã kêu Hồng Châu đi tiên dược, vừa rồi Khuynh Khuynh ngủ trong hoa viên, phỏng chừng là cảm lạnh... Lúc ta bắt mạch cho y, phát hiện, Khuynh Khuynh hình như, mang thai.”

“Cái gì??? Không có khả năng!!!”

Tần Vô Phong còn chưa phản ứng tới, Tần Vô Song liền phủ định, hai năm nay, Vân Khuynh vẫn không cho bọn họ bính phía trước, Vân Khuynh sao có thể mang thai.

Thẳng đến Tần Vô Song nói hết lời, Tần Vô Phong mới phản ứng tới, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn bộc phát ra vui sướng ngập trời.

Hắn lập tức vươn tay nắm lấy cánh tay Tần Vô Hạ, thân thể hắn thậm chí có chút run run, thanh âm cũng có chút bất ổn: “Vô Hạ... Vô Hạ, ngươi nói cái gì, ngươi nói Vân nhi có thai???”

Ông trời thương xót, nỗ lực hơn một tháng, hắn và Vân Khuynh rốt cục có hài tử thuộc về bọn họ.

“Đại ca???”

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ đều nhìn về phía Tần Vô Phong rõ ràng luống cuống.

Tần Vô Phong ho nhẹ một tiếng, nét mặt khôi phục lạnh lùng nghiêm nghị ngày xưa, nhưng khóe mắt chân mày của hắn, lại có vui mừng khó có thể nói rõ.

“Đại ca???”

Tần Vô Song hơi nhăn lại hai hàng lông mày, có chút kỳ quái nhìn về phía Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong chưa kịp để ý tới Tần Vô Song, chỉ là lo lắng hỏi Tần Vô Hạ: “Vô Hạ, hài tử trong bụng Vân nhi có bao nhiêu lớn???”

Ngoài miệng không nói, nét mặt không lộ ra, không có nghĩa là hắn không hâm mộ.

Hắn vẫn hâm mộ Tần Vô Song thậm chí là Tần Vô Hạ đều có hài tử với Vân Khuynh, mà hắn thì không.

Hiện tại, hắn rốt cục cũng có hài tử với Vân Khuynh, lúc này bảo hắn sao có thể không vui không sợ hãi.

“Gần tới một tháng... Lẽ nào... Hài tử này là của đại ca???”

Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng, gần một tháng trước, lúc đến phiên ta bồi Vân nhi, tâm tình của ta có chút kích động, huých phía trước của Vân nhi... Khụ khụ khụ, không nghĩ tới, Vân nhi trùng hợp như vậy liền có hài tử.”

Tần Vô Phong mặt không đỏ thở không gấp nói dối.

Hiện tại hắn có thể dễ dàng từ trong biểu tình của Tần Vô Song và Tần Vô Hạ biết, Vân Khuynh cũng không cho bọn họ ngoại lệ, mà chỉ cho phép hắn bính phía trước, để không sản sinh hiểu lầm giữa Vân Khuynh và bọn họ, Tần Vô Phong liền giấu diếm sự thực.

Tần Vô Hạ hiểu rõ thở dài: “Như vậy cũng tốt, Khuynh Khuynh đã vì ta và nhị ca sinh hài tử, duy độc không có hài tử của đại ca, cái này giai đại vui mừng.”

Tần Vô Song trầm mặc một chút, mỉm cười gật đầu: “Đúng, giai đại vui mừng.”

Không ai so với hắn rõ ràng hơn Tần Vô Phong có bao nhiêu yêu thương Vân Khuynh, Tần Vô Phong nhất định sẽ không gạt bỏ ý nguyện của Vân Khuynh cường thế bính phía trước, có lẽ là Vân Khuynh tự nguyện đi...

Thế nhưng Tần Vô HẠ nói rất đúng, Vân Khuynh đã vì hắn và Vô HẠ sinh hài tử, duy độc chưa từng sinh hài tử cho đại ca, có lẽ Vân Khuynh cảm thấy bất công với đại ca, cho nên mới cho phép đại ca hắn bính phía trước của y.

Mặc kệ chân tướng là thế nào, mọi người vui vẻ là được, hắn cũng không cần phải truy cứu, bốn người bọn họ là cùng nhau thành thân, như vậy, liền nhất định phải là bốn người cùng nhau hạnh phúc.

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Ngoại Truyện 1.4 Bao Tử Thiên Chi Đại Ca Làm Bảo Phu (Bảo Phu = Bảo Mẫu)

Lúc Vân Khuynh tỉnh lại phát hiện chẳng biết từ bao giờ mình dĩ nhiên về tới trong phòng, còn ngủ ở trên giường.

Đầu có một chút đau nhức, y nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, vươn tay che trán, muốn mình dễ chịu hơn một chút.

Y vừa có động tác, liền lập tức kinh động Tân Vô Phong đang trông coi y.

“Vân nhi, ngươi tỉnh? Thế nào? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không???”

Vân Khuynh bị vấn đề liên tiếp của Tân Vô Phong hỏi đến đầu càng choáng váng: “Đại ca... Ta không sao, chỉ là hơi chút ngủ một hồi mà thôi... Được rồi, là đại ca đem ta từ trong hoa viên mang về đây sao???”

Tân Vô Phong lắc đầu: “Không phải ta, là Vô Hạ, Vân nhi, ngươi thực sự không có việc gì chứ???”

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn hắn: “Đương nhiên không có, làm sao vậy??? Xảy ra chuyện gì sao???”

Tân Vô Phong ho nhẹ một tiếng, khắc chế tâm tình mừng như điên, mở miệng nói: “Ngươi vừa rồi ở hoa viên có chút cảm lạnh, còn có.... Vân nhi, ngươi có thai rồi.”

“...”

Bởi vì quá chán kinh, Vân Khuynh thoảng cái ngẩn ngơ nhất thời không thể phản ứng.

Tần Vô Phong nói, trong con ngươi như sao lạnh có một chút vui sướng nhộn nhạo: “Vân nhi, chúng ta có hài tử rồi.”

“Hài... Hài tử???”

Sau khi Tần Vô Phong lặp lại lần nữa, Vân Khuynh rốt cục phản ứng tới.

Trong ánh mắt trong suốt của y thoảng cái cõng tràn đầy kinh hỉ.

Y vươn tay cầm lấy tay Tần Vô Phong: “Đại ca. Người nói thật sao...”

Tần Vô Phong một tay nắm tay Vân Khuynh, một tay cách chấn bông vỗ về bụng Vân Khuynh: “Đương nhiên là sự thật... Vân nhi ở đây, có hài tử của chúng ta.”

“Hài tử... Ha hả, đại ca, cuối cùng cũng như nguyện rồi.”

Tần Vô Phong gật đầu, sau đó gọi Hồng Châu bưng dược tới.

Từ nhát khắc biết Vân Khuynh bị cảm lạnh bọn họ liền tiên dược, đồng thời vẫn giữ ấm, để Vân Khuynh tùy thời tỉnh lại có thể uống được.

Hồng Châu thường ngày đi theo bên người Liên Duyệt chăm sóc Hương Hương, thỉnh thoảng sẽ đến chỗ Vân Khuynh giúp Vân Khuynh làm một vài việc.

Tần Vô Phong phân phó không bao lâu, Hồng Châu liền bưng bát dược nóng hổi đến.

Tần Vô Phong nhận lấy dược trong tay nàng gật đầu nói: “Người đi chỗ nương giúp chăm sóc Hương Hương đi, Vân nhi ở đây có ta là được rồi.”

Lúc này Vân Khuynh đã từ trên giường ngồi dậy, tựa ở đầu giường, nghe xong Tân Vô Phong nói y bất đắc dĩ cười cười: “Ta cũng không phải phế nhân, đâu cần các ngươi lúc nào cũng khắc khắc chăm sóc, chính ta cũng có thể chăm sóc mình mà.”

Nói, y vươn tay muôn nhận lấy bát được trong tay Tân Vô Phong.

Thân thể Tân Vô Phong lung lay một chút, tránh thoát tay của Vân Khuynh: “Đúng, Vân nhi không phải phế nhân, thế nhưng Vân nhi là người có thai, vậy nên Vân nhi phải nghỉ ngơi cho tốt.

Dược này, ta đến là tốt rồi, Vân nhi cứ nằm đi.”

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng: “Hài tử hiện tại mới lớn bao nhiêu, căn bản là không có việc gì, hơn nữa, ta là trong bụng có hài tử, tay lại không sao, sao không cho ta tự làm.”

“Được rồi, đừng cãi cọ.”

Tân Vô Phong múc một thia dược, đặt ở bên môi thổi thổi đưa tới bên môi Vân Khuynh: “Vân nhi có thể tự làm những việc này, thế nhưng đại ca càng thích giúp Vân nhi làm.”

Đôi mắt Tân Vô Phong đã mềm xuống hóa thành một bãi xuân thủy, mang theo âm áp nhẹ nhè từng sợi chăm chú nhìn Vân Khuynh.

Chăm sóc Vân Khuynh mang thai, Tân Vô Phong là lành nghề nhất.

Lúc trước Vân Khuynh hoài Đại Bảo tiểu Bảo, Tân Vô Phong vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc y, có thể nói là cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Vậy nên Vân Khuynh lần này mang thai, Tân Vô Phong đem toàn bộ chuyện đều giao cho Tân Vô Song và Tân Vô Hạ, chuyên tâm làm bạn chăm sóc Vân Khuynh.

Tuy rằng Vân Khuynh cũng không cần chăm sóc khoa trương như vậy, nhưng là bạn hắn vẫn sợ Vân Khuynh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ mặc dù có chút bất mãn Tần Vô Phong có thể luôn luôn được gặp Vân Khuynh, thế nhưng ngẫm lại hài tử trong bụng Vân Khuynh là của Tần Vô Phong, liền thôi.

Lúc Liên Duyệt biết Vân Khuynh có thai, nàng vui vẻ vạn phần ôm Hương Hương đặng đặng đặng chạy đến chỗ Vân Khuynh, đặc ý dào dạt nói: “Ta đã nói mà, sao có thể chỉ có ba hài tử, nay xem, bàn mạt chược đã gom đủ, tiểu Khuynh, ta hiện tại bắt đầu chờ mong đội bóng đá trong tương lai... Ha hả ha hả a, tiểu Khuynh ngươi phải nỗ lực nga.”

Nói xong một phen này, Liên Duyệt tâm tình rất tốt rời đi.

Lưu lại Vân Khuynh đen mặt ngồi ở chỗ kia, Tần Vô Phong ngồi ở bên cạnh Vân Khuynh nghe vậy có chút hiểu kỳ: “Vân nhi, bàn mạt chược là cái gì??? Đội bóng đá lại là cái gì???”

Năm xưa sau khi Vân Khuynh và Tần gia tam huynh đệ thành thân, Liên Duyệt nói với Tần Du Hàn sự thực nàng là người xuyên qua, Tần Du Hàn vốn là yêu thảm nàng, tuy rằng cảm thấy ngạc nhiên, thế nhưng cũng có thể tiếp thu.

Thế nhưng, khi hắn biết Vân Khuynh kiếp trước là đệ đệ của nương tử hắn, đúng là kêu một cái phiền muộn.

Lúc nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Khuynh theo Tần Vô Phong bọn họ gọi hắn là đa, hắn không được tự nhiên muốn chết, vì sao Vân Khuynh gọi nương tử hắn là tỷ, nhưng lại gọi hắn là đa???

Lẽ nào trong lòng Vân Khuynh, cho rằng hắn không xứng làm tỷ phu của y sao???

Sau đó cảm tình của Tân Du Hàn đối với Vân Khuynh liền có chút phức tạp, hắn vừa muốn Vân Khuynh thừa nhận hắn là tỷ phu của y, lại không cam lòng ‘Con dâu’ của mình không cùng nhi tử của hắn gọi hắn là đà...

Phi thường phức tạp, thế nhưng sau khi quan hệ của Vân Khuynh và Liên Duyệt được công khai, Vân Khuynh liền kiên trì gọi Liên Duyệt là tỷ.

Tân Du Hàn giãy dụa hồi lâu, luôn mãi nhiều lần, cuối cùng hắn tình nguyện không làm đà đà của Tân Vô Phong ba người cũng không muốn không có nương tử.

Vậy nên hắn dứt khoát bỏ qua thân phận đà đà của Tân Vô Phong bọn họ, không hề coi Vân Khuynh là ‘Con dâu’, mà là đệ đệ, muốn Vân Khuynh đổi lại gọi hắn tỷ phu.

Lúc này không được tự nhiên chính là Tân gia tam huynh đệ, thế nhưng, qua thời gian dài cũng liên quen.

“Bàn mạt chược và đội bóng đá sao...”

Trên trán Vân Khuynh đốm mồ hôi lạnh, không biết phải giải thích cho Tân Vô Phong như thế nào.

Tân Vô Phong lấy tay chống cằm:

“Lại là thứ ở thế giới kia của ngươi và nương sao...

Thành thật mà nói Vân nhi, ta có chút đố kị tiểu bí mật giữa ngươi và nương, có chuyện cũ chỉ có các ngươi biết... Cũng thật đáng tiếc ta không thể tham gia vào kiếp trước của ngươi...”

Vân Khuynh giật mình mỉm cười: “Thực sự không có gì, mạt chược, là một loại trò chơi, gần giống với quân bài ta và nương dạy các ngươi, bình thường cần bốn người chơi, hiện tại chúng ta có Đại Bảo tiểu Bảo Hương

Hương ba hài tử, cộng thêm hài tử trong bụng này, vừa lúc bốn người, vậy nên nương mới nói tụ thành bàn mạt chược.”

“Là như vậy sao, vậy đội bóng đá thì sao???”

Tần Vô Phong hầu như biến thân thành bảo bảo hiếu kỳ, vẫn truy vấn Vân Khuynh.

Vân Khuynh thở dài: “Bóng đá giống với xúc cúc của Huỳnh Quang chúng ta, chỉ là càng nghiêm mật một ít, quy tắc về cơ bản thì na ná nhau.”

“Nga... Như vậy, Vân nhi, đội bóng đá bình thường có bao nhiêu người???”

“... Mười một người.”

Vân Khuynh nói có chút nghiến răng nghiến lợi.

“Ách... Ha ha ha ha.”

Tần Vô Phong dĩ nhiên nở nụ cười, còn là cười to, nhìn biểu tình vừa rồi của Vân Khuynh, hắn chỉ biết nương hắn nói không phải cái gì đúng đắn, lúc này nghe Vân Khuynh vừa giải thích, hắn lập tức vui vẻ.

“Hóa ra... Hóa ra nương là muốn Vân nhi sinh mười một hài tử... Ta nhất định sẽ nói cho Vô Song và Vô Hạ. Xem ra, chúng ta phải cùng nhau nỗ lực mới được...”

Vân Khuynh 囧 đầy mặt đỏ bừng, đáy lòng có chút phiền muộn mình vì sao lại thành thật nói cho Tần Vô Phong như vậy chứ.

Từ lúc y hoài hài tử của Tần Vô Phong, tâm tình Tần Vô Phong mỗi ngày đều như đèn lồng đỏ treo ở cao cao, cực kỳ vui vẻ, trước đây cái người cho tới bây giờ chưa từng cười, đã thành một câu chuyện xưa.

Bởi vì Tân Vô Phong hiện tại, rất dễ cười, không bao giờ là người chưa từng cười kia nữa.

Chuyện Vân Khuynh có thai, khiến cho toàn bộ Tân phủ kích động vui vẻ dị thường, mọi người có liên quan với Vân Khuynh càng là hài lòng.

Thượng Quan Nhược Vũ vừa lúc ngồi không yên trong Bách Hiểu Lâu ở Xích Yên quốc, biết được tin tức Vân Khuynh có thai, cũng lập tức lôi kéo ca ca chạy tới.

Đương nhiên, lúc tới, nàng sẽ không quên mời nhị ca Vân Hoán của Vân Khuynh, cùng với tảng băng của Yên Chi phường Xích Yên quốc.

Mà Hiên Viên Bất Kinh đang ở trong hoàng cung cũng có tâm tư bấy công đến Tân gia xem xét, thế nhưng quốc sự làm trọng, hắn chỉ có thể dùng bồ câu đưa tin cộng thêm ban cho vật phẩm vô số để biểu đạt chúc mừng và hắn vui sướng.

Hiên Viên Ly Thiên hai năm nay vẫn đuổi theo Vân Phàm, đáng tiếc Vân Phàm vẫn không gặp hắn, hôm nay Vân Khuynh lần thứ hai mang thai, Vân Phàm nói vậy nhất định sẽ xuất hiện, Hiên Viên Ly Thiên liền sớm chạy tới Tân gia đi tìm Vân Khuynh nhờ nói giúp.

Mà Vân Khuynh, tuy rằng vẫn không có gặp qua chân diện mục của Vân Phàm, thế nhưng Vân Phàm vẫn gửi thư và lễ vật cho y, giữa hai người vẫn luôn duy trì liên hệ.

Ngoại trừ bọn họ, không thiếu được nhất, chính là Liên Cử phải giữ thai đỡ đẻ cho Vân Khuynh, hơn nữa đám trẻ trong cô nhi viện và trường học thường thường cũng đến thăm Vân Khuynh một chút...

Vì vậy, toàn bộ Tân phủ, lại náo nhiệt lên.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Ngoại Truyện 1.5 Bao Tử Thiên Tình Huống Không Ốn

Thân thể Vân Khuynh càng ngày càng cồng kềnh, y hiện tại nguyên vẹn cảm nhận được chỗ không khỏe khi làm nhân vật quan trọng.

Bị một đám người vây quanh, căn bản là không có không gian tư nhân.

Tuy rằng biết tất cả mọi người là đối tốt với y, quan tâm y, thế nhưng khó tránh khỏi y cũng sẽ cảm thấy uể oải, hơn nữa lúc mang thai, tình tự của y có chút khó có thể khắc chế.

Tần Vô Phong ở trong khoảng thời gian này, dán y chặt nhất, cũng là người phải chịu chuyện tình tình hay thay đổi của y nhiều nhất trong khoảng thời gian này.

Hôm nay bảo bảo trong bụng Vân Khuynh đã tám tháng, bụng của Vân Khuynh là một tiểu cầu, Vân Khuynh có bao tử chính là một đại cầu.

Đầu mùa xuân, là mùa tuyết tan, khí trời còn lạnh.

Trong tiểu đình của Tần gia, ngồi một đám người, tụ cùng một chỗ, ăn cao điểm uống nước chè xanh, trò chuyện tâm sự.

Vân Khuynh nét mặt mang theo vài phần mệt mỏi, y tựa trên người Tần Vô Phong buồn ngủ.

Tần Vô Phong vươn tay vén lên sợi tóc trên trán y, nhìn biểu tình mệt mỏi của y, có chút yêu thương nói: “Nếu không ta mang Vân nhi trở lại ngủ một hồi trước???”

Lông mi Vân Khuynh vốn có nhăm lại hơi run rẩy, sau lại chậm rãi mở ra, lắc đầu: “Không... Mẫu thân y rốt cục muôn tới gặp ta, ta có thể nào không đợi y tới.”

Đúng vậy, mấy ngày trước Vân Phàm dùng bồ câu đưa tin, y rốt cục chịu tới Tân gia, gặp nhỉ từ nhỏ nhất của y.

Không có thấy Vân Phàm một mặt, xem như là tiếc nuối duy nhất hiện nay của Vân Khuynh, vậy nên y cực kỳ vui vẻ khi biết Vân Phàm rốt cục dự định gặp y.

Không chỉ y vui vẻ, toàn bộ người quan tâm y, cũng đều vui sướng.

“Tiểu Khuynh, ta cũng cảm thấy ngươi nên đi nghỉ ngơi một hồi.”

Nói chính là Vân Hoán, nét mặt Vân Hoán thản nhiên ôn hoà mang theo nụ cười yếu ớt thường thấy, có thể thấy Vân Khuynh hạnh phúc hắn liền cũng hạnh phúc, huống hồ bên người hắn hiện tại cũng có người khác.

Người kia, tuy rằng không giống Vân Khuynh cho hắn ký ức khắc sâu như vậy, nhưng cũng khiến cho hắn cảm thấy hạnh phúc, bỏ lỡ Vân Khuynh, như vậy hắn nên cầm tay người kia thật chặt.

Một người nữ tử áo trắng mang theo khăn che mặt dựa vào vai hắn, nữ tử mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, toàn thân mang theo khí tức hàn băng lạnh lẽo làm cho người ta thở không nổi, giống như nàng là một khối băng sơn vạn năm, thế nhưng dưới bề ngoài băng sơn, nàng lại có một trái tim nóng rực.

Vân Hoán, chính là bị trái tim nóng cháy kia của nàng đốt bỏng mới tinh ngộ ra.

Hôm nay nghe thấy Vân Hoán dùng thanh âm mềm nhẹ nói với Vân Khuynh, đầu của nàng hơi chuyển động, nhìn về phía Vân Khuynh, trong

con ngươi lãnh liệt hiện lên một tia sát khí cường liệt.

Vân Hoán vươn tay đặt lên tay nàng, cúi đầu cười cười với nàng: “Y là đệ đệ của ta.”

Y trong miệng hắn là ai, mọi người trong lòng đều biết rõ.

Trong đôi mắt băng lãnh của nữ tử kia lộ ra ấm áp nhẹ nhàng, sau đó quay đầu, không hề để ý tới bọn họ.

Vân Khuynh có chút phiền muộn nhíu mày:

“Thực sự là rất ghét loại cảm giác này, rõ ràng cố gắng muốn bảo trì thanh tịnh, nhưng ý thức lại mông lung rối tinh rối mù.

Được rồi, nhị ca, các ngươi ngồi chơi...

Đại ca, ngươi dẫn ta trở về đi.”

Tần Vô Phong gật đầu, thấy y rõt cục chịu khuất phục trở lại nghỉ ngơi, nét mặt lộ ra nhất mạt ý cười: “Được.”

Nói xong, ôm lấy Vân Khuynh liền rời đi.

Thượng Quan Nhược Vũ lấy tay chống cằm, ghé vào trên bàn đá, liếc mắt Thượng Quan Tôn ở một bên: “Đại lão đại đối với phu nhân thật tốt.”

Liên Cử thanh nhã như sen, ưu nhã châm một ly trà đưa cho Thượng Quan Nhược Vũ tinh thần không phản chấn: “Tiểu Vũ, ngươi là đang oán giận ca ca ngươi đối với ngươi không tốt sao???”

Thượng Quan Nhược Vũ nhận trà, cong môi, không có mở miệng.

Bạch Khuynh Vận bên người Liên Cử thấy vậy có chút hiểu kỳ: “Chẳng lẽ là Tôn chưởng nào chọc tới tiểu Vũ.”

Thượng Quan Nhược Vũ hừ một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhăn dần dần hiện lên vài tia tức giận: “Hắn không cho ta có tiểu bảo bảo, hơn nữa, bởi vì sợ ta có tiểu bảo bảo, hắn hiện tại ngay cả bính cũng không bính ta.”

Thượng Quan Nhược Vũ vừa mới nói xong, Bạch Khuynh Vận rất cỗ động văng một miệng trà.

Thượng Quan Nhược Vũ nữ tử này thật không tầm thường, rõ như ban ngày cũng dám tùy tiện nói chuyện khuê phòng.

Nét mặt Thượng Quan Tôn hiện lên vài tia đởm, kéo tay Thượng Quan Nhược Vũ muộn mang nàng đi.

Thượng Quan Nhược Vũ tự nhiên là cự tuyệt, trừng mắt Thượng Quan Tôn: “Hài tử như Hương hương đáng yêu biết bao, hiện tại phu nhân đều có hài tử thứ tư, vì sao ngươi không cho ta tiểu bảo bảo???”

Thượng Quan Nhược Vũ lớn tiếng chất vấn.

Người ở đây đều ho nhẹ, Thượng Quan Tôn biết Thượng Quan Nhược Vũ cố chấp, trên trán mờ hồ đau nhói: “Tiểu Vũ, ta... Ta... Chúng ta trở lại nói có được không???”

Thượng Quan Nhược Vũ quay đầu đi: “Không muộn.”

Người chung quanh, đã có chút bắt đầu ngầm ngầm nở nụ cười, đặc biệt Bạch Khuynh Vận, còn chớp mắt với Thượng Quan Nhược Vũ, điệu bộ cỗ vũ nàng.

“Được... Được rồi, tiểu Vũ, kỳ thực là như vậy...”

Thượng Quan Tôn nói xuất thủ như điện, trong nháy mắt điểm huyệt Thượng Quan Nhược Vũ, ôm lấy nàng chạy mất, mấy người muộn xem

kịch vui đều thở dài, Thượng Quan Tôn keo kiệt, vì sao không muốn nói cho bọn họ nguyên nhân chứ.

Kỳ thực, là bởi vì lúc trước Liên Duyệt biết Đại Bảo tiểu Bảo là huyết đồng và chuyển thể linh đồng, đồng thời có nhân duyên ngàn kiếp, từng nói qua bọn họ là huynh đệ họ hàng gần thành thân không ồn, còn cảm thán may là bọn họ không phải huynh muội hoặc là tỷ đệ không thể sinh hài tử, nếu sinh hài tử, rất có thể sẽ bị dị dạng không khỏe mạnh.

Câu nói kia vẫn bị Thượng Quan Tôn nhớ kỹ, vậy nên Thượng Quan Tôn vẫn không muốn để Thượng Quan Nhược Vũ có hài tử.

Thế nhưng sau khi đến Tân gia thấy Hương Hương, lại thấy Tân Vô Phong dốc lòng che chở Vân Khuynh đang mang thai như vậy, Thượng Quan Nhược Vũ càng trở nên muốn có hài tử, âm ī muốn tiểu bảo bão, làm cho Thượng Quan Tôn một người đầu hai người, cũng không dám bính nàng.

...

Lúc mọi người lấy Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ ra làm thú vui chuyện trò vui vẻ, Tân Vô Phong đã ôm Vân Khuynh trở về phòng, giúp Vân Khuynh cởi quần áo và giày tất, đưa y đặt ở trên giường, đắp chăn cho y xong hôn lên trên trán y: “Vân nhi, nghỉ ngơi cho tốt, đại ca vẫn ở cùng ngươi.”

“Ân.”

Vân Khuynh lên tiếng nhắm mắt lại, vừa nhắm mắt lại vài phút sau lại mở: “Đại ca, nếu như mẫu thân tới, thỉnh nhất định phải đánh thức ta.”

Xem ra y thật sự tâm niệm rất muốn gặp Vân Phàm.

Tần Vô Phong cười cười, gật đầu: “Được, ta nhớ rồi, Vân tiền bối tới ta nhất định sẽ gọi ngươi.”

“An.”

Lúc này Vân Khuynh mới bằng lòng an tâm ngủ.

Tần gia hiện nay bốn hài tử, dường như trừ Hương hương ra, đều là sinh non.

Này không, hài tử trong bụng, mới được tám tháng, đã giãy dụa muỗi sinh ra, cũng đem Vân Khuynh vừa ngủ không lâu sau lăn qua lăn lại tỉnh.

Tần Vô Phong vừa phát hiện Vân Khuynh không ồn liền luống cuống, vẫn là Vân Khuynh mở mắt ra bình tĩnh mở miệng: “Đi gọi Liên biểu ca, có lẽ là... Sắp sinh rồi.”

Tần Vô Phong kinh ngạc: “Thế nhưng... Thế nhưng... Mới.. Mới tám tháng....”

Vân Khuynh nhíu lại lông mày mảnh khảnh, trên trán đều là mồ hôi lạnh: “Không biết... Ba hài tử trước... Hai lần đều là bảy tám tháng liền sinh... Có lẽ là nam tử mang thai thực sự có chút khác biệt với nữ tử... Đại ca, đi gọi Liên biểu ca.”

Tần Vô Phong gật đầu, rống lớn ra phía ngoài cửa: “Long Liêm, đi gọi Liên Cử biểu đệ, Vân nhi sắp sinh rồi.”

Sau một khắc, một bóng dáng đỏ tươi thả người rời đi.

Không qua bao lâu, Liên Cử liền tới, Tần Vô Phong bị đuổi ra ngoài.

Lần đầu tiên sinh Đại Bảo tiểu Bảo, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều ở đây, lần thứ hai sinh Hương Hương dị thường thuận lợi, không có ai chạy

vào giữa chừng, lúc này đây sinh hài tử của Tân Vô Phong, nói vậy cũng sẽ không quá gian nan.

Trước lạ sau quen, ba quay về liền dễ dàng hơn.

Tân Vô Phong lui đi ra ngoài, thăng thắn lưu lại một mình Liên Cừ ở bên trong.

Liên Cừ quay đầu phân phó Tân Vô Phong nói: “Nhớ kỹ sai người đưa nước nóng tới, còn có, kêu cô cô đến đây giúp một chút.”

Tân Vô Phong nhất nhì đáp ứng, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn Vân Khuynh, Vân Khuynh nhìn lại hắn, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười, khẽ gật đầu: “Không có việc gì, rất nhanh thì tốt rồi.”

Tân Vô Phong lúc này mới băng lòng rời đi.

“Tiểu Khuynh, ngươi biết nên làm như thế nào, nhịn một chút liền xong.”

Nói cầm một miếng gỗ cho y cắn lên.

Trong phòng Liên Cừ và Vân Khuynh đang nỗ lực làm chuẩn bị cho tân sinh mệnh sinh ra, Tân Vô Phong Tân Vô Song Tân Vô Hạ tam huynh đệ ngoài phòng đã đến đông đủ.

Một người thiếu nữ áo xanh bưng nước nóng đẩy ra cửa phòng, đi vào.

“Nha đầu thật lạ mặt.”

Tân Vô Song nhíu mày, Tân Vô Hạ ở một bên thoái mái: “Có lẽ là người hầu mới tới.”

Đích xác, trong khoảng thời gian này, bởi vì khách nhân Tân phủ tăng lên, vậy nên mới tuyển thêm một ít nha hoàn.

Tần Vô Phong có chút nôn nóng, đi qua đi lại, một lòng nghĩ tới Vân Khuynh trong phòng, căn bản là không có tâm tư quan tâm chuyện khác.

“Không... Dừng tay...”

Bỗng nhiên, trong phòng vang lên tiếng Liên Cừ hồn hển quát lạnh.

Tần Vô Phong trong lòng căng thẳng, cũng không đợi thêm được nữa, phá cửa mà vào.

Vừa vào cửa, tràng cảnh trong phòng đã dọa hắn thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Ngoại Truyện 1.6 Bao Tử Thiên Chi Kẻ Tới Ti Tiện Vô Địch

Trong phòng Vân Khuynh vẻ mặt trắng bệch, trên trán phủ đầy mồ hôi hột, Liên Cử bị người điểm huyệt định tại một bên, trong tay nha hoàn vừa bị Tân Vô Song nói lật mặt kia cầm một thanh chủy thủ sắc bén lóe ra hàn quang đặt ở trên cổ Vân Khuynh.

Bụng của Vân Khuynh vốn đã đau muôn chết, hai chân run run, thế nhưng nữ nhân xa lạ kia không những dùng chủy thủ để ở cổ y, còn nhất định ép buộc y ngồi dậy.

Hai tay y chống giường gỗ, lông mày nhíu chặt, hàm răng trắng noãn chăm chú cắn môi dưới.

“Ngươi... Là ai???”

Ở sâu trong đôi mắt màu mực của Vân Khuynh cất giấu vài tia khẩn trương, y gấp chuyện không may cũng không sao, thế nhưng trong bụng y còn có hài tử sắp sửa sinh ra.

Y tuyệt đối không thể chấp nhận hài tử xảy ra ngoài ý muốn mảy may.

Chịu đựng đau nhức trong bụng, y hỏi nữ tử gây bất lợi cho y.

Nàng kia cười nhạt hai tiếng, trong ánh mắt đen như mực tất cả đều là vẻ âm ngoan cay độc.

“Vân Khuynh tiện nhân ngươi, nhìn rõ xem ta là ai!!!”

Nữ tử một tay nắm lưỡi dao, một tay vạch trần nhân bì diện cụ trên khuôn mặt, lộ ra, rõ ràng là khuôn mặt Vân Khuynh quen thuộc không gì sánh được đã có chút xa lạ.

“Là ngươi.... Tam tỷ, Vân Thù!!!”

“Hanh...”

Lưỡi dao trong tay Vân Thù cỗ sức ấn vào da thịt Vân Khuynh, nàng đố kị nhìn dung nhan Vân Khuynh, trong lòng không chịu thừa nhận người quái dị này dĩ nhiên còn đẹp hơn nàng: “Ngươi còn nhớ rõ ta là tam tỷ của ngươi??? Tiện nhân, đa nương tân tân khổ khổ nuôi ngươi lớn... Ngươi dĩ nhiên hồi báo Vân gia chúng ta như vậy...

Ngươi cùng với cẩu tặc thông địch bán quốc kia đều là tiện nhân!!!”

“Ngươi... Câm miệng!!! Rõ ràng là Vân gia là các ngươi vong ân phụ nghĩa...”

Vân Khuynh tự nhiên nghe ra cẩu tặc thông địch bán quốc trong miệng Vân Thù là mẫu thân Vân Phàm của y, y nghĩ tới Vân Phàm vì Vân gia mà trả giá, lại nhìn thái độ của Vân Thù hôm nay, vì nương y mà cảm thấy tâm lạnh không gì sánh được.

Y thật muốn cho nương y biết, gia tộc y ủy khuất mình để bảo toàn, là gia tộc vô sỉ vong ân phụ nghĩa thế nào.

Vân Thù có thể vũ nhục y, nhưng y kiên quyết không cho phép Vân Thù vũ nhục mẫu thân y.

“Ngươi dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta???”

Vân Thù ném xuống nhân bì diện cụ trong tay, giơ tay muốn đánh Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhíu chặt lông mày, cố nén đau đớn ở bụng, ánh mắt như kiếm trường Vân Thù, không có hiến hiện ra nửa phần mềm yếu.

“Dừng tay!!!”

Khi Vân Thù vừa điểm huyệt Liên Cử, Liên Cử liền lo lắng trạng huống của Vân Khuynh, kinh hãi kêu một tiếng.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ tam huynh đệ vừa vào cửa liền thấy hình ảnh này, Tần Vô Phong lại càng hoảng sợ, lớn tiếng mở cửa ngăn lại Vân Thù.

Thanh âm này khiến Vân Thù trong lòng sợ hãi, đây là thanh âm nàng tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ.

Đó là thanh âm của ‘Tần Vô Song’ vào mùa đông ba năm trước đây, cứu nàng ở Giang thành.

Nàng mừng rõ quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Tần Vô Song, ôn nhu nói: “Vô Song...”

Tần Vô Song lo lắng nhìn về phía Vân Khuynh, nhăn mày, hỏi Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ: “Nữ nhân này là ai???”

Vân Thù bởi vì nội dung Tần Vô Song nói, cũng bất chấp thanh âm không đúng, chỉ là si ngốc nhìn Tần Vô Song, bàn tay run lên, thiếu chút nữa cầm không được chủy thủ trong tay, nàng không thể tin tưởng trường lớn đôi mắt đẹp: “Vô Song, ta là Vân Thù... Mùa đông ba năm trước đây, ta bị hai tên ác tặc đưa tới Giang thành, là ngươi đã cứu ta... Khi đó, khi đó, ngươi còn nói ta rất đẹp...”

Vân Thù nói rất kích động, nếu như không phải lúc này muốn đối phó Vân Khuynh, chỉ sợ nàng sẽ lập tức chạy vội tới trước mặt Tần Vô Song để hỏi đến tận cùng.

Vân Khuynh nghe, cảm thấy bụng mình càng đau nhức, y cho tới bây giờ cũng không biết, Vô Song dĩ nhiên nói với Vân Thủ như vậy.

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Chê cười, mùa đông ba năm trước đây, chính là lúc Khuynh nhi mang thai Đại Bảo tiểu Bảo, ta vì Khuynh nhi đi tới Liệt Phong quốc tìm lam ngân hoa, khi nào thì gặp người, càng miễn bàn nói người đẹp... Ở trong mắt ta, người ngay cả nửa sợi lông của Khuynh nhi cũng so ra kém.”

“Người...”

Vân Thủ rốt cục phát hiện thanh âm Tần Vô Song, không phải thanh âm nàng tâm tâm niệm niệm kia.

“Người không phải Tần Vô Song!!! Người là ai??? Người không phải người cứu ta.”

“Tần Vô Song ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, không thể giả được.”

Bàn tay dưới ống tay áo của Tần Vô Phong, bởi vì lo lắng cho Vân Khuynh mà nắm lại với nhau, hắn hừ lạnh một tiếng: “Người nói, chẳng lẽ là ta???”

Thanh âm quen thuộc, nhưng dung nhan xa lạ, Vân Thủ nghi hoặc nhìn Tần Vô Phong: “Người là... Vô Song??? Người mới là Vô Song???”

Vân Khuynh vào lúc Vân Thủ quay qua nói chuyện với Tần Vô Song và Tần Vô Phong, thân thể thoảng di ra phía sau, đem người tựa ở đầu giường, chia sẻ một chút sức lực cho mình, để đau đớn chỗ bụng có thể dịu hơn.

“Rất xin lỗi, Tần Vô Song là đệ đệ của ta, ta là Tần Vô Phong.”

“Tần Vô Phong, ngươi là Tần Vô Phong, như vậy, ba năm trước đây, cứu ta, rốt cuộc là hắn hay là ngươi???”

Tần Vô Phong lại cười.

Hắn luôn luôn rất ít mỉm cười, Vân Thủ hắn là vì nhìn thấy hắn cười mà cảm thấy tự hào, nhưng Tần Vô Phong cười cũng là nụ cười tà ác hiếm thấy: “Là ta.”

“Ngươi... Vì sao phải dịch dung, Vô Phong Vô Phong, hóa ra ngươi kêu Tần Vô Phong, mấy năm nay... Vô luận ở đâu, ta vẫn không quên được ngươi... Ta...”

Tần Vô Phong chán ghét nhíu mày.

“Đại ca là của ta!!!”

Vân Khuynh nghe Vân Thủ nói, cũng nhịn không được mở miệng phản bác.

Ý nghĩ Vân Thủ nhớ kỹ tên Tần Vô Phong, đối với Tần Vô Phong mà nói, chính là làm bẩn hắn.

“Của ngươi???”

Tâm tư Vân Thủ vốn bị dẫn tới trên người Tần Vô Phong và Tần Vô Song, lúc này Vân Khuynh vừa mở miệng như thế, lập tức liền kéo tới lực chú ý của nàng.

Lưỡi dao trên tay Vân Thủ dao động trên khuôn mặt Vân Khuynh: “Ngươi xứng sao???”

Nàng vươn tay giật mở chấn bông đắp lên người Vân Khuynh, lộ ra cái bụng gồ lên trong quần áo đơn bạc: “Ngươi là đồ quái vật bất nam bất nữ,

ngươi xứng với Vô Phong sao, Vô Phong sẽ chỉ yêu ta, sao có thể đi thích quái vật như ngươi???”

Tần Vô Hạ nghe vậy, hai mắt bỗng nhiên trừng lớn, tức giận cực kỳ.

“Nữ nhân điên khùng kia, thối nữ nhân, xấu nữ nhân, đại ca chỉ thích Khuynh Khuynh nhà ta, có kẻ điên mới thích ngươi.”

“Ngươi, câm miệng.”

Vân Thủ trừng mắt Tần Vô Hạ, mở miệng nói: “Hắn đã cứu ta, lại khen ta đẹp, còn từng ước hẹn với ta gặp mặt ở Tần gia, sao hắn có thể không thích ta chứ???”

“Vân Thủ, ngươi có biết, người ba năm trước đây đem ngươi từ kinh thành bắt đến Giang thành, là người ta phái đi không???

Ta sở dĩ đóng giả Vô Song đi cứu ngươi, chỉ là muốn cho ngươi hối hận năm xưa khi nhục Vân nhi, bức bách Vân nhi gả thay, đến cuối cùng khiến ngươi yêu phải Vô Song nhưng không chiếm được mà thôi.”

“Tần Vô Phong, không... Ngươi gạt ta... Ngươi gạt ta...”

“Đại ca sẽ không gạt người.”

Vân Khuynh cảm giác được giữa hai chân mình có dịch thể trơn dính chảy ra, hạ thể đau nhức lợi hại, tay y chống đỡ thân thể, không tự chủ được buộc chặt, cầm lấy chăn đơn dưới tay mình.

“Hắn yêu ta... Đại ca là yêu ta... Chỉ.. Ô... Yêu một mình ta...”

Vân Khuynh nói đau đớn mồ hôi, hạ thể càng ngày càng đau, trên người y mồ hôi như mưa, toàn bộ quần áo đều ướt đẫm.

“Ngươi... Đều là ngươi...”

Con mắt Vân Thù dò xét qua lại trên khuôn mặt Tân Vô Song và Tân Vô Phong một lần, sau đó quay đầu lại tàn bạo nhìn về phía Vân Khuynh: “Đều là quái vật ngươi, tiện nhân ngươi, đoạt đi tất cả của ta... Là của ta... Bọn họ đều là của ta, vốn phải là của ta!!!

Đều là ngươi... Đều là ngươi.. Ngươi chết đi, chết rồi bọn họ đều là của ta...”

Nếu Vân Khuynh không gả tới Tân gia, sao có thể nhận thức Tân Vô Phong và Tân Vô Song ưu tú như vậy, Tân Vô Song vốn nên là thú nàng, Vân Khuynh lại gả cho Tân Vô Song, là tiện nhân Vân Khuynh này cướp đi tất cả của nàng, hủy đi hạnh phúc của nàng.

Vân gia vào hai năm trước từng giúp Hiên Viên Lâm Phong kế thừa đế vị, hắn là có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng cái tên xú nam nhân Hiên Viên Lâm Phong ghê tởm kia, dĩ nhiên không tuân thủ tín dụng, bởi vì bọn họ đã từng chi trì Hiên Viên Mộc Phong, liền đem toàn bộ Vân gia biếm làm thứ dân, từ nay về sau nàng liền sống cuộc sống khốn cùng chán nản.

Từ một kiều kiều nữ được mọi người vây quanh chiều chuộng, biến thành dân đen ai ai cũng có thể ức hiếp.

Nàng hận, hận Hiên Viên gia!!!

Một năm sau, Hiên Viên Bất Kinh đăng cơ trở thành tân đế, đem Vân gia mọi người chiêu vào trong cung, vốn tưởng rằng là ngày Vân gia xoay người, ai biết lại là ngày Vân gia diệt vong.

Hiên Viên Bất Kinh bởi vì bọn họ từng đối xử không tử tế với Vân Khuynh, đem toàn gia Vân gia tiến thêm một bước biếm làm nô lệ, sung quân biên cương.

Vân Thù là thừa dịp thời gian xuất phát trốn tới.

Nàng muôn báo thù, nàng muôn tìm Vân Khuynh báo thù.

Là Vân Khuynh hủy đi cuộc sống hạnh phúc của nàng, là Vân Khuynh cướp đi Tân Vô Phong Tân Vô Song và vinh hoa phú quý vốn thuộc về nàng.

Vậy nên, nàng muôn giết y!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Ngoại Truyện 1.7 Bao Tử Thiên Chi Long Phượng Tiếu Bao Tử

Vân Thủ bởi vì nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt vốn cũng tính là đẹp, thoảng cái vặn vẹo thành khuôn mặt xấu nhất trên đời này.

“Vân Khuynh, tiện nhân ngươi, đều là ngươi sao!!!”

Tâm tình của nàng có vẻ cực kỳ kích động, nếu không phải Vân Khuynh còn có một chút giá trị lợi dụng, nàng đã sớm đem Vân Khuynh một đao giải quyết.

Tuy rằng bây giờ còn không thể giết Vân Khuynh, thế nhưng nàng có thể nho nhỏ dǎn vặt y một chút, nàng dùng bàn tay không cầm chủy thủ cẩu véo thật sâu vào da thịt Vân Khuynh.

Thế nhưng Vân Khuynh bởi vì bụng quá đau nhức, cũng không cảm giác được sức lực của nàng.

Nhưng thật ra Tân Vô Phong, Tân Vô Song, Tân Vô Hạ bọn họ thấy sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, mồ hôi như mưa, nghĩ tới trải nghiệm nỗi khổ sinh sản của y, trong lòng nôn nóng thành một đoàn.

Vân Thủ thực sự ở quá gần Vân Khuynh, hơn nữa gắt gao nhìn chăm chắm Vân Khuynh, tự thân cũng rất cảnh giác, khiến cho bọn họ căn bản là không có cơ hội đi cứu Vân Khuynh.

Cuối cùng, Tân Vô Phong híp mắt: “Nói một chút xem, ngươi muốn cái gì, ngươi phải thế nào mới bằng lòng thả Vân nhi.”

Hắn nhìn ra, Vân Thủ hiện nay còn không có động sát ý với Vân Khuynh, Vân Thủ hận Vân Khuynh như vậy lại không giết y, tất nhiên là có thứ nàng muốn.

Vân Thủ nghe xong Tân Vô Phong nói, lực đạo trên tay nhẹ đi vài phần, si ngốc nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn: “Ta muốn ngươi thú ta, chỉ cần ngươi thú ta, ta liền thả tiện nhân này.”

“Ngươi nằm mơ!!!”

Tân Vô Hạ cười nhạt: “Ban ngày ban mặt, ngươi liền nằm mơ đi, thực sự là ngu xuẩn.”

Vân Thủ lạnh lùng liếc nhìn Tân Vô Hạ: “Các ngươi không muốn cũng tốt, ta đây sẽ giết tiện nhân Vân Khuynh này!!!”

Vân Thủ há miệng ngậm miệng tiễn nhân tiễn nhân đã khiến dưới đáy lòng Tân Vô Phong tam huynh đệ tức giận muốn chết, nàng lại còn không biết sống chết đưa ra yêu cầu như vậy.

Hạ thể Vân Khuynh truyền đến đau đớn xé rách, y phải cố sức tách hai chân, hô hấp, dùng sức sinh oa oa.

Đau đớn và hãi tử chiếm hết tâm tư y, đầu của y bởi vì đau đớn mà hỗn loạn không gì sánh được, y thậm chí sắp nghe không rõ Tân Vô Phong và Vân Thủ bọn họ đang nói gì.

“Thế nào, ngươi không muốn sao??? Ta đẹp như thế, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, ngươi vì sao không thú ta, lẽ nào ta so ra kém quái vật này sao???”

Tân Vô Phong cảm giác được một trận đau đầu.

Hắn thật không rõ, sao Vân Khuynh lại có thân nhân như vậy chứ...

Nữ nhân này ngang ngược, tùy ý làm bậy, ánh mắt thiển cận, vì tư lợi, mù quáng tự kỷ... Cơ bản không có một chút ưu điểm, đừng nói là hắn, phỏng chừng nam nhân khắp thiên hạ đều không muốn thú nàng.

Thế nhưng hiện tại không phải lúc trổ tài miệng lưỡi nhanh nhảu.

Tần Vô Phong nhíu lại lông mày, tạm thời trấn an nàng rồi nói sau: “Được, ta đáp ứng ngươi.”

”Đại ca.”

Tần Vô Song nhíu mày, hiển nhiên là không muốn.

Tần Vô Hạ cũng kinh hô, vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Tần Vô Phong: “Không phải đâu, mặt hàng như vậy ngươi cũng muốn, đại ca, ngươi...”

Tần Vô Phong lắc đầu với hắn, lại quay ra nói với Vân Thù: “Ta đã đáp ứng ngươi, ngươi hắn là nên thả Vân nhi đi chứ???”

Lúc này tay Vân Khuynh đã sắp đem ra giường vặt rách, y cảm giác được hài tử trong bụng đang nỗ lực giãy dụa ra phía ngoài, trong phòng ẩn ẩn mùi máu tươi nồng đậm, thân thể hài tử thậm chí đã đi ra hơn phân nửa.

Liên Cử ở một bên nhìn lo lắng không ngớt, hết lần này tới lần khác thân thể hắn bị điểm tại chỗ, á huyết cũng bị điểm, căn bản là không thể mở miệng nói.

“Không được.”

Vân Thù cùng không tin Tần Vô Phong là thật tâm đáp ứng, nàng sợ Tần Vô Phong đổi ý.

Tuy rằng nàng có tự tin Tần Vô Phong sau khi thành thân với nàng sẽ yêu nàng, thế nhưng nàng cũng không dám bảo chứng Tần Vô Phong có

thực sự nguyên ý tuân thủ ước định thành thân với nàng hay không.

“Trừ phi ngươi viết xuống chứng từ, ta mới có thể tin tưởng thành ý của ngươi.”

Tần Vô Phong híp mắt, đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận, thế nhưng ngoài mặt hắn như trước đáp ứng: “Được, Vô Song, lấy giấy bút tới.”

Tần Vô Song xoay người rời đi.

Chốc lát giấy bút đã tới, Tần Vô Phong cầm lấy bút, mỉm cười nói với Vân Thù: “Vân cô nương, xem cho kỹ, ta bắt đầu viết.”

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong kỳ thực rất thích hợp nở nụ cười, lúc hắn cười, có một loại sáng rõ đặc biệt, trong ánh mắt Vân Thù nhìn hắn hiện ra tia sáng mê luyến, kinh ngạc nhìn Tần Vô Phong.

Chính vào lúc này, trước cửa sổ truyền tới một trận tiếng vang phá không, tất cả mọi người không ý thức tới xảy ra cái gì, một bóng dáng màu trắng đã chợt lóe vào phòng, trong nháy mắt xuất hiện trước giường Vân Khuynh, đoạt lấy chủy thủ trong tay Vân Thù.

Mà Vân Thù trong chớp mắt cũng bị điểm huyệt.

Tần Vô Phong cười cười, lần này là cười nhạt: “Long Liêm, đem nữ nhân này dẫn đi cho ta.”

“Tần Vô Phong!!! Ngươi vô liêm sỉ, lật lọng, Hóa ra ngươi giống hệt tiễn nhân Vân Khuynh kia. Ngươi...”

Long Liêm trực tiếp điểm á huyệt của nàng, để tránh khỏi từ trong miệng nàng nghe thấy lời gì ô nhiễm lỗ tai, thế giới cũng rốt cục khôi phục thành một mảnh an bình.

Giấy trên tay Tân Vô Phong, cũng không phải là trống rỗng, mặt trên viết làm hắn dõi đi lực chú ý của Vân Thù, vậy nên hắn mới cõi kêu Vân Thù, đồng thời cười với nàng.

Hiện tại Vân Khuynh là quan trọng nhất, không ai có tâm tư xử lý Vân Thù, nữ nhân kia, chờ sau khi Vân Khuynh bình an, hắn sẽ cho nàng dễ chịu.

Quanh thân Vân Khuynh tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, nam tử áo trắng xốc lên chǎn mỏng, lúc này thay thế Liên Cừ, vì y đõe đẻ: “Tiểu Khuynh, ngươi không phải vẫn muôn gặp ta sao... Ta đã tới...”

Trong mắt Vân Khuynh mơ hồ ánh vào khuôn mặt tuyệt mỹ vô hạ, trên khuôn mặt kia treo đầy ôn nhu và lo lắng.

Không cần bất cứ ai nói cho y người này là ai, y đã biết y là ai.

“Mẫu thân....”

“Đúng, là ta, ta đến xem ngươi rồi, kiên trì...”

“An...”

Vân Phàm giúp đỡ vỗ về bụng y, oa oa đã đi ra một nửa thân thể đang chậm rãi nhúc nhích.

Vân Khuynh hít thật sâu, cõi sức, ngón tay y trở nên trắng, gắt gao cầm lấy ra giường dưới thân, nửa đầu, mồ hôi hột từ bên mặt trượt xuống, sợi tóc matted tự đều dính ở trên trán.

Dưới sự nỗ lực của Vân Phàm, Vân Khuynh và tiểu oa nhi ba người, không qua bao lâu, rốt cục truyền đến một tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Thân thể Vân Khuynh mềm nhũn, hoàn toàn tê liệt ngã xuống giường.

Vân Phàm run run tay ôm hài tử: “Tiểu Khuynh không có việc gì... Là một nam hài... Rất đáng yêu....”

Vừa ổn định hô hấp, Tân gia tam huynh đệ ở phía sau bọn họ lo lắng hãi hùng lập tức sôi trào, vẻ mặt hài lòng.

“Mẫu thân... Biểu ca...”

Lập tức, lúc thân thể truyền đến đau đớn và xé rách quen thuộc, đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên trừng lớn, lúc này đây, dĩ nhiên cũng là hai hài tử sao???

May là có bài học Đại Bảo tiểu Bảo lần kia, bằng không y lúc này khẳng định sẽ không bình tĩnh như thế.

“Còn có... Hài tử...”

Tân gia ba huynh đệ lập tức hóa đá.

Hai tay Tân Vô Phong ôm hài tử run run, hạnh phúc thoảng cái tới quá đột nhiên.

Vân Khuynh sinh một hài tử cho hắn hắn đã cảm thấy mỹ mãn, không nghĩ tới, dĩ nhiên còn có một hài tử.

Vân Phàm và Liên Cừ còn lại là rất khẩn trương.

Lại bắt đầu cổ vũ trợ giúp Vân Khuynh.

Đã từng sinh bốn hài tử, nên làm như thế nào, trong lòng Vân Khuynh cũng có cân nhắc.

Huống hồ hai hài tử này cũng không phải khó sinh.

Trong sự chờ đợi lo lắng của Tân gia tam huynh đệ, tiểu oa nhi kế tiếp rốt cục xuất thế.

Là một nữ oa oa.

Như nhau song bào thai, thế nhưng lúc này đây, không phải song long thai, mà là long phượng thai.

Không giống Đại Bảo và tiểu Bảo chênh lệch nhau, hai hài tử này, đều tương đương khỏe mạnh.

Tân Vô Phong ôm một đứa, Tân Vô Hạ ôm một đứa, đều vui vẻ không ngớt.

Tân Vô Song còn lại là ngồi ở trước giường nắm tay Vân Khuynh, nhẹ nhàng nói: “Khổ cực rồi.”

Vân Khuynh đã mệt chết đi, trên mặt y lộ vẻ tái nhợt mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Sinh xong hai hài tử, dĩ nhiên không có trực tiếp ngất xỉu.

Xem ra gần đây thân thể y quả thực càng ngày càng tốt.

Nhưng thật ra Tân Vô Song vươn tay đẩy ra sợi tóc dính ướt trên trán y: “Nghỉ ngơi cho tốt, chuyện còn lại giao cho chúng ta là tốt rồi.”

“Ân...”

Vân Khuynh uể oải nhắm hai mắt, chưa được một hồi liền tiến nhập mộng đẹp nặng nề.

Ánh mắt Tân Vô Song rơi vào chỗ cổ Vân Khuynh bị Vân Thủ cắt ra vết tích, đôi mắt tối sầm lại.

Vân Thù.

Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi càng muốn vào.

Ngươi cho là người Tân gia, đều là hạng người thiện lương sao???
Chẳng qua là khinh thường động ngươi mà thôi.

Nếu hôm nay tự ngươi đã đưa lên cửa, vậy đừng trách bọn ta không khách khí!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Ngoại Truyện 1.8 Bao Tử Thiên Chi Phương Pháp Vẹn Toàn Đôi Bên

Tần phủ không có địa lao, nhưng Tần phủ ở chỗ Giang thành, cũng có hình đường thuộc về mình.

Hình đường tồn tại, chính là vì nghiêm phạt kẻ phản bội, và người phạm quy.

Hôm nay, Vân Thù đã bị nhốt trong hình đường.

Vân Khuynh sau khi sinh xong hài tử liền ngủ, Tần Vô Phong để Tần Vô Song và Tần Vô Hạ lưu lại chăm sóc Vân Khuynh.

Chính hắn, còn lại là đi tới hình đường, chấm dứt ân oán với Vân Thù.

Kỳ thực từ sớm trước đó, Tần Vô Phong, thậm chí là Tần phủ tam huynh đệ liền đối với Vân gia cực kỳ không vừa mắt.

Rất muốn dùng thủ đoạn gì đó nghiêm phạt bọn họ một chút, chỉ là bọn hắn còn chưa kịp xuất thủ, Vân gia đã bị Hiên Viên Bất Kinh biếm làm nô lệ mà thôi.

Khi đó Tần Vô Phong còn đang tiếc nuối, tiếc nuối không thể tự mình giải quyết Vân gia, không nghĩ tới, Vân Thù hắn muốn trùng trị nhất, lại tự mình đưa lên cửa.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong hiện lên một tia âm u, sau khi tới hình đường, trực tiếp sai người dẫn đường đi tìm Vân Thù.

Vân Thù tuy rằng đã bị nhốt một canh giờ, thế nhưng toàn thân trên dưới, nhìn qua vẫn tương đương chỉnh tề, xem ra không bị dùng hình.

Nàng vừa nhìn thấy Tân Vô Phong, lập tức tiến về phía trước tay nắm song sắt, kích động nói:

“Vô Phong, ta chỉ biết... Ta chỉ biết ngươi cũng có tình với ta, đúng hay không???”

Ngươi là đến đem ta rời khỏi đây, đúng không???”

Tân Vô Phong bước chân ngừng lại, dưới đáy lòng tự cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Làm sao có thể tạo ra một Vân Thù thần kỳ như vậy???

Rõ ràng đã tới loại tình trạng này, nhưng như trước có thể lừa mình dối người, như trước thấy không rõ chân tướng sự tình ra sao.

Tân Vô Phong vào lúc này dĩ nhiên vì nàng cảm thấy một tia bi ai.

“Vân Thù, ta nhớ kỹ, Vân nhi từng nói cho ngươi, cuộc đời này của ta chỉ yêu mình y.”

Thanh âm Tân Vô Phong rất lạnh lùng, ngoại trừ lạnh, cũng không còn nghe ra tâm tình khác.

Vân Thù nghe xong hắn nói, không hiểu sao có chút sợ hãi, thân thể cũng dần dần rét run.

Tân Vô Phong đứng từ rất xa, nhìn Vân Thù ở trong nhà tù: “Ngươi rất muốn gả cho ta sao???”

“Ta... Ta.. Đương nhiên!!!”

Vân Thù giật mình, đập án vỗn mười phần khẳng định, chẳng biết từ lúc nào dĩ nhiên kẹt ở cổ họng, trở nên do dự.

Tại sao lại thế???

Nam nhân trước mắt này, là nam nhân nàng tâm niệm niêm nhớ nhung ba năm, là nam nhân nàng vẫn muốn gả, cũng là nguyên do nàng đố kị hận Vân Khuynh.

Vì sao, lúc hắn hỏi nàng thật tình, nàng trái lại lại do dự???

Là bản năng sợ hãi sao???

Tần Vô Phong thật lâu không đợi được câu trả lời của Vân Thù, hờ lạnh một tiếng: “Thế nhưng ta không muốn thú ngươi....”

Tần Vô Phong môi mỏng khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói ra quyết định của mình:

“Ngươi hướng về ta, nhưng ta thì không... Vân Thù, ngươi đã muốn lập gia đình, muốn nam nhân... Ta liền đem ngươi đưa đến địa phương có nhiều nam nhân nhất có được không???

Coi như là thỏa mãn một phen tâm nguyện của ngươi...”

Vân Thù trừng lớn hai mắt, đôi tay bỗng nhiên buông ra song sắt, lui về phía sau mấy bước: “Ngươi... Ngươi có ý gì???”

Lúc này, một loại sợ hãi không thể nói rõ từ đáy lòng mọc lên, nàng không hiểu Tần Vô Phong, một chút cũng không hiểu.

Khi đó, cũng chỉ là vì Tần Vô Phong cứu nàng, lại mang khuôn mặt tuấn mỹ vô tư của Tần Vô Song, cho nên nàng mới không thể kiềm chế...

Thế nhưng, một mặt khác kia, căn bản là khiến nàng không thể nào hiểu hắn.

“Ý trên mặt chữ... Để ta suy nghĩ một chút, trong Huỳnh Quang, rốt cuộc nam nhân ở đâu tương đối nhiều...”

Tần Vô Phong nói, bàn tay thon dài xoa cằm, ngưng mi tự hỏi.

“Không được, ngươi mơ tưởng đem ta đưa cho dã nam nhân gì đó...”

“Dã nam nhân???”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không không không, ta đã nghĩ tới ở đâu có nhiều nam nhân...

Thế nhưng, Vân Thù, bọn họ đều không phải dã nam nhân gì đó, mà là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ngươi có thể làm chút chuyện cho họ cũng là niềm kiêu hãnh của ngươi.”

“Bọn họ là ai???”

Đôi mắt Vân Thù lóe ra một chút, dĩ nhiên bắt đầu chờ mong, lẽ nào trên đời này còn có nam nhân có thể đẹp như Tần gia huynh đệ sao???

Tần Vô Phong thấy nghi hoặc và cấp thiết trên mặt nàng, trong con ngươi hiện lên một tia chán ghét, hờ lạnh một tiếng: “Chính là các tướng sĩ bảo vệ Huỳnh Quang chúng ta... Bọn họ nhiều người, tuổi trẻ lực tráng, quanh năm không có nữ nhân, mà ngươi lại muốn tìm nam nhân.... Ta đem ngươi đưa tới đó, chẳng phải là vụn toàn đôi bên???”

“Không...”

Vân Thù vẻ mặt kinh khủng.

Nàng nghe nói chiến sĩ biên cương, bọn họ có thể nửa tháng không tắm, trên người tràn đầy mùi hôi không nói, lại còn thô lỗ dã man đến cực điểm.

Một tiểu thư khuê các như nàng, thiên kim tiểu thư giông như nàng, sao có thể ủy thân cùng tướng sĩ biên cương???

Càng không thể ủy thân cùng đồng đảo tướng sĩ....

“Có thể vì chư vị tướng sĩ Huỳnh Quang phân ưu giải nạn, Vân Thủ, đó cũng là một việc công đức của ngươi.”

Quyết định vậy đi, ta sẽ dùng bồ câu đưa tin cho Hiên Viên Bất Kinh, nói cho hắn hướng đi của ngươi...”

Nói xong, Tân Vô Phong xoay người rời đi.

Vân Thủ cấp tốc chạy tới chỗ song sắt nhà tù, hai tay bám vào song sắt, đáy lòng một mảnh kinh hoàng, nàng không tin Tân Vô Phong thực sự sẽ tàn nhẫn như vậy.

Ý trong lời nói của Tân Vô Phong, dĩ nhiên là thực sự muốn đem nàng đưa đến biên cương... Hầu hạ đâm người kia, không phải là bắt nàng làm quân kỵ sao???

“Không... Không, không thể như vậy, Tân Vô Phong, ta yêu ngươi, sao ngươi có thể đối với ta như vậy???”

Lời của nàng khiến Tân Vô Phong dừng lại bước chân, đồng thời quay người lại.

Tân Vô Phong từng bước từng bước đi về phía nàng.

Vân Thủ ngừng thở, tràn ngập chờ mong nhìn Tân Vô Phong, dưới đáy lòng khao khát Tân Vô Phong có thể có một chút cảm tình với nàng.

Tần Vô Phong nhưng lại cách song sắt, nhẹ giọng hỏi: “Ta quên hỏi, ngươi hôm nay, vẫn là tấm thân xử nữ phải không???”

Vân Thủ trợn to hai mắt, hai gò má trắng noãn lập tức đỏ ửng.

Thế nhưng như trước nửa đầu, nhìn thẳng Tần Vô Phong: “Đúng, ta như trước là tấm thân xử nữ thuần khiết, Vô Phong... Nếu như ngươi nguyện ý, ta chính là của ngươi...”

Lông mày Tần Vô Phong nhíu nhíu, trong ánh mắt nhìn Vân Thủ tràn ngập chán ghét.

Nữ nhân này, quả nhiên là muỗn nam nhân muỗn điên rồi...

Hắn lạnh lùng liếc nàng: “Nếu là tấm thân xử nữ, như vậy ngươi nhất định không có kinh nghiệm... Để tránh cho ngươi sau khi đến biên cương không thể săn sóc tốt cho các tướng sĩ cực khổ công cao, ta nghĩ cần phải đem ngươi đưa đến thanh lâu Dật Hương Viên... Long Khiêm.”

“Ngươi nói cái gì!!!!”

Thanh âm Vân Thủ bén nhọn mà thê lương, mang theo không thể tin tưởng kinh ngạc.

Long Khiêm theo thanh âm Tần Vô Phong xuất hiện, năm xưa chính là hắn và Long Liễm cùng đi kinh thành đem Vân Thủ đưa tới Giang thành.

Đối với Vân Thủ điêu ngoa tùy hứng, hắn là linh hôi triệt để, đối với Vân Thủ cũng là lòng tràn đầy chán ghét.

“Đại công tử???”

Tần Vô Phong hơi nghiêng đầu, thanh âm đông lạnh nói: “Mang nàng đến Dật Hương Viên học tập cho tốt... Mặc kệ loại khách nhân nào, nàng

đều phải tiếp... Phải rèn đúc năng lực thừa thu của nàng, dù sao nàng là muốn đến chỗ biên cương nhiều tướng sĩ..."

"Vâng."

Tần Vô Phong hành động, lời nói, không mang theo một chút mùi máu, nhưng đủ để phá hủy lý trí Vân Thù.

Tần Vô Phong chuẩn bị nhấc chân rời đi, nhưng lại nghĩ tới một việc khác.

Hắn chăm chú đánh giá Vân Thù, nghiêng đầu hỏi Long Khiêm: "Long Khiêm, ngươi nghĩ khuôn mặt kia của nàng, có đẹp hay không???"

Long Khiêm không chút suy nghĩ nói: "Không vừa mắt."

"Ân."

Tần Vô Phong gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy... Như vậy, ngươi trước hết đem khuôn mặt của nàng biến thành thuận mắt trước, sau đó đưa tới Dật Hương Viên, sau khi hết nửa tháng, phái người hộ tống nàng đi biên cương."

"Vâng, đại công tử."

Long Khiêm nóng lòng muốn thử theo như lời Tần Vô Phong nói, cuộc đời hắn ghét người rất ít, cùng Vân Thù dù chỉ ở chung hơn một tháng, nhưng cũng là cực kỳ ghét Vân Thù, hắn chờ mong không gì sánh được biểu hiện sau này của Vân Thù, cùng với số phận.

Tần Vô Phong lững thững bước đi, hắn không ngừng rời xa nhà tù truyền ra tiếng gào thê lương của Vân Thù, hắn tin tưởng, Long Khiêm nhất định sẽ cho Vân Thù một khuôn mặt bọn họ nhìn đều thuận mắt.

Chuyện nữ nhân này căn bản là không đáng nhắc tới, hẵn hiện tại, chính chính lo lắng chính là Vân Khuynh.

Lòng hẵn tràn đầy đều là Vân Khuynh, là Vân Khuynh mồ hôi như mưa sinh hài tử, là Vân Khuynh bị Vân Thủ bắt cóc thương tổn kia...

Nếu không phải thực sự muốn vì Vân Khuynh giải quyết Vân Thủ, hẵn là kiên quyết sẽ không vào lúc này rời khỏi Vân Khuynh...

Vậy nên sau khi tới đây, hẵn liền tốc chiến tốc thắng với nữ nhân này, sau đó, lập tức trở lại bên người Vân Khuynh, trông coi y.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Ngoại Truyện 1.9 Bao Tử Thiên Chi Dự Định Của Vân Khuynh

Thân thể Vân Khuynh, tốt hơn nhiều so với trước đây, nghỉ ngơi không đến hai ngày liền khỏe hẳn.

Y không hỏi tình huống của Vân Thù, thứ nhất là trong lòng y không muốn biết tình huống, thứ hai y cũng không có cơ hội hỏi.

Hai ngày này tâm tư của y vẫn bị hai tiểu gia hỏa mới sinh ra kia và Vân Phàm chiếm đầy.

Cho dù là Tân Vô Phong Tân Vô Song Tân Vô Hạ ba người, cũng bị y tạm thời vắng vẻ.

Y cùng Vân Phàm mỗi người ôm một tiểu oa nhi, dính cùng với nhau, kể ra chuyện những năm gần đây.

Vân Khuynh thật tình coi Vân Phàm như mẫu thân, cùng Vân Phàm thân cận vạn phần, hai người ở cùng nhau, bình thường đều là Vân Khuynh nói, Vân Phàm nghe.

Vân Phàm rất đẹp, dung nhan hai người bọn họ có tám phần tương tự.

Vân Phàm là đẹp kiểu tang thương đau buồn, không nhiễm bụi trần, Vân Khuynh là đẹp kiểu ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, trải nghiệm tạo nên khí chất bất đồng của họ, thế nhưng, bất luận là loại khí chất nào, ở trên hai khuôn mặt tương đồng tuyệt mỹ kia đều khiến người ta kinh diễm vạn phần.

“Mẫu thân hiện tại, là một mình sao???”

Vân Khuynh và Vân Phàm ở cùng với nhau hai ngày, Hiên Viên Ly Thiên vẫn muốn gặp Vân Phàm, thế nhưng Vân Khuynh lại ngăn cản hắn, kêu hắn kiên trì chờ đợi, nói muốn thăm dò tâm tư Vân Phàm rồi mới làm ra dự định.

Vốn Vân Khuynh có chút phản cảm Hiên Viên Ly Thiên đã từng làm tất cả đối với Vân Phàm, thế nhưng, nhìn Hiên Viên Ly Thiên hai năm nay khổ cực đuổi theo Vân Phàm như vậy nhưng không có một chút thành quả, không khỏi có chút thương cảm hắn, tâm động một tia trắc ẩn, muốn giúp hắn một lần.

Vân Phàm là người thông minh cỡ nào, vừa nghe Vân Khuynh hỏi như vậy, liền biết tại sao y lại hỏi như thế, khuôn mặt vốn mang theo nụ cười yếu ớt của y lạnh xuống.

Nếu như nhìn kỹ, còn có thể từ đôi mắt y thấy được vài phần phiền muộn.

Vân Khuynh vừa thấy Vân Phàm như vậy, liền không nhẫn tâm đặt câu hỏi nữa.

Ai biết Vân Phàm cúi đầu trêu đùa tiểu oa nhi mềm mại nho nhỏ trong lòng, để bàn tay nhỏ bé của tiểu oa nhi trong lòng chăm chú nắm lấy ngón tay y, hưởng thụ một loại đường như là tin cậy ỷ lại của tiểu oa nhi này.

Sau đó ngoài dữ liệu của Vân Khuynh, y mở miệng: “Ta không phải một mình.”

“Ách...”

Vân Phàm nói, dọa tới Vân Khuynh.

Năm xưa khi Vân Khuynh biết đến sự thực, Vân Phàm là một người trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa có chút thâm tình với Hiên Viên Ly Thiên, nhưng nghĩ không ra bên người Vân Phàm đã có người khác.

Thế nhưng nhìn Vân Phàm hiện tại cái dạng này, người bên người Vân Phàm hôm nay, nhất định là vô cùng tốt với Vân Phàm.

Vân Khuynh sau khi mất mát, lại trở nên vui vẻ.

Tuy rằng thân sinh đa nương của y không thể đến bên nhau đối với y mà nói là một điều tiếc nuối. Thế nhưng Vân Phàm có thể hạnh phúc, y cũng rất hài lòng.

“Ân.... Hi vọng, mẫu thân, người sẽ đưa người kia tới gặp tiểu Khuynh sao???”

Vân Phàm nghe Vân Khuynh vừa nói như thế liền cười.

“Tiểu Khuynh, người kia, người gặp qua rồi.”

“Di di di, gặp qua??? Không phải đâu, vì sao ta không có phát hiện...”

Vân Phàm thấy Vân Khuynh vẻ mặt bộ dáng giật mình không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Tiếp tục trêu đùa tiểu oa nhi trong lòng, thở ơ mở miệng:

“Một năm trước, trên hôn lễ của Bất Kinh, người gặp qua hắn...

Chỉ là, lúc ta tham dự hôn lễ không có hiện thân, không đi cùng hắn, vậy nên người mới không biết...”

“Là như vậy sao???”

Vân Khuynh nhíu lông mày nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, thế nhưng khi đó có rất nhiều người.

Dù sao, tân hoàng Huỳnh Quang quốc thú hoàng tử Tương Ly quốc... Thật sự là một tin tức bát quái siêu cấp oanh động khác nối tiếp Tân gia tam huynh đệ cùng thú một nam tử, người tham gia hôn lễ nhiều không kể xiết, Vân Khuynh thế nào cũng đoán không ra, Vân Phàm nói chính là ai.

“Là phụ vương của Viêm nhi.”

Vân Phàm bất đắc dĩ nói ra đáp án.

Đáp án này càng dọa tới Vân Khuynh.

“Khụ khụ khụ... Mẫu thân... Người là nói... Người và phụ vương Lạc Diễm... hoàng đế Tương Ly???”

Vân Phàm gật đầu: “Hắn đang chuẩn bị thoái vị, lập tức sẽ không còn là hoàng đế nữa.”

Nói, y ôm lấy quần áo trong lòng tiểu oa nhi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nói: “Chờ hắn thoái vị, chúng ta có lẽ sẽ quy ẩn, sau đó không bao giờ đi ra... Có thể cũng không gặp được tiểu Khuynh và tiểu Kinh nữa...”

Vân Phàm nói, giọng điệu có chút thương cảm, tiếp theo lập tức cười nói: “Thế nhưng không sao, hiện tại thấy tiểu Khuynh và tiểu Kinh đều hạnh phúc như vậy... Ta liền yên tâm.”

“Thế nhưng...”

Vân Khuynh có chút kích động, hai tay run run hồn như ôm không nổi hài tử trong lòng:

“Thế nhưng... Người nhiều năm như vậy, vẫn không tới xem ta... Chưa từng ở bên ta...”

Hiện tại vừa gặp, ngươi liền muốn đi... Mẫu thân... Ngươi, lẽ nào nghĩ, ta và Bất Kinh ca ca thực sự không cần ngươi sao???"

"... Tiểu Khuynh..."

Nét mặt Vân Phàm xuất hiện vài phần do dự: "Xin lỗi...."

Vân Khuynh lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi: "Hiên Viên Ly Thiên thì sao... Ngươi, thực sự buông xuống sao, dù sao năm xưa, ngươi thương hắn như vậy..."

"Ta... Không biết, chính là bởi vì không biết, cho nên mới muốn ẩn cư, không bao giờ đi ra nữa, không còn gặp lại hắn, sẽ không bao giờ phải lựa chọn thêm."

"..."

Vân Khuynh rõ ràng biết vì sao lúc trước y đối mặt với vấn đề cảm tình, ý niệm trong đầu đầu tiên là muốn chạy... Hóa ra là di truyền...

Vân Phàm như bây giờ, không phải chính là y năm xưa sao...

Ân...

Để cho Vân Phàm không còn phiền não, để cho lão đà Hiên Viên Ly Thiên của y vui sướng nửa cuộc đời sau, càng để Vân Phàm không ẩn cư, sau đó có thể thường thường đến gặp Vân Phàm, Vân Khuynh quyết định:

Y phải giúp Hiên Viên Ly Thiên bắt được Vân Phàm!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Ngoại Truyện 2.1 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Dự Báo Nào Đó

Núi Văn Vụ, quanh năm mây mù lượn lờ, bởi vì là ngọn núi cao nhất trong Huỳnh Quang, quanh năm tuyết đọng không tan, bởi vậy dấu chân người rất hiếm hoi.

Thế nhưng dấu chân người rất hiếm cũng không có nghĩa là không có ai.

Trên thực tế ở đó có người, không chỉ có người, mà hai người kia còn cư trú quanh năm trên núi Văn Vụ.

Hôm nay, hai người trên núi Văn Vụ này, đang ở trên đỉnh núi, quyết chiến???

Ách, có lẽ không phải là quyết chiến, mà chỉ là tỷ thí mà thôi.

Hai người này, sống ở núi Văn Vụ, đã hơn 14 năm, là một đôi sư đồ.

Sư phụ áo trắng như tuyết, tịch liêu cô hàn, đồ đệ áo đen như mực, lạnh lùng như băng.

Hai bên quyết đấu, dưới chân bọn họ không phải là tuyết, mà là băng, hàn băng rất dày rất dày.

Hai người đều tự đặt chân trên một đỉnh băng.

“Ngươi rõ ràng sớm đã có thể đánh bại ta, vì sao đến hôm nay mới khiêu chiến???”

Mở miệng, là Chiến Thiên Y áo trắng như tuyết.

Thiếu niên ở một bên khác còn lại là mặt như đao tước, anh tuấn mà mang theo sắc bén kẻ khác không dám nhìn thăng.

Nghe xong sư phụ hắn nói, hắn hơi híp mắt lại, buông xuồng mi mắt nhìn Xích Huyết Kiếm trong tay một chút, hờ hững nói: “Ra tay, tất thăng.”

Chiến Thiên Y nhướng mày.

Đồ đệ này, là giống ai tương đối nhiều hơn???

Năm xưa nhận lấy hắn, ngoại trừ duyên cớ hắn là huyết đồng, mà quan trọng hơn là bởi vì Ngụy Quang Hàn nguyện ý vì hắn, ngay cả tính mệnh cũng không cần.

Hắn muốn biết, người mà Ngụy Quang Hàn dùng mạng để đổi, là một người thế nào.

Sự thực chứng minh, hắn sống ở trên đời này đích xác có giá trị hơn Ngụy Quang Hàn một chút.

Ngụy Quang Hàn, trước khi rời đi thế giới này, từng khẩn cầu hắn, không nên thương tổn Tự Minh, Ngụy Tự Minh...

Lần đầu nghe thấy tên này, trong lòng Chiến Thiên Y, chẳng biết phải chịu đựng loại tư vị nào.

Ngụy Tự Minh, hiển nhiên, Ngụy Quang Hàn chưa bao giờ quên người kia.

Khi đó hắn suy tính người Ngụy Quang Hàn yêu cũng không thương hắn, vậy nên tuy hắn đáp ứng Ngụy Quang Hàn không thương tổn Ngụy Tự Minh, thế nhưng, hắn cũng không muốn Ngụy Tự Minh lớn lên vô ưu bên người phụ mẫu.

Bởi vậy, mới mượn lý do thu hắn làm đồ đệ, cường thế đưa hắn tách ra khỏi bên người phụ mẫu hắn.

Hắn từng nói qua, thời điểm hài tử này đánh bại hắn, đó chính là lúc hài tử rời khỏi hắn.

Hắn thật không ngờ hài tử năm xưa nhỏ như vậy, dĩ nhiên ghi nhớ được, câu đầu tiên Ngụy Tư Minh nói với hắn là: “Chờ ta, đánh bại ngươi.”

Ngụy Tư Minh nói luôn luôn không nhiều lăm, nhìn qua cũng lãnh tình lãnh tính, thường ngày ở trong núi gặp phải các loại động vật cũng là không nương tay, tuyệt đối đánh chết, đầy người lệ khí.

Câu kia vừa rồi của hắn, ra tay, tất thắng, ở trong hiểu biết của Chiến Thiên Y, chính là, Ngụy Tư Minh phải có tuyệt đối nắm chặt đánh bại hắn, mới chịu ra tay.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền nhất định phải bảo chứng sự thắng lợi của mình.

Nói cách khác, ngày hôm nay, Ngụy Tư Minh là chắc chắn sẽ thắng Chiến Thiên Y???

Thế nhưng, Chiến Thiên Y là loại nhân vật nào??? Vô hạn tiếp cận người trời, cường hán gần như có thể biết thiên mệnh, còn có thể xé rách thời không.

Mà, Ngụy Tư Minh, chỉ là một thiếu niên lang mồri bốn tuổi choai choai chưa dứt sữa mà thôi.

Đây là một việc không thể tin nổi đến cỡ nào, thế nhưng trong mắt hai đương sự, cũng chỉ là chuyện bình thường.

Chiến Thiên Y cũng chưa từng gặp qua hài tử kỳ quái hơn Ngụy Tư Minh.

Tuy rằng núi Vân Vụ chỉ có hai người bọn họ, thế nhưng, thời khắc Ngụy Tư Minh có thể tự mình bước đi, liền chưa từng cầu hăn cái gì cũng chưa từng nói gì với hăn.

Lúc đó, một hài tử chỉ một hai tuổi như hăn lại tự mình đi tìm thức ăn trong núi Vân Vụ trời băng đất tuyet, giống như là trời sinh đã biết làm thế nào sinh tồn.

Những năm gần đây, đối thoại giữa bọn họ, hầu như là có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, bọn họ vừa mở miệng, tất là có liên quan đến võ học các loại.

Chiến Thiên Y cảm thán, huyết đồng, dù sao cũng là huyết đồng, so với người thường càng thêm quái dị lợi hại hơn nhiều...

Kiền thành.

Thánh thành của bài bạc.

Tần Kính Quân ở Lưu Ly tiểu trúc hơn 14 năm đột nhiên bị Tinh Tú lão nhân nói muốn y quay về Tần gia.

Trong lòng y tự nhiên là vui mừng, cùng đám gia trưởng kỳ lạ nhà mình, y từ trước đến nay là gặp ít xa nhiều.

Tuy rằng hầu như hàng năm đều có thể nhìn thấy, nhưng đều là vội vã gặp gỡ, vội vã từ biệt, mỗi khi chia lìa đều khiến cho bọn họ hao tổn tinh thần một trận.

Vân Khuynh và Tân Vô Phong Tân Vô Song Tân Vô Hạ bọn họ tuy rằng không sống cùng y, thế nhưng ngày lễ ngày tết hoặc là vào ngày sinh nhật y, đều sẽ tự mình tới xem y, hoặc là gửi đồ quà cáp chúc phúc quan tâm.

Giữa bọn họ ở chung bất thường, nhưng một chút cũng không xa lạ, tương phản rất thân mật.

Vừa được tin tức mình có thể về nhà, Tân Kính Quân ngoài việc thương cảm vì rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc ra, còn là cực kỳ vui vẻ.

Lần này về Tân gia, là do tiểu biểu ca của y, một hài tử tên Lục Thính Lan hơn mươi năm trước, được Lộ Quan Ânh và Dạ Lạc Huyền thu dưỡng hộ tống y.

Lục Thính Lan là một người khác hẳn với hai người thu dưỡng hắn.

Hắn bất cần đời, hắn phong lưu biếng nhác, thích nhất mỹ nhân, sợ nhất phiền phức, bảo bối nhất tiểu biểu đệ của mình...

Chính là Tân Kính Quân thân thể suy nhược, không có bệnh nặng, nhưng bệnh nhẹ liên miên.

Lục Thính Lan tuy rằng tính cách không được tốt lắm, nhưng thân thủ lại là nhất đẳng, là người xuất sắc trong thế hệ mới của Lưu Ly tiểu trúc, hơn nữa Tân Kính Quân cùng hắn tương đối thân cận, chư vị trưởng bối liền đem nhiệm vụ hộ tống Tân Kính Quân giao cho hắn.

Một đường du sơn ngoạn thủy, Tân Kính Quân tính tình ôn hòa, không vội không nóng nảy, hơn nữa đối với người bên cạnh bao dung đến cực điểm, Lục Thính Lan bất cần đời dọc theo đường đi phát huy tới cực hạn, tuy rằng không thích phiền phức nhưng lại thích vô giúp vui, nhìn thấy cái gì thú vị, mới lạ luôn luôn muốn dừng một phen chơi đùa vui vẻ.

Trong Huỳnh Quang, có hai tòa thành trì, là nơi tuyệt vời để du lịch thả lỏng.

Đó là Khôn thành và Kiền thành.

Khôn thành hoa lâu, Kiền thành đánh bạc.

Địa phương như vậy, Lục Thính Lan sao có thể đơn giản buông tha, vì vậy liền năn nỉ Tân Kính Quân muốn tạt qua hai địa phương này.

Tân Kính Quân biết Lục Thính Lan ham chơi, không đành lòng đánh vỡ hứng thú của hắn, hơn nữa, hai tòa thành trì ở vào phía nam, hoa nở bốn mùa, phong cảnh như tranh vẽ, chính y cũng muốn nhìn một cái, liền dưới tiền đề yêu cầu không làm lỡ hành trình, đáp ứng Lục Thính Lan năn nỉ.

Kết quả sau khi tới Kiền thành, Lục Thính Lan liền khẩn cấp chạy tới đỗ phường lớn nhất Thiên Kim Đường kiến thức đỗ thần đỗ thánh một phen.

Tân Kính Quân thực sự không thích mấy cái này, liền ở lại khách sạn bình dân, sau khi đợi một canh giờ, liền yêu thích mùi hương hoa mai di động trong không khí Kiền thành, muốn đi ra ngoài một chút.

Tân Kính Quân từ trước đến nay là người muốn cái gì liền lập tức hành động tuyệt đối không ướt át bẩn thỉu, có ý nghĩ kia sau, liền lập tức cầm theo đấu lạp, ra khỏi khách sạn bình dân.

Về phần vì sao muốn đem theo đấu lạp???

Đó là bởi vì khuôn mặt y, rất giống rất giống cái người kêu ba ba sinh ra y kia, hơn nữa, ánh mắt của y, lại càng sinh động, vĩnh viễn ngập nước, hơi nước mịt mờ chọc người thương tiếc, phối với thân thể y gầy yếu, khuôn mặt tuyệt mỹ, thật sự là quá trêu chọc người phạm tội, bởi vậy y vừa ra khỏi cửa liền mang theo đấu lạp.

Tần Kính Quân như vậy, hẳn là đối tượng khiến tất cả mọi người lo lắng, thế nhưng, vừa vặn tương phản, người trong Lưu Ly tiểu trúc, không đáng lo nhất lại chính là Tần Kính Quân.

Thậm chí, Tinh Tú lão nhân từng nói qua, cho dù Lưu Ly tiểu trúc bị diệt, Tần Kính Quân cũng có thể lông tóc không tổn hao gì.

Vì sao?

Việc này nói đến liền có chút huyền diệu, theo lời Tinh Tú lão nhân mà nói, đó là vì y là chuyển thể linh đồng.

Phúc khí, vận khí của y, không người bình thường có thể so sánh, mặc kệ chuyện nguy hiểm, quái dị, hay dã thú hung mãnh đến cỡ nào, vừa đến trước người Tần Kính Quân, liền hoàn toàn khác thường biến dạng.

Khi vận rủi phủ xuống, vô luận là cố ý hay vô ý, đều không có nửa phần ảnh hưởng với Tần Kính Quân.

Phút trước có người đánh cướp y, phút sau, người nọ liền có thể ngã gãy chân, hoặc là bị nha môn bắt, hoặc là bị người khác cướp lại...

Vận may của Tần Kính Quân, là trăm lần như một, vậy nên tất cả mọi người đều rất yên tâm y, sai Lục Thính Lan hộ tống y quay về Giang thành Tân gia, chẳng qua là mong muốn có người đi cùng y, chăm sóc y, dù sao thân thể y cũng không được tốt lắm.

Lúc này, Tần Kính Quân chuẩn bị đi dạo Kiền thành chậm rãi bước ra khách sạn bình dân, vừa muốn xuống lầu, bên cạnh liền vang lên một thanh âm: “Nhường đường, nhường đường, mọi người xin nhường đường...”

Một người tiểu nhị tay bưng khay, dưới chân như gió, bước nhanh đi tới, ngay ở phía sau Tần Kính Quân một thước đụng tới một người, dưới chân vừa trượt, bát canh nóng trong khay toàn bộ hắt về phía Tần Kính Quân.

Trong giây lát kia, Tân Kính Quân xoay một thân, bắt đầu xuống lầu, nước canh nóng hổi bốc lên hơi nước, hắt vào chỗ y lúc trước vừa đứng, làm bẩn toàn bộ sàn nhà.

Thật trùng hợp! Tiểu nhị kia đầu đầy mồ hôi lạnh sợ hãi than trong lòng.

Tân Kính Quân quay đầu lại, nói với tiểu nhị bị ngã kia: “Có ngã đau hay không, sau đó phải cẩn thận chút.”

Tân Kính Quân vừa nghĩ chuyện vừa bước ra khách sạn bình dân, chỉ là chân trước mới ra cửa khách sạn bình dân, liền có một cái mâm từ trước cửa sổ lầu hai khách sạn bình dân rớt xuống.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Ngoại Truyện 2.2 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Lần Đầu Gặp Mặt Trong Thần Miếu

Tuy rằng mới ra khách sạn bình dân liền xảy ra đủ loại chuyện nói cho Tân Kính Quân hôm nay không thích hợp ra ngoài, thế nhưng, y đã quyết định ra cửa, người đã đi ra, nào có đạo lý quay trở lại???

Kiến thành và Khôn thành phồn hoa như gấm, là một nơi phong cảnh như tranh, xinh đẹp không gì sánh được.

Người đi trên đường sắc mặt cũng là một mảnh an nhàn, thư thích, nơi này là một thành trì thoái mái thảm nhiên yên tĩnh.

Ba tháng mùa xuân, dọc theo đường đi ảnh ngược cây liễu rủ cành mảnh khảnh trong suốt trong hồ, thanh oánh bích thấu, giống như thắt lưng nữ tử nhỏ nhắn mềm mại đong đưa trong gió khó mà nắm chặt.

Tân Kính Quân lững thững thanh thản bước đi trên đường.

Đầu lạp của Tân Kính Quân là do Lộ Quan Ânh tự mình làm, có thể cho y xuyên thấu qua vải thưa của đầu lạp nhìn thấy bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không có cách nào thấy được dung nhan của y.

Tân Kính Quân dọc theo đường đi thấy được không ít thanh niên nam nữ mỉm cười nắm tay nhau mà đi, nhìn cây anh đào xa xa lộ ra một chút phấn hồng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của y lộ ra một nụ cười hiểu ý.

Hiện tại sắc xuân hồi phục, không ít nam nữ trẻ tuổi đi đẹp thanh dạo chơi, khi vừa mới tới Kiến thành, y cũng nghe Kiến thành tuy là đỗ thành, thế nhưng ở đây thiên nhiên ưu đãi, phong cảnh hữu mỹ, không hề ít thánh

địa du lịch, một mùa tại đây, nhất là hoa đào phía nam thành là đáng giá đến xem nhất.

Có người nói ở đó có toàn bộ giống hoa đào, màu sắc hoa đào cũng là đủ loại, còn có truyền thuyết nam nữ gặp nhau yêu nhau ở đây, sẽ suốt đời hạnh phúc không lo.

Ở đó hầu như trên mỗi cây hoa đào đều quấn dây tơ hồng cùng với bùa cầu nguyện của nam nữ thanh niên.

Nhìn màu phấn hồng xa xa, tuy rằng không có tâm tư muốn đi cầu xin nhân duyên hoặc là hẹn gặp người yêu như các nam nữ thanh niên khác, thế nhưng Tân Kính Quân vẫn muốn đến Đào Hoa Tự (chùa hoa đào) nhìn một chút biển hoa rực rỡ này.

Dưới chân không tự chủ được đã đem phương hướng đổi thành phía nam.

Kiến thành có hai cửa thành, phân biệt là ở nam bắc hai phía.

Tân Kính Quân ra cửa thành nam mới biết được, hóa ra Đào Hoa Tự dĩ nhiên là ở ngoài Kiến thành trong vùng ngoại thành bên cạnh.

Tuy rằng lộ trình có chút xa, thế nhưng người khác đã ra khỏi cửa thành, tự nhiên sẽ không đến lúc sắp tới lại trở về.

Chậm rãi bước đi thong thả vào trong Đào Hoa Tự, du khách rất nhiều, cơ bản đều là thanh niên nam nữ, hơn nữa phần lớn cũng đều kết bạn mà đi, xem ra y một người đến, đích thật là đường đột, hay là, y nên kêu Lục Thính Lan đi cùng y.

Tránh né đâm tình lữ động tác thân mật, tùy ý có thể thấy được này, Tân Kính Quân đi đến địa phương có ít người tới.

Càng là rời xa đoàn người, Tân Kính Quân càng cảm thấy tự nhiên thoải mái, chớp mũi quanh quẩn đều là mùi hoa, dõi mắt nhìn lại, toàn bộ cánh rừng, quả thực đều là hoa đào, hồng nhạt, đỏ, trắng, xanh...

Y nhớ kỹ, Bách Hiểu Lâu vị a di Thượng Quan Nhược Vũ ham chơi kia từng nói cho y, nàng và Thượng Quan Tôn thúc thúc đã từng có một căn nhà nhỏ trong rừng đào đẹp không sao kể xiết, còn nói có thời gian sẽ dẫn y tới đó chơi, bởi vì y lúc trước không thể rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc mà bị đình lại.

Y đến nay cũng chưa từng đi tới căn nhà trong rừng đào của Thượng Quan Nhược Vũ, thế nhưng nhìn thoáng cảnh mỹ lệ trước mắt, y không khó tưởng tượng ra hình ảnh rừng đào nhà nhỏ trong miệng Thượng Quan Nhược Vũ sẽ đẹp đến nhường nào.

Chậm rãi, Tân Kính Quân đi có chút mệt mỏi tựa vào một cây hoa đào, thả lỏng thân thể, cảm giác được đã rời khỏi đoàn người rất xa, y vươn tay bỏ xuống đầu lạp trên đầu, hít một hơi thật sâu, cảm thấy vô hạn nhẹ nhõm và thả lỏng.

Y thích nhất loại cảm giác chỉ có một mình trong thiên địa này, vô câu vô thúc.

Y ngẩng đầu lên nhìn cánh hoa mỹ lệ, khoe môi nhếch lên một nụ cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một trận gió nhẹ từ trong rừng thổi qua, cánh hoa trên cây rơi xuống, thổi bay sợi tóc của Tân Kính Quân.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc, cánh hoa hồng nhạt, theo gió nhẹ rơi xuống đầu của y, đầu vai y, thậm chí là lông mi của y.

Cánh hoa mỏng nhẹ mang đến ngứa ngáy khiến y nhẹ giọng bật cười.

Lặng lặng tựa ở trên cây, y hầu như sắp ngủ.

Bỗng nhiên, giọt nước mưa lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt y, một giọt, hai giọt, ba giọt...

Y hoang mang mở hai mắt, nhưng phát hiện bầu trời không có một chút mây đen đĩ nhiên đổ mưa.

Thực sự là cơn mưa kỳ quái... Tân Kính Quân chậm rãi vươn tay, hứng lấy mưa xuân như tơ, thở dài một tiếng, biết mình hắn là nên rời khỏi đây.

Một lần nữa đội đầu lạp, Tân Kính Quân trở lại đường cũ.

Chỉ là trong lúc đi đường, cơn mưa kia, cũng không còn là mưa xuân như tơ, mưa xuân như khói, mà là rất đột ngột trở nên mạnh mẽ.

Điều này làm cho Tân Kính Quân luôn luôn hiền hoà nhíu lại lông mày, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Như vậy bảo y trở lại thế nào???

Nếu là tùy tiện đi trong mưa lớn như vậy, quần áo nhất định sẽ ướt đẫm, y cũng nhất định sẽ sinh bệnh.

Thân thể y vốn có suy nhược, tuy rằng không có bệnh nặng, thế nhưng bệnh nhẹ không ngừng, vừa bị bệnh, nhất định phải phiền phức Lục Thính Lan, mà cuộc đời Tân Kính Quân không thích nhất chính là đi làm phiền người khác.

Y thở dài một tiếng, có chút hối hận vì tránh né đoàn người náo nhiệt tiếng động lớn xôn xao mà chạy đến một nơi xa xôi như thế này.

Ở đây chỉ có hoa đào cây đào, căn bản không có chỗ tránh mưa...

Không... Không đúng...

Biết đâu, là có, Tân Kính Quân bỗng nhiên nhớ tới lúc mới đến, thấy một thần miếu cũ nát, đó là nơi cúng bái thật lâu trước kia của Đào Hoa Tự, sau lại bởi vì bị sấm sét đánh trúng, hủy đi, tất cả mọi người nói sấm sét đại biểu cho thiên thần phẫn nộ, không muốn tế thần ở đó nữa, liền bỏ qua, còn cố ý chọn một chỗ tốt cách xa nơi đây xây dựng thần miếu hiện tại.

Lúc đến, Tân Kính Quân đã từng đi qua chỗ đó, còn đi vào nhìn một vòng, ở đó tuy rằng cũ nát thế nhưng cũng có chỗ có thể trú mưa, đối với y lúc này mà nói, cũng là một chỗ trú mưa tốt.

Khó trách trước khi y rời khỏi khách sạn bình dân, lại nhiều lần xảy ra trực trặc, hóa ra là vì cơn mưa này...

Trong lòng chắc chắn, Tân Kính Quân liền đi về phía thần miếu bờ hoang cách nơi này gần nhất.

Cho dù bước chân Tân Kính Quân không chậm, nhưng là không thể nhanh bằng cơn mưa trút xuống, chờ tới lúc y đến chỗ thần miếu, toàn thân đã ướt đẫm, cả người sơ là chỉ có khuôn mặt dưới đầu lạp là khô mà thôi.

Thế nhưng vào trong thần miếu, dù thế nào cũng tốt hơn đi trong mưa.

Tân Kính Quân đến trong góc phòng tìm chút củi đốt, muốn sưởi ấm, nhưng phát hiện trên dưới toàn thân mình dĩ nhiên không có một cái hỏa thiêt, y thở dài một tiếng, không khỏi nhìn củi đốt trước mắt đờ ra thở dài.

Bởi vì nguyên nhân thân thể, Tân Kính Quân vẫn chưa tập được võ công cao thâm, hôm nay cũng không có nội lực hong khô quần áo, chỉ có thể mặc kệ quần áo ướt đẫm gần như dán lên da thịt, mặc cho rét lạnh, từ từ thấm vào trong xương.

Thân thể y chậm rãi lui thành một đoàn, thực sự rất lạnh.

Y cởi đấu lạp trên đầu, cởi áo khoác, dùng sức vắt đi nước mưa, đợi tới lúc lạnh không thể đi, mới đem áo khoác đã vắt kiệt phủ thêm bên ngoài.

Sắc mặt y dần dần trắng bệch, cánh môi có chút tím, y có chút bất đắc dĩ nghĩ, lần này có lẽ lại phải phiền phức Lục Thính Lan.

Tựa trong góc phòng thần miếu, Tân Kính Quân ý thức có chút mơ màng, buồn ngủ, thể lực cũng dần dần xói mòn.

Tuy rằng trạng thái có chút không tốt, thế nhưng Tân Kính Quân như trước vẫn cố gắng tỉnh táo.

Dù sao không ai biết y ở chỗ này, nếu y vừa ngủ liền không tỉnh lại, mạng nhỏ chẳng phải sẽ ném ở đây sao???

Lúc này, vận may vô địch của Tân Kính Quân lại bắt đầu phát tác.

Khi trước mắt y dần trở nên lờ mờ, y dĩ nhiên thấy có người đi đến.

Chỉ là bởi vì con mắt y lúc này không thể tập trung, y thấy không rõ tướng mạo người tới.

Y chỉ có thể mơ hồ cảm giác được hơi thở trên người người này rất lạnh rất lạnh, còn lạnh hơn cả nước mưa bên ngoài, mơ hồ thấy người nọ rất cao lớn, mang theo cảm giác áp bách vô hạn khiến kẻ khác không thể hô hấp.

Hầu như là một loại bản năng cảm giác nguy cơ từ trong lòng mọc lên, đây là Tân Kính Quân từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên sản sinh cảm giác sợ hãi.

Thân thể y không thể khống chế run rẩy.

Giống như là có dự báo nào đó, ở trong ngực y bất quy tắc nhảy lên.

Lẽ nào, lúc này đây, vận may trong mười bốn năm rốt cục dùng hết, vào lúc này đưa tới vận rủi???

Người tiến vào thần miếu, một thân đen huyền, cả người cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm sắc bén, mang theo áp bách khiến kẻ khác hít thở không thông, vóc người hắn cao to, khuôn mặt như đục thần búa quỷ lạnh ngạnh anh tuấn, khiến người ta không thể đoán được tuổi tác của hắn.

Hắn rõ ràng là từ trong mưa bên ngoài thần miếu tiến vào, thế nhưng trên người hắn, lại không có nửa phần ẩm ướt.

Hắn đi vào trong thần miếu, nhìn quét một vòng, ánh mắt phiếm chút u quang lạnh lùng nghiêm nghị định tại góc tường, lúc thấy khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch vô lực của Tân Kính Quân thì đôi mắt lóe lóe.

Tiếp theo thu hồi ánh mắt, đi tới bên cùi đốt Tân Kính Quân gom vào lúc trước, từ trong lòng móc ra hỏa chiết tử, tia lửa chợt lóe liền nỗi lửa, ngọn lửa màu quýt toát ra, mang đến một tia ấm áp trong thần miếu.

Tân Kính Quân thân thể giật giật, ý thức thanh tịnh một chút, nhìn đống lửa, trong ánh mắt toát ra khát vọng rõ ràng.

Y xốc lại tinh thần chậm rãi nhoài về phía đống lửa, cũng chính là di di về phía nam nhân khiến y sợ hãi kia.

Nam nhân vừa mới vào thần miếu toàn thân tản ra khí lạnh, giơ lên đôi mắt như hàn băng nhìn y.

Tuy rằng trong ánh mắt kia không có bất cứ tâm tình gì, thế nhưng Tân Kính Quân lại không hiểu vì sao không dám di động về phía trước nữa, định ở tại chỗ không hề động.

Cho dù như vậy, y vẫn cảm thụ được hơi ấm tản mát từ trong đống lửa, cảm giác thân thể y đang chậm rãi khôi phục.

Khép lại áo khoác trên người, Tân Kính Quân lúc này mới bắt đầu quan sát quái nhân khiến cho y có cảm giác áp bách và nguy cơ này...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Ngoại Truyện 2.3 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Thân Tự Do

Rất ngoài ý muôn, Tân Kính Quân phát hiện nam nhân ngồi ở bên kia đống lửa, dĩ nhiên dị thường anh tuấn.

Ở trong những người y quen biết, quái nhân này anh tuấn hơn Dạ Lạc Huyền một chút, băng lãnh hơn Lộ Quan Ânh một chút, cao ngạo hơn Liên Cử một chút, so với ba ba y lạnh lùng một chút, so với ba vị đa đa của y lợi hại một chút, nghiêm túc hơn Lục Thính Lan một chút...

Tân Kính Quân nhìn khuôn mặt nam tử, nhìn nhìn dĩ nhiên quên đi cảnh giác và sợ hãi trong lòng, thảng nhìn chăm chăm khuôn mặt nam tử ở trong lòng so sánh với từng người quan trọng của mình.

Cuối cùng được một cái kết luận, đó chính là trong bất cứ người nào y nhận thức, cũng không quái băng người trước mắt này.

Ngọn lửa còn đang thiêu đốt, nam tử băng lãnh nhắm mắt lại tĩnh tọa, hoàn toàn không đem ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ của Tân Kính Quân để ở trong lòng.

Tân Kính Quân thường ngày cũng là một người có chút lạnh nhạt, nhưng lúc này, lại giống như ma xui quỷ khiến thảng nhìn chăm chăm nam tử băng lãnh kia, giống như là mỗi một bộ vị đều hiếu kỳ với hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người cũng không có mở miệng nói chuyện, cơn mưa bên ngoài chậm rãi lắt nhắt dai dẳng.

Thế nhưng, gió nhẹ thổi lại càng cuồng liệt, khí lạnh nhẹ chui vào trong thân miếu.

Củi đốt trên mặt đất đã bị thiêu đốt gần hết, gió lạnh thổi vào, khiến Tân Kính Quân không tự chủ được rùng mình một cái.

Y nhìn bên ngoài, vươn tay đem áo khoác đã khô một nửa choàng ở trên người một lần nữa mặc vào.

Y đứng lên, chậm rãi đi đến chỗ cửa miếu, nhìn mưa vẫn chưa tạnh, nặng nề thở dài, lại lui trở về.

Xem ra ngày hôm nay, vận may của y thật là dùng hết rồi.

Không biết Lục Thính Lan vào loại thời tiết này không tìm được y, sẽ sốt ruột biết bao.

Vốn có chỉ là tùy tiện đi ra ngoài, không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế.

Một lần nữa lui về, y lại tới góc tường ôm chút củi đốt, một lần nữa ném vào đống lửa, ngọn lửa gần như sắp tắt lại lần nữa bốc cháy.

Trên khuôn mặt Tân Kính Quân lộ ra mỉm cười, nam tử hơi thở lạnh lẽo kia lại bỗng nhiên mở mắt lạnh lùng nhìn Tân Kính Quân: “Đồ của ta, chưa bao giờ cho phép người khác động vào.”

Thanh âm của hắn rất lạnh rất lạnh, giống như là mang theo hoa tuyết, vừa lạnh vừa nhọn, ở bên trong ẩn chứa vô tình và bá đạo, càng khiến Tân Kính Quân không hiểu tim đập nhanh một chút.

Tân Kính Quân dĩ nhiên có chút vô thố, nâng tay sờ sờ cái mũi trắng noãn: “Xin lỗi... Ta chỉ là thấy lửa sắp tắt... Sợ một hồi chúng ta sẽ lạnh...”

Một người xa lạ mà thôi, y lại dễ dàng tự xưng chúng ta.

“Hanh...”

Nam tử lạnh lùng nheo lại con mắt, trên dưới quan sát Tân Kính Quân một phen, bỗng nhiên đứng lên, thong dong bước tới gần Tân Kính Quân: “Đông vào đồ của ta, sẽ phải trả giá.”

Tân Kính Quân ngơ ngác ngẩng đầu, vô thố nhìn nam tử chậm rãi tới gần, không tự chủ được rụt lui ra phía sau: “Đây... Đây là cùi đốt trong miếu, không... Không phải đồ của ngươi.”

Nam tử đôi mắt lóe lóe: “Nhưng lửa kia, đích thật là của ta... Ai cho phép ngươi lần thứ hai nhóm nó???”

Tân Kính Quân chậm rãi nhíu lại lông mày, vì sao y cảm thấy nam nhân này đang già mõm át lẽ phải???

“Ngươi muốn thế nào???”

Nam tử bỗng nhiên cúi người, đem dung nhan anh tuấn lãnh khốc tới gần Tân Kính Quân: “Không thể nào, bắt ngươi trả giá thôi.”

Tân Kính Quân bị hắn bỗng nhiên tiếp cận lại càng hoảng sợ, chớp chớp mắt, giọng nói có chút không thông: “Trả... Trả giá gì???”

“Ngươi.”

Nam tử rất đơn giản nói ra một chữ.

Trong mắt Tân Kính Quân hiện lên một tia mê hoặc: “Ta??? Có ý gì???”

Nam tử chậm rãi nhăn mày, dường như có chút bất mãn y không hiểu: “Ta muốn ngươi.”

Chỉ có ba chữ, nhưng lại như một đạo sấm sét, hầu như đem toàn bộ trong óc Tân Kính Quân nổ tan vỡ.

Nếu như, một người nam tử, nói với nam tử còn lại, ta muốn ngươi, người nam tử còn lại còn có thể không biết ba chữ ta muốn ngươi, bao hàm ý gì.

Thế nhưng, nếu là một người nói với Tân Kính Quân, Tân Kính Quân nhất định biết là chuyện gì xảy ra.

Bởi vì, bên người y, Dạ Lạc Huyền cùng Lộ Quan Ânh, Liên Cừ cùng Bạch Khuynh Vận, ba ba và đa đa y, Bất Kinh cữu cữu và Lạc Diễm thúc thúc, Long Kính thúc thúc và Long Lê thúc thúc, Long Ânh thúc thúc và Long Dạ thúc thúc...

Một đôi, một đôi đều là ví dụ rõ ràng, im lặng nói cho y, một người nam nhân nói với một người nam nhân khác ba chữ ta muốn ngươi rõ cuộc ý nghĩa cái gì.

“Xin lỗi, ta không thể cho ngươi.”

Tân Kính Quân bình tĩnh hoà nhã nói, không có bất cứ giọng điệu dị dạng gì, không có khinh bỉ, không có kinh ngạc.

Nam tử nghe xong y nói, khí lạnh toàn thân chợt tăng, giọng nói có chút trầm xuống: “Vì sao???”

Tân Kính Quân cực kỳ không quen hắn thân cận, nhíu lại lông mày, cũng bất chấp hơi thở lạnh lẽo đầy người của đối phương, vươn tay đầy khuôn mặt hắn:

“Kỳ thực, lúc ta gặp ngươi, ta có một loại cảm giác rất kỳ quái, không chán ghét, muốn thân cận, lại có chút sợ hãi, nếu như ta là thân tự do, ngươi thực sự muốn ta, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ...

Thế nhưng, ta không phải thân tự do, vậy nên, ta không thể cho ngươi, ngươi đổi một loại giá khác đi!!!”

Chuyện tình của ba ba và đà đà, chuyện tình của mõ mõ và mõ gia (bà ngoại và ông ngoại), y đều đã nghe nhiều đến lỗ tai đầy kén, y một mực nghĩ, nếu có một ngày, y gặp được một người có thể sản sinh gút mắt cảm tình với y, y nhất định sẽ không giống các trưởng bối trốn tránh như vậy khiến hai bên đều đau lòng.

Vậy nên, đối với lời nam tử nói, y liền nói ra đáp án thành thực nhất trong lòng mình.

Y nghĩ thế nào, liền nói như thế cho hắn, thực sự theo như lời y, y quả thực cảm thấy rất hứng thú với nam tử lạnh như băng, cao ngạo, khí thế lại rất thu hút người khác này, tuy rằng lạnh lùng một chút, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, được người như thế thương yêu, cũng là một việc rất hạnh phúc.

Đáng tiếc...

Đáy lòng Tân Kính Quân có chút tiếc nuối, lắc đầu thở dài.

Đồng dạng đáng tiếc chính là, Tân Kính Quân là nghiêm túc nói với đối phương, nhưng đối phương lại là loại người tùy ý làm bậy, không cho phép bất luận kẻ nào cự tuyệt mình, hoàn toàn không đem lời cự tuyệt và giải thích của Tân Kính Quân để vào mắt, càng không chấp nhận y cự tuyệt.

Khi y vừa dứt lời, liền vươn tay, cố sức nắm chặt hai vai Tân Kính Quân: “Thứ ta coi trọng, chỉ có thể là của ta.”

Ánh mắt kia của y, là ôn nhu, giống như một nguồn suối ấm tình, hơi nước dịu dàng, xinh đẹp, chọc người phạm tội.

Cho dù tướng mạo tuyệt mỹ của y, hắn cũng không hiềm lạ, duy độc ánh mắt kia, khiến hắn không tự chủ được tim đập nhanh, không tự chủ được muốn giữ lấy.

Trước đó, hắn một mực bình tĩnh tự của mình.

Dường như, từ khi hắn lớn lên tới nay, chưa từng kích động như vậy.

Cho dù trong vòng năm chiêu đánh bại sư phụ hắn Chiến Thiên Y, hắn cũng chưa từng kích động như vậy.

Ba tháng trước, hắn đánh bại Chiến Thiên Y, rời khỏi núi Vân Vụ.

Sau khi xuống núi, hắn biết được rất nhiều thứ, đối với thứ mình không thích, hết thảy đều bị phá huỷ... Cho tới bây giờ, hắn chưa hề gặp qua điều gì hắn thích.

Trước mắt người này, là người hắn nhìn thoải mái nhất, thuận mắt nhất, chí ít người này, là người duy nhất hắn nguyện ý cho phép ở lại bên người mình.

Khó khăn lăm moi nhìn trúng một người, Ngụy Tư Minh hắn, há có thể cho phép y cự tuyệt???

“Buông, ngươi siết đau ta.”

Tần Kính Quân hiển nhiên cực kỳ bình tĩnh, thế nhưng vai bị nam nhân trước mắt này bóp đau, khiến y không thể kháng nghị.

“Ngươi thật sự không phải thân tự do, từ hôm nay trở đi, ngươi thuộc về ta. Sau đó, không được làm trái lời ta.”

Tần Kính Quân trừng lớn hai mắt, sao có thể có người không nói phải trái như thế.

Mệt cho y lúc trước còn có chút thiện cảm với hắn.

Đây lòng bất mãn với nam nhân trước mắt, khiến Tần Kính Quân nhịn không được muốn nói ra lời trái ý hắn:

“Thân tự do của ta, từ nhứt khắc được sinh ra, liền thuộc về ca ca ta, đối với ngươi, ta chỉ có thể nói xin lỗi.

Chúng ta tình cờ gặp nhau, ngươi cũng đâu phải không phải ta không được, hà tất phải làm khó ta... Ta chỉ là thêm chút củi lửa mà thôi, ngươi không thể bá đạo như vậy, không nói phải trái như thế.”

Tần Kính Quân nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng đến đỏ bừng, trong ánh mắt hơi nước mông lung cũng hiện ra một chút tức giận và ủy khuất.

Dưới đáy lòng Ngụy Tư Minh có tức giận cùng với một chút phiền muộn quái dị.

Gia hỏa này bướng bỉnh, đã nói là không cho phép làm trái lời hắn, y không nghe, như vậy, để xem y thuộc về ai.

Ngụy Tư Minh chưa bao giờ ôn nhu, sau khi hắn đã quyết tâm, bàn tay nắm vai Tần Kính Quân, dùng sức xé rách quần áo trên người Tần Kính Quân.

Hung ác như vậy, đối với Tần Kính Quân mà nói là đột ngột, là không thể tin nổi, thân thể y cứng đờ: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì???”

Ngụy Tư Minh xé rách quần áo bên vai Tần Kính Quân, song song bờ vai trắng noãn của Tần Kính Quân bại lộ trong không khí, bên trái trên xương quai xanh, còn có một cái bớt hình thoi đỏ sẫm.

Ánh mắt Ngụy Tư Minh vừa lúc nhìn thấy cái bớt kia, bỗng nhiên sáng ngời, hơi thở bạo ngược, băng lãnh như trước trên người, trong nháy mắt rút đi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Ngoại Truyện 2.4 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Ngoài Dự Liệu

Thân thể vốn đã lạnh lẽo, lúc bả vai đụng tới không khí lạnh bên ngoài, trở nên càng thêm sơ lạnh.

Tần Kính Quân rụt lui bờ vai lộ ra trong không khí, đầy mặt kinh hoàng vô thố: “Ngươi... Không thể xăng bậy.”

Thân thể y bởi vì suy nhược, chưa từng nghiêm túc tập võ, mà người trước mắt này, vừa nhìn khí thế sắc bén băng lãnh, đã biết đối phương là một cao thủ, nếu như đối phương thật muốn làm gì, y căn bản không thể ngăn cản.

“Tần... Kính Quân???”

Thanh âm nam tử băng lãnh thoảng trầm thấp, tuy rằng vẫn lạnh như trước, nhưng đã không còn hùng hổ doạ người như vừa rồi.

Nếu hắn nhớ không lầm, người trước mắt này, hắn là tên như vậy.

Tần Kính Quân trùng lớn hai mắt: “Đúng... Là ta... Ngươi, sao ngươi biết???”

Nam tử băng lãnh hơi híp mắt, không hề để ý tới Tần Kính Quân, thăng tay xé rách quần áo và đồ dùng của y.

“Này... Uy uy, đã nói là không thể như vậy... Ngươi người này, sao lại bá đạo không nói lý như thế!!!”

Tần Kính Quân gắt gao che chở quần áo trên người, nhíu lại lông mày, tức giận đề cao thanh âm nói.

Tuy rằng đối phương khí thế khiếp người, cũng thực khiến ý tâm sinh e ngại, thế nhưng, chẳng hiểu tại sao y cho rằng hắn sẽ không chân chính thương tổn y.

Tay đối phương dừng một chút: “Ngụy Tư Minh.”

“Ngụy Tư Minh??? Tên của ngươi sao???”

Lực chú ý của Tân Kính Quân, lập tức bị ba chữ trong miệng nam tử hấp dẫn đi, căn bản là không chú ý tới, quần áo và đồ dùng trên người, đã bị xé gần hết, không những không che được thân thể, còn gió lạnh trận trận, khiến cho y toàn thân lạnh run.

“Lời ta vừa nói đều là thực sự, ngươi...”

Tân Kính Quân nói, vào nhất khắc nam nhân tự xưng Ngụy Tư Minh kia xé sạch đồ của y, rốt cục ngừng lại.

Con mắt ngập nước vốn đã mở thật to của y thoảng cái trừng càng tròn, đáy lòng kinh hoàng khó có thể nói rõ.

Vận khí của y tốt như vậy, sao lại để y trải qua chuyện này???

Tinh Tú lão nhân, tất cả các thúc thúc, ba ba đa đa của y đều nói cho y, y và ca ca là một đôi đã được định trước, hiện tại loại tình huống này, phải làm thế nào đây???

Vào lúc y tinh thần hoảng hốt, miên man suy nghĩ, Ngụy Tư Minh đã cầm quần áo rút đi hơn một lửa, sau đó cong xuống thắt lưng ghé sát vào Tân Kính Quân.

Tân Kính Quân bị khuôn mặt tuấn tú của hắn càng ngày càng tới gần áp bách hầu như khó có thể hô hấp, thân thể vốn đã băng lãnh của y, vào lúc này càng cứng lại rồi tinh rồi mù.

Ngụy Tư Minh vươn hai tay, xuyên qua hai nách Tân Kính Quân, trực tiếp đem y ôm lên, giống như một người lớn ôm tiểu hài tử, đem y ôm vào lòng, tới gần đống lửa.

“Ngươi...”

Thân thể Tân Kính Quân cứng ngắc run run, con mắt nhìn loạn chung quanh, không biết rõt cuộc nêu làm thế nào cho phải.

Y không biết Ngụy Tư Minh muốn làm gì.

Nếu là muốn lăng nhục y, hắn là, sẽ không chờ đến bây giờ còn chưa ra tay, hắn rốt cuộc là muốn...

Tư tự của Tân Kính Quân, lại một lần nữa bị bàn tay của Ngụy Tư Minh cắt đứt.

Tay Ngụy Tư Minh, có cảm giác hơi hơi lạnh lẽo, rất thon dài, rất thô ráp, lúc này đang gắt gao dán lên da thịt non mềm của y, chậm rãi trượt đi.

Động tác của hắn không hề thô lỗ như vừa rồi xé rách quần áo của Tân Kính Quân, cực kỳ thong thả mà có chứa hàm ý khác chậm rãi vuốt nhẹ.

Lông tơ và da gà thật nhỏ trên thân thể Tân Kính Quân đồng thời dựng đứng lên.

Tay Ngụy Tư Minh từ cổ y, vuốt nhẹ đến xương quai xanh, dần xuống phía dưới, đầu ngón tay lướt qua hồng anh đỏ bừng trước ngực y.

Tân Kính Quân hô hấp gấp gáp, cũng không nhịn được nữa, vươn tay cầm tay Ngụy Tư Minh: “Đừng!!!”

Y chưa từng nghĩ tới, mình sẽ có một ngày, bị một nam nhân xa lạ ôm vào trong ngực, lấy tư thái tà nịnh như vậy đùa bỡn...

Điều này, từ lâu đã thoát khỏi mọi thứ tồn tại trong thế giới nguyên bản đơn thuần thư thích của y.

Đối mặt với y kháng nghị, Ngụy Tư Minh chỉ là một tay vẫn ôm thắt lưng y, một tay đặt ở trước ngực y, đổi thành nắm cắm y, giơ lên, hôn xuống đôi môi hơi mỏng phấn hồng nhàn nhạt của y.

Rõ ràng là một người băng lãnh như vậy, nhưng khi hôn, lại không hề nhẫn nại, nụ hôn càng thêm cuồng nhiệt, mang theo hơi thở đốt cháy Tân Kính Quân, cường thế cạy mở môi Tân Kính Quân, bá đạo đem lưỡi của mình xâm nhập vào.

Phản ứng của Tân Kính Quân lập tức trì độn.

Hai tay đầy Ngụy Tư Minh, hai chân đá đạp lung tung, thế nhưng sức lực của y, đối với Ngụy Tư Minh mà nói, thật sự là không đáng nhắc tới.

Không chỉ không thể khiến cho động tác của Ngụy Tư Minh dừng lại, trái lại càng dụ dỗ ra càng nhiều tình cảm khó có thể khắc chế ẩn sâu trong cơ thể hắn.

Thế nhưng, thân thể dưới tay lạnh lẽo, tần suất tim đập cũng không bình thường, cho dù muốn y, nhưng hắn càng muốn y sống.

Bờ môi nóng hổi của Ngụy Tư Minh chà đạp gặm cắn trong miệng Tân Kính Quân, hô hấp chậm rãi nặng thêm, trong đôi mắt tối tăm chậm rãi tràn ra một tia ánh sáng tàn phá.

Vừa hôn người này, đã muốn đem y ăn tươi, ăn tươi, hoàn toàn ăn tươi, toàn bộ ăn tươi.

Ngụy Tư Minh nhắm mắt lại, lại mở ra, buông môi Tân Kính Quân, dùng sức thở hổn hển.

Không được, dự tính ban đầu của hắn không phải như thế.

Hắn vốn là muôn liều lĩnh giữ lấy người này, cho y nhận rõ tự do của y
rốt cuộc là thuộc về ai...

Thế nhưng...

Hắn thấy được cái bót trên người y, cái bót hình thoi đỏ sẫm trên vai trái
y.

Thấy cái bót kia, hắn lập tức biết, người hắn coi trọng này, là đệ đệ hắn.

Bởi vì vai phải của hắn cũng có một cái bót tương tự, từ khi ra đời hắn
đã có ký ức, phi thường rõ ràng, hắn có một đệ đệ song sinh, một đệ đệ
song sinh tên là Tân Kính Quân.

Mà, câu kia vừa rồi của Tân Kính Quân: “Tự do thân của ta, từ nhát khắc
ta sinh ra, đã thuộc về ca ca ta.”

Thật sự là lấy được lòng hắn, chẳng biết tại sao lại lấy được lòng hắn.

Lại nhìn sắc mặt vì lạnh mà trắng bệch, đôi môi phát tím của y, hắn dĩ
nhiên bắt đầu hận khí trời băng lãnh này.

Vậy nên, hắn muốn sưởi ấm cho y, rút đi tâm tư cưỡng bức y, trái lại là
muốn đổi tốt với y.

Vậy nên hắn xé quần áo ướt đẫm trên người y, cởi áo của mình, chỉ là
muốn đem quần áo khô của mình đưa cho y mặc mà thôi.

Thế nhưng...

Vừa nhìn đến thân thể trắng nõn, làn da tái nhợt, thân thể nhu nhược tinh
tế kia...

Không chỉ nhìn qua non mềm, sờ lên cũng mịn màng không gì sánh được, không có chỗ nào không ngừng mê hoặc hắn, khiến con thú không muốn người biết trong lòng hắn rục rịch.

Hắn là một người lạnh lùng bạc tình, rất ít có cảm tình kịch liệt như thế, khiến hắn có chút trở tay không kịp, cũng vô cùng kinh ngạc không ngớt...

Khi Ngụy Tư Minh buông ra Tân Kính Quân, trong con ngươi hơi nước mông lung của Tân Kính Quân còn dày đặc tâm tình hoảng hốt.

Ngụy Tư Minh nhìn nét mặt tái nhợt của y nhuộm lên đỏ ửng nhàn nhạt, dục vọng buộc chặt dưới thân không khỏi càng thêm đau đớn.

Rất muốn rất muốn đè y xuống...

Thế nhưng...

Duỗi tay sờ sờ độ ấm trên trán Tân Kính Quân, con ngươi giống như bốc cháy của Ngụy Tư Minh trong nháy mắt yên lặng xuống.

Hắn là một người có tính tự hạn chế rất mạnh.

Là một người hiểu được tính toán về lâu về dài.

Vậy nên toàn bộ dục niệm của hắn đều bị nhiệt độ nóng bỏng dưới tay xua tan đi.

Hắn từ trước đến nay sẽ không ủy khuất mình, nhưng vì người này đã nói y vừa sinh ra đã thuộc về hắn, hắn nguyện ý ngoại lệ.

Động tác của hắn ôn hòa cầm lấy quần áo vừa cởi ra của mình, mềm nhẹ mặc vào cho Tân Kính Quân.

Tân Kính Quân vừa lấy lại tinh thần, cũng khiếp sợ nhìn hắn: “Ngươi...”

“Còn nhiều thời gian.”

Ngụy Tư Minh nhàn nhạt trả lời nghi hoặc của y, nhưng ý tứ ẩn chứa trong đó, càng khiến khuôn mặt tuyệt mĩ của Tân Kính Quân nhuộm lên đỏ ửng không thể rút đi.

Hai gò má y ửng đỏ, cũng không còn giãy dụa.

Cúi đầu, an tĩnh nhu thuận mặc kệ Ngụy Tư Minh giúp y mặc vào quần áo mềm mại, còn mang theo hơi ấm thân thể của Ngụy Tư Minh.

Những thứ này chăm chú dán lên thân thể y, cảm giác cực giống với bàn tay vừa rồi của Ngụy Tư Minh, từ từ dạo chơi trên người y.

Điều này làm cho mặt y càng đỏ hơn, ngay cả hai tai cũng đỏ.

Thân thể hẫu như bị hơi thở của Ngụy Tư Minh vây quanh, trong hô hấp, tràn đầy mát lạnh quạnh quẽ còn có một chút ấm áp.

“Ngươi phải nhớ kỹ.”

Ngụy Tư Minh cúi đầu nhìn y, tuyên bố quyền chiếm hữu của mình: “Ngươi là của ta.”

Tân Kính Quân nhíu mày, sau đó thả lỏng: “Ta là của ca ca...”

Trong con ngươi tối tăm của Ngụy Tư Minh lóe ra ý cười nhàn nhạt hiếm có: “Ca ca ngươi ở nơi nào???”

Tân Kính Quân ngoác một chút, lắc đầu: “Ta không biết.”

“Chờ tới khi ngươi biết ca ca của ngươi ở đâu, chờ ngươi tìm được hắn, ta sẽ đem ngươi giao cho hắn sau.”

Ngụy Tư Minh nhàn nhạt nói.

Đương nhiên hắn nói như vậy là bởi vì hắn chính là ca ca trong miệng Tân Kính Quân, đem Tân Kính Quân giao cho chính mình cũng là một chuyện rất không tệ.

“Ngươi!!!”

Tân Kính Quân lại có chút căm tức.

Kỳ thực đã quen nam nhân này không nói lý và bá đạo, y cho rằng hắn sẽ không cho phép y đề cập đến ca ca y, nhưng hắn, dĩ nhiên nói như vậy...

Lẽ nào trong mắt hắn, y chỉ là thứ đồ chơi gọi thì đến ném thì đi sao???

Cắn cắn môi dưới, Tân Kính Quân xoay đi khuôn mặt, trong lòng lại có chút rầu rĩ.

Càng đáng sợ chính là, rất giống như vì nam nhân này không coi trọng mà buồn...

Thân thể Tân Kính Quân vốn là băng lãnh, hiện tại bị Ngụy Tư Minh ôm vào trong ngực thay quần áo khô, lại truyền nội lực, tay chân y dần dần ấm áp lên, ấm áp và mệt mỏi khó có thể không chê cứ thế kéo tới.

Rốt cục, y cũng không nhịn được nữa, trực tiếp ngã vào trong lòng Ngụy Tư Minh thiếp đi.

Mà Ngụy Tư Minh, còn lại là an tĩnh ôm y, con mắt tối tăm thâm thúy nhìn chăm chăm vào đống lửa toát ra màu quýt chẳng biết nghĩ tới cái gì.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Ngoại Truyện 2.5 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Đại Bảo Kỳ Nhân

Tần Kính Quân cảm giác ngủ vô cùng thoải mái, cảm giác được an toàn và viên mãn trước nay chưa từng có.

Chờ tới lúc y vừa tỉnh lại, y vẫn ở trong thần miếu bỗ hoang, nằm trong lòng Ngụy Tư Minh, nhìn bầu trời sáng sủa bên ngoài một chút, hình như, đã qua một đêm.

Ngụy Tư Minh hình như chưa hề chợp mắt, một đôi con mắt đen kịt như mực, thẳng tắp nhìn y, ánh mắt chuyên chú mà trầm tĩnh.

“Ách...”

Nhất khắc nhìn thấy con mắt Ngụy Tư Minh, Tần Kính Quân không hiểu vì sao có cảm giác xấu hổ lúng túng, dĩ nhiên muốn né tránh...

Có thể là, bởi vì ánh mắt Ngụy Tư Minh quá mức chuyên chú nghiêm túc đi.

“Thả ta xuống.”

Tần Kính Quân phát hiện cơn mưa bên ngoại thần miếu đã tạnh, liền ở trong lòng Ngụy Tư Minh giãy dụa.

Sắc mặt Ngụy Tư Minh trầm xuống, không có buông tay, mà là ôm lấy Tần Kính Quân, hướng sang một bên, đem đầu lạp của Tần Kính Quân đội lên đầu y, rồi đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Ngụy Tư Minh!!!”

Một tiếng này của Tân Kính Quân, kêu vừa vội vừa lớn, mất đi ổn trọng thường ngày.

Ngụy Tư Minh cúi đầu nhìn y: “Sao vậy???”

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng nói với ta, ngươi sẽ mặc như vậy đi ra ngoài??? Còn có, ngươi định đi đâu???”

Ngụy Tư Minh đem áo ngoài cho y, còn mình chỉ mặc áo đơn, lẽ nào Ngụy Tư Minh dự định sẽ mặc thành như vậy đi ra ngoài gặp người sao???

Lại nói tiếp đều là lỗi của Ngụy Tư Minh, trước đó cũng không cẩn thận cởi quần áo của y, dĩ nhiên toàn bộ xé sạch.

Ngụy Tư Minh nhíu mày: “Vậy thì sao??? Ai dám nói ta nửa câu thắc lẽ, trực tiếp giết chết là được...”

Giọng nói của hắn nhàn nhạt, giống như mạng người đối với hắn, đều chỉ là kiến hôi.

Hô hấp Tân Kính Quân cứng lại, nhíu lại lông mày: “Như vậy là không đúng... Bất cứ ai cũng đều có quyền lợi sinh tồn, ngươi không thể vì mình làm sai, liền lấy đi tính mệnh người khác...”

“Ta thích.”

Ngụy Tư Minh dường như đối với lời thuyết giáo của Tân Kính Quân một chút cũng không có hứng thú, nhẹ nhàng một câu ta thích liền mặc kệ Tân Kính Quân.

Tân Kính Quân cầm lấy quần áo trước ngực hắn: “Làm người trên đồi, cần bận tâm rất nhiều thứ, đâu có ai không nói đạo lý như ngươi...”

Ngụy Tư Minh trực tiếp vươn tay điểm huyệt đạo của Tân Kính Quân.

Tần Kính Quân trùng lớn con mắt ngập nước, lén ám nhìn Ngụy Tư Minh, trong mắt tụ tập càng ngày càng nhiều ủy khuất.

Ngụy Tư Minh biểu hiện ra tuy rằng không có nghe lời Tần Kính Quân, thế nhưng, hắn vẫn vào một chỗ bí ẩn trong Hoa Đào Tự đánh ngất một người, đoạt đi quần áo trên người người kia.

Tần Kính Quân nhìn mà kinh hãi, thế nhưng cũng may Ngụy Tư Minh chỉ đánh ngất người ta, so với trực tiếp giết chết vẫn tốt hơn nhiều.

Chờ Ngụy Tư Minh một lần nữa ăn mặc thỏa đáng lại đem Tần Kính Quân ôm vào trong lòng, mới vươn tay cởi ra huyết đạo cho Tần Kính Quân: “Ngươi muốn đi đâu???”

“Khách sạn bình dân phía Tây thành.”

Tần Kính Quân theo phản xạ lập tức mở miệng nói.

Ngụy Tư Minh gật đầu, đầu ngón chân điểm xuống giống như con chim lớn, bay lên.

Khinh công như vậy tuyệt đối là đăng phong tạo cực (đạt tới đỉnh cao)

Bị Ngụy Tư Minh ôm vào trong ngực, đầu lạp ở trên đầu Tần Kính Quân bị gió thổi bay pháp phái, nhìn cảnh sắc bên người giống như bóng mờ lui về phía sau, tự đáy lòng Tần Kính Quân có chút kính nể võ công của Ngụy Tư Minh: “Khinh công thật là lợi hại, có thể so với ba đa đa của ta... Sư phụ của ngươi là ai, ngươi nhìn qua còn rất trẻ, rõ cuộc là làm thế nào mới luyện được võ công như vậy???”

Tần Kính Quân bị nghi hoặc đáy lòng nghẹn có chút khó chịu, thành thật một trận xong, liền đem vấn đề liên tiếp hỏi ra miệng.

“... Dong dài.”

Trong thanh âm Ngụy Tư Minh mang theo khí lạnh, cúi đầu dùng con mắt tối tăm băng lãnh liếc nhìn Tân Kính Quân, người sau co rút cái cổ, lập tức ngậm miệng lại.

Lúc này hắn mới thoả mãn ngẩng đầu, tìm kiếm khách sạn bình dân theo như lời Tân Kính Quân.

Khinh công của Ngụy Tư Minh, ở ngoài thành vẫn có thể dùng, nhưng vừa vào trong thành, tiếng người ồn ào, lại không có chỗ mượn lực, liền không tiện dùng.

Cuối cùng hắn trực tiếp ôm Tân Kính Quân đi bộ hành tẩu.

Ánh mắt người đi trên đường khiến Tân Kính Quân không được tự nhiên đến cực điểm: “Ngụy Tư Minh, ngươi thả ta xuống, tự ta có chân, ngươi ôm như vậy rất không được tự nhiên.”

Ngụy Tư Minh lần thứ hai cúi đầu, dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn y: “Không muốn người khác xem??? Ta móc mắt bọn họ, hoặc là giết bọn họ thế nào???”

Tân Kính Quân lần thứ hai im lặng.

Ngụy Tư Minh này, tuyệt đối là tâm lý có chuyện, phương thức tự hỏi luôn luôn tàn bạo như vậy, giống như là không có lương tri...

Ở cùng với hắn, có thể vào lúc nào đó Ngụy Tư Minh nhìn y không vừa mắt, liền thuận tay răng rắc hay không...

Tân Kính Quân nghĩ, trên trán dã nhiên tràn ra vài giọt mồ hôi hột, vận khí của y tốt như vậy, hắn là... Không có vấn đề gì chứ???

Chẳng qua, nếu vận khí y thực sự tốt, vì sao lại gặp phải Ngụy Tư Minh???

Tần Kính Quân buông tha chống đối Ngụy Tư Minh chuyên quyền độc đoán, để mặc Ngụy Tư Minh ôm, một đường chạy đến khách sạn bình dân.

Lục Thính Lan sắp vội muộn chết.

Bảo bối đồ đệ của hai đa đa hắn, bảo bối sư huynh của hắn, bảo bối Tần Kính Quân của toàn bộ Lưu Ly tiểu trúc, dĩ nhiên bị hắn đánh mất.

Cho dù vận khí của Tần Kính Quân thắn kỵ tốt, thể nhưng, khuôn mặt tuyệt sắc của y, thân thể suy nhược không có võ công, vẫn làm cho hắn nhện không được lo lắng, huống hồ, đêm qua còn mưa to một đêm, Tần Kính Quân, rốt cuộc chạy tới nơi nào???

Lục Thính Lan nỗ lực làm cho mình tinh táo, quyết định đợi thêm một ngày đêm, nếu đợi không được liền vận dụng thể lực Lưu Ly tiểu trúc và Tần gia đi tìm Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân quả nhiên không để hắn thất vọng, ngày thứ hai liền trở về.

Chỉ là...

Phương thức trở về, có chút kỳ lạ.

Dĩ nhiên là bị một nam nhân xa lạ băng lãnh, khí thế bức người, nhìn qua kinh khủng không gì sánh được ôm về...

Bởi nam nhân bên người, đều là có đôi có cặp, Lục Thính Lan vừa nhìn thấy Tần Kính Quân bị Ngụy Tư Minh ‘Yếu điệu’ ôm trở về, trong óc lập tức nổ tung.

Cái đầu cũng không kịp nghĩ, không kịp tự hỏi, hắn đã xông lên trước, túm lấy quần áo Ngụy Tư Minh: “Ngươi đã làm gì tiểu Bảo???”

“Tiểu Bảo???”

Tiếng nói của Ngụy Tư Minh trầm xuống, đôi mắt híp lại, Tân Kính Quân vừa thấy cái dạng này của hắn, lập tức kéo ống tay áo Ngụy Tư Minh: “Đây là sư đệ của ta, Ngụy Tư Minh ngươi đừng xăng bậy.”

Ngụy Tư Minh liếc nhìn y, lại lạnh lùng nhìn về phía Lục Thính Lan: “Sau đó đừng để ta nghe thấy xưng hô thân mật như vậy, y là của ta.”

“Phốc... Không phải đâu... Khụ khụ khụ... Tiểu Bảo....”

Ngụy Tư Minh một ánh mắt đao lạnh giết qua, Lục Thính Lan lập tức im miệng, nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu Quân Quân nhà ta thành của ngươi lúc nào...”

“Tiểu Quân Quân cũng không được!!!”

Thanh âm Lục Thính Lan vừa ra, Ngụy Tư Minh liền cảnh cáo nói.

“Này, ngươi dựa vào cái gì quản nhiều như vậy, ta gọi tiểu Bảo, gọi tiểu Quân Quân, ngươi làm gì ta, có bản lĩnh ngươi cắn ta, tiểu Quân Quân tiểu Quân Quân, tiểu Kính Kính, tiểu Bảo, tiểu bảo bảo...”

“Ta giết ngươi!”

Ngụy Tư Minh toàn thân bao phủ một tầng giá rét, động tác cực kỳ lưu loát, nâng tay một đạo tia sáng màu bạc hiện lên, thăng tấp đánh về phía cổ Lục Thính Lan.

“Đừng...”

Tân Kính Quân biết Ngụy Tư Minh nói thật, mắt thấy hắn ra tay, sợ đến hô hấp cũng ngừng lại.

Cũng may công phu bản thân Lục Thính Lan cũng không tệ, càng có mấy chiêu bảo mệnh, cực kỳ chật vật né sang một bên.

Tần Kính Quân thấy hắn tránh thoát mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác được Ngụy Tư Minh lại muốn phát tác, áp sát vươn tay ôm lấy cánh tay hắn: “Không nên tùy tiện đả thương người.”

Nói, một đôi con mắt ngập nước chăm chú nhìn chăm chăm con mắt Ngụy Tư Minh.

Thân thể Ngụy Tư Minh cứng đờ, sát khí trên người chật rãi rút đi, hờ lạnh một tiếng hỏi Tần Kính Quân: “Phòng của ngươi ở đâu???”

Tần Kính Quân lập tức mở miệng: “Lầu hai, bên phải, phòng thứ ba.”

Ngụy Tư Minh trực tiếp thả người nhảy lên, dùng chân đá văng cửa, đem Tần Kính Quân đặt ở trên giường, rồi mới lạnh lùng nói: “Tiểu nhị!!!”

“Khách... Khách quan có cái gì phân phó???”

“Đưa nước nóng lên, chúng ta muốn tắm rửa... Phải nhanh!”

“Vâng vâng. Tiểu nhân cái này đi...”

Tiểu nhị bị khí lạnh toàn thân Ngụy Tư Minh dọa cho thanh âm run rẩy, thấy hắn không nói gì thêm liền lập tức bỏ chạy.

Ngụy Tư Minh thấy tiểu nhị đã đi, đóng cửa lại, lập tức bắt đầu cởi quần áo, kỳ thực hắn ghét nhất trên người mình nhiễm phải thứ gì đó khác.

Nếu không phải Tần Kính Quân không muốn hắn ăn mặc áo đơn đi ở trên đường, hắn nhất định sẽ không mặc quần áo của người khác.

Một đường này tâm tình hắn nặng nề đến cực điểm, hiện tại khẩn cấp muốn cởi quần áo.

Tần Kính Quân thấy hắn như vậy, lục lọi trong đống y bào của mình, lấy ra một chiếc trường bào màu tím: “Đây là áo choàng Lam di Lưu Ly tiểu

trúc làm cho đà đà ta, ngươi mặc vào trước đi...”

May là làm không tốt, bằng không, y sẽ không lấy ra cho Ngụy Tư Minh mặc.

Ngụy Tư Minh liếc nhìn, không có mở miệng thảng mặc áo đơn, ngồi ở trên ghế không coi ai ra gì châm trà uống.

Tần Kính Quân lại nhíu nhíu mày: “Tốt xấu ngươi cũng khoác lên trước một chút, một hồi tiểu nhị sẽ đến đưa dục dũng và nước nóng...”

Nói, Tần Kính Quân đứng lên, đi đến chỗ cửa: “Ta xuống phía dưới tìm Thính Lan trước, ngươi tắm xong thì gọi ta.”

Thân thể Ngụy Tư Minh, trong nháy mắt chấn trước mặt y: “Ai cho phép ngươi đi???”

Tần Kính Quân lần thứ hai trợn tròn mắt to ngập nước, Ngụy Tư Minh đây là ý gì, chẳng lẽ, còn bắt y ở lại xem hắn tắm rửa???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Ngoại Truyện 2.6 Đại Tiểu Bảo Chi Quán Quýt Thân Phận

Giống như nhìn ra nghi vấn của y, Ngụy Tư Minh khuôn mặt âm trầm: “Ngồi trong này, đâu cũng không cho đi.”

Ý của hắn, chính là bắt Tân Kính Quân lưu lại, về phần có nhìn hắn tắm rửa hay không, căn bản là không quan hệ.

“Vì sao???”

Tân Kính Quân thực sự là càng ngày càng nổi giận, từ khi nhìn thấy Ngụy Tư Minh này, liền chưa từng thấy hắn phân rõ phải trái.

Chẳng biết tại sao quản đông quản tây với y, tự ý chủ trương, còn không cho một lời giải thích, thật sự là quá ác liệt!!!

“Ngươi không thể ở chỗ ta không nhìn thấy.”

Đối với vấn đề của Tân Kính Quân, Ngụy Tư Minh không cầu không giận, nhàn nhạt mở miệng.

Hắn chính là như vậy, đáy lòng ẩn chứa tình tự rõ ràng là kịch liệt, muốn biểu đạt dục vọng chiếm hữu cũng là cuồng dã, nói ra, lại nhàn nhạt như vậy.

Ngụy Tư Minh nói, lần thứ hai làm Tân Kính Quân nghẹn họng, khiến Tân Kính Quân cảm thấy không thể nói gì hơn.

Y thăng túng nhìn Ngụy Tư Minh một hồi, thấy kiên trì lãnh ngạnh trong ánh mắt đầy hàn băng kia, hai vai y chùng xuống, xoay người nỗi giận ném

mình lên giường.

“Được, ta không đi, ngươi tùy tiện.”

Ngụy Tư Minh này, xem ra phải nghĩ biện pháp cắt đuôi, để hắn kẽ cận y như thế, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.

Thế nhưng, võ công người này cao như vậy, phải làm thế nào mới được???

Qua một hồi, tiểu nhị đem nước nóng và dục dũng tới, Ngụy Tư Minh cũng không di chuyển bình phong, trực tiếp đem dục dũng đặt ở bên trong, cởi quần áo tắm.

Tần Kính Quân thấy vậy rên lên một tiếng, xoay người, đem mặt mình chôn vào trong chăn.

Y lần thứ hai khăng định, Ngụy Tư Minh, nhất định là từ chỗ đã man chưa khai hóa nào đó chạy đến, không hiểu luôn thường không biết quan tâm người khác, làm chuyện gì cũng khư khư cố chấp...

Đầu Tần Kính Quân không ngừng chuyển động, nghĩ phương pháp trốn khỏi Ngụy Tư Minh.

Đối với người này, y tuy có chút hiểu kỳ, có vài phần cảm giác kỳ dị, thế nhưng, dù sao bị một người xa lạ quản chế như vậy thật sự là làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên, nếu như Ngụy Tư Minh là ái nhân của y, quản y như vậy, trái lại còn có thể chấp nhận.

Thế nhưng, then chốt là, bọn họ không có bất cứ quan hệ nào cả!!!

Người quan hệ gì cũng không có, nhưng lại quản y như vậy, khiến y có chút không phục, hơn nữa, hắn còn tùy tiện ra tay đả thương người, vừa rồi mạng nhỏ của Lục Thính Lan, thiếu chút nữa liền bàn giao trong tay hắn.

Nếu tiếp tục ở cùng nhau, khó bảo toàn y sẽ không đứt luôn trong tay hắn...

Nhưng mà...

Nếu y rời khỏi người kia, người kia, có phải là sẽ giết càng nhiều người không???

Tuy rằng quen biết ở chung với hắn còn chưa tới một ngày đêm, thế nhưng y cũng đã biết nam nhân này tuyệt đối coi mạng người là con kiến hôi, há miệng ngậm miệng liền muốn giết người.

Mà đối với y khuyên bảo, Ngụy Tư Minh biểu hiện ra tuy rằng không nghe thấy, thế nhưng hành vi cũng thu liêm không ít, không có tàn bạo như trong miệng nói.

Này, liệu có phải là, y có lực ảnh hưởng nhất định đối với Ngụy Tư Minh, nếu y ở bên người hắn, hắn sẽ có một chút nhân tính???

Nghĩ nghĩ, Tân Kính Quân có chút quấn quýt, rõ ràng là một người không thân chảng quen, ném đi không quản, còn mình trực tiếp về nhà không phải là giai đại vui mừng sao, vì sao y lại ở chỗ này do dự???

“Đang suy nghĩ cái gì???”

Hơi thở nóng rực của Ngụy Tư Minh, đột nhiên xuất hiện bên tai Tân Kính Quân, Tân Kính Quân nhất thời không có phản ứng tới, thân thể ngắn ra, thuận miệng hồi đáp: “Đang suy nghĩ có nên rời khỏi người hay không...”

“Không được!!!”

Tân Kính Quân vừa mới nói xong, hai tay Ngụy Tư Minh đã chăm chú túm lấy cánh tay Tân Kính Quân: “Ta nói rồi, người là của ta, đời này kiếp

này, đều không cho phép rời khỏi ta, ngươi phải ở lại bên người ta.”

Tần Kính Quân lúc này mới ý thức được Ngụy Tư Minh đã tắm rửa xong, y thở dài một tiếng, cảm thấy hiện tại đối mặt với Ngụy Tư Minh, vừa bất đắc dĩ vừa tức giận.

Vấn đề quan trọng nhất giữa bọn họ là y là chuyển thể linh đồng, lúc y và ca ca vừa mới sinh ra đã được định trước là một đôi.

Cũng vì vấn đề duy nhất này, hiện tại y và Ngụy Tư Minh, nửa bước cũng không thể bước tiếp, dây dưa như vậy, tiếp tục duy trì đối với hai người bọn họ đều là thương tổn.

Y đã rất mẫn cảm phát hiện, y và Ngụy Tư Minh đều không giống người thường.

Ngụy Tư Minh từ trên khuôn mặt Tần Kính Quân phát hiện vài tia đầu mối, hắn trực tiếp thoáng tách ra một chút, đem thân thể Tần Kính Quân lật lại, đè lên trên người y: “Ta muốn ngươi, ngươi là của ta, không thể rời khỏi ta.”

Tần Kính Quân lúc này cảm giác được, dĩ nhiên không phải kinh hoảng, không phải sợ hãi, mà là vài phần phức tạp nói không rõ.

Nếu như, Ngụy Tư Minh hiện tại thực sự muốn y, có phải sau đó y và Ngụy Tư Minh sẽ trói buộc lẫn nhau, không cần nghĩ tới vị ca ca không biết ở nơi nào kia không???

Loại ý nghĩ này, giống như trái cẩm vươn địa đàng, mê hoặc tư tự của Tần Kính Quân.

Hắn tinh tế nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ngụy Tư Minh, thân thể không tự chủ được bắt đầu phát nóng.

Đối với người này, y thực sự có cảm giác, rất muốn thân cận, nói buồn bực hắn bá đạo cũng là bởi vì hai người không có quan hệ, hoặc là nói vì không thể có quan hệ mà y buồn bực.

Nếu như, y cùng người kia đến bên nhau, các ba ba đà đà thúc thúc bá bá của y, có thể quên chuyện về y và ca ca y, từ đó thành toàn cho hai người bọn họ không???

Ý niệm này lan tràn trong đầu Tân Kính Quân, thế nhưng vừa nảy sinh một chút, đã bị Tân Kính Quân tự tay bóp chết.

Bởi vì y nhớ tới Tinh Tú lão nhân nói, huyết đồng sinh ra đó là họa thế, người duy nhất có thể ngăn cản huyết đồng, chính là y, cũng chỉ có y, chuyển thế linh đồng.

Vậy nên, y không thể tùy hứng.

Không thể dựa vào ý thích của mình, không thể phóng túng, đôi mắt hàm chứa hơi nước ngẩn ra giật mình nhìn Ngụy Tư Minh, tia sáng đáy mắt Tân Kính Quân, từng chút từng chút tối xuống.

Y giật giật thân thể, muốn giãy dụa, vươn tay đẩy Ngụy Tư Minh: “Không muốn.... Đứng lên, buông.”

“Không!!!”

Ngụy Tư Minh thảng thăng lưu loát hồi đáp, sau khi trả lời, lập tức cúi đầu xuống, che lại đôi môi Tân Kính Quân.

Ở trong thần miếu không muốn y, là bởi vì hoàn cảnh ở đó không tốt, thân thể Tân Kính Quân lại có chút không khỏe.

Mà hiện tại, Tân Kính Quân trải qua một đêm nghỉ ngơi, đã khôi phục lại, hơn nữa, điều kiện ở đây cũng tốt hơn thần miếu.

Bàn tay to lớn của Ngụy Tư Minh, dễ dàng đem đôi cổ tay mảnh khảnh của Tân Kính Quân, ấn lên đỉnh đầu Tân Kính Quân, cái lưỡi cũng đã song song không cho cự tuyệt nạy mở cánh môi Tân Kính Quân, trong lúc hôn môi cũng khẽ nhấn mạnh một lần: “Ta muốn ngươi.”

Những lời này, mang theo bá đạo, mang theo ép buộc, mang theo không thể phản kháng.

Trong lòng Tân Kính Quân không quá phản đối, chỉ là, y vẫn nhớ tới huyết đồng ca ca chưa bao giờ gặp kia, có chút sợ ở bên Ngụy Tư Minh sẽ làm huyết đồng trở thành kẻ họa thế, vậy nên y vẫn không buông tha giây dưa.

Hung hăng cắn đầu lưỡi Ngụy Tư Minh một chút, thừa dịp đầu lưỡi Ngụy Tư Minh ăn đau, Tân Kính Quân thở dốc nói: “Ca ca... Không được, ta là của ca ca, ta có ca ca... Ta là của hắn, ngươi không thể... Không thể đụng vào ta!!!”

Ngụy Tư Minh vốn bởi vì Tân Kính Quân phản kháng và cắn hắn mà dâng lên bạo ngược, lần thứ hai bởi vì lời Tân Kính Quân nói, liền rút đi vài phần, hắn một lần nữa ngậm lấy môi dưới của Tân Kính Quân: “Như vậy, đem ta trở thành ca ca ngươi là được...”

“Không được...”

Hai tay Tân Kính Quân bị áp lên đỉnh đầu còn đang giây dưa.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh không để ý tới y, còn dùng một bàn tay khác, cởi bỏ quần áo trên người Tân Kính Quân.

Môi lưỡi hắn lại xâm lấn đôi môi Tân Kính Quân, Tân Kính Quân mảnh cũ muốn cắn hắn, lại nếm tới mùi máu tươi nồng đậm, Tân Kính Quân lập tức phản ứng tới đó là máu của Ngụy Tư Minh, y vừa cắn rách lưỡi Ngụy Tư Minh.

Vừa nghĩ như thế, y liền có chút nhẹ dạ áy náy, nguyên bản giãy dụa cũng yếu đi vài phần.

Sau khi cởi bỏ y bào của y, bàn tay có chút thô ráp của Ngụy Tư Minh di chuyển trên da thịt trơn truột của Tân Kính Quân, môi lưỡi lưu luyến mút vào nước bọt trong miệng Tân Kính Quân.

Thân thể vốn đã nóng lên của Tân Kính Quân, sau khi bị Ngụy Tư Minh mơn trớn, càng giống như nỗi lửa, đem cả người y đốt cháy.

Loại lửa nóng này, càng từ tảng ngoài làn da truyền vào trong máu, trong cốt tủy, cuối cùng, ngay cả suy nghĩ của y cũng bị thiêu cháy.

“Ô... Không...”

Chỉ là một nụ hôn, một bàn tay, đã có thể khiến lý trí của Tân Kính Quân căng thẳng, hơn nữa rất có xu thế sấp sửa tan vỡ.

Ngụy Tư Minh này, ảnh hưởng đối với y, thật sự là không thể khinh thường.

Thế nhưng y hiện tại đã không có thời gian tính toán cái này, tay Ngụy Tư Minh một đường theo đường cong thân thể y xoa nhẹ, rất trực tiếp bao vây nơi yếu đuối thuộc về nam tử dưới thân y.

Điều này làm cho đôi mắt hơi nước sương mù của y càng thêm mê ly, hai tay bị áp chế lên đỉnh đầu cũng bỗng nhiên siết chặt, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Cho dù vào lúc này, nét mặt Ngụy Tư Minh cũng không có nửa phần biểu tình, chỉ là hơi phiếm hồng, chỉ có ánh lửa toát ra nơi đáy mắt mới tiết lộ tình tự đáy lòng hắn.

Ngụy Tư Minh như vậy, hoàn toàn không giống tàn bạo thường ngày, bàn tay ấm áp của hắn trấn an vật nhỏ ở trong tay, không ngừng an ủi khiến nó đứng thẳng lên.

Tới lúc này, Tân Kính Quân đã không biết là nên tiếp thu hay là nên cự tuyệt, chỉ có thể vào lúc Ngụy Tư Minh rút khỏi môi y, mơ mơ hổn kêu ca ca...

Y kêu ca ca, không biết là để nhắc nhở Ngụy Tư Minh nhớ tới y là của ca ca mà buông tay, hay là bởi vì nghe lời Ngụy Tư Minh nói, đem Ngụy Tư Minh trở thành ca ca y...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Ngoại Truyện 2.7 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Phận Sáng Tỏ

Thân thể Ngụy Tư Minh nguyên bản chính là trần truồng, nhiệt độ cơ thể thăng túc truyền đến trên người Tân Kính Quân, quần áo và đồ dùng trên người Tân Kính Quân cũng không thể bảo trụ quá lâu đã bị Ngụy Tư Minh lột sạch.

Hai người hẫu như là da thịt dán lên nhau, cảm giác ấm áp trơn mịn làm cho người ta lưu luyến dị thường.

Hai tay Tân Kính Quân như trước bị một tay Ngụy Tư Minh ấn lên đỉnh đầu, bàn tay còn lại của Ngụy Tư Minh không ngừng dao động trên người Tân Kính Quân, thong thả mà triển miên.

Ngụy Tư Minh trắn trọc mút vào trong khoang miệng Tân Kính Quân một lúc liền thả, một đầu tóc đen di động, bắt đầu xâm chiếm địa phương khác.

Môi Tân Kính Quân được tự do, ngậm lớn hô hấp, đầu óc bị đốt có chút mơ hồ.

Ý rốt cuộc là tự nguyện, hay là, bị ép???

Mắt to ngập nước của Tân Kính Quân hơi chớp chớp, hắn là... Tự nguyện nhỉ...

Thế nhưng....

“Ô...”

Tâm tư y còn đang bay loạn, răng môi Ngụy Tư Minh đã cắn lén hẫu kết của y, khiến cho y phải nâng cằm lên, đem chiếc cổ trăng nhỏ hoàn toàn bại lộ ra.

Ngụy Tư Minh rất muốn thăm dò càng nhiều trong thân thể dưới thân, thế nhưng, Tân Kính Quân giây dựa lại khiến hắn có chút bức bối, khiến hắn phải lấy tay trói buộc y.

Hắn hơi ngẩng đầu, con mắt tối tăm toát ra ánh lửa, chăm chú nhìn Tân Kính Quân từ trên xuống dưới.

Cuối cùng, đem bàn tay tự do từ giữa hai chân Tân Kính Quân rút ra, mềm nhẹ kéo dây buộc tóc trên đầu Tân Kính Quân, đem nó quấn quanh hai cổ tay của Tân Kính Quân.

Sau khi Tân Kính Quân nhận thấy được động tác của Ngụy Tư Minh, chậm rãi trợn to đôi mắt mang đầy hơi nước: “Đừng... Đừng như vậy...”

Đã đến nước này, hai người đều khỏa thân, đối phương cũng không chán ghét, lòng phản kháng của y đã không còn nhiều, thế nhưng, động tác đối phương trói hai tay y lại khiến y có chút hoảng hốt.

Vì bị vây trong tư thái như vậy quá khiến y không thể thích ứng, thế nhưng Ngụy Tư Minh người kia, từ trước đến nay chính là bá đạo không nói lý, là người khư khư cố chấp, sao có thể vì Tân Kính Quân kháng nghị mà thay đổi ý muốn của mình.

Cúi người đem toàn bộ kháng nghị của Tân Kính Quân đều bao phủ trong môi mình, lôi kéo Tân Kính Quân cùng hắn trầm luân...

Nhiệt độ cơ thể của hai người đều rất cao, dục vọng hạ thân của Tân Kính Quân trải qua vỗ về chơi đùa vừa rồi của Ngụy Tư Minh, đã tinh thần chấn hưng đứng thẳng lên.

Mà dục vọng nóng như lửa của Ngụy Tư Minh ngay từ đầu, vẫn luôn đẽ trên hạ thân Tân Kính Quân, khiến y thế nào cũng không thể xem nhẹ.

Hai tay Tân Kính Quân không ngừng giãy dụa, muốn giãy khỏi ràng buộc của dây buộc tóc, thế nhưng y không những không thoát được, trái lại hai cổ tay của mình bị cọ đau, trên cổ tay cũng xuất hiện từng đạo vết siết.

Lông mày Tân Kính Quân vốn đã nhíu lại lúc này càng nhăn chặt thêm, trên trán rơi xuống mồ hôi hột trong suốt nóng rực, hơi nước nơi đáy mắt y càng ngày càng dày, trên dung nhan xinh đẹp ít bị ngoại nhân thấy lan tràn đỏ ửng, biểu tình có chút bất lực lại có chút buồn bực.

Ngụy Tư Minh nhìn, đáy lòng liền sinh ra vài phần cảm giác kỳ dị.

Rất muốn nhìn càng nhiều càng nhiều biểu tình càng thêm sinh động động nhân...

Thân thể Ngụy Tư Minh đặt ở phía trên Tân Kính Quân, Tân Kính Quân bởi vì giãy dụa, cơ thể không ngừng di chuyển, giống như là đang cọ xát thân thể Ngụy Tư Minh, khiến thân thể Ngụy Tư Minh rối loạn càng không thể khống chế được mình.

Hắn nhịn không được đem chân mình mạnh mẽ vắt ngang giữa hai chân Tân Kính Quân, lại cúi đầu cắn lên cổ y.

Tân Kính Quân vốn bởi vì cảm giác tê ngứa mà run run, luôn cảm thấy như là có vô số sâu nhỏ đang cắn thân thể của mình, đau đớn là số ít, mà tình dục xa lạ có thể bức người ta phát điên lại chiếm đại đa số.

Nhưng sau một khắc, động tác mềm nhẹ của Ngụy Tư Minh, lại trở nên cuồng dã, gặm cắn da thịt y, cơn đau nóng rát từ trên vai truyền đến...

Bả vai trái, ở đó, hình như là chỗ bớt của y...

Tần Kính Quân hít một hơi, đôi mắt nửa híp, nỗ lực nhìn xuống đầu tóc đen của Ngụy Tư Minh, muốn kêu hắt nhẹ một chút, nhưng trong lúc lơ đãng, y lại nhìn thấy một thứ.

Màu đỏ sẫm, cánh hoa hình thoi, ở trên vai phải của Ngụy Tư Minh...

Cái này...

Thân thể Tần Kính Quân run lên.

Y quay đầu đi, nhìn chõ bót ở xương quai xanh vai trái của mình, lại nhìn vai phải Ngụy Tư Minh!!!

Chết tiệt!!!

Tư tự vốn có chút mơ hồ của Tần Kính Quân, thoảng cái thanh tịnh.

Mắt to ngập nước của y trùng Ngụy Tư Minh, Ngụy Tư Minh, dĩ nhiên là ca ca y!!!

Y nhớ kỹ rất nhiều người từng nói cho y, bót trên vai y, giống hệt với ca ca y, khác biệt chỉ là ca ca y ở vai phải, còn y là ở vai trái...

Lẽ nào Ngụy Tư Minh sớm đã biết y là đệ đệ hắt, một mực đùa giỡn y???

Tần Kính Quân chậm rãi nhớ lại những lúc hai người ở chung, lúc ở thăm miếu, Ngụy Tư Minh cũng từng một lần có ý muốn y, nhưng khi xé quần áo của y thì thay đổi chủ ý...

Lẽ nào, Ngụy Tư Minh chính vào lúc đó đã biết được thân phận của y???

Y còn nhớ rõ, sau đó, Ngụy Tư Minh còn chuẩn xác nói ra tên của y...
Chết tiệt!!!

Tần Kính Quân vừa nghĩ đến Ngụy Tư Minh là ca ca y, mà y thì một mực ở trước mặt Ngụy Tư Minh dõng dạc nói mình thuộc về ca ca.

Trời ạ!!!

Trực tiếp giết y đi!!!

Thế nhưng, y rõ ràng nhớ kỹ ca ca y kêu Tần Kính Huyền, từ lúc nào lại đổi thành Ngụy Tư Minh???

Mà khiến y tức giận nhất, chính là Ngụy Tư Minh biết rõ thân phận của y, nhưng lại không thăng thắn thừa nhận hắn là ca ca y, hại y ở dưới đáy lòng quẫn quýt lâu như vậy.

Đại phôii đản Ngụy Tư Minh, người xấu Ngụy Tư Minh, tuy rằng y vừa sinh ra đã thuộc về Ngụy Tư Minh, thế nhưng, lúc này, biết Ngụy Tư Minh ác liệt, Tần Kính Quân trái lại không muốn hắn được như nguyện.

“Hỗn đản, Ngụy Tư Minh!!!”

Ngụy Tư Minh cảm thụ được bộ ngực Tần Kính Quân phập phồng không dứt, hiển nhiên tâm tình kích động rất lớn.

Hắn có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng thấy Tần Kính Quân phi thường ủy khuất nhìn hắn, không giống dục cự hoàn nghênh như vừa rồi, mà là ủy khuất phát ra từ nội tâm.

Hắn nhoài lên phía trước một chút, cúi người ôn nhu hôn lên giọt nước mắt trên lông mi Tần Kính Quân: “Đừng sợ.”

Trong thanh âm mềm nhẹ, dĩ nhiên còn mang theo trấn an.

Đáy lòng Tần Kính Quân không khỏi càng giận.

Ngụy Tư Minh, người kia, ban đầu còn tưởng hắn là một người thẳng thắn, không nghĩ tới, lại là một tên ra vẻ đạo mạo, coi y như con khỉ đùa bỡn, rõ ràng chính là ca ca y, vậy mà còn nói đem ta trở thành ca ca ngươi là được...

Lúc y nói với Ngụy Tư Minh, ta thuộc về ca ca, Ngụy Tư Minh khẳng định đang ngầm cười trộm.

Người kia!!!

Ngươi đặc ý phải không, cao hứng lắm phải không, sau khi biết ta giữ mình vì ngươi còn không nói cho ta biết thân phận của ngươi, cảm giác đùa bỡn ta như vậy vui lắm sao???

Như vậy, chúng ta chật rãi đùa, xem ai đùa bỡn ai!!!

Hanh!!!

Hơi nước trong mắt Tân Kính Quân rút đi, chật rãi mang theo vài phẩn quyến rũ gần như mê hoặc: “Tư Minh...”

Y thả nhẹ thanh âm, âm cuối hơi run, chặt chẽ chú ý biểu tình của Ngụy Tư Minh, y phát hiện đôi mắt Ngụy Tư Minh bỗng nhiên co rụt lại, ngọn lửa đáy mắt thiêu đốt càng thêm nóng cháy.

“Cởi dây buộc tóc cho ta, ta bảo chứng nhất định sẽ phổi hợp ngươi.”

Cho dù Ngụy Tư Minh lúc này có chút dục hỏa đốt người, nhưng hắn vẫn cực kỳ lanh tinh, hắn hồ nghi liếc nhìn Tân Kính Quân, nét mặt mang theo không tin rõ ràng.

Hàm răng trắng noãn của Tân Kính Quân, cắn xuống môi dưới: “Ta quyết định rồi... Ta và ca ca ta, chưa từng gặp mặt, ta cần gì phải vì hắn giữ

mình... Hôm nay thấy Tư Minh ngươi cũng thuận mắt, tới loại tình trạng này, biết thời biết thế ở chung với Tư Minh cũng là không tệ..."

Tần Kính Quân hít sâu một hơi, nói lời trái với tâm ý.

Mà sắc mặt Ngụy Tư Minh, theo lời của y, càng ngày càng âm trầm, càng ngày càng u ám.

Chờ Tần Kính Quân rốt cục nói xong, thanh âm hắn đông lạnh nói: "Ý của ngươi là... Ngày hôm nay dù không phải ta, mà là một người khác, chỉ cần ngươi nhìn thuận mắt, ngươi cũng sẽ cùng đổi phuơng... Thân mật như vậy???"

Nói đến bốn chữ cuối, thanh âm Ngụy Tư Minh, đã có chút vắn vẹo.

Tần Kính Quân bị khí thế băng lãnh của hắn bắn ra lại càng hoảng sợ, nhìn gân xanh nhảy lên trán Ngụy Tư Minh, y đột nhiên có chút hối hận, hối hận đã nói như vậy...

Thế nhưng, Ngụy Tư Minh, đã không để cho y có cơ hội hối hận...

Ngụy Tư Minh hung hăng đặt ở trên người y, hừ lạnh nói: "Bảo ta buông ra ngươi, nằm mơ!!!"

Hắn dĩ nhiên cũng mất đi kiên trì làm tiền hí, đáy lòng bởi vì lời Tần Kính Quân nói, hầu như cũng bị tức đến nổ tung.

Hắn lật lại thân thể Tần Kính Quân, cố sức mở rộng cúc huyệt của y: "Bất luận là ai, bất luận ngươi có nhìn thuận mắt hay không, ngươi đều là của ta, cũng chỉ là của ta!!!"

Thanh âm Ngụy Tư Minh mang theo tàn bạo và hung ác vô tận.

Xem ra lời Tần Kính Quân nói, dĩ nhiên phản hiệu quả.

Thân thể bị Ngụy Tư Minh xoay đi, Tân Kính Quân bắt đầu kinh hoảng, thế nhưng hai tay y vẫn bị trói chặt, căn bản là không thể nhúc nhích.

Chết tiệt Ngụy Tư Minh, lẽ nào không thể làm gì đó khiến y vui vẻ sao???

Ngay lúc Tân Kính Quân hoảng hốt, kiên quyết lửa nóng tràn ngập uy hiếp của Ngụy Tư Minh đặt tại cúc huyệt của y, Tân Kính Quân bị động tác và nhiệt độ tiếp xúc đến của Ngụy Tư Minh dọa sợ.

Trời ơi! Tên dã man này, sẽ không dự định cứ như thế tới chứ???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Ngoại Truyện 2.8 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dây Dưa Trọn Đời

Uy hiếp đế ở sau người, đem Tân Kính Quân dọa đến cứng còng, thanh âm y run run nói: “Này... Ngụy Tư Minh, sao ngươi lại thô lỗ như thế... A....”

Kiên trì của Ngụy Tư Minh không phải là không tốt, chăng qua vào lúc này, lửa giận sớm đã chiếm thể xác và tinh thần hắn, lúc này, ngoài việc giữ lấy người dưới thân chọc hắn căm tức này ra, hắn cái gì cũng không muốn làm.

Để phòng ngừa từ trong miệng Tân Kính Quân nghe thấy lời nói khiến hắn càng thêm tức giận, hắn trực tiếp bỏ qua lời Tân Kính Quân, lúc Tân Kính Quân kinh hoảng khuyên hắn, hắn đã không chịu nổi đem dục vọng đứng thẳng dưới thân của mình, thẳng tắp công vào cơ thể Tân Kính Quân.

Thân thể Tân Kính Quân run lên, toàn bộ thân thể giống như bị xé rách thành hai nửa, đau đớn vô biên từ địa phương bí ẩn phía sau tràn ra bốn phía.

Tân Kính Quân đau nhức gần như mất tiếng, y nằm úp sấp trên giường, bỗng nhiên ngẩng đầu, trên dung nhan tuyệt mỹ trắng bệch một mảng, nước mắt và mồ hôi lạnh rơi xuống thành chuỗi, hàm răng trắng noãn cũng hung hăng cắn vào môi dưới.

“Đau quá...”

Thân thể Ngụy Tư Minh còn đang đi tới, Tần Kính Quân than nhẹ, thanh âm yếu ớt mà run rẩy.

Ngụy Tư Minh cũng rất khó chịu, thân thể Tần Kính Quân ấm áp chặt trí, tiến vào một phân cung phi thường gian nan, huống hồ thân thể Tần Kính Quân banh rất chặt, dục vọng của hắn bị đè ép phi thường đau đớn.

Đối mặt với loại tình huống này, hai người không có một chút kinh nghiệm nôn nóng vạn phần.

Dưới đáy lòng Tần Kính Quân đem Ngụy Tư Minh lật qua lật lại mảng một lần, đáng tiếc y quá đau, khí lực trên người cũng xói mòn, bằng không sẽ không chỉ mảng ở trong lòng.

Ngụy Tư Minh còn lại là cấp thiết muốn đem mình hoàn toàn vùi vào nơi đang bị kẹt, tự nhiên là khó chịu lại sốt ruột.

Hai người cương ở tại chỗ, thân thể Tần Kính Quân phiếm hồng nhạt, vô lực tê liệt ngã xuống trên đệm, hơi run run, y đang cố gắng thích ứng loại đau đớn này.

Mà Ngụy Tư Minh còn lại là lặng im một hồi sau đó quả đoán lui ra ngoài.

Hậu huyệt đau rát, hơn nữa không ngừng có dịch thể ấm áp chảy ra, y có thể kết luận, y khẳng định bị thương.

Tia máu ấm áp chảy qua vết thương, khiến y càng đau khó có thể nói rõ.

Tần Kính Quân hít một ngụm khí lạnh, dĩ nhiên ngây thơ cho rằng Ngụy Tư Minh đến đây liền buông tha y.

Cũng không ngờ, hai chân bị Ngụy Tư Minh tách ra càng rộng, vào lúc y còn đang kinh hoảng, lưỡi dao sắc bén lửa nóng lần thứ hai đâm vào trong

cơ thể y.

Lúc này đây đau đớn cũng không nhẹ như lúc trước, Ngụy Tư Minh là quyết tâm triệt để giữ lấy y, phi thường cỗ sức, va chạm thắt lưng y đến đau nhức, Ngụy Tư Minh cũng như nguyện đem dục vọng dưới thân mình toàn bộ đưa vào trong cơ thể Tân Kính Quân.

“Ngươi...”

Hai tay bị trói cùng một chỗ của Tân Kính Quân chăm chú nắm lại, siết đến trắng bệch, ngay cả đầu ngón tay cũng đang run rẩy.

Tân Kính Quân nỗ lực trùng lớn con mắt ngập nước, nước mắt thành chuỗi từ bên khuôn mặt chảy xuống, trong lòng y tàn bạo thề:

Ngụy Tư Minh, một ngày nào đó, ta cũng muốn ngươi đau nhức như thế!!!

Ngụy Tư Minh sau khi chôn sâu vào trong thân thể Tân Kính Quân, động tác bỗng nhiên nhẹ đi.

Ở trong thân thể Tân Kính Quân, giữ lấy Tân Kính Quân, đối với hắn mà nói, chính là điều tất nhiên, hắn vốn cũng không muốn thương tổn Tân Kính Quân.

Chỉ là loại đau nhức này, vẫn là phải có.

Hắn cúi đầu, hạ xuống từng nụ hôn dày đặc mà mềm nhẹ trên lưng Tân Kính Quân.

Tay cũng từ bên thắt lưng Tân Kính Quân vươn về phía trước, đem ngọc hành héo rút bao vây trong tay, mềm nhẹ vỗ về chơi đùa.

Con mắt hàm chứa nước mắt của Tân Kính Quân chớp chớp, giọt nước mắt trong suốt ở trên lông mi nhẹ nhàng run run.

Ngụy Tư Minh... Đại phôi đản, vừa rồi rõ ràng hung ác như vậy, khiến y đau nhức như vậy, hiện tại, lại còn giả tốt bụng...

Ngụy Tư Minh không động, chỉ là lảng lặng chìm trong cơ thể Tân Kính Quân, trên thực tế hắn không cần động, cũng có thể sản sinh vui vẻ thật lớn, hậu huyệt Tân Kính Quân bởi vì đau đớn mà kịch liệt co rút, muốn đem kẻ xâm lấn đuổi ra, thế nhưng, kẻ xâm lấn quá cường đại, khiến nội bích mềm dẻo căn bản là không thể lay động.

Ngụy Tư Minh một tay an ủi xoa nhẹ ngọc hành của Tân Kính Quân, tay kia, từ phía sau Tân Kính Quân, thăng tấp xoa nắn hồng anh hàn nhìn không thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra nhan sắc tươi non của Tân Kính Quân, ngón tay vân vê, không ngừng vỗ vê chơi đùa...

Thân thể Tân Kính Quân, đau đớn vẫn tương đối nhiều hơn.

Thế nhưng trong đau đớn, đã có vui vẻ rất nhỏ chậm rãi mọc lên, đồng thời lấy tốc độ rất nhanh lan tràn ra quanh thân.

Tâm Tân Kính Quân run rẩy.

Đau như thế, thứ dưới thân y dĩ nhiên còn có thể ở trong tay Ngụy Tư Minh đứng thăng lên, đây là vì sao???

Xem ra, năng lực thừa thu của thân thể y, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của y...

Thân thể y phản ứng, Ngụy Tư Minh tự nhiên biết rõ nhất.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Ngụy Tư Minh vẫn như cũ là một mảnh lạnh lùng, động tác trên tay cũng được coi là ôn nhu, nhưng khuôn mặt lạnh lùng như trước, con mắt có chút đục ngầu, mang theo tơ máu, sắc mặt đỏ hồng hẫu như muốn bốc hơi, mồ hôi hột không ngừng từ trên trán hắn rơi xuống người dưới thân.

Mồ hôi nóng hổi khiến Tân Kính Quân run run không ngớt, mỗi khi thân thể Tân Kính Quân bị nóng run lên, hắn đều sẽ cúi đầu, mút vào chúng nó.

Tay Tân Kính Quân như trước bị trói lên đỉnh đầu, y có lẽ đã thích ứng đau đớn trên thân thể, phản ứng lại, dùng thanh âm yếu ớt than nhẹ bại hoại Ngụy Tư Minh, bại hoại ca ca...

Thời gian dần dần trôi qua, Ngụy Tư Minh từ trong phản ứng động tình của thân thể Tân Kính Quân, chiếm được tha thứ, khi ngọc hành dưới thân Tân Kính Quân phun trào trong tay hắn, hắn rốt cục thừa dịp thân thể Tân Kính Quân mềm yếu, bắt đầu chuyển động trong cơ thể y.

Thân thể Tân Kính Quân mềm nhũn nằm úp sấp trên giường, hầu như là không có nửa phần sức lực, chỉ có thể tùy ý Ngụy Tư Minh muốn làm gì thì làm.

Đồng thời thân thể cũng trở nên không thể khống chế, trong đau đớn tê dại song song mang theo vài phần cảm giác nói không rõ, khiến y không thể khắc chế từ trong miệng rên rỉ kêu ca ca.

Biểu tình nét mặt Ngụy Tư Minh nhìn qua vẫn rất bình tĩnh, ngoại trừ con mắt đỏ đậm mang theo vẻ điên cuồng, một chút cũng nhìn không ra tâm tình hiện tại của hắn, mà biểu tình của Tân Kính Quân sinh động hơn hắn nhiều.

Tái nhợt trên mặt y đã rút đi, nhuộm lên một tầng tình dục đỏ hồng, sợi tóc trên trán dính ướt trên hai gò má, một đôi mắt to ngập nước tràn đầy vẻ sương mù, khóe mắt có giọt nước trong suốt tràn ra, cánh môi non hồng hé mở, rên rỉ khó nhịn, triền miên, mà lại yêu mị gián đoạn từ bên trong tràn ra.

Đau đớn đã đi xa, dục vọng vui thích đem y kéo đến một thiên đường xa lạ.

Trong không khí tản ra mùi xạ hương dày đặc, thân thể trên giường vẫn đang ma sát, đang dây dưa.

Giống như tóc của họ, số phận của họ, cũng giống như hai trái tim hòa tan lẫn nhau.

Thân thể Tân Kính Quân vốn là suy nhược, khó có thể thừa thu Ngụy Tư Minh đòi lấy, Ngụy Tư Minh nhưng là không ngừng truyền nội lực vào trong cơ thể y, giúp y khôi phục sức lực, muôn y tiếp tục chống đỡ.

Niên thiếu tuổi trẻ, vốn là cái tuổi tinh lực tràn đầy, Ngụy Tư Minh làm chuyện gì cũng là ấn theo tâm tình của mình, vì vậy...

Kích tình giữa hai người, giằng co thật lâu thật lâu...

Khi đó, Tân Kính Quân bị lăn qua lăn lại không có nửa điểm khí lực, Ngụy Tư Minh lại là tinh thần toả sáng, khí lạnh trên người thu liêm vài phần.

Ngụy Tư Minh tuy rằng tuổi không lớn, thế nhưng tâm trí xưa nay trầm ổn, tâm trí trầm ổn như vậy, vào lúc nhìn thấy thân thể khác với người thường của Tân Kính Quân, cũng là kinh ngạc không nhỏ.

Hắn vốn định thăm dò một phen, tiếc rằng Tân Kính Quân thật sự là uể oải đến cực điểm mê man đi, hắn nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Tân Kính Quân, tâm sinh không đành lòng, chỉ phai thôi, có chút hối hận lúc trước muôn Tân Kính Quân không thay đổi nhiều tư thế, không sớm phát hiện ra chỗ đặc biệt của Tân Kính Quân...

Chỉ đành chờ lần tiếp theo...

Tân Kính Quân mệt đến ngủ say, cũng không ngờ Ngụy Tư Minh dĩ nhiên cố tình kêu điểm tiểu nhị đổi một thùng nước nóng, ôm Tân Kính Quân không có ý thức, thân thể nhũn thành một đoàn, tắm rửa cho y.

Cẩn thận tỉ mỉ tẩy trừ toàn thân trên dưới y một lần, cũng không quên đem dịch thể bạch trọc trong cơ thể y toàn bộ xử lý, cuối cùng lau khô thân thể cho y, ôm lên đệm, lấy ra thuốc mỡ tự chế, một tấc một tấc thoa được lên miệng vết thương của y.

Lúc hắn làm những chuyện này, sắc mặt như trước là lạnh lùng, thế nhưng con mắt lại ôn nhu, ôn nhu ngay cả chính hắn cũng không phát hiện.

Làm xong, hắn mới một lần nữa ôm Tân Kính Quân vào trong ngực ngủ.

Tân Kính Quân cả người hoàn toàn bị vây trong trạng thái vô ý thức, Ngụy Tư Minh nhưng vẫn không chớp mắt, thăng tấp nhìn chăm chăm Tân Kính Quân.

Hắn nghĩ đúng như lời Tân Kính Quân nói, vừa ra sinh ra đã thuộc về hắn, nói rất đúng, hắn vừa sinh ra đã định trước là sẽ có được người này.

Người này, hắn nhất định cùng y dây dưa trọn đời!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Ngoại Truyện 2.9 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ở Chung Sau Đó

Lộ trình của Tân Kính Quân và Lục Thính Lan, bởi vì Ngụy Tư Minh ngày ấy không biết tiết chế, lại dừng ở Kiền thành hai ba ngày.

Ngày ấy khi Lục Thính Lan phá tung cửa, thấy hình ảnh Ngụy Tư Minh ôm Tân Kính Quân sau, liền vẫn bị vây trong trạng thái dại ra, luôn luôn thì thào tự nói: “Tiểu Bảo thành của người khác, Đại Bảo phải làm sao bây giờ???”

Không phải không ai nói cho Lục Thính Lan tên của Đại Bảo, chỉ là hắn nghĩ Đại Bảo tiểu Bảo kêu tương đối thuận miệng, nhắc tới Tân Kính Huyền chính là Đại Bảo, về lâu về dài cũng quên tên thật của Đại Bảo, mà là há miệng ngậm miệng liền Đại Bảo.

Nếu như ngày xưa kêu như thế, trái lại không có gì, nhưng hôm nay kêu ngay trước mặt Ngụy Tư Minh, lại đụng chạm tới Ngụy Tư Minh.

Cuối cùng dưới chính sách cao áp của Ngụy Tư Minh, Lục Thính Lan ngay cả quyền nói đến Đại Bảo cũng không có.

Tân Kính Quân sau khi tỉnh lại, quả thực là thẹn quá thành giận.

Ý vốn là muốn chọc tức Ngụy Tư Minh, ai biết dĩ nhiên khiến cái tên Ngụy Tư Minh đã man kia nổi cơn điên, thô lỗ đến cực điểm đói dãi y, nhưng giận nhất vẫn là chính mình.

Ban đầu còn có thể bảo trì thanh tĩnh, tới sau đó, thể xác và tinh thần tự lại đồng loạt rơi vào tay giặc.

Điều này làm cho y sao có thể không buồn bực, sao có thể không tức giận???

Lúc y phiền muộn, y liền chuẩn bị coi Ngụy Tư Minh là không khí, không nhìn hắn, thế nhưng hiển nhiên, y làm cũng không phải rất thành công.

Bởi vì Ngụy Tư Minh người nọ, không chỉ nhìn qua lanh liệt, nói cũng rất ít, không cần y không nhìn hắn, chính hắn đã tự coi mình như người vô hình.

Thế nhưng loại vô hình này, tuyệt đối là loại không lên tiếng thì thôi vừa lên liền khiến người ta kinh ngạc.

Tỷ như nói buổi sáng tường an vô sự của hai người...

Ách, tuy rằng Tân Kính Quân không muốn thấy Ngụy Tư Minh, mà Ngụy Tư Minh rất muốn mặc kệ y kháng nghị khiến y bất mãn, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại bọn họ tường an vô sự.

Tuy rằng cả ngày buổi sáng, Tân Kính Quân nằm ở trên giường, thân thể lui về phía tường, đưa lưng về phía Ngụy Tư Minh, hiển nhiên một bộ không muốn thấy Ngụy Tư Minh.

Ngụy Tư Minh cũng không phải người giỏi về ngôn từ, tuy rằng trong lòng có vài phần yêu thương và hổ thẹn nho nhỏ, nhưng cũng không biết nên nói thế nào với Tân Kính Quân, liền cũng thành thật an tĩnh ngồi ở chỗ kia làm người vô hình.

Buổi trưa, Lục Thính Lan đưa tới ngọ thiện, Tân Kính Quân nằm ở trên giường, ăn cháo cực kỳ không tiện, Ngụy Tư Minh liền đút cho y, Tân Kính Quân tự nhiên là mặc kệ, thế nhưng lại không chống được Ngụy Tư Minh bá đạo, tên kia thấy mềm không được dĩ nhiên mạnh bạo... Cái gọi là mạnh bạo, chính là đem cháo bỏ vào miệng, sau đó cưỡng hôn Tân Kính Quân.

Cái này đúng là dọa sợ Tân Kính Quân, một là vì thân mật giữa hai người, hai là vì không được tự nhiên ăn nước bọt của Ngụy Tư Minh.

Sau đó Tân Kính Quân liền tức khắc quên chuyện mình phải không nhìn Ngụy Tư Minh, lập tức mở miệng nói: “Ta ăn, ta ăn... Người chậm rãi đút, không nên dùng miệng...”

Hai gò má Ngụy Tư Minh co quắp một chút, trong đôi mắt lạnh liệt đen như mực hiện lên một tia sáng kỳ dị, ngừng lại loại phương thức đút ăn đối với Tân Kính Quân mà nói là kinh khủng không gì sánh được này.

Cho dù không phải miệng đối miệng, Tân Kính Quân cũng có chút không quen, ăn không biết vị, nỗ lực ép mình uống hết bát cháo, vào lúc Ngụy Tư Minh cầm bát xoay người, y thật sâu thở ra một hơi, thăm nghĩ mình rốt cục không cần đối mặt với Ngụy Tư Minh, có thể nghỉ ngơi một hồi.

Y khôi phục thành tư thế trước đó, mặt hướng về phía tường, đưa lưng về phía Ngụy Tư Minh, y vốn tưởng rằng hai người sẽ giống như buổi sáng, tường an vô sự, ai biết Ngụy Tư Minh dĩ nhiên không nói một lời xốc lên đệm chăn trên người y.

Ô chăn vốn đang ấm áp thoảng cái bị người khác xốc lên, Tân Kính Quân hầu như là lập tức bùng nổ.

Y vươn tay muốn đoạt lấy đệm chăn trong tay Ngụy Tư Minh: “Trả lại cho ta.”

Nhất khắc đệm chăn rời khỏi người, khí lạnh lập tức xâm nhiễm thân thể y, khiến y có chút run lên.

Ngụy Tư Minh dùng đôi mắt đen như mực nhìn y: “Phải bôi được trước.”

Bôi được trước???

Bôi cái gì được???

Đầu Tân Kính Quân chập mạch trong nháy mắt, không rõ Ngụy Tư Minh có ý gì, chờ tới lúc Ngụy Tư Minh vươn tay cởi quần áo của y, y rốt cục ý thức được Ngụy Tư Minh là muốn bôi được cho y.

Cũng đúng, toàn thân trên dưới của y, trong trong ngoài ngoài toàn bộ đều bị thương, bôi chút được cũng là đương nhiên.

Thế nhưng...

Còn hơn để Ngụy Tư Minh bôi được cho y, y càng muốn tự làm, trên thực tế hiện tại y căn bản không muốn thấy Ngụy Tư Minh.

“Cái kia...”

Cho dù biết lấy tính tình của Ngụy Tư Minh, có thể sẽ không... Hoặc là nhất định sẽ không đáp ứng yêu cầu của y, nhưng y vẫn chưa từ bỏ ý định thỉnh cầu nói: “Tự ta có thể làm, ngươi...”

Tuy rằng nghĩ đến Ngụy Tư Minh sẽ không đáp ứng y thỉnh cầu, thế nhưng y cũng không nghĩ tới Ngụy Tư Minh lại trực tiếp xé áo đơn của y.

Tiếng tê lạp thanh thúy bên tai Tân Kính Quân chấn y có chút ngây người, chờ y lấy lại tinh thần, lồng ngực và hai vai mang theo vết tích xanh xanh tím tím đã bại lộ trong không khí.

Tân Kính Quân lấy lại tinh thần bộ ngực không ngừng pháp phồng, y trừng mắt Ngụy Tư Minh: “Ngươi không biết tử tế cởi ra sao, mỗi ngày sử dụng bạo lực, nào có ai làm chuyện gì cũng thô lỗ như thế, ngươi...”

Ngụy Tư Minh im lặng, buông xuống mặt mày, đưa tay khoét một chút được mềm nhẹ mà đều đều thoa lên trên người Tân Kính Quân.

Bởi vì động tác của hắn rất nhẹ, rất cẩn thận, Tân Kính Quân có chút giật mình.

Thực sự là một quái nhân, trước đó rõ ràng rất thô lỗ xé quần áo y, hiện tại sao đột nhiên lại ôn nhu như thế???

Ôn nhu đến mức thiếu chút nữa y không đành lòng tiếp tục chỉ trích hắn...

Gặp quý!

Tân Kính Quân tỉ mỉ quan sát biểu tình và động tác của Ngụy Tư Minh.

Phát hiện sắc mặt hắn như trước rất lạnh, vẫn là khuôn mặt than, nhưng động tác của hắn lại thực sự... Thực sự, rất ôn nhu.... Thực sự, rất giống đại đa đa của y.

Thế nhưng, đại đa đa của y, vẫn ôn nhu hơn nhiều, chí ít đại đa đa của y còn có thể nở nụ cười với ba ba y.

Mà Ngụy Tư Minh này... Có lẽ, cả đời cũng sẽ không cười chăng???

Ngụy Tư Minh như vậy, thực sự khiến y khó có thể tưởng tượng, cũng khó mà tin được hắn biết cười.

Biết nếu như không hợp tác, không may chính là mình, Tân Kính Quân nỗ lực khắc chế toàn bộ mặt trái tâm tình, nỗ lực quên đi ngón tay di động trên người y.

Có lẽ là vì lúc Tân Kính Quân mê man, Ngụy Tư Minh đã giúp y thoa được, trên người Tân Kính Quân ngoại trừ địa phương bí ẩn khó có thể mở miệng ở phía sau còn mơ hồ đau nhức ra, những chỗ khác đã tốt lên nhiều.

Phần quần áo còn lại trên người Tân Kính Quân cũng bị Ngụy Tư Minh xé tan, khi vết thương thân trên đã thoa xong, Ngụy Tư Minh lại nhắm

ngay khố trong của Tân Kính Quân.

Tân Kính Quân phát hiện không đúng, lập tức vươn tay bắt lấy, thế nhưng nhìn khuôn mặt không có biểu tình của Ngụy Tư Minh, cùng với ánh mắt không nhịn được của hắn, y cuối cùng vẫn ẩn nhẫn buông tay, lúc đó, trên hai gò má tuyệt mỹ trắng noãn, đã tràn đầy đỏ ửng.

Tân Kính Quân cố nén không cho mình rên rỉ đi ra, thân thể hơi run tùy ý Ngụy Tư Minh lướt qua bộ vị mẫn cảm trên thân thể mình.

Ngụy Tư Minh dĩ nhiên là ca ca y...

Hiện tại xem ra, loại bá đạo vô lý lại không coi ai ra gì này của Ngụy Tư Minh, đích xác có thể là huyết đồng không có việc xấu nào không làm, sẽ họa thế như trong truyền thuyết.

Nhưng mà...

Tân Kính Quân có chút hoài nghi, y thực sự có thể ngăn cản Ngụy Tư Minh làm chuyện gì sao???

Vì sao hiện tại sau khi hai người ở chung, y cảm thấy người bị quản chế khắp nơi là y, mà không phải Ngụy Tư Minh???

Lẽ nào, huyết đồng hắn mạnh hơn một chút???

Còn có một vấn đề quan trọng hơn, nếu như hai người sống cả đời với nhau, Ngụy Tư Minh vẫn đối với y như vậy... Tân Kính Quân đánh một cái rùng mình, Ngụy Tư Minh thô lỗ như thế...

Tân Kính Quân nghĩ, không tự chủ được nhắc lên mí mắt, len lén nhìn Ngụy Tư Minh.

Hiện tại Ngụy Tư Minh biết y là đệ đệ hắn, y cũng biết Ngụy Tư Minh là ca ca y, nhưng hai người bọn họ, hết lần này tới lần khác lại giả vờ không

biết chuyện này...

Thực sự là không được tự nhiên...

Y có nên nói cho Ngụy Tư Minh, y đã biết hắn là ca ca y không...

“Ngô... Ngươi...”

Tự tự của Tân Kính Quân, lần thứ hai bị động tác của Ngụy Tư Minh cắt đứt.

Bởi vì ngón tay thoa dược của Ngụy Tư Minh, dĩ nhiên tách ra hậu huyệt của y, chen đi vào.

Tân Kính Quân đỏ bừng mặt: “Ngươi... Không.. Ngô... Ô...”

Tân Kính Quân đột nhiên phát hiện y vừa mở miệng, liền không chế khống được muôn rên rỉ, sau khi phát hiện điểm này, y lập tức ngậm miệng, cố sức cắn môi dưới, tránh cho một ít than nhẹ ái muội từ trong miệng y tràn ra.

Cũng không rảnh đi kháng nghị động tác của Ngụy Tư Minh.

Tuy rằng thanh âm ngừng lại, thế nhưng khuôn mặt Tân Kính Quân cúi xuống, hoàn toàn biến đổi, hơn nữa, ngay cả vành tai cũng đỏ.

Y nghĩ, cả đời y, có lẽ thực sự trốn không thoát lòng bàn tay của Ngụy Tư Minh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Ngoại Truyện 2.10 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Rơi Vào Cảnh Đẹp

Tần Kính Quân nghỉ ngơi hai ba ngày, tiếu thân thể vô cùng yếu đuối cuối cùng cũng khôi phục lại.

Sau khi khôi phục, tự nhiên là phải tiếp tục chạy về Tân gia.

Ngụy Tư Minh vốn không có chồ muỗn đi, hôm nay đem Tần Kính Quân coi như là vật sở hữu, không cho phép y rời khỏi đường nhìn của mình mảy may, tự nhiên cũng muỗn đi cùng bọn họ.

Ba ngày này, Lục Thính Lan rốt cuộc triệt để hiểu ra chuyện giữa Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh, là ván đã đóng thuyền.

Dưới đáy lòng hắn cầu khẩn đám người Tân gia và Lưu Ly tiểu trúc, có thể tha thứ cho sai lầm của hắn, có thể tiếp thu chuyện của Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh hai người.

Đọc theo đường đi, Tần Kính Quân nỗ lực muỗn thân cận với Lục Thính Lan, nỗ lực bỏ quên Ngụy Tư Minh, nhưng mỗi lần đều ở trong Ngụy Tư Minh bá đạo không nói lý mà chết non.

Đừng nói không thể thân cận với Lục Thính Lan, ngoại trừ Ngụy Tư Minh ra, trong vòng năm bước bên cạnh y, là không thể có một người.

Loại bá đạo này khiến Tần Kính Quân có chút hít thở không thông.

Nhin vài ngày, y rốt cục nhin không nổi nữa.

“Ngụy Tư Minh, ngày hôm nay, ta muỗn đem toàn bộ nói rõ với ngươi.”

Tần Kính Quân còn đang phát hỏa, trên khuôn mặt lạnh lùng của Ngụy Tư Minh không có nửa phần tâm tình, chỉ là hơi xốc lên mí mắt, liếc nhìn Tần Kính Quân, sau đó không mặn không nhạt mở miệng nói: “Ăn.”

Thanh âm mang theo lạnh lẽo trước sau như một.

Cái tên mặt người chết, tiếng người chết!!!

Hắn thờ ơ như vậy, càng làm cho Tần Kính Quân tức giận, y rõ ràng là một người không thích tính toán, không thích tức giận, nhưng đối với Ngụy Tư Minh lại là tính toán khắp nơi, y cũng không biết đây rốt cuộc là tốt hay xấu.

“Ngụy Tư Minh, ta...”

“Ăn.”

Ngụy Tư Minh như trước chỉ có một chữ.

Tần Kính Quân ‘ba’ một tiếng, chiếc đũa cầm trong tay vỗ lên bàn: “Ta ăn no, không ăn nữa, tự người ăn đi.”

Nói xong đội lên đầu lạp, đứng dậy rời khỏi sương phòng.

Ngụy Tư Minh không chút hoang mang buông bát đi theo ra ngoài, bị bầu không khí giữa hai người chèn ép đến không dám có bất cứ động tác nào, Lục Thính Lan dùng sức ăn vài miếng cơm, cũng đuổi theo.

Tần Kính Quân tự nhiên biết hai người phía sau nhất định sẽ theo tới, y thả chậm bước chân, nhìn đoàn người trên đường như nước chảy, hít một hơi, y không biết mình đang nôn nóng cái gì.

Y rõ ràng là người có tính tình tốt, gần đây nhưng vẫn luôn phát giận, lúc phát giận thường hay giận chó đánh mèo Ngụy Tư Minh.

Kỳ thực...

Y hăn là đang trách Ngụy Tư Minh, trách Ngụy Tư Minh rõ ràng là ca ca y lại không nói chân tướng cho y... Nếu là bọn hăn cứ như vậy không rõ ràng, lúc đến Tân gia phải giải thích như thế nào???

Đương nhiên, y cũng có thể nói cho Ngụy Tư Minh y biết hăn là ca ca y, thế nhưng, vừa nghĩ tới y từng ở trước mặt Ngụy Tư Minh nói y vừa sinh ra đã thuộc về ca ca mình, y liền không thể mở miệng làm rõ quan hệ giữa hai người trước... Vì vậy, y bắt đầu quấn quýt...

Xét đến cùng, chính là lỗi của Ngụy Tư Minh, là Ngụy Tư Minh đảo loạn toàn bộ tư tự của y.

Tinh Tú lão nhân nói không sai, hai người bọn họ, tương sinh tương khắc, tuy rằng nhất định sẽ sống với nhau, nhưng tất sẽ vì đối phương mà quấn quýt, giữa bọn họ, cần mài dũa càng nhiều.

Tần Kính Quân nghĩ lại thở dài một tiếng, y thủy chung nghĩ, giải quyết chuyện Ngụy Tư Minh trước khi quay về Tân gia vẫn tốt hơn.

Chí ít sẽ không để người trong nhà lo lắng cho bọn họ, cũng sẽ cho ba ba y một cái kinh hỉ.

Đại đa đa của y từng nói với y, y và ca ca y không thể lớn lên bên người ba ba là tiếc nuối lớn nhất của ba ba y.

Còn nói có lẽ chỉ vào một ngày, y và ca ca y cùng nhau trở lại Tân gia, tiếc nuối của ba ba y mới có thể viên mãn biến mất.

Đang nghĩ ngợi, bên người truyền đến một đạo khí tức lãnh liệt, Tân Kính Quân hơi quay đầu, thấy được Ngụy Tư Minh.

“Ngụy Tư Minh.”

Lúc này thanh âm y đã bình tĩnh xuống, không còn cơn tức trên bàn cơm.

Trải qua một phen tinh tế suy nghĩ, cơn tức trong lòng y đã tiêu hơn phân nửa.

Đối mặt với tiếng gọi của y, Ngụy Tư Minh tuy rằng không có trả lời, thế nhưng quay đầu nhìn về phía y, trong đôi mắt băng lãnh tối tăm tràn đầy chuyên chú.

Cho dù cách đấu lặp, lúc Tân Kính Quân nhìn vào hai mắt rõ ràng băng lãnh, nhưng có thể khiến y cảm giác được ánh lửa của Ngụy Tư Minh, y cảm thấy đáy lòng mình không hiểu sao có chút sợ: “Khụ khụ, hôm nay ngươi một tấc cũng không rời đi theo bên người ta, rốt cuộc là vì cái gì???”

Nhiú mà, Tân Kính Quân tính tình tốt hỏi.

Một đôi lông mà anh tuấn của Ngụy Tư Minh, cũng chậm rãi nhíu lại: “Ta không cho phép ngươi rời khỏi đường nhìn của ta.”

Khuôn mặt Tân Kính Quân đỏ hồng, Ngụy Tư Minh này, đích thật là không cho phép y rời khỏi đường nhìn của hắn, không chỉ ban ngày theo sát y, cho dù là ban đêm cũng là chăm chú nhìn y, hàng đêm cùng ngủ với y.

Thế nhưng cùng ngủ thì cùng ngủ, Ngụy Tư Minh nhưng cũng không làm chuyện gì khác.

“Vì sao? Vì sao không muốn ta rời khỏi đường nhìn của ngươi???”

Cố nén cảm giác ngượng ngùng trong lòng, Tân Kính Quân kiên nhẫn truy vấn, y chính là muốn triệt để biết rõ Ngụy Tư Minh rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Lúc này y trái lại có chút cảm tạ khí lạnh Ngụy Tư Minh toả ra trên người, cũng cảm tạ đấu lạp mình đội, không chỉ có thể khiến y rõ ràng nhìn thấy tình huống bên ngoài, còn có thể che giấu sắc mặt và tâm tình của y.

“Bởi vì ngươi là người của ta.”

Ngụy Tư Minh không làm Tân Kính Quân thất vọng, từng bước từng bước nói ra ý nghĩ chân thực trong lòng.

Thế nhưng mỗi một đáp án của hắn, mỗi một câu trả lời của hắn, đều khiến Tân Kính Quân trong lòng xấu hổ không ngớt.

“Ta... Người, ở trong lòng ngươi, ngoại trừ coi ta là người của ngươi, còn là cái gì???”

Ngụy Tư Minh nhíu nhíu mày, ngưng mi suy nghĩ sâu xa nửa ngày.

Nhớ tới đêm đó hắn giữ lấy Tân Kính Quân, Tân Kính Quân chuyển biến, lại nghĩ tới vết bớt trên người hai người, trong mắt hắn hiện lên một tia hiểu rõ, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Còn coi ngươi là, người suốt đời muốn làm bạn... Còn có, đệ đệ.”

Lúc nói đệ đệ, trong lòng hắn có chút không được tự nhiên, bởi vì hắn cẩn bản không quan tâm cái gì đệ đệ hay không đệ đệ, hắn cũng chưa bao giờ coi Tân Kính Quân là đệ đệ mình.

Thế nhưng nghĩ tới Tân Kính Quân đêm đó tức giận, nói vậy, Tân Kính Quân là rất muốn hắn thừa nhận hắn là ca ca y, nếu Tân Kính Quân muốn từ trong miệng hắn nghe những lời này, hắn cứ như vậy nói đi.

Ở chung mấy ngày ngắn ngủi không khó để hắn nhìn ra bên dưới mặt ngoài văn nhã của Tân Kính Quân chính là tính tình không được tự nhiên, động một tí là y như con mèo xù lông.

Theo hắn quan sát mấy ngày gần đây, đối với Tân Kính Quân, vuốt xuôi lông vẫn là tốt hơn nhiều.

“Ngươi...”

Cánh môi Tân Kính Quân có chút run.

Ý, một mực quấn quýt vần đẽ, Ngụy Tư Minh hời hợt một câu coi y là đệ đệ liền tiết lộ quan hệ của hai người.

“Ngươi là ca ca ta...”

Tân Kính Quân gần như nỉ non nói ra những lời này.

Ngụy Tư Minh cho rằng hắn không quan tâm hắn và Tân Kính Quân có quan hệ gì, chỉ cần có thể một mực ở bên nhau là tốt rồi, nhưng nghĩ không ra từ trong miệng Tân Kính Quân nghe được một câu như thế, đáy lòng vẫn có chút rung động khó hiểu.

“An.”

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng: “Ta đích thật là ca ca của ngươi, ngươi cũng từng nói qua ngươi là thuộc về ca ca ngươi, như vậy, ngươi liền không cần chống cự ta, thật lòng tiếp thu ta có được không?”

Ngữ điệu mềm nhẹ của Ngụy Tư Minh, hoàn toàn không hợp với tính tình xưa nay của hắn, có chút dọa tới Tân Kính Quân.

Tân Kính Quân toàn thân cứng ngắc, một đôi mắt ngập nước cách đẫu lạp, trừng mắt Ngụy Tư Minh: “Ngươi... Ngươi là ai??? Ngụy Tư Minh, sao có thể nói ra loại lời giống như thỉnh cầu như vậy???”

Ngụy Tư Minh luôn luôn cho rằng mình không có biểu tình, vừa nghe thấy những lời này của Tân Kính Quân, cũng nhịn không được khuôn mặt co rúm một chút.

Hắn sai rồi.

Kỳ thực Tân Kính Quân không thích hợp được vuốt xuôi lông, vẫn là thích hợp bị ép buộc đe dọa hơn.

Khuôn mặt Ngụy Tư Minh liền lạnh xuống, không hề phản ứng Tân Kính Quân.

“Này.”

Tân Kính Quân kéo tay áo Ngụy Tư Minh: “Ba ba và đà đà bọn họ rõ ràng nói cho ta biết, ca ca ta kêu Tân Kính Huyền, vì sao ngươi lại đổi tên là Ngụy Tư Minh???”

Ngụy Tư Minh giật mình, hồi tưởng lại chuyện khi còn bé, nhàn nhạt mở miệng: “Ngụy Tư Minh, là tên nghĩa phụ đặt cho ta, hắn vì ta mà chết, bảo lưu cái tên hắn đặt, là chuyện duy nhất ta có thể làm.”

Khi đó, hắn là có ký ức, hơn nữa những năm gần đây Chiến Thiên Y nhắc đi nhắc lại, hắn đối với chuyện năm xưa hiểu rất rõ.

“Vì ngươi mà chết... Nghĩa phụ của ngươi... Họ Ngụy??? Lẽ nào, chính là vực chủ ban đầu của ‘Vô Gian luyện ngục’ Ngụy Quang Hàn Ngụy thúc thúc sao???”

Về chuyện Ngụy Quang Hàn, là Tinh Tú lão nhân vào lúc giảng cho y ý nghĩa về huyết đồng và chuyển thế linh đồng thì nhắc tới.

Y vốn nghĩ cái người cướp đi ca ca y là một đại người xấu, không nghĩ tới hắn cuối cùng dĩ nhiên vì ca ca mà chết, điều này cũng khiến y cam tâm tình nguyện xưng hắn một tiếng Ngụy thúc thúc.

“Là hắn.”

Tân Kính Quân gật đầu.

Hai người vừa trầm mặc không bao lâu, Tân Kính Quân lại mở miệng nói: “Được rồi, ca ca, ba ba vẫn rất muốn ngươi trở về, chờ ngươi cùng ta trở lại, ngươi không nên mặt lạnh như vậy, ba ba thấy nhất định sẽ đau lòng.” (Vũ: cái mặt sinh ra đã như vậy, ngươi bảo đổi là đổi được sao??? +..+)

”...”

Ngụy Tư Minh lựa chọn quên đi vấn đề này.

“Ngụy Tư Minh, ngươi không thể không nhìn ta như vậy, ta là đệ đệ ngươi...”

Ngụy Tư Minh và Tân Kính Quân sau khi làm rõ thân phận, tình huống giữa hai người quả nhiên tốt hơn nhiều.

Tân Kính Quân thiểu đi rất nhiều không được tự nhiên, Ngụy Tư Minh ngoài miệng chưa nói, thế nhưng vẫn rất sủng Tân Kính Quân.

Hắn luôn luôn nhớ kỹ yêu cầu và nguyện vọng Tân Kính Quân lúc vô tâm nói ra, đồng thời nhất nhì thỏa mãn.

Lộ trình tiếp theo, nỗi nhớ nhà của Tân Kính Quân càng dày thêm.

Y rất muốn để ba ba y biết, ca ca đã trở về, ca ca đợi hơn mười năm đã trở về.

Cứ như vậy, dưới tiền đề bọn họ tận lực đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng cũng tới Tân gia.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 309: NgọA Truyện 2.11 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Trở Lại Tân Gia.

Tân gia phương bắc Giang thành, mặc kệ qua bao lâu, đều là vẫn là dáng dấp vốn có, trong một viện tử vĩnh viễn có một đám người hạnh phúc hài hòa.

Vài chục năm trước, cùng với vài chục năm sau ngày hôm nay vẫn như vậy.

Đây là từ lúc Tân Kính Quân có ký ức, lần đầu tiên quay về Tân gia.

Đây cũng là lúc Ngụy Tư Minh sau khi xuống núi, lần đầu tiên quay về Tân gia.

Đây cũng là lúc ngoại nhân Lục Thính Lan, lần đầu tiên đến Tân gia làm khách.

Để cho ba ba và các đà đà của mình một cái kinh hỉ, Tân Kính Quân lúc xuất phát rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc, cũng không có nói cho người nhà Tân gia.

Hiện tại, khi bọn hắn đứng trước cửa lớn Tân gia, trong lòng đều tràn ngập cảm giác kỳ dị.

Ngôi nhà nhớ nhung nhiều năm qua, đang ở ngay trước mắt.

Vươn tay là có thể chạm.

Ngôi nhà này, mới là gốc rễ của y, sau khi hiểu chuyện, ở trong mộng, Tân Kính Quân đã vô số lần đi tới.

Thế nhưng, chỉ có ngày hôm nay, mới là chân chân chính chính trở về.

“Ngụy Tư Minh, đây là nhà của chúng ta.”

Tần Kính Quân nhìn ca ca lãnh ngạo bên cạnh, gần như nỉ non mở miệng nói.

Ngụy Tư Minh nhíu mày, kéo tay Tần Kính Quân nói: “Ngươi là dự định đứng ngoài không vào sao???”

Nói liền lôi kéo Tần Kính Quân đi về phía trước.

“Này, chờ một chút... Ta còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý... Cho ta chuẩn bị một chút đã...”

“Ba vị công tử có chuyện gì không???”

Khi Ngụy Tư Minh cường kéo Tần Kính Quân đến trước cửa, người gác cửa mặt không đổi sắc, trang nghiêm hỏi, hiển nhiên bọn họ đã được huấn luyện tốt.

“Chúng ta...”

Tần Kính Quân còn chưa nói xong, Ngụy Tư Minh đã lạnh lùng nói: “Đi nói cho chủ tử của các ngươi, nhi tử của hắn đã về.”

“Ách...”

Người gác cửa ngây người một chút, nhi tử của chủ tử bọn họ???

Tần gia tứ vị công tử hắn đều phi thường quen thuộc, ba người trước mắt này, rất lạ, sao có thể là nhi tử chủ nhân nhà mình???

Chẳng lẽ, là tư sinh tử của đại công tử nhị công tử hoặc là tam công tử ở bên ngoài???

Trời ơi, ‘Phu nhân’ duy nhất trong phủ bọn họ là một người thiện lương cỡ nào, sao có thể chịu được đả kích như vậy???

Cho dù trong lòng nghi ngờ không ngớt, người gác cửa cũng lập tức đi vào thông báo.

Tần Vô Phong tự mình ra ngoài nhập hàng mấy ngày sau mới về, gánh nặng trong nhà liền rời xuống trên vai Tần Vô Song.

Tần Vô Hạ là nhàn rỗi nhất, nhiệm vụ quan trọng mỗi ngày chính là cùng Vân Khuynh đi Phúc Lợi học viện, cùng với Phúc Lợi cô nhi viện xem các đệ tử và hài tử.

Vừa khéo, nhất khắc trước khi Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh bọn họ tới, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh vừa quay về Tần phủ, bọn họ vừa ngồi xuống chưa được một hồi, thậm chí ngay cả ghế cũng chưa ngồi nóng.

Vốn sáu hài tử ở lại trong nhà, ngoại trừ lão tam Tần Hương, lão tứ Tần Sơ Tầm, lão ngũ Tần Sơ Tuyết ba người đều đã theo Bạch Khuynh Vận đến kinh thành chơi ra, ba hài tử tuổi còn nhỏ khác, đều ở trong Phúc Lợi học viện Vân Khuynh thành lập đi học, hôm nay không có ở nhà.

Vân Khuynh và Tần Vô Hạ đột nhiên nghe người gác cửa nói ngoài cửa có một thiếu niên hơn mười tuổi tự xưng là hài tử Tần gia, không khỏi đều là ngẩn ra.

Thế nhưng Vân Khuynh lập tức phản ứng tới.

“Hơn mười tuổi... Vô Hạ.”

Năm tháng cũng không lưu lại vết tích mảy may trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, dáng dấp y nhìn qua vẫn giống như khi vừa tới Tần gia.

Ánh mắt Tân Vô Hạ ôn hòa nhìn y: “Ân???”

Vân Khuynh có chút kích động nắm tay hắn: “Ngươi nói... Có thể là Kính Quân đã về hay không???”

Nhi tử của y, ở bên ngoài, mà người Tân phủ không nhận biết, chỉ có hai người, Tân Kính Huyền ở chỗ Chiến Thiên Y, ngày trở về xa xa không hẹn, vậy nên người ngoài cửa khả năng là Tân Kính Quân tương đối lớn.

“Di... Đúng vậy... Khuynh Khuynh, chúng ta đi ra xem.”

Dứt lời, Vân Khuynh và Tân Vô Hạ liền bước nhanh ra cửa.

Tân Vô Song cũng nhận được tin tức.

Có lẽ bởi vì Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh là hài tử của hắn, vừa mới nghe người gác cửa nói như vậy, hắn lập tức nghĩ tới Tân Kính Quân và Tân Kính Huyền.

Sau đó ý niệm trong đầu tiếp theo chính là muôn đem chuyện này nói cho Vân Khuynh, kết quả đi tới trong viện liền đụng phải Vân Khuynh và Tân Vô Hạ, ba người nhìn nhau cười, cùng ôm lấy tâm tình kích động, đì gặp thiếp niên tự xưng là nhi tử của bọn hắn.

Ngoài cửa, Tân Kính Quân dắt ống tay áo Ngụy Tư Minh: “Ngươi vừa rồi nói cũng quá trực tiếp rồi... Hơn nữa, ngay cả tên cũng chưa báo, rất không có lẽ phép... Ba ba và các đà đà, không nhất định có thể đoán ra chúng ta.”

Lông mày Ngụy Tư Minh càng nhíu càng chặt: “Chẳng qua là về nhà thôi, cần gì phải phiền phức như vậy???”

Tân Kính Quân nghe vậy trừng lớn con mắt ngập nước, biểu tình có chút tức giận: “Ngươi không thể nói như vậy, đây là lần về nhà đầu tiên sau khi

chúng ta hiểu chuyện, tự nhiên phải cận thận một chút.”

Ngụy Tư Minh hừ lạnh một tiếng: “Giữa thân nhân chân chính, làm sao để ý đến cấp bậc lẽ nghĩa như vậy? Huống hồ, ta có người là đủ, bọn họ, không quan trọng.”

“Ngụy Tư Minh.”

Tần Kính Quân lại có xu thế xù lông: “Người có thể có chút nhân tính hay không, bọn họ là người sinh ra người, cái gì là bọn họ không quan trọng???”

Trên trán Ngụy Tư Minh mơ hồ đau nhức, Tần Kính Quân, kỳ thực rất khó đối phó.

Hơn nữa, còn hơn hắn, Tần Kính Quân càng giống một người hài tử mươi bốn tuổi, không đủ ẩn trọng... Ngụy Tư Minh quay mặt đi, lựa chọn trầm mặc, không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này với Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân cũng không bỏ qua, lách đến trước người hắn, ngẩng đầu dùng con mắt ngập nước khẩn trương nhìn chăm chú vào hắn, còn thỉnh thoảng lấy tay lôi kéo ống tay áo hắn: “Một hồi thấy các đà đà và ba ba nhất định không được nói như vậy, phải lẽ phép một chút biết chưa.”

Ngụy Tư Minh không có mở miệng.

Tần Vô Song, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh ba người trong phút chốc đi ra trước cửa.

Trước cửa có ba thiếu niên.

Mắt Vân Khuynh từ lúc thấy ba người bọn họ, liền dừng lại trên người Tần Kính Quân mang theo đẩu lạp, thanh âm có chút run: “Tiểu Bảo.”

Những năm gần đây, tuy rằng Tân Kính Quân một mực ở Lưu Ly tiểu trúc không quay về Tân gia, thế nhưng Vân Khuynh mấy người cũng đi Lưu Ly tiểu trúc gặp qua Tân Kính Quân, vậy nên liếc mắt y liền nhận ra nhi tử của mình.

Tân Kính Quân xuyên thấu qua mạng che mặt thấy Vân Khuynh Tân Vô Song, Tân Vô Hạ, lập tức quên Ngụy Tư Minh bên người, vươn tay kéo đầu lạp trên đầu, mấy bước nhanh đi tới trước mặt Vân Khuynh, thanh âm cũng có chút run: “Ba ba.”

Vân Khuynh nhìn y từ trên xuống dưới: “Tiểu Bảo, sao ngươi trở về không nói cho chúng ta một tiếng, chúng ta cũng dễ đi đón ngươi, đón gió tẩy trần cho ngươi.”

Trên khuôn mặt trắng noãn của Tân Kính Quân lập tức đỏ lên, buông xuống mí mắt, đôi mắt ngập nước xấu hổ nhìn mặt đất: “Ta... Muốn cho ba ba một cái kinh hỉ.”

Vân Khuynh cười cười, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy hạnh phúc và thoái mái, nói với Tân Kính Quân: “Lẽ nào tiểu Bảo chỉ muốn cho ta một kinh hỉ, ba đa đa đều không cần sao???”

Tân Kính Quân mặt càng đỏ hơn, lúc này mới giương mắt nhìn Tân Vô Song và Tân Vô Hạ, nhất nhì kêu lên: “Nhi đa đa, tam đa đa.”

Vân Khuynh lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thính Lan và Ngụy Tư Minh, ánh mắt dừng một chút trên khuôn mặt Ngụy Tư Minh, hài tử này cho y một loại cảm giác khác thường.

Cảm giác khác lạ nói không rõ.

Thế nhưng y như trước lập tức thu liễm tâm tình nói: “Hai vị là bằng hữu của tiểu bảo phải không, cảm tạ các ngươi một đường làm bạn với tiểu Bảo.”

Lục Thính Lan luôn luôn phong lưu quen, lúc còn bé vừa thấy Vân Khuynh kinh vi thiên nhân, sau đó bất luận nam nữ, khi tìm đối tượng, đều phải so sánh một phen với tướng mạo Vân Khuynh.

Hắn còn buông ra hào ngôn, nếu không tìm được người đẹp như Vân Khuynh, hoặc là đẹp hơn Vân Khuynh, hắn liền cả đời không cưới.

Hôm nay Vân Khuynh cười tươi như hoa với hắn, đẹp đến toàn thân hắn đều phải bay lên, khuôn mặt anh tuấn biến đổi có chút méo, thảng nhìn chăm chăm Vân Khuynh gật đầu: “Hắn là, hắn là.”

Ánh mắt Tân Vô Song lại có thêm ý khác ngừng nửa ngày trên người Ngụy Tư Minh.

Hắn luôn cảm thấy ánh mắt thiếu niên lạnh lùng kia vẫn dính trên người nhi tử hắn, giữa hai người, hình như... Trong lòng mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, hắn thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói: “Khuynh nhi, có cái gì nói, vào nhà trước đi, ở đây không thích hợp.”

Vân Khuynh gật đầu: “Xem ta... Quá cao hứng rồi, đều quên mời các ngươi tiến vào. Đến...”

“Chờ một chút, ba ba.”

“Đây là ca ca... Ngụy Tư Minh ca ca.”

Vân Khuynh như bị sét đánh, thoảng chốc giật mình tại chỗ, hé hé môi: “Ngụy... Tư Minh... Người là Đại Bảo???”

Nói, nước mắt trong suốt, liền từ trong mắt y chảy ra.

Tân Vô Song và Tân Vô Hạ cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

Không có biện pháp, nhân vật lợi hại như Chiến Thiên Y, mười ba năm trước đã từng nói qua, lúc nào Đại Bảo Tân Kính Huyền có thể đánh bại

hắn, hắn mới băng lòng thả Đại Bảo trở về.

Hôm nay Đại Bảo cũng chỉ mới mười bốn, ba người dù thế nào cũng nghĩ không ra, Đại Bảo lại vào cái tuổi nhỏ như vậy đánh bại Chiến Thiên Y cường đại kia.

Cũng chính vì vậy, Vân Khuynh và Tân Vô Song, mới không có một chút mảy may đem thân phận Ngụy Tư Minh liên tưởng đến trên người Đại Bảo.

Nghe thấy Vân Khuynh gọi hắn Đại Bảo, lông mày Ngụy Tư Minh cau lại, không tình nguyện gật đầu: “Ta nhớ kỹ... Khi còn bé, các ngươi gọi ta Đại Bảo không sai, khi đó còn đặt tên cho ta là Tân Kính Huyền, thế nhưng hiện tại ta dùng chính là Ngụy Tư Minh Ngụy Quang Hàn đặt cho ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Ngoại Truyện 2.12 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Thổ Lộ Tiếng Lòng

Nếu như Tân Kính Quân trở lại Tân gia đối với Vân Khuynh mà nói là một kinh hỉ, như vậy Ngụy Tư Minh trở lại Tân gia đối với Vân Khuynh mà nói, càng là một thiên đại kinh hỉ.

Đem Ngụy Tư Minh và Tân Kính Quân, Lục Thính Lan ba người đón vào trong nhà, Vân Khuynh khẩn cấp hỏi Ngụy Tư Minh những năm gần đây sống như thế nào.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh tiếc chữ như vàng, hoặc là không trả lời, hoặc là chỉ trả lời một chút.

Tân Vô Hạ thấy Ngụy Tư Minh như vậy, không khỏi nói thầm: “Ta đã nói mà... Hài tử lớn lên bên người Chiến Thiên Y, sao có thể sẽ là hài tử bình thường...”

Tân Kính Quân ở bên cạnh Ngụy Tư Minh, cười cong mặt mày với Vân Khuynh, nhìn nhìn Ngụy Tư Minh hình dạng xa cách với mấy người Vân Khuynh, không khỏi có chút đau đầu cá tính của Ngụy Tư Minh.

Thế nhưng đối mặt với Ngụy Tư Minh như vậy, Vân Khuynh một chút cũng không có dấu hiệu không kiên nhẫn.

Tương phản, dưới đáy lòng y rất hối hận, hối hận năm xưa dễ dàng để Chiến Thiên Y mang đi Ngụy Tư Minh, nếu Ngụy Tư Minh lớn lên bên người bọn họ, hắn là sẽ không phải cái dạng này.

Thế nhưng, Ngụy Tư Minh như vậy, rất giống năm xưa lúc y chưa tiến vào Tân gia, nghe nói đến Tân Vô Phong.

Không hổ đều là người Tân gia mà.

Tân Vô Song ở một bên, thấy nhi tử của mình không cho Vân Khuynh mặt mũi như thế, không khỏi muốn cho hắn một chút giáo huấn, cho hắn hiểu cái gì là kính già yêu trẻ.

“Ngươi là lúc nào đánh bại Chiến Thiên Y???”

Năm xưa trước mặt Chiến Thiên Y, bọn họ hầu như không đủ sức đánh một trận, sau khi thực lực tăng cao, không thể tìm Chiến Thiên Y phân chia cao thấp, quả thực là thành một chuyện đáng tiếc.

Hôm nay gần mười bốn năm qua đi, hắn trái lại muốn cùng Ngụy Tư Minh vượt qua Chiến Thiên Y phân cao thấp.

“Hai tháng trước.”

Ngụy Tư Minh nghe xong Tân Vô Song nói, không khỏi nhìn về phía Tân Vô Song, người kia là đa đa hắn.

Tân Vô Song gật đầu: “Tốt lắm, không hổ là người Tân gia chúng ta, mười bốn tuổi đã có thể đánh bại Chiến Thiên Y, nếu như là ta, khẳng định không được, thế nhưng, hiện tại đa đa trái lại muốn biết Tư Minh ngươi rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại... Chúng ta đấu một trận thế nào???”

Vân Khuynh nghe vậy trợn to hai mắt, trừng Tân Vô Song: “Ngươi phát điên cái gì... Đại Bảo hiện tại mới mười bốn, ngươi đã bao nhiêu, đấu với nhi tử mình, ngươi không thấy xấu hổ???”

Tân Vô Song ho nhẹ một tiếng, lấy tay sờ sờ mũi: “Khuynh nhi, trình độ lợi hại của Chiến Thiên Y năm xưa ngươi không phải không biết... Tuy

răng Đại Bảo hắn hiện tại mới mười bốn, thế nhưng hắn đã đánh bại Chiến Thiên Y, đánh bại Chiến Thiên Y, đã nói lên thực lực của hắn không phải cao bình thường..."

"Ngươi..."

Vân Khuynh còn muốn nói thêm gì đó.

Ngụy Tư Minh cũng đã đứng lên nói: "Cam tâm tình nguyện cực kỳ."

Tần Kính Quân cũng lập tức đứng dậy, lôi kéo cánh tay Ngụy Tư Minh: "Này, Ngụy Tư Minh, ngươi định làm gi, đó là lão đà của chúng ta, sao ngươi có thể ra tay với đà đà mình chứ..."

Tần Vô Song nhìn Tần Kính Quân mỉm cười nói: "Không sao."

Tần Kính Quân chỉ phải đem lời còn lại nuốt vào trong miệng.

Tần Vô Song lập tức cùng Ngụy Tư Minh đi tới trong viện tử.

"Không nên bởi vì ta là nhi tử của ngươi mà cõi ý nhẹ tay."

Tần Vô Song nhíu mày: "Ngươi cũng vậy."

Kỳ thực hắn nghĩ Chiến Thiên Y dạy dỗ Ngụy Tư Minh, cũng không phải khiếu cho người ta chán ghét như trong tưởng tượng.

Vân Khuynh và Tần Kính Quân lo lắng nhìn phụ tử hai người, chỉ sợ bọn họ không cẩn thận liền tổn thương lẫn nhau.

Chỉ có Tần Vô Hạ mặt mang nụ cười, trấn an bọn họ: "Yên tâm đi, nhị ca và Đại Bảo đều là cao thủ hiếm thấy, nhất định sẽ nắm chắc đúng mực, nhất định sẽ không xảy ra ngoài ý muốn."

Vân Khuynh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cũng đồng ý, liền gật đầu nói: “Cũng đúng...”

Sau đó, tâm cũng chậm chạp yên ổn xuống.

Lúc này xoay người, lôi kéo Tân Kính Quân nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng không cần lo cho họ, chúng ta đi vào chờ kết quả là được.”

Kết quả Lục Thính Lan vẫn lưu ở bên ngoài xem Tân Vô Song và Tân Kính Quân đánh nhau chết sống, Vân Khuynh và Tân Kính Quân, Tân Vô Hạ còn lại là thong dong ngồi ngay ngắn trong phòng.

“Tiểu Bảo, nói cho ba ba, ngươi làm sao gặp được ca ca ngươi???”

Tân Kính Quân nhớ tới cái ngày gặp Ngụy Tư Minh, còn có chút sợ hãi hắn bá đạo.

“Ngày ấy....”

Tân Vô Hạ và Vân Khuynh vào lúc này, đều hóa thân thành người nghe của Tân Kính Quân.

Vân Khuynh nghe xong hành vi của Ngụy Tư Minh á khẩu không nói được gì.

Nửa ngày mới hỏi Tân Vô Hạ: “Vô Hạ, ngươi nói, tính tình này của Đại Bảo rốt cuộc giống ai???”

Nếu là Tân Vô Song năm xưa là loại đáng dấp hiện tại của Ngụy Tư Minh...

Phỏng chừng lúc y vừa mới “Gả” cho Tân Vô Song, liền chạy, còn lâu mới đi theo Tân Vô Song cùng nhau đến Tân gia.

Tân Vô Hạ lắc đầu.

Vân Khuynh ngưng suy nghĩ sâu xa một chút: “Tiểu Bảo, ngươi biết mình là chuyển thể linh đồng, mà Đại Bảo là huyết đồng, hai người các ngươi đã định trước là sẽ bên nhau yêu nhau suốt một đời... Đại Bảo như vậy, ngươi... Có thể cảm thấy... Rất khổ hay không???”

Một câu cắt đứt vài lần, Vân Khuynh sau khi thận trọng suy nghĩ, mới dè dặt đem vấn đề hỏi ra miệng.

Tần Kính Quân ngắn ra một chút, khuôn mặt trắng noãn chậm rãi liền đỏ.

Gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Kỳ thực... Kỳ thực ca ca đối với ta rất tốt...”

Vân Khuynh thấy y như vậy, chỉ biết hai người bọn họ có hi vọng, nhíu mày nói: “Tuy rằng thế tục không dung tha đồng tính mến nhau, huynh đệ mến nhau, thế nhưng ở Tần gia chúng ta, cũng không ngại, chỉ cần ngươi và Đại Bảo hạnh phúc, ở trong lòng ba ba và các đà đà, đều tốt hơn nhiều những thứ khác.”

Tần Kính Quân gật đầu: “Ta biết, ta và ca ca nhất định sẽ sống tốt...”

Vân Khuynh sờ sờ đầu y: “Vậy là tốt rồi, các ngươi hiện tại tuổi còn nhỏ, cùng một chỗ bồi dưỡng cảm tình trước, chờ lớn hơn một chút, ta và các đà đà của ngươi sẽ bàn chuyện cho hai ngươi, năm xưa bọn họ có thể cho ta một cái hôn lễ, ta cũng có thể cho các ngươi một cái hôn lễ.”

“Cái kia...”

Trên khuôn mặt Tần Kính Quân càng thêm đỏ ửng, liếc nhìn Tần Vô Hạ và Vân Khuynh: “Nếu có tiểu bảo bảo, việc này sau đó bàn bạc có thể không tốt hay không???”

Tần Vô Hạ và Vân Khuynh lúc này ngây người.

Đặc biệt Vân Khuynh, y qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt, có chút gian nan hỏi Tần Kính Quân: “Ngươi... Tiểu Bảo, ngươi nói là có ý gì???”

Đầu Tần Kính Quân gần như chôn vào trong quần áo của mình: “Ta và ca ca đã qua lẽ chu công... Ta sợ, chúng ta sẽ có tiểu bảo bảo...”

”....”

Vân Khuynh lúc này không có âm thanh.

Chỉ cảm thấy bầu trời một đạo sấm rền đánh xuống người y, đánh đến trong ngoài cháy sém.

Y quả thực không thể tin được mình nghe thấy cái gì, bọn chúng, bọn chúng dĩ nhiên đã qua lẽ chu công!!!

Trời ơi!!!

Bọn chúng mới mười bốn tuổi!!!

Lấy tư duy thế kỷ hai mươi mốt của y đến tự hỏi, thân thể bọn chúng đều còn chưa phát dục trưởng thành, dĩ nhiên... Thế nhưng, đây hình như không phải trọng điểm!!!

Trọng điểm là, lúc hai người mới gặp nhau Ngụy Tư Minh đã bá đạo như vậy, Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh quen biết cũng chỉ có một chút thời gian... Ngày lòng Vân Khuynh bỗng nhiên mọc lên một cỗ tức giận, nhìn Tần Kính Quân, thanh âm đông lạnh nói: “Là hắn bức ngươi sao??? Là Đại Bảo bức ngươi???”

Tuy rằng hai người đều là nhi tử của mình, hơn nữa có lỗi với Đại Bảo càng nhiều chút, thế nhưng, y như trước không cho phép Đại Bảo ức hiếp tiểu Bảo.

Tần Kính Quân khuôn mặt trắng noãn tràn ra xấu hổ lúng túng: “Không có... Ba ba, ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy...”

Vân Khuynh thấy Tần Kính Quân như vậy nhìn đến ngẩn tò te.

Bộ dáng này của Tần Kính Quân, rõ ràng là có tình với Ngụy Tư Minh... Vân Khuynh phản ứng nửa ngày, mới lấy lại tinh thần, thở dài, nói: “Cũng được... Chuyện các ngươi, các ngươi tự chú ý là được... Thứ ta muốn, chỉ là thấy các ngươi hạnh phúc...”

Nét mặt Tần Kính Quân rút đi xấu hổ, nắm tay Vân Khuynh, chăm chú nhìn Vân Khuynh:

“Ba ba, yên tâm đi, ta và ca ca nhất định sẽ sống thật tốt.

Kỳ thực khi còn bé, ta một mực đoán ca ca là người như thế nào, ta nói cho mình, phải tu thân dưỡng tính, trong tương lai nhìn thấy ca ca, nhất định phải ngăn cản hắn tạo sát ngược, nhất định phải thay đổi số phận huyết đồng... Khi đó, chỉ là bởi vì trách nhiệm của chuyển thể linh đồng, thế nhưng, sau khi nhận thức Ngụy Tư Minh, lại không hề vì như vậy... Ta muốn thay đổi hắn, muốn để hắn thả lỏng đổi mới với thế giới này, đơn giản chỉ vì hắn là hắn, mà không bởi vì hắn là huyết đồng, ta là chuyển thể linh đồng...

Ba ba ngươi biết không, lúc ta không biết hắn là ca ca, ta thậm chí từng nghĩ tới, ta có nên vì hắn buông tha chuyện chuyển thể linh đồng nên làm hay không... Ba ba, có phải ta rất ích kỷ hay không...”

“Đương nhiên không.”

Ba chữ này, mang theo hơi thở băng lạnh, hiển nhiên không phải Vân Khuynh nói, thân thể Tần Kính Quân cương một chút, quay đầu lại, Ngụy Tư Minh đứng ở phía sau y, quần áo có chút mất trật tự, thế nhưng nét mặt biểu tình, lại nhu hòa xuống không ít.

Vân Khuynh cũng thấy được Tân Vô Song, mỉm cười, trêu ghẹo nói:
“Thế nào, các ngươi ai thắng ai bại???”

Tân Vô Song bước về phía y, cười đắc ý: “Làm lão tử không hổ là làm
lão tử, thắng, tự nhiên là ta tướng công của ngươi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Ngoại Truyện 2.13 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Huynh Đệ Khó Xử

Tới buổi tối, Ngụy Tư Minh và Tân Kính Quân gặp được ba đệ đệ ở lại trong nhà trở về từ học viện.

Ba củ cải nhỏ, tiếp nối tên Tân Sơ Tuyết của tỷ tỷ bọn họ, phân biệt tên là Tân Triển Vân, Tân Thư Phong, Tân Xuy Vũ.

Về phần ba hài tử này, rốt cuộc là hài tử của ai, liền phân không rõ, thế nhưng cũng không ai lưu ý những thứ này, Tân gia tam huynh đệ, càng không quản hài tử kia có phải của mình hay không.

Tân Triển Vân hôm nay mười tuổi, Tân Thư Phong chín tuổi, Tân Xuy Vũ thì chỉ có bảy tuổi.

Đại hài tử kéo tay tiểu hài tử, được Tân gia tổng quản Hồng thúc tự mình đón về.

Vừa về nhà, bọn họ liền thăng đến thư phòng Tân Vô Song.

“Ba ba...”

“Ba ba...”

“Đa đa...”

Ba hài tử, Tân Thư Phong và Tân Xuy Vũ đều chạy tới chỗ Vân Khuynh, một trái một phải chen vào trong lòng Vân Khuynh.

Mà Tân Triển Vân còn lại là đứng ở cửa lẽ phép hành lễ với Tân Vô Song.

Vân Khuynh nét mặt mang cười, sờ sờ đầu bọn họ: “Đã trở về, có mệt hay không???”

“Không mệt...”

Hai tên tiểu quỷ cười vẻ mặt ngây thơ, đều lắc đầu.

Vân Khuynh giơ lên mắt nhìn Tân Triển Vân, vẫy vẫy tay với hắn: “Triển Vân, đến đây.”

Tân Triển Vân bước nhanh tới trước mặt y, tôn kính kêu một tiếng: “Ba ba.”

Vân Khuynh gật đầu: “Hôm nay đại ca và nhị ca các ngươi đã về, ta mang các ngươi đi gặp bọn họ.”

Nói y đứng lên, một tay nắm Thư Phong, một tay nắm Xuy Vũ, Tân Triển Vân đi theo phía sau bọn họ.

Tân Vô Song nhìn bóng dáng bọn họ một lớn ba nhỏ, cười lắc đầu, vùi đầu tiếp tục công tác.

Tân Thư Phong vừa đi, vừa đung đưa cánh tay Vân Khuynh, ngẩng đầu hỏi: “Ba ba, nhị ca có phải là đại ca ca xinh đẹp ở chõ gia gia râu bạc hay không, đại ca cái kia... Ân, là ca ca các đà đà nói đi ra ngoài học võ???”

Trên khuôn mặt Vân Khuynh dáng cười càng đậm: “Đúng vậy, chính là bọn họ.”

Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh mặc dù trước đó, chưa từng ở trong Tân phủ, nhưng là bọn hắn cũng không bị lãng quên, Vân Khuynh luôn luôn đem chuyện bọn họ một lần nữa cho đám hài tử trong nhà.

“Nga ~ thật tốt, lại có thể thấy ca ca xinh đẹp rồi ~~ ”

Tần Thư Phong nói đến vui vẻ, lúc này bỏ qua tay Vân Khuynh, hưng phấn chạy tới phía trước.

Vào năm ngoái, Tần Vô Song bọn họ từng dẫn Tần Thư Phong cùng đi Lưu Ly tiểu trúc, hắn đối với đại ca ca xinh đẹp lại ôn nhu trong Lưu Ly tiểu trúc kia, thế nhưng vẫn nhớ mãi không quên.

Vân Khuynh cũng không ngăn cản mặc hắn chạy.

Chỉ là quay đầu lại nói với Triển Vân: “Triển Vân, đi theo phía trước, xem Thư Phong đừng để hắn bị ngã.”

Lạnh lùng trên người Ngụy Tư Minh, có chút giống với Tần Vô Phong, thế nhưng so sánh với Ngụy Tư Minh, Tần Triển Vân mười tuổi càng giống Tần Vô Phong hơn, trầm ổn, hiểu chuyện, tâm tư trách nhiệm rất mạnh.

Vân Khuynh mang theo bọn họ đi tới chỗ Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh, từng người giới thiệu với nhau.

Tần Kính Quân đối với ba đệ đệ nhỏ hơn mình phi thường thích, Ngụy Tư Minh vẫn là nhàn nhạt, không có một chút ý muốn thân thiết với bọn họ.

Tần Thư Phong có vẻ dị thường thích Tần Kính Quân, gắt gao muốn trèo lên người y.

Đáng tiếc mỗi lần tiếp cận Tần Kính Quân, đều bị Ngụy Tư Minh không khách khí bắt lại ném tới trong lòng Vân Khuynh.

Ban đầu Tần Thư Phong còn thấy thú vị, thường xuyên qua lại số lần nhiều, hắn liền nổi giận, trừng mắt Ngụy Tư Minh, kêu to: “Đáng ghét đại ca, luôn luôn chơi xấu, vì sao không cho ta đến gần nhị ca.”

Ánh mắt như băng lạnh của Ngụy Tư Minh dừng một hồi trên người hắn, hờ lạnh một tiếng, lại dời đi, biểu thị mình không thèm nhìn Tân Thư Phong.

Tân Thư Phong cũng hờ lạnh một tiếng, từ trong lòng Vân Khuynh trèo xuống, tiếp tục cọ cọ lên người Tân Kính Quân.

Không có bất cứ ngoài ý muốn nào, lại bị Ngụy Tư Minh ném trở về.

Lúc này, Tân Thư Phong là thật tức giận, ôm ống tay áo Vân Khuynh khóc lên: “Ô ô... Đại ca thật xấu... Lấy lớn hiếp nhỏ... Đại ca đáng ghét... Sau đó không bao giờ chơi với đại ca nữa...”

Vân Khuynh vốn nhìn Tân Thư Phong bị trêu chọc còn rất thú vị, vừa nhìn đến hắn khóc, lập tức một người đâu hai người.

Tiểu hài tử đều là không khóc thì thôi, vừa khóc sẽ rất khó dỗ, trừ phi là thật cho hắn thống khoái một lần, hiện tại cho hắn thống khoái... Đơn giản chính là nghiêm phạt Ngụy Tư Minh, hoặc là cho hắn tiếp cận Tân Kính Quân... Hiện nay xem ra, hai cái đều có chút khó...

Vân Khuynh vỗ nhẹ vai Tân Thư Phong, dỗ dành hắn, thế nhưng Tân Thư Phong lại không có một chút ý dừng lại.

Tân Kính Quân vốn chỉ có chút giận Ngụy Tư Minh không khách khí với Tân Thư Phong, lúc này thấy Tân Thư Phong bị Ngụy Tư Minh làm cho khóc lớn, không khỏi dùng con mắt ngập nước hung hăng liếc nhìn Ngụy Tư Minh, chủ động ôm lấy Tân Thư Phong dỗ dành.

Ngụy Tư Minh như trước ngăn cản y.

Tân Kính Quân nhíu mày, thăng túng nhìn con mắt y: “Thư Phong là đệ đệ của chúng ta.”

Ngụy Tư Minh thản nhiên nói: “Hắn không phải, chỉ có ngươi, chỉ có ngươi mới là đệ đệ của ta.”

Vân Khuynh nhìn mà chết đứng người.

Đây là lần đầu tiên ở ngoài miêu tả của Tân Kính Quân, y nhìn thấy Ngụy Tư Minh cõi chấp như thế.

Tân Kính Quân lại nghĩ lời Ngụy Tư Minh, chỉ là nói bậy, mắt xem bọn hắn có một đống đệ đệ, có thể nào chỉ có một mình y.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh không tiếp thu cũng không sao, y nhận là được.

“Được rồi, Ngụy Tư Minh, hắn không phải đệ đệ của ngươi, là của ta, như vậy được chưa...”

“Ngươi chỉ có mình ta là huynh đệ.”

Y còn chưa nói xong, lại bị Ngụy Tư Minh cắt đứt.

Đầu Tân Kính Quân, lập tức cũng đau lên, y không biết nên giảng đạo lý thế nào với ca ca này, y chớp chớp con ngươi ngập nước, thở dài nói: “Đại ca, làm ca ca là phải bảo vệ đệ đệ, không thể ức hiếp người ta như vậy...”

Ngụy Tư Minh không ngờ Tân Kính Quân lại tính toán chi li như thế.

Hắn nhíu nhíu mày, không tình nguyện lui bước nói: “Được rồi... Chỉ một lần này, sau đó cách xa đám tiểu quỷ này một chút.”

Ngụy Tư Minh dùng từ là ‘đám tiểu quỷ này’, mà không phải ‘tiểu quỷ này’, xem ra bởi vì Tân Thư Phong, Tân gia huynh đệ khác, đều bị Ngụy Tư Minh liệt vào hàng ngũ cự tuyệt lui tới.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Ngoại Truyện 2.14 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Thay Đổi Thật Khó

Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh ở lại Tần gia hai ngày, Vân Khuynh đã biết rõ, Chiến Thiên Y thực sự dạy dỗ Ngụy Tư Minh có chút không thích hợp.

Không, không phải có chút không thích hợp, là rất không thích hợp.

Nào có ai sống quái gở như vậy, chỉ nguyễn ở chung với Tần Kính Quân.

Ngay cả Tần Vô Phong năm xưa, cũng chỉ là lạnh lùng một chút với người ngoài mà thôi, đối với người nhà vẫn là tương đương hiền lành.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh, đối với những người khác càng không nói, chỉ riêng đối với Tần Kính Quân cũng đã là không ôn hoà.

Trên cơ bản đối với ai, đều là hoàn hoàn toàn không nhìn.

Sau khi hiểu được tình huống của Ngụy Tư Minh, Vân Khuynh liền bắt đầu mặt ủ mày chau, có chút tự trách năm xưa không bảo vệ tốt Đại Bảo, khiến hắn hôm nay hình thành tính tình có chút vặn vẹo như vậy.

E rằng, không có Tần Kính Quân hấp dẫn lực chú ý của hắn, có lẽ, hắn thực sự sẽ giống như lời Tinh Tú lão nhân nói, trở thành tội nhân họa thế, họa thế huyết đồng.

Vân Khuynh tuyệt không cho phép Ngụy Tư Minh cứ tiếp tục như vậy.

Vì vậy, y liền bắt đầu khuyên bảo Ngụy Tư Minh...

Ở trước mặt Ngụy Tư Minh, rất có một bộ tư thế hóa thân thành Đường Tăng.

Ngụy Tư Minh đối với y không giống đối với Tân Thư Phong trực tiếp đá văng, thế nhưng lại làm trò trước mặt Vân Khuynh bắt đầu tinh toạ luyện võ.

Rất trực tiếp biểu thị không nhìn.

Lần đầu tiên, Vân Khuynh ngắn tò te, có chút phiền muộn, thế nhưng ngẫm lại phụ tử hai người bọn họ nhiều năm không gặp, không thể vừa thấy mặt liền phát giận với người ta, liền nhịn.

Lần thứ hai lại muốn nói hắn vài câu, nhìn hắn tinh tọa hai tai không nghe việc ngoài thân, liền hiểu cho dù nói hắn hắn cũng không nhất định nghe thấy, hoặc là nghe vào tai, cũng mặc kệ.

Lần thứ ba, đã bình tĩnh hơn, lúc Ngụy Tư Minh tinh tọa y tự mình giải trí, Ngụy Tư Minh không tinh tọa liền mở miệng nói.

Đối mặt với loại thế tiến công này của Vân Khuynh, nếu là người bình thường, có lẽ thấy y sẽ nhượng bộ lui binh, nhưng Ngụy Tư Minh hết lần này tới lần khác lại là một quái thai.

...

Hai phụ tử dây dưa, may là trung gian có Tân Kính Quân bọn họ, bằng không Vân Khuynh tuyệt đối kiên trì không nổi.

Chẳng qua loại hành động này của Vân Khuynh cũng đích xác không duy trì liên tục được vài ngày liền bị ngăn lại.

Bị ai ngăn lại???

Đương nhiên là bị ba đà đà của Tần Kính Quân, dùng lời Tần Vô Song mà nói, chính là: “Chuyện hai huynh đệ bọn họ, để tự chúng nó giải quyết đi.”

Vân Khuynh lập tức trợn tròn mắt phản bác: “Bọn họ là nhi tử của ta, ta có thể nào không quản???”

“Ngươi quản, có thể thay đổi được gì???

Bọn họ hai người, vẫn không ở bên người chúng ta, chúng ta không hiểu thói quen sinh hoạt của chúng, không hiểu tính tình cụ thể của chúng, không biết chúng thích cái gì, cũng không biết chúng ghét cái gì, như vậy phải thay đổi thế nào???

Mấy ngày nay ngươi còn nhìn không ra, tính tình đại nhi tử của ngươi chính là tảng đá cứng ở dưới hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng, ngoại trừ tiểu Bảo ra không ai có thể thay đổi hắn.”

Khí thế của Vân Khuynh yếu đi vài phần, thấp giọng nói: “Ngươi nói thói quen sinh hoạt, tính cách mấy thứ này... Chúng ta cũng có thể chậm rãi lý giải...”

Tần Vô Song gật đầu: “Đúng, chậm rãi lý giải, thế nhưng tiểu Bảo dụng tâm lý giải là được... Lòng của ngươi, đặt trên người ta, đại ca và Vô Hạ là được rồi, bọn nhỏ đều trưởng thành, cần gì phải để bụng bọn họ quá nhiều như vậy...”

Phỏng chừng, Tần Vô Song nói nhiều như vậy, một câu cuối cùng mới là then chốt... Cứ như thế, Tần gia ba ba phẩy tay buông tha kế hoạch thay đổi tính cách đại nhi tử, tiến tới đem nhiệm vụ gian khổ mà vĩ đại này giao cho nhị nhi tử.

Tần Vô Song nói không sai.

Tính tình Ngụy Tư Minh vừa thối lại vừa cứng, bất luận ai chọc tới hắn, cũng sẽ không cho nửa phần mặt mũi, muốn nói ai có thể ảnh hưởng đến hắn, liền chỉ có tiểu Bảo, thế nhưng, muốn thay đổi hắn, sợ là ngay cả tiểu Bảo cũng không được.

Tần Kính Quân vì chuyện thay đổi Ngụy Tư Minh mà phí không ít tâm tư, cuối cùng quyết định dùng phương pháp tiến hành theo chất lượng.

Đầu tiên, Tần Thư Phong thích dính y nhất, đứng thứ bảy trong đám hài tử Tân gia, kế hoạch bước đầu tiên của Tân Kính Quân chính là để Ngụy Tư Minh không ngăn trở Tần Thư Phong thân cận y nữa, tiến tới tiếp thu đệ đệ Tần Thư Phong này.

Sau đó chính là cùng đệ đệ cùng nhau tiếp thu đệ đệ muội muội khác, lại cùng bọn đệ đệ muội muội cùng nhau tiếp thu ba ba, tiếp thu các đà đà... Cho tới khi hắn đem toàn gia mọi người xem như là thân nhân mới thôi.

Trên thực tế, kế hoạch của Tân Kính Quân, tiền đồ là quang minh, nhưng con đường thì ngoằn ngoèo.

Sau vô số lần Ngụy Tư Minh ném Tân Thư Phong ra cửa sổ, Tân Kính Quân rốt cục buông tha kế hoạch như vậy.

Thế nhưng ngoài dự liệu của y chính là, Tân Thư Phong ban đầu bị ném khóc, dĩ nhiên lại trở nên dị thường thích Ngụy Tư Minh.

Y hỏi Tân Thư Phong vì sao, Tân Thư Phong dĩ nhiên trả lời y: “Nhờ đại ca ban tặng, khinh công của ta càng ngày càng tốt... Ngay cả các đà đà cũng đều khen ta thông minh lại chịu khó...”

“...”

Tần Kính Quân buông tha kế hoạch này.

Lại bắt đầu nghĩ kế hoạch khác.

Không bao lâu, kế hoạch thứ hai ra lò.

Linh cảm của kế hoạch thứ hai chính là từ một câu Tân Thư Phong nói ở trên.

Ngụy Tư Minh bình thường nhìn qua rất thích luyện võ, y muốn Ngụy Tư Minh dạy võ cho mấy người đệ đệ muội muội khác, dùng võ kết bạn, bởi vì võ mà tiếp thu đệ đệ muội muội rồi sau đó thế này thế kia...

Ngụy Tư Minh tự nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng đề nghị của Tân Kính Quân.

Cái này phải nhờ vào Tân Kính Quân, dùng mắt to ngập nước trừng vài ngày, chiến tranh lạnh vài ngày, không nhìn vài ngày, không được nữa liền nặn ra vài giọt nước mắt, lật qua lật lại, lăn qua lăn lại, Ngụy Tư Minh chỉ có thể yên lặng dựng thẳng cờ trắng đầu hàng.

Ngụy Tư Minh thỏa hiệp khiến Tân Kính Quân âm thầm mừng rỡ, cho rằng kế hoạch thứ hai của mình sẽ thành công.

Ai biết...

Không được ba ngày, đệ đệ muội muội được Ngụy Tư Minh dạy toàn bộ lau nước mắt, đến thỉnh cầu y đừng cho Ngụy Tư Minh dạy bọn hắn.

Tân Kính Quân ngạc nhiên hỏi vì sao.

Tân Thư Phong nói:

“Chúng ta vẫn cho rằng các đà đà lúc dạy chúng ta luyện võ chính là ma quỷ, ai biết, so với đại ca, đà đà bọn họ thực sự là Bồ Tát sống đại từ đại bi.

Vốn có, các đà đà huấn luyện chúng ta so với hài tử bình thường đã mạnh mẽ hơn nhiều, ai biết đến chỗ đại ca, đại ca cả ngày dĩ nhiên chỉ cho chúng ta ăn hai bữa cơm, ngoại trừ thời gian ăn, nửa khắc cũng không cho chúng ta nghỉ ngơi... Ban đêm ngủ cũng chỉ có ba canh giờ ngắn ngủi...

Nhi ca, van cầu ngươi, chúng ta không cần tuyệt thế võ công giống như đại ca, ngươi mau mau kéo đại ca về đi, chúng ta không bao giờ muốn đại ca dạy nữa..."

Đối mặt với một đám đệ đệ muội muội đáng thương, Tân Kính Quân tâm tồn áy náy thỉnh cầu Ngụy Tư Minh đừng đi dạy bọn họ nữa... Vì vậy, kế hoạch thứ hai, tiếp tục lấy thất bại làm kết cục.

Tân Kính Quân phiền muộn.

Y hoài nghi trên thế giới này, thực sự sẽ có biện pháp thay đổi Ngụy Tư Minh sao???

Lúc này, gia gia nã nã quanh năm ở bên ngoài của họ, Tân Du Hàn và Liên Duyệt đã trở về.

Nhớ kỹ năm xưa sau khi Đại Bảo tiểu Bảo sinh ra, Liên Duyệt yêu thương tiểu Bảo nhất, thế nhưng, sau đó, Đại Bảo vào lúc nàng chăm sóc mệt tích, nàng liền tưởng nhớ Đại Bảo không ngớt.

Tuy rằng sau đó biết Đại Bảo là theo Chiến Thiên Y đi học võ, không có bất luận cái gì nguy hiểm, nhưng nàng vẫn áy náy.

Lúc trở lại Tân gia, thấy Ngụy Tư Minh loại hình dạng này, trong lòng càng khó chịu, liền giống như Vân Khuynh lúc đầu, muốn lấy thân ấm áp lay động Ngụy Tư Minh.

Không cần đoán, tự nhiên là thất bại.

Sau khi thất bại, Liên Duyệt bí mật gặp mặt Tân Kính Quân: “Tiểu Bảo, đại ca ngươi có từng nói cho ngươi, mấy năm nay hắn đều ở nơi nào, sống thế nào hay không???”

Tân Kính Quân chớp chớp mắt to ngập nước, nhu thuận hồi đáp: “Ta từng hỏi đại ca vấn đề này, đại ca nói hắn ở một chỗ tên là núi Văn Vụ, ở đó chỉ có hắn và sư phụ hắn, hắn cũng không thường nói chuyện với sư phụ hắn...”

Tân Kính Quân nói ra chuyện mình biết đến một chút.

Liên Duyệt nghe xong Tân Kính Quân nói, ngưng mi trầm tư.

Nghĩ nghĩ, trên khuôn mặt tuyệt không thấy già đi của nàng lộ ra dáng cười vui vẻ: “Tiểu Bảo tiểu Bảo, ngươi nói, đại ca ngươi có phải là vì một mực ở trên núi Văn Vụ, chưa từng ở chung với những người khác, hơn nữa Chiến Thiên Y cái tên kia tận lực giáo dục, mới biến thành cái dạng hiện tại này...”

Tân Kính Quân nghiêm đầu, trên khuôn mặt cũng chậm chậm lộ ra biểu tình hiểu rõ: “Đúng vậy... Vốn ta còn không nghĩ tới, nghe nãy nãy nói như thế, cũng nghĩ hắn là như vậy...”

Liên Duyệt gật đầu: “Đã biết vấn đề, có phương hướng, vấn đề giải quyết, cũng liền dễ hơn.”

Tân Kính Quân mỉm cười gật đầu:

“Ân, đúng vậy...

Chúng ta để đại ca ở chung cùng với những người khác là được... Ân... Không bằng như vậy đi, nãy nãy, ta cùng đại ca đi ra ngoài một chút, giống ngươi và gia gia, đi các địa phương xinh đẹp du lịch... Thứ nhất mở rộng tâm tình, thứ hai chậm rãi giáo dục đại ca ở chung với những người khác...”

Liên Duyệt trầm ngâm một chút: “Biện pháp này không tệ, thế nhưng, chúng ta vẫn nên thương lượng một chút với ba ba ngươi, y nhiều năm không gặp huynh đệ hai người các ngươi, tuy rằng hiện tại tính tình Đại Bảo khiến kẻ khác lo lắng, thế nhưng y vẫn rất thích rã luyến tiếc các ngươi, các ngươi về nhà chưa bao lâu đã muốn đi, ta sợ trong lòng y không thoải mái.”

Vẻ mặt Tân Kính Quân cũng ảm đạm xuống vài phần: “Ân, ta sẽ thương lượng chuyện này với ba ba.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Ngoại Truyện 2.15 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Tiếu Bảo Có Thai

Cho dù Vân Khuynh luyến tiếc Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh, y cũng phải buông tay cho hai huynh đệ rời đi.

Bởi vì y là thật lòng mong muốn đại nhi tử của mình, có thể giống như một người bình thường có thất tình lục dục, sản sinh hữu tình, thân tình với người không phải tiểu Bảo, mong muốn hăn học được cách ở chung với người khác tiểu Bảo.

Vì vậy, Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh quay về Tân gia không được nửa năm, lần thứ hai rời khỏi Tân gia.

Lúc này đây, trong miệng Liên Duyệt nói đến, là du lịch giải sầu, trong miệng Tân Vô Song mấy người nói ra, lại là du lịch giang hồ.

Sau khi rời nhà, hai người cũng không có mục đích đặc biệt, liền chọn một cái phương hướng, một đường đi tới.

Đọc theo đường đi, kỳ văn dị sự nghe được không ít, cũng thấy không ít, trải nghiệm bản thân, cũng không tính là ít.

Lấy tính cách của Ngụy Tư Minh, làm nhiều nhất chính là thờ ơ lạnh nhạt, thế nhưng, đệ đệ tình nhân của hăn Tân Kính Quân lại vừa vặn tương phản với hăn, cực kỳ nhiệt tình, vui vẻ giúp người.

Điều này vốn không có gì sai, nhưng Ngụy Tư Minh hết lần này tới lần khác không thể thấy đệ đệ nhà mình đế bụng với người khác, hao tâm tổn

sức vì chuyện người khác, mỗi khi không cho phép đệ đệ hắn xen vào việc của người khác, đều lấy thất bại làm kết cục.

Cuối cùng, để tránh cho đệ đệ tiếp xúc với đám người lòng mang gây rối với đệ đệ trong mắt hắn, hắn chỉ phải tự mình giải quyết sự kiện kia cho đệ đệ hắn an tâm.

Đi hơn một năm, Tân Kính Quân cuối cùng cũng triệt để thăm dò được tính tình Ngụy Tư Minh.

Ngụy Tư Minh như trước vẫn là Ngụy Tư Minh kia, mảy may không đổi, nhưng Tân Kính Quân vẫn rất thoả mãn, hơn nữa cũng không còn dự định thay đổi Ngụy Tư Minh.

Ngụy Tư Minh rất vô tình, thế nhưng, chỉ là đối với người xa lạ, đối với y còn lại là cực tốt.

Tuy rằng luôn luôn lạnh mặt, cũng không biết nói gì đó khiến người ta vui vẻ, nhưng chuyện nên làm lại không hề bỏ bớt, cũng rất chăm chú cẩn thận.

Mỗi lần ăn tết y viết thư về nhà, Ngụy Tư Minh sẽ luôn chuẩn bị lễ vật cho người trong nhà, nhất kiện nhất kiện chuẩn bị, lấy ánh mắt Tân Kính Quân đến xem, đó cũng nhất định sẽ là lễ vật người nhà y thích.

Thời gian lâu dần, y liền biết Ngụy Tư Minh lạnh, chỉ là ở mặt ngoài, hắn cũng không phải là thật không quan tâm bất luận kẻ nào, mà là đem người hắn quan tâm yên lặng đặt ở trong lòng.

Tuy rằng hắn không thích người nhà quá mức thân cận với Tân Kính Quân, nhưng điều này một chút cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn đặt người nhà để ở trong lòng.

Sau khi hiểu ra mấy chuyện này, lại học cách hưởng thụ Ngụy Tư Minh bá đạo, Tân Kính Quân cũng không còn chấp nhất thay đổi Ngụy Tư Minh nữa.

Ý nghĩ Ngụy Tư Minh như vậy cũng rất tốt.

...

Lại thêm một mùa xuân, băng tuyết mới tan, Ngụy Tư Minh và Tân Kính Quân đi tới Xích Yên quốc nữ hoàng quản hạt.

Quốc gia này, có chút khác với tam đại quốc gia kia, nữ tôn nam ti, nữ hoàng đế, nữ vương gia, nữ tướng quân... Nữ nhân có thể thú một người hai người thậm chí là càng nhiều nam nhân, nam nhân suốt đời chỉ có thể gả cho một nữ nhân... Nữ chủ ngoại, nam chủ nội, trên đường nếu thật có sự kiện cường đoạt mỹ nhân, liền nhất định là nữ nhân đoạt mỹ nam.

Dung mạo của Tân Kính Quân xinh đẹp tuyệt trần, thật sự là vạn trung khó gặp, khí thế của Ngụy Tư Minh ngang tàng, cũng là thế gian ít có.

Đối với các nữ nhân Xích Yên quốc lòng tin bành trướng, cực kỳ tự phụ này mà nói, mỹ nam tất nhiên là thích, nhưng họ càng thích đem nam tử có ‘khí thế nữ tử’, mài thành nam tử nhu nhược.

Vì vậy, Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh cũng rất ‘May mắn’ bị tiểu vương gia theo dõi.

Vương gia thân muội muội của nữ hoàng, ở Xích Yên quốc hoành hành ngang ngược, đối với Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh hai mỹ nam khí chất khác hẳn nhau, quả nhiên là vừa thấy liền kinh vi thiên nhân, không để ý trước mặt công chúng, lôi ra thân phận cường đoạt mỹ nam.

Kết quả bi thảm, không khó tưởng tượng.

Cả đám, mặc kệ là thị vệ hay vương gia, đều bị mặt mũi bầm dập, nếu không phải Tân Kính Quân khuyên bảo, phỏng chừng Ngụy Tư Minh sẽ trực tiếp lấy mạng các nàng.

Đánh người xong, ném tới trên đường, hai người tiếp tục kiêu ngạo đi ở khách sạn bình dân, thế nhưng các khách sạn bình dân lại sơ thế lực của vương gia, cự tuyệt bọn họ đặt chân.

May là, bọn họ ở trong Xích Yên quốc, cũng không xem như đưa mắt không quen, ở chỗ này, còn có Bách Hiểu Lâu.

Vạn bất đắc dĩ, Tân Kính Quân và Ngụy Tư Minh liền đi Bách Hiểu Lâu.

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ, phi thường hoan nghênh bọn họ, đối với hai người đại nhi tử và nhị nhi tử sau khi lớn lên của Vân Khuynh bọn họ còn thật sự chưa từng gặp qua.

Vì vậy, Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn trọng trọng tự mình chiêu đãi bọn họ.

Tuy rằng chưa gặp qua, thế nhưng đối với tính tình Ngụy Tư Minh, bọn họ cũng là có nghe thấy, cho nên đối với tính tình băng lãnh của Ngụy Tư Minh chỉ là thấy nhưng không trách, tự giác không đi trêu chọc Ngụy Tư Minh, chỉ thân cận với Tân Kính Quân.

Hai ngày này Tân Kính Quân ăn đồ bị đau bụng, lúc ở trên bàn cơm lần đầu tiên nôn ra, Tân Kính Quân liền giải thích như vậy.

Lông mày Ngụy Tư Minh nhíu rất chặt, ánh mắt lạnh lùng, nhưng là cái gì cũng chưa nói.

Bọn họ là ngồi thuyền đến Xích Yên quốc, ở trên đường Tân Kính Quân vẫn liên tục nôn, chỉ là trên thuyền không có đại phu, Ngụy Tư Minh lại chỉ biết chế chút dược trị thương, đối với y thuật không phải quá tinh thông,

vậy nên chuyện xem bệnh cho Tân Kính Quân liền kéo dài mấy ngày, sau khi hai người chuẩn bị lên bờ, liền lập tức đi tìm đại phu.

Ai biết vừa lên, còn chưa kịp làm gì, liền xảy ra chuyện bị Xích Yên vương gia cường đoạt mỹ nam.

Hôm nay thấy Tân Kính Quân lại nôn, Ngụy Tư Minh lập tức buông bát, không chút khách khí nói với Thượng Quan Tôn: “Tìm đại phu tới.”

Tân Kính Quân tái nhợt nghiêm mặt, lập tức ngăn lại: “Ta không vội, chờ mọi người dùng bữa xong...”

Còn chưa dứt lời, lần thứ hai nôn mửa đã tới.

Thượng Quan Tôn đương nhiên sẽ không chờ dùng bữa xong mới đi tìm đại phu, lập tức gọi thủ hạ tìm đại phu tới.

Lão đại phu có râu sơn dương màu trắng thật dài, bắt mạch cho Tân Kính Quân, tiếp tục tiếp tục, râu mép lại vĩnh cao, cả người thiếu chút nữa bị sốc, một đôi con mắt to bằng đậu xanh trừng lên rất tròn: “Này... Này... Vị công tử này, là, là mang thai...”

Hắn nói, thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của mình.

Quá kinh tung, quá quỷ dị, sống hơn nửa đời người, hắn lần đầu tiên thấy nam nhân có thể mang thai.

Tuyên cáo này của hắn, khiến mấy người trong phòng đều ngây dại.

Ngụy Tư Minh là người thứ nhất phản ứng tới, trừng cái bụng của Tân Kính Quân: “Bỏ hắn.”

Vừa nghĩ tới có một oa oa ở trong bụng Tân Kính Quân, vô thì vô khắc chiếm lấy Tân Kính Quân, hắn liền phiền muộn.

Tần Kính Quân nghe xong Ngụy Tư Minh nói, trừng lớn hai mắt ngập nước, hai tay che chở bụng: “Ngươi nói cái gì???”

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ còn lại là mang theo đại phu, chậm rãi lui về dùng bồ câu đưa tin cho Vân Khuynh mấy người.

“Ta nói, bỏ tiểu quỷ chiếm lấy ngươi kia đi.”

Ngụy Tư Minh lời này, cũng để lộ ra nguyên nhân hắn không muốn hài tử kia.

Tần Kính Quân liền nghe ra vấn đề, hờ lạnh một tiếng: “Hai sự lựa chọn, bỏ đi hài tử, ta và nó cùng đến địa phủ đưa tin, hoặc là lưu lại hài tử, chăm sóc ta thăng đến hài tử sinh ra.”

Ngụy Tư Minh nghe xong y nói, hô hấp lập tức gấp gáp, sắc mặt tức giận đỏ lên, nhưng lại không có biện pháp với Tần Kính Quân có chút thời gian cố chấp khiến người ta đau đầu.

Ngụy Tư Minh hít sâu một lúc lâu, nhắm mắt lại, lanh tinh một hồi, lại mở: “Được, lưu lại hài tử, chúng ta hiện tại quay về Tần gia, hài tử vừa sinh ra liền ném cho Liên Duyệt, chỉ có lần này, lần sau còn có chuyện như vậy, nhất định phải bỏ hài tử!!!”

Tần Kính Quân không có trả lời, cúi đầu, vỗ về cái bụng cười trộm.

Lần sau???

Chờ đến lần sau hăng nói, hiện tại không lo.

Đến lúc đó có ra sao, chắc chắn sẽ là cùng loại tình hình này...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Ngoại Truyện 3.1 Tương Thân Tương Ái (Nhất)

Ngoại truyện 3: Tương thân tương ái (4P).

Pn có H hot nhất trong truyện, đề nghị các bạn trẻ suy nghĩ kỹ trước khi đọc.

Vân Khuynh và Tân Vô Phong, Tân Vô Song, Tân Vô Hạ thành thân đã một năm có thừa.

Hài tử thứ ba Tân gia, Tân Hương cũng đã ba tháng.

Năm ngoái khi bọn họ thành thân, Vân Khuynh hoài Tân Hương, về chuyện tình sự, Tân gia tam huynh đệ, đều là cẩn thận cẩn thận càng cẩn thận, rất sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Sau khi sinh Tân Hương, thân thể Vân Khuynh cần điều dưỡng, Tân gia tam huynh đệ lại trải qua một đoạn sinh hoạt cấm dục, đúng ngón tay tính tính, bọn họ đã hơn một năm không có tận hứng.

Âm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên.(*)

(*) Chuyện ăn uống và chuyện trai gái là bản tính, là ham muốn lớn nhất của loài người

Tân gia tam huynh đệ, đó là nam tử niên kỉ tinh lực tràn đầy, tuy rằng võ nghệ cao thâm, nhẫn công đủ cường, thế nhưng, luôn luôn không thể tận hứng cũng là không được...

Trước đây là cố ky Vân Khuynh mang thai, thân thể không chịu nổi gánh nặng, hiện tại, đã không có cố ky, bọn họ đương nhiên phải thỏa thích làm

chuyện mình muôn làm rồi...

Vì vậy, liền có một màn... 4P...

Ban đêm, ánh nến chập chờn chớp lóe.

Màn giường che giấu trên chiếc giường lớn màu sậm, tiếng rên rỉ gián đoạn mà yêu mị tràn ra.

“Ô... Đừng... Không nên....”

Một đạo thanh âm yếu ớt thở hổn hển này, mang theo xấu hổ, cùng với kháng nghị nho nhỏ.

Y lần đầu tiên đối mặt với tình huống như vậy, một người, đối mặt với baman nhân nhìn chăm chăm mình.

Kỳ thực, y nghĩ, trước đó mang thai Hương Hương chuẩn bị chuồn êm, cùng Tân Vô Song, Tân Vô Phong một lần kia, đã một lần đê mê cuồng nhất trong đời y.

Nhưng đêm nay, dĩ nhiên lại có thêm một Tân Vô Hạ.

Y không biết là xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Liên Duyệt vì bọn họ ra chủ ý, trong một tuần, mỗi người hai ngày, ngày cuối nghỉ ngơi.

Thế nhưng, vì sao một ngày đêm cuối cùng của tuần này, vào lúc y chuẩn bị đi ngủ, lại bị ba con sói khoác da người xông vào.

Hơn nữa tiến đến xong, cũng không giải thích nhiều cho y, lập tức liền áp đảo y, mơ mơ màng màng liền cởi quần áo y đè lên giường.

Đây tính là chuyện gì chứ...

Lúc này, y trần như nhộng bị ba con sói chăm chú đặt ở dưới thân, nơi yếu đuối bị trêu chọc có chút đứng thẳng, bị người nắm ở trong tay thưởng thức, y có thể nào không kháng nghị???

Nếu là thường ngày, chỉ có một người trong ba người, y cũng sẽ không xấu hổ như vậy.

Nhưng hôm nay, một người nam nhân, làm trò trước mặt hai nam nhân khác, thưởng thức chỗ tư ẩn của y, cho dù nam nhân kia và hai nam nhân khác là huynh đệ, y cũng không chịu nổi cảm giác xấu hổ.

Cảm giác như vậy, đều không giống với cảm giác khi cùng với bất luận người nào.

Y dường như trở nên mãn cảm hơn nhiều so với thường ngày.

Ba người kia, chỉ là dùng ánh mắt, liền có thể dẫn ra nhiệt tình ẩn dấu trong cơ thể y.

Còn chưa đụng vào y, gần như mới chỉ rút đi quần áo mà thôi, thân thể run run của y đã bịt kín một tầng sáng hồng, tuy cùng ba người kia coi như là ‘Lão phu lão thê’, thế nhưng y lại có một loại xung động muốn lấy tay che đi chỗ yếu hại.

Vốn có chuyện năm xưa, trở nên có chút khó có thể tiếp thu, làm hại y phi thường muốn chạy trốn... Sao có thể như vậy chứ... Bàn tay mang theo vết chai, từ da thịt trắng mịn của y xẹt qua, một người ngậm lấy môi y, lưỡi dài ngăn chặn cái miệng y rên rỉ, dây đưa y.

Y không tự chủ được nheo lại hai mắt ngập nước, người nọ hôn y, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười nhã nhặn, trong đôi con ngươi đen như mực lóe ra ôn nhu như nước sáng bóng.

Y không khỏi có chút nhìn đến ngây dại, từ đôi mắt ấy, y thấy được thâm tình, chân thành, ôn nhu, cùng với yêu thương... Rất dễ khiến cho y trầm luân, ngay cả cảm giác xấu hổ vì nơi yếu đuối bị người nắm chặt cũng lui xuống một ít, nhện không được mở miệng nghênh hợp hắn.

Thực sự, rất thích cảm giác tương cứu trong lúc hoạn nạn với hắn.

Vô Song.

Đang trầm luân, trước ngực đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, đôi mắt phiếm hơi nước rũ xuống, nhìn thấy một cái đầu tóc đen ở trước ngực mình đang gặm cắn da thịt non mềm.

Trong lòng nỗi lên một trận khủng hoảng, bàn tay bị đè lên chấn đơn, không tự chủ được giãy giụa, đầu cũng xoay đi, tách ra nụ hôn ôn nhu của Tân Vô Song, kháng nghị hành vi của người trước ngực: “Đừng... Đừng cắn...”

Người nọ ngẩng đầu, còn hơn hai người ca ca, Tân Vô Hạ càng thêm tùy hứng nhíu mày: “Khuynh Khuynh, kỳ thực ta vẫn rất tò mò...”

Đôi mắt hơi nước mê say của Vân Khuynh nỗ lực trợn tròn, chờ câu tiếp theo của hắn, muốn biết hắn rốt cuộc muốn hỏi gì.

Tân Vô Hạ lại cúi đầu xuống, liếm một chút lông ngực trắng noãn mịn màng của Vân Khuynh: “Ta tò mò không biết... Khuynh Khuynh có thể sinh hạ Đại Bảo tiểu Bảo, còn có Hương Hương... Ở đây, liệu cũng có thể nuôi nấng chúng nó hay không...”

Nói, đôi môi hồng nhuận của hắn, ngậm lấy thù du có chút sưng lên của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lông mày hơi nhíu, ngón tay buộc chặt, cầm lấy chấn đơn dưới thân, toàn thân hồng nhạt đỏ ửng càng thêm sâu, có chút tức giận nói:

“Ngươi... Không thể có được hay không... Ngươi không nên đụng ta... Ô...”

Nói, hổng anh trước ngực bị hắn dùng hàm răng hung hăng cắn một chút, khiến Vân Khuynh không tự chủ được rên rỉ một tiếng.

Cảm giác đau đớn pha lẫn với tê dại từ trước ngực lan tràn.

Y rên rỉ khiến ánh mắt Tân Vô Song tối xuống, mà trong lòng Tân Vô Song lại càng bất mãn, lực chú ý của Vân Khuynh bị Tân Vô Hạ lôi đi, hắn liền nắm cắm Vân Khuynh xoay lại, một lần nữa hôn lên môi y.

Lần này động tác của hắn không hề ôn nhu, mang theo vài phần cường thế bá đạo.

Ánh mắt Tân Vô Phong sâu thẳm nhìn ba người bọn họ, ngọc hành trong tay tản ra hơi nóng cấp tốc trướng đại khiến hắn tương đương thoả mãn.

Hơi ngẩng đầu, ánh mắt trói chặt trên người Vân Khuynh, một ngón tay thon dài của hắn từ da thịt mềm nhẵn chậm rãi xẹt qua, tay kia, còn lại là theo biến hóa biểu tình của Vân Khuynh mà vỗ về chơi đùa xoa nắn ngọc hành tinh xảo.

Ngón tay từ cái bụng băng phẳng trượt xuống đã đi tới viên tròn tuyết trắng, lưu luyến một trận, lại triền miên hướng về phía chõ trung tâm hai chân Vân Khuynh, tìm kiếm phía dưới ngọc hành hắn nắm chặt trong tay.

Có lẽ là bọn họ thực sự dạy quá tốt.

Huyệt khẩu chặt trí nóng ướt, đã có chút ẩm, Tân Vô Phong cúi đầu xuống, giống như khen thưởng hôn lên ngọc hành trong tay, nỉ non nói: “Thật ngoan...”

Ngón tay hơi gấp, chỉ để ngón trở đứng thẳng, theo dịch trơn ướt dính tìm kiếm vào bên trong.

Thân thể Vân Khuynh cứng đờ, hai chân theo phản xạ khép chặt lại, thế nhưng, lại càng quấn chặt Tân Vô Phong, mà đối với chỗ tư ẩn lại không có một chút tác dụng, chỉ có thể vô lực để địa phương xấu hổ khó có thể mở miệng kia, tiếp tục bại lộ dưới ánh mắt người khác.

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Ngoại Truyện 3.2 Tương Thân Tương Ái (Nhị)

“Ô ô...”

Y có lẽ muốn nói gì đó, nhưng bởi vì bị Tân Vô Song phủ kín miệng, nên không nói ra được.

Ngón tay Tân Vô Phong càng nhập sâu vào trong cơ thể y, bị tách ra không khỏe và hơi hơi đau đớn, khiến Vân Khuynh vặn vẹo thắt lưng muốn tránh né ba nam nhân trên người.

Thế nhưng, lực lượng của y, ở trong mắt ba người khác lại là bé nhỏ không đáng kể.

Ngón cái ấn tại chu vi mật huyệt, nhẹ nhàng xoa bóp, giảm bớt y không khỏe, ngón trỏ còn lại là càng thêm làm càn xoay tròn mở rộng địa phương trơn mềm như tơ nóng cháy trong cơ thể.

Trên trán Vân Khuynh hơi toát ra mồ hôi hột, nét mặt đỏ hồng diễm lệ khiến kẻ khác di không ra ánh mắt, một tay Tân Vô Song nâng gáy y, môi lưỡi chăm chú quấn lấy lưỡi y, một tay khác thì chậm rãi dao động lên tấm lưng trơn truột của y.

Trên người y còn có vết tích đêm trước hoan ái lưu lại.

Bị Tân Vô Phong ba người chậm rãi bao trùm.

Bất luận là ai lưu lại.

Tân Vô Hạ theo lồng ngực Vân Khuynh di xuống, lưu lại một chuỗi một chuỗi dấu hôn ẩm ướt trên thân thể và cái bụng đơn bạc trắng nõn của y.

Ngón tay Tân Vô Phong đưa vào trong cơ thể Vân Khuynh, đã từ một ngón biến thành hai, ngón giữa, ngón trỏ, hai ngón tay cùng nhau cỗ súc khai thác.

Ngọc hành bị hăn nắm trong tay thường thức càng lúc càng lớn, run nhẹ nhẹ, có chút dấu hiệu muốn giải phóng.

Tân Vô Phong nhíu mày, thân thể từ giữa hai chân Vân Khuynh lui đi ra, nghiêng người nắm ở bên cạnh y, cánh môi hơi mỏng ghé vào bên tai y: “Vân nhi... Không nên kích động như vậy nga, phải cùng chúng ta cùng nhau triền miên...”

Nói bàn tay nắm chặt ngọc hành chăm chú trói buộc ở đỉnh ngọc hành, khiến dục vọng mãnh liệt trong cơ thể y khó có thể thỏa mãn.

Sợi tóc Vân Khuynh có chút ẩm ướt, con ngươi ngập nước híp lại, lắc đầu muốn kháng nghị, nhưng lại đem vành tai hồng nhuận của mình đưa đến bên môi đối phương.

Tân Vô Phong ngâm lấy vành tai non mềm, đầu lưỡi theo viền tai phác hoạ hình dạng lỗ tai y, Vân Khuynh nhịn không được rụt rụt cổ.

Ba người này, sao có thể cùng nhau như vậy???

Thực sự là càng ngày càng hỏng, hợp lại với nhau ức hiếp y!!!

Từng có một lần cơ sở hợp tác, Tân Vô Song và Tân Vô Phong tương đối tâm linh tương thông, Tân Vô Song và Tân Vô Phong nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra dự định.

Tân Vô Song rất tự giác nhường cho ca ca đến trước.

Giật giật thân thể, buông ra Vân Khuynh bị hăn nửa đặt ở dưới thân, xoay qua thân thể y để mặt y hướng về phía Tân Vô Phong.

Tần Vô Hạ nhíu mày, nhìn hai người ca ca, tự động phối hợp bọn họ.

Tần Vô Phong cùng Vân Khuynh trán đụng trán, nụ hôn mềm nhẹ đặt lên chóp mũi y, tiễn đà di xuống: “Vân nhi hiện tại cảm giác thế nào???”

Ngón tay Tần Vô Phong còn đang ở trong cơ thể y ấn xoa ra vào, mà tay Tần Vô Song và Tần Vô Hạ còn lại là phủ trên lưng và eo của y, y cảm thấy nóng, nóng đến mức như muốn bùng nổ.

Toàn thân nóng khó có thể chịu được, cũng cảm thấy thật khát.

“Có cảm giác rất kích động... Rất hưng phấn hay không???”

Tần Vô Phong nói, không chút khách khí lại đưa vào ngón tay thứ ba.

Thân thể Vân Khuynh hơi run run, y đích xác cảm giác kích thích, bởi vì xấu hổ, xấu hổ đến mức tận cùng, cũng cảm thấy phi thường kích thích.

Hơn nữa kích thích này, còn khiến y càng thêm mãn cảm, càng thêm cấp thiết so với ngày thường.

Mật huyết bị tay Tần Vô Phong ra vào đã ẩm ướt thành một mảnh, lượng lớn mật dịch theo ngón tay hắn từ trong mật huyết lảng lặng chảy xuôi ra, khiến y không tự chủ được kẹp chặt hai chân.

Nhưng kẹp chặt song song, lại khiến cho ngón tay Tần Vô Phong đưa vào trong cơ thể y càng sâu.

“Ân... Ách...”

Vân Khuynh thở phì phò, cánh môi lúc trước bị hôn sưng đỏ hơi mở ra, tuôn ra rên rỉ khó nhịn, y thẹn thùng lại buông lỏng hai chân.

Lông mi y buông xuống, không dám trực tiếp nhìn Tần Vô Phong, hai gò má, bên tai, cái cổ trắng nõn, bộ ngực trắng noãn đều phiếm màu đỏ ửng, là

vì động tình, cũng là vì ngượng ngùng.

Tân Vô Phong nhìn lông mi đen dài run run của y, nguyên trái tim, bỗng nhiên bị lông mi của y phe phẩy mà mềm mại xuống.

Hắn càng đem Vân Khuynh ôm vào trong lòng, cánh môi nóng hổi dán lên bên tai Vân Khuynh, nhẹ nhàng hỏi: “Cho đại ca đi vào được không???” Tiến nhập vào trong thân thể nóng cháy chặt trí tiêu hồn không gì sánh được của ngươi có được không???” (Vũ: Ăc, không ngờ Vô Phong lạnh lùng lại có thể nói ra những lời này aaaaaaaaa~~~~~, cái này không phải Vô Song phóng khoáng không kiềm chế được nói ra thì đúng hơn seo??? Sao lại thía này, chẳng lẽ đây là bản chất của nam nhân Tân gia...)

Trước đó, Tân Vô Phong chưa bao giờ nói như thế, hỏi vẫn đề rõ ràng như vậy với Vân Khuynh.

Vân Khuynh cảm thấy bên tai mình dường như vang lên ‘Oanh’ một tiếng nổ mạnh, khuôn mặt y nổ tung, máu trong người y hầu như chảy ngược dòng, khuôn mặt y không còn là đỏ ửng, mà là bị nổ thành màu đỏ tươi, tươi đẹp ướt át: “Ngươi...”

Thanh âm y yếu ớt mà run rẩy, tràn ngập mị hoặc, rên rỉ giống như lời mời.

Tân Vô Phong kéo qua một tay Vân Khuynh, bao trùm lên thứ dâng trào càng trưởng càng lớn của mình: “Vân nhi... Cảm thụ một chút... Cảm thụ một chút đại ca cần ngươi đến cõi nào... Muốn chạy ào vào thân thể của ngươi đến cõi nào...”

Con mắt Vân Khuynh nhắm chặt, hầu như là không dám mở mắt nhìn Tân Vô Phong.

Cánh môi Tân Vô Phong cọ cọ lên vết tích trên cổ bị hắn ăn lên, thanh âm mềm nhẹ lại mang theo mê hoặc: “Cho ta đi vào... Có được không, có

được hay không...”

Trên khuôn mặt Vân Khuynh đỏ tươi lan tràn, không thể mở miệng ân một tiếng, y không trả lời Tân Vô Phong, nhưng vì sao Tân Vô Phong nhất định muốn ép y như thế???

Đôi môi nóng hổi của Tân Vô Phong lui về, tìm đến môi Vân Khuynh, mỉm cười nỉ non: “Vân nhi ngoan...”

Nói, bàn tay thường thức ngọc hành, vào lúc ngọc hành run run bạo phát, giơ lên một chân thon dài trắng nõn của Vân Khuynh, đem bàn tay chôn ở trong mật huyệt lui đi, mật huyệt màu sắc diễm lệ chăm chú lưu luyến hấp thụ ngón tay hắn, có lượng lớn ái dịch bị kéo theo ra ngoài.

Mật huyệt trống không giống như cái miệng nhỏ nhăn tham lam, liên tục nhúc nhích khép mở.

Tân Vô Phong cười khẽ hai tiếng, đem dục vọng nóng cháy của mình để ở cửa vào mật huyệt nhẹ nhàng cọ cọ, đôi môi hôn môi Vân Khuynh, dùng đầu lưỡi nạy mở môi y, vươn đi vào, cùng lưỡi y quấn quýt lấy nhau.

Cùng thời khắc đó, dục vọng dưới thân cũng xông vào thân thể Vân Khuynh.

“Ô...”

Kêu lên một tiếng đau đớn, Vân Khuynh bỗng nhiên nắm chặt ra giường dưới thân, nhắm mắt lại, thả lỏng mình dung nạp cực lớn xâm nhập thân thể...

Giờ khắc này, y dường như quên, còn có hai người khác tồn tại.

Hơn nữa, hai người kia cũng tuyệt không cho phép mình bị bỏ qua...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Ngoại Truyện 3.3 Tương Thân Tương Ái (Tam)

Tần Vô Hạ thấy đại ca đã bắt đầu ăn, không khỏi tâm ngứa.

Hắn cũng muốn ăn Vân Khuynh nha, ăn tươi ăn tươi, ăn tươi thật tốt.

Giương mắt nhìn nhị ca của mình, nhị ca nhà mình bên kia xoay qua khuôn mặt tuyệt sắc ứng đỏ của Vân Khuynh, đang vẻ mặt ghen tuông hồn mê Vân Khuynh.

Hơi mím môi, môi Tần Vô Hạ dán lên tấm lưng trơn mềm phẵn hồng của Vân Khuynh, ngón tay không tự chủ được mò lấy cúc huyệt giấu ở giữa hai gò đất đĩnh kiều của Vân Khuynh.

Lúc này toàn bộ nỗi lòng của Vân Khuynh đều dây dưa trên người Tần Vô Phong.

Dục vọng nóng cháy của Tần Vô Phong không ngừng ra vào trong cơ thể chặt trí của y, không khỏe đau nhức hỗn hợp với khoái cảm quen thuộc khiến thân thể y run nhẹ nhẹ, ý nghĩ chậm rãi thành một mảnh mơ hồ.

Thân thể Tần Vô Hạ không ngừng trượt, theo dục vọng phía trước không ngừng tiến nhập trong cơ thể Vân Khuynh, thắt lưng và hạ thể y không ngừng lay động, ngón tay Tần Vô Hạ vừa đụng tới cúc huyệt đóng chặt, lại vì người phía trước đâm vào thật sâu khiến cho cúc huyệt chật hẹp không hề báo trước ngậm lấy ngón tay hắn.

“Ách...”

Vân Khuynh lông mày nhíu chặt, nhẹ giọng thở ra.

Lúc này hậu huyệt chưa bị đụng chạm, bỗng nhiên bị ngón tay cứng rắn tách ra, đau đớn đột ngột khiến thân thể y nao núng một chút.

Tần Vô Phong chui ở trước ngực y, ngậm lấy nhũ tiêm cứng rắn như rubi găm cắn cọ xát, dưới thân còn lại là không ngừng ma sát trong cơ thể Vân Khuynh, vào sâu ra cạn, từ chậm đến nhanh, từ khắc chế đến cuồng dã chậm rãi không thể khống chế...

Hiện tại thấy Vân Khuynh có chút không khỏe, không khỏi lấy một tay, đi tới địa phương hai người giao hợp, chậm rãi xoa ấn hạch tâm.

Mật huyệt vốn đã mẫn cảm không ngọt, bị Tần Vô Phong xoa ấn như thế, trở nên càng thêm mẫn cảm, mật huyệt ấm áp một trận co rút, song song gây cho Tần Vô Phong khoái cảm thật lớn, còn tràn ra lượng lớn ái dịch.

Vân Khuynh hai tay vô lực vòng qua cánh tay Tần Vô Phong, cánh môi bị hôn sưng đỏ còn đang trong tầm khống chế của Tần Vô Song, không thể phát sinh quá nhiều rên rỉ ngọt ngào.

Tần Vô Hạ biết đại ca nhà mình cố tình giúp mình, không khỏi hơi giật giật ngón tay chôn ở hậu huyệt Vân Khuynh, cực có kỹ xảo ấn nắn, chậm rãi tách ra tầng tầng nếp uốn.

Khoái cảm trước sau giáp kích như vậy khiến cho thân thể Vân Khuynh loạn run, ngọc hành đứng thẳng phía trước run rẩy chảy ra giọt nước mắt bạch trọc, đồng thời có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Tần Vô Hạ bắt lấy ngọc hành, đem ngọc hành nóng rực, sức sống mười phần xoa trong lòng bàn tay chậm rãi thưởng thức.

Ngọc hành vốn mẫn cảm đến cực điểm bị hắn âu yếm như vậy, lúc này nộp vũ khí đầu hàng, kịch liệt run run, ngọc hành phun ra dịch thể bạch trọc trơn dính, đều rơi vào trong tay Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ hôn lên thắt lưng Vân Khuynh, chậm rãi rút ra bàn tay trong hậu huyệt Vân Khuynh, đem ngón tay dính đầy dịch thể bạch trọc của ngọc hành vừa rồi cùng nhau chen đi vào.

Bởi vì hậu huyệt lúc trước đã bị khai thác qua, vậy nên hiện tại tương đối dễ vào.

Vân Khuynh mơ mơ hồ hồ trong lòng đại khái cũng biết kế tiếp phải đối mặt với cái gì, chỉ là, toàn thân y bùn rùn, tê tê khắp nơi đều là điện lưu, bị ba nam nhân, hoặc là xâm chiếm, hoặc là hôn mê, hoặc là xoa nắn, y sớm đã buông tha giãy dụa từ lâu.

Y chỉ là mơ hồ nghĩ, tình huống như vậy chỉ có thể một lần như thế, sau đó tuyệt không thể phóng túng...

Nhẫn nại của Tần Vô Hạ không phải tốt, lúc trước làm công tác cẩn thận như vậy, đã khiến trán hắn ứa ra gân xanh.

Lúc này Vân Khuynh ở trong tình sự toàn thân ửng đỏ, bị dây xích mích động tình không gì sánh được, mị hoặc dị thường, khiến lý trí của hắn lập tức sụp đổ.

Đem hung khí ngẩng đầu ưỡn ngực thật lâu ở dưới thân mình ép đến bên cúc huyệt, vươn tay đỡ thắt lưng Vân Khuynh, chậm rãi đem hung khí của mình chen vào.

Tần Vô Phong hô hấp thật sâu, ôm lấy thân thể Vân Khuynh, tĩnh bất động, chế tạo cơ hội cho đệ đệ phía sau Vân Khuynh.

Vân Khuynh đầu đầy mái tóc đã bị mồ hôi ướt đẫm, y nhắm mắt lại nỗ lực thả lỏng hậu huyệt tiếp thu Tần Vô Hạ tiến nhập.

Thả lỏng hậu huyệt liền đè ép mật huyệt phía trước.

Tần Vô Phong thoái mái rên rỉ một tiếng, ngón tay đặt ở trên người Vân Khuynh, thật sâu rơi vào da thịt trắng mịn của y.

Tần Vô Hạ đỡ thắt lưng Vân Khuynh, gian nan đem mình đưa vào trong cơ thể Vân Khuynh, bên trong nhiệt độ cao nóng cháy hầu như muốn hòa tan hắn.

Tần Vô Phong phía trước không thể đợi thêm, vô pháp khắc chế, mãnh liệt động lên.

Tần Vô Hạ cũng như vậy, mỗi một lần đều thật sâu tiến nhập chõ sâu nhất trong thân thể Vân Khuynh.

Dục vọng hai người ra vào trong cơ thể Vân Khuynh như là muốn đem toàn bộ thân thể Vân Khuynh đâm thủng, bọn họ thậm chí có thể ở trong tiểu huyệt nóng cháy mình xâm chiếm cảm thụ được sự tồn tại của đối phương.

Khóe mắt hơi nước sương mù của Vân Khuynh tràn ra giọt nước mắt trong suốt, y rất hoài nghi thân thể của mình sẽ bị Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ hai người đâm hỏng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tần Vô Song cũng không chịu buông tha y.

Đem cánh tay y ôm Tần Vô Phong kéo qua, hôn vành tai y, không cam lòng nói: “Bọn họ đều thư thái... Ta phải làm sao bây giờ, Khuynh nhi... Người không thể bất công...”

Bàn tay trắng noãn mềm mại bị ép ấn tới dục vọng nóng cháy duy nhất không có xâm nhập trong cơ thể y, Vân Khuynh bị độ nóng kia dọa đến chỉ muốn bỏ tay ra, nhưng Tần Vô Song thế nào cũng không chịu buông tay.

Trong môi anh đào bị Tân Vô Song buông ra, đỗ xuống kháng nghị rên rỉ hỗn loạn.

“Vô Song... Ngô ân... Không... Đừng... Buông tay...”

Tân Vô Song cũng không nghe theo, ép bàn tay nhỏ bé bao vây lấy dục vọng của hắn, đôi mắt màu mực mơ hồ đỏ lên, mồ hôi hột nóng hổi rơi xuống trên bờ vai trắng nõn của Vân Khuynh.

Tân Vô Song cúi đầu dùng cái lưỡi đỏ tươi liếm đi, thanh âm hắn mang theo thở dốc và mê hoặc, thổi vào bên tai Vân Khuynh, nhẹ nhàng nói: “Giúp ta có được không... Khuynh nhi... Ta cũng muốn thoải mái...”

Lông mi dày dài đen như mực của Vân Khuynh run rẩy, mặt trên nhiễm giọt nước mắt trong suốt, đặc biệt chọc người trìu mến.

Sợi tóc đen tuyển vì bị mồ hôi làm ướt, dính lên trán và hai gò má y, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y tràn đầy tình tự mê man mất trật tự.

Tân Vô Song nói, vào trong tai y, chỉ là ông ông tác hưởng, y chỉ cảm thấy rất nhẹ rất nhẹ, rất êm tai rất êm tai, rõ cuộc là nói cái gì, y còn là hoàn toàn không có nghe vào.

Y vì bị dục vọng trước sau hai người bức bách trong thân thể, mà giãy dụa một chút, đối với vần đề của Tân Vô Song, y chỉ là lộ ra nụ cười xinh đẹp với Tân Vô Song, chợt lóe trong mắt Tân Vô Song, dẫn tới Tân Vô Song tim đập gia tốc, Vân Khuynh giống như yêu tinh như vậy thật sự khiến hắn yêu thích không buông tay.

Nửa ngồi dậy, để đầu Vân Khuynh chôn ở gần bắp đùi hắn, cầm tay Vân Khuynh hôn lên, Tân Vô Song tiếp tục dụ dỗ y: “Đến, Khuynh nhi, giúp giúp ta...”

Hung khí nóng rực tím đỏ dán lên gò má ửng đỏ của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lui một chút, cái đầu vốn mơ hồ có chút tỉnh táo lại.

“Ngươi...”

Thanh âm y có chút khàn đặc, một đôi con ngươi ngập nước trọn tròn hướng về phía Tân Vô Song thỉnh giáo.

Đến lúc này, y mới biết được Tân Vô Song đang đánh chủ ý gì: “Ngoan, ngậm lấy nó, giống như trước kia ta làm cho Khuynh nhi vậy...”

Giống như làm cho y???

Vân Khuynh nheo lại con ngươi ẩm ướt chàm rã i hối tưởng.

Thế nhưng trong đầu y chỉ có khoái cảm lúc này, làm sao có thời giờ đi nghĩ cái khác, không khỏi nhíu mày một chút, mân mê cánh môi sưng đỏ: “Ta...”

Còn chưa nói xong, dục vọng nóng cháy đã bức tới bên môi y, cũng theo cái miệng nhỏ mở ra của y, hướng vào bên trong công tối.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Ngoại Truyện 3.4 Tương Thân Tương Ái (Tứ)

Cách làm của Tần Vô Song khiến Vân Khuynh suýt nữa ngất đi.

Thế nhưng y không có, không chỉ không có, mà còn rất thanh tịnh.

Nhưng càng thanh tịnh, rối loạn và các loại cảm thụ trên người y càng rõ ràng.

Phía trước phía sau lay động, khiến thân thể y giống như ở trong hải dương trải qua cơn sóng cuộn trào mãnh liệt, không thể dừng lại nửa khắc.

Cực hạn vui thích từ trong cốt tủy lan tràn ra bên ngoài, vô cùng nhuần nhuyễn.

Một đôi tay nhỏ bé trắng hồng chăm chú cầm lấy ra giường dưới thân, sợi tóc đen như mực vô lực tản ra trên ra giường, nguyên bản cánh mũi như bạch ngọc hơi phiếm hồng, đôi môi anh hồng bị hung khí tím đǒ kéo căng, nước bọt màu bạc theo khóe miệng chảy xuống.

Hai mắt y tràn đầy hơi nước, hơi híp lại, trong miệng bị lấp đầy còn có thở dốc mơ hồ.

Bàn tay của ai y đã không rõ.

Chỉ cảm thấy sau lưng trước ngực bên thắt lưng và cổ đều có bàn tay thon dài ấm áp di động.

Cộng thêm cảm giác nói không rõ càng khiến y không khống chế được, máu toàn thân lưu động rất nhanh, ngay cả ngón chân cũng đều hưng phấn mà quắp lại.

Mê loạn gần như điên cuồng bức Vân Khuynh Vân Khuynh khó có thể kiềm chế.

Tân Vô Phong cẩn thận gặm cắn trước ngực Vân Khuynh, lưu lại rất nhiều vết tích trên đó, bàn tay thon dài còn lại là cẩn thận chậm rãi vuốt ve Vân Khuynh.

Một chân Vân Khuynh bị nâng rất cao, hai người trước sau đều đang kịch liệt ra vào.’

Mật huyệt phía trước tuôn ra lượng lớn ái dịch trong suốt, dính ướt ra giường dưới thân, dính ướt hạ thân y, cúc huyệt phía sau cũng nhiễm phải dịch thể bạch trọc tràn ra.

Trong không khí dày đặc khí tức xạ hương, giờ khắc này, lý trí dường như là thứ mọi người đều không cần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tình sự trong phòng không những không dừng, trái lại càng có xu thế càng lúc càng mãnh liệt.

Xương tủy và máu của Vân Khuynh tràn đầy đều là cực hạn khoái cảm, toàn bộ thân thể mềm nhũn, suy nghĩ của y đối với thân thể của mình, từ lâu đã mất đi quyền khống chế, toàn bộ thân thể đều là bị ba người khác khống chế loay hoay.

Thân thể vui vẻ tới cực hạn, cúc huyệt mật huyệt cấp tốc co rút lại, ép cho trước sau hai người đều nặng nề thở dốc tiến nhập vào chỗ sâu nhất trong thân thể y, chôn ở trong cơ thể y, đem dục vọng cực nóng đều bạo phát trong cơ thể y.

Cái miệng nhỏ nhắn từ lâu đã cứng ngắc mất đi tri giác cũng bị dịch thể bạch trọc phun tràn đầy.

Phần lớn bởi vì không kịp phản ứng mà nuốt vào trong họng, còn có một chút từ cái miệng nhỏ nhăn sưng đỏ tràn ra.

Miệng của y ê ẩm không ngọt, đau đớn không chịu nổi, y cho rằng tất cả đã kết thúc.

Thế nhưng, mặc kệ phía trước phía sau, hay là hung khí trong miệng cũng không có nửa phần yếu bớt, loại cảm giác cứng rắn nóng hổi này, không chỗ nào không nói cho y, tất cả cách điểm kết thúc còn rất xa.

Khóe mắt y tràn ra nước mắt trong suốt.

Ba đại phôi đản này, cái gì cũng chưa nói cho y, cứ như vậy đỗi y.

Bàn tay vô lực của y, đầy đầy Tân Vô Song.

Ô ô, miệng của y thực sự rất khó chịu, thời gian dài không được ngậm lại còn bị ra vào nhiều lần, cuối cùng còn suýt bị dịch thể tanh mặn sặc đến.

Tân Vô Song biết y chưa từng làm chuyện như vậy, cũng không làm khó y, chậm rãi lưu luyến từ trong cái miệng nhỏ nhăn sưng đỏ lại trơn mềm như tơ lui ra ngoài.

Chuyện thứ nhất Vân Khuynh làm, chính là ngum lớn thở dốc.

Y cảm thấy dạ dày của mình tràn đầy, thân thể lay động, có một loại cảm giác hơi khó chịu.

Tân Vô Song cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi nhiễm dịch thể bạch trọc của hắn.

Vươn cái lưỡi đỏ tươi, thoả mãn liếm sạch sẽ môi y.

Đôi mắt Tân Vô Song phiếm hồng, hai người kia còn thật sâu chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh không chịu rời đi, môi Vân Khuynh không chịu

nỗi hăng, thế nhưng, hăng cũng muốn vào trong thân thể cực nóng chặt trí của Vân Khuynh.

Hăng bỗng nhiên bỏ qua cánh môi Vân Khuynh, đứng dậy rời đi, thân thể trần trụi, bại lộ ra hung khí dâng trào, ở đầu giường tìm được thứ hăng muốn.

Dược Liên Cừ đưa cho bọn hăng, được bôi trơn lại mang tác dụng thôi tình.

Tân Vô Phong dưỡng như nhìn ra ý nghĩ của hăng, ôm thân thể Vân Khuynh, ngồi dậy, mở ra hai chân Vân Khuynh, hung khí dưới thân vũng vàng chôn ở trong cơ thể y, tĩnh bất động, đôi môi nóng hổi lưu lại trên cổ y một nụ hôn cực nóng.

Tân Vô Song một tay khoát lên vai Vân Khuynh, ở trên tấm lưng đã đầy vết tích của y lưu lại một chuỗi dấu hôn.

Thân thể Tân Vô Hạ hơi giật giật, di ra một ít vị trí cho Tân Vô Song, song song thứ dâng trào chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh cũng di chuyển, khiến cho Vân Khuynh vung lên cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, rên rỉ một tiếng, tóc dài màu mực ở trên lưng nổi lên một tầng mĩ lệ rung động.

Tay kia của Tân Vô Song khoét một ít thuốc mỡ trong suốt, ấn lên xung quanh cúc huyệt bị Tân Vô Hạ xâm chiếm, chậm rãi xoa bóp cho nó thả lỏng, ba người khác liên tục hút không khí.

Ngón tay thon dài cứng rắn, dính thuốc mỡ, từ sát biên giới cúc huyệt chen đi vào.

Đau nhức xé rách từ hậu huyệt truyền đến thân thể các nơi.

Trong đầu hỗn độn nhấp nhoáng cảm giác nguy cơ cường liệt, Vân Khuynh giãy dụa thân thể cự tuyệt: “Không...”

Tần Vô Phong chăm chú ôm lấy thắt lưng y, gặm cắn y: “Ngoan... Vân nhi, nhịn một chút, lập tức được rồi...”

Thanh âm Tần Vô Phong trầm thấp khàn đặc, mang theo một chút từ tính, lúc này khiến cho Vân Khuynh tâm thần ngẩn ngơ.

Lúc Vân Khuynh sững sốt, ngón tay Tần Vô Song ở bên hung khí của Tần Vô Hạ, xâm nhập vào hai ngón.

Hậu huyệt bị kéo rất căng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh trắng bệch, thân thể run rẩy, đau ngón tay trong suốt như ngọc rơi vào cánh tay Tần Vô Phong: “Ô.... Đau nhức... Đại ca...”

Rất khó chịu rất khó chịu, hầu như là thân thể giống như bị xé thành hai nửa.

Tuy rằng thuốc mỡ khiến cho hậu huyệt y xốp hơn, cũng gợi lên tình dục của y.

Thế nhưng kịch liệt đau đớn vẫn không thể bỏ qua.

Vân Khuynh sợ hãi lập tức cầu cứu Tần Vô Phong.

Ba người này là người điên, dĩ nhiên vọng tưởng song song tiến nhập thân thể y...

Sẽ chết người mất!!!

Tần Vô Phong đối với y cầu cứu chỉ là quay về trầm thấp an ủi.

Vân Khuynh kinh hoảng không ngớt, đặc biệt ngón tay ra vào hậu huyệt vốn đã lấp đầy bị đổi thành thứ khác chen vào...

Y hầu như bị dọa đến sấp ngất đi.

Ba người này một chút cũng không thương tiếc y, thật đúng là cho y là búp bê bằng vải, muốn chơi thế nào thì chơi...

KHUYNH TÂN TRIỀN MIÊN

Võ Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Ngoại Truyện 3.5 Tương Thân Tương Ái (Kết)

“Ô...”

Thân thể Vân Khuynh run run đau nhức thở ra miệng, chỉ là sau một khắc, môi của y lập tức bị Tân Vô Phong ngăn chặn.

Tân Vô Phong cẩn thận lôi kéo cái lưỡi mềm mại của y, mày kiếm hơi nhíu, đáy lòng có chút yêu thương Vân Khuynh, thế nhưng, trong khung, càng nhiều chính là hưng phấn và chờ mong.

Vân Khuynh cảm thấy linh hồn của mình đều bị toàn bộ hậu huyệt xé rách.

Dục vọng nóng hổi thô to thay thế ngón tay lúc trước, thăng tấp đánh vào trong thân thể y.

Chỉ là vào một chút, y liền có cảm giác đau đớn như vậy, nếu là toàn bộ đi vào, không phải muốn mạng của y sao???

Lúc này khó chịu không chỉ là Vân Khuynh, Tân Vô Hạ, Tân Vô Song cũng không dễ chịu.

Tân Vô Phong không ngừng hôn môi Vân Khuynh dời đi lực chú ý của y, khơi mào tình dục thân thể y, khiến y có thể vui vẻ một chút.

Ngón tay thon dài ôn nhu vuốt nhẹ lên làn da trắng mịn của y, triền miên lưu luyến không rời, lực đạo không nhẹ không nặng, chọc cho thân thể y mọc lên cảm giác tê tê.

Tần Vô Hạ và Tần Vô Song hai người quỳ ngồi phía sau Vân Khuynh, ở trên lưng Vân Khuynh ấn đầy nụ hôn rậm rạp, Tần Vô Song càng ở bên tai Vân Khuynh mềm nhẹ kể ra thực tâm của mình.

Vừa nói, vừa nỗ lực đi tới, đôi mắt Vân Khuynh mở rất lớn, y cảm thấy phi thường ủy khuất, thế nhưng y cũng hiểu ba người này là quyết tâm không dừng lại.

Để không cho mình bị thương, y chỉ có thể nỗ lực thả lỏng.

Đau đớn giống như rắn quỷ quắn quanh thần kinh y khó chịu không gì sánh được, y thề, vào lần đầu tiên, cũng không có đau nhức như hiện tại.

Sau đó y tuyệt không cho bọn hắn có cơ hội đổi đãi y như vậy nữa, hơn nữa, lần này qua đi, y cũng không muốn bọn họ trèo lên giường của y nữa.

Sau nỗ lực nhiều mặt, dâng trào thật lớn của Tần Vô Song rốt cục miễn cưỡng tiến nhập vào trong cơ thể Vân Khuynh.

Hậu huyệt nóng ướt tách ra rất lớn, nếp uốn bên trong đều bị kéo căng, thậm chí xé rách, tia máu đỏ tươi ẩm áp hỗn hợp với dượctron và dịch thể bạch trọc cùng nhau từ sát biên giới chảy ra.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ vào lúc này, đều có một loại cảm giác hung khí của mình muốn đứt lìa trong cơ thể Vân Khuynh.

Thân thể Vân Khuynh bị ba người bọn họ nâng lên, y động cũng không dám động, y cảm thấy mình hô hấp một chút cũng sẽ đau nhức muốn chết.

Có lẽ là từng sinh hài tử, từng linh hội đau nhức cực hạn, cho dù đối mặt với loại tình huống hiện tại này, Vân Khuynh cũng chưa ngất đi.

Ba người giăng co một hồi, được lúc trước bị Tần Vô Song thoa vào trong cơ thể Vân Khuynh dường như rốt cục nổi lên tác dụng.

Hòa tan trong cơ thể Vân Khuynh, song song nỗi lên tát dụng bôi trơn, cũng gợi lên tình dục chưa bị khai quật trong thân thể Vân Khuynh.

Vẫn rất đau, thế nhưng trong đau đớn, đã có một chút cảm giác khác thường.

Một loại khoái cảm khác biệt xen lẫn trong đau đớn, chậm rãi lan tràn trong cơ thể, đồng thời loại khoái cảm này có sức mê hoặc kịch liệt hơn trước đó nhiều, cũng càng làm cho người ta thực túy biết vị nhiều hơn.

Cảm giác thường ngày ít có như vậy giống như ác ma mê hoặc, biết rõ sẽ rất đau, rồi lại nhịn không được muôn càng nhiều càng nhiều.

Thống khổ và vui sướng kết hợp tiêu diệt triệt để hầu như muôn bức y phát điên, y nhịn không được ôm Tân Vô Phong tận lực nhúc nhích thân thể bị ba người vây chặt.

Có thể tưởng tượng, vào loại thời gian này, nhất cử nhất động của y là cực kỳ quan trọng, không nghĩ qua lại càng không thể vẫn hồi.

Ba người khác, vốn có lo lắng cho thân thể y, lúc này y khẽ động như thế, bọn họ cũng nhịn không được nữa.

Không khỏi lại có chút không khống chế được.

Tân Vô Phong thoảng giật mình, ngón tay Vân Khuynh đâm vào cánh tay Tân Vô Phong càng sâu, ngâm khẽ một tiếng, trên biểu tình tuyệt mỹ tràn đầy tình dục xen lẫn một ít thống khổ.

Tân Vô Phong thật sâu thở ra một hơi, chậm rãi ra vào, mật huyệt chặt trí ấm áp chậm rãi nhúc nhích tiếp nhận hắn.

Tuy rằng lông mày Vân Khuynh hơi nhíu lại, nhưng thân thể y cũng đã bắt đầu phối hợp Tân Vô Phong.

Tần Vô Hạ và Tần Vô Song ở phía sau y, có thể nào nhẫn được mê hoặc như vậy???

Tần Vô Song đầu tiên thử di chuyển, chậm rãi rút lui, thân thể Vân Khuynh run lên, thế nhưng lập tức lại bị mõi Tần Vô Phong bao phủ hấp dẫn đi.

Động tác của Tần Vô Song rất mềm nhẹ, chậm rãi rời khỏi, chờ hẵn gần như rút khỏi, Tần Vô Hạ cũng bắt đầu lui đi, Tần Vô Song lại hung hăng đâm vào, lại chậm rãi rời đi, Tần Vô Hạ lần thứ hai tiến nhập.

Hai người phối hợp ăn ý, ở trong tiểu huyệt ấm áp rút ra đâm vào dục vọng của mình.

Bọn họ làm cũng không tính quá phận, dần dần, Vân Khuynh đã có thể thích ứng.

Thân thể không khỏi càng mềm nhũn, mềm mại không xương, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ dần dần lá gan lớn lên, bừa bãi ra vào.

Trên người Vân Khuynh xanh xanh tím tím, mang theo tầng tầng vết tích, thân thể nguyên bản trắng noãn hầu như nhìn không ra nhan sắc vốn có, ê ẩm đau nhức, còn mang theo chút dấu răng, thân thể kịch liệt lay động.

Ý thức cũng mơ hồ thành một đoàn sương mù, tinh thần không thể tập trung, thân thể mệt đến gần như không còn sức, chỉ có thể mặc người sắp đặt, đau đớn phía sau dần tan đi, đổi lại càng nhiều khoái cảm.

Mật huyệt phía trước cũng vẫn bị chiếm lấy, nhất khắc cũng không hề rảnh rỗi.

Ba người lật qua lật lại lăn qua lăn lại ở trên người y, không biết từ bao giờ, vị trí ba người cũng thay đổi, Tần Vô Phong ôm y biến thành Tần Vô

Hạ, rồi lại biến thành Tân Vô Song.

Tới tới lui lui, y đều có chút thầm chí không rõ.

Duy nhất có thể xác định chính là thân thể y một mực bị lấp đầy, dịch thể bạch trọc thẩm ra khắp nơi, ra giường dưới thân ướt thành tảng lớn tảng lớn.

Đánh nhau một trận cũng không có mệt như hiện tại.

Y chậm rãi mất đi ý thức, lúc mất đi ý thức thân thể y còn đang lay động, vừa mệt nhọc vừa thoái mái.

Chẳng biết từ bao giờ lại khôi phục ý thức, lúc khôi phục ý thức, thân thể y như trước lay động, toàn bộ thân thể vẫn như cũ chìm đắm trong dục vọng.

Y không biết đã qua bao lâu, y cũng không biết ba người kia dự định lúc nào buông tha y, duy nhất biết đến chính là thân thể mệt chết đi, trong ý thức, vui thích và mệt nhọc đang tiến hành kéo co so tài, một hồi y thua một hồi y thắng.

...

Khi y một lần nữa tỉnh lại, ngay cả ngón tay cũng không có sức lực nhúc nhích, ba người kia rốt cục buông tha y, y thở ra một hơi.

Kéo lên vết thương phía sau, đau nhức bỏng rát từ mặt huyệt và hậu huyệt truyền đến, lông mi y không khỏi nhảy lên.

Trên người đã được thanh lý sạch sẽ, ba người còn lại hoặc là chân đặt ở trên đùi y, hoặc là quấn lấy thắt lưng y, hoặc là ghé vào trên người y...

Không thể nhịn thêm được nữa!!!

Đem y mệt thành như vậy còn ức hiếp y, tuy rằng kim tàm cổ của Tân Vô Song khiến thân thể y khoẻ mạnh không ít, nhưng cũng không phải để cho bọn họ đến ức hiếp như vậy.

Chẳng qua là một hồi tình ái giữa phu thê, nhưng lại giống như muỗi mang nhỏ của y vậy...

Vân Khuynh mệt chỉ có thể chớp mắt, y chớp chớp lông mi, không có khí lực nhìn rõt cuộc là ai ghé vào cổ y ngủ, cũng không quản là ai ôm thắt lưng y, gác lên người y, y quyết định rồi...

Từ nay về sau ba tháng, y sẽ không cho ba con sói ăn thịt người này trèo lên trên giường y thêm nữa...

Lại không biết, ba người này sau một hồi tận hứng hiếm có, đã cùng nghĩ, thân thể Vân Khuynh vẫn chưa đủ khỏe mạnh, lần này tuy rằng kích thích tận hứng hơn trước kia, thế nhưng...

Kịch liệt thêm một chút cũng được lăm...

Vì vậy, để Vân Khuynh thừa thu được bọn họ ‘Yêu thương’ càng kịch liệt, bọn họ quyết định, sau đó tình huống thế này, phải đến thêm vài lần, phải cho Vân Khuynh quen thuộc... Tốt nhất là quen thuộc giống như ăn cơm vậy...

Vì vậy, sau khi bốn người thanh tĩnh, lại có một hồi đọ sức sắp bắt đầu.

Là tiểu cùu không lay chuyển được ba con sói càng cắn càng thông suốt, hay là tiểu cùu khuất nhục được ba con sói, từ nay về sau không để cho mình lần thứ hai từ trong ra ngoài bị ăn sạch sẽ...

Ai thắng ai thua, tạm thời mỏi mắt mong chờ!!!

—Toàn văn hoàn—

Table of Contents

Mục lục

- [Chương 1: Nam Phẫn Nữ Trang](#)
- [Chương 2: Vân Khuynh Đại Giá](#)
- [Chương 3: Một Cái Điều Kiện](#)
- [Chương 4: Tân Nhị Công Tử](#)
- [Chương 5: Nói Rõ Tình Huống](#)
- [Chương 6: Nam Nhân Như Vậy](#)
- [Chương 7: Vấn Đề Nguyên Tắc](#)
- [Chương 8: Gọi Người Khuynh Nhi](#)
- [Chương 9: Tâm Tư Mỗi Người](#)
- [Chương 10: Thân Thể Đặc Thủ](#)
- [Chương 11: Tương Cứu Trong Lúc Hoạn Nan](#)
- [Chương 12: Tân Gia Tình Căn](#)
- [Chương 13: Vô Song Trần Ái](#)
- [Chương 14: Vô Song Thoái Nhượng](#)
- [Chương 15: Sau Khi Tỉnh Lại](#)
- [Chương 16: Làm Người Tân Gia](#)
- [Chương 17: Trên Đường Gặp Thần Thủ](#)
- [Chương 18: Trả Ngọc Cho Ta](#)
- [Chương 19: Không Phải Ngọc Này](#)
- [Chương 20: Lấy Hôn Đổi Đáp](#)
- [Chương 21: Thiên Hạ Lưỡng Phân](#)
- [Chương 22: Dây Dưa Không Ngót](#)
- [Chương 23: Tính Cách Khác](#)
- [Chương 24: Vân Khuynh Thất Tung](#)
- [Chương 25: Tiểu Ốc Trong Rừng Đào](#)
- [Chương 26: Huynh Muội Kỳ Lạ](#)
- [Chương 27: Tân Gia Ảnh Vệ](#)

- [Chương 28: Tiệm Khởi Sát Khí](#)
- [Chương 29: Vấn Đề Xứng Hô](#)
- [Chương 30: Tam Đại Thần Bộ](#)
- [Chương 31: Cảm Tình Khó Khăn](#)
- [Chương 32: Cuối Cùng Được Gặp](#)
- [Chương 33: Dụng Tâm Lương Khổ](#)
- [Chương 34: Trước Khi Ra Tay](#)
- [Chương 35: Vân Khuynh Xuất Chiêu](#)
- [Chương 36: Bắt Đầu Đánh Cuộc](#)
- [Chương 37: Thắng Bại Đã Định](#)
- [Chương 38: Thùa Nhận Đánh Cuộc](#)
- [Chương 39: Bách Hiểu Lâu Chủ](#)
- [Chương 40: Diệp Luyến Mùi Hoa](#)
- [Chương 41: Đồng Hành Về Nhà](#)
- [Chương 42: Thương Cảm Huynh Muội](#)
- [Chương 43: Vô Song Xin Lỗi](#)
- [Chương 44: Ý Hợp Tâm Đầu](#)
- [Chương 45: Càng Tiến Thêm Một Bước](#)
- [Chương 46: Tâm Tư Dối Phương](#)
- [Chương 47: Mở Ra Khúc Mắc](#)
- [Chương 48: Bóng Đêm Thâm Trầm](#)
- [Chương 49: Bạch Liên Thánh Nữ](#)
- [Chương 50: Mưa Gió Sắp Tới](#)
- [Chương 51: Trở Lại Tân Gia](#)
- [Chương 52: Ẩn Tượng Thay Đổi](#)
- [Chương 53: Khách Đến Tân Gia](#)
- [Chương 54: Ảnh Vệ Long Ảnh](#)
- [Chương 55: Xem Ai Cười Ai](#)
- [Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp](#)
- [Chương 57: Vứt Bỏ Qua Lại](#)
- [Chương 58: Huynh Đệ Hai Người](#)
- [Chương 59: Thiên Cơ Đảo Chủ](#)

- [Chương 60: Tỏa Tình Thảo](#)
- [Chương 61: Tình Cảnh Liên Phù](#)
- [Chương 62: Đáp Án Tình Yêu](#)
- [Chương 63: Sáng Sớm Chải Đầu](#)
- [Chương 64: Báu Phỏng Đại Ca](#)
- [Chương 65: Toàn Tâm Tiếp Thu](#)
- [Chương 66: Rốt Cuộc Là Ai](#)
- [Chương 67: Loại Bỏ Vân Khuynh](#)
- [Chương 68: Xưng Hô Phong Ba](#)
- [Chương 69: Tin Tức Vô Hẹ](#)
- [Chương 70: Liên Cừ Xem Tướng](#)
- [Chương 71: Vô Song Dụng Tâm](#)
- [Chương 72: Tiểu Tặc Ban Đêm](#)
- [Chương 73: Tam Đệ Tân Gia](#)
- [Chương 74: Triệt Để Vạch Trần](#)
- [Chương 75: Bất Công Rõ Ràng](#)
- [Chương 76: Xưng Hô Riêng Biệt](#)
- [Chương 77: Vấn Đề Phụ Trách](#)
- [Chương 78: Ban Đêm Mờ Tối](#)
- [Chương 79: Vô Song Ghen](#)
- [Chương 80: Có Tính Là Thương Tổn?](#)
- [Chương 81: Vân Khuynh Phản Ứng](#)
- [Chương 82: Bày Ra Mà Nói](#)
- [Chương 83: Liên Phù Đến](#)
- [Chương 84: Bỗng Nhiên Cầu Thân](#)
- [Chương 85: Kết Quả Ngoài Ý Muốn](#)
- [Chương 86: Tâm Tư Liên Cù](#)
- [Chương 87: Xích Huyết Kiếm Xuất Hiện](#)
- [Chương 88: Hai Người Đối Lập](#)
- [Chương 89: Lần Đầu Rời Phủ](#)
- [Chương 90: Vô Gian Luyện Ngục](#)
- [Chương 91: Xóm Nghèo](#)

- [Chương 92: Ý Tưởng Nảy Mầm](#)
[Chương 93: Như Đã Từng Quen](#)
[Chương 94: Ba Ngày Đánh Cuộc](#)
[Chương 95: Vật Phi Nhân Phi](#)
[Chương 96: Hắc Bào Tế Tự](#)
[Chương 97: Sinh Tử Hai Đường](#)
[Chương 98: Xấu Hổ Và Giận Dữ Muốn Chết](#)
[Chương 99: Tình Cảnh Nguy Hiểm](#)
[Chương 100: Tra Rõ Thân Phận](#)
[Chương 101: Lần Thứ Hai Thương Tổn](#)
[Chương 102: Phản Ứng Mỗi Người](#)
[Chương 103: Vô Song Thăm Dò](#)
[Chương 104: Trần Ai Tạm Định](#)
[Chương 105: Bối Rối Khác Thường](#)
[Chương 106: Chủ Động Hiếm Thấy](#)
[Chương 107: Bao Phủ Vết Tích](#)
[Chương 108: Ôn Nhu Che Chở](#)
[Chương 109: Dự Định Của Vô Song](#)
[Chương 110: Đau Đớn Khó Hiểu](#)
[Chương 111: Liên Cù Bắt Mạch](#)
[Chương 112: Cổ Trùng Tàn Nhẫn](#)
[Chương 113: Thánh Hoa Lam Ngân](#)
[Chương 114: Quyết Định Của Vô Song](#)
[Chương 115: Vô Song Rời Xa](#)
[Chương 116: Tình Huống Tân Thủ](#)
[Chương 117: Tình Của Vô Phong](#)
[Chương 118: Liên Cù Từ Biệt](#)
[Chương 119: Khuynh Vận Đồng Hành](#)
[Chương 120: Thực Hiện Ý Nghĩ](#)
[Chương 121: Vấn Đề Chọn Địa Điểm](#)
[Chương 122: Người Bị Thương Trên Tuyết](#)
[Chương 123: Tựa Như Cố Nhân](#)

- [Chương 124: Hồi Xuân Được Đường](#)
[Chương 125: Độc Tình Ti](#)
[Chương 126: Vân Khuynh Sinh Bệnh](#)
[Chương 127: Đi Đến Khôn Thành](#)
[Chương 128: Hiên Viên Bất Kinh](#)
[Chương 129: Nói Rõ Mục Đích](#)
[Chương 130: Hoàng Tử Huỳnh Quang](#)
[Chương 131: Có Được Tin Tức](#)
[Chương 132: Vô Phong Cười](#)
[Chương 133: Thanh Âm Ăn Tượng](#)
[Chương 134: Biện Pháp Giải Quyết](#)
[Chương 135: Giữa Các Thần Bộ](#)
[Chương 136: Ai Đùa Giỡn Ai](#)
[Chương 137: Tân Gia Khó Cả Đôi Đường](#)
[Chương 138: Mùa Đông Ấm Áp](#)
[Chương 139: Tự Mình Tìm Kiếm](#)
[Chương 140: Đón Về Thái Tử](#)
[Chương 141: Thay Đổi Kế Hoạch](#)
[Chương 142: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 143: Người Xấu Tác Quái](#)
[Chương 144: Thái Tử Tỉnh Lại](#)
[Chương 145: Hai Cái Tát](#)
[Chương 146: Phía Dưới Yên Bình](#)
[Chương 147: Nỗi Niềm Khó Nói](#)
[Chương 148: Bệnh Cũ Năm Xưa](#)
[Chương 149: Trái Với Luân Lý](#)
[Chương 150: Đúng Lúc Tỉnh Lại](#)
[Chương 151: Giang Hồ Ma Quân](#)
[Chương 152: Tâm Tư Vân Khuynh](#)
[Chương 153: Vô Phong Quyết Định](#)
[Chương 154: Cảm Tình Nghi Hoặc](#)
[Chương 155: Tỏ Rõ Tâm Ý](#)

[Chương 156: Hai Người Tắm Chung](#)
[Chương 157: Tân Gia Nhị Lão](#)
[Chương 158: Nhị Lão Phản Ứng](#)
[Chương 159: Tâm Tính Liên Duyệt](#)
[Chương 160: Thân Phận Của Liên Duyệt](#)
[Chương 161: Tỷ Đệ Trò Chuyên](#)
[Chương 162: Liên Duyệt Quyết Định](#)
[Chương 163: Tà Vu Cốc Chủ](#)
[Chương 164: Cốc Chủ Thỉnh Cầu](#)
[Chương 165: Nguy Cơ Của Vô Song](#)
[Chương 166: Bất Đắc Dĩ Dừng Lại](#)
[Chương 167: Liên Duyệt Giáo Dục](#)
[Chương 168: Ngủ Cùng Giường](#)
[Chương 169: Bị Người Quản Chế](#)
[Chương 170: Tình Huống Có Biến](#)
[Chương 171: Trần Ai Lạc Định](#)
[Chương 172: Chôn Xuống Mối Họa](#)
[Chương 173: Dừng Lại Trên Đường](#)
[Chương 174: Vô Song Trở Về](#)
[Chương 175: Ôn Nhu Gặp Lại](#)
[Chương 176: Vô Song Bất An](#)
[Chương 177: Nói Rõ](#)
[Chương 178: Vô Song Thống Khổ](#)
[Chương 179: Không Đánh Trả](#)
[Chương 180: Suy Nghĩ Của Liên Duyệt](#)
[Chương 181: Tạm Thời Trì Hoãn](#)
[Chương 182: Liên Cử Khuyên Bảo](#)
[Chương 183: Trước Khi Giải Cố](#)
[Chương 184: Bất Lực](#)
[Chương 185: Hữu Kinh Vô Hiểm](#)
[Chương 186: Vân Khuynh Thỉnh Cầu](#)
[Chương 187: Giả Tính Đau Bụng Sinh](#)

- [Chương 188: Sắp Lâm Bồn](#)
- [Chương 189: Khó Sinh Và Nước Mắt](#)
- [Chương 190: Huynh Đệ Song Sinh](#)
- [Chương 191: Dự Định Của Ám Dạ](#)
- [Chương 192: Ngày Rời Đi](#)
- [Chương 193: Huỳnh Quang Hoàng Đế](#)
- [Chương 194: Vân Khuynh Rời Đi](#)
- [Chương 195: Đi Không Từ Biệt](#)
- [Chương 196: Nhị Lão Khuyên Bảo](#)
- [Chương 197: Thân Thể Của Tiếu Bảo](#)
- [Chương 198: Đi Tới Phía Nam](#)
- [Chương 199: Gặp Lại Cố Nhân](#)
- [Chương 200: Như Đã Từng Quen](#)
- [Chương 201: Ôn Lại Tình Cũ](#)
- [Chương 202: Trên Đường Đi Gặp Giáo Đồng\(*\)](#)
- [Chương 203: Tình Cờ Gặp Lại](#)
- [Chương 204: Đoán Ra Hay Không](#)
- [Chương 205: Mèo Vờn Chuột](#)
- [Chương 206: Tâm Tư Vô Hẹ](#)
- [Chương 207: Âm Kém Dương Sai](#)
- [Chương 208: Giải Thích Rõ Ràng](#)
- [Chương 209: Ý Loạn Tình Mê](#)
- [Chương 210: Đều Là Bất Đắc Dĩ](#)
- [Chương 211: Mê Say Trầm Luân](#)
- [Chương 212: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ](#)
- [Chương 213: Triền Miên Không Ngót](#)
- [Chương 214: Huynh Muội Nhận Nhau](#)
- [Chương 215: Giải Thích Một Nửa](#)
- [Chương 216: Trạng Huống Trên Núi](#)
- [Chương 217: Thái Độ Của Lạc Diễm](#)
- [Chương 218: Buông Tay Được Không?](#)
- [Chương 219: Nguyên Nhân Xuyên Qua](#)

- [Chương 220: Một Hồi Trò Cười](#)
- [Chương 221: Day Người Đánh Cá](#)
- [Chương 222: Đến Kinh Thành](#)
- [Chương 223: Chuyện Giữa Phụ Tử](#)
- [Chương 224: Tình Cảnh Của Thái Tử](#)
- [Chương 225: Nguy Cơ Tầng Tầng](#)
- [Chương 226: Tâm Linh Cảm Ứng](#)
- [Chương 227: Ba Người Gặp Lại](#)
- [Chương 228: Lời Nói Dối Thiện Ý](#)
- [Chương 229: Chuyện Cũ Năm Xưa](#)
- [Chương 230: Có Nên Thùa Nhận Hay Không](#)
- [Chương 231: Hạnh Phúc Của Ba Người](#)
- [Chương 232: Tâm Ý Hùng Đông](#)
- [Chương 233: Tiên Cung Báu Phỏng](#)
- [Chương 234: Hoàng Đế Thất Nghì](#)
- [Chương 235: Tạm Thổi Ở Lại Hoàng Cung](#)
- [Chương 236: Thanh Âm Duyên Phận](#)
- [Chương 237: Hạnh Hay Bất Hạnh](#)
- [Chương 238: Tức Đến Hộc Máu](#)
- [Chương 239: Hiểu Lâm Nực Cười](#)
- [Chương 240: Hoàng Đế Thoái Vị](#)
- [Chương 241: Hoàng Vị Thuộc Về Ai](#)
- [Chương 242: Sóng Lớn Chợt Tới](#)
- [Chương 243: Tình Và Hoàng Vị](#)
- [Chương 244: Lại Thêm Biến Cố](#)
- [Chương 245: Cáo Nhứt Đoạn Lạc](#)
- [Chương 246: Hành Trình Sau Này](#)
- [Chương 247: Lên Đường Rời Đi](#)
- [Chương 248: Chạy Trốn Thất bại](#)
- [Chương 249: Điểm Báo Thân Thể](#)
- [Chương 250: Quả Nhiên Có](#)
- [Chương 251: Tư Tâm Của Vân Hoán](#)

- [Chương 252: Ba Người Nói Chuyện Với Nhau](#)
[Chương 253: Tâm Tư Vân Khuynh](#)
[Chương 254: Hai Người Thương Yêu](#)
[Chương 255: Nhiệt Tình Như Lửa](#)
[Chương 256: Bắt Đầu Chạy Trốn](#)
[Chương 257: Bất Kinh Quyết Định](#)
[Chương 258: Phản Ứng Của Vô Phong](#)
[Chương 259: Quyết Định Của Vô Phong](#)
[Chương 260: Tìm Về Vân Khuynh](#)
[Chương 261: Phản Ứng Của Vô Song](#)
[Chương 262: Ý Kiến Nhất Trí](#)
[Chương 263: Vân Khuynh Tỉnh Lại](#)
[Chương 264: Lại Thêm Sóng Gió](#)
[Chương 265: Tình Cảnh Của Đại Bảo](#)
[Chương 266: Tung Tích Của Vân Phàm](#)
[Chương 267: Toàn Bộ Chân Tướng](#)
[Chương 268: Lơ Lửng Xuất Hiện](#)
[Chương 269: Ám Dạ Muốn Chết](#)
[Chương 270: Hai Lựa Chọn Khó Khăn](#)
[Chương 271: Đòi Lại Đại Bảo](#)
[Chương 272: Hắn Rất Đáng Thương](#)
[Chương 273: Không Bao Giờ Gặp Lại](#)
[Chương 274: Bi Kịch Đời Người](#)
[Chương 275: Nhân Duyên Từ Đầu Đến Cuối](#)
[Chương 276: Trăm Sông Đổ Về Một Biển](#)
[Chương 277: Nơi Về Của Đại Bảo](#)
[Chương 278: Tình Tú Lão Nhân](#)
[Chương 279: Mộng Nhập Thần Cơ](#)
[Chương 280: Lựa Chọn Hạnh Phúc](#)
[Chương 281: Trở Lại Tần Gia](#)
[Chương 282: Một Nhà Đoàn Tụ](#)
[Chương 283: Tâm Tính Của Vân Khuynh](#)

[Chương 284: Thái Đô](#)

[Chương 285: Kẻ Đến Bất Thiện](#)

[Chương 286: Liên Duyệt Tìm Cách](#)

[Chương 287: Chuẩn Bị Hôn Lễ](#)

[Chương 288: Khúc Nhạc Đạo Bắt Đầu](#)

[Chương 289: Lời Thề Vĩnh Hằng](#)

[Chương 290: Ngoại Truyện 1.1 Bao Tử Thiên Chi Tụ Thành Bàn Mạt Chượt](#)

[Chương 291: Ngoại Truyện 1.2 Bao Tử Thiên Chi Tiên Hành Tạo Người](#)

[Chương 292: Ngoại Truyện 1.3 Bao Tử Thiên Chi Có Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 293: Ngoại Truyện 1.4 Bao Tử Thiên Chi Đại Ca Làm Bảo Phu \(Bảo Phu = Bảo Mẫu\)](#)

[Chương 294: Ngoại Truyện 1.5 Bao Tử Thiên Tình Huống Không Ốn](#)

[Chương 295: Ngoại Truyện 1.6 Bao Tử Thiên Chi Kẻ Tới Ti Tiện Vô Địch](#)

[Chương 296: Ngoại Truyện 1.7 Bao Tử Thiên Chi Long Phượng Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 297: Ngoại Truyện 1.8 Bao Tử Thiên Chi Phương Pháp Vẹn Toàn Đôi Bên](#)

[Chương 298: Ngoại Truyện 1.9 Bao Tử Thiên Chi Dự Định Của Vân Khuynh](#)

[Chương 299: Ngoại Truyện 2.1 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dự Báo Nào Đó](#)

[Chương 300: Ngoại Truyện 2.2 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Lần Đầu Gặp Mặt Trong Thần Miếu](#)

[Chương 301: Ngoại Truyện 2.3 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Tự Do](#)

[Chương 302: Ngoại Truyện 2.4 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ngoài Dự Liệu](#)

[Chương 303: Ngoại Truyện 2.5 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Đại Bảo Kỳ Nhân](#)

[Chương 304: Ngoại Truyện 2.6 Đại Tiểu Bảo Chi Quán Quýt Thân Phận](#)

[Chương 305: Ngoại Truyện 2.7 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Phận Sáng Tỏ](#)

[Chương 306: Ngoại Truyện 2.8 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dây Dưa Trọn Đời](#)

[Chương 307: Ngoại Truyện 2.9 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ở Chung Sau Đó](#)

Chương 308: Ngoại Truyện 2.10 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Rơi Vào Cảnh Đẹp

Chương 309: Ngoại Truyện 2.11 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Trở Lại Tần Gia.

Chương 310: Ngoại Truyện 2.12 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Thổ Lộ Tiếng Lòng

Chương 311: Ngoại Truyện 2.13 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Huynh Đệ Khó Xử

Chương 312: Ngoại Truyện 2.14 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Thay Đổi Thật Khó

Chương 313: Ngoại Truyện 2.15 Đại Tiếu Bảo Thiên Chi Tiểu Bảo Có Thai

Chương 314: Ngoại Truyện 3.1 Tương Thân Tương Ái (Nhất).

Chương 315: Ngoại Truyện 3.2 Tương Thân Tương Ái (Nhị).

Chương 316: Ngoại Truyện 3.3 Tương Thân Tương Ái (Tam).

Chương 317: Ngoại Truyện 3.4 Tương Thân Tương Ái (Tứ).

Chương 318: Ngoại Truyện 3.5 Tương Thân Tương Ái (Kết).